

พระคัมภีร์ภาษาไทย
ฉบับ KJV

Thai KJV Bible

Contents

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือปฐมกาล	1
ประวัติความเป็นมาของ หนังสืออพยพ	56
ประวัติความเป็นมาของ หนังสือเลวีนิติ	100
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ กัณฑ์ราวีถี	131
ประวัติความเป็นมาของ หนังสือพระราชบัญญัติ	173
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โยชูวา	215
ประวัติความเป็นมาของ ผู้วินิจฉัย	241
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ นางรูธ	266
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๑ ซามูเอล	270
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๒ ซามูเอล	305
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๑ พงศ์กษัตริย์	336
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๒ พงศ์กษัตริย์	374
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๑ พงศาวดาร	411
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๒ พงศาวดาร	445
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เอสรา	487
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เนหะมีย์	499
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เอสเธอร์	515
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โยบ	524
ประวัติความเป็นมาของ เพลงสดุดี	551
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ สุภาพิษิต	632
ประวัติความเป็นมาของ หนังสือปัญญาจารย์	654
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เพลงซาโลมอน	663
ประวัติความเป็นมาของ หนังสืออิสยาห์	668
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เยเรมีย์	723
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เพลงคร่ำครวญ	785
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เอสเคเคียล	791
ประวัติความเป็นมาของ ดาเนียล	846
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โฮเซยา	864
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โยเอล	873
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ อาโมส	877
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โอบาดีห์	884
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โยนาห์	886
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มีคาห์	889
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ นาฮูม	895
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฮาบากุก	898
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เศฟันยาห์	901
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฮักกัย	904
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เศคาริยา	906
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มาลาคี	916
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มัทธีว	920
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มาร์โก	960
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ลูกา	986
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยอห์น	1027

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือกิจการ	1058
ประวัติความเป็นมาของ หนังสือโรม	1097
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๑ โครินธ์	1116
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๒ โครินธ์	1133
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ กาลาเทีย	1144
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เอเฟซัส	1151
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ พิลิปปี	1157
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โคลโลสี	1162
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๑ เธสะโลนิกา	1166
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๒ เธสะโลนิกา	1170
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๑ ทิโมธี	1173
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๒ ทิโมธี	1178
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ทิตัส	1182
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฟิเลโมน	1184
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฮีบรู	1186
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยากอบ	1200
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๑ เปโตร	1205
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๒ เปโตร	1211
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๑ ยอห์น	1215
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๒ ยอห์น	1220
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ๓ ยอห์น	1221
ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยูดาส	1222
ประวัติความเป็นมาของ หนังสือวิวรณ์	1224

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV

The Holy Bible in Thai, translated from the English King James Version

Language: ไทย (Thai)

Provided by: Philip Pope

This print-on-demand edition of Scripture is produced and provided at cost by the Digital Bible Society in partnership with the Bible League of Canada, Open Doors International, and other missions and translation agencies. To order additional copies of this or other Bibles, please visit www.dbs.org (USA), www.bibleleague.ca (Canada), and www.opendoors.org (Europe).

Copyright and Permission to Copy

Copyright © 2003 Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-No Derivatives license 4.0. You may share and redistribute this Bible translation or excerpts from it in any format, provided that:

You include the above copyright information.

You do not make any derivative works that change any of the actual words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

PDF, ePub, and MOBI Bible covers and design are copyrighted 2017 by the Digital Bible Society (www.dbs.org).

PDF generated on 2017-08-24 from source files dated 2017-08-24.

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a

ISBN: 978-1-5313-0632-8

ประวัติความเป็นมาของ

หนังสือปฐมกาล

หนังสือปฐมกาล เป็นหนังสือเล่มแรกในห้าเล่มที่โมเสสเขียน ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่าเพ็นทะทูก (อพย ๒๔:๔; กตว ๓๒:๒; พบญ ๓๑:๙)

คนต่างๆ ที่เขียน พระคัมภีร์ใหม่ บอกว่าโมเสส เป็นผู้เขียนหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิม (มก ๑๒:๒๐; ลก ๒:๒๒; ๕:๑๔; ๒๔:๒๗, ๔๔; ยน ๑:๑๗, ๔๕; ๗:๑๙) หนังสือปฐมกาลเริ่มต้นก่อนมีมนุษย์ที่สามารถเป็นพยานหรือบันทึกประวัติศาสตร์นั้นได้ คือเริ่มต้นเมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน เพราะฉะนั้นหนังสือเล่มแรก ของพระคัมภีร์ เป็นหนังสือที่อัศจรรย์ ที่ได้รับจากพระเจ้า และที่ถูกต้องในทุกประการ พระคัมภีร์ประเสริฐยิ่งกว่าหนังสือเล่มอื่นๆ ทุกเล่ม แม้ว่าเป็นหนังสือเกี่ยวกับศาสนาหรือประวัติศาสตร์ก็ตาม พระคัมภีร์นั้นคล้องจองกัน อัศจรรย์ ไม่มีความผิด และจะอยู่เป็นนิตย์

พระเยซูคริสต์ทรงอ้างถึงหนังสือปฐมกาล (มธ ๑๙:๔-๖; ๒๔:๓๗-๓๙; มก ๑๐:๔-๙; ลก ๑๑:๔๙-๕๑; ๑๗:๒๖-๒๙, ๓๒; ยน ๑:๕; ๗:๒๑-๒๓; ๘:๔-๕๖) และพระเยซูตรัสว่าโมเสสเป็นผู้ที่เขียนหนังสือปฐมกาล (มธ ๑๙:๘; มก ๑๐:๓; ยน ๗:๒๑)

ในหนังสือปฐมกาลนี้เราพบรากฐานสำหรับความจริงทุกอย่าง ซึ่งอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ เช่น การที่มนุษย์ทำบาป การไถ่บาปด้วยโลหิต ความรอดโดย ความเชื่อ พระเจ้าที่ทรงตอบคำอธิษฐาน การเสด็จมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และ “เชื้อสาย” ของหญิง (ซึ่งเล็งถึงการบังเกิดของพระเยซูคริสต์โดยสาวพรหมจารี)

เรารับว่าการลำดับวัน เดือน ปีที่อยู่ในหนังสือปฐมกาล นั้น ได้ รับ การ ดลใจ จากพระเจ้า หนังสือเล่มแรก ใน พระ คัมภีร์ นี้ บันทึก เรื่อง นำ ท่วม โลก ที่ ทำลาย ทุก คน ใน โลกนั้นนอกจากครอบครัวเดียว นำท่วมนั้นได้ล้างเมืองทั้งหลาย และการพัฒนาของเมืองเหล่านั้นไปจากพื้นแผ่นดิน นำท่วมโลกนั้นเป็นเหตุที่มีกระดูกสัตว์ (fossil) และถ่านหิน

เป็นชั้นๆอยู่ใต้ดิน และน้ำท่วมนั้นทำให้แผ่นดินโลกมีการเปลี่ยนแปลงทั่วไป

ทฤษฎี แกรฟไฟเวลเฮาวัลสัน อ้างว่าหนังสือปฐมกาล (และทั้งห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิมด้วย) มาจากธรรมชาติของพระคัมภีร์อื่นๆ แต่ทฤษฎีนี้ถูกปฏิเสธโดยความจริงที่อยู่ในหนังสือปฐมกาล ทฤษฎีนี้ถูกสั่งแจงว่าเป็นความคิดอย่างโง่เขลาของคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ซึ่งพวกนี้ “แก่งลัสม” (๒ ปด ๓:๓-๗) เรื่อง ของ การ เนรมิต สร้าง โลก ของพระเจ้า และเรื่องนำท่วมโลกที่ได้สอนไว้ในพระวจนะเล่มนี้ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า

การทรงสร้าง

๑ ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้าง ๑ ฟ้าและแผ่นดินโลก ๒ แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ ความมืดอยู่เหนือผิวน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น

วันที่หนึ่งปรากฏมีความสว่างเกิดขึ้น

“พระเจ้าตรัสว่า “จงให้มีความสว่าง” แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น “พระเจ้า ทรง เห็น ว่า ความสว่างนั้นดี และพระเจ้าทรงแยกความสว่าง นั้น ออกจาก ความ มืด “พระเจ้า ทรง เรียกความสว่างนั้นว่าวัน และพระองค์ทรงเรียกความมืดนั้นว่าคืน มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หนึ่ง

วันที่สองมีเมฆปรากฏอยู่เหนือผิวน้ำนั้น

๒ พระเจ้า ตรัส ว่า “จง ให้ มี พื้น อากาศ ใน ระหว่าง น้ำ และ จง ให้ พื้น อากาศ นั้น แยก น้ำ ออกจาก น้ำ” ๓ พระเจ้า ทรง สร้าง พื้น อากาศ และ ทรง แยก น้ำ ซึ่ง อยู่ ใต้ พื้น อากาศ จาก น้ำ ซึ่ง อยู่ เหนือ พื้น อากาศ ก็ เป็น ดัง นั้น “พระเจ้า ทรง เรียก พื้น อากาศ ว่า ฟ้า มี เวลา เย็น และ เวลา เช้า เป็น วันที่ สอง

วันที่สามปรากฏว่ามีทะเล แผ่นดินและพืชพันธุ์ต่างๆ

๔ พระเจ้า ตรัส ว่า “จง ให้ น้ำ ที่ อยู่ ใต้ ฟ้า รวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกัน และจงให้ที่แห่งปรากฏขึ้น” ก็เป็นดั่งนั้น ๕ พระเจ้าทรงเรียกที่แห่งว่าแผ่นดิน และที่น้ำรวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกันว่าทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ๖ พระเจ้าตรัสว่า “จงให้แผ่นดินเกิดต้นหญ้า

ต้นผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ด ในผล ตาม ชนิด ของ มัน บน แผ่น ดิน” ก็ เป็น ดัง นั้น ^{๑๒} แผ่น ดิน ก็ เกิด ต้น หญ้า ต้น ผัก ที่มี เมล็ด ตาม ชนิด ของ มัน และ ต้น ไม้ ที่ ออก ผล ที่มี เมล็ด ใน ผล ตาม ชนิด ของ มัน พระ เจ้า ทรง เห็น ว่า ดี ^{๑๓} มี เวลา เย็น และ เวลา เช้า เป็น วัน ที่ สาม

วันที่สี่ปรากฏมีดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวต่างๆ

^{๑๔} พระ เจ้า ตรัส ว่า “จง ให้ มี ดวง สว่าง บน พื้น ฟ้า อากาศ เพื่อ แยก วัน ออก จาก ค่ำ และ เพื่อ ใช้ เป็น หมาย สำคัญ และ ที่ กำหนด ฤดู วัน และ ปี ต่าง ๆ ^{๑๕} และ จง ให้ เป็น ดวง สว่าง บน พื้น ฟ้า อากาศ เพื่อ ส่อง สว่าง บน แผ่น ดิน โลก” ก็ เป็น ดัง นั้น ^{๑๖} พระ เจ้า ได้ ทรง สร้าง ดวง สว่าง ใหญ่ สอง ดวง ให้ ดวง สว่าง ที่ ใหญ่ กว่า นั้น ครอบ กลาง วัน และ ให้ ดวง ที่ เล็ก กว่า ครอบ กลาง ค่ำ พระ องค์ ทรง สร้าง ดวง ดาว ต่าง ๆ ด้วย เช่น กัน ^{๑๗} พระ เจ้า ทรง ตั้ง ดวง สว่าง เหล่า นี้ ไว้ บน พื้น ฟ้า อากาศ เพื่อ ส่อง สว่าง บน แผ่น ดิน โลก ^{๑๘} เพื่อ ครอบ กลาง วัน และ ครอบ กลาง ค่ำ และ เพื่อ แยก ความ สว่าง ออกจาก ความ มืด พระ เจ้า ทรง เห็น ว่า ดี ^{๑๙} มี เวลา เย็น และ เวลา เช้า เป็น วัน ที่ สี่

วันที่ห้าปรากฏมีนกชนิดต่างๆ และสัตว์ทะเลนานาชนิด

^{๒๐} พระ เจ้า ตรัส ว่า “จง ให้ น้ำ อุดม บริบูรณ์ ไป ด้วย สัตว์ ที่มี ชีวิต แหวก วาย ไป มา และ ให้ มี นก บิน ไป มา บน พื้น ฟ้า อากาศ เหนือ แผ่น ดิน โลก” ^{๒๑} พระ เจ้า ได้ ทรง สร้าง ปลา วาฬ ใหญ่ บรรดา สัตว์ ที่มี ชีวิต แหวก วาย ไป มา ตาม ชนิด ของ มัน เกิด ขึ้น บริบูรณ์ ใน น้ำ นั้น และ บรรดา สัตว์ ที่มี ปีก ตาม ชนิด ของ มัน พระ เจ้า ทรง เห็น ว่า ดี ^{๒๒} พระ เจ้า ได้ ทรง อวย พร สัตว์ เหล่า นั้น ว่า “จง มี ลูก ตก และ ทวี มาก ขึ้น ให้ น้ำ ใน ทะเล บริบูรณ์ ไป ด้วย สัตว์ และ จง ให้ นก ทวี มาก ขึ้น บน แผ่น ดิน” ^{๒๓} มี เวลา เย็น และ เวลา เช้า เป็น วัน ที่ ห้า

วันที่หกปรากฏมีสัตว์บก และแมลงนานาชนิด

^{๒๔} พระ เจ้า ตรัส ว่า “จง ให้ แผ่น ดิน โลก เกิด สัตว์ ที่มี ชีวิต ตาม ชนิด ของ มัน สัตว์ ใช้ งาน สัตว์ เลี้ยง ครอบ เลี้ยง และ สัตว์ ป่า บน แผ่น ดิน โลก

ตาม ชนิด ของ มัน” ก็ เป็น ดัง นั้น ^{๒๕} พระ เจ้า ได้ ทรง สร้าง สัตว์ ป่า บน แผ่น ดิน โลก ตาม ชนิด ของ มัน สัตว์ ใช้ งาน ตาม ชนิด ของ มัน และ บรรดา สัตว์ ที่ เลี้ยง ครอบ เลี้ยง บน แผ่น ดิน โลก ตาม ชนิด ของ มัน แล้ว พระ เจ้า ทรง เห็น ว่า ดี

วันที่หกปรากฏมีชายหญิงคู่แรก

^{๒๖} และ พระ เจ้า ตรัส ว่า “จง ให้ พวก เรา สร้าง มนุษย์ ตาม แบบ ฉายา ของ พวก เรา ตาม อย่าง พวก เรา และ ให้ พวก เขา ครอบ ครอบ ฝูง ปลา ใน ทะเล ฝูง นก ใน อากาศ และ สัตว์ ใช้ งาน ให้ ครอบ ครอบ ทัว ทั้ง แผ่น ดิน โลก และ บรรดา สัตว์ เลี้ยง ครอบ เลี้ยง ที่ ครอบ เลี้ยง ไป มา บน แผ่น ดิน โลก” ^{๒๗} ดัง นั้น พระ เจ้า ได้ ทรง สร้าง มนุษย์ ตาม แบบ พระ ฉายา ของ พระ องค์ พระ องค์ ได้ ทรง สร้าง มนุษย์ ขึ้น ตาม แบบ พระ ฉายา ของ พระ เจ้า พระ องค์ ได้ ทรง สร้าง พวก เขา ให้ เป็น ชาย และ หญิง ^{๒๘} พระ เจ้า ได้ ทรง อวย พร พวก เขา และ พระ เจ้า ตรัส แก่ พวก เขา ว่า “จง มี ลูก ตก และ ทวี มาก ขึ้น จุน เต็ม แผ่น ดิน จง มี อำนาจ เหนือ แผ่น ดิน นั้น และ ครอบ ครอบ ฝูง ปลา ใน ทะเล ฝูง นก ใน อากาศ และ บรรดา สัตว์ ที่มี ชีวิต ที่ เคลื่อน ไหว บน แผ่น ดิน โลก” ^{๒๙} พระ เจ้า ตรัส ว่า “ดู เกิด เรา ให้ บรรดา ต้น ผัก ที่มี เมล็ด ซึ่ง อยู่ ทัว พื้น แผ่น ดิน โลก และ บรรดา ต้น ไม้ ที่มี เมล็ด ใน ผล แก่ เจ้า ให้ เป็น อาหาร แก่ เจ้า ^{๓๐} สำหรับ บรรดา สัตว์ ป่า บน แผ่น ดิน โลก บรรดา นก ใน อากาศ และ บรรดา สัตว์ ที่ เลี้ยง ครอบ เลี้ยง ที่มี ชีวิต บน แผ่น ดิน โลก เรา ให้ บรรดา พืช ผัก เขียว สด เป็น อาหาร” ก็ เป็น ดัง นั้น ^{๓๑} พระ เจ้า ทอด พระ เนตร บรรดา สิ่ง ที่ พระ องค์ ได้ ทรง สร้าง และ ดู เกิด เป็น สิ่ง ที่ ดี ยิ่ง นัก มี เวลา เย็น และ เวลา เช้า เป็น วัน ที่ หก

วันที่เจ็ดพระเจ้าทรงหยุดพักการทรงสร้าง

^๑ ดั่ง นี้ ฟ้า และ แผ่น ดิน โลก และ บรรดา บรรวาร ก็ ถูก สร้าง ขึ้น ให้ สำเร็จ ^๒ ใน วัน ที่ เจ็ด พระ เจ้า ก็ เสรี งาน ของ พระ องค์ ซึ่ง พระ องค์ ได้ ทรง สร้าง มา แล้ว นั้น มูล ะ ใน วัน ที่ เจ็ด พระ องค์ ทรง พัก การ งาน ทง ลิน ของ พระ องค์ ซึ่ง พระ องค์ ได้ ทรง สร้าง มา แล้ว นั้น ^๓ พระ เจ้า ทรง อวย พร วัน ที่ เจ็ด และ ทรง ตั้ง วัน นี้ ไว้ เป็น วัน บริสุทธิ เพราะ ใน วัน นั้น พระ องค์ ได้ ทรง หยุด พัก จาก การ งาน ทง ลิน

ของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างไว้แล้วนั้น

สรุปการทรงสร้าง

“เรื่องราวของฟ้าและแผ่นดินโลกเมื่อถูกเนรมิตสร้างนั้นเป็นดังนี้ ในวันที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและฟ้า^๔บรรดาดันไม้ตามท้องทุ่งยังไม่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดามักตามท้องทุ่งยังไม่งอกขึ้นเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยังไม่มียุคมนุษย์ที่จะทำไร่ไถนา^๕ แต่มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก ทำให้พื้นแผ่นดินเปียกทั่วไป” พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน ทรงระบายลมปราณแห่งชีวิต เข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงเกิดเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่^๖ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออก และพระองค์ได้ทรงให้มนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงปั้นมานั้นอาศัยอยู่ที่นั่น^๗ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงให้บรรดาดันไม้ที่งามนำดูและที่เหมาะสมเป็นอาหารงอกขึ้นบนแผ่นดินโลก มีต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนด้วย และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่ว^๘ มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากเอเดนรดสวนนั้น จากที่นั่นได้แยกออกเป็นแม่น้ำสี่สาย^๙ ชื่อของแม่น้ำสายที่หนึ่งคือปิไซน ซึ่งไหลรอบแผ่นดินฮาวีลาห์ ที่นั้นมีแร่ทองคำ^{๑๐} ทองคำที่แผ่นดินนั้นเป็นทองคำเนื้อดี มียางไม้หอม และพลอยสีน้ำขาว^{๑๑} ชื่อแม่น้ำสายที่สองคือกิโฮน แม่น้ำสายนี้ได้ไหลรอบแผ่นดินเอธิโอเปีย^{๑๒} ชื่อแม่น้ำสายที่สามคือไทกริส ซึ่งได้ไหลไปทางทิศตะวันออกของแผ่นดินอัสซีเรีย และแม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส^{๑๓} พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงนำมนุษย์ไปอยู่ในสวนเอเดนให้ดูแลและรักษาสวน^{๑๔} พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงมีพระดำรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า “บรรดาดันไม้ทุกอย่างในสวนเจ้ากินได้ทั้งหมด”^{๑๕} แต่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่วเจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้นเป็นอันขาด เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น”

การทรงสร้างผู้หญิง

“พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า “ซึ่งมนุษย์นั้นอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะ เรา จะสร้างผู้

อุปถัมภ์ให้เขา”^{๑๖} พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นบรรดาสัตว์ในท้องทุ่ง และบรรดาดนกลีในอากาศจากดิน แล้วจึงพามายังอาดัมเพื่อดูว่าเขาจะเรียกชื่อพวกมันว่าอะไร อาดัมได้เรียกชื่อบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตอย่างไร สัตว์ก็มีชื่ออย่างนั้น^{๑๗} อาดัมได้ตั้งชื่อบรรดาสัตว์ใช้งาน บรรดาดนกลีในอากาศ และบรรดาสัตว์ในท้องทุ่ง แต่สำหรับอาดัมยังไม่พบผู้อุปถัมภ์^{๑๘} แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกระทำให้อาดัมหลับสนิท และเขาได้หลับสนิท พระองค์จึงทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขาออกมา และทรงกระทำให้นเนื้อที่ซี่โครงติดกัน^{๑๙} กระดูกซี่โครงซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงชักจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิงคนหนึ่ง และทรงนำเธอมาให้ชายนั้น^{๒๐} อาดัมจึงว่า “บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกของเรา และเนื่องจากเนื้อของเรา จะต้องเรียกเธอว่าหญิง เพราะว่าหญิงนี้ออกมาจากชาย”^{๒๑} เหตุฉะนั้นผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน”^{๒๒} เขาทั้งสองยังเปลือยกายอยู่ ผู้ชายและภรรยาของเขายังไม่มีความอาย

เอวาถูกทดลอง

“นั่นเป็นสัตว์ที่ฉลาดกว่าบรรดาสัตว์^๓ ในท้องทุ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ มันกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า ‘เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้ทุกชนิดในสวนนี้’”^๔ หญิงนั้นจึงกล่าวแก่ผู้ว่า “ผลของต้นไม้ชนิดต่างๆในสวนนี้เรากินได้”^๕ แต่ผลของต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางสวน พระเจ้าตรัสว่า ‘เจ้าอย่ากินหรือแตะต้องมัน มิฉะนั้นเจ้าจะตาย’”^๖ หญิงจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “เจ้าจะไม่ตายแน่”^๗ เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบว่ เจ้ากินผลไม้นั้นวันใด ตาของเจ้าจะสว่างขึ้นวันนั้น และเจ้าจะเป็นเหมือนพระที่รู้ดีชั่ว”

การล้มลงในความบาปของมนุษย์

“เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้ นั้น เหมาะสำหรับเป็นอาหารและมันงามน่าดู และต้นไม้ต้นนั้นเป็นที่น่าปรารถนาเพื่อให้เกิดปัญญาหญิงจึงเก็บผลไม้ต้นแล้วกินเข้าไป แล้วส่งให้สามีของนางด้วย และเขาได้กิน”^๘ ตาของเขาทั้งสองก็สว่างขึ้น เขาจึงรู้ว่าเขาเปลือย

กายอยู่ และเขาทั้งสองก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดอวัยวะส่วนล่างของเขาไว้

อาดัมและเอวาไม่กล้าพบพระเจ้า

๔ ใน เวลา เย็น วัน นั้น เขา ทั้ง สอง ได้ยิน พระสุรเสียง ของ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้าเสด็จ ดำเนิน อยู่ใน สวน อาดัม และ ภรรยา ของ เขา ซ่อน ตัว จาก พระ พักตร์ ของ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้าท่ามกลาง ต้นไม้ต่างๆ ในสวนนั้น ๕ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้าทรง เรียกอาดัม และ ตรัสแก่เขาว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน” ๖ เขาทูลว่า “ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวน และข้าพระองค์ก็กลัว เพราะว่าข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ ข้าพระองค์จึงได้ซ่อนตัวเสีย” ๗ พระองค์ตรัสว่า “ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ไหน ซึ่งเราสั่งเจ้าไว้ว่าเจ้าอย่ากินแล้วหรือ” ๘ ชาย นั้น ทูล ว่า “หญิง ซึ่ง พระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น นางได้ส่งผลจากต้นไม้ ข้าพระองค์จึงรับประทาน” ๙ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ตรัส แก่ หญิง นั้น ว่า “เจ้าทำอะไรลงไป” หญิงนั้นทูลว่า “งูล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน”

การสาปแช่ง

๑๐ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ตรัส แก่ งู นั้น ว่า “เพราะเหตุที่เจ้าได้กระทำเช่นนี้ เจ้าถูกสาปแช่งมากกว่าบรรดาสัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ในท้องทุ่ง เจ้าจะเลื้อยไปด้วยท้องของเจ้า และเจ้าจะกินผงคลีดินตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า ๑๑ เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ” ๑๒ พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า “เราจะเพิ่มความทุกข์ยากให้มากขึ้นแก่เจ้า และการตั้งครรภ์ของเจ้า เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด เจ้ายังต้องการสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเจ้า” ๑๓ พระองค์ตรัสแก่อาดัมว่า “เพราะเหตุเจ้าได้ฟังเสียงของภรรยาเจ้า และได้กินผลจากต้นไม้ ซึ่งเราได้สั่งเจ้าว่า เจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้น แผ่นดินจึงต้องถูกสาปแช่งเพราะตัวเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินนั้นด้วยความทุกข์ยากตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า ๑๔ แผ่นดินจะงอกต้นไม้ที่มีหนามและผักที่มีหนามแก่เจ้า

และเจ้าจะกินผักในท้องทุ่ง ๑๕ เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่อไหลซอมหน้าจนกว่าเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้ามาจากดิน เจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงคลีดิน” ๑๖ อาดัมเรียกชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา เพราะวานางเป็นมารดาของบรรดาชนที่มีชีวิต ๑๗ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำเสื้อคลุมด้วยหนังสัตว์แก่อาดัมและภรรยาและสวมใส่ให้เขาทั้งสอง

พระเจ้าทรงไล่อาดัมและเอวาออกจากสวนเอเดน

๑๘ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ตรัส ว่า “ดูเถิด มนุษย์กลายเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเรา ที่รู้จักความดีและความชั่ว บัดนี้เกรงว่าเขาจะยื่นมือไปหยิบผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมากินด้วยกัน และมีชีวิตนิรันดร์ตลอดไป” ๑๙ เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงให้เขาออกไปจากสวนเอเดน เพื่อทำไร่ไถนาจากที่ดินที่เขากำเนิดมานั้น ๒๐ ดังนั้นพระองค์ทรงไล่มนุษย์ออกไป ทรงตั้งพวกเครูบไว้ทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน และตั้งดาบเพลิงซึ่งหมุนได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต

คาอินและอาเบล

๑ อาดัมได้สมสู่กับเอวาภรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชื่อคาอิน จึงกล่าว ว่า “ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์” ๒ นางได้คลอดบุตรอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นน้องชายของเขาคืออาเบล อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ แต่คาอินเป็นคนทำไร่ไถนา ๓ อยู่มาวันหนึ่งปรากฏว่า คาอินได้นำผลไม้จากไร่รนามาเป็นเครื่องบูชาถวายพระเยโฮวาห์ ๔ เช่นกันอาเบลได้นำผลแรกจากฝูงแกะของเขาและไขมันของแกะ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยต่ออาเบลและเครื่องบูชาของเขา ๕ แต่พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยต่อคาอินและเครื่องบูชาของเขา และคาอินได้โกรธแค้นยิ่งนัก สีหน้าหม่นหมองไป ๖ พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่คาอินว่า “ทำไมเจ้าถึงโกรธแค้น และทำไมสีหน้าเจ้าหม่นหมองไป” ๗ ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะไม่เป็นที่ยอมรับหรือ หรือ ถ้าเจ้าทำไม่ดี บาปก็ข่มอยู่ที่ประตู มั่นปรารถนาในตัวของเจ้า และเจ้าจะครอบครองมัน”

การฆ่าอาเบล

“คาอินพูดกับอาเบลน้องชายของเขา ต่อมาเมื่อเขาทั้งสองอยู่ในที่นาด้วยกัน คาอินได้ลุกขึ้นต่อสู้อาเบลน้องชายของเขาและฆ่าเขา “พระเยโฮวาห์ตรัสแก่คาอินว่า “อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน” เขาทูลว่า “ข้าพระองค์ไม่ทราบ ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายหรือ”

การสาปแช่งคาอิน

“๑๐ พระองค์ตรัสว่า “เจ้าทำอะไรไป เสีย รื่องของโลหิตน้องชายของเจ้า รื่องจากดินถึงเรา ๑๑ บัดนี้ เจ้าถูกสาปแช่งจากแผ่นดินแล้ว ซึ่งได้อ้าปากรับโลหิตน้องชายของเจ้าจากมือเจ้า ๑๒ เมื่อเจ้าทำไร้ไถนา มันจะไม่เกิดผลแก่เจ้าเหมือนเดิม เจ้าจะต้องพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก” ๑๓ คาอินทูลแก่พระเยโฮวาห์ว่า “โทษของข้าพระองค์หนักเหลือที่ข้าพระองค์จะแบกรับได้ ๑๔ ดูเถิด วันนั้นพระองค์ได้ทรงขับไล่ข้าพระองค์จากพื้นแผ่นดินโลก ข้าพระองค์จะถูกซ่อนไว้จากพระพักตร์ของพระองค์ และข้าพระองค์จะพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก จากนั้นทุกคนที่พบข้าพระองค์จะฆ่าข้าพระองค์เสีย” ๑๕ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เขาว่า “เหตุฉะนั้นใครก็ตามที่ฆ่าคาอิน จะรับโทษถึงเจ็ดเท่า” แล้วเกรงว่าใครที่พบเขาจะฆ่าเขา พระเยโฮวาห์จึงทรงประทับตราที่ตัวคาอิน

เชื้อสายของคาอินและความเจริญทางด้านอารยธรรม

“๑๖ คาอินได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และอาศัยอยู่เมืองโนด ทางด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ๑๗ คาอินได้สมรสกับภรรยาของเขา นางได้ตั้งศูรุมภ์ และคลอดบุตรชื่อเอโนค เขาสร้างเมืองขึ้นมาเมืองหนึ่ง และเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อบุตรชายของเขาว่าเอโนค ๑๘ เอโนคให้กำเนิดบุตรชื่ออิราด อิราดให้กำเนิดบุตรชื่อเมหุยาเอล เมหุยาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูซาเอล เมธูซาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อลามะค ๑๙ ลามะคได้ภรรยาสองคน คนหนึ่งมีชื่อว่าอาดาร์ อีกคนหนึ่งมีชื่อว่าคิลลาห์ ๒๐ นางอาดาร์คลอดบุตรชื่อว่ายาบาล เขาเป็นต้นตระกูลของคนที่ยังอาศัยอยู่ในเต็นท์และคนที่เลี้ยงสัตว์ ๒๑ น้องชายของเขา

มีชื่อว่ายูบาล เขาเป็นต้นตระกูลของบรรดาคนที่ตีด พิณ เขาตี และ เป่าขลุ่ย ๒๒ นางคิลลาห์คลอดบุตรด้วยชื่อว่าทุบัลคาอิน ซึ่งเป็นผู้สอนบรรดาช่างฝีมือทำเครื่องทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก ทุบัลคาอินมีน้องสาวชื่อว่านาอามาห์ ๒๓ ลามะคพูดกับภรรยาทั้งสองของเขาว่า “อาดาร์และคิลลาห์ จงฟังเสียงของเรา ภรรยาทั้งสองของลามะค จงเชื่อฟังถ้อยคำของเรา เพราะเราได้ฆ่าคนๆหนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ ชายหนุ่มที่ทำอันตรายแก่เรา ๒๔ ถ้าผู้ที่ฆ่าคาอินจะได้รับโทษเป็นเจ็ดเท่า แล้วผู้ที่ฆ่าลามะคจะได้รับโทษเจ็ดสิบเจ็ดเท่าเป็นแน่”

การกำเนิดของเสท

๒๕ อาดัมได้สมรสกับภรรยาของเขาอีกครั้งหนึ่ง นางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเข่าว่าเสท นางพูดว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายอีกคนหนึ่งแทนอาเบล ผู้ซึ่งถูกคาอินฆ่าตาย” ๒๖ ฝ่ายเสทกำเนิดบุตรชายคนหนึ่งด้วย เขาเรียกชื่อของเข่าว่าเอโนช ตั้งแต่บัดนั้นมานุษย์เริ่มต้นที่จะร้องเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์

ลำดับวงศ์วานจากอาดัมถึงโนอาห์

๑ นี้ เป็น หนังสือ ลำดับ พงศ์ พันธุ์ ของอาดัม ใน วัน ที่ พระเจ้า ได้ ทรง สร้าง มนุษย์ นั้น พระองค์ ทรง สร้าง ตาม แบบ พระฉายาของพระเจ้า ๒ พระองค์ ทรง สร้าง ให้ เป็น ผู้ชาย และ ผู้หญิง และ ทรง อวย พระพร แก่ เขา และ ทรง เรียก ชื่อ เขา ทั้ง สอง ว่า อาดัม ใน วัน ที่ เขา ถูก สร้าง ขึ้น นั้น ๓ และ อาดัม อยู่ มา ได้ หนึ่ง ร้อย สามสิบ ปี และ ให้ กำเนิด บุตร ชาย คน หนึ่ง มี รูป ร่าง หน้า ตา คล้าย คลึง กัน กับ เขา และ เรียก ชื่อ ของ เขา ว่า เสท ๔ ตั้งแต่ อาดัม ให้ กำเนิด เสท แล้ว ก็มี อายุ ต่อ ไป อีก แปด ร้อย ปี และ เขา ให้ กำเนิด บุตร ชาย และ บุตร สาว หลาย คน ๕ รวม อายุ ที่ อาดัม มี ชีวิต อยู่ ได้ เก้า ร้อย สามสิบ ปี และ เขา ได้ สิ้น ชีวิต ๖ เสท อยู่ มา ได้ ร้อย ห้า ปี และ ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ เอโนช ๗ ตั้งแต่ เสท ให้ กำเนิด เอโนช แล้ว ก็มี อายุ ต่อ ไป อีก แปด ร้อย เจ็ด ปี และ ให้ กำเนิด บุตร ชาย และ บุตร สาว หลาย คน ๘ รวม อายุ ของ เสท ได้ เก้า ร้อย สิบสอง ปี และ เขา ได้ สิ้น ชีวิต ๙ เอโนช อยู่ มา ได้ เก้าสิบ ปี และ ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ เคนัน

๑๐ ตั้งแต่เอโนชให้กำเนิดเคนันแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ๑๑ รวมอายุของเอโนชได้แก่ร้อยห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต ๑๒ เคนันอยู่มาได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อมาหะลาเลล ๑๓ ตั้งแต่เคนันให้กำเนิดมาหะลาเลลแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ๑๔ รวมอายุของเคนันได้แก่ร้อยสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต ๑๕ มาหะลาเลลอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อยาเรด ๑๖ ตั้งแต่มาหะลาเลลให้กำเนิดยาเรดแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ๑๗ รวมอายุของมาหะลาเลลได้แปดร้อยเก้าสิบห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต ๑๘ ยาเรดอยู่มาได้ร้อยหกสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนค ๑๙ ตั้งแต่ยาเรดให้กำเนิดเอโนคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ๒๐ รวมอายุของยาเรดได้แก่ร้อยหกสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต ๒๑ เอโนคอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูเสลาห์ ๒๒ ตั้งแต่เอโนคให้กำเนิดเมธูเสลาห์แล้ว ก็ดำเนินกับพระเจ้าสามร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ๒๓ รวมอายุของเอโนคได้สามร้อยหกสิบห้าปี ๒๔ เอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และหายไป เพราะพระเจ้าทรง รับเขาไป ๒๕ เมธูเสลาห์อยู่มาได้ร้อยแปดสิบเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชื่อลาเมค ๒๖ ตั้งแต่เมธูเสลาห์ให้กำเนิดลาเมคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ๒๗ รวมอายุของเมธูเสลาห์ได้แก่ร้อยหกสิบเก้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต ๒๘ ลาเมคอยู่มาได้ร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ๒๙ เขาเรียกชื่อบุตรชายว่า โนอาห์กล่าวว่า “คนนี้จะเป็นที่ปลอบประโลมใจเรา เกี่ยวกับการงานของเรา และความเหนื่อยยากของมือเรา เพราะเหตุแผ่นดินที่พระเจ้าได้ทรงสาปแช่งนั้น” ๓๐ ตั้งแต่ลาเมคให้กำเนิดโนอาห์แล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยเก้าสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ๓๑ รวมอายุของลาเมคได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปีและเขาได้สิ้นชีวิต ๓๒ โนอาห์มีอายุได้ห้าร้อยปี และโนอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเชม ฮาม และยาเฟท

ความชั่วของมนุษย์ชาติ

๖ ต่อมาเมื่อมนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก และพวกเขาให้กำเนิดบุตรสาวหลายคน ๒ บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์สวยงาม และพวกเขาจับเธอทั้งหลายไว้เป็นภรรยาตามชอบใจของพวกเขา

คำเตือนของพระเจ้าถึงการพิพากษา

๓ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “วิญญาณของเรจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขาเป็นแต่เนื้อหนัง อายุของเขาจะเพียงแค่อ้อยี่สิบปี” ๔ ในคราวนั้นมีพวกมนุษย์ยกขึ้นบนแผ่นดินโลก แล้วภายหลังเมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าสมูกับบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ และเธอทั้งหลายคลอดบุตรให้แก่พวกเขา บุตรเหล่านั้นเป็นคนที่อำนาจมาก ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นคนที่ชื่อเสียง ๕ และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และเจตนาทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเต็มไป ๖ พระเยโฮวาห์ทรง โทมสนัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกระทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกภายในพระทัยของพระองค์ ๗ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะทำลายมนุษย์ที่เราได้สร้างมาจากพื้นแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์และสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศ เพราะว่าเราเสียดใจที่เราได้สร้างพวกเขา”

โนอาห์ตอนาวา

๘ แต่ โน อาห์ เป็น ที่ โปรดปราน ใน สายพระเนตรของ พระ เย โฮวาห์ ๙ ต่อไป นี้ คือ พงศ์ พันธ์ ของ โน อาห์ โนอาห์ เป็น คน ชอบธรรม และ ตีรอบคอบ ใน สมัย ของ ท่าน และ โนอาห์ ดำเนิน กับ พระ เจ้า ๑๐ โนอาห์ ให้ กำเนิด บุตร ชาย สาม คน ชื่อ เชม ฮาม และ ยา เฟ ท ๑๑ ตั้ง นั้น มนุษย์ โลก จึง ชั่ว ชั่ว ต่อ พระ พักตร์ พระ เจ้า และ แผ่นดิน โลก ก็ เติ ม ไป ด้วย ความ อ่า ม หิต ๑๒ พระ เจ้า ทอด พระ เนตร บน แผ่นดิน โลก และ ดู เกิด แผ่นดิน โลก ก็ ชั่ว ชั่ว เพราะ ว่า บรรดา เนื้อ หนึ่ง ได้ กระ ทำ การ ชั่ว ชั่ว บน แผ่นดิน โลก ๑๓ พระ เจ้า ตรัส แก่ โน อาห์ ว่า “ต่อ หน้า เรา บรรดา เนื้อ หนึ่ง ก็ มา ถึง วาระ สุด ท้าย แล้ว เพราะ ว่า แผ่นดิน โลก เติ ม ไป ด้วย ความ

อำมหิต เพราะ พวกเขา และ ดูเถิด เรา จะ ทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก ^{๑๔} เจ้าจง ต่อหาว่าด้วยไม้สนโกเฟอร์ เจ้าจงทำเป็นห้องๆในนาวา และยาทั้งข้างในข้างนอกด้วยชั้น ^{๑๕} เจ้าจง ต่อหาว่าตามนี้ นาวายาวสามร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก ^{๑๖} เจ้าจง ทำห้องในนาวา และให้ อยู่ข้างบนขนาดศอกหนึ่ง และเจ้าจงตั้งประตูที่ด้านข้างนาวา เจ้าจงทำเป็นชั้นล่าง ชั้นที่สองและชั้นที่สาม ^{๑๗} ดูเถิด เราเองเป็นผู้กระทำให้น้ำท่วมบนแผ่นดินโลก เพื่อทำลายบรรดาเนื้อหนังใต้ฟ้า ที่มีลมปรานแห่งชีวิต และทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกจะตายสิ้น ^{๑๘} แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจง เข้าอยู่ในนาวา ทั้งเจ้า บุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ของเจ้าพร้อมกับเจ้า ^{๑๙} เจ้าจงนำสัตว์ทั้งปวง ที่มีชีวิตทั้งตัวผู้และตัวเมียทุกชนิดอย่างละคู่เข้าไปในนาวาเพื่อรักษาชีวิต ^{๒๐} นกตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน สัตว์ เลี้ยงคลานตาม ชนิดของมัน อย่างละคู่จะมาหาเจ้าเพื่อรักษาชีวิตไว้ ^{๒๑} เจ้าจงหาอาหารทุกอย่างที่กินได้ และสะสมไว้สำหรับเจ้า และมันจะเป็นอาหารสำหรับเจ้า และสัตว์ทั้งปวง” ^{๒๒} โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน ดังนั้นท่านจึงกระทำ

โนอาห์ ครอบครัวยของเขา และ บรรดาสัตว์เข้าไปในนาวา

๗ ^๑ และ พระ เย โส วาห์ ตรัส แก่ โนอาห์ ว่า “เจ้าและครอบครัวทั้งหมดจงเข้าไปในนาวา เพราะว่าเราเห็นว่า เจ้าชอบธรรมต่อหน้าเราในชั่วอายุนี้ ^๒ เจ้าจงเอาสัตว์ทั้งปวงที่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ และ สัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละคู่ ^๓ นกในอากาศทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ด้วย เพื่อรักษาชีวิตไว้ให้สืบเชื้อสายบนพื้นแผ่นดินโลก “เพราะว่าอีกเจ็ดวัน เราจะบันดาลให้ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน และสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่เราสร้างมานั้นเราจะทำลายเสียจากพื้นแผ่นดินโลก” ^๔ โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน ^๕ เมื่อน้ำท่วมบนแผ่นดินโลก โนอาห์มีอายุได้ หกร้อยปี ^๖ โนอาห์ ทั้งบุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ทั้งหลายจึงเข้าไปในนาวาเพราะเหตุนี้ น้ำท่วม ^๗ สัตว์ทั้ง

ปวงที่สะอาดและสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดและฝูงนกและบรรดาสัตว์ที่เลี้ยงคลานบนแผ่นดินโลก ^๘ ได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้แก่โนอาห์ ^๙ ต่อมาอีกเจ็ดวันน้ำก็ท่วมบนแผ่นดินโลก ^{๑๐} เมื่อโนอาห์มีชีวิตอยู่ได้หกร้อยปี ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันเดียวกันนั้นเอง น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้ฟ้าก็เปิดออก ^{๑๑} ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน ^{๑๒} ในวันเดียวกันนั้นเอง โนอาห์และบุตรชายของโนอาห์ คือเชม ฮาม และยาเฟท ภรรยาของโนอาห์ และบุตรสะใภ้ทั้งสามได้เข้าไปในนาวา ^{๑๓} เขาเหล่านั้นและสัตว์ป่าทั้งปวงตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานทั้งปวงตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์เลี้ยงคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และนกทั้งปวงตามชนิดของมัน คือบรรดานกทุกชนิดที่มีลักษณะแตกต่างกัน ^{๑๔} สัตว์ทั้งปวงที่มีลมปรานแห่งชีวิตได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆ ^{๑๕} สัตว์ทั้งปวงที่เข้าไปนั้นได้เข้าไปทั้งตัวผู้และตัวเมียตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงปิดประตูให้ท่าน

น้ำท่วม

^{๑๖} น้ำได้ท่วม แผ่นดินโลก สี่สิบวัน และน้ำก็ทวี มาก ขึ้น และ หนุน นาวา ให้ สูง เหนือแผ่นดินโลก ^{๑๗} น้ำไหลเชี่ยวและทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และนาวาลอยบนผิวน้ำ ^{๑๘} น้ำไหลเชี่ยว ทวี มาก ยิ่ง ขึ้นบน แผ่นดินโลก และน้ำก็ท่วมภูเขาสูงทุกแห่งทั่วใต้ฟ้า ^{๑๙} น้ำไหลเชี่ยวท่วม เหนือ ภูเขาสิบห้าศอก ^{๒๐} น้ำไหลเชี่ยวท่วม เหนือ ภูเขาสิบห้าศอก ^{๒๑} บรรดาเนื้อหนังที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก ทั้งนก สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่า และสัตว์เลี้ยงคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และมนุษย์ทั้งปวงก็ตายสิ้น ^{๒๒} มนุษย์ทั้งปวงผู้ซึ่งมีลมปรานแห่งชีวิตเข้าออกทางจมูก สิ่งสารพัดที่อยู่บนบกตายสิ้น ^{๒๓} สิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลก ถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ สัตว์ใช้งาน สัตว์เลี้ยงคลาน และนกในอากาศ และทุกสิ่งถูกทำลายจากแผ่นดินโลก เหลืออยู่แต่โนอาห์และทุกสิ่งที่อยู่กับท่านในนาวา ^{๒๔} น้ำไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

น้ำลดลงและนาวาค้างอยู่ บนเทือกเขาอารารัต

๑ พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตและสัตว์ใช้งานทั้งปวงที่อยู่กับท่านในนาวา และพระเจ้าทรงทำให้ลมพัดมาเหนือแผ่นดินโลก และน้ำทั้งปวงก็ลดลง ๒ น้ำทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลและช่องฟุ้งทั้งปวงก็ปิด และฝนที่ตกจากฟ้าก็หยุด ๓ น้ำก็ค่อยๆลดลงจากแผ่นดินโลก และล่องไปร้อยห้าสิบวันแล้วน้ำก็ลดลง ๔ ณ เดือนที่เจ็ดวันที่สิบเจ็ดนาวาก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต ๕ น้ำก็ค่อยๆลดลงจนถึงเดือนที่สิบ ในเดือนที่สิบ ๖ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น ยอดภูเขาต่างๆ โผล่ขึ้นมา ๗ ต่อจากนั้นอีกสี่สิบวัน โนอาห์ก็เปิดช่องในนาวาที่ท่านได้ทำไว้ ๘ ท่านปล่อยกาตัวหนึ่ง ซึ่งมันบินไปมาจนกระทั่งนำลดแห่งจากแผ่นดินโลก ๙ ท่านจึงปล่อยนกเขาตัวหนึ่งด้วยเพื่อจะรู้ว่าน้ำได้ลดลงจากพื้นแผ่นดินโลกหรือยัง ๑๐ แต่นกเขาไม่พบที่ที่จะจับอาศัยอยู่ได้ เพราะน้ำยังท่วมทั่วพื้นแผ่นดินโลกอยู่ มันจึงได้กลับมาหาท่านในนาวา ดังนั้นท่านจึงยื่นมือออกไปจับนกเขาเข้ามาไว้ด้วยกันในนาวา ๑๑ ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน ท่านจึงปล่อยนกเขาไปจากนาวาอีกครั้งหนึ่ง ๑๒ ในเวลาเย็นนกเขาก็กลับมายังท่าน ดูเถิด มันคาบใบมะกอกเทศเขียวสดมา ดังนั้นโนอาห์จึงรู้ว่า น้ำได้ลดลงจากแผ่นดินโลกแล้ว ๑๓ ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน และปล่อยนกเขาออกไป แล้วมันไม่กลับมาหาท่านอีกเลย ๑๔ ต่อมาปีที่หกร้อยเอ็ดเดือนที่หนึ่งวันที่หนึ่งของเดือนนั้น น้ำก็แห้งจากแผ่นดินโลก โนอาห์ก็เปิดหลังคาของนาวาและมองดูดูเกิด พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว ๑๕ ในเดือนที่สองวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้นแผ่นดินโลกก็แห้งสนิท ๑๖ พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า ๑๗ “จงออกไปจากนาวา ทั้งเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของเจ้า ๑๘ จงพาสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันกับเจ้า คือบรรดาเนื้อหนัง ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลานทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกให้ออกมา เพื่อพวกมันจะทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และมีลูกดกทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก” ๑๙ โนอาห์จึงออกไป พร้อมทั้งบุตรชายภรรยา และบุตรสะใภ้ทั้งหลายที่อยู่กับท่าน

๑๙ สัตว์ป่าทั้งปวง บรรดาสัตว์เลื้อยคลาน นกทั้งปวง และทุกสิ่งทีคลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของพวกมันออกไปจากนาวา

โนอาห์ถวายเครื่องบูชา

๒๐ โนอาห์ก็สร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และเอาบรรดาสัตว์ที่สะอาด และบรรดานกที่สะอาดถวายเป็นเครื่องเผาบูชาที่แท่นนั้น ๒๑ พระเยโฮวาห์ได้ดมกลิ่นหอมหวาน และพระเยโฮวาห์ทรงดำริในพระทัยว่า “เราจะไม่สาปแช่งแผ่นดินอีกเพราะเหตุมนุษย์ ด้วยว่าเจตนาในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายตั้งแต่เด็กมา เราจะไม่ประหารสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตอีกเหมือนอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น ๒๒ ในขณะที่โลกยังดำรงอยู่นั้น จะมีฤดูหนาว ฤดูเก็บเกี่ยว เวลาเย็นเวลาร้อน ฤดูร้อนฤดูหนาว กลางวันกลางคืนต่อไป”

คุณค่าของชีวิต

๑ พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายของท่าน และตรัสแก่พวกเขาว่า “จงมีลูกดก และทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน ๒ สัตว์ป่าทั้งปวงบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ สิ่งทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และบรรดาปลาในทะเล จะเกรงกลัวพวกเจ้าและหวาดกลัวต่อพวกเจ้า พวกมันจะถูกมอบอยู่ในมือพวกเจ้า ๓ สิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาจะเป็นอาหารของพวกเจ้า เช่นเดียวกับพืชผักเขียวสด เรายกทุกสิ่งให้แก่พวกเจ้า ๔ แต่เนื้อกับชีวิตของมัน คือเลือดของมัน พวกเจ้าอย่ากินเลย

ผู้ที่ฆ่าคนมีโทษถึงประหารชีวิต

๕ โลहितเจ้าที่เป็นชีวิตของเจ้าเราจะเรียกเอาแน่นอน เราจะไม่เรียกเอาจากชีวิตของสัตว์ป่าทั้งปวงและจากมือมนุษย์ เราจะเรียกเอาชีวิตมนุษย์จากมือพี่น้องของตนทุกคน ๖ ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล ผู้อื่นจะทำให้ผู้นั้นโลหิตไหล เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ ๗ เจ้าจงมีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์ในแผ่นดินโลกและทวีมากขึ้นในนั้น” ๘ พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายที่อยู่กับท่านว่า

พระเจ้าทรงกระทำพันธสัญญากับโนอาห์

๙ “ดูเถิด เราตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกเจ้าและกับเชื้อสายของเจ้าสืบไป ๑๐ และกับสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ทั้งนก สัตว์ใช้ฆาน และบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกที่อยู่กับเจ้า สัตว์ทั้งปวงที่ออกจากนาวา รวมทั้งบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก ๑๑ เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่า จะไม่มีการทำลายบรรดาเนื้อหนึ่งโดยนำท่วมอีก จะไม่มีน้ำมาท่วมทำลายโลกอีกต่อไป” ๑๒ พระเจ้าตรัสว่า “นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราตั้งไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า และสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ในทุกชั่วอายุตลอดไปเป็นนิตย์ ๑๓ เราได้ตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆและมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญา ระหว่างเรากับแผ่นดินโลก ๑๔ และต่อมาเมื่อเราให้มีเมฆเหนือแผ่นดินโลก จะเห็นรุ้งที่เมฆนั้น ๑๕ และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีระหว่างเรากับพวกเจ้า และสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงแห่งบรรดาเนื้อหนึ่ง และน้ำจะไม่มาท่วมทำลายบรรดาเนื้อหนึ่งอีกต่อไป ๑๖ จะมีรุ้งที่เมฆและเราจะมองดูมันเพื่อเราจะระลึกถึงพันธสัญญานี้วันต่อวันระหว่างพระเจ้ากับสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตแห่งบรรดาเนื้อหนึ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลก” ๑๗ และพระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า “นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับบรรดาเนื้อหนึ่งบนแผ่นดินโลก” ๑๘ บุตรชายของโนอาห์ที่ได้ออกจากนาวา คือเซม ฮาม และยาเฟท และฮามเป็นบิดาของคานาอัน ๑๙ นี่เป็นบุตรชายสามคนของโนอาห์ และมนุษย์ที่กระจัดกระจายออกไปทั่วโลกมาจากคนเหล่านี้

โนอาห์เมาเหล้าองุ่น

๒๐ โนอาห์เริ่มเป็นชาวสวนและเขาทำสวนองุ่น ๒๑ ท่านได้ดื่มเหล้าองุ่นจนเมา และท่านก็เปลือยกาย อยู่ใน เต็นท์ ของ ท่าน ๒๒ ฮาม บิดาของ คานาอัน เห็น บิดาของ ตน เปลือยกายอยู่ จึงบอกพี่น้อง ทั้งสองคน ของ เขา ที่ อยู่ภายนอก ๒๓ เซมกับยาเฟทเอาผ้าผืนหนึ่ง พาดบ่าของเขาทั้งสองคนเดินหันหลังเข้าไป ปกปิดกายบิดาของพวกเขาก็เปลือยอยู่ และมีได้หันหน้าดูกายบิดาของพวกเขาก็เปลือย

อยู่นั้น ๒๔ โนอาห์สร้างเมาแล้วจึงรู้ว่าบุตรชายสุดท้องของเขาได้ทำอะไรแก่ท่าน

คานาอันถูกสาปแช่ง

๒๕ ท่านพูดว่า “คานาอันจงถูกสาปแช่ง และเขาจะเป็นทาสแห่งทาสทั้งหลายของพี่น้องของเขา” ๒๖ ท่านพูดว่า “สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเซม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา” ๒๗ พระเจ้าจะทรงเพิ่มพูนยาเฟท และเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเซม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา” ๒๘ หลังจากนั้นห้าสิบปี ๒๙ รวมอายุของโนอาห์ได้เก้าร้อยห้าสิบปีและท่านได้สิ้นชีวิต

๓ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ คือเซม ฮาม และ ยาเฟท และ พวก เขา กำเนิด บุตร ชาย หลายคนหลังนำท่วม

เชื้อสายของยาเฟท

๒ บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทชื่อโกเมอร์ มาโกก มีเดีย ยูวาน ทูบัล เมเซค และทิวราส ๓ บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ชื่ออูซเคนัส ริฟาท และโทการมาห์ ๔ บุตรชายทั้งหลายของยูวานชื่อเอลิซาร์ ทารูซิช คิทธิม และโดदानิม ๕ จากเชื้อสายเหล่านี้ อาณาเขตของชนชาติทั้งหลายได้แบ่งแยกตามดินแดนต่างๆของพวกเขา แต่ละคนตามภาษาของเขา ตามครอบครัวของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา

เชื้อสายของฮาม

๖ บุตรชายทั้งหลายของฮามชื่อคูช มีสรา ยิม พุด และคานาอัน ๗ บุตรชายทั้งหลายของคูชชื่อเฮ-บา ฮาวิลัทห์ สับทาร์ รามามาร์ และสับเทคา และบุตรชายทั้งหลายของรามามาร์ชื่อเซบา และเดดาน ๘ คูชให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก ๙ เขาเป็นพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นจึงว่า “เหมือนกับนิมโรดพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” ๑๐ การเริ่มต้นของอาณาจักรเขา คือเมืองบาเบล เมืองเอเรก เมืองอัคคัต และเมืองคาลเนห์ในแผ่นดินของชินาร์ ๑๑ ฝ่ายอัสซูร์จึงออกไปจากแผ่นดินของชินาร์นั้น และสร้างเมืองนีนะเวห์ เมืองเรโหโบทและเมือง

กาลาห์^{๑๒} และเมืองเรเสนซึ่งอยู่ระหว่างเมืองนี้ นะเวห์ กับ เมือง กาลาห์ เมืองนี้เป็นเมืองใหญ่^{๑๓} มีศรามีให้กำเนิดบุตรชื่อลูติม อานามิม และหิม นัฟทูลิม^{๑๔} ปีทูลิม คสลูอิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคณฟีลิสเตีย) และคฟโซโริม^{๑๕} คานาอันให้กำเนิดบุตรหับชือโซเชดอนและเฮท^{๑๖} และคนเยบูน คนอาไมไรต์ คนเกอร์กาซี^{๑๗} คนฮิวต์ คนอารติ คนสินี^{๑๘} คนอรวัด คนเศเมอร์ และคนฮามัท และภายหลังนั้นครอบครัวต่างๆของคนคานาอันก็กระจัดกระจายออกไป^{๑๙} เขตแดนของคนคานาอันจากเมืองไซดอน ไปทางเมืองเก-ราร์ จนถึงเมืองกาซา ไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัทมาห์ และเมืองเศโยบิมจนถึงเมืองลาซา^{๒๐} นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของฮาม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา

เชื้อสายของเชม

^{๒๑}เช่นเดียวกัน เชมผู้เป็นบรรพบุรุษของบรรดาชนเอเบอร์ ผู้เป็นพี่ชายคนโตของยาเฟท เขาก็ให้กำเนิดบุตรหลายคนด้วย^{๒๒} บุตรของเชมชื่อเอลาม อัสซุร อาร์ฟักซาด ลูต และอาริม^{๒๓} บุตรอาริมชื่ออูส ฮูล เกเรอรั และ มัช^{๒๔} อาร์ฟักซาดให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาห์ และเชลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์^{๒๕} เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเฟเลก เพราะโนสมียของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน^{๒๖} โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัต เซเลฟ ฮาซาร-มาเวท และเยวาร์^{๒๗} ฮาโดรัม อุซาล ดิคลาห์^{๒๘} โอบาล อาบีมาเอล เซบา^{๒๙} ไอฟีร์ ฮิวาลาห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน^{๓๐} ที่อยู่อาศัยของพวกเขาเริ่มจากเมืองเมซาไปทางเซฟาร์เทือกเขาทางทิศตะวันออก^{๓๑} นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของเชม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขา และตามชาติของพวกเขา^{๓๒} นี่เป็นครอบครัวต่างๆของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ ตามพงศ์พันธุ์ของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา และจาก คนเหล่านี้ ประชาชาติทั้งหลาย ถูกแบ่งแยกในแผ่นดินโลกภายหลังน้ำท่วม

หอบาเบล

^๑ทั่วแผ่นดินโลกมีภาษาเดียว และ **๑๑** มีสำเนียงเดียวกัน^๒ และต่อมาเมื่อพวกเขาเดินทางจากทิศตะวันออก ก็พบที่ราบในแผ่นดินชินาร์และพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น^๓ แล้วพวกเขาต่างคนต่างก็พูดกันว่า “มาเถิด ให้พวกเราทำอิฐและเผามันให้แข็ง” พวกเขาจึงมีอิฐใช้ต่างหินและมียางมะตอยใช้ต่างปูนสอ^๔ เขาทั้งหลายพูดว่า “มาเถิด ให้พวกเราสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและก่อหอคอยอดของมันไปถึงฟ้าสวรรค์ และให้พวกเราสร้างชื่อเสียงของพวกเราไว้ เพื่อว่าพวกเราจะไม่กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก”

พระเจ้าทรงทำให้เกิดภาษาต่างๆ

^๕และ พระเยโฮวาห์เสด็จลงมาจากหอคอยพระเนตรเมืองและหอนั้นซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ก่อสร้างขึ้น^๖ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพวกเขาทั้งปวงมีภาษาเดียว พวกเขาเริ่มทำเช่นนี้แล้ว ประเดี๋ยวจะไม่มีอะไรหยุดยั้งพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขาคิดจะทำ^๗ มาเถิด ให้พวกเราลงไปและทำให้ภาษาของเขาวุ่นวายที่นั่น เพื่อไม่ให้พวกเขาพูดเข้าใจกันได้”^๘ ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วพื้นแผ่นดิน พวกเขาจึงเลิกสร้างเมืองนั้น^๙ เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า บาบเบล เพราะว่าที่นั่นพระเยโฮวาห์ทรงทำให้ภาษาของทั่วโลกวุ่นวาย และ ณ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก

เชื้อสายของอับราม

^{๑๐}ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเชม เชมมีอายุได้ร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชื่อ อาร์ฟักซาด หลังน้ำท่วมสองปี^{๑๑} หลังจากเชมให้กำเนิดอาร์ฟักซาด แล้วก็มียายุต่อไปอีกห้าร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน^{๑๒} อาร์ฟักซาดมีอายุได้สามสิบห้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาห์^{๑๓} หลังจากอาร์ฟักซาดให้กำเนิดเชลาห์แล้วก็มียายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน^{๑๔} เชลาห์มีอายุได้สามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์^{๑๕} หลังจากเช

ลาห์ให้กำเนิดเอเบอร์แล้วก็มียายต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ^{๑๖}เอเบอร์มียายได้สามสิบสี่ปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเปเลก ^{๑๗}หลังจากเอเบอร์ให้กำเนิดเปเลกแล้วก็มียายต่อไปอีกสี่ร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ^{๑๘}เปเลกมียายได้สามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเรอู ^{๑๙}หลังจากเปเลกให้กำเนิดเรอูแล้วก็มียายต่อไปอีกสองร้อยเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ^{๒๐}เรอูมียายได้สามสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเสรุก ^{๒๑}หลังจากเรอูให้กำเนิดเสรุกแล้วก็มียายต่อไปอีกสองร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ^{๒๒}เสรุกมียายได้สามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อนาโฮร์ ^{๒๓}หลังจากเสรุกให้กำเนิดนาโฮร์แล้วก็มียายต่อไปอีกสองร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ^{๒๔}นาโฮร์มียายได้ยี่สิบเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเทราห์ ^{๒๕}หลังจากนาโฮร์ให้กำเนิดเทราห์แล้วก็มียายต่อไปอีกร้อยสิบเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ^{๒๖}เทราห์มียายได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน ^{๒๗}ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเทราห์ เทราห์ให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อโลท ^{๒๘}ฮารานได้สิ้นชีวิตก่อนเทราห์ผู้เป็นบิดาของเขาในแผ่นดินที่เข่าบังเกิด ในเมืองเออร์ของชาวเคลเตีย ^{๒๙}อับราม และนาโฮร์ต่างก็ได้ภรรยา ภรรยาของอับรามมีชื่อว่าซาราย และภรรยาของนาโฮร์มีชื่อว่ามิลคาห์ผู้เป็นบุตรีของฮาราน ผู้เป็นบิดาของมิลคาห์ และบิดาของอิสคาห์ ^{๓๐}แต่นางซารายได้เป็นหมั้น นางหามีบุตรไม่

อับรามในเมืองฮาราน

^{๓๑}เทราห์ก็พาอับรามบุตรชายของเขา กับโลทบุตรชายของฮารานผู้เป็นหลานชายของเขาและนางซาราย บุตรสะใภ้ของเขาผู้เป็นภรรยาของอับรามบุตรชายของเขา เขาทั้งหลายออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเตีย จะเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน พวกเขามาถึงเมืองฮารานแล้วก็อาศัยอยู่ที่นั่น ^{๓๒}รวมอยู่เทราห์ได้สองร้อยห้าปี และเทราห์ก็ได้สิ้นชีวิตในเมืองฮาราน

พันธสัญญาต่ออับราม

๑๒ ^๑พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามแล้วว่า “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น ^๒เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง เราจะอวยพรเจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร ^๓เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า”

อับรามในดินแดนปาเลสไตน์

^๔ดังนั้น อับราม จึงออกไป ตามที่ พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่านและโลทก็ไปกับท่าน อับราม มียาย ได้ เจ็ด สิบ ห้า ปี ขณะ เมื่อ ท่าน ออกจากเมืองฮาราน ^๕อับรามพานางซาราย ภรรยาของท่าน โลทบุตรชายของน้องชายท่าน บรรดาทรัพย์สิ่งของของพวกเขาที่ได้สะสมไว้ และผู้คนทั้งหลายที่ได้ไว้ที่เมืองฮาราน พวกเขาออกไป เพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน และพวกเขาไปถึงแผ่นดินคานาอัน ^๖อับราม เดินผ่านแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่เมืองเซเคม คือที่ราบโมเรห์ คราวนั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น ^๗พระเยโฮวาห์ ทรงปรากฏแก่อับราม และตรัสว่า “เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า” อับรามจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปรากฏแก่ท่าน ^๘ท่านย้ายไปจากที่นั่น มาถึงภูเขาลูกหนึ่ง ทางทิศตะวันออกของเมืองเบธเอลแล้วตั้งเต็นท์ของท่าน โดยเมืองเบธเอลอยู่ทางทิศตะวันตกและเมืองอัยอยู่ทางทิศตะวันออก ณ ที่นั่นท่านสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ ^๙และอับรามก็ยังคงเดินทางเรื่อยไป ไปทางทิศใต้

การกั้นดารอาหารทำให้อับรามไปยังประเทศอียิปต์

^{๑๐}เกิดการกั้นดารอาหารที่แผ่นดิน อับราม ได้ลงไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เพราะว่าการกั้นดารอาหารในแผ่นดินนั้นมากยิ่งนัก ^{๑๑}ต่อมาเมื่อท่านใกล้จะเข้าอียิปต์ ท่านจึงพูดกับนางซาราย ภรรยาของท่านว่า “ดูเถิด บัดนี้ ข้าพเจ้า รู้ว่า เจ้า เป็นหญิง รูปงาม น่าดู

๑๒ เพราะฉะนั้น ต่อมาเมื่อ คนอียิปต์ จะเห็น เจ้า พวกเขาจะพูดว่า “นี่เป็นภรรยาของเขา” และพวกเขาจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย แต่พวกเขา จะไว้ชีวิตเจ้า” ๑๓ กรรณาพูดว่า เจ้า เป็นน้องสาว ของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้อยู่อย่างสุขสบาย เพราะเห็นแก่เจ้า และข้าพเจ้าจะมีชีวิต เพราะเหตุเจ้า” ๑๔ ต่อมาเมื่อ อับราม เข้าไปในอียิปต์แล้ว คนอียิปต์เห็นว่าหญิงคนนั้นรูปงาม ยิ่งนัก ๑๕ พวกเจ้านายของฟาโรห์ เห็นนางด้วยเช่นกัน และทูลยกย่องนางต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และหญิงนั้น จึงถูกนำเข้าไป อยู่ในวังของฟาโรห์ ๑๖ ฟาโรห์ได้โปรดปราน อับราม มาก เพราะเห็นแก่นาง ท่านได้แกะวัว ลาตัวผู้ ทาส ทาสี ลาตัวเมีย และอูฐ จำนวนมาก ๑๗ และพระเยโฮวาห์ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ฟาโรห์และราชวงศ์ของท่าน ด้วยภัยพิบัติร้ายแรงต่างๆ เพราะเหตุนางซารายภรรยาของอับราม ๑๘ ฟาโรห์จึงเรียกอับราม มาและตรัสว่า “ทำไมเจ้าจึงทำเช่นนี้แก่เรา ทำไมเจ้าไม่บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า” ๑๙ ทำไมเจ้าว่า “เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์” ดังนั้นเราเกือบจะรับนางมาเป็นภรรยาของเรา ฉะนั้นบัดนี้จงดูภรรยาของเจ้า จงรับนางไป และออกไป ตามทางของเจ้า” ๒๐ ฟาโรห์จึงรับส่งพวกคนใช้เรื่องท่าน และพวกเขาจึงนำท่าน ภรรยาและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่ออกไปเสีย

อับรามกลับไปเมืองเบธเอล

๑๓ อับราม จึง ขึ้น ไป จากอียิปต์ ท่าน และภรรยาของท่านและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่พร้อมกับโลท เข้าไป ทางทิศใต้ ๒ อับรามก็มั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยฝูงสัตว์ เงินและทองเป็นอันมาก ๓ ท่านเดินทางต่อไปจากทิศใต้จนถึงเมืองเบธเอล ถึงสถานที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่คราก่อน ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย ๔ จนถึงสถานที่ตั้งแท่นบูชาซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยสร้างไว้ที่นั่น และอับราม ร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ที่นั่น

อับรามแยกจากโลท

๕ โลทซึ่งไปกับอับรามมีฝูงแพะแกะ ฝูงวัวและเต็นท์เช่นกัน ๖ แผ่นดินไม่กว้างขวางพอที่พวกเขาจะอาศัยอยู่ด้วยกันได้ เพราะ

ทรัพย์สินสิ่งของของพวกเขามีอยู่มาก ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้ ๗ เกิดมีการวิวาทกันระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของอับรามกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลท ขณะนั้นคนคานาอันและคนเปอร์เซียซึ่งอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น ๘ อับรามจึงพูดกับโลทว่า “กรรณาอย่าให้มีการวิวาทกันเลยระหว่างเรากับเจ้า และระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของเรากับคนเลี้ยงสัตว์ของเจ้า เพราะเราทั้งสองเป็นญาติกัน ๙ แผ่นดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ โปรดจงแยกไปจากเราเถิด ถ้าเจ้าไปทางซ้ายมือเราจะไปทางขวามือ หรือถ้าเจ้าไปทางขวามือเราจะไปทางซ้ายมือ”

โลทเข้าไปเมืองโสโดม

๑๐ โลทเงยหน้าขึ้นแลดูและเห็นว่าบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดนมีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่ง เหมือนพระอุทยานของพระเยโฮวาห์ เหมือนกับแผ่นดินอียิปต์ไปทางเมืองโสโดม ก่อนที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ๑๑ ดังนั้นโลทจึงเลือกบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน โลทเดินทางไปที่ทิศตะวันออกและเขาทั้งสองจึงแยกจากกันไป ๑๒ อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน โลทอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆที่ราบลุ่มและตั้งเต็นท์ที่ใกล้เมืองโสโดม ๑๓ แต่ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วและเป็นคนบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นอันมาก

ทรงย้ำพันธสัญญาต่ออับรามที่มัมเร

๑๔ ภายหลังที่โลทแยกจากท่านไปแล้วพระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับรามว่า “จงเงยหน้าขึ้นแลดูและมองดูจากสถานที่ที่เจ้าอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออกและทิศตะวันตก ๑๕ เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้เราจะยกให้เจ้าและเชื้อสายของเจ้าตลอดไป เป็นนิตย์ ๑๖ เราจะทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างฝูงคลิดิน ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับฝูงคลิดินได้ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้เช่นกัน ๑๗ จงลุกขึ้นเดินไปทั่วแผ่นดินทางด้านยูวูด่านกว้าง เพราะเราจะยกให้เจ้า” ๑๘ ดังนั้นอับรามจึงยกเต็นท์มาและอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเร ซึ่งอยู่ในเฮโบรนและสร้างแท่นบูชาต่อพระเยโฮวาห์ที่นั่น

เมืองโสโดมถูกทำลายโดยกษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์

๑๔ และ ต่อ มา ใน สมัย ของ อัม ราเฟล กษัตริย์ เมือง ชินาร์ อารีโอก กษัตริย์ เมือง เอล ลาสาร์ เคโดร์ลาโอเมอร์ กษัตริย์ เมือง เอล ลาม และ ทิดาล กษัตริย์ แห่ง ประชาชาติ ^๒ กษัตริย์ เหล่า นี้ ได้ ทำ สงคราม รบ สู้ กับ เบรากล กษัตริย์ เมือง โสโดม บิรชากษัตริย์ เมือง โกอโมราห์ ชินาบ กษัตริย์ เมือง อัดมาห์ เซเมเบอร์ กษัตริย์ เมือง เศโบยิม และ กษัตริย์ เมือง เบลา คือ เมือง ไศฮาร์ ^๓ บรรดากษัตริย์ เหล่า นี้ รวม ท้า กัน ณ ที่ หุบ เขา สิดดิม ซึ่ง คือ ทะเล เกลือ ^๔ กษัตริย์ เหล่า นี้ ยอม ขึ้น แก่ กษัตริย์ เคโดร์ลาโอเมอร์ สิบสองปี และ ในปี ที่ สิบสาม กษัตริย์ เหล่า นี้ ก็ ทัพ ^๕ และ ในปี ที่ สิบสี่ กษัตริย์ เคโดร์ลาโอเมอร์ และ บรรดากษัตริย์ ที่ อยู่ กับ ท่าน ยก มา ตี คน เรฟฟาอิม ที่ เมือง อัททาโรท คารนาอิม คนศุซิม ที่ เมือง ฮาม และ คน เอมิมี ที่ เมือง ซาเวห์ คิริยาธาอิม ^๖ ชาว ไฮรี ที่ ภูเขา เฮอร์ ซึ่ง เป็น ของ พวก เขา จนถึง เมือง เอลปวาราน ซึ่ง อยู่ ใกล้ ดิน ทูรกันดาร ^๗ กษัตริย์ เหล่า นี้ กลับ มา ถึง เมือง เอนมิสุปัท ซึ่ง คือ เมือง คาเดช และ ยก มา ตี แผ่น ดิน ทั้ง สิ้น ของ คน อา มาเลซ และ คน อาโมไรต์ ที่ อาศัย อยู่ ณ เมือง ฮาซาไซนา ทามาร์ ด้วย ^๘ และ กษัตริย์ เมือง โสโดม กษัตริย์ เมือง โกอโมราห์ กษัตริย์ เมือง อัดมาห์ กษัตริย์ เมือง เศโบยิม และ กษัตริย์ เมือง เบลา (คือ เมือง ไศฮาร์) ก็ ออก ไป ทำ สงคราม รบ สู้ กับ กษัตริย์ เหล่า นี้ ณ ที่ หุบ เขา สิดดิม ^๙ กับ เคโดร์ลาโอเมอร์ กษัตริย์ เมือง เอล ลาม ทิดาล กษัตริย์ แห่ง ประชาชาติ อัมราเฟล กษัตริย์ เมือง ชินาร์ และ อารีโอก กษัตริย์ เมือง เอล ลาสาร์ กษัตริย์ สี่ องค์ ต่อ ห้า องค์ ^{๑๐} ที่ หุบ เขา สิดดิม มี บ่อย ่าง มะ ตอย เต็ม ไป หมด เหล่า กษัตริย์ เมือง โสโดม และ เมือง โกอโมราห์ ได้ หนี มา และ ตก ลง ไป ที่ นั้น และ ส่วน ผู้ ที่ เหลือ อยู่ ก็ หนี ไป ยัง ภูเขา ^{๑๑} กษัตริย์ เหล่า นี้ นั้น จึง เก็บ บรรดา ททรัพย์สิน ของ และ เสบียง อาหาร ทั้ง สิ้น ของ เมือง โสโดม และ เมือง โกอโมราห์ แล้ว ก็ ไป ^{๑๒} และ ได้ จับ โลทบุตรชาย ของ น้อง ชาย อับราม ผู้ ซึ่ง อาศัย อยู่ ใน เมือง โสโดม และ ททรัพย์สิน ของ ของ เขา แล้ว จาก ไป

อับรามช่วยชีวิตโลท

^{๑๓} แล้ว มี คน หนึ่ง ที่ หนี มา นั้น ได้ บอก ให้ อับราม ชาว ฮีบรู เพราะ ว่า ท่าน อาศัย อยู่ ที่ ราบ ของ มัมเร คน อาโมไรต์ พี่น้อง ของ เอซเคิล และ พี่น้อง ของ อาเนออร์ คน เหล่า นี้ เป็น พันธมิตร กับ อับราม ^{๑๔} เมื่อ อับราม ได้ ยิน ว่า หลานชาย ของ ท่าน ถูก จับ ไป เป็น เชลย ท่าน จึง นำ คน ชื่อนามูคิก ที่ เกิด ใน บ้าน ท่าน จำนวน สาม ร้อย สิบแปด คน และ ตาม ไป ทัพ ที่ เมือง ดาน ^{๑๕} ท่าน จึง แยก คน ของ ท่าน ทั้ง ท่าน และ คน ใช้ ของ ท่าน ออก เป็น กอง ๆ ใน กลาง คืน ก็ เข้า ตี และ ไล่ ตาม จน ถึง เมือง ไฮบาห์ ซึ่ง อยู่ ทาง ด้าน ซ้าย เมือง ตามัสกัส ^{๑๖} และ ทัพ นำ บรรดา ททรัพย์สิน ของ กลับ คืน มา หมด ทั้ง นำ โลท หลานชาย ของ ท่าน ททรัพย์สิน ของ ของ เขา ผู้หญิง และ ประชาชน กลับ มา ด้วย

เมลคีเซเดคผู้เป็นปุโรหิตเมืองซาเล็มถวายพรอับราม

^{๑๗} หลัง จาก ท่าน กลับ จาก การ ฆ่า กษัตริย์ เคโดร์ลาโอเมอร์ และ กษัตริย์ ทั้ง หลาย ที่ ร่วม กาลัง กัน นั้น แล้ว กษัตริย์ เมือง โสโดม ก็ ออก มา รับ ท่าน ณ ที่ หุบ เขา ซาเวห์ ซึ่ง คือ หุบ เขา ของ กษัตริย์ ^{๑๘} เมลคีเซเดค กษัตริย์ เมือง ซาเล็ม ได้ นำ ขนม บั๊ง และ น้ำ องุ่น มา ให้ และ ท่าน ก็ เป็น ปุโรหิต ของ พระเจ้า ผู้ สูง สุด ^{๑๙} ท่าน ก็ ถวาย พร แก่ อับราม ว่า “ขอ ให้ พระเจ้า ผู้ สูง สุด ผู้ ทรง เป็น เจ้า ของ ฟ้า สวรรค์ และ แผ่น ดิน โลก ไป รด ให้ อับราม ได้ รับ พร เกิด ^{๒๐} และ จง สรรว เสริญ แต่ พระเจ้า ผู้ สูง สุด ผู้ ได้ ทรง มอบ ศัตรู ทั้ง หลาย ของ เจ้า ไว้ ใน มือ ของ เจ้า” และ อับราม ก็ ยก หนึ่ง ใน สิบ จาก ข้าว ของ ทั้งหมด ถวาย แก่ ท่าน

อับรามคืนของที่ถูกลักและเชลยแก่กษัตริย์เมืองโสโดม

^{๒๑} กษัตริย์ เมือง โสโดม ตริส แก่ อับราม ว่า “ขอ คืน คน ให้ แก่ เรา และ ททรัพย์สิน ของ นั้น เจ้า จง เอา ไป เกิด” ^{๒๒} อับราม กล่าว แก่ กษัตริย์ เมือง โสโดม ว่า “ข้าพเจ้า ได้ ยก มือ ของ ข้าพเจ้า ต่อ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ผู้ สูง สุด ผู้ ทรง เป็น เจ้า ของ ฟ้า สวรรค์ และ แผ่น ดิน โลก ^{๒๓} ว่า ข้าพเจ้า จะ ไม่ รับ เอา เส้น ด้าย หรือ สาย รัด ร่อง ทำ และ ข้าพเจ้า จะ ไม่ รับ เอา สิ่ง ใดๆ ที่ เป็น ของ ท่าน เกรง ว่า ท่าน จะ กล่าว ว่า ‘เรา

ได้กระทำให้อับรามมั่งมี' ๒๔ วั่นแต่สิ่งทีคน
หนุ่มได้กินและส่วนของคนที่หลายซึ่งไป
กับข้าพเจ้าคืออาเนอร์ เอซโคล์ และมีมเร ให้
พวกเขารับส่วนของพวกเขาเกิด”

**พระเยโฮวาห์ทรงมีพระสัญญาจะ
ประทานบุตรชายคนหนึ่งแก้อับราม**

๑๕ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระ
คำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงอับราม
ด้วยนิมิตว่า “อับราม อย่ากลัวเลย เราเป็น
โลของเจ้าและเป็นบำเหน็จยิ่งใหญ่ของเจ้า”
๒ อับราม ทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทานอะไร
แก่ข้าพระองค์ ด้วยว่า ข้าพระองค์ยังไม่มี
บุตร และคนดันเรือนแห่งครัวเรือนของข้า
พระองค์คนนี้แหละคือเอลิเยเซอร์ชาวเมือง
ดามัสกัส” ๓ อับราม ทูลว่า “ดูเถิด พระองค์
มิได้ทรงประทานเชื้อสายให้แก่ข้าพระองค์
และดูเถิด คนหนึ่งที่เกิดในบ้านข้าพระองค์
เป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์” ๔ ดูเถิด พระ
คำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า “คน
นี้จะไม่ได้เป็นผู้รับมรดกของเจ้า แต่ผู้ที่
จะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะเป็นผู้รับ
มรดกของเจ้า” ๕ พระองค์จึงนำท่านออกมาก
กลางแจ้ง และตรัสว่า “จงมองดูฟ้าและนับ
ดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้”
และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เชื้อสายของ
เจ้าจะเป็นเช่นนั้น” ๖ ท่านเชื่อในพระเยโฮ
วาห์ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบ
ธรรมแก่ท่าน ๗ พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เรา
คือเยโฮวาห์ที่ได้พาเจ้าออกจากเมืองเออร์
ของชาวเคลเดีย เพื่อยกดินแดนนี้ให้
เป็นมรดกแก่เจ้า” ๘ ท่านทูลว่า “ข้าแต่องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไร
ว่า ข้าพระองค์จะได้ดินแดนนี้เป็นมรดก”
๙ พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “จงเอาวัวตัวเมีย
อายุสามปี แพะตัวเมียอายุสามปี แกะตัวผู้
อายุสามปี นกเขาตัวหนึ่งและนกพิราบหนุ่ม
ตัวหนึ่งมาให้เรา” ๑๐ ท่านจึงนำบรรดาสัตว์
เหล่านี้มาและผ่ากลางตัวมันวางข้างละซีก
ตรงกัน แต่นกทั้งหลายนั้นท่านหาได้ฝ่าไม่
๑๑ เมื่อฝูงเหยี่ยวลงมาที่ซากสัตว์เหล่านั้น อับ
รามก็ไล่มันไปเสีย ๑๒ เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะ
ตก อับรามก็นอนหลับสนิท และดูเถิด ความ
หวาดกลัวความหดหู่ใจอย่างยิ่งก็ทับถมท่าน

ชนชาติอิสราเอลจะเป็นทาส

๑๓ พระองค์ตรัสแก้อับรามว่า “จงรู้แน่เถิด
ว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างดาวในแผ่นดิน
ที่ไม่ใช่ของพวกเขาและจะรับใช้พวก
นั้น พวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขาสิริร้อยปี
๑๔ เช่นกันเราจะพิพากษาประเทศนั้นซึ่งพวก
เขาจะรับใช้ และต่อมาพวกเขาจะออกมา
พร้อมกับทรัพย์สินของเป็นอันมาก ๑๕ เจ้าจะ
ไปตามบรรพบุรุษของเจ้าโดยผาสุก ในเวลา
ชรามากเจ้าจะถูกฝังไว้ ๑๖ แต่ในชั่วอายุที่สี่
พวกเขาจะกลับมาที่นี่อีกครั้ง เพราะว่าความ
ชั่วช้าของคนอาโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน” ๑๗ ต่อ
มาเมื่อดวงอาทิตย์ตกและคำมืด ดูเถิด เต่า
ที่ควันทิ้งอยู่และคบเพลิงได้เลื่อนลอยมาที่
ระหว่างกลางซีกสัตว์เหล่านั้น

เขตแดนของแผ่นดินชาวอิสราเอล

๑๘ ในวันเดียวกันนั้น พระเยโฮวาห์ทรง
กระทำพันธสัญญากับอับรามว่า “เราได้ยก
แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่
แม่น้ำอีปไตไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยู
เฟรติส ๑๙ ทั้งแผ่นดินของคนเคไนต์ คนเคน
สี คนฮิตโมไนต์ ๒๐ คนฮิตไตต์ คนเปริสซี
คนเรฟาอิม ๒๑ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คน
เกอร์กาซี และคนเยนุส”

**ซารายยกสาวใช้ให้เป็น
ภรรยาของอับราม**

๑๖ นางซารายภรรยาของอับรามไม่มี
บุตรให้ท่าน และนางมีหญิงสาวใช้
ชาวอียิปต์คนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าฮาการ์ ๒ นางซา
รายจึงพูดกับอับรามว่า “ดูเถิด บัดนี้พระเยโฮ
วาห์ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร ขอท่านกรุณาเข้าไป
หาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะ
ได้บุตรโดยนาง” และอับรามก็ฟังเสียงนาง
ซาราย ๓ ภายหลังอับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดิน
คานาอันได้สิบปีแล้ว นางซารายภรรยาของ
อับรามก็ยกฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของตน
ให้เป็นภรรยาของอับรามสามีของนาง ๔ ท่าน
เข้าไปหานางฮาการ์ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนาง
รู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว นางก็ดูหมิ่นนายผู้
หญิงของนางในใจ ๕ นางซารายจึงพูดกับอับ
รามว่า “ให้ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับ
ท่านเถิด ข้าพเจ้าให้สาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ใน
อ้อมอกของท่าน เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์

แล้วนางก็ดูหมิ่นข้าพเจ้าในใจของนาง ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน”^๖ แต่อับรามพูดกับนางซารายว่า “ดูเถิด สาวใช้ของเจ้าอยู่ในมือของเจ้า จงกระทำแก่เขาตามที่เจ้าเห็นควร” เมื่อนางซารายเคียดแค้นหญิงนั้น หญิงนั้นจึงหนีไปให้พันธสวรงค์ของพระเยโฮวาห์ที่พบหญิงนั้นที่น้ำพุในถิ่นทุรกันดาร คือที่น้ำพุในทางที่จะไปเมืองซูร์^๗ หญิงนั้นจึงพูดว่า “ฮาการ์สาวใช้ของนางซาราย เจ้ามาจากไหน และเจ้าจะไปไหน” นางจึงทูลว่า “ข้าพระองค์หนีมาให้พันธสวรงค์จากนางซาราย นายผู้หญิงของข้าพระองค์”^๘ พันธสวรงค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า “จงกลับไปหานายผู้หญิงของเจ้า และยอมอยู่ใต้อำนาจของเขา”^๙ แล้ว พันธสวรงค์ของพระเยโฮวาห์ก็กล่าวแก่หญิงนั้นว่า “เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีมากขึ้น เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากมาย จนนับไม่ถ้วน”^{๑๐} พันธสวรงค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า “ดูเถิด เจ้ามีครรภ์แล้ว และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จะเรียกชื่อของเขาว่า อิชมาเอล เพราะว่า พระเยโฮวาห์ทรงรับฟังความทุกข์ของเจ้า”^{๑๑} เขาจะเป็นคนป่า มือของเขาจะต่อสู้อันทั้งปวง และมือคนทั้งปวงจะต่อสู้อันเขา และเขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา”^{๑๒} นางจึงเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้ตรัสแก่นางว่า “พระองค์พระเจ้าผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์” เพราะนางพูดว่า “ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ที่นี่ ผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ด้วยหรือ”^{๑๓} เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อนางว่า เบเอเอลาไฮรอย ดูเถิด อยู่ระหว่างเมืองคาเดซกับเมืองเบเรด

การกำเนิดของอิชมาเอล

^{๑๔}นางฮาการ์คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ อับราม อับรามจึงเรียกชื่อนั้นว่า อิชมาเอล ^{๑๖}เมื่อนางฮาการ์คลอด อิชมาเอล ให้แก่ อับรามนั้น อับรามอายุได้แปดสิบหกปี

พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่อ อับรามเป็นชื่ออับราฮัม

๑๗ ^๑เมื่ออายุ อับราม ได้ เก้าสิบเก้า ปี พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ อับราม และตรัสแก่ท่านว่า “เราเป็นพระเจ้า ผู้ทรง

มหิทฤทธิ จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเจ้าจงเป็นคนดีรอบคอบ”^๒ เราจะทำพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า และจะให้เจ้าทวีมากขึ้น”^๓ อับรามก็ซบหน้าลงถึงดินและพระเจ้าทรงมีพระราชปฏิสันถารกับท่านว่า “สำหรับเรา ดูเถิด นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเจ้า และเจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย”^๔ ชื่อของเจ้าจะไม่เรียกว่า อับรามอีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อว่า อับราฮัม เพราะเราจะกระทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย”^๕ เราจะกระทำให้เจ้ามีลูกตกทวีมากขึ้น เราจะกระทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ กษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า”^๖ เราจะตั้งพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของเขาให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ เป็นพระเจ้าองค์เดียวแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า”^๗ เราจะให้แผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าวนี้ คือบรรดาแผ่นดินคานาอันแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ และเราจะ เป็นพระเจ้าของพวกเขา”

พิธีสืบทอดเป็นพันธสัญญาต่อชนชาติอิสราเอล

^๘พระเจ้าตรัสแก่ อับราฮัม ว่า “เหตุฉะนั้น เจ้า และ เชื้อสายของเจ้า ที่มาภายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของพวก เขา จะรักษาพันธสัญญาของเรา”^{๑๐} นี่เป็นพันธสัญญาของเรา ซึ่งเจ้าจะรักษาระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า คือ เด็กผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกเจ้าจะเข้าสู่หนัด”^{๑๑} เจ้าจะเข้าสู่หนัด ตัดหนัง หุ้มปลายองคชาติของเจ้า และ มันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญา ระหว่างเรากับเจ้า”^{๑๒} ผู้ชายที่มีอายุแปดวัน จะ เข้าสู่หนัด ในท่ามกลาง พวกเจ้า เด็กผู้ชาย ทุกคนตลอดชั่วอายุของพวกเจ้า ผู้ชายที่เกิดในบ้านหรือเอาเงินซื้อมาจากคนต่างด้าวใดๆซึ่งมีเชื้อสายของเจ้า”^{๑๓} ผู้ชายที่เกิดในบ้านของเจ้าและผู้ชายที่เอาเงินซื้อ มาจำเป็นต้องเข้าสู่หนัด และพันธสัญญาของเราจะอยู่ที่เนื้อของเจ้า เป็นพันธสัญญานิรันดร์”^{๑๔} เด็กผู้ชายที่มีได้เข้าสู่หนัด คือผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัด ตัดหนัง หุ้มปลายองคชาติของเขา ชีวิตนั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา”

พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่อ ซารายเป็นชื่อซาราห์

๑๕ และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า “สำหรับ ซารายภรรยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนาง ว่า ซาราย แต่จะเรียกชื่อนางว่า ซาราห์” ๑๖ เรา จะอวยพรแก่นางและให้บุตรชายคนหนึ่งแก่ เจ้ากับนางด้วย ใช่ เราจะอวยพรนาง นาง จะเป็นมารดาของชนหลายชาติ กษัตริย์ของ ชนหลายชาติจะมาจากราง” ๑๗ ดังนั้นอับรา ฮัมจึงซบหน้าลงหัวเราะคิดในใจของท่านว่า “ชายผู้มีอายุหนึ่งร้อยปีจะให้กำเนิดบุตรได้ หรือ ซาราห์ผู้มีอายุได้เก้าสิบปีแล้วจะคลอด บุตรหรือ” ๑๘ อับราฮัม ทูล พระเจ้า ว่า “โอ ขอให้อิซมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์ของ พระองค์” ๑๙ พระเจ้าตรัสว่า “ซาราห์ภรรยา ของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็น แนน เจ้าจะเรียกชื่อของเขาว่า อิสอัค และ เราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาและกับ เชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาให้เป็นพันธ สัญญานี้วันตรี

อิซมาเอลจะเป็นบิดาของ ชนชาติใหญ่ชาติหนึ่ง

๒๐ สำหรับอิซมาเอลนั้นเราได้ฟังเจ้าแล้ว ดูเถิด เราได้อวยพรเขาและจะกระทำให้เขามี ลูกตกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์อย่างยิ่ง เขา จะให้กำเนิดเจ้านายสิบสององค์ และเราจะ กระทำให้เขา เป็นชนชาติใหญ่ ชนชาติหนึ่ง ๒๑ แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิส อัคซึ่งซาราห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหน้าในเวลา นี้” ๒๒ พระองค์มีพระราชปฏิสันถารกับท่าน เสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จขึ้นไปจากอับราฮัม ๒๓ อับราฮัมจึงเอาอิซมาเอลบุตรชายของท่าน บรรดาคนทั้งปวงที่เกิดในบ้านของท่านและ บรรดาคนทั้งปวงที่ได้ชื่อ มาด้วย เงิน ของ ท่าน คือผู้ชายทุกคนท่ามกลางคนที่อยู่ใน บ้านของอับราฮัม ให้เข้าสู่หนัตตุดหนึ่งหุ้ม ปลายองคชาตของพวกเขาในวันนั้นตามที่ พระเจ้าตรัสไว้แก่ท่าน ๒๔ เมื่อท่านเข้าสู่หนัต ตัดหนึ่งหุ้มปลายองคชาตของท่าน อับราฮัม มีอายุเก้าสิบเก้าปี ๒๕ และอิซมาเอลบุตรชาย ของท่านมีอายุสิบสามปีเมื่อเขาเข้าสู่หนัตตัด หนึ่งหุ้มปลายองคชาตของเขา ๒๖ อับราฮัม และอิซมาเอลบุตรชายของท่านเข้าสู่หนัตใน วันเดียวกันนั้น ๒๗ บรรดาผู้ชายในบ้านของ

ท่าน ทั้งที่เกิดในบ้านของท่านและชื่อมาด้วย เงินจากคนต่างด้าวก็เข้าสู่หนัตพร้อม与您

พระเจ้าและทูตสวรรค์ สององค์เยี่ยมอับราฮัม

๑๘

๑ พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่เขา ที่ราบของมัมเร และเขานั่งอยู่ที่ ประตูเต็นท์ในเวลาแดดร้อน ๒ เขาก็เงยหน้า ขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายสามคนยืนอยู่ข้าง เขา เมื่อเขาเห็นท่านเหล่านั้นจึงวิ่งจากประตู เต็นท์ไปต้อนรับท่านเหล่านั้น และก้มหน้า ของเขาลงถึงดิน ๓ และพูดว่า “เจ้านาย ของข้าพเจ้า ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานใน สายตาของท่าน ขอท่านโปรดอย่าผ่านไปจาก ผู้รับใช้ของท่านเลย ๔ ข้าพเจ้าขอความกรุณา จากท่านยอมให้อาบน้ำนิตหนอยมาล้างเท้า ของท่าน และให้ท่านทั้งหลายพักได้ต้นไม้ ไม้ เกิด ๕ ข้าพเจ้าจะไปเอาอาหารหนอยหนึ่งมา ให้และขอให้ท่านชื่นใจเถิด หลังจากนั้นจึง ค่อยออกเดินทาง เพราะว่าท่านมามายังผู้รับใช้ ของท่านแล้ว” ท่านเหล่านั้นจึงว่า “จงทำ ตามที่เจ้ากล่าวเถิด” ๖ อับราฮัมรีบเข้าไปใน เต็นท์หานางซาราห์ และพูดว่า “จงรีบเอา แป้งละเอียดสามถังมานวดแล้วทำขนมบน เต่า” ๗ อับราฮัมจึงวิ่งไปที่ฝูงสัตว์เอาลูกวัว อ่อนและดีตัวหนึ่งมอบให้ชายหนุ่มคนหนึ่ง และเขาก็รีบปรุงเป็นอาหาร ๘ เขานำเนย นำนมและลูกวัวซึ่งเขาได้ปรุงแล้วนมหาวาง ไว้ต่อหน้าท่านเหล่านั้น และเขายืนอยู่ข้าง ท่านเหล่านั้นได้ต้นไม้แล้ว ท่านเหล่านั้นได้ รับประทาน ๙ ท่านเหล่านั้นจึงกล่าวแก่เขา ว่า “ซาราห์ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน” และเขา พูดว่า “ดูเถิด อยู่ในเต็นท์”

พระสัญญาถึงการกำเนิดอิสอัค

๑๐ ท่านจึงกล่าว ว่า “เราจะกลับมาหาเจ้า แน่นนอนตามเวลาแห่งชีวิต และดูเถิด ซาราห์ ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง” ซาราห์ ได้ฟังอยู่ที่ ประตูเต็นท์ซึ่งอยู่ข้างหลังท่าน ๑๑ อับราฮัม และซาราห์ก็มีอายุแก่ชรา มาก แล้ว และนางซาราห์ตามปกติของผู้หญิงก็ หมดแล้ว ๑๒ ฉะนั้นนางซาราห์จึงหัวเราะในใจ พูดว่า “ข้าพเจ้าแก่แล้ว นายของข้าพเจ้าก็แก่ ด้วย ข้าพเจ้าจะมีความยินดีอีกหรือ” ๑๓ พระ เยโฮวาห์ตรัสกับอับราฮัมว่า “ทำไมนางซา ราห์หัวเราะพูดว่า ‘ข้าพเจ้าจะคลอดบุตรคน

หนึ่งซึ่งข้าพเจ้าแก่แล้วจริงๆหรือ”^{๑๔} มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้าตามเวลาแห่งชีวิต และซาราห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง”^{๑๕} ดั่งนั้นนางซาราห์ปฏิเสธว่า “ข้าพระองค์มิได้หัวเราะ” เพราะนางกลัว และพระองค์ตรัสว่า “ไม่ใช่ แต่เจ้าหัวเราะ”

แผนการทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

^{๑๖} บุรุษเหล่านั้นก็ลุกขึ้นจากที่นั่นและมองไปทางเมืองโสโดม อับราฮัมไปกับท่านเหล่านั้นเพื่อตาม ไปส่ง ^{๑๗} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเรากระทำจากอับราฮัมหรือ ^{๑๘} ด้วยว่าอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โต และมีกำลังมากอย่างแน่นอน และบรรดาประชาชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเขา ^{๑๙} เพราะว่าเรารู้จักเขา เขาจะส่งลูกหลานและครอบครัวของเขาที่สืบมา พวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อทำความเที่ยงธรรมและความยุติธรรม เพื่อพระเยโฮวาห์จะประทานแก่อับราฮัมตามสิ่งซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเขา” ^{๒๐} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะเสียงร้องของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ดังมาก และเพราะบาปของพวกเขาก็หนักเหลือเกิน ^{๒๑} เราจะต้องไปเที่ยวนี้ดูว่าพวกเขากระทำตามเสียงร้องทั้งสินซึ่งมาถึงเราหรือไม่ ถ้าไม่ เราจะรู้” ^{๒๒} บุรุษเหล่านั้นหันหน้าจากที่นั่นไปทางเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

อับราฮัมวิงวอนเพื่อคนชอบธรรม

^{๒๓} อับราฮัม เข้ามา ใกล้ ทูล ว่า “พระองค์ จะ ทรง ทำลาย คน ชอบ ธรรม พร้อม กับ คนชั่วด้วยหรือ ^{๒๔} บางทีมี คนชอบ ธรรมห้าสิบ คนใน เมืองนั้น พระองค์ จะ ทรง ทำลาย และ ไม่ ละ เว้น เมืองนั้น เพราะ คนชอบ ธรรมห้าสิบ คนที่อยู่ ในนั้น ด้วยหรือ ^{๒๕} ขอพระองค์อย่า กระทำ เช่นนี้เลย ที่ จะ ฆ่า คนชอบ ธรรม พร้อม กับ คนชั่ว และ ให้ คนชอบ ธรรม เหมือน อย่าง คนชั่ว ให้ การ หนี อยู่ ห่าง ไกล จาก พระองค์ ผู้ พิพากษา ของ ทั่ว แผ่น ดิน โลก จะ ไม่ กระทำ การ ยุติธรรม หรือ” ^{๒๖} พระเยโฮวาห์ ตรัส ว่า “ถ้าเรา พบ คนชอบ ธรรม ใน ท่า มก ลาง เมือง

โสโดมห้าสิบคน เราจะละเว้นทั้งเมืองเพราะเห็นแก่พวกเขา” ^{๒๗} อับราฮัม ทูล ตอบ ว่า “ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์ มิ เจตนา ทูล ต่อ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ซึ่ง ข้าพระองค์ เป็น เพียง ผง คลี ดิน และ ขี้ เถ้า ^{๒๘} บางที คนชอบ ธรรมห้าสิบคนจะ ชาติ ไป ห้าคน พระองค์ จะ ทรง ทำลาย เมืองนั้นทั้ง เมือง เพราะ ชาติ ห้าคน หรือ” พระองค์ ตรัส ว่า “ถ้าเรา พบ สี่สิบห้าคน ที่ นั้น เรา จะ ไม่ ทำลาย เมือง นั้น” ^{๒๙} เขายัง ทูล ต่อ พระองค์ อีก ครั้ง ว่า “บางที จะ พบ สี่สิบ คน ที่ นั้น” และ พระองค์ ตรัส ว่า “เรา จะ ไม่ กระทำ เพราะ เห็น แก่ สี่สิบ คน” ^{๓๐} เขา ทูล ต่อ พระองค์ ว่า “โอ ขอ ทรง โปรด อย่า ให้ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ทรง พระ พิโรธ เลย และ ข้าพระองค์ จะ กราบ ทูล จะ กราบ ทูล บางที จะ พบ สามสิบ คน ที่ นั้น” และ พระองค์ ตรัส ว่า “เรา จะ ไม่ กระทำ ถ้า เรา พบ สามสิบ คน ที่ นั้น” ^{๓๑} เขา ทูล ว่า “ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์ มิ เจตนา ทูล ต่อ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า บางที จะ พบ ยี่สิบ คน ที่ นั้น” และ พระองค์ ตรัส ว่า “เรา จะ ไม่ ทำลาย เมือง นั้น เพราะ เห็น แก่ ยี่สิบ คน” ^{๓๒} เขา ทูล ว่า “โอ ขอ ทรง โปรด อย่า ให้ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ทรง พระ พิโรธ เลย และ ข้าพระองค์ จะ ยัง กราบ ทูล ครั้ง นี้ ครั้ง เดียว บางที จะ พบ สิบ คน ที่ นั้น” และ พระองค์ ตรัส ว่า “เรา จะ ไม่ ทำลาย เมือง นั้น เพราะ เห็น แก่ สิบ คน” ^{๓๓} เมื่อ พระองค์ ทรง มี พระ ราช ภู กิ สัน ณา ธิ กับ อับ ราฮัม จบ ลง แล้ว พระเยโฮวาห์ ได้ เสด็จ ไป และ อับราฮัม ก็ กลับ ไป ที่ อยู่ ของ ตน

ทูตสวรรค์สององค์มาเยี่ยมโลท

^{๑๔} ทูตสวรรค์สององค์มาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น โลทได้นั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลทเห็นแล้วก็ลุกขึ้นไปพบทูตเหล่านั้นและได้ก้มหน้าของเขาลงถึงดิน ^๒ แล้วเขากล่าวว่า “ดูเถิด เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านโปรดกรุณาแวะไปบ้านผู้รับใช้ของท่าน ค้างแรมคืนนี้ล้างเท้าของท่าน แล้วท่านจะได้ตื่นแต่เช้าเดินทางต่อไป” ทูตเหล่านั้นกล่าวว่า “อย่าเลย แต่พวกเราจะค้างแรมที่ถนนในคืนนี้” ^๓ เขาได้รับเจ้าทูตเหล่านั้นอย่างมาก ทูตเหล่านั้นจึงแวะเข้าไปในบ้านของเขา และเขาจึงจัดการเลี้ยงทูตเหล่านั้น ทำขนมปังไว้เชื้อ และทูตเหล่านั้นจึงรับประทาน

โลทเรียกพวกกามวิปริตว่า “พี่น้อง”

๔ แต่ก่อนที่ทูตเหล่านั้นเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้นคือพวกผู้ชายชาวเมืองโสโดม ทั้งแก่และหนุ่ม ทุกคนจากทุกสารทิศ มาล้อมเรือนนั้นไว้ ๕ พวกเขารวมชื่อโลทและพูดกับเขาว่า “ผู้ชายเหล่านั้นซึ่งมาหาท่านคือนี้อยู่ที่ไหน จงนำเขาเหล่านั้นออกมาให้เราเพื่อพวกเราจะได้สมสู่กับเขา” ๖ โลทก็ออกทาง ประตู ไปหาพวกนั้นและปิดประตูหลังจากที่เขาออกไปแล้ว ๗ และกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน อย่ากระทำชั่วช้าเช่นนี้เลย ๘ ดูเถิด ข้าพเจ้ามีบุตรสาวสองคนซึ่งไม่เคยสมสู่กับชายเลย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอให้ข้าพเจ้านำพวกเธอออกมาให้ท่าน ให้ท่านกระทำแก่พวกเธอตามที่เห็นชอบในสายตาของท่านเถิด เพียงแต่อย่ากระทำอะไรแก่ชายเหล่านี้เลย เพราะเหตุว่าพวกเขาเหล่านี้เข้ามาอยู่ได้ร่วมชายคาของข้าพเจ้า” ๙ พวกเขาพูดว่า “ถอยไป” และพวกเขาพูดอีกว่า “คนนี้นำมาอาศัยอยู่และเขาจะมาตงตัวเป็นผู้พิพากษา บัดนี้เราจะทำการชั่วร้ายกับท่านยิ่งกว่าคนเหล่านั้น” พวกเขาจึงผลักคนนั้นโดยแรงคือโลทนั่นเอง และเข้ามาใกล้เพื่อฟังประตู ๑๐ แต่ทูตเหล่านั้นจึงยื่นมือออกไปดึงโลทเข้ามาในบ้านและปิดประตู ๑๑ ทูตเหล่านั้นทำให้พวกผู้ชายที่อยู่ประตูบ้านนั้นตาบอดผู้ใหญ่ผู้น้อย ดงนั้นพวกเขาจึงหาประตูจนเหนื่อย

ทูตสวรรค์บอกให้โลทและครอบครัวรีบออกจากเมือง

๑๒ ทูตเหล่านั้นจึงพูดกับโลทว่า “ที่นี่มีใครอีกไหม จงพาบุตรเขย บุตรชาย บุตรสาว และสิ่งใดๆของเจ้าที่อยู่ในเมืองนี้ออกจากที่นี่ ๑๓ เพราะพวกเราจะทำลายสถานที่แห่งนี้เพราะว่าเสียงร้องของพวกเขาดังมาก ยิ่งขึ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งพวกเรามาทำลายมันเสีย” ๑๔ โลทจึงออกไปพูดกับบุตรเขยของเขาซึ่งได้แต่งงานกับบุตรสาวของเขาว่า “ลุกขึ้น เจ้าจงออกไปจากสถานที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายเมืองนี้” แต่บุตรเขยของเขากลับดูเหมือนว่าเขาพูดล้อเล่น ๑๕ เมื่อรุ่งเช้าทูตสวรรค์เหล่านั้นจึงเร่งเร้าโลทว่า “จงลุกขึ้น พาภรรยาของเจ้า และบุตรสาวทั้งสอง

ของเจ้า ซึ่งอยู่ที่นั่นไปเสีย เกรงว่าพวกเจ้าจะถูกทำลายพร้อมกับความชั่วช้าของเมืองนี้” ๑๖ ขณะที่เขายังวิรออยู่ ทูตเหล่านั้นจึงคว้าจับมือเขา มือภรรยาของเขาและมือบุตรสาวทั้งสองของเขา พระเยโฮวาห์ทรงมีความเมตตาต่อเขา ทูตเหล่านั้นจึงนำเขาออกมาและให้เขาอยู่ที่นอกเมือง ๑๗ ต่อมาเมื่อทูตเหล่านั้นนำพวกเขาออกมาภายนอกแล้ว ทูตพูดว่า “จงหนีเอาชีวิตรอด อย่าได้เหลียวหลังมาดูหรือพักอยู่ที่ราบลุ่มทั้งหลาย จงหนีไปที่ภูเขากรงว่าเจ้าจะถูกทำลาย”

โลทวิงวอนขอเมืองเล็กคือเมืองโสโดม

๑๘ โลทจึงกล่าวแก่ทูตเหล่านั้นว่า “โอ้เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย ๑๙ ดูเถิด ผู้รับใช้ของท่านได้รับพระกรุณาในสายตาของท่านและท่านมีความเมตตาอย่างยิ่ง ซึ่งท่านได้สำแดงต่อข้าพเจ้าในการช่วยชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถหนีไป ยังภูเขาคิด เกรงว่าสิ่งชั่วร้ายจะมาถึงตัวข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะตายเสีย ๒๐ ดูเถิด กรุณาเถิด เมืองนี้อยู่ใกล้ที่จะหนีไปถึงได้และเป็นเมืองเล็ก โอ โปรดให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่น (เป็นเมืองเล็กๆมิใช่หรือ) และชีวิตของข้าพเจ้าจะรอด” ๒๑ ทูตกล่าวแก่เขาว่า “ดูเถิด เรายอมรับเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยว่าเราจะไม่ทำลายล้างเมืองนี้ซึ่งเจ้าได้กล่าวถึง ๒๒ เจ้าจงรีบหนีไปที่นั่น เพราะเราไม่สามารถกระทำอะไรได้จนกว่าเจ้าไปถึงที่นั่น” เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่าโสโดม ๒๓ เมื่อโลทเข้าไปยังเมืองโสโดม ตะวันก็ขึ้นมาเหนือแผ่นดินโลกแล้ว

เมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัดมาห์ และเมืองเศโบอิมถูกทำลาย

๒๔ ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้กำมะถันและไฟจาก พระ เย โฮ วาห์ ตก มา จาก ฟ้า สวรรค์ ลง มา บน เมือง โส โด ม และ เมือง โก โ ม ราห์ ๒๕ พระองค์ ทรง ทำลาย ล้าง เมือง ทั้ง หลาย เหล่า นั้น บรรดาที่ราบลุ่ม ชาวเมืองทั้งปวง และสิ่งทั้งองขึ้นมานบนแผ่นดิน

ภรรยาของโลทกลายเป็นเสาเกลือ

๒๖ แต่ ภรรยา ของ เขา ผู้ ตาม ข้าง หลัง เขา เหลียว กลับ ไป มอง ดู และ นาง จึง กลาย เป็น เสา เกลือ ๒๗ อับราฮัม ลุก ขึ้น ตั้ง แต่ เช้า ตู รุ ไป

ยังสถานที่ที่ ท่านเคยยื่นต่อ พระפקตร์พระเยโฮวาห์ ๒๘ ท่าน มองไป ทาง เมือง โสโดม เมืองโกโมราห์และดินแดนที่ราบลุ่มทั้งหลาย และดูเถิด ก็เห็นควันจากแผ่นดินนั้นพุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาไฟใหญ่ ๒๘ ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงทำลายเมืองทั้งหลายในที่ราบลุ่มแล้วนั้น พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม และส่งโลทออกไปจากท่ามกลางการทำลายล้าง เมื่อพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายซึ่งโลทอาศัยอยู่

โลทอาศัยอยู่ในถ้ำ บุตรสาวของโลททำการผิดประเวณี

๓๐ โลทขึ้นไปจากเมืองโสโคอาร์ไปอาศัยอยู่บนภูเขาพร้อมกับบุตรสาวสองคนของเขา เพราะเขากลัวที่อาศัยในเมืองโสโคอาร์ เขาจึงไปอาศัยอยู่ในถ้ำทั้งเขากับบุตรสาวสองคนของเขา ๓๑ บุตรสาวหับปีพูดกับน้องสาวว่า “บิดาของเราแก่แล้วและไม่มีชายใดในแผ่นดินโลกเข้ามาหาพวกเราตามธรรมเนียมของทั่วโลก ๓๒ มาเถิด พวกเราจงให้บิดาของพวกเราดื่มเหล้าองุ่น และพวกเขาจะนอนกับท่านเพื่อพวกเขาจะส่งวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา” ๓๓ ในคืนวันนั้นพวกเธอจึงให้บิดาของพวกเธอ ดื่มเหล้าองุ่น บุตรสาว หับปี เข้าไปนอนกับบิดาของเธอ และเขาไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร ๓๔ ต่อมาวันรุ่งขึ้นบุตรสาว หับปีพูดกับน้องสาวว่า “ดูเถิด เมื่อคืนนี้เราได้นอนกับบิดาของเรา พวกเราจงให้ท่านดื่มเหล้าองุ่นในคืนนี้อีก และเจ้าจงเข้าไปนอนกับท่านเพื่อพวกเขาจะส่งวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา” ๓๕ พวกเขาจึงให้บิดาของ พวกเธอ ดื่มเหล้าองุ่นในคืนวันนั้นด้วย น้องสาวก็ลุกขึ้นไปนอนกับเขา และเขาไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร ๓๖ ดังนั้นบุตรสาวทั้งสองของโลทก็ตั้งครรภ์กับบิดาของพวกเธอ ๓๗ บุตรสาวหับปีคลอดบุตรชายคนหนึ่งและเรียกชื่อของเขาว่า โมอับ เขาเป็นบรรพบุรุษของคนโมอับมาจนถึงทุกวันนี้ ๓๘ ส่วนน้องสาว เธอคลอดบุตรชายคนหนึ่งด้วยและเรียกชื่อของเขาว่า เบน-อัมมี เขาเป็นบรรพบุรุษของคนอัมโมนมาจนถึงทุกวันนี้

อับราฮัมหลอกหลวงอาบีเมเลค

๒๐ อับราฮัมเดินทางจากที่นั่นไปยังเมืองเคเดซ และเมืองซูร์ และอาศัยอยู่ในเมืองเค-อาร์ ๒ อับราฮัมบอกถึงนางซาราห์ ภรรยาของตนว่า “นางเป็นน้องสาว ของข้าพเจ้า” อาบีเมเลคกษัตริย์แห่งเมืองเก-ราร์ จึงใช้คนมานำนางซาราห์ไป ๓ แต่พระเจ้าเสด็จมาหาอาบีเมเลคทางพระสุบินในเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า “ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนตาย เพราะหญิงนั้นซึ่งเจ้านำมาด้วยว่านางเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว” ๔ แต่อาบีเมเลคยังไม่ได้เข้าไปใกล้นาง ท่านจึงทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะประหารชนชาติที่ขอบธรรมด้วยหรือ ๕ เขาบอกแก่ข้าพระองค์ มิใช่หรือ ว่า ‘นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า’ และแม้แต่นางเองก็ว่า ‘เขาเป็นพี่ชายของข้าพเจ้า’ ข้าพระองค์กระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรงและด้วยมือที่บริสุทธิ์” ๖ พระเจ้าตรัสกับท่านในพระสุบินว่า “แท้จริงเรารู้แล้วว่าเจ้ากระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรง เราจึงยับยั้งเจ้าไม่ทำให้ทำบาปต่อเรา เหตุฉะนั้นเราไม่ยอมให้เจ้าถูกต้อนนางนั้น ๗ ฉะนั้นบัดนี้จงคืนภรรยาให้แก่ชายนั้น เพราะเขาเป็นผู้พยากรณ์ เขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้าแล้ว เจ้าจะมีชีวิตอยู่ ถ้าเจ้าไม่คืนนางนั้น เจ้าจงรู้ว่าเจ้าจะตายเป็นแน่ ทั้งเจ้าและทุกคนที่เป็นของเจ้า” ๘ เหตุฉะนั้นอาบีเมเลคตื่นบรรทมตั้งแต่เช้าตรู่ ทรงเรียกบรรดาข้าราชการ ของ ท่าน และ ทรง รับสั่งเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกเขาฟัง และคนเหล่านั้นก็กลัวยิ่งนัก

อาบีเมเลคคืนภรรยาแก่อับราฮัม

๙ ดังนั้นอาบีเมเลคทรงเรียกอับราฮัมมาและตรัสกับท่านว่า “เจ้าได้กระทำอะไรแก่พวกเรา เราได้กระทำผิดอะไรต่อเจ้า ที่เจ้านำบาปใหญ่โตมาying เราและราชอาณาจักรของเรา เจ้าได้กระทำให้สิ่งซึ่งไม่ควรกระทำแก่เรา” ๑๐ อาบีเมเลคตรัสกับอับราฮัมว่า “เจ้าคิดอะไรเจ้าจึงได้กระทำให้สิ่งนี้” ๑๑ อับราฮัมทูลว่า “เพราะข้าพระองค์คิดว่าไม่มี ความเกรงกลัวพระเจ้าในสถานที่นี้เป็นแน่ พวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์เพราะเห็นแก่ภรรยาของข้าพระองค์ ๑๒ ยิ่งกว่านั้นนางเป็นน้องสาวของ

ข้าพระองค์จริงๆ นางเป็นบุตรสาวของบิดา ข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่บุตรสาวของมารดาข้าพระองค์ และนางได้มาเป็นภรรยาของข้าพระองค์ ^{๑๓}ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพระองค์ต้องเร่ร่อนจากบ้านบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงพูดกับนางว่า “นี่เป็นความกรุณาซึ่งเจ้าจะสำแดงต่อข้าพเจ้า ในสถานที่ทุกแห่งที่เราจะไปนั้นขอให้กล่าวถึงข้าพเจ้าว่า เขาเป็นพี่ชายของฉัน” ^{๑๔}อาบีเมเลคจึงทรงนำแกะ วัว และทาสชายหญิง และประทานให้แก่อับราฮัม แล้วทรงคืนซาราห์ภรรยาของอับราฮัมให้ท่านไป ^{๑๕}แล้วอาบีเมเลคตรัสว่า “ดูเถิด แผ่นดินของเราก็อยู่ต่อหน้าเจ้า เจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ได้ตามใจชอบ” ^{๑๖}พระองค์ตรัสกับซาราห์ว่า “ดูเถิด เราให้เงินหนึ่งพันแผ่นแก่พี่ชายของเจ้า ดูเถิด พี่ชายจะคลุมตาเจ้าต่อหน้าทุกคนที่อยู่กับเจ้าและคนทั้งปวง” นางก็ถูกตีด้วยด้ายถ้อยคำเหล่านี้ ^{๑๗}เพราะฉะนั้น อับราฮัมก็อธิษฐานต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงรักษาอาบีเมเลค และมเหสีของพระองค์และทาสหญิงให้หาย และเขาเหล่านั้นก็มีบุตร ^{๑๘}เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงปิดครรภ์สตรีในราชสำนักของอาบีเมเลคทุกคน เพราะเรื่องซาราห์ภรรยาอับราฮัม

การกำเนิดของอิสอัค

๒๑ ^๑พระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมซาราห์ เหมือนที่พระองค์ตรัสไว้ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ซาราห์ดังที่พระองค์ทรงตรัสไว้ ^๒เพราะซาราห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัม เมื่อท่านชรา ตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน ^๓อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายที่เกิดแก่ท่าน ผู้ซึ่งซาราห์คลอดให้ท่านนั้นว่า อิสอัค ^๔แล้วอับราฮัมทำพิธีเข้าสุหนัดให้แก่อิสอัคบุตรชายของตนเมื่อมีอายุแปดวัน ดังที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน ^๕อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปี เมื่ออิสอัคบุตรชายเกิดแก่ท่าน ^๖นางซาราห์กล่าวว่า “พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้าหัวเราะดังนั้น ทุกคนที่ได้ฟังจะพลอยหัวเราะกับข้าพเจ้า” ^๗นางกล่าวอีกว่า “ใครจะพูดกับอับราฮัมได้ว่าซาราห์จะให้ลูกอ่อนกินนม เพราะข้าพเจ้าก็ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้ท่าน

เมื่อท่านชราแล้ว” ^๘เด็กนั้นก็เติบโตขึ้นและหย่านมและอับราฮัมจัดการเลี้ยงใหญ่ในวันนั้นเมื่ออิสอัคหย่านม

นางฮาการ์กับอิชมาเอลถูกไล่ออก

^๙แต่ซาราห์เห็นบุตรชายของฮาการ์คนอียิปต์ซึ่งนางคลอดให้อับราฮัม กำลังหัวเราะเล่นอยู่ ^{๑๐}นางจึงพูดกับอับราฮัมว่า “ไล่ทาสหญิงคนนี้กับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของทาสหญิงคนนั้นจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับอิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้าไม่ได้” ^{๑๑}อับราฮัมกลัวมาก เพราะเรื่องบุตรชายของท่าน ^{๑๒}แต่พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “เจ้าอย่าโศกเศร้าในสายตาของเจ้า เพราะเรื่องเด็กนั้น และเพราะทาสหญิงของเจ้าเลย ทุกสิ่งที่ซาราห์กล่าวกับเจ้า เจ้าก็จงฟังเสียงของนางเถิด เพราะเขาจะเรียกชื่อสายของเจ้าทูลสายอิสอัค” ^{๑๓}ส่วนบุตรชายของทาสหญิงนั้น เราจะกระทำให้เป็นชนชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาเป็นเชื้อสายของเจ้า” ^{๑๔}อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด ให้ขนมปังและน้ำหนึ่งถุงหนึ่งแก่ฮาการ์ ใส่บาให้นางพร้อมกับเด็กนั้นแล้วส่งนางออกไป นางก็จากไปและพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เซบา ^{๑๕}และนำในถุงหนึ่งนั้นก็หมดไป นางก็วางเด็กนั้นไว้ใต้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง ^{๑๖}แล้วนางก็ไปนั่งลงห่างออกไป ตรงหน้าเด็กนั้น ประมาณเท่ากับระยะลูกธนูตก เพราะนางพูดว่า “อย่าให้ข้าเห็นความตายของเด็กนั้นเลย” นางก็นั่งอยู่ตรงหน้าเด็กนั้นแล้วตะเบ็งเสียงร้องไห้ ^{๑๗}พระเจ้าทรงสดับเสียงร้องของเด็กนั้น และทูตสวรรค์ของพระเจ้าจึงเรียกฮาการ์จากฟ้าสวรรค์กล่าวกับนางว่า “ฮาการ์ เจ้าเป็นอะไรไป อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าทรงสดับเสียงของเด็ก ณ ที่ที่เขายืนนั้นแล้ว” ^{๑๘}ลุกขึ้นอุ้มเด็กนั้น เอามือจับเขาไว้ให้แน่น เพราะเราจะทำให้เขาเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่ง” ^{๑๙}แล้วพระเจ้าทรงเบิกตาของนาง นางก็เห็นบ่อน้ำแห่งหนึ่ง จึงไปเติมน้ำเต็มถุงหนึ่งและให้เด็กนั้นดื่ม ^{๒๐}พระเจ้าทรงสถิตกับเด็กนั้น เขาเติบโตขึ้น อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และเป็นนักธนู ^{๒๑}เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน มารดาก็ภรรยาคนหนึ่งจากประเทศอียิปต์ให้เขา

อับราฮัมอาศัยอยู่ที่เบเออร์เซบา อับราฮัมทำพันธสัญญากับกษัตริย์อาบีเมเลค

^{๒๒} และต่อมาในคราวนั้น อาบีเมเลคและฟีโคล์ผู้บัญชาการทหารของพระองค์ พุดกับอับราฮัมว่า “พระเจ้าทรงสถิตกับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ^{๒๓} เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงปฏิญาณในพระนามพระเจ้าให้แก่เราที่นี่ว่า ท่านจะไม่ประพฤติการคดโกงต่อเรา หรือโอรสของเรา หรือต่อหลานของเรา แต่ตั้งที่เราจักติดต่อท่าน ท่านจงผูกติดต่อเราและต่อแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่นี้” ^{๒๔} อับราฮัมก็ทูลว่า “ข้าพเจ้ายอมปฏิญาณ” ^{๒๕} อับราฮัมก็ร้องทุกข์ต่ออาบีเมเลค เรื่องบ่อน้ำที่ข้าราชการอาบีเมเลคยึดเอาไป ^{๒๖} อาบีเมเลคตรัสว่า “เราไม่รู้ว่าใครทำอย่างนี้ ทั้งท่านก็มีได้บอกเรา เราก็ยังไม่ได้ยินเรื่องจนวันนี้” ^{๒๗} อับราฮัมจึงนำแกะและวัว มาถวายแก่อาบีเมเลค ทั้งสองฝ่ายก็ทำพันธสัญญากัน ^{๒๘} อับราฮัมได้แยกลูกแกะตัวเมียจากฝูงไว้ต่างหากเจ็ดตัว ^{๒๙} อาบีเมเลคตรัสถามอับราฮัมว่า “ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวที่ท่านแยกไว้ต่างหากนั้นหมายความว่าอะไร” ^{๓๐} ท่านทูลว่า “ขอพระองค์รับลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวนี้จากมือข้าพระองค์ เพื่อจะได้เป็นพยานแก่ข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ได้ขุดบ่อน้ำนี้” ^{๓๑} เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกที่นั้นว่า เบเออร์เซบา เพราะว่าทั้งสองได้ปฏิญาณกันไว้ ^{๓๒} ทั้งสองกระทำพันธสัญญากันที่เบเออร์เซบาตั้งนั้นแหละ แล้วอาบีเมเลคและฟีโคล์ผู้บัญชาการทหารของพระองค์ได้ลุกขึ้นแล้วก็กลับไปยังแผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย ^{๓๓} อับราฮัมปลุกต้นแทมริสกีไว้ที่เบเออร์เซบา และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าในวันตรึงที่นั้น ^{๓๔} อับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินชาวฟิลิสเตียหลายวัน

การถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาในแผ่นดินโมริยาห์

๒๒

^๑ และต่อ มา ภาย หลัง เหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าทรงลองใจอับราฮัมและ ตรัส กับ ท่าน ว่า “อับ รา ฮัม” ท่าน ทูล ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า” ^๒ พระองค์ตรัสว่า “จงพาบุตรชายของเจ้าคืออิสอัค บุตรชายคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารักไป ยังแผ่นดินโมริยาห์ และถวายเขาที่นั้นเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาสูงหนึ่งซึ่งเราจะบอก

แก่เจ้า” ^๓ อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด ผูก อานลาของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรชายของท่าน ท่านตัดฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชา แล้วลุกขึ้นเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงตรัสแก่ท่าน ^๔ พอถึงวันที่สาม อับราฮัมเงยหน้าขึ้นแลเห็นที่นั้นแต่ไกล ^๕ อับราฮัมจึงพูดกับคนใช้หนุ่มของท่านว่า “อยู่กับลาที่นี่เถิด เรากับเด็กชายจะเดินไปนมัสการที่โน้น แล้วจะกลับมาพบเจ้า” ^๖ อับราฮัมเอาฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชาใส่บาอิสอัคบุตรชายของตน ถือไฟและมีดแล้วพอลูกไปด้วยกัน “อิสอัคพุดกับอับราฮัมบิดาว่า “บิดาเจ้าข้า” และท่านตอบว่า “ลูกเอ๋ย พ่ออยู่ที่นี้” ลูกจึงว่า “นี่ไฟและฟืน แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน” ^๘ อับราฮัมตอบว่า “ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องเผาบูชา” พอลูกทั้งสองก็เดินต่อไปด้วยกัน ^๙ เขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกท่านไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั้น เรียงฟืนเป็นระเบียบแล้วมัดอิสอัคบุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนฟืน ^{๑๐} แล้วอับราฮัมก็ยื่นมือจับมีดจะฆ่าบุตรชาย ^{๑๑} แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกท่านจากฟ้าสวรรค์ว่า “อับราฮัม อับราฮัม” และท่านตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า” ^{๑๒} และพระองค์ตรัสว่า “อย่าแตะต้องเด็กนั้นหรือกระทำอะไรแก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า ด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา”

อับราฮัมถวายแกะตัวผู้แทนอิสอัค

^{๑๓} อับราฮัมเงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิดข้างหลังท่านมีแกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ในพุ่มไม้ที่นั่น อับราฮัมก็ไปจับแกะผู้ตัวนั้น มาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน ^{๑๔} อับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เยโฮวาห์อีเรห์ อย่างที่เขาพุดกันทุกวันนี้ว่า “ที่ภูเขาของพระเยโฮวาห์นั้น พระองค์ทรงทอดพระเนตร”

พระเจ้าทรงย้ำพันธสัญญาต่ออับราฮัม

^{๑๕} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกอับราฮัมครั้งที่สองมาจากฟ้าสวรรค์ ^{๑๖} และตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณโดยตัวเราเองว่าเพราะเจ้ากระทำอย่างนี้และมีได้

หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า^{๑๗} เราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และตั้งเมดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประตูเมืองศัตรูของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์^{๑๘} ประชาชาติทั้งหลายทั่วโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังเสียงของเรา”^{๑๙} อับราฮัมจึงกลับไปหาคนใช้หนุ่มของท่าน เขาก็ลุกขึ้นแล้วพากันกลับไปยังเมืองเบเออร์เซบา อับราฮัมก็อาศัยอยู่ที่เบเออร์เซบา^{๒๐} และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ มีคนมาบอกอับราฮัมว่า “ดูเถิด มีลูกค้ำบ้งเกิดบุตรให้แก่นาโฮร์น้องชายของท่านด้วยแล้ว”^{๒๑} คือฮุสนบุตรหัวปี บุสน้องชายของเขา เคมุเอลบิดาของอารัม^{๒๒} เคเสดฮาไซ ปิลดาซ ยิดลาฟ และเบธูเอล”^{๒๓} เบธูเอลให้กำเนิดบุตรสาวชื่อเรเบคาห์ ทั้งแปดนี้ มีลูกค้ำบ้งเกิดให้นาโฮร์น้องชายของอับราฮัม^{๒๔} และภรรยาของเขาคือเรอูมาห์ก็ได้บังเกิดเดบ่า กาสัม ทาฮาซ และมาอากาห์

นางซาราห์สิ้นชีวิตที่เฮโบรน แล้วถูกฝังไว้ในถ้ำมัคเป-ลาห์

๒๓ ซาราห์มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี^๑ ซาราห์มีชีวิตถึงอายุนี^๒ แล้วซาราห์ก็สิ้นชีวิตที่เมืองคีริยาทอราบา คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน อับราฮัมไว้ทุกข์ให้ซาราห์และร้องไห้คิดถึงนาง^๓ อับราฮัมยืนขึ้นหน้าศพพูดกับลูกหลานของเขาว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าว และเป็นคนมาอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน ขอท่านให้ที่ดินท่ามกลางท่านเป็นสุสานเพื่อข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไป”^๔ ลูกหลานของเขตอบอับราฮัมว่า “นายเจ้าข้า โปรดฟังพวกเรา ท่านเป็นเจ้านายจากพระเจ้าท่ามกลางเรา ขอให้ฝังผู้ตายของท่านในอุโมงค์ฝังศพที่ดีที่สุดของเราเถิด ไม่มีผู้ใดในพวกเราที่จะหวงสุสานของเรารู้ไว้ไม่ให้ท่าน หรือขัดขวางท่านมิให้ฝังผู้ตายของท่าน”^๕ อับราฮัมก็ลุกขึ้นกราบลงต่อหน้าลูกหลานของเขท ขาว แผ่นดินนั้น^๖ และพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไปแล้ว ขอฟังข้าพเจ้าเถิด และวิงวอนเอโฟรนบุตรชายโศหาร์เพื่อข้าพเจ้า^๗ ขอให้

เขาให้ถ้ำมัคเป-ลาห์ ซึ่งเขาถือกรรมสิทธิ์นั้นแก่ข้าพเจ้า มันอยู่ที่ปลายนาของเขา ขอให้เขาขายให้ข้าพเจ้าเต็มตามราคาให้ เป็นกรรมสิทธิ์สำหรับใช้เป็นสุสานท่ามกลางหมู่พวกท่าน”^๘ ฝ่ายเอโฟรนอาศัยอยู่ท่ามกลางลูกหลานของเขท เอโฟรนคนฮิตไทต์จึงตอบอับราฮัมให้บรรดาลูกหลานของเขทผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขาว่า^๙ “อย่าเลย นายเจ้าข้า โปรดฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้ท่านแก่ท่านและให้ถ้ำที่อยู่ในน่านแก่ท่าน ด้วยข้าพเจ้าให้แก่ท่านต่อหน้าลูกหลานประชาชนของข้าพเจ้า ขอเชิญฝังผู้ตายของท่านเถิด”^{๑๐} อับราฮัมก็กราบลงต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น^{๑๑} และท่านพูดกับเอโฟรนให้ชาวแผ่นดินนั้นฟังว่า “แต่ถ้าท่านยินยอมให้แล้ว ขอฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจ่ายค่านานั้น ขอรับเงินจากข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าที่นั่น”^{๑๒} เอโฟรนตอบอับราฮัมว่า^{๑๓} “นายเจ้าข้า ขอฟังข้าพเจ้าเถิด ที่ดินแปลงนี้มีราคาเป็นเงินสิร้อยเชเชล สำหรับท่านกับข้าพเจ้าก็ไม่เท่าไร ฝังผู้ตายของท่านเถิด”^{๑๔} อับราฮัมก็ฟังคำของเอโฟรน แล้วอับราฮัมก็ชั่งเงินให้เอโฟรนตามจำนวนที่เขบอกให้ลูกหลานของเขทฟังแล้ว คือเงินสิร้อยเชเชลตามน้ำหนักที่พวกพ่อค้าใช้กันในเวลานั้น^{๑๕} นาของเอโฟรนในมัคเป-ลาห์ซึ่งอยู่หน้ามัมเร มีนาเท่ากับถ้ำซึ่งอยู่ในนั้น และต้นไม้มิ่งซึ่งอยู่ในนาตลอดทิวบริเวณนั้น จึงได้ขาย^{๑๖} ให้แก่อับราฮัม เป็นกรรมสิทธิ์ต่อหน้าลูกหลานของเขท คือต่อหน้าบรรดาผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขา^{๑๗} ต่อมาอับราฮัมก็ฝังศพนางซาราห์ภรรยาของตน ในถ้ำที่นามักเป-ลาห์หน้ามัมเร คือเมืองเฮโบรนในแผ่นดินคานาอัน^{๑๘} นาและถ้ำซึ่งอยู่ในนั้น ลูกหลานของเขทยอมขายให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน

อับราฮัมส่งเอลีเยเซอร์ไปหาเจ้าสาวสำหรับอิสอัค

๒๔ ที่เดียว และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรอับราฮัมทุกประการ^๑ อับราฮัมพูดกับคนใช้ของท่านที่มีอาวุโสที่สุดในบ้าน ผู้ดูแลทรัพย์สมบัติทุกอย่างของท่านว่า “เอามือเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา^๒ แล้วเราจะให้เจ้าปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์

พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก ว่าเจ้าจะไม่หารรรยาให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ที่เราอาศัยอยู่ท่ามกลางเขา呢 “แต่เจ้าจะไปยังประเทศและหมู่ญาติของเราเพื่อหารรรยาคคนหนึ่งให้แก่อิสอัคบุตรชายของเรา” “คนใช้ก็เรียนท่านว่า “หากว่าหญิงนั้นจะไม่เต็มใจมากกับข้าพเจ้ายังแผ่นดินนี้ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้ามีต้องนำบุตรชายของท่านกลับไปยังแผ่นดินซึ่งท่านจากมา นั้นหรือ” “อับราฮัมพูดกับเขาว่า “ระวังอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นั่นอีก” “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงนำเรามาจากบ้านบิดาเรา และจากแผ่นดินแห่งญาติของเรา พระองค์ตรัสกับเราและทรงบัญญัติกับเราว่า “เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า” พระองค์จะทรงให้บุตรสวรรค์ของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า เจ้าจงหารรรยาคคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากที่นั่น” “ถ้าหญิงนั้นไม่เต็มใจมากกับเจ้า เจ้าก็จะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา呢 แต่เจ้าอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นั่นก็แล้วกัน” “คนใช้จึงเอามือของเขาวางใต้ขาอ่อนของอับราฮัม นายของ ตน และปฏิญาณต่อท่านตาม เรื่องนี้” “คนใช้นำอูฐสิบตัว ของนายมา แล้วออกเดินทางไป ด้วยว่าข้าของทั้งสี่ของนายเขาอยู่ในอำนาจของเขา เขาลุกขึ้นไปยังเมโสโปเตเมีย ถึงเมืองของนาโฮร์” “เขาให้อูฐผูกเขาลงที่ริมบ่อน้ำข้างนอกเมืองเวลาเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้หญิงออกมาตักน้ำ” “เขาอธิษฐานว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ขอทรงประทานความสำเร็จแก่ข้าพระองค์ในวันนี้ และขอทรงสำแดงความเมตตาแก่อับราฮัมนายของข้าพระองค์” “ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่ริมบ่อน้ำ และบรรดาบุตรสาวของชาวเมืองนี้กำลังออกมาตักน้ำ” “ขอให้หญิงสาว คนที่ ข้าพระองค์ จะพูดกับ นางว่า ‘โปรดลดเหยือกของนางลงให้ข้าพเจ้าตักน้ำ’ และนางนั้นจะว่า ‘เชิญดื่มเถิดและข้าพเจ้าจะให้น้ำอูฐของท่านกินด้วย’ ให้คนนั้นเป็นคน ที่พระองค์ ทรงกำหนด สำหรับอิสอัค ผู้รับใช้ของพระองค์ อย่างนี้ข้าพระองค์จะทราบได้ว่า พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาแก่นายของข้าพระองค์”

พระเจ้าทรงนำเอลีเยเซอร์ให้พบกับเรเบคาห์

๑๕ และ ต่อ มา เมื่อ เขา อธิษฐาน ยัง ไม่ทันเสร็จ ดูเถิด เรเบคาห์ ผู้ที่ เกิด แก่ เบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ภรรยาของนาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม ก็แบกไหน้ำของนางเดินออกมา ๑๖ หญิงสาว นั้นงามมาก เป็นพรหมจารี ยัง ไม่มี ชายใด สมสู่ นาง ก็ ลง ไป ที่ บ่อน้ำ เต็ม น้ำ เต็ม ไห น้ำ แล้ว ก็ ขึ้น มา ๑๗ คนใช้ นั้น ก็ วิ่ง ไป ต้อนรับ นาง แล้ว พูด ว่า “ขอน้ำ จาก ไห น้ำ ของ นาง ให้ ข้าพเจ้า ตัก ลัก หน่อย” ๑๘ นาง ตอบ ว่า “นาย เจ้า ข้า เชิญ ดื่ม เถิด” แล้ว นาง ก็ รีบ ลด ไห น้ำ ของ นาง ลง มา ถือ ไว้ แล้ว ให้ เขา ดื่ม ๑๙ เมื่อ ให้ เขา ดื่ม เสร็จ แล้ว นาง จึง ว่า “ข้าพเจ้า จะ ตัก น้ำ ให้ อูฐ ของ ท่าน กิน จน อิ่ม ด้วย” ๒๐ นาง รีบ เท น้ำ ใน ไห น้ำ ของ นาง ใส่ รวง แล้ว วิ่ง ไป ตัก น้ำ ที่ บ่อ อี ก นาง ตัก น้ำ ให้ อูฐ ทั่ว หมด ของ เขา ๒๑ ชาย นั้น พัง ดู นาง เจ็บ uly เพื่อ ตรึก ตรอง ดู ว่า พระ เย โฮ วา ห์ ทรง ให้ การ เติ น ทาง ของ ตน บัง เกิด ผล หรือ ไม้ ๒๒ และ ต่อ มา เมื่อ อูฐ กิน น้ำ เสร็จ แล้ว ชาย นั้น ก็ ให้ แหวน ทอง คำ หัก ครึ่ง เซ เชล และ กำไล สำหรับ ข้อมือ นาง คู่ หนึ่ง ทอง หัก สิบ เซ เชล ๒๓ และ พูด ว่า “ขอ บอก ข้าพเจ้า ว่า นาง เป็น บุตร สาว ของ ใคร ใน บ้าน บิดา ของ นาง นั้น มี ที่ ให้ พวก เรา พัก อาศัย บ้าง ไหม” ๒๔ นาง ตอบ เขา ว่า “ข้าพเจ้า เป็น บุตร สาว ของ เบธูเอล บุตร ชาย ของ นาง มิลคาห์ ซึ่ง นาง บัง เกิด ให้ กับ นาโฮร์” ๒๕ นาง พูด เสริม ว่า “เรา มี ทั้ง ฟาง และ เสบียง พอ และมี ที่ ให้ พัก ด้วย” ๒๖ ชาย นั้น ก็ ก้ม ศีรษะ ลง นมัสการ พระ เย โฮ วา ห์ ๒๗ และ อธิษฐาน ว่า “สรรเสริญ แต่ พระ เย โฮ วา ห์ พระ เจ้า ของ อับราฮัม นาย ของ ข้า พระ องค์ ผู้ มี ได้ ทรง ทอด ทิ้ง ความ ทรู น และ ความ จริ ง ของ พระ องค์ ต่อนาย ส่วน ข้า พระ องค์ นั้น พระ เย โฮ วา ห์ ทรง นำ มา ตาม ทาง จน ถึง บ้าน หมู่ ญาติ ของ นาย ข้า พระ องค์” ๒๘ แล้ว หญิง สาว นั้น ก็ วิ่ง ไป บอก คน ใน ครอบ ครว ของ มารดา ถึง เรื่อง เหล่า นี้ ๒๙ เรเบคาห์ มี พี่ ชาย คน หนึ่ง ชื่อ ลาบัน ลาบัน วิ่ง ไป หา ชาย คน นั้น ที่ บ่อน้ำ ๓๐ และ ต่อ มา เมื่อ ท่าน เห็น แหวน และ กำไล ที่ ข้อมือ น้อง สาว และ เมื่อ ท่าน ได้ ยืน คำ ของ เรเบคาห์ น้อง สาว ว่า “ชาย นั้น พุด กับ ข้าพเจ้า อย่าง นี้” ท่าน ก็ ไป หา ชาย นั้น และ ดู เถิด เขา กำลัง ยืน อยู่ กับ อูฐ ที่ บ่อน้ำ ๓๑ ท่าน พูด ว่า “ข้า

แต่ท่านผู้รับพระพรของพระเยโฮวาห์ เชิญเข้ามาเถิด ท่านยืนอยู่ข้างนอกทำไม เพราะข้าพเจ้าเตรียมบ้าน และเตรียมที่สำหรับอูฐแล้ว”^{๓๒} ชายนั้นจึงเข้าไปในบ้าน ลาบันก็แก้ธูของเขา ให้ฟางและอาหารสำหรับอูฐให้นำลางให้เขาและคนที่มากับเขา^{๓๓} แล้วจัดอาหารมาเลี้ยงเขา แต่เขาว่า “ข้าพเจ้าจะไม่รับประทาน จนกว่าข้าพเจ้าจะพูดถึงพระที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายมานั้นให้ท่านฟังเสียก่อน” ลาบันก็ว่า “เชิญพูดเถิด”

เอลีเยเซอร์เล่าถึงพระของเขาให้ลาบันฟัง

^{๓๔} เขาจึงพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของอับราฮัม ^{๓๕} พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่นายข้าพเจ้าอย่างมากมาย ท่านก็เจริญขึ้นและพระองค์ทรงประทานฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เงินและทอง คนใช้ชายหญิง อูฐและลา^{๓๖} และนางซาราห์ภรรยาของข้าพเจ้าได้บังเกิดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ชายเมื่อนางแก่แล้ว และนายก็ยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้บุตร^{๓๗} นายให้ข้าพเจ้าปฏิญาณว่า ‘เจ้าอย่าหาภรรยาให้แก่บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคูนาอัน ซึ่งเราอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขานี้ ^{๓๘} แต่เจ้าจงไปยังบ้านบิดาของเราและไปยังหมู่ญาติของเรา และหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่บุตรชายของเรา’ ^{๓๙} ข้าพเจ้าพูดกับนายว่า ‘หญิงนั้นอาจจะไม่ยอมมากับข้าพเจ้า’ ^{๔๐} แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘พระเยโฮวาห์ผู้ซึ่งเราดำเนินอยู่ต่อพระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า และให้ทางของเจ้าบังเกิดผล และเจ้าจะหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากหมู่ญาติของเรา และจากบ้านบิดาของเรา ^{๔๑} แล้วเจ้าจะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา เมื่อเจ้ามาถึงหมู่ญาติของเราแล้ว ถ้าเขาไม่ยอมให้หญิงนั้น เจ้าก็พ้นจากคำปฏิญาณของเรา’ ^{๔๒} วันนี้ข้าพเจ้ามาถึงบ่อน้ำและทูลว่า ‘โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้า พระองค์ ถ้าบัดนี้พระองค์ทรงโปรดให้ทางที่ข้าพระองค์ไปนั้นเกิดผล ^{๔๓} ดูก่อน ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่บ่อน้ำ และต่อมาเมื่อสาวพรหมจารีออกมาตักน้ำ และข้าพระองค์พูดกับนางด้วยว่า ‘ขอให้นำข้าพเจ้าดื่มจากไหน้ำของนางสักหน่อย’ ^{๔๔} และนางจะตอบข้า พระองค์ว่า ‘เชิญดื่มเถิด และข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านด้วย’” ให้ผู้นั้นเป็น

หญิงที่พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดตัวไว้สำหรับบุตรชายของนายข้าพระองค์” ^{๔๕} เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานในใจไม่ทันขาดคำ ดูก่อน นางเรเบคาห์ก็แบกไหน้ำของนางเดินออกมา นางลงไปตักน้ำที่บ่อน้ำ ข้าพเจ้าพูดกับนางว่า ‘ขอน้ำให้ข้าพเจ้าดื่มหน่อย’ ^{๔๖} นางก็รีบลดไหน้ำจากบ่าของนางและว่า ‘เชิญดื่มเถิด แล้วข้าพเจ้าจะให้น้ำแก่อูฐของท่านด้วย’ ข้าพเจ้าจึงดื่ม และนางก็ตักน้ำให้อูฐกินด้วย ^{๔๗} แล้วข้าพเจ้าถาม นางว่า ‘นางเป็นบุตรสาวของใคร’ นางตอบว่า ‘เป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนาโฮร์ ซึ่งนางมีลาคาห์กำเนิดให้แก่เขา’ ข้าพเจ้าจึงใส่แหวนที่จุมอกของนางแล้วสวมกำไลที่ข้อมือนาง ^{๔๘} แล้วข้าพเจ้าก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายข้าพเจ้า ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามาตามทางที่ถูก เพื่อหาบุตรสาวของน้องชาย นายให้บุตรชายของนาย ^{๔๙} บัดนี้ถ้าท่านยอมแสดงความเมตตาและจริงใจต่อนายข้าพเจ้าแล้ว ขอกรุณาบอกข้าพเจ้า ถ้ามีจะนั้นก็ขอบอกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะหันไปทางขวาหรือซ้าย”

นางเรเบคาห์ไปจากลาบันกับเบธูเอล

^{๕๐} ลาบันและเบธูเอลจึงตอบว่า “สิ่งนี้มาจากพระเยโฮวาห์ เราจะพูดดีหรือร้ายกับท่านก็ได้ ^{๕๑} ดูก่อน เรเบคาห์ก็อยู่ต่อหน้าท่าน พานางไปเถิด และให้นางเป็นภรรยาบุตรชายนายของท่านดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสแล้ว” ^{๕๒} และต่อมาเมื่อคนใช้ของอับราฮัมได้ยื่นถ้อยคำของท่านทั้งสอง ก็กราบลงถึงดิน นมัสการพระเยโฮวาห์ ^{๕๓} แล้วคนใช้ก็นำเอาเครื่องเงินและเครื่องทอง พร้อมกับเสื้อผ้ามอบให้แก่เรเบคาห์ เขายังมอบของอันมีค่าให้แก่พี่ชายและมารดาของนางด้วย ^{๕๔} แล้วพวกเขาได้รับประทานและดื่ม คือเขากับคนที่มาด้วยเขา และค้างคืนที่นั่น และพวกเขาลุกขึ้นในเวลาเช้า คนใช้นั้นก็กล่าวว่ “ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปหานายข้าพเจ้าเถิด” ^{๕๕} พี่ชายและมารดาของนางว่า “ขอให้หญิงสาวอยู่กับเรสักหน่อยก่อน อย่างน้อยสักสิบวันแล้วนางจะไปก็ได้” ^{๕๖} แต่ชายนั้นพูดกับพวกเขาว่า “อย่าหวังข้าพเจ้าไว้เลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้ทางของข้าพเจ้าเกิดผลแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าออกเดินทางเพื่อข้าพเจ้า

จะ ได้ กลับ ไป หา นาย ข้าพเจ้า” ๔๗ พวก เขา ว่า “เราจะเรียกหญิงสาวมาถามดู” ๔๘ พวก เขาก็ เรียก เรเบคาห์ มาหา และ พูด กับ นาง ว่า “เจ้า จะ ไป กับ ชาย คน นี้ หรือ ไม่” นาง ตอบ ว่า “ข้าพเจ้า จะ ไป” ๔๙ พวก เขา จึง ส่ง เรเบคาห์ นี้องสาว กับ พี่เลี้ยง ของ นาง ไป พร้อม กับ คน ใช้ ของ อับราฮัม และ คน ของ เขา ๒๐ พวก เขา อวย พร เรเบคาห์ และ กล่าว แก่ นาง ว่า “น้องสาว เอ๋ย ขอให้ เจ้า เป็น มารดา คน นับ แสน นับ ล้าน และ ขอให้ เชื้อสาย ของ เจ้า ได้ ประดู เมือง ของ คน ที่ เกิด ดั่ง เจ้า เป็น กรรม สิทธิ”

อิสอัคพบและแต่งงานกับเรเบคาห์

๖๐ แล้ว เรเบคาห์ และ เหล่า สาว ใช้ ของ นาง ก็ ขึ้น อูฐ ไป กับ ชาย นั้น คน ใช้ ก็ พา เรเบคาห์ ไป ๖๑ ฝ่าย อิสอัค มา จาก บ่อน้ำ ลาไฮรอย เพราะ ท่าน ไป อาศัย อยู่ ทาง ใต้ ๖๒ เวลา เย็น อิสอัค ออก ไป ตรึก ตรอง ที่ ทุ่ง นา และ ท่าน ก็ เงย หน้า ขึ้น มอง ไป และ ดู เกิด มี อูฐ เดิน มา ๖๓ เรเบคาห์ เงย หน้า ขึ้น เมื่อ แล เห็น อิสอัค นาง ก็ ลง จาก อูฐ ๖๔ เพราะ นาง ได้ พูด กับ คน ใช้ นั้น ว่า “ชาย คน ไหน ที่ กำลัง เดิน ผ่าน ทุ่ง นา มาหา เรานั่น คือ ใคร” คน ใช้ นั้น ตอบ ว่า “นาย ของ ข้าพเจ้า เอง” นาง จึง หยิบ ผ้าคลุม หน้า มา คลุม ๖๕ คน ใช้ บอก ให้ อิสอัค ทราบ ทุก อย่าง ที่ เขา ได้ กระทำ ไป ๖๖ อิสอัค ก็ พา นาง เข้า มา ใน เต็นท์ ของ นาง ซาราห์ มารดา ของ ท่าน และ รับ เรเบคาห์ ไว้ นาง ก็ เป็น ภรรยา ของ ท่าน และ ท่าน ก็ รัก นาง อิสอัค ก็ ได้ รับ ความ ปลอดภัย พลอบ ประโลม ภาย หลัง ที่ มารดา ของ ท่าน สิ้น ชีวิต แล้ว

บุตรชายของอับราฮัมกับเคทูราห์

๒๕ ๑ อับราฮัม ได้ ภรรยา อีก คน หนึ่ง ชื่อ เคทูราห์ ๒ นาง ก็ คลอด บุตร ให้ แก่ ท่าน ชื่อ คิมราน โยกซาน เมตาน มีเดีย นอซชาก และ ซูอาห์ ๓ โยกซาน ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ เชบา และ เดดาน บุตร ชาย ของ เดดาน คือ อัสซูริม เลทุซิม และ เลอุมมิม ๔ บุตร ชาย ของ มีเดีย นคือ เอฟูห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบีดา และ เอลดาอาห์ ทั้งหมด นี้ เป็น ลูก หลาน ของ นาง เคทูราห์ ๕ อับราฮัม ได้ มอบ ทรัพย์ สมบัติ ทั้งหมด แก่ อิสอัค ๖ แต่ อับราฮัม ให้ ของขวัญ แก่ บุตร ชาย ทั้ง หลาย ของ พวก ภรรยา น้อย ของ ท่าน และ ให้ พวก เขา แยก ไป จาก อิสอัค บุตร ชาย ของ ท่าน ไป ทาง ทิศ ตะวัน ออก ยัง ประเทศ ตะวัน ออก เมื่อ ท่าน ยังมี ชีวิต อยู่

อับราฮัมสิ้นชีวิตเมื่ออายุ ๑๗๕ ปี อับราฮัมถูกฝังไว้กับนางซาราห์

๗ อายุ แห่ง ชีวิต ของ อับราฮัม คือ หนึ่งร้อย เจ็ดสิบห้า ปี ๘ อับราฮัม สิ้นลม หายใจ เมื่อ แก่ หง่อม แล้ว และเป็น คน ชรา มี อายุ มาก และ ถูก รวบรวม ไว้ กับ บรรพบุรุษ ของ ท่าน ๙ อิสอัค และ อิซมาเอล บุตร ชาย ของ ท่าน ก็ ฝัง ท่าน ไว้ ใน ถ้ำ มักเป-ลาห์ ใน นา ของ เอิโฟรน บุตร ชาย ของ โคทาร์ คน ฮีต ไทต์ ซึ่ง อยู่ หน้า มัมเร ๑๐ เป็น นา ที่ อับราฮัม ซื้อ มา จาก ลูก หลาน ของ เสท เขา ก็ ฝัง อับราฮัม ไว้ ที่ นั้น อยู่ กับ ซาราห์ ภรรยา ของ ท่าน ๑๑ และ ต่อ มา หลังจาก ที่ อับราฮัม สิ้น ชีวิต แล้ว พระเจ้า ทรง อวย พร พระ แก่ อิสอัค บุตร ชาย ของ ท่าน อิสอัค อาศัย อยู่ ริม บ่อน้ำ ลาไฮรอย

เชื้อสายของอิซมาเอล

๑๒ ต่อ ไป นี้ เป็น พงศ์ พันธุ์ ของ อิซมาเอล บุตร ชาย ของ อับราฮัม ซึ่ง นาง ฮาการ์ คน อียิปต์ สาว ใช้ ของ นาง ซาราห์ กำเนิด ให้ แก่ อับราฮัม ๑๓ ต่อ ไป นี้ เป็น ชื่อ บรรดา บุตร ชาย ของ อิซมาเอล ตาม ชื่อ ตาม พงศ์ พันธุ์ คือ เนบาโยธ เป็น บุตร หัวปี ของ อิซมาเอล เคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม ๑๔ มิซมา ดูมาห์ มัสสา ๑๕ ฮาดาร์ เทมาเยทूर นาฟิซ และ เคเดมาห์ ๑๖ คน เหล่า นี้ เป็น บุตร ชาย ของ อิซมาเอล ชื่อ เหล่า นี้ เป็น ชื่อ ของ พวก เขา ตาม เมือง และ ตาม ค่าย ของ เขา เจ้า นายสิบ สอง คน ตาม ตระกูล ของ เขา ๑๗ อายุ แห่ง ชีวิต ของ อิซมาเอล คือ หนึ่งร้อย สามสิบ เจ็ด ปี ท่าน สิ้นลม หายใจ และ ถูก รวบรวม ไว้ กับ บรรพบุรุษ ของ ท่าน ๑๘ พวก เขา อาศัย อยู่ ตั้ง แต่ เมือง ฮาวิลลาห์ จนถึง เมือง ซูร์ ซึ่ง อยู่ หน้า อียิปต์ ไป ทาง ทิศ แดน ดิน อัสซีเรีย และ เขา สิ้น ชีวิต อยู่ ตรง หน้า บรรดา พี่น้อง ของ เขา

การกำเนิดของยาโคบกับเอซาว

๑๙ ต่อ ไป นี้ เป็น พงศ์ พันธุ์ ของ อิสอัค บุตร ชาย ของ อับราฮัม คือ อับราฮัม ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ อิสอัค ๒๐ อิสอัค มี อายุ สี่สิบ ปี เมื่อ ท่าน ได้ ภรรยา คือ เรเบคาห์ บุตร สาว ของ เบธูเอล คน ซีเรีย ชาว เมือง ปัดดานอารัม น้องสาว ของ ลาบีน คน ซีเรีย ๒๑ อิสอัค อธิษฐาน ต่อ พระ เยโฮวาห์ เพื่อ ภรรยา ของ ท่าน เพราะ นาง เป็น หมั้น พระ เยโฮวาห์ ประทาน ตาม คำ อธิษฐาน ของ ท่าน เรเบคาห์ ภรรยา ของ ท่าน ก็ ตั้ง ครรภ์

๒๒ เต็กก็เบียดเสียดกันอยู่ในครรภ์ของนาง นางจึงพูดว่า “ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะทำอะไรดี” นางจึงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ ๒๓ พระเยโฮวาห์ตรัสกับนางว่า “ชนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และประชาชนสองพวกที่เกิดจากบั้นเอวของเจ้าจะต้องแยกกัน พวกหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกพวกหนึ่ง พี่จะปรนนิบัติน้อง” ๒๔ เมื่อกำหนดคลอดของนางมาถึงแล้ว ดูเถิด มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง ๒๕ คนแรกคลอดออกมาตัวแดงมีขนอยู่ทั่วตัวหมด เขาจึงตั้งชื่อว่า เอซาว ๒๖ ภายหลังน้องชายของเขาก็คลอดออกมา มือของเขาจับสันเท้าของเอซาวไว้ เขาจึงตั้งชื่อว่า ยาโคบ เมื่อนางคลอดลูกแฝดนั้น อิสอัคมีอายุได้หกสิบปี

ยาโคบซื้อสิทธิบุตรหัวปีจากเอซาว

๒๗ เด็กชายทั้งสองนั้นโตขึ้น เอซาวก็เป็นพรานที่ชำนาญ เป็นชาวทุ่ง ฝ่ายยาโคบเป็นคนเจียบๆอาศัยอยู่ในเต็นท์ ๒๘ อิสอัครักเอซาว เพราะท่านรับประทานเนื้อที่เขาล่ามาแต่นางเรเบคาห์รักยาโคบ ๒๙ และยาโคบต้มผักอยู่ เอซาวกลับมาจากทุ่งแล้วรู้สึกอ่อนกำลัง ๓๐ เอซาวพูดกับยาโคบว่า “ขอให้ข้ากินผักแดงนั้น เพราะเราอ่อนกำลัง” เพราะฉะนั้นเขาจึงได้ชื่อว่า เอลโดม ๓๑ ยาโคบว่า “ขายสิทธิบุตรหัวปีของพี่ให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้” ๓๒ เอซาวว่า “ดูเถิด ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า” ๓๓ ยาโคบว่า “ปฏิญาณให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้” เอซาวจึงปฏิญาณให้กับเขา และขายสิทธิบุตรหัวปีของตนแก่ยาโคบ ๓๔ ยาโคบจึงให้ขนมปังและถ้วยแดงต้มแก่เอซาว เขาก็กินและดื่ม แล้วลุกไป ดังนั้นเอซาวก็ดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตน

อิสอัคได้รับพันธสัญญาเช่นเดียวกับอับราฮัม

๒๖ เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินนั้น นอกเหนือจากการกันดารอาหารครั้งก่อนในสมัยอับราฮัม และอิสอัคไปหาอับิเมเลคกษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตียที่เมืองเก-ราร์ ๒ พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านและตรัสว่า “อย่าลงไปอียิปต์เลย จงอาศัยในแผ่นดินซึ่งเราจะบอกเจ้าเถิด ๓ จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แล้วเราจะอยู่กับเจ้าและ

อวยพรเจ้า เพราะว่าเราจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า เราจะทำให้คำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับิราฮัมบิดาของเจ้านั้นสำเร็จ ๔ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นดังดาวบนฟ้าและจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เชื้อสายของเจ้า ประชาชาติทั้งหลายในโลกจะได้รับพรก็เพราะเชื้อสายของเจ้า ๕ เพราะว่าอับิราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเราและได้รักษาคำก้ำกัซของเรา บัญญัติของเรา กฎเกณฑ์ของเรา และราชบัญญัติของเรา”

อิสอัคพุดมุสาเรื่องภรรยาของตน

๖ อิสอัคจึงอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์ ๗ คนเมืองนั้นจึงถามท่านเรื่องภรรยาของท่าน ท่านจึงว่า “เธอเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า” เพราะท่านกลัวที่จะพูดว่า “เธอเป็นภรรยาของข้าพเจ้า” คิดไปว่า “มิฉะนั้นแล้วคนเมืองนี้จะฆ่าข้าพเจ้าเพื่อแย่งเอาเรเบคาห์” เพราะท่านมีรูปร่าง ๘ และต่อมาเมื่อท่านอยู่ที่นั่นนานแล้ว อับิเมเลคกษัตริย์ชาวฟิลิสเตียทอดพระเนตรตามช่องพระแกล และดูเถิด เห็นอิสอัคกำลังหยอกเล่นกับเรเบคาห์ ภรรยาของตน ๙ อับิเมเลคจึงเรียกอิสอัคมาเฝ้า และตรัสว่า “ดูเถิด นางเป็นภรรยาของเจ้าแน่แล้ว ทำไมเจ้าจึงพูดว่า ‘เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์’” อิสอัคทูลพระองค์ว่า “เพราะข้าพระองค์คิดว่า ‘มิฉะนั้นข้าจะตายเพราะนาง’” ๑๐ อับิเมเลคตรัสว่า “ท่านทำอะไรแก่พวกเรา ดังนี้ประชาชนคนหนึ่งอาจจะเข้าไปนอนกับภรรยาของเจ้าง่าย ๆ แล้วเจ้าจะนำความผิดมาสู่พวกเรา” ๑๑ อับิเมเลคจึงทรงรับสั่งประชาชนที่ปวงว่า “ผู้ใดแตะต้องชายคนนี้หรือภรรยาของเขาจะต้องถูกประหารชีวิตเป็นแน่” ๑๒ อิสอัคได้หว่านพืชในแผ่นดินนั้น ในปีเดียวกันนั้นก็เก็บผลได้หนึ่งร้อยเท่า พระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระพรแก่ท่าน ๑๓ อิสอัคก็จำเริญมีกำไรทวียิ่งขึ้นจนท่านเป็นคนมั่งมีมาก ๑๔ ด้วยว่าท่านมีฝูงแพะแกะ และฝูงวัวเป็นกรรมสิทธิ์และมีบริวารมากมาย ชาวฟิลิสเตียจึงอิจฉาท่าน ๑๕ ฝ่ายชาวฟิลิสเตียได้อุดและเอาดินถมบ่อทุกบ่อ ซึ่งคนใช้ของบิดาท่านขุดไว้ในสมัยอับิราฮัมบิดาของท่าน ๑๖ อับิเมเลคตรัสกับอิสอัคว่า “ไปเสียจากเราเถิด เพราะท่านมีกำลังมากกว่าพวกเรา”

อิสอัคขุดบ่อน้ำที่เก-ราร์ อิสอัคย้ายไปอยู่ที่เบเออร์เซบา

^{๑๗}อิสอัคจึงออกจากที่นั่น ไปตั้งเต็นท์อยู่ที่หุบเขาเก-ราร์และอาศัยอยู่ที่นั่น ^{๑๘}อิสอัคขุดบ่อน้ำซึ่งขุดไว้ในสมัยของอับราฮัมบิดาของท่านอีก เพราะหลังจากที่อับราฮัมได้สิ้นชีพแล้วชาวฟิลิสเตียได้ขุดเสีย แล้วท่านก็ตั้งชื่อตามชื่อที่บิดาของท่านตั้งไว้ ^{๑๙}และคนใช้ของอิสอัคขุดในหุบเขาและพบบ่อน้ำพลุ่งขึ้นมา ^{๒๐}คนเลี้ยงสัตว์ของเมืองเก-ราร์ก็มาทะเลาะกับคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอัคอ้างว่า “น้ำนั้นเป็นของเรา” ท่านจึงเรียกขื่อบ่อน้ำว่า เอเสก เพราะเขาทั้งหลายมาทะเลาะกับท่าน ^{๒๑}แล้วพวกเขาขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง และทะเลาะกันเรื่องบ่อนั้นด้วย ท่านจึงเรียกขื่อบ่อนั้นว่า สิตนาร์ ^{๒๒}ท่านย้ายจากที่นั่นไปขุดอีกบ่อหนึ่ง แล้วเขาก็มิได้ทะเลาะกันเรื่องบ่อนั้น ท่านจึงเรียกขื่อบ่อนั้นว่า เรโโบท ท่านกล่าวว่า “เพราะบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประทานที่อยู่แก่เรา และเราจะทวีมากขึ้นในแผ่นดินนี้” ^{๒๓}และท่านก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองเบเออร์เซบา

อิสอัคสร้างแท่นบูชา

^{๒๔}พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านในคืนเดียวกันนั้น ตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม บิดาของเจ้า อยากกลัวเลย ดูกว่าเราอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า และทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นเพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา” ^{๒๕}ท่านจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่น และตั้งนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์ และตั้งเต็นท์ของท่านที่นั่น แล้วคนใช้ของอิสอัคขุดบ่อน้ำที่นั่น

อิสอัคทำพันธสัญญากับอาบีเมเลค

^{๒๖}ฝ่ายอาบี เม เล ค ออกจาก เมือง เก-ราร์พร้อมกับอาฮูสซัทสหายคนหนึ่งของพระองค์กับฟีโคลผู้บัญชาการทหารของพระองค์ไปหาท่าน ^{๒๗}อิสอัค ทูลถาม เขา ทั้ง หลาย ว่า “ไฉนท่านจึงมาหาข้าพเจ้า เมื่อท่านเกลียดชังข้าพเจ้าและขับไล่ข้าพเจ้าไปจากท่าน” ^{๒๘}พวกเขาตอบว่า “เราเห็นชัดเจนแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน เราจึงว่า ขอบให้ กระทำ ปฏิญญา ระหว่าง ท่าน และ เรา ทั้ง หลาย และ ขอ ให้ เรา กระทำ พันธ สัญญา กับ

ท่าน ^{๒๙}เพื่อว่าท่านจะไม่ทำอันตรายแก่เราดังที่เรามิได้แต่จะต้องท่านและไม่ได้กระทำให้สิ่งใดแก่ท่านเว้นแต่การดี และได้ส่งท่านไปอย่างสันติ บัดนี้ท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพร” ^{๓๐}ท่านจึงจัดการเลี้ยงให้แก่พวกเขา และเขาก็ได้กินและดื่ม ^{๓๑}ครั้นรุ่งเช้าทั้งสองฝ่ายก็ตื่นแต่เช้ามีด กระทำปฏิญญาต่อกัน และอิสอัคไปส่งพวกเขา พวกเขาจากท่านไปอย่างสันติ ^{๓๒}และต่อมาในวันนั้นเองคนใช้ของอิสอัคมาบอกท่านถึงเรื่องบ่อน้ำซึ่งเขาได้ขุดและกล่าวแก่ท่านว่า “เราพบน้ำแล้ว” ^{๓๓}ท่านเรียกบ่อนั้นว่า เซบา เมื่อนั้นจึงมีชื่อว่า เบเออร์เซบา จนทุกวันนี้ ^{๓๔}เอชวามีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านรับยูดิธบุตรสาวของเบเออร์คนฮิตไทต์และบาเสมบุตรสาวของเอลอนคนฮิตไทต์เป็นภรรยา ^{๓๕}หญิงเหล่านั้นทำให้อิสอัคและเรเบคาห์มีใจโศกเศร้า

อุบายของยาโคบกับเรเบคาห์เพื่อจะได้รับพร

๒๗ ^๑และต่อมาเมื่ออิสอัคแก่ ตามัวจนมองไม่เห็น ท่านก็เรียกเอชวาบุตรชายคนโตของท่านมาและกล่าวแก่เขาว่า “ลูกเอ๋ย” เขาตอบว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” ^๒ท่านว่า “ดูเถิด บัดนี้พ่อแก่แล้ว จะถึงวันตายเมื่อไรก็ไม่รู้ ^๓ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงเอาอาวธของเจ้า คือ แล่งธนูและคันธนูออกไปที่ท้องทุ่ง หาเนื้อมาให้พ่อ ^๔และจัดอาหารอร่อยอย่างที่พ่อชอบนั้น และนำมาให้พ่อกิน เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะได้อวยพรแก่เจ้าก่อนพ่อตาย” ^๕เมื่ออิสอัคพูดกับเอชวาบุตรชายนั้น นางเรเบคาห์ได้ยิน เอชวาก็ออกไปท้องทุ่งเพื่อล่าเนื้อมา ^๖นางเรเบคาห์จึงพูดกับยาโคบบุตรชายของนางว่า “ดูเถิด แม่ได้ยินบิดาของเจ้าพูดกับเอชวาพี่ชายของเจ้าว่า ^๗จงนำเนื้อมาให้พ่อและจัดอาหารอร่อยให้พ่อกิน และเราจะอวยพรเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ก่อนพ่อตาย’ ^๘เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้จงฟังเสียงของแม่ตามที่แม่สั่งเจ้า ^๙บัดนี้ไปตีฝูงแพะแกะ นำลูกแพะดึจสองตัวมาให้แม่ แม่จะเอามันปรุงอาหารอร่อยให้บิดาเจ้าอย่างที่ท่านชอบ ^{๑๐}และเจ้าจะต้องนำไปให้บิดาเจ้ารับประทาน เพื่อว่าท่านจะอวยพรเจ้าก่อนท่านสิ้นชีวิต” ^{๑๑}ยาโคบพูดกับนางเรเบคาห์มารดาของตนว่า “ดูเถิด

เอซาว พี่ชายของข้าพเจ้า เป็นคนมีขนดก และข้าพเจ้าเป็นคนเกลี้ยงเกลา ^{๑๒} บิดาของข้าพเจ้าคงจะคล้ำตัวข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะดูเหมือนว่าเป็นผู้ลือกกลางท่าน แล้วข้าพเจ้าจะนำการสาปแช่งมาเหนือข้าพเจ้าเอง หาใช่นำพรมาไม่” ^{๑๓} มารดาของเขาพูดกับเขาว่า “ลูกเอ๋ย ขอให้การสาปแช่งของเจ้าตกอยู่กับแม่เถิด พี่เสียของแม่เท่านั้น ไปเอาลูกแพะมาให้แม่เถิด” ^{๑๔} เขาจึงไปจับเอามาให้มารดาของตน มารดาของเขาได้จัดอาหารอร่อยอย่างที่บิดาของเขาชอบนั้น ^{๑๕} แล้วนางเรบคาห์นำเสื่ออย่างดีที่สุดของเธอ ชาวบุตรชายคนโตของนาง ซึ่งอยู่กับนางในเรือนมาสวมให้ยาโคบ บุตรชายคนเล็กของนาง ^{๑๖} นางเอาหนึ่งลูกแพะหุ้มมือและคอที่เกลี้ยงเกลาของเขา ^{๑๗} แล้วนางก็มอบอาหารอร่อยและขนมปัง ซึ่งนางจัดทำนั้นไว้ในมือของยาโคบ บุตรชายของนาง ^{๑๘} เขาจึงเข้าไปหาบิดาของตนและพูดว่า “บิดาเจ้าข้า” และท่านว่า “พ่ออยู่ที่ไหน ลูกเอ๋ย เจ้าคือใคร” ^{๑๙} ยาโคบตอบบิดาของตนว่า “ลูกเป็นเอซาวบุตรหัวปีของท่าน ลูกทำตามที่ท่านสั่งลูกแล้วเชิญลูกขึ้นนั่งรับประทานเนื้อที่ลูกหามาเถิด เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้วยพรแก่ลูก” ^{๒๐} แต่อิสอัคพูดกับบุตรชายของตนว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าทำอะไรจริงพบมันเร็ววัน” บุตรจึงตอบว่า “เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำมันมาให้แก่ลูก” ^{๒๑} แล้วอิสอัคจึงพูดกับยาโคบว่า “ลูกเอ๋ย มาใกล้ๆ พ่อจะได้คล้ำตัวเจ้า เพื่อจะได้รู้ว่าเจ้าเป็นเอซาวบุตรชายของพ่อแน่หรือไม่” ^{๒๒} ยาโคบจึงเข้าไปใกล้อิสอัคบิดาของตน อิสอัคคล้ำตัวเขาแล้วพูดว่า “เสียงก็เป็นเสียงของยาโคบ แต่มือเป็นมือของเอซาว” ^{๒๓} ท่านก็ไม่ได้สังเกต เพราะมือของเขามีขนดกเหมือนมือเอซาว พี่ชายของเขา ท่านจึงอวยพรแก่เขา ^{๒๔} ท่านถามว่า “เจ้าเป็นเอซาวบุตรชายของพ่อจริงหรือ” เขาตอบว่า “ใช่ครับ” ^{๒๕} ท่านจึงว่า “นำแกงมาให้พ่อ พ่อจะได้กินเนื้อที่บุตรชายของพ่อหามา เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะอวยพรเจ้า” ยาโคบจึงนำมันมาให้ท่าน ท่านก็รับประทาน ยาโคบนำน้ำองุ่นมาให้ท่านและท่านก็ดื่ม

อิสอัคอวยพรยาโคบ

^{๒๖} แล้วอิสอัคบิดาของเขาจึงพูดกับเขาว่า “ลูกเอ๋ย เข้ามาใกล้และจับพ่อ” ^{๒๗} เขาจึง

เข้ามาใกล้และจับท่าน และท่านก็ดมกลิ่นที่เสื่อของเขา และอวยพรเขาว่า “ดูสิ กลิ่นลูกชายข้าเหมือนกลิ่นห้องฟุ้ง ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระ ^{๒๘} ดั่งนั้นขอพระเจ้าทรงประทานน้ำค้างจากฟ้าแก่เจ้า และประทานความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินทั้งข้าและน้ำองุ่นมากมายแก่เจ้า ^{๒๙} ขอให้ชนชาติทั้งหลายรับใช้เจ้า และให้ประชาชาติกราบไหว้เจ้า ขอให้เป็นผู้เจ้านายเหนือพี่น้องและบุตรชายมารดาของเจ้ากราบไหว้เจ้า ผู้ใดสาปแช่งเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปและผู้ใดอวยพรเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นได้รับพร” ^{๓๐} และต่อมาพออิสอัคอวยพรยาโคบเสร็จแล้ว เมื่อยาโคบเพิ่งออกไปจากหน้าอิสอัคบิดา เอซาว พี่ชายก็กลับจากการล่าเนื้อ ^{๓๑} และเขาเตรียมอาหารอร่อยนำมาให้บิดาด้วย และพูดกับบิดาว่า “ขอท่านลุกขึ้นรับประทานเนื้อที่ลูกชายหามา เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้วยพรลูก” ^{๓๒} อิสอัคบิดาพูดกับเขาว่า “เจ้าคือใคร” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าคือเอซาวบุตรชายของท่าน เป็นบุตรหัวปีของท่าน” ^{๓๓} อิสอัคก็ตัวสั่นมากพูดว่า “ใครเล่า คือผู้นั้นอยู่ที่ไหน ที่ไปล่าเนื้อแล้วนำมาให้พ่อ พ่อกินหมดแล้วก่อนเจ้ามาถึงและพ่ออวยพรเขาแล้ว เป็นที่แน่ที่ผู้นั้นจะได้รับพร”

เอซาวเป็นทุกข์และมีความโกรธ

^{๓๔} เมื่อเอซาวได้ยินคำกล่าวของบิดาก็ร้องออกมาเสียดังด้วยความขมขื่น และพูดกับบิดาว่า “โอ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรข้าพเจ้า ขออวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด” ^{๓๕} แต่ท่านพูดว่า “น้องชายเจ้าเข้ามาหลอกพ่อ และเอาพรของเจ้าไปเสียแล้ว” ^{๓๖} เอซาวพูดว่า “เขามีชื่อว่ายาโคบก็ถูกต้องแล้ว มิใช่หรือ เพราะว่า เขาแกล้งให้ข้าพเจ้าเสียเปรียบสองครั้งแล้ว เขาเอาสิทธิบุตรหัวปีของข้าพเจ้าไป และดูเถิด คราวนี้เขาเอาพรของข้าพเจ้าไปอีกด้วย” แล้วเขาพูดว่า “ท่านมิได้สงวนพรไว้ให้ข้าพเจ้าบ้างหรือ” ^{๓๗} อิสอัคตอบเอซาวว่า “ดูเถิด พ่อตั้งให้เขาเป็นนายเหนือเจ้า และมอบบรรดาพี่น้องของเขาให้เป็นคนใช้ของเขา ทั้งข้าและน้ำองุ่นพ่อก็จัดให้เขา ลูกเอ๋ย พ่อจะทำอะไรให้เจ้าได้อีกเล่า” ^{๓๘} เอซาวพูดกับบิดาว่า “บิดาเจ้าข้า ท่านมีพรแต่เพียงพรเดียวเท่านั้นหรือ โอ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรลูกขออวยพรลูกด้วยเถิด” แล้วเอซาวก็ตะเบ็ง

เสียงร้องให้^{๓๙} อีสอัคบิดาของเขาจึงตอบเขาว่า “ดูเถิด เจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอันอุดมบริบูรณ์ มีน้ำค้างลงมาจากฟ้า”^{๔๐} แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่ด้วยดาบและเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า แต่ต่อมาเมื่อเจ้ามีกำลังขึ้นเจ้าจะหักแอกของน้องเสียจากคอของตน”

ยาโคบหนีไปจากเอซาว

^{๔๑} ฝ่ายเอซาวก็เกลียดชังยาโคบเพราะเหตุพรที่บิดาได้ให้แก่เขา นั้น เอซาว รำพึงในใจว่า “วันไว้ทุกข์พ่อใกล้เข้ามาแล้ว หลังจากนั้นข้าจะฆ่ายาโคบน้องชายของข้าเสีย”^{๔๒} แต่คำ ของ เอซาว บุตรชายคนโตไปถึงหูของนางเรเบคาห์ นางให้คนไปเรียกยาโคบ บุตรชายคนเล็กของนางมา และพูดกับเขาว่า “ดูเถิด เอซาวพี่ชายของเจ้าปลอบใจตนเองด้วยแผนการจะฆ่าเจ้า”^{๔๓} เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้ฟังเสียงของแม่เถิด จงลุกขึ้นหนีไปหาลาบันพี่ชายของแม่ที่เมืองฮาราน”^{๔๔} และอยู่กับเขาชั่วคราว จนกว่าความเกรี้ยวกราดของพี่ชายเจ้าจะคลายลง”^{๔๕} จนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าจะคลายลง และเขาลืมสิ่งที่เจ้าได้ทำแก่เขา แล้วแม่จะส่งให้คนไปพาเจ้ากลับมาจากที่นั่น แม่ต้องสูญเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกันท่าไมเล่า”^{๔๖} นางเรเบคาห์พูดกับอีสอัคว่า “ข้าพเจ้าเบื่อชีวิตของข้าพเจ้าเหลือเกิน เพราะบุตรสาวของคุณเฮทถ้ายาโคบแต่งงานกับบุตรสาวคนเฮท ซึ่งเป็นหญิงแผ่นดินนี้ ชีวิตข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า”

ยาโคบหนีไปยังบิดานอรัม

๒๘ ^๑ แล้วอีสอัคก็เรียกยาโคบมาอวยพรให้ และ ก้าจับ เขา ว่า “เจ้าอย่าแต่งงานกับ หญิง คานาอัน”^๒ แต่ ลุก ขึ้น ไป เมือง บิดานอรัม ไปยังบ้านเบธเอลบิดาของแม่เจ้า ที่นั่นเจ้าจงแต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่ง ของ ลาบัน พี่ชาย แม่ ของ เจ้า”^๓ ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพระพรแก่เจ้า และโปรดให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้น จนได้เป็นมวลชนชาติทั้งหลาย”^๔ ขอพระองค์ทรงประทานพรของอับราฮัมแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าด้วย เพื่อเจ้าจะได้รับเป็นมรดกแผ่นดินนี้ที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าว ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่อับราฮัมแล้ว”^๕ อีส

อัคก็ส่งยาโคบไป ยาโคบก็ไปบิดานอรัมไปหาลาบัน บุตรชายของเบธเอลคนซีเรีย พี่ชายของนางเรเบคาห์ มารดาของยาโคบ และ เอซาว”^๖ ฝ่ายเอซาว เมื่อเห็นว่าอีสอัคอวยพรยาโคบ และส่งเขาไปยังบิดานอรัม เพื่อหาภรรยาจากที่นั่น และเห็นว่าเมื่ออีสอัคอวยพรเขานานกว่าชบเขาวา “เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอันเลย”^๗ และเห็นว่า ยาโคบเชื่อฟังบิดามารดา และ ไปยังบิดานอรัม”^๘ เมื่อเอซาวเห็นว่าหญิงคานาอันไม่เป็นที่พอใจอีสอัคบิดาของตน”^๙ เอซาวจึงไปหาอิสมาเอลและรับมาหะลัทบุตรสาวของอิสมาเอลบุตรชายของอับราฮัมน้องสาวของเนบายอทมาเป็นภรรยา นอกเหนือภรรยาซึ่งเขามีอยู่แล้ว

ความฝันเกี่ยวกับบันไดที่ทอดจากฟ้า สวรรค์ พระเจ้าทรงให้พันธสัญญาอีก

^{๑๐} ยาโคบออกจากเมืองเบเออร์เชบาเดินไปยังเมืองฮาราน”^{๑๑} เขามาถึงที่แห่งหนึ่ง และพักอยู่ที่นั่นในคืนนั้น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาเอาหินจากที่นั่นมาเป็นหมอนหนุนศีรษะ แล้วนอนลงที่นั่น”^{๑๒} เขฝัน และดูเถิด มีบันไดอันหนึ่งตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลก ยอดถึงฟ้าสวรรค์ ดูเถิด ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้ากำลังขึ้นลงอยู่บนนั้น”^{๑๓} และดูเถิด พระเยโฮวาห์ประทับยืนอยู่เหนือบันได และตรัสว่า “เราคือเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม บรรพบุรุษของเจ้า และพระเจ้าของอีสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้นเราจะให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า”^{๑๔} เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนฝูงคลีบนแผ่นดิน และเจ้าจะแผ่กว้างออกไปทิศตะวันตกและทิศตะวันออก ทางทิศเหนือและทิศใต้ บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพรเพราะเจ้าและเพราะเชื้อสายของเจ้า”^{๑๕} ดูเถิด เราอยู่กับเจ้า และจะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งหนที่เจ้าไป และจะนำเจ้ากลับมามายังแผ่นดินนี้ เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้แล้ว”^{๑๖} ยาโคบตื่นขึ้นและพูดว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิต ณ ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าพเจ้าไม่รู้”^{๑๗} เขากลัวและพูดว่า “สถานที่นี้ที่น่ามหัศจรรย์ มีชื่ออย่างอื่น แต่เป็นพระนิเวศของพระเจ้าและประตูฟ้าสวรรค์”

คำปฏิญาณของยาโคบ

^{๑๘}ยาโคบจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด เขาก่อนหินที่ทำหมอนหนุนศีรษะ ตั้งขึ้นเป็นเสาสำคัญ และเทน้ำมันบนยอดเสานั้น ^{๑๙}เขาเรียกสถานที่นั้นว่า เบธเอล แต่ก่อนเมืองนั้นชื่อลูส ^{๒๐}แล้วยาโคบปฏิญาณว่า “ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพระองค์ และจะทรงพิทักษ์รักษาในทางที่ข้าพระองค์ไป และจะประทานอาหารให้ข้าพระองค์รับประทาน และเสื้อผ้าให้ข้าพระองค์สวม ^{๒๑}จนข้าพระองค์กลับมาบ้านบิดาของข้าพระองค์โดยสันติภาพแล้ว พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ^{๒๒}และก่อนหินซึ่งข้าพระองค์ตั้งไว้ เป็นเสาสำคัญ จะเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแก่พระองค์”

ยาโคบอยู่กับลาบั้น ราเชลกับยาโคบ

๒๙ ^๑ยาโคบเดินทางมาถึงแผ่นดินของประชาชน ชาว ตะวัน ออก ^๒เขาก็มองไป และเห็นบ่อน้ำบ่อหนึ่งในทุ่งนา ดูเถิด มีฝูงแกะสามฝูงนอนอยู่ข้างบ่อนั้น เพราะคนเลี้ยงแกะเคยตักน้ำจากบ่อนั้นให้ฝูงแกะกิน และหินใหญ่ก็ปิดปากบ่อนั้น ^๓และฝูงแกะมาพร้อมกันที่นั่น แล้วคนเลี้ยงแกะก็กลิ้งหินออกจากปากบ่อตักน้ำให้ฝูงแกะกิน แล้วเอาหินปิดปากบ่อนั้นเสียดังเดิม ^๔ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า “พี่น้องเอ๋ย ท่านมาจากไหน” เขาตอบว่า “เรามาจากเมืองฮาราน” ^๕ยาโคบจึงถามเขาทั้งหลายว่า “ท่านรู้จักลาบั้นบุตรชายนาโธร์หรือไม่” เขาตอบว่า “รู้จัก” ^๖ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า “ลาบั้นสบายดีหรือ” เขาตอบว่า “สบายดี ดูเถิด บุตรสาวของเขาชื่อราเชลกำลังมาพร้อมกันฝูงแกะ” ^๗ยาโคบจึงว่า “ดูเถิด เวลานั้นยังวันอยู่มาก ยังไม่ถึงเวลาที่จะให้ฝูงแกะมารวมกัน จงเอาน้ำให้แกะเหล่านี้กินแล้วให้ไปกินหญ้าอีก” ^๘แต่เขาทั้งหลายตอบว่า “เราทำไม่ได้ จนกว่าแกะทุกฝูงจะมูพพร้อมกัน และเรากลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำก่อน แล้วเราจึงจะเอาน้ำให้ฝูงแกะกิน” ^๙เมื่อยาโคบกำลังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ราเชลก็มาถึงพร้อมกับฝูงแกะของบิดา เพราะนางเป็นผู้เลี้ยงมัน ^{๑๐}และต่อมาครั้นยาโคบแลเห็นราเชลบุตรสาวของ

ลาบั้นพี่ชายมารดาของตน และฝูงแกะของลาบั้นพี่ชายมารดาของตน ยาโคบก็เข้าไปกลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำ เอาน้ำให้ฝูงแกะของลาบั้นพี่ชายมารดาของตนกิน ^{๑๑}ยาโคบจุมราเชลแล้วร้องให้ด้วยเสียงดัง ^{๑๒}ยาโคบบอราเชลว่าเขาเป็นหลานบิดาของนาง และเป็นบุตรชายของนางเรเบคาห์ นางก็วิ่งไปบอกบิดาของนาง ^{๑๓}ต่อมาครั้นลาบั้นได้ยินข่าวถึงยาโคบบุตรชายน้องสาวของตน เขาก็วิ่งไปพบและกอดจุมยาโคบและพามาบ้านของเขา ยาโคบก็เล่าเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดให้ลาบั้นฟัง ^{๑๔}ลาบั้นจึงพูดกับเขาว่า “เจ้าเป็นกระดูกและเนื้อของเราแท้ๆ” ยาโคบก็พักอยู่กับเขาเดือนหนึ่ง

ยาโคบทำงานเจ็ดปีเพื่อจะได้นางสาวราเชลที่เขารัก

^{๑๕}แล้วลาบั้นพูดกับยาโคบว่า “เพราะเจ้าเป็นหลานของเรา จึงไม่ควรที่เจ้าจะทำงานให้เราเปล่าๆ เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไร จงบอกมาเถิด” ^{๑๖}ลาบั้นมีบุตรสาวสองคน พี่สาวชื่อเลอาห์ น้องสาวชื่อราเชล ^{๑๗}นางสาวเลอาห์นั้นตายเป็นหยี แต่นางสาวราเชลนั้นสวยและงามน่าดู ^{๑๘}ยาโคบก็รักนางสาวราเชลและพูดว่า “ข้าพเจ้าจะรับใช้การงานให้ท่านเจ็ดปี เพื่อได้ราเชลบุตรสาวคนเล็กของท่าน” ^{๑๙}ลาบั้นจึงว่า “ให้เรายกบุตรสาวให้เจ้านันดีกว่าจะยกให้คนอื่น จงอยู่กับเราเถิด” ^{๒๐}ยาโคบก็รับใช้อยู่เจ็ดปีเพื่อได้นางสาวราเชลเห็นเป็นเหมือนน้อยวันเพราะความรักที่เขา มีต่อนาง ^{๒๑}ยาโคบบอกลาบั้นว่า “เวลาที่กำหนดไว้ก็ครบแล้ว ขอให้ภรรยาข้าพเจ้าเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้เข้าไปหาเธอ” ^{๒๒}ลาบั้นจึงเชิญบรรดาชาวบ้านมาพร้อมกัน แล้วจัดการเลี้ยง

ลาบั้นหลอกกลางยาโคบ ยาโคบแต่งงานกับเลอาห์

^{๒๓}และต่อมาครั้นเวลาค่ำ ลาบั้นก็พาเลอาห์บุตรสาวของตนมามอบให้แก่ยาโคบ และยาโคบก็เข้าไปหานาง ^{๒๔}ลาบั้นยกคิลปาร์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางเลอาห์ ^{๒๕}และต่อมาพอรุ่งขึ้น ดูเถิด เป็นนางเลอาห์ยาโคบจึงกล่าวแก่ลาบั้นว่า “ลุงทำอะไรรักกับข้าพเจ้าเล่า ข้าพเจ้ารับใช้ลุงเพื่อได้ราเชลมิใช่หรือ ทำไมลุงจึงล่อลวงข้าพเจ้าเล่า” ^{๒๖}ลา

มันจึงตอบว่า “ในแผ่นดินเราไม่มีธรรมเนียมที่จะยกน้องสาวให้ก่อนพี่ห้าปี”^{๒๗} ขอให้ครอบครัวในวันของหญิงนี้ก่อน แล้วเราจะยกคนนั้นให้ด้วย เพื่อตอบแทนที่เจ้าจะได้รับใช้ของอีกเจ็ดปี”

ยาโคบทำงานอีกเจ็ดปี เพื่อได้นางราเชล

^{๒๘}ยาโคบก็ยอม และรอจนครบเจ็ดวันของนางแล้ว ลาบันทน์ก็ยก ราเชลบุตรสาวให้ เป็นภรรยาด้วย ^{๒๙}ลาบันทน์ยกบิลฮาร์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนาง ราเชล ^{๓๐}ฝ่ายยาโคบก็เข้าไปหา ราเชลด้วย และเขารัก ราเชลมากกว่าเลอาห์ เขาจึงรับใช้ลาบันทน์ไปอีกเจ็ดปี ^{๓๑}เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่ายาโคบซังเลอาห์ พระองค์จึงทรงเปิดกรรมของนาง แต่ ราเชลนั้นเป็นหมัน ^{๓๒}นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย และตั้งชื่อว่ารูเบน ด้วยนางว่า “เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพเจ้าแน่ๆ บัดนี้สามีจึงจะรักข้าพเจ้า” ^{๓๓}นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง และว่า “เหตุพระเยโฮวาห์ทรงได้ยืมข้าพเจ้าเป็นที่ซึ่ง พระองค์จึงทรงประทานบุตรชายคนนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย” นางตั้งชื่อเขาว่า สิเมโอน ^{๓๔}นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง และกล่าวว่า “ครั้งนี้สามีจะสนิทสนมกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้คลอดบุตรเป็นชายสามคนให้เขาแล้ว” เหตุนี้จึงตั้งชื่อเขาว่า เลวี ^{๓๕}นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง นางกล่าวว่า “ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์” เหตุนี้นางจึงตั้งชื่อเขาว่า ยูดาห์ ต่อไปนางก็หยุดมีบุตร

เลอาห์กับราเชลแข่งกันเพื่อมีบุตรให้ยาโคบ

^{๓๐}เมื่อนางราเชลเห็นว่าตนไม่มีบุตรกับยาโคบ ราเชลก็อิจฉาพี่สาว และพูดกับยาโคบว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีบุตรด้วยหาไม่ ข้าพเจ้าจะตาย” ^๒ยาโคบโกรธนาง ราเชล เขาจึงว่า “เราเป็นเหมือนพระเจ้า ผู้ไม่ให้เจ้ามีผู้บังเกิดจากครรภ์หรือ” ^๓นางจึงบอกว่า “ดูเถิด บิลฮาร์สาวใช้ของข้าพเจ้า จงเข้าไปหานางเถิด นางจะได้มีบุตรเลี้ยงไว้ที่ตักของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีบุตรด้วยอาศัยหญิงคนนี้” ^๔นางจึงยกบิลฮาร์

สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ ยาโคบก็เข้าไปหานาง ^๕บิลฮาร์ก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ ^๖นางราเชลว่า “พระเจ้าได้ทรงตัดสินเรื่องข้าพเจ้า และได้ทรงสดับฟังเสียงทูลของข้าพเจ้าจึงประทานบุตรชายแก่ข้าพเจ้า” เหตุฉะนั้นนางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ดาน ^๗บิลฮาร์สาวใช้ของนาง ราเชลตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ ^๘นางราเชลจึงว่า “ข้าพเจ้าปล้ำสู้กับพี่สาวของข้าพเจ้าเสียใหญ่โต และข้าพเจ้าได้ชัยชนะแล้ว” นางจึงให้ชื่อบุตรนั้นว่า นัฟทาลี ^๙เมื่อนางเลอาห์เห็นว่าตนหยุดคลอดบุตร นางจึงยกศิลาพี่สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ ^{๑๐}ศิลาพี่สาวใช้ของเลอาห์ก็คลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ ^{๑๑}นางเลอาห์ว่า “กองทหารกำลังมา” จึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า กาด ^{๑๒}แล้วศิลาพี่สาวใช้ของเลอาห์ ก็คลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ ^{๑๓}นางเลอาห์ก็ว่า “ข้าพเจ้ามีความสุขเพราะพวกบุตรสาวจะเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นสุข” นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อาเซอร์ ^{๑๔}ในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนออกไปที่นาพบมะเขือดูดาอิม จึงเก็บผลมาให้นางเลอาห์มารดา ราเชลจึงพูดกับเลอาห์ว่า “ขอมะเขือดูดาอิมของบุตรชายของพี่ให้ฉันบ้าง” ^{๑๕}นางเลอาห์ตอบนางว่า “ที่น้องแยงสามี่ของฉันไปแล้ว ฉันนยงน้อยไปหรือจึงจะมาเอามะเขือดูดาอิมของบุตรชายฉันด้วย” ราเชลตอบว่า “ฉะนั้นถ้าให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายแก่ฉัน คืนวันนี้เขาจะไปนอนกับพี่” ^{๑๖}และยาโคบกลับมาจากนาเวลาเย็น นางเลอาห์ก็ออกไปต้อนรับเขาบอกว่า “จงเข้ามาหาฉันเถิด เพราะฉันให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายเป็นสินจ้างท่านแล้ว” คืนวันนั้นยาโคบก็นอนกับนาง ^{๑๗}พระเจ้าทรงสดับฟังนางเลอาห์ นางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนที่ห้าให้แก่ยาโคบ ^{๑๘}ฝ่ายนางเลอาห์พูดว่า “พระเจ้าทรงประทานสินจ้างนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายกหญิงคนใช้ให้สามี” นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อิสสาคาร์ ^{๑๙}นางเลอาห์ก็ตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่หกให้แก่ยาโคบ ^{๒๐}แล้วนางเลอาห์จึงว่า “พระเจ้าทรงประทานของดีให้ข้าพเจ้า บัดนี้สามีจะอาศัยอยู่กับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ให้บุตรชายแก่เขาหกคนแล้ว” นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเศบูลุน ^{๒๑}ต่อมาภายหลัง นางก็คลอดบุตร

สาวคนหนึ่งตั้งชื่อว่า ดีนาร์^{๒๒} พระเจ้าทรงระลึกถึงนางราเชล และพระเจ้าทรงสถับฟังนาง ทรงเปิดครรภ์ของนาง^{๒๓} นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย จึงกล่าวว่า “พระเจ้าโปรดยุคความอดสูของข้าพเจ้าไปเสีย”^{๒๔} นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า โยเซฟ กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์จะทรงโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า”

ลาบั้นหลอกหลวงยาโคบ

^{๒๕}และต่อมาเมื่อ นาง ราเชล คลอดโยเซฟ แล้ว ยาโคบก็พูดกับลาบั้นว่า “ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปบ้าน เกิด และ แผ่นดิน ของ ข้าพเจ้า^{๒๖} ขอมอบ ภรรยา กับ บุตร ให้ ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำงานรับใช้ท่านเพื่อเขาแล้ว และให้ข้าพเจ้าไปเถิด เพราะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านแล้ว”^{๒๗} แต่ลาบั้นตอบเขาว่า “ถ้าลุงเป็นที่พอใจเจ้าแล้ว จงอยู่ต่อเถิด เพราะลุงเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรเราเพราะเจ้า”^{๒๘} และเขาพูดว่า “เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไรก็บอกมาเถิด ลุงจะให้”^{๒๙} ยาโคบตอบเขาว่า “ข้าพเจ้ารับใช้ลุงอย่างไร และสัตว์ของลุงอยู่กับข้าพเจ้าอย่างไร ลุงก็ทราบอยู่แล้ว^{๓๐} เพราะว่าก่อนข้าพเจ้ามานันลุงมีแต่บดน้อย แต่บัดนี้ก็มีทวีขึ้นเป็นอันมาก ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาถึง พระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรพระพรแก่ลุง และบดนี้เมื่อไรข้าพเจ้าจะบำรุงครอบครัวของตนเองได้บ้างเล่า”^{๓๑} ลาบั้นจึงถามว่า “ลุงควรจะให้อะไรเจ้า” ยาโคบตอบว่า “ลุงไม่ต้องทำอะไร ข้าพเจ้าตัดอก แต่หากว่าลุงจะทำสิ่งนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเลี้ยงระว่างสัตว์ของลุงต่อไป^{๓๒} คือวันนี้ ข้าพเจ้าจะไปตรวจดูฝูงสัตว์ของลุงทั้งฝูง ข้าพเจ้าจะคัดแกะที่มีจุดและต่างทุกตัวออกจากฝูง และคัดแกะดำทุกตัวออกจากฝูงแกะ และแพะต่างกับที่มีจุดออกจากฝูงแพะ ให้สัตว์เหล่านี้เป็นค่าจ้างของข้าพเจ้า^{๓๓} ดังนั้นความชอบธรรมของข้าพเจ้าจะเป็นค่าตอบแทนของข้าพเจ้าในเวลาภายหลัง คือเมื่อลุงมาตรวจดูค่าจ้างของข้าพเจ้า ถ้าพบตัวไม่มีจุด และที่ไม่ต่างอยู่ในฝูงแพะและตัวที่ไม่ดำในฝูงแกะ ก็ให้ถือเสียว่าข้าพเจ้ายกยอกสัตว์เหล่านี้มา”^{๓๔} ลาบั้นจึงตอบว่า “ดูเถิด ลุงตกลงตามที่เจ้าพูดนั้น”^{๓๕} วันนั้นเขาก็คัดแพะตัวผู้ที่มีลายและที่ต่าง และแพะตัวเมียที่มีจุดและที่ต่าง แพะที่

ขาวบ้างทั้งหมดและแกะดำทั้งหมด มามอบให้บุตรชายของเธอ^{๓๖} เขาแยกสัตว์ออกไปทั้งหมดห่างจากยาโคบเป็นระยะทางสามวัน ฝูงสัตว์ของลาบั้นที่เหลืออยู่นยาโคบก็เลี้ยงไว้

พระเจ้าทรงช่วยยาโคบเจริญ

^{๓๗}ยาโคบเอากิ่งไม้สดจากต้นไค้ ต้นเสลา และต้นเกาลัด มาปอกเปลือกออกเป็นรอยขาวๆ ให้เห็นไม้สีขาว^{๓๘} เขาวางไม้ที่ปอกเปลือกไว้ในร่องตรงหน้าฝูงสัตว์คือในรางน้ำที่ฝูงสัตว์มากินน้ำ เพื่อเมื่อมันมากินน้ำ มันจะตั้งท้อง^{๓๙} ฝูงสัตว์ก็ตั้งท้องตรงหน้าไม้นั้น ดังนั้นฝูงสัตว์จึงมีลูกที่มีลาย มีจุดและต่าง^{๔๐} ยาโคบก็แยกลูกแกะและให้ฝูงแพะแกะนั้นอยู่ตรงหน้าแกะที่มีลาย และแกะดำทุกตัวในฝูงของลาบั้น แต่ฝูงแพะแกะของตนนั้นอยู่ต่างหาก ไม่ให้ปะปนกับฝูงสัตว์ของลาบั้น^{๔๑} อยู่มาเมื่อสัตว์ที่แข็งแรงในฝูงจะตั้งท้อง ยาโคบก็จัดไม้วางไว้ที่รางน้ำให้ฝูงสัตว์เห็นเพื่อให้มันตั้งท้องกลางไม้นั้น^{๔๒} และเมื่อสัตว์อ่อนแอ ยาโคบก็ไม่ใส่ไม้มันไว้ เหตุฉะนั้นสัตว์ที่อ่อนแอจึงตกเป็นของลาบั้น แต่สัตว์ที่แข็งแรงเป็นของยาโคบ^{๔๓} ยาโคบก็มั่งมีมากขึ้น มีฝูงแพะแกะฝูงใหญ่ คนใช้ชายหญิง และฝูงอูฐฝูงลา

ยาโคบต้องไปจากลาบั้น

^๑ยาโคบได้ยินบุตรชายของลาบั้น **๓๑**พูดว่า “ยาโคบได้แย่งทรัพย์ของบิดาเราไปหมด เขาได้ทรัพย์สมบัติทั้งหมดนี้มาจากบิดาเรา”^๒ ยาโคบได้สังเกตดูสีหน้าของลาบั้น และดูเถิด เห็นว่าไม่เหมือนแต่ก่อน^๓ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งยาโคบว่า “จงกลับไปยังแผ่นดินบิดาและญาติพี่น้องของเจ้าเถิด และเราจะอยู่กับเจ้า”^๔ ยาโคบก็ให้คนไปเรียกนาง ราเชล และนางเลอาห์ให้มาที่ทุ่งนาที่เลี้ยงฝูงสัตว์^๕ แล้วบอกนางทั้งสองว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าสีหน้าบิดาเจ้าไม่เหมือนแต่ก่อน แต่พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้า^๖ เจ้าทั้งสองรู้แล้วว่าข้าพเจ้ารับใช้บิดาของเจ้าด้วยเต็มกำลัง^๗ บิดาของเจ้ายังโกงข้าพเจ้า และเปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าเสียสิบครึ่งแล้ว แต่พระเจ้ามิได้ทรงอนุญาตให้เขาทำความเสียหายแก่ข้าพเจ้า^๘ ถ้าบิดาบอกว่า ‘สัตว์ที่มีจุดจะเป็น

คำจ้างของเจ้า' สัตว์ทุกตัวก็มีลูกมีจุด และถ้าบิดาบอกว่า 'สัตว์ตัวที่ลายเป็นคำจ้างของเจ้า' สัตว์ทุกตัวก็มีลูกลายหมด ^๙ 'ตั้งนี้แหละพระเจ้าจึงทรงยกสัตว์ของบิดาเจ้าประทานให้ แก่ข้าพเจ้า ^{๑๐} ครั้นมาในฤดูที่สัตว์เหล่านี้นั่งท้อง ข้าพเจ้าแห่งหน่าขึ้นดู ก็เห็นในความฝันว่า ดูเถิด แพะตัวผู้ที่สมจรรกับฝูงสัตว์นั้นเป็นแพะลาย แพะจุด และแพะลายเป็นแถบๆ

พระเจ้าทรงเรียกยาโคบให้กลับไปยังเบธเอล

^{๑๑} ในความฝันนั้นทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรียกข้าพเจ้าว่า 'ยาโคบเอ๋ย' ข้าพเจ้าตอบว่า 'ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า' ^{๑๒} พระองค์ตรัสว่า 'เงยหน้าขึ้นดู แพะตัวผู้ทุกตัวที่สมจรรกับฝูงสัตว์นั้น เป็นสัตว์ลายและมีจุดและลายเป็นแถบๆ เพราะเราเห็นทุกสิ่งที่ลาบันทำกับเจ้า ^{๑๓} เราเป็นพระเจ้าแห่งเบธเอลที่เจ้าเจิมเสาสำคัญไว้และปฏิญาณต่อเรา บัดนี้จงลุกขึ้นออกจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินพี่น้องของเจ้า"

ราเชลกับเลอาห์เห็นด้วย ยาโคบหนีไป

^{๑๔} นางราเชลกับนางเลอาห์จึงตอบเขาว่า "เรายังมีส่วนทรัพย์มรดกในบ้านบิดาเรอีกหรือไม่ ^{๑๕} บิดานับเราเหมือนคนต่างด้าวมิใช่หรือ เพราะบิดาขายเรา ทั้งยังกินเงินของเราเกือบหมด ^{๑๖} ทรัพย์สมบัติทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเอามาจากบิดาของเรา นั้นแหละเป็นของของเรากับลูกหลานของเรา บัดนี้พระเจ้าตรัสสั่งท่านอย่างไร ก็ขอให้ทำอย่างนั้นเถิด" ^{๑๗} 'ตั้งนั้น ยาโคบจึงลุกขึ้นให้บุตรภรรยาขึ้นขึ้นอูล ^{๑๘} แล้วเขาตัดอูลสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเขาไป ขนข้าวของทั้งสิ้นที่เขาได้กำไรมาน สัตว์เลี้ยงที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ที่เขาหามาได้ ในเมืองบัดดานอาร์ม เพื่อเดินทางกลับไปหาอิสอัคบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน ^{๑๙} และลาบันออกไปตัดขนแกะ ฝ่ายนางราเชลก็ลักรูปเคารพของบิดาไปด้วย ^{๒๐} ฝ่ายยาโคบก็หลบหนีไปมิได้บอกลาบันชาวซีเรียให้รู้ว่าตนจะหนีไป ^{๒๑} ยาโคบเอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดลุกขึ้นหนีข้ามแม่น้ำบัยรอนไปยังถิ่นเทือกเขาเกิลอาด

พระเจ้าทรงเตือนลาบัน

^{๒๒} ครั้นถึงวันที่สาม มีคนไปบอกลาบันว่า ยาโคบหนีไปแล้ว ^{๒๓} ลาบันก็พาญาติพี่น้องออกติดตามไปเจ็ดวันก็ทันยาโคบในถิ่นเทือกเขาเกิลอาด ^{๒๔} แต่ในกลางคืนพระเจ้าทรงมาปรากฏแก่ลาบันคนซีเรียในความฝัน ตรัสแก่เขาว่า "จงระวังตัว อย่าพุดตีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย" ^{๒๕} แล้วลาบันตามมาทันยาโคบ ยาโคบตั้งเต็นท์อยู่ที่ถิ่นเทือกเขา ส่วนลาบันกับญาติพี่น้องตั้งอยู่ถิ่นเทือกเขาเกิลอาด ^{๒๖} ลาบันกล่าวกับยาโคบว่า "เจ้าทำอะไรเล่า หนีพาบุตรสาวของเราไป ไม่บอกให้เรารู้ ทำเหมือนเซลยที่จับได้ด้วยตาบ ^{๒๗} เหตุไฉนเจ้าได้หลบหนีมาอย่างลับๆ และแอบมาโดยไม่บอกให้เรารู้ ถ้าเรารู้เราก็จะจัดส่งเจ้าไปด้วยความว่าเรายินดี โดยให้มีการขบข้องด้วยรำมะนาและพินเขาคู ^{๒๘} ทำไมเจ้าไม่ยอมให้เราจับลาบุตรชายและบุตรสาวของเราเล่า นี่เจ้าทำอย่างไรเวลาแท้ๆ ^{๒๙} เรามีกำลังพอที่จะทำอันตรายแก่เจ้าได้ แต่ในเวลากลางคืนวานนี้พระเจ้าแห่งบิดาเจ้า มาตรัสห้ามเราไว้ว่า 'จงระวังตัว อย่าพุดตีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย'

นางราเชลลักรูปเคารพของลาบัน ยาโคบต่อว่าลาบัน

^{๓๐} บัดนี้ แม้ว่าเจ้าจะไป เพราะคิดถึงบ้านบิดามาก ทำให้จึงลักพระของเรามาด้วยเล่า" ^{๓๑} ยาโคบจึงตอบลาบันว่า "เพราะว่าข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าจึงว่า 'บางที่ท่านจะริบบุตรสาวของท่านคืนจาก ข้าพเจ้า เสีย' ^{๓๒} ส่วนพระของท่านนั้นถ้าพบที่คนไหน ก็อย่าไว้ชีวิตผู้นั้นเลย คั้นดูต่อหน้าญาติพี่น้องของเรา ท่านพบสิ่งใดที่เป็นของท่านกับข้าพเจ้า ก็เอาไปเถิด" เพราะยาโคบไม่รู้ว่านางราเชลได้ลักรูปเหล่านั้นมา ^{๓๓} ลาบันจึงเข้าไปในเต็นท์ของยาโคบ เต็นท์ของนางเลอาห์และเต็นท์สาวใช้ทั้งสองคนนั้น แต่หาไม่พบ จึงออกจากเต็นท์ของนางเลอาห์ แล้วเข้าไปในเต็นท์ของนางราเชล ^{๓๔} ส่วนนางราเชลเอารูปเคารพเหล่านั้นซ่อนไว้ในกบอูลและนั่งทับไว้ ลาบันได้คั้นดูทั่วเต็นท์ก็หาไม่พบ ^{๓๕} นางราเชลก็พูดกับบิดาของตนว่า "ขอนายอย่าโกรธเลยที่ข้าพเจ้าลักขึ้นตอนรับไม่ได้ ด้วยว่าธรรมดาที่ผู้หญิงเคยมีกำลังเป็นอยู่กับข้าพเจ้า" ลา

บันทึกคันดูแล้ว แต่ไม่พบรูปเคารพนั้นเลย^{๓๖} ส่วนยาโคบก็โกรธและต่อว่าลาบั้น ยาโคบกล่าวกับลาบั้นว่า “ข้าพเจ้าทำการละเมิดต่อท่านประการใด ข้าพเจ้าทำบาปอะไรท่านจึงรีบติดตาม ข้าพเจ้ามาดังนี้^{๓๗} ท่านคันดูของข้าพเจ้าทั้งหมดแล้ว ท่านพบอะไรที่เป็นของข้าพเจ้าที่บ้านของท่าน ก็เอามาตั้งไว้ที่นั้ตรงหน้าญาติพี่น้องทั้งสองฝ่าย ให้เขาตัดสินความ ระหว่างเราทั้งสอง^{๓๘} ข้าพเจ้าอยู่กับท่านมายี่สิบปีแล้ว แกะตัวเมียและแพะตัวเมียมิได้แห้งลูก และแกะตัวผู้ในฝูงของท่าน ข้าพเจ้าก็มีได้กินเลย^{๓๙} ที่สัตว์ร้ายกัดฉีกกินเสีย ข้าพเจ้าก็มีได้นำมาให้ท่าน ข้าพเจ้าเองสู้ใช้ให้ ที่ถูกขโมยไปในเวลากลางวัน หรือกลางคืน ท่านก็หักจากข้าพเจ้าทั้งนั้น^{๔๐} ข้าพเจ้าเคยเป็นเช่นนี้ เวลากลางวัน แดดก็เผาข้าพเจ้า เวลากลางคืน นำค้ำแข็งก็ผลาญข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้านอนไม่หลับ^{๔๑} ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในเรือนของท่าน เช่นนี้ยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านสิบสี่ปีเพื่อได้บุตรสาวสองคนของท่าน และรับใช้ท่านหกปีเพื่อได้ฝูงสัตว์ของท่าน ท่านยังได้เปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าสิบครั้ง^{๔๒} ถ้า मैंพระเจ้าของบิดาข้าพเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม และซิงอิสอัคยาเกรง ไม่ทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้าแล้ว ครึ่งนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปตัวเปล่าเป็นแน่ พระเจ้าทรงเห็นความทุกข์ใจของข้าพเจ้า และ การงานตรากตรำที่มีมือข้าพเจ้าทำ จึงทรงห้ามท่านเมื่อคืนวานนี้”

พันธสัญญาระหว่างยาโคบกับลาบั้น

^{๔๓} แล้วลาบั้นตอบยาโคบว่า “บุตรสาวเหล่านี้ก็เป็นบุตรสาวของเรา เด็กเหล่านี้ก็เป็นเด็กของเรา ฝูงสัตว์ทั้งฝูงนี้ก็เป็นฝูงสัตว์ของเรา ของทั้งสินที่เจ้าเห็นก็เป็นของเรา วันนี้เราจะกระทำอะไรแก่บุตรสาวของเรา หรือแก่เด็กๆที่เกิดมาจากเขา^{๔๔} ฉะนั้นมาเถิด บัดนี้ให้เราทำพันธสัญญา ทั้งเรากับเจ้า ให้เป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า”^{๔๕} ฝ่ายยาโคบก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ^{๔๖} แล้วยาโคบจึงพูดกับญาติพี่น้องว่า “เก็บก้อนหินมา” เขาเก็บก้อนหินมากองสุมไว้แล้วก็กินเลี้ยงกันที่กองหินนั้น^{๔๗} ลาบั้นจึงตั้งชื่อกองหินนั้นว่า เยการัสหุดธา แต่ยาโคบตั้งชื่อว่า กาลเอเด^{๔๘} ลาบั้นกล่าวว่า “วันนี้องหินนี้จะเป็พยานระหว่างเรากับเจ้า”

เหตุฉะนี้เขาจึงตั้งชื่อว่า กาลเอเด^{๔๙} และมีสปาร์ เพราะเขากล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเฝ้าอยู่ระหว่างเรากับเจ้า เมื่อเราจากกันไป^{๕๐} ถ้าเจ้าข่มเหงบุตรสาวของเรา หรือถ้าเจ้าได้ภรรยาอื่นนอกจากบุตรสาวของเรา ถึงไม่มีใครอยู่กับเราด้วย จงรู้เถิดว่า พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า”^{๕๑} ลาบั้นบอกยาโคบว่า “จงดูกองหินและเสาหินนี้ที่เราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับเจ้า^{๕๒} หินกองนี้เป็นพยาน และเสานี้ก็เป็นพยานว่า เราจะไม่ข่มเหงหินนี้ไปหุเจ้า และเจ้าจะไม่ข่ม กองหินนี้ และ เสา นี้ มาหาเรา เพื่อทำอันตรายกัน^{๕๓} ให้พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของนาโฮร์ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบิดาของท่านทรงตัดสินความระหว่างเรา” ยาโคบก็ปฏิญาณโดยอ้างถึงผู้ที่อิสอัคบิดาของตนยำเกรง^{๕๔} แล้วยาโคบถวายนบูชาบนหินเทือกเขา และเรียกญาติพี่น้องของตนมารับประทานขนมปัง พวกเขารับประทานขนมปังและอยู่บนหินเทือกเขาตลอดคืนวันนั้น^{๕๕} ลาบั้นตื่นขึ้นแต่เช้ามืด จูบลานและบุตรสาว อวยพรแก่พวกเขา แล้วลาบั้นก็ออกเดินทางกลับไปบ้าน

ยาโคบเผชิญหน้ากับเอซาว

๓๒ ^๑ ยาโคบก็เดินทางไปแล้วเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบเขา^๒ เมื่อยาโคบเห็นทูตสวรรค์เหล่านั้น เขาจึงว่า “นี่เป็นกองทัพของพระเจ้า” เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า มาหะเนาอิม^๓ ยาโคบส่งผู้สื่อสารหลายคนล่วงหน้าไปหาเอซาวพี่ชายของตนที่แผ่นดินเสอีร์ที่เมืองเอโดมตั้งอยู่^๔ และสั่งเขาว่า “จงไปบอกเอซาวนายของเราว่า ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกล่าวดังนี้ ‘ข้าพเจ้าไปอาศัยอยู่กับลาบั้นจนบัดนี้’^๕ ข้าพเจ้ามีฝูงวัว ฝูงลา ฝูงแพะแกะ มีคนใช้ชายหญิง ข้าพเจ้าใช้คนมาเรียนนายของข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน”^๖ ผู้สื่อสารนั้นกลับมากบอกยาโคบว่า “ข้าพเจ้าไปพบเอซาวพี่ชายของท่านแล้ว เขากำลังจะมาพบท่านด้วย มีพวกผู้ชายมากับเขาสี่ร้อยคน”^๗ ยาโคบมีความกลัวและเป็นทุกข์ยิ่งนัก เขาจึงแบ่งคนทั้งหลายที่มาด้วยเขา และฝูงแพะแกะ ฝูงวัว ฝูงอูฐ ออกเป็นสองพวก^๘ คิดว่า “ถ้าเอซาวมาตีพวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่งที่เหลือจะหนีไปได้”

ยาโคบถ่อมใจลงขอพระเจ้า ทรงช่วยเขาให้รอดพ้น

๙ ยาโคบอธิษฐานว่า “โอ พระเจ้าของอับราฮัมปูของข้าพระองค์ และพระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ผู้ตรัสสั่งข้าพระองค์ไว้ว่า ‘กลับไปยังแผ่นดินและยังมีญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะกระทำการดีแก่เจ้า’” ๑๐ ข้าพระองค์ไม่สมควรจะรับบรรดาพระกรุณาและความจริงแม้เล็กน้อยที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงโปรดสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้เมื่อมีแต่ไม้เท้า และบัดนี้ข้าพระองค์มีผู้คนเป็นสองพวก ๑๑ ขอพระองค์ทรงโปรดช่วย ข้าพระองค์ให้พ้นจากเงื้อมมือพี่ชาย ข้าพระองค์ คือ จากเงื้อมมือของเอซาว เพราะข้าพระองค์กลัวเขา เกรงว่าเขาจะมาตีข้าพระองค์ ทั้งมารดากับลูกด้วย ๑๒ แต่พระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ‘เราจะกระทำการดีแก่เจ้า และทำให้เชื้อสายของเจ้าตุงเมิดทรายที่ทะเล ซึ่งจะมากมายจนนับไม่ถ้วน’”

ยาโคบส่งฝูงสัตว์ให้เอซาว

๑๓ คืนวันนั้นยาโคบพักอยู่ที่นั่นและคิดเอาของที่มีอยู่นั้นให้เป็นของกำนัลแก่เอซาวพี่ชายของตน ๑๔ คือแพะตัวเมียสองร้อย แพะตัวผู้ยี่สิบ แกะตัวเมียสองร้อย และแกะตัวผู้ยี่สิบ ๑๕ อูฐ แม่ลูก อ่อนสามสิบ กับลูกวัว ตัวเมียสี่สิบ วัวตัวผู้สิบ ลาตัวเมียยี่สิบ และลูกลาสิบ ๑๖ ยาโคบมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในความดูแลของคนใช้ แต่ละฝูงอยู่ต่างหาก และสิ่งพวกคนใช้ว่า “ล่วงหน้าไปก่อนเรา และให้หมู่สัตว์นี้ขึ้นหน้าว่า ‘เมื่อเอซาวพี่ชายของเรา มาพบเจ้าและถามเจ้าว่า ‘เจ้าเป็นคนของใคร เจ้าไปไหน และของที่อยู่ข้างหน้าเจ้านี้เป็นของใคร’” ๑๗ เจ้าจงตอบว่า ‘ของเหล่านี้เป็นของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน เป็นของกำนัลส่งมาให้เอซาวนายของข้าพเจ้า และดูเถิด ยาโคบตามมาข้างหลัง’” ๑๘ ยาโคบส่งหมู่ที่สองและหมู่ที่สาม และบรรดาผู้ที่ติดตามหมู่เหล่านั้น ทำนองเดียวกันว่า “เมื่อเจ้าพบเอซาว จงกล่าวแก่เขาเช่นเดียวกัน” ๒๐ และเสริมว่า ‘ดูเถิด ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลังตามมาข้างหลังพวกเรา’” เพราะยาโคบคิดว่า “ข้าจะระงับความโกรธของเอซาวได้ด้วยของกำนัล

ที่ส่งล่วงหน้าไป และภายหลังข้าจะเห็นหน้าเขา บางทีเขาจะยอมรับข้า” ๒๑ ดังนั้น ของกำนัลต่างๆจึงล่วงหน้าไปก่อนเขา ส่วนตัวเขาคือนั่งนิ่งค้างอยู่ในค่าย

ยาโคบปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ ของพระเจ้าและชนะ

๒๒ กลางคืนนั้นเอง ยาโคบก็ลุกขึ้น พารยาทั้งสอง สาวใช้ทั้งสองและบุตรชายสิบเอ็ดคนข้ามลำธารซ็อบบอกลงไป ๒๓ ยาโคบส่งครอบครัวข้ามลำธารไป และส่งของทั้งหมดของตนข้ามไปด้วย ๒๔ ยาโคบอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว มีบุรุษผู้หนึ่งมาปล้ำกับเขาจนเวลารุ่งสาง ๒๕ เมื่อบุรุษผู้นั้นเห็นว่าเขาชนะยาโคบไม่ได้ ก็ถูกต้องที่ข้อต่อตะโพกของยาโคบ ข้อต่อตะโพกของยาโคบก็เคล็ด เมื่อปล้ำสู้กันอยู่นั้น ๒๖ บุรุษนั้นจึงว่า “ปล่อยให้เราไปเถิด เพราะใกล้สว่างแล้ว” แต่ยาโคบตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรแก่ข้าพเจ้า” ๒๗ บุรุษผู้นั้นจึงถามยาโคบว่า “เจ้าชื่ออะไร” ยาโคบตอบว่า “ข้าพเจ้าชื่อยาโคบ”

ทรงเปลี่ยนชื่อ ยาโคบ มาเป็น อิสราเอล

๒๘ บุรุษนั้นจึงว่า “เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไป แต่จะเรียกว่า อิสราเอล เพราะเจ้าเหมือนเจ้าชายได้สู้กับพระเจ้าและมนุษย์ และได้ชัยชนะ” ๒๙ ยาโคบจึงถามบุรุษผู้นั้นว่า “ขอท่านบอกข้าพเจ้าว่าท่านชื่ออะไร” แต่บุรุษนั้นกล่าวว่า “เหตุไฉนเจ้าจึงถามชื่อเรา” แล้วก็อวยพรยาโคบที่นั่น ๓๐ ยาโคบจึงเรียกสถานทีนั้นว่า เปนีเอล กล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้าได้เห็นพระพักตร์พระเจ้า แล้วยังมีชีวิตอยู่” ๓๑ เมื่อยาโคบผ่าน เปนีเอล ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วเขาเดินโหยกเขยงไป ๓๒ เหตุฉะนี้ คนอิสราเอลจึงไม่กินเส้นเอ็นที่ตะโพกซึ่งอยู่ที่ข้อต่อตะโพกนั้นจนทุกวันนี้ เพราะพระองค์ทรงถูกต้องข้อต่อตะโพกของยาโคบตรงเส้นเอ็นที่ตะโพก

เอซาวคืนดีกับยาโคบ

๓๓ ยาโคบเงยหน้าขึ้นดู และดูเถิด เอซาวกำลังมาพร้อมกับพวกผู้ชายสี่ร้อยคน ยาโคบจึงแบ่งลูกๆให้นางเลอาห์ นางราเชลและสาวใช้ทั้งสอง ๒ เขาให้สาวใช้ทั้งสองกับลูกอยู่ข้างหน้า ถัดมานางเลอาห์กับ

ลูก ส่วนนางราเชลกับโยเซฟอยู่ที่ท้ายสุด ^๓ตัวเขาเองเดินออกหน้าไปก่อน กราบลงถึงดินเจ็ดหน จนเข้ามาใกล้พี่ชายของเขา ^๔แต่เอซาววิ่งออกไปต้อนรับเขา กอดและชนหน้าลงที่คอจับเขา ต่างก็ร้องไห้ ^๕เอซาวก็เงยหน้าขึ้นแลเห็นพวกผู้หญิงกับลูกๆจึงถามว่า “คนที่อยู่กับเจ้านี้คือใคร” ยาโคบตอบว่า “คือลูกๆที่พระเจ้าโปรดประทานให้ แก่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน” ^๖แล้วสาวใช้ทั้งสองคนกับลูกๆก็เข้ามาใกล้และกราบลง ^๗นางเลอาห์กับลูกของเขาก็เข้ามาใกล้และกราบลงด้วย ภายหลังโยเซฟและนางราเชลก็เข้ามาใกล้และกราบลง ^๘เอซาวถามว่า “ขบวนผู้คนและฝูงสัตว์ทั้งหมดที่เราพบนี้มีความหมายอย่างไร” ยาโคบตอบว่า “เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของนาย ข้าพเจ้า” ^๙เอซาวพูดว่า “น้องเอ๋ย ข้ามีพ้ออยู่แล้ว เก็บของๆเจ้าไว้เองเถิด” ^{๑๐}ยาโคบตอบว่า “มิได้ ข้าพเจ้าขอร้องท่านเถิด ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่านแล้วขอรับของกำนัลนั้นจากมือข้าพเจ้า เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าได้เห็นหน้าท่านก็เหมือนเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า และท่านได้โปรดข้าพเจ้าแล้ว ^{๑๑}ข้าพเจ้า อ่อนวอน ขอ ท่าน รับ ของขวัญที่นำมาให้ท่าน เพราะพระเจ้าทรงโปรดกรุณาข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็มีพ้อเพียงแล้ว” เขาอ่อนวอนและเอซาวจึงรับไว้ ^{๑๒}เอซาวพูดว่า “ให้เราเดินทางไปกินเถิด ให้เราไปกินและข้าจะนำหน้าเจ้า” ^{๑๓}แต่ยาโคบตอบเขาว่า “นายท่านย่อมทราบอยู่แล้วว่าเด็กๆนั้นอ่อนแอ และข้าพเจ้ายังมีฝูงแพะแกะและโคที่มีลูกอ่อนยังกินนมอยู่ ถ้าจะต้อนรับให้เดินกินไปสักวันหนึ่งฝูงสัตว์ก็จะตายหมด ^{๑๔}ขอ นายท่านล่องหน้าผู้รับใช้ของท่านไปก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะตามไปช้าๆตามกำลังของสัตว์ซึ่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า และตามที่เด็กๆทนได้ จนกว่าข้าพเจ้าจะไปพบ นาย ท่าน ที่ เสอีร์” ^{๑๕}เอซาวจึงกล่าวว่า “บัดนี้ขอให้คนที่มากับเราไปกับเจ้าบ้าง” ยาโคบตอบว่า “มีความจำเป็นอะไรหรือ ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของนายท่านเถิด” ^{๑๖}ในวันนั้น เอซาวก็กลับไปทางเสอีร์ ^{๑๗}ส่วนยาโคบเดินทางไปถึงสุคคท เขาสร้างบ้านอยู่ที่นั่น และสร้างเพิงให้สัตว์ของเขา ฉะนั้นจึงเรียกที่นั่นว่า สุคคท

ยาโคบซื้อที่ดินและสร้างแท่นบูชา

^{๑๘}เมื่อยาโคบ เดินทาง จาก บัด ดาน อาร์มี ก็มาถึงเมืองเชเลม ซึ่งเป็นเมืองของเชเคม ในแผ่นดินคานาอัน เขาตั้งเต็นท์อยู่หน้าเมืองนั้น ^{๑๙}ยาโคบซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่ตั้งเต็นท์อยู่นั้น จากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเชเคม เป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ ^{๒๐}ยาโคบสร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียกที่นั่นว่า เอลเอโลเอิสราเอล

ดินาห์บุตรสาวคนเดียวของยาโคบถูกข่มขืน

^๑ฝ่ายดินาห์บุตรสาวของนางเลอาห์ ซึ่งนางบังเกิดให้กับยาโคบนั้นออกไปเยี่ยมผู้หญิงในแผ่นดินนั้น ^๒เมื่อเชเคมบุตรชายฮาโมร์คนฮีไวต์ผู้เป็นเจ้าของเมืองเห็นนางสาวดินาห์ เขาก็เอนางไปหลับนอนและทำอนาจารต่อนาง ^๓จิตใจของเชเคมก็ผูกพันอยู่กับนางสาวดินาห์บุตรสาวยาโคบ และเขารักนางพูดจาเล้าโลมเอาใจนาง ^๔เชเคมจึงพูดกับฮาโมร์บิดาของตนว่า “จงขอหญิงสาวนี้ให้เป็นภรรยาข้าพเจ้าเถิด” ^๕ยาโคบได้ยินข่าวว่าผู้นั้นทำการอนาจารกับนางสาวดินาห์บุตรสาวของตน เวลานั้นพวกบุตรชายของท่านอยู่กับฝูงสัตว์ที่ในนา ยาโคบจึงนั่งคอยจนพวกบุตรชายกลับ มาบ้าน ^๖ฮาโมร์บิดาของเชเคมก็ไปหายาโคบเพื่อปรึกษากับท่าน ^๗เมื่อพวกบุตรชายของยาโคบได้ยินข่าวนั้นก็กลับ มาจาก นา ต่างก็โสกเศร้าและโกรธยิ่งนักเพราะเชเคมได้กระทำความโง่เขลาในพวกอิสราเอล โดยข่มขืนบุตรสาวของยาโคบ ซึ่งเป็นการไม่สมควร ^๘ฮาโมร์ก็ปรึกษากับพวกเขาว่า “จิตใจเชเคมบุตรชายของเรานี้ผูกพันรักใคร่บุตรสาวของท่านมาก ขอหญิงนั้นเป็นภรรยาบุตรชายของเราเถิด ^๙และเชิญพวกท่านจงทำการสมรสกับพวกเรา ยกบุตรสาวของท่านให้พวกเรา และรับบุตรสาวของเราให้พวกท่าน ^{๑๐}ท่านทั้งหลายจะได้อยู่กับพวกเรา แผ่นดินนี้จะอยู่ตรงหน้าท่าน จงอาศัยเป็นที่ค้าขายและจงได้สมบัติมากในแผ่นดินนี้” ^{๑๑}เชเคมบอกบิดาและพวกพี่ชายของหญิงนั้นว่า “จงเห็นแก่ข้าพเจ้าเถิด และท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าก็จะให้ ^{๑๒}ท่านจะเอาเงินสินสอดและของขวัญสักเท่าไรก็ตาม

ใจ ท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าจะให้ แต่ขอ ยกหญิงนั้นเป็นภรรยาข้าพเจ้า”

บุตรชายของยาโคบทำการแก้แค้น

๑๓ ฝ่าย บุตร ชาย ของ ยา โค บ ก็ ตอบ แก่ เซเคม และ ฮา โมร์ บี ดา ของ เซเคม เป็น กล อบาย เพราะเหตุ เขา ทำ อนาจาร แก่ นาง สาว ดิน ห้า นอง สาว นั้น จึง กล่าว ว่า ๑๔ โดยบอก เขา ว่า “เรา ทำ สิ่ง นี้ ไม่ ได้ คือ ยก นอง สาว ของ เรา ให้ แก่ คน ที่ ยัง ไม่ ได้ เข้า สู หน้ ด นั้น เพราะ จะ เป็น ที่ อับ อาย ขาย หน้ า แก่ เรา ๑๕ แต่ เรา จะ ยอม ดั่ง นี้ ถ้า ท่าน จะ ยอม เป็น เหมือน พวก เรา โดย ให้ ผู้ ชาย ทุก คน ของ ท่าน เข้า สู หน้ ด ๑๖ เรา จึง จะ ยอม ยก บุตร สาว ของ เรา ให้ แก่ พวก ท่าน และ เรา จะ รับ บุตร สาว ของ พวก ท่าน เป็น ภรรยา ของ พวก เรา และ เรา จะ อยู่ กับ ท่าน และ จะ เป็น ชน ชชาติ เดียว กัน ๑๗ แต่ ถ้า ท่าน ทิ้ง หลาย ไม่ พัง คำ เรา ไม่ เข้า สู หน้ ด เรา จะ เอา บุตร สาว ของ เรา ไป เสีย ๑๘ ถ้อย คำ ของ เขา เป็น ที่ พอ ใจ ฮา โมร์ และ เซเคม บุตร ชาย ของ ฮา โมร์ ๑๙ หมู่ คน นั้น ไม่ รือ รือ ที่ จะ ทำ ตาม เพราะ เขา มี ความ รัก ใคร่ ใน บุตร สาว ของ ยา โค บ เขา เป็น คน นำ เคารพ นบ่ ื่อ มาก กว่า ใคร ๆ ใน ครอบ ครว ของ บิดา ๒๐ ฮา โมร์ กับ เซเคม บุตร ชาย จึง ออก ไป ที่ ประ ตู เมือง และ ปรี กษา กับ ชาว เมือง นั้น ว่า ๒๑ “คน เหล่า นี้ เป็น มิตร กับ พวก เรา เพราะ ฉะนั้น จึง ให้ เขา อาศัย ตู ำ ชาย ใน แผ่น ดิน นี้ เพราะ ดู เกิด แผ่น ดิน นี้ กว้าง ขวาง พอ ให้ เขา อยู่ ได้ ให้ เรา รับ บุตร สาว ของ เขา เป็น ภรรยา พวก เรา และ ยก บุตร สาว ของ เรา ให้ เขา ๒๒ เพียง แต่ เรา ที่ เป็น ชาย ทุก คน จะ ยอม เข้า สู หน้ ด เหมือน เขา ถ้า ยอม กระ ทำ ดั่ง นั้น พวก นั้น จะ อาศัย อยู่ เป็น ชน ชชาติ เดียว กับ เรา ๒๓ ผู่ ง สัตว์ เลี้ยง และ ทรัพย์ สมบัติ ของ เขา กับ ผู่ ง สัตว์ ทิ้ง สิ้น ของ เขาก็ จะ เป็น ของ เรา ด้วย มิใช่ หรือ ขอ แต่ ให้ เรา ยอม กระ ทำ ดั่ง นั้น เขา จะ ยอม อยู่ กับ เรา” ๒๔ บรรดา ชาว เมือง ที่ ออก ไป จาก ประ ตู เมือง ก็ เห็น ชอบ บูด ด้วย ฮา โมร์ และ เซเคม บุตร ชาย และ ผู้ ชาย ทิ้ง บ่วง ที่ ออก ไป จาก ประ ตู เมือง ก็ เข้า สู หน้ ด ๒๕ ครั้น อยู่ มา ถึง วันที่ สาม เมื่อ คน เหล่า นั้น กำลัง เจ็บ อยู่ บุตร ชาย สอง คน ของ ยา โค บ ชื่อ สิ เม โอน และ เลวี เป็น พี่ ชาย นาง สาว ดิน ห้า ก็ ถือ ดาบ เข้า ไป ใน เมือง ด้วย ใจ กล้า หา อยู่ ฆ่า ผู้ ชาย ใน เมือง นั้น เสีย สิ้น ๒๖ เขา ฆ่า ฮา โมร์ และ เซเคม บุตร ชาย เสีย ด้วย คม ดาบ และ พา นาง สาว ดิน ห้า ที่ ออก

จาก บ้าน เซเคม ไป เสีย ๒๗ พวก บุตร ชาย ของ ยา โค บ เข้า ไป ตาม บ้าน คน ตาย และ ปล้น เมือง นั้น เพราะ คน เหล่า นั้น ได้ ทำ อนาจาร ตู ำ นอง สาว ของ เขา ๒๘ เขา รั บ เอา ผู่ ง แกะ ผู่ ง วั ว ผู่ ง ลา และ ข้าว ของ ทิ้ง บ่วง ใน เมือง และ ให้นำ ไป ๒๙ เอา ทรัพย์ สมบัติ ทั้งหมด ของ เขา ไป และ จับ บุตร ภรรยา ของ คน เหล่า นั้น ไป เป็น เชลย และ รั บ ของ ให้นำ ไป เสีย ทิ้ง สิ้น

ยาโคบลำบากใจ

๓๐ ฝ่าย ยา โค บ จึง พุด กับ สิ เม โอน และ เลวี ว่า “เจ้า ทำให้ เรา ลำบาก ใจ โดย ทำให้ เรา เป็น ที่ เกลีย ด ช่ง แก่ คน แผ่น ดิน นี้ คือ คน คา นา อัน กับ คน เปรี สซี เรามี ผู้ คน น้อย นก เขา ทิ้ง หลาย จะ รุม กัน มา ฆ่า เรา เสีย จะ ทำให้ เรา และ ครอบ ครว รั ว พิ นา สลิน” ๓๑ แต่ เขา ตอบ ว่า “มัน จะ ทำ กับ นอง สาว เรา เหมือน หญิง แพศ ยา ได้ หรือ”

พระเจ้าทรงเรียกยาโคบ ให้กลับไปยังเบธเอล

๓๕ พระเจ้า ตรัส แก่ ยา โค บ ว่า “จง ลุก ขึ้น แล้ว ขึ้น ไป ยัง เบธ เอล และ อาศัย อยู่ ที่ นั้น ทำ แท่น ที่ นั้น บูชา พระ เจ้า ผู้ ส้า แดง พระ องค์ แก่ เจ้า เมื่อ เจ้า หนี ไป จาก หน้ า เอ ซาว ที่ ชาย ของ เจ้า” ๒ ดั่ง นั้น ยา โค บ จึง บอก ครอบ ครว ของ ตน และ คน ทิ้ง บ่วง ที่ อยู่ ด้วย กัน ว่า “จง ทิ้ง พระ ตู ำ ดาว ที่ อยู่ ท่า มกลาง เจ้า เสีย ให้ หมด ฆ่า ระ ตู ำ และ เปลี ยน เครื่ อ ง นู่ ง ห่ม ๓ และ ให้ พวก เรา ลุก ขึ้น แล้ว ขึ้น ไป ยัง เบธ เอล ที่ นั้น ฆ่า จะ ทำ แท่น บูชา แต่ พระ เจ้า ผู้ ทรง ตอบ ฆ่า ใน วันที่ ฆ่า มี ความ ทุก ข์ ใจ และ ทรง อยู่ กับ ฆ่า ใน ทาง ที่ ฆ่า ไป นั้น” ๔ คน ทิ้ง หลาย เอา พระ ตู ำ ดาว ทั้งหมด ที่มี อยู่ กับ ตุ่ม หู ที่ หู ของ เขามา ให้ ยา โค บ ยา โค บ ก็ ชอน ไร่ ได้ ดิน ไถ อก ที่ อยู่ ใกล้ เมือง เซเคม ๕ พวก เขาก็ ยก เดิน ไป เมือง ต่าง ๆ ที่ อยู่ รอบ ข้าง ต่าง มีความ เกรง กลัว พระ เจ้า ชาว เมือง จึง มิ ได้ ไถ ตาม บรรดา บุตร ชาย ของ ยา โค บ ๖ ดั่ง นั้น ยา โค บ มา ถึง ต่า บ ล ลู ส คือ เบธ เอล ซึ่ง อยู่ ใน แผ่น ดิน คา นา อัน ทิ้ง ตู ำ เขา และ ทุก คน ที่ อยู่ กับ เขา ๗ ที่ นั้น ยา โค บ สร้าง แท่น บูชา ไร่ และ เรียก ต่า บ ล นั้น ว่า เอล เบธ เอล เหตุ ว่า ที่ นั้น พระ เจ้า ทรง ส้า แดง พระ องค์ แก่ ยา โค บ เมื่อ ครั้ง ยา โค บ หนี ไป จาก หน้ า พี่ ชาย ๘ ฝ่าย พิ เลียง ของ นาง เรบ เคาร์ ชื่อ เด โบ ราห์ ก็ ถึง แก่ ความ ตาย เขา ผี ง ศพ ไร่ ได้

ตันไอ้ก็โต้เบธเอล เขาเรียกตันไม้นั้นว่า อัลโลนาคา

พระเจ้าทรงอวยพรยาโคบและตรัสถึงพันธสัญญากับอับราฮัมอีก

๙ เมื่อยาโคบออกจากบัดดานอาร์มพระเจ้าก็ทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบอีก และทรงอวยพรเขา ๑๐ พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “เจ้ามีชื่อว่า ยาโคบ เขาจะไม่เรียกเจ้าว่า ยาโคบต่อไป แต่จะมีชื่อว่า อิสราเอล” ดังนั้นพระองค์จึงเรียกเขาว่า อิสราเอล ๑๑ พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เจ้าจงเกิดผู้คนทวีมากขึ้น ประชาชาติหนึ่ง และหลายประชาชาติจะเกิดมาจากเจ้า กษัตริย์หลายองค์จะออกมาจากบั้นเอวของเจ้า ๑๒ แผ่นดินที่เราให้แก่อับราฮัมและอิสอัคแล้วเราจะให้แก่เจ้า และเราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า” ๑๓ พระเจ้าเสด็จขึ้นไปจากยาโคบ ณ ที่ที่พระองค์ตรัสแก่เขา ๑๔ ยาโคบก็ปักเสาสำคัญไว้ที่นั่นที่พระองค์ตรัสแก่ตน เป็นเสาหิน เขาก็เอาเครื่องตีฆ้องมาเล่นบนเสา และเทน่านบนนั้น ๑๕ ยาโคบเรียกตำบลที่พระเจ้าตรัสแก่ตนว่า เบธเอล

นางราเชลเสียชีวิตตอนคลอดเบนยามิน

๑๖ เขาทั้งหลายไปจากเบธเอลใกล้จะถึงเอฟราธา นางราเชลจะคลอดบุตรก็เจ็บครรภ์หนัก ๑๗ ต่อมาขณะที่นางเจ็บครรภ์หนัก หญิงผดุงครรภ์บอกนางว่า “อย่ากลัว ท่านจะได้บุตรชายคนนี้ด้วย” ๑๘ อยู่มาเมื่อชีวิตใกล้ดับ (เพราะนางถึงแก่ความตาย) นางเรียกบุตรนั้นว่า เบนโอนี แต่บิดาเรียกเขาว่า เบนยามิน ๑๙ นางราเชลก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพไว้ริมทางที่จะไปบ้านเอฟราธาซึ่งคือเบธเลเฮม ๒๐ ยาโคบเอาเสาหินปักไว้ ณ ที่ฝังศพซึ่งเป็นเสาหิน ณ ที่ฝังศพนางราเชลจนทุกวันนี้ ๒๑ อิสราเอลก็ยกเดินต่อไปอีกไปตั้งเต็นท์อยู่เลยหอคอยแห่งเอเดอร์ ๒๒ อยู่มาเมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น รูเบนไปนอนกับนางบิลฮาห์ ภรรยาหน้าของบิดา อิสราเอลก็ได้ยินเรื่องนี้ ฝ่ายบุตรชายของยาโคบมีสิบสองคน

บุตรชายสิบสองคนของยาโคบ

๒๓ บุตรชายของนางเลอาห์ชื่อ รูเบน เป็นบุตรหัวปีของยาโคบ สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิส

สาการ์และเศบูลุน ๒๔ บุตรชายของนางราเชลชื่อ โยเซฟ และเบนยามิน ๒๕ บุตรชายของนางบิลฮาห์ สาวใช้ของนาง ราเชลชื่อ ตานและนัฟทาลี ๒๖ บุตรชายของนางคิลปาร์ สาวใช้ของนางเลอาห์ชื่อ กาด และอาเซอร์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของยาโคบ ซึ่งเกิดที่บัดดานอาร์ม

อิสอัคเสียชีวิต

๒๗ ฝ่ายยาโคบกลับมาหาอิสอัคบิดาของตนที่มัมเร คือที่เมืองอารบา คือเฮบรอน ที่อับราฮัมและอิสอัคเคยอาศัยก่อน ๒๘ อิสอัคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบปี ๒๙ อิสอัคก็สิ้นลมหายใจ ท่านชราและแก่หอมมากเมื่อสิ้นชีวิต และไปอยู่ร่วมบรรพบุรุษของท่าน เอซาวและยาโคบบุตรชายของตนก็นำท่านไปฝังเสีย

พงศ์พันธุ์ของเอซาว (คือเอโดม)

๓๐ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอซาว ๓๑ คือเอโดม ๓๒ เอซาวได้หญิงคนคานาอันมาเป็นภรรยา คืออาดาร์บุตรสาวเอโลนคนฮิตไทต์ และโฮลีบามาท บุตรสาวอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวคิเบโอนคนฮีไวต์ ๓๓ กับบาเสมัท บุตรสาวอิซมาเอลเป็นน้องสาวของเนบายท ๓๔ ฝ่ายนางอาดาร์คลอดบุตรให้เอซาวชื่อเอลีฟัส นางบาเสมัทคลอดบุตรชื่อเรอูเอล ๓๕ และนางโฮลีบามาทคลอดบุตรชื่อเยอูซ ยาลาม และโคราห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอซาวที่เกิดในแผ่นดินคานาอัน ๓๖ เอซาวพาภรรยาบุตรชายหญิง และคนทั้งปวงในครอบครัวของตน กับฝูงสัตว์ บรรดาสัตว์ใช้งาน และทรัพย์สิ่งของทั้งหมดที่ได้มาในแผ่นดินคานาอัน หันจากหน้ายาโคบน้องชายไปที่เมืองอื่น ๓๗ เพราะทรัพย์สมบัติของทั้งสองมีมาก จะอยู่ด้วยกันไม่ได้ ดินแดนที่เขาอาศัยนั้นไม่พอให้เขาเลี้ยงฝูงสัตว์ ๓๘ เอซาวจึงไปอยู่ในถิ่นที่อกเขาเสอีร์ เอซาวคือเอโดม ๓๙ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอซาว บิดาคานเอโดม ชาวเมืองที่อกเขาเสอีร์ ๔๐ ชื่อบุตรชายของเอซาว คือเอลีฟัสบุตรชายนางอาดาร์ ภรรยาเอซาว เรอูเอลบุตรชายนางบาเสมัท ภรรยาเอซาว ๔๑ ฝ่ายบุตรชายของเอลีฟัสชื่อเทมาน โอมาร์ เศโฟ กาทาม และเคนัส ๔๒ ทิมนาเป็นภรรยาหน้าของเอลีฟัสบุตรชายเอซาว นางคลอดบุตรให้เอลีฟัสชื่ออามาเลข คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอาดาร์ภรรยาเอซาว ๔๓ ต่อ

ไปนี้เป็นบุตรชายของเรอเอล คือนาหัท เศราห์ ชัมมาห์ และมิสซาคห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของบาเสมัทภรรยาของเอซาว ^{๑๘}ต่อไปนี้เป็นบุตรชายภรรยาของเอซาว คือนางโอโฮลีบามัท บุตรสาวของอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวศิเบโอน นางคลอดบุตรให้เอซาวชื่อเยอูชยาลาม และโคราห์ ^{๑๙}ต่อไปนี้เป็นเจ้านายในบรรดาบุตรชายของเอซาว บรรดาบุตรชายของเอลีฟัส บุตรชายหัวปีของเอซาว คือเจ้านายเทมาน เจ้านายโอมาร์ เจ้านายเศโฟ เจ้านายเคนส์ ^{๒๐}เจ้านายโคราห์ เจ้านายกาทาม เจ้านายอามาเลซ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอลีฟัสในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางอาด้า ^{๒๑}ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอเอลผู้เป็นบุตรชายของเอซาว คือเจ้านายนาหัท เจ้านายเศราห์ เจ้านายชัมมาห์ และเจ้านายมิสซาคห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเรอเอลในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางบาเสมัทภรรยาของเอซาว ^{๒๒}ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนางโอโฮลีบามัทภรรยาของเอซาว คือเจ้านายเยอูช เจ้านายยาลาม และเจ้านายโคราห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายเกิดจากนางโอโฮลีบามัทบุตรสาวของอานาห์ ภรรยาเอซาว ^{๒๓}คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอซาวคือเอโดมและคนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเขา

เชื้อสายของเสอีร์ในแผ่นดินเอโดม

^{๒๐}ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเสอีร์คนโฮรีชาวแผ่นดินนั้นคือโลทาน โชบาล ศิเบโอน อานาห์ ^{๒๑}ติโซน เอเซอร์และติซาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี ผู้เป็นบุตรของเสอีร์ในแผ่นดินเอโดม ^{๒๒}บุตรชายโลทานชื่อโฮรีและเฮมาม และน้องสาวของโลทานชื่อทิมนา ^{๒๓}ต่อไปนี้เป็นบุตรของโชบาล คืออัลวานู มานาสาท เอบาล เซโฟ และโอนัม ^{๒๔}ต่อไปนี้เป็นบุตรของศิเบโอนคืออัยยาร์ และอานาห์ อานาห์นั้นเป็นผู้ที่ได้พบฝูงล่อในถิ่นทุรกันดาร เมื่อเลี้ยงฝูงลาของศิเบโอนบิดาของเขา ^{๒๕}ต่อไปนี้เป็นบุตรของอานาห์ คือติโซน และโอโฮลีบามัทผู้เป็นบุตรสาวของอานาห์ ^{๒๖}ต่อไปนี้เป็นบุตรของติโซน คือเฮมดาน เอชบาน อิทราน และเคราน ^{๒๗}ต่อไปนี้เป็นบุตรของเอเซอร์ คือบิลฮาน ศาวาน และอาขาน ^{๒๘}ต่อไปนี้เป็นบุตรของติซาน คืออูศและอาร์ัน ^{๒๙}ต่อไปนี้เป็นเจ้านายของคนโฮ

รี คือเจ้านายโลทาน เจ้านายโชบาล เจ้านายศิเบโอน เจ้านายอานาห์ ^{๓๐}เจ้านายติโซน เจ้านายเอเซอร์ เจ้านายติซาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรีตามพวกเจ้านายของเขาในแผ่นดินเสอีร์

กษัตริย์แห่งแผ่นดินเอโดม

^{๓๐}ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ที่ครอบครองในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่คนอิสราเอลมีกษัตริย์ครอบครอง ^{๓๑}เบลบาบุตรชายเบโอร์ครอบครองในเอโดม เมืองหลวงของท่านชื่อดินฮาบาร์ ^{๓๒}เมื่อเบลลาสิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศ-ราห์ชาวเมืองโบสรธาขึ้นครอบครองแทน ^{๓๓}เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว หุซามชาวแผ่นดินของคเนซขึ้นครอบครองแทน ^{๓๔}เมื่อหุซามสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัดบุตรชายของเบตัดผู้รบชนะคนมีเดียในทุ่งแห่งโมอับขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออาวิท ^{๓๕}เมื่อฮาตัดสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมัสเรคาห์ขึ้นครอบครองแทน ^{๓๖}เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ซาอูลชาวเมืองเรโหโบทอยู่ ที่แม่น้ำขึ้นครอบครองแทน ^{๓๗}เมื่อซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาลฮานันบุตรชายอ็อคโบร์ขึ้นครอบครองแทน ^{๓๘}เมื่อบาลฮานันบุตรชายอ็อคโบร์สิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตาร์ขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่อปาอู และเมหีซีของท่านมีพระนามว่า เมเททาเบล ธิดาของมัทเรต ธิดาของเมซาหับ ^{๓๙}ต่อไปนี้เป็นชื่อเจ้านายของเอซาว ตามครอบครัว ตามที่ตามชื่อ คือเจ้านายทิมนา เจ้านายอัลวาร์ เจ้านายเยเซท ^{๔๐}เจ้านายโอโฮลีบามัท เจ้านายเอลาห์ เจ้านายปีโนน ^{๔๑}เจ้านายเคนส์ เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาร์ ^{๔๒}เจ้านายมักดีเอล และเจ้านายอิราม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม คือเอซาวบิดาของคนเอโดม ตามที่อยู่ของท่าน ในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน

เรื่องของโยเซฟ ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้

๓๗ ^๑ฝ่ายยาโคบมาอยู่ในดินแดนที่บิดาของท่านเคยอาศัยเป็นคนต่างด่าวนั้นคือ แผ่นดินคานาอัน ^๒ต่อไปนี้เป็นประวัติพงศ์พันธุ์ของยาโคบ เมื่อโยเซฟอายุได้สิบเจ็ดปีไปเลี้ยงสัตว์อยู่กับพวกพี่ชาย เด็กหนุ่มนั้นอยู่กับบุตรชายของนางบิลฮาห์และกับ

บุตรชายของนางสิลาห์ภรรยาบิดาของตน โยเซฟเอาความผิดของพี่ชายมาเล่าให้บิดา ฟัง ^๓ ฝ่าย อิสราเอล รัก โยเซฟ มากกว่าบุตรทั้งหมดของท่าน เพราะโยเซฟเป็นบุตรชายที่เกิดมาเมื่อบิดาแก่แล้ว บิดาทำเสื้อยาวหลากสีให้แก่โยเซฟ ^๔ เมื่อพวกพี่ชายเห็นว่าบิดารักโยเซฟมากกว่าบรรดาพี่ชาย ก็ชังโยเซฟ และพูดดีกับเขาไม่ได้ ^๕ คราวหนึ่งโยเซฟฝัน และพูดดีกับเขาไม่ได้ ^๖ “คราวหนึ่งโยเซฟฝัน แล้วเล่าให้พวกพี่ชายฟัง พวกพี่ชายยังชังโยเซฟมากขึ้น ^๖ โยเซฟเล่าว่า “ฝัน ความฝัน ซึ่งข้าพเจ้าฝันเห็นซี ^๗ ดูเถิด พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในนา ทันใดนั้น ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้าตั้งขึ้นยืนตรง และดูเถิด ฟ่อนข้าวของพวกพี่ๆ มาแวดล้อมกราบไหว้ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้า” ^๘ “พวกพี่ชายจึงถามโยเซฟว่า “เจ้าจะปกครองเรากระนั้นหรือ เจ้าจะมีอำนาจครอบครองเราหรือ” พวกพี่ชายก็ยิ่งชังโยเซฟมากขึ้นอีกเพราะความฝัน และเพราะคำของเขา ^๙ ต่อมาโยเซฟก็ฝันอีก จึงเล่าให้พวกพี่ชายฟังว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าฝันอีก ครั้งหนึ่ง เห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวงกำลังกราบไหว้ข้าพเจ้า” ^{๑๐} เมื่อเล่าให้บิดาและพวกพี่ชายฟัง บิดาก็ว่ากล่าวโยเซฟว่า “ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นหมายความว่าอะไร เรากับมารดาและพวกพี่ชายของเจ้าจะมาชนหน้าลงถึงดินกราบไหว้เจ้ากระนั้นหรือ” ^{๑๑} พวกพี่ชายอิจฉาโยเซฟ บิดาก็นั่งตรองเรื่องนี้อยู่แต่ในใจ

พวกพี่ชายอิจฉาขายโยเซฟให้เป็นทาส

^{๑๒} ฝ่ายพวกพี่ชายพากันไปเลี้ยงแพะแกะของบิดาที่เมืองเชเคม ^{๑๓} อิสราเอลจึงพูดกับโยเซฟว่า “พี่ชายของเจ้าเลี้ยงแพะแกะอยู่ที่เมืองเชเคมมีไชหรือ มาพ่อจะใช้เจ้าไปหาพี่ชาย” โยเซฟตอบว่า “ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว” ^{๑๔} บิดาจึงพูดกับเขาว่า “เราขอร้องเจ้าให้ไปดูพี่ชายของเจ้าและฝูงสัตว์ซีว่าสบายดีหรือไม่ แล้วกลับมาบอกพ่อ” บิดาใช้เขาไปจากที่ราบเฮโบรน เขาก็มายังเมืองเชเคม ^{๑๕} ดูเถิด ชายคนหนึ่งพบโยเซฟเดินไปเดินมาในท้องนาจึงถามว่า “เจ้าหาอะไร” ^{๑๖} โยเซฟตอบว่า “ข้าพเจ้าหาพี่ชายของข้าพเจ้า โปรดบอกข้าพเจ้าที ว่า เขาเลี้ยงสัตว์อยู่ที่ไหน” ^{๑๗} คนนั้นตอบว่า “เขาไปแล้วเพราะเราได้ยินเขาพูดกันว่า ‘ให้เราไปเมืองโดธานกันเถิด’” โยเซฟตามไปพบพวกพี่ชายที่เมืองโดธาน

^{๑๘} เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟแต่ไกลยังไม่ถึง เขาก็พากันคิดปองร้าย จะฆ่าเสีย ^{๑๙} เขาพูดกันว่า “ดูเถิด เจ้าช่างฝันมาแล้ว ^{๒๐} ฉะนั้น มาเถิด บัดนี้ให้พวกเราฆ่ามันเสียแล้วทิ้งลงไว้ในบ่อข้อหนึ่ง เราจะว่า ‘สัตว์ร้ายกัดกินมันเสีย’ แล้วเราจะดูว่าความฝันนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร” ^{๒๑} ฝ่ายยูรูเบนพอได้ยินดังนั้น ก็อยากช่วยโยเซฟให้พ้นมือพวกพี่ชายจึงพูดว่า “เราอย่าฆ่ามันเลย” ^{๒๒} รูเบนเตือนเขาว่า “อย่าทำให้โลหิตไหล จงทิ้งมันในบ่อนี้ในถิ่นทุรกันดาร อยู่แต่ต้องน้องเลย” ทั้งนี้เพื่อจะช่วยน้องให้พ้นมือเขาแล้วจะได้ส่งกลับไปยังบิดา ^{๒๓} ต่อมา ครั้นโยเซฟมาถึงพวกพี่ชาย เขาก็จับโยเซฟถอดเสื้อออกเสีย คือเสื้อยาวหลากสีที่สวมอยู่ ^{๒๔} แล้วเอาโยเซฟไปทิ้งลงในบ่อ บ่อนั้นว่างเปล่าไม่มีน้ำ ^{๒๕} ขณะที่นั่งรับประทานอยู่เขาเงยหน้าขึ้น ดูเถิด เห็นหมู่คนอิซมาเอลมาจากเมืองกิเลอาด มีฝูงอูฐบรรทุกยางไม้ พิมเสนและมดยอบ เขาเดินทางลงไปยังอียิปต์ ^{๒๖} ยูดาห์จึงพูดกับพี่น้องว่า “หากเราฆ่าน้องและซ่อนโลหิตไว้จะมีประโยชน์อันใดเล่า ^{๒๗} มาเถิด ให้เราขายน้องแก่พวกอิซมาเอลโดยไม่แตะต้องเขา เพราะเขาก็เป็นน้องและเป็นเลือดเนื้อของเราเหมือนกัน” พี่น้องทั้งปวงก็พอใจ

โยเซฟถูกนำไปยังอียิปต์

^{๒๘} ขณะที่นั้น พวกพ่อค้าชาว มีเดีย นำลังผ่านมา พวกพี่ชายก็จุดโยเซฟขึ้นจากบ่อขายให้แก่คนอิซมาเอลเป็นเงินยี่สิบเหรียญ คนอิซมาเอลก็พาโยเซฟไปยังอียิปต์ ^{๒๙} ฝ่ายยูรูเบน เมื่อกลับมาถึงบ่อนั้น และดูเถิด โยเซฟมิได้อยู่ในบ่อนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตน ^{๓๐} แล้วกลับไปหาพวกน้องบอกว่า “เด็กนั้นหายไปเสียแล้ว แล้วข้าพเจ้าจะไปที่ไหนเล่า” ^{๓๑} พวกเขาที่เอาเสื้อของโยเซฟมา และฆ่าลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง จุ่มเสื้อของโยเซฟลงในเลือด ^{๓๒} แล้วก็ส่งเสื้อยาวหลากสีนั้นไปยังบิดา บอกว่า “พวกเราได้พบเลือดตัวนี้ ขอพ่อจงพิจารณาดูว่าใช่เสื้อลูกของพ่อหรือไม่” ^{๓๓} บิดารู้จักแล้วจึงว่า “นี่เป็นเสื้อลูกเรา สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟย่อยยับเสียแล้วเป็นแน่” ^{๓๔} ยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ทุกขูให้บุตรชายหลายคน ^{๓๕} ฝ่ายบุตรชายหญิงทั้งหมดก็พากันมาปลอบโยนบิดา แต่ท่านไม่ยอมรับการปลอบโยนกล่าวว่า “เรา

จะโศกเศร้าถึงลูกเราจนกว่าเราจะตามลงไปยังหลุมฝังศพ” บิดาของเขาร้องไห้คิดถึงเขาดังนี้ ^{๓๖}แล้วคนมีเดียนก็ขายโยเซฟในอียิปต์ไว้กับไปตีฟาร์ซาราซสำนักของฟาโรห์ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

ความบาปของยูดาห์ นางทามารจึงเข้าราชวงศ์ของพระเยชู

๓๘ ^๑ต่อมา ครั้งนั้นยูดาห์ลงไปจากพวกพี่น้อง ไปอาศัยอยู่กับคนอูดุลลามคนหนึ่ง ชื่อฮิราห์ ^๒ยูดาห์เห็นบุตรสาวของคนคานาอันคนหนึ่ง ที่นั่น บิดาหญิงนั้นชื่อซูลู จึงแต่งงานกับหญิงนั้นและเข้าไปหานาง ^๓หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชาย บิดาจึงตั้งชื่อว่า เออร์ ^๔หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า โอนัน ^๕นางตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า เซ-ลาห์ นางอยู่ที่เคซิบเมื่อนางให้กำเนิดเขา ^๖ยูดาห์ก็ได้หาหญิงคนหนึ่งชื่อทามารให้เป็นภรรยาเออร์บุตรหัวปีของตน ^๗เออร์บุตรหัวปีของยูดาห์เป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารเขาเสีย ^๘ยูดาห์จึงบอกโอนันว่า “เข้าไปหาภรรยาพี่ชายของเจ้าเถิด และแต่งงานกับนาง เพื่อจะได้สืบเชื้อสายพี่ชายไว้” ^๙โอนันรู้ว่าเชื้อสายจะไม่ได้สืบเป็นของตน ต่อมา เมื่อเขาเข้าไปหาภรรยาของพี่ชาย จึงทำให้น้ำกามตกดินเสียด้วยเกรงว่าจะสืบเชื้อสายให้แก่พี่ชาย ^{๑๐}สิ่งที่โอนันกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงประหารชีวิตเขาเสีย ^{๑๑}ยูดาห์จึงบอกทามารบุตรสะใภ้ว่า “กลับไปเป็นหญิงม่ายที่บ้านบิดาจนกว่าเซ-ลาห์บุตรชายของเราจะโต” ยูดาห์ก็กลัวว่าเขาจะตายเสียเหมือนพี่ชาย นางทามารจึงไปอาศัยอยู่ในบ้านบิดา ^{๑๒}อยู่มาภรรยาของยูดาห์ ผู้เป็นบุตรสาวชวาก็ตาย เมื่อยูดาห์คอยบรรเทาความโศก จึงขึ้นไปหาคนตัดขนแกะของตนที่บ้านทิมนาท กับเพื่อนชื่อฮิราห์เป็นคนอูดุลลาม ^{๑๓}มีคนมาบอกนางทามารว่า “ดูเถิด พ่อสามีของเจ้าไปบ้านทิมนาทจะตัดขนแกะ” ^{๑๔}นางจึงผลัดเสื้อสำหรับหญิงม่ายออกเสีย เอาผ้าคลุมหน้าห่มตัวไว้ไปนั่งอยู่ที่สถานที่กลางแจ้ง ริมทางที่จะไปบ้านทิมนาท ด้วยนางเห็นว่าเซ-ลาห์โตขึ้นแล้ว แต่นางยังมีได้เป็นภรรยาของเขา ^{๑๕}เมื่อยูดาห์เห็นนางก็คิดว่าหญิงโสเภณี เพราะนาง

ได้เอาผ้าคลุมหน้าไว้ ^{๑๖}ยูดาห์จึงได้เข้าไปพูดกับหญิงริมทางนั้นว่า “มาเถิด ให้เราชานอนด้วย” (เพราะไม่ทราบว่าเป็นสะใภ้ของตน) นางจึงว่า “ท่านจะให้อะไรสำหรับ การที่เข้าหาข้าพเจ้า?” ^{๑๗}ยูดาห์ตอบว่า “เราจะส่งลูกแพะจากฝูงมาให้เจ้าตัวหนึ่ง” นางก็ถามว่า “ท่านจะให้ของมัดจำไว้ก่อนจนกว่าจะส่งลูกแพะนั้นมาได้ไหม?” ^{๑๘}ยูดาห์ถามว่า “เจ้าจะเอาอะไรเป็นของมัดจำ?” นางจึงตอบว่า “จะขอแหวนตรากับเชือก ทั้งไม้พลองที่มือท่านด้วย” ยูดาห์ก็ให้ และเข้าไปหานาง นางก็ตั้งครรภ์กับเขา ^{๑๙}นางจึงลุกขึ้นไปเสียและเอาผ้าคลุมหน้านั้นออก ทุ่มหม่มเสื้อผ้าสำหรับหญิงม่ายอีก ^{๒๐}ฝ่ายยูดาห์ฝากลูกแพะมา กับเพื่อนคนอูดุลลาม ให้เฝ้าของมัดจำจากมือหญิงนั้น แต่เขาหานางไม่พบ ^{๒๑}เขาจึงถามคนที่อยู่ตำบลนั้นว่า “หญิงโสเภณีอยู่ที่สถานที่กลางแจ้ง ริมทางนี้ไปไหน” เขาตอบว่า “หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี” ^{๒๒}เพื่อนก็กลับไปบอกยูดาห์ว่า “ข้าพเจ้าหาไม่พบ ทั้งชาวตำบลนั้นก็ว่า ‘หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี’” ^{๒๓}ยูดาห์จึงว่า “ให้หญิงนั้นเก็บของนั้นไว้เถิด มิฉะนั้นเราจะละอายใจ ดูเถิด เรูฝากลูกแพะตัวนี้ไปให้ แต่ท่านก็หาหญิงนั้นไม่พบ” ^{๒๔}อยู่มาอีกประมาณสามเดือน มีคนมาบอกยูดาห์ว่า “ทามารบุตรสะใภ้ของท่านเป็นหญิงแพศยา ยิ่งกว่านั้นอีก ดูเถิด นางมีครรภ์เพราะการแพศยาแล้ว” ยูดาห์จึงสั่งว่า “พานางออกมาจับคลอกไฟเสีย” ^{๒๕}เมื่อเขากำลังพานางออกมา นางก็ส่งคนไปหาพ่อสามีบอกว่า “ข้าพเจ้ามีครรภ์กับคนที่ เป็นเจ้าของสิ่งนี้” และนางว่า “ขอท่านพิจารณา ดูแหวนตรา เชือก และไม้พลองเหล่านี้ว่าเป็นของ ผู้ใด?” ^{๒๖}ยูดาห์ รับ ไปพิจารณา ดูแล้ว ก็ว่า “หญิงคนนั้นชอบธรรม ยิ่งกว่าเรา เหตุว่าเราได้ยกเขาให้แก่เซ-ลาห์บุตรชายของเรา” ฝ่ายยูดาห์ก็มิได้สมสู่กับนางต่อไปอีก ^{๒๗}อยู่มาเมื่อถึงเวลากำหนดคลอดบุตร ดูเถิด ก็มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ ^{๒๘}ต่อมาเมื่อจะคลอดนั้นบุตรคนหนึ่งยื่นมือออกมา ก่อนหญิงผดุงครรภ์จึงเอาด้ายแดงผูกไว้ที่ข้อมือ และกล่าวว่า “คนนี่คลอดก่อน” ^{๒๙}ต่อมาเมื่อบุตรนั้นหดมือเข้าไป ดูเถิด บุตรอีกคนหนึ่งก็คลอดออกมาก่อน หญิงผดุงครรภ์จึงร้องว่า “เจ้าแหวกออกมาได้อย่างไร เจ้าได้แหวกออกมา” เหตุฉะนั้นจึงเรียกบุตรนั้นว่า เปเรศ

๓๐ ภายหลังน้องชายเปเรศที่มีด้ายแดงผูกข้อมือนั้นก็คลอด จึงให้ชื่อว่า เศ-ราห์

โยเซฟเจริญในเรือนของโปทิฟาร์

๓๑ โยเซฟ ถูกพาลงไปยังอียิปต์แล้ว
๓๒ โปทิฟาร์ข้าราชการสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เป็นคนอียิปต์ซื้อโยเซฟไว้จากมือคนอิสราเอลผู้พาเขาลงมาที่นั่น ๒ พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ โยเซฟจึงเจริญรวดเร็ว เขาอยู่ในบ้านคนอียิปต์นายของเขา ๓ นายก็เห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้การทำงานทุกอย่างที่กระทำเจริญขึ้นมากในมือของโยเซฟ ๔ โยเซฟได้รับความกรุณาในสายตาของนายและรับใช้ท่าน นายก็ตั้งให้ดูแลการงานในบ้านของท่าน และทุกสิ่งที่ท่านครอบครองอยู่ ท่านก็มอบไว้ในมือของโยเซฟทั้งสิ้น ๕ ต่อมาตั้งแต่โปทิฟาร์ตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ดูแลการงานในบ้าน และทรัพย์สินของทั้งปวงของท่านแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ได้ทรงอำนวยพระพรให้แก่ครอบครัวของคนอียิปต์นั้น เพราะเห็นแก่โยเซฟ ทั้งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรให้สิ่งของทั้งปวงซึ่งเขามีอยู่ในบ้านและในนาให้เจริญขึ้น ๖ นายได้มอบของสารพัดไว้ในมือโยเซฟ มีได้เอาใจใส่สิ่งของอะไรเลย เว้นแต่อาหารการกิน โยเซฟนั้นเป็นคนร่าเริงและเป็นທີ່โปรดปราน

ภรรยาของโปทิฟาร์ใส่ร้ายโยเซฟ

๗ อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ภรรยาของนายมองดูโยเซฟด้วยความเสนาหาและชวนว่า “มานอนกับเราเถิด” ๘ แต่โยเซฟไม่ยอม จึงตอบแก่ภรรยาของนายว่า “คิดดูเถิด นายก็มิได้ห้วงสิ่งใดซึ่งอยู่ในบ้านเรือน ได้มอบของทุกอย่างที่มีอยู่ไว้ในมือข้าพเจ้า ๙ ในบ้านนี้ไม่มีใครใหญ่กว่าข้าพเจ้านายมิได้ห้วงสิ่งใดจากข้าพเจ้า ยกเสียแต่ตัวท่านเพราะเป็นภรรยาของนาย ข้าพเจ้าจะทำความผิดใหญ่หลวงนี้อันเป็นบาปต่อพระเจ้าอย่างไรได้” ๑๐ ต่อมาแม้นางชวนโยเซฟวันแล้ววันเล่า โยเซฟก็ไม่ยอมฟังนางไม่ว่าจะนอนกับนางหรืออยู่ด้วยกัน ๑๑ อยู่มาคราวนั้นโยเซฟเข้าไปในบ้านเพื่อทำธุระการงานของเขา ไม่มีชายประจำบ้านคนใดอยู่นั้น ๑๒ นางก็คว้าเสื้อผ้าโยเซฟเหนียววิ่งไว้ แล้วพูดว่า “มานอนอยู่กับเราเถิด” แต่

โยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือนางหนีไปข้างนอก ๑๓ ต่อมาเมื่อนางเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือของนาง หนีไปข้างนอกแล้ว ๑๔ นางก็ร้องเรียกชายประจำบ้านของตนมาบอก ว่า “ดูซิ นายเอาคนชาติฮิบรูมาไว้ทำความหยาบคายแก่เรา มันเข้ามาหาจะนอนกับข้า แต่ข้าร้องเสียงดัง ๑๕ อยู่มาเมื่อมันได้ยินข้าร้องขึ้น มันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าหนีไปข้างนอก” ๑๖ แล้วนางก็เก็บเสื้อผ้าไว้ใกล้ตัวจนนายกลับมามีบ้าน ๑๗ แล้วนางก็บอกกับนายดังนี้ว่า “อ้ายป่าวชาติฮิบรูที่ท่านนำมาไว้ นั้นเข้ามาหาจะทำหยาบคายแก่ข้าพเจ้า ๑๘ ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าร้องขึ้นมันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าพเจ้านางหนีไปข้างนอก” ๑๙ ต่อมาครั้นนายได้ฟังคำภรรยาบอกว่า “ป่าวของท่านทำกับข้าพเจ้าดังนี้” ก็โกรธนัก ๒๐ จึงเอาโยเซฟไปจำไว้ในคุกที่ที่ขังนักโทษหลวง โยเซฟก็ต้องจำอยู่ที่นั่น

พระเจ้าทรงอวยพรโยเซฟในคุก

๒๑ แต่ว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา ทรงให้เขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของผู้คุมเรือนจำ ๒๒ ผู้คุมเรือนจำก็มอบนักโทษทั้งปวงที่ในเรือนจำไว้ในความดูแลของโยเซฟ การงานที่ทำในที่นั้นทุกอย่างโยเซฟเป็นผู้กระทำ ๒๓ ผู้คุมเรือนจำไม่ได้เอาใจใส่การงานใดๆที่โยเซฟดูแล เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และการทำงานใดๆที่ท่านกระทำพระเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้เจริญ

พระเจ้าทรงช่วยโยเซฟแก้ฝัน

๔๐ ๑ ต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พนักงานนำองุ่น ของกษัตริย์แห่งอียิปต์ และพนักงานขนมของพระองค์ทำผิดต่อเจ้านาย คือกษัตริย์แห่งอียิปต์ ๒ ฟาโรห์ทรงกริ้วข้าราชการทั้งสองนั้น คือหัวหน้าพนักงานนำองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนม ๓ จึงให้จำคุกไว้ในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ในคุกที่โยเซฟติดอยู่นั้น ๔ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์สั่งโยเซฟให้รับใช้สองคนนั้น โยเซฟก็ปรนนิบัติเขาพนักงานทั้งสองติดคุกอยู่พักหนึ่ง ๕ คืนหนึ่งข้าราชการทั้งสองนั้นฝันไป คือพนักงานนำองุ่นและพนักงานขนมของกษัตริย์อียิปต์ที่ต้องจำอยู่ในคุกนั้น ต่างคนต่างฝันคนละ

เรื่อง ความฝันของต่างคนก็มีความหมายต่างกัน^๖ ครั้นเวลาเช้า โยเซฟเข้ามาหาเห็นข้าราชการทั้งสองนั้น ดูเถิด เขามีหน้าโศกเศร้า^๗ จึงถามข้าราชการของฟาโรห์ที่ถูกจำอยู่ในคุกที่บ้านนายของตนว่า “ทำไมวันนี้ท่านจึงหน้าเศร้า”^๘ เขาตอบว่า “เราทั้งสองฝันไปและไม่มีผู้ใดจะแก้ฝันได้” โยเซฟบอกเขาว่า “พระเจ้าท่านนั้นแก้ฝันได้มิใช่หรือ ขอท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเถิด”^๙ หัวหน้าพนักงานนำอ่องุ่นก็เล่าความฝันของตนให้โยเซฟฟังว่า “ดูเถิด เราฝันเห็นเถาอ่องุ่นอยู่ตรงหน้า^{๑๐} เถาอ่องุ่นนั้นมีสามกิ่ง พงอกใบอ่อนดอกตูม ก็มีดอกบานออกมา และอ่องุ่นก็สุก^{๑๑} ด้วยของฟาโรห์อยู่ในมือเรา แล้วเราเก็บลูกอ่องุ่นนั้นบีบให้น้ำลงในถ้วยของฟาโรห์ และวางถ้วยนั้นในพระหัตถ์ของฟาโรห์”^{๑๒} โยเซฟบอกข้าราชการนั้นว่า “ขอแก้ฝันดังนี้ คือ กิ่งสามกิ่งนั้นได้แก่สามวัน^{๑๓} ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้น และจะทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเหมือนแต่ก่อน ท่านจะได้ถวายด้วยนั้นแก่ฟาโรห์อีก ดังที่ได้กระทำมาแต่ก่อนเมื่อเป็นพนักงานนำอ่องุ่น^{๑๔} เมื่อท่านมีความสุขแล้วขอให้ระลึกถึงข้าพเจ้าและแสดงความเมตตาปราณีแก่ข้าพเจ้า ช่วยทูลฟาโรห์ให้ข้าพเจ้าได้ออกจากบ้านนี้^{๑๕} เพราะอื่นที่จริงเขาลักข้าพเจ้ามาจากแคว้นฮีบรู และที่นี้ก็เหมือนกันข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไรที่ควรต้องติดคุกได้ดังนี้”^{๑๖} เมื่อหัวหน้าพนักงานขนมเห็นว่า คำแก้ความฝันนั้นดี จึงเล่าให้โยเซฟฟังว่า “เราฝันด้วย ดูเถิด เห็นมีกระจาดขนมชาวสามใบ ตั้งอยู่บนศีรษะเรา^{๑๗} ในกระจาดใบบนนั้นมีขนมสารพัดสำหรับฟาโรห์ และมีนกมากินของในกระจาดที่ตั้งอยู่บนศีรษะเรา”^{๑๘} โยเซฟตอบว่า “ขอแก้ฝันดังนี้ คือ กระจาดสามใบนั้นได้แก่สามวัน^{๑๙} ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้นให้พ้นตัว และแขวนท่านไว้ที่ต้นไม้ ผู้นกจะมากินเนื้อท่าน”^{๒๐} ครั้นถึงวันที่สามเป็นวันเฉลิม พระชนมพรรษาของฟาโรห์ พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ แล้วทรงยกศีรษะหัวหน้าพนักงานนำอ่องุ่น และหัวหน้าพนักงานขนมเข้ามาอยู่ท่ามกลางพวกข้าราชการ^{๒๑} ฝ่ายหัวหน้าพนักงานนำอ่องุ่นนั้นได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งเดิม เขาก็วางถ้วยในพระหัตถ์ของ

ฟาโรห์เช่นแต่ก่อน^{๒๒} ส่วนหัวหน้าพนักงานขนมนั้นให้แขวนคอเสีย สมจริงดังที่โยเซฟแก้ฝันไว้^{๒๓} แต่หัวหน้าพนักงานนำอ่องุ่นนั้นมิได้ระลึกถึงโยเซฟ กลับลืมเขาเสีย

ความฝันประหลาดของกษัตริย์ฟาโรห์

๔๑ ครั้นอยู่มาอีกสองปีเต็ม ฟาโรห์ก็สุบิน และดูเถิด พระองค์ทรงฝันอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ^๑ ดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพองามนำดูขึ้นมาจากแม่น้ำนั้น กินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง^๒ แล้วดูเถิด มีวัวอีกเจ็ดตัวซูบผอม น่าเกลียดตามขึ้นมาจากแม่น้ำมายืนอยู่ กับวัวอื่นๆ ที่ริมฝั่งแม่น้ำ^๓ วัวที่ซูบผอมน่าเกลียดก็กินวัวอ้วนพองามนำดูเจ็ดตัวนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม^๔ พระองค์ก็บรรทมหลับไป และสุบินครั้งที่สอง และดูเถิด ต้นข้าวต้นเดียวมีรวงเจ็ดรวงเป็นข้าวเมล็ดเต่งงามดี^๕ แล้วดูเถิด มีรวงข้าวเจ็ดรวงงอกขึ้นมาภายหลัง เป็นข้าวลีบและเกรียมเพราะลมตะวันตก^๖ รวงข้าวลีบเจ็ดรวงนั้นได้กลืนกินรวงข้าวเมล็ดเต่งงามดีเจ็ดรวงนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม และดูเถิด รู้ว่าเป็นพระสุบิน^๗ ครั้นต่อมาเวลารุ่งเช้าพระองค์มีพระทัยวุ่นวาย จึงรีบสั่งให้เรียกโหรและปราชญ์ทั้งปวงของอียิปต์มาเฝ้า แล้วฟาโรห์ทรงเล่าพระสุบินให้เขาฟัง แต่ไม่มีผู้ใดทูลแก่พระสุบินนั้นถวายแก่ฟาโรห์ได้^๘ ครั้นนั้นหัวหน้าพนักงานนำอ่องุ่นจึงทูลฟาโรห์ว่า “วันนี้ข้าพระองค์ระลึกถึง ความผิดพลั้งของข้าพระองค์ได้^{๑๐} คือฟาโรห์ทรงพระพิโรธแก่ข้าราชการของพระองค์ และทรงจำข้าพระองค์ไว้ในคุกที่บ้านผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ทั้งข้าพระองค์อยู่กับหัวหน้าพนักงานขนม^{๑๑} ข้าพระองค์ทั้งสองฝันในคืนเดียวกัน ทั้งข้าพระองค์และเขา ความฝันของต่างคนมีความหมายต่างกัน^{๑๒} มีชายหนุ่มชาติฮีบรูคนหนึ่งเป็นป่าวของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ อยู่ที่นั่นด้วยกับเขา และข้าพระองค์ทั้งสองเล่าความฝันให้เขาฟัง ชายนั้นก็แก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสอง เขาแก้ฝันให้แก่ละคนตามความฝันของตน^{๑๓} และต่อมาที่เขาแก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสองอย่างไรก็เป็นไปอย่างนั้น คือฟาโรห์ทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ในตำแหน่งเดิม แต่ฝ่ายเขานั้นถูกแขวนคอเสีย”

พระเจ้าทรงแก้พระสุบินของฟาโรห์

๑๔ ฟาโรห์จึงรับสั่งให้เรียกโยเซฟมา เขาก็รีบไปเบิกตัวโยเซฟ ออกมาจากคุกใต้ดิน โยเซฟโกนหนวด ผลัดเสื้อผ้า แล้วก็เข้าเฝ้าฟาโรห์ ๑๕ ฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟว่า “เราฝันไป และหา มีผู้ใด แก่ฝัน ได้ไม่ เราได้ฝันถึง เจ้าว่า เจ้าสามารถ เข้าใจความฝัน เพื่อ แก่ฝัน นั้นได้” ๑๖ โยเซฟจึงทูลตอบฟาโรห์ว่า “การ แก่ฝัน มิได้อยู่ที่ ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหาก จะ ประทาน คำ ตอบ อัน เป็นสุข แก่ ฟาโรห์” ๑๗ ฟาโรห์ จึง ตรัส แก่ โย เซฟ ว่า “ใน ความ ฝัน ของ เรานั้น ดู เกิด เรานอนอยู่ที่ ผัง แม่ น้า ๑๘ และ ดู เกิด มี วัว เจ็ด ตัว อ้วน พึง งาม นำ ดู ขึ้น มา จาก แม่ น้า กิน หญ้า อยู่ใน พัง หญ้า แห่ง หนึ่ง ๑๙ แล้ว ดู เกิด วัว อีก เจ็ด ตัว ตาม ขึ้น มา ไม่ งาม นำ เกลียด มาก และ ซุบ ผอม เรา ไม่ เคย เห็น มี วัว เลว อย่าง นี้ ทั่ว แผ่น ดิน อียิปต์ เลย ๒๐ วัว ที่ ซุบ ผอม ไม่ งาม นั้น กิน วัว อ้วน พึง เจ็ด ตัว แรก นั้น เสีย หหมด ๒๑ เมื่อ กิน หหมด แล้ว หา มี ใคร รู้ ว่า มัน กิน เข้า ไป ไม่ เพราะ ยัง ผอม อยู่ เหมือน แต่ ก่อน แล้ว เรา ก็ ตื่น ขึ้น ๒๒ เรา เห็น ใน ความ ฝัน ของ เรา ดู เกิด ต้น ข้าว ต้น หนึ่ง มี รวง เจ็ด รวง งอก ขึ้น มา เป็น ข้าว เมล็ด เต่ง และ งาม ดี ๒๓ และ ดู เกิด ข้าว อีก เจ็ด รวง งอก ขึ้น มา ภาย หลัง เป็น ข้าว เที้ยว สิบ และ เกรียม เพราะ ลม ตะวัน ออก ๒๔ รวง ข้าว สิบ นั้น ก็นั้น กิน รวง ข้าว ดี เจ็ด รวง นั้น เสีย เรา เล่า ความ ฝัน นี้ ให้ พรุ่ง แต่ ไม่มี ใคร สามารถ อธิบาย ให้ เรา ได้” ๒๕ โย เซฟ จึง ทูล ฟาโรห์ ว่า “พระสุบิน ของ ฟาโรห์ นี้ มีความ หมาย อัน เดียว กัน พระเจ้า ทรง สำ แดง ให้ ฟาโรห์ ทราบ ถึง สิ่ง ที่ พระองค์ จะ ทรง กระ ทำ ๒๖ วัว อ้วน พึง เจ็ด ตัว นั้น คือ เจ็ด ปี และ รวง ข้าว ดี เจ็ด รวง นั้น ก็ คือ เจ็ด ปี เป็น ความ ฝัน อัน เดียว กัน ๒๗ วัว เจ็ด ตัว ซุบ ผอม นำ เกลียด ที่ ขึ้น มา ภาย หลัง คือ เจ็ด ปี กับ รวง ข้าว ดี เจ็ด รวง สิบ และ เกรียม เพราะ ลม ตะวัน ออก นั้น คือ เจ็ด ปี ที่ กัน ดาร อาหาร ๒๘ นี้ คือ สิ่ง ที่ ข้า พระองค์ ทูล ฟาโรห์ คือ พระเจ้า ทรง สำ แดง ให้ ฟาโรห์ รู้ สิ่ง ที่ พระองค์ จะ ทรง กระ ทำ ๒๙ ดู เกิด จะมี อาหาร บริบูรณ์ ทั่ว ประเทศ อียิปต์ ถึง เจ็ด ปี ๓๐ หลัง จาก นั้น จะ บัง เกิด การ กัน ดาร อาหาร อีก เจ็ด ปี จน จะ ล้ม ความ อุดม สมบูรณ์ ใน ประเทศ อียิปต์ เสีย การ กัน ดาร อาหาร จะ ล้าง ผลาญ แผ่น ดิน ๓๑ ทำให้ จำ ความ อุดม สมบูรณ์ ใน แผ่น ดิน ไม่ ได้ เพราะ เหตุ การ กัน ดาร อาหาร ที่ เกิด ขึ้น ตาม

หลังนี้ ด้วยว่าการกัณดารอาหารนั้นจะรุนแรงหนัก ๓๒ ที่ฟาโรห์สุบินสองครั้งนั้น ก็หมายความว่าสิ่งนั้นพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว และพระเจ้าจะทรงให้บังเกิดในเร็ววัน

โยเซฟดูแลทั่วประเทศอียิปต์

๓๓ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอฟาโรห์เลือกคนที่มีความคิดดี มีปัญญา ตั้งให้ดูแลประเทศอียิปต์ ๓๔ ขอฟาโรห์ทำดังนี้และให้คนนั้นจัดพนักงานไว้ทั่วแผ่นดิน และเก็บผลหนึ่งในห้าส่วนแห่งประเทศอียิปต์ไว้ตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น ๓๕ ให้คนเหล่านั้นรวบรวมอาหารในปีที่อุดมเหล่านั้นซึ่งจะมาถึงนั้นไว้ และสะสมข้าวด้วยอำนาจของฟาโรห์ไว้ และให้เก็บอาหารไว้ในเมืองต่างๆ ๓๖ อาหารนี้จะได้เป็นเสบียงสำรองในแผ่นดินสำหรับเจ็ดปีที่กัณดารอาหาร ซึ่งจะเกิดขึ้นในประเทศอียิปต์ เพื่อแผ่นดินจะไม่พินาศเสียไปเพราะกัณดารอาหาร” ๓๗ ขอ เสนอ นี้ เป็น ที่ เห็น ชอบ ใน สายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการทั้ง ปวง ของ พระองค์ ๓๘ ฟาโรห์ ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า “เราจะหาคนที่ มี พระวิญญูญาณ ของ พระเจ้า อยู่ใน ตัว เหมือน คนนี้ ได้ หรือ” ๓๙ ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า “เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องนั้นทั้งสิ้นแก่ ท่าน จะหาผู้ใดที่มีความคิดดีและมีปัญญาเหมือนท่านก็ไม่ได้ ๔๐ ท่านจะดูแลราชสำนักของเรา และประชาชนทั้งหลายของเราจะปฏิบัติตามคำของท่าน เว้นแต่ฝ่ายพระที่หนึ่งเท่านั้นเราจะ เป็นใหญ่กว่าท่าน” ๔๑ ฟาโรห์ ตรัสกับโยเซฟว่า “ดูเถิด เราตั้งท่านให้ดูแล ทั่ว ประเทศ อียิปต์ แล้ว” ๔๒ ฟาโรห์ ทรง ถอด อ้า มรงค์ ตรา ออก จาก พระหัตถ์ ของ พระองค์ สวม ที่มี โยเซฟ กับ ให้ สวม เสื้อผ้า ปาน เนื้อ ละเอียด และ สวม สร้อย ทอง คำ ให้ ที่ คอ ๔๓ ให้ โยเซฟ ใช้ รถ หลวง คัน ที่ สอง ซึ่ง ฟาโรห์ มี อยู่ และมี คน ร้อง ประภาศ ข้าง หน้า ท่าน ว่า “คุกเข่าลงเถิด” ดังนี้แหละ พระองค์ทรงตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์ ๔๔ ฟาโรห์จึง ตรัส กับ โยเซฟ ว่า “เรา คือ ฟาโรห์ ไม่มี คน ทั่ว แผ่น ดิน อียิปต์ จะ ยก มือ ยก เท้า ได้ เว้น แต่ ท่าน จะ อนุญาติ” ๔๕ ฟาโรห์ เรียกนามโยเซฟว่า คาเฟนาทปาเนอห์ และประทานอาสน์ทบุตรสาวไปทีเฟรา ปูโรหิตเมืองโอนให้เป็นภรรยา โยเซฟ ก็ ออก ไป สำ รวจ ทั่ว ประเทศ อียิปต์ ๔๖ เมื่อโยเซฟเข้าเฝ้าฟาโรห์ก็ษัตริย์

แห่งอียิปต์นั้น ท่านอายุได้สามสิบปี แล้วโยเซฟ ก็ออกจาก ที่เข้าเฝ้าฟาโรห์เที่ยวไปทั่ว ประเทศอียิปต์ ^{๔๗}ในเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น แผ่นดินก็ออกผลมากมาย ^{๔๘}โยเซฟรวบรวม อาหารทั้งเจ็ดปีซึ่งมีอยู่ในประเทศอียิปต์ไว้ หักดู สะสมอาหารไว้ในเมืองต่างๆ ผลที่เกิดขึ้นในนารอบเมืองใดๆก็เก็บไว้ในเมืองนั้นๆ ^{๔๙}โยเซฟสะสมข้าวไว้ดูจเมล็ดทรายในทะเลมากมายจนต้องหยุดคิดบัญชี เพราะนับไม่ถ้วน ^{๕๐}ก่อนถึงปีกัณดารอาหาร มีบุตรชายสองคนเกิดแก่โยเซฟ ซึ่งนางอาเสนัทบุตรสาวไปทิเฟราปุโรหิตเมืองโอนบึงเกิดให้ท่าน ^{๕๑}โยเซฟเรียกบุตรหัวปีว่า มนัสเสห์ กล่าวว่ “เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้าสู้มความยากลำบากทั้งปวง และวงศ์วานทั้งสินของบิดาเสีย” ^{๕๒}บุตรที่สองท่านเรียกชื่อว่า เอฟราอิม “เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายทวีขึ้นในแผ่นดินที่ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ใจ” ^{๕๓}เจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์ก็ล่วงไป

การกัณดารอาหาร

^{๕๔}จึงเกิดกัณดารอาหารเจ็ดปี ดังที่โยเซฟกล่าวไว้ การกัณดารอาหารนั้นเกิดทั่วแผ่นดินทั้งหลาย แต่ทั่วประเทศอียิปต์ยังมีอาหารอยู่ ^{๕๕}เมื่อชาวอียิปต์อดอยากอาหาร ประชาชนก็ร้องทูลขออาหารต่อฟาโรห์ ฟาโรห์ก็รับสั่งแก่ชาวอียิปต์ทั้งหลายว่า “ไปหาโยเซฟ ท่านบอกอะไร ก็จงทำตาม” ^{๕๖}การกัณดารอาหารแผ่ไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก โยเซฟก็เปิดฉางออกขายข้าวแก่ชาวอียิปต์ และการกัณดารอาหารในแผ่นดินอียิปต์รุนแรงมาก ^{๕๗}และประเทศทั้งปวงก็มายังประเทศอียิปต์หาโยเซฟเพื่อซื้อข้าว เพราะการกัณดารอาหารร้ายแรงในทุกประเทศ

พี่ชายโยเซฟไปอียิปต์เพื่อซื้อข้าว

^๑เมื่อยาโคบรู้ว่ามิมีข้าวในอียิปต์ ยา **๔๒**โคบจึงพูดกับพวกบุตรชายของตนว่า “มานั่งมองดูกันอยู่ท่าไม้เล่า” ^๒ท่านพูดว่า “ดูเถิด เราได้ยินว่ามิมีข้าวในอียิปต์ ลงไปซื้อข้าวจากที่นั่นมาให้พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้มีชีวิตและไม่อดตาย” ^๓พี่ชายของโยเซฟสิบคนก็ลงไปซื้อข้าวที่อียิปต์ ^๔แต่เบนยามินน้องชายของโยเซฟนั้นยาโคบไม่ไปกับกับพวกพี่ชาย ด้วยท่านกล่าวว่า “เกรงว่าอาจจะ

เกิดอันตรายแก่เขา” ^๕บรรดาบุตรชายของอิสราเอลก็ไปซื้อข้าวพร้อมกับคนทั้งหลายที่ไป เพราะการกัณดารอาหารก็เกิดในแผ่นดินคานาอัน ^๖ฝ่ายโยเซฟเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ท่านเป็นผู้ที่ขายข้าวให้แก่บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน พวกพี่ชายของโยเซฟก็มาราบไหว้ท่าน ก้มหน้าลงถึงดิน ^๗โยเซฟเห็นพวกพี่ชายของตนและรู้จักเขาแต่ทำเป็นไม่รู้รู้จักเขา และพูดจาตัดสินกับเขา ท่านถามเขาว่า “พวกเจ้ามาจากไหน” เขาตอบว่า “มาจากแผ่นดินคานาอันเพื่อซื้ออาหาร” ^๘โยเซฟรู้จักพวกพี่ชาย แต่พวกพี่หารู้จักท่านไม่

โยเซฟหาโอกาสให้พวกพี่ชายกลับใจเสียใหม่

^๙โยเซฟระลึกถึงความฝันที่ท่านเคยฝันถึงพวกพี่ๆ และกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม แอบมาดูจุดอ่อนของบ้านเมือง” ^{๑๐}พวกเขาจึงตอบท่านว่า “นายเจ้าข้า มิใช่เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน มาซื้ออาหาร” ^{๑๑}ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน เป็นคนสัตย์จริง ผู้รับใช้ของท่านมิใช่คนสอดแนม” ^{๑๒}โยเซฟบอกเขาอีกว่า “มิใช่ แต่พวกเจ้ามาเพื่อดูจุดอ่อนของบ้านเมือง” ^{๑๓}พวกพี่จึงตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านเป็นพี่น้องสิบสองคน เป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกันอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ดูเถิด วันนี้น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดา แต่น้องอีกคนหนึ่งเสียไปแล้ว” ^{๑๔}โยเซฟตอบเขาว่า “ที่เรารู้ว่า ‘พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม’ นั้นจริงแน่ๆ ^{๑๕}พวกเจ้าจะถูกทดลองดังนี้ โดยพระชนม์ฟาโรห์ พวกเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องมาที่นี่” ^{๑๖}พวกเจ้าต้องอยู่ในคุกก่อนให้คนหนึ่ง ในพวกเจ้าไปพาน้องชายมา เพื่อพิสูจน์ถ้อยคำของเจ้าว่าเจ้าพูดจริงหรือไม่ มิฉะนั้น โดยพระชนม์ฟาโรห์ พวกเจ้าเป็นคนสอดแนมแน่” ^{๑๗}แล้วโยเซฟก็ขังพวกพี่ชายไว้ด้วยกันในคุกสามวัน ^{๑๘}ในวันที่สามโยเซฟบอกเขาว่า “ทำดังนี้แล้วจะรอดชีวิต เพราะเรายำเกรงพระเจ้า” ^{๑๙}ถ้าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง จงให้คนหนึ่ง ในพวกเจ้าถูกจำอยู่ที่ห้องเล็กในคุก คนอื่นนำข้าวไปเพื่อบรรเทาการกัณดารอาหารที่บ้านของเจ้า” ^{๒๐}แล้วพาน้องชายสุดท้อง มาหาเรา ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่าพวกเจ้าพูดจริง แล้วพวกเจ้า

จะไม่ตาย” พวกพี่ชายก็ทำดังนั้น ^{๒๑} พวกพี่ชายจึงพูดกันว่า “ที่จริงเรามีความผิดเรื่องน้องชายเรา เพราะเราได้เห็นความทุกข์ใจของน้องเมื่อเขาอ่อนวอนเราแต่แล้วมิได้ฟังเพราะฉะนั้นความทุกข์ใจทั้งนี้จึงบังเกิดแก่เรา” ^{๒๒} ฝ่ายรูเบนพูดกับน้องทั้งหลายว่า “ข้าห้ามเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ‘อย่าทำบาปผิดต่อเด็กนั้น’ แต่พวกเจ้าไม่ฟัง เหตุฉะนั้น ดูเกิดการพิพากษาเรื่องโลหิตของน้องจึงมาถึง” ^{๒๓} พวกพี่ชายไม่รู้ว่าโยเซฟฟังออก เพราะว่าท่านพูดกับเขาโดยใช้ล่าม ^{๒๔} โยเซฟก็หันไปจากเขาและร้องไห้ แล้วกลับมาพูดกับเขาอีกและเอาสิเมโอนออกมามัดไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา ^{๒๕} แล้วโยเซฟบัญชาให้ใส่ข้าวในถุงของพี่ชายให้เต็ม และใส่เงินของแต่ละคนไว้ในกระสอบของทุกคน และให้เสียบึงไปกินกลางทาง ท่านก็ทำต่อเขาดังนี้ ^{๒๖} พวกเขาบรรทุกข้าวใส่หลังลาแล้วก็ออกเดินทางไป ^{๒๗} ครั้นคนหนึ่งเปิดกระสอบออกจะเอาข้าวให้ลากิน ณ ที่หยุดพัก ดูเถิด เขาก็เห็นเงินของเขาอยู่ที่ปากกระสอบนั้น ^{๒๘} ผู้นั้นจึงบอกแก่พี่น้องว่า “เงินของข้าพเจ้ากลับคืนมา ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ปากกระสอบของข้าพเจ้า” พี่น้องตกใจกลัวจนตัวสั่น พูดกันว่า “ที่พระเจ้าทรงกระทำดังนี้แก่เราจะเป็นอย่างไรหนอ”

**พวกพี่น้องแจ้งแก่ยาโคบว่า
เขาต้องพาเบนยามินไปอียิปต์**

^{๒๙} เขาก็กลับไปหายาโคบบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่ตนให้บิดาฟังว่า ^{๓๐} “ท่านผู้นั้นที่เป็นเจ้านายของประเทศ พูดจาตัดสินกับพวกข้าพเจ้า เหมือนว่าพวกข้าพเจ้าเป็นผู้สอดแนมดูบ้านเมือง ^{๓๑} พวกข้าพเจ้าเรียนท่านว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นคนสัตย์จริงหาได้เป็นคนสอดแนมไม่’ ^{๓๒} ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน มีพี่น้องสิบสองคน น้องคนหนึ่งเสียไปแล้ว น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดาในแผ่นดินคานาอัน” ^{๓๓} แล้วท่านผู้เป็นเจ้านายของประเทศนั้นตอบแก่เราว่า ‘เพื่อเราจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริงคือให้คนหนึ่งไปอยู่กับพี่น้องอยู่กับเรา พวกเจ้าเอาข้าวไปเพื่อบรรเทาการกินดารอาหารที่บ้านของเจ้า แล้วออกเดินทางไปเถิด’ ^{๓๔} แล้วจงพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา เราจึงจะรู้แน่

ว่าพวกเจ้ามิได้เป็นคนสอดแนม แต่เป็นคนสัตย์จริง แล้วเราจะปล่อยพี่ชายไป พวกเจ้ายังจะได้ค้าขายในประเทศนี้” ^{๓๕} และต่อมาครั้นพวกเขาแก่กระสอบข้าวออก ดูเถิด เห็นห่อเงินของแต่ละคนอยู่ในกระสอบของตน เมื่อเวลาพวกเขาเก็บบิดาเห็นห่อเงินดังนั้น ก็กล่าว ^{๓๖} ฝ่ายยาโคบบิดาของเขาจึงว่า “พวกเจ้าทำให้เราพลัดพรากจากลูกของเรา โยเซฟก็เสียไปแล้ว สิเมโอนก็เสียไปแล้ว แล้วพวกเจ้ายังจะเอาเบนยามินไปอีกคน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดทำให้เรามีความทุกข์” ^{๓๗} รูเบนจึงบอกบิดาของตนว่า “ถ้าลูกไม่พาเบนยามินกลับมาให้พ่อ พ่อจงเอาบุตรชายทั้งสองคนของลูกมาเสีย จงมอบเบนยามินไว้ในความดูแลของลูกเถิด แล้วลูกจะนำเขากลับมาหาพ่ออีก” ^{๓๘} ยาโคบบอกว่ “ลูกของเราจะไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่ชายของเขาก็ตายเสียแล้ว เหลือแต่เบนยามินคนเดียว ถ้าเกิดอันตรายแก่เขาในเวลาเดินทางไปกับเจ้า เจ้าจะพาผมหงอกของเราลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์”

**พวกพี่น้องของโยเซฟกลับไปอียิปต์
ยูดาห์ปฏิญาณว่าจะรับประกันเบนยามิน**

^๑ การกินดารอาหารในแผ่นดินร้ายแรงยิ่ง ^๒ และต่อมาเมื่อครอบครัวยาโคบกินข้าวที่ได้มาจากประเทศอียิปต์หมดแล้ว บิดาเขาจึงบอกแก่บุตรชายว่า “ไปซื้ออาหารมาอีกหน่อย” ^๓ แต่ยูดาห์ตอบบิดาว่า “ท่านกำชับพวกลูกอย่างเด็ดขาดว่า ‘ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก’” ^๔ ถ้าพ่อใช้ให้น้องชายไปกับพวกลูก ลูกจะลงไปซื้ออาหารให้พ่อ ^๕ แต่ถ้าแม่พ่อไม่ให้น้องไป พวกลูกจะไม่ลงไป เพราะเจ้านายท่านบัญชาแก่พวกลูกว่า ‘ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก’” ^๖ อิสราเอลจึงว่า “เหตุใดเนเจ้าจึงไปบอกท่านว่ามีน้องชายอีกคนหนึ่ง ทำให้เราได้รับความเข้าใจเช่นนั้น” ^๗ เขาจึงตอบว่า “เจ้านายท่านซักไซ้ไต่ถามถึงพวกลูก และญาติพี่น้องของพวกลูกว่า ‘บิดายังอยู่หรือ เจ้ามีน้องชายอีกหรือเปล่า’ พวกลูกก็ตอบตามคำถามนั้น จะลวงผู้ไต่ถามอย่างไรว่าท่านจะส่งว่า ‘พาน้องชายของเจ้ามา’” ^๘ ยูดาห์จึงพูดกับอิสราเอลบิดาของเขาว่า “ขอพ่อให้เด็กนั้นไปกับข้าพเจ้า เราจะได้ลุกขึ้นออกเดินทางไปเพื่อจะได้มี

ชีวิต และไม่ตาย ทั้งพวกลูกและพ่อกับลูกอ่อนทั้งหลายของเราด้วย ๙ ลูกรับประกันน้องคนนี้ พ่อจะเรียกร้องให้ลูกรับผิดชอบก็ได้ ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาหาพ่อและส่งเขาต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกรับผิดชอบตลอดไป เป็นนิตย์ ๑๐ ด้วยว่าถ้าพวกลูกไม่ซื่ออยู่เช่นนี้ ก็จะได้กลับมาเป็นครั้งที่สองแล้วเป็นแน่” ๑๑ ฝ่ายอิสราเอลบิดาของพวกเขาจึงบอกบุตรชายทั้งหลายว่า “ถ้าอย่างนั้นให้ทำดังนี้ คือเอาผลิตผลอย่างดีที่สุดที่มีในแผ่นดินนี้ คือพืชมส่นบ้าง นำฝิ่งบ้าง ยางไม้ และมดยอบ ลูกหนักและลูกอัลมันต์ ใส่ภาชนะไปเป็นของกำนัลแก่ท่าน ๑๒ เอาเงินติดมือเจ้าไปสองเท่า คือเงินที่ติดมาในปากกระสอบของเจ้านั้นก็ให้ติดมือกลับไปด้วย เพราะบางที่เขาผลออกไป ๑๓ จงพาน้องชายของเจ้าด้วย แล้วลุกขึ้นกลับไปหาท่านนั้นอีก ๑๔ ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โปรดกรุณาพวกเจ้าต่อหน้าท่านนั้น เพื่อท่านจะปล่อยพี่ชายกับเบนยามินกลับมา หากว่าเราจะต้องพลัดพรากจากบุตรไปก็ก็ตามเถิด” ๑๕ คนเหล่านั้นก็เอาของกำนัลและเงินสองเท่าติดมือไปพร้อมกับเบนยามินแล้ว ลุกขึ้นพากันเดินทางลงไปยังประเทศอียิปต์ และเข้าเฝ้าโยเซฟ

โยเซฟพบเบนยามินน้องชาย

๑๖ เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพี่ชายท่านจึงสั่งคนต้นเรือนว่า “จงพาคนเหล่านี้เข้าไปในบ้าน ให้ฆ่าสัตว์และจัดโต๊ะไว้ เพราะคนเหล่านี้จะมารับประทานอาหารด้วยกันกับเราในเวลาเที่ยง” ๑๗ คนต้นเรือนก็ทำตามคำโยเซฟสั่ง และพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านโยเซฟ ๑๘ คนเหล่านั้นก็กลัวเพราะเขาพาเข้าไปในบ้านโยเซฟ จึงพูดกันว่า “เพราะเหตุเงินที่ติดมาในกระสอบของเราครั้งก่อนนั้น เขาจึงพาพวกเรามาที่นี่ เพื่อท่านจะหาเหตุใส่เราจับกุมเรา จับเราเป็นทาส ทั้งจะริบเอาเราด้วย” ๑๙ พวกเขาเข้าไปหาคนต้นเรือนของโยเซฟ และพูดกับเขาที่ประตูบ้าน ๒๐ และกล่าวว่า “โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายลงมาครั้งก่อนเพื่อซื้ออาหาร ๒๑ และต่อมารันข้าพเจ้าทั้งหลายไปถึงที่พัก เราเปิดกระสอบของเราออก และดูเถิด เงินของแต่ละคนก็อยู่ในปากกระสอบของตน เงินนั้นยังอยู่ครบนำหนัก ข้าพเจ้าจึงได้นำเงินนั้นติดมือกลับ

มา ๒๒ ข้าพเจ้าเอาเงินอีกส่วนหนึ่งติดมือมาเพื่อซื้ออาหารอีก เงินที่อยู่ในกระสอบของเราในมือได้ใส่ไว้ข้าพเจ้าไม่ทราบเลย” ๒๓ คนต้นเรือนจึงตอบว่า “จงเป็นสุขเถิด ยอกาล์วเลย พระเจ้าของ ท่าน และพระเจ้าของบิดาของท่าน บันดาลให้มีทรัพย์อยู่ในกระสอบของท่าน เงินของท่านนั้นเราได้รับแล้ว” คนต้นเรือนก็พาสิเมโอนออกมาหาเขา ๒๔ คนต้นเรือนพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของโยเซฟ แล้วเอาน้ำให้เขา เขาก็ล้างเท้าและคนต้นเรือนจัดหญ้าฟางให้ลาเขากิน ๒๕ พวกพี่ชายก็จัดเตรียมของกำนัลไว้คอยท่าโยเซฟซึ่งจะมาในเวลาเที่ยง เพราะเขาได้ยินว่าเขาจะรับประทานอาหารกันที่นั่น ๒๖ เมื่อโยเซฟกลับมาบ้าน เขาก็ยกของกำนัลที่ติดมือนั้นมาให้โยเซฟในบ้านแล้วกราบลงถึงดินต่อท่าน ๒๗ โยเซฟถามถึงทุกข์สุขของเขาและกล่าวว่า “บิดาของเจ้าผู้ซุรที่พวกเจ้ากล่าวถึงครั้งก่อนนั้นสบายดีหรือ บิดายังมีชีวิตอยู่หรือ” ๒๘ เขาตอบว่า “บิดาของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่สบายดี ท่านยังมีชีวิตอยู่” แล้วเขาก็โน้มลงกราบไหว้อีก ๒๙ โยเซฟเงยหน้าดูเห็นเบนยามินน้องชายมารดาเดียวกัน แล้วถามว่า “คนนี้เป็นน้องชายสุดท้องที่พวกเจ้าบอกแก่เราครั้งก่อนหรือ” โยเซฟกล่าวว่า “ลูกเอ๋ย ขอให้พระเจ้าทรงเมตตาแก่เจ้า” ๓๐ แล้วโยเซฟรีบไป เพราะรักน้องจนกลืนน้ำตาไว้ไม่ได้ ท่านก็หาที่ที่จะร้องไห้ ท่านจึงเข้าไปในห้องร้องไห้อยู่ที่นั่น ๓๑ โยเซฟล้างหน้าแล้วกลับออกมาแข็งใจกลืนน้ำตาสั่งว่า “ยกอาหารมาเถิด” ๓๒ พวกคนใช้ก็ยกส่วนของโยเซฟมาตั้งไว้เฉพาะท่าน ส่วนของพี่น้องก็เฉพาะพี่น้อง ส่วนของคนอียิปต์ที่จะมารับประทานด้วยนั้นก็เฉพาะเขา เพราะคนอียิปต์จะไม่รับประทานอาหารร่วมกับคนฮีบรู ด้วยว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจสำหรับคนอียิปต์ ๓๓ พวกพี่น้องก็นั่งตรงหน้าโยเซฟเรียงตั้งแต่พี่ใหญ่ผู้มีสิทธิบุตรหัวปี ลงมาจนถึงน้องสุดท้องตามวัย พี่น้องทั้งหลายมองดูตากันด้วยความประหลาดใจ ๓๔ แล้วโยเซฟก็ส่งของรับประทานให้พี่น้องเหล่านั้นต่อหน้าท่าน แต่ของที่ส่งให้เบนยามินนั้นมากกว่าของพี่ชายถึงห้าเท่า พวกเขาก็กินดื่มกับโยเซฟจนสำราญใจ

พวกพี่ชายโยเซฟถูกจับ

๔๔ โยเซฟสั่งคนต้นเรือนของท่านว่า “จัดอาหารใส่กระสอบของคนเหล่านี้ให้เต็มตามที่จะขนไปได้ และเอาเงินของเขาใส่ไว้ในปากกระสอบของทุกคน”^๑ ใส่ถ้วยของเรา คือ ถ้วยเงินนั้นไว้ในปากกระสอบของคนสุดท้ายพร้อมกับเงินค่าข้าวของเขาด้วย” คนต้นเรือนก็ทำตามคำที่โยเซฟสั่ง^๒ ครั้นเวลารุ่งเช้าคนต้นเรือนก็ให้คนเหล่านั้นออกเดินไปพร้อมกับลาของเขา^๓ “เมื่อพี่น้องออกไปจากเมืองยังไม่สู้ไกลนักโยเซฟสั่งคนต้นเรือนว่า “ลุกขึ้นไปตามคนเหล่านั้น เมื่อไปทันแล้วให้ถามพวกเขาว่า ‘ทำไมพวกเจ้าจึงทำความชั่วตอบความดีเล่า’^๔ ถ้วยนี้เป็นถ้วยเฉพาะที่เจ้านายของข้าใช้ดื่ม และใช้ทำนายนมิใช่หรือ เจ้าทำเช่นนั้นผิดมาก”^๕ คนต้นเรือนตามพวกเขาไปทัน แล้วว่าแก่พี่น้องตามคำที่โยเซฟบอก^๖ คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า “เหตุไฉนเจ้านายของข้าพเจ้าจึงว่าอย่างนี้ พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำเรื่องเช่นนี้เลย”^๗ ดูเถิด เงินที่ข้าพเจ้าพบในปากกระสอบของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ายังได้นำมาจากแผ่นดินคานาอันคืนแก่ท่าน ข้าพเจ้าทั้งหลายจะเลิกเงินทองไปจากบ้านนายของท่านได้อย่างไรเล่า^๘ หากท่านพบของนั้นที่ใครในพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านก็ให้ผู้นั้นตายเถิด และข้าพเจ้าทั้งหลายจะเป็นทาสเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย”^๙ คนต้นเรือนจึงว่า “บัดนี้ให้เป็นไปตามคำที่ท่านว่า ถ้าเราพบของนั้นที่ผู้ใด ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสของเรา แต่ท่านทั้งหลายหามีความผิดไม่”^{๑๐} พวกเขาทุกคนจึงรีบยกกระสอบของตนวางลงบนดินและเปิดกระสอบของตนออก^{๑๑} คนต้นเรือนก็ค้นดูตั้งแต่คนหัวปีจนถึงคนสุดท้าย ก็พบถ้วยนั้นในกระสอบของเบนยามิน^{๑๒} พวกเขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตน และบรรทุกขึ้นหลังลากลับมายังเมือง^{๑๓} ฝ่ายยูดาห์กับพวกพี่น้องก็มาบ้านโยเซฟ โยเซฟยังอยู่ที่นั่น พวกเขากราบลงถึงดินต่อหน้าท่าน^{๑๔} โยเซฟจึงถามเขาว่า “พวกเจ้าทำอะไรนี้ พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างไรเราทำนายนได้”^{๑๕} ยูดาห์ตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะตอบอย่างไรกับนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไร หรือข้าพเจ้าจะแก้ตัวอย่างไรได้ พระเจ้าทรงทราบความชั่วช้าของพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านแล้ว

ข้าแต่ท่าน ดูเถิด พวกข้าพเจ้าเป็นทาสของท่าน ทั้งข้าพเจ้าทั้งหลายกับคนที่เราพบถ้วยอยู่นั้นด้วย”^{๑๖} แต่โยเซฟตอบว่า “พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เรากระทำเช่นนั้น เฉพาะคนที่เราพบถ้วยในมือจะเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าจงกลับไปหาบิดาโดยสันติสุขเถิด”

ยูดาห์ยอมเป็นทาสแทนเบนยามิน

^{๑๗} ยูดาห์จึงเข้าไปใกล้โยเซฟ เรียกว่า “โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านขอกราบเรียนท่านสักคำหนึ่ง ขอท่านอย่าได้ถือโทษข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านเลย เพราะท่านก็เป็นเหมือนฟาโรห์”^{๑๘} นายของข้าพเจ้าถามข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า ‘เจ้ายังมีบิดาหรือน้องชายอยู่หรือ’^{๑๙} พวกข้าพเจ้าตอบนายของข้าพเจ้าว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายมีบิดาที่ชราแล้ว มีบุตรคนหนึ่งเกิดเมื่อบิดาชราเป็นน้องเล็ก พี่ชายของเด็กนั้นตายเสียแล้ว บุตรของมารดานั้นยังอยู่ แต่คนนี้เป็นคนเดียวและบิดารักเด็กคนนี้มาก’^{๒๐} แล้วท่านสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า ‘พาน้องคนนั้นมาที่นี่ให้เราดู’^{๒๑} ข้าพเจ้าทั้งหลายเรียนนายของข้าพเจ้าว่า ‘เด็กหนุ่มคนนี้จะพราวจากบิดาไม่ได้เพราะถ้าจากบิดาไป บิดาจะตาย’^{๒๒} ท่านบอกข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า ‘ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่พาน้องชายสุดท้ายมาด้วยกัน เจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีกเลย’^{๒๓} และต่อมาครั้นข้าพเจ้าไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายก็นำถ้อยคำของนายของข้าพเจ้าไปเล่าให้บิดาฟัง^{๒๔} และบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายสั่งว่า ‘จงกลับไปอีกซื้ออาหารมาให้พวกเราหน่อย’^{๒๕} ข้าพเจ้าทั้งหลายว่า ‘เราลงไปไม่ได้ ถ้าน้องชายสุดท้ายไปด้วยเราจึงจะลงไป เพราะเราจะเห็นหน้าท่านนั้นไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้ายอยู่กับเรา’^{๒๖} บิดาผู้รับใช้ของท่านจึงบอกข้าพเจ้าทั้งหลายว่า ‘เจ้ารู้ว่าภรรยาของเราคลอดบุตรชายให้เราสองคน^{๒๗} บุตรคนหนึ่งก็จากเราไปแล้ว เราจึงว่า ‘สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียเป็นแน่’ เราไม่ได้เห็นบุตรนั้นจนบัดนี้^{๒๘} ถ้าพวกเจ้าเอาเด็กคนนี้ไปจากเราด้วย และเขาเป็นอันตรายขึ้น พวกเจ้าก็จะทำให้เราซึ่งมีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์’^{๒๙} เหตุฉะนั้นบัดนี้เมื่อข้าพเจ้ากลับไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่าน และเด็กหนุ่มนั้นมิได้กลับไปกับข้าพเจ้า เพราะชีวิตของข้าพเจ้าติดอยู่กับชีวิต

ของเด็ก^{๓๐} และต่อมาเมื่อบิดาเห็นว่าเด็กนั้น ไม่อยู่กับพวกข้าพเจ้า บิดาก็จะตาย ผู้รับใช้ ของท่านจะเป็นเหตุให้บิดาผู้รับใช้ของท่าน ผู้มีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์^{๓๑} เพราะข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน รับประกัน นื่องไว้ต่อบิดาของข้าพเจ้าว่า ‘ถ้าข้าพเจ้าไม่ พาน้องกลับมาหาบิดา ข้าพเจ้าจะรับผิดต่อบิดาตลอดไป’^{๓๒} เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอโปรด ให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่แทนนื่องโดย เป็นทาสของนายของข้าพเจ้า ขอให้นื่องกลับไป กับพวกพี่ ของตนเถิด^{๓๓} ด้วยว่าถ้า นื่อง มิได้อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับไปหาบิดา ของข้าพเจ้าอย่างไรได้ น่ากลัวว่าจะเห็นเหตุร้าย อุบัติขึ้นแก่บิดาข้าพเจ้า”

โยเซฟแสดงตนกับพี่น้อง

๔๕ โยเซฟอดกลั้นต่อหน้าบรรดาผู้ที่ ยืนอยู่ต่อไปอีกมิได้ ท่านก็ร้องสั่งว่า “ให้ทุกคนออกไปเสียเถิด” จึงไม่มีผู้ใดยืน อยู่กับท่านด้วย ขณะที่โยเซฟแจ้งให้พี่น้อง รู้จักตัวท่าน^๒ แล้วโยเซฟร้องให้เสียงดัง คน อียิปต์ ทั้ง หลาย และ คนในสำนัก พระราชวัง ฟาโรห์ก็ไต่ยืน^๓ โยเซฟบอกพวกพี่น้องของ ตนว่า “เราคือโยเซฟ บิดาเรายังมีชีวิตอยู่ หรือ” ฝ่ายพวกพี่น้องไม่รู้ที่จะตอบประการ ใด เพราะ ตกใจ กลัว ที่เผชิญหน้า กับ โยเซฟ^๔ โยเซฟจึงบอกพี่น้อง ของตนว่า “เชิญเข้า มาใกล้เราเถิด” เขาก็เข้ามาใกล้แล้วโยเซฟ ว่า “เราคือโยเซฟน้อง ที่พี่ชายมายัง อียิปต์^๕ ฉะนั้นบัดนี้อย่าเสียใจ ไปเลย อย่าโกรธตัว เอง ที่ ชาย เรามา ที่นี้ เพราะ ว่าพระเจ้าทรง ใช้เรา ให้ มาก่อนหน้า พี่ เพื่อ จะ ได้ ช่วย ชีวิต^๖ เพราะ มีการกีดกันดารอาหารในแผ่นดินสองปี แล้ว ยังอีกห้าปี จะทำนาหรือเกี่ยวข้าวไม่ได้ เลย^๗ พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อน พี่ เพื่อสงวน หมู่นคนจากพวกพี่ไว้บนแผ่นดิน และช่วยชีวิต ของ พี่ไว้ ด้วยการ ช่วย ให้ พันอันใหญ่ หลวง^๘ ฉะนั้นบัดนี้มิใช่ พี่ เป็น ผู้ ให้ เรามา ที่นี้ แต่ พระเจ้าทรง ให้ มา พระองค์ ทรงโปรด ให้ เรา เป็นเหมือนบิดาแก่ฟาโรห์ เป็นเจ้าในราชวัง ทั้งสิ้น และเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ ทั้งหมด

โยเซฟส่งข่าวไปถึงยาโคบบิดาของตน

“เจ้าจงรีบขึ้นไปหาบิดาเราบอกท่านว่า โยเซฟ บุตรชาย ของ ท่าน พุด ดั่งนี้ ว่า “พระเจ้า

ทรงโปรดให้ลูกเป็นเจ้าเหนืออียิปต์ทั้งสิ้น ขอ ลงมาหาลูก อย่าได้ช้า^{๑๐} พ่อจะได้อาศัยอยู่ ในแผ่นดินโกเชน และพ่อจะได้อยู่ใกล้ลูก ทั้งตัวพ่อ กับลูก หลาน และฝูง แพะ แกะ ฝูง วัว และทรัพย์สินทั้งหมดของพ่อ^{๑๑} ลูกจะบำรุง รักษาพ่อที่นั่น ด้วยยังจะกีดกันดารอาหารอีกหา ปี มิฉะนั้นพ่อและครอบครัวของพ่อและผู้คนที่ พ่อมีอยู่จะยากจนไป”^{๑๒} ดูเถิด นัยนดา พี และ นัยนดา ของ เบนยามิน นื่อง ชาย ของ ข้าพเจ้า ได้ เห็น ว่า เป็น ปาก ของ ข้าพเจ้าเอง ที่ ได้ พุด กับ พี่^{๑๓} พี่จงเล่าให้บิดาของเราฟัง ถึง ยศศักดิ์ ที่ ข้าพเจ้า มี อยู่ใน อียิปต์ และ ที่ พี่ ได้ เห็น นั้น ทุก ประการ พี่จงรีบพาบิดาเราลงมา ที่นี้เถิด”^{๑๔} โยเซฟกอดคอเบนยามินผู้น้อง แล้วร้องให้ เบนยามินก็กอดคอโยเซฟร้องให้ เหมือนกัน^{๑๕} ยิ่งกว่านั้นโยเซฟจึงจูบพี่ชาย ทั้งปวง และ ร้องให้ หลังจากนั้น พี่น้อง ของ ท่านก็สนิทสนมกับโยเซฟ

โยเซฟส่งรถถึงคานาอันไปรับยาโคบ

“๑๖ ชาว ว่า “พี่น้อง ของ โยเซฟ มา” ไป ถึง ราชวัง ฟาโรห์ ฟาโรห์ กับ ข้าราชการ ของ พระองค์ก็พากันยืนดี^{๑๗} ฟาโรห์รับสั่งกับโยเซฟว่า “พูดกับพี่น้องของท่านว่า ‘ทำดังนี้ คือเอาของบรรทุกสัตว์กลับไปแผ่นดินคานาอัน^{๑๘} พาบิดาและครอบครัวของเจ้ามาหาเรา เราจะประทานของดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์ ให้พวกเขา พวกเขาจะได้รับประทานผลอัน อุดมบริบูรณ์ของประเทศนี้’^{๑๙} เราสั่งเจ้าแล้ว จงทำดังนี้ เארถบรรทุกจากประเทศอียิปต์ ไปรับเด็กเล็กและภรรยาของเจ้ากับน้าบิดา ของเจ้ามา^{๒๐} อย่าเสียศยทรัพย์สินสมบัติเลย เพราะของดีที่สุดในทวีปประเทศอียิปต์ เป็นของ เจ้าแล้ว”^{๒๑} บรรดาบุตรของอิสราเอลก็ ทำ ตาม โยเซฟ จัดรถบรรทุกให้เขาตามรับสั่ง ของฟาโรห์ กับให้เสบียงรับประทานตามทาง^{๒๒} โยเซฟให้เสื้อผ้าคนละสำหรับ แต่ให้เงินแก่ เบนยามินสาม ร้อย เหรียญ กับ เสื้อห้าสำหรับ^{๒๓} โยเซฟฝากของต่อไปนึ่งให้บิดา คือลาสิบ ตัวบรรทุกของดีที่สุดในประเทศอียิปต์ และ ลาตัวเมียอีกสิบตัวบรรทุกข้าว ขนมปัง และ เสบียงอาหารสำหรับให้บิดารับประทานตาม ทาง^{๒๔} ดังนั้นโยเซฟส่งพี่น้องไป แล้ว เขาก็ออกไป แล้วท่านสั่งเขาว่า “จงระวังให้ดี อย่าได้วิวาทกันตามทาง”^{๒๕} พวกพี่น้อง ก็ พากันขึ้นไปจากอียิปต์เข้าไปในแผ่นดินคานา

นาอันไปหายาโคบบิดาของตน ^{๒๖}บอกบิดา ว่า “โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด” แต่จิตใจยาโคบงงงใจเพราะยังไม่เชื่อเขา ^{๒๗}เขาจึงเล่าคำของโยเซฟให้บิดาฟังทุกประการ คือคำที่โยเซฟสั่งพวกเขาไว้ เมื่อยาโคบเห็นรถบรรทุกที่โยเซฟส่งมารับตน จิตใจของท่านก็ฟื้นแถมขึ้นขึ้น ^{๒๘}อิสราเอลจึงว่า “เราอิ่มใจแล้ว โยเซฟลูกเรายังมีชีวิตอยู่ เราจะไปเห็นลูกก่อนเราตาย”

ยาโคบลงไปยังอียิปต์

๔๖ ^๑อิสราเอล เดินทาง ไป พร้อม กับ ทรัพย์ทั้งหมด มาถึงเมืองเบเออร์เซบา และถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของอิสอัคบิดาของตน ^๒พระเจ้าตรัสแก่อิสราเอลโดยนิมิตในเวลากลางคืนว่า “ยาโคบ ยาโคบเอ๋ย” ยาโคบทูลว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พระเจ้าข้า” ^๓พระองค์จึงตรัสว่า “เราคือพระเจ้า คือพระเจ้าของบิดาเจ้า อย่ากลัวที่จะลงไปยังอียิปต์เพราะเราจะให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ที่นั่น ^๔เราจะลงไปกับเจ้าถึงอียิปต์ และเราจะพาเจ้าขึ้นมาอีกด้วยแน่ และโยเซฟจะวางมือบนตาเจ้า” ^๕ยาโคบก็ยกไปจากเบเออร์เซบา บรรดาบุตรชายอิสราเอลก็พา ยาโคบ บิดา ขึ้น รถบรรทุกที่ ฟาโรห์ ส่งมารับ ไปกับ ลูก หลาน เล็กๆ และ ภรรยา ของ เขา ^๖ เขาพาฝูงสัตว์ของตนและทรัพย์ที่เขาได้มาในแผ่นดินคานาอันนั้นไปอียิปต์ ทั้ง ยาโคบกับบรรดาเชื้อสายของท่าน ^๗คือลูก หลานชายหญิงและเชื้อสายทั้งหมดของท่าน เข้าไปในอียิปต์ ^๘ต่อไปนี้เป็นชื่อลูกหลานของอิสราเอลที่เข้าไปในอียิปต์ ทั้งยาโคบ และบุตรชายของท่านคือ รูเบน บุตรหัวปีของ ยาโคบ ^๙และบุตรชายของรูเบน คือ ฮาโนค บัสลู เฮสโรน และคารมี ^{๑๐}บุตรชายของสิเมโอน คือ เยมุเอล ยามีน โอหาด ยาคิน และ โศหาร์ กับชูล บุตรชายของหญิงคนคานาอัน ^{๑๑}บุตรชายของเลวี คือ เกอร์ชอน โคฮาท และเมรารี ^{๑๒}บุตรชายของยูดาห์คือ เอร์ โอนัน เซ-ลาห์ เปเรศ เศ-ราห์ แต่เอร์และโอนัน ได้ถึงแก่ความตายในแผ่นดินคานาอัน บุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน และฮามูล ^{๑๓}บุตรชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูวาห์ โยบ และ ซิมโรน ^{๑๔}บุตรชายของเศบูลุน คือ เฮเรด เอโลน และยาเลเอล ^{๑๕}พวกเหล่านี้เป็นบุตร

ชายของนางเลอาห์ ซึ่งนางคลอดให้ยาโคบใน บัดตานอรัม กับบุตรสาวชื่อ ดินาห์ บุตรชายหญิงหมดด้วยกันมีสามสิบสามคน ^{๑๖}บุตรชายของกาด คือ คิฟโอน อักกี ซุนี เอสโบน เอร์รี อาโรดี และอาเรลี ^{๑๗}บุตรชายของอาเชอร์ คือ ยิมนาห์ อิซออาห์ อิซอูเอ และเบรืออาห์ กับเสราห์น้องสาวของเขา และบุตรชายของเบรืออาห์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอล ^{๑๘}พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางสิลปาห์ ผู้ที่ลาบับนยกให้แก่นางเลอาห์บุตรสาวของตน และบุตร สิบหกคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ ^{๑๙}บุตรชายของนางราเชลภรรยายาโคบคือ โยเซฟและเบนยามิน ^{๒๐}มันสเสห์กับเอฟราอิม เกิดแก่โยเซฟในแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งนางอาเสนัทบุตรสาวของไปทิเฟรา บุโรหิตเมืองโอนคลอดให้ท่าน ^{๒๑}บุตรชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ อัซเบล เก-รา นาอามาน เอไฮ โธฆ มุบปีม หุบปีม และอาร์ด ^{๒๒}พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางราเชลที่เกิดแก่ยาโคบ มี สิบสี่คนด้วยกัน ^{๒๓}บุตรชายของดานคือ หุซิม ^{๒๔}บุตรชายของนฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนี เยเซอร์ และซิลเลม ^{๒๕}พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางบิลฮาห์ ผู้ที่ลาบับนยกให้แก่นางราเชลบุตรสาวของตน และบุตรเจ็ดคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ ^{๒๖}บรรดาคนของยาโคบซึ่ง ออกมาจากบั้นเอาจของท่านที่เข้ามาในอียิปต์ นั้น นับภรรยาของบุตรชายยาโคบ มี สิบหกคนด้วยกัน ^{๒๗}บุตรชายของโยเซฟซึ่ง เกิดแก่ท่านในอียิปต์มีสองคน นับคนทั้งปวง ในครอบครัวของยาโคบที่เข้ามาในอียิปต์ได้ เจ็ดสิบคน

ญาติพี่น้องของโยเซฟไป อาศัยในเมืองโกเชน

^{๒๘}ยาโคบให้ยูดาห์ล่วงหน้าไปหาโยเซฟ เพื่อจะนำหน้า ไปยังเมืองโกเชน แล้วพวกเขา ก็มาถึงแผ่นดินโกเชน ^{๒๙}โยเซฟก็จัดรถม้าของตนขึ้นไปยังเมืองโกเชนรับอิสราเอล บิดาของตน พอเห็นบิดาท่านก็กอดคอบิดาไว้ร้องไห้เป็นเวลานาน ^{๓๐}อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “เดี๋ยวนี้พ่อจะตายก็ตามเกิด เพราะพ่อได้เห็นหน้าเจ้าแล้ว และรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่” ^{๓๑}โยเซฟจึงบอกพี่น้องและครอบครัวของบิดาว่า “เราจะขึ้นไปแสดงแก่ฟาโรห์และทูลแก่พระองค์ว่า “พี่น้องและครอบครัวของ บิดาผู้เคยอยู่ในแผ่นดินคานาอันนั้นมาหา

ข้าพระองค์แล้ว”^{๓๒} คนเหล่านั้นเป็นผู้เลี้ยงแกะ มีอาชีพเลี้ยงสัตว์ เขาพาฝูงแพะแกะฝูงวัวกับทรัพย์สินสมบัติของเขาทั้งสินมาด้วย”^{๓๓} และต่อมาเมื่อฟาโรห์จะรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าและจะถามว่า “พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร”^{๓๔} ท่านทั้งหลายจึงทูลว่า “การทำให้มาหาเลี้ยงชีพของผู้รับใช้ของพระองค์นั้นเกี่ยวข้องกับพวกสัตว์ใช้งานตั้งแต่เป็นเด็กมาจนทุกวันนี้ ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ด้วย” เพื่อท่านทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน เหตุว่าคนเลี้ยงแกะทุกคนนั้นเป็นที่พึงรังเกียจสำหรับชาวอียิปต์”

ยาโคบเข้าเฝ้าฟาโรห์

๔๗ โยเซฟ เข้าไป ทูลฟาโรห์ว่า “บิดาและพี่น้องของข้าพระองค์กับฝูงแพะแกะฝูงวัว และทรัพย์สินสมบัติของเขาทั้งสินมาจากแผ่นดินคานาอันแล้ว ดูกิจิต พวกเขาอยู่ในแผ่นดินโกเชน”^๒ โยเซฟ เลือกคนจากหมู่พี่น้อง คือผู้ชายห้าคนพาไปเฝ้าฟาโรห์^๓ ฟาโรห์ตรัสถามพี่น้องของโยเซฟว่า “พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร” เขาทูลฟาโรห์ว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้เลี้ยงแพะแกะ ทั้งพวกข้าพระองค์และบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์”^๔ เขาทูลฟาโรห์อีกว่า “พวกข้าพระองค์มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้เพราะไม่มีทุ่งหญ้าจะเลี้ยงสัตว์ของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะเหตุว่าในแผ่นดินคานาอันนั้นกั้นดารอาหารหนัก เหตุฉะนั้นบัดนี้ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชนเถิด”^๕ ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า “บิดาและพี่น้องของท่านมาหาท่านแล้ว^๖ ท่านมีประเทศอียิปต์อยู่ต่อหน้า ให้บิดาและพี่น้องของท่านตั้งหลักแหล่งอยู่ในแผ่นดินดีที่ สุดคือให้เขาอยู่แผ่นดินโกเชน แล้วในพวกพี่น้องนั้น ถ้าท่านรู้ว่าผู้ใดเป็นคนมีความสามารถ จงตั้งผู้นั้นให้เป็นหัวหน้ากองเลี้ยงสัตว์ของเรา”^๗ โยเซฟก็พาโยาคอบบิดาของท่านเข้าเฝ้าฟาโรห์ ยาโคบก็ถวายพระพรแก่ฟาโรห์^๘ ฟาโรห์จึงตรัสถามยาโคบว่า “อายุท่านได้เท่าไร”^๙ ยาโคบทูลตอบฟาโรห์ว่า “ข้าพระองค์ดำรงชีวิตสัญจรอยู่นับได้ร้อยสามสิบปี ชีวิตของข้าพระองค์สั้นและมีความลำบาก ไม่เท่าอายุบรรพบุรุษของข้าพระองค์

ในวันที่ดำรงชีวิตสัญจรอยู่นั้น”^{๑๐} ยาโคบถวายพระพรแก่ฟาโรห์ แล้วทูลลาไปจากฟาโรห์^{๑๑} ฝ่ายโยเซฟให้บิดาและพวกพี่น้องของตนอยู่และถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในประเทศอียิปต์ ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือ ในแผ่นดินนราเมเสส ตามรับสั่งของฟาโรห์^{๑๒} โยเซฟเลี้ยงดูบิดาและพวกพี่น้องรวมทั้งครอบครัวของตน ให้มีอาหารรับประทานตามจำนวนคนในครอบครัว

โยเซฟช่วยอาหารให้แก่ประชาชนและซื้อที่ดินสำหรับฟาโรห์

^{๑๓} และทั่วแผ่นดินขาดอาหาร เพราะการกั้นดารอาหารร้ายแรง จนแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน ทั้งสิ้นทิวไทยเพราะการกั้นดารอาหาร^{๑๔} โยเซฟรวบรวมเงินทั้งหมดที่ได้จากการขายข้าวในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และโยเซฟนำเงินนั้นไปไว้ในราชวังฟาโรห์^{๑๕} เมื่อเงินในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอันหมดแล้ว ชาวอียิปต์ทั้งปวงมารบเรียนโยเซฟว่า “ขออาหารให้พวกข้าพเจ้าเถิด เหตุใดพวกข้าพเจ้าจะต้องอดตายต่อหน้าท่านเพราะเงินหมดแล้ว”^{๑๖} โยเซฟจึงบอกว่า “ถ้าเงินหมดแล้วจงเอาฝูงสัตว์ของเจ้ามาและเราจะให้ข้าวแลกกับสัตว์”^{๑๗} เขาก็นำฝูงสัตว์มาให้โยเซฟ โยเซฟก็ให้อาหารแก่เขว้แลกกับม้า แพะแกะ ฝูงวัว และลา ในปีนั้นท่านจ่ายอาหารแลกกับสัตว์ต่างๆ ของเขา^{๑๘} เมื่อปีนั้นสิ้นสุดลงแล้ว เขาก็มาหาท่านในปีที่สองกราบเรียนท่านว่า “พวกข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังเรื่องนี้ไว้จากนายของข้าพเจ้าว่า เงินของข้าพเจ้าหมดแล้วและฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าก็เป็นของนายแล้วด้วย ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดเหลือในสายตาของท่านเลย เว้นแต่ตัวข้าพเจ้ากับที่ติดเท่านั้น”^{๑๙} เหตุใดข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องอดตายต่อหน้าต่อตาท่านเล่า ทั้งตัวข้าพเจ้ากับที่ติดของข้าพเจ้าทั้งหลายด้วยขอท่านโปรดซื้อพวกข้าพเจ้ากับที่ติดแลกกับอาหาร ข้าพเจ้าทั้งหลายกับที่ติดจะเป็นทาสของฟาโรห์ ขอท่านโปรดให้เมล็ดข้าวแก่พวกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้และไม่ตายเพื่อที่ติดนั้นจะไม่รกร้างไป”^{๒๐} โยเซฟก็ซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้แก่ฟาโรห์ เพราะคนอียิปต์ทุกคนขายไร่นาของตนเนื่องจากการกั้นดารอาหารรุนแรง

ต่อ เขายัง นัก เพราะ ฉะนั้น แผ่น ดิน จึง ตก เป็นของฟาโรห์^{๒๑} ส่วนประชาชนเหล่านั้นโยเซฟให้เขาย้ายไปอยู่ที่เมืองต่างๆทั่วประเทศอียิปต์^{๒๒} วันแต่ที่ดินของพวกบุโรหิตเท่านั้น โยเซฟไม่ได้ซื้อ เพราะบุโรหิตได้รับปันส่วนจากฟาโรห์ และดำรงชีวิตอาศัยตามส่วนที่ฟาโรห์พระราชทาน เหตุฉะนี้เขาจึงไม่ได้ขายที่ดินของเขา^{๒๓} โยเซฟชี้แจงแก่ประชาชนทั้งปวงว่า “ดูเถิด วัน นี้เราซื้อตัว พวกเจ้า กับที่ดินของเจ้า ให้ เป็นของฟาโรห์ แล้ว นี้เราจะให้เมล็ดข้าวแก่พวกเจ้าและพวกเจ้าจงเอาไปหว่านเถิด^{๒๔} และต่อมาเมื่อได้ผลแล้วจงถวายส่วนหนึ่งในห้าส่วนแก่ฟาโรห์ เก็บสี่ส่วนไว้เป็นของตน สำหรับใช้เป็นเมล็ดข้าวบ้าง เป็นอาหารสำหรับเจ้าและครอบครัวกับเด็กเล็กบ้าง”^{๒๕} คนทั้งหลายก็กล่าวว่า “ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายยอมเป็นทาสของฟาโรห์”^{๒๖} โยเซฟ ตั้งเป็นกฎหมายในประเทศอียิปต์ตราบท่าทุกวันนั้นว่า ให้ฟาโรห์ได้ ส่วนหนึ่งในห้า ส่วน วัน แต่ ที่ดิน ของบุโรหิตเท่านั้นไม่ตกเป็นของฟาโรห์

ยาโคบต้องการถูกฝังไว้ในเฮโบรน

^{๒๗}พวกอิสราเอลอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ณ แผ่นดินโกเชน เขามีทรัพย์สมบัติที่น้น และมีลูกหลานทวีขึ้นมากมาย^{๒๘} ยาโคบมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินอียิปต์สิบเจ็ดปี รวมอายุยาโคบได้ร้อยสี่สิบเจ็ดปี^{๒๙} เวลาที่อิสราเอลจะสิ้นชีพก็ใกล้เข้ามาแล้ว ท่านจึงเรียกโยเซฟบุตรชายท่านมาสั่งว่า “ถ้าเดี๋ยวนี้เราได้ ได้รับความกรุณาในสายตาของเจ้า เราขอร้องให้เจ้าเอามือของเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา และปฏิบัติต่อเราด้วยความเมตตากรุณา และจริงใจ ขอเจ้าโปรดอย่าฝังศพเราไว้ในอียิปต์เลย^{๓๐} แต่เราจะถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเรา แล้วเจ้าจงนำเราออกจากอียิปต์ไปฝังไว้ ณ ที่ฝังศพบิดาเราเถิด” โยเซฟก็สัญญาว่า “ข้าพเจ้าจะกระทำตามที่ท่านสั่ง”^{๓๑} อิสราเอลจึงบอกว่า “จงปฏิญาณตัวให้เราด้วย” โยเซฟก็ปฏิญาณให้บิดา แล้วอิสราเอลก็กราบลงที่บนหัวนอน

บุตรชายโยเซฟเยี่ยมเยียนยาโคบ

๔๘^๑และ ต่อ มา ภาย หลัง เหตุการณ์ บิดาของท่านป่วย” โยเซฟก็พามนัสเสห์และเอเฟราอิมบุตรชาย ทั้ง สอง ของ ตน ไป^๒ มีคนบอกยาโคบว่า “ดูเถิด โยเซฟบุตรชาย มาหาท่าน” อิสราเอลก็รวบรวมกำลังลุกขึ้นนั่งบนที่นอน^๓ ยาโคบ จึง พุด กับ โยเซฟ ว่า “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้สำแดงพระองค์แก่พ่อที่ตำบลลูสในแผ่นดินคานาอัน และทรงอวยพระพรแก่พ่อ^๔ และตรัสแก่พ่อว่า ‘ดูเถิด เราจะให้เจ้ามีลูกตกทวิยางขึ้นและเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และจะยกแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์’^๕ ส่วนบุตรชาย ทั้งสองของเจ้าที่เกิดแก่เจ้าในประเทศอียิปต์ก่อนพ่อมาหาเจ้าในอียิปต์ก็เป็นบุตรของเอเฟราอิม และมนัสเสห์จะต้องเป็นของพ่อเหมือนรูเบนและสิเมโอน^๖ ส่วนบุตรของเจ้าที่เกิดมาภายหลังเขาจะนับเป็นบุตรของเจ้า เขาจะได้ชื่อตามพี่ชายในการรับมรดกของเขา^๗ และสำหรับพ่อเมื่อพ่อจากบิดานมา นางราเชลซึ่งอยู่กับพอก็ได้สิ้นชีวิตในแผ่นดินคานาอันขณะอยู่ตามทางยังห่างจากเอเฟราธาแล้วพ่อได้ฝังศพเธอไว้ริมทางไปเอเฟราธาที่ชื่อเบธเลเฮม”^๘ อิสราเอลเห็นบุตรชาย ทั้ง สอง ของ โยเซฟ จึง ถาม ว่า “นี่ใคร”^๙ โยเซฟตอบบิดาของตนว่า “นี่เป็นบุตรชายของลูกที่พระเจ้าประทานแก่ลูกในแผ่นดินนี้” อิสราเอลจึงว่า “ขอเจ้าพาบุตรทั้งสองเข้ามาเพื่อพ่อจะได้ให้พรแก่เขา”^{๑๐} คราวนั้นตาของอิสราเอลมืดมัวไปเพราะชรา มองอะไรไม่เห็น โยเซฟพาบุตรเข้ามาใกล้บิดา บิดาก็จับกอดเขา^{๑๑} อิสราเอลบอกโยเซฟว่า “แต่ก่อนพ่อคิดว่า จะไม่ได้เห็นหน้าเจ้า แต่ดูเถิด พระเจ้าทรงโปรดให้พ่อเห็นทั้งเชื้อสายของเจ้าด้วย”^{๑๒} โยเซฟเอาบุตรออกมาจากระหว่างเข่าของท่าน แล้วกราบลงถึงดิน

เอเฟราอิมกับมนัสเสห์จะเป็นหัวหน้าตระกูลสองตระกูลของอิสราเอล

^{๑๓}โยเซฟ จูง บุตร ทั้ง สอง เข้าไป ใกล้ บิดา มือขวาจับเอเฟราอิมให้อยู่ข้างซ้ายอิสราเอล และ มือ ซ้าย จับ มนัส เสห์ ให้ อยู่ ข้าง ขวา อิสราเอล^{๑๔}ฝ่าย อิสราเอล ก็ เหยียด มือขวา

ออกวางบนศีรษะเอฟราอิมผู้เป็นน้อง และมือซ้ายวางไว้บนศีรษะมนัสเสห์ โดยตั้งใจเหยียดมือออกเช่นนั้น เพราะมนัสเสห์เป็นบุตรหัวปี^{๑๔} แล้วอิสราเอลกล่าวคำอวยพรแก่โยเซฟว่า “ขอพระเจ้าที่อับราฮัมและอิสอัคบิดาข้าพเจ้าดำเนิน อยู่เฉพาะ พระพักตร์นั้น ขอพระเจ้าผู้ทรงบำรุงเลี้ยงชีวิตข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้^{๑๖} ขอทูตสวรรค์ที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้นโปรดอวยพรแก่เด็กหนุ่มทั้งสองนี้ ให้เขาสืบชื่อของข้าพเจ้าและชื่อของอับราฮัมและชื่อของอิสอัคบิดาของข้าพเจ้าไว้ และขอให้เขาเจริญขึ้น เป็นมวลชนบนแผ่นดินเกิด”^{๑๗} ฝ่ายโยเซฟเมื่อเห็นบิดาวางมือข้างขวาบนศีรษะของเอฟราอิมก็ไม่พอใจ จึงจับมือบิดาจะยกจากศีรษะเอฟราอิมวางบนศีรษะมนัสเสห์^{๑๘} โยเซฟพูดกับบิดาของตนว่า “ไม่ถูกบิดาของข้าพเจ้า เพราะคนนี้เป็นหัวปี ขอท่านวางมือขวาบนศีรษะคนนี้เถิด”^{๑๙} บิดาก็ไม่ยอมจึงตอบว่า “พอรู้แล้ว ลูกเอ๋ย พอรู้แล้ว เขาจะเป็นคนตระกูลหนึ่งด้วย และเขาจะใหญ่โตด้วย แต่แท้จริงน้องชายจะใหญ่โตกว่าพี่ และเชื้อสายของน้องนั้นจะเป็นคนหลายประชาชาติด้วยกัน”^{๒๐} วันนั้นอิสราเอลก็ให้พรแก่ทั้งสองคนว่า “พวกอิสราเอลจะใช้ชื่อเจ้าให้พรว่า ‘ขอพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิม และเหมือนมนัสเสห์เถิด’” อิสราเอลจึงให้เอฟราอิมเป็นใหญ่กว่ามนัสเสห์^{๒๑} อิสราเอลบอกโยเซฟว่า “ดูเถิด พ่อจะตายแล้ว แต่พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าและจะพาพวกเจ้ากลับไปสู่แผ่นดินของบรรพบุรุษของเจ้า”^{๒๒} ยิ่งกว่านั้นอีก พ่อจะยกส่วนหนึ่งที่พ่อตีได้จากมือคนอาโมไรต์ด้วยดาบและธนูของพ่อฉันให้แก่เจ้าแทนที่จะให้พี่น้องของเจ้า”

ศาสตาดพยากรณ์ยาโคบกล่าวคำอวยพรแก่ทุกตระกูล

๔๙ ยาโคบเรียกบรรดาบุตรชายของตนมา สั่งว่า “พวกเจ้ามาชุมนุมกันแล้ว เรา จะ บอก เหตุ ที่ จะ บังเกิด แก่ เจ้า ในยุคสุดท้าย บุตรชายของยาโคบเอ๋ย จงมาประชุมกันฟัง จงฟังคำอิสราเอลบิดาของเจ้า^๑ รูเบนเอ๋ย เจ้าเป็นบุตรหัวปีของเรา เป็นกำลังและเป็นผลแรกแห่งริ้วแรงของเรา เป็นยอดแห่งความมีเกียรติและยอดของ

ความรุนแรง^๒ เจ้าไม่มั่นคงเหมือนดั่งน้ำ จึงเป็นยอดไม่ได้ ด้วยเจ้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนบิดาของเจ้า เจ้าทำให้ที่นอนนั้นเป็นมลทิน เจ้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนของเรา^๓ สิเมโอนกับเลวีเป็นพี่น้องกัน เครื่องอาวุธร้ายกาจอยู่ในที่อาศัยของเจ้า^๔ โย จิตวิญญาณของเราเอ๋ยอย่าเข้าไปในที่ลึกลับของเจ้า ยศบรรดาศักดิ์ของเราเอ๋ย อย่าเข้าร่วมในที่ประชุมของเราเลย เหตุว่าเราฆ่าคนด้วยความโกรธ เราทำลายกำแพงเมืองตามอำเภอใจเรา^๕ ให้ความโกรธอันรุนแรงของเราเป็นที่แข่ง ให้ความโทโสร้ายของเราเป็นที่สาปเกิด เรา จะ ให้ เขา แยกแยกกัน ในพวกยาโคบ จะ ให้ เขา พลัดพราก ไป ใน พวก อิสราเอล^๖ ยูดาห์เอ๋ย พวกพี่น้องจะสรรเสริญเจ้า มือของเจ้าจะจับคอของศัตรูของเจ้า บุตรทั้งหลายของบิดาจะกราบเจ้า^๗ ยูดาห์เป็นลูกสิงโต ลูกเอ๋ย เจ้าก็ได้ลุกขึ้นจากการจับสัตว์ เขาก็มลง เขามอบลงเหมือนสิงโตตัวผู้ และเหมือนสิงโตแก่ ใครจะเหยยเขาให้ลุกขึ้น^๘ ธารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าชีโลห์จะมู และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น^๙ เขาผูกกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่น และผูกกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่นดีที่สุด เขาชักผ้าของเขาด้วยน้ำองุ่น เขาชักเสื้อผ้าของเขาด้วยเลือดแห่งผลองุ่น^{๑๐} ดา เขาจะแดงด้วยน้ำองุ่น และพื้นเขาขาวด้วยน่านม^{๑๑} เศบูลุนจะอาศัยอยู่ที่ท่าเรือริมทะเล เขาจะเป็นท่าจอดเรือ เขตแดนของเขาจะต่อ กันไป ถึง เมืองไซดอน^{๑๒} ฝ่ายอิสสาคาร์เป็นตัวลามีกำลังมากมอบลงกลางสัมภาระของ มัน^{๑๓} เขาเห็นว่าที่พักดี และแผ่นดินสลาย จึง ย่อ บ่า ของ ตน ลง รับ ไว้ ย่อม เป็น ทาส รับ ใช้ การงาน^{๑๔} ส่วนดานจะปกครองพลไพร่ของตน เหมือนเป็นตระกูลหนึ่งในอิสราเอล^{๑๕} ดานจะเป็นงูอยู่ตามทาง เป็นงูพิษที่อยู่ ในหนทางที่กัดสั้นเท้าม้า ให้คนขี่ตกหยางลง^{๑๖} โย ช้า แต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ รูดคอยความรอดจากพระองค์^{๑๗} ฝ่ายกาตนั้นจะมีกองทัพมายู่เฝ้าเขา แต่ในที่สุดเขาจะกลับตามไล่ตีกองทัพนั้น^{๑๘} อาหารบริบูรณ์จะเกิดจากอาเซอร์ และเขาจะผลิตเครื่องเสวยสำหรับกษัตริย์^{๑๙} นัฟทาลีเป็นกวางตัวเมียที่ปลดปล่อย เขากล่าวคำอันไพเราะ^{๒๐} โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผลดก เป็นกิ่งที่เกิดผลดกอยู่

ริมบ่อน้ำ มีกิ่งพาดข้ามกำแพง^{๒๓} พวกพรานธนูได้ทำให้เขาทุกข์โศก ทั้งยิงและเกลียดชังเขา^{๒๔} แต่ธนูของเขาเอง ยืนหยัดต่อสู้อำนาจของเขามีกำลังขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพของยาโคบ (ผู้เลี้ยงแกะ คือ อิสราเอล มา จาก พระองค์นั้น)^{๒๕} โดยพระเจ้าของ บิดา เจ้าผู้จะทรงช่วยเจ้า โดยพระองค์ ทรงศักดิ์านภาพใหญ่ยิ่ง ผู้จะทรงอวยพระพรแก่เจ้าด้วยพรที่มาจากฟ้าเบื้องบน พรที่มาจากใต้ทะเลเบื้องล่าง พรที่มาจากนม และครรภ์^{๒๖} ส่วนพรที่มาจากบิดาของเจ้า มีมากกว่าพรที่มาจากบรรพบุรุษของเรา จนถึงที่สุดแห่งเนินเขาเนื่องนิത്യ ขอพรเหล่านั้นอยู่บนศีรษะของโยเซฟ และอยู่เบื้องบนกระหม่อมศีรษะแห่งผู้ที่ต้องพรากจากพี่น้อง^{๒๗} ฝ่ายเบนยามินจะล่าเหยื่อเหมือนสุนัขป่า เวลาเช้าเขาจะกินเหยื่อเสีย เวลาเย็นเขาจะแบ่งปันของที่แย่งชิงไว้”^{๒๘} ทั้งหมดนี้เป็นตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล นี่เป็นถ้อยคำที่บิดากล่าวไว้แก่เขาและอวยพรเขา ยาโคบให้พรแก่ทุกคนอย่างเหมาะสมกับแต่ละคน

สถานที่ฝังศพของยาโคบ

^{๒๙} ยาโคบ ก้มศีรษะ และ กล่าว แก่ เขา ว่า “เราจะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเรา จงฝังเราไว้กับบรรพบุรุษของเราในถ้ำที่นาของเอโฟรนคนฮิตไทต์”^{๓๐} ในถ้ำที่อยู่ในนาชื่อมคเป-ลาห์ หนามัมเรในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อกับนาของเอโฟรนคนฮิตไทต์ไว้เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน^{๓๑} ณ ที่นั้นเขาฝังศพ อับราฮัม และซาราห์ ภรรยาของเขา ที่นั้นเขาได้ฝังศพ อิสอัค และเรเบคาห์ ภรรยาของเขา และที่นั้นเขาฝังศพเลอาห์^{๓๒} นากับถ้ำที่อยู่ในนานั้นเราซื้อจากลูกหลานของเฮท”^{๓๓} เมื่อยาโคบสั่งบุตรชายของตนเสร็จแล้ว ก็ยกเท้าขึ้นบนที่นอน แล้วก็สิ้นลมหายใจ และถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่าน

การฝังศพของยาโคบ

๕๐ ^๑โยเซฟซบหน้าลงที่หน้าบิดาแล้ว ร้องไห้และจูบท่าน ^๒โยเซฟบัญชาพวกหมอที่เป็นข้าราชการของตน ให้ออบยารักษาศพบิดาไว้ พวกหมอก็ออบยารักษาศพอิสราเอล ^๓เขาทำการออบยารักษาศพจนถึง

สี่สิบวัน จึงสำเร็จเวลาของการออบยารักษาศพ ชาวอียิปต์ก็ไว้ทุกข์ให้อิสราเอลถึงเจ็ดสิบวัน ^๔เมื่อวันเวลาที่ไว้ทุกข์ให้ท่านผ่านพ้นไปแล้ว โยเซฟก็เรียนข้าราชการสำนักของฟาโรห์ว่า “ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอโปรดไปทูลที่พระกรรณของฟาโรห์ว่า ^๕บิดาให้เราปฏิญาณไว้โดยกล่าวว่า ‘ดูเถิด พ่อจวนจะตายแล้ว จงเอาศพพ่อไปฝังไว้ในอูโมงค์ที่พ่อได้ขุดไว้สำหรับพ่อ ณ แผ่นดินคานาอัน’ เหตุฉะนั้น บัดนี้ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าขึ้นไปฝังศพบิดาแล้วข้าพเจ้าจะกลับมาอีก” ^๖ฟาโรห์ก็รับสั่งว่า “จงขึ้นไปฝังศพบิดาของท่านตามคำที่บิดาให้ท่านปฏิญาณไว้ นั่นเถิด” ^๗โยเซฟจึงขึ้นไปฝังศพบิดา พวกข้าราชการของฟาโรห์ผู้ใหญ่ในราชสำนักและบรรดาผู้ใหญ่ทั่วแผ่นดินอียิปต์ทั้งสิ้นก็ติดตามไปด้วย ^๘กับครอบครัวทั้งหมดของโยเซฟ พวกพี่น้องและครอบครัวของบิดาท่านก็ไปด้วยเหมือนกัน เว้นแต่เด็กเล็กๆและฝูงแพะแกะฝูงวัวเท่านั้น เขาให้อยู่ในแผ่นดินโกเชน ^๙มีขบวนราชรถ ขบวนม้าไปกับท่าน เป็นขบวนใหญ่มาก ^{๑๐}เขาก็พากันมาถึงลานนวดข้าวแห่งอูทาด ซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ที่นั้นเขาร้องให้คร่ำครวญเป็นอันมาก โยเซฟก็ไว้ทุกข์ให้บิดาเจ็ดวัน ^{๑๑}เมื่อชาวแผ่นดินนั้นคือคนคานาอันได้เห็นการไว้ทุกข์ที่ลานอูทาด เขาจึงพูดกันว่า “นี่เป็นการไว้ทุกข์ใหญ่ของชาวอียิปต์” เหตุฉะนั้นเขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า อาเบลมีสราอิม ตำบลนั้นอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ^{๑๒}บุตรชายยาโคบกระทำตามคำที่ท่านสั่งเขาไว้ ^{๑๓}คือบรรดาบุตรชายเชิญศพไปยังแผ่นดินคานาอัน แล้วฝังไว้ในถ้ำที่อยู่ในนาชื่อมคเป-ลาห์ ซึ่งอับราฮัมซื้อไว้กับนาจากเอโฟรนคนฮิตไทต์เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน อยู่หนามัมเร ^{๑๔}เมื่อฝังศพบิดาแล้ว โยเซฟก็กลับมายังอียิปต์ ทั้งท่านกับพวกพี่น้องและคนทั้งปวงที่ไปในงานฝังศพบิดาของท่าน

โยเซฟลอบประโลมพวกพี่น้อง

^{๑๕}เมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟเห็นว่าบิดาสิ้นชีวิตแล้ว เขาจึงพูดว่า “บางทีโยเซฟจะชังพวกเรา และจะแก้แค้นพวกเราแน่นอน เพราะการประทุษร้ายที่พวกเราเคยกระทำแก่เขา” ^{๑๖}พวกพี่ก็ใช้คนไปเรียนโยเซฟ

ว่า “บิดาท่านเมื่อก่อนจะสิ้นใจนั้นสั่งไว้ว่า ^{๑๗}“พวกเจ้าจงเรียนโยเซฟว่า บัดนี้เราขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดและบาปของพวกพี่ชายที่ประทุษร้ายท่าน’ บัดนี้ขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดของข้าพเจ้าทั้งหลาย ผู้รับใช้ของพระเจ้าของบิดาท่าน” โยเซฟจึงร้องไห้เมื่อฟังพี่ชายเรียนดังนี้ ^{๑๘}พี่ชายก็พากันมากวบบงต่อหน้าโยเซฟด้วยว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน” ^{๑๙}โยเซฟจึงบอกเขาว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นดังพระเจ้าหรือ ^{๒๐}สำหรับพวกท่าน พวกท่านคิดร้ายต่อเรากิจริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดีอย่างที่บังเกิดขึ้นแล้วในวันนี้ คือช่วยชีวิตคนเป็นอันมาก ^{๒๑}ฉะนั้นบัดนี้พี่อย่ากลัวเลย เราจะบำรุงเลี้ยงพี่ทั้งบุตรด้วย” โยเซฟ พุด ปลอบโยนพวกพี่น้อง และ พุด อย่างกรุณาต่อเขา

โยเซฟให้ลูกหลานอิสราเอลปฏิญาณไว้

^{๒๒}โยเซฟอาศัยอยู่ในอียิปต์ ทั้งท่านและครอบครัวบิดาท่าน โยเซฟอายุยืนได้ร้อย

สิบปี ^{๒๓}โยเซฟได้เห็นลูกหลานเหลนของเอฟราอิม บุตรของมาคีร์ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ก็เกิดมาบนเข่าของโยเซฟ ^{๒๔}โยเซฟจึงบอกพวกพี่น้องว่า “เราจวนจะตายแล้ว และพระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่ และจะพาพวกท่านออกไปจากประเทศนี้ให้ถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ” ^{๒๕}โยเซฟก็ให้ลูกหลานของอิสราเอลปฏิญาณตัวว่า “พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่แล้วท่านทั้งหลายต้องนำกระดูกของเราไปจากที่นี่” ^{๒๖}โยเซฟสิ้นชีพ เมื่ออายุได้ร้อยสิบปี เขาก็อาบยา รักษาศพไว้แล้ว บรรจุไว้ในโลงที่อียิปต์

ประวัติความเป็นมาของ

หนังสืออพยพ

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่สองในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้นห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่าเพ็นทเทอค คำว่า “อพยพ” หมายความว่า “ออกไป” ในหนังสือปฐมกาล บทที่ ๑๒-๕๐ เราพบเรื่องเกี่ยวกับอับราฮัมพร้อมกับบุตรหลานกับหลานของตน พระเจ้าทรงทำพันธสัญญาไว้กับอับราฮัมว่า โดยเชื้อสายของอับราฮัม (ซึ่งคือพระเยซูคริสต์) ทุกประเทศในโลกนี้จะได้รับพระพร หนังสืออพยพนี้บันทึกเรื่องการที่ชนชาติอิสราเอลถูกปล่อยจากประเทศอียิปต์ การพ้นจากการเป็นทาสของเขา และการรวบรวมชนชาตินี้ให้เป็นประเทศคือประเทศอิสราเอล พระเจ้าทรงรับประเทศนี้เป็นประเทศพิเศษ และทรงประทานพิธีต่างๆ แห่งพระราชบัญญัติ ซึ่งจารึกไว้ในชีวิตของทุกคนในประเทศนี้ พิธีต่างๆ เหล่านี้เล็งถึงพระคริสต์และความรอดโดยความเชื่อ พิธีต่างๆ เหล่านี้ (รวมทั้งเครื่องบูชา พวกปุโรหิต และคำพยากรณ์) ได้เล็งถึงพระเยซู

หนังสือโรม ๙:๔-๕ ได้กล่าวถึงชนชาติอิสราเอลนี้ว่า “พวกเขาเป็น คน อิสราเอล ได้รับ การ ทรง ให้ เป็น บุตร ของ พระเจ้า และส่ง ราศี และ บรรดา พันธ สัญญา และการ ทรง ประทาน พระ ราช บัญญัติ และการ ปรมิบัติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิตย์ เอเมน”

การลำดับวัน เดือน ปี ของอาจารย์เจมส์ อัสซูร์ ว่าพวกอิสราเอลอพยพจากประเทศอียิปต์ในปีก่อน ค.ศ. ๑๔๙๑ พิธีต่างๆ แห่งพระราชบัญญัติ (เช่น เครื่องบูชา เทศกาล วันสะบาโต และพิธีสühนัต) ที่พูดถึงในหนังสืออพยพนี้ ไม่ได้เป็นคำสั่งสำหรับพวกเราในสมัยนี้ “แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดท้ายของแผ่นดินโลก” (๑ คร ๑๐:๑๑)

ครอบครัวของยาโคบอาศัยอยู่ในอียิปต์

๑ นี่แหละเป็นชื่อบุตรของอิสราเอลที่เข้ามาในประเทศอียิปต์ ท่านเหล่านี้กับทั้งครอบครัวของตนได้มากับยาโคบ ๒ คือ รูเบน สิเมโอน เลวี และ ยูดาห์ ๓ อิสสาคาร์ เศบูลุน และ เบนยามิน ๔ ดาน และนัฟทาลี กาดและ อาเชอร์ ๕ คนทั้งปวงที่ออกมาจากบั้นเอาจของยาโคบรวมเจ็ดสิบคนด้วยกัน ส่วนโยเซฟนั้นอยู่ที่ประเทศอียิปต์แล้ว ๖ แล้วโยเซฟกับพี่น้องทุกคน ทั้งบรรดาคณคณคน ถึงแก่ความตายเสียหมด

การทวิเป็นประเทศ

๗ และ บุตร ของ อิสราเอล มี ลูก หลาน มาก และเพิ่มจำนวนขึ้นมาก พวกเขาทวีมากขึ้น และมีกำลังมากทีเดียว และแพร่หลายไปจนเต็มแผ่นดินนั้น ๘ บัดนี้มีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองราชสมบัติในประเทศอียิปต์ ซึ่งมีได้รู้จักกับโยเซฟ ๙ และพระองค์ทรงประกาศแก่ชนชาติของพระองค์ว่า “ดูเถิด ประชาชนชนชาติอิสราเอลมีมากกว่าและมีกำลังยิ่งกว่าเราอีก ๑๐ มาเถิด ให้เราใช้สติปัญญาในเรื่องพวกนี้กับเขา เกรงว่าเขาจะทวีมากขึ้น แล้วต่อมาเมื่อเกิดสงครามขึ้น เขาจะสมทบกับพวกข้าศึกของเราสู้รบกับเรา แล้วจะยกออกไปจากอาณาจักร” ๑๑ เหตุฉะนั้น เขาจึงตั้งนางงานให้เบียดเบียนคนอิสราเอลด้วยงานตรากตรำ และเขาทั้งหลายสร้างเมืองเก็บราชสมบัติของฟาโรห์ คือ เมืองปิทม และเมืองรามเสส ๑๒ แต่ยิ่งเบียดเบียนชนชาติอิสราเอล ชนชาติอิสราเอลก็ยิ่งทวีมากขึ้น และยังแพร่หลายออกไป ชาวอียิปต์ก็ทุกข์ใจเนื่องด้วยชนชาติอิสราเอล ๑๓ ชาวอียิปต์จึงบังคับชนชาติอิสราเอลให้ทำงานหนัก ๑๔ และทำให้ชีวิตของเขาขมขื่นเพราะงานหนักที่เขากระทำนั้น เช่น ทำปูน สอ ทำอิฐ และทำงานต่างๆ ที่ทุ่งนา เขาถูกบังคับให้ทำงานหนักทุกชนิด ๑๕ และกษัตริย์อียิปต์ทรงตรัสกับนางผดุงครรภ์ชาวฮีบรู ซึ่งคนหนึ่งชื่อซิปราห์และอีกคนหนึ่งชื่อปุอาห์ ๑๖ และพระองค์ตรัสว่า “เมื่อเจ้าไปทำการคลอดให้แก่หญิงฮีบรู และเห็นเขาอยู่บนแผ่นดิน ถ้าเป็นเด็กชายก็ให้ฆ่าเสีย แต่ถ้าเป็นเด็กหญิงก็ให้ไว้ชีวิต” ๑๗ แต่ นาง ผดุงครรภ์ ย้ำเกรงพระเจ้า จึงมิได้ทำตามที่กษัตริย์อียิปต์สั่งเขานั่น แต่

ปล่อยให้บุตรชายรอดชีวิต^{๑๘} กษัตริย์อียิปต์ จึงรับสั่งให้นางผดุงครรภ์เข้าเฝ้า และตรัสแก่เขาว่า “เหตุไฉนเจ้าจึงทำอย่างนี้ คือปล่อยให้เด็กชายรอดชีวิต”^{๑๙} นางผดุงครรภ์จึงกราบทูลฟาโรห์ว่า “เพราะหญิงฮีบรูไม่เหมือนหญิงอียิปต์ เพราะเขามีกำลังมาก จึงคลอดบุตรโดยเร็ว และนางผดุงครรภ์มาหาเขาไม่ทัน”^{๒๐} เพราะฉะนั้น พระเจ้าทรงโปรดปรานนางผดุงครรภ์นั้น พลไพร่ยิ่งทวีมากขึ้น และมีกำลังเข้มแข็งมาก^{๒๑} และต่อมา เพราะนางผดุงครรภ์นั้นยำเกรงพระเจ้า พระองค์จึงได้ทรงให้เขาทั้งสองมีครอบครัว^{๒๒} ฝ่ายฟาโรห์จึงรับสั่งแก่บ่าวไพร่ทั้งปวงของพระองค์ว่า “บุตรชายทุกคนที่เกิดมาให้เอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำ แต่บุตรสาวทุกคนให้รอดชีวิตอยู่ได้”

**กำเนิดของโมเสส ธิดาฟาโรห์รับ
โมเสสไว้เป็นบุตรเลี้ยง**

๒ ยังมีชายวงศ์วานเลวีคนหนึ่ง ได้หญิงสาวคนเลวีมาเป็นภรรยา^๒ หญิงนั้นตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย และเมื่อนางเห็นทารกเป็นเด็กที่มีรูปร่างงาม นางจึงซ่อนทารกไว้ถึงสามเดือน^๓ ครั้นนางจะซ่อนทารกต่อไปอีกไม่ได้แล้วก็เอาตะกร้าสานด้วยต้นกกยาด้วยยาง มะตอย และชัน เอาทารกใส่ลงในตะกร้า แล้วนางนำไปวางไว้ที่กอปรือริมแม่น้ำ^๔ ส่วนพี่สาวยืนอยู่แต่ไกล คอยดูว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นแก่น้อง^๕ และพระราชธิดาของฟาโรห์ลงไปสรงที่แม่น้ำ และพวกสาวใช้เดินไปตามริมฝั่งแม่น้ำนั้น และเมื่อพระนางเห็นตะกร้าอยู่ระหว่างกอปรือ จึงสั่งให้สาวใช้ไปนำมา^๖ และเมื่อเปิดตะกร้านั้นออกก็เห็นทารก และดูเถิด ทารกนั้นกำลังร้องไห้ พระนางจึงทรงกรุณาทารกนั้น และตรัสว่า “นี่เป็นลูกชาวฮีบรู”^๗ พี่สาว ทารกจึงทูลถามพระราชธิดาของฟาโรห์ว่า “จะให้ห่มอมฉันไปหานางนมชาวฮีบรูมาเลี้ยงทารกนี้ให้พระนางไหม”^๘ พระราชธิดาของฟาโรห์จึงมีรับสั่งแก่เธอว่า “ไปหาเถิด” หญิงสาวนั้นจึงไปเรียกมารดาของทารกนั้นมา^๙ ฝ่ายพระราชธิดาของฟาโรห์จึงตรัสสั่งนางว่า “รับเด็กนี้ไปเลี้ยงไว้ให้เรา แล้วเราจะให้ค่าจ้างแก่เจ้า” นางจึงรับทารกไปเลี้ยงไว้^{๑๐} แล้วทารกนั้นก็โตขึ้น และนางก็พาเขามาถวายพระราชธิดาของฟาโรห์ และเขากลายเป็น

บุตรเลี้ยงของพระนาง และพระนางประทานชื่อว่า โมเสส และตรัสว่า “เพราะเราได้อุ้มดูเขาขึ้นมาจากน้ำ”

โมเสสป้องกันชาวฮีบรูที่ถูกกดขี่

^{๑๑} และต่อมาในวันเหล่านั้น ครั้นโมเสสเติบโตขึ้นแล้ว ท่านก็ออกไปหาพวกพี่น้องและเห็นพวกเขาต้องทำงานตรากตรำ โมเสสเห็นคนอียิปต์คนหนึ่งกำลังตีคนฮีบรู ซึ่งเป็นชนชาติเดียวกันกับตน^{๑๒} ท่านก็มองดูชายชวา และเมื่อท่านเห็นว่าไม่มีผู้ใดอยู่ที่นั่น ท่านจึงฆ่าคนอียิปต์นั้นเสีย แล้วซ่อนศพไว้ในทราย^{๑๓} และเมื่อโมเสสออกไปอีกในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด มีชาวฮีบรูสองคนต่อสู้กันอยู่ ท่านจึงกล่าวแก่คนที่ทำผิดนั้นว่า “ท่านตีพี่น้องของท่านเองทำไม”^{๑๔} และเขาตอบว่า “ใครแต่งตั้งท่านให้เป็นเจ้านาย และเป็นตุลาการปกครองพวกข้าพเจ้า ท่านตั้งใจจะฆ่าข้าพเจ้าเหมือนกับที่ได้ฆ่าคนอียิปต์คนนั้นหรือ” โมเสสจึงกลัว และนึกว่า “เรื่องนั้นได้ลือกันไปทั่วแล้วเป็นแน่”^{๑๕} เมื่อฟาโรห์ทรงได้ยินถึงเรื่องนี้ ก็หาช่องที่จะประหารชีวิตโมเสสเสีย แต่โมเสสหนีจากพระพักตร์ของฟาโรห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินมีเดีย นท่านจึงนั่งลงที่ริมบ่อน้ำแห่งหนึ่ง

**โมเสสอยู่ที่แผ่นดินมี
เดียเป็นเวลาสี่สิบปี**

^{๑๖} ฝ่ายบุโรหิตของ คนมีเดีย นมีบุตรสาวเจ็ดคน หญิงเหล่านั้นก็มาตักน้ำใส่รางให้ฝูงแพะ แกะ ของบิดากิน^{๑๗} และพวกเลี้ยงแกะ มาไล่หญิงเหล่านั้น แต่โมเสสลุกขึ้นช่วยหญิงเหล่านั้น และให้ฝูงแพะ แกะ ของเธอกินน้ำ^{๑๘} และเมื่อหญิงเหล่านั้นกลับไปหาเรอูเอลบิดาของเธอ บิดาถามว่า “วันนี้ทำไมพวกเจ้าจึงกลับมาเร็ว”^{๑๙} และเธอตอบว่า “มีคนอียิปต์คนหนึ่งช่วยพวกข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของพวกเลี้ยงแกะ ทั้งยังตักน้ำให้พวกข้าพเจ้า และให้ฝูงแพะ แกะ กินด้วย”^{๒๐} บิดาจึงถามบุตรสาวของ ท่านว่า “แล้วชายผู้นั้นอยู่ที่ไหน ทำไมจึงทิ้งเขาไว้ล่ะ ไปเชิญเขามาเพื่อจะรับประทานอาหารสิ”^{๒๑} โมเสสก็เต็มใจอาศัยอยู่กับเรอูเอล แล้วเรอูเอลก็ยกศิบไปรับบุตรสาวให้แก่ โมเสส^{๒๒} นางก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง โมเสสจึงตั้งชื่อว่า เกอร์ชัม เพราะ

ท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ”^{๒๓} และต่อมา ครั้นเวลาล่วงมาช้านาน กษัตริย์อียิปต์ก็สิ้นพระชนม์ชนชาติอิสราเอลก็เศร้าใจมาก เพราะเหตุที่เขาเป็นทาส เขาจึงร้องคร่ำครวญ และเสียงร้องของเขาดังขึ้นไปถึงพระเจ้า ด้วยเหตุที่เป็นทาส^{๒๔} และพระเจ้าทรงสถับฟังเสียงคร่ำครวญของเขา พระเจ้าจึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ^{๒๕} พระเจ้าจึงทอดพระเนตรชนชาติอิสราเอล แล้วพระเจ้าทรงเอาใจใส่พวกเขา

**พุ่มไม้ที่ไฟลุกโชนอยู่
พระเจ้าทรงเรียกโมเสส**

๓ ฝ่ายโมเสสเลี้ยงฝูงแพะแกะของเยโฮรฟอตาของเขา ผู้เป็นบุตรโหดของคณมีเดียน และท่านได้พาฝูงแพะแกะไปด้านหลังของถิ่นทุรกันดาร และมาถึงภูเขาของพระเจ้า คือ ไฮเรบ^๒ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟซึ่งอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ โมเสสจึงมองดูและดูเถิดพุ่มไม้นั้นมีไฟลุกโชนอยู่ แต่พุ่มไม้นั้นมิได้ไหม้ไหม้ไป^๓ โมเสสจึงกล่าวว่า “ข้าจะแวะเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าเหตุไฉนพุ่มไม้จึงไม่ไหม้”^๔ และเมื่อพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นเขา เดินเข้ามาดู พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาออกมาจากท่ามกลางพุ่มไม้นั้นว่า “โมเสส โมเสส” และโมเสสทูลตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้”^๕ พระองค์จึงตรัสว่า “อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์”^๖ แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า “เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ” และโมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวไม่กล้ามองดูพระเจ้า^๗ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราเห็นความทุกข์ของพลไพร่ของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และได้ยินเสียงร้องของเขา เพราะเหตุพวกนายงานของเขา ด้วยเรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่างๆของเขา^๘ และเราลงมาเพื่อจะช่วยเหลือเขาให้รอดพ้นจากมือของชาวอียิปต์ และนำเขาออกจากประเทศนั้น ไปยังแผ่นดินที่อุดมกว้างขวางเป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์คือไปยังที่อยู่ของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์

คนอามอไรต์ คนเปอร์สซี คนฮีไวต์ และคนเยบูน^๙ เพราะฉะนั้น ดูเถิด บัดนี้คำร้องขอของชนชาติอิสราเอลมาถึงเราแล้ว ทั้งเราได้เห็นการข่มเหงซึ่งชาวอียิปต์กระทำต่อเขาแล้ว^{๑๐} เพราะฉะนั้น จงมาเถิด บัดนี้เราจะใช้เจ้าไปเฝ้าฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะได้พาพลไพร่ของเราคือชนชาติอิสราเอล ออกจากอียิปต์”^{๑๑} ฝ่ายโมเสสจึงทูลพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งข้าพระองค์จะไปเฝ้าฟาโรห์และจะนำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์”^{๑๒} พระองค์จึงตรัสว่า “เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และนี่จะเป็นหมายสำคัญให้เจ้ารู้ว่าเราใช้ให้เจ้าไป คือเมื่อเจ้านำพลไพร่ออกจากอียิปต์แล้ว เจ้าทั้งหลายจะมาปรนนิบัติพระเจ้าบนภูเขานี้”^{๑๓} และโมเสสทูลพระเจ้าว่า “ดูเถิด เมื่อข้าพระองค์ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน’ และเขาจะพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘พระองค์ทรงพระนามว่ากระไร’ ข้าพระองค์จะกล่าวแก่เขาอย่างไร”^{๑๔} พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” แล้วพระองค์ตรัสว่า “เจ้าจงไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราเป็น’ ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย”

**ทรงเรียกโมเสสให้นำ
คนอิสราเอลออกจากอียิปต์**

^{๑๕} พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า “เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ดั่งนี้ ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัคและพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน’ นี่เป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์ และนี่เป็นที่ระลึกของเราตลอดทุกชั่วอายุ^{๑๖} จงไปรวบรวมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้มาประชุมพร้อมกัน แล้วกล่าวแก่เขาว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ตรัสว่า ‘แท้จริงเราลงมายังเจ้าทั้งหลายแล้ว และได้เห็นสิ่งซึ่งเจ้าได้กระทำแก่เจ้าในอียิปต์^{๑๗} และเราได้กล่าวไว้แล้วว่า เราจะพาเจ้าทั้งหลายไปให้พ้นจากความทุกข์ในประเทศอียิปต์ไปยังแผ่นดินของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเปอร์สซี คนฮีไวต์ และคนเยบูน ไปยังแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและนำ

ผึ้งไหลบริบูรณ์”^{๑๘} และเขาก็จะเชื่อฟังคำของเจ้า แล้วพวกเจ้า ทั้งเจ้ากับพวกผู้ใหญ่ของ คน อิสราเอล จงพากันไปเฝ้า กษัตริย์ของ อียิปต์ และเจ้าจงทูลพระองค์ว่า ‘พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ คน ฮีบรู ทรงปรากฏแก่ข้าพระองค์ ทั้งหลาย บัดนี้ ขอได้โปรดให้ ข้าพระองค์ เดินทาง ไป ในถิ่น ทูรกันดารสักสาม วัน เพื่อ จะ ถวาย เครื่อง บูชา แก่ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ เรา’^{๑๙} เรา รู้ แน่ แล้วว่า กษัตริย์ แห่ง อียิปต์ จะ ไม่ ยอม ให้ พวก เจ้า ไป แม้กระทั่ง โดย หัตถ์ อันทรงฤทธิ์^{๒๐} และเราจะเหยียดมือของเรามากประหารอียิปต์ด้วยมหัศจรรย์ต่างๆของเราที่เราจะกระทำในท่ามกลางประเทศนั้น แล้วหลังจากนั้น กษัตริย์ก็จะยอมปล่อยพวกเจ้าไป^{๒๑} และเราจะให้พลไพร่นี้เป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ และต่อมา เมื่อเจ้าทั้งหลายออกไปก็จะไม่ต้องไปมือเปล่า^{๒๒} แต่ผู้หญิงทุกคนจะขอเครื่องเงินเครื่องทองและเสื้อผ้าจากเพื่อนบ้านของเขา และจากหญิงที่อาศัยอยู่ในเรือนของเขา และเจ้าจงเอาของเหล่านั้นไปแต่งให้บุตรชายหญิงของเจ้า และเจ้าจะได้รับเอาสิ่งของของชาวอียิปต์”

การอัศจรรย์สำหรับคนที่ไม่เชื่อ

๑ โมเสสจึงทูลตอบว่า “แต่ ดูเถิด เขาจะไม่เชื่อข้าพระองค์ หรือฟังเสียงของข้าพระองค์เพราะเขาจะว่า ‘พระเยโฮวาห์มิได้ทรงปรากฏแก่ท่านเลย’”^๒ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับ โมเสส ว่า “อะไรอยู่ในมือของเจ้า” และท่านทูลว่า “ไม้เท้า”^๓ และพระองค์ตรัสว่า “โยนลงที่พื้นดินเถิด” ท่านจึงโยนไม้เท้าลงบนพื้นดิน ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู โมเสสก็หลบหนีจากงูไป^๔ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสส ว่า “เอื้อมมือของเจ้า และจับหางงูไว้” ท่านก็เอื้อมมือของท่านและจับหางงู มันก็กลายเป็นไม้เท้าอยู่ในมือของท่าน^๕ “เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ทรงปรากฏแก่เจ้าแล้ว”^๖ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสอีกว่า “เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้า” ท่านก็สอดมือของท่านไว้ที่อกของท่าน และเมื่อชักมือออก ดูเถิดมือของท่านก็เป็นโรคเรื้อน ชาวเหมือนหิมะ^๗ พระองค์จึงตรัสว่า “เอามือของเจ้าสอดไว้

ที่อกของเจ้าอีกครั้งหนึ่ง” โมเสสก็สอดมือของท่านเข้าอกของท่านอีก แล้วท่านชักมือออกจากอกมา และดูเถิด มือนั้นก็กลับกลายเป็นเหมือนเนื้อหนังส่วนอื่นของท่าน^๘ “และต่อมา ถ้าเขาจะไม่เชื่อเจ้า และไม่ฟังเสียงแห่งหมายสำคัญครั้งแรก เขาก็จะเชื่อเสียงแห่งหมายสำคัญที่สอง”^๙ และต่อมา ถ้าเขาไม่เชื่อเจ้า เจ้าจงตักน้ำในแม่น้ำและเทลงที่ดินแห่ง แล้วน้ำที่เจ้าตักมาจากแม่น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือดบนดินแห่งนั้น”

อาโรนจะเป็นผู้พูดแทนโมเสส

๑๐ แต่โมเสสทูลพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ของ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ มิใช่ คน พูด คล่อง ทั้ง ใน กาล ก่อน และตั้งแต่เวลาที่พระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ แต่ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง และพูดช้า”^{๑๑} พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับท่านว่า “ผู้ใดเล่าที่สร้างปากมนุษย์ หรือทำให้เป็นใบ้ หูหนวก ตาดี หรือตาบอด เราพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทำไม้ไซหรือ^{๑๒} เพราะฉะนั้น จงไปเถิด บัดนี้เราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และจะสอนคำซึ่งเจ้าควรจะพูด”^{๑๓} แต่ท่านทูลว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดใช้ผู้อื่นไปเถิด”^{๑๔} ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อโมเสส พระองค์จึงตรัสว่า “เจ้ามีพี่ชายคืออาโรนคนเลวีไม้ไซหรือ เรา รู้แล้วว่า เขาเป็นคนพูดเก่ง และดูเถิด เขากำลังเดินทางมาพบเจ้าด้วย เมื่อเขาเห็นเจ้า เขาก็จะดีใจ^{๑๕} เจ้าจะพูดกับเขา และบอกสิ่งซึ่งเขาควรจะพูด แล้วเราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และปากของเขา และเราจะสอนเจ้าว่าควรจะทำประการใด^{๑๖} และเขาจะเป็นผู้พูดแก่พลไพร่แทนเจ้า และเขา คือเขาเองจะเป็นปากแทนเจ้า และเจ้าจะเป็นผู้แทนพระเจ้าแก่เขา”^{๑๗} เจ้าจงถือไม้เท้านี้ไว้ในมือของเจ้า สำหรับทำหมายสำคัญ”

โมเสสกลับไปยังอียิปต์

๑๘ โมเสส จึง กลับ ไปหา เยโร ฟอตา ของ ตน และบอกกับเขาว่า “ข้าพเจ้าขอลากลับไปหาพี่น้องของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในอียิปต์ เพื่อจะได้ดูว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่” ฝ่ายเยโรตอบโมเสสว่า “ไปโดยสันติภาพเถิด”^{๑๙} พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสในแผ่นดินมีเดีย

นว่า “กลับไปอียิปต์ เพราะคนทั้งหมดที่หา
 ช่างประหารชีวิตเจ้านั้นตายแล้ว” ^{๒๐} โมเสส
 จึงให้ ภรรยาและบุตรชายของตนซึ่งลากลับ
 ไปยังแผ่นดินอียิปต์ ส่วนโมเสสก็ถือไม้เท้า
 ของพระเจ้าในมือของท่านไปด้วย ^{๒๑} พระเย
 โสวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เมื่อเจ้ากลับไปถึง
 อียิปต์ จงกระทำมหัศจรรย์ต่างๆซึ่งเรามอบ
 ไว้ในมือของเจ้าแล้วนั้นต่อหน้าฟาโรห์ แต่
 เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อ
 เขาจะไม่ยอมให้พลไพร่ไป” ^{๒๒} และเจ้าจะ
 ทูลฟาโรห์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า คน
 อิสราเอลเป็นบุตรชายของเรา คือเป็นบุตร
 หัวปีของเรา” ^{๒๓} เราจึงบอกแก่เจ้าว่า “จง
 ปลอญบุตรของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติ
 เรา” และถ้าเจ้าไม่ยอมให้เขาไป ดูเถิด เรา
 จะประหารชีวิตบุตรชายของเจ้า คือบุตรหัวปี
 ของเจ้าเสีย” ^{๒๔} และต่อมา ณ ที่พักระหว่าง
 ทาง พระเยโฮวาห์เสด็จมาพบโมเสส และจะ
 ประหารชีวิตของท่านเสีย ^{๒๕} ครั้งนั้นนางคิปี
 โปราห์จึงเอาหินคมตัดหนังที่ปลายอกขาด
 บุตรชายของตนออกแล้วทิ้งไว้ที่เท้าของ
 โมเสสกล่าวว่า “จริงนะ ท่านเป็นสามีผู้ทำให้
 โลहितตก” ^{๒๖} พระองค์จึงทรงละท่านไว้ นาง
 จึงกล่าวว่า “ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลहितตก”
 เนื่องจากพิธีเข้าสุหนัต

อาโรนและคนอิสราเอลเชื่อโมเสส

^{๒๗} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า “จง
 ไปพบกับโมเสสในถิ่นทุรกันดาร” เขาก็ไป
 พบกับท่านที่ภูเขาของพระเจ้าและจบบ ท่าน
^{๒๘} โมเสสจึงเสด็จให้อาโรนฟังถึงพระดำรัสของ
 พระเยโฮวาห์ทั้งหมด ผู้ซึ่งทรงใช้ตน และถึง
 หมายสำคัญทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชา
 แก่ท่าน ^{๒๙} โมเสสกับอาโรนไปเรียกประชุม
 บรรดาผู้ใหญ่ของชนชาติอิสราเอลพร้อมกัน
^{๓๐} แล้วอาโรนจึงกล่าวถึงพระดำรัสทั้งหมด
 ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โมเสส และทำหมาย
 สำคัญต่าง ๆ นั้นท่ามกลางสายตาของพลไพร่
^{๓๑} ฝ่ายพลไพร่ก็เชื่อ และเมื่อเขาได้ยินว่า
 พระเยโฮวาห์เสด็จมา เยี่ยมเยียน ชนชาติ
 อิสราเอล และทอดพระเนตรเห็นความทุกข์
 ยากของเขาแล้ว เขาก็ ก้มศีรษะลง และ
 นมัสการ

**โมเสสเข้าเฝ้าฟาโรห์ ความ
 ทุกข์ยากของอิสราเอลทวีขึ้น**

^๑ ต่อมาภายหลังโมเสสกับอาโรนเข้า
 เฝ้า และทูลฟาโรห์ว่า “พระเยโฮวาห์
 พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ‘จงปล่อย
 พลไพร่ของเราไป เพื่อเขาจะได้ทำการเลี้ยง
 นมัสการเราในถิ่นทุรกันดาร’” ^๒ ฟาโรห์จึง
 ตรัสว่า “พระเยโฮวาห์นั้นเป็นผู้ใดเล่าเราจึง
 จะต้องเชื่อฟังเสียงของพระองค์และปล่อย
 คนอิสราเอลไป เราไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ ทั้ง
 เราจะปล่อยคนอิสราเอลไป” ^๓ เขา
 ทั้งสองจึงทูลว่า “พระเจ้าของ คนฮีบรูได้
 ทรงปรากฏกับ ข้าพระองค์ ขอโปรดให้ ข้า
 พระองค์ทั้งหลายเดินทางไปในถิ่นทุรกันดาร
 สามวัน และถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์
 พระเจ้าของข้าพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะ
 ทรงลงโทษพวกข้าพระองค์ด้วยโรคภัยหรือ
 ด้วยดาบ” ^๔ แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์ตรัสกับ
 เขาว่า “เจ้าโมเสสกับอาโรน เจ้าจะให้พลไพร่
 ละทิ้งการงานของเขาเสียทำไม เจ้าจึงกลับ
 ไปรับภาระงานของเจ้า” ^๕ และฟาโรห์ตรัสว่า
 “ดูเถิด พวกไพร่ในประเทศนี้มีมาก และเจ้า
 ทั้งสองทำให้เขาหยุดภาระงานของเขาเสีย”
^๖ ในวันนั้นเองฟาโรห์มีพระบัญชาส่งนายงาน
 และนายกองของพลไพร่ว่า ^๗ “ตั้งแต่นี้ไป
 เจ้าอย่าให้ฟางแก่พวกไพร่สำหรับใช้ทำอิฐ
 เหมือนแต่ก่อน แต่ให้เขาไปเกี่ยวหาฟางเอา
 เอง ^๘ ส่วนจำนวนอิฐซึ่งแต่ก่อนเกณฑ์ให้เขา
 ทำเท่าไร เจ้าก็จงเกณฑ์ให้เขาทำเท่านั้น เจ้า
 อย่าได้หย่อนลง เพราะว่าเขาเกียจคร้าน เหตุ
 ฉะนั้นเขาจึงร้องว่า ‘ขอให้พวกข้าพระองค์
 ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของพวกข้า
 พระองค์’” ^๙ จงจัดหางานให้เขาทำหนักกว่า
 แต่ก่อน เพื่อเขาจะทำงาน และไม่ฟังคำ
 พุดเหลวไหล” ^{๑๐} ฝ่ายนายงานและนายกอง
 ของพลไพร่ก็ออกไปและกล่าวแก่พลไพร่
 ว่า “ฟาโรห์รับสั่งตั้งนี้ว่า ‘เราจะไม่ยอมให้
 ฟางแก่พวกเจ้าเลย’” ^{๑๑} เจ้าจงไปหาฟางมา
 เอง ตามแต่จะหามาได้เถิด แต่งานของเจ้าที่
 เกณฑ์นั้นก็ไม่ลดหย่อนให้เลย” ^{๑๒} พลไพร่
 เหล่านั้นจึงแยกย้ายกันไปทั่วแผ่นดินอียิปต์
 เพื่อเก็บตอ ฟางมาแทนฟาง ^{๑๓} นายงานก็
 เร่งรัดว่า “จงทำงาน คืองานประจำวันของ
 เจ้า ให้เสร็จครบเหมือนเมื่อยังมีฟางอยู่”
^{๑๔} นายกองของชนชาติอิสราเอล ซึ่งนายงาน

ของฟาโรห์ตั้งให้เป็นผู้บังคับเขานั้น ก็ถูก โบยตี และถูกถามว่า “ทำไมหมู่นี้จึงไม่ได้ อธิฐที่เกณฑ์ไว้เต็มจำนวน ทั้งวานนี้และวันนี้ เหมือนแต่ก่อน” ^{๑๕} นายกองของชนชาติ อิสราเอล จึง มาร้อง ทูล ต่อฟาโรห์ว่า “เหตุ ใดนพระองค์จึงทรงกระทำดังนี้แก่พวกทาส ของพระองค์เลย ^{๑๖} พวกเขากล่าว กับพวกเรา ว่า ‘ทำอธิฐ’ แต่มีได้ให้ฟางแก่พวกทาส ของพระองค์เลย และดูเถิด พวกทาสของ พระองค์ถูกโบยตี แต่ข้าราชการของพระองค์ เองเป็นฝ่ายผิด” ^{๑๗} แต่ฟาโรห์ตรัสว่า “พวก เจ้าก็เอ๊ยจคร้าน พวกเจ้าก็เอ๊ยจคร้าน พวกเจ้า จึงมาร้องว่า ‘ขอให้ข้าพระองค์ไปถวายเครื่อง บูชาแด่พระเยโฮวาห์’” ^{๑๘} เหตุฉะนั้นเจ้าจึงไป ทำงานเดี๋ยวนี้ ฟางนั้นจะไม่ให้พวกเจ้าเลย แต่จำนวนอธิฐที่เกณฑ์ไว้ในวันนั้น พวกเจ้าจะต้อง ทำมา ให้ครบ จำนวน” ^{๑๙} นายกองของชนชาติ อิสราเอลก็เห็นว่าตนมีปัญหาแล้ว หลังจาก ถูกสั่งว่า “ไม่ให้ลด หย่อนจำนวนอธิฐที่ถูก เกณฑ์ให้ทำทุกๆวันลง” ^{๒๐} ครั้นออกมาจาก ฝ้าฟาโรห์ เขาพบ โมเสสกับ อาโรนยืนอยู่ กลางทาง ^{๒๑} เขาจึงกล่าวแก่เขาทั้งสองว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงมองดูพวกท่านและ พิพากษาเถิด เพราะท่านกระทำให้ชื่อของ พวกข้าพเจ้าเป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตร ของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการของ พระองค์ เหมือนหนึ่งเอาดาบใส่มือเขาให้ สंहารพวกข้าพเจ้าเสีย” ^{๒๒} โมเสสจึงกลับไป ทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุใดนพระองค์จึงทรงทำการร้ายแก่ชนชาติ นี้ เหตุใดนพระองค์จึงทรงใช้ข้าพระองค์มา ^{๒๓} เพราะ ว่า ตั้งแต่ ข้าพระองค์ไป ฝ้าฟาโรห์ เพื่อทูลในพระนามของพระองค์แล้ว ฟาโรห์ ก็ทำการรุนแรงแก่ชนชาตินี้ ส่วนพระองค์ก็ได้ ทรงช่วยพลไพร่ของพระองค์ให้พ้นเลย”

พระเจ้าทรงกล่าว ถึงพันธสัญญากับอิสราเอล

๖ ^๑พระเยโฮวาห์จึง ตรัส กับ โมเสส ว่า “บัดนี้เจ้าจะได้เห็นเหตุการณ์ซึ่งเราจะ กระทำแก่ฟาโรห์ คือด้วยมืออันทรงฤทธิ์ เขา จะปล่อยพลไพร่ไป และด้วยมืออันเข้มแข็ง เขาจะไล่พลไพร่ออกจากแผ่นดินของเขา” ^๒พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “เราคือพระเยโฮ วาห์ ^๓เราปรากฏแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และ แก่ยาโคบด้วยนามว่า พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิ

ฤทธิ์ แต่เราได้สำแดงให้เขารู้จักเราในนาม พระเยโฮวาห์ ^๔และเราได้ตั้งพันธสัญญาของ เราไว้กับเขาทั้งหลายด้วยว่า จะยกแผ่นดิน คานาอันให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่เขา เคย อาศัยอยู่ในฐานะคนต่างด้าว ^๕และเราได้ยิน เสียงคร่ำครวญของชนชาติอิสราเอลด้วย ซึ่ง ชาวอียิปต์ก็กไว้ให้เป็นทาส และเราได้ระลึก ถึงพันธสัญญาของเรา ^๖เหตุฉะนั้นจึงกล่าวแก่ ชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราคือพระเยโฮวาห์ เรา จะนำพวกเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ และจะให้พ้นจากการ เป็นทาสเขา เราจะช่วยเจ้าให้พ้นด้วยแขน ที่เหยียดออก และด้วยการพิพากษาอันใหญ่ หลวง’ ^๗เราจะรับพวกเจ้าเป็นพลไพร่ของ เรา และเราจะเป็พระเจ้าของพวกเจ้า พวก เจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ เจ้า ผู้นำเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาว อียิปต์เกณฑ์ให้ทำ ^๘เราจะนำพวกเจ้าเข้าไป ในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่ อับราฮัม แก่อิสอัคและแก่ยาโคบ เราจะยก แผ่นดินนั้นให้แก่เจ้าเป็นมรดก เราคือพระ เยโฮวาห์” ^๙โมเสสจึงนำความนั้นไปเล่าให้ ชนชาติอิสราเอลฟัง แต่เขามีได้เชื่อฟังโมเสส เพราะระอาใจ และถูกเกณฑ์ให้ทำการหนัก อย่างสาหัส ^{๑๐}พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ว่า ^{๑๑}“จงเข้าไปฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ บอกให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจาก แผ่น ดินของเขา” ^{๑๒}และโมเสสกราบทูลต่อพระ พักตร์พระเยโฮวาห์ว่า “ดูเถิด แม้แต่ชนชาติ อิสราเอลก็มีได้เชื่อฟังข้าพระองค์ ฟาโรห์จะ ฟัง ข้าพระองค์อย่างไร ข้าพระองค์ เป็นคน พุดไม่คล่อง” ^{๑๓}พระเยโฮวาห์จึง ตรัสแก่ โมเสสและอาโรน ให้แจ้งแก่ชนชาติอิสราเอล และฟาโรห์ กษัตริย์อียิปต์ว่า ให้พาชนชาติ อิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์

ต้นตระกูลของอิสราเอล

^{๑๔}คนเหล่านี้ เป็น หัวหน้า ใน วงศ์ วาน บรรพบุรุษของเขา บุตรชายของรูเบนผู้เป็น บุตรหัวปีของอิสราเอล ชื่อฮูโนค บัลลู เฮ สโรน และคาร์มี คนเหล่านี้เป็นครอบครัว ต่างๆของรูเบน ^{๑๕}บุตรชายของสิเมโอนชื่อ เยมูเอล ยามีน โอหาด ยาคิน โศทาร์ และ ซาอูลผู้เป็นบุตรชายของหญิงชาวคานาอัน คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของสิเมโอน ^{๑๖}และคนเหล่านี้ เป็น ชื่อ บุตรชาย ของ เลวี

ตามพงศ์พันธุ์ของเขาคือ เกอร์โชน โคฮาท และเมรวารี เลวีนั้นมียาอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี ^{๑๗}บุตรชายของเกอร์โชนชื่อ ลิบนี และชิมออี ตามครอบครัวของเขา ^{๑๘}บุตรชายของโคฮาทชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล โคฮาทมียาอายุได้ร้อยสามสิบสามปี ^{๑๙}บุตรชายของเมรวารีชื่อ มาฮาลี และมุซึคนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขา ^{๒๐}ฝ่ายอัมรามได้นางโยเคเบตน้องสาวบิดาของตนเป็นภรรยา แล้วนางให้กำเนิดบุตรแก่เขาชื่ออาโรนและโมเสส อัมรามมียาอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี ^{๒๑}บุตรชายของอิสฮาร์ชื่อ โครห์ เนเฟก และคิเดรี ^{๒๒}บุตรชายของอุสซีเอลชื่อ มิซาเอล เอลซาฟาน และสิธรี ^{๒๓}ฝ่ายอาโรนได้นางเอลิเชบานบุตรสาวของอัมมีนาดับ น้องสาวของนาโชนเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ นาดับ อาบีฮู เอเลอาซาร์และอิธามาร์ ^{๒๔}บุตรชายของโครห์ชื่อ อัสสิร์ เอลคานาห์ และอาบียาสาฟ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของคนโครห์ ^{๒๕}ฝ่ายเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรน ได้รับบุตรสาวคนหนึ่งของปูทีเอล เป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ ฟิเนหัส คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีตามครอบครัวของเขา ^{๒๖}อาโรนและโมเสสสองคนนี้แหละ คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า “จงพาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ตามหมู่ตามกองของเขา” ^{๒๗}สองคนนี้แหละ เป็นผู้ที่กราบทูลฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์เพื่อพาชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ คือโมเสสและอาโรนนี้แหละ ^{๒๘}และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในแผ่นดินอียิปต์นั้น ^{๒๙}พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราคือพระเยโฮวาห์ เจ้าจงบอกฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ตามข้อความทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกแก่เจ้า” ^{๓๐}ฝ่ายโมเสสกราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง ที่ไหนฟาโรห์จะเชื่อฟังข้าพระองค์”

พระเจ้าจะทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป

๗ ^๑พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “ดูสิ เราได้ตั้งเจ้าไว้เป็นตั้งพระเจ้าต่อฟาโรห์ และอาโรนพี่ชายของเจ้าจะเป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า ^๒เจ้าจงบอกข้อความทั้งหมดที่เรา

สั่งเจ้า แล้วอาโรนพี่ชายของเจ้าจะบอกแก่ฟาโรห์ให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินของเขา ^๓เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป และเราจะกระทำให้หมายสำคัญและมหัศจรรย์ของเราให้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์ ^๔แต่ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อเราจะยกมือของเราขึ้นเหนือประเทศอียิปต์ และจะพาลโยธาของเรา และชนชาติอิสราเอลพลไพร่ของเราให้พ้นจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง ^๕และชาวอียิปต์จะรู้ว่าเรคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้ยกมือขึ้นเหนืออียิปต์ และพาชนชาติอิสราเอลออกจากพวกเขา” ^๖โมเสสและอาโรนก็กระทำตามนั้น คือกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเขา ^๗เมื่อเขาทั้งสองไปทูลฟาโรห์นั้น โมเสสมียาอายุแปดสิบปี และอาโรนมียาอายุแปดสิบสามปี ^๘พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า “เมื่อฟาโรห์สั่งเจ้าว่า ‘จงแสดงอัศจรรย์พิสดารงานของเจ้า’ เจ้าจงพูดกับอาโรนว่า ‘เอาไม้เท้าของท่านโยนลงต่อหน้าฟาโรห์’ และไม้เท้านั้นจะกลายเป็นงู”

ไม้เท้าของอาโรนกลายเป็นงู

^{๑๐}โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ เขากระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา อาโรนโยนไม้เท้าของท่านลงต่อหน้าฟาโรห์และต่อหน้าข้าราชการทั้งปวง ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู ^{๑๑}ฝ่ายฟาโรห์ก็เรียกพวกนักปราชญ์และพวกนักวิทยาศาสตร์มาด้วย พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์จึงทำได้เหมือนกันด้วยเล่ห์กลของเขา ^{๑๒}ด้วยว่าเขาต่างคนต่างโยนไม้เท้าลง ไม้เท้าเหล่านั้นก็กลายเป็นงู แต่ไม้เท้าของอาโรนกลืนไม้เท้าของพวกเขาเสียทั้งหมด ^{๑๓}และพระองค์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อฟาโรห์หายอุมเชื่อฟังเขาทั้งสองไม่เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

น้ำกลายเป็นเลือด

^{๑๔}พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง ไม่ยอมปล่อยให้พลไพร่ไป ^{๑๕}เจ้าจงถือไม้เท้าที่กลายเป็นงูไปเฝ้าฟาโรห์ในเวลาเช้า ดูเถิด เขาไปที่แม่น้ำ เจ้าจงยืนคอยเขาอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ ^{๑๖}และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของ

ชาวฮีบรูตรัสสั่งให้ข้าพระองค์มาเฝ้าโดยมีพระดำรัสว่า “จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเราในถิ่นทุรกันดาร ดุเถิด จนบัดนี้เจ้าก็ยังไม่หาได้เชื้อฟ่งไม้” ๑๗ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า “ท่านจะทราบว่าเป็นอย่างไร เราจะทำตามคำตรัสสั่งของข้าพระองค์หรือไม่” ๑๘ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า “จงบอกอโรนว่า ‘เอาไม้เท้าของท่านซึ่งไปเหนือน้ำทั้งหลายแห่งอียิปต์ คือเหนือลำคลอง แม่น้ำ บึง และสระทั้งหมดของเขา เพื่อน้ำจะกลายเป็นเลือด และจะมีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ ทั้งที่อยู่ในภาชนะไม้และภาชนะหิน’” ๒๐ โมเสสกับอโรนก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์บัญชา คือท่านได้ยกไม้เท้าขึ้นตีน้ำในแม่น้ำต่อสายพระเนตรของฟาโรห์ และท่ามกลางสายตาของพวกเขา ข้าราชการของฟาโรห์ แล้วน้ำในแม่น้ำก็กลายเป็นเลือดทั้งสิ้น ๒๑ ปลาที่อยู่ในแม่น้ำก็ตาย แม่น้ำก็เหือดแห้ง และชาวอียิปต์ก็ดื่มน้ำในแม่น้ำนั้นไม่ได้ มีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ ๒๒ แต่พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์ก็กระทำได้ดีเหมือนกันอาศัยเล่ห์กลของเขา และพระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง ฟาโรห์หาเชื่อฟังท่านทั้งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ ๒๓ ฟาโรห์เสด็จกลับเข้าในวังมิได้เอาพระทัยใส่ในเหตุการณ์ครั้งนี้เหมือนกัน ๒๔ ชาวอียิปต์ทั้งปวงก็พากันขุดหลุมตามริมแม่น้ำหาน้ำดื่ม เพราะเขาตมน้ำในแม่น้ำไม่ได้ ๒๕ ครบกำหนดเจ็ดวันนับตั้งแต่พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้แม่น้ำเป็นเลือด

ภัยพิบัติจากฝูงกบ

๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ไปหาฟาโรห์บอกเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า “จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะได้ไปปรนนิบัติเรา” ถ้าท่านไม่ยอมให้เขาไป ดุเถิด เราจะให้ฝูงกบขึ้นมารังควานทั่วเขตแดนของท่าน ๓ ฝูงกบจะเต็มไปด้วยแม่น้ำ จะขึ้นมาอยู่ในวัง ในห้องบรรทม และบนแท่นบรรทมของท่าน ในเรือนข้าราชการตามตัวพลเมือง ในเตาปิ้งขนม และในอ่างขย้าแบ่งของท่านด้วย ๔ ฝูงกบนั้นจะขึ้นมาที่ตัวฟาโรห์ ที่ตัวพลเมืองและที่ตัวข้าราชการ

ทั้งปวงของท่าน” ๕ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงบอกอโรนว่า ‘ให้เหยียดมือที่ถือไม้เท้าออกเหนือลำคลองเหนือแม่น้ำและเหนือบึงให้ฝูงกบขึ้นมาบนแผ่นดินอียิปต์’” ๖ อโรนก็เหยียดมือออกมาเหนือพื้นน้ำทั้งหลายในอียิปต์ ฝูงกบก็ขึ้นมาเต็มแผ่นดินอียิปต์ ๗ ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ทำตามเล่ห์กลของเขา ให้มีฝูงกบขึ้นมาบนแผ่นดินอียิปต์เหมือนกัน ๘ ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอโรนมาว่า “จงกราบทูลวิงวอนขอพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ฝูงกบไปเสียจากเรา และจากพลเมืองของเรา แล้วเราจะยอมปล่อยให้บ่าวไพร่เหล่านั้นไปเพื่อเขาจะถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์” ๙ โมเสสจึงทูลฟาโรห์ว่า “ข้าพระองค์ได้รับเกียรติมาก เวลาใดที่ข้าพระองค์ควรวิงวอนเพื่อพระองค์ ข้าราชบริพาร และพลเมืองของพระองค์ เพื่อให้ทรงทำลายฝูงกบไปเสียจากพระองค์และราชสำนักให้อยู่ในแม่น้ำเท่านั้น” ๑๐ ฟาโรห์ตรัสตอบว่า “พรุ่งนี้” โมเสสจึงทูลว่า “ให้เป็นไปตามคำตรัสของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่าไม่มีผู้ใดเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ๑๑ ฝูงกบจะไปจากพระองค์ จากราชสำนัก จากข้าราชการ และพลเมืองของพระองค์ เหลืออยู่เฉพาะแต่ในแม่น้ำเท่านั้น”

ฝูงกบตายในแผ่นดินอียิปต์

๑๒ โมเสสกับอโรนทูลลาไปจากฟาโรห์แล้วโมเสสร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องฝูงกบที่พระองค์ได้ทรงให้มาทรมานฟาโรห์ ๑๓ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส ฝูงกบเหล่านั้นก็ตายเกลื่อนบ้านเรือน เกลื่อนหมู่บ้าน และทุ่งนา ๑๔ เขาก็เก็บซากกบไว้เป็นกองๆ แผ่นดินก็เหือดตลบไป ๑๕ แต่เมื่อฟาโรห์ทรงเห็นว่าความเดือดร้อนลดน้อยลงแล้ว ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้าง ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว ๑๖ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “บอกอโรนว่า ‘จงเหยียดไม้เท้าออกและตีฝุ่นดินให้กลายเป็นรินทั่วประเทศอียิปต์’” ๑๗ เขาทั้งสองก็กระทำตามด้วยว่าอโรนเหยียดมือออกยกไม้เท้าและตีฝุ่นดิน ก็กลายเป็นรินมาตอมมนุษย์และสัตว์ ฝุ่นดินทั้งหมดกลายเป็นรินทั่วประเทศอียิปต์ ๑๘ ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็พยายามใช้

เล่ห์กลของเขา เพื่อทำให้เกิดรีน แต่ก็ทำไม่ได้ รินพากันมาตอมมมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง ๑๘ พวกนักแสดงกลจึงทูลฟาโรห์ว่า “นี่เป็นนิวพระหัตถ์พระเจ้า” ฝ่ายฟาโรห์มีพระทัยแข็งกระด้าง หาเชื่อฟังเขาไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

ภัยพิบัติจากฝูงเหือบ

๒๐ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ลุกขึ้น แต่เข้าไปตอมเฝ้าฟาโรห์ ดูเถิด ฟาโรห์จะมาแย้งแม่เนา แล้วบอกฟาโรห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยพลไพร่ของเรา เพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา ๒๑ ถ้าแม่ไม่ปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูเถิด เราจะใช้ให้ฝูงเหือบมาตอมกายของเจ้า ตอมข้าราชการและพลเมืองของเจ้าด้วย ในราชสำนัก บ้านเรือน ของ ชาวอียิปต์ และพื้นดินที่เขาอยู่นั้นจะเต็มไปด้วยฝูงเหือบ ๒๒ ในวันนั้นเราจะแยกแผ่นดินโกเชน ที่พลไพร่ของเราอาศัยอยู่นั้นออก มิให้มีฝูงเหือบที่นั่น เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ สถิตอยู่ท่ามกลางแผ่นดินโลก ๒๓ เราจะแบ่งเขตแดนในระหว่างชนชาติของเรา กับชนชาติของเจ้า หมายถึงสิ่งนี้จะบังเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้” ๒๔ แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำดังนี้ เหยือบฝูงใหญ่ยิ่งนักเข้าไปในพระราชวังของฟาโรห์ ในเรือนข้าราชการ และทั่วแผ่นดินอียิปต์ แผ่นดินได้รับความเสียหายเพราะเหตุฝูงเหือบนั้น ๒๕ ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมา รับสั่งว่า “จงไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของเจ้าในเขตแผ่นดินนี้” ๒๖ โมเสสทูลว่า “การกระทำเช่นนั้นหาควรไม่ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายจะต้องถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์ แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายจะถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์ ต่อหน้าต่อตาเขา แล้วเขาจะไม่เอาก่อนหินขว้างข้าพระองค์ทั้งหลายหรือ ๒๗ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ ตามที่พระองค์จะทรงบัญชาพวกข้าพระองค์”

ฝูงเหือบไปจากอียิปต์

๒๘ ฟาโรห์จึงรับสั่งว่า “เราจะปล่อยพวกเจ้าไป เพื่อพวกเจ้าจะได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าในถิ่นทุรกันดาร แต่ว่าพวกเจ้าอย่าไปให้ไกลนัก จงวิ่งวนเพื่อเราด้วย” ๒๙ โมเสสจึงทูลว่า “ดูเถิด พอข้าพระองค์ทูลลาพระองค์ไป และข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลพระเยโฮวาห์ ขอให้ฝูงเหือบไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองในเวลาพรุ่งนี้ แต่ขอฟาโรห์อย่าทรงทำกลับกลอกอีกโดยไม่ยอมปล่อยบ่าวไพร่ให้ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์” ๓๐ โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปแล้วก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ๓๑ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส พระองค์ทรงให้ฝูงเหือบไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองของพระองค์ มิได้เหลืออยู่สักตัวเดียว ๓๒ ฝ่ายฟาโรห์ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้างในคราวนี้อีก มิได้ทรงปล่อยบ่าวไพร่นั้นไป

ภัยพิบัติจากโรคระบาดต่อฝูงสัตว์

๓๓ ๑ ขณะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “ไปเข้าเฝ้าฟาโรห์ บอกฟาโรห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคณอิสรุตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยให้พลไพร่ของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา ๒ ด้วยว่าถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยให้ไป และยังหน่วงเหนี่ยวเขาไว้ ๓ ดูเถิด หัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนฝูงสัตว์ของเจ้า ซึ่งอยู่ในทุ่งนา ฝูงม้า ฝูงลา ฝูงอูฐ ฝูงวัว และฝูงแกะ จะทำให้เป็นโรคระบาดร้ายแรงขึ้น ๔ และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อฝูงสัตว์ของชนชาติอิสราเอลต่างกับฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ สัตว์ของคณอิสราเอลจะไม่ต้องตายเลย” ๕ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดเวลาไว้ว่า “พรุ่งนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนี้ในแผ่นดิน” ๖ รุ่งขึ้นพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น ฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ตายหมด แต่สัตว์ของชาติอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว ๗ ฟาโรห์ทรงใช้คนไปดู และดูเถิด สัตว์ของคณอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว แต่พระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง พระองค์ไม่ยอมปล่อยให้บ่าวไพร่ไป

ภัยพิบัติจากผีต่อคนและสัตว์

๘ พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า “เจ้าจงกำขี้เถาจากเตาให้เต็มกำมือแล้วให้โมเสสชดขึ้นไปในอากาศในสายตาของฟาโรห์ ๙ และมันจะกลายเป็นฝูงบินไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ ทำให้เกิดเป็นผีแตกลามทั้งตัวคนและสัตว์ทั่วแผ่นดินอียิปต์” ๑๐ เขาทั้งสองจึงนำขี้เถาจากเตาไปยืนอยู่ต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และโมเสสก็ชดขี้เถาขึ้นไปในท้องฟ้า ขี้เถานั้นก็กลายเป็นผีแตกลามไปทั้งตัวคนและสัตว์ ๑๑ ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ไม่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าโมเสสเพราะเหตุผีนั้น เพราะนักแสดงกลและชาวอียิปต์ทั้งปวง ก็เป็นผีด้วยเหมือนกัน ๑๒ แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้าง ฟาโรห์ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสไว้แล้ว

ภัยพิบัติจากลูกเห็บที่ฆ่าคนและสัตว์

๑๓ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงตื่นแต่เช้าไปยืนต่อหน้าฟาโรห์บอกเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรูตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยพลไฟของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา ๑๔ ด้วยว่าคราวนี้เราจะบันดาลให้เกิดภัยพิบัติทั้งหมดแก่จิตใจเจ้า และแก่ข้าราชการ และแก่พลเมืองของเจ้า เพื่อเจ้าจะรู้ว่า ทั่วโลกล้วนไม่มีผู้ใดจะเปรียบกับเราได้ ๑๕ เพราะเดี๋ยวนี้เราจะเหยียดมือของเราออกเพื่อจะฟาดเจ้าและประชาชนของเจ้าด้วยภัยพิบัติ และเจ้าจะถูกตัดออกไปจากแผ่นดินโลก ๑๖ และเพราะเหตุนี้เราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก ๑๗ เจ้ายังถือถือจิตต่อสู้พลไฟของเรา เจ้าจึงไม่ยอมปล่อยเขาไปหรือ ๑๘ ดูเถิด พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ เราจะทำให้ลูกเห็บตกลงมาอย่างหนัก อย่างที่ไม่เคยมีในอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มสร้างบ้านเมืองมาจนบัดนี้ ๑๙ เหตุฉะนั้น บัดนี้จงต้อนฝูงสัตว์และทุกสิ่งที่มีอยู่ในทุ่งนาให้เข้าที่กำบัง เพราะคนทุกคนและสัตว์ทุกตัวที่อยู่ในทุ่งนาที่มีได้เข้ามาอยู่ในบ้านจะถูกลูกเห็บตายหมด” ๒๐ บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ที่เกรงกลัว พระดำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ให้ทาสและสัตว์ของตนกลับเข้าบ้าน ๒๑ แต่ผู้

ที่ไม่นับถือพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ยังคงปล่อยให้ทาสและสัตว์ของตนอยู่ในทุ่งนา ๒๒ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงชูมือขึ้นยังท้องฟ้า เพื่อลูกเห็บจะได้ตกลงมาทั่วแผ่นดินอียิปต์ บนมนุษย์ บนสัตว์ และบนผักหญ้าทุกอย่าง ซึ่งอยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์” ๒๓ โมเสสก็ชูมือท่าของตนขึ้นยังท้องฟ้าแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้มีเสียงฟ้าร้องมีลูกเห็บ และไฟตกลงมาบนแผ่นดิน และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ลูกเห็บตกบนแผ่นดินอียิปต์ ๒๔ มีลูกเห็บและลูกเห็บปนไฟตกหนักยิ่งนักอย่างที่ไม่เคยมีทั่วแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มตั้งเป็นประเทศมา ๒๕ สิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์ ก็ถูกลูกเห็บทำลายเสียสิ้นทั้งคนและสัตว์ ลูกเห็บยังทำลายผักและต้นไม้ทุกอย่างที่อยู่ในทุ่งนาหักโค่นลง ๒๖ เว้นแต่ที่แผ่นดินโกเชน ที่ชนชาติอิสราเอลอยู่นั้น หามีลูกเห็บตกไม่

ฟาโรห์อนุญาตให้อิสราเอลไปจากอียิปต์ แต่กลับใจแข็งกระด้างไป

๒๗ ฟาโรห์จึงทรงใช้คนไปเรียกโมเสสและอาโรนมาเฝ้า แล้วตรัสว่า “ครั้นนี้เราทำบาปแน่แล้ว พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมเราและชนชาติของเรานั่นก็ชั่ว ๒๘ ขอทูลวิงวอนพระเยโฮวาห์ (เพราะภัยพิบัติเสียที) ให้เลิกมีฟ้าร้อง และลูกเห็บ และเราจะปล่อยพวกท่านไป และพวกท่านจะไม่ถูกกักตอไปอีก” ๒๙ โมเสสทูลฟาโรห์ว่า “ทันทีที่ข้าพระองค์ออกไปจากกรุงนี้แล้ว ข้าพระองค์จะยกมือทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องก็จะเจี๊ยบ และจะไม่มีลูกเห็บตกอีก เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่า โลกนี้เป็นของพระเยโฮวาห์ ๓๐ แต่ฝ่ายพระองค์และข้าราชการนั้น ข้าพระองค์ทราบ ว่า พระองค์จะยังไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้า” ๓๑ ต้นป่านและต้นข้าวบาร์เลย์ ถูกทำลายเสีย เพราะต้นข้าวบาร์เลย์ก็กำลังออกรวง และต้นป่านก็ออกดอกแล้ว ๓๒ ส่วนข้าวสาลีและข้าวไร่นมไม่ได้ถูกทำลาย เพราะยังไม่ออกขึ้น ๓๓ โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปจากกรุง และก็ยกมือขึ้นทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องกับลูกเห็บนั้นก็หยุด ฝนก็มีได้ตกบนแผ่นดิน ๓๔ เมื่อฟาโรห์เห็นว่า ฝน ลูกเห็บ และฟ้าร้องนั้นหยุดแล้ว พระองค์ก็กลับทรงกระทำให้ผิดบาปต่อไปอีก พระทัยแข็งกระด้างทั้งพระองค์และข้าราชการ ๓๕ พระทัยของ

ฟาโรห์แข็งกระด้างและไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจริง เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส

โมเสสเตือนว่าจะมีภัยพิบัติจากตักแตน

๑ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า
๑๐ “จงเข้าไปหาฟาโรห์ และใจของเขาราชการแข็งกระด้าง เพื่อเราจะได้แสดงหมายสำคัญเหล่านี้ของเราต่อหน้าพวกเขา เพื่อเจ้าจะได้เล่าเหตุการณ์ที่เราได้กระทำแก่ชาวอียิปต์ให้ลูกหลานฟัง รวมทั้งหมายสำคัญซึ่งเราได้กระทำท่ามกลางพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์” ๑๑ โมเสสและอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ ทูลฟาโรห์ว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรูตรัสตั้งนี้ว่า ‘เจ้าจะขัดขืนไม่ยอมอ่อนน้อมต่อเรานานสักเท่าใด จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา ‘มิฉะนั้นถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูเถิด พรุ่งนี้เราจะให้ตักแตนเข้ามาในเขตแดนของเจ้า’ ๑๒ ผุ่ง ตักแตนนั้น จะ ปกคลุม พื้น แผ่นดินจนแลไม่เห็นพื้นดิน และสิ่งที่เหลือจากลูกเห็บทำลาย มันจะกิน และต้นไม้ทุกต้นซึ่งงอกขึ้นให้เจ้าในทุ่ง นาน มันจะกินเสียหมด ๑๓ มันจะเข้าไปในราชสำนัก ในบ้านเรือนของข้าราชการ และในบ้านเรือนของบรรดาชาวอียิปต์จนเต็มหมด อย่างที่บีดาและปุทวดดูตั้งแต่เกิดมาจนทุกวันนี้ ไม่เคยเห็นเช่นนี้เลย” แล้วโมเสสก็กลับออกไปจากฟาโรห์ ๑๔ บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ทูลฟาโรห์ว่า “คนนี่จะเป็นบ่วงร้ายตักเราไปนานสักเท่าใด ขอทรงพระกรุณาปลดปล่อยคนเหล่านั้นให้ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเถิด พระองค์ยังไม่ทรงทราบหรือว่าอียิปต์กำลังพินาศแล้ว”

ฟาโรห์ยอมให้พวกผู้ชายไปปรนนิบัติเท่านั้น

๑๕ โมเสส และ อาโรน ถูก นำ ตัว เข้า มา เฝ้า ฟาโรห์อีก พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แต่ใครจะไปบ้าง” ๑๖ โมเสสทูลว่า “ข้าพระองค์จะต้องพากันไปทั้งคนหนุ่มและคนแก่ บุตรชายและบุตรสาวและฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายต้องมีเทศกาลเลี้ยงถวาย

พระเยโฮวาห์” ๑๗ ฟาโรห์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า “ถ้าเรายอมให้เจ้าไปกับบุตรด้วย ก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าเถิด ระวังตัวให้ดีเถิด เจ้ากำลังมุ่งไปในทางทุจริตเสียแล้ว ๑๘ อนุญาตไม่ได้ จงพาเฉพาะแต่ผู้ชายไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าปรารถนาเช่นนั้นเท่านั้น” แล้วโมเสสก็ขออาโรนก็ถูกขับไล่ออกไปเสียจากพระพักตร์ของฟาโรห์

ภัยพิบัติจากตักแตน

๑๙ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “จงเหยียดมือออกเหนือประเทศอียิปต์ให้ผุ่ง ตักแตน มาเหนือ แผ่นดินอียิปต์ ให้กิน ผัก ทั่วไป ของ แผ่นดิน ซึ่ง เหลือ จาก ลูกเห็บ ทำลาย” ๒๐ โมเสสจึง ยื่น มือ ออก เหนือ แผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ก็ ทรง บันดาล ให้ลม ตะวัน ออก พัด มา เหนือ พื้น แผ่นดิน ทั้ง กลาง วัน และ กลาง ค่ำ ตลอด วัน นั้น ครั้น เวลา รุ่งเช้า ลม ตะวัน ออก ก็ พัด หอบ ผุ่ง ตักแตน มา ๒๑ ผุ่ง ตักแตน ลง ทั่ว แผ่นดินอียิปต์ และ จับ อยู่ ทั่ว เขตแดนอียิปต์ทั้งหมด มันรุนแรงมาก แต่ก่อนไม่เคยมีตักแตนอย่างนี้เลย และต่อไปข้างหน้าจะหาเป็นอย่างนั้นอีกไม่ ๒๒ เพราะมันปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลมืดไป มันกิน ผัก ใน แผ่นดิน ทุก อย่าง และ ผลไม้ ทุก อย่าง ซึ่ง เหลือ จาก ลูกเห็บ ทำลาย ไม่มีพืช ไม้ เขียว เหลือ เลย ไม่ว่า ต้นไม้ หรือ ผัก ใน ทุ่ง ทั่ว แผ่นดินอียิปต์ ๒๓ ฟาโรห์จึงรีบให้คนไปตามโมเสส และ อาโรน เข้า เฝ้า แล้ว ฟาโรห์ ตรัส ว่า “เรา ได้ ทำบาป ต่อ พระ เย โฮ วาห์ พระ เจ้า ของ เจ้า และ ต่อ เจ้า ทั้ง สอง ด้วย ๒๔ เหตุ ฉะนั้น บัด นี้ ขอ เจ้า ยก โทษ บาป ให้ เรา ครั้ง นี้ สัก ครั้ง เถิด และ วิงวอน ขอ พระ เย โฮ วาห์ พระ เจ้า ของ เจ้า เพื่อ พระ องค์ จะ ได้ ทรง โปรด ให้ ความ ตาย นี้ พ้น ไป จาก เรา” ๒๕ โมเสส ก็ ไป จาก ฟาโรห์ และ ทูล วิงวอน พระ เย โฮ วาห์ ๒๖ พระ เย โฮ วาห์ จึง ทรง บันดาล ให้ ลม พายุ พัด กลับ มา จาก ทิศ ตะวัน ตก หอบ ผุ่ง ตักแตน ไป ตก ใน ทะเล แดง จน ไม่มี ตักแตน เหลือ เลย สัก ตัว เดียว ตลอด เขตแดนอียิปต์ ๒๗ แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อพระองค์จะไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไป

ภัยพิบัติจากความมืด

๒๘ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงชูมือของเจ้าขึ้นสู่ท้องฟ้า เพื่อจะให้ความมืด

ทั่วแผ่นดินอียิปต์ เป็นความมืดจนจับคลำได้” ๒๒ โมเสสจึงชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้วก็เกิดความมืดทึบทั่วไปในแผ่นดินอียิปต์ตลอดสามวัน ๒๓ เขามองกันไม่เห็น ไม่มีใครลุกไปจากที่ที่เขาสามวัน แต่บรรดาชนชาติอิสราเอลนั้นมีแสงสว่างอยู่ในที่อาศัยของเขา ๒๔ ฟาโรห์จึงให้ตามตัวโมเสสเข้าเฝ้า ตรัสว่า “พวกเจ้าจงไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์เถิด เพียงแต่ให้ฝูงแกะและฝูงวัวอยู่ ส่วนเด็กไปกับเจ้าได้ด้วย” ๒๕ ฝ่ายโมเสสจึงทูลว่า “พระองค์ต้องให้เรามีเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาไปด้วย เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้บูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ๒๖ ข้าพระองค์ต้องนำฝูงสัตว์ไปด้วย ขาดไม่ได้สักกิบเดียว เพราะจะต้องเอาสัตว์จากฝูงเหล่านั้นไปถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ยังไม่ทราบว่าต้องการสัตว์ใดถวายพระเยโฮวาห์ จนกว่าเราจะถึงที่นั่น” ๒๗ แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยฟาโรห์แข็ง กระด้าง พระองค์จึงไม่ยอมปล่อยเขาไป

ฟาโรห์เสียโอกาสสุดท้ายของตน

๒๘ ฟาโรห์รับสั่งแก่โมเสสว่า “ไปให้พ้นจากเรา ระวังตัวให้ดีเถอะ อย่ามาเห็นหน้าเราอีกเลย เพราะถ้าเจ้าเห็นหน้าเราวันใด เจ้าจะต้องตายวันนั้น” ๒๙ โมเสสจึงทูลว่า “พระองค์ตรัสถูกแล้ว ข้าพระองค์จะไม่มาเห็นพระพักตร์ของพระองค์อีกเลย”

ทรงพยากรณ์ถึงความตายของบุตรหัวปี

๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๑๑ “เราจะนำภัยพิบัติมาสู่ฟาโรห์และอียิปต์อีก อย่างเดียว หลังจากนั้นเขาจะปล่อยพวกเจ้าไปจากที่นี่ เมื่อเขาให้พวกเจ้าไปคราวนี้ เขาจะจับไล่พวกเจ้าออกไปทีเดียว ๒๒ บัดนี้เจ้าจงสั่งให้ประชาชนทั้งปวงให้ผู้ชายผู้หญิงทุกคน ขอเครื่องเงินเครื่องทองจากเพื่อนบ้านของตน” ๑๓ พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ประชาชนเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ นอกจากนี้บุรุษผู้นั้นคือโมเสส ก็ยิ่งใหญ่มากในแผ่นดินอียิปต์ทั้งในสายตาข้าราชการของฟาโรห์และในสายตาพลเมืองทั้งปวง ๑๔ โมเสสประกาศว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งวันนี้ว่า เวลาประมาณเที่ยงคืน เรา จะ ออก ไป ท่ามกลาง อียิปต์

๑๕ และพวกลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่ราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของทาสหญิง ซึ่งอยู่หลัง หินไม่แบ่ง ทั้ง ลูกหัวปีของสัตว์เดรัจฉานด้วย จะต้องตาย ๑๖ แล้วจะมีการพิลาปร้องให้ทั่วแผ่นดินอียิปต์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน และต่อไปภายหน้าก็จะมีอีกเลย ๑๗ ฝ่ายคนหรือสัตว์ของชนชาติอิสราเอลทั้งปวงจะไม่มีแม่แต่เสียชีวิตไป เพื่อให้ทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำต่อชาวอียิปต์ต่างกับชนชาติอิสราเอล ๑๘ ข้าราชการของพระองค์จะลงมาหาเรากลับลง ต่อหน้าเรากล่าวว่า “ขอท่านกับพรรคพวกไปเสียจากที่นี่เถิด” หลังจากนั้นเราก็จะออกไป” ๑๙ โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปด้วยความโกรธยิ่งนัก ๒๐ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสตอบโมเสสว่า “ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อมหัศจรรย์ของเราจะได้เพิ่มขึ้นอีกในแผ่นดินอียิปต์” ๒๑ โมเสสกับอาโรนก็ได้กระทำบรรดาหัตถกรรมเหล่านั้นต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างไป ท่านจึงไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลให้ออกไปจากแผ่นดินของท่าน

ลูกแกะแห่งพิธีปีสกา

๑๒ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนในประเทศอียิปต์ว่า ๑๒ “ให้เดือนนี้เป็นเดือนเริ่มต้นสำหรับเจ้าทั้งหลาย ให้เป็นเดือนแรก ในปีใหม่สำหรับพวกเจ้า ๑๓ จงสังฆฆนุมคนอิสราเอลทั้งหมดว่า ในวันที่สิบเดือนนี้ ให้ผู้ชายทุกคนเตรียมลูกแกะครอบครัพละตัวตามเรือนบรรพบุรุษของตน ๑๔ ถ้าครอบครัวใดมีคนน้อยกินลูกแกะตัวหนึ่งไม่หมด ก็ให้รวมกับเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียงกันเตรียมลูกแกะตัวหนึ่งตามจำนวนคนตามที่เขาจะกินได้ก็มากน้อย ให้นับจำนวนคนที่ จะกินลูกแกะนั้น ๑๕ ลูกแกะของเจ้าต้องปราศจากตำหนิเป็นตัวผู้อายุไม่เกินหนึ่งขวบ เจ้าจงเอามาจากฝูงแกะ หรือฝูงแพะ ๑๖ จงกบไว้ให้ดีถึงวันที่สิบสี่เดือนนี้ แล้วในเย็นวันนั้นให้ที่ประชุมของคนอิสราเอลทั้งหมดฆ่าลูกแกะของเขา ๑๗ แล้วเอาเลือดทาที่ไม้วงกบประตูทั้งสองข้าง และไม่ข้างบน ฐน เรือนที่เขาเลี้ยงกันนั้นด้วย ๑๘ ในคืนวันนั้นให้เขากินเนื้อปัง กับขนมปังไร้เชื้อและผัก รสขม ๑๙ เนื้อที่ยังดิบหรือเนื้อต้มอย่ากินเลย แต่จง

ปิ้งทั้งหัวและขา และเครื่องในด้วย ๑๐ จึงกินให้หมดอย่าให้มีเศษเหลือจนถึงเวลาเช้า เศษเหลือถึงเวลาเช้าก็ให้เผาเสีย ๑๑ เจ้าทั้งหลายจงเลี้ยงกันดังนี้ คือให้คาคอว์ สวมรองเท้า และถือไม้เท้าไว้ และรีบกินโดยเร็ว การเลี้ยงนี้เป็นปัสกาของพระเยโฮวาห์

เลือดที่ทาไว้รอบประตู

๑๒ เพราะในคืนวันนั้น เราจะผ่านไปในประเทศอียิปต์ และเราจะประหารลูกหัวปีทั้งหมดในประเทศอียิปต์ ทั้งของมนุษย์และของสัตว์ และเราจะพิพากษาลงโทษพระท่งปวงของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์ ๑๓ แต่เลือดที่บ้านที่เจ้าทั้งหลายอยู่นั้น จะ เป็นหมายสำคัญสำหรับเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้น เราจะผ่านเว้นเจ้าทั้งหลายไป จะไม่มีภัยพิบัติทำลายเจ้า ขณะที่เราประหารประเทศอียิปต์

การเลี้ยงแห่งขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน

๑๔ วันนั้นจะเป็นวันที่ระลึกสำหรับเจ้า ให้เจ้าทั้งหลายถือไว้ เป็นเทศกาล แต่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงฉลองเทศกาลนี้ และถือเป็นกฎถาวร ๑๕ เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวัน วันแรกจงชำระบ้านเจ้าให้ปราศจากเชื้อ ถ้าผู้ใดขึ้นกินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล ๑๖ ในวันแรกนั้นให้มีการประชุมบริสุทธิ และในวันที่เจ็ดนั้นจะเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์แก่ท่าน ในวันเหล่านั้นอย่าให้ผู้ใดทำงานเลย เว้นไว้แต่การจัดเตรียมอาหารสำหรับรับประทาน ๑๗ เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เพราะในวันนั้นเราได้นำพลโยธาของเจ้าทั้งหลายออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ เหตุฉะนั้น เจ้าจงฉลองวันนั้นและถือเป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า ๑๘ ในตอนเย็นวันที่สิบสี่เดือนแรก เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อจนถึงเวลาเย็นวันที่ยี่สิบเอ็ดของเดือนนั้น ๑๙ ในเจ็ดวันนั้นอย่าให้พบเชื้อในบ้านของเจ้าเลย เพราะว่าถ้าผู้ใดที่เป็นคนต่างด้าวกิติ หรือคนเกิดในเมืองกิติ ขึ้นกินสิ่งใดๆที่มีเชื้อ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากที่ชุมนุมของอิสราเอล ๒๐ อย่ากินสิ่งใดที่มีเชื้อ ในที่อาศัยของเจ้า เจ้าจงกินแต่ขนมปังไร้เชื้อเท่านั้น ๒๑ แล้วโมเสสเรียก

บรรดาพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลมาพร้อมกันสั่งว่า “ท่านทั้งหลายจงไปเอาลูกแกะตามครอบครัวของท่านมาฆ่าเป็นลูกแกะปัสกา ๒๒ เอาต้นหุสบ ก่าหนึ่งจุ่มลงในเลือดที่อยู่ใต้อ่าง แล้วป้ายเลือดนั้นไว้ที่ไม้ข้างบน และไม้วงกบประตู ทงสองข้างด้วยเลือดที่อยู่ใต้อ่าง อย่ายให้ผู้ใดออกไปพ้นประตูบ้านของตนจนถึงรุ่งเช้า ๒๓ เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จผ่านไปเพื่อจะได้ประหารคนอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงเห็นเลือดที่ไม่ประดู่ข้างบน และที่ไม่วงกบประตูทงสองข้าง พระเยโฮวาห์จะทรงผ่านเว้นประตูนั้น ไม่ทรงยอมให้ผู้สังหารเข้าไปในบ้านท่าน เพื่อจะประหารท่าน ๒๔ ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ให้เป็นกฎถาวรของท่านและของลูกหลานท่าน ๒๕ ต่อมาครันท่านไปถึงแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงประทานแก่ท่านตามที่ได้ทรงสัญญาไว้แล้วนั้น ท่านจงถือพิธีนี้ไว้ปฏิบัติ ๒๖ ครันสืบไปภายหลังเมื่อลูกหลานของท่านถามว่า ‘พิธีนี้หมายความว่าอะไร’ ๒๗ ท่านทั้งหลายจงตอบว่า ‘เป็นการถวายสัตวบูชาปัสกาแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงผ่านเว้นบ้านของชนชาติอิสราเอลในอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงประหารคนอียิปต์ แต่ไว้ชีวิตครอบครัวของเราทั้งหลาย’” พลไพร่ท่งปวงก็กราบลงนมัสการ ๒๘ แล้วคนชาติอิสราเอลก็ไปทำตามคำสั่งทุกประการ พระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งกับโมเสสและอาโรนอย่างไร เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกประการ

บุตรหัวปีแห่งอียิปต์เสียชีวิต

๒๙ ต่อมาในเวลาเที่ยงคืน พระเยโฮวาห์ทรงประหารบุตรหัวปีทุกคนในประเทศอียิปต์ ตั้งแต่พระราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของเชลยที่อยู่ในคุกใต้ดิน ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เลี้ยงทุกตัว ๓๐ ฟาโรห์กับข้าราชการ และชาวอียิปต์ท่งปวงตื่นขึ้นในตอนกลางคืน มีเสียงร้องให้คร่ำครวญดังท้วทงอียิปต์ เนื่องจากไม่มีบ้านใดเลยที่ไม่มีคนตาย ๓๑ ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนให้มาเฝ้าในคืนวันนั้น ตรัสว่า “เจ้าทั้งสองกับท่งชนชาติอิสราเอลจงยกออกไปจากประชาชนของเราเถิด ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตามที่ได้พูดไว้ ๓๒ เอาฝูงแพะแกะและฝูงวัวของเจ้าไปด้วยตามที่เจ้าได้พูดไว้แล้ว ไปและอวยพรให้

เราด้วย”^{๓๓} ฝ่ายชาวอียิปต์ก็เร่งรัดให้พลไพร่
นั้นออกไปจากประเทศโดยเร็ว เพราะเขาพูด
ว่า “พวกเราตายกันหมดแล้ว”^{๓๔} พลไพร่นั้น
เอาก้อนแป้งดิบที่ยังมีได้ใส่เชือกกับอองขยา
แป้ง ห่อผ้าใส่บาแวกไป^{๓๕} ชนชาติอิสราเอล
กระทำตามคำสั่งของโมเสสคือ ขอเครื่องเงิน
เครื่องทอง และเครื่องนุ่งห่ม จากชาวอียิปต์^{๓๖}
และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้พลไพร่
นั้นเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์
เขาจึงให้สิ่งของทั้งปวงตามที่เขาขอ เขาจึง
ได้รับเอาสิ่งของต่างๆของชาวอียิปต์เสีย

การเดินทางออกจากอียิปต์

^{๓๗}ชนชาติอิสราเอลยกเดินออกจากเมือง
ราเมเสสไป ถึง เมือง สุคคท นับแต่ผู้ชาย
ได้ประมาณหกแสนคน เด็กต่างหาก^{๓๘} มี
ฝูงชนชาติอื่นเป็นจำนวนมากติดตามไปด้วย
พร้อมทั้งฝูงสัตว์ คือ ฝูงแพะ แกะ และวัว
จำนวนมากมาย^{๓๙} เขาเอาก้อนแป้งไว้เชื้อ
ซึ่งนำมาจากอียิปต์นั้น ปิ้งเป็นขนมไว้เชื้อ
เพราะเขาถูกเร่งรัดให้ออกจากอียิปต์ จึง
ไม่ทันเตรียมเสบียง^{๔๐} ชนชาติอิสราเอลอยู่
ในอียิปต์เป็นเวลาสี่ร้อยสามสิบปี^{๔๑} ครั้น
สิ้นสี่ร้อยสามสิบปีแล้ว ในวันนั้นเอง พล
โยธาทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ที่ยกออกจาก
ประเทศอียิปต์^{๔๒} คืนวันนั้นเป็นคืนที่ควร
จดจำไว้เป็นที่ระลึกอย่างยิ่งถึงพระเยโฮวาห์
ด้วยทรงนำเขาออกจากประเทศอียิปต์ คืน
วันนั้นจึงเป็นคืนของพระเยโฮวาห์ที่ชนชาติ
อิสราเอลทั้งปวงถือเป็นที่ระลึกตลอดชั่วอายุ
ของเขา

คำสั่งเรื่องพิธีปัสกา

^{๔๓}พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโร
นว่า “ระเบียบพิธีปัสกาเป็นดังนี้ คืออย่าให้
คนต่างชาติกินเลย^{๔๔} ส่วนทาสซึ่งนายเอา
เงินซื้อมา เมื่อให้ทาสนั้นเข้าสู่หน้ดแล้วจึง
ให้เขากินได้^{๔๕} ส่วนแขกหรือลูกจ้างอย่าให้
กินเลย^{๔๖} ให้กินปัสกาแต่ในบ้าน อย่าเอา
เนื้อไปนอกบ้าน และอย่าหักกระดูกของมัน
เลย^{๔๗} ให้หนุ่มคนอิสราเอลทั้งปวงถือและ
ปฏิบัติตามพิธีนี้^{๔๘} เมื่อมีคนต่างด้าวมาอาศัย
อยู่กับเจ้า และใครจะถือปัสกาถวายพระเยโฮ
วาห์ ก็ให้ชายพวกนั้นเข้าสู่หน้ดเสียก่อนทุก
คนแล้วจึงให้เขามาใกล้ และถือพิธีนี้ไว้ได้ เขา
จึงจะเป็นเหมือนคนเกิดในแผ่นดินนั้น แต่

ผู้ใดที่ยังมิได้เข้าสู่หน้ด อย่าให้เข้าร่วมกิน
เลี้ยงในพิธีปัสกานั้นเลย^{๔๙} พระราชบัญญัติ
สำหรับคนเกิดในเมืองและคนต่างด้าวซึ่ง
อาศัยอยู่ด้วยกันกับเจ้าทั้งหลายจะต้องเป็น
อันเดียวกัน”^{๕๐} คนอิสราเอลทั้งปวงก็ปฏิบัติ
ตามทุกประการ พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่โมเสส
และอาโรนอย่างไร พวกเขาก็กระทำอย่างนั้น^{๕๑}
วันนั้นแหละพระเยโฮวาห์ทรงนำชนชาติ
อิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ แยกเป็นก
ระบวนพลโยธา

บุตรหัวปีถูกแยกตั้งไว้เฉพาะพระเจ้า

^๑พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
๑๓^๒ “จงถวายลูกหัวปีทั้งปวงแก่เรา
คือทุกสิ่งของชนชาติอิสราเอลที่ออกจาก
คูร์รห์ครั้งแรก จะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ สิ่ง
นั้นเป็นของของเรา”^๓ โมเสสจึงกล่าวแก่
ประชาชนว่า “จงระลึกถึงวันที่ท่านทั้งหลาย
ออกมาจากอียิปต์จากเรือนทาส เพราะ
พระเยโฮวาห์ทรงนำท่านทั้งหลายออกจาก
ที่นั่นด้วยฤทธิ์พระหัตถ์ อย่ากินขนมปังที่มี
เชื้อเลย^๔ ท่านทั้งหลายยกออกไปในวันนั้นใน
เดือนอาبيب^๕ ครั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำพวก
ท่านมาถึงแผ่นดินของคนคานาอัน คนอิต
ไทต์ คนอาโมไรต์ คนฮีเวต์ และคนเยบูน
ที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของ
ท่านว่า จะยกแผ่นดินนี้ให้พวกท่านเป็นแผ่นดิน
ที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ท่านทั้งหลาย
จงถือพิธีนี้ในเดือนนั้น^๖ จงกินขนมปัง
ไว้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน และวันที่เจ็ดจงมี
เทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์^๗ จงกิน
ขนมปังไว้เชื้อให้ครบกำหนดเจ็ดวัน อย่าให้
เห็นขนมปังซึ่งมีเชื้อ หรือให้เห็นเชื้อขนมปัง
ในเขตของพวกท่าน^๘ ในวันนั้นจงบอกบุตร
ของท่านว่า ‘ที่ได้ทำดังนี้ก็เพราะเหตุการณ์
ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำสำหรับเรา
ขณะเมื่อเราออกจากอียิปต์’^๙ สำหรับท่าน
พิธีนี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มีของท่าน และ
ตั้งเครื่องระลึกระหว่างนัยนิตาของท่าน เพื่อ
พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์จะได้อยู่ใน
ปากของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำ
พวกท่านออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อัน
ทรงฤทธิ์^{๑๐} เพราะฉะนั้น พวกท่านจงปฏิบัติ
ตามกฎพิธีนี้ตามกำหนดทุกปีไป^{๑๑} เมื่อ
พระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปยังแผ่นดินของ
คนคานาอัน ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้

กับ ท่าน และบรรพบุรุษของท่านว่า จะทรงยกแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน ^{๑๒}ทุกอย่างที่เบิกครรรค์ครั้งแรกนั้น ท่านจงแยกถวายแด่พระเยโฮวาห์ และ ลูกสัตว์หัวปี ตัวผู้ที่เกิดจากสัตว์ใช้งานของท่าน จง เป็นของ พระเยโฮวาห์ ^{๑๓}จงเอาลูกแกะไถ่ลูกลาหัวปี ถ้าไม่ได้ จงหักคอมันเสีย จงไถ่บุตรหัวปีทั้งหลายของมนุษย์ไว้ทั้งหมด ^{๑๔}ต่อไปข้างหน้า เมื่อบุตรของท่านจะถามว่า ‘ทำไมจึงทำอย่างนี้’ จงเล่าให้เขาฟังว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ จาก เรือนทาสด้วยฤทธิ์พระหัตถ์ ^{๑๕}ต่อมา ครั้นพระทัยของฟาโรห์คือไม่ยอมปล่อยให้เราไป พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารลูกหัวปีทั้งหลายในประเทศอียิปต์ ทั้งลูกหัวปีของมนุษย์และลูกหัวปีของสัตว์ด้วย เหตุฉะนั้น เราจึงถวายบรรดาสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เบิกครรรค์ครั้งแรกแด่พระเยโฮวาห์ แต่บุตรหัวปีทั้งหลายของเรา เราก็ไถ่ไว้’ ^{๑๖}พิธีนี้จะเป็นดัง รอยสำคัญที่มีมือของท่าน และดังเครื่องหมายระหว่างนัยนดาของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยฤทธิ์พระหัตถ์”

การเดินทางหลีกเลียงชาวฟิลิสเตีย

^{๑๗}ต่อมาเมื่อฟาโรห์ปล่อยพลไพร่ไปแล้ว พระเจ้ามิได้ทรงนำเขาไปทางแผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย แม้ว่าจะเป็นทางใกล้ เพราะพระเจ้าตรัสว่า “เกรงว่าเมื่อพลไพร่ไปเผชิญสงคราม เขา จะ เปลี่ยนใจ และ กลับไป ยังอียิปต์เสีย” ^{๑๘}พระเจ้าจึงทรงนำเขาอ้อมไปทาง ถิ่น ทูรกันดาร ยัง ทะเลแดง ประชาชาติอิสราเอลก็ออกไปจากแผ่นดินอียิปต์มีอาวุธพร้อมที่จะทำสงคราม ^{๑๙}โมเสสเอากระดูกของโยเซฟไปด้วย เพราะโยเซฟให้ชนชาติอิสราเอล ปฏิญาณไว้ว่า “พระเจ้า จะ เสด็จมาเยี่ยม ท่านทั้งหลายเป็นแน่ แล้วท่านจงเอากระดูกของเราไปจากที่นี่ด้วย” ^{๒๐}คนอิสราเอลยกออกจากเมืองสุคคท ไปตั้งค่ายที่ตำบลเอธามบริเวณชายถิ่นทูรกันดาร

เสาเมฆกับเสาเพลิงนำและป้องกันพวกอิสราเอล

^{๒๑}พระเยโฮวาห์เสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง ให้เขามิแสงสว่างเพื่อจะได้เดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน ^{๒๒}เสาเมฆ

ในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลากลางคืน พระองค์มิได้ให้คลาดจากเบื้องหน้าพลไพร่เลย

ฟาโรห์ตามพวกอิสราเอลไปแล้วถูกทำลาย

^๑พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่โมเสสว่า **๑๔** ^๒“จง สั่ง ชนชาติ อิสราเอล ให้ ย้อนกลับไปยังค่ายหน้าตำบลปีหะหิโรท ระหว่างมิกดลและทะเล หน้าตำบลบาอัลเซโฟน แล้วตั้งค่ายตรงนั้นใกล้ทะเล ^๓ฟาโรห์จะ กล่าวถึงชนชาติอิสราเอลว่า ‘พวกเขาติดอยู่บนบก ถิ่นทูรกันดารนั้นกันเขาไว้แล้ว’ ^๔เราจะบันดาลให้ใจฟาโรห์แข็งกระด้างไป ฟาโรห์จะไล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติยศเพราะฟาโรห์และบรรดาพลโยธาของเขา แล้วชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์” เขาทั้งหลายก็กระทำตามรับสั่งนั้น ^๕เมื่อกษัตริย์อียิปต์ทราบความว่าบ่าวไพร่เหล่านั้นหนีไปแล้ว พระดำริของฟาโรห์และความคิดของข้าราชการก็เปลี่ยนไปจากที่มีต่อบ่าวไพร่ นั้น เขาจึงว่า “ทำไมเราจึงทำเช่นนั้น ไฉนเราจึงได้ปล่อยพวกอิสราเอลไปให้พ้นจากการรับใช้เราเล่า” ^๖ฝ่ายฟาโรห์ก็จัด ราชรถ และ นำพลโยธาไปด้วย ^๗ท่านเอารถรบอย่างดี หกร้อยคัน กับรถรบทั้งหมดในอียิปต์ มีทหารประจำอยู่ทุกคน ^๘พระเยโฮวาห์ทรงให้พระทัยของฟาโรห์ กษัตริย์แห่งอียิปต์แข็งกระด้างไป ท่านจึงไล่ตามชนชาติอิสราเอล ซึ่งเดินทางไปโดยมีพระหัตถ์ของพระเจ้าคุ้มครอง ^๙ชาวอียิปต์ไล่ตามไปมีทั้งม้าและรถรบทั้งหมดของฟาโรห์และทหารม้า กองทัพของท่านมาทันชนชาติอิสราเอลที่ตั้งค่ายอยู่ริมทะเล ใกล้ตำบลปีหะหิโรท หน้าตำบลบาอัลเซโฟน ^{๑๐}เมื่อฟาโรห์เข้ามาใกล้ชนชาติอิสราเอลก็เยหน้าขึ้นดู และดูเถิด ชาวอียิปต์ยกติดตามมา เขาก็มีความกลัวยิ่งนัก คนอิสราเอลจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์ ^{๑๑}เขาบอกโมเสสว่า “หลุมฝังศพในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาเราออกมาให้ตายในถิ่นทูรกันดาร ทำไมหนอท่านจึงทำเช่นนี้คือพาเราออกมาจากอียิปต์ ^{๑๒}พวกเราบอกท่านในอียิปต์แล้วมิใช่หรือว่า ‘ปล่อยพวกเราแต่ลำพัง ให้พวกเรารับใช้ชาวอียิปต์เถิด’ เพราะการรับใช้ชาวอียิปต์นั้น ก็ยังดีกว่าที่จะมาตายในถิ่นทูรกันดาร” ^{๑๓}โมเสสจึงเตือนพล

ไฟร์ว่า “อย่ากลัวเลย มันคงไว้ คอยดูความรอดที่จะมาจากพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ ด้วยคนอียิปต์ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นในวันนี้ แต่ไปจะไม่ได้เห็นอีกเลย ^{๑๔}พระเยโฮวาห์จะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงสงบอยู่เถิด”

ทะเลแดงก็แยกออก

^{๑๕}พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า “เหตุไฉนเจ้าจึงมาร้องทุกข์ต่อเรา จงสังชนชาติอิสราเอล ให้เดินต่อไป ข้างหน้าเถิด ^{๑๖}ฝ่ายเจ้าจงยกไม้เท้าของเจ้า แล้วยื่นมือของเจ้าออกไปเหนือทะเล ทำให้ทะเลนั้นแยกออก เพื่อคนอิสราเอลจะได้เดินบนดินแห้งกลางทะเลแล้วข้ามไปได้ ^{๑๗}ดูเถิด ส่วนเราก็จะบันดาลให้ใจชาวอียิปต์แข็งกระด้างไล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ พลโยธา รถรบ และพลม้าทั้งหมดของเขา ^{๑๘}เมื่อเราได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ รถรบ และพลม้าของเขาแล้ว ชาวอียิปต์ก็จะรู้ว่าเรานี้แหละคือพระเยโฮวาห์” ^{๑๙}ฝ่ายทูตสวรรค์ของพระเจ้าซึ่งนำพลโยธาอิสราเอลนั้นกลับไปอยู่ข้างหลัง และเสาเมฆซึ่งอยู่ข้างหน้าก็กลับ มาตั้งอยู่ข้างหลังเขา ^{๒๐}คือเสานั้นมาอยู่ระหว่างค่ายของชาติอียิปต์และค่ายของชนชาติอิสราเอล และเป็นเมฆมืดแก่ชาวอียิปต์ แต่มีแสงส่องสว่างในเวลากลางคืนแก่ชนชาติอิสราเอล ทั้งสองฝ่ายมิได้เข้าใกล้กันตลอดคืน ^{๒๑}โมเสสยื่นมือของท่านออกไปเหนือทะเล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมทิศตะวันออกพัดโหมไล่หน้าทะเลตลอดคืน ทำให้ทะเลกลายเป็นดินแห้ง นำแยกออกจากกัน ^{๒๒}ชนชาติอิสราเอลก็พากันเดินบนดินแห้งกลางทะเล ส่วนน้ำนั้นตั้งเป็นเหมือนกำแพงสำหรับเขา ทั้งทางขวาและทางซ้าย

ทหารอียิปต์ถูกทำลาย

^{๒๓}คนอียิปต์ก็ไล่ตามเขาเข้าไปกลางทะเล ทั้ง กองม้า และ ราชรถ และพลม้าทั้งปวงของฟาโรห์ ^{๒๔}ครั้นในเวลาบ่ายรุ่ง พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากเสาเพลิงและเสาเมฆ ทรงเห็น พลโยธาอียิปต์ ก็ทรงบันดาลให้กองทัพอียิปต์เกิดโกลาหล ^{๒๕}พระองค์ทรงกระทำให้ลอร์ดผัดจันแดนไปแทบไม่ไหว คนอียิปต์จึงพูดกันว่า “ให้เราหนีไปจากหน้าคน

อิสราเอลเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้กับคนอียิปต์แทนเรา” ^{๒๖}ขณะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงยื่นมือออกไปเหนือทะเล เพื่อให้หน้าทะเลไหลกลับคืนมาท่วมคนอียิปต์ ทั้งรถรบและพลม้าของเขา” ^{๒๗}โมเสสจึงยื่นมือออกไปเหนือทะเล ครั้นรุ่งเช้าทะเลก็กลับไหลดังเก่า คนอียิปต์พากันหนีกระแสน้ำ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสลัดคนอียิปต์ลงกลางทะเล ^{๒๘}น้ำก็กลับท่วมพลรถและพลม้า คือพลโยธาทั้งหมดของฟาโรห์ ซึ่งไล่ตามเขาเข้าไปในทะเล ไม่เหลือสักคนเดียว ^{๒๙}ฝ่ายชนชาติอิสราเอลเดินไปตามดินแห้งกลางท้องทะเล นำตั้งขึ้นเหมือนกำแพงสำหรับเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย ^{๓๐}ดังนี้ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงโปรดช่วยให้คนอิสราเอลรอดจากเงื้อมมือคนอียิปต์ อิสราเอลเห็นศพคนอียิปต์อยู่ที่ชายทะเล ^{๓๑}อิสราเอลเห็นกิจการใหญ่ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่คนอียิปต์ พลไฟร์นั้นก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายเชื่อถือพระเยโฮวาห์และเชื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย

การร้องเพลงแห่งชัยชนะของโมเสส

๑๕ ^๑ขณะนั้น โมเสส กับ ชนชาติอิสราเอลร้องเพลงบทนี้ ถวายพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าลงในทะเล ^๒พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นบทเพลงแห่งข้าพเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอด พระองค์นี้แหละเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ ทรงเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่องสรรเสริญพระองค์ ^๓พระเยโฮวาห์ทรงเป็นนักรบ พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์ ^๔พระองค์ทรงเหวี่ยงรถรบ และโยนพลโยธาของฟาโรห์ลงในทะเล นายทหารรถรบชั้นยอดของฟาโรห์ก็จมในทะเลแดง ^๕นำท่วมเขา เขาจมลงในทะเลที่ลึกประดุจก้อนหิน ^๖โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ทรงอานุภาพยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ฟาดศัตรู แหกเป็นชิ้นๆ ^๗ด้วยเดชานุภาพ อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงคว่ำปฏิปักษ์ของพระองค์ เสีย พระองค์ทรงใช้พระพิโรธของพระองค์ เผา

ผลาญเขาเสียอย่างตอฟาง ๘ โดยลมที่ระบายจากช่องพระนาสิก น้ำก็ท่วมสูงขึ้นไป น้ำก็ท่วมทัน สูง ขึ้น น้ำ ก็ แข็ง ขึ้น ใน ท้อง ทะเล ๙ พวกข้าศึกกล่าวว่า ‘เราจะติดตาม เราจะจับให้ทัน เราจะริบสิ่งของมาแบ่งปันกัน เราจึงจะพอใจที่ได้กระทำกับพวกนั้นดังประสงค์ เราจะชกดาบออก มือเราจะทำลายเขาเสีย’ ๑๐ พระองค์ทรงบันดาลให้ลมพัดมา น้ำทะเลก็ท่วมเขามาดี เขาจมลงในกระแสน้ำอันไหลแรง นั้น เหมือน ตะกั่ว ๑๑ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ ใน บรรดา พระ ทิ้ง ปวง องค์ ไหน จะ เป็น เหมือน พระ องค์ เล่า องค์ ไหน จะ เหมือน พระ องค์ ผู้ ทรง ประ กอบ ด้วย ความ บริ สุทธิ อัน รุ่ง เรือง และ นำ เกรง ขาม เนื่อง ด้วยการ สรร เสริญ และการ มหัศจรรย์ ที่ พระ องค์ ทรง กระ ทำ ๑๒ พระ องค์ ทรง เหยียด พระ หัตถ์ ขวาทรง นำ ชนชาติ ซึ่ง พระ องค์ ทรง ได้ ไว้ ด้วย พระ เมตตา ของ พระ องค์ พระ องค์ ทรง พา เขา มา ถึง ที่ สถิต อัน บริ สุทธิ ของ พระ องค์ ด้วย พระ เคาษานูภาพ ๑๓ ชนชาติ ทั้ง หลาย จะ ได้ ยิน แล้ว จะ พากัน หวาด กลัว ชาว ประเทศ ฟิ ลิสเตีย จะ รู้สึก เสีย วสยอง ๑๔ ครั้ง นั้น พวก เจ้า นาย ใน เมือง เอโดม ก็ จะ พากัน หวาด กลัว และ พวก หัว หน้า ใน เมือง โมอับ ก็ จะ สะ ทุก สะ ทาน ชาว เมือง คานาอัน ทั้ง ปวง ก็ จะ ระ ส่ำ ระ สาย ไป ๑๕ ความ รู้สึก เสีย วสยอง และความ ตกใจ กลัว จะ อุด ติ ขึ้น ใน ใจ ของ เขา เนื่อง ด้วย ฤ ทษานูภาพ แห่ง พระ ฤท ของ พระ องค์ เขา จะ หยุด หนึ่ง อยู่ เหมือน ก้อน หิน โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ จิน พล ไพร่ ของ พระ องค์ ผ่าน พัน ไป จิน ชนชาติ ซึ่ง พระ องค์ ทรง ได้ ไว้ แล้ว ผ่าน ไป ๑๖ พระ องค์ จะ ทรง นำ เขา เข้า มา และ ทรง ตั้ง เขา ไว้ บน ภูเขา ซึ่ง เป็น มรดก ของ พระ องค์ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ เป็น สถานที่ ซึ่ง พระ องค์ ทรง สร้าง ไว้ เพื่อ เป็น ที่ สถิต ของ พระ องค์ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ สถาน บริ สุทธิ ซึ่ง พระ หัตถ์ ของ พระ องค์ สถาปนา ไว้ ๑๗ พระ เย โส วาห์ จะ ทรง ครอบ ครอบ อยู่ เป็น นิ ตย นิ วัน ดร์ ๑๘ เพราะ เมื่อ กอง ม้า ของ ฟาโรห์ กับ ราชรถ และ พล ม้า ของ ท่าน ลง ไป ใน ทะเล พระ เย โส วาห์ ก็ ทรง ให้ น้ำ ทะเล ไหล กลับ มา ท่วม เสีย แต่ ชนชาติ อิสราเอล เดิน ไป บน ดิน แห่ง กลาง ทะเล นั้น ๑๙ ฝ่าย มิ เรียม หญิง ผู้ พยา กรณ์ พี่สาว ของ อาโรน ก็ ถือ รำมะ นา และ หญิง ทั้ง ปวง ก็ ถือ รำมะ นา เดิน ตาม พร่อม เดิน รำ ไป ด้วย

๒๑ มิเรียมจึงร้องนำว่า “จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์เถิด เพราะพระองค์ทรงได้ช่วยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าให้ตกลงไปในทะเล”

พวกอิสราเอลเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเมื่อกระหายน้ำพระเจ้าทรงประทานให้

๒๒ ต่อมาโมเสสนำพวกอิสราเอลออกจากทะเลแดงไปยังถิ่นทุรกันดารซัวร์ เดินไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน ก็ได้พบน้ำเลย ๒๓ ครั้นมาถึงตำบลมาราห์ เขาก็กินน้ำที่ตำบลมาราห์นั้นไม่ได้ เพราะน้ำขม เหตุฉะนั้นจึงตั้งชื่อว่าการมาราห์ ๒๔ และพลไพร่นั้นก็พากันบ่นต่อว่าโมเสสว่า “พวกเราจะเอาอะไรดื่ม” ๒๕ โมเสสก็ร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงชี้ให้ท่านเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง เมื่อโยนต้นไม้ลงในน้ำ น้ำก็จืด ณ ที่นั้นพระองค์ทรงประทานกฎเกณฑ์ และกฎไว้ และทรงลงใจเขาที่นั้น ๒๖ พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเจ้าทั้งหลายฟัง พระ สุรเสียง ของ พระ เย โส วาห์ พระ เจ้า ของ เจ้า อย่าง ชะ มัด เข้ม นั้ และ กระ ทำ สิ่ง ที่ ถูก ต้อง ใน สาย พระ เนตร ของ พระ องค์ เจีย หู ฟัง พระ บัญญัติ ของ พระ องค์ และ รักษา กฎ เกณฑ์ ของ พระ องค์ ทุก ประการ แล้ว ไรค์ ต่าง ๆ ซึ่ง เรา บันดาล ให้ เกิด แก่ ชาว อียิปต์ นั้น เรา จะ ไม่ ให้ บัง เกิด แก่ พวก เจ้า เลย เพราะ เรา คือ พระ เย โส วาห์ เป็น ผู้ รักรักษา เจ้า ให้ หาย” ๒๗ พวก เขา มา ถึง ตำบล เอลิม ที่มี บ่อน้ำ พุ ลิป สอง บ่อ มี ดิน อินทุผล ฝั่ม เจ็ด ลิบ ตัน พวก เขา จึง ตั้ง ค่าย ใกล้ บ่อน้ำ นั้น

ได้รับอาหารโดยการอัศจรรย์

๑๖ ๑ พวก เขา ยก ไป จาก เอลิม และ ใน วัน ที่ สิ บ ห้า เดือน ที่ สอง นั้น ตั้ง แต่ เวลา ยาก ออก จาก แผ่น ดิน อียิปต์ ชุม นุ่ม ชนชาติ อิสราเอล ทั้งหมด ก็ มา ถึง ถิ่น ทุรกัน ดาร สีน ซึ่ง อยู่ ระหว่าง ตำบล เอลิม กับ ภูเขา ซีนาย ๒ ชุม นุ่ม ชนชาติ อิสราเอล ทั้ง ปวง ก็ พากัน บ่น ต่อ โมเสส และ อาโรน ใน ถิ่น ทุรกัน ดาร ๓ คน อิสราเอล กล่าว แก่ ท่าน ทั้ง สอง ว่า “พวก ข้าพเจ้า ตาย เสีย ด้วย พระ หัตถ์ ของ พระ เย โส วาห์ ตั้ง แต่ อยู่ ใน ประเทศ อียิปต์ ขณะ เมื่อ หนึ่ง อยู่ ใกล้ หม้อ เนื้อ และ รับ ประทาน อาหาร อิม หน้า จะ ดี กว่า นี้ ท่าน กลับ นำ พวก ข้าพเจ้า ออก มา ใน ถิ่น ทุรกัน ดาร อย่าง นี้ เพื่อ จะ ให้ ชุม นุ่ม ชน ทั้งหมด หิว ตาย ท่าน นั้น” ๔ แล้ว พระ เย โส

วาทได้ตรัสกับโมเสสว่า “ดูเถิด เราจะให้อาหารตกลงมาจากท้องฟ้าดอฝนสำหรับพวกเจ้า ให้พลไพร่ออกไปเก็บทุกวันพอกินเฉพาะวันหนึ่งๆ เพื่อเราจะได้ลองใจว่าเขาจะดำเนินตามราชบัญญัติของเราหรือไม่” ๕ ต่อมาในวันทีหก เมื่อเขาเตรียมของที่เก็บมา อาหารนั้นก็จะเป็นสองเท่าของที่เขาเก็บทุกวัน” ๖ โมเสสกับอาโรนจึงบอกชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า “ในเวลานี้ท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทรงนำพวกท่านออกจากประเทศอียิปต์” ๗ ในเวลาเช้าพวกท่านจะได้เห็นสง่าราศีแห่งพระเยโฮวาห์ เพราะคำบ่นต่อว่าของพวกท่านต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับแล้ว เราทั้งสองเป็นผู้ใดเล่า พวกท่านจึงมาบ่นต่อว่าเรา” ๘ โมเสสกล่าวว้ “ในเวลานี้พระเยโฮวาห์จะประทานเนื้อให้ท่านรับประทานและในเวลาเช้าพวกท่านจะมีอาหารรับประทานจนอิ่ม เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคำบ่นของท่านต่อพระองค์ เราทั้งสองนี้เป็นผู้ใดเล่า พวกท่านมิได้บ่นต่อว่าเรา แต่ได้บ่นต่อว่าพระเยโฮวาห์” ๙ โมเสสจึงกล่าวแก่อาโรนว่า “จงบอกชุมนุมชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า ‘เข้ามาใกล้พระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับคำบ่นของท่านแล้ว’” ๑๐ ต่อมาขณะที่อาโรนกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลอยู่นั้น เขาทั้งหลายมองไปทางถิ่นทุรกันดารแล้วดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏอยู่ในเมฆ ๑๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๑๒ “เราได้ยินคำบ่นของชนชาติอิสราเอลแล้ว จงกล่าวแก่เขาว่า ‘ในเวลานี้ พวกเจ้าจะได้กินเนื้อ ทั้งในเวลาเช้า เจ้าจะได้อาหารกินจนอิ่ม แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้า’” ๑๓ ครั้นถึงเวลาเย็นฝูงนกคุ้มบินมาเต็มค่าย ในเวลาเช้าก็มีนาค้างตกรอบค่ายที่ปัก

มานาเปรียบเทียบกับพระเยซู ซึ่งเป็นอาหารทิพย์มาจากสวรรค์

๑๔ เมื่อนาค้างระเหยไปแล้ว ดูเถิด สิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดเล็กๆเท่าเม็ด นาค้างแข็งอยู่ที่พื้นดินในถิ่นทุรกันดารนั้น ๑๕ เมื่อชนชาติอิสราเอลเห็นจึงพูดกันว่า “นี่คือมานา” เพราะเขาไม่ทราบว่าเป็นสิ่งใด โมเสสจึงบอกเขาว่า “นี่แหละเป็นอาหารที่พระเยโฮวาห์ประทานให้พวกท่านรับประทาน” ๑๖ เป็นสิ่ง

ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ว่า ‘ให้ทุกคนเก็บเท่าที่พอรับประทานอิม ให้เก็บคนละโอเมอร์ ตามจำนวนคนมาน้อย ซึ่งพักอยู่ในเต็นท์ของตน’” ๑๗ ชนชาติอิสราเอลก็กระทำตาม บางคนเก็บมาก บางคนเก็บน้อย ๑๘ แต่เมื่อเขาใช้โอเมอร์ตวงคนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่ ทุกคนเก็บได้เท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี ๑๙ โมเสสจึงสั่งว่า “อย่าให้ผู้ใดเก็บเหลือไว้จนรุ่งเช้า” ๒๐ แต่เขามิได้เชื่อฟังโมเสส บางคนเก็บส่วนหนึ่งไว้จนรุ่งเช้า อาหารนั้นก็เน่าเป็นหนอนและบูดเหม็น โมเสสจึงไถ่ถอนคนเหล่านั้น ๒๑ เขาเก็บกันทุกๆเช้าเท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี แต่พอแดดออกร้อนจัดแล้วอาหารนั้นก็ละลายไป ๒๒ อยู่มาเมื่อถึงวันที่หก เขาเก็บอาหารสองเท่า คือคนละสองโอเมอร์ บรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนจึงมารายงานต่อโมเสส

อธิบายเรื่องวันสะบาโต

๒๓ โมเสสบอกเขาว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระบัญชาว่า ‘ฟู้งนี้เป็นวันหยุดงาน เป็นสะบาโต วันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ วันนี้จะปึงอะไรก็ให้ปึง จะตมอะไรก็ตามเสีย และส่วนที่เหลือทั้งหมดจงเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น’” ๒๔ เมื่อเขาเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้นตามโมเสสสั่ง อาหารนั้นก็มิได้บูดเหม็นเป็นหนอนเลย ๒๕ โมเสสจึงบอกว้ “วันนี้จงกินอาหารนั้น เพราะว่าวันนี้เป็นวันสะบาโตของพระเยโฮวาห์ วันนี้ท่านจะไม่พบอาหารอย่างนั้นในทุ่งเลย” ๒๖ จงเก็บหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดซึ่งเป็นสะบาโตจะไม่มีเลย” ๒๗ อยู่มาเมื่อวันที่เจ็ดมีบางคนออกไปเก็บ แต่ไม่ได้พบ ๒๘ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “พวกเจ้าจะขัดขืนบัญญัติและราชบัญญัติของเราหนักเท่าไร” ๒๙ ดูซิ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดวันสะบาโตให้เจ้า คือในวันที่หก พระองค์จึงประทานอาหารให้พอรับประทานสองวัน ให้ทุกคนพักอยู่ในที่ของตน อย่าให้ผู้ใดออกจากที่พักในวันที่เจ็ดนั้นเลย” ๓๐ เหตุฉะนั้นพลไพร่ทั้งปวงจึงได้พักงานในวันที่เจ็ด ๓๑ เหล่าวงศ์วานของอิสราเอลเรียกชื่ออาหารนั้นว่า มานา เป็นเม็ดขาวเหมือนเมล็ดผักชี มีรสเหมือนขนมแผ่นประสมน้ำผึ้ง ๓๒ โมเสสกล่าวว้ “พระเยโฮวาห์มิรับสั่งว่า ‘จงตวงมานาโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเขาทั้ง

หลายจะได้เห็นอาหารซึ่งเราเลี้ยงเจ้าในถิ่นทุรกันดารนี้ เมื่อเรานำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์”^{๓๓} โมเสสบอกอาโรนว่า “เอาหม้อลูกหนึ่ง ตวงมาให้เต็มโมเออร์หนึ่ง เก็บไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตลอดชั่วอายุของท่าน”^{๓๔} อาโรนก็วางมาหานั้นลงหน้าหีบพระโอวาท เพื่อรักษาไว้ตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส^{๓๕} ประชาชาติอิสราเอลได้กินมานาสีสิบปี จนเขามาถึงเมืองที่อาศัยอยู่ พวกเขากินมานานจนมาถึงชายแดนแผ่นดินคานาอัน^{๓๖} หนึ่งในโอเมอร์เท่ากับหนึ่งในสิบของเอฟาห์

น้ำไหลออกมาจากศิลา

๑๗ ชุมมูม ประชาชาติ อิสราเอล ทั้งหมดยกออกจากถิ่นทุรกันดารสิน ไปเป็นระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ และมาตั้งค่ายที่เรฟีดิม ที่นั่นไม่มีน้ำให้พลไพร่ดื่ม^๑ เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงกล่าวหาโมเสสว่า “ให้น้ำพวกข้าดื่มซิ” โมเสสจึงบอกเขาว่า “พวกเจ้าหาเรื่องเราทำไม เหตุไฉนพวกเจ้าจึงบงอาจลวงดีกับพระเยโฮวาห์”^๒ พลไพร่กระหายน้ำที่ตำบลนั้น จึงบ่นต่อโมเสสว่า “ทำไมท่านจึงพาพวกข้า ทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของข้า ออกมาจากประเทศอียิปต์ให้อดน้ำตาย”^๓ โมเสสจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพระองค์จะทำการอย่างไรกับชนชาตินี้ดี เขาเกือบจะเอาหินขว้างข้าพระองค์ให้ตายอยู่แล้ว”^๔ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “จงเดินล่วงหน้าพลไพร่ไปและนำพวกผู้ใหญ่บางคนของอิสราเอลไปด้วย ให้ถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำนั้นไปด้วย^๕ ดุเถิด เราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าที่นั่นบนศิลาที่ภูเขาโฮรบ เจ้าจงตีศิลานั้น แล้วน้ำจะไหลออกมาจากศิลาให้พลไพร่ดื่ม” โมเสสก็ทำดั่งนั้นท่ามกลางสายตาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล^๖ โมเสสเรียกชื่อตำบลนั้นว่า มัสสาห์ และเมรนาห์ ด้วยเหตุว่าคนอิสราเอลกล่าวหาตน ณ ที่นั้น และลวงดีกับพระเยโฮวาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ที่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าจริงหรือ”

การสู้รบกับคนอามาเลซ

^๑ ครั้งนั้น คนอามาเลซยกมารบกับคนอิสราเอลที่ตำบลเรฟีดิม^๒ โมเสสสั่งโยชูวาว่า “จงเลือกชายฉกรรจ์ฝ่ายเราออกไปสู้รบกับพวกอามาเลซ ฟรุ้งนี้เราจะยืนถือไม้เท้า

ของพระเจ้าอยู่บนยอดภูเขา”^๓ โยชูวาก็ทำตามคำสั่งของโมเสส ออกสู้รบกับพวกอามาเลซ ส่วนโมเสส อาโรน และเฮอร์ ก็ขึ้นไปบนยอดภูเขา^๔ ต่อมาโมเสสยกมือขึ้นเมื่อไร อิสราเอลก็ได้เปรี๊ยะเมื่อนั้น ท่านลุดมือลงเมื่อไร พวกอามาเลซก็เป็นต่อเมื่อนั้น^๕ แต่มือของโมเสสเมื่อยล้า เขาทั้งสองก็นำก้อนหินมาวางไว้ให้โมเสส ท่านหนึ่ง อาโรนกับเฮอร์ก็ช่วยยกมือท่านขึ้นคนละข้าง มือของท่านก็ชูอยู่จนตะวันตกดิน^๖ ฝ่ายโยชูวาปราบอามาเลซกับพลไพร่ของเขาพ่ายแพ้ไปด้วยคมดาบ^๗ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงเขียนข้อความต่อไปนี้ลงในหนังสือเพื่อเป็นที่ระลึก ทั้งเล่าให้โยชูวาฟังคือว่าเราจะลบล้างชื่อชนชาติอามาเลซไม่ให้ปรากฏในความทรงจำของพลไพร่ภายใต้ฟ้านี้เลย”^๘ โมเสสจึงสร้างแท่นเรียกชื่อว่า เยโฮวาห์นิสสี^๙ กล่าวไว้ว่า “เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงปฏิญาณว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสงครามกับอามาเลซต่อไปทุกชั่วอายุ”

พ่อตาของโมเสสมาเยี่ยมชนชาติอิสราเอล

๑๘ เมื่อ เยโรธ ปรุรหิต แห่งมีเดีย นพ่อตาของ โมเสส ได้ยินถึง กิจการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อโมเสส และอิสราเอลพลไพร่ของพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์^๑ เยโรธพ่อตาของ โมเสส จึง พา ศิปี ปรุรหิต ของ โมเสส ซึ่ง โมเสส ได้ ส่ง กลับ ไป แต่ คราวก่อนนั้น^๒ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองคนของนาง คนหนึ่งชื่อเกอร์โซม เพราะโมเสสกล่าวว่า “ข้าพเจ้า เป็น คน ต่างด้าว อาศัย อยู่ ต่างประเทศ”^๓ อีกคนหนึ่งชื่อเอลิเยเซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า “พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพเจ้า และทรงให้ข้าพเจ้ารอดจากพระแสงดาบของฟาโรห์”^๔ เยโรธพ่อตาของโมเสส พาภรรยาและบุตรชายทั้งสองคนนั้นมาหาโมเสสที่ในถิ่นทุรกันดารที่เขาตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขาของพระเจ้า^๕ ท่านบอกโมเสสว่า “เราคือเยโรธพ่อตาของท่านพาภรรยา กับบุตรชายทั้งสองของนางมาหาท่าน”^๖ โมเสสออกไปต้อนรับพ่อตา กราบลง และจูบ ท่านท่านทั้งสองได้ถามถึงทุกข์สุขซึ่งกันและกันแล้วพากันเข้าไปในเต็นท์^๗ โมเสสเล่าให้พ่อตาฟังถึงเหตุการณ์ทุกประการซึ่งพระ

เยโฮวาห์ทรงกระทำกับฟาโรห์ และแก่ชาวอียิปต์เพราะ ทรงเห็นแก่พวกอิสราเอล ทั้งความทุกข์ยากลำบากทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นแก่คนอิสราเอล ในระหว่างทาง และพระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยเขาให้พ้นภัยอย่างไร^๕ เยโฮวาห์มีความยินดีที่ได้ทรงบาพระกรุณาทั้งสินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่คนอิสราเอล เมื่อพระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือชาวอียิปต์^{๑๐} เยโฮวาห์จึงกล่าวว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยท่านทั้งหลายให้รอดจาก เงื้อมมือชาวอียิปต์ และจากหัตถ์ของฟาโรห์ และทรงช่วยพลไพร่ให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์^{๑๑} บัดนี้เราทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระทั้งปวง ใหญ่กว่าพระเหล่านั้นที่ได้กระทำต่อชนชาติอิสราเอลอย่าง ทะเนง”^{๑๒} เยโฮวาห์พ่อตาของ โมเสสก็นำเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาถวายแด่พระเจ้า ฝ่ายอารอนกับบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล มา รับ ประทาน เลี้ยง กับ พ่อตาของ โมเสสเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า^{๑๓} ต่อมาวันรุ่งขึ้น โมเสสออกนั่งพิจารณาพิพากษาความให้พลไพร่ พลไพร่ก็ยืนห้อมล้อมโมเสสตั้งแต่เช้าจนเย็น^{๑๔} เมื่อพ่อตาของโมเสสเห็นงานทั้งปวงที่โมเสสกระทำเพื่อพลไพร่เช่นนั้น จึงกล่าวว่า “นี่ ท่าน ใช้วิธีอะไร ปฏิบัติ กับพลไพร่เล่า เหตุไรท่านจึงนั่งทำงานอยู่แต่ผู้เดียว และพลไพร่ทั้งปวงก็ยืนล้อมท่านตั้งแต่เช้าจนเย็น”^{๑๕} โมเสสจึง ตอบ พ่อตาว่า “เพราะพลไพร่มาหาข้าพเจ้า เพื่อขอให้ทูลถาม พระเจ้า^{๑๖} เมื่อ เขามี การ ได้ เถียงกัน ก็ มาหา ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ ตัดสิน ความระหว่างเขากับเพื่อนบ้าน สอนเขาให้รู้จักกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและ พระราชบัญญัติของพระองค์”^{๑๗} ฝ่ายพ่อตาของโมเสสจึงกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านทำอย่างนี้ไม่ดี^{๑๘} ทั้งท่านและพลไพร่ที่มาหาท่านนั้นจะอ่อนระอาใจ เพราะ ภาระ อันหนัก นี้ เหลือกำลัง ของ ท่าน ท่านไม่สามารถที่จะทำแต่ผู้เดียวได้^{๑๙} ฟังเสียงของเราบ้าง เราจะให้คำแนะนำแก่ท่าน และขอให้พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ท่านจงเป็นผู้แทนของพลไพร่ต่อพระเจ้า นำความกราบทูล พระเจ้า^{๒๐} ท่านจงสั่งสอนเขาให้รู้จัก และ พระราชบัญญัติ ต่างๆ และ แสดงให้เขารู้จัก ทาง ที่เขาต้อง ตี เน้น ชีวิต และ สิ่ง ที่ต้อง ปฏิบัติ^{๒๑} ยิ่งกว่านั้น ท่านจงเลือกคนที่สามารถจากพวกพลไพร่ คือคนที่ยำเกรง

พระเจ้า ไว้ใจได้ และ เกลียดสินบน แต่งตั้งคนอย่างนี้ไว้เป็นผู้ปกครองคน พันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง^{๒๒} ให้เขาพิพากษาความของพลไพร่อยู่เสมอ ส่วนคดีใหญ่ๆก็ให้เขานำมาแจ้งต่อท่าน แต่คดีเล็กๆน้อยๆให้เขาตัดสินเอง การงานของท่านจะเบาลง และพวกเขาจะแบ่งภาระร่วมกับท่าน^{๒๓} ถ้าทำดังนี้และพระเจ้าทรงบัญญัติแล้ว ท่านก็จะสามารถทนได้ พลไพร่ทั้งปวงนี้ก็จะไปยังที่อาศัยของเขาด้วยความสงบสุข”^{๒๔} โมเสสก็ฟังเสียงของพ่อตา และทำตามที่เขาแนะนำทุกประการ^{๒๕} โมเสสจึงได้เลือกคนที่สามารถจากคนอิสราเอล ทั้งปวงตั้งให้เป็นหัวหน้าพลไพร่ เป็นผู้ปกครองคน พันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง^{๒๖} คนเหล่านั้นพิพากษาความของพลไพร่อยู่เสมอ แต่คดียากๆเขานำไปแจ้งโมเสส ส่วนคดีเล็กๆน้อยๆเขาตัดสินเอง^{๒๗} โมเสสส่งพ่อตาของตนกลับไป พ่อตาก็กลับไปยังเมืองของเขา

คนอิสราเอลมาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย

๑๙^๑ ใน เดือน ที่ สาม นับ ตั้งแต่ ชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ ใน วันนั้นเขามาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย^๒ เมื่อยกออกจากตำบลเรูฟิอิม มาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย พวกเขาที่ตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดารชาวอิสราเอล ตั้ง ค่าย อยู่ ที่ หน้า ภูเขา นั้น^๓ โมเสสขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสจากภูเขานั้นว่า “บอกวงศ์วานยาโคบและชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า “พวกเจ้าได้เห็นกิจการซึ่งเรากระทำกับชาวอียิปต์แล้ว และที่เราเทิดชูเจ้าขึ้น ดูกดิ่งด้วยปีกนกอินทรีเพื่อนำเจ้ามาถึงเรา^๔ เหตุฉะนั้นบัดนี้ถ้าเจ้าเชื่อฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นทรัพย์อันประเสริฐของเรายิ่งกว่าชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสินเป็นของเรา^๕ เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรแห่งปุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา” นี้เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้ชนชาติอิสราเอลฟัง”^๖ โมเสสจึงมาเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของพลไพร่ แล้วเล่าข้อความเหล่านี้ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านให้เขาฟังทุกประการ “บรรดาพลไพร่ก็ตอบพร้อมกันว่า “สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลาย

จะกระทำตาม” โมเสสจึงนำถ้อยคำของพลไพร่ไปกราบทูลพระเยโฮวาห์

พลไพร่จึงเตรียมตัวที่จะฟังคำสั่งจากพระเจ้า

“พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ดูเถิด เขาจะมาหาเจ้าในเมฆหนาทึบ เพื่อพลไพร่จะได้ยินขณะที่เราพูดกับเจ้า แล้วจะได้เชื่อเจ้าตลอดไป” โมเสสนำคำของพลไพร่ในนกราบทูลพระเยโฮวาห์ ๑๐ พระเยโฮวาห์จึงรับสั่งกับโมเสสว่า “ไปบอกให้พลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ในวันนี้และพรุ่งนี้ ให้เขาซักเสื้อผ้าเสียให้สะอาด ๑๑ เตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม เพราะในวันที่สามนั้นพระเยโฮวาห์จะเสด็จลงมาบนภูเขาซีนายท่ามกลางสายตาของพลไพร่ทั้งปวง ๑๒ จึงกำหนดเขตให้พลไพร่อยู่รอบภูเขา แล้วกำชับเขาว่า ‘เจ้าทั้งหลายจงระวังตัวให้ดีอย่าล่วงล้ำเขตขึ้นไปหรือถูกต้องเชิงภูเขานั้น ผู้ใดถูกภูเขาต้อนมีโทษถึงตายเป็นแน่ ๑๓ อย่าใช้มือฆ่าผู้อื่นเลย ให้เอาหินขว้างหรือยิงเสีย จะเป็นสัตว์ก็ดีหรือเป็นมนุษย์ก็ดี อย่าไว้ชีวิต’ เมื่อได้ยินเสียงแตรเป่ายาว ให้เขาทั้งหลายมายังภูเขานั้น” ๑๔ โมเสสลงจากภูเขามายังพลไพร่แล้วพลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์และซักเสื้อผ้าให้สะอาด ๑๕ แล้วท่านกล่าวแก่พลไพร่ว่า “ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สามอย่าเข้าใกล้ภรรยาของท่านเลย” ๑๖ อยู่มาพอถึงรุ่งเช้าวันที่สาม ก็บังเกิดฟ้าร้องฟ้าแลบมีเมฆอันหนาทึบ ปกคลุมภูเขานั้นไว้กับมีเสียงแตรดังสนั่น จนคนทั้งปวงที่อยู่ค่ายต่างก็พากันกลัวจนตัวสั่น ๑๗ โมเสสก็นำประชาชนออกจากค่ายไปเฝ้าพระเจ้า พวกเขา มายืนอยู่ที่เชิงภูเขา ๑๘ ภูเขาซีนายมีควันกลุ้มหุ้มอยู่ทั่วไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนภูเขานั้นโดยอาศัยเพลิง ควันไฟพลุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาใหญ่ ภูเขา ก็สะท้อนวันไหวไหวไปหมด ๑๙ เมื่อเสียงแตรดังขึ้น โมเสสก็กราบทูล พระเจ้าก็ตรัสตอบเป็นเสียงร้อง ๒๐ พระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนยอดภูเขาซีนาย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสให้ขึ้นไปบนยอดเขา โมเสสก็ขึ้นไป ๒๑ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า “เจ้าจงลงไปกำชับพลไพร่ เกรงว่าเขาจะล่วงล้ำเข้ามาถึงพระเยโฮวาห์ เพราะอยากเห็น แล้วเขาจะพินาศเสียเป็นจำนวนมาก ๒๒ อีกประการหนึ่ง

พวกปุโรหิตที่เข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์นั้นให้เขาชำระตัวให้บริสุทธิ์ ด้วยเกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษเขา” ๒๓ ฝ่ายโมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า “พลไพร่ขึ้นมาบนภูเขาซีนายไม่ได้เพราะพระองค์ทรงสั่งข้าพเจ้าพระองค์ทั้งหลายว่า ‘จงกินเขตรอบภูเขา นั้น ชำระให้เป็นทีบริสุทธิ์’” ๒๔ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “ลงไปเถิด แล้วกลับขึ้นมาอีก พาอาโรนขึ้นมาด้วย แต่อย่าให้พวกปุโรหิตและพลไพร่ล่วงล้ำขึ้นมาถึงพระเยโฮวาห์ เกรงว่าพระองค์จะลงโทษเขา” ๒๕ โมเสสก็ลงไปบอกพลไพร่ตามนั้น

พระเจ้าทรงตรัสพระบัญญัติสิบประการจากสวรรค์

๒๐ พระเจ้าตรัสพระวาทะทั้งสิบต่อไปนี้ว่า ๒ “เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์คือจากเรือนทาส ๓ อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา ๔ อย่าทำรูปเคารพสักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ที่แผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน ๕ อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าที่ทรงเห็น ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ซึ่งเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน ๖ แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และรักษาบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน ๗ อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไร้ประโยชน์ เพราะ ผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หามิได้ ๘ จงระลึกถึงวันสะบักโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ๙ จงทำกรงงานทั้งสิบของเจ้าทุกวัน ๑๐ แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าตัวเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า ๑๑ เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้า และแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์ ๑๒ จึงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า เพื่อ

อายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า^{๑๓} อย่าฆ่าคน^{๑๔} อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา^{๑๕} อย่าลักทรัพย์^{๑๖} อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน^{๑๗} อย่าโลภครวญ เรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภภรรยาของเพื่อนบ้าน หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว ลาของเขา หรือสิ่งใดๆ ซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน”^{๑๘} คนทั้งหลายเมื่อได้ยืน ได้เห็นฟ้าร้อง ฟ้าแลบ เสียงแตร และควันที่พลุ่งขึ้นจากภูเขาเช่นนั้น ต่างก็ยืนตัวสั่นอยู่แต่ไกล^{๑๙} เขาก็กล่าวแก่โมเสสว่า “ท่านจงนำความมาเล่าเถิด พวกข้าพเจ้าจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกข้าพเจ้าเลย เกรงว่า ข้าพเจ้าจะตาย”^{๒๐} โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า “อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อลองใจท่านทั้งหลาย เพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์ และจะได้ไม่ทำบาป”^{๒๑} พลไพร่ยืนอยู่แต่ไกล แต่โมเสสเข้าไปใกล้ความมืดที่ที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่นั้น^{๒๒} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “บอกชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า ‘เจ้าทั้งหลายได้เห็นแล้วว่า เราพูดกับพวกเจ้าจากท้องฟ้า’^{๒๓} เจ้าอย่าทำรูปพระด้วยเงินไว้สำหรับบูชาเทียมเท่ากับเรา หรือทำรูปพระด้วยทองคำสำหรับตัว^{๒๔} จงใช้ดินก่อแท่นบูชาสำหรับเรา และบนแท่นนั้นจงใช้ แกะ และ วัว ของเจ้า เป็นเครื่องเผาบูชา และเป็นสันติบูชาแก่เรา ในทุกตำบลที่ให้เราหระลึกถึงนามของเรา เราจะมาหาเจ้าและอวยพรเจ้า”^{๒๕} ถ้าจะก่อแท่นบูชาด้วยศิลาสำหรับเรา อย่าก่อด้วยศิลาที่ตกแต่งแล้ว เพราะถ้าเจ้าใช้เครื่องมือตกแต่งศิลานั้น เจ้าก็จะทำให้ศิลานั้นเป็นมลทิน^{๒๖} และเจ้าอย่าเดินตามชนันันใดขึ้นไปยังแท่นบูชาของเรา เพื่อว่าการเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ถูกเปิดเผยเสียทีนั้น”

ความยุติธรรมระหว่างนายกับทาส

๒๑ “ต่อไปนี้เป็นคำตัดสินซึ่งเจ้าต้องประกาศให้ เขา ทั้ง หลาย ทราบไว้^๒ ถ้าเจ้าจะซื้อคนฮีบรูไว้เป็นทาส เขาจะต้องปรนนิบัติเจ้าหกปี แต่ปีที่เจ็ดเขาจะได้เป็นอิสระโดยไม่ต้องเสียค่าไถ่^๓ ถ้าทาสได้มาแต่ผู้เดียวจงปล่อยเขาไปแต่ผู้เดียว ถ้าเขามีภรรยาต้องปล่อยภรรยาของเขาไปด้วย^๔ ถ้านายหาภรรยาให้เขา และภรรยานั้นเกิดบุตรชายก็ดี บุตรสาวก็ดีด้วยกัน ภรรยากับบุตร

นั้นจะเป็นคนของนาย เขาจะเป็นอิสระได้แต่ตัวผู้เดียว^๕ ถ้าทาสนั้นมากล่าวเป็นที่เข้าใจชัดเจนว่า ‘ข้าพเจ้ารักนาย และลูกเมียของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ ยาก ออกไป เป็นไทย’^๖ ให้นายพาทาสนั้นไปถึงพวกผู้พิพากษา พาเขาไปที่ประตูหรือไม่วางประตู แล้วให้นายเจาะหูเขาด้วยเหล็กหมัด เขาที่จะอยู่ปรนนิบัตินายต่อไปจนชีวิตหาไม่^๗ ถ้าคนใดขายบุตรสาว เป็นทาสี หญิงนั้นจะได้เป็นอิสระเหมือนทาส^๘ ถ้าหญิงนั้นไม่เป็นที่พอใจของนายที่รับเธอไว้เป็นภรรยา ต้องยอมให้คนอื่นไถ่เธอไป แต่ไม่มีสิทธิจะขายหญิงนั้นให้แก่ชาวต่างประเทศ เพราะมิได้สืดยชื่อต่อหญิงนั้นแล้ว^๙ ถ้านายยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยาบุตรชายของตน ก็ให้เขาปฏิบัติต่อหญิงนั้นดุจเป็นบุตรสาวของตน^{๑๐} ถ้าเขาหาหญิงอื่นมาเป็นภรรยา อย่าให้เขาลดอาหารการกิน เสื้อผ้าและประเพณีผู้เมียกับคนเก่า^{๑๑} ถ้าเขามีได้กระทำตาม ประการใดในสามประการนี้แก่เธอ หญิงนั้นจะไปเสียก็ได้โดยไม่ต้องมีค่าไถ่ ไม่ต้องเสียเงิน

ความยุติธรรมเกี่ยวกับความเจ็บป่วย และการกระทำผิดต่อคนอื่น

^{๑๒} ผู้ใดทุบตีคนหนึ่งให้ตาย ผู้นั้นจำต้องรับโทษถึงตายเป็นแน่^{๑๓} ถ้าผู้ใดมิได้เจตนาฆ่าเขา แต่เขาตายเพราะพระเจ้าทรงปล่อยให้ตายด้วยมือของผู้นั้น เราจะตั้งตำบลหนึ่งไว้ให้เขาหนีไป ที่นั้น^{๑๔} แต่ถ้าผู้ใดเจตนาหักหลังฆ่าเพื่อนบ้าน ก็ให้ดึงตัวเขาไปจากแท่นบูชาของเราเพื่อลงโทษให้ถึงตาย^{๑๕} ผู้ใดทุบตีบิดามารดาของตน ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่^{๑๖} ผู้ใดลักคนไปขายก็ดี หรือมีผู้พบคนที่ถูกลักไปอยู่ในมือของผู้นั้นก็ดี ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่^{๑๗} ผู้ใดตำแซ่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่^{๑๘} ถ้ามีผู้วิวาทกัน และฝ่ายหนึ่งเอาหินขว้างหรือชก แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ถึงแก่ความตาย เพียงแต่เจ็บป่วยต้องนอนพัก^{๑๙} ถ้าผู้ที่ถูกเจ็บนั้นลุกขึ้น ถือไม้เท้าเดินออกไปได้อีก ผู้ตีนั้นก็พ้นโทษ แต่เขาจะต้องเสียค่าป่วยการ และค่ารักษาบาดแผลจนหายเป็นปกติ^{๒๐} ถ้าผู้ใดทุบตีทาสชายหญิงของตนด้วยไม้จนตายคามีอ ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษเป็นแน่^{๒๑} หากว่าทาสนั้นมีชีวิตต่อไปได้วันหนึ่ง หรือสองวันจึง

ตาย นายก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ เพราะทาสนั้นเป็นตั้งเงินของนาย ^{๒๒}ถ้ามีผู้ขายติดกัน แล้วบังเอิญไปถูกผู้หญิงมีครรภ์ทำให้แท้งลูก แต่หญิงนั้นไม่เป็นอันตราย ต้องปรับผู้นั้นตามแต่สามีของหญิงนั้นจะเรียกร้องเอาจากเขา และเขาจะต้องเสียตามที่พวกผู้พิพากษาจะตัดสิน ^{๒๓}ถ้าหากว่าเป็นเหตุให้เกิดอันตรายประการใด ก็ให้วินิจฉัยดังนี้ คือชีวิตแทนชีวิต ^{๒๔}ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า ^{๒๕}รอยไหม้แทนรอยไหม้ แผลแทนแผล รอยช้ำแทนรอยช้ำ

พระราชบัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสัตว์

^{๒๖}ถ้าผู้ใดตีร้ายตาของทาสชายหญิงให้บอดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นให้เป็นไทยเนื่องด้วยอายตาของเขา ^{๒๗}ถ้าผู้ใดทำให้พันทาสชายหญิงหลุดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นเป็นไทยเนื่องด้วยพันของเขา ^{๒๘}ถ้าวัวขวิดชายหรือหญิงถึงตายจงเอาหินขว้างวัวนั้นให้ตายเป็นแน่ และอย่ากินเนื้อของมันเลย แต่เจ้าของวัวตัวนั้นไม่มีโทษ ^{๒๙}แต่ถ้าวัวนั้นเคยขวิดคนมาก่อน และมีผู้มาเตือนให้เจ้าของทราบ แต่เจ้าของมิได้กักขังมันไว้ มันจึงได้ขวิดชายหรือหญิงถึงตาย ให้เอาหินขว้างวัวนั้นเสียให้ตายและให้ลงโทษเจ้าของถึงตายด้วย ^{๓๐}ถ้าจะเรียกร้องเอาค่าไถ่จากผู้นั้น เขาต้องเสียค่าไถ่แทนชีวิตของเขาตามที่ไดเรียกร้อง ^{๓๑}หากวัวนั้นขวิดบุตรชายและบุตรสาว ก็จงปรับโทษตามค่าตัดสินข้อนี้ดูจกัน ^{๓๒}ถ้าวัวนั้นขวิดทาสชายหญิงของผู้ใด เจ้าของวัวต้องให้เงินแก่นายของทาสนั้นสามสิบเชเชล แล้วต้องเอาหินขว้างวัวนั้นให้ตายเสียด้วย ^{๓๓}ถ้าผู้ใดเปิดบ่อหรือขุดบ่อแต่มิได้ปิดไว้ แล้วมีวัวหรือลาตกลงไปตายในบ่อนั้น ^{๓๔}เจ้าของบ่อต้องให้ค่าชดใช้เขา ต้องเสียเงินค่าสัตว์นั้นให้แก่เจ้าของ ชากสัตว์ที่ตายนั้นจะตกเป็นของเจ้าของบ่อ ^{๓๕}ถ้าวัวของผู้ใดขวิดวัวของผู้อื่นให้ตาย เขาต้องขายวัวที่เป็นอยู่แล้วมาแบ่งเงินกัน และวัวที่ตายนั้นให้แบ่งกันด้วย ^{๓๖}หรือถ้ารู้แล้วว่าวัวนั้นเคยขวิดมาก่อน แต่เจ้าของมิได้กักขังไว้ เจ้าของต้องให้วัวแทนวัว และวัวที่ตายนั้นก็ตกเป็นของตัว”

สิทธิอำนาจของเจ้าของสัตว์และสิ่งของ

๒๒ ^๑“ถ้าผู้ใดลักวัวหรือแกะไปฆ่าหรือขาย ให้ผู้นั้นใช้วัวห้าตัวแทนวัวหนึ่งตัวและแกะสี่ตัวแทนแกะตัวหนึ่ง ^๒ถ้าผู้ใดเห็นขโมยกำลังขุดช่องเข้าไปแล้วตีขโมยนั้นดูยา ไม่ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น ^๓ถ้าดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น แต่ผู้ร้ายนั้นต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเขาไม่มีอะไรจะใช้ให้ ต้องขายตัวเขาเป็นค่าของที่ลักไปนั้น ^๔ถ้าจับของที่ลักไปนั้นได้อยู่ในมือของเขาจะเป็นวัวก็ดี หรือลาก็ดี หรือแกะก็ดี ซึ่งยังเป็นอยู่ ขโมยนั้นต้องให้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า ^๕ถ้าผู้ใดปล่อยให้สัตว์กินของในนา หรือในสวน องุ่นเสียไป หรือปล่อยสัตว์ของตน แล้วมันไปกินในนาของผู้อื่น เขาต้องให้ค่าชดใช้ โดยให้ของที่ดีที่สุดในนาของตน และของที่ดีที่สุดในสวนองุ่นของตนเป็นค่าเสียหาย ^๖ถ้าจุดไฟที่กองหนาม และไฟลามไปติดกองข้าวหรือติดต้นข้าวซึ่งมิได้เกี่ยว หรือติดทุ่งนาให้ไหม้เสีย ผู้ที่จุดไฟนั้นต้องใช้ค่าเสียหายเต็มจำนวน ^๗ถ้าผู้ใดฝากเงินหรือสิ่งของไว้กับเพื่อนบ้านแล้วของนั้นถูกขโมยลักไปจากเรือนผู้นั้น ถ้าจับขโมยได้ ขโมยต้องใช้แทนเป็นสองเท่า ^๘ถ้าจับขโมยไม่ได้ จงนำเจ้าของเรือนมาถึงพวกผู้พิพากษาเพื่อจะดูว่ามีของตนเองได้ลักสิ่งของของเพื่อนบ้านนั้นหรือไม่ ^๙ในคดีฟ้องร้องทุกอย่าง จะเป็นเรื่องวัว ลา แกะ หรือเสื้อผ้า หรือเรื่องสิ่งของใดๆที่หายไป ถ้ามีคนมาอ้างว่าสิ่งนี้สิ่งนั้นเป็นของตน จงนำคดีของคู่ความนั้นไปถึงพวกผู้พิพากษา พวกผู้พิพากษานั้นจะตัดสินว่าผู้ใดผิด ผู้นั้นจะต้องใช้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า ^{๑๐}ถ้าผู้ใดฝากลาหรือวัว หรือแกะ หรือสัตว์ใดๆไว้กับเพื่อนบ้าน และสัตว์นั้นเกิดตายลงหรือเป็นอันตราย หรือมีผู้ไล่ต้อนไปจากบ้านนั้นโดยไม่มีใครเห็น ^{๑๑}ต้องให้ผู้รับฝากนั้นปฏิบัติตัวต่อเพื่อนบ้านต่อพระพิภคร์พระเยฮูว่าห์ เพื่อดูว่า มีของเขาลักของของเพื่อนบ้านนั้นจริงหรือไม่ แล้วเจ้าของนั้นจะต้องยินยอมผู้รับฝากนั้นไม่ต้องให้ค่าชดใช้ ^{๑๒}แต่ถ้าสัตว์นั้นถูกลักไป ขณะเมื่อผู้รับฝากอยู่ด้วย ผู้รับฝากต้องให้ค่าชดใช้แก่เจ้าของ ^{๑๓}ถ้ามีสัตว์ร้ายมากัดฉีกสัตว์นั้นตาย จงเอาซากมาให้ตรวจดูเป็นหลักฐาน แล้วผู้รับฝากไม่ต้องให้

คำชดใช้แทนสัตว์ถูกกีดกันนั้น ^{๑๔}ถ้าผู้ใดยืมสิ่งใดๆไปจากเพื่อนบ้านแล้วเกิดเป็นอันตรายหรือตาย ระหว่างเวลาที่เจ้าของไม่อยู่ ผู้ยืมต้องให้คำชดใช้เต็มตามจำนวนเป็นแน่ ^{๑๕}แต่ถ้าเจ้าของอยู่ด้วย ผู้ยืมไม่ต้องให้คำชดใช้ ถ้าเป็นของเขา ให้คิดแต่ค่าเช่าเท่านั้น

การลวงประเวณี การไหว้รูปเคารพ ความกรุณา

^{๑๖}ถ้าผู้ใดลวงลงหญิงพรหมจารีที่ยังไม่มีคู่หมั้น และนอนร่วม กับ หญิง นั้น ผู้นั้นจะต้องเสียเงินสินสอด และ ต้อง รับ หญิง นั้น เป็นภรรยาของตน ^{๑๗}ถ้าบิดาไม่ยอมอย่างเด็ดขาดที่จะยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยา เขาก็ต้องเสียเงินเท่าสินสอด ตามธรรมเนียมผู้ขอหญิงพรหมจารีนั้นดูกัน ^{๑๘}สำหรับหญิงแม่มด เจ้าอย่าให้รอดชีวิตอยู่เลย ^{๑๙}ผู้ใดร่วมประเวณีกับสัตว์ ผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่ ^{๒๐}ผู้ใดถวายบูชาแด่พระต่างๆ เว้นแต่พระ เยโฮวาห์องค์เดียว ผู้นั้นต้องถูกทำลายเสียสิน ^{๒๑}เจ้าอย่าบีบบังคับหรือข่มเหงคนต่างด้าวเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเคย เป็น คน ต่างด้าว อยู่ใน ประเทศ อียิปต์ ^{๒๒}อย่าข่มเหงหญิงม่ายหรือลูกกำพร้าพ่อเลย ^{๒๓}ถ้าเจ้าข่มเหงเขาโดยวิธีใดก็ตาม และเขาร้องทุกข์ถึงเรา เราจะฟังคำร้องทุกข์ของเขาแน่ๆ ^{๒๔}ความโกรธของเราจะพลุ่งขึ้น และเราจะประหารเจ้าด้วยดาบ ภรรยาของเจ้าจะต้องเป็นม่าย และบุตรของเจ้าจะต้องเป็นกำพร้าพ่อ ^{๒๕}ถ้าเจ้าให้พลไพร่ของเราคคนใดที่เป็นคนจนและอยู่กับเจ้ายืมเงินไป อย่าถือว่าตนเป็นเจ้าของหนี้ และอย่าคิดดอกเบี้ยจากเขา ^{๒๖}ถ้าเจ้าได้รับเสียดุลของเพื่อนบ้านไว้เป็นของประกัน จงคืนของนั้นให้เขาก่อนตะวันตกดิน ^{๒๗}เพราะเขามีเสียดุลตัวนั้นตัวเดียว เป็นเครื่องปกคลุมร่างกาย มิฉะนั้นเวลานอนเขาจะเอาอะไรห่มเล่า ต่อมาเมื่อเขาทูลร้องทุกข์ต่อเรา เราจะสดับฟังเพราะเราเป็นผู้มีเมตตากรุณา ^{๒๘}อย่าตำผู้เป็นพระ หรือสาปแช่ง ผู้ปกครอง ชนชาติ ของ เจ้า เลย ^{๒๙}อย่าชักช้าที่จะนำพืชผลและนำผลไม้อันแรกของเจ้ามาถวายพระเจ้า จงถวาย บุตรชายหัวปีของเจ้าให้แก่เรา ^{๓๐}สำหรับวัวและแพะแกะของเจ้า จงทำดั่งนั้นเหมือนกัน ให้ลูกมันอยู่กับแม่เจ็ดวัน ถึงวันที่แปดจงพามาถวายแก่เรา ^{๓๑}เจ้าทั้งหลายเป็นคนบริสุทธิ์อุทิศแก่เรา

เหตุฉะนั้นเนื้อสัตว์ที่ถูกกีดตายในทุ่งนา เจ้าอย่ากินเลย จงทิ้งให้สุนัขกินเสีย”

กฎศีลธรรม

^๑“อย่านำ เรื่อง เท็จ ไป เล่า ต่อๆ กัน **๒๓** อย่าร่วมมือเป็นพยานใส่ร้ายกับคนชั่ว ^๒อย่าทำชั่ว ตาม อย่าง คน จำนวนมาก ที่ เขาทำกันนั้นเลย อย่างคนล่าเอียงเข้าข้าง หมู่ มาก จะ ทำให้ ขาด ความ ยุติธรรม ไป ^๓ทั้งอย่าล่าเอียงเข้าข้างคนจนในคดีของเขา ^๔ถ้าเจ้าพบวัวหรือลาของศัตรูหลงมา จงพาไปส่งคืนให้เจ้าของจงได้ ^๕ถ้าเห็นลาของผู้ที่เกลียดชังเจ้าล้มลงเพราะบรรทุกของหนัก อย่าได้ เมินเฉย เสีย จงช่วย เขา ยก มัน ขึ้น ^๖เจ้าอย่าบิดเบือนคำพิพากษาให้ผิด ไป จาก ความ ยุติธรรม ที่ คนจน ควร ได้รับ ในคดี ของ เขา ^๗เจ้าจงหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลจากการใส่ความคนอื่น อย่าประหารชีวิตคนที่ปราศจากความผิด และ คนชอบธรรม เพราะ เรา จะ ไม่ ยก โทษให้คนชั่ว ^๘อย่ารับสินบนเลย เพราะ ว่า สินบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอดไป และ พลิก คดี ของ คนชอบธรรมเสียได้ ^๙เจ้าอย่าข่มเหงคนต่างด้าว เพราะ เจ้า รู้จัก ใจคนต่างด้าวแล้ว เพราะ ว่า เจ้าทั้งหลายก็เคยเป็น คนต่างด้าวในประเทศอียิปต์มาก่อน

ปีแห่งการหยุดพัก

^{๑๐}จงหว่านพืชและเกี่ยวเก็บผลในนาของเจ้าตลอดหกปี ^{๑๑}แต่ปีที่เจ็ดนั้นจงงดเสียปล่อยให้ นานั้น วาง อยู่ เพื่อให้ คนจนในชนชาติของเจ้าเก็บกิน ส่วนที่เหลือนอกนั้นก็ให้สัตว์ป่ากิน ส่วนสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศเจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน ^{๑๒}จงทำการงานของเจ้าหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดนั้นจงหยุดงาน เพื่อวัว ลาของเจ้าจะได้พัก และลูกชายทาสิของเจ้า กับคนต่างด้าวจะได้พักผ่อนให้สดชื่นด้วย ^{๑๓}สิ่งทั้งปวงที่เราสั่งเจ้าไว้วันนี้จงระวังถือให้ดี และอย่าออกชื่อพระอื่นเลย อย่ายำให้ไฉยขึ้นชื่อของ พระ เหล่า นั้น ออก จาก ปาก ของ เจ้า

เทศกาลประจำปี

^{๑๔}จงถือเทศกาลถวายแก่เราปีละสามครั้ง ^{๑๕}จงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อตามเวลาที่กำหนดไว้ (ในเดือนอาبيب อันเป็นเดือนซึ่งเราบัญชาไว้ เจ้าจงกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน

ตามที่เราสั่งเจ้าไว้แล้ว เพราะในเดือนนั้น เจ้าออกจากอียิปต์ อย่าให้ผู้ใดมาเฝ้าเรามีอเปล่าเลย) ^{๑๖}จงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว ถวายพืชผลแรกที่เกิดจากแรงงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้หว่านพืชลงในนา เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บพืชผลปลายปี เมื่อเจ้าเก็บพืชผลจากทุ่งนาอันเป็นผลงานของเจ้า ^{๑๗}ให้ผู้ชายทั้งปวงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าปีละสามครั้ง ^{๑๘}อย่าถวายเลือดจากเครื่องบูชาของเรา พร้อมกับขนมปังมีเชื้อ หรือปล่อยให้หมีไขมันในเครื่องบูชาของเราเหลืออยู่จนถึงรุ่งเช้า ^{๑๙}พืชผลอันดีเลิศซึ่งได้เก็บครั้งแรกจากไร่ นาของเจ้านั้นจงนำมาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าต้มเนื้อลูกแพะด้วยน้ำมันของแม่ มันเลย

ระเบียบในการชนะแผ่นดินคานาอัน

^{๒๐}ดูเถิด เราใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเดินนำหน้าพวกเจ้าเพื่อคอยระวังรักษาพวกเจ้าตามทาง นำไปถึงที่ซึ่งเราได้เตรียมไว้ ^{๒๑}จงเอาใจใส่ทูตนั้นและเชื่อฟังเสียงของเขา อย่าฝ่าฝืนเขาเพราะเขาจะไม่ยกโทษการละเมิดให้เจ้าเลย ด้วยว่าเขากระทำในนามของเรา ^{๒๒}แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเสียงของเขาจริงๆ และทำตามทุกสิ่งตามที่ เรา สั่งไว้ เราจะเป็นศัตรูต่อศัตรูของพวกเจ้า และจะเป็นปฏิปักษ์ต่อปฏิปักษ์ของ พวก เจ้า ^{๒๓}ด้วยว่า ทูตสวรรค์ของเราจะไปข้างหน้าพวกเจ้า และจะนำพวกเจ้าไปถึงคนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนคานาอัน คนฮิวีวต์ และคนเยบซูล แล้วเราจะตัดคนเหล่านั้นออกเสีย ^{๒๔}อย่ากราบไหว้พระของเขา หรือปรนนิบัติหรือทำตามแบบอย่างที่เขากระทำ แต่จงทำลายรูปเคารพของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสียให้แหลกละเอียด ^{๒๕}จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แล้วพระองค์จะทรงอวยพรแก่อาหารและน้ำของเจ้า เราจะบันดาลให้โรคต่างๆ หายไปจากท่ามกลางพวกเจ้า ^{๒๖}จะไม่มีกบหรือเป็นหมันในดินแดนของเจ้า เราจะให้เจ้ามีอายุยืนนาน ^{๒๗}เราจะบันดาลให้เกิดความสยดสยองขึ้นก่อนหน้าพวกเจ้า เราจะทำลายชาวเมืองทั้งปวงที่พวกเจ้าไปเผชิญหน้านั้น เราจะให้พวกศัตรูทั้งปวงหันหลังหนีพวกเจ้า ^{๒๘}เราจะใช้ให้ฝูงต่อลวงหน้าไปก่อนพวกเจ้า จะ

ขับไล่คนฮิวีวต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า ^{๒๙}เราจะไม่ไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าในระยะปีเดียว เกรงว่าแผ่นดินจะรกร้างไปและสัตว์ป่าจะทวีจำนวนขึ้นต่อสู้อกับ พวก เจ้า ^{๓๐}เราจะไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าทีละเล็กละน้อยจนพวกเจ้าทวีจำนวนมากขึ้น แล้วได้รับมรดกดินแดนนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ ^{๓๑}เราจะกำหนดเขตแดนของ พวก เจ้า ไว้ตั้งแต่ทะเลแดงจนถึงทะเลของชาวฟิลิสเตีย ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารจนถึงแม่น้ำ เพราะเราจะมอบชาวเมืองนั้นไว้ในมือของพวกเจ้าให้พวกเจ้าไล่เขาไปเสียให้พ้นหน้า ^{๓๒}พวกเจ้าอย่าทำพันธสัญญากับเขาหรือกับพระของเขาเลย ^{๓๓}เขาจะอาศัยในดินแดนของเจ้าไม่ได้ เกรงว่าเขาจะชักจูงให้เจ้ากระทำบาปต่อเรา เพราะว่าถ้าพวกเจ้าปรนนิบัติพระของเขา เรื่องนี้ก็จะ เป็น บ่วง รวดตักเจ้าเป็นแน่”

พระเจ้าทรงประทานคำสั่งแก่มอเสส

๒๔ ^๑พระองค์ตรัสกับมอเสสว่า “เจ้ากับอาโรน นาถับ และอาบิฮู กับพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลจงขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ แล้วนมัสการอยู่แต่ไกล ^๒ให้เฉพาะมอเสสผู้เดียวเข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์ ส่วนคนอื่นอย่าให้เข้ามาใกล้ และอย่าให้ประชาชนขึ้นมากับมอเสสเลย” ^๓มอเสสจึงนำพระวจนะของพระเยโฮวาห์และคำตัดสินทั้งสินมาชี้แจงให้ประชาชนทราบ ประชาชนทั้งปวงก็ตอบ เป็น เสียง เดียวกันว่า “พระวจนะ ทั้งหมด ซึ่ง พระ เย โฮวาห์ ตรัส ไว้ นั้น พวกเราจะกระทำตาม” ^๔มอเสสจึงจารึกพระวจนะของ พระ เย โฮวาห์ไว้ทุกคำ แล้วตั้งขึ้น แต่ เข้า จัดแจง สร้าง แท่น บูชา ขึ้น ที่ เชิง ภูเขา บัฏเสาคินขึ้นสิบสองก้อนตามจำนวนตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล ^๕ท่านใช้ให้หนุ่มๆชนชาติอิสราเอลถวายเครื่องเผาบูชาและถวายวัวเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ^๖มอเสสเก็บเลือดวัวครึ่งหนึ่งไว้ในขามอีกครั้งหนึ่งประพรมที่แท่นบูชา ^๗ท่านถือหนังสือพันธสัญญาอ่านให้ประชาชนฟัง พวกเขาบอกว่า “บรรดาสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ นั้น พวกเราจะกระทำตาม และเราจะเชื่อฟัง” ^๘มอเสสก็เอาเลือดประพรมประชาชนและกล่าวว่า “ดูเถิด นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา

ซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำกับเจ้าตามพระวจนะทั้งหมดนี้”

โมเสสอยู่บนภูเขาซีนายสี่สิบวัน

๙ ครั้งนั้นโมเสสกับอาโรน นาตับและอาบียู และพวกผู้ใหญ่ เจ็ดสิบ คน ของอิสราเอล ขึ้นไปอีก ๑๐ เขา ทั้งหลาย ได้เห็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล และพื้นที่รองพระบาทเป็นดุษพลอยไฟ ทูร์ย์ สุกใส เหมือน ทองคำ ที่เดียว ๑๑ พระองค์มิได้ลงโทษบรรดาหัวหน้าชนชาติอิสราเอล เขาทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าและได้กิน และดื่ม ๑๒ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ขึ้นมาหาเราบนภูเขาแล้วคอยอยู่ที่นั่น เราจะให้แผ่นศิลาอันมีราชบัญญัติ และข้อบัญญัติซึ่งเราจารึกไว้ เพื่อเก็บไว้สอนเขา” ๑๓ โมเสสจึงลุกขึ้นพร้อมกับโยชูวาผู้รับใช้โมเสส ขึ้นไป บนภูเขา ของพระเจ้า ๑๔ และกล่าวแก่ พวกผู้ใหญ่ เหล่า นั้น ว่า “คอยเราอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะกลับมาหาพวกท่านอีก ดูเถิด อาโรนและเฮอร็อยกับพวกท่าน ใครมีเรื่องราวอะไรก็จงมาหาท่านทั้งสองนี้เถิด” ๑๕ แล้ว โมเสส ขึ้นไป บนภูเขา เมฆ ก็คลุมภูเขาไว้ ๑๖ สง่าราศีของพระเยโฮวาห์มาอยู่บนภูเขาซีนาย เมฆนั้นปกคลุมภูเขาอยู่ทุกวัน ครั้นวันที่เจ็ด พระองค์ ทรงเรียกโมเสสจาก หมู่ เมฆ ๑๗ สง่า ราศี ของ พระ เย โฮ วาห์ ปรากฏ แก่ ตา ชนชาติ อิสราเอล เหมือน เปลวไฟไหม้อยู่บนยอดภูเขา ๑๘ โมเสสเข้าไปใน หมู่ เมฆ นั้น และ ขึ้น ไป บนภูเขา โมเสสอยู่บนภูเขานั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน

อิสราเอลช่วยกันถวายเพื่อสร้างพลับพลา

๒๕ ๑ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๒ “จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำของมาถวายแก่เรา ของนั้นให้รับมาจากทุกคนที่เต็มใจถวาย ๓ ของถวายซึ่งเจ้าจะต้องรับจากเขาคือ ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ ๔ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าปานเนื้อละเอียดและขนแพะ ๕ หนึ่งแเกะตัวผู้ย้อมสีแดง หนึ่งของตัวเบดเจอร์ และไม้กระถินเทศ ๖ นำมันเต็มประทีป เครื่องเทศปรุงน้ำมันสำหรับเจิม และปรุงเครื่องหอม ๗ พลอยสีน้ำขาวและพลอยสำหรับ ผิง ไน เอ โฟด และ ทับทรวง ๘ แล้ว ให้เขาสร้างสถานบริสุทธิ์ถวายแก่เรา เพื่อเราจะได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา ๙ แบบอย่าง

พลับพลาและเครื่องตั้งปวงของพลับพลา นั้น เจ้าจงทำตามที่เราแจ้งไว้แก่เจ้านี้ทุกประการ

หีบพันธสัญญา

๑๐ ให้เขาทำหีบใบหนึ่งด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ ๑๑ หีบนั้นหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้านในและด้านนอก แล้วทำกระจิงคาดรอบหีบนั้นด้วยทองคำ ๑๒ ให้หล่อห่วงทองคำสี่ห่วงสำหรับหีบนั้น ติดไว้ที่มุม ทั้งสี่ ด้านนี้สองห่วง และด้านนั้นสองห่วง ๑๓ ให้ทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ ๑๔ แล้วสอดคานหามเข้าที่ห่วงข้างหีบสำหรับใช้ยกหีบนั้น ๑๕ ไม้คานหามให้สอดไว้ในห้วงของหีบ อย่าถอดออกเลย ๑๖ พระโอวาทที่เราจะให้แก่เจ้าจงเก็บไว้ในหีบนั้น ๑๗ แล้วจงทำพระที่นั่งกรรณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ ๑๘ จงทำเศรฐทองคำสูงรูป โดยใช้ฝีค้อนทำตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรรณาทั้งสองข้าง ๑๙ ทำเศรฐไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรรณาข้างละรูป ทำเศรฐบนและให้ ตอน ปลาย ทั้ง สอง ข้าง ติด เป็น เนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรรณา ๒๐ ให้เศรฐกางปีกออกไว้เบื้องบน ปกพระที่นั่งกรรณาไว้ด้วยปีก และให้ หัน หน้า เข้าหากัน ให้เศรฐหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรรณา ๒๑ แล้วจงตั้งพระที่นั่งกรรณานี้ไว้บนหีบ จงบรรจุพระโอวาทซึ่งเราจะให้ไว้แก่เจ้าไว้ในหีบนั้น ๒๒ ณ ที่นั้น เราจะอยู่ให้เจ้าเข้าเฝ้า และจะสนทนากับเจ้าจากเหนือพระที่นั่งกรรณาระหว่างกลางเศรฐทั้งสองซึ่งตั้งอยู่บนหีบพระโอวาท เราจะสนทนากับเจ้าทุกเรื่องซึ่งเราจะสั่งเจ้าให้ประกาศแก่ชนชาติอิสราเอล

โต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์

๒๓ แล้วจงเอาไม้กระถินเทศมาทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอก คืบ ๒๔ เจ้า จง หุ้ม โต๊ะ นั้น ด้วย ทองคำบริสุทธิ์ และ ทำ กระจิง ทองคำ รอบ โต๊ะ นั้น ด้วย ๒๕ ประกับโต๊ะนั้นทำให้กว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้ว ทำกระจิง ทองคำ ประกอบให้รอบประกับนั้น ๒๖ จงทำห่วงทองคำสี่ห่วง ติดไว้ที่มุมขาโต๊ะทั้งสี่ ๒๗ ห่วงนั้นให้ติดชิดกับประกับ เพื่อเอาไว้สอดคานหาม ๒๘ เจ้าจงทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศ หุ้มด้วยทองคำ ให้หามโต๊ะด้วยไม้ ๒๙ เจ้าจงทำจาน

และช้อน คนโท และอ่างน้ำที่ใช้สำหรับริน เครื่องดื่มบูชา สิ่งเหล่านี้เจ้าจงทำด้วยทองคำ บริสุทธิ ^{๓๐} และเจ้าจงวางชนมับงหน้าพระพักตร์ไว้บนโต๊ะนั้นต่อหน้าเราเป็นนิตย์

คันประทีปทองคำ

^{๓๑}เจ้าจงทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำ บริสุทธิ จงใช้ฝักค้อน ทำคันประทีป ให้ทั้ง ลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็น เนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น ^{๓๒}ให้มีกิ่งหกกิ่ง แยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง ^{๓๓}กิ่งหนึ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมันต์สามดอก ทุกๆดอกให้มีดอกตูม และกลีบ อีกกิ่งหนึ่ง ให้มีดอกสามดอกเหมือนดอกอัลมันต์ ทุกๆดอก ให้มีดอกตูมและกลีบ ให้เป็นดังนี้ทั้งหก กิ่งซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป ^{๓๔}สำหรับลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกสีดอกเหมือนดอกอัลมันต์ ทั้งดอกตูมและกลีบ ^{๓๕}ได้ก็งทุกๆคู่ทั้ง หกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็น เนื้อเดียวกันกับคันประทีป ^{๓๖}ดอกตูมและกิ่ง ทำให้เป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ให้ทุก ส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์ที่ใช้ ค้อนทำ ^{๓๗}จงทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคัน ประทีปนั้น แล้วจุด ตะเกียงให้ส่องแสงตรง ไปหน้าคันประทีป ^{๓๘}ตะเกียงตัดไส้ตะเกียง และ ถาดใส่ตะเกียงให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ^{๓๙}คันประทีปกับเครื่องใช้ทุกอย่างให้ทำด้วย ทองคำ บริสุทธิ หนึ่ง ตะลันต์ ^{๔๐}จง ระวาง ทำ สิ่งเหล่านี้ตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่เจ้าบนภูเขา”

ม่านสำหรับพลับพลา

๒๖ ^๑“นอกจากนั้น เจ้าจงทำพลับพลา ด้วยม่านสีฝืน ทำด้วยผ้าป่านเนื้อ ละเอียด และผ้าทอด้วยด้าย ย้อมสีฟ้า สี ม่วง สีแดงเข้ม กับให้มีภาพเรขูรูปฝีมือช่าง ออกแบบไว้ ^๒ม่านฝืนหนึ่งให้ยาว ยี่สิบแปด ศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกฝืนให้เท่ากัน ^๓ม่าน ห้า ฝืน ให้ เกี่ยว ติด กัน และ อีก ห้า ฝืน นั้น ก็ ให้ เกี่ยว ติด กัน ด้วย ^๔จงทำหูกม่านด้วยด้าย สีฟ้า ติดไว้ตาม ขอบ ม่าน ด้าน นอก สุด ซุด ที่ หนึ่ง และ ตาม ขอบ ม่าน ด้าน นอก สุด ซุด ที่ สอง จง ติด หูกไว้ เหมือนกัน ^๕ม่าน ฝืน หนึ่ง ให้ทำหูกห้าสิบ หู และตามขอบม่านซุดที่สอง ให้ทำหูกห้าสิบ หู ให้ตรงกัน ^๖จงทำขอทอง

คำห้าสิบขอสำหรับใช้เกี่ยวม่าน เพื่อให้เป็น พลับพลาเดียวกัน ^๗จงทำม่านด้วยขนแพะ สำหรับ เป็น เต็นท์คลุม พลับพลา ชั้น นอก อีก สิบเอ็ด ฝืน ^๘ม่าน ฝืน หนึ่ง ให้ทำยาว สามสิบ ศอก กว้างสี่ศอก ทั้ง สิบเอ็ด ฝืน ให้เท่ากัน ^๙ม่านห้าฝืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากและม่าน อีกหกฝืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากเช่นกัน และ ม่าน ฝืน ที่หกนั้นจงให้ห้อยขอลงมาข้างหน้า พลับพลา ^{๑๐}ทำหูกห้าสิบหูดักกับขอบม่านด้าน นอกสุดซุดที่หนึ่ง และหูกห้าสิบหูดักกับขอบ ม่านด้านนอกสุดซุดที่สอง ^{๑๑}แล้วทำขอทอง สัมฤทธิ์ห้าสิบขอ เกี่ยวขอเข้าที่หูก เกี่ยวให้ติด เป็นเต็นท์หลังเดียวกัน ^{๑๒}ม่านเต็นท์ส่วนที่ เกินอยู่ คือชายม่านครึ่งหนึ่งที่เหลืออยู่นั้น จง ให้ห้อยลงมาด้านหลังพลับพลา ^{๑๓}ส่วนม่าน คลุมพลับพลา ซึ่งยาวเกินไปข้างละหนึ่งศอก นั้น ให้ห้อยลงมาข้างๆพลับพลาทั้งข้างนี้และ ข้างโน้น สำหรับใช้กำบัง ^{๑๔}เครื่องดาดเต็นท์ ข้างบน เจ้าจงทำด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสี แดงชั้นหนึ่ง และคลุมด้วยหนังของตัวแบด เจอร์อีกชั้นหนึ่ง

ไม้กรอบสำหรับพลับพลา

^{๑๕}ไม้กรอบสำหรับทำฝาพลับพลา นั้น ให้ ใช้ไม้กระถินเทศตั้งตรงขึ้น ^{๑๖}ไม้กรอบนั้น ให้ยาว แผ่นละสิบศอก กว้างศอกคืบ ^{๑๗}ให้ มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมี ไม้ประกบติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง ไม้กรอบ พลับพลาทั้งหมดให้ทำอย่างนี้ ^{๑๘}เจ้าจงทำไม้ กรอบพลับพลา ดังนี้ ด้านใต้ให้ทำยี่สิบ แผ่น ^{๑๙}จงทำฐานรองรับด้วยเงินสี่สิบฐานสำหรับ ไม้กรอบยี่สิบแผ่น ใต้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งให้มี ฐานรองรับแผ่นละสองฐาน สำหรับสวมเดือย สองอัน ^{๒๐}ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศ เหนือนั้น ให้ใช้ไม้กรอบยี่สิบแผ่น ^{๒๑}และทำ ฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้กรอบให้ทำฐาน แผ่นละสองฐาน ^{๒๒}ส่วนด้านหลังทิศตะวันตก ของพลับพลา ให้ทำไม้กรอบหกแผ่น ^{๒๓}และ ทำอีกสองแผ่นสำหรับมมพลับพลาด้านหลัง ^{๒๔}ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอน บนยอดให้ติดกันที่หัวแรกทั้งสองแห่ง ให้ กระทำดังนี้ก็จะทำให้เกิดมุมสองมุม ^{๒๕}คือ รวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกัน และฐาน เงินสิบหกอัน ใต้กรอบไม้ให้มีฐานรองรับ แผ่นละสองฐาน

ไม้กรอบหุ้มด้วยทองคำ

^{๒๖} เจ้าจงทำกลอนด้วยไม้ กระจดินเทศห้าอัน สำหรับ ไม้ กรอบ ฝา พลับพลา ด้านหนึ่ง ^{๒๗} และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝา พลับพลาอีกด้านหนึ่ง และ กลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหลัง คือ ด้านตะวันตก ^{๒๘} กลอนตัวกลาง คือ อยู่ ตอน กลางของไม้กรอบสำหรับขัดฝาร้อยให้ติดกัน ^{๒๙} จงหุ้ม ไม้กรอบ เหล่านั้นด้วยทองคำ และ ทำหุ้มไม้กรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นให้หุ้มด้วยทองคำ ^{๓๐} พลับพลา นั้น เจ้าจงจัดตั้งไว้ตามแบบอย่างที่เราได้แจ้ง แก่เจ้าแล้วที่บนภูเขา

ม่านที่อยู่ระหว่างที่บริสุทธิ กับที่บริสุทธิที่สุด

^{๓๑} จงทำม่านผืนหนึ่ง ทอด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ให้มีภาพ เกรบ ผีมือ ข้าง ออกแบบไว้ ^{๓๒} ม่าน นั้นให้แขวนไว้ด้วยขอทองคำที่เสาไม้กระดินเทศสี่เสาทีหุ้มด้วยทองคำ และซึ่งตั้งอยู่บน ฐานเงินสี่อัน ^{๓๓} ม่านนั้นให้เขาแขวนไว้กับขอ สำหรับเกี่ยวม่าน แล้วเอาหีบพระโอวาทเข้ามาไว้ข้างในภายในม่าน และม่านนั้นจะเป็น ที่แบ่งพลับพลา ระหว่างที่บริสุทธิกับที่บริสุทธิที่สุด ^{๓๔} พระที่นั่ง ภาณุ นัน ให้ ตั้ง ไว้ บน หีบ พระโอวาทในที่บริสุทธิที่สุด ^{๓๕} จงตั้ง โต๊ะ ไม้ ข้างนอกม่าน และจงตั้งคันประทีปไว้ด้านใต้ ในพลับพลาตรงข้ามกับโต๊ะ เจ้าจงตั้งโต๊ะไว้ ทางด้านเหนือ

ม่านสำหรับประตูพลับพลา

^{๓๖} เจ้า จง ทำ บังตา ที่ ประตู เติ้นท์ นั้น ด้วย ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วย ผ้า ปานเนื้อละเอียดประกอบด้วยผีมือข้างด้ายสี ^{๓๗} จงทำเสาทำต้นด้วยไม้กระดินเทศสำหรับ ติดบังตาที่ประตู แล้วหุ้ม เสา นั้นด้วย ทองคำ ขอบแขวนเสวจุ่งทำด้วยทองคำ แล้วหล่อฐาน ทองสัมฤทธิ์ทำฐานสำหรับรองรับเสานั้น”

แท่นบูชาหุ้มด้วยทองเหลือง

^{๓๘} “เจ้าจงทำแท่นบูชาด้วยไม้กระดินเทศให้ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก ให้ เป็น แท่น สีเหลือง มี ฐาน สูง สาม ศอก ^{๓๙} จง ทำ เชนงอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่น ให้ เป็น

๒๗

ขึ้นเดียวกันกับแท่น และ จง หุ้ม แท่น ด้วย ทองสัมฤทธิ์ ^{๔๐} เจ้าจงทำหม้อสำหรับใส่ขี้เถาพลัว ขาม ขอเกี่ยว เนื้อ และ ถาด รองไฟ คือ เครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมด เจ้าจงทำด้วย ทองสัมฤทธิ์ ^{๔๑} แล้วเอาทองสัมฤทธิ์ทำดาช่วย ประดับบนแท่นนั้น กับ ทำ หาง ทองสัมฤทธิ์ติด ที่มุมทั้งสี่ของดาช่วย ^{๔๒} ดาช่วยนั้นให้อยู่ได้ กระจจางของแท่น และให้ห้อยอยู่ตั้งแต่กลาง แท่นลงมา ^{๔๓} ไม้คานหามแท่นให้ทำด้วยไม้ กระจดินเทศ และ หุ้ม ด้วย ทอง สัมฤทธิ์ ^{๔๔} ไม้ คานนั้นให้สอดไว้ในห้วง ในเวลาหามไม้คาน จะอยู่ข้างแท่นข้างละอัน ^{๔๕} แท่นนั้นทำด้วย ไม้กระดาน แต่ข้างในแท่นกลวงตามแบบที่ แจ้งแก่เจ้าแล้วที่ภูเขา จงให้เขาทำอย่างนั้น

ลานพลับพลา

^{๔๖} เจ้าจงสร้างลานพลับพลา ให้รั้ว ด้านใต้ มีผ้าบังลานั้นทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ยาวหนึ่งร้อยศอก ^{๔๗} ให้มีเสายี่สิบต้นกับฐาน ทองสัมฤทธิ์รองรับ เสายี่สิบ ฐาน ขอติดเสา และราวยึดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน ^{๔๘} ทำนอง เดียวกัน ด้านทิศเหนือ ให้มีผ้าบังยาว ร้อย ศอก เหมือนกันกับเสายี่สิบต้น และฐานทอง สัมฤทธิ์ยี่สิบ ฐาน ขอติดเสา และราว ยึดเสา นั้น ให้ทำด้วยเงิน ^{๔๙} ตามส่วนกว้างของลาน ด้านตะวันตก ให้มีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับ เสายี่สิบต้น และฐานรองรับเสายี่สิบ ^{๕๐} ส่วน กว้าง ของ ลานด้านตะวันออก ให้ยาวห้าสิบ ศอก ^{๕๑} ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่ง ให้ยาว สิบห้าศอก มีเสาสองต้น และฐานรองรับเสา สามฐาน ^{๕๒} อีกข้างหนึ่ง ให้มีผ้าบังยาวสิบห้า ศอก มีเสาสอง ต้น และฐานรองรับเสาสอง ฐาน ^{๕๓} ให้มีผ้าบังตาที่ ประตู ลาน ยาว ยี่สิบ ศอก ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปาน เนื้อละเอียด ประกอบด้วยผีมือของข้างด้ายสี กับเสาสี่ต้นและฐานรองรับเสาสี่ฐาน

เสาแห่งพลับพลา

^{๕๔} เสา ล้อม รอบ ลาน ทั้งหมด ให้ มี ราว สำหรับยึดเสาให้ติดต่อกันทำด้วยเงิน และให้ ทำขอด้วยเงิน ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทอง สัมฤทธิ์ ^{๕๕} ด้านยาวของลานั้นจะเป็นร้อย ศอก ด้านกว้างห้าสิบศอก สูงห้าศอก กันด้วย ผ้าปานเนื้อละเอียด และมีฐานทองสัมฤทธิ์ ^{๕๖} เครื่องใช้สอยทั้งปวงของพลับพลาพร้อม ทั้ง หลัก หมุด ของ พลับพลา กับ หลัก หมุด

สำหรับวัวที่กินลานทั้งหมด ให้ทำด้วยทองสัมฤทธิ์

น้ำมันสำหรับประทีป

๒๐ เจ้าจงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำน้ำมันมะกอกเทศบริสุทธิ์ที่คั้นไว้นั้นมาสำหรับเติมประทีป เพื่อจะให้ประทีปนั้นส่องสว่างอยู่เสมอ ๒๑ ในพลับพลาแห่งชุมนุมข้างนอกมานซึ่งอยู่หน้าหีบพระโอวาท ให้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ดูแลประทีปนั้นโดยเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตั้งแต่เวลาพลบค่ำจนถึงรุ่งเช้า ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์ที่ชนชาติอิสราเอลต้องปฏิบัติตามชั่วอายุของเขา”

พวกปุโรหิต

๒๘ “จงนำอาโรนพี่ชายของเจ้ากับบุตรชายของเขาแยกออกมาจากหมู่ชนชาติอิสราเอลให้มาอยู่ใกล้เจ้า เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต คือทั้งอาโรนกับบุตรชายของอาโรน คือนาถับ อาบิฮู เอเลอาซาร์ กับอิธามาร์ ๒ แล้วให้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าให้สมเกียรติและงดงาม ๓ ให้กล่าวแก่คนทั้งปวงผู้เฉลียวฉลาดซึ่งเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญาอันให้เขาทำเครื่องยศสำหรับสถาปนาอาโรนให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต

เครื่องยศของพวกปุโรหิต

๔ ให้เขาทำเครื่องยศดังต่อไปนี้คือทับทรวงเสื้อเอโฟด เสื้อคลุม เสื้อตาสมุก ผ้ามาลาและรัดประคด และให้เขาทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าและบุตรชายของเขา เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต ๕ ให้เขาเหล่านั้นรับเอาทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด ๖ ให้เขาทำเอโฟดด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด ตัดด้วยฝีมือช่างออกแบบ ๗ แถบที่ผูกบ่าของเอโฟดนั้น ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองชิ้น เพื่อจะติดเป็นอันเดียวกัน ๘ รัดประคดทออย่างประณีต สำหรับคาดทับเอโฟด ให้ทำด้วยฝีมืออย่างเดียวกัน และใช้ตัวตออย่างเดียวกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด ๙ แล้วให้ใช้พลอยสีน้ำข้าวสองแผ่น สำหรับจารึกชื่อ

บุตรของอิสราเอลไว้ ๑๐ ที่พลอยแผ่นหนึ่งให้จารึกชื่อหุกชื่อ และแผ่นที่สองก็ให้จารึกชื่อไว้อีกหุกชื่อที่เหลืออยู่ตามกำเนิด ๑๑ ให้ช่างแกะจารึกชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่พลอยทั้งสองแผ่นนั้น เช่นอย่างแกะตราแล้วฝังไว้บนกระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด ๑๒ พลอยทั้งสองแผ่นนั้นให้ติดไว้กับเอโฟดบนบ่าทั้งสองข้าง พลอยนั้นจะเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล และอาโรนจะแบกชื่อเขาทั้งสองไว้บนบ่าทั้งสองเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นที่ระลึก ๑๓ เจ้าจงทำกระเปาะทองคำมีลวดลายละเอียด ๑๔ กับทำสร้อยสองสายด้วยทองคำบริสุทธิ์ เป็นสร้อยถักเกลียวแล้วติดไว้ที่กระเปาะนั้น

ทับทรวงสำหรับพวกปุโรหิต

๑๕ จงทำทับทรวงแห่งการพิพากษา ด้วยฝีมือช่างออกแบบฝีมือเหมือนทำเอโฟดคือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด ๑๖ ให้ทำทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง ๑๗ จงฝังพลอยสี่แถวบนทับทรวงนั้น แถวที่หนึ่งฝังทับทิม บุษราคัม และพลอยสีแดงเข้ม ๑๘ แถวที่สองฝังมรกต ไพฑูรย์ และเพชร ๑๙ แถวที่สามฝังนิล โมรา และพลอยสีม่วง ๒๐ แถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก พลอยทั้งหมดนี้ให้ฝังในลวดลายอันละเอียดที่ทำด้วยทองคำ ๒๑ พลอยเหล่านั้นให้มีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อจารึกไว้เหมือนแกะตรา จะมีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล ๒๒ และเจ้าจงทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรวง ๒๓ และเจ้าจงทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ที่มุมบนทั้งสองของทับทรวง ๒๔ ส่วนสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้น ให้เกี่ยวด้วยห่วงที่มุมทับทรวง ๒๕ และปลายสร้อยอีกสองข้าง ให้ติดกับกระเปาะที่มีลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าที่แถบยึดเอโฟดทั้งสองข้างบนบ่า ๒๖ จงทำห่วงทองคำสองอันติดไว้ที่มุมล่างทั้งสองข้างของทับทรวงข้างในที่ติดเอโฟด ๒๗ จงทำห่วงสองอันด้วยทองคำใส่ไว้ริมเอโฟดเบื้องหน้า ใต้แถบที่ตะเข็บเหนือรัดประคด ซึ่งทอดด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด ๒๘ ให้ผูกทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วง ให้ทับทรวงทับรัดประคด

ที่ทำด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด เพื่อมิให้
 ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด ^{๒๙}อาโรนจึงจะมีชื่อ
 เหล่าบุตรอิสราเอลจารึกไว้ที่ทับทรวง
 แห่งการพิพากษาคิดไว้ที่หัวใจของตน ให้
 เป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ
 เมื่อเขาเข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้น ^{๓๐}จงใส่อูรีม
 และทุมิมไว้ในทับทรวงแห่งการพิพากษา
 และของสองสิ่งนี้จะอยู่ที่หัวใจของอาโรนเมื่อ
 เข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ อาโรนจะรับภาระการ
 พิพากษาเหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่หัวใจของ
 ตนเสมอเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

เสื้อคลุมสีฟ้า

^{๓๑}เจ้าจงทำเสื้อคลุมให้เข้าชุดกับเอโฟด
 ด้วยผ้าสีฟ้าล้วน ^{๓๒}ให้ทำช่องคอกกลางผืน
 เสื้อ แล้วขลิบรอบคอด้วยผ้าทอ เช่นเดียวกับ
 คอเสื้อทหาร เพื่อจะมีให้ขาด ^{๓๓}ที่ชายล่าง
 ของเสื้อคลุมให้ปักรูปทับทิม ไข่ด้ายสีฟ้า สี
 ม่วง สีแดง เข็มรอบชายเสื้อ และติดลูกพรวน
 ทองคำสลักกับผลทับทิม ^{๓๔}ลูกพรวนทองคำ
 ลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง ลูกพรวนทองคำ
 อีกลูกหนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่งรอบชายล่าง
 ของเสื้อคลุม ^{๓๕}อาโรนจะสวมเสื้อตัวนั้นเมื่อ
 ทำงานปรนนิบัติ และจะได้ยินเสียงลูกพรวน
 เมื่อเขาเฝ้าพระเยโฮวาห์ในที่บริสุทธิ์ และ
 เมื่อเดินออกมา ด้วยเกรงว่าเขาจะต้องตาย

แผ่นทองคำกับมามลา

^{๓๖}เจ้าจงทำแผ่นทองคำบริสุทธิ์จารึกคำว่า
 ‘บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์’ ไว้เหมือนอย่าง
 แกะตรา ^{๓๗}และเจ้าจงเอาด้ายถักสีฟ้า ผูก
 แผ่นทองคำนั้นไว้บนมามลาให้อยู่ที่ข้างมามลา
 ด้านหน้า ^{๓๘}แผ่นทองคำนั้นจะอยู่ที่หน้าผาก
 ของอาโรน และอาโรนจะรับความชั่วช้าอัน
 เกิดแก่ชนชาติอิสราเอล เนื่องจากของถวาย
 อันบริสุทธิ์ ซึ่งนำมาชำระให้เป็นของถวายอัน
 บริสุทธิ์ และแผ่นทองคำนั้นให้อยู่ที่หน้าผาก
 ของอาโรนเสมอ เพื่อสิ่งของเหล่านั้นจะเป็น
 ที่โปรดปรานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

รัดประคด มามลา และกางเกง

^{๓๙}จงทอเสื้อให้เป็นลวดลาย ด้วยป่านเนื้อ
 ละเอียด ส่วนผ้ามามลานั้น จงทำด้วยผ้าป่าน
 เนื้อละเอียด และทำรัดประคดด้วยฝีมือช่าง
 ด้ายสี ^{๔๐}จงทำเสื้อ รัด ประคด และ มามลา
 สำหรับ บุตรชาย ทั้ง หลาย ของ อาโรนให้สม

เกียรติ และงดงาม ^{๔๑}จงแต่งอาโรนพี่ชาย
 ของเจ้าและบุตรชายทั้งหลายของเขาด้วย
 เครื่องยศ แล้วเจิมและสถาปนาและชำระเขา
 ให้บริสุทธิ์ เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่ง
 ปุโรหิต ^{๔๒}จงเย็บกางเกงให้เขาเหล่านั้นด้วย
 ผ้าป่านเพื่อจะปกปิดกายที่เปลือยของเขา ให้
 ยาวตั้งแต่เอวจนถึงต้นขา ^{๔๓}ให้อาโรนกับ
 บุตรชายทั้งหลายของเขาสวมเมื่อเข้าไปใน
 พลับพลาแห่งชุมนุม และเมื่อเข้าใกล้แท่น
 จะปรนนิบัติ ณ ที่บริสุทธิ์ เกลือกู้ว่าเขาจะ
 ก่อความชั่วช้าและถึงตาย เรื่องนี้ให้เป็นกฎ
 เกณฑ์เนื่อง นิตย์ที่เขาและเชื้อสายของเขา
 ที่มาภายหลังเขาจะต้องปฏิบัติตาม”

การสถาปนาพวกปุโรหิต

๒๙ ^๑“ต่อไป นี้ เป็นการ ซึ่ง เจ้า ควร
 กระทำเพื่อชำระตัวเขาทั้งหลายให้
 บริสุทธิ์ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่ง
 ปุโรหิต คือ จงเอาวัว หนึ่ง ตัว และ แกะ
 ตัวผู้สองตัว ซึ่งปราศจากตำหนิ ๒ ขนบั้ง ไร่
 เชื้อ ขนบั้ง ไร่ เชื้อคลุกน้ำมัน และขนบแผ่นบาง
 ไร่ เชื้อทาน้ำมัน ขนบเหล่านี้จงทำด้วยยอด
 เป้งข้าวสาลี ^๓แล้วจงใส่ขนบั้งต่างๆเหล่านี้น
 ไว้ในกระบุงเดียวกัน จงนำมาในกระบุง
 พร้อมกับ วัว ตัวผู้ และ ลูก แกะ ตัวผู้ สอง ตัว
^๔จงนำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา
 มาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม แล้วจงชำระ
 ตัวเขาทั้งหลายด้วยน้ำ ^๕จงสวมเครื่องยศให้
 อาโรน คือ เสื้อในกับเสื้อเอโฟด กับเอโฟด
 และทับทรวง และเอารัด ประคดที่ ทอด้วย
 ฝีมือประณีต สำหรับใช้กับเอโฟดนั้นคาดเอว
 ไว้ ^๖จงสวม มามลาที่ ศีรษะ ของ อาโรน และ
 จงสวมมงกุฎบริสุทธิ์ที่มามลา ^๗จงเอาน้ำมัน
 เจิมเทลงบนศีรษะของเขา และเจิมตั้งเขาไว้
^๘จงนำบุตรชายทั้งหลายของเขามาและสวม
 เสื้อให้ ^๙แล้วจงเอารัดประคดคาดเอวเขาไว้
 ทั้งตัวอาโรนเองและบุตรชายของเขา และ
 คಾದมามลาให้เขา แล้วเขาก็จะรับตำแหน่งเป็น
 ปุโรหิตตามกฎ เกณฑ์เนื่อง นิตย์ ดังนี้แหละ
 เจ้าจงสถาปนาอาโรนและบุตรชายทั้งหลาย
 ของเขาไว้

เครื่องบูชาสำหรับพวกปุโรหิต

^{๑๐}เจ้าจงนำวัวตัวผู้มาที่หน้าพลับพลาแห่ง
 ชุมชน ให้อาโรนกับบุตรชายของเขาเอามือ
 วางลงบนหัววัวตัวผู้ ^{๑๑}แล้วจงฆ่าวัวตัวผู้นั้น

ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม^{๑๒} จงเอานิ้วมือจุ่มเลือดวัวตัวผู้หนึ่ง ทูไว้ที่เชิงงอนริมแท่นข้าง ส่วนเลือดที่เหลือทั้งหมดจงเทไว้ที่เชิงแท่นบูชา^{๑๓} เจ้าจงเอาไขมันทั้งหมดที่หุ้มเครื่องใน ฟังผืดที่ติดอยู่กับตับ และไตทั้งสองกับไขมันที่ติดไตนั้นมาเผาบนแท่น^{๑๔} แต่เนื้อกับหนัง และมูลของวัวตัวผู้นั้นจงเผาไฟเสียข้างนอกค่าย ทั้งนี้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป^{๑๕} เจ้าจงนำแกะผู้ตัวหนึ่งมาให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวางบนหัวแกะตัวผู้หนึ่ง^{๑๖} แล้วจงฆ่าแกะตัวนั้นเสีย เอาเลือดพรมรอบๆแท่น^{๑๗} จงฆ่าแหละแกะตัวนั้นออกเป็นท่อนๆและเครื่องในกับขาจงล้างน้ำวางไว้กับเนื้อและหัว^{๑๘} แล้วจงเผาแกะตัวนั้นทั้งตัวบนแท่นบูชา เป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นกลิ่นพอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์^{๑๙} เจ้าจงนำแกะตัวผู้อีกตัวหนึ่งมา แล้วให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวางบนหัวแกะตัวผู้หนึ่ง^{๒๐} แล้วท่านจงฆ่าแกะตัวนั้นเสีย เอาเลือดส่วนหนึ่งเจิมที่ปลายใบหูข้างขวาของอาโรน และที่ปลายใบหูข้างขวาของบุตรชายของเขาทุกคน และที่หัวแม่มือข้างขวา และที่หัวแม่เท้าข้างขวาของเขาบ้าง แล้วจงเอาเลือดที่เหลือพรมรอบๆแท่นบูชา^{๒๑} จงเอาเลือดส่วนหนึ่งที่อยู่บนแท่นและน้ำมันเจิมนั้นพรมอาโรนและเครื่องยศของเขา จงพรมบุตรชายทั้งหลายของเขา และเครื่องยศของบุตรชายเหล่านั้นด้วย อาโรนและเครื่องยศของเขาจะบริสุทธิ์รวมทั้งบุตรชายของเขาและเครื่องยศของเขาด้วย^{๒๒} เจ้าจงเอาไขมันแกะตัวผู้และหางที่เป็นไขมัน กับไขมันที่ติดเครื่องในและฟังผืดที่ติดอยู่กับตับ กับไตทั้งสองและไขมันที่ติดอยู่กับไต กับโคนขาข้างขวาด้วย เพราะเป็นแกะใช้สำหรับการสถาปนา^{๒๓} กับขนมปังก้อนหนึ่งและขนมปังคลุกน้ำมันแผ่นหนึ่ง และขนมปังบางแผ่นหนึ่งจากกระบุงขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์^{๒๔} แล้วจงวางสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของอาโรน และในมือบุตรชายของเขา ให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์^{๒๕} แล้วจงรับสิ่งเหล่านี้จากมือของเขานำไปเผาบนแท่นบูชา เป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัยต่อพระ

พักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

อาหารสำหรับพวกปุโรหิต

^{๒๖} จงเอาเนื้อที่อกแกะตัวผู้ ซึ่งเป็นแกะสถาปนาอาโรน แล้วให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนั่นจะเป็นส่วนของเจ้า^{๒๗} และจงเอาเนื้อที่อกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาแกว่งนั้นไว้ และเนื้อโคนขาอันเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตซึ่งแกว่งไปแกว่งมา และซึ่งเป็นของถวายจากแกะใช้สำหรับการสถาปนา ด้วยเป็นส่วนของอาโรนและบุตรชายเขา^{๒๘} นั่นแหละเป็นส่วนซึ่งอาโรนและบุตรชายเขาจะได้รับจากชนชาติอิสราเอลเป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์ เพราะเป็นส่วนที่ยกให้แก่ปุโรหิต และชนชาติอิสราเอลจะยกให้จากเครื่องสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์^{๒๙} เครื่องยศบริสุทธิ์ของอาโรนจะเป็นของบุตรชายของเขาต่อไป ให้เขาสวมเมื่อเขารับการเจิม และได้รับการสถาปนาไว้ในตำแหน่ง^{๓๐} จงให้บุตรชายซึ่งจะเป็นปุโรหิตแทนเขาเหล่านั้นสวมเครื่องยศเหล่านั้นครบเจ็ดวัน ขณะที่เขามายังพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์^{๓๑} จงต้มเนื้อแกะตัวผู้สำหรับการสถาปนาในที่บริสุทธิ์^{๓๒} แล้วให้อาโรนกับบุตรชายของเขากินเนื้อแกะตัวผู้นั้นและขนมปังซึ่งอยู่ในกระบุงที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม^{๓๓} ให้เขากินของซึ่งนำมาบูชาลบลมทิน เพื่อจะสถาปนาและชำระเขาเหล่านั้นให้บริสุทธิ์ แต่คนภายนอกอย่าให้รับประทาน เพราะเป็นของบริสุทธิ์^{๓๔} และถ้าแม้เนื้อที่ใช้ในพิธีสถาปนา และขนมปังนั้นยังเหลืออยู่จนรุ่งเช้าบ้าง ก็ให้เผาส่วนที่เหลือนั้นด้วยไฟเสียอย่าให้รับประทานเพราะเป็นของบริสุทธิ์

เจ็ดวันแห่งพิธีสถาปนา

^{๓๕} ดังนั้นแหละ เจ้าจงกระทำให้แก่อาโรนและบุตรชายเขาตามคำที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ จงทำพิธีสถาปนาเขาให้ครบเจ็ดวัน^{๓๖} จงนำวัวตัวหนึ่งมาถวายทุกๆวัน เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อทำการลบลมทินและจงชำระแท่นบูชา ด้วยทำการลบลมทินของแท่นนั้นจนเจิมแท่นนั้นเพื่อจะชำระให้บริสุทธิ์^{๓๗} จงทำการลบลมทินแท่นนั้นครบเจ็ดวัน และชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ์ แล้วแท่นนั้นจะ

บริสุทธิ์ที่สุด สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ถูกต้องแทนนั้น ก็จะเป็นบริสุทธิ์ด้วย

เครื่องบูชาประจำวัน

๓๘ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งเจ้าต้องถวายบนแทน นั้นทุกวันเสมอไป คือลูกแกะสองตัว อายุหนึ่งขวบ ๓๙จงนำลูกแกะตัวหนึ่ง มาบูชาเวลาเช้า และนำลูกแกะอีกตัวหนึ่ง มาบูชาเวลาเย็น ๔๐พร้อมกับลูกแกะตัวที่หนึ่งนั้น จงถวายยูดแบ่งหนึ่ง โนสีบ เอฟาห์คลุกกับน้ำมันที่คั้นไว้ นั่นหนึ่ง ในสีฮิน และนำองุ่นหนึ่ง ในสีฮินคู้กัน เป็นเครื่องดื่มบูชา ๔๑จงถวายลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นในเวลาเย็น ถวายธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันด้วย เหมือนอย่างในเวลาเช้า ให้เป็นกลิ่นพอฟพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ๔๒นี่จะเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യตลอดชั่วอายุของเจ้า ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ที่ที่เราจะพบเจ้าทั้งหลาย และสนทนากับเจ้าที่นั่น ๔๓ที่นั่นเราจะพบกับชนชาติอิสราเอล และพลับพลา นั้นจะรับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยสง่าราศีของเรา ๔๔เราจะชำระพลับพลาแห่งชุมนุม และแท่นบูชาไว้เป็นที่บริสุทธิ์ และเราจะชำระอาโรนและบุตรชายเขาให้บริสุทธิ์ด้วย เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต ๔๕เราจะสถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของเขา ๔๖เขาจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้นำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเราจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา”

แท่นสำหรับเผาเครื่องหอม

๓๐ “เจ้า จง สร้าง แท่น สี่เหลี่ยมสำหรับ เผาเครื่องหอม จงทำแท่นนั้นด้วยไม้กระติณเทศ ๒ให้ยาว คอกหนึ่ง กว้าง คอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองคอก เชิงนอนมุมแท่นนั้นให้เป็นไม้ท่อนเดียวกับแท่น ๓ และจงหุ้มแท่นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทุกด้าน และเชิงนอนด้วย และจงทำกระจิงทองคำล้อมรอบแทน ๔จงทำห่วงทองคำสองห่วง ติดไว้ใต้กระจิงด้านละ ห่วง ตรง กัน ข้าม ห่วงนั้นสำหรับสอดใส่ไม้คานหาม ๕ไม้คานหามนั้น จงทำด้วยไม้กระติณเทศ หุ้มด้วยทองคำ ๖จงตั้ง

แท่นนั้นไว้ข้างนอกม่านซึ่งอยู่ใกล้หีบพระโอวาท ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท ที่ที่เราจะพบกับเจ้า ๗จงให้อาโรนเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้นทุกเวลาเช้า เมื่อเขาแต่งประทีปก็จงเผาเครื่องหอมด้วย ๘และในเวลาเย็นเมื่ออาโรนจุดประทีปให้เผาเครื่องหอมบนแท่น เป็นเครื่องหอมเนื่องนิത്യต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า ๙แต่เครื่องหอมอย่างที่ไม่ห้ามอย่าได้เผาบนแท่นนั้นเลย หรือเผาเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องธัญญาบูชา หรือเทเครื่องดื่มบูชาบนนั้น ๑๐ให้อาโรนทำการบูชาไปบาปที่เชิงนอนปีละหนด้วยเลือดของเครื่องบูชาไปบาป ๑๑ลบ มลทิน ให้ เขา ทำการ ลบ มลทิน แทนนั้นปีละหนตลอดชั่วอายุของเจ้า แทนนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุดแต่พระเยโฮวาห์”

เงินครึ่งเซเชลเป็นค่าไถ่ชีวิต

๑๑พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๑๒“เมื่อเจ้าจะจดสำมะโนครัวชนชาติอิสราเอลจงให้เขาต่างนำทรัพย์สินมาถวาย พระเยโฮวาห์เป็นค่าไถ่ชีวิต เมื่อเจ้านับจำนวนเขา เพื่อจะมีได้เกิดภัยพิบัติขึ้นในหมู่พวกเขาเมื่อเจ้านับเขา ๑๓ทุกคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว จะต้องถวายของอย่างนี้ คือเงินครึ่งเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ (เซเชลหนึ่งมียิลิบเก-ราห์) ครึ่งเซเชลเป็นเงินถวายแด่พระเยโฮวาห์ ๑๔ทุกคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวอายุตั้งแต่ยิลิบปีขึ้นไป ให้ นำเงินมาถวายพระเยโฮวาห์ ๑๕เมื่อเจ้าทั้งหลายนำเงินมาถวายพระเยโฮวาห์ เพื่อจะได้ไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลายนั้น สำหรับคนมั่งมีก็อย่าถวายเกิน และสำหรับคนจนก็อย่าถวายน้อยกว่าครึ่งเซเชล ๑๖จงเก็บเงินค่าไถ่จากชนชาติอิสราเอล และจงกำหนดเงินไว้ใช้จ่ายในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเป็นที่ระลึกแก่ชนชาติอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ สำหรับการไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย”

ขันทองเหลืองสำหรับล้างชำระมือและเท้าของพวกปุโรหิต

๑๗พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๑๘“เจ้าจงทำขันทองสัมฤทธิ์ และพานรอง ขันทองสัมฤทธิ์ด้วย สำหรับล้างชำระ จงตั้งขันนั้นไว้ระหว่างพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในขันนั้น ๑๙ให้อาโรนและ

บุตรชายของเขาใช้ล้างมือและเท้า ๒๐ เมื่อเขาจะเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เขาจะต้องชำระตัวนำเพื่อจะไม่ตาย หรือเมื่อเขาเข้ามาใกล้แท่นทำการปรนนิบัติ เพื่อถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ ๒๑ จึงให้เขาล้างมือและเท้าเพื่อจะไม่ตาย และให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องในิตย์ประจำตัวเขา คืออาโรนกับเชื้อสายของเขาตลอดชั่วอายุของเขา”

น้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์

๒๒ ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ยังตรัสกับโมเสสว่า ๒๓ “จงเอาเครื่องเทศพิเศษคือมดยอบนำ ซึ่งหนักห้าร้อยเซเชล และอบเชยหอมครึ่งจำนวนคือสองร้อยห้าสิบเซเชล และตะไคร้สองร้อยห้าสิบเซเชล ๒๔ และการบูรห้าร้อยเซเชล ตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ และน้ำมันมะกอกเทศหนึ่งอิน ๒๕ เจ้าจงเอวูลงเหล่านี้มาทำเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ เป็นน้ำหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุงน้ำมันนั้นจะเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ ๒๖ แล้วจงเอาน้ำมันเจิมพลับพลาแห่งชุมนุมและหีบพระโอวาทด้วย ๒๗ โต้ะและเครื่องใช้ประจำโต้ะคัน ประทีปกับเครื่องใช้ประจำคัน ประทีปและแท่นเผาเครื่องหอม ๒๘ แท่นเครื่องเผาบูชา และเครื่องใช้ประจำแท่น ทงขนและพานรองขนนั้น ๒๙ จงชำระให้บริสุทธิ์เพื่อจะได้บริสุทธิ์ที่สุด และอะไรมาถูกสิ่งเหล่านั้นก็บริสุทธิ์ด้วย ๓๐ อนึ่งจงเจิมอาโรนและบุตรชายเขา และสถาปนาเขาไว้ให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต ๓๑ ท่านจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘นี่แหละ เป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์สำหรับเราตลอดชั่วอายุของเจ้า ๓๒ น้ำมันนี้อย่าให้เจิมคนสามัญเลย และอย่าผสมทำน้ำมันอื่นเหมือนอย่างน้ำมันนี้ น้ำมันนี้เป็นน้ำมันบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายจงถือไว้เป็นบริสุทธิ์ ๓๓ ผู้ใดจะผสมน้ำมันอย่างนี้ หรือผู้ใดจะใช้ชโลมคนต่างด้าว ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา”

เครื่องหอมสำหรับแท่นเผาเครื่องหอม

๓๔ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงเอาเครื่องเทศคือยางไม้ ชะมด และมหาหิงค์ ผสมกับกำยานบริสุทธิ์ ให้เท่ากันทุกอย่าง ๓๕ จงผสมเครื่องหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุง เจือด้วยเกลือให้ เป็น ของ บริสุทธิ์ และ

ศักดิ์สิทธิ์ ๓๖ จงเอาส่วนหนึ่งมาทำให้ละเอียดและวางอีกส่วนหนึ่งไว้หน้าหีบพระโอวาทในพลับพลาแห่งชุมนุมที่เราจะพบกับเจ้า เครื่องหอมนี้ เจ้าจงถือว่าบริสุทธิ์ที่สุด ๓๗ เครื่องหอมที่เจ้ากระทำตามส่วนที่ผสมนั้น เจ้าอย่าทำใช้เอง ให้ถือว่าเป็นเครื่องหอมบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ๓๘ ผู้ใดทำเครื่องเช่นนี้ไว้ใช้สุดตม ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา”

ช่างที่สร้างพลับพลาประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

๓ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๓๑ “ดูซี เราได้ออกชื่อเบซาเลล ผู้เป็นบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์ ๓๒ และได้ให้เขาประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า คือ ให้เขามีสติปัญญา ความเข้าใจและความรู้ในวิชาการทุกอย่าง ๓๓ จะได้คิดออกแบบอย่างประณีตในการทำเครื่องทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์ ๓๔ เจียรระในพลอยต่างๆสำหรับฝังในกระเปาะและแกะสลักไม้ได้ คือประกอบวิชาการทุกอย่าง ๓๕ และดูเถิด เราได้ตั้งผู้ช่วยอีกคนหนึ่ง ชื่อโฮโฮลิอับ บุตรชายอาหิสะมัคแห่งตระกูลดาน และสำหรับคนท่งปวงผู้เฉลียวฉลาดเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพื่อเขาจะได้ทำสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งเจ้าไว้ ๓๖ คือพลับพลาแห่งชุมนุมหีบพระโอวาทและพระที่นั่งกรรณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาท และเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับพลับพลา ๓๗ โต้ะกับเครื่องใช้สำหรับโต้ะ คันประทีปบริสุทธิ์กับเครื่องใช้สำหรับคันประทีปและแท่นเครื่องหอม ๓๘ แท่นเครื่องเผาบูชากับเครื่องใช้ประจำแท่น ขันกับพานรองขนนั้น ๓๙ เสือยศเย็บด้วยฝีมือประณีต คือเสื้อยศอันบริสุทธิ์ของอาโรนปุโรหิต และเสื้อยศของบุตรชายของเขา เพื่อจะได้สวมปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต ๔๐ และน้ำมันเจิมกับเครื่องหอมสำหรับที่บริสุทธิ์ ที่เราบัญชาเจ้านั้นให้เขากระทำตามทุกประการ”

วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญระหว่างพระเจ้ากับอิสราเอล

๑๒ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๑๓ “จงสั่งชนชาติอิสราเอลว่า ‘เจ้าทั้งหลายจงรักษาวันสะบาโตของเราไว้ เพราะนี่จะเป็นหมาย

สำคัญระหว่างเรากับเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ได้กระทำเจ้าให้บริสุทธิ์ ๑๔ เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจงรักษาวันสะบาโตไว้ เพราะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับเจ้า ทุกคนที่กระทำให้วันนั้นเป็นมลทินจะต้องถูกประหารให้ตายเป็นแน่ เพราะผู้ใดก็ตามทำการงานในวันนั้น ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา ๑๕ จงทำงานแต่ในกำหนดหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต เป็นวันหยุดพักผ่อน เป็นวันบริสุทธิ์ แต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดทำงานในวันสะบาโตนั้นต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่ ๑๖ เหตุฉะนั้น ชนชาติอิสราเอลจงรักษาวันสะบาโตไว้ คือถือวันสะบาโตตลอดชั่วอายุของเขา เป็นพันธสัญญาเนื่องนิรันดร์ ๑๗ เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับชนชาติอิสราเอลว่า ในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงงดการงานไว้ และได้ทรงหยุดพระทัยในวันนั้น” ๑๘ เมื่อพระองค์ตรัสแก่โมเสสบนภูเขาซีนายเสร็จแล้ว พระองค์ได้ประทานแผ่นพระโอวาทสองแผ่น เป็นแผ่นศิลาจารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า

รูปเคารพวัวทองคำ

๓๒ ๑ เมื่อพลไพร่เห็นโมเสสล่าช้าอยู่ไม่ลง มาจากภูเขาจึงได้พากันมาหาอาโรน เรียกว่า “ลุกขึ้น ขอท่านสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไปด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ” ๒ ฝ่ายอาโรนได้กล่าวแก่เขาว่า “จงปลดตุ้มหูทองคำออกจากหูกรรยา และหุบตรชายหญิงของเจ้าทั้งหลายแล้วนำมาให้เราเถิด” ๓ พลไพร่ทั้งปวงจึงได้ปลดตุ้มหูทองคำจากหูของตนมามอบให้กับอาโรน ๔ เมื่ออาโรนได้รับทองคำจากมือเขาแล้ว จึงใช้เครื่องมือสลักหล่อรูปเป็นวัวหนุ่ม แล้วเขาทั้งหลายประกาศว่า “โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์” ๕ เมื่ออาโรนได้ยินดังนั้นแล้วจึงสร้างแท่นบูชาไว้ตรงหน้ารูปวัวหนุ่มนั้น แล้วอาโรนประกาศว่า “พรุ่งนี้จะเป็นวันเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์” ๖ ครั้นรุ่งขึ้นเขา

ตื่นขึ้นแต่เช้ามีต ถวายเครื่องเผาบูชา และนำเครื่องสันติบูชามา พลไพร่ก็นั่งลงกินและดื่มแล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน

โมเสสอ้อนวอนเพื่ออิสราเอล

๗ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าลงไปเถิด ด้วยว่าชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้าได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้น ได้ทำความเสื่อมเสียมากแล้ว ๘ เขาได้หันเหออกจากทางซึ่งเราสั่งเขาไว้อย่างรวดเร็ว คือหล่อรูปวัวขึ้นรูปหนึ่งสำหรับตน และกราบไหว้รูปนั้น และถวายสัตวบูชาแก่รูปนั้นและกล่าวว่า ‘โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์’” ๙ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราเห็นพลไพร่นี้แล้ว ดูเถิด เขาเป็นชนชาติคอแข็ง ๑๐ ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงปล่อยเราตามลำพัง เพื่อความพิโรธของเราจะเดือดพลุ่งขึ้นต่อเขา และเพื่อเราจะผลาญทำลายเขาเสีย ส่วนเจ้าเราจะให้เป็นประชาชาติใหญ่” ๑๑ ฝ่ายโมเสสก็วิ่งวนกราบทูลพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่านว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไฉนพระองค์จึงทรงพระพิโรธอย่างแรงกล้าต่อพลไพร่ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่ง และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์เล่า ๑๒ เหตุไฉนจะให้ชนชาวอียิปต์กล่าวว่า ‘พระองค์ทรงนำเขาออกมาเพื่อจะทรงทำร้ายเขา เพื่อจะประหารชีวิตเขาที่ภูเขาและทำลายเขาเสียจากพื้นแผ่นดินโลก’ ขอพระองค์ทรงหันกลับเสียจากความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ และทรงกลับพระทัยอย่าทำอันตรายแก่พลไพร่ของพระองค์เอง ๑๓ ขอพระองค์ได้ทรงระลึกถึงอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณด้วยพระองค์เองแก่เขาเหล่านั้นไว้ว่า ‘เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีขึ้นดุจดวงดาวในท้องฟ้า และแผ่นดินนี้ทั้งหมดซึ่งเราสัญญาไว้แล้ว เราจะยกให้แก่เชื้อสายของเจ้า และเขาจะรับไว้เป็นมรดกตลอดไป’” ๑๔ แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงกลับพระทัย มิได้ทรงทำอันตรายอย่างที่พระองค์ทรงดำริว่าจะกระทำแก่พลไพร่ของพระองค์

อิสราเอลเปลือยกายและให้รูป เคารพ โมเสสทำลายรูปเคารพ

๑๕ ฝ่ายโมเสสกลับลงมาจากภูเขาถือแผ่นศิลาพระโอวาทมาสองแผ่น ซึ่งจารึกทั้งสองด้าน จารึกทั้งด้านนี้และด้านนั้น ๑๖ แผ่นศิลาเหล่านั้นเป็นงานจากฝีมือหัตถ์ของพระเจ้า และอักษรที่จารึกนั้นเป็นลายพระหัตถ์ของพระเจ้า สลักไว้บนแผ่นศิลานั้น ๑๗ เมื่อโยชูวาได้ยินเสียงพลโพร้ออ้ออยู่ เขาจึงเรียนโมเสสว่า “ที่ค้ำยมีเสียงเหมือนเกิดสงคราม” ๑๘ ฝ่ายโมเสสตอบว่า “ที่เราได้ยินมิใช่เสียงอ้ออ้อของคนที่มีชัยชนะ และมีมิใช่เสียงคนที่แพ้ แต่เป็นเสียงคนร้องเพลงกัน” ๑๙ ต่อมาพอโมเสสเข้ามาใกล้ค้ำย ได้เห็นรูปวัวหนุ่ม และคนเต้นรำ โทสะของโมเสสก็เดือดพลุ่งขึ้น ท่านโยนแผ่นศิลาทิ้ง ตกแตกเสียที่เชิงภูเขานั้นเอง ๒๐ แล้วท่านเอารูปวัวหนุ่มที่พลโพร้อทำไว้นั้นเผาเสีย และบดเป็นผงโรยลงในน้ำ และบังคับให้ชนชาติอิสราเอลดื่ม น้ำนั้น ๒๑ โมเสสจึงถามอาโรนว่า “พลโพร้อนี้กระทำการอะไรแก่ท่านเล่า ท่านจึงนำบาปอันใหญ่นี้มาสู่พวกเขา” ๒๒ ฝ่ายอาโรนตอบว่า “อย่าให้ความโกรธของเจ้านายของข้าพเจ้าเดือดพลุ่งขึ้นเลย ท่านก็รู้จักพลโพร้อพวกนี้แล้วว่า เขาเอนเอียงไปในทางชั่ว ๒๓ เขามาร้องขอข้าพเจ้าว่า ‘ขอจงทำพระให้พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้ได้นำพวกข้าพเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้น เกิดอะไรขึ้นกับเขา ข้าพเจ้าไม่ทราบ’ ๒๔ แล้วข้าพเจ้าตอบแก่เขาว่า ‘ผู้ใดมีทองคำให้ปลดออกมา’ เขาก็มอบทองคำให้แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจึงโยนลงไปในไฟแล้ววุ้นก็ออกมา” ๒๕ เมื่อโมเสสเห็นประชาชนแสดงออกถึงการเปลือยเปล่าเสียแล้ว (เพราะว่าอาโรนปล่อยให้เขาเปลือยเปล่า จนนำละอายท่ามกลางพวกศัตรู)

สามพันคนที่ให้รูป เคารพถูกประหารชีวิต

๒๖ แล้วโมเสสยืนอยู่ที่ประตูค่ายร้องว่า “ผู้ใดอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ให้ผู้นั้นมาหาเราเถิด” ฝ่ายลูกหลานของเลวีได้มาหาโมเสสพร้อมกัน ๒๗ โมเสสจึงกล่าวแก่เขาว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสสั่งตั้งนี้ว่า ‘จงเอาดาบสะพายทุกคนแล้วจงไปมาตามประตู

ต่างๆทั่วค่าย ทุกๆคนจงฆ่าพี่น้องและมิตรสหายและเพื่อนบ้านของตัวเอง” ๒๘ ฝ่ายลูกหลานของเลวีก็ทำตามโมเสสสั่ง และพลโพร้อประมาณสามพันคนตายลงในวันนั้น ๒๙ ด้วยโมเสสกล่าวไว้แล้วว่า “ในวันนี้ท่านทั้งหลายจงสถาปนาตัวเองรับใช้พระเยโฮวาห์ จงให้ทุกคนสู้รบกับบุตรชายและพี่น้องของตน เพื่อวันนั้นพระองค์จะได้อำนวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย” ๓๐ ครั้นวันรุ่งขึ้น โมเสสจึงกล่าวแก่พลโพร้อว่า “ท่านทั้งหลายทำบาปอันใหญ่ยิ่ง แต่บัดนี้เราจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ ชะรอยเราจะทำการลบมลทินบาปของท่านได้” ๓๑ โมเสสจึงกลับไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ ทูลว่า “โอ พระเจ้าข้า พลโพร้อนี้ทำบาปอันใหญ่ยิ่ง เขาทำพระด้วยทองคำสำหรับตัวเอง ๓๒ แต่บัดนี้ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของเขา ถ้าหาไม่ ขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากทะเบียนที่พระองค์ทรงจดไว้” ๓๓ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ผู้ใดทำบาปต่อเราแล้ว เราจะลบชื่อผู้นั้นเสียจากทะเบียนของเรา ๓๔ ฉะนั้นบัดนี้ จงไปเถอะ นำพลโพร้อไปยังที่ซึ่งเราบอกแก่เจ้าแล้ว ตูเถิด ทูตสวรรค์ของเราจะนำหน้าเจ้า แต่ในวันนั้นเมื่อเราจะพิพากษาเขา เราจะลงโทษเขา” ๓๕ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่พลโพร้อ เพราะเหตุเขาทำรูปวัวหนุ่มซึ่งอาโรนทำนั้น

พระเจ้าต้องการทำลายอิสราเอล โมเสสยกย่ายพลับพลา

๓๓ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ไปเถิด จงยกไปจากที่นี่ เจ้ากับพลโพร้อซึ่งเจ้านำขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ไปยังแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่า ‘แผ่นดินนั้นเราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า’ ๒ เราจะใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำหน้าเจ้าไป และจะไล่คนคานาอัน คนอามอไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์ซิซซี คนฮีไวต์ คนเยบุส ออกุเสียจากที่นั้น ๓ จงนำไปถึงแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ แต่เราจะไม่ขึ้นไปกับพวกเจ้า เกรงว่าเราจะทำลายล้างพวกเจ้าเสียกลางทาง เพราะว่าเจ้าเป็นชนชาติคอแข็ง” ๔ เมื่อพลโพร้อได้ยินข่าวร้ายนั้น เขามีความโศกเศร้า และไม่มีผู้ใดใส่เครื่องประดับเลย ๕ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงกล่าวแก่

ชนชาติอิสราเอลว่า ‘เจ้าทั้งหลายเป็นชนชาติ
 คอแข็ง ถ้าเราจะขึ้นไปกับเจ้าเพียงครั้งเดียว
 เราก็จะทำลายล้างเจ้าเสีย ฉะนั้นบัดนี้ จง
 ถอดเครื่องประดับ ออกเสีย เพื่อเราจะรู้ว่า
 ควรจะกระทำอย่างไรกับเจ้า’^๖ ฝ่ายชนชาติ
 อิสราเอลก็ถอดเครื่องประดับออกตอนที่เขา
 อยู่แถบภูเขาไซเนบ^๗ ฝ่ายโมเสสตั้งพลับพลา
 หลังหนึ่งไว้ข้างนอกไกลจากค่าย และเรียก
 ว่า พลับพลาแห่ง ชุมนุ่ม ต่อมา ทุก คน ซึ่ง
 ปรารถนาจะเข้าเฝ้าพระ เยโฮวาห์ก็ออกไป
 ยังพลับพลาแห่งชุนุ่ม ซึ่งตั้งอยู่นอกบริเวณ
 ค่าย^๘ และต่อมาเมื่อไรที่โมเสสออกไปยัง
 พลับพลา นั้น พลไฟทั้งปวงก็จะลุกขึ้นยืน
 อยู่ที่ประตูเต็นท์ ของ ตน มองดู โมเสส จน
 ท่านเข้าไปในพลับพลา^๙ ครั้นโมเสสเข้าไป
 ในพลับพลาแล้ว เสาเมฆก็ลอยลงมาตั้งอยู่
 ที่ประตูพลับพลา แล้วพระ เยโฮวาห์ก็ตรัส
 สนทนากับโมเสส^{๑๐} เวลาพลไฟทั้งปวงเห็น
 เสาเมฆนั้นตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลาเมื่อไร ทุก
 คนก็จะลุกขึ้นยืนในมัสการอยู่ที่ประตูเต็นท์
 ของ ตน^{๑๑} ดังนี้แหละพระ เยโฮวาห์ตรัสกับ
 โมเสสสองต่อสอง เหมือนมิตรสหายสนทนา
 กัน แล้วโมเสสก็กลับไปยังค่าย แต่โยชูวา
 ผู้รับใช้หนุ่ม ผู้เป็นบุตรชายของนูน มิได้ออก
 ไปจากพลับพลา

**โมเสสอ้อนวอนพระเจ้า
 ให้พระองค์อยู่กับอิสราเอล**

^{๑๒} โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ดูเถิด
 พระองค์ได้ตรัสสั่งข้าพระองค์ว่า ‘จงนำพล
 ไฟร์นี้ขึ้นไป’ แต่พระองค์มิได้ แจ้ง ให้ ข้า
 พระองค์ ทราบ ว่า จะใช้ ผู้ใด ขึ้น ไป กับ ข้า
 พระองค์ แม้ กระนั้น พระองค์ ก็ยัง ตรัส กับ
 ข้าพระองค์ว่า ‘เรา รู้จัก เจ้า ตาม ชื่อ ของ เจ้า
 และเจ้าก็ได้รับความกรุณาในสายตาของเรา
 ด้วย’^{๑๓} ฉะนั้นบัดนี้ ข้าพระองค์ก็ทูลวิงวอนต่อ
 พระองค์ ถ้าแม้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณา
 ในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ขอทรง
 โปรด ส้ำแดง พระ มรรคา ของ พระองค์ ให้ ข้า
 พระองค์เห็นในกาลบัดนี้ เพื่อข้าพระองค์จะ
 รู้จัก พระองค์ แล้ว จะ รับ พระ กรุณา ใน สาย
 พระเนตร ของ พระองค์ และ ขอ ทรง ถิ่นว่า
 ชนชาตินี้เป็นพลไฟร์ของพระองค์”^{๑๔} ฝ่าย
 พระองค์ตรัสว่า “เราเองจะไปกับเจ้า และให้
 เจ้าได้พัก”^{๑๕} ฝ่ายโมเสสจึงกราบทูลพระองค์
 ว่า “ถ้าพระองค์มิได้เสด็จไปกับข้าพระองค์

ก็ขอย่านำพวกข้าพระองค์ขึ้นไปจากที่นี่
 เลย^{๑๖} ทำอย่างไรจะทราบได้ตรงนี้ว่า ข้า
 พระองค์และพลไฟร์ของพระองค์ได้รับพระ
 กรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ก็
 เมื่อพระองค์เสด็จไปกับพวกข้าพระองค์ด้วย
 มิใช่หรือ ดังนี้ เราทั้งหลายทั้งข้าพระองค์
 และพลไฟร์ของพระองค์จึงจะเข้าออกจาก
 ชนชาติทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลก”^{๑๗}
 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เรา
 จะกระทำสิ่งที่เจ้ากล่าวถึงนี้ด้วยเพราะว่า
 เจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของเราแล้ว
 และเรา รู้จัก เจ้า ตาม ชื่อ ของ เจ้า”^{๑๘} โมเสส
 จึงกราบทูลว่า “ขอทรงโปรดสำแดงสง่าราศี
 ของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด”^{๑๙} พระองค์
 จึงตรัสตอบว่า “เราจะให้ให้คุณความดีของเรา
 ประจักษ์แจ้งต่อหน้าเจ้า และเราจะประกาศ
 นามของเราคือ เยโฮวาห์ ให้ประจักษ์ต่อหน้า
 เจ้า เราประสงค์จะโปรดปรานผู้ใด เราก็จะ
 โปรดปรานผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตา
 แก่ผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น”^{๒๐} พระองค์จึง
 ตรัสว่า “เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะ
 มนุษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้”^{๒๑}
 พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า “ดูเถิด มีที่แห่ง
 หนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่บนศิลา^{๒๒}
 แล้วขณะเมื่อสง่าราศีของเรากำลังผ่านไป
 เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลาและจะบังเจ้าไว้
 ด้วยมือเราจนกว่าเราจะผ่านไป”^{๒๓} เมื่อเราเอา
 มือของเราออกแล้ว เจ้าจะเห็นหลังของเรา
 แต่หน้าของเราเจ้าจะมิได้เห็น”

**โมเสสจะทำแผ่นศิลา
 ใหม่สำหรับพันธสัญญา**

^๑ พระ เยโฮวาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า
๓๔ “จง สกัต ศิลา อีก สอง แผ่นเหมือน
 เดิม แล้วเราจะจารึกคำเหมือนในแผ่นเก่าที่
 เจ้าทำแตกนั้นให้^๒ จงเตรียมให้พร้อมเวลา
 เข้า แล้วจงขึ้นมาบนภูเขาซีนายแต่เช้า จง
 คอยเฝ้าเราบนยอดภูเขา^๓ อย่าให้ผู้ใด
 ขึ้นมาด้วย และอย่าให้ผู้ใดมาอยู่ตลอดทั่ว
 ทั่วภูเขา อย่าให้ฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกินหญ้า
 อยู่หน้าภูเขานี้เลย”^๔ ฝ่ายโมเสสจึงสกัตศิลา
 สองแผ่นเหมือนสองแผ่นแรก แล้วท่านก็ขึ้น
 แต่เช้าขึ้นไปบนภูเขาซีนายตามรับสั่ง ของ
 พระเยโฮวาห์ถือศิลาไปสองแผ่น^๕ ฝ่ายพระ
 เยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆ และโมเสสยืน
 อยู่กับพระองค์ที่นั่น และออกพระนามพระ

เยโฮวาห์ ๖ พระเยโฮวาห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่าน ตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้ทรงพระกรุณา ทรงกอบปรีย์ด้วยพระองค์ ทรงกริ้วขี้ และบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และความจริง ๗ ผู้ทรงสำแดง ความเมตตา ต่อ มนุษย์ กระทั่ง พันชั่วอายุ ผู้ทรงโปรด ยกโทษความชั่วช้า การละเมิดและบาปของเขาเสีย แต่จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้ และให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุคน” ๘ ฝ่าย โมเสส จึง รีบกราบลง ที่พื้นดินนมัสการ ๙ แล้วทูลว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าแม้ ข้าพระองค์ได้รับ พระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์โปรดเสด็จไป ทามกลาง พวกข้าพระองค์เพราะเป็นชนชาติคอแข็งตื้อดิ่ง และขอทรง โปรด ยกโทษความชั่วช้า และความบาปของพวกข้าพระองค์ และโปรดรับพวกข้าพระองค์เป็นมรดกของพระองค์ด้วย”

ทรงห้ามไม่ให้อิสราเอลร่วมกับคนต่างชาติในคานาอัน

๑๐ ฝ่าย พระองค์ ตรัส ว่า “ดูเถิด เรา จะทำพันธสัญญาไว้ เรา จะทำการมหัศจรรย์ ต่อหน้าชนชาติ ของ เจ้า ทุก คน ซึ่ง ไม่มี ผู้ใด กระทำ ใน ประชาชาติ ใด ทัว ทั่วพิภพ และประชาชนทั้งปวงซึ่งเจ้าอยู่ท่ามกลางเขาจะเห็นกิจการของพระเยโฮวาห์ เพราะการซึ่งเราจะทำต่อเจ้าจะเป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งนัก ๑๑ จง ถือตาม คำซึ่ง เราบัญชาเจ้าในวันนี้ ดูเถิด เราจะไล่คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบุส ไปให้พ้นหน้าเจ้า ๑๒ จงระวังตัวให้ดี อย่ากระทำพันธสัญญากับ ชาว เมืองซึ่งเจ้าจะไปถึง นั้น เกรงว่าจะ เป็นปวงแร้วตักพวกเจ้า ๑๓ แต่ เจ้า ทั้ง หลายจง ทำลาย แท่นบูชา และทูลเสอาอันศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แหลกละเอียด และโค่นเสารูปเคารพของเขาเสีย ๑๔ เจ้าอย่านมัสการ พระอื่นเลย เพราะ พระ เยโฮวาห์ ผู้ทรงพระนามว่า หวงแหวนเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหวน ๑๕ เกรงว่าเจ้าจะทำพันธสัญญากับชาวเมืองนั้น และเมื่อเขาเล่นซู้กับพระของเขา และถวายสัตวบูชาแก่บรรดาพระนั้น เขาจะเชิญพวกเจ้าไปร่วมด้วย และพวกเจ้าจะไปกินของที่เขากวายนูชานัน ๑๖ เกรงว่าเจ้า

จะรับบุตรสาวของเขามาเป็นภรรยาบุตรชายของเจ้า และบุตรสาวของเขานั้นจะไปเล่นซู้กับพระของเขา และชักชวนให้บุตรชายของเจ้าไปเล่นซู้กับพระนั้นด้วย ๑๗ เจ้าอย่าหลอรูปพระไว้สำหรับตัวเองเลย

คำบัญชาซ้ำเรื่องเครื่องบูชา

๑๘ เจ้า ทั้ง หลาย จง ถือ เทศกาล กินขนมปังไร้เชื้อ จง กินขนมปังไร้เชื้อ ให้ครบเจ็ดวัน ตามกำหนดในเดือนอาบีบตามที่เรบัญชาเจ้า เพราะเจ้าออกจากอียิปต์ในเดือนอาบีบ ๑๙ ทุกสิ่งซึ่งออกจากครรภ์ครั้งแรกเป็นของเรา คือสัตว์ตัวผู้ทั้งหมดของเจ้า ลูกหัวปีของวัว และของ แกะ ๒๐ ส่วนลูกลาหัวปีนั้นเจ้าจงนำลูก แกะมาไถ่ไว้ ถ้าแม่เจ้ามิได้ไถ่ก็จงหักคอกมันเสีย บุตรชายหัวปีทั้งหลายของพวกเจ้านั้นจะต้องไถ่ไว้ด้วย อย่าให้ผู้ใดมาเฝ้าเราเมื่อเปล่าเลย ๒๑ เจ้าจงทำการงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดจงพัก แม้ว่าในฤดูไถนาและฤดูเกี่ยวข้าวก็จงพัก ๒๒ จงถือเทศกาลสัปดาห์ คือเทศกาลเลี้ยงฉลองผลต้นฤดูเกี่ยวข้าวสาลี และถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บผลิตผลในปลายปี ๒๓ บรรดาผู้ชายทั้งหลายของพวกเจ้าต้องมาประชุมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งอิสราเอลปีละสามครั้ง ๒๔ เพราะเราจะขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า และจะ ขยาย เขตแดน เมือง ของ เจ้าให้กว้างออกไป เมื่อพวกเจ้าจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าปีละสามครั้งนั้น จะไม่มีใครอยากได้แผ่นดินของเจ้าเลย ๒๕ อย่าถวายเป็นบูชาพร้อมกับขนมปังมีเชื้อ และเครื่องบูชาอันเกี่ยวกับเทศกาลเลี้ยงปีสกา นั้น อย่าให้เหลือไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น ๒๖ จงคิดพิชผลแรกจากผลรุ่นแรกในไร่นามาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าต้มเนื้อลูกแพะด้วยน้ำมันแม่ของมันเลย” ๒๗ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “คำเหล่านี้จงเขียนไว้ เพราะเราทำพันธสัญญาไว้กับเจ้า และพวกอิสราเอลตามข้อความเหล่านี้แล้ว”

โมเสสกลับมาด้วยแผ่นศิลาใหม่สำหรับพันธสัญญา

๒๘ ฝ่ายโมเสสเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือน้ำเลย และ ท่านจารึก คำพันธสัญญาไว้ที่

แผ่นศิลา คือพระบัญญัติสิบประการ^{๒๙}อยู่ ต่อมาโมเสสได้ลงมาจากภูเขาซีนายถือแผ่นพระโอวาทสองแผ่นมาด้วย เวลาที่ลงมาจากภูเขานั้นโมเสสก็ไม่ทราบว่า ผิวหน้าของตนทอแสงเนื่องด้วยพระเจ้าทรงสนทนากับท่าน^{๓๐}เมื่ออาโรนและคนอิสราเอลทั้งปวงมองดูโมเสส ดูเถิด ผิวหน้าของท่านทอแสง และเขาก็กลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้ท่าน^{๓๑}ฝ่ายโมเสสเรียกเขามาแล้วอาโรนกับบรรดาประมุขของชุมนุมก็กลับมาหาโมเสสและท่านสนทนากับเขา^{๓๒}แล้วภายหลังคนอิสราเอลทั้งหลายเข้ามาใกล้โมเสสจึงให้บัญญัติแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ท่านทุกข้อบนภูเขาซีนาย^{๓๓}เมื่อท่านพูดจบแล้วก็ใช้ผ้าคลุมหน้าไว้^{๓๔}แต่เมื่อไรที่โมเสสเข้าเฝ้าทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ท่านก็ปลดผ้าหน้าออกเสีย จนกว่าจะกลับออกมาแล้วท่านออกมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังตามที่ท่านรับพระบัญชามาแล้วนั้น^{๓๕}และคนอิสราเอลดูหน้าของโมเสสคือเห็นผิวหน้าของโมเสสทอแสง ฝ่ายโมเสสใช้ผ้าคลุมหน้าไว้ อีกทุกครั้ง จนกว่าจะเข้าไปทูลพระองค์

ทรงห้ามไม่ให้ก่อไฟในวันสะบาโต

๓๕ ฝ่ายโมเสสให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดประชุมกันกล่าวแก่เขาว่า “ต่อไปนี้ เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ^๒จงทำงานในกำหนดทุกวัน แต่วันที่เจ็ดให้ท่านถือเป็นวันบริสุทธิ์เป็นวันสะบาโตแต่พระเยโฮวาห์สำหรับใช้พัก ผู้ใดทำงานในวันนั้นต้องถูกลงโทษถึงตาย^๓ในวันสะบาโตนั้นอย่าก่อไฟเลย ทั่วตลอดที่อาศัยของท่าน”

ขอให้พลไพร่ถวายแด่พระเจ้า

โมเสสได้กล่าวแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดว่า “ต่อไปนี้ เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า^๔ท่านทั้งหลายจงนำของจากของที่มีอยู่มาถวายพระเยโฮวาห์ ผู้ใดมีน้ำใจกว้างขวางให้ผู้นั้นนำของมาถวายพระเยโฮวาห์ คือทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์^๖ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าปานเนื้อละเอียด และขนแพะ^๗หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หนึ่งของตัวเบดเจอร์และไม้กระถินเทศ^๘น้ำมันเดมตะเกียง เครื่องเทศสำหรับเจือน้ำมันเจิม และปรุงเครื่องหอมสำหรับการ

เผาถวาย^๙พลอยสีน้ำข้าว และพลอยต่างๆ สำหรับฝังทำเอโฟดและทับทรวง^{๑๐}จงให้ทุกคนที่เฉลียวฉลาดในหมู่พวกท่าน พวกท่านมาทำสิ่งทั้งปวงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ทำแล้ว^{๑๑}คือพลับพลา เต็นท์ และผ้าคลุมพลับพลา ขอบเกี่ยวและไม่กรอบ กุหลอนเสา และฐานรองรับเสาของพลับพลา^{๑๒}หีบและไม้คานหามหีบ พระที่นั่งกรุณาภิรมย์กับม่านบังตา^{๑๓}โต๊ะกับไม้คานหามโต๊ะ เครื่องใช้ทั้งปวงสำหรับโต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์^{๑๔}คันประทีปที่ให้แสงสว่างกับเครื่องอุปกรณ์และตะเกียง และน้ำมันเดมตะเกียง^{๑๕}แท่นเผาเครื่องหอมกับไม้คานหามแท่นนั้น น้ำมันเจิม และเครื่องหอมสำหรับเผาถวาย และม่านบังตาสำหรับประตูที่ประตูพลับพลา^{๑๖}แท่นเครื่องเผาบูชากับตาข่ายทองสัมฤทธิ์ ไม้คานหาม และเครื่องใช้ทั้งปวงของแท่นชั้นกับพานรองชั้นนั้น^{๑๗}ผ้าม่านสำหรับกั้นลานพลับพลาภิรมย์เสา และฐานรองรับเสา และผ้าม่านสำหรับประตูลาน^{๑๘}หลักหมุดสำหรับพลับพลา และหลักหมุดสำหรับลานพลับพลาพร้อมกับเชือก^{๑๙}เสื่อยศเย็บด้วยฝีมือ ประณีตสำหรับแต่งเวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ คือเสื่อยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และเสื่อยศสำหรับบุตรชายของท่าน เพื่อใช้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต”^{๒๐}แล้วชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็แยกย้ายกันจากโมเสสไป^{๒๑}ทุกคนที่มีใจปรารถนาและที่มีใจสมัครก็นำสิ่งของมาถวายพระเยโฮวาห์สำหรับพลับพลาแห่งชุมนุม และการปรนนิบัติทั้งหลาย และสำหรับเครื่องยศบริสุทธิ์^{๒๒}เขาจึงพากันมาทั้งชายและหญิงบรรดาผู้มีน้ำใจสมัครนำมาซึ่งเข้มกลัด ตู่มูหู แหวนตราและกำไล เป็นทองรูปพรรณทั้งนั้น คือทุกคนนำทองคำมาแกว่งไปแกว่งมาถวายพระเยโฮวาห์^{๒๓}ส่วนทุกคนที่มีด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม หรือที่มีผ้าปานเนื้อละเอียด ขนแพะ หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังของตัวเบดเจอร์ก็เอาของเหล่านั้นมาถวาย^{๒๔}ทุกคนที่มีเงินหรือทองสัมฤทธิ์จะถวายก็นำมาถวายพระเยโฮวาห์ และทุกคนที่มีไม้กระถินเทศใช้การได้ก็นำไม้เหล่านั้นมาถวาย^{๒๕}ส่วนผู้หญิงทั้งปวงที่ชำนาญก็ปั่นด้ายด้วยมือของตน แล้วนำด้ายซึ่งปั่นนั้นมาถวายทั้งสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และเส้นปานเป็นอย่างดี^{๒๖}ฝ่ายบรรดาผู้หญิงที่มีใจปรารถนาก็ปั่นขน

แพะด้วยความชำนาญ ๒๗ บรรดาประมุขก็นำ
พลอยสีน้ำข้าว และพลอยต่างๆมาสำหรับฝัง
ทำเอาโฟด และทับทรวง ๒๘ กับเครื่องเทศและ
น้ำมันเติมตะเกียง น้ำมันเจิม และน้ำมันปรุง
เครื่องหอม สำหรับ เฝอบูซา ๒๙ คน อิสราเอล
ส่งชายหญิงทุกคนที่มีใจสมัครนำของถวาย
สำหรับการทำงานต่างๆ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรง
บัญชาโมเสสไว้ให้กระทำก็ นำมาตาม
อำเภอใจถวายแด่พระเยโฮวาห์

**เบซาเลลและโอโฮลิอับ
เป็นช่างและผู้สอน**

๓๐ โมเสสจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “ดู
ก่อนท่าน พระเยโฮวาห์ได้ทรงออกชื่อเบ
ซาเลลบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายของเฮ
ออร์ตระกูลยูดาห์ ๓๑ และพระองค์ได้ทรงให้
ผู้หนึ่งประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า
ให้มีสติปัญญาและความเข้าใจ และความ
รู้ ในการ ช่าง ฝีมือ ทั้ง ปวง ๓๒ เพื่อ จะ คิด
ประดิษฐ์ลวดลายอย่างฉลาด ทำด้วยทองคำ
และเงิน และ ทอง สัมฤทธิ์ ๓๓ และ เจียรระไน
พลอยต่างๆสำหรับฝังในกระเปาะ และการ
แกะสลักไม้ คือ ให้ มี ฝีมือ ดี เลิศ ทุกอย่าง
๓๔ อึ่ง พระองค์ ทรง ดลใจ ให้ ผู้ นั้น มี น้าใจ ที่
จะ สอน คน อื่น ได้ ด้วย พร้อม ด้วย โอโฮลิอับ
บุตรชายอาหิสะมัคตระกูลดาน ๓๕ คนทั้งสอง
นี้ พระองค์ ทรง ประทาน สติ ปัญญา แก่ จิตใจ
ของเขา ให้ มีความสามารถ ในการ ที่จะ กระทำ
งาน ได้ ทุกอย่าง เช่น การ ช่าง ฝีมือ การ ช่าง
ออกแบบ และการ ช่าง ด้ายสี คือ สีฟ้า สีม่วง สี
แดงเข้ม และ เส้น ป่าน บัน อย่าง ดี และ ช่าง ทอ
คือ ทำ การ ช่าง ฝีมือ ได้ ทุกอย่าง และเป็น ช่าง
ออกแบบ อย่าง ฉลาด ด้วย”

**พลไพร่ถวายมากมาย
การสร้างพลับพลาแก้วหน้า**

๓๖ ๑ ฝ่ายเบซาเลล และโอโฮลิอับ กับ
คนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาด ซึ่งพระ
เยโฮวาห์ทรง ประทาน สติ ปัญญา และ ความ
เข้าใจ ให้ พอ ที่จะ ทำ การ ทุกอย่าง ในการ สร้าง
สถานบริสุทธิ์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา
ไว้แล้วทุกประการ ๒ โมเสสจึงเรียกเบซาเลล
และโอโฮลิอับ กับคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาด
ซึ่ง พระ เยโฮวาห์ ทรง ประทาน สติ ปัญญา ให้
แก่ จิตใจ ของ เขา และ ใจ ของ เขา ประารถนา
ให้ มา ทำงาน ๓ คน เหล่า นี้ ได้ รับ ของ ถวาย

ทั้งหมด นั้น จาก โมเสส ที่ คน อิสราเอล นำ มา
ถวาย เพื่อ นำ ไป ทำ สถานบริสุทธิ์ พลไพร่ยัง
นำของ ที่ สมัครใจ จะ ถวาย มา ถวาย อีก ทุกๆ
เวลาเช้า ๔ ฝ่ายคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาดซึ่ง
ทำงาน ต่างๆ ที่ สถานบริสุทธิ์ นั้น มา ถึง แล้ว
ต่าง ก็ หยุด ทำงาน ใน หน้า ที่ ของ ตน ๕ พวก ก็น
มา เรียง โมเสส ว่า “พลไพร่ นำ ของ มา ถวาย
มาก เกิน ความ ต้องการ ที่ จะ ใช้ ใน งาน นั้น ึ่ง ซึ่ง
พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ” ๖ โมเสส
จึง สั่ง ให้ ประกาศ ไป ทัว ค่าย ว่า “อย่า ให้ ชาย
หญิง นำ ของ สำหรับ ทำ สถานบริสุทธิ์ มา ถวาย
อีก เลย” เหตุ ฉะนั้น พลไพร่ จึง ยับ ยั้ง ไม่ นำ
ของ มา ถวาย อีก ๗ เพราะ ของ ที่ เขามี อยู่ แล้ว
ก็ พอ สำหรับ งาน ทั้ง ปวง นั้น และ ยัง มี เหลือ
อีก ๘ บรรดาช่างผู้เฉลียวฉลาด ได้ ทำ พลับพลา
ด้วย ม่าน สิบ ผืน ด้วย ผ้า ป่าน เนื้อ ละเอียด
ด้วย ด้าย สี ฟ้า สี ม่วง สี แดง เข้ม มี รูป เค
รูป ฝีมือ ช่าง ออกแบบ ไว้ ๙ ม่าน ผืน หนึ่ง ยาว
ยี่สิบ แดศ คอก กว้าง สี่ คอก ม่าน ทุก ผืน เท่า
กัน ๑๐ ม่าน หน้า ผืน เขา ทำ ให้ เกียว ติด กัน และ
อีก ห้า ผืน นั้น เกียว ติด กัน ด้วย ๑๑ เขา ทำ หู
ด้วย ด้าย สี ฟ้า ติด ไว้ ตาม ขอบ ม่าน ด้าน นอก
สุด ซุด ที่ หนึ่ง และ ตาม ขอบ ม่าน ด้าน นอก
สุด ซุด ที่ สอง ก็ ทำ หู ไว้ เหมือน กัน ๑๒ ม่าน ผืน
หนึ่ง เขา ทำ หู ห้าสิบ หู และ ตาม ขอบ ม่าน ซุด
ที่ สอง เขาก็ ทำ หู ห้าสิบ หู ให้ ตรง กัน ๑๓ และ
เขา ทำ ขอบ ทอง คำ ห้าสิบ ขอบ สำหรับ ใช้ เกียว
ม่าน เพื่อให้ พลับพลา เป็น ชั้น เดียว กัน ๑๔ เขา
ทำ ม่าน ด้วย ขน แพะ สำหรับ เป็น เต็นท์ คลุม
พลับพลา อีก สิบ เอ็ด ผืน ๑๕ ม่าน ผืน หนึ่ง ยาว
สามสิบ คอก กว้าง สี่ คอก ทั้ง สิบ เอ็ด ผืน เท่า
กัน ๑๖ เขา เกียว ม่าน หน้า ผืน ให้ ติด กัน ต่าง หก
และ ม่าน อีก หก ผืน ก็ เกียว ติด กัน อีก ต่าง หก
๑๗ และ เขา ทำ หู ห้าสิบ หู ติด กับ ม่าน ด้าน นอก
สุด ซุด ที่ หนึ่ง และ เขา ทำ หู ห้าสิบ หู ติด กับ ขอบ
ม่าน ด้าน นอก สุด ซุด ที่ สอง ๑๘ เขา ทำ ขอบ ทอง
สัมฤทธิ์ ห้าสิบ ขอบ เกียว ขอบ เข้า ที่ หู ให้ ติด ต่อ
เป็น เต็นท์ หลัง เดียว กัน ๑๙ เขา ทำ เครื่อง ฉาด
เต็นท์ ด้วย หนึ่ง แกะ ตัว ผู้ ย่อม สี แดง ชั้น หนึ่ง
และ คลุม ทับ ด้วย หนึ่ง ของ ตัว แดศ เจอร์ อีก ชั้น
หนึ่ง ๒๐ เขา ทำ ไม้ กรอบ สำหรับ พลับพลา ด้วย
ไม้ กระถินเทศ ยก ตั้ง ขึ้น ตรงๆ ๒๑ ไม้ กรอบ
นั้น ยาว แผ่น ละ สิบ คอก กว้าง คอก คืบ ๒๒ มี
เดือย กรอบ ละ สอง เดือย เดือย กรอบ หนึ่ง มี
ไม้ ประกับ ติด กับ เดือย อีก กรอบ หนึ่ง เขา ได้
ทำ ไม้ กรอบ พลับพลา ทั้งหมด อย่าง นี้ ๒๓ เขา

ทำไม้กรอบพับพลาตังนี้ ด้านใต้เขาใช้ยี่สิบแผ่น ^{๒๔}เขาทำฐานด้วยเงินสี่สิบฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแผ่น ใต้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งมีฐานรองรับแผ่นละสองฐานสำหรับสวมเดือยสองอัน ^{๒๕}ด้านที่สองของพับพลาข้างทิศเหนือนั้นเขาทำไม้กรอบยี่สิบแผ่น ^{๒๖}เขาทำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน ^{๒๗}ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพับพลาเขาทำไม้กรอบหกแผ่น ^{๒๘}เขาทำไม้กรอบอีกสองแผ่นสำหรับมุมพับพลาด้านหลัง ^{๒๙}ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดติดต่อกันที่หัวแรก เขาทำอย่างนี้ทำให้เกิดมุมสองมุม ^{๓๐}คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกันและฐานเงินสิบหกอัน ใต้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน ^{๓๑}เขาทำกลอนด้วยไม้กระถินเทศห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพับพลาด้านหนึ่ง ^{๓๒}และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพับพลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพับพลาด้านตะวันตก ^{๓๓}เขาทำกลอนตัวกลางให้ร้อยตอนกลางของไม้กรอบสำหรับขัดฝาตั้งแต่มุมหนึ่งไปจดอีกมุมหนึ่ง ^{๓๔}เขาหุ้มไม้กรอบเหล่านี้ด้วยทองคำ และทำห่วงกรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำเช่นกัน ^{๓๕}เขาทำมานันด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด มีภาพครุฑฝีมือช่างออกแบบไว้ ^{๓๖}เขาทำเสาไม้กระถินเทศสี่เสาหุ้มด้วยทองคำ ขอดติดเสานั้นก็เป็นทองคำ เขาหล่อฐานเงินสี่อันสำหรับรองรับเสานั้น ^{๓๗}และเขาทำบังคาที่ประตูพับพลา นั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ประอบด้วยฝีมือช่างปัก ^{๓๘}และทำเสาห้าต้นสำหรับมานันพร้อมด้วยขอเกี่ยว บัวคว่ำ และราวยึดเสานั้นหุ้มด้วยทองคำ แต่ฐานหัวฐานสำหรับรองรับเสานั้นทำด้วยทองสมฤทธิ

หีบพันธสัญญาและพระที่นั่งกรุณา

๓๗ ^๑เขา เลล ทำ หีบ ด้วย ไม้ กระถินเทศ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ ^๒หีบนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งข้างในและข้างนอก และใต้ทำกระจิงรอบหีบนั้นด้วยทองคำ ^๓เขาหล่อห้วงทองคำสี่ห้วง ตัดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองห้วงและด้านนั้นสองห้วง ^๔เขาทำคานหาม

ด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ ^๕เขาสอดคานหาม เข้าที่ห้วงข้างหีบสำหรับใช้ยกหีบนั้น ^๖แล้วเขาทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ ^๗เขาทำเคาะทองคำสองรูป โดยใช้ค้อนทำตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง ^๘เขาทำเคาะไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป เขาทำเคาะบนตอนปลายทั้งสองข้างเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา ^๙ให้เคาะกางปีกออกเอียงบน ปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน คือให้เคาะหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุณา

**โต๊ะสำหรับขนมปังหน้าพระ
พักตร์และคันประทีป**

^{๑๐}เขาเอาไม้กระถินเทศทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคืบ ^{๑๑}เขาหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจิงทองคำรอบโต๊ะนั้นด้วย ^{๑๒}เขาทำประกับขอบโต๊ะนั้นกว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบแล้ว ทำกระจิงทองคำ ประอบ รอบ ประกับนั้น ^{๑๓}เขาหล่อห้วงทองคำสี่อัน ตัดไว้ที่มุมโต๊ะ ทั้งสี่ตรงขาโต๊ะ ^{๑๔}ห้วงนั้นติดชิดกับกระจิงสำหรับสอดคานหามโต๊ะนั้น ^{๑๕}เขาทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำสำหรับหามโต๊ะนั้น ^{๑๖}และเขาทำเครื่องใช้สำหรับโต๊ะนั้นมี ฐาน ช้อน กับอ่างน้ำและคนโทที่ใช้รินเครื่องดื่มบูชา ซึ่งทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งสิ้น ^{๑๗}เขาทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ เขาใช้ฝักค้อนทำคันประทีปให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น ^{๑๘}มีกิ่งหกกิ่งแยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง ^{๑๙}แต่ละกิ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมันต์สามดอก ทุกๆดอกมีดอกตูมและกลีบ เป็นคันหนึ่งหกกิ่ง ซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป ^{๒๐}สำหรับลำคันประทีปนั้น มีดอกสี่ดอกเหมือนดอกอัลมันต์ ทั้งดอกตูมและกลีบ ^{๒๑}ใต้กิ่งทุกๆคู่ทั้งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ^{๒๒}ดอกตูมและกิ่งเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ทำทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์และใช้ค้อนทำ ^{๒๓}เขาทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น ตะไกรตัดใส่ตะเกียง และถาดใส่ตะไกรด้วยทองคำบริสุทธิ์ ^{๒๔}คันประทีปและเครื่อง

ใช้ทั้งหมดสำหรับคั้นประทีปนั้น เขาทำด้วย ทองคำบริสุทธิ์หนักหนึ่งตะลันต์

แท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมและน้ำมันเจิม

๒๔ เขาสร้างแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอม ด้วยไม้ กระถินเทศ ยาว ศอกหนึ่ง กว้าง ศอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสอง ศอก เชิงงอนที่มุมแท่นนั้นก็เป็นไม้ ท่อน เดียวกันกับแท่น ๒๖ เขาหุ้มแท่นนั้นด้วย ทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้าง ทั้ง สี่ด้าน และเชิงงอนด้วย และเขาทำกระจิ่ง ทองคำ รอบแท่นนั้น ๒๗ เขาทำ ห่วง ทองคำ สองห่วงติดไว้ได้กระจิ่งทั้งสองด้าน ตรงข้าม กัน เป็นที่สำหรับสอดใส่ไม้คานหาม ๒๘ เขา ทำไม้คานหามนั้นด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วย ทองคำ ๒๙ เขาปรุขน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ และ ปรุวง เครื่องหอมบริสุทธิ์ด้วยเครื่องเทศตาม ศิลปะของช่างปรุวง

แท่นเครื่องเผาบูชาและขันทองเหลือง

๓๘ ^๑เขาทำแท่นเครื่องเผาบูชาด้วยไม้ กระถินเทศ ยาวห้าศอก กว้างห้า ศอก เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก ^๒เขาทำ เชิงงอน ติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่น นั้น เชิงงอนนั้นเป็นไม้ชิ้นเดียวกันกับแท่น บูชา เขาหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์ ^๓เขา ทำเครื่องใช้บนแท่นนั้นทุกอย่าง คือ หม้อ พลั่ว ชาม ขอบเกี้ยวเนื้อ และ ถาด รองไฟ เครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมดนั้นเขาทำด้วย ทองสัมฤทธิ์ ^๔และเขาเอาทองสัมฤทธิ์ทำ เป็นดาข่ายประดับแท่นนั้นให้อยู่ได้กระจิ่ง ของแท่น และห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลง มา ^๕เขาหล่อห่วงสี่ห่วงติดที่มุมทั้งสี่ของ ดาข่ายทองสัมฤทธิ์สำหรับสอดไม้คานหาม ^๖เขาทำไม้คานหามด้วยไม้กระถินเทศและ หุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์ ^๗เขาสอดไม้คานนั้นไว้ ในห่วงที่ข้างแท่นสำหรับหาม เขาทำแท่น นั้นด้วยไม้กระถินเทศให้ข้างในกลวง ^๘เขาทำ ขันทองสัมฤทธิ์และพานรองขันทองสัมฤทธิ์ จากกระจกเงา ของบรรดาผู้หญิงที่ปรนนิ บัติตนประดู่พลับพลาแห่งชุมนุม

ลานและประตู

^๙และเขาทำลานไว้ด้วย ให้รั้วด้านใต้มี ผ้าบัง ทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด ยาวร้อย

ศอก ๑๐ มีเสายี่สิบต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์ รองรับเสายี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึด เสานั้นทำด้วยเงิน ^{๑๑}ด้านเหนือมีผ้าบังยาว ร้อยศอกกับเสายี่สิบต้นและฐานทองสัมฤทธิ์ ยี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วย เงิน ^{๑๒}ส่วนด้านตะวันตกมีผ้าบังยาวห้าสิบ ศอกกับเสายี่สิบต้น และฐานรองรับเสายี่สิบ ฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วย เงิน ^{๑๓}ด้านตะวันออกใช้ผ้ายาวห้าสิบศอก ^{๑๔}ผ้า บังด้านริมประตูข้างหนึ่งยาวสิบห้าศอก มีเสา สามต้นและฐานรองรับเสาสี่สามฐาน ^{๑๕}และ อีกข้างหนึ่ง ริมประตูข้างนี้และข้างโน้น มี ผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสี่สามต้นและฐาน รองรับเสาสี่สามฐาน ^{๑๖}ผ้าบังลานโดยรอบนั้น ทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด ^{๑๗}ฐานรองรับเสา นั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ขอดิดเสาและราว ยึดเสาเป็นเงิน และบัวคว่ำของเสานั้นหุ้ม ด้วยเงิน และเสาทุกต้นของลานมีราวยึดเสา ทำด้วยเงิน ^{๑๘}มานับถึงตาที่ประตูลานนั้นปัก ด้วยฝีมือของช่างปัก เป็นสีฟ้า สีม่วง สีแดง เข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ยาวยี่สิบศอก สูงห้าศอก เสมอกับผ้าบังลาน ^{๑๙}มีเสาสี่ต้น กับฐานรองรับเสาสี่ฐานเป็นทองสัมฤทธิ์ ขอดิดเสาทำด้วยเงิน และส่วนที่หุ้มบัวคว่ำกับ ราวยึดเสาเป็นเงิน ^{๒๐}หลักหมุดทุกหลักของ พลับพลาและของลานรอบพลับพลา นั้นทำ ด้วยทองสัมฤทธิ์ ^{๒๑}นี่แหละเป็นบัญญัติซึ่งของ ที่ใช้ในพลับพลา คือพลับพลาพระโอวาท ซึ่ง เขาทั้งหลายนับตามคำสั่งของโมเสส มีคน เลวีจัดทำตามบัญญัติของอิธามาร์บุตรชาย อาโรนปุโรหิต ^{๒๒}ส่วนเบซาเลลบุตรชายอิรี ผู้เป็นบุตรชายของเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์ ทำสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชา โมเสสแล้ว ^{๒๓}ผู้ร่วมงานกับเขาคือโฮไฮ ลีอับ บุตรชายอาหิสะมัดแห่งตระกูลดาน เป็นช่างฝีมือ ช่างออกแบบและช่างด้ายสี ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่าน เนื้อละเอียด ^{๒๔}ทองคำทั้งหมดซึ่งเขาใช้ในการสร้างที่บริสุทธิ์นั้น คือทองคำที่เขา นำ มาถวาย มีน้ำหนักยี่สิบเก้าตะลันต์เจ็ดร้อยยี่ สามสิบเซเชล ตามเซเชลแห่งสถานบริสุทธิ์ ^{๒๕}เงินตามจำนวนชุมนุมชนได้นับไว้ รวม เป็นหนึ่งร้อยตะลันต์กับหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ด สิบห้าเซเชล ตามเซเชลแห่งสถานบริสุทธิ์ ^{๒๖}คนละเบคา คือครึ่งเซเชล ตามเซเชล ของสถานบริสุทธิ์ อันเก็บมาจากทุกคนที่

ไปจดทะเบียนสำมะโนครัว คือนับตั้งแต่อายุ ยี่สิบปีขึ้นไป รวมหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน ^{๒๗}เงินหนึ่งร้อยตะลันต์นั้น เขาใช้หล่อทำฐานรองรับเสาของสถานบริสุทธิ์และฐานของม้าน ฐานร้อยฐานเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ คือฐานละหนึ่งตะลันต์ ^{๒๘}แต่เงินหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเซเชลนั้นเขาใช้ทำทองสำหรับเสาและหุ้มบัวคว่ำของม้านและทำราวยึดเสาดด้วย ^{๒๙}ทองสัมฤทธิ์เขานำมาถวายนักเจ็ดสิบตะลันต์ กับสองพันสี่ร้อยเซเชล ^{๓๐}ทองสัมฤทธิ์นั้นเขาใช้ทำฐานประตูพลับพลาแห่งชุมนุมและทำแท่นทองสัมฤทธิ์ และตาข่ายทองสัมฤทธิ์ประดับแท่นและทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นนั้น ^{๓๑}ทำฐานล้อมรอบลานและฐานที่ประตูลาน หลักหมุดทงหมุดของพลับพลาและหลักหมุดรอบลานนั้น

เครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรน

๓๙ ^๑ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มนั้น เขาใช้ทำเสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับใส่เวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ และได้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มูเสส ^๒เขาทำเอโฟดด้วยทองคำ ด้ายด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ^๓เขาตีทองโบแผ่ออกเป็นแผ่นบางๆแล้วตัดเป็นเส้นๆเพื่อจะทอเข้ากับด้ายสีฟ้า เข้ากับด้ายสีม่วง เข้ากับด้ายสีแดงเข้ม และเข้ากับเส้นป่านอย่างดีด้วยฝีมือช่างชำนาญ ^๔เขาทำแถบติดไว้ที่บ่าเพื่อโยงเอโฟด ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองชั้น ^๕รัดประคดทออย่างประณีตสำหรับคาดทับเอโฟดนั้น เขาทำด้วยวัตถุอย่างเดียวกัน และฝีมืออย่างเดียวกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มูเสส ^๖เขาเอาพลอยสีน้ำข้าวฝังไว้ในกระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด และแกะอย่างแกะตรา เป็นชื่อบุตรอิสราเอล ^๗แล้วเขาติดไว้กับเอโฟดบนแถบป่านนั้นเพื่อให้พลอยนั้นเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มูเสส ^๘เขาทำทับทรวงด้วยฝีมือช่างออกแบบให้ฝีมือเหมือนกับทำเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ^๙เขาทำ

ทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง เป็นสองทบด้วยกัน ^{๑๐}เขาฝังพลอยสีแถมบนทับทรวงนั้น แถวที่หนึ่งฝังทับทิม บุษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม ^{๑๑}แถวที่สองฝังมรกต ไพฑูรย์และเพชร ^{๑๒}แถวที่สามฝังนิล โมราและพลอยสีม่วง ^{๑๓}แถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก พลอยทั้งหมดนี้เขาได้ฝังในกระเปาะลวดลายละเอียดทำด้วยทองคำ ^{๑๔}พลอยเหล่านั้นมีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อ จารึกไว้เหมือนแกะตรา มีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล ^{๑๕}เขาทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรวง ^{๑๖}และเขาทำหลายทำกระเปาะลวดลายละเอียดด้วยทองคำสองอัน และห้วงทองคำสองห้วง ติดไว้ที่ปลายทั้งสองของทับทรวง ^{๑๗}เขาทำหลายสอดสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้นในห้วงที่ปลายทับทรวง ^{๑๘}และปลายสร้อยอีกสองข้างนั้น เขาทำหลายทำติดกับกระเปาะลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าที่แถบยึดเอโฟดทั้งสองข้างบนบ่า ^{๑๙}เขาทำหลายทำห้วงทองคำสองอันติดไว้ที่ขอบด้านข้างทั้งสองของทับทรวงข้างในติดเอโฟด ^{๒๐}และเขาทำหลายทำห้วงสองอันด้วยทองคำ ใส่ไว้ริมเอโฟดด้านหน้าใต้แถบที่ตะเข็บเหนือรัดประคดที่ทอด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด ^{๒๑}และเขาทำหลายผูกทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห้วง ให้ทับทรวงทับรัดประคดซึ่งทอด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด เพื่อมิให้ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มูเสส ^{๒๒}เขาทำเสื้อคลุมเข้าชุดกับเอโฟดด้วยด้ายสีฟ้าล้วนเป็นฝีมือทอ ^{๒๓}และช่องกลางผืนเสื้อนั้น เขาทำเป็นคอเสื้อเช่นเดียวกับคอเสื้อทวารและมีขลิบรอบคอเพื่อมิให้ขาด ^{๒๔}ที่ชายเสื้อคลุม เขาทำหลายปักเป็นรูปลูกทับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ^{๒๕}เขาทำหลายทำลูกพรวนด้วยทองคำบริสุทธิ์แล้วติดลูกพรวนระหว่างผลทับทิม รอบชายเสื้อคลุมนั้น ^{๒๖}คือลูกพรวนลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง และลูกพรวนอีกลูกหนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่งสลบกันตั้งนี้ รอบชายเสื้อคลุมนั้นสำหรับสวม เวลาปรนนิบัติพระองค์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มูเสส ^{๒๗}เขาทำหลายทำเสื้อด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดของช่าง

ทอผ้าสำหรับอาโรนและสำหรับบุตรชายของท่าน^{๒๘} และทำมาลาด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดและมาลางามด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และทำกางเกงด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด^{๒๙} และทำรัดประคดด้วยผ้าป่านป็นเนื้อละเอียด และปักด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ด้วยฝีมือช่างปัก ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส^{๓๐} เขาทั้งหลายทำแผ่นมงกุฎบริสุทธิ์ด้วยทองคำบริสุทธิ์ จารึกคำว่า “บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์” ไว้ เหมือนอย่าง แกะ ตรา^{๓๑} แล้วเขาเอาด้ายถักสีฟ้าผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมาลา ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส^{๓๒} ดังนี้ แหละ เขาทำงานสำหรับพลับพลาของ เต็นท์แห่ง ชุมมูม ให้สำเร็จทุกประการ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสไว้อย่างไร คนอิสราเอลก็กระทำอย่างนั้นทุกประการ^{๓๓} เขาจึงได้นำพลับพลามามอบไว้กับโมเสส ทั้งเต็นท์และเครื่องใช้ทั้งปวงคือ ขอบ ไม้กรอบ กลอน เสา และฐานรองรับเสา^{๓๔} เครื่อง ดาด พลับพลา ช่าง บน ทำด้วยหนัง แกะ ตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังของตัวแบดเจอร์ และมานสำหรับบังตา^{๓๕} หีบพระโอวาทกับ ไม้ คานหาม ของ หีบ นั้น และ พระที่นั่ง กรุณา^{๓๖} โต๊ะกับเครื่องใช้ทั้งหมดบนโต๊ะนั้น และ ขนมหีบ หน้า พระ พักตร์^{๓๗} คัน ประทีปบริสุทธิ์กับ ตะเกียง คือ ตะเกียงที่ เช้า ที่ และ เครื่อง ใช้ ทั้งหมด ของ คัน ประทีป นั้น และ น้ำมัน สำหรับ เติม ตะเกียง^{๓๘} แท่น ทองคำ น้ำมันเจิม เครื่องหอมสำหรับเผาบูชา และผ้าบังตาสำหรับประตูปลับพลา^{๓๙} แผ่นบูชาทองคำ สัมฤทธิ์ กับดาชายทองคำสัมฤทธิ์สำหรับแท่นนั้น ไม้ คานหาม และ เครื่อง ใช้ ทั้งหมด ของ แท่น ขึ้นกับพานรองชั้น^{๔๐} ม่านบังลาน เสา กับฐานรองรับ ผ้าบังตาประตูลาน เชือกและหลักหมุดสำหรับลาน และเครื่องใช้ทั้งหมดของการปรนนิบัติที่พลับพลา สำหรับเต็นท์แห่ง ชุมมูม^{๔๑} เสือยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับ สวม ใน เวลา ปรนนิบัติ ใน ที่ บริสุทธิ เครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต เครื่องยศสำหรับ บุตรชาย อาโรน สำหรับ ใช้ สวม ในเวลาปฏิบัติตำแหน่งปุโรหิต^{๔๒} สิ่งสารพัดที่ พระ เยโฮวาห์ ทรง บัญชา แก่ โมเสส แล้ว ชนชาติอิสราเอลกระทำให้สำเร็จทุกประการ^{๔๓} โมเสส จึง ตรวจ ดูงาน ทั้ง ปวง และ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้อย่างไร เขาก็ทำเสร็จสิ้นทุกอย่าง โมเสสจึงอวยพรแก่เขา

การตั้งพลับพลา

๔๐ ^๑พระ เยโฮวาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า “^๒ในวัน ที่หนึ่ง ของ เดือน แรก จงตั้งพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม^๓ จงตั้งหีบพระโอวาทไว้ในพลับพลาและกั้นม่านบังหีบนั้นไว้^๔ จงยกโต๊ะเข้ามาตั้งไว้ และจัดเครื่องบนโต๊ะไว้ตามที่ตั้งของมัน แล้วจงนำคันประทีปนั้นเข้ามาและจุดไฟที่ ตะเกียง นั้น^๕ จงตั้งแท่นบูชาทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมตรงหน้าหีบพระโอวาท แล้วติดม่านบังตาของประตูพลับพลา^๖ จงตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ตรงหน้าประตูพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม^๗ จงตั้งขึ้นไว้ ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุม กับ แท่นบูชา แล้ว จง ตัก นำ ใส้ ไว้ ใน ชันนั้น^๘ จงตั้งข้างฝาลานไว้รอบพลับพลา และติดม่านบังตาไว้ที่ประตูลานนั้น^๙ จงเอาน้ำมันเจิม เจิมพลับพลา กับ สิ่งสารพัด ซึ่งอยู่ในพลับพลา นั้น และชำระพลับพลา กับ เครื่องใช้ ทั้งหมด ให้ บริสุทธิ แล้ว พลับพลา นั้น จะ บริสุทธิ^{๑๐} จงเจิมแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาด้วย และเครื่องใช้ทั้งหมดบนแท่นนั้น และชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ์ แท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุด^{๑๑} จงเจิมขันตั้งพานรองชั้นด้วย และชำระให้บริสุทธิ์^{๑๒} แล้ว จง นำ อาโรน และ บุตรชาย ของ ท่าน มา ที่ ประตู พลับพลา แห่ง ชุมมูม ใช้ น้ำมัน ชำระ ตัว เขา เสีย^{๑๓} จงนำเสื้อฝ่ายศบริสุทธิสวมให้อาโรน แล้วเจิมและชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต^{๑๔} แล้ว จง นำ บุตรชาย อาโรน มา ด้วย และสวมเสื้อยศให้^{๑๕} จงเจิมเขาเช่นเจิมบิดาของเขา เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต การเจิมนั้น จะ เป็นการ เจิม แต่ง ตั้ง เขา ไว้ เป็น ปุโรหิต เนื่อง นิยต์ ตลอด ชั่วอายุของเขา”^{๑๖} พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสให้กระทำการใด ท่านก็กระทำการนั้นทุกประการ^{๑๗} ต่อมาในวันที่หนึ่งเดือนแรกของปีที่สอง ท่านติดตั้งพลับพลา^{๑๘} โมเสส ติดตั้งพลับพลา ขึ้น คือ วาง ฐาน และ ตั้ง ไม้ กรอบ ขึ้น ไว้ สอด ไม้ กลอน และ ตั้ง เสา ขึ้น^{๑๙} ท่าน กาง ผ้า เต็นท์ ที่ บน พลับพลา แล้ว เอา เครื่อง ดาด คลุม บน เต็นท์ ตาม ที่ พระ เยโฮวาห์ ทรง บัญชา แก่ โมเสส^{๒๐} ท่าน เก็บ พระ โอวาท ไว้ ใน หีบ นั้น และ สอด ไม้ คานหาม ไว้ ใน หีบ นั้น และ ตั้ง พระที่นั่ง กรุณา ไว้ บน หีบ^{๒๑} แล้ว ท่าน นำ หีบ เข้า ไป ไว้ ใน พลับพลา และ

กันมานับตั้งแต่วันนั้นไว้ ตามที่
พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส ^{๒๒} ท่านตั้ง
โต๊ะไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศเหนือของ
พลับพลาออกมานั้น ^{๒๓} แล้วจัดขนมปังไว้
บนโต๊ะเป็นระเบียบต่อพระพักตร์พระเยโฮ
วาท์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส
ไว้ ^{๒๔} และท่านตั้งคandelabrum ไว้ในเต็นท์แห่ง
ชุมนุมทางทิศใต้ของพลับพลาตรงหน้าโต๊ะ
นั้น ^{๒๕} แล้วก็จุดไฟตะเกียงต่อพระพักตร์พระ
เยโฮวาห์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา
แก่มอเส ^{๒๖} ท่านตั้งแท่นทองคำไว้ในเต็นท์
แห่งชุมนุม ตรงหน้ามาน ^{๒๗} และเผาเครื่อง
หอมบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรง
บัญชาแก่มอเส ^{๒๘} ท่านกันมานับตั้งแต่วันที่ประดิษ
ถ์พลับพลา ^{๒๙} ท่านตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผา
บูชาไว้ ตรงประตูพลับพลาแห่งเต็นท์ของ
ชุมนุม แล้วถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่อง
ธัญญาบูชาบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์
ทรงบัญชาแก่มอเส ^{๓๐} ท่านตั้งขันไว้ระหว่าง
เต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วใส่ น้ำไว้
ในขันสำหรับชำระล้าง ^{๓๑} โมเสสกับอาโรน
และบุตรชายของท่าน ล้างมือและเท้าที่ขัน
นั้น ^{๓๒} เวลาเขาทั้งหลายเข้าไปในเต็นท์แห่ง
ชุมนุม หรือเข้าไปใกล้แท่นนั้นเมื่อไร เขาก็

ชำระล้างเสียก่อน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรง
บัญชาแก่มอเส ^{๓๓} ท่านกันบริเวณลานรอบ
พลับพลาและแท่นนั้น แล้วกันมานับตั้งวันที่
ตรงประตูลาน โมเสสก็จัดการนั้นให้เสร็จสิ้น
ไปทุกประการ

เมฆของพระเจ้าแสดงว่า พระเจ้าทรงพอพระทัย

^{๓๔} ในขณะนั้นมีเมฆมาปกคลุมเต็นท์แห่ง
ชุมนุมไว้ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็
ปรากฏอยู่เต็มพลับพลา ^{๓๕} โมเสสเข้าไป
ในเต็นท์แห่งชุมนุมไม่ได้เพราะเมฆปกคลุม
อยู่ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่
เต็มพลับพลา ^{๓๖} ตลอดการเดินทางของ
เขา เมฆนั้นถูกยกขึ้นจากพลับพลาเมื่อ
ใด ชนชาติอิสราเอลก็ยกเดินต่อไปทุกครั้ง
^{๓๗} แต่หากว่าเมฆนั้นมิได้ถูกยกขึ้นไป เขาก็
ไม่ออกเดินทางเลย จนกว่าจะถึงวันที่เมฆ
นั้นจะถูกยกขึ้นไป ^{๓๘} เพราะตลอดทางที่เขา
ยกเดินไปนั้น ในกลางวันเมฆของพระเย
โฮวาห์ทรงสถิตอยู่เหนือพลับพลา และใน
ตอนกลางคืนมีไฟสถิตอยู่เหนือพลับพลา
ประจักษ์แก่ตาของวงศ์วานอิสราเอลทั้งปวง

ประวัติความเป็นมาของ

หนังสือเลวีนิติ

คำ ว่า เ ว ลี นิ ตี หมายถึง ความว่า “สิ่ง ที่ เกี่ยว ข้อง กับ เลวี” เล่ม นี้ เป็น เล่ม ที่ สาม ใน ทำ เล่ม ที่ โมเสส เขียน ขึ้น โดย ด้ รับ การ ตัด ใจ จาก พระ เจ้า ทำ เล่ม นี้ เรา เรียก กัน ว่า เพ็น ทะ ทุก เล่ม นี้ มี การ อธิบาย ถึง หน้า ที่ พิธี การ รั บ ใ ช้ และ เทศกาล ต่าง ๆ ของ พวก ฮีบรู สิ่ง เหล่า นี้ เป็น การ เปรียบ เทียบ ถึง ความ จริง ซึ่ง ปรากฏ ชัด ใน พระ คัมภีร์ ใหม่ เวลา เรา ศึก ษา เกี่ยว กับ สิ่ง เหล่า นี้ เรา จะ เข้า ใจ ว่า สิ่ง เหล่า นี้ ด้ เปรียบ เทียบ กับ พระ เยชู คริสต์ มี แต่ พระ เจ้า องค์ เดียว ที่ สามารถ ตั้ง การ เปรียบ เทียบ แบบ นี้ ขึ้น มา ซึ่ง เปรียบ เทียบ อย่าง สวยงาม ถึง พระ เยชู เจ้า

ใน หนังสือ อพยพ พระ เจ้า ตรัส กับ โมเสส “จาก ภู เขา” พระ เจ้า ทรง ปรากฏ ใน ลักษณะ เป็น เปลว ไฟ พระ สุรเสียง ของ พระ เจ้า มี ลักษณะ เป็น พ้ำ ร้อง และ ประชาชน ก้าว พระ องค์ แต่ ใน หนังสือ เลวี นิ ตี นี้ พระ เจ้า ปรากฏ อยู่ ใน ที่ บริสุทธิ ที่ สุด และ ตรัส กับ ประชาชน จาก พลับ พลา คือ จาก พระ ที่ นัง ภู รุณา ซึ่ง อยู่ ใน ที่ บริสุทธิ ที่ สุด แห่ง พลับ พลา นั้น พระ เจ้า ทรง เป็น พระ เจ้า แห่ง พระ คุณ

ทั้ง ใน สมัย นี้ และ ใน สมัย นั้น คือ สมัย ๒๐๐๐ ปี ก่อน พระ เยชู ประสูติ ใน โลก นี้ พระ เจ้า ทรง เปิด เผย ถึง พระ เมตตา ภู รุณา ของ พระ องค์ โดย พระ เยชู คริสต์ และ ก่อน นั้น ด้วย โดยใช้ เครื่องหมาย และ แบบ ต่าง ๆ ซึ่ง เปรียบ เทียบ ถึง พระ เยชู นั้น

พวก เลวี มา จาก ตระกูล เลวี ซึ่ง พวก นี้ ด้ ใช้ ชีวิต เป็น ปุโรหิต และ นมัสการ พระ เจ้า หนังสือ เลวี นิ ตี นี้ ด้ เปิด เผย ถึง พระ รุข บัญญัติ ต่าง ๆ เกี่ยว กับ การ รั บ ใ ช้ นี้ ใน เล่ม นี้ คำ ที่ สำคัญ คือ “ความ บริสุทธิ” ซึ่ง เรา เจอ ๗๗ ครั้ง คำ นี้ เล็ง ถึง การ แยก ตั้ง ใ ไว้ ฝ่าย พิธี ซึ่ง เปรียบ เทียบ กับ การ แยก ตั้ง ใ ไว้ ฝ่าย จิต วิญญาน

เครื่องบูชาด้วยไฟเป็นกลิ่นที่ พอพระทัยแต่พระเยโฮวาห์

๑ พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสตรัสกับ

๑ ท่านจากพลับพลาแห่งชุมนุมว่า ๒ “จง พู ด กับ คน อิสราเอล และ กล่าว แก่ เขา ว่า เมื่อ

คนใดในพวกท่านนำเครื่องบูชามาถวายพระ เยโฮวาห์ ให้ นำ สัตว์ เลี้ยง อื่น เป็น เครื่อง บูชา ของ ท่าน มา จาก ผุ่ ง วัว หรือ ผุ่ ง แพะ แกะ ๓ ถ้า เครื่อง บูชา ของ เขา เป็น เครื่อง เผา บูชา มา จาก ผุ่ ง วัว ก็ ให้ เขา นำ สัตว์ ตัว ผู้ ที่ ไม่มี ต่า หิน ให้ เขา นำ เครื่อง บูชา นั้น มา ที่ ประ ตู พลับ พลา แห่ง ชุม นม ด้วย ความ เต็ม ใจ ต่อ พระ พัก ตร พระ เย โฮวาห์ ๔ ให้ เขา เอา มี อว าง บน หัว สัตว์ ซึ่ง เป็น เครื่อง เผา บูชา นั้น และ เครื่อง เผา บูชา นั้น จะ เป็น ที่ ทรง โปรด ปราน เพื่อ ทำ การ รุ บ มล หิน ของ ผู้ นั้น ๕ แล้ว ให้ เขา ว่า ตัว ผู้ นั้น ต่อ พระ พัก ตร พระ เยโฮวาห์ แล้ว พวก ปุโรหิต คือ บุตร ชาย ของ อาโรน จะ ถวาย เลือด และ เอา เลือด มา ประ พรม ที่ แท่น และ รุ บ แท่น บูชา ซึ่ง อยู่ ตรง ประ ตู พลับ พลา แห่ง ชุม นม ๖ และ ให้ เขา ถลก หิน เครื่อง เผา บูชา นั้น ออก เสีย แล้ว ตัด เป็น ท่อน ๗ และ บุตร ชาย ของ อาโรน ผู้ เป็น ปุโรหิต จะ ก่อ ไฟ ที่ แท่น และ เรียง ฟืน บน ไฟ ๘ และ พวก ปุโรหิต คือ บุตร ชาย ของ อาโรน จะ วาง ท่อน เนื้อ หัว และ ไข มี น สัตว์ ตาม ลำ ดับ ใ ไว้ บน ฟืน บน ไฟ ที่ แท่น บูชา ๙ แต่ ให้ เขา เอา นำ ล้าง เครื่อง ใน และ ขาสัตว์ เสีย แล้ว ปุโรหิต จึง เผา ของ ทั้ง หมด บน แท่น เป็น เครื่อง เผา บูชา เป็น เครื่อง บูชา ด้วย ไฟ เป็น กลิ่น ที่ พอ พระ ทัย แต่ พระ เยโฮวาห์ ๑๐ ถ้า ของ ถวาย ที่ ผู้ใด จะ ใช้ เป็น เครื่อง เผา บูชา มา จาก ผุ่ ง แกะ หรือ ผุ่ ง แพะ ให้ ผู้ นั้น เลือ ก เอา สัตว์ ตัว ผู้ ที่ ไม่มี ต่า หิน ๑๑ ให้ เขา มา สัตว์ นั้น เสีย ที่ แท่น บูชา ข้าง ด้าน เหนือ ต่อ พระ พัก ตร พระ เยโฮวาห์ และ พวก ปุโรหิต คือ บุตร ชาย ของ อาโรน จะ เอา เลือด สัตว์ นั้น ประ พรม ที่ แท่น และ รุ บ แท่น บูชา ๑๒ ให้ เขา ฟัน สัตว์ นั้น เป็น ท่อน ทุ ก หัว และ ไข มี น ด้วย และ ปุโรหิต จะ วาง เครื่อง เหล่า นี้ ตาม ลำ ดับ ใ ไว้ บน ฟืน บน ไฟ ที่ แท่น บูชา ๑๓ แต่ เครื่อง ใน กับ ขานัน ผู้ ถวาย บูชา จะ ล้าง เสีย ด้วย น้ำ และ ให้ ปุโรหิต เอา เครื่อง ทั้ง หมด เหล่า นี้ เผา บูชา ด้วย กัน บน แท่น เป็น เครื่อง เผา บูชา คือ เป็น เครื่อง บูชา ด้วย ไฟ เป็น กลิ่น ที่ พอ พระ ทัย แต่ พระ เยโฮวาห์ ๑๔ ถ้า ผู้ใด จะ นำ นก มา ถวาย เป็น เครื่อง เผา บูชา แต่ พระ เยโฮวาห์ ก็ ให้ ผู้ นั้น นำ ของ บูชา ที่เป็น นก เขา หรือ นก พิราบ หมุ่ม มา ถวาย ๑๕ จง ให้ ปุโรหิต นำ นก นั้น มา ที่ แท่น บิด หัว เสีย แล้ว เผา บูชา บน แท่น ให้ เลือด ไหล ออก มา ข้าง ๗ แท่น ๑๖ และ ให้ ฉีก กระ เพาะ ข้าง และ ถอน ขน นก ออก เสีย ทิ้ง ลง रि ม แท่น ด้าน ตะวัน ออก ใน ที่ ที่ ทิ้ง มูล ถั่ว ๑๗ และ ให้ เขา ฉีก ปีก ออ

ให้ขาดจากตัว และปุโรหิตจะเผาถนนั้นบนแท่นที่กองฟืนบนไฟ เป็นเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์”

ธัญญาบูชา

๒ “เมื่อผู้ใด นำ ธัญญาบูชา มา เป็น เครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้ผู้นั้นนำยออด แบ่ง มาถวาย ให้เขาเท น้ำมัน ลง ที่แบ่ง และ ใส่ กายาน ด้วย ๒ แล้วนำมาให้พวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน ผู้ถวายบูชา จะหยิบยออด แบ่ง คลุก น้ำมัน กำมือหนึ่งกับกายานทั้งหมดออก และปุโรหิตจะเผาเครื่องบูชาส่วนนี้เป็นที่ระลึกบนแท่น คือบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ๓ ส่วนธัญญาบูชาที่เหลืออยู่นั้นจะเป็นของอาโรน และบุตรชายของเขา เป็นส่วนบริสุทธิ์ อย่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ๔ เมื่อท่านนำธัญญาบูชาเป็นขนมอบในเตาอบมาถวายเป็นเครื่องบูชา ให้เป็นขนมไร้เชื้อทำด้วยยออดแบ่งคลุกน้ำมัน หรือขนมแผ่นไร้เชื้อทาน้ำมัน ๕ และถ้าท่านนำธัญญาบูชาเป็นขนมปังบนกระทะ ก็ให้เป็นขนมทำด้วยยออดแบ่งไร้เชื้อคลุกน้ำมัน ๖ ท่านจงหักขนมนั้นเป็นชิ้นๆเทน้ำมันราด เป็นธัญญาบูชา ๗ ถ้าเครื่องบูชาของท่านเป็นธัญญาบูชาทอดด้วยกระทะ ให้ทำด้วยยออดแบ่งคลุกน้ำมัน ๘ ท่านจงนำธัญญาบูชาซึ่งทำด้วยสิ่งเหล่านี้มาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เมื่อนำมาให้ปุโรหิต แล้วปุโรหิตจะนำมาถึงแท่นบูชา ๙ และปุโรหิตจะนำส่วนที่ระลึกออกจากธัญญาบูชา และเผาเสียบนแท่น เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ๑๐ ส่วนธัญญาบูชาที่เหลืออยู่นั้นตกเป็นของอาโรน และของบุตรชายท่าน เป็นส่วนบริสุทธิ์ อย่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ๑๑ บรรดาธัญญาบูชาซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นอย่าให้มีเชื้อ อย่ายำเผาเชื้อ หรือ นำผึ้ง เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ๑๒ ถ้าเจ้าจะนำสิ่งทั้งสองนี้เป็นผลรุ่นแรกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ก็ได้ แต่อย่าเผาถวายบนแท่น ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย ๑๓ เจ้าจงปรุงบรรดาธัญญาบูชาด้วยใสเกลือ เจ้าอย่าให้เกลือแห่งพันธสัญญาแก่พระเจ้าของเจ้าขาดเสียจากธัญญาบูชาของเจ้า เจ้าจงถวายเกลือพร้อมกับบรรดาเครื่องบูชา

ของเจ้า ๑๔ ถ้าเจ้าถวายธัญญาบูชาเป็นผลรุ่นแรกแด่พระเยโฮวาห์ ธัญญาบูชาอันเป็นผลรุ่นแรกนั้นเจ้าจงถวายรวงใหม่อย่างไฟให้แห้ง บดเมล็ดให้ละเอียด ๑๕ เจ้าจงใส่น้ำมัน และวางเครื่องกายนไว้บนนั้น เป็นธัญญาบูชา ๑๖ ปุโรหิตจะเอาส่วนหนึ่งของเมล็ดที่บดน้ำมันและเครื่องกายนเผาถวายเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์”

สันติบูชา

๓ “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใด ถวาย เครื่องบูชา เป็นสันติบูชา ถ้าเขาถวายวัวผู้หรือวัวเมียจากฝูง ให้เขาถวายสัตว์ตัวที่ไม่มีตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ๒ ให้เขาเอามือวางบนหัวของสัตว์ตัวที่จะถวาย และจงฆ่าเสียที่ประตูลัทธิพลแห่งชุมนุม พวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะเอาเลือดประพรมที่แท่น และ รอบ แท่นบูชา ๓ จากเครื่องบูชาที่ถวาย เป็นสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ถวายจะนำไขมันที่ติดกับเครื่องในและไขมันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด ๔ และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบนเอนอน และให้อาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับบนออกเสียพร้อมกับไต ๕ บุตรชายอาโรนจะเผาเสียบนแท่นบูชาบนเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่บนฟืนบนไฟ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ๖ ถ้าผู้ใดนำเครื่องบูชาที่เป็นสันติบูชามาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นสัตว์ตัวผู้หรือตัวเมียที่ได้มาจากฝูงแพะแกะ ก็อย่าให้สัตว์นั้นมีตำหนิ ๗ ถ้าเขาจะถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชา ก็ให้เขานำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ๘ ให้เขาเอามือวางบนหัวของสัตว์ที่จะถวายนั้นและให้ฆ่าเสียที่หน้าลัทธิพลแห่งชุมนุม และบุตรชายอาโรนจะเอาเลือดประพรมที่แท่น และ รอบ แท่น ๙ จากเครื่องบูชาที่ถวาย เป็นสันติบูชา คือบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เขาถวายไขมันทางที่เป็นไขมันทั้งหมดตัดขิดกระดูกสันหลัง และไขมันที่หุ้มเครื่องใน กับไขมันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด ๑๐ และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบนเอนอน และให้อาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับบนออกเสียพร้อมกับไต ๑๑ และปุโรหิตจะเอาสิ่งเหล่านี้เผาบนแท่นเป็นอาหารเผาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

๑๒ ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นแพะก็ให้เขานำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์^{๑๓} ให้เขาเอามือวางบนหัวของมันและฆ่ามันเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และบุตรชายของอาโรนจะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา^{๑๔} แล้วให้เขาเอาสิ่งเหล่านี้จากแพะตัวนั้นเป็นเครื่องบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันที่อยู่ในเครื่องใน^{๑๕} และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบนเอนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต^{๑๖} และปุโรหิตจะเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเป็นอาหารเผาไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย ไขมันทั้งหมดเป็นของพระเยโฮวาห์^{๑๗} ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่ที่เจ้าอาศัยอยู่ทุกๆไปว่า เจ้าอย่ารับประทานไขมันหรือเลือด”

เครื่องบูชาไถ่บาป

๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๒ “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดกระทำผิดสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชามิให้กระทำ โดยเขาไม่ได้เจตนากระทำสิ่งเหล่านั้นประการหนึ่งประการใด ๓ ถ้าปุโรหิตที่ได้รับ การเจิมไว้ เป็นผู้กระทำบาป เป็นเหตุให้พลไพร่หลงทำบาปไปด้วย เหตุด้วยบาปที่เขาได้กระทำไป ก็ให้เขานำวัวหนุ่มซึ่งไม่มีตำหนิมาถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ๔ ให้เขานำวัวนั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และให้เขาเอามือวางบนหัววัวตัวนั้น และให้ฆ่ามันเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ๕ และปุโรหิตผู้ได้รับการเจิมแล้วจะนำเลือดวัวนั้นมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง ๖ ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มลงในเลือด และประพรมเลือดนั้นที่หน้าม่านสถานบริสุทธิ์เจ็ดครั้ง ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ๗ และปุโรหิตจะเอาเลือดเล็กน้อยเจิมที่เชิงงอนของแท่นเผาเครื่องหอมซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ส่วนเลือดวัวที่เหลืออยู่นั้นเขาจะเทลงที่ฐานแท่นเผาเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ๘ และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียจากวัวตัวที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนี้ คือไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันที่ติดอยู่กับเครื่องในทั้งหมด ๙ และไตทั้งสองลูกกับไข

มันที่ติดอยู่ตรงบนเอนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต ๑๐ ให้เอาออกเช่นเดียวกับเอาออกจากวัวที่ถวายเป็นสันติบูชา และปุโรหิตจะเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเครื่องบูชา ๑๑ แต่หนังของวัวพร้อมกับเนื้อวัวทั้งหมด หัว ขา เครื่องในและมูลของมัน ๑๒ คือวัวทั้งตัวนี้ ให้เขาออกไปเสียจากค่ายถึงที่สะอาดที่ทิ้งมูลเก่า และให้สูมไฟเผาเสีย ที่ทิ้งมูลเก่าอยู่ที่ไหนก็ให้เผาที่นั่น ๑๓ ถ้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดกระทำผิดโดยไม่รู้ตัวและความผิดนั้นยังไม่ปรากฏแจ้งแก่ที่ประชุม และเขาได้กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์บัญญัติให้กระทำ เขาก็มีความผิด ๑๔ เมื่อความผิดที่เขาได้กระทำนั้นเป็นที่ประจักษ์ขึ้น ให้ที่ประชุมถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ให้หน้าวัวนั้นมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ๑๕ และผู้ใหญ่ของชุมนุมชนจะเอามือวางบนหัวของวัวนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และให้ฆ่าวัวตัวนั้นเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ๑๖ แล้วปุโรหิตผู้รับการเจิมจะนำเลือดของวัวมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง ๑๗ และปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มลงในเลือดและประพรมที่หน้าม่านเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ๑๘ และปุโรหิตจะเอาเลือดสักหน่อยเจิมที่เชิงงอนของแท่นบูชาซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้น เขาจะเทลงที่ฐานแท่นเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ๑๙ และเขาจะเอาไขมันออกจากวัวนั้นหมด นำไปเผาเสียบนแท่น ๒๐ เขาจะกระทำดังนี้แก่วัวตัวนี้ เขาได้กระทำกับวัวตัวที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปอย่างไร ก็ให้เขากระทำแก่วัวตัวนั้นอย่างนั้น ดังนี้ปุโรหิตจะทำการลบมลทินของชุมนุมชนแล้วเขาทั้งหลายจะได้รับการอภัย ๒๑ แล้วเขาจะนำวัวออกไปนอกค่าย และเผาเสียอย่างกับเผาวัวตัวก่อน เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของที่ประชุม ๒๒ ถ้าผู้ครอบครองกระทำความบาป กระทำสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทรงบัญญัติให้กระทำโดยไม่รู้ตัว เขาก็มีความผิด ๒๓ เมื่อเขารู้ตัวว่ากระทำผิดดังนี้แล้ว ก็ให้เขานำลูกแพะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชา ๒๔ ให้เขาเอามือวางบนหัวแพะ และให้ฆ่าแพะเสียในที่ที่เขาฆ่าสัตว์เป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นี่เป็นเครื่องบูชา

ไถ่บาป ๒๕ บุโรหิตจะเอานิว จุ่มเลือด เครื่องบูชาไถ่บาปบ้าง นำไปเจิมที่เชิงงอนบนแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลืออยู่นั้นที่ฐานของแท่นเครื่องเผาบูชา ๒๖ และเขาจะเผาไขมันทั้งหมดบนแท่น เช่นเดียวกับเผาไขมันเครื่องสันติบูชา ดังนั้นแหละบุโรหิตจะทำการลบมลทินแก่ผู้กระทำผิดนั้น และเขาจะได้รับการอภัย ๒๗ ถ้าพลไพร่สามัญคนหนึ่ง คนใดกระทำความผิด โดยมีใจเจตนาคือกระทำให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชามิให้เขากระทำ เขาก็มีความผิด ๒๘ เมื่อเขา รู้ตัว ว่ากระทำความผิด ดัง นั้น แล้ว ก็ให้เขานำลูกแพะตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งไม่มีตำหนิมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปที่เขาได้กระทำให้ไปนั้น ๒๙ และเขาจะเอามือวางบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาป และฆ่าเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นในที่ที่เขาถวายเครื่องเผาบูชา ๓๐ บุโรหิตจะเอานิว จุ่มเลือด และเทเลือดส่วนที่เหลือลงที่ฐานของแท่นนั้น ๓๑ และเขาจะเอาไขมันออกเสียให้หมดอย่างที่เขาไขมันออกเสียจากเครื่องสันติบูชา และบุโรหิตจะเผาไขมันนั้นบนแท่น เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ และบุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขา และเขาจะได้รับการอภัย ๓๒ ถ้าเขานำลูกแกะมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก็ให้เขานำลูกแกะตัวเมียไม่มีตำหนิมา ๓๓ เขาจะเอามือวางบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาปและฆ่าเสียเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่เขาฆ่าเครื่องเผาบูชา ๓๔ และบุโรหิตจะเอานิว จุ่มเลือด เครื่องบูชาไถ่บาปนั้นบ้าง นำไปเจิมที่เชิงงอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลือนั้นลงที่ฐานของแท่น ๓๕ และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียอย่างที่เขาไขมันของลูกแกะออกจากเครื่องสันติบูชา และบุโรหิตจะเผาไขมันบนแท่นเหมือนเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ และบุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้กระทำความผิด และเขาจะได้รับการอภัย”

เครื่องบูชาไถ่การละเมิด

๕ “ถ้าผู้ใดกระทำความผิดในข้อที่ได้ยินเสียงแห่งการปฏิญาณตัวและเป็นพยาน และแม้ว่าเขาเป็นพยานโดยที่เขาเห็นหรือรู้เรื่องก็ตาม แต่เขาไม่ยอมให้การเป็นพยาน เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา ๖ หรือผู้

หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน จะเป็นซากสัตว์ป่าที่มลทิน หรือซากสัตว์เลี้ยงที่มลทิน หรือซากสัตว์เลื้อยคลานที่เป็นมลทิน โดยไม่ทันรู้ตัว เขาก็เป็นคนมีมลทิน เขาก็มีความผิด ๗ หรือถ้าเขาแตะต้องมลทินของ คน จะเป็นสิ่งใดๆซึ่งเป็นมลทิน อันเป็นสิ่งที่กระทำให้คนนั้นเป็นมลทิน โดยเขาไม่รู้ตัว เมื่อเขารู้แล้ว เขาก็มีความผิด ๘ หรือถ้าคนหนึ่งคนใดเปลือยตัวกล่าวคำปฏิญาณด้วยริมฝีปากว่าจะกระทำชั่วหรือดี หรือเปลือยตัวกล่าวคำปฏิญาณใดๆ และเขากระทำโดยไม่ทันรู้ตัว เมื่อเขารู้สึกตัวแล้วในประการใดก็ตาม เขาก็มีความผิด ๙ เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดใดๆที่กล่าวมานี้ ก็ให้เขาสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ ๑๐ และให้เขานำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำให้ไปนั้น เครื่องบูชา นั้นจะเป็นสัตว์ตัวเมียจากฝูง คือลูกแกะหรือลูกแพะ ก็เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปได้ ดังนั้นบุโรหิต จะทำการลบมลทินแก่ผู้ที่กระทำความผิดนั้น ๑๑ ถ้าเขาไม่สามารถถวายลูกแกะตัวหนึ่ง ก็ให้เขานำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว มาเป็นเครื่องถวายพระเยโฮวาห์ไถ่การละเมิด นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ๑๒ ให้เขานำนกทั้งสองนี้มาให้บุโรหิต บุโรหิตก็ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก่อน ให้เขาบิดหัวนกหลุดจากคอแต่อย่าให้ขาด ๑๓ และบุโรหิตจะเอาเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปประพรมที่ข้างแท่นเสียบ้าง ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้นจะรดให้ไหลออกที่ฐานแท่น นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ๑๔ แล้วเขาจะถวายนกตัวที่สองเป็นเครื่องเผาบูชาตามลักษณะ และบุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้กระทำให้ไปและเขาจะได้รับการอภัย ๑๕ แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมา ก็ให้เขานำเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเขาได้กระทำนั้นมา คือยอแด่หนึ่งโนสิบเอฟาห์เอามาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป อย่าใส่ น้ำมัน หรือใส่เครื่องกำยานในแป้ง เพราะเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ๑๖ ให้เขานำแป้งมาให้บุโรหิต และบุโรหิตจะเอาแป้งกำมือหนึ่งเป็นส่วนที่ระลึก และเผาเสียบนแท่นเหมือนเครื่องเผาบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ๑๗ และบุโรหิตจะทำการ

ลมมลทินของเขาเพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำในเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่กล่าวมานี้ และเขาจะได้รับการอภัย และส่วนที่เหลือนั้นจะเป็นของปุโรหิต เช่นเดียวกับธัญญาบูชา”^{๑๕} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ถ้าผู้ใดทำการละเมิดและทำบาปโดยไม่รู้ตัวในเรื่องของบริสุทธิ์แห่งพระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เจ้าตีราคาเป็นเงินเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด^{๑๖} และให้ผู้นั้นชดเช้ของบริสุทธิ์ที่ขาดไป และเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาสິงที่ขาดไปนั้น นำมอมให้แก่มุโรหิต และปุโรหิตจะทำการลมมลทินของเขาด้วยแกะผู้ที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และเขาจะได้รับการอภัย^{๑๗} ถ้าผู้ใดกระทำผิด คือกระทำความผิดที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติมิให้กระทำ ถึงแม้ว่าเขากระทำโดยไม่รู้เท่าถึงการณ์ เขาก็มีความผิดจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา^{๑๘} ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิมาจากฝูงมาถึงปุโรหิต ให้เจ้าตีราคา เป็นราคาเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และให้ปุโรหิตทำการลมมลทินของเขาตามความผิดซึ่งเขาได้กระทำด้วยมิได้เจตนาอันนั้น และเขาจะได้รับการอภัย^{๑๙} เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เพราะเขาได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์”

เครื่องบูชาไถ่การละเมิดและการคืนดีกัน

๖ ^๑พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^๒“ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำบาปและทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ด้วยการมุสาต่อเพื่อนบ้านของเขาในสิ่งที่ฝาก เขาให้เก็บรักษาไว้หรือในเรื่องมิตรภาพ หรือในสิ่งที่ใช้ความรุนแรงไปแย่งชิงมา หรือได้หลอกลวงเพื่อนบ้านของเขา ^๓หรือพบสิ่งที่ยหายไปแล้วแต่ไม่ยอมรับปฏิญาณตนเป็นความเท็จ ในข้อเหล่านี้ถ้าผู้ใดกระทำก็เป็นความผิด ^๔ก็ให้ผู้ที่กระทำความผิดมีโทษเพราะความผิดของเขา ให้ผู้นั้นคืนของที่ได้มาจากการชิงมานั้นเสีย หรือสิ่งใดที่เขาได้มาด้วยการหลอกลวง หรือสิ่งที่ฝากเขาไว้ หรือสิ่งสูญหายที่เขาได้พบเข้า ^๕หรือสิ่งใดๆที่ได้ปฏิญาณเท็จไว้ เขาต้องคืนให้เต็มตามจำนวน และจงเพิ่มอีกหนึ่งในห้าและมอมให้แก่เจ้าของในวันที่เขาถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิด ^๖ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ

มาจากฝูงเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์นำมามอบให้ปุโรหิต ให้เจ้าตีราคาเอง เป็นราคาเครื่องบูชาไถ่การละเมิด^๗ และให้ปุโรหิตทำการลมมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาจะได้รับการอภัยในทุกสิ่งที่เขาได้กระทำไปซึ่งเป็นการละเมิด”

ปุโรหิตกับเครื่องเผาบูชา

^๘พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า “จงบัญญัติแก่อาโรนและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องเผาบูชา นั้น จะต้องเผาอยู่บนแท่นตลอดคืนจนรุ่งเช้า จงให้ไฟบนแท่นเผาเครื่องบูชาลุกอยู่เรื่อยไป^{๑๐} ให้ปุโรหิตสวมเสื้อผ้าป่านและสวมกางเกงผ้าป่านและให้ตัดมูลแกะออกจากไฟที่ไหม้ เครื่องเผาบูชาอยู่บนแท่นนำไปไว้ข้างแท่น^{๑๑} ให้ถอดเสื้อที่สวมอยู่ออกแล้วสวมเสื้ออีกตัวหนึ่ง นำมูลแกะออกไปนอกค่ายยังที่สะอาด^{๑๒} ให้รักษาไฟที่บนแท่นให้ลุกอยู่ อย่าให้ดับเลยทีเดียว ให้ปุโรหิตใส่หินทุกเช้าและให้เรียงเครื่องเผาบูชาให้เป็นระเบียบไว้บนแท่น และเผาไขมันของเครื่องสันติบูชาบนนั้น^{๑๓} ต้องรักษาให้ไฟติดอยู่บนแท่นเรื่อยไป อย่าให้ดับเป็นอันขาด

พระราชบัญญัติของการถวายธัญญาบูชา

^{๑๔}ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายธัญญาบูชา ให้บุตรชายอาโรนถวายเครื่องบูชานี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่หน้าแท่นบูชา^{๑๕} ให้ปุโรหิตคนหนึ่งหยิบยูดแบ่งกำมือหนึ่งมาจากธัญญาบูชา คลุกน้ำมันและเครื่องกำยานทั้งหมดซึ่งอยู่บนธัญญาบูชา และเผาส่วนที่บนแท่นเป็นที่ระลึก เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์^{๑๖} ส่วนที่เหลืออยู่ให้อาโรนและบุตรชายของเขาจับประทาน ให้รับประทานกับขนมปังไร้เชื้อในที่บริสุทธิ์ ให้รับประทานในลานของพลับพลาแห่งชุมนุม^{๑๗} อย่าใส่เชื้อในขนมปังแล้วบิ๊ง เราได้ให้ส่วนนี้เป็นส่วนเครื่องบูชาด้วยไฟของเราอันตักแก่เขาเป็นสิ่่งบริสุทธิ์ที่สุด เช่นเดียวกับเครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด^{๑๘} ให้บุตรชายทั้งหลายของอาโรนรับประทานสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าจากเครื่องบูชาด้วยไฟ

ของพระเยโฮวาห์ ผู้ใดที่ถูกต้องสิ่งเหล่านี้จะ
บริสุทธิ”

รัญญาบูชาของปุโรหิตทุก รายให้เผาเสียให้หมด

๑๙ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๒๐ “ต่อไปนี้เป็นเครื่องบูชาที่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะต้องถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวันที่เขาได้รับการเจิม คือยอดแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาที่เป็นรัญญาบูชาประจำ ให้ถวายตอนเช้าครึ่งหนึ่ง ตอนเย็นครึ่งหนึ่ง ๒๑ ให้คลุกกับน้ำมันให้เข้ากันดีแล้วทอดบนเหล็ก ทำเป็นแผ่นเหมือนรัญญาบูชาแล้วถวายเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ๒๒ ให้ปุโรหิตจากบรรดาบุตรชายของอาโรนผู้ได้รับการเจิมตั้งแทนเขาถวายสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์ที่สืบไปเนื่องนิรันดร์แด่พระเยโฮวาห์ ให้เผาเครื่องบูชาทั้งหมดเสีย ๒๓ รัญญาบูชาของปุโรหิตทุกรายให้เผาเสียให้หมด อย่าให้รับประทาน”

เครื่องบูชาไถ่บาปก็บริสุทธิ

๒๔ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๒๕ “จงกล่าวแก่ อาโรน และ บุตร ชาย ของ เขา ว่าต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป ให้ฆ่าสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นของบริสุทธิที่สุด ๒๖ ให้ปุโรหิตผู้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปรับประทานสัตว์นั้น ให้เขารับประทานในที่บริสุทธิ ในลานพลับพลาแห่งชุมนุม ๒๗ อะไรที่แตะต้องเนื้อสัตว์นั้นจะบริสุทธิ และเมื่อประพรมมีเลือดติดเสีย ก็ให้ซักเลือดส่วนที่ติดเลือดนั้นในที่บริสุทธิ ๒๘ จงทำลายภาชนะดินที่ใช้ด้อมเนื้อนั้นเสีย ถ้าด้อมในภาชนะทองสัมฤทธิ์ก็ให้ขัดและล้างเสียด้วยน้ำ ๒๙ ผู้ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับประทานได้ เป็นของบริสุทธิที่สุด ๓๐ แต่เครื่องบูชาไถ่บาป ซึ่งปุโรหิตนำเลือดเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อทำการลบมลทินในที่บริสุทธินั้น อย่ารับประทานเลย ต้องเผาไฟเสีย”

วิธีถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิด

๓๑ “เช่นเดียวกันนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เป็นสิ่งบริสุทธิที่สุด ๓๒ ให้ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดในที่ที่ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผา

บูชา และให้เอาเลือดสัตว์นั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น ๓๓ และให้เอาไขมันของสัตว์นั้นถวายบูชาเสียทั้งหมดด้วย หางที่เป็นไขมัน ไขมันที่หุ้มเครื่องใน ๓๔ และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบนเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต ๓๕ ให้ปุโรหิตเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด ๓๖ ผู้ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับประทานได้ ให้รับประทานในสถานบริสุทธิ เป็นของบริสุทธิที่สุด ๓๗ เครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาไถ่บาป มีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกัน ปุโรหิตผู้ใช้เครื่องบูชาทำการลบมลทินจะได้เครื่องบูชานั้น ๓๘ ปุโรหิตคนใดถวายเครื่องเผาบูชาของผู้ใด ปุโรหิตผู้นั้นย่อมได้หนึ่งของเครื่องเผาบูชาที่ตนถวาย ๓๙ เครื่องรัญญาบูชาทุกอย่างที่บิ๊งในเตาอบ และสิ่งทั้งหมดซึ่งเตรียมในกระทะหรือที่เหล็ก ให้ตกเป็นของปุโรหิตผู้ถวายของเหล่านั้น ๔๐ รัญญาบูชาทุกอย่างที่เคล้าน้ำมันหรือไม่เคล้าจะตกเป็นของบุตรชายอาโรนด้วยกัน

วิธีถวายเครื่องสันติบูชา

๔๑ ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องสันติบูชา ซึ่งผู้หนึ่งผู้ใดนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ๔๒ ถ้าเขาถวายเป็นเครื่องโมทนาพระคุณ ก็ให้เขาถวายขนมไร้เชื้อคลุกน้ำมัน ขนมแผ่น ไร้เชื้อ ทาน้ำมัน ขนม ยอดแบ่งคลุกน้ำมันให้ดีพร้อมกับเครื่องบูชาโมทนา ๔๓ นอกจากขนมเหล่านี้ให้เขานำขนมปังใส่เชื้อมาถวายเป็นส่วนของเครื่องบูชา พร้อมกับเครื่องสันติบูชาที่ถวายเป็นการโมทนาพระคุณ ๔๔ ให้เขาถวายของบูชาเหล่านี้ส่วนหนึ่งจากทั้งหมดแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตผู้เอาเลือดสันติบูชาประพรม ๔๕ ส่วนเนื้อสัตว์เครื่องสันติบูชาเพื่อโมทนาพระคุณนั้น เขาจะต้องรับประทานเสียในวันทำการถวายบูชา อย่าเหลือไว้จนวันรุ่งเช้าเลย ๔๖ แต่ถ้าเครื่องบูชานี้เป็นเครื่องบูชาปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัคร ให้เขารับประทานเสียในวันทำการถวายบูชา และในวันรุ่งขึ้นเขายังรับประทานส่วนที่เหลือได้ ๔๗ ส่วนเนื้อของเครื่องบูชาที่เหลือถึงวันที่สามให้เผาเสียด้วยไฟ ๔๘ ถ้าเอาเนื้อสัตว์อันเป็นเครื่องสันติบูชา

มารับประทานในวันทีสาม ก็จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย และผู้ที่ถวายนั้นจะไม่เป็นที่โปรดปรานด้วย แต่จะเป็นการกระทำที่นำสะอิดสะเอียน และผู้ที่รับประทานนั้นจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา ^{๑๙}เนื้อที่ไปถูกของที่เป็นมลทินใดๆ อย่ารับประทานจงเผาเสียด้วยไฟ บุคคลที่สะอาดทุกคนรับประทานเนื้อได้ ^{๒๐}แต่ผู้ใดรับประทานเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแต่พระเยโฮวาห์โดยที่ตนยังมีมลทินติดตัวอยู่ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน ^{๒๑}ยิ่งกว่านั้นอีกถ้าผู้ใดแตะต้องสิ่งมลทินใดๆ ไม่ว่าจะ เป็นมลทินของคน หรือสัตว์มลทินใดๆ หรือสิ่งมลทินที่นำสะอิดสะเอียนใดๆ และผู้นั้นมารับประทานเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแต่พระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน” ^{๒๒}พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๒๓}“จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายอย่ารับประทานไขมันของวัว ของแกะ หรือของแพะ ^{๒๔}ไขมันของสัตว์ที่ตายเอง และไขมันของสัตว์ที่สัตว์กัดตายจะนำไปใช้อย่างอื่นก็ได้ แต่อย่ารับประทานเลยเป็นอันขาด ^{๒๕}ด้วยผู้ใดก็ตามรับประทานไขมันสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ที่รับประทานนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน ^{๒๖}ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าอย่ารับประทานเลือดเลยทีเดียว ไม่ว่า เลือดของสัตว์ปีกหรือเลือดสัตว์ในทีใดๆที่เจ้าอาศัยอยู่ ^{๒๗}ผู้ใดก็ตามที่รับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน”

ส่วนสำหรับพวกปุโรหิต

^{๒๘}พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๒๙}“กล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดจะถวายเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาแต่พระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาของเขามาถวายแด่พระเยโฮวาห์จากเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาของเขา ^{๓๐}ให้เขานำเครื่องถวายบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์มาด้วยมือของตนเอง ให้เขานำไขมันมาพร้อมกับเนื้ออกนั้น เพื่อเอาเนื้ออกนั้นแกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องบูชาแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ^{๓๑}ให้ปุโรหิตเผาไขมันเสียบนแท่นบูชา แต่เนื้ออกนั้นจะตกเป็นของอาโรนและบุตรชายของ

เขา ^{๓๒}แต่โคนขาข้างขวาของสัตว์นั้นเจ้าจงให้ปุโรหิตเป็นส่วนถวายจากเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา ^{๓๓}บุตรชายอาโรนผู้ถวายเลือดแห่งสันติบูชาและไขมันจะได้รับโคนขาข้างขวาเป็นส่วนของเขา ^{๓๔}เพราะว่าเนื้ออกที่แกลงถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายนั้น เราได้เอามาคนอิสราเอลจากเครื่องสันติบูชาของเขา และเราได้มอบให้แก่อาโรนปุโรหิตและบุตรชายของเขาเป็นกฎเกณฑ์อันถาวรจากคนอิสราเอล ^{๓๕}นี่เป็นส่วนจากการเจิมอาโรนและการเจิมบุตรชายของเขา ได้จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ มอบหมายให้แก่เขาทั้งหลายในวันที่เขาทั้งหลายถูกถวายให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ในตำแหน่งปุโรหิต ^{๓๖}ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้มอบสิ่งเหล่านี้แก่เขาทั้งหลาย ในวันที่เขาทั้งหลายได้รับการเจิมเป็นปุโรหิต เป็นกฎเกณฑ์อันถาวรตลอดชั่วอายุของเขา” ^{๓๗}ทั้งหมดนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาไถ่การละเมิด เครื่องสถาปนาบูชา และเครื่องสันติบูชา ^{๓๘}ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสบนภูเขาซีนาย ในวันที่พระองค์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้นำเครื่องบูชามาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในถิ่นทุรกันดารซีนาย

การเจิมตั้งพวกปุโรหิต

^๑พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^๒“จงนำอาโรนและบุตรชายของเขามาพร้อมกับเสียม น้ำมันเจิม วัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป แกะผู้สองตัว กระบุงขมมบั้งไร่เชื้อ ^๓และจงเรียกชุมนุมชนทั้งหมดให้ประชุมกันที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม” ^๔และโมเสสก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน และชุมนุมชนก็ประชุมกันที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ^๕โมเสสกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า “ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ” ^๖โมเสสก็นำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาชำระกายด้วยน้ำ ^๗แล้วสวมเสื้อให้และคาดรัดประคดให้ แล้วสวมเสื้อคลุมยาวให้ และสวมเอโฟดให้เขา เอารัดประคดทออย่างประณีตสำหรับคาดทับเอโฟดคาดเอวให้ ผูกเอโฟดให้ติดเขาไว้

การสวมเครื่องยศและ การเจิมมหาปุโรหิต

๘ และโมเสสสวมทับทรวงให้อาโรน และใส่
อูริมกับทุมิมไว้บนทับทรวงนั้น ๙ และสวม
ผ้ามาลาไว้บนศีรษะ และติดแผ่นทองคำอัน
เป็นมงกุฎบริสุทธิ์ที่ผ้ามาลาด้านหน้า ดังที่
พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ ๑๐ แล้ว
โมเสสนำน้ำมันเจิมมาเจิมพลับพลาและทุก
สิ่งที่ อยู่ในนั้น ชำระให้ เป็น ของ บริสุทธิ์
๑๑ และท่านเอาน้ำมันเจิม ประพรม บนแท่น
เจ็ดครั้ง เจิมแท่นและเจิมภาชนะประจำแท่น
ทั้งหมด เจิม ขัน และ พานรอง ขัน เพื่อชำระ
ให้เป็นของบริสุทธิ์ ๑๒ และท่านเทน้ำมันเจิม
ลงบนศีรษะของอาโรนบ้าง แล้วเจิมเขาไว้
เพื่อชำระให้บริสุทธิ์ ๑๓ และโมเสสก็นำบุตร
ชายอาโรนเข้ามาสวมเสื้อแล้วคาดรัดประคด
ให้ และสวมมาลาให้ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรง
บัญชาโมเสสไว้

เครื่องถวายสำหรับการเจิมพวกปุโรหิต

๑๔ แล้วท่านจึงนำวัวตัวผู้อันเป็นเครื่องบูชา
ไถ่บาปเข้ามา อาโรนและบุตรชายทั้งหลาย
ของเขาก็เอามือของตนวางบนหัววัวอันเป็น
เครื่องบูชาไถ่บาปนั้น ๑๕ โมเสสก็ฆ่าวัว ตัว
นั้นเสีย เอานิวจุ่มเลือดไปเจิมที่เชิงอนุรอบ
แท่น ชำระแท่นให้บริสุทธิ์แล้วเทเลือดที่ฐาน
ของแท่น ถวายแท่นไว้เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ เพื่อ
ทำการลบมลทินของแท่นนั้น ๑๖ และท่านนำ
ไขมันทั้งหมดที่อยู่กับ เครื่อง ใน และ พังคืด
เหนือตับ และไตสองลูกพร้อมกับไขมันแล้ว
โมเสสก็เผาสิ่งเหล่านี้เสียบนแท่น ๑๗ แต่วัว
และหนังวัว กับเนื้อและมูลของมัน ท่านเผา
เสียด้วยไฟข้างนอกค่าย ดังที่พระเยโฮวาห์
ทรงบัญชาโมเสสไว้ ๑๘ แล้วท่านก็นำแกะผู้
อันเป็นเครื่องเผาบูชาเข้ามา อาโรนกับบุตร
ชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวาง
บนหัวของแกะผู้นั้น ๑๙ โมเสสก็ฆ่าแกะนั้น
เสีย เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น
๒๐ เมื่อท่านพินแกะออกเป็นท่อนๆ โมเสสก็
เผาหัวและแกะท่อนๆกับไขมันเสีย ๒๑ เมื่อ
เอาน้ำล้างเครื่องในและขาแกะแล้ว โมเสส
ก็เผาแกะทั้งตัวบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา
เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วย
ไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮ
วาห์ทรงบัญชาโมเสส ๒๒ ท่านจึงนำแกะผู้อีก

ตัวหนึ่งนั้นเข้ามาคือแกะตัวผู้ที่เป็นเครื่อง
สถาปนา และอาโรนกับบุตรชายทั้งหลาย
ของเขาก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้
นั้น ๒๓ โมเสสก็ฆ่าแกะนั้นเสีย เอาเลือดเจิม
ที่ปลายหูข้างขวาของอาโรน และที่นิ้วหัว
แม่มือขวาของเขา และที่นิ้วหัวแม่เท้าขวา
ของเขา ๒๔ แล้วนำบุตรชายทั้งหลายของอา
โรนเข้ามา และโมเสสเอาเลือดเจิมที่ปลาย
หูข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวา ที่นิ้วหัว
แม่เท้าข้างขวาของเขา และโมเสสเอาเลือด
ประพรมที่แท่นและรอบแท่น ๒๕ แล้วท่านจึง
นำไขมันและหางที่เป็นไขมัน และไขมัน
ทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องใน และพังคืดเหนือ
ตับ และไตสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ และ
โคนขาข้างขวา ๒๖ และท่านหยิบขนมไร้เชื้อ
หนึ่งก้อนจากกระบุงขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อ
พระพักตร์พระเยโฮวาห์ และหยิบขนมคลุก
น้ำมันก้อนหนึ่ง และขนมแผ่นแผ่นหนึ่ง วาง
ของเหล่านี้ไว้บนไขมัน และบนโคนขาข้าง
ขวา ๒๗ ท่านเอาสิ่งเหล่านี้วางไว้ในมือของ
อาโรน และมือของบุตรชายทั้งหลายของเขา
และให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่ง
ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ๒๘ แล้ว
โมเสสก็รับของเหล่านี้มาจากมือของเขา
ทั้งหลายและเผาเสียบนแท่นบนเครื่องเผา
บูชา เป็นเครื่องสถาปนาบูชา เป็นกลิ่นที่พอ
พระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระ
เยโฮวาห์ ๒๙ และโมเสสเอาเนื้อออกแกว่งไป
แกว่งมาเป็นเครื่องแกว่งถวายต่อพระพักตร์
พระเยโฮวาห์ นี่เป็นแกะตัวผู้สถาปนาส่วน
ของโมเสส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา
โมเสส ๓๐ แล้วโมเสสนำน้ำมันเจิมและเลือด
ซึ่งอยู่บนแท่น ประพรมบนอาโรนและเครื่อง
ยศของเขา และบนบุตรชายทั้งหลาย กับ
บนเครื่องยศของบุตรชายทั้งหลายของเขา
ดังนี้แหละท่านก็ชำระอาโรนกับเครื่องยศ
ของเขาให้บริสุทธิ์ บุตรชายทั้งหลายของเขา
กับเครื่องยศของบุตรชายนั้นด้วย ๓๑ โมเสส
สั่งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาว่า
“จงต้มเนื้อเสียที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
และรับประทานเสียที่นั่นกับขนมปังซึ่งอยู่
ในกระบุงเครื่องสถาปนาบูชา ดังที่ข้าพเจ้า
บัญชาท่านว่า อาโรนและบุตรชายทั้งหลาย
ของเขาจะรับประทาน ๓๒ เนื้อและขนมปัง
ที่เหลือนั้นท่านจงเผาเสียด้วยไฟ ๓๓ และ
ท่านทั้งหลายอย่าออกไปนอกประตูพลับพลา

แห่งชุมนุมตลอดเจ็ดวัน จนกว่าวันกำหนดสถาปนาของท่านจะครบ เพราะที่จะสถาปนาท่านนั้นก็กินเวลาเจ็ดวัน ^{๓๔}สิ่งที่ได้กระทำในวันนี้ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำเพื่อลบมลทินของท่าน ^{๓๕}ท่านจงอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดเจ็ดวัน กระทำกิจที่พระเยโฮวาห์ทรงกำชับไว้ เกลือกว่าท่านจะต้องถึงตาย เพราะนี่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชามา” ^{๓๖}อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสสทุกประการ

การเริ่มต้นแห่งการ ปรนนิบัติของพวกปุโรหิต

๙ ^๑ต่อมาวันที่แปดโมเสสก็เรียกอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล ^๒และท่านกล่าวแก่อาโรนว่า “จงนำลูกวัวตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ทั้งสองอย่าให้มีตำหนิ จงถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” ^๓และกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “จงเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และลูกวัวตัวหนึ่งกับลูกแกะตัวหนึ่ง ทั้งสองให้มีอายุหนึ่งขวบปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา ^๔และเอาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นสันติบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเอาธัญญาบูชาตลกน้ำมันมาถวาย เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏแก่ท่านในวันนี้” ^๕เขาทั้งหลายก็นำสิ่งที่ไม่เสสมีบัญชานั้นมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และชุมนุมชนทั้งหมดก็เข้ามาใกล้ ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ^๖โมเสสกล่าวว่า “นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ และส่งราศีของพระเยโฮวาห์จะปรากฏแก่ท่านทั้งหลาย” ^๗แล้วโมเสสจึงส่งอาโรนว่า “จงเข้าไปใกล้แท่นบูชา ถวายเครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องเผาบูชาของท่านเสีย และทำการลบมลทินบาปของตัวท่านกับพลไฟร์ทั้งหลาย และจงนำเครื่องถวายบูชาของพลไฟร์มา และทำการลบมลทินบาปของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา” ^๘อาโรนจึงเข้าไปใกล้แท่นบูชาและฆ่าลูกวัวอันเป็น

เครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อตน ^๙และบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอานิ้วจุ่มเลือดไปเจิมเชิงนอนของแท่น และเทเลือดลงที่ฐานแท่น ^{๑๐}ส่วนไขมันและไตกับพังผืดเหนือตับจากเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น เขาเผาเสียบนแท่น ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส ^{๑๑}เขาก็เผาเนื้อและหนังเสียด้วยไฟที่ภายนอกค่าย ^{๑๒}เขาฆ่าสัตว์เครื่องเผาบูชา แล้วบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอานิ้วจุ่มเลือดนั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น ^{๑๓}และบุตรชายทั้งหลายของอาโรนก็ส่งเครื่องเผาบูชาที่ละท่อนกับหัวมาให้อาโรน อาโรนก็เผาสิ่งเหล่านั้นบนแท่น ^{๑๔}อาโรนจึงล้างเครื่องในและขาสัตว์และเผาเสียบนเครื่องเผาบูชาที่บนแท่นบูชา ^{๑๕}แล้วอาโรนก็นำเครื่องบูชาของพลไฟร์มาถวาย คือ นำแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อพลไฟร์มาฆ่าเสียบูชาไถ่บาป ดังเครื่องบูชาไถ่บาปครั้งก่อนนั้น ^{๑๖}และเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาถวายตามลักษณะ ^{๑๗}และเขาก็ถวายธัญญาบูชาโดยหยิบมากำมือหนึ่งเผาเสียบนแท่นนอกเหนือเครื่องเผาบูชาประจำเวลาเช้า ^{๑๘}เขาฆ่าวัวผู้ด้วย และแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาสำหรับพลไฟร์ และบุตรชายอาโรนนำเลือดมาให้อาโรน อาโรนก็เอานิ้วประพรมที่แท่นและรอบแท่น ^{๑๙}และนำไขมันวัวและไขมันแกะ กับหางที่เป็นไขมันและไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไตกับพังผืดเหนือตับมาให้ ^{๒๐}และเขาทั้งหลายวางไขมันไว้บนเนื้ออก และอาโรนก็เผาไขมันเสียบนแท่น ^{๒๑}ส่วนเนื้ออกและเนื้อโคนขาข้างขวานั้น อาโรนแกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่โมเสสบัญชาไว้ ^{๒๒}แล้วอาโรนยกมือขึ้นอวยพรพลไฟร์ และอาโรนก็ลงมาจากถาดถวายเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผาบูชาและสันติบูชา ^{๒๓}โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เมื่อเขาทั้งสองออกมา เขาก็อวยพรพลไฟร์ และส่งราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่พลไฟร์ทั้งมวล ^{๒๔}เปลวเพลิงพุ่งออกมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เผาเครื่องเผาบูชาและไขมันซึ่งอยู่บนแท่นเมื่อพลไฟร์ทั้งหลายเห็นก็ให้ร้องและซบหน้าลง

โลกซึ่งเจ้าจะรับประทานได้ ^๓บรรดาสัตว์ที่แยกกีบและมีกีบผ่าและสัตว์เคี้ยวเอื้อง เจ้ารับประทานได้ ^๔อย่างไรก็ตามสัตว์ต่อไปนี้ที่เคี้ยวเอื้องหรือแยกกีบ เจ้าก็อย่ารับประทานอัฐ เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ^๕ตัวกระจะผาเพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ^๖กระต่าย เพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ^๗หมี เพราะมันเป็นสัตว์แยกกีบและมีกีบผ่าแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ^๘อย่ารับประทานเนื้อของสัตว์เหล่านี้เลย และเจ้าอย่าแตะต้องซากของมัน มันเป็นของมลทินแก่เจ้า ^๙สัตว์ที่อยู่ในน้ำทั้งหมดเหล่านี้เจ้ารับประทานได้ ของทุกอย่างซึ่งอยู่ในน้ำที่มีครีบและมีเกล็ด จะอยู่ในทะเลหรือในแม่น้ำก็ตาม เจ้ารับประทานได้ ^{๑๐}แต่ทุกอย่างในทะเลและในแม่น้ำทุกอย่างที่เคลื่อนไหวในน้ำ และสิ่งมีชีวิตใดๆซึ่งอยู่ในน้ำ ไม่มีครีบและเกล็ด สัตว์เหล่านี้ยังเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า ^{๑๑}สัตว์เหล่านี้ยังคงเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเนื้อของมัน แต่ให้เจ้าถือว่าซากของมันเป็นที่พึงรังเกียจ ^{๑๒}อะไรก็ตามที่อยู่ในน้ำไม่มีครีบและเกล็ด เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า ^{๑๓}ต่อไปนี้เป็นนกซึ่งให้เจ้าถือว่าเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจท่ามกลางนกทั้งหลาย นกเหล่านี้รับประทานไม่ได้มันเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจคือนกอินทรี นกแร้ง นกออก ^{๑๔}นกเหยี่ยวหางยาว เหยี่ยวดำตามชนิดของมัน ^{๑๕}นกแก่ตามชนิดของมัน ^{๑๖}นกเค้าแมว นกเค้าโม่ง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาตามชนิดของมัน ^{๑๗}นกเค้าแมวเล็ก นกฮ่ายจ้ว นกที่ดื้อ ^{๑๘}นกอีโก้ นกกระทง นกแร้ง ^{๑๙}นกกระสาดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว ^{๒๐}แมลงมีปีกซึ่งคลานสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า ^{๒๑}แต่ในบรรดาแมลงมีปีกที่คลานสี่ขา นี้ เจ้าจะรับประทานจำพวกที่มีขาพับใช้กระโดดไปบนดินได้ ^{๒๒}ในจำพวกแมลงต่อไปนี้เจ้ารับประทานได้ ตักแตนวัยบินตามชนิดของมัน จึงหรือโครงตามชนิดของมัน จักจั่นตามชนิดของมัน และตักแตนตามชนิดของมัน ^{๒๓}แต่แมลงมีปีกอย่างอื่นซึ่งมีสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า ^{๒๔}สิ่งเหล่านี้จะกระทำให้เจ้ามลทินได้ คือผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องซากของ

มันจะต้องมลทินไปถึงเวลาเย็น ^{๒๕}ผู้ใดถือซากสัตว์ส่วนใดๆไป ต้องซักเสื้อผ้าของตนและมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^{๒๖}ซากของสัตว์ทั้งปวงที่แยกกีบและไม่มีกีบผ่า ไม่เคี้ยวเอื้องเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องสัตว์เหล่านี้จะมลทิน ^{๒๗}ในบรรดาสัตว์สี่เท้าทุกอย่างซึ่งเดินด้วยขยุ้มทำเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องซากสัตว์นั้นจะต้องมลทินไปถึงเวลาเย็น ^{๒๘}ผู้ใดนำซากมันไปจะต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทินไปจนถึงเวลาเย็น เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ^{๒๙}ในบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานไปบนดิน ชนิดต่อไปนี้ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า คือ อีเห็น หนู เที้ยตามชนิดของมัน ^{๓๐}จึงจก ตะกวด แอ้ จึงหล่นและกิ้งก่า ^{๓๑}ในบรรดาสัตว์เลื้อยคลาน ชนิดเหล่านี้เป็นมลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องเมื่อมันตายแล้ว ผู้นั้นจะมลทินไปถึงเวลาเย็น ^{๓๒}และเมื่อมันตายตกทับสิ่งใด สิ่งนั้นก็ เป็นมลทินไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ เป็นไม้ หรือเสื้อผ้า หรือหนังสัตว์ หรือกระสอบ หรือภาชนะใดๆที่ใช้เพื่อประโยชน์อย่างใด จะต้องแช่น้ำ และจะมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^{๓๓}ต่อไปก็นว่าสะอาดได้ ^{๓๔}และถ้ามันตกลงไปในภาชนะดิน สิ่งที่อยู่ในภาชนะนั้นจะมลทิน จงทูปภาชนะนั้นเสีย ^{๓๕}อาหารในภาชนะนั้นที่รับประทานได้ซึ่งมีน้ำปนอยู่ก็เป็นมลทิน และนำดื่มทั้งสินซึ่งจะดื่มได้จากภาชนะอย่างนี้จะมลทิน ^{๓๖}ถ้าส่วนใดของซากสัตว์ตกใส่สิ่งใดๆ สิ่งนั้นก็มลทินไม่ว่าเป็นเตาอบหรือเตา ต้องทูปเสีย เป็นมลทิน และเป็นของมลทินแก่เจ้า ^{๓๗}อย่างไรก็ตามน้ำพุหรือน้ำในแอ่งเก็บน้ำเป็นของสะอาด แต่สิ่งใดที่แตะต้องซากสัตว์นั้นจะมลทิน ^{๓๘}ถ้าส่วนใดของซากตกใส่เมล็ดพืชที่ใช้หว่าน พืชนั้นนับว่าสะอาด ^{๓๙}แต่ถ้าเอาเมล็ดพืชนั้นแช่น้ำไว้ และซากสัตว์ส่วนใดตกใส่ น้ำนั้นก็ เป็นมลทินแก่เจ้า ^{๔๐}ถ้าสัตว์ซึ่งเจ้าจะรับประทานได้นั้นตายเอง ผู้ที่แตะต้องซากสัตว์นั้นจะมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^{๔๑}และผู้ใดที่รับประทานซากนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของเขาเสีย และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ผู้ใดที่จับถือซากนั้นไปก็ต้องซักเสื้อผ้าของตน และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^{๔๒}บรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่ไปบนแผ่นดินเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจ อย่ารับประทาน ^{๔๓}สิ่งใดที่เลื้อยไปด้วยท้อง หรือสิ่งที่เดินสี่ขา หรือสิ่งที่มีหลายขา ทุกสิ่งที่คลานไปบน

แผ่นดิน เจ้าอย่ารับประทาน เพราะเป็นสิ่งฟุ้งรังเกียจ ^{๔๓} เจ้าอย่ากระทำให้ตัวเองเป็นที่ฟุ้งรังเกียจด้วยสัตว์เลื้อยคลานใดๆ อย่าทำตัวให้เป็นมลทินไปด้วยสัตว์เหล่านี้เลยเกรงว่าเจ้าจะเป็นมลทินไปด้วย ^{๔๔} เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงชำระตัวไว้ให้บริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำตัวให้เป็นมลทินไปด้วยสัตว์อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งคลานไปบนแผ่นดิน ^{๔๕} เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าจึงต้องบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์” ^{๔๖} เหล่านี้เป็นพระราชบัญญัติกล่าวถึงเรื่องสัตว์และนกและสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวไปมาในน้ำ และสัตว์ทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน ^{๔๗} เพื่อให้สังเกตความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ เป็นมลทินและสิ่งที่ไม่เป็นมลทิน และระหว่างสัตว์ที่มีชีวิตรับประทานได้ และสัตว์ที่มีชีวิตที่รับประทานไม่ได้

การกำหนดยุทธและความเป็นมลทิน

๑๒ ^๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสส ว่า “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าหญิงคนใดมีครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย นางต้องเป็นมลทินเจ็ดวัน นางจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับมลทินเวลา ที่นางมีประจำเดือน ^๒ ในวันที่แปดให้ตัดหนังปลายองคชาตของเด็กนั้นเสียเพื่อเป็นการเข้าสู่หนัด ^๓ ให้นางคอยอยู่อีกสามสิบสามวันด้วยเรื่องโลหิตชำระของนาง อย่าให้นางแตะต้องของบริสุทธิ์อันใด หรือเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ จนกว่าจะครบวันชำระของนาง ^๔ แต่ถ้านางคลอดบุตรเป็นหญิง นางจะเป็นมลทินไปสองสัปดาห์ อย่างเดียวกับเรื่องการมีประจำเดือน และนางจะต้องคอยอยู่หกสิบหกวัน ด้วยเรื่องโลหิตชำระของนาง ^๕ และเมื่อวันชำระของนางครบแล้ว ไม่ว่าจะกำหนดของบุตรชายหรือบุตรสาว ให้นางไปหาปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม นำลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องเผาบูชาและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งหรือนกเขาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ^๖ ให้ปุโรหิตนำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาดในเรื่องโลหิตของนางตก นี่เป็นพระราชบัญญัติกล่าวด้วยเรื่องการคลอดบุตร ไม่ว่าจะชายหรือหญิง ^๗ และถ้า

นางไม่สามารถหาลูกแกะตัวหนึ่งได้ก็ให้นางนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาและอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาด”

โรคเรื้อน แบบอย่างของความบาป

๑๓ ^๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสส และอาโรนว่า ^๒ “ถ้าผู้ใดเกิดอาการบวมหรือพุหรือต่างขึ้นที่ผิวหนัง แล้วผิวหนังของเขาเป็นโรคเรื้อน ก็ให้พาผู้นั้นมาหาอาโรนปุโรหิต หรือมาหาบุตรชายคนหนึ่งคนใดของเขาที่เป็นปุโรหิต ^๓ ให้ปุโรหิตตรวจผิวหนังตรงที่เป็นโรค ถ้าขนในที่นั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและเห็นว่าโรคนั้นอยู่ลึกกว่าผิวหนังลงไป นับว่าเป็นโรคเรื้อน เมื่อปุโรหิตตรวจเขาเสร็จแล้วให้ประกาศว่าเขาเป็นมลทิน ^๔ ถ้าผิวหนังตรงที่ต่างขึ้นนั้นขาวและปรากฏว่ากินไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง และขนในบริเวณนั้นก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตกักตัวผู้ป่วยไว้เจ็ดวัน ^๕ และให้ปุโรหิตตรวจเขาอีกในวันที่เจ็ด ดูเถิด ถ้าตามสายตาของเขาเห็นว่าโรคนั้นทรงอยู่ไม่ลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตกักตัวเขาต่อไปอีกเจ็ดวัน ^๖ พอถึงวันที่เจ็ดให้ปุโรหิตตรวจเขาอีกครั้งหนึ่ง ดูเถิด ถ้าบริเวณที่ป่วยนั้นจางลงและโรคมิได้ลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่า เขาสะอาดแล้ว เขาเป็นโรคพุเท่านั้น ให้เขาซักเสื้อผ้าแล้วเขาก็จะสะอาดได้ ^๗ แต่ถ้าหากว่าภายหลังจากที่เขาซักแดงตัวแก่ปุโรหิตเพื่อรับการชำระแล้วนั้นปรากฏว่า บริเวณที่พุลามออกไปในผิวหนัง เขาต้องกลับไปหาปุโรหิตอีก ^๘ ให้ปุโรหิตทำการตรวจ ดูเถิด ถ้าบริเวณพุนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน ^๙ ถ้าผู้ใดเป็นโรคเรื้อนก็ให้พาเขามาหาปุโรหิต ^{๑๐} และให้ปุโรหิตตรวจดูตัวเขา ดูเถิด ถ้ามีบริเวณบวมสีขาวเกิดขึ้นที่ผิวหนัง ซึ่งทำให้ขนที่นั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว และมีเนื้อผลสุดในที่ที่บวมนั้น ^{๑๑} แสดงว่าเป็นโรคเรื้อนเรื้อรังที่ผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขามลทิน ย่ำกักตัวเขาไว้ เพราะว่าเขาเป็นมลทิน ^{๑๒} ถ้าโรคเรื้อนนั้นลามไปตามผิวหนังตามที่ปุโรหิตเห็นก็ประกาศว่าลามไปตามผิวหนังทั่วตัวผู้ป่วยตั้งแต่ศีรษะจนเท้า ^{๑๓} ปุโรหิตต้องตรวจ

ดู และดูเถิด ถ้าเรื่อนั้นแผ่ไปทั่วตัว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาดด้วยโรคของเขาแล้ว ตัวของเขาเผือก เขาสะอาด ^{๑๔} ถ้ามีเนื้อแผลสดปรากฏขึ้นมาเมื่อไร เขาก็เป็นมลทิน ^{๑๕} ให้ปุโรหิตตรวจดูที่เนื้อแผลสดและประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เพราะเนื้อแผลสดนั้นทำให้มลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน ^{๑๖} หรือถ้าเนื้อแผลสดนั้นเปลี่ยนไปอีกกลายเป็นสีขาว ให้เขามาหาปุโรหิต ^{๑๗} และให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคนั้นกลายเป็นโรคเผือก ให้ปุโรหิตประกาศว่าคนที่ เป็นโรคนั้นสะอาด เขาสะอาด ^{๑๘} ถ้าที่ร่างกายคือผิวหนังของคนใดมีแผลฝีซึ่งหายแล้ว ^{๑๙} ถ้าที่แผลเป็นนั้นมียีสขาววมขึ้นมาหรือมีที่ต่างขึ้นสีแดงเรื่อยๆปรากฏ ก็ให้ผู้นั้นไปล้างตัวต่อปุโรหิต ^{๒๐} และปุโรหิตจะตรวจดู ดูเถิด ถ้าที่เป็นนั้นลึกกว่าผิวหนัง และขนที่บริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน โรคนั้นเป็นโรคเรื้อน มันพุดขึ้นมาที่แผลฝี ^{๒๑} แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดูแล้ว และดูเถิด ขนที่นั้นก็ยังไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็นไม่ลึกกว่าผิวหนังแต่จวงให้ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน ^{๒๒} ถ้าโรคนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคแล้ว ^{๒๓} แต่ถ้าที่ต่างขึ้นนั้นคงที่อยู่ไม่ลามออกไป ก็เป็นแต่เพียงแผลเป็นของฝี ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด ^{๒๔} หรือเมื่อส่วนของร่างกายคือผิวหนังถูกไฟลวกและเนื้อแผลสดที่ตรงนั้นเป็นที่ต่างขึ้นสีแดงเรื่อยๆหรือสีขาว ^{๒๕} ให้ปุโรหิตตรวจดู และดูเถิด ถ้าขนในบริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว และปรากฏว่าเป็นลึกกว่าผิวหนังก็เป็นโรคเรื้อน มันพุดขึ้นมาที่แผลไฟลวก และให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน ^{๒๖} แต่ ถ้าปุโรหิตตรวจดู และดูเถิด ขนในที่ต่างขึ้นนั้นไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็นไม่ลึกกว่าผิวหนัง แต่จวงให้ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน ^{๒๗} พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ถ้าที่เป็นนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน ^{๒๘} ถ้าที่ต่างขึ้นนั้นคงที่อยู่ไม่ลามออกไปในผิวหนัง แต่จวง บวมเพราะไฟลวก ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด เพราะมันเป็นเพียงแผลเป็นของไฟลวก ^{๒๙} ถ้าชายหรือหญิงคนใดมีโรคที่ศีรษะหรือที่เครา ^{๓๐} ให้ปุโรหิตตรวจดูโรค

นั้น และดูเถิด ถ้าเป็นลึกกว่าผิวหนัง และผมตรงนั้นเหลืองและบาง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคคัน เป็นโรคเรื้อนที่ศีรษะหรือที่เครา ^{๓๑} และถ้าปุโรหิตตรวจดูโรคคันนั้น และดูเถิด เป็นไม่ลึกกว่าผิวหนัง และไม่มีผมค้ำอยู่ในบริเวณนั้น ให้ปุโรหิตกักตัวบุคคลที่เป็นโรคคันนั้นไว้เจ็ดวัน ^{๓๒} พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจโรคคันนั้น ดูเถิด ถ้าอาการคันนั้นไม่ลามออกไป และไม่มีขนเหลืองในบริเวณนั้น และปรากฏว่าอาการคันไม่ลึกกว่าผิวหนัง ^{๓๓} ก็ให้คันนั้นโกนผมเสีย แต่อย่าโกนตรงบริเวณที่คันให้ปุโรหิตกักตัวบุคคลที่เป็นโรคคันนั้นไว้อีกเจ็ดวัน ^{๓๔} พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูตรงที่คัน ดูเถิด ถ้าที่คันนั้นไม่ลามออกไปในผิวหนัง และปรากฏว่าเป็นไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด ให้เขาซักเสื้อผ้า แล้วจะสะอาด ^{๓๕} แต่ถ้าเขาชำระตัวแล้วยังปรากฏว่าโรคคันนั้นลามออกไปในผิวหนัง ^{๓๖} ก็ให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคคันนั้นลามออกไปในผิวหนังแล้ว ปุโรหิตไม่จำเป็นต้องมองหาขนสีเหลือง เขาเป็นมลทินแล้ว ^{๓๗} แต่ถ้าตามสายตาของเขาโรคคันนั้นระงับแล้ว และมีผมค้ำงอกอยู่ในบริเวณนั้น โรคคันนั้นหายแล้ว เขาก็สะอาด และให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด ^{๓๘} เมื่อผู้ชายหรือผู้หญิงมีที่ต่างขึ้นที่ผิวหนังคือที่ต่างขึ้นสีขาว ^{๓๙} ให้ปุโรหิตตรวจเขา ดูเถิด ถ้าที่ต่างขึ้นที่ผิวหน้านั้นเป็นสีขาวหม่น นั้นเป็นเกลื้อนที่พุดขึ้นในผิวหนัง เขาสะอาด ^{๔๐} ถ้าชายคนใดมีผมร่วงจากศีรษะ เขาเป็นคนศีรษะล้าน แต่เขาสะอาด ^{๔๑} ถ้าชายคนใดมีผมที่หน้าผากและที่ขมับร่วง หน้าผากของเขาล้าน แต่เขาสะอาด ^{๔๒} แต่ถ้าตรงบริเวณศีรษะล้านหรือหน้าผากล้าน มีบริเวณเป็นโรคสีแดงเรื่อยๆ เขาเป็นโรคเรื้อนพุดขึ้นที่ศีรษะล้านหรือที่หน้าผากล้านนั้น ^{๔๓} ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ดูเถิด ถ้าโรคบวมขึ้นสีแดงเรื่อยๆอยู่ที่ศีรษะล้านหรือที่หน้าผากล้านของเขา เหมือนกับโรคเรื้อนที่ปรากฏตามผิวหนัง ^{๔๔} ชายผู้นั้นเป็นโรคเรื้อน เขาเป็นมลทิน ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทินโรคของเขาอยู่ที่ศีรษะ ^{๔๕} ให้บุคคลที่เป็นโรคเรื้อนสวมเสื้อผ้าที่ขาด และให้ปล่อยผม และให้เขาปิดริมฝีปากบนไว้ แล้วร้องไปว่า ‘มลทิน มลทิน’ ^{๔๖} เขาจะเป็นมลทินอยู่ตลอด

เวลาที่เขาเป็นโรค เขาเป็นมลทิน เขาจะต้อง
 อยู่แต่ลำพัง ภายนอกค่าย ^{๔๗}เมื่อในเครื่อง
 แต่งกายมีโรคเรื้อน ไม่ว่าจะ เป็นเครื่องแต่ง
 กายขนสัตว์หรือผ้าป่าน ^{๔๘}อยู่ที่ด้ายเส้นยืน
 หรือเส้นพุ่ง อยู่ที่ผ้าป่านหรือผ้าขนสัตว์ หรือ
 อยู่ในหนัง หรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนัง ^{๔๙}ถ้า
 โรคนั้นทำให้เครื่องแต่งกาย มีสีเขียวๆหรือ
 แดงๆที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง ที่หนังหรือ
 สิ่งใดๆที่ทำด้วยหนัง นั่นเป็นโรคเรื้อน จะ
 ต้องนำไปแสดงต่อปุโรหิต ^{๕๐}และให้ปุโรหิต
 ตรวจโรคนั้น และให้กักสิ่งที่เป็นโรคนั้นไว้
 เจ็ดวัน ^{๕๑}พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ตรวจดูโรค
 นั้นอีก ถ้าโรคนั้นลามไปในเสื้อผ้าเครื่องแต่ง
 กาย ไม่ว่าจะที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่
 หูหนังสัตว์ หรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรค
 นั้นเป็นโรคเรื้อนอย่างร้าย นับว่าเป็นมลทิน
^{๕๒}ให้ปุโรหิตเผาเครื่องแต่งกายนั้นเสีย ไม่ว่าจะ
 เป็นโรคที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่ผ้า
 ขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนัง
 สัตว์ เพราะเป็นโรคเรื้อนที่ร้าย จึงให้เผาเสีย
 ในไฟ ^{๕๓}และถ้าปุโรหิตนั้นตรวจดู และดูเกิด
 โรคนั้นมิได้ลามไปในเสื้อ ทั้งที่ด้ายเส้นยืน
 หรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์
^{๕๔}ก็ให้ปุโรหิตบัญชาให้เขาซักตัวที่เป็นโรค
 นั้นเสีย และให้กักไว้อีกเจ็ดวัน ^{๕๕}เมื่อซัก
 แล้วก็ให้ปุโรหิตตรวจดูตัวที่เป็นโรคนั้นอีก
 ดูเกิด ถ้าบริเวณที่เป็นโรคไม่เปลี่ยนแปลง แม้ว่า
 โรคนั้นไม่ลามไป ก็เป็นมลทิน เจ้าจงเอาใส่
 ในไฟเผาเสีย ไม่ว่าจะบริเวณที่เป็นโรคเรื้อนนั้น
 จะอยู่ข้างในหรือข้างนอก ^{๕๖}ถ้าปุโรหิตตรวจ
 ดู เมื่อซักแล้ว และดูเกิด โรคนั้นจาง ก็ให้
 ฉีกบริเวณนั้นออกเสียจากเสื้อหรือหนังสัตว์
 หรือเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง ^{๕๗}ถ้าปรากฏขึ้นอีก
 ในเครื่องแต่งกาย ไม่ว่าจะที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้น
 พุ่ง หรือในสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้น
 ลามไปแล้ว เจ้าจงเผาสีที่ เป็นโรคนั้นด้วยไฟ
^{๕๘}ถ้าเสื้อทั้งที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือ
 สิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ ซึ่งเมื่อซักแล้วโรค
 นั้นหมดไป ก็ให้ซักอีกเป็นครั้งที่สอง สะอาด
 ได้แล้ว” ^{๕๙}นี่เป็นพระราชบัญญัติว่าด้วยโรค
 เรื้อนในเสื้อที่ทำด้วยขนสัตว์หรือผ้าป่าน ไม่
 ว่าเป็นที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือเป็นที่
 สิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพื่อให้พิจารณาว่า
 อย่างใดสะอาด อย่างใดเป็นมลทิน

การชำระคนที่เคยเป็นโรคเรื้อน

^๑พระ เย โสวาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า
๑๔ ^๒“ต่อไป นี้จะเป็นพระราชบัญญัติ
 เรื่อง คน เป็น โรค เรื้อน ใน วัน ชำระ ตัว ของ
 เขา ให้พาเขามาหาปุโรหิต ^๓และให้ปุโรหิต
 ออกไปนอกค่าย และให้ปุโรหิตทำการตรวจ
 ดูเกิด ถ้าผู้ป่วยหายจากโรคเรื้อนแล้ว ^๔ก็
 ให้ปุโรหิตบัญชาเขาให้จัดของสำหรับผู้จะรับ
 การชำระ คือนกสะอาดที่มีชีวิตสองตัว ไม่สน
 สีดาร์ กับด้ายสีแดง และต้นหุสบ ^๕ให้ปุโรหิต
 บัญชาให้ฆ่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบน
 นำไหล ^๖สำหรับนกตัวที่ยังเป็นอยู่นั้น ให้
 ปุโรหิตเอานกตัวที่ยังเป็นอยู่กับไม่สนสีดาร์
 ด้ายสีแดง ต้นหุสบ จุ่มเข้าไปในเลือดของ
 นกที่ถูกฆ่าข้างบนนำไหล ^๗และให้ปุโรหิต
 ประพรมคนที่ จะ รับ การชำระ จาก โรค เรื้อน
 นั้นเจ็ดครั้ง แล้วประกาศว่า เขาสะอาด และ
 ให้ปล่อยนกตัวที่ยังมีชีวิตนั้นไปในท้องทุ่ง
^๘และให้ผู้ที่รับการชำระนั้นซักเสื้อผ้าของตน
 และให้โกนผมกับขนทั้งหมดเสีย และอาบนำ
 เขาก็จะสะอาด ต่อจากนั้นก็ให้เขาเข้าค่ายได้
 แต่ให้นอนอยู่นอกเต็นท์ของเขาเจ็ดวัน ^๙พอ
 วันที่เจ็ดให้เขาโกนผมจากศีรษะของเขาให้
 หหมด ให้เขาโกนเคราและโกนขนคิ้ว คือโกน
 ให้หมด แล้วให้ซักเสื้อผ้า และอาบนำ เขาก็
 จะสะอาด ^{๑๐}ในวันที่แปดให้เขาเอาลูกแกะผู้
 สองตัวปราศจากตำหนิ และลูกแกะเมียอายุ
 หนึ่ง ขวบ ตัวหนึ่ง ปราศจากตำหนิ และ ยอด
 แบ่งคลุกน้ำมันสาม ในสิบ เอฟาห์ เป็นธัญญา
 บูชา กับน้ำมันลูกหนึ่ง ^{๑๑}ให้ปุโรหิตผู้ทำการ
 ชำระ นำผู้ที่รับการชำระกับสิ่งของเหล่านี้มา
 ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลา
 แห่งชุมนุม ^{๑๒}ให้ปุโรหิตนำลูกแกะผู้หนึ่งตัว
 หนึ่ง ไป ถวาย เป็น เครื่อง บูชา ได้ การ ละเมิด
 พร้อมกับน้ำมันลูกหนึ่ง ให้แกว่งไปแกว่งมา
 เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระ
 เยโฮวาห์ ^{๑๓}ให้ปุโรหิตฆ่าลูกแกะนั้นในที่
 ที่เขาฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และ
 สัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชาในที่บริสุทธิ์ เพราะ
 ว่า เครื่องบูชาได้ การ ละเมิด ก็เหมือนเครื่อง
 บูชาไถ่บาป เป็น ของ ที่ ตก แก่ ปุโรหิต เป็น
 ของบริสุทธิ์ที่สุด ^{๑๔}ปุโรหิตจะนำเลือดของ
 เครื่องบูชาได้ การ ละเมิดมาบ้าง และปุโรหิต
 จะเจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้ที่รับการชำระ
 และเจิมที่นิ้วหัวแม่มือขวาและที่นิ้วหัวแม่มือ

เท้าขวาของเขา ^{๑๕} และปุโรหิตจะนำน้ำมันหนึ่ง ลกนินมาบ้าง เทใส่ฝ่ามือซ้ายของตน ^{๑๖} และเอานิ้วมือขวาจิม น้ำมันซึ่งอยู่ในมือซ้าย ประพรมน้ำมันด้วยนิ้วของเขาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ^{๑๗} ส่วนน้ำมันที่เหลืออยู่ในมือนั้น ปุโรหิตจะเอามาบ้าง เจิมที่ปลายหูขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวาและที่นิ้วหัวแม่เท้าขวา ที่บนเปลือกเครื่องบูชาใต้การละเมิด ^{๑๘} ส่วนน้ำมันที่ยังเหลืออยู่ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเจิมศีรษะของผู้รับการชำระ แล้วปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ^{๑๙} ปุโรหิตจะถวายเครื่องบูชาใต้บาปเพื่อทำการลบมลทินของผู้รับการชำระให้พ้นจากมลทินของเขา ภายหลังปุโรหิตจะฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา ^{๒๐} และปุโรหิตจะถวายเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาบนแท่น ปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาตั้งนี้ และเขาก็จะสะอาดได้ ^{๒๑} ถ้าผู้นั้นเป็นคนยากจนและไม่สามารถจะหาฆ่าได้เท่านั้น ก็ให้เขานำลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาใต้การละเมิดเพื่อแกว่งไปแกว่งมา กระทำการลบมลทินของเขา และนายอดแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมัน เป็นธัญญาบูชากับน้ำมันลกหนึ่ง ^{๒๒} พร้อมกับนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ตามที่เขาสามารถหาฆ่าได้ นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาใต้บาป นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ^{๒๓} ในวันที่แปดให้เขานำมามอบให้แก่ปุโรหิตเพื่อการชำระของตนที่ระดูพลับพลาแห่งชุมนุมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ^{๒๔} และปุโรหิตจะนำลูกแกะที่เป็นเครื่องบูชาใต้การละเมิดและน้ำมันลกหนึ่งนั้น และปุโรหิตจะแกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ^{๒๕} และเขาจะฆ่าลูกแกะเครื่องบูชาใต้การละเมิด และปุโรหิตจะเอาเลือดของเครื่องบูชาใต้การละเมิดมาบ้าง เจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวา กับที่นิ้วหัวแม่เท้าขวาของเขา ^{๒๖} แล้วปุโรหิตจะเทน้ำมันใส่ฝ่ามือซ้ายของตนบ้าง ^{๒๗} และเอาน้ำมันที่อยู่ในมือซ้ายนั้นประพรมด้วยนิ้วมือขวาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ^{๒๘} และปุโรหิตจะเอาน้ำมันที่อยู่ในมือ เจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวา กับนิ้วหัวแม่เท้าขวาของเขา ตรงที่ที่เจิมด้วย

เลือดของเครื่องบูชาใต้การละเมิด ^{๒๙} น้ำมันที่เหลืออยู่ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเจิมศีรษะของผู้ที่รับการชำระ ทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ^{๓๐} และเขาจะถวายนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งตามที่เขาสามารถหาฆ่าได้ ^{๓๑} คือตามที่เขาสามารถหาฆ่าได้ ให้ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาใต้บาป นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา พร้อมกับธัญญาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของผู้รับการชำระต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ^{๓๒} นี่เป็นพระราชบัญญัติสำหรับผู้ที่ เป็นโรคเรื้อนไม่สามารถหาเครื่องบูชาเพื่อการชำระของตนได้” ^{๓๓} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ^{๓๔} “เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเราให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์นั้น และเราจะใส่โรคเรื้อนเข้าที่เรือนหลังหนึ่ง หลังใดในแผ่นดินที่เจ้าถือกรรมสิทธิ์นั้น ^{๓๕} ผู้ใดที่ถือกรรมสิทธิ์ของเรือนนั้น จะต้องมาบอกแก่ปุโรหิตว่า ‘ข้าพเจ้าเห็นโรคอะไรอย่างหนึ่งเกิดในเรือนของข้าพเจ้า’ ^{๓๖} แล้วปุโรหิตจะบัญชาให้เขารื้อถอนออกจากเรือนให้หมด ก่อนที่ปุโรหิตจะเข้าไปตรวจโรค เกรงว่าของทุกอย่างที่อยู่ในเรือนนั้นจะถูกประกาศว่า มลทิน ต่อจากนั้นปุโรหิตจึงจะเข้าไปตรวจดูเรือน ^{๓๗} และปุโรหิตจะตรวจดูโรค ดูเถิด ถ้าโรคนั้นอยู่ที่ผนังของเรือนเป็นรอยสีเขียวๆแดงๆและปรากฏว่าอยู่ลึกกว่าผิว ^{๓๘} แล้วปุโรหิตจะออกจากเรือนไปอยู่ที่ประตูเรือนแล้วปิดเรือนเสียเจ็ดวัน ^{๓๙} พอถึงวันที่เจ็ดปุโรหิตจะกลับมาตรวจดูอีก ดูเถิด ถ้าโรคนั้นลามไปในผนังเรือน ^{๔๐} แล้วปุโรหิตจะบัญชาให้เอาหินก้อนที่ติดโรคนั้นออกเสียนำไปโยนทิ้งในที่มลทินภายนอกเมือง ^{๔๑} และสั่งให้ขุดข้างในเรือนทั่วๆไป ผงปูนที่ขุดออกมาให้ให้นำไปทิ้งเสียในที่มลทินภายนอกเมือง ^{๔๒} แล้วให้หาหินอื่นมาแทนหินก้อนที่นำออกไป และเอาปูนอื่นมาโบกผนังเรือนนั้น ^{๔๓} เมื่อเขาเอาหินออก ขุดเรือนและโบกปูนใหม่แล้ว ยังเกิดโรคขึ้นในเรือนนั้นอีก ^{๔๔} แล้วปุโรหิตจะไปตรวจดู ดูเถิด ถ้าโรคนั้นลามไปในเรือน เป็นโรคเรื้อนอย่างร้ายในเรือน เรือนนั้นก็ เป็นมลทิน ^{๔๕} ให้เขาพังเรือนนั้นลง หินไม่และปูนที่ทำเรือนนั้นให้ชนไปทิ้งเสียในที่มลทินภายนอกเมือง ^{๔๖} ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรือนปิดอยู่ มีผู้ใดเข้าไป ผู้นั้นจะเป็นมลทินจนถึง

เวลาเย็น ^{๔๗}ผู้ใดที่นอนลงในเรือนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขา และผู้ที่รับประทานในเรือนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขาด้วย ^{๔๘}แต่ปุโรหิตมาทำการตรวจ ดูเถิด เมื่อโบกปูนใหม่แล้วโรคนั้นมิได้ลามไปในเรือนแล้ว ปุโรหิตจะประกาศว่าเรือนนั้นสะอาด เพราะโรคหายแล้ว ^{๔๙}และเพื่อจะชำระเรือนนั้นให้เขานำนกสองตัวกับไม้สนสีดาร์ ด้ายสีแดง และต้นหุสบ ^{๕๐}ให้ฆ่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำที่ไหล ^{๕๑}เอาไม้สนสีดาร์ ต้นหุสบ และด้ายสีแดง พร้อมกับนกตัวที่ยังมีชีวิตอยู่ จุ่มลงในเลือดนกที่ได้อาและในน้ำที่ไหลนั้นแล้วประพรมเรือนนั้นเจ็ดครั้ง ^{๕๒}ดังนี้เขาจะได้อาชำระเรือนด้วยเลือดนก ด้วยน้ำที่ไหลและด้วยนกที่มีชีวิต ด้วยไม้สนสีดาร์ ต้นหุสบ และด้ายสีแดง ^{๕๓}ให้เขาปล่อยนกที่มีชีวิตออกไปจากเมืองยังท้องทุ่ง ดังนี้แหละเขาจะได้อาทำการลบมลทินของเรือน และเรือนนั้นก็สะอาด” ^{๕๔}นี่เป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับโรคเรือนต่างๆ โรคคัน ^{๕๕}โรคเรือนในเครื่องแต่งกายหรือในเรือน ^{๕๖}ที่บวมหรือพุ หรือที่ต่าง ^{๕๗}เพื่อจะ แสดงว่าเมื่อไรจึงเรียกว่ามลทิน เมื่อไรเรียกว่าสะอาด นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องโรคเรือน

เรื่องอื่นๆเกี่ยวกับการเป็นมลทินและการชำระ

๑๕

^๑พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ^๒“จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใดมีสิ่งไหลออกจากร่างกาย เพราะเหตุสิ่งที่ไม่สะอาดนั้น เขาเป็นมลทิน ^๓ต่อไปนี้ เป็นกฎเกี่ยวกับเรื่องมลทินของเขาเนื่องด้วยสิ่งที่ไม่สะอาด ร่างกายของเขาจะมีสิ่งไหลออกหรือสิ่งที่ไม่สะอาดคั่งอยู่ในร่างกายของเขา ก็ เรื่องนี้เป็นมลทินแก่เขา ^๔เพียงนอนซึ่งผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกขึ้นไปนอน เที่ยงนั้นก็เป็นมลทิน ทุกสิ่งที่เขารองนั่งก็เป็นมลทิน ^๕ผู้ใดที่แตะต้องเตียงของเขาต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^๖ผู้ใดไปนั่งบนสิ่งที่มีสิ่งไหลออกได้หนึ่งก่อน ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^๗ผู้ใดไปแตะต้องร่างกายของผู้ที่มีสิ่งไหลออก ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^๘และถ้าผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกนั้น ถ่มน้ำลาย

รดผู้ที่ไม่สะอาดเข้า ผู้ที่ถูกน้ำลายรดต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^๙และอันใดๆซึ่งผู้ที่มีสิ่งไหลออกนั่งอยู่ อาบนั้นก็เป็นมลทิน ^{๑๐}ผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งทีรองเขาอยู่นั้น ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และผู้ใดที่หยิบถือสิ่งนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวเองและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^{๑๑}ผู้ที่มีสิ่งไหลออกและต้องผู้ใดด้วยมือที่มีได้ล้าง ผู้ถูกแตะต้องนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวเองและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^{๑๒}ภาชนะดินซึ่งผู้ที่มีสิ่งไหลออกแตะต้องให้หุบเสีย และภาชนะไม้ทุกอย่างก็ให้ชำระเสียด้วยน้ำ ^{๑๓}เมื่อผู้ที่มีสิ่งไหลออกได้ชำระสิ่งไหลออกของเขาแล้ว เขาต้องนับการชำระของเขาให้ครบเจ็ดวัน และเขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำที่ไหล เขาจึงจะสะอาด ^{๑๔}ในวันที่แปดให้เขานำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมาต่อพระพักตร์พระ เยโฮวาห์ ที่ ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และมอบของเหล่านั้นให้แก่ปุโรหิต ^{๑๕}ให้ปุโรหิตถวายนูซา คือถวายนกตัวหนึ่ง เป็นเครื่องถวายนูซาได้บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกของเขา ^{๑๖}ชายคนใดมีน้ำกามไหลออก ให้เขาอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^{๑๗}เครื่องแต่งกายทุกชิ้นและผิวหนังทุกส่วนที่น้ำกามไหลรดต้องชำระเสียในน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^{๑๘}ชายคนใดสัมผัสกับหญิงคนใด และมีน้ำกามไหลออกทั้งสองจะต้องอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^{๑๙}เมื่อสตรีมีสิ่งไหลออกเป็นโลหิตประจำเดือน เธอจะต้องอยู่ต่างหากเจ็ดวัน และผู้ใดแตะต้องเธอจะต้องเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^{๒๐}และทุกสิ่งทีเธอนอนทับในเวลาทีเธอต้องแยกออกนั้นก็ เป็นมลทิน สิ่งใดทีเธอไปนั่งทับสิ่งนั้นก็ เป็นมลทิน ^{๒๑}ผู้ใดไปแตะต้องที่นอนของเธอ ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และ เป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^{๒๒}และผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งใดๆทีเธอนั่ง ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และ เป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^{๒๓}สิ่งทีเธอนั่งทับจะเป็นที่นอนหรือสิ่งใดก็ดี เมื่อผู้ใดไปแตะต้องเข้า ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ^{๒๔}ถ้าชายใดไปสัมผัสกับเธอ และมลทินของ เธอ มาติด ทีชาย นั้น

ชายนั้น จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน เขาไปนอนที่เตียงใด เตียงนั้นก็จะเป็นมลทิน^{๒๕} ถ้าสตรีใดมีโลหิตไหลออกหลายวัน ไม่ใช่เป็นเวลาที่เขาต้องอยู่ต่างหากนั้น หรือถ้าเธอมีโลหิตไหลออกเลยกำหนดที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น ทุกวันที่มีโลหิตไหลออกเธอจะเป็นมลทิน เธอจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับ เวลาที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น^{๒๖} ที่นอนทุกหลังที่เธอนอนเมื่อวันเธอมีสิ่งไหลออก ที่นอนนั้นเป็นดั่งที่นอนในเวลาที่เขาต้องอยู่ต่างหากนั้น และทุกสิ่งที่เขานั่งทับจะเป็นมลทิน อย่างเดียวกับมลทินในเวลาที่เขาต้องอยู่ต่างหากนั้น^{๒๗} ผู้ใดแตะต้องสิ่งเหล่านั้น ผู้นั้นก็เป็นมลทินด้วย เขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น^{๒๘} แต่ถ้าเธอชำระสิ่งไหลออกของเธอแล้ว ให้เธอนับเองให้ครบเจ็ดวัน ต่อจากนั้นเธอจึงจะสะอาด^{๒๙} และในวันที่แปดให้เธอนำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัวไปให้ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม^{๓๐} และปุโรหิตจะถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินให้เธอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกที่เป็นมลทินของเธอ^{๓๑} ดังนั้นแหละพวกเจ้าจะให้คนอิสราเอลแยกจากมลทินของเขาทั้งหลาย เกลือกว่า เขาจะต้องตายด้วยมลทินของเขา เมื่อเขาทำให้พลับพลาของเราที่อยู่ท่ามกลางเขาเป็นมลทินไป”^{๓๒} นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องผู้มีส่วนไหลออกและชายที่มีนากามไหลออก ซึ่งกระทำให้ตัวเป็นมลทิน^{๓๓} และเกี่ยวกับสตรีที่ป่วยด้วยมลทินของเธอ คือทั้งนี้เกี่ยวกับผู้ที่มีสิ่งไหลออกไม่ว่าชายหรือหญิง และเกี่ยวกับชายผู้สมสู่กับหญิงผู้มีส่วนมลทิน

วันทำการลบมลทิน

๑๖ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสหลังจากที่บุตรชายทั้งสองของอาโรนสิ้นชีวิต คือเมื่อเขากระทำบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และถึงแก่ความตาย^๒ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงบอกอาโรนพี่ชายว่า อย่าเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่อยู่ในม่านหน้าพระที่นั่งพระกรุณา ซึ่งอยู่บนหลังหีบ ตลอดทุกเวลา เพื่อเขาจะไม่ตาย เพราะว่าเราจะปรากฏในเมฆเหนือพระที่นั่งกรุณา^๓ แต่อาโรนจะเข้ามาในที่

บริสุทธิ์ได้ดังนี้ คือให้เอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา^๔ ให้เขาสวมเสื้อป่านบริสุทธิ์และสวมกางเกงผ้าป่าน คัดรัดประคดผ้าป่าน และสวมผ้ามาลาป่าน นี่เป็นเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ เขาจะต้องอาบน้ำแล้วจึงสวม^๕ และให้เขานำแพะผู้สองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปกับแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาจากชุมนุมชนอิสราเอล^๖ และอาโรนจะถวายวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของตนเอง และจะทำการลบมลทินบาปตนเอง และครอบครัวของตัวเอง^๗ แล้วเขาจะนำแพะสองตัวนั้นไปถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม^๘ และอาโรนจะจับสลากแพะสองตัวนั้น สลากหนึ่งตกเป็นของพระเยโฮวาห์ และอีกสลากหนึ่งเพื่อแพะรับบาป^๙ แพะตัวที่สลากตกเป็นของพระเยโฮวาห์นั้น อาโรนจะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป^{๑๐} แต่แพะอีกตัวหนึ่งซึ่งสลากตกเพื่อเป็นแพะรับบาปนั้น จะนำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นสัตว์เป็น เพื่อทำการลบมลทินบาปให้ตกที่มัน แล้วจะได้เอามันไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดารเป็นแพะรับบาป^{๑๑} อาโรนจะถวายวัวเป็นเครื่องไถ่บาปของตน และจะทำการลบมลทินบาปตนเอง กับครอบครัวของตัวเอง เขาจะฆ่าวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของตัวเอง^{๑๒} และอาโรนจะเอาระบายไฟที่มีถ่านลุกอยู่เต็มมาจากแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเครื่องหอมทูปละเอียดสองกำมือ นำเข้าไปภายในม่าน^{๑๓} แล้วเอาเครื่องหอมนั้นใส่ไฟถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้ควันเครื่องหอมขึ้นคลุมพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท เพื่อเขาจะไม่ตาย^{๑๔} เขาจะเอาเลือดวัวมาประพรมด้วยนิ้วมือของตนบนพระที่นั่งกรุณาข้างตะวันออก แล้วจะประพรมเลือดที่หน้าพระที่นั่งกรุณาเจ็ดครั้งด้วยนิ้วของเขา^{๑๕} แล้วอาโรนจะฆ่าแพะอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับประชาชนและนำเลือดแพะเข้าไปภายในม่าน และเอาเลือดแพะไปกระทำเช่นเดียวกับกระทำเลือดวัว คือประพรมบนพระที่นั่งกรุณาและที่ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณานั้น^{๑๖} ดังนั้นแหละเขาจะทำการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์นั้น เพราะเหตุมลทินของคนอิสราเอลและเพราะเหตุการละเมิด เพราะบาปทั้งสินของเขา

และอาโรนจะกระทำต่อพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งอยู่กับเขาท่ามกลางมลทินของประชาชน^{๑๗} อย่าให้มีผู้ใดอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุม เมื่ออาโรนเข้าไปทำการลบมลทินในสถานที่บริสุทธิ์นั้น จนกว่าเขาจะออกมาและทำการลบมลทินสำหรับตัวเขาและสำหรับครอบครัวของเขาและสำหรับบรรดาชุมนุมชนอิสราเอล^{๑๘} และอาโรนจะออกไปยังแท่นซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินที่แท่นนั้น เขาจะเอาเลือดวัวเลือดแพะเจิมที่เชิงนอนของแท่นโดยรอบ^{๑๙} และเอาน้ำมันจุ่มเลือดประพรมบนแท่นนั้นเจ็ดครั้ง และชำระกระทำให้แท่นบริสุทธิ์พ้นจากมลทินของคนอิสราเอล^{๒๐} เมื่ออาโรนเสร็จการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์ และพลับพลาแห่งชุมนุม และแท่นบูชาแล้ว เขาจะนำแพะตัวที่เป็นอยู่ออกมา^{๒๑} และอาโรนจะเอามือทั้งสองวางบนหัวแพะที่มีชีวิตนั้น และกล่าวคำสารภาพบรรดาความชั่วช้าของคนอิสราเอล และการละเมิดทั้งหมด และบาปทั้งสิ้นให้ตกลงบนหัวแพะนั้น และให้คนที่เตรียมมือไว้พร้อมแล้วมานำแพะไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดาร^{๒๒} แพะนั้นจะแบกความชั่วช้าทั้งหมดไปยังที่เปลี่ยว แล้วเขาก็ปล่อยให้แพะนั้นเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร^{๒๓} แล้วอาโรนจะเข้ามาในพลับพลาแห่งชุมนุม เขาจะเปลือยเครื่องแต่งกายผ้าป่านชุดที่แต่งเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ ออกเสียเก็บไว้ที่นั่น^{๒๔} และเขาจะชำระตัวในน้ำในที่บริสุทธิ์แล้วสวมเครื่องแต่งกายของตน และเดินออกมาถวายเครื่องเผาบูชาของตน และเครื่องเผาบูชาของประชาชน และทำการลบมลทินของตนเองกับประชาชนทั้งหลาย^{๒๕} เขาจะเอาไขมันของเครื่องบูชาไปเผาเสียบนแท่น^{๒๖} ผู้ที่นำแพะซึ่งเป็นแพะรับบาปนั้นจะต้องชักเลือดผ้าของตนและอาบน้ำ แล้วต่อมาจึงจะเข้าไปในค่ายได้^{๒๗} เขาจะเอาวัวซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ที่อาโรนเอาเลือดไปทำการลบมลทินสถานบริสุทธิ์นั้นไปเสียข้างนอกค่าย และเขาจะเผาเนื้อหนังและมูลเสียด้วยไฟ^{๒๘} ผู้ที่ทำการเผาก็ต้องชักเลือดผ้าของตนและอาบน้ำ ภายหลังเขาจึงจะกลับเข้าค่ายได้^{๒๙} ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลายว่า ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ด เจ้าต้องถ่อมใจลง ไม่กระทำการงานสิ่งใด ทั้งตัวชาวเมืองเองหรือคนต่างด้าวที่

อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า^{๓๐} เพราะว่าในวันนั้นปุโรหิตจะกระทำการลบมลทินบาปของเจ้า และชำระเจ้า เจ้าจะสะอาดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พ้นจากบาปทั้งสิ้นของเจ้า^{๓๑} เป็นวันสะบาโตให้เจ้าทั้งหลายหยุดพักสงบ และเจ้าต้องถ่อมใจลง ทั้งนี้ ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดไป^{๓๒} ปุโรหิตผู้ที่ถูกเจิม และถูกสถาปนาให้ปรนนิบัติในตำแหน่งปุโรหิตแทนบิดาของตน จะต้องทำการลบมลทินโดยสวมเสื้อป่าน คือเครื่องยศอันบริสุทธิ์^{๓๓} ให้เขาทำการลบมลทินแก่สถานที่บริสุทธิ์ และเขาจะทำการลบมลทินให้แก่พลับพลาแห่งชุมนุม และให้แก่แท่น และเขาจะทำการลบมลทินให้แก่ปุโรหิตและประชาชนทั้งหมดในชุมนุมชนนั้น^{๓๔} ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลาย ให้ทำการลบมลทินบูชายไฟเพื่อคนอิสราเอลปีละครั้ง เพราะบาปทั้งสิ้นของเขา” และเขาก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชากับโมเสสไว้

ชีวิตของบรรดาเนื้อหนังอยู่ในเลือด

๑๗^๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และแก่บรรดาคนอิสราเอลว่า ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาไว้ว่า^๒ ถ้าคนใดในวงศ์วานอิสราเอลฆ่าวัว หรือ ลูก แกะ หรือ แพะ ในค่าย หรือ ฆ่าภายนอก ค่าย “และมีได้นำมาที่ ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อถวาย เป็นของบูชา แต่พระเยโฮวาห์ที่หน้าพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นต้องมีโทษด้วยมีบาปเรื่องเลือด คือเขาทำให้เลือดตก ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน “ทั้งนี้เพื่อประสงฆ์ให้คนอิสราเอลนำเครื่องถวายซึ่งเขาฆ่าที่พื้นทุ่งมาถวาย แต่พระเยโฮวาห์มายัง ปุโรหิต ที่ ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และ เอาสัตว์นั้น เป็นสันติบูชาถวายแต่พระเยโฮวาห์^๖ และปุโรหิตจะเอาเลือดสัตว์นั้นประพรมบนแท่นบูชาพระเยโฮวาห์ ที่ ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และเผาไขมันให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยถวายแด่พระเยโฮวาห์^๗ เขาก็จะไม่ถวายบูชาแก่ภูตผีปิศาจอีกต่อไป ซึ่งเขาทั้งหลายเล่นชู้กัน ให้เรื่องนี้ เป็นกฎเกณฑ์แก่เขาตลอดชั่วอายุของเขา “และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า วงศ์วานอิสราเอลคนใด หรือคนต่างด้าวคนใด ผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้า ผู้ถวายเครื่อง

เผาบูชา หรือ เครื่องสัตวบูชา ๙ และมีได้นำเครื่องบูชานั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน ๑๐ ถ้าผู้ใดก็ตามในวงศ์วานอิสราเอลหรือในพวกคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้ารับประทานครบถ้วนในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เจ้าจะต่งหน้าของเรตอสูผู้รับประทานครบถ้วน และจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน ๑๑ เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด เราได้ให้เลือดแก่เจ้าเพื่อใช้บนแท่น เพื่อกระทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณของเจ้า เพราะว่าเลือดเป็นที่ทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณ ๑๒ เพราะฉะนั้นเราจึงได้พูดกับคนอิสราเอลว่า ในพวกเจ้าอย่าให้คนใดรับประทานครบถ้วนเลย หรือคนต่างด้าวผู้อาศัยท่ามกลางเจ้าก็อย่าได้รับประทานครบถ้วน ๑๓ คนอิสราเอลคนใด หรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า ไปล่าสัตว์หรือนกเพื่อนำมารับประทานครบถ้วนก็ให้หลังเลือดออกแล้วเอาฝุ่นกลบ ๑๔ เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงอยู่ในเลือด เลือดของสิ่งใด ก็คือชีวิตของสิ่งนั้นเอง เพราะฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ลูกหลานอิสราเอลว่า เจ้าอย่ารับประทานครบถ้วนของเนื้อหนังใดๆเลย เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงคือเลือดนั่นเอง ผู้ใดก็ตามรับประทานครบถ้วนนั้นก็ต้องถูกตัดขาดเสีย ๑๕ และทุกคนไม่ว่าชาวเมืองหรือคนต่างด้าว ผู้รับประทานครบถ้วนที่ตายเองหรือสัตว์ที่ถูกสัตว์อื่นกัดตาย ต้องซักเลือดผ้าและอาบน้ํา และเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น แล้วจึงจะสะอาดได้ ๑๖ แต่ถ้าเขาไม่ซักเลือดผ้าหรืออาบน้ํา เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา”

ทรงห้ามความผิดฝ่ายศีลธรรมทุกอย่าง

๑๗ ๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสส ว่า “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ๑๒ เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำให้เรากระทำกันบนแผ่นดินอียิปต์ซึ่งเจ้าเคยอาศัยอยู่นั้น และเจ้าอย่ากระทำให้เรากระทำกันบนแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเรากำลังพาเจ้าไปนั้น เจ้าอย่าดำเนินตามกฎของเขา ๑๓ เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามคำตัดสินของเราและรักษากฎของเรา และดำเนินตาม เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ๑๔ เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจึงต้อง

รักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา ด้วยการกระทำตามนั้นแหละ มนุษย์จึงจะมีชีวิตอยู่ได้ เราคือพระเยโฮวาห์ ๑๕ อย่าให้ผู้ใดในพวกเจ้าเข้าใกล้ญาติสนิทของตนเพื่อเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเขา เราคือพระเยโฮวาห์ ๑๖ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้าหรือกายที่เปลือยเปล่าของมารดาเจ้า นางเป็นมารดาของเจ้า เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของนางเลย ๑๗ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของภรรยาของบิดาเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้า ๑๘ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า คือบุตรสาวของบิดาเจ้า หรือบุตรสาวของมารดาเจ้า ไม่ว่าเธอจะเกิดที่บ้านหรือเกิดต่างแดนก็ตาม ๑๙ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรชายเจ้า หรือกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรสาวเจ้า เพราะว่ากายที่เปลือยเปล่าของเขาก็เป็นกายที่เปลือยเปล่าของเจ้าเอง ๒๐ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของภรรยาของบิดาเจ้า ซึ่งเกิดจากบิดาเจ้าเอง เพราะว่าเธอเป็นพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า ๒๑ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของบิดาเจ้า ๒๒ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของมารดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของมารดาเจ้า ๒๓ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชายของบิดาเจ้า คือเจ้าอย่าเข้าหาภรรยาของเขา เพราะเธอเป็นป่าของเจ้า ๒๔ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของลูกสะใภ้ของเจ้า เธอเป็นภรรยาบุตรชายเจ้า เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอละเลย ๒๕ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของพี่น้องผู้ชายของเจ้า ๒๖ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของผู้หญิงคนใดคนหนึ่งและของบุตรสาวของนาง และเจ้าอย่านำบุตรสาวของบุตรชายของนาง หรือบุตรสาวของบุตรสาวของนางไปเปิดกายที่เปลือยเปล่า เพราะว่าพวกเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของนาง เป็นการชั่วร้ายนัก ๒๗ และเจ้าอย่าพาภรรยาไปหาพี่สาวหรือน้องสาวของนาง เพื่อจะ ก่อกวนและ เปิด กาย ที่ เปลือย เปล่า ของเธอ ขณะเมื่อภรรยายังมีชีวิตอยู่ ๒๘ และ

เจ้าอย่าเข้าใกล้ผู้หญิงคนใดคนหนึ่งเพื่อเปิด
 ๒๐ กายที่เปลือยเปล่าของนาง ตราบใดที่นาง
 ยังถูกแยกไว้ต่างหากเพราะมลทินของนาง
 ๒๑ เจ้าอย่าสมสู่กับภรรยาของเพื่อนบ้านของ
 เจ้า กระทำให้ตัวเจ้าลามกอนาจารกับนาง
 ๒๒ เจ้าอย่าถวายเชื้อสายของเจ้าให้พระโมเล
 คด้วยไฟ และอย่ากระทำให้พระนาม
 พระเจ้าของเจ้าเสื่อมเกียรติ เราคือพระเยโฮ
 ๒๓ วาห์ ๒๒ เจ้าอย่าสมสู่กับผู้ชายใช้ต่าง ผู้หญิง
 เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ๒๓ เจ้าอย่าสมสู่กับ
 สัตว์เดียรัจฉาน กระทำตนให้ลามกอนาจาร
 หรืออย่าให้หญิงคนใดยอมตัวสมสู่กับสัตว์
 ๒๔ เดียวรัจฉาน ดังนี้เป็นเรื่องกามวิปลาส ๒๔ เจ้า
 ๒๕ ทั้งหลายอย่ากระทำตัวให้ลามกอนาจารด้วย
 สิ่งเหล่านี้เลย เพราะเราบรรดาประชาชาติที่
 เราได้ไล่ไปเสียต่อหน้าเจ้านั้น กระทำบรรดา
 ๒๖ ลามกอนาจารอย่างนี้เอง ๒๕ และแผ่นดินนั้น
 ก็ลามก เราจึงต้องลงโทษ ความชั่วช้าแก่
 ๒๗ แผ่นดินนั้น และแผ่นดินก็สำรอกเอาพลเมือง
 ของตนออกเสีย ๒๖ เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลาย
 จะต้องรักษากฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสิน
 ๒๘ ของเรา และอย่ากระทำให้สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน
 เหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดในชาติของเจ้าเอง
 หรือคนต่างดาวใดๆที่อาศัยอยู่ในหมู่พวก
 ๒๙ เจ้า (ประชาชนในแผ่นดินผู้อยู่ก่อนเจ้า
 ๓๐ ได้กระทำบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่า
 นี้ ดังนั้นแผ่นดินจึงเป็นมลทิน) ๒๘ เกลือก
 ๓๑ ว่าเมื่อเจ้าทั้งหลายทำให้แผ่นดินเป็นลามก
 ๓๒ แผ่นดินก็จะสำรอกเจ้าออก ดังที่แผ่นดิน
 ได้สำรอกประชาชาติที่อยู่ก่อนเจ้าออกไปนั้น
 ๓๓ เพราะผู้ใดก็ตาม กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะ
 ๓๔ เอียนใดๆเหล่านี้ ผู้กระทำให้สิ่งเหล่านี้จะต้อง
 ๓๕ ถูกตัดขาดจากชนชาติของตน ๓๐ เหตุฉะนั้น
 ๓๖ เจ้าทั้งหลายจง รักษา กฎ ของ เรา เจ้าอย่า
 ๓๗ ประพฤติตามธรรมเนียมอันน่าสะอิดสะเอียน
 เหล่านี้ ซึ่งเขาประพฤติก้นมาก่อนเจ้า และ
 ๓๘ อย่าทำตัวเจ้าให้เป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เรา
 คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า”

วิธีใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า

๑๙ ๑ พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า
 ๒ “จง กล่าว แก่ บรรดา ชุมชน ชน
 อิสราเอล ว่า เจ้าทั้งหลายจง เป็นคนบริสุทธิ์
 เพราะ เรา คือ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ เจ้า
 เป็นผู้บริสุทธิ์ ๓ เจ้าทุกคนต้อง เคารพมารดา
 และบิดาของตน และเจ้าต้อง รักษาบรรดาสะ

บาโตของเรา เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้า
 ของเจ้า “อย่าให้ผู้ใดกลับนับถือรูปเคารพ
 หรือหล่อพระไว้เป็นรูปเคารพสำหรับตน เรา
 คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า “เมื่อเจ้า
 ๕ ถวายสนธิบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงถวาย
 ด้วยความเต็มใจ ๖ เจ้าจงรับประทานเครื่อง
 บูชานั้นเสียในวันที่เจ้าถวายบูชาหรือในวัน
 รุ่งขึ้น ถ้ามีส่วนใดเหลืออยู่จนวันที่สาม
 ๗ จงเผาไฟเสีย ๗ ถ้าเอาเครื่องบูชานั้นมารับ
 ๘ ประทานในวันที่สามก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน
 ๙ ไม่เป็นที่โปรดปรานเลย ๘ เพราะฉะนั้นทุก
 ๙ คนที่รับประทานเครื่องบูชานั้นต้อง รับโทษ
 ความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้ลบหลู่สิ่ง
 บริสุทธิของพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูก
 ๑๐ ตัดขาดจากชนชาติของตน “เมื่อเจ้าทั้งหลาย
 ๑๑ เกี่ยวข้าวในนา อย่าเกี่ยวเก็บข้าวที่ขอบนา
 ให้หมด เมื่อเกี่ยวแล้วก็อย่าเก็บข้าวที่ตก
 ๑๒ ๑๐ อย่าเก็บผลที่สวนองุ่นให้หมด เจ้าอย่าเก็บ
 ๑๓ องุ่นที่ตกในสวนของเจ้า จงเหลือไว้ให้คน
 ยากจนและคนต่างดาวบ้าง เราคือพระเยโฮ
 ๑๔ วาห์พระเจ้าของเจ้า ๑๑ เจ้าอย่าลักทรัพย์ หรือ
 ๑๕ โกงหรือมูสาต่อกัน ๑๒ อย่าปฏิบัติคุณอกนาม
 ของเราเป็นความเท็จ หรือกระทำให้พระนาม
 ๑๖ พระเจ้าของเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เราคือ
 ๑๗ พระเยโฮวาห์ ๑๓ เจ้าอย่าฉ้อโกงเพื่อนบ้าน
 หรือปล้นเขา อย่าให้คำจ้างของลูกจ้างค้าง
 ๑๘ อยู่กับเจ้าจนถึงรุ่งเช้า ๑๔ เจ้าอย่าแข่งคนหู
 ๑๙ หนวก หรือวางของให้คนตาบอดสะดุด แต่
 ๒๐ เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮ
 ๒๑ วาห์ ๑๕ เจ้าอย่าพิพากษาด้วยความอยุติธรรม
 ๒๒ เจ้าอย่าลำเอียง เข้าข้าง คนจน หรือ เห็นแก่
 ๒๓ หน้าผู้เป็นใหญ่ แต่เจ้าจงพิพากษาเพื่อนบ้าน
 ๒๔ ของเจ้าด้วยความชอบธรรม ๒๖ อย่าเที่ยว
 ๒๕ ขึ้นเที่ยวล่องคอยสอดเสียดท่ามกลางชนชาติ
 ๒๖ ของตน และอย่าปองร้ายต่อเลือดของเพื่อน
 ๒๗ บ้าน เราคือพระเยโฮวาห์ ๑๖ อย่าเกลียดชัง
 ๑๗ พี่น้องของเจ้าอยู่ในใจ แต่เจ้าจงรักเตือน
 ๑๘ เพื่อนบ้านของเจ้า เพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับโทษ
 ๑๙ เพราะเขา ๑๘ เจ้าอย่าแก้แค้นหรือผูกพยาบาท
 ๑๙ ลูกหลานญาติพี่น้องของเจ้า แต่เจ้าจงรัก
 ๒๐ เพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เราคือพระเยโฮ
 ๒๑ วาห์ ๑๘ เจ้าจงรักษา กฎ เกณฑ์ ของ เรา เจ้า
 ๒๒ อย่าประสมสัตว์ของเจ้ากับสัตว์ประเภทอื่น
 ๒๓ เจ้าอย่าหว่านพืชปนกันสองชนิดในนาของ
 ๒๔ เจ้า อย่าใช้เครื่องแต่งกายที่ทำด้วยขนสัตว์
 ๒๕ ปนด้วยป่าน ๒๐ ถ้าผู้ใดเข้านอนกับผู้หญิงที่

เป็นทาสี่ ที่ชายอีกคนหนึ่งสู้ขอไว้แล้วแต่ยังมีได้ไถ่ถอนหรือปล่อยเป็นอิสระ ต้องสูญเสียเธอ แต่อย่าให้ถึงตาย เพราะว่าทาสี่นั้นยังไม่เป็นอิสระ ^{๒๑} แต่ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดสำหรับตัวเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม คือแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด ^{๒๒} และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปของเขาด้วยถวายแกะผู้นั้นเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำไป และให้เขาได้รับการอภัยบาปที่เขาได้กระทำไปนั้นเสีย ^{๒๓} เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินและปลูกต้นไม้ทุกชนิดที่มีผลเป็นอาหาร ผลที่ได้นั้นต้องเป็นผลที่ต้องห้ามสามปีเป็นผลที่ต้องห้ามแก่เจ้าเจ็ด อยากรับประทานเลย ^{๒๔} และปีที่สี่ ผลที่ได้ทั้งหมดจะเป็นของบริสุทธิ์เพื่อใช้ในการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ^{๒๕} แต่ในปีที่ห้าเจ้าจงรับประทานผลไม้ไม่ได้ เพื่อจะบังเกิดผลทวีขึ้นเพื่อเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ^{๒๖} เจ้าอย่ารับประทานเนื้อสัตว์ที่มีเลือดในเนื้อนั้น เจ้าอย่าเป็นหมอผีหรือเป็นหมอดู ^{๒๗} เจ้าอย่ากินผมที่จอนหูหรือกัณนิมเคราของเจ้า ^{๒๘} เจ้าอย่าเชือดเนื้อของเจ้าเพราะเหตุมีคนตาย หรือสักเป็นเครื่องหมายใดๆลงที่ตัวเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ ^{๒๙} อย่าทำบุตรสาวของตนให้เป็นคนลามกด้วย ให้เป็นหญิงโสเภณี กล่าวกันว่าแผ่นดินนั้นจะเป็นถิ่นการโสเภณี และแผ่นดินจะเต็มด้วยความลามก ^{๓๐} เจ้าจงรักษาสะบาโตทั้งหลายของเรา และเคารพต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์ ^{๓๑} อย่าไปหาคนทรง หรือ พ่อมด แม่มด อย่าเที่ยวค้นหา ให้ตนมลทินไปเพราะเขาเลย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ^{๓๒} เจ้าจงลุกขึ้นคำนับคนผมหงอก และเคารพต่อหน้าคนชรา และจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ ^{๓๓} เมื่อคนต่างด้าวอาศัยอยู่กับเจ้าในแผ่นดินของเจ้า อยู่ข่มเหงเขา ^{๓๔} คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้นก็เหมือนกับชาวเมืองของเจ้า เจ้าจงรักเขาเหมือนกับรักตัวเอง เพราะว่าเจ้าเคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ^{๓๕} เจ้าอย่ากระทำผิดในการพิพากษา ในการวัดยาว หรือชั่งน้ำหนักหรือนับจำนวน ^{๓๖} เจ้าจงใช้ตาซึ่งเที่ยงตรง ลูกตมซึ่งเที่ยงตรง เอฟาห์ซึ่งเที่ยงตรง และอินซึ่งเที่ยงตรง เราคือพระเยโฮ

วาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ^{๓๗} ดังนั้นแหละเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งหมดของเราและคำตัดสินของเราทั้งสิ้นและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์”

โทษสำหรับการผิดศีลธรรม

๒๐ ^๑ พระ เย โฮ วาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า ^๒ “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลซ้ำอีกว่า คนอิสราเอลคนใด หรือคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ผู้ที่มอมเชื้อสายของตนให้แก่พระโมเลค ผู้นั้นต้องมีโทษถึงตาย เป็นแน่ ให้ประชาชนแห่งแผ่นดินเอาหินขว้างเขาเสียให้ตาย ^๓ และเราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้ผู้นั้น และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางชนชาติของตน เพราะว่าเขาได้มอมเชื้อสายของเขาแก่พระโมเลค กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน และลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา ^๔ และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นไม่เอาใจใส่ที่จะฆ่าคนนั้นเมื่อเขาให้เชื้อสายแก่พระโมเลค ^๕ เราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้ผู้นั้น และต่อผู้กับครอบครัวของเขา และจะตัดเขาและผู้ใดที่ทำตามเขาในการเล่นชู้กับพระโมเลคออกเสียจากชนชาติของตน ^๖ ผู้ที่หันไปหาคนทรงเจ้าเข้าผีหรือพวกพ่อมด หมอผี เล่นชู้กับเขา เราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้ผู้นั้น และจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน ^๗ เหตุฉะนั้นเจ้าจงชำระตัวให้บริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ^๘ จงรักษากฎเกณฑ์ของเราและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์ ^๙ เพราะว่าทุกคนที่แข่งบิดาหรือมารดาของตนจะต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ เขาได้แข่งบิดาหรือมารดาของเขา ให้โลหิตของผู้คนตกอยู่บนผู้นั้นเอง ^{๑๐} ถ้าผู้ใดร่วมประเวณีกับภรรยาของผู้อื่น คือเขาได้ร่วมประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน ต้องให้ผู้ร่วมประเวณีทั้ง ชาย และ หญิง นั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ ^{๑๑} ผู้ชายที่หลับนอนกับภรรยาของบิดาตนก็ได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาตน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน ให้โลหิตของผู้คนตกอยู่บนผู้นั้นเอง ^{๑๒} ถ้าผู้ใดเข้านอนกับลูกสะใภ้ ต้องให้ทั้งสองคนนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ เพราะเขาได้กระทำกามวิปลาส ให้โลหิตของผู้คนตกอยู่บนผู้นั้นเอง ^{๑๓} ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับผู้ชายด้วยกันเหมือนอย่าง

ที่เขาหลับนอนกับผู้หญิง ทั้งสองคนก็ได้กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารให้ตายอยู่ ณ แนนอน โลहित ของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง ^{๑๔} และถ้าชายใดได้ภรรยาและได้มารดาของนางมาเป็นภรรยาด้วย นี่เป็นเรื่องชั่วนัก ให้เผาทั้งชายนั้นและหญิงทั้งสองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อว่าจะไม่มีความชั่วร้ายในหมู่พวกเจ้า ^{๑๕} ถ้าชายใดสมสู่กับสัตว์เดียรัจฉาน ต้องให้ชายคนนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ และเจ้าจงฆ่าสัตว์เดียรัจฉานนั้นเสียให้ตาย ^{๑๖} ถ้าหญิงคนใดเข้าใกล้สัตว์เดียรัจฉาน และเข้านอนกับมัน เจ้าจงฆ่าหญิงนั้นและสัตว์เดียรัจฉานนั้นเสียให้ตาย ทั้งสองต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ โลहितของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง ^{๑๗} ถ้าชายใดพาพี่สาวหรือน้องสาวของตน คือบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดา และดูการเปลือยกายของเธอ และเธอก็ดูการเปลือยกายของเขา นี่เป็นสิ่งที่น่าอายมาก เขาจะต้องถูกตัดขาดท่ามกลางสายตาของชนชาติของเขา เพราะเขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของเขา เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา ^{๑๘} ถ้าชายใดเข้านอนกับหญิงผู้มิประจำเดือน และเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอ เขาได้กระทำให้แหล่งโลหิตของเธอเปิด ส่วนเธอก็เปิดแหล่งโลหิตของเธอ เขาทั้งสองจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา ^{๑๙} เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวมารดาเจ้า หรือพี่สาวหรือน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะผู้นั้นได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของญาติสนิท เขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา ^{๒๐} ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับภรรยาของลุง เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของลุง ทั้งสองจะต้องรับโทษบาปของเขา เขาจะต้องตายโดยไม่มีบุตร ^{๒๑} ถ้าชายคนใดคนหนึ่งเอาภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายไป ก็เป็นการมลทิน เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชาย เขาเหล่านั้นจะต้องไม่มีบุตร ^{๒๒} เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ ทั้งสิ้นของเรา และคำตัดสินทั้งสิ้นของเราและกระทำตามเพื่อว่าแผ่นดินซึ่งเรานำเจ้าให้มาอยู่นั้นจะมีได้สารอกเจ้าให้ออกไปเสีย ^{๒๓} และเจ้าอย่าดำเนินตามธรรมเนียมของประชาชาติที่เราไล่ไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า ด้วยว่าเขาทั้งหลาย

ได้ประพฤติผิดในสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงเกลียดชังเขา

แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

^{๒๔} แต่เราได้บอกเจ้าแล้วว่า เจ้าทั้งหลายจะได้รับแผ่นดินนี้เป็นมรดก เราจะให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลาย ^{๒๕} เหตุฉะนั้นเจ้าจงแยกแยะความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาดและสัตว์มลทินระหว่างนกมลทินและนกสะอาด เจ้าอย่ากระทำตัวให้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนด้วยสัตว์หรือ นก หรือ สิ่งมีชีวิตในลักษณะใดๆ ที่เลื้อยคลานอยู่บนดิน ซึ่งเราได้แยกให้เจ้าแล้วว่าเป็นสิ่งมลทิน ^{๒๖} เจ้าต้องบริสุทธิ์สำหรับเรา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์บริสุทธิ์ และได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลายเพื่อเจ้าจะเป็นของเรา ^{๒๗} ชายหรือหญิงคนใดที่เป็นคนทรงหรือพอมดแม่มด จะต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ จงเอาหินขว้างให้ตาย โลहितของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง”

พฤติกรรมและคุณสมบัติของพวกปุโรหิต

๒๑ ^๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสส ว่า “จงกล่าวแก่บรรดาปุโรหิต คือลูกหลานของ อาโรน และ สั่งเขาว่า อย่าให้ผู้ใด กระทำตัวให้มลทินด้วย เรื่อง ศพ ในหมู่ประชาชน ^๒ เว้นแต่ญาติที่สนิทที่สุดคือมารดา บิดา บุตรชายหญิง พี่ชาย น้องชาย ^๓ หรือพี่สาวหรือน้องสาวพรหมจารี ผู้ที่ยังสนิทกับเขา เพราะเขายังไม่มีสามี เขาจึงยอมตัวเป็นมลทินเพราะเธอได้ ^๔ อย่าให้เขามีมลทินคือ กระทำให้ตนเองเป็นมลทิน เพราะเหตุเขาเป็นผู้ใหญ่ในหมู่ชนชาติของเขา ^๕ ห้ามมิให้เขาทั้งหลายโกนศีรษะ หรือกันริมเคราหรือเช็ดเนื้อตัวเอง ^๖ พวกปุโรหิตต้องเป็นคนบริสุทธิ์ต่อพระเจ้าของตน และไม่กระทำให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่เหยียดหยามเพราะเขาทั้งหลายถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ แต่พระเยโฮวาห์ และ พระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงต้องบริสุทธิ์ ^๗ ปุโรหิตจะแต่งงานกับหญิงโสเภณีหรือหญิงที่มีมลทินไม่ได้ หรือจะแต่งงานกับหญิงที่หย่าจากสามีก็ไม่ได้

เพราะปุโรหิตจะต้องบริสุทธิ์แต่พระเจ้าของเขา^๘ เจ้าจึงชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพราะเขาถวายพระกระยาหารแก่พระเจ้าของเขา เขาจะต้องบริสุทธิ์สำหรับเจ้า เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ชำระเจ้าทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เราบริสุทธิ์ ผู้บุตรสาวของปุโรหิตคนใด ถ้าเธอกะทำตัวให้มลทินโดยไปเป็นหญิงโสเภณี ก็กระทำให้บิดาเป็นมลทิน จะต้องเผาเธอเสียด้วยไฟ^{๑๐} และผู้ที่ป็นมหาปุโรหิตในหมู่พวกพี่น้อง ผู้ถูกเจิมที่ศีรษะด้วยน้ำมัน และผู้ที่ได้รับการสถาปนาที่จะสวมเสื้อยศอยู่ป่ล่อยम्म หรือฉีกเสื้อผ้าของตน^{๑๑} อย่าให้เขาเข้าไป ถูกต้อง ศพ หรือ กระทำตัวให้มลทิน แม้ว่าศพนั้นเป็นบิดาหรือมารดาของเขา^{๑๒} อย่าให้เขาออกไปจากสถานบริสุทธิ์หรือกระทำสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าให้เป็นมลทิน เพราะว่าการสถาปนาด้วยน้ำมันเจิมของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา เราคือพระเยโฮวาห์^{๑๓} เขาจะต้องมี ภรรยา เป็น หญิง พรหมจารี^{๑๔} อย่าให้เขาแต่งงานกับ หญิง ม่าย แม้วางหญิง ที่มีมลทิน หรือ หญิง โสเภณี เขาจะต้องหาหญิง พรหมจารี ในชนชาติของเขามาเป็นภรรยา^{๑๕} เพื่อเขาจะมีได้กระทำให้เชื้อสายของเขาในหมู่ชนชาติของเขาเป็นมลทิน เพราะ เราคือ พระ เย โฮ วาห์ ผู้ ตั้ง เขา ไว้ ให้บริสุทธิ์”^{๑๖} พระ เย โฮ วาห์ ตรัสกับ โมเสส ว่า^{๑๗} “จงกล่าว แก่อาโรนว่า ผู้ใดก็ตามในเชื้อสายของเจ้าตลอดชั่วอายุที่มีตำหนิพิการใดๆ อย่าให้ผู้นั้นเข้าไปถวายพระกระยาหารแก่พระเจ้าของเขา^{๑๘} เพราะว่าผู้ใด ที่มีตำหนิ จะเข้าไปใกล้ไม่ได้ ไม่ว่าเป็นคนตาบอดหรือเป็นคนง่อย หรือที่หน้ามีแผลเป็น หรือแขน ขายาวเกิน^{๑๙} หรือมีเท้าพิการหรือมือพิการ^{๒๐} คนหลังค่อม คนแคระ คนเสียตา คนเป็นขี้กลากหรือหิด หรือคนมีลูกอันทะเยอ^{๒๑} ผู้ใดในเชื้อสายของอาโรนปุโรหิตที่มีตำหนิ อย่าให้เข้ามาถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าเขาเป็นคนมีตำหนิ อย่าให้เขาเข้ามาใกล้ถวายพระกระยาหารแก่พระเจ้าของเขา^{๒๒} เขาจะรับประทานพระกระยาหารแก่พระเจ้าของเขาได้ ทั้งของที่บริสุทธิ์ที่สุด และของบริสุทธิ์^{๒๓} แต่อย่าให้เขาเข้ามาใกล้ ม่านหรือใกล้แท่น เพราะเขามีตำหนิ เพื่อเขาจะไม่กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์”^{๒๔} โมเสสจึงบอกอาโรนและลูก

หลานของอาโรนและบรรดาคนอิสราเอลตั้งนั้น

ข้อจำกัดสำหรับปุโรหิตและครอบครัว

๒๒^๑ พระ เย โฮ วาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า^๒ “จงบอกอาโรนกับลูกหลานของเขาให้ ออกห่าง เสีย จาก สิ่ง บริสุทธิ์ ของ คน อิสราเอล เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะมีได้ลบล้างนามบริสุทธิ์ของเราด้วยสิ่งที่เขาทั้งหลายถวายแก่เรา เราคือพระเยโฮวาห์^๓ จงกล่าว แก่เขาทั้งหลายว่า ‘คนใดก็ตามในเชื้อสายของเจ้าตลอดชั่วอายุเข้าใกล้ของบริสุทธิ์ ซึ่งคนอิสราเอลถวายแด่พระเยโฮวาห์ ขณะที่เขามีมลทินอยู่ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดให้พ้นหน้าเรา เราคือ พระ เย โฮ วาห์’^๔ อย่าให้เชื้อสายอาโรนคนใดที่เป็นโรคเรื้อนหรือมีสิ่งไหลออกมารับประทานของบริสุทธิ์ ให้รูดจนกว่าเขาสะอาดแล้วก่อน ผู้ใดและต้องสิ่งที่มลทินโดยแตะต้องศพหรือผู้ที่มิ่ นำกามไหลออก^๕ หรือผู้ใดที่แตะต้องสิ่งเสียดกลาน ซึ่งกระทำให้เขามลทิน หรือแตะต้องคนซึ่งอาจทำให้เขามลทิน ไม่ว่าจะ เป็นมลทินชนิดใด^๖ บุคคลผู้แตะต้องสิ่งเหล่านี้ ต้องมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และจะรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ไม่ได้ นอกจากเขาจะอาบน้ำชำระตัวเสียก่อน^๗ เมื่อดวงอาทิตย์ตกเขาก็สะอาด ภายหลังเขาจึงรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ได้เพราะสิ่งเหล่านั้น เป็นอาหารของเขา^๘ สิ่งใดที่ตายเอง หรือ ถูก สัตว์ กัด ตาย อยุ่ รับประทาน เขาจะเป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยโฮวาห์’^๙ เพราะฉะนั้น เขาทั้งหลาย ต้องรักษาภูของเรู เกลือกว่าเขาจะต้องรับโทษบาป เพราะสิ่ง นั้น และ จะ ต้อง ตาย เมื่อเขากระทำสิ่งนั้นให้เป็นมลทิน เราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ ที่ ตั้ง เขา ไว้ ให้บริสุทธิ์^{๑๐} อย่าให้คนภายนอกรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ ผู้ที่มากอาศัยอยู่กับปุโรหิตหรือลูกจ้างอย่าให้รับประทานสิ่งบริสุทธิ์นั้น^{๑๑} แต่ ถ้าปุโรหิต คนหนึ่ง ชื้อ ทาสมาด้วยเงินเป็นทรัพย์ของตน ทาสนั้นจะรับประทานก็ได้ และผู้ที่เกิดในครัวเรือนของปุโรหิต รับประทานอาหารนั้นได้^{๑๒} ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตไปแต่งงานกับ คน ภายนอก เธอก็รับประทานของถวายแก่สิ่งบริสุทธิ์นั้นไม่ได้^{๑๓} แต่ ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตเป็นแม่ ม่ายหรือแม้วางและไม่มีบุตร และกลับมาอยู่ที่เรือนของบิดาอย่างเมื่อเธอยังสาว เธอรับ

ประทานอาหารของบิดาได้ แต่คนภายนอก
รับประทานไม่ได้^{๑๔} ถ้าคนใดรับประทานสิ่ง
บริสุทธิ์ โดย มิได้เจตนา เขาจะต้องเพิ่ม ค่า
ของนหนหนึ่งในห้า และมอบแก่ปุโรหิตพร้อมกับ
สิ่งบริสุทธิ์นั้น^{๑๕} อย่าให้ปุโรหิตกระทำสิ่ง
บริสุทธิ์ของคนอิสราเอลที่นำมาถวายแด่พระ
เยโฮวาห์ให้เป็นมลทิน^{๑๖} ซึ่งจะกระทำให้
เขาได้รับโทษความชั่วช้าด้วยการละเมิดที่
รับประทานสิ่งบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮ
วาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์”

เครื่องบูชาต้องปราศจากตำหนิ

^{๑๗}พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๑๘}“จง
กล่าว แก่ อา โรน และ ลูก หลาน ของ อา โรน
และ แก่ คน อิสราเอล ทั้งหมด ว่า เมื่อ คนใน
วงศ์วานอิสราเอลหรือคนต่างด้าวในอิสราเอล
ผู้ใด ถวาย เครื่อง บูชา สำหรับ บรรดา เครื่อง
ปฏิญาณ และบรรดาเครื่องบูชาด้วยใจสมัคร
ของตน ซึ่งถวายบูชาแด่พระเยโฮวาห์เป็น
เครื่อง เผา บูชา ^{๑๙}เจ้า จง ถวาย ด้วย ความ
เต็มใจ คือสัตว์ตัวผู้ปราศจากตำหนิ คือโค
หรือแกะ หรือแพะ ^{๒๐}เจ้าอย่าถวายสิ่งใดๆที่มี
ตำหนิ เพราะจะไม่ใช่เป็นที่โปรดปราน ^{๒๑}เมื่อ
คนใด ถวาย เครื่อง สัตว์ บูชา แด่ พระ เย โฮ
วาห์ เพื่อทำตามคำปฏิญาณหรือถวายด้วย
ใจสมัคร เป็นสัตว์ที่ได้มาจากฝูงวัว หรือฝูง
แพะแกะ สัตว์นั้นต้องไม่มีตำหนิจึงจะเป็นที่
โปรดปราน อย่าให้สัตว์นั้นมีที่ติเลย ^{๒๒}สัตว์
ที่ตามอดหรือพิการ หรือมีแผล หรือมีสิ่ง
ไหลออกหรือเป็นขี้กลากหรือเป็นหิด เจ้าอย่า
นำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ หรือนำมาเป็น
เครื่องบูชาด้วยไฟที่บนแท่นถวายแด่พระเย
โฮวาห์ ^{๒๓}วัวหรือลูกแกะที่มีอวัยวะยาวเกิน
ไปหรือสั้นเกินไปสักส่วนหนึ่ง ท่านจะนำมา
ถวายเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัครก็ได้ แต่ถ้า
เป็นเครื่องบูชาปฏิญาณก็ไม่ใช่เป็นที่โปรดปราน
^{๒๔}สัตว์ตัวใด ที่ ข้ำ หรือ ถูก ทูบ หรือ ฉีก ขาด
หรือมีรอยตัด เจ้าอย่านำมาถวายแด่พระเย
โฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาในแผ่นดินของเจ้า
^{๒๕}เจ้าอย่านำสัตว์ ซึ่ง ได้ มา จาก คน ต่างด้าว
ถวายเป็นพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเจ้า
เพราะสัตว์นั้นมีตำหนิด้วยถูกทำให้พิการจึง
ไม่ใช่เป็นที่โปรดปราน” ^{๒๖}พระเยโฮวาห์ตรัส
กับโมเสสว่า ^{๒๗}“เมื่อ วัว หรือ แกะ หรือ แพะ
เกิดมา ให้อยู่กับแม่เจ็ดวัน ตั้งแต่วันที่แปด
เป็นต้นไปจะใช้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวาย

แด่พระเยโฮวาห์ก็เป็นที่โปรดปราน ^{๒๘}แม้ว่า
แม่สัตว์นั้นจะเป็นวัวหรือแกะก็ดี เจ้าอย่า
ฆ่ามันพร้อม กับ ลูก ของ มัน ใน วัน เดียวกัน
^{๒๙}เมื่อ เจ้า ถวาย เครื่อง สัตว์ บูชา เป็น เครื่อง
บูชาไมทนาพระคุณแด่พระเยโฮวาห์ เจ้า
จงถวายเครื่องสัตวบูชาด้วยความเต็มใจ
^{๓๐}จง รับประทานเครื่องบูชาในวันถวาย
เครื่องบูชา อย่าเหลือไว้จนรุ่งเช้าเลย เรา
คือพระเยโฮวาห์ ^{๓๑}เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษา
บัญญัติของเราและกระทำตาม เราคือพระเย
โฮวาห์ ^{๓๒}เจ้าอย่าลบล้างนามบริสุทธิ์ของเรา
แต่ให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์ในหมู่คนอิสราเอล เรา
คือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์ ^{๓๓}ผู้นำ
เจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้า
ของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์”

วันสะบาโต

^๑พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส
๒๓ ว่า ^๒“จงกล่าว แก่ คนอิสราเอล ว่า
เทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแด่พระเยโฮวาห์
ซึ่ง เจ้า จะ ต้อง ประกาศ ว่า เป็นการ ประชุม
บริสุทธิ์ คือเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของเรา
นั้น มีดังนี้ ^๓จงทำการงานในหกวัน แต่วัน
ที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตแห่งการหยุดพักสงบ
เป็นวันประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำการงานใดๆ
เป็นสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ตามที่อยู่ทั่วไป
ของเจ้า

เทศกาลปีสกาและเทศกาล กินขนมปังไร้เชื้อ

^๔ต่อไปนี้เทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแด่
พระเยโฮวาห์ เป็นการประชุมบริสุทธิ์ ซึ่งเจ้า
จะต้องประกาศตามเวลากำหนดให้เขาทราบ
^๕ในเวลาเย็นวันที่สิบสี่เดือนที่หนึ่งเป็นวัน
เทศกาลปีสกาของพระเยโฮวาห์ ^๖และใน
วันที่สิบห้าเดือนเดียวกัน เป็นเทศกาลกิน
ขนมปังไร้เชื้อถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เจ้า
รับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน ^๗ในวันต้น
เจ้าจะมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงาน
หนัก ^๘แต่เจ้าจงถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่
พระเยโฮวาห์ให้ครบเจ็ดวัน ในวันที่เจ็ดเป็น
วันประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก”

ผลรุ่นแรก

^๙พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๑๐}“จง
กล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้ามาถึงแผ่นดิน

ดินซึ่งเราให้เจ้า และเกี่ยวพืชผลของแผ่นดินนั้น เจ้าจงเอาฟ่อนข้าวที่เกี่ยวในวันแรกนำไปให้ปุโรหิต ^{๑๑} และปุโรหิตจะนำฟ่อนข้าวนั้น แกว่งไปแกว่งมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อเจ้าจะเป็นที่โปรดปราน รุ่งขึ้นหลังวันสะบาโตปุโรหิตจะแกว่งถวาย ^{๑๒} ในวันที่ เจ้าแกว่ง ถวาย ฟ่อนข้าว เจ้าจงถวายลูกแกะผู้อายุหนึ่งขวบ ไม่มีตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ^{๑๓} และเครื่องธัญญาหารที่คู่กันนั้น คือยอดแป้งสองในสิบเอฟาที่คลุกกับน้ำมัน เมาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นกลิ่นพอพระทัย และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันคือน้ำองุ่นหนึ่งในสิฮิน ^{๑๔} เจ้าอย่ารับประทานขนมปัง หรือ ข้าว คั่ว ข้าว สด จนกว่าจะถึงวันเดียวกันนี้ คือกว่าเจ้าจะนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเจ้าของเจ้า ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่อยู่ของเจ้าทั่วไป

เครื่องบูชาแกว่ง เทศกาลเพ็นเทคอสต์

^{๑๕} เจ้าทั้งหลายจงนับตั้งแต่วันรุ่งขึ้นหลังวันสะบาโต จากวันที่เจ้าทั้งหลายได้นำฟ่อนข้าว แกว่งถวาย ครบเจ็ดวันสะบาโต ^{๑๖} นับไปให้ได้ห้าสิบบวัน จนถึงวันถัดวันสะบาโตที่เจ็ดแล้ว เจ้าจงถวายธัญญาหารใหม่แด่พระเยโฮวาห์ ^{๑๗} จงนำขนมปังสองก้อนทำด้วยแป้งสองในสิบเอฟาที่จากที่อาศัยของเจ้ามาแกว่งถวาย ให้ทำด้วยยอดแป้งใส่เชื้อปิ้ง เป็นผล รุ่งแรกถวายแด่พระเยโฮวาห์ ^{๑๘} พร้อมกับขนมปังนั้นเจ้าจงนำลูกแกะเจ็ดตัวอายุหนึ่งขวบ ปราศจากตำหนิ วัวหนุ่ม ตัวหนึ่ง และผู้สองตัว มาเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาอันเป็นคู่กัน ให้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นพอพระทัยถวายแด่พระเยโฮวาห์ ^{๑๙} เจ้าจงถวายลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัว เป็นเครื่องสันติบูชา ^{๒๐} ให้ปุโรหิตแกว่งไปแกว่งมาถวายพร้อมกับขนมปังซึ่งเป็นผล รุ่งแรกเป็นเครื่อง แกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พร้อมกับลูกแกะสองตัว จะเป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์สำหรับปุโรหิต ^{๒๑} และในวันเดียวกันนั้น เจ้าจงประกาศว่า เจ้าจงมีการประชุม บริสุทธิ แก่ เจ้า เจ้าอย่าทำงานหนัก ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรทั่วไปในที่อาศัยของเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า ^{๒๒} และ

เมื่อเจ้าเกี่ยวข้าวในแผ่นดินของเจ้า เจ้าอย่าเกี่ยวไปที่ขอบนาให้หมด และอย่าเก็บข้าวที่เกี่ยวตก เจ้าจงทิ้งไว้ให้คนยากจน และคนต่างด้าว เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า”

เทศกาลเสีียงแดร

^{๒๓} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๒๔} “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่หนึ่ง ของเดือนที่เจ็ด เจ้าทั้งหลายจงถือเป็นวันสะบาโต เป็นวันประชุม บริสุทธิ ประกาศ เป็นที่ระลึก ด้วยเสีียงแดร ^{๒๕} เจ้าอย่าทำงานหนัก และเจ้าจงนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์”

วันทำการลบลมทิน

^{๒๖} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๒๗} “ในวันที่สิบ ของเดือนที่เจ็ดนี้เป็นวันทำการลบลมทิน จะเป็นวันประชุมบริสุทธิแก่เจ้า และเจ้าต้องถ่อมใจลง และนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ^{๒๘} ในวันเดียวกันนั้น เจ้าอย่าทำงานใดๆ เพราะเป็นวันทำการลบลมทิน ที่จะทำการลบลมทินของเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ^{๒๙} ในวันเดียวกันนั้น ผู้ใดก็ตามไม่ถ่อมใจลง ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของตน ^{๓๐} และในวันเดียวกันนี้ถ้าผู้ใดทำงานใดๆ เราจะทำลายผู้นั้นเสียจากท่ามกลางชนชาติของเขา ^{๓๑} เจ้าอย่าทำงานสิ่งใดเลย ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าทั่วไปในที่อาศัยของเจ้า ^{๓๒} จะเป็นวันสะบาโตสำหรับหยุดพักสงบแก่เจ้า และเจ้าจงถ่อมใจลง เริ่มแต่เวลาเย็นในวันที่เก้าของเดือน เจ้าต้องรักษาวันสะบาโตจากเวลาเย็นถึงเวลาเย็น”

เทศกาลอยู่เพิง

^{๓๓} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๓๔} “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดนี้ เป็นวันเทศกาลอยู่เพิงถวายแด่พระเยโฮวาห์สิบเจ็ดวัน ^{๓๕} จะมีการประชุมบริสุทธิในวันแรก เจ้าอย่าทำงานหนัก ^{๓๖} ในเจ็ดวัน เจ้าจงถวายบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และในวันที่แปดจะเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์แก่เจ้า และเจ้าจงถวายเครื่องบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ เป็นประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าทำงานหนัก ^{๓๗} นี้แหละเป็นเทศกาลเสีียง ของพระ

เยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าต้องประกาศเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์ เพื่อให้หน้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเครื่องบูชาด้วยไฟ เครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชา ทั้งเครื่องสัตวบูชาและเครื่องตีบูชาตามวันกำหนดนั้น^{๓๘} นอกเหนือวันสะบาโตแห่งพระเยโฮวาห์ และนอกเหนือของถวายของเจ้า และนอกเหนือเครื่องปฏิญาณทั้งหลายของเจ้า และนอกเหนือเครื่องบูชาด้วยใจสมัครทั้งหลายของเจ้า ซึ่งเจ้านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์^{๓๙} แล้วในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดเมื่อเจ้าได้เก็บพืชผลที่ได้จากแผ่นดินนั้นเข้ามาแล้ว เจ้าจะมีเทศกาลเลี้ยงแห่งพระเยโฮวาห์เจ็ดวัน ในวันที่แรกจะเป็นวันสะบาโต และในวันที่แปดจะเป็นวันสะบาโต^{๔๐} ในวันที่แรกเจ้าจงนำมาซึ่งผลจากต้นมะงั่ว ใบบิณฑลัม กิ่งไม้ที่มีใบมาก กิ่งต้นหลิวแห่งธารน้ำ และเจ้าจงปิดิยันตีอยู่เจ็ดวันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า^{๔๑} เจ้าจงถือเป็นเทศกาลเลี้ยงปีละเจ็ดวันถวายแด่พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงถือเป็นเทศกาลเลี้ยงนี้ในเดือนที่เจ็ด^{๔๒} เจ้าจงอยู่ในเพิงเจ็ดวัน ทุกคนที่เกิดในวงศ์วานพวกอิสราเอลให้เข้าอยู่ในเพิง^{๔๓} เพื่อตลอดชั่วอายุของเจ้าจะได้ทราบว่าเป็นเวลาที่คนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเราได้ให้เขาอยู่ในเพิง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า”^{๔๔} ดังนี้แหละโมเสสจึงได้ประกาศให้คนอิสราเอลทราบถึงเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของพระเยโฮวาห์

การเตรียมน้ำมันอย่างบริสุทธิ์เพื่อเติมประทีป

๒๔ ^๑พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^๒“เจ้าจงบัญชาแก่คนอิสราเอลให้นำน้ำมันอย่างบริสุทธิ์สกัดจากมะกอกเทศเพื่อเติมประทีป เพื่อให้ตะเกียงลุกอยู่เสมอ^๓ ภายในพลับพลาแห่งชุมนุมข้างนอกม่านหีบพระโอวาทนั้น ให้อาโรนจัดประทีปให้เป็นระเบียบตั้งแต่เวลาเย็นจนเวลาเช้าเสมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า^๔ ให้อาโรนจัดประทีปให้เป็นระเบียบอยู่บนคันประทีปบริสุทธิ์เสมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

ขนมปังหน้าพระพักตร์สิบสองก้อน

^๕และเจ้าจงเอาเยอบี๋ แป้งขนมปังสิบสองก้อน แต่ละก้อนใช้แป้งสองในสิบเอโฟที่^๖ เจ้าจงจัดขนมปังนั้นวางบนโต๊ะบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นสองแถวทุกก้อน^๗ และเจ้าจงเอาเครื่องกำยานบริสุทธิ์ใส่ไว้แต่ละแถว เพื่อจะคู่กับขนมปังเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์^๘ ทุกๆวันสะบาโตให้อาโรนจัดไว้ให้เป็นระเบียบถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ ในนามของคนอิสราเอล เป็นพันธสัญญาเนื่องนิรันดร์^๙ ขนมปังนี้ตกเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา ให้เขารับประทานได้ในที่บริสุทธิ์ เพราะเป็นส่วนบริสุทธิ์ที่สุดที่ได้จากเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์”

โทษสำหรับการหมิ่นประมาทและอาชญากรรมอื่น ๆ

^{๑๐}ครั้งนั้นมีชายคนหนึ่งเป็นบุตรชายของหญิงคนอิสราเอล ซึ่งบิดาเป็นชาวอียิปต์ ออกไปท่ามกลางคนอิสราเอล และบุตรชายของหญิงอิสราเอล ทะเลาะกับชายอิสราเอล คนหนึ่งในค่าย^{๑๑} และบุตรชายหญิงอิสราเอลคนนั้นได้เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์และได้แข่งด่า เขาจึงนำตัวมาให้โมเสส (มารดาของเขาชื่อเซโลมิทบุตรสาวของดิบรีคนตระกูลดูาน)^{๑๒} เขาจึงจงจำชายคนนั้นไว้จนกว่านำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเป็นที่กระจ่างต่อเขาทั้งหลาย^{๑๓} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๑๔}“จงนำผู้ที่แข่งด่านั้นออกมาจากค่าย ให้บรรดาผู้ที่ได้ยินคำแข่งด่าเอามือของตนวางไว้บนศีรษะของเขา และให้บรรดาชุมนุมชนเอาหินขว้างเขาให้ตาย^{๑๕} และจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดแข่งด่าพระเจ้าของเขา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาป^{๑๖} ผู้ใดที่เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์จะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ และให้ชุมนุมชนทั้งหมดเอาหินขว้างเขา คนต่างดาวหรือชาวเมืองก็ดี เมื่อเขาเหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์ จะต้องถูกโทษถึงตาย^{๑๗} ผู้ที่ฆ่าคนตาย จะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่^{๑๘} ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องชดใช้สิ่งนั้น สัตว์แทนสัตว์^{๑๙} ถ้าผู้ใด

กระทำให้เพื่อนบ้านเสียโฉม เขากระทำให้เสียโฉมอย่างไร ก็ให้กระทำแก่เขาอย่างนั้น^{๒๐} กระดุกหักแทนกระดุกหัก ตาแทนตา ฟันแทนฟัน เขากระทำให้เสียโฉมอย่างไร เขาก็ต้องถูกทำให้เสียโฉมอย่างนั้น^{๒๑} ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องเสียค่าชดเชย และผู้ใดที่ฆ่าคนให้ผู้นั้นถูกโทษถึงตาย^{๒๒} เจ้าจึงมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับคนต่างด้าว และสำหรับชาวเมือง เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา^{๒๓} โมเสสก็บอกแก่คนอิสราเอลให้เขาพาคนที่เข่างัดนั้นออกมาจากค่าย และเอาหินขว้างเขา คนอิสราเอลกระทำดังนั้นตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

ปีสะบาโตแห่งการหยุดพักผ่อน

๒๕^๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสส ที่ภูเขาซีนาย ว่า^๒ “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายเข้าแผ่นดินที่เราให้เจ้านั้น จงให้แผ่นดินนั้นถือสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์^๓ เจ้าจงหวานพิชในนาของเจ้าทุกปี และจงลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้าและเก็บผลทุกปี^๔ แต่ในปีที่เจ็ดนั้นเป็นปีสะบาโตแห่งการหยุดพักผ่อนสำหรับแผ่นดิน เป็นปีสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ เจ้าอย่าหวานพิชในนา หรือลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้า^๕ สิ่งใดที่งอกขึ้นมาเอง เจ้าอย่าเก็บเกี่ยว อยู่นั่นเกิดอยู่ที่เถาอันเจ้ามิได้ตกแต่งก็อย่าเก็บ ให้เป็นปีที่แผ่นดินหยุดพักสงบ^๖ แผ่นดินในปีสะบาโตนั้นจะยังพืชผลให้แก่เจ้าทั้งหลาย คือแก่ตัวเจ้าเอง แก่ทาสชายทาสหญิงของเจ้า แก่ลูกจ้างของเจ้า และแก่คนต่างด้าวที่อยู่กับเจ้า^๗ พืชผลแห่งแผ่นดินทั้งสิ้น จะเป็นอาหารของสัตว์เลี้ยงของเจ้า และของสัตว์ป่าที่อยู่ในแผ่นดินของเจ้า

ทุกปีที่ห้าสิบคือปีเสียงแตร

^๘ เจ้าจงนับปีสะบาโตเจ็ดปีคือเจ็ดคูณเจ็ดปี เวลาปีสะบาโตเจ็ดปีจึงเป็นสี่สิบเก้าปีแก่เจ้า^๙ เจ้าจงให้เป่าแตรดังสนั่นในวันทีสิบเดือนที่เจ็ด เจ้าจงให้เป่าแตรทั่วแผ่นดินในวันทำการลบมลทิน^{๑๐} เจ้าจงถือปีที่ห้าสิบไว้เป็นปีริสุทธี และประกาศอิสราภาพแก่บรรดาคนที่อาศัยอยู่ทั่วแผ่นดินของเจ้า ให้เป็นปีเสียงแตรแก่เจ้า ให้ทุกคนกลับไปยังภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน และกลับไปสู่ครอบครัวของตน^{๑๑} ปีที่ห้าสิบนั้นเป็นปี

เสียงแตรของเจ้า ในปีนั้นเจ้าอย่าหวานพิชหรือเกี่ยวเก็บผลที่เกิดขึ้นมาเอง หรือเกี่ยวองุ่นจากเถาที่มีได้ตกแต่ง^{๑๒} เพราะเป็นปีเสียงแตร จะเป็นปีริสุทธีแก่เจ้า เจ้าจงรับประทานพืชผลที่งอกมาจากนาในปีนั้น^{๑๓} ในปีเสียงแตรนี้ให้ทุกคนกลับไปสู่ภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน^{๑๔} ถ้าเจ้าขายนาให้เพื่อนบ้านก็ดี หรือซื้อจากเพื่อนบ้านก็ดี เจ้าอย่าโกงกัน^{๑๕} ตามจำนวนปีหลังจากปีเสียงแตร เจ้าจงซื้อนาจากเพื่อนบ้านของเจ้า และให้เขาขายแก่เจ้าตามจำนวนปีที่ปลูกพืชได้^{๑๖} ถ้ามากปีก็ต้องเพิ่มราคาสูงขึ้น ถ้าน้อยปีเจ้าจงลดราคาให้ต่ำลง เพราะที่เขาขายนั้น เขาก็ขายตามจำนวนปีที่ปลูกพืช^{๑๗} เจ้าอย่าโกงกัน แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา^{๑๘} เพราะฉะนั้นเจ้าจงกระทำตามกฎหมายเกณฑ์ของเรา และรักษาคำตัดสินของเราและปฏิบัติตาม ดังนั้นเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นอย่างปลอดภัยได้^{๑๙} แผ่นดินจะอำนวยผลให้เจ้าได้รับประทานอย่างอิมหน่าและอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย^{๒๐} ถ้าเจ้าจะพูดว่า ‘ดูเถิด ถ้าเราทั้งหลายหวานหรือเกี่ยวพืชผลของเราไม่ได้ ในปีที่เจ็ดเราจะเอาอะไรรับประทาน’^{๒๑} เราจะบัญชาพรของเราให้มีเหนือเจ้าในปีที่หก เพื่อจะมีพืชผลพอสำหรับสามปี^{๒๒} เมื่อเจ้าหวานในปีที่แปดเจ้าจะรับประทานของเก่าของเจ้าจนปีที่เก้า เมื่อเจ้าได้พืชผลใหม่เข้ามาเจ้าก็ยิ่งรับประทานพืชผลเก่าของเจ้าอยู่^{๒๓} เจ้าทั้งหลายจะขายที่ดินของเจ้าให้ขาดไม่ได้เพราะว่าดินนั้นเป็นของเรา เพราะเจ้าเป็นคนต่างด้าว และเป็นคนอาศัยอยู่กับเรา^{๒๔} ทั่วไปในแผ่นดินที่เจ้ายึดถืออยู่ เจ้าจงให้มีการไถ่ถอนที่ดินคืน

การไถ่ถอนที่ดิน

^{๒๕} ถ้าพี่น้องของเจ้าอยากจนลง และขายที่ดินส่วนหนึ่งของเขา หากว่ามีผู้ใดในพี่น้องของเขามาไถ่ถอนที่นั้น ก็จงให้เขาไถ่ถอนที่ซึ่งพี่น้องของเขาขายไปนั้น^{๒๖} ถ้าชายคนนั้นไม่มีญาติมาไถ่ถอนให้ และตัวเขาสามารถจะไถ่ถอนเอง^{๒๗} ก็จงให้คนที่จะไถ่ถอนปีทั้งหลายที่เขาขายไป และเงินที่เหลือนั้นจงคืนให้แก่คนที่เขาขายให้และคนไถ่ก็เข้าอยู่ในที่ดินของเขาได้^{๒๘} แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะไถ่คืนมา ที่ดินที่เขาได้ขายไปจะคงอยู่

ในมือของผู้ซื้อจนถึงปีเสียงแตร และในปีเสียงแตรนี้ ที่ดินจะออกไปและเขาจะได้ที่ดินของเขากลับคืน ^{๒๙} ถ้าผู้ใดขายเรือนซึ่งอยู่ในเมืองที่มีกำแพง เมื่อขายไปแล้วให้เขาไถ่ถอนคืนได้ภายในหนึ่งปีแรก ให้เขามีสิทธิในการไถ่ถอนคืนได้หนึ่งปีเต็ม ^{๓๐} ถ้าในเวลาหนึ่งปีเต็มเขาไม่ทำการไถ่ถอน ก็ให้จัดการเสียให้ เป็นการแน่นอนว่า ผู้ที่ซื้อไม่มีสิทธิเหนือเรือนที่อยู่ในเมืองที่มีกำแพงนั้นสิทธิขาดแล้ว ตลอดชั่วอายุของเขา ในปีเสียงแตรเขาก็ไม่ต้องคืนให้ ^{๓๑} แต่เรือนในชนบทที่ไม่มีกำแพง ล้อมให้หับเข้าเป็นพวกเดียวกับท้องนาในประเทศนั้น คือไถ่ถอนคืนได้ และจะต้องคืนกลับให้เจ้าของเดิมในปีเสียงแตร ^{๓๒} แต่อย่างไรก็ตาม เมืองของคนเลวีหรือบ้านในเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ คนเลวีจะไถ่ถอนคืนได้ตลอดเวลา ^{๓๓} ถ้าผู้ใดซื้อของจากคนเลวี เรือนซึ่งถูกขายไปนั้นกับเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ ต้องกลับคืนในปีเสียงแตร เพราะเรือนทั้งหลายในหัวเมืองของพวกเลวีก็เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาท่ามกลางพวกอิสราเอล ^{๓๔} แต่ทุ่งนาที่ล้อมรอบหัวเมืองทั้งหลายของพวกเขานั้นจะขายไม่ได้ เพราะว่าเป็นกรรมสิทธิ์ถาวรของเขาทั้งหลาย

ข้อยกเว้นต่างๆ เรื่องการไถ่ถอนที่ดิน

^{๓๕} ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและเลี้ยงตัวเองอยู่กับเจ้าไม่ได้ เจ้าจะต้องชูก่าล้างเขาถึงเขาเป็นคนต่างด้าวหรือคนอาศัย เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับเจ้า ^{๓๖} อย่าเอาดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่มอะไรจากเขา แต่จงยำเกรงพระเจ้าเพื่อว่า พี่น้องของเจ้าจะอยู่ใกล้ชิดกับเจ้าได้ ^{๓๗} เจ้าอย่าให้เขายืมเงินด้วยคึดดอกเบี้ยหรืออย่าให้อาหารเพื่อเอากำไรจากเขา ^{๓๘} เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เจ้า และที่ จะเป็นพระเจ้าของเจ้า ^{๓๙} ถ้าพี่น้องที่อยู่ใกล้ชิดกับเจ้ายากจนลงและขายตัวให้แก่เจ้า เจ้าอย่าให้เขาทำงานเหมือนทาส ^{๔๐} ให้เขาอยู่กับเจ้าอย่างลูกจ้างหรือคนที่อาศัยอยู่ด้วย ให้เขาปรนนิบัติเจ้าไปถึงปีเสียงแตร ^{๔๑} แล้วเขาและลูกหลานของเขาจะออกไปจากเจ้ากลับไปสู่ครอบครัวของเขา และกลับไปอยู่ในที่ดินของบิดาของเขา ^{๔๒} เพราะว่า เขาทั้งหลายเป็นทาสของ

เราที่เราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เขาจะขายตัวเป็นทาสไม่ได้ ^{๔๓} เจ้าอย่าข่มขู่เขาให้ลำบาก แต่จงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า ^{๔๔} ส่วนทาสชายหญิงซึ่งจะมีได้ในนั้น เจ้าจะซื้อทาสชายหญิงจากท่ามกลางบรรดาประชาชนชาติที่อยู่ข้างเคียงเจ้าก็ได้ ^{๔๕} ยิ่งกว่านั้นเจ้าจะซื้อจากคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้าทั้งครอบครัวของเขาซึ่งเป็นคนเกิดในแผ่นดินของเจ้า และเขาจะตกเป็นทรัพย์สินของเจ้าก็ได้ ^{๔๖} เจ้าจะทำพินัยกรรมยกเขาให้แก่ลูกหลานของเจ้า ให้เป็นมรดกแก่เขาเป็นกรรมสิทธิ์ เจ้าใช้เขาได้อย่างทาสเป็นนิตย์ก็ได้ แต่เจ้าทั้งหลายอย่าปกครองพี่น้องคนอิสราเอลด้วยความรุนแรง

การไถ่ถอนคนอิสราเอลที่เป็นทาส

^{๔๗} ถ้าคนต่างด้าวหรือคนที่อาศัยอยู่กับเจ้ามีงมีขึ้น และพี่น้องของเจ้าที่อยู่ใกล้ชิดกับเขายากจนลง และขายตัวให้แก่คนต่างด้าวหรือผู้ที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้น หรือขายให้แก่ญาติคนหนึ่งคนใดของคนต่างด้าวนั้น ^{๔๘} เมื่อเขาขายตัวแล้วก็ให้มีการไถ่ถอน คือพี่น้องคนหนึ่งคนใดของเขาทำการไถ่ถอนเขาได้ ^{๔๙} หรือลุงหรือลูกพี่ลูกน้องจะทำการไถ่ถอนเขาก็ได้ หรือญาติสนิทของครอบครัวของเขาจะไถ่ถอนเขาก็ได้ หรือถ้าเขามีความสามารถ เขาจะไถ่ถอนตัวเองก็ได้ ^{๕๐} จงให้ผู้ขายตัวนับปีทั้งหลายที่ขายตัวกับผู้ที่ซื้อตัวเขาไปว่าเขาได้ขายตัวกี่ปีจนถึงปีเสียงแตร ค่าตัวของเขาเป็นค่าตามจำนวนปีเหล่านั้น เวลาที่เขาอยู่กับเจ้าของตัว เขานั้นคิดตามเวลาของลูกจ้าง ^{๕๑} ถ้ามีเวลาอีกหลายปี เขาต้องชำระเงินคืนเท่ากับเงินที่ถูกซื้อมา นับเป็นค่าไถ่ถอนตัวเขา ^{๕๒} ถ้ายังเหลือน้อยปีจะถึงปีเสียงแตร ก็ให้ผู้ขายตัวคิดกับผู้ซื้อตัวไว้เป็นราคาค่าไถ่ของเขานั้น และตามจำนวนปีเหล่านั้น เขาจะคืนเงินให้กับผู้ซื้อตัว ^{๕๓} ผู้ขายตัวนั้นจะต้องอยู่กับผู้ซื้อตัวตั้งลูกจ้างที่จ้างเป็นปี อย่าให้นายปกครองเขาอย่างกดขี่ในสายตาของเจ้า ^{๕๔} ถ้าเขาไม่ไถ่ถอนตามที่กล่าวมานี้ก็ให้ปล่อยเขาในปีเสียงแตร ทั้งเขาพร้อมกับลูกของเขา ^{๕๕} สำหรับเรา คนอิสราเอลเป็นทาสของเรา เขาเป็นทาสของเราที่เราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า”

พระราชบัญญัติต่างๆเรื่องวัน สะบาโตและรูปเคารพ

๒๖ ^{๑๐}“เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำรูปเคารพ หรือรูปแกะสลักสำหรับตัว หรือตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าตั้งสิ่งใดๆที่เป็นรูปสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยศิลาไว้ในแผ่นดินของเจ้า เพื่อแก่การกราบไหว้ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ^{๑๑}เจ้าจงถือรักษาสะบาโตทั้งหลายของเรา และคารวะต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์

พระพรสำหรับคนที่ประพฤติชอบธรรม

^{๑๒}“ถ้าเจ้าทั้งหลายดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษาบัญญัติของเรา และกระทำตาม ^{๑๓}“เราจะประทานฝนตามฤดูแก่เจ้า และแผ่นดินจะเกิดพืชผล และต้นไม้ในทุ่งจะบังเกิดผล ^{๑๔} และเวลานวดข้าว จะเนิ่นนานถึงฤดูเก็บผลองุ่น และฤดูเก็บผลองุ่นจะเนิ่นนานไปถึงฤดูหว่าน และเจ้าจะรับประทานอาหารอย่างอิมหนา และอยู่ในแผ่นดินของเจ้าอย่างปลอดภัย ^{๑๕} เราจะทำให้มีความสงบสุขในแผ่นดิน เจ้าทั้งหลายจะนอนลง และไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เจ้ากลัว เราจะทำสัตว์ร้ายจากแผ่นดินและดาบจะไม่ผ่านแผ่นดินของเจ้าเลย ^{๑๖} เจ้าจะขับไล่ศัตรูของเจ้า และเขาทั้งหลายจะล้มลงต่อหน้าเจ้าด้วยดาบ ^{๑๗} พวกเจ้าห้าคนจะขับไล่ศัตรูร้อยคน และพวกเจ้าร้อยคนจะขับไล่ศัตรูหมื่นคนให้กระจัดกระจายไป และศัตรูของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบต่อหน้าเจ้า ^{๑๘} เพราะเราจะคิดถึงเจ้า จะกระทำให้เจ้ามีลูกดอกและทวีมากขึ้น และตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า ^{๑๙} เจ้าจะได้รับประทานของที่สะสมไว้นาน และเจ้าจะต้องเอาของเกาออกไปเพราะเหตุของใหม่นั้น ^{๒๐} และเราจะตั้งผลผลิตของเราไว้ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และจิตใจของเราจะไม่เกลียดเจ้า ^{๒๑} เราจะดำเนินในหมู่พวกเจ้า และจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นพลไพร่ของเรา ^{๒๒} เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเจ้าจะมีได้เป็นทาสของเขา เราได้หักคานแอกของเจ้าออกเสีย เพื่อให้เจ้ายืนตัวตรงได้

โทษต่างๆที่เป็นผลแห่งความบาป

^{๑๔}“แต่ ถ้าเจ้ามิได้เชื่อฟังเรา และจะไม่กระทำตามบัญญัติทั้งหมดเหล่านี้ ^{๑๕} ถ้าเจ้าปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเรา และใจของเจ้าเกลียดชัง ต่อคำตักเตือนของเรา เจ้าจึงไม่กระทำตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา แต่ทำลายพันธสัญญาของเรา ^{๑๖} เราก็จะกระทำดังนี้แก่เจ้า คือเราจะตั้งความหวาดกลัวต่อหน้าเจ้า ความฝ่ายพอม และความเจ็บไข้ ซึ่งทำให้นัยนตาทรูดูโหมม และกระทำให้จิตใจเศร้าหมอง เจ้าทั้งหลายจะหว่านพืชไว้เสียเปล่า เพราะศัตรูของเจ้าจะมากิน ^{๑๗} เราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้อเจ้า เจ้าจะล้มตายต่อหน้าศัตรูของเจ้าทั้งหลาย คนที่เกลียดชังเจ้าจะปกครองอยู่เหนือเจ้า เจ้าจะหลบหนีไปทั้งที่ไม่มีใครไล่ติดตาม ^{๑๘} ถ้าเจ้าทั้งหลายยังไม่เชื่อฟังเราเพราะสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงจะลงโทษเจ้าทั้งหลายให้ทวีขึ้นอีกเจ็ดเท่า เพราะการบาปของเจ้า ^{๑๙} เราจะทำลายความเห่อเหิมในกำลังอำนาจของเจ้า เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์ของเจ้าเหมือนเหล็ก และพื้นดินของเจ้าเหมือนทองสัมฤทธิ์ ^{๒๐} เจ้าทั้งหลายจะเปลืองกำลังเสียเปล่าๆ เพราะว่าแผ่นดินของเจ้าจะไม่มีพืชผล และต้นไม้ในแผ่นดินก็จะไม่บังเกิดผล ^{๒๑} ถ้าเจ้ายังดำเนินขัดแย้งเราอยู่ และไม่เชื่อฟังเรา เราจะนำภัยพิบัติให้ทวีอีกเจ็ดเท่ามายังเจ้าตามการบาปทั้งหลายของเจ้า ^{๒๒} เราจะปล่อยสัตว์ป่าเข้ามาท่ามกลางพวกเจ้าด้วย มันจะแย่งชิงลูกหลานของเจ้า และทำลายสัตว์ใช้งานของเจ้า และทำให้เจ้าเหลืออัน้อย และถนนหลวงของเจ้าก็จะร้างเปล่าไป ^{๒๓} และถ้าด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้ายังไม่หันมาหาเรา และยังคงดำเนินการขัดแย้งเราอยู่ ^{๒๔} แล้วเราจะดำเนินการขัดแย้งเจ้าทั้งหลายด้วย และจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า ^{๒๕} เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า ซึ่งลงโทษเจ้าตามพันธสัญญา ถ้าเจ้าเข้ามารวมกันอยู่ในในเมือง เราจะนำโรคภัยมาในหมู่พวกเจ้า และเจ้าจะตกอยู่ในมือของศัตรู ^{๒๖} เมื่อเราทำลายเสบียงอาหารของเจ้า ผู้หญิงสิบคนจะบึงขนมของเจ้าด้วยเตาอบอันเดียว แล้วเอาขนมมาซึ่งให้เจ้า เจ้าจะรับประทานแต่จะไม่อิ่ม ^{๒๗} แล้วถ้าเป็นอย่างนี้แล้ว เจ้ายังไม่เชื่อฟังเรา แต่ดำเนินการขัดแย้งเรา ^{๒๘} เรา

จะดำเนินการขัดแย้งเจ้าอย่างรุนแรง และเราเองจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า ^{๒๙} เจ้าจะกินเนื้อบุตรชายของเจ้า และเจ้าจะกินเนื้อบุตรสาวของเจ้า ^{๓๐} เราจะทำลายปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้า และตัดทำลายรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า และโยนศพของเจ้าลงเหนือซากรูปเคารพของเจ้า และจิตใจของเราจะเกลียดชังเจ้า ^{๓๑} เราจะให้เมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้าร้างไป และเราจะไม่ดมกลิ่นอันหอมหวานของเจ้า

คำพยากรณ์ถึงการเป็นเชลยและการกระจัดกระจายไป

^{๓๒} และเราจะนำแผ่นดินนั้นไปสู่การรกร้างและศัตรูของเจ้าที่อาศัยอยู่ในนั้นจะตกตะลึงกับ แผ่นดินนั้น ^{๓๓} และเราจะให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และเราจะชักดาบออกมาไล่ตามเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะรกร้าง และเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งเสียเปล่าๆ ^{๓๔} แผ่นดินจะขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมันตราบเท่าที่แผ่นดินนั้นยังว่างเปล่าอยู่ และเจ้าต้องไปอยู่ในแผ่นดินของศัตรู ซึ่งขณะนั้นแผ่นดินก็จะได้หยุดพัก และขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมันตราบเท่าที่แผ่นดินยังว่างเปล่าอยู่ มันก็จะได้หยุดพัก เพราะมิได้หยุดพักในสะบาโตของพวกเจ้าขณะเมื่อเจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ^{๓๕} ส่วนพวกเจ้าทั้งหลายที่ยังเหลืออยู่เราจะให้เขามีใจอ่อนแอในแผ่นดินของศัตรู จนเสียงใบไม้ไหวจะไล่ตามเขา และเขาจะหิวเหมือนคนหนีจากดาบ และเขาจะล้มลงทั้งที่ไม่มีคนไล่ติดตาม ^{๓๖} และเขาทั้งหลายจะล้มลงทับกันและกัน เหมือนคนหนีดาบทั้งที่ไม่มีคนตามมา และเจ้าจะไม่มีกำลังต่อต้านศัตรูของเจ้า ^{๓๗} เจ้าทั้งหลายจะพินาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และแผ่นดินของศัตรูของเจ้าจะกินเจ้าเสีย ^{๓๘} ส่วนเจ้าทั้งหลายที่เหลืออยู่จะทรุดโทรมไปในแผ่นดินศัตรูของเจ้านั้น เพราะความชั่วช้าของตน และเพราะความชั่วช้าของบรรพบุรุษของตน เขาจะต้องทรุดโทรมไปอย่างบรรพบุรุษด้วย

พระเจ้าจะทรงรักษาพันธสัญญาของพระองค์ต่ออับราฮัม

^{๓๙} แต่ถ้าเขาทั้งหลายสารภาพความชั่วช้าของเขา และความชั่วช้าของบรรพบุรุษ ซึ่งเขาทั้งหลายกระทำการละเมิดต่อเรา ด้วยการละเมิดของเขาเหล่านั้น และที่ได้ดำเนินการขัดแย้งเราด้วย ^{๔๐} และเราจึงดำเนินการขัดแย้งเขาทั้งหลายด้วย และได้นำเขาเข้าแผ่นดินแห่ง ศัตรู ของเขา ถ้า เมื่อ นั้น จิตใจอันนอกรีตของเขาถ่อมลงแล้ว และเขายอมรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขาแล้ว ^{๔๑} เราจึงจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออับราฮัม และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออิสอัค และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น ^{๔๒} แต่แผ่นดินจะต้องถูกละไว้จากเขา และจะได้ขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมันขณะที่มันยังว่างเปล่าอยู่โดยไม่มีพวกเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะยอมรับการลงโทษในความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้รังเกียจคำตัดสินของเรา และเพราะจิตใจของเขาเกลียดชังกฎเกณฑ์ของเรา ^{๔๓} ถึงเพียงนั้นก็ดี เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในแผ่นดินศัตรูของเขา เราจะไม่ละทิ้งเขา เราจะไม่เกลียดชังเขาถึงกับจะทำลายเขาเสียให้หมดทีเดียว และทำลายพันธสัญญาซึ่งมีกับเขาเสีย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ^{๔๔} เพราะเห็นแก่เขา เรา จะ รัลึกถึงพันธสัญญาซึ่งมีต่อบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเราได้พาเขาออกมาจาก แผ่นดินอียิปต์ท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของเขา เราคือพระเยโฮวาห์” ^{๔๕} สิ่งเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสิน และพระราชบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ ระหว่าง พระองค์ กับ ชนชาติอิสราเอลบนภูเขาซีนายโดยมือโมเสส

พระราชบัญญัติต่างๆ เรื่องการปฏิญาณ

๒๗ ^๑ พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใด ปฏิญาณ เป็น พิเศษ ไว้ บุคคล ผู้ ที่ ถูก ปฏิญาณ ไว้ นั้น เป็น ของ พระเยโฮวาห์ ตามราคา ของ ท่าน ^๒ ให้ เจ้า กำหนด ราคา ดังนี้ ผู้ชาย อายุ ตั้งแต่ ยี่สิบ ถึง หกสิบ ปี จะ เป็น ค่าเงินห้าสิบบเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ์ ^๓ ถ้าผู้ นั้น เป็น ผู้หญิง ให้ เจ้า กำหนด ราคา เป็น

ค่าเงินสามสิบเซเชล ๕ ถ้าผู้หนึ่งอายุห้าขวบ ถึงยี่สิบปี ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงิน ยี่สิบเซเชล และผู้หญิงสิบเซเชล ๖ ถ้าผู้หนึ่ง อายุหนึ่งเดือนถึงห้าขวบ ให้เจ้ากำหนดราคา ผู้ชายเป็นค่าเงินห้าเซเชล ให้เจ้ากำหนดราคา ผู้หญิงเป็นเงินสามเซเชล ๗ ถ้าเป็นบุคคลอายุ ตั้งแต่หกสิบปีขึ้นไป ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชาย เป็นค่าเงินสิบห้าเซเชล และผู้หญิงเป็นสิบเซ เชล ๘ แต่ถ้าผู้หนึ่งเป็นคนจนมีน้อยกว่าค่าตัว ก็ให้เขาไปหาปุโรหิต ให้ปุโรหิตกำหนดราคา ตามกำลังของผู้ที่ปฏิญาณ ปุโรหิตจะกำหนด ราคาของคนนั้น ๙ ถ้าเป็นสัตว์อย่างที่มีมนุษย์ นำมาถวาย พระเยโฮวาห์ สิ่งใดๆ ที่มีมนุษย์ ถวายแด่พระเยโฮวาห์ถือว่าเป็นของบริสุทธิ์ ๑๐ อย่าให้เขาทำอะไรมาแทนหรือเปลี่ยน เอา ติมาเปลี่ยนไม่ดี หรือเอาไม่ดีมาเปลี่ยนดี ถ้า เขาทำการเปลี่ยนสัตว์ ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยน และตัวที่ถูกเปลี่ยนจะต้องบริสุทธิ์ ๑๑ ถ้าเป็น สัตว์ มลทิน ซึ่งไม่พึง นำมา ถวายแด่ พระเย โฮวาห์ ให้ผู้หนึ่งนำสัตว์ตัวนั้น ไปหาปุโรหิต ๑๒ แล้วปุโรหิตจะตีค่าว่าเป็นของดีของไม่ดี ท่านผู้เป็นปุโรหิตกำหนดราคาเท่าใดก็ให้เป็น เท่านั้น ๑๓ แต่ถ้าเขาจะฆ่าได้สัตว์นั้นก็ให้เขา เพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาที่ดีไว้ ๑๔ เมื่อคน ใดถวาย เรือของ ตนไว้ เป็นของบริสุทธิ์แด่ พระเยโฮวาห์ ปุโรหิตต้องกำหนด ราคาตาม ดีไม่ดี ปุโรหิต กำหนด ราคาเท่าใดก็ให้เป็น เท่านั้น ๑๕ ถ้าผู้ที่ถวายเรือไว้ประสงค์จะไถ่ เรือของเขา ก็ให้ผู้หนึ่งเพิ่มเงินอีกหนึ่งในห้าของราคาเรือที่ดีไว้ แล้วเรือนั้นจึงตก เป็นของเขาได้ ๑๖ ถ้าผู้ใดถวายที่ดินส่วนหนึ่ง แด่พระเยโฮวาห์ซึ่งเป็นมรดกตกแก่เขา ให้ เจ้ากำหนด ราคาของ ที่ดินตาม จำนวน เมล็ด พืชที่หว่านลงในดินนั้น ถ้าที่นาใช้เมล็ดข้าว บาร์เลย์หนึ่งโฮเมอร์ ให้กำหนดราคาเป็นเงิน ห้าสิบ เซเชล ๑๗ ถ้าเขาถวาย นาในปีเสี่ยง แตร ก็ให้คงเดิม ราคาที่เจ้ากำหนด ๑๘ แต่ ถ้าเขาถวาย ที่นาภายหลังปีเสี่ยง แตร ก็ให้ ปุโรหิตคำนวณค่าเงินตามจำนวนปีที่เหลืออยู่ กว่าจะถึงปีเสี่ยง แตร ให้หักเสียจากราคาที่ เจ้ากำหนด ๑๙ ถ้าผู้ที่ถวายนาประสงค์จะไถ่ นานนั้นก็ให้เขาเพิ่มค่าเงินอีกหนึ่งในห้าของ กำหนดราคาที่ดีไว้ แล้วนาหนึ่งจะเป็นของเขา ๒๐ แต่ถ้าเขาไม่ประสงค์ที่จะไถ่ นาหรือเขาได้ ขายนานนี้ให้แก่อีกคนหนึ่งแล้ว ก็อย่าให้ไถ่ อีกเลย ๒๑ แต่นานนี้เมื่อออกไปในปีเสี่ยงแตร

ก็เป็นของบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ คุณนาที่ ตั้งถวายจึง เป็นของปุโรหิต ๒๒ ถ้าคนใดซื้อ นามาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งไม่ใช่ส่วน มรดกที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ๒๓ ปุโรหิต จะคำนวณค่านานับจนถึงปีเสี่ยงแตร ในวัน นั้นเจ้าของนาต้องถวายเงินเท่าที่กำหนดค่านา ที่ดีไว้ เป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ๒๔ พอ ถึงปีเสี่ยง แตรนาหนึ่งต้องยกไปตกแก่ผู้ที่ ขายให้ เขาซึ่งเป็นเจ้าของเดิม ตามมรดกที่ ตก มา เป็นของ เขา ๒๕ การกำหนด ราคาทุก อย่าง จะ ต้องเป็นไปตาม ค่า เงิน เซเชล ของ สถานบริสุทธิ์ ยี่สิบเก-ราห์เป็นหนึ่งในเซเชล

อย่าให้ใครขายลูกสัตว์ หั้วปีหรือสิ่งที่ถวายแล้ว

๒๖ แต่ ลูก สัตว์ หั้วปี นั้นอย่า ให้ ใคร นำ มา ถวาย เพราะ ที่เป็นสัตว์ หั้วปี ก็ ตก เป็น ของ พระเยโฮวาห์แล้ว วัวก็ดี แกะก็ดี เป็นของ พระเยโฮวาห์ ๒๗ ถ้าเป็นสัตว์มลทินจงให้เขา ซื้อคืนตามกำหนดราคาของเจ้า โดยเพิ่มหนึ่งในห้าของกำหนดราคาที่ดีไว้ ถ้าเขาไม่ไถ่ก็ ให้ขายเสียตามกำหนดราคาที่ดีไว้ ๒๘ แต่สิ่ง ใดที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่เขามียอยู่ ไม่ว่าเป็นคนหรือสัตว์ หรือที่นาอันเป็นมรดก ตกแก่เขาจะขายหรือไถ่ไม่ได้เลย เพราะสิ่ง ที่ถวายแล้วเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดแด่พระเยโฮ วาห์ ๒๙ ทุกสิ่งที่ถูกถวายแล้ว คือสิ่งที่ต้อง ทำลายเสียจากมนุษย์ อย่าให้ไถ่ถอน แต่ต้อง ถูกฆ่าเสียแน่นอน

สิบชักหนึ่งทั้งสิ้นเป็นของพระเยโฮวาห์

๓๐ สิบชักหนึ่งทั้งสิ้นที่ได้จากแผ่นดิน เป็น พืชที่ได้จากแผ่นดินก็ดี หรือผลจากต้นไม้ก็ดี เป็นของพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระ เยโฮวาห์ ๓๑ ถ้าคนใดประสงค์จะไถ่สิบชัก หนึ่งส่วนใดของเขา เขาต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของสิบชักหนึ่งนั้น ๓๒ และสิบชักหนึ่งที่ได้ มาจากฝูงวัว หรือฝูงแพะแกะ คือสัตว์หนึ่งใน สิบตัวที่ลอดไถ่ไม่เท่าของผู้เลี้ยง จะเป็นสิ่ง บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ๓๓ อย่าให้พิจารณา ว่าดีหรือไม่ดี อย่าให้เขาสับเปลี่ยน ถ้าเขา สับเปลี่ยน ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนกับตัวที่ถูก เปลี่ยนเป็นของบริสุทธิ์ ไถ่ไม่ได้ ๓๔ เหล่านี้ เป็นบทบัญญัติที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติไว้ กับโมเสสสำหรับคนอิสราเอลบนภูเขาซีนาย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

กัณฑ์ดารวิถี

เล่มนี้เป็นเล่มที่สี่ในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทาทักเล่มนี้เรียกว่า “กัณฑ์ดารวิถี” เพราะว่าการนับจำนวนคนของอิสราเอลได้บันทึกไว้ในเล่มนี้ อีกชื่อหนึ่งสำหรับเล่มนี้ก็คือ “หนังสือเกี่ยวกับการเดินทาง” เพราะว่าเล่มนี้เริ่มต้นเมื่อประชาชนอิสราเอลอยู่ที่ภูเขาซีนายแล้วสิ้นสุดลงเมื่อพวกเขาตั้งค่ายที่เขตแดนฝ่ายเหนือของประเทศโมอับที่แม่น้ำจอร์แดน และตอนนั้น ชาวอิสราเอลกำลังวางแผนที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนแล้วเข้าไปอยู่ในแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับพวกเขา ตามประวัติศาสตร์เล่มนี้ ต่อจากหนังสืออพยพแล้ว หนังสือเลวีนิติ ซึ่งเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของพระเจ้า อยู่ระหว่างสองเล่มนี้

มีอยู่สองบทที่บันทึกจำนวนคนของอิสราเอล คือบทที่ ๑ และ ๒๖ ที่เหลือบันทึกการเดินทางของชนชาติอิสราเอลจากภูเขาซีนายไปถึงแม่น้ำจอร์แดน

การนับบรรดาผู้ชายที่สามารถเข้าสงครามได้

๑ ณ วันที่หนึ่งเดือนที่สองปีที่สองตั้งแต่พระเจ้าโฮวาทร์สกับโมเสสในพลับพลาแห่งชุมนุม ณ ถิ่นทูลกันดารซีนายว่า ^๒“เจ้าจงนับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ^๓ตั้งแต่อายุได้ยี่สิบปีขึ้นไป บรรดาคนที่ออกรบได้ ในกองทัพพวกอิสราเอล เจ้ากับอาโรนจงจัดตั้งเขาทั้งหลายไว้เป็นกองๆ ^๔และจงมีคนอยู่ด้วยเจ้าจากทุกตระกูล ทุกคนนั้นให้เป็นที่หน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา ^๕และเหล่านี้คือชื่อชายทั้งปวงที่จะยืนอยู่กับเจ้าคือ เอลิชูร์บุตรชายเซเดเออร์ จากตระกูลรูเบน ^๖เชลูมีเอลบุตรชายสุริชัตตัย จากตระกูลสิเมโอน ^๗นาโชนบุตรชายอัมมีนาตบ จากตระกูลยูดาห์ ^๘เนธันเอลบุตรชายศูอาร์ จากตระกูลอิสสาคาร์ ^๙เอลีอับบุตรชายเฮโลน จากตระกูลเศบูลุน ^{๑๐}จากลูกหลานของโยเซฟ มีเอลี

ชามานบุตรชายอัมมีฮูด จากตระกูลเอฟราอิม และ กามาลีเอลบุตรชายเปตาซูร์ จากตระกูลมันเสส ^{๑๑}อาบีตันบุตรชายกิเดโอนี จากตระกูลเบนยามิน ^{๑๒}อาทียเอเซอร์บุตรชายอัมมีชัตตัย จากตระกูลดาน ^{๑๓}ปากีเอลบุตรชายไอคราน จากตระกูลอาเซอร์ ^{๑๔}เอเลียสาฟบุตรชายเดอเอล จากตระกูลกาต ^{๑๕}อาทียารบุตรชายเอเนน จากตระกูลนัฟทาลี ^{๑๖}คนเหล่านี้เป็นคนที่ชุมนุมชนเลือกให้เป็นประมุขแห่งตระกูลของบรรพบุรุษของเขา เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆ ^{๑๗}โมเสสและอาโรนได้นำคนเหล่านี้ที่ระบุชื่อมาแล้ว ^{๑๘}และในวันที่หนึ่งเดือนที่สองคนเหล่านี้ก็เรียกประชุมชนทั้งหมด เขามาขึ้นทะเบียนตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อเรียงตัวคนทั้งปวงที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ^{๑๙}ตามที่พระเจ้าโฮวาทร์สสั่งโมเสสไว้ ท่านจึงนับคนที่ถิ่นทูลกันดารซีนายดังนี้ ^{๒๐}คนรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด ^{๒๑}จำนวนคนในตระกูลรูเบนเป็นสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน ^{๒๒}คนสิเมโอน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ทุกคนที่เขา นับตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด ^{๒๓}จำนวนคนในตระกูลสิเมโอนเป็นห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน ^{๒๔}คนกาต โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่ มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด ^{๒๕}จำนวนคนในตระกูลกาตเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน ^{๒๖}คนยูดาห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่ มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด ^{๒๗}จำนวนคนในตระกูลยูดาห์เป็นเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน ^{๒๘}คนอิสสาคาร์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่ มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด ^{๒๙}จำนวนคนในตระกูลอิสสาคาร์เป็นห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน ^{๓๐}คนเศบูลุน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่

มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด ^{๓๑}จำนวนคนในตระกูลเศบูลุนเป็นห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน ^{๓๒}จากลูกหลานของโยเซฟ คือคนเอฟราอิม โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด ^{๓๓}จำนวนคนในตระกูลเอฟราอิมเป็นสี่หมื่นห้าร้อยคน ^{๓๔}คนมนัสเสห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด ^{๓๕}จำนวนคนในตระกูลมนัสเสห์เป็นสามหมื่นสองพันสองร้อยคน ^{๓๖}คนเบนยามิน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด ^{๓๗}จำนวนคนในตระกูลเบนยามินเป็นสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน ^{๓๘}คนดาน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด ^{๓๙}จำนวนคนในตระกูลดานเป็นหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน ^{๔๐}คนอาเซอร์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด ^{๔๑}จำนวนคนในตระกูลอาเซอร์เป็นสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน ^{๔๒}คนนัฟทาลี โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบได้ทั้งหมด ^{๔๓}จำนวนคนในตระกูลนัฟทาลีเป็นห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน ^{๔๔}จำนวนคนเหล่านี้เป็นคนที่โมเสสกับอาโรน และประมุขทั้งสิบสองคนของคนอิสราเอล ผู้แทนเรือนบรรพบุรุษของตุนได้ นับไว้ ^{๔๕}ฉะนั้นจำนวนคนอิสราเอลทั้งหมดที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ทุกคนในอิสราเอล ซึ่งออกรบได้ ^{๔๖}จำนวนคนทั้งหมดที่นับนั้นเป็นหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน ^{๔๗}แต่มิได้นับคนเลวี ตามตระกูลบรรพบุรุษของตนรวมด้วย ^{๔๘}เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

คนเลวีไม่ต้องเข้าสงคราม

^{๔๙}“เฉพาะตระกูลเลวีเจ้าอย่านับและอย่าทำสามะโนครว้ไว้ในคนอิสราเอล ^{๕๐}แต่เจ้า

จงตั้งคนเลวีไว้สำหรับพลับพลาพระโอวาท สำหรับบรรดาเครื่องใช้กับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพลับพลา ให้เขาชนพลับพลาและบรรดาเครื่องใช้ กับปฏิบัติงานพลับพลา และตั้งเต็นท์ที่อยู่รอบพลับพลา ^{๕๑}เมื่อจะยกพลับพลาไป คนเลวีจะต้องรื้อพลับพลาลง และเมื่อจะตั้งพลับพลาขึ้นก็ให้คนเลวีเป็นผู้จัดตั้ง ผู้อื่นเข้ามาใกล้พลับพลา ผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตาย ^{๕๒}ให้คนอิสราเอลตั้งเต็นท์ตามที่ของตนแต่ละพวก และแต่ละคนตามค่ายของตน และแต่ละคนตามธงตระกูลของตน ^{๕๓}แต่ให้คนเลวีตั้งเต็นท์รอบพลับพลาพระโอวาท เพื่อมิให้พระพิโรธเกิดเหนือชุมนุมชนอิสราเอล ให้ตระกูลเลวีปฏิบัติงานพลับพลาพระโอวาท” ^{๕๔}คนอิสราเอลก็กระทำให้ตามนั้น เขาทั้งหลายกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

การจัดค่ายและผู้นำให้แก่แต่ละตระกูล

๒ ^๑พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ^๒“ให้คนอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ตามธงของตนทุกคน ตามธงตราเรือนบรรพบุรุษของตน ให้ตั้งเต็นท์หันหน้าเข้าหาพลับพลาแห่งชุมนุมทุกด้าน ^๓พวกที่ตั้งค่ายด้านตะวันออกทางดวงอาทิตย์ขึ้น ให้เป็นของธงค่ายยูดาห์ตามกองของเขา นาโชนบุตรชายอัมมีนาคับจะเป็นนายกองของคนยูดาห์ ^๔พลโยธาที่นับไว้นี้มีเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน ^๕ให้ตระกูลอิสสาคาร์ตั้งค่ายเรียงถัดมา เนธันเอลบุตรชายศุอาร์จะเป็นนายกองของคนอิสสาคาร์ ^๖พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน ^๗ให้ตระกูลเศบูลุนเรียงถัดยูดาห์ไป เอลีอับบุตรชายเฮโลนจะเป็นนายกองของคนเศบูลุน ^๘พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน ^๙จำนวนชนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายยูดาห์ตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนแปดหมื่นหกพันสี่ร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะยกไปก่อน ^{๑๐}ให้ธงค่ายของรูเบนตั้งทางทิศใต้ตามกองของเขา เอลีชูร์บุตรชายเซเดเออร์จะเป็นนายกองของคนรูเบน ^{๑๑}พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน ^{๑๒}ให้ตระกูลสิเมโอนตั้งค่ายเรียงถัดมา เชลูมิเอลบุตรชายสุริชัดดัยจะเป็นนายกองของคนสิเมโอน ^{๑๓}พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน ^{๑๔}ให้ตระกูลกาตเรียงถัดรูเบนไป เอลียาสาฟบุตรชายเรอู

เอลจะเป็นนายกองของคนกาด ^{๑๔}พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นห้าพันหก ร้อยห้าสิบคน ^{๑๖}จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายรูเบนตามกองของเขาเป็นหนึ่งในแสนห้าหมื่นหนึ่งพันสี่ร้อยห้าสิบคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่สอง ^{๑๗}แล้วให้ยกพลไปพลแห่งชุมนุมเดินตามไป ให้ค่ายคนเลวีอยู่กลางกระบวนค่าย เขาตั้งค่ายอยู่อันดับใดก็ให้ออกเดินไปตามอันดับนั้น ทุกค่ายตามอันดับตามธงตระกูลของตน ^{๑๘}ให้ธงค่ายของเอฟราอิมตั้งทางทิศตะวันตกตามกองของเขา เอลีซามาบุตรชายอัม มีสุดจะเป็นนายกองของคนเอฟราอิม ^{๑๙}พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นห้าร้อยคน ^{๒๐}ให้คนตระกูลมนัสเสห์เรียงถัดมา กามาลีเอลบุตรชายเปตาซัวร์จะเป็นนายกองของคนมนัสเสห์ ^{๒๑}พลโยธาที่นับไว้นี้มีสามหมื่นสองพันสอง ร้อยคน ^{๒๒}ให้ตระกูลเบนยามินเรียงถัดเอฟราอิมไป อาบีดันบุตรชายกิเดโอนีจะเป็นนายกองของคนเบนยามิน ^{๒๓}พลโยธาที่นับไว้นี้มีสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน ^{๒๔}จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายเอฟราอิมตามกองของเขาเป็นหนึ่งในแสนแปดพันหนึ่ง ร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่สาม ^{๒๕}ให้ธงค่ายของดานตั้งทางทิศเหนือตามกองของเขา อาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีซัดดัยจะเป็นนายกองของคนดาน ^{๒๖}พลโยธาที่นับไว้นี้มีหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน ^{๒๗}ให้ตระกูลอาเซอร์ตั้งค่ายเรียงถัดมา ปากีเอลบุตรชายโอครานจะเป็นนายกองของคนอาเซอร์ ^{๒๘}พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน ^{๒๙}ให้ตระกูลนัฟทาลีเรียงถัดดานไป อาหิราบุตรชายเอนันจะเป็นนายกองของคนนัฟทาลี ^{๓๐}พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน ^{๓๑}จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายดาน เป็นหนึ่งในแสนห้าหมื่นเจ็ดพันหก ร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกสุดท้าย เดินตามธงตระกูลของตน” ^{๓๒}คนเหล่านี้เป็นชนชาติอิสราเอลที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ คนทั้งหมดที่อยู่ในค่ายนับตามกอง มีหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน ^{๓๓}แต่มีได้นับพวกเลวีรวมเข้าในคนอิสราเอลตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส ^{๓๔}คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น เขาทั้งหลายตั้งค่ายอยู่ตามธง และยกออกเดินไป ทุกคนตาม

ครอบครัวของตน ตามเรือนบรรพบุรุษของตน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

พวกปุโรหิตและคนเลวีถูกแยกตั้งไว้

๓ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอาโรนและโมเสส ครั้ง เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสบุรุษเขาซีนาย ^๒ชื่อบุตรชายของอาโรนมีดังนี้ นาดับบุตรหาวี อابیฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ ^๓นี่แหละเป็นชื่อบุตรชายของอาโรนที่ได้เจิมไว้เป็นปุโรหิต เป็นผู้ที่ทำนุสถาปนาไว้ให้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต ^๔แต่นาดับและอابیฮูตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เมื่อเขาเอาไฟที่ผิดรูปแบบมาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ถิ่นทุรกันดารซีนาย และต่างก็ไม่มีบุตร ดังนั้นเอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงได้ปรนนิบัติในตำแหน่งปุโรหิตอยู่ในสายตาของอาโรนบิดาของเขา ^๕พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^๖“จงนำตระกูลเลวีเข้ามาใกล้ และตั้งเขาไว้ต่อหน้าอาโรนปุโรหิต ให้เขาปรนนิบัติอาโรน ^๗เขาจะปฏิบัติหน้าที่แทนอาโรนและแทนชุมนุมชนทั้งหมด หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ขณะเขาปฏิบัติงานที่พลับพลา ^๘เขาจะดูแลบรรดาเครื่องใช้ของพลับพลาแห่งชุมนุม และปฏิบัติหน้าที่แทนคนอิสราเอล เมื่อเขาปฏิบัติงานที่พลับพลา ^๙จงมอบคนเลวีไว้กับอาโรนและกับบุตรชายทั้งหลายของอาโรน เขาทั้งหลายรับเลือกจากคนอิสราเอลมอบไว้กับอาโรนแล้ว ^{๑๐}เจ้าจงแต่งตั้งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้ปฏิบัติงานตามตำแหน่งปุโรหิต แต่คนอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย” ^{๑๑}และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๑๒}“ดูเถิด เราเองได้เลือกคนเลวีจากคนอิสราเอลแทนบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอลที่คลอดจากครรภ์มารดา ก่อน คนเลวีจะเป็นของเรา ^{๑๓}เพราะบรรดาบุตรหัวปีเป็นของเรา ในวันที่เราได้ประหารชีวิต บุตรหัวปีทั้งหลายในประเทศอียิปต์นั้น เราได้เลือกบรรดาบุตรหัวปีในอิสราเอล ทั้งมนุษย์และสัตว์ เตียร์จฉานไว้เป็นของเราทั้งหลายเหล่านี้ต้องเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์”

แต่ละครอบครัวของคนเลวี คือ เกอร์โซน โคฮาท และเมราวี

๑๔ พระ เยโฮวาห์ ตรัส กับ โมเสส ที่ ถิ่น
ทูลกัณฑ์ดารวาลี ว่า ๑๕ “จง นับ คนเลวี ตาม
เรือนบรรพบุรุษและตามครอบครัว คือท่าน
จง นับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่ง
ขึ้นไป” ๑๖ โมเสสจึงได้นับเขาทั้งหลายตามพระ
คำรัสของพระเยโฮวาห์ดังที่พระองค์ตรัส
สั่งไว้ ๑๗ ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของ เลวี
คือเกอร์โซน โคฮาท และ เมราวี ๑๘ ชื่อ
บุตรชายของเกอร์โซนตามครอบครัว คือลิบ
นี่ และ ชิเมอี ๑๙ บุตรชายของโคฮาทตาม
ครอบครัว คืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และ
อุสซีเอล ๒๐ และบุตรชายของ เมราวีตาม
ครอบครัว คือมาลี และมุซึนี่เป็นครอบครัว
คนเลวี ตามเรือนบรรพบุรุษของเขา ๒๑ วงศ์
เกอร์โซนมีครอบครัวลิบนี่และครอบครัวชิเม
อี เหล่านี้เป็นครอบครัวเกอร์โซน ๒๒ จำนวน
คนทั้งหลาย คือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุ
ตั้งแต่ เดือนหนึ่ง ขึ้นไป เป็นูเจ็ด พันห้าร้อย
คน ๒๓ ครอบครัวเกอร์โซนนั้นจะต้องตั้งค่าย
อยู่ข้างหลังพลับพลาด้าน ตะวันตก ๒๔ มีเอ
ลียาสาฟ บุตรชาย ลาเอล เป็นหัวหน้า เรือน
บรรพบุรุษของเกอร์โซน

การจัดค่ายและการแบ่งงาน ต่างๆของครอบครัวเลวี

๒๕ งานที่วงศ์เกอร์โซนปฏิบัติในพลับพลา
แห่งชุมนุมมึงานพลับพลา งานเดินทัพพร้อม
กับเครื่องคลุมเต็นท์ และม่านประตูพลับพลา
แห่งชุมนุม ๒๖ ม่านบังลานและม่านประตูลาน
ซึ่ง อยู่รอบพลับพลา และ แท่นบูชา รวมทั้ง
เชือกโยงทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้
๒๗ วงศ์โคฮาทมีครอบครัวอัมราม ครอบครัว
อิสฮาร์ ครอบครัวเฮโบรน ครอบครัวอุสซีเอล
เหล่านี้เป็นครอบครัวโคฮาท ๒๘ ตามจำนวน
ผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไป
เป็นแปดพันหกร้อยคน เป็นคนปฏิบัติหน้าที่
สถานบริสุทธิ์ ๒๙ บรรดาครอบครัว ลูกหลาน
ของโคฮาท จะ ตั้ง ค่าย อยู่ ทาง ด้านใต้ ของ
พลับพลา ๓๐ มีเอลียาฟานบุตรชายอุสซีเอล
เป็นหัวหน้า เรือน บรรพบุรุษ ของ ครอบครัว
โคฮาท ๓๑ คนเหล่านี้มีหน้าที่ ดูแล หีบ พระ
โอวาท โต๊ะ คันประทีป แท่นบูชาทั้งสองและ
เครื่องใช้ต่างๆของสถานบริสุทธิ์ ซึ่งปุโรหิต

ใช้ปฏิบัติงานและม่าน ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยว
กับ สิ่งเหล่านี้ ๓๒ เอเลอาซาร์บุตรชาย ของ
อาโรนปุโรหิตเป็นนายใหญ่เหนือหัวหน้าของ
คนเลวีและตรวจตราผู้ที่มีหน้าที่ปฏิบัติสถาน
บริสุทธิ์ ๓๓ วงศ์เมราวีมีครอบครัวมาลี และ
ครอบครัวมุซึนี่ เหล่านี้เป็นครอบครัว เมรา
วี ๓๔ จำนวน คน ทั้ง หลาย คือ จำนวน ผู้ชาย
ทั้งหมด ที่มีอายุ ตั้งแต่หนึ่ง เดือน ขึ้น ไป เป็น
หก พัน สอง ร้อย คน ๓๕ และ สุรี เอลบุตรช
ยาอาบีฮายิล เป็นหัวหน้า เรือน บรรพบุรุษ ของ
ครอบครัวเมราวี คนเหล่านี้จะตั้งค่ายอยู่ด้าน
เหนือของพลับพลา ๓๖ งานที่กำหนดให้แก่อูก
หลานเมราวีคือ งานดูแลไม้กรอบพลับพลา
ไม้กลอน ไม้เสา ฐานรองและเครื่องประกอบ
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับ
สิ่งเหล่านี้ ๓๗ และเสารอบลาน พร้อมกับฐาน
รอง หลักหมุดและเชือกโยง ๓๘ และบุคคล
ที่จะตั้งค่ายอยู่หน้าพลับพลาด้าน ตะวันออก
หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ด้านที่ดวงอาทิตย์
ขึ้น มีโมเสส และ อาโรนกับ ลูก หลาน ของ
ท่าน มีหน้าที่ดูและการปรนนิบัติภายในสถาน
บริสุทธิ์และบรรดากิจการที่พึงกระทำเพื่อคน
อิสราเอล และผู้ใดอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูก
ลงโทษถึงตาย ๓๙ บรรดาคนที่นับเข้าในคน
เลวี ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับตามพระคำรัส
ของพระเยโฮวาห์ เป็นบรรดาผู้ชายทั้งหมด
ตามครอบครัวที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป
เป็นสองหมื่นสองพันคน

การไถ่ถอนบุตรหัวปี

๔๐ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จง
นับบุตรชายหัวปี ทั้งหลาย ของคนอิสราเอล
ที่มีอายุ ตั้งแต่หนึ่ง เดือน ขึ้นไป จงจดจำนวน
รายชื่อไว้ ๔๑ เจ้าจงกัน พวกเลวีไว้ให้เรา
(เราคือพระเยโฮวาห์) ทั้งนี้เพื่อแทนบรรดา
บุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอล และให้สัตว์
ทั้งปวง ของคนเลวี แทน สัตว์หัวปี ทั้งหลาย
ของคนอิสราเอล” ๔๒ ดังนั้นโมเสสจึงได้นับ
บรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอล ตาม
ที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่าน ๔๓ บุตรชายหัวปี
ทั้งหลาย ตาม จำนวน ชื่อที่ นับ ได้ ซึ่ง มีอายุ
ตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป มีสองหมื่นสองพัน
สอง ร้อย เจ็ด สิบล สาม คน ๔๔ และ พระ เยโฮ
วาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๔๕ “จงเอาคนเลวีแทน
บุตรหัวปีทั้งหมด ของคน อิสราเอล และเอา
สัตว์ ทั้งหลาย ของคนเลวี แทน สัตว์ ของคน

อิสราเอล คนเลวีจะเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์ ^{๔๖} สำหรับเป็นค่าไถ่บุตรหัวปีของคนอิสราเอลจำนวนสองร้อยเจ็ดสิบสามคนที่เกินจำนวนผู้ชายคนเลวีนัน ^{๔๗} เจ้าจงเก็บคนละห้าเชเชล คือจงเก็บตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ (เชเชลหนึ่งมียี่สิบเก-ราห์) ^{๔๘} และมอบเงินซึ่งต้องเสียเป็นค่าไถ่ของคนทีเกินเหล่านั้นให้ไว้แก่อาโรนและลูกหลานของท่าน” ^{๔๙} โมเสสจึงเก็บเงินค่าไถ่จากคนเหล่านั้นที่เกินกว่าจำนวนคนที่คนเลวีไถ่ไว้ ^{๕๐} คือท่านเก็บเงินจากบุตรหัวปีของคนอิสราเอลเป็นเงินจำนวนหนึ่งพันสามร้อยหกสิบห้าเชเชล นับตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ^{๕๑} และโมเสสได้นำเอาเงินค่าไถ่ให้แก่อาโรนและลูกหลานของอาโรน ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

คนโคฮาทับผิดชอบต่อสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดในพลับพลา

๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ^๒ “จงทำสำมะโนครัวลูกหลานโคฮาท จากคนเลวี ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ ^๓ จากคนที่มียายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ^๔ นี่เป็นงานที่ลูกหลานโคฮาทจะกระทำในพลับพลาแห่งชุมนุม คืองานที่กระทำต่อสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด ^๕ เมื่อจะเคลื่อนย้ายค่ายไป อาโรนและบุตรชายของท่านจะเข้าไปข้างใน และปลดม่านกำบังออกเอาคลุมหีบพระโอวาทไว้ ^๖ แล้วเอาหนังของตัวแบดเจอร์คลุม และเอาผ้าสีฟ้าล้วนคลุมบนนั้น และสอดคานหาม ^๗ และเอาผ้าสีฟ้าปูลงบนโต๊ะสำหรับขนมปังหน้าพระพักตร์แล้ววางจานและช้อน อ่างน้ำและคนโทที่รินเครื่องดื่มบูชา และขนมปังหน้าพระพักตร์เป็นนิตยภัตให้วางอยู่บนผ้าสีฟ้านั้นด้วย ^๘ แล้วเอาผ้าสีแดงคลุม บนนี้เอาหนังของตัวแบดเจอร์คลุมอีก แล้วสอดคานหาม ^๙ แล้วให้เขาเอาผ้าสีฟ้าคลุม คันประทีปที่ใช้จุด คลุม ตะเกียง ตะไกรตัดใส่ตะเกียง ถาดใส่ตะไกร และบรรดาภาชนะที่ใส่น้ำมันเต็ม ตะเกียง ^{๑๐} เอาหนังของตัวแบดเจอร์ห่อตะเกียงและเครื่องประกอบทั้งหมด แล้วใส่ไว้บนโครงหาม ^{๑๑} ให้เขาเอาผ้าสีฟ้ามาคลุมแท่นทองคำ เอาหนังของตัวแบดเจอร์คลุมไว้ แล้วสอดคานหาม ^{๑๒} และให้เขา

เอาผ้าสีฟ้าห่อภาชนะเครื่องใช้ซึ่งใช้อยู่ในสถานบริสุทธิ์และคลุมเสียด้วยหนังของตัวแบดเจอร์ และใส่ไว้บนโครงหาม ^{๑๓} ให้เอาซีเถ่าออกจากแท่นบูชา เอาผ้าสีม่วงคลุมแท่นเสีย ^{๑๔} เอาภาชนะประจำแท่นทั้งหมดซึ่งเป็นเครื่องใช้ประจำแท่น มีกระดางไฟขอเกี่ยววุ้นอ้อ ฟลัว ชาม และภาชนะประจำแท่นทั้งสินวางไว้ข้างบน แล้วเอาหนังของตัวแบดเจอร์คลุม และสอดคานหาม ^{๑๕} เมื่ออาโรนและบุตรชายคลุมสถานบริสุทธิ์และคลุมบรรดาเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์เสร็จแล้ว เมื่อถึงเวลาเคลื่อนย้ายค่ายลูกหลานโคฮาทจึงจะเข้ามาหาม แต่เขาต้องไม่แตะต้องของบริสุทธิ์เหล่านั้น เกลือกว่าเขาจะต้องตาย สิ่งเหล่านี้แหละที่เป็นของประจำพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งลูกหลานของโคฮาทจะต้องหาม ^{๑๖} แล้วเอเลอาซาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตจะต้องดูแลน้ำมันสำหรับตะเกียง เครื่องหอม เครื่องธัญญาบูชาประจำวัน และน้ำมันเจิม และดูแลพลับพลาทั้งหมดกับบรรดาสิ่งของในพลับพลา นั้น คือสถานบริสุทธิ์และเครื่องประกอบด้วย” ^{๑๗} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ^{๑๘} “อย่าตัดตระกูลครอบครัวคนโคฮาทออกเสียจากคนเลวี ^{๑๙} แต่จงกระทำแก่เขาเพื่อจะให้มีชีวิต และไม่ตาย เมื่อเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ของบริสุทธิ์ที่สุดเหล่านั้น คืออาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนจะเข้าไปตั้งเขาทั้งหลายไว้ตามงานและภาวะของเขาทุกคน ^{๒๐} แต่อย่าให้คนโคฮาทเข้าไปมองของบริสุทธิ์แม้แต่จิตใจเดียวเกลือกว่าเขาจะต้องตาย”

หน้าที่ต่างๆของคนเกอร์ไซน

^{๒๑} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๒๒} “จงทำสำมะโนครัวลูกหลานเกอร์ไซน ตามเรือนบรรพบุรุษตามครอบครัวของเขาด้วย ^{๒๓} เจ้าจงนับคนที่มียายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ^{๒๔} ต่อไปนี่เป็นการงานของครอบครัวเกอร์ไซน คืองานปรนนิบัติและงานแบกภาระ ^{๒๕} ให้เขาทั้งหลายขนม่านพลับพลา และขนพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับผ้าคลุม และหนังของตัวแบดเจอร์ที่คลุมอยู่ข้างบน และผ้าม่านสำหรับบังประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ^{๒๖} และม่านบัง

ลาน และม่านทางเข้าประตูลานซึ่งอยู่รอบ
พลับพลาและแท่นบูชา และเชือกโยง และ
เครื่องใช้สอยทั้งหลาย เขาจะต้องกระทำ
งานที่ควรกระทำทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้
๒๗ ให้ อาโรน และ บุตรชายทั้งหลายของ อา
โรนบังคับบัญชาบุตรชายทั้งหลายของเกอร์
โซน เรื่องทุกอย่างที่เขาจะต้องชน และงาน
ทุกอย่างที่เขาจะต้องกระทำ และเจ้าจะต้อง
กำหนดทุกสิ่งที่เขาจะต้องชน ๒๘ นี่เป็นการ
งานของครอบครัวคนเกอร์โซนในพลับพลา
แห่งซุมนุมนุ และอิธามาร์บุตรชายของอาโรน
ปุโรหิตจะบังคับดูแลงานของคนเหล่านั้น

หน้าที่ต่างๆของคนเมรารี

๒๙ ฝ่ายคนเมรารีนั้น เจ้าจึงนับเขาตาม
ครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ ๓๐ เจ้าจึงนับ
คนที่มีอายุสามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปี ทุก
คนที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลา
แห่งซุมนุมนุ ๓๑ และต่อไปนี้เป็นสิ่งที่กำหนดให้
เขาชน งานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติ
พลับพลาแห่งซุมนุมนุ คือ ไม้กรอบพลับพลา
ไม้กลอน ไม้เสา และฐานรอง ๓๒ เสารอบ
ลานพร้อมกับฐานรอง หลักรวมและเชือก
โยง เครื่องใช้และเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้
ทั้งหมด เจ้าจึงกำหนดชื่อสิ่งของที่เขาต้อง
หาม ๓๓ นี่เป็นการทำงานของครอบครัวคนเม
รารี เป็นงานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติ
พลับพลาแห่งซุมนุมนุ ในบังคับบัญชาของอิธ
ามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิต”

การสำรวจสำมะโนครัวของคนโคฮาท คนเกอร์โซน และคนเมรารี

๓๔ โมเสส และ อาโรน และ บรรดาหัวหน้า
ของซุมนุมนุ ชนได้ นับ คนโคฮาท ตาม
ครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ ๓๕ ทุกคน
ที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปี
ที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลา
แห่งซุมนุมนุ ๓๖ และจำนวนคนตามครอบครัว
ของเขาเป็นสองพันเจ็ดร้อยห้าสิบคน ๓๗ นี่
แหละเป็นจำนวนคนในครอบครัวของโคฮาท
บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งซุมนุมนุ
ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามที่พระเย
โฮวาทร์ตรัสสั่งโดยโมเสส ๓๘ จำนวนคนใน
ลูกหลานเกอร์โซน ตามครอบครัวตามเรือน
บรรพบุรุษ ๓๙ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปี
ขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อ

ทำงานในพลับพลาแห่งซุมนุมนุ ๔๐ จำนวนคน
ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นสอง
พันหกร้อยสามสิบคน ๔๑ นี่เป็นจำนวนคนใน
ครอบครัวคนเกอร์โซน บรรดาผู้ปฏิบัติงาน
ในพลับพลาแห่งซุมนุมนุ ซึ่งโมเสสและอาโรน
ได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาทร์ตรัสสั่งของพระเยโฮ
วาทร์ ๔๒ จำนวนคนในครอบครัวคนเมรารี ตาม
ครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ ๔๓ ทุกคนที่
มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่
เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลา
แห่งซุมนุมนุ ๔๔ จำนวนคนตามครอบครัวของ
เขาเป็นสามพันสองร้อยคน ๔๕ นี่แหละเป็น
จำนวนคนที่นับได้ในครอบครัวคนเมรารี ซึ่ง
โมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮ
วาทร์ตรัสสั่งโดยโมเสส ๔๖ บรรดาคนเลวีที่นับ
ได้ ผู้ที่โมเสสและอาโรนและบรรดาหัวหน้า
ของคนอิสราเอลได้นับไว้ ตามครอบครัว
ตามเรือนบรรพบุรุษ ๔๗ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่
สามสิบปีถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงาน และ
ทำงานชนภาระได้ ในพลับพลาแห่งซุมนุมนุ
๔๘ จำนวนคนที่นับได้นั้นเป็นแปดพันห้าร้อย
แปดสิบคน ๔๙ เขาทั้งหลายได้ถูกนับตามที่
พระเยโฮวาทร์ตรัสสั่งทางโมเสส ให้ทุกคน
ทำงานปรนนิบัติหรืองานชนของเขา ดังนี้
แหละโมเสสได้นับเขาไว้ตามที่พระเยโฮวาทร์
ทรงบัญชาโมเสส

คนโรคเรื้อนต้องไปนอกค่าย

๕๐ พระเยโฮวาทร์ตรัสกับโมเสสว่า ๕๑ “จง
บัญชาคนอิสราเอลให้ส่งบรรดาคนโรค
เรื้อน และทุกคนที่มีสิ่งไหลออก และคน
ใดที่มลทินเพราะการถูกชากศพให้ไปนอก
ค่าย ๕๒ เจ้าจงสั่งทั้งผู้ชายและผู้หญิงให้ไป
นอกค่าย เพื่อมิให้เขากระทำให้ค่ายของ
เขาซึ่งเรสถิตอยู่ท่ามกลางนั้นเป็นมลทิน”
๕๓ และคนอิสราเอลก็กระทำตาม และส่งคน
เหล่านั้นให้ไปนอกค่าย พระเยโฮวาทร์ตรัส
สั่งโมเสสใช้ประการใด คนอิสราเอลก็กระทำ
ตามอย่างนั้น ๕๔ พระเยโฮวาทร์ตรัสกับโมเสส
ว่า ๕๕ “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ชายก็
ดีหรือผู้หญิงก็ดี กระทำบาปอย่างที่มีมนุษย์
กระทำ คือประพฤติกการละเมิดต่อพระเยโฮ
วาทร์ และผู้หนึ่งมีความผิดแล้ว ๕๖ ก็ให้ผู้นั้น
สารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ และให้เขา
คืนสิ่งทีละเมิดซึ่งเขาได้มานั้นเต็มตามเดิม
ทั้งเพิ่มอีกหนึ่งในห้าส่วนให้แก่เจ้าของเดิมผู้

ที่เขาได้กระทำการละเมิดต่อนั้น ๘ แต่ถ้าคนนั้นไม่มีพี่น้องที่จะรับของคินก็ให้ถวายของที่คินนั้นแด่พระเยโฮวาห์ทางปุโรหิตรวมทั้งแกะผู้สำหรับบูชาลมมลทินบาป ซึ่งเขาต้องบูชาลมมลทินบาปของเขา ๙ และของบริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลนำมาถวายทุกสิ่งอันนำมาให้แก่ปุโรหิตก็ตกเป็นของปุโรหิต ๑๐ สิ่งบริสุทธิ์ของทุกคนให้ตกเป็นของปุโรหิตและทุกสิ่งที่เขา นำ ไป ถวาย ปุโรหิต ก็ ต้อง ตก เป็น ของ ปุโรหิต” ๑๑ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

การทดสอบผู้หญิงที่อาจเป็นชู้

๑๒ “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าภรรยาของ ผู้ชาย คน ไต หลง ประพฤติ นอกใจ สามี ๑๓ มี ชาย อื่น มา นอน ร่วม กับ นาง พัน ตา สามี ของ นาง แม่นาง ได้ กระทำ ตัว ให้ เป็น มลทิน แล้ว แต่ ไม่มี ใคร รู้ เห็น และ ยัง ไม่มี พยาน เพราะ จับ ไม่ได้ คาที่ ๑๔ จิต หึง หวง ก็ มา ลิง สามี เขา จึง หึง หวง ภรรยา ของ เขา และ ภรรยา ได้ กระทำ ตัว ให้ มลทิน หรือ จิต หึง หวง มา ลิง สามี เขา จึง หึง หวง ภรรยา ของ เขา แม้ว่า ภรรยา มิ ได้ กระทำ ตัว ให้ มลทิน ๑๕ ก็ ให้ ชาย ผู้ นั้น พา ภรรยา ของ ตน ไป หา ปุโรหิต นำ เครื่อง บูชา สำหรับ ภรรยา ไป มี แแบ่ง ข้าว บาร์ เลย์ หนึ่งในสิบ เอฟาห์ ๑๖ อยา ให้ เขา เท น้ ม น หรือ ใส่ กายาน ใน แแบ่ง นั้น เพราะ เป็น รั ธ ญ ญู บู ชา เรื่อง ความ หึง หวง เป็น รั ธ ญ ญู บู ชา แห่ง ความ รำ ลึก ฟัน ให้ ระ ลึก ถึง ความ ชั่ว ช้ำ ๑๗ และ ปุโรหิต จะ นำ นาง มา ใกล้ ให้ เข้า เฝ้ า พระ เย โฮ วาห์ ๑๘ และ ปุโรหิต จะ เอา น้ า บริ สุ ทธิ ที่ ใส่ กายา นะ ดิน ปุโรหิต จะ เอา ผง คลี ที่ ฟัน พลั บ พล่า ใส่ ใน น้ น้ น ๑๙ และ ปุโรหิต จะ ให้ นาง เข้า เฝ้ า พระ เย โฮ วาห์ และ แก้ว มวย ผม ของ นาง ออก และ ส่ง รั ธ ญ ญู บู ชา แห่ง ความ รำ ลึก ให้ นาง ถือ ไว้ อัน เป็น รั ธ ญ ญู บู ชา แห่ง ความ หึง หวง แล้ว ปุโรหิต จะ ถือ น้ า แห่ง ความ ขม ชื่น ที่ นำ การ สบ แข่ง นั้น ไว้ เอง ๑๙ แล้ว ปุโรหิต จะ ให้ นาง ปฏิญาณ ตัว ว่า ‘ถ้า ไม่มี ชาย ไต มา นอน กับ เจ้า หรือ เจ้า ไม่ หัน เหน ไป กระทำ มลทิน เมื่อ เจ้า ยัง อยู่ ใน อำนาจ ของ สามี ก็ ให้ เจ้า ฟัน เสีย จาก นำ แห่ง ความ ขม ชื่น ที่ นำ การ สบ แข่ง นี้ ๒๐ แต่ ถ้า เจ้า ได้ หลง ไป แม้ เจ้า อยู่ ใน อำนาจ ของ สามี และได้ กระทำ ตัว เอง ให้ เป็น มลทิน และ ชาย อื่น นอก จาก สามี ได้ เข้า นูอน ด้วย แล้ว’ ๒๑ ก็ ให้ ปุโรหิต กระทำ ให้ หญิง นั้น กล่าว คำ ปฏิญาณ สบ แข่ง และ ปุโรหิต จะ

กล่าว แก่ ผู้ หญิง นั้น ว่า ‘ขอ ให้ พระ เย โฮ วาห์ ทรง กระทำ เจ้า ให้ เป็น คำ สบ แข่ง และ เป็น คำ ปฏิญาณ ท่า มกลาง ชนชาติ ของ เจ้า ใน เมื่อ พระ เย โฮ วาห์ กระทำ ให้ โคน ขา เจ้า ลิบ และ กระทำ ท้อง เจ้า ให้ ป่อง แล้ว ๒๒ ขอ ให้ น้ า แห่ง คำ สบ แข่ง นี้ เข้า ใน ตัว เจ้า กระทำ ให้ ท้อง เจ้า ป่อง และ กระทำ ให้ โคน ขา เจ้า ลิบไป’ และ นาง นั้น จะ ต้อง กล่าว ว่า ‘เอเมน เอเมน’ ๒๓ แล้ว ปุโรหิต จะ เขียน คำ สบ แข่ง นี้ ลง ใน หนังสือ และ ลบ ความ นั้น ออก เสีย ด้วย น้ า แห่ง ความ ขม ชื่น ๒๔ แล้ว ให้ หญิง นั้น ดื่ ม น้ า แห่ง ความ ขม ชื่น ที่ นำ การ สบ แข่ง แล้ว นำ ที่ นำ การ สบ แข่ง นั้น จะ เข้า ไป ใน ตัว นาง เป็น ความ ผี อน ผ่า ต ๒๕ และ ปุโรหิต จะ เอา รั ธ ญ ญู บู ชา แห่ง ความ หึง หวง ออก จาก มือ นาง แกว่ง ไป แกว่ง มา ถวาย รั ธ ญ ญู บู ชา นั้น ต่อ พระ พัก ตร พระ เย โฮ วาห์ แล้ว นำ ไป ถวาย ที่ แท่น บูชา ๒๖ และ ปุโรหิต จะ หยิบ รั ธ ญ ญู บู ชา กำ มือ หนึ่ง เป็น ส่วน ที่ ระ ลึก แล้ว เฝ้ า เสีย บน แท่น บูชา แล้ว จึ่ง ให้ หญิง นั้น ดื่ ม น้ น ๒๗ เมื่อ ให้ หญิง นั้น ดื่ ม น้ น แล้ว ต่อ มา ถ้า นาง กระทำ ตัว ให้ มลทิน และ ประพฤติ นอกใจ สามี นำ ที่ นำ การ สบ แข่ง นั้น จะ เข้า ใน ตัว นาง เป็น ความ ผี อน ผ่า ต ท้อง จะ ป่อง และ โคน ขา จะ ลิบ ไป และ หญิง นั้น จะ เป็น คำ สบ แข่ง ท่า มกลาง ชนชาติ ของ นาง ๒๘ ถ้า หญิง นั้น มิ ได้ มี มลทิน แต่ บริ สุ ทธิ นาง จะ ฟัน ความ ผิด และ ดั่ง ครรภ์ ๒๙ นี้ เป็น พระ ราช ภั ญ ญู ติ เรื่อง ความ หึง หวง เมื่อ ภรรยา แม้ จะ อยู่ ใน อำนาจ ของ สามี ได้ หลง ไป กระทำ ตน ให้ มี มลทิน ๓๐ หรือ เมื่อ จิต หึง หวง ลิง ผู้ ชาย และ เขา หึง หวง ภรรยา ของ เขา แล้ว เขา ต้อง ให้ นาง ไป เข้า เฝ้ า พระ เย โฮ วาห์ และ ปุโรหิต จะ ปฏิบัติ ต่อ นาง ตาม พระ ราช ภั ญ ญู ติ ที่ ทุก ประการ ๓๑ ผู้ ชาย จึ่ง จะ ฟัน ความ ชั่ว ช้ำ แต่ ผู้ หญิง จะ ต้อง รับ โทษ ความ ชั่ว ช้า ของ นาง”

คนที่ปฏิญาณเป็นนาศีร์

๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๒ “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ชายก็ดี ผู้หญิงก็ดี ปลีกตัวด้วยการกระทำสัตย์ปฏิญาณคือปฏิญาณเป็นนาศีร์ คือปลีกตัวออกจากถวายแด่พระเยโฮวาห์ ๓ ก็ให้ผู้นั้นปลีกตัวออกจากเหล้าองุ่นและสุรา เขาต้องไม่ดื่มน้ำส้มที่ได้จากเหล้าองุ่นหรือสุรา ไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือรับประทานองุ่น ไม่ว่าสดหรือแห้ง ๔ ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมา นั้น เขาต้องไม่

รับประทานสิ่งใดที่ได้จากต้นองุ่น แม้เป็นเมล็ดหรือเปลือกองุ่นก็ดี ^๕ ตลอดเวลาที่เขาปฏิญาณปลีกตัวออกมา นั้น อย่าให้มีดีโกนถูกศีรษะของเขา เขาต้องบริสุทธจนกว่าจะสิ้นกำหนดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาจะต้องไว้ผมยาว ^๖ ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาต้องไม่เข้าใกล้ศพ ^๗ อย่าทำตัวให้มีมลทินด้วยบิดา มารดา หรือพี่น้องชายหญิงที่ตาย เพราะที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเจ้า นั้นเป็นพันธนะของเขา ^๘ ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมา เขาต้องบริสุทธแด่พระเยโฮวาห์ ^๙ และถ้ามีคนมาตายอยู่ใกล้ตัวเขา ปัจจุบันทันด่วน ศีรษะของเขาที่ชำระให้บริสุทธไว้ก็เป็นมลทินเสียแล้ว เขาต้องโกนศีรษะของเขาในวันชำระตัวคือในวันทีเจ็ดนั้นเขาต้องโกนศีรษะ ^{๑๐} ในวันที่แปดเขาต้องนำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ไปให้ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ^{๑๑} และปุโรหิตจะถวายบูชาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป อีกตัวหนึ่งถวายเป็นเครื่องเผาบูชา ลบมลทินให้เขา เพราะเขาได้กระทำผิดเหตุเรื่องศพ และเขาต้องชำระศีรษะให้บริสุทธในวันนั้นอีก ^{๑๒} และให้เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ตลอดเวลาการปลีกตัวของเขา และนำลูกแกะอายุหนึ่ง ขวบมาเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด แต่เวลาก่อนนั้นหุบไม่ได้ เพราะการปฏิญาณปลีกตัวของเขานั้นมีมลทินเสียแล้ว ^{๑๓} เมื่อเวลาปลีกตัวของเขาคลับแล้ว พระราชบัญญัติของพวกนาซีร์มีดังนี้ ให้นำเขามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ^{๑๔} ให้เขาถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะผู้อายุขวบหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา และ ลูกแกะ เมียอายุ ขวบหนึ่ง ที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่อง สันติบูชา ^{๑๕} และขนมปังไร้เชื้อกระจาดหนึ่ง ขนมทำด้วยยอดแป้งคลุกน้ำมัน ขนมแผ่นไร้เชื้อทำน้ำมันพร้อมกับเครื่องธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน ^{๑๖} และปุโรหิตจะนำของเหล่านี้ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วถวายเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชา ^{๑๗} และปุโรหิตจะถวาย แกะผู้เป็นเครื่อง สันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับขนมปังไร้เชื้อกระจาดหนึ่ง ปุโรหิตจะถวายธัญญาบูชาและ

เครื่องดื่มบูชาที่คู่กันด้วย ^{๑๘} และผู้เป็นนาซีร์จะ โคน ศีรษะ แห่ง การปลีกตัว นั้นที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และนำเอาผมที่ศีรษะแห่ง การปลีกตัว นั้นไปใส่ไฟที่อยู่ใต้เครื่องสันติบูชาเสีย ^{๑๙} เมื่อผู้เป็นนาซีร์โกนผมแห่งการปลีกตัวเสร็จแล้ว ปุโรหิตจะนำเนื้อสันขาวหน้าของแกะตัวผู้ที่ต้มแล้ว กับขนมไร้เชื้อก้อนหนึ่งจากกระจาด และขนมแผ่นไร้เชื้อแผ่นหนึ่งวางไว้ในมือทั้งสองของผู้เป็นนาซีร์นั้น ^{๒๐} แล้วปุโรหิตจะนำของเหล่านั้นแกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นส่วนบริสุทธที่กันไว้สำหรับปุโรหิต พร้อมกับเนื้ออกที่แกว่งถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายแล้ว ต่อจากนี้ผู้เป็นนาซีร์ก็ดื่ม น้ำองุ่นได้ ^{๒๑} นี่เป็นพระราชบัญญัติ ของผู้ เป็น นาซีร์ ผู้ปฏิญาณ และเครื่องบูชาของเขาที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ในการปลีกตัว นอกจากสิ่งอื่นๆที่เขาถวายได้ ดังนั้นแหละเขาต้องกระทำตามพระราชบัญญัติของการปลีกตัวออกไปเป็นนาซีร์ ตามที่เขาได้ปฏิญาณไว้” ^{๒๒} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๒๓} “จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนว่า ท่านทั้งหลายจงอวยพรแก่คนอิสราเอลดังต่อไปนี้ คือว่า แก่เขาทั้งหลายว่า ^{๒๔} ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน และพิทักษ์รักษาท่าน ^{๒๕} ขอพระเยโฮวาห์ ทรงให้ พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงแก่ท่าน และทรงพระกรุณาท่าน ^{๒๖} ขอพระเยโฮวาห์ทรงมีสิพระพักตร์เข้มขึ้นต่อท่านและประทานสันติสุขแก่ท่าน ^{๒๗} ดัง นั้น แหละ ให้ เขา ประทับ นาม ของ เรา เหนือคนอิสราเอล และเราจะได้อวยพรแก่เขาทั้งหลาย”

การถวายสิ่งของของบรรดาประมุขคนอิสราเอล

๗ ^๑ เมื่อวันทีโมเสสจัดตั้งพลับพลาเสร็จ และ ได้ เจริม และ ได้ ชำระ พลับพลา กับบรรดาเครื่องใช้สอยประจำ พลับพลา ให้บริสุทธ และ ได้ เจริม และ ชำระ แทน บูชา กับ ภาษา ประจำ ทั้งหมด ให้ บริสุทธ แล้ว ^๒ บรรดา ประมุข ของ คน อิสราเอล หัวหน้า เรือนบรรพบุรุษ คือประมุขของตระกูลต่างๆ ผู้อยู่เหนือผู้ที่ขึ้นทะเบียนไว้ ได้เข้ามาถวายของ ^๓ และได้ นำ ของ บูชา มา ถวาย ต่อ พระพักตร์พระเยโฮวาห์ มีเกวียนประทุนหกเล่ม

กับวัวหอกคู่ ประมุขสองคนนำเกวียนเล่มหนึ่ง และวัวคนละตัว ถวายเสียที่หน้าพลับพลา ๔ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๕ “จงรับของเหล่านี้ไว้จากเขาเพื่อจะได้ใช้ในการปรนนิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม จงมอบไว้กับคนเลวี แก่ทุกคนตามงานปรนนิบัติของเขา” ๖ โมเสสจึงนำเกวียนสองเล่มและวัวไปมอบให้แก่คนเลวี ๗ ท่านให้เกวียนสองเล่มกับวัวสองคู่แก่บุตรชายทั้งหลายของเกอร์โซนตามงานปรนนิบัติของเขา ๘ ท่านมอบเกวียนสี่เล่มและวัวสี่คู่ให้แก่บุตรชายทั้งหลายของเมราริตามงานปรนนิบัติของเขา ซึ่งเป็นตามคำชี้แจงของอิชามาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต ๙ แต่ท่านมิได้มอบอะไรให้แก่บุตรชายของโคฮาท เพราะงานปรนนิบัติของเขาเป็นงานที่ต้องห้ามสิ่งของบริสุทธิ์บนป่า ๑๐ และบรรดาประมุขก็นำของบูชามาเพื่อแก่งานมอบถวายแทนบูชาในวันที่ทำพิธีเจิมแท่นบูชา และพวกประมุขต่างก็ถวายเครื่องบูชาของตนหน้าแท่นบูชา ๑๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ให้พวกประมุขมาถวายเครื่องบูชาของเขาวนละคนในงานมอบถวายแทนบูชา” ๑๒ ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาในวันแรกคือนาโชนบุตรชายอัมมีนาตบแห่งตระกูลยูดาห์ ๑๓ ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล และชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาษาตะวันออกนี้ มี ยอด แบ่ง คลุก นำมัน เต็ม เพื่อ เป็น รัญญูบูชา ๑๔ ชั้นของทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม ๑๕ วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา ๑๖ ลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ๑๗ วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของนาโชนบุตรชายของอัมมีนาตบ ๑๘ วันที่สองเนธันเอลบุตรชายศุอาร์ประมุขของตระกูลอิสสาการ์ถวายของ ๑๙ เขาถวายของถวายของเขาเป็นจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาษาตะวันออกนี้ มี ยอด แบ่ง คลุก นำมัน เต็ม เพื่อ เป็น รัญญูบูชา ๒๐ ชั้นของทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม ๒๑ วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบ

ตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา ๒๒ ลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ๒๓ และวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเนธันเอลบุตรชายของศุอาร์ ๒๔ วันที่สามเอลีอับบุตรชายเฮโลนประมุขของคนเศบูลุนถวายของ ๒๕ ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาษาตะวันออกนี้ มี ยอด แบ่ง คลุก นำมัน เต็ม เพื่อ เป็น รัญญูบูชา ๒๖ ชั้นของทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม ๒๗ วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา ๒๘ ลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ๒๙ วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลีอับบุตรชายของเฮโลน ๓๐ วันที่สี่เอลีชูร์บุตรชายของเซเดเออร์ประมุขของคนรูเบนถวายของ ๓๑ ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาษาตะวันออกนี้ มี ยอด แบ่ง คลุก นำมัน เต็ม เพื่อ เป็น รัญญูบูชา ๓๒ ชั้นของทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม ๓๓ วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา ๓๔ ลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ๓๕ วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลีชูร์บุตรชายของเซเดเออร์ ๓๖ วันที่ห้าเชลูมิเอลบุตรชายศุริชัดัยประมุขของคนสิเมโอนถวายของ ๓๗ ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาษาตะวันออกนี้ มี ยอด แบ่ง คลุก นำมัน เต็ม เพื่อ เป็น รัญญูบูชา ๓๘ ชั้นของทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม ๓๙ วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา ๔๐ ลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ๔๑ วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเชลูมิเอลบุตรชายของศุริชัด

หนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งชวต้ว
หนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา ^{๒๒}ลูกแกะผู้ตัวหนึ่ง
เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ^{๒๓}วัวผู้สองตัว แกะผู้
ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งชวต้ว เป็น
เครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของ
อาหิราบุตรชายของเอนัน ^{๒๔}ต่อไปนี้เป็น
ของ ถวาย ใน งาน มอบ ถวาย แทน บูชา จาก
ประมุข ของ คน อิสราเอล ในวันที่ มี พิธี เจิม
แทน บูชานั่นคือจางเงินสิบสองลูก ขามเงิน
สิบสองลูก ช้อนทองคำสิบสองลูก ^{๒๕}จางเงิน
ลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล และขาม
ลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชล เงินที่ทำภาชนะ
ทั้งหมดหนักสองพันสี่ร้อยเชเชล ตามเชเชล
ของ สถาน บริสุทธิ ^{๒๖}ช้อน ทองคำ สิบ สอง
ลูก มี เครื่อง หอม สำหรับ เผา เติม หนัก ลูก
ละ สิบ เช เชล ตาม เช เชล ของ สถาน บริสุทธิ
ทองคำที่ทำช้อนทั้งหมดหนักหนึ่งร้อยยี่สิบ
เชเชล ^{๒๗}สัตว์สำหรับเครื่องเผาบูชา มี วัว ผู้
สิบสองตัว แกะผู้สิบสอง ลูก แกะอายุหนึ่ง
ชวต้ว สิบสอง พร้อมกับ เครื่อง ธัญญา บูชา คู่
กัน และแพะผู้สิบสองตัวสำหรับเป็นเครื่อง
บูชา ไถ่บาป ^{๒๘}สัตว์ ทั้งหมด ที่ ถวาย เป็น
เครื่องสันติบูชา มี วัว ผู้ยี่สิบสี่ แกะผู้หกสิบ
แพะผู้หกสิบ และลูกแกะอายุหนึ่งชวต้ว หก
สิบ นี้ แหละเป็นของถวายในงานมอบถวาย
แทนบูชาเมื่อได้กระทำการเจิมแล้ว ^{๒๙}เมื่อ
โมเสสได้เข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อ
จะกราบทูลพระองค์ ท่านได้ยื่นพระสุรเสียง
ตรัสกับท่านมาจากพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บน
หีบพระโอวาทท่ามกลางเศรุบทั้งสอง และ
พระสุรเสียงนั้นได้สนทนากับท่าน

การตั้งตะเกียงให้ส่องแสง

^๑พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^๒“จง
กล่าวแก่อาโรนว่า เมื่อจะตั้งตะเกียงให้
ตะเกียงทั้งเจ็ดส่องแสงข้างหน้าคันประทีป”
^๓และ อาโรน ได้ กระทำ ดัง นั้น ท่าน ได้ ตั้ง
ตะเกียงให้ส่องแสงออกด้านหน้าคันประทีป
ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งกับโมเสส ^๔ฝีมือที่
ทำคันประทีปเป็นดังนี้ เป็นทองคำใช้ค้อนทุบ
ตั้งแต่ฐานขึ้นไปถึงดอกเป็นฝักค้อน ตามแบบ
อย่างที่พระเยโฮวาห์สำแดงแก่โมเสส เขาจึง
ทำคันประทีปดังนี้

การสถาปนาคนเลวี

^๕และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^๖“จง
ยกคนเลวีออกจากคนอิสราเอลและชำระเขา
ทั้งหลายเสีย ^๗เจ้าจงชำระเขาดังนี้ จงเอา
น้ำชำระ มา ประพรม เขา ให้ เขา โคน ตลอด
ทั้งตัว ให้ ชัก เสื้อผ้า และ ชำระ ตัว ให้ สะอาด
^๘แล้ว ให้ เขา ทิ้ง หลาย นำ วัว หนุม ตัว หนึ่ง
กับ เครื่อง ธัญญา บูชา คู่ กัน คือ ยอด แบ่ง คลุก
น้ำมัน และเจ้าจงนำวัวหนุมอีกตัวหนึ่งเป็น
เครื่องบูชาไถ่บาป ^๙แล้วจงพาคนเลวีมาหน้า
พลับพลาแห่งชุมนุม และให้คนอิสราเอลมา
ชุมนุมพร้อมกันหมด ^{๑๐}เมื่อเจ้า นำ คน เลวี
มากราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้
คนอิสราเอลเอามือของเขาวางบนคนเลวี
^{๑๑}และให้อาโรนถวายคนเลวีต่อพระพักตร์
พระเยโฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวาย
จากประชาชนอิสราเอล เพื่อเขาจะได้ทำงาน
ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ^{๑๒}แล้วคนเลวีจะเอา
มือของตนวางบนหัววัวผู้ทั้งสอง เจ้าจงเอา
ตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และ
อีกตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเย
โฮวาห์ เพื่อลบมลทินบาปของคนเลวี ^{๑๓}เจ้า
จงตั้งคนเลวีให้คอยรับใช้อาโรนและบุตร
ชายทั้งหลายของอาโรน และจงถวายเขาทั้ง
หลายให้เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายแด่พระ
เยโฮวาห์ ^{๑๔}จะนี้ แหละ เจ้า จง แยก คน เลวี
ออกจากคนอิสราเอล และคนเลวีจะเป็นของ
เรา ^{๑๕}ตั้งแต่นั้นไปคนเลวีจะเข้าไปปฏิบัติงาน
ที่พลับพลาแห่งชุมนุม ในเมื่อเจ้าได้ชำระเขา
และกระทำเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายเขาไว้
แล้ว ^{๑๖}เพราะเขาทั้งหมดถูกแยกออกจาก
คนอิสราเอล และมอบไว้แก่เรา เราได้รับ
เขา มา เป็น ของ เรา แล้ว แทน ทุกคน ที่ เกิด
จากครรภ์มารดาที่ก่อนคือ แทนบุตรหัวปีของ
ประชาชนอิสราเอลทั้งหมด ^{๑๗}เพราะว่า ลูก
หัวปี ทั้งหมด ของ คน อิสราเอล เป็น ของ เรา
ทั้งคนและสัตว์ ในวันที่เราได้สังหารบรรดา
ลูกหัวปีในแผ่นดินอียิปต์ เราได้เลือกเขาไว้
เป็นของเรา ^{๑๘}และเราได้เลือกคนเลวีแทน
บุตรหัวปีทั้งหมด ของ คน อิสราเอล ^{๑๙}และ
เราได้ให้ คน เลวี จาก คน อิสราเอล ไว้ กับ อา
โรนและบุตรชายของอาโรน ให้ปฏิบัติงาน
แทนคนอิสราเอลที่พลับพลาแห่งชุมนุม และ
ทำการลบมลทินให้คนอิสราเอล เพื่อว่าจะ
ไม่มีภัยพิบัติบังเกิดแก่คนอิสราเอล เมื่อคน

อิสราเอลเข้ามาใกล้สถานบริสุทธิ์” ๒๐ โมเสส และอาโรนและชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้กระทำต่อคนเลวีดังนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสในเรื่องคนเลวีทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น ๒๑ คนเลวีได้ชำระตนให้สิ้นบาป และซักเสื้อผ้าของตน และอาโรนก็ถวายเขาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอาโรนทำการลบมลทินชำระเขา ๒๒ แต่นั้นมาคนเลวีก็เข้าไปปฏิบัติในพลับพลาแห่งชุมนุม ในการรับใช้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสเรื่องคนเลวี เขาจึงได้กระทำอย่างนั้นแก่เขาทั้งหลาย ๒๓ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๒๔ “เรื่องนี้เกี่ยวกับคนเลวี ให้คนเลวีที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบห้าปีขึ้นไป เข้าไปปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ๒๕ พออายุได้ห้าสิบปีให้เขาหยุดปฏิบัติไม่ต้องทำงานต่อไป ๒๖ แต่ให้เขาช่วยพี่น้องในพลับพลาแห่งชุมนุมดูแลการงาน ไม่ต้องลงมือทำเอง เจ้าจงกระทำเช่นนี้แก่คนเลวีเมื่อกำหนดงานให้เขา”

คำสั่งสอนเรื่องเทศกาลปัสกา

๑ ในเดือนที่หนึ่งปีที่สอง ตั้งแต่เขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถิ่นทุรกันดารซีนายว่า ๒ “ให้คนอิสราเอลถือเทศกาลปัสกาตามเวลาที่กำหนดไว้ ๓ คือเดือนนี้ในวันขึ้นสิบสี่ค่ำ เวลาเย็น เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลปัสกาตามเวลาที่กำหนดนั้น เจ้าจงกระทำตามกฎเกณฑ์ และพิธีต่างๆ ทั้งสิ้นของเทศกาลนั้น” ๔ โมเสสจึงบอกคนอิสราเอลให้ถือเทศกาลปัสกา ๕ เขาทั้งหลายได้ถือเทศกาลปัสกาในเดือนที่หนึ่ง วันขึ้นสิบสี่ค่ำ เวลาเย็นที่ถิ่นทุรกันดารซีนาย ที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น ๖ และมีผู้ชายบางคนที่มีมลทินเพราะถูกต้องศพ จึงถือปัสกาในวันนั้นไม่ได้ เขาจึงมาอยู่ต่อหน้าโมเสสและอาโรนในวันนั้น ๗ เขาเหล่านั้นกล่าวแก่ท่านว่า “เรามีมลทินเพราะได้ถูกต้องศพ ทำให้เราห้ามมิให้เราถวายเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์ตามวันกำหนดท่ามกลางคนอิสราเอล” ๘ และโมเสสบอกเขาว่า “จงคอยอยู่ก่อนเพื่อเราจะฟังดูว่า พระเยโฮวาห์จะตรัสสั่งอย่างไรเรื่องท่าน” ๙ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๑๐ “จงกล่าว

แก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้ใดในพวกเจ้าหรือในเชื้อสายของเจ้ามีมลทินเพราะถูกต้องศพหรือไปทางไกลก็ให้ผู้นั้นถือปัสกาแต่พระเยโฮวาห์ ๑๑ ให้ถือปัสกาในเดือนที่สอง วันขึ้นสิบสี่ค่ำ เวลาเย็น ให้เขากินขนมปังไร้เชื้อและผักสด ๑๒ เขาทั้งหลายต้องไม่ให้อะไรเหลือจนวันรุ่งขึ้น และไม่หักกระดูกแก่ปัสกาให้กระทำตามกฎในเรื่องถือเทศกาลปัสกาทุกประการ ๑๓ แต่คนที่สะอาดและมีได้อยู่ในระหว่างการเดินทางแต่งตั้งไม่ถือเทศกาลปัสกา ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา เพราะเขามีได้นำเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์มาถวายตามกำหนดเวลา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาปของเขาเอง ๑๔ ถ้าคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลายใคร่จะถือเทศกาลปัสกาแต่พระเยโฮวาห์ตามกฎของเทศกาลปัสกาและตามลักษณะก็ให้เขาถือได้ เจ้าจงมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับทั้งคนต่างด้าวและชาวเมือง”

เมฆของพระเจ้าจะนำทางคนอิสราเอล

๑๕ ในวันที่จัดตั้งพลับพลาแล้ว มีเมฆมาปกคลุมพลับพลาไว้ คือเต็นท์พระโอวาท เวลาเย็น เมฆนั้นก็อยู่เหนือพลับพลา ปรากฏเหมือนเพลิง จนรุ่งเช้า ๑๖ เป็นอย่างนั้นเสมอมา มีเมฆคลุมกลางวัน แต่กลางคืนปรากฏเหมือนเพลิง ๑๗ เมื่อไรเมฆลอยขึ้นจากพลับพลา ภายหลังนั้นพวกอิสราเอลก็ยกเดินไป ครั้นเมฆนั้นลอยหยุดอยู่ที่ใด คนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่นั่น ๑๘ คนอิสราเอลออกเดินตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ และเขาตั้งค่ายตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ ๑๙ เขาตั้งค่ายอยู่เหนือพลับพลา เขาก็ยังตั้งค่ายอยู่ ๑๙ แม้เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาหลายวัน คนอิสราเอลก็ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ไม่ยกเดินไป ๒๐ เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาหลายวันตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาก็ยังอยู่ในค่าย แล้วตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาก็ยกออกเดินทาง ๒๑ เมื่อเมฆคงอยู่ตั้งแตเย็นจนเช้า ครั้นเมฆลอยขึ้นในตอนเช้า เขาก็ยกออกเดิน ไม่ว่าเป็นกลางวันหรือกลางคืนก็ตาม เมื่อเมฆลอยขึ้นเขาก็ยกออกเดิน ๒๒ ไม่ว่าเมฆจะคงอยู่เหนือพลับพลาสองวันหรือเดือนหนึ่งหรือปีหนึ่ง คนอิสราเอลก็อยู่ในค่ายนานเท่า่นั้น มิได้ยกออกไป แต่เมื่อ

เมฆลอยขึ้นเมื่อใด เขาก็ยกออกไปเมื่อนั้น^{๒๓} เขาตั้งค่ายอยู่ตามพระตำรัสของพระเยโฮวาห์ และเขายกออกเดินตามพระตำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็ปฏิบัติงานของพระเยโฮวาห์ ตามพระตำรัสที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสส

แตรเงินสองคัน

๑๐ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงทำแตรเงินสองคันด้วยใช้ค้อนทุบ เจ้าจงใช้แตรนั้นเรียกชุมนุมและใช้รีย้ายค่าย^{๒๔} เมื่อเป่าแตรทั้งสองนั้นก็ให้ชุมนุมชนทั้งหมดมาประชุมพร้อมกันกับเจ้าที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม^{๒๕} ถ้าเป่าแตรคันเดียวให้พวกประชุมผู้เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆมาประชุมกับเจ้า^{๒๖} เมื่อเป่าแตรปลุกให้บรรดาค่ายที่ตั้งอยู่ด้านตะวันออกยกออกเดิน^{๒๗} เมื่อเป่าแตรปลุกหนที่สองให้บรรดาค่ายที่อยู่ด้านใต้ยกออกเดิน เมื่อใดจะให้ออกเดินก็ให้เป่าแตรปลุก^{๒๘} แต่เมื่อจะให้คนทั้งปวงมาประชุมพร้อมกัน จงเป่าแตร แต่อย่าทำเสียงปลุก^{๒๙} ให้บุตรชายของอาโรนคือปุโรหิตเป็นคนเป่าแตร แตรนั้นจะเป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า^{๓๐} และเมื่อเจ้าทั้งหลายจะไปทำศึกในแผ่นดินของเจ้าผู้ศัตรูผู้มาบีบบังคับเจ้า ก็ให้เป่าแตรทำเสียงปลุก และเจ้าจะเป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะได้พ้นจากศัตรูของเจ้า^{๓๑} ในวันที่เจ้าทั้งหลายมีความยินดีและในงานเทศกาล และในวันต้นเดือนของเจ้า เจ้าจงเป่าแตรเหนือเครื่องเผาบูชาและเหนือสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชา เป็นที่ให้พระเจ้าของเจ้าระลึกถึงเจ้า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า”

**การเดินทางจากถิ่นทุรกันดารซึ่ง
นายไปถึงถิ่นทุรกันดารปาราน**

๑๑ ต่อมาวันที่ยี่สิบเดือนที่สองปีที่สองทรงให้เมฆนั้นขึ้นจากพลับพลาพระโอวาท^{๑๒} คนอิสราเอลก็ยกเดินทางไปจากถิ่นทุรกันดารซึ่งนาย และเมฆนั้นมาอยู่ที่ยถิ่นทุรกันดารปาราน^{๑๓} เขาทั้งหลายได้ยกออกเดินไปเป็นครั้งแรกตามพระตำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสสั่งโมเสส^{๑๔} ธงค่ายของคนยูดาห์ก็ออกเดินไปเป็นกองๆก่อน มีนาโชนบุตรชายอัมมีนาดับเป็นผู้นำพลโยธา^{๑๕} เนธันเอลบุตร

ชายศูอาร์นำพลโยธาตระกูลคนอิสราเอล^{๑๖} และเอลีอัปบุตรชายเฮโลนนำพลโยธาตระกูลคนเศบูลุน^{๑๗} เมื่อรื้อพลับพลาลงแล้วบรรดาบุตรชายของเกอร์โชนและบุตรชายของเมราวีผู้แบกหามพลับพลานั้นก็ยกเดินไป^{๑๘} ธงค่ายของคนรูเบนออกเดินไปเป็นกองๆ เอลีชูร์บุตรชายเซเดเออร์เป็นผู้นำพลโยธา^{๑๙} เชลูมีเอลบุตรชายศูรีซัดดีผู้นำพลโยธาตระกูลคนสิเมโอน^{๒๐} เอลียาสาบุตรชายเดูเอลนำพลโยธาตระกูลคนกาต^{๒๑} แล้วคนโคธาที่ก็ยกออกเดินแบกหามสถานบริสุทธิ์ ก่อนที่พวกนี้ไปถึง เขาก็ตั้งพลับพลาเสร็จแล้ว^{๒๒} ธงค่ายคนเอฟราอิมออกเดินไปเป็นกองๆ มีเอลีชามบุตรชายอัมมีฮูดนำพลโยธา^{๒๓} กามเอลบุตรชายเปดาซูร์นำพลโยธาตระกูลคนมนัสเสห์^{๒๔} อาบีตันบุตรชายกิเดโอนี้นำพลโยธาตระกูลคนเบนยามิน^{๒๕} แล้วธงค่ายคนดานเป็นพวกระวังท้ายของค่ายทั้งหมด ได้ยกออกเดินไปเป็นกองๆ มีอาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีซัดดีผู้นำพลโยธา^{๒๖} ปากีเอลบุตรชายโอครานนำพลโยธาตระกูลคนอาเซอร์^{๒๗} อาหิราบุตรชายเอนันนำพลโยธาตระกูลคนนัฟทาลี^{๒๘} นี้เป็นอันดับการเดินทางของคนอิสราเอลตามเหล่าพลโยธาของเขา เมื่อเขายกออกเดินไป^{๒๙} โมเสสพูดกับโฮบบันบุตรชายเรูเอลคนมีเดียนพ่อตาของโมเสสว่า “เราทั้งหลายออกเดินไปอยู่ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ว่า ‘เราจะยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย’ เชิญไปกับเราเถิด และเราทั้งหลายจะทำดีแก่ท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาให้ของดีแก่คนอิสราเอล”^{๓๐} แต่เขาตอบโมเสสว่า “เราจะไม่ไป เราจะกลับไปเมืองของเรา ยังวงศ์ญาติของเรา”^{๓๑} และโมเสสว่า “ขออย่าพาราจากเราไปเลย ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราต้องตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้เป็นดังนัยน์ตาของเรา^{๓๒} ถ้าท่านไปกับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีอะไรแก่เรา เราจะกระทำอย่างนั้นแก่ท่าน”^{๓๓} เขาทั้งหลายก็ออกเดินจากภูเขาของพระเยโฮวาห์ระยะทางสามวัน หีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์นำหน้าเขาไปสามวันเพื่อหาที่พักให้เขา^{๓๔} เขาทั้งหลายยกค่ายไปเมื่อไร เมฆของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เหนือเขาในกลางวันเมื่อนั้น^{๓๕} ต่อมาเมื่อหีบยกออกเดินเมื่อไร โมเสสกราบทูลว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นเถิด ให้ศัตรูทั้ง

หลายของพระองค์กระจัดกระจายไป ให้ผู้ที่ซังพระองค์หลักหนีพระองค์ไป” ^{๓๖} เมื่อหีบยับยั้งท่านกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสด็จกลับมาสู่คนอิสราเอลที่นับเป็นพินทุเกิด”

พระเจ้าทรงพระพิโรธประชาชนขึ้น

^๑เมื่อประชาชนบ่น พระเยโฮวาห์ **๑๑** ทรงไม่พอพระทัย พระเยโฮวาห์ทรงสดับแล้วทรงพระพิโรธ มีไฟของพระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขา เผาค่ายรอบนอกเสียบ้าง ^๒แล้วคนทั้งหลายจึงร้องต่อโมเสส และเมื่อโมเสสได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ไฟก็ดับ ^๓เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่าทาเบร่าห์ เพราะไฟของพระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย ^๔คนที่ปุ่ปะปนมากับเขาทั้งหลายเป็นคนโลภมาก ทั้งคนอิสราเอลก็ร้องให้คร่ำครวญอีกว่า “ผู้ใดจะให้เนื้อเรากิน ^๕เพราะเรารู้สึกถึงปลาที่เราเคยกินในอียิปต์โดยไม่ต้องซื้อ ทั้งแดงกวาง แดงโมกระเทียมจิ้น หอมใหญ่ หัวกระเทียม ^๖บัดนี้จิตใจของเราก็เหี่ยวแห้งลง ไม่มีอะไรให้เราดูเลย นอกจาก มานานี” ^๗มานานีนั้นเหมือนเมล็ดผักชี สีเหมือนยางไม้หอม ^๘ประชาชนก็เหี่ยวออกไปเกือบมาไม่หรือดำในครกและใส่หม้อต้มทำขนม รสของมานานีเหมือนรสน้ำมันสด ^๙กลางคืนเมื่อนำค่างตกมาเหนือค่าย มานานีก็ตกมาด้วย

โมเสสบ่นเรื่องภาระของท่าน

^{๑๐}โมเสส ได้ยิน ประชาชน ร้องให้ ไป ทัวครอบครัวทั้งหลาย ต่างคนต่างอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วยิ่งนัก โมเสสก็ไม่พอใจด้วย ^{๑๑}โมเสสจึงกราบทูล พระเยโฮวาห์ว่า “ไฉนพระองค์จึงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ลำบากลำบากเช่นนี้ เหตุใด ข้าพระองค์ไม่เป็น ที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงวางภาระของชนชาติทั้งหมดนี้ลงบนข้าพระองค์ ^{๑๒}ข้าพระองค์ ตั้ง กรรม คน เหล่า นี้ มา หรือ ข้าพระองค์ ยัง คน เหล่า นี้ ให้ เกิด มา หรือ พระองค์จึงตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า ‘จงอุ้มเขาไว้ในอก ของ เจ้า อย่าง พ่อ บุญธรรม อุ้ม ลูกแดง นำมาสู่แผ่นดิน ที่ พระองค์ ปฏิญาณจะ ให้ แก่ บรรพบุรุษ ของ เขา’ ^{๑๓}ข้าพระองค์ จะ ได้ เนื้อ มา จาก ไหน ให้ คน ทั้งหมด นี้ เพราะ

เขา ร้อง ให้ ต่อ ข้า พระองค์ ว่า ‘ขอ เนื้อ ให้ เรากิน’ ^{๑๔}ข้า พระองค์ ไม่ สามารถ หอบ อุ้ม คน เหล่า นี้ แต่ ลำ พัง ได้ เป็น ภาระ หนัก เกิน แก่ ข้า พระองค์ ^{๑๕}ถ้า พระองค์ จะ ทรง ปก ฎ ติ แก่ ข้า พระองค์ อย่าง นี้ แล้ว ข้า พระองค์ ทูล วิงวอน ต่อ พระองค์ ถ้า ข้า พระองค์ เป็น ที่ โปรดปราน ใน สาย พระเนตร ของ พระองค์ ขอ ทรง ประหาร ข้า พระองค์ เสีย ทัน ที่ เกิด อย่า ให้ ข้า พระองค์ แล เห็น ความ ทุเรศ ของ ข้า พระองค์ เลย”

ผู้ใหญ่เจ็ดสิบคน

^{๑๖}พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงรวบรวมพวกผู้ใหญ่ในอิสราเอลให้เราเจ็ดสิบคน เป็นคนที่เจ้าทราบว่าเป็นคนผู้ใหญ่ในประชาชนและเป็นเจ้าหน้าที่เหนือเขาทั้งหลาย จงพาเขามาที่พลับพลาแห่งชุมนุมให้เขายืนอยู่พร้อมกับเจ้าที่นั่น ^{๑๗}เราจะลงมาสนทนากับเจ้าที่นั่น และเราจะเอาวิญญาณที่มีอยู่บนเจ้ามาใส่บนคนเหล่านั้นเสียบ้าง ให้เขาทั้งหลายแบกภาระของชนชาตินี้ด้วยกันกับเจ้า เพื่อเจ้าจะมีได้ ทุน แยก อยู่ แต่ ลำ พัง ^{๑๘}และจงกล่าวแก่คนทั้งปวงว่า ‘ท่านทั้งหลายจงชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับพรุ่งนี้ ท่านจะได้รับประทานเนื้อ เพราะท่านร้องให้ต่อพระกรุณาของพระเยโฮวาห์ว่า ‘ผู้ใดจะให้เนื้อเรากิน เมื่อเรายืนในอียิปต์เราก็นิสวยสบาย’ เพราะเหตุนี้ พระเยโฮวาห์จะทรงประทานเนื้อให้ท่านทั้งหลายรับประทาน ^{๑๙}ท่านจะมีรับประทานวันเดียว หรือสองวัน หรือห้าวัน หรือสิบวัน หรือยี่สิบวัน ^{๒๐}แต่หนึ่งเดือนเต็ม จนเนื้อจะสิ้นออกมาทางรูจมูกของท่าน จนท่านเอื่อม เพราะท่านได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ผู้อยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และได้ร้องให้ต่อพระองค์กล่าวว่า ‘ไฉนเราจึงได้ออกมาจากอียิปต์’” ^{๒๑}แต่โมเสสกราบทูลว่า “คนที่ข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางเขานั้นเป็นทวารราบทุกแสนคน และพระองค์ตรัสว่า ‘เราจะให้เนื้อเขาทั้งหลายกินครบเดือนหนึ่ง’ ^{๒๒}จะเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวมาฆ่าให้เขาให้พอเขากินหรือ จะรวบรวมปลาทั้งหมดในทะเลให้เขาให้พอเขากินหรือ” ^{๒๓}พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์สิ้นไปหรือ บัดนี้เจ้าจะเห็นว่าคำของเราจะสำเร็จเพื่อเจ้าจริงหรือไม่” ^{๒๔}โมเสสก็ออกไปบอกแก่คนทั้ง

ปวงถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ และท่านได้รวบรวมพวกผู้ใหญ่ในประชาชนได้เจ็ดสิบคน แต่งตั้งเขาไว้ให้ยืนรอบพลับพลา ๒๕ แล้วพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆและตรัสกับโมเสส และเอาวิญญาณที่มีอยู่บนโมเสสบ้างใส่บนพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนนั้น และต่อมาเมื่อวิญญาณอยู่บนเขาทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ แต่เขาทั้งหลายก็ไม่ทำอีก ๒๖ ยังมีสองคนที่อยู่ในค่าย คนหนึ่งชื่อเอลาด อีกคนหนึ่งชื่อเมดาด และวิญญาณอยู่บนเขา เขาเป็นคนที่ได้ลงทะเลเรียบร้อยแล้ว แต่ไม่ได้มาที่พลับพลา เขาพยากรณ์ในค่าย ๒๗ มีชายหนุ่ม คนหนึ่ง วิ่ง มาบอกโมเสสว่า “เอลาดและเมดาดกำลังพยากรณ์อยู่ในค่าย” ๒๘ และโยชูวาบุตรชาย นุน เป็นผู้รับใช้ของโมเสส เป็นคนหนุ่ม มากล่าวว่า “โมเสสเจ้านายของข้าพเจ้า ขอห้ามเขาเสีย” ๒๙ แต่โมเสสบอกเขาว่า “ท่านเจี๋ยรอันแทนเราหรือเราใครให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์เป็นผู้พยากรณ์ทุกคน และใครให้พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณของพระองค์ไว้บนเขาเหล่านั้น” ๓๐ โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กลับไปค่าย

ฝูงนกคุ้มและภัยพิบัติมาสู่ประชาชนซ็ิบัน

๓๑ มีลมพัด มาจาก พระ เย โฮ วาห์ พา ฝูง นกคุ้ม มาจากทะเล ให้มาตกอยู่ที่ข้างค่ายรอบค่ายทุกทิศห่างออกไปเป็นหนทางเดินวันหนึ่ง สูง พัน ฟัน ดิน ประมาณสองศอก ๓๒ วันนั้นประชาชนก็ลุกขึ้นเที่ยวจับนกคุ้มทั้งวัน และคืนและตลอดวัน รุ่งขึ้นด้วยคนที่จับได้น้อยที่สุดได้ถึงสิบไฮเมอร์ แล้วเขาเอามาวางตากทั่วค่าย ๓๓ เมื่อเนื้อยังติดพันเขาทั้งหลายอยู่ ยังรับประทานไม่ทันหมดพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วประชาชนยิ่งนัก พระเยโฮวาห์ก็ทรงประหารประชาชนเสียด้วยภัยพิบัติอย่างร้ายแรง ๓๔ เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า ซิบโรทหัทธาอาวาห์ เพราะที่นั่นเขาฝังศพคนทั้งปวงที่โลภมาก ๓๕ ประชาชนได้ยกเดินจากซิบโรทหัทธาอาวาห์ถึงฮาเซโรทและยับยั้งที่ฮาเซโรท

อาโรนและมิเรียมอิจฉาโมเสส

๑๒ **๑** มิเรียมและอาโรนได้พุดติโมเสส เหตุหญิงคนเอธิโอเปียที่ท่านได้แต่งงานด้วย เพราะโมเสสได้แต่งงานกับ

หญิงคนเอธิโอเปียคนหนึ่ง ๒ เขาทั้งสองกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสทางโมเสสคนเดียวเท่านั้นจริงหรือ พระองค์ไม่ตรัสทางเราบ้างหรือ” พระเยโฮวาห์ทรงได้ยิน ๓ (โมเสสเป็นคนต่อมใจมากยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่พื้นแผ่นดิน) ๔ “ทันใดนั้นพระเยโฮวาห์ก็ตรัสกับโมเสสและอาโรนกับมิเรียมว่า “เจ้าทั้งสามจงออกมาที่พลับพลาแห่งชุมนุม” เขาทั้งสามก็ออกมา ๕ พระเยโฮวาห์ก็เสด็จลงมาในเสามาประทับยืนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ทรงเรียกอาโรนและมิเรียม เขาทั้งสองก็มาข้างหน้า ๖ พระองค์ตรัสว่า “จงฟังถ้อยคำของเรา ถ้าจะมีผู้พยากรณ์ท่ามกลางเจ้าทั้งหลายเราพระเยโฮวาห์จะสำแดงตัวแก่ผู้นั้นเป็นนิมิต เราจะพุดกับเขาทางฝัน ๗ สำหรับโมเสสผู้รับใช้ของเราก็ไม่เป็นเช่นนั้น ในวงศ์วานทั้งหมดของเราเขาสัตย์ชื่อ ๘ เราพุดกับเขาปากต่อปากอย่างชัดเจน ไม่พุดเร้นลับ และเขาเห็นสัญญาณของพระเยโฮวาห์ โฉนเจ้าไม่กลัวที่จะพุดติโมเสสผู้รับใช้ของเรา” ๙ พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขามาก แล้วเสด็จไปเสีย ๑๐ เมื่อเมฆลอยพันพลับพลาไป ดูเถิด มิเรียมก็เป็นโรคเรื้อน ชาวดูจหิมะ อาโรนหันไปดูมิเรียมและดูเถิด นางเป็นโรคเรื้อน ๑๑ และอาโรนพุดกับโมเสสว่า “ข้าแต่เจ้านายของข้าพเจ้า อนิจจาเอ๋ย ขออย่าลงโทษบาปเราทั้งสองที่ได้กระทำความเขลาและบาปเช่นนี้ ๑๒ ขออย่าให้มิเรียมเป็นเหมือนคนที่ตายแล้ว ดูคนทีลออกจากครุภีมารตามีเนื้ออกุดไปครึ่งหนึ่ง” ๑๓ และโมเสสได้ร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอพระองค์ทรงรักษานาง ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์” ๑๔ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ถ้าพ่อของนางถ่มน้ำลายรดหน้านาง นางจะละลายอยู่เจ็ดวันมิใช่หรือ จงกักนางไว้นอกค่ายเจ็ดวัน ภายหลังจากให้กลับเข้ามาได้” ๑๕ ดังนั้นมิเรียมจึงถูกกักอยู่นอกค่ายเจ็ดวัน และประชาชนก็มีได้ยกเดินไปจนกว่ามิเรียมกลับเข้ามาอีก ๑๖ แล้วภายหลังประชาชนก็ยกเดินจากตำบลฮาเซโรทไปตั้งค่ายอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน

สิบสองคนไปสอดแนมดูที่แผ่นดินคานาอัน

๑๓ **๒** พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงส่งคนไปสอดแนมดูที่แผ่นดิน

คานาอันที่เราให้แก่คนอิสราเอลนั้น จงส่งคนจากตระกูลของบรรพบุรุษตระกูลละคน ให้ทุกคนเป็นหัวหน้าในตระกูลนั้น”^๓ โมเสสจึงใช้เขาไปจากถิ่นทุรกันดารปารานตามพระคำรับสั่งของพระเยโฮวาห์ ทุกคนเป็นหัวหน้าในคนอิสราเอล^๔ ต่อไปนี้เป็นชื่อของคนเหล่านั้น ชัมมูบุตรชายยัคเกอร์เป็นตระกูลรูเบน^๕ ซาฟัทบุตรชายโฮรีเป็นตระกูลสิเมโอน^๖ คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นตระกูลยูดาห์^๗ อิกาลบุตรชายโยเซฟเป็นตระกูลอิสสาการ์^๘ โฮเซยาบุตรชายนูนเป็นตระกูลเอฟราอิม^๙ บัลที่บุตรชายราฟูเป็นตระกูลเบนยามิน^{๑๐} กัดเดียบุตรชายเสดีเป็นตระกูลเศบูลุน^{๑๑} ตระกูลโยเซฟคือตระกูลมนัสเสห์มีกัคดีบุตรชายสุลี^{๑๒} อัมมีเอลบุตรชายแกมัลลีเป็นตระกูลดาน^{๑๓} เสธูร์บุตรชายมีคาเอลเป็นตระกูลอาเชอร์^{๑๔} นาบีบุตรชายโวฟสีเป็นตระกูลนัฟทาลี^{๑๕} เกอเอลบุตรชายมาคีเป็นตระกูลกาต^{๑๖} ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อคนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้นและโมเสสเรียกชื่อโฮเซยาบุตรชายนูนว่า โยชูวา^{๑๗} โมเสสใช้เขาทั้งหลายไปสอดแนมที่แผ่นดินคานาอัน และส่งเขาทั้งหลายว่า “จงขึ้นไปทางใต้แล้วขึ้นไปตามภูเขา^{๑๘} ตรวจสอบแผ่นดินนั้นว่าเป็นอย่างไร และว่าคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นมีกำลังแข็งแรงหรืออ่อนแอ มีคนน้อยหรือมาก^{๑๙} ดูว่าแผ่นดินที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไรบ้าง เป็นแผ่นดินที่ดีหรือเลวอย่างไร และบ้านเมืองที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไร เป็นเต็นท์หรือเป็นป้อมปราการที่เข้มแข็ง^{๒๐} ดูว่าแผ่นดินอุดมหรือจืด มีป่าไม้หรือเปล่า ท่านทั้งหลายจงมีใจกล้าหาญ และนำผลไม้ที่เมืองนั้นกลับมาบ้างด้วย” เวลานั้นเป็นฤดูผลงุ่นงุ่นแรก^{๒๑} คนเหล่านั้นจึงขึ้นไปสอดแนมแผ่นดิน ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารสิน จนถึงเรโอบ ที่ทางเข้าเมืองฮามัท^{๒๒} เขาขึ้นไปทางใต้ถึงเมืองเฮโบรน และอาทิมาน เซซัย และทูลัมย คือคนอานาคอยู่ที่นั่น (เมืองเฮโบรนนี้เขาสร้างมาก่อนเมืองโคอันในอียิปต์ได้เจ็ดปี)^{๒๓} เขาทั้งหลายมาถึงลำธารเอชโคล ที่นั่นเขาตัดอู้งนึ่งหนึ่งมีอู้งนึ่งพวงหนึ่ง สองคนใช้ไม้คานหามมา เขาเก็บผลทับทิมและมะเดื่อมาบ้าง^{๒๔} เขาเรียกที่นั่นว่าห้วยเอชโคลเพราะพวงผลอู้งนึ่งซึ่งคนอิสราเอลได้ตัดมาจากที่นั่น^{๒๕} ล่วงมาสี่สิบวัน เขาทั้งหลายก็กลับมาจากการไปสอดแนมที่

แผ่นดินนั้น^{๒๖} เขาทั้งหลายกลับมาถึงโมเสสและอาโรน และมาถึงชุมนุมชนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารปารานที่คาเดช เขาเล่าเรื่องให้ท่านทั้งสองและบรรดาคนอิสราเอลฟัง และให้ดูผลไม้แห่งแผ่นดินนั้น^{๒๗} เขาทั้งหลายเล่าให้โมเสสฟังว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไปถึงแผ่นดินซึ่งท่านใช้ไป มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ที่นั่นจริง และนี่เป็นผลไม้ของเมืองนั้น^{๒๘} แต่คนที่อยู่ในเมืองนั้นมีกำลังมากและเมืองของเขาก็ใหญ่โตมีกำแพงล้อมรอบ นอกจากนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายยังเห็นคนอานาคที่นั่นด้วย^{๒๙} คนอามาเลชอยู่ในแผ่นดินทางใต้ คนอิตไทต์ คนเยบส และคนอาโมไรต์อยู่บนภูเขา คนคานาอันอาศัยอยู่ที่ริมทะเล และตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน”^{๓๐} แต่คาเลบได้ให้คนทั้งปวงเงียบต่อหน้าโมเสสกล่าวว่า “ให้เราขึ้นไปทันทีและยึดเมืองนั้นเพราะพวกเรากำลังสามารรถที่จะเอาชนะชนะได้”^{๓๑} ฝ่ายคนทั้งปวงที่ขึ้นไปสอดแนมด้วยกันกล่าวว่า “เราไม่สามารถสู้คนเหล่านั้นได้เพราะเขามีกำลังมากกว่าเรา”^{๓๒} และเขาได้กล่าวร้ายเรื่องแผ่นดินที่เขาได้ไปสอดแนมมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังว่า “แผ่นดินที่เราได้ไปสืบดูตลอดแล้วนั้นเป็นแผ่นดินที่กินคนซึ่งอยู่ในนั้น บรรดาชาวเมืองที่เราเห็นเป็นคนรูปร่างใหญ่โต^{๓๓} ที่นั่นเราเห็นพวกมนุษย์ยักษ์ คือบุตรของคนอานาคซึ่งมาจากพวกมนุษย์ยักษ์ เราเป็นเหมือนต๊กแตนในสายตาของเรา ในสายตาของเขาก็เหมือนกัน”

ประชาชนไม่กล้าเข้าไปแผ่นดินคานาอัน

๑๔ แล้วบรรดาชุมนุมชนนั้นก็ร้องลั่นขึ้นมา ประชาชนร้องให้ในคืนวันนั้น^๑ บรรดาคนอิสราเอลได้บ่นว่า โมเสสและอาโรน ชุมนุมชนทั้งหมดดกกล่าวแก่ท่านว่า “ให้เราตายเสียที่แผ่นดินอียิปต์ หรือให้เราตายเสียที่ถิ่นทุรกันดารนี้ก็ดีกว่า”^๒ พระเยโฮวาห์นำเราเข้ามาในประเทศนี้ให้ตายด้วยดาบทำไม่เล่า ลูกเมียของเราต้องตกเป็นเหยื่อที่เราจะกลับไปอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ”^๓ เขาพูดแก่กันและกันว่า “ให้เราตั้งคนหนึ่งขึ้นเป็นหัวหน้าแล้วกลับไปยังอียิปต์เถิด”^๔ โมเสสกับอาโรนได้ชบหน้าลงถึงพื้นดินต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมดของชุมนุมชนอิสราเอล^๕ และโยชูวาบุตรชายนูนกับคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ เป็นผู้ที่ได้ร่วมไปสอดแนมที่แผ่นดิน

ดินนั้น ได้ฉีกเสื้อผ้าของตน^๗ และกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า “แผ่นดินที่เราได้เที่ยวสอดแนม ดูตลอดนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีเหลือเกิน^๘ ถ้าพระเยโฮวาห์พอพระทัยในพวกเรา พระองค์จะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดินนี้ และทรงประทานแก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์^๙ ขอแต่อย่าให้พวกเรากบฏต่อพระเยโฮวาห์ท่านนออย่ากลัวพวกแผ่นดินนั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นขนมของเราแล้ว ร่มฤทธิ์ของเขาก็สูญไปแล้ว พระเยโฮวาห์สถิตฝ่ายเรา อย่ากลัวเขาเลย”^{๑๐} แต่ชุมนุมชนทั้งหมดนั้นพูดกันว่าให้เอาก่อนหินขว้างเขาเสีย ขณะนั้นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏที่พลับพลาแห่งชุมนุมต่อหน้าบรรดาคนอิสราเอล

โมเสสอ้อนวอนต่อพระเจ้า

^{๑๑} และ พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า “ชนชาติ นี้ จะ สบ ประมาท เรานาน สักเท่าใด แม้ว่าเราได้กระทำหมายสำคัญต่างๆท่ามกลางเขามาแล้ว เขาทั้งหลายจะไม่เชื่อเรานานเท่าใด^{๑๒} เราจะประหารเขาเสียด้วยโรคภัยและตัดเขาเสียจากการสืบมรดก เราจะทำให้เจ้าเป็นประเทศใหญ่โตและแข็งแรงกว่าเขาอีก”^{๑๓} แต่ โมเสส ได้ กราบ พูล พระเยโฮวาห์ว่า “ชาวอียิปต์จะได้ยินเรื่องนี้ (เพราะพระองค์ทรงพาชาตินี้ออกมาจากท่ามกลางเขาด้วยฤทธานุภาพของพระองค์)^{๑๔} ชาวอียิปต์จะเล้าความนบนแก่ชาวประเทศนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายได้ยินว่า พระองค์สถิตท่ามกลางชนชาตินี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาได้เห็น พระพักตร์ของพระองค์ เมฆของพระองค์ตั้งอยู่เหนือเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงนำเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และในกลางคืนด้วยเสาเพลิง^{๑๕} บัดนี้ ถ้าพระองค์ จะ ทรง ประหาร ชนชาติ นี้ ดูจ คนๆ เดียว ประเทศ ทั้ง หลาย ที่ ได้ ยิน กิตติศัพท์ถึงพระองค์จะพูดกันว่า^{๑๖} เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถพาชนชาตินี้ไปอยู่ในแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้แก่เขาไม่ได้ พระองค์จึงทรงประหารเขาเสียที่ในถิ่นทุรกันดาร”^{๑๗} บัดนี้ข้าพระองค์ทูลวิงวอนขอพระองค์ ทรง บันดาล ให้ ฤทธิ อำนาจ ของ องค์พระผู้เป็นเจ้าให้ใหญ่ยิ่งดังพระสัญญาที่ว่า^{๑๘} “พระเยโฮวาห์ ทรงพระพิโรธข้า ทรงอุดมในความเมตตา ทรงโปรดยกโทษความ

ชั่วช้าและให้อภัยการละเมิด แต่ถือว่าไม่มีโทษหา มิได้ ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดา ตกทอด ไป ถึง ลูก หลาน สาม ชั่ว สี่ ชั่วอายุ”^{๑๙} ขอทรงประทานอภัยความชั่วช้าของชนชาตินี้ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงประทานอภัยชนชาตินี้ตั้งแต่อียิปต์จนบัดนี้”

ทรงพยากรณ์ถึงการพเนจร อยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี

^{๒๐} แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า “เราให้อภัยตามคำของเจ้า^{๒๑} แต่แท้จริง เรามีชีวิตอยู่ในแผ่นดิน และบรรดาโลกจะเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระเยโฮวาห์แน่ฉันใด^{๒๒} คนทั้งหลายที่ได้ เห็น สง่า ราศี ของ เรา และได้ เห็น การอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้กระทำในอียิปต์ และในถิ่นทุรกันดาร และยังได้ทดลองเรามาตั้งสิบครั้ง และยังมิได้ฟังเสียงของเรา^{๒๓} คนเหล่านี้จะมีได้เห็นแผ่นดินที่เราปฏิญาณไว้กับปยุตตายายของเขาฉันนั้น คนที่ปวงที่ สบ ประมาท เรา จะ ไม่ ได้ เห็น แผ่นดินนั้นสักคนเดียว^{๒๔} แต่ส่วนคาเลบ ผู้รับใช้ของเรา เพราะมีจิตใจต่างกันและได้ตามเรามาอย่างเต็มที่ เราก็จะได้นำเขาไปถึงแผ่นดินที่เขาได้ไปมาและเชื้อสายของเขาจะได้กรรมสิทธิ์เมืองนั้น^{๒๕} (พวกอามูเลซและพวกคานอัน อยู่ที่หว่างเขา) พรุ้งนี้เจ้าจงกลับไปในถิ่นทุรกันดารตาม ทาง ถึง ทะเลแดง”^{๒๖} พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ โมเสส และ อาโรนว่า^{๒๗} “เราจะทนชุมนุมชนชั่วร้ายนี้บ่นต่อเรานานสักเท่าใด เราได้ยินเสียงบ่นของคนอิสราเอลซึ่งเขาบ่นว่าเรา^{๒๘} เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘เรามีชีวิตอยู่ในแผ่นดิน เรา จะ กระทำ สิ่ง ที่ เจ้า ทั้ง หลาย บ่น ให้ เรา ได้ ยิน แก่ เจ้า ฉัน นั้น^{๒๙} ซากศพของเจ้าจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ จำนวนคนทั้งหมดของเจ้านับตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป ผู้ใดที่บ่นว่าเรา^{๓๐} จะไม่มีสักคนหนึ่งที่มาถึงแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เจ้าอาศัยอยู่ เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์และโยชูวาบุตรชายนูน^{๓๑} แต่ลูกเล็กที่เจ้าทั้งหลายว่าจะเป็นเหยื่อนั้นเราจะพาเขาทั้งหลายเข้าไป และเขาจะรู้จักแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายได้สบประมาท^{๓๒} ส่วนเจ้าทั้งหลาย ศพของเจ้าจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้^{๓๓} ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายจะพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบ

ปี เขาจะโทษการเล่นซู้ของเจ้า จนกว่าจำนวนซากศพของเจ้าจะอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ครบ ^{๓๔}ตามจำนวนวันที่เจ้าเข้าไปสอดแนมในแผ่นดินนั้น ซึ่งมีสี่สิบวัน วันหนึ่งจะเป็นปีหนึ่ง เจ้าทั้งหลายจะรับโทษความชั่วช้าของเจ้าอยู่สี่สิบปี เจ้าทั้งหลายจะทราบถึงทางฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า ^{๓๕}เราผู้เป็นพระเยโฮวาห์ ได้ล้นเวลาแล้ว เราจะกระทำตงนั้นแก่บรรดาชุมนุมชนที่ชั่วร้าย ซึ่งร่วมกันคิดต่อสู้เรา เขาจะสิ้นสุดลงในถิ่นทุรกันดาร เขาจะตายอยู่ที่นั่น” ^{๓๖}คนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดิน ผู้ที่กลับมาเล่าความใส่ร้ายแผ่นดินนั้น ซึ่งกระทำให้บรรดาชุมนุมชนบ่นว่าโมเสส ^{๓๗}คนที่มารายงานความร้ายเรื่องแผ่นดินนั้น ได้ตายเสียด้วยโรคภัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ^{๓๘}แต่โยชูวาบุตรชาย นูน และคาเลบ บุตรชาย เยฟุนเนห์ ในหมู่คนที่ไปสอดแนมที่แผ่นดินยังมีชีวิตอยู่ ^{๓๙}และโมเสส เล่าข้อความนี้ให้คนอิสราเอลทั้งหมดฟัง ประชาชนก็ร้องไห้โศกเศร้ายิ่งนัก ^{๔๐}และคนทั้งปวงได้ลุกขึ้นแต่เช้า ขึ้นไปยังที่สูงบนภูเขา กล่าวว่ “ดูเถิด เราทั้งหลายมาอยู่ที่นี้แล้ว เราจะเข้าไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาไว้ เพราะเราได้กระทำผิดแล้ว” ^{๔๑}แต่โมเสสกล่าวว่า “เหตุไฉนท่านขัดขืนพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ การนี้จะไม่สำเร็จ ^{๔๒}อย่าขึ้นไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์มิได้อยู่ท่ามกลางท่าน เกือบกว่าท่านทั้งหลายจะล้มตายอยู่ต่อหน้าศัตรู ^{๔๓}เพราะคนอามาเลซ และคนคานาอันอยู่ข้างหน้าท่าน ท่านจะล้มลงด้วยดาบ เพราะท่านได้หันกลับจากการตามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จะไม่สถิตท่ามกลางท่านทั้งหลาย” ^{๔๔}แต่เขาทั้งหลาย ยังบังอาจขึ้นไป ที่ยังที่สูงบนเนินเขา แต่หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์และโมเสส มิได้ออกจากกาย ^{๔๕}แล้วคนอามาเลซ และคนคานาอันที่อยู่บนเนินเขา นั้น ได้ลงมาขับไล่เขาให้พ่ายแพ้จนถึงตำบลโฮรมาห์

คำสั่งสอนเรื่องการถวายเครื่องบูชา

๑๕ ^๑พระเยโฮวาห์ ตรัสกับ โมเสส ว่า ^๒“จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลาย จะเข้าไปในแผ่นดินที่เจ้าจะเข้าอาศัยอยู่ ซึ่งเราให้ แก่เจ้านั้น ^๓ถ้าผู้ใดจะนำเครื่องบูชาจากฝูงวัวหรือจากฝูงแพะแกะไปถวาย พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาด้วย

ไฟ คือเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสัตวบูชาทำตามคำปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัคร หรือในการเลียงตามกำหนด กระทำให้มีกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ^๔ก็ให้ผู้ที่นำเครื่องบูชา นำธัญญาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือยอดแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาทู่คลุกกับน้ำมันหนึ่งในสี่สิน ^๕และเจ้าจงจัดนำองุ่นหนึ่งในสี่สินสำหรับลูกแกะทุกตัว เป็นเครื่องต้มบูชาคู่กับ เครื่องเผาบูชาคู่กับเครื่องสัตวบูชา ^๖หรือสำหรับ แกะผู้ตัวหนึ่ง เจ้าจงจัดธัญญาบูชาด้วยยอดแบ่งสองในสิบเอฟาทู่คลุกกับน้ำมันหนึ่งในสามสิน ^๗และสำหรับเป็นเครื่องต้มบูชา เจ้าจงถวายนำองุ่นหนึ่งในสามสิน ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ^๘เมื่อเจ้าจัดวัวผู้เป็นเครื่องเผาบูชา หรือเป็นเครื่องสัตวบูชาทำตามคำปฏิญาณ หรือให้เป็นสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ^๙ก็ให้นำธัญญาบูชามียอดแบ่งสามในสิบเอฟาทู่คลุกกับน้ำมันครึ่งอินมาบูชาพร้อมกับวัวผู้นั้น ^{๑๐}และให้นำเครื่องต้มบูชา มีนำองุ่นครึ่งอิน ให้เป็นการบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ^{๑๑}จงกระทำอย่างนี้สำหรับวัวผู้หรือแกะผู้ทุกตัว หรือสำหรับลูกแกะหรือลูกแพะทุกตัว ^{๑๒}ตามจำนวนสัตว์ที่จัดมา จงกระทำตามส่วนนี้แก่สัตว์ทุกฤดู ^{๑๓}บรรดาชาวพื้นเมืองต้องกระทำอย่างนี้ทุกคน เมื่อจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ^{๑๔}ถ้าคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า หรือคนหนึ่งคนใดท่ามกลางเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า ใครจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้เขาทั้งหลายกระทำเหมือนเจ้าทั้งหลาย ได้กระทำนั้น ^{๑๕}จะต้องมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับชุมนุมชนและสำหรับคนต่างด้าวผู้มาอาศัยอยู่กับเจ้า เป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า คือเจ้าเป็นอย่างไร คนต่างด้าวก็เป็นอย่างไร นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ^{๑๖}จะต้องมี พระราชบัญญัติอย่างเดียวกัน และลักษณะอย่างเดียวกันสำหรับเจ้าและสำหรับคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า” ^{๑๗}พระเยโฮวาห์ ตรัสกับโมเสสว่า ^{๑๘}“จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายมาถึงแผ่นดินที่เราจะพาเจ้าไป ^{๑๙}และเมื่อเจ้ารับประทานอาหารแห่งแผ่นดินนั้น เจ้าจงนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ^{๒๐}จงเอาแบ่งเปียกผลแรก ทำขนม ก้อนหนึ่ง ถวาย เป็นเครื่อง

บูชา เป็นเครื่องบูชาที่ได้จากลานนวดข้าว เจ้าจงถวายเช่นว่านี้ ^{๒๑}จงเอาแป้งเปียกผลแรกถวาย เป็นเครื่องบูชา แต่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า ^{๒๒}ถ้าเจ้าทั้งหลายได้ประพฤติผิดมิได้รักษาพระบัญญัติเหล่านี้ทุกประการ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่โมเสส ^{๒๓}ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ทางโมเสส ตั้งแต่วันที่พระเยโฮวาห์ประทานพระบัญชาแก่โมเสส และต่อไปตลอดชั่วอายุของเจ้า ^{๒๔}แล้วถ้าประชาชนได้กระทำผิดโดยไม่เจตนา โดยที่ชุมนุมชนไม่รู้เห็นชุมนุมชนทั้งหมดต้องถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย แต่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับ ธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กันตามลักษณะ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ^{๒๕}และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินบาปให้แก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด และเขาทั้งหลายจะได้รับการอภัยโทษ เพราะเป็นการผิดโดยไม่เจตนา และเขาจะนำเครื่องบูชาของเขามาถวายด้วยไฟ แต่พระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องบูชาไถ่บาป ต่อ พระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะความผิดโดยไม่เจตนาของเขา ^{๒๖}และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับอภัยโทษ พร้อมกับ คนต่างด้าว ผู้อยู่ท่ามกลาง เขาทั้งหลาย เพราะว่าพลเมืองทั้งหมด เกี่ยวพันกับความผิดนั้นอันเกิดขึ้นโดยไม่เจตนา ^{๒๗}ถ้าบุคคลคนหนึ่งคนใดกระทำผิดโดยไม่รู้ตัว ก็ให้ผู้นั้นเอาแพะเมียอายุ ขวบหนึ่งไป เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ^{๒๘}และให้ปุโรหิตกระทำการลบมลทินบาป ต่อ พระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้บุคคลนั้น ผู้กระทำผิด เมื่อเขากระทำบาปโดยไม่รู้ตัว เพื่อทำการลบมลทินบาปเขาเสีย และเขาจะได้รับอภัยโทษ ^{๒๙}ให้เจ้ามีพระราชบัญญัติอย่าง เดียว สำหรับ ผู้กระทำผิดโดยไม่รู้ตัว คือคนอิสราเอลผู้เป็นชาวพื้นเมือง และ ผู้ เป็นคนต่างด้าว ที่อยู่ท่ามกลางเขา ^{๓๐}แต่บุคคลที่บังอาจกระทำการใดๆ โดยพลการ ไม่ว่าเขาจะเกิดในแผ่นดินนั้น หรือเป็นคนต่างด้าวก็ดี ผู้นั้นเหยียดหยามพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน ^{๓๑}เพราะเขาได้สบประมาทพระคำรัสของพระเยโฮวาห์และละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง ให้เขาไร้โทษความชั่วช้าของตน”

พระเจ้าทรงพิพากษาคคนที่ไม่รักษาวันสะบาโต

^{๓๒}ขณะ เมื่อ คน อิสราเอล อยู่ในถิ่นทุรกันดาร เขาพบคนหนึ่งไปเก็บฟืนในวันสะบาโต ^{๓๓}ผู้ที่พบเขาเก็บฟืนก็พาเขามาหาโมเสส และอาโรน และมาหาชุมนุมชนทั้งหมด ^{๓๔}เขาจึงจำคนนั้นไว้ เพราะยังไม่แจ้งว่าจะกระทำอย่างไรแก่เขา ^{๓๕}และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ชายผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตาย เป็นแน่ ชุมชนชนทั้งหมดต้องเอาหินขว้างเขาที่นอกค่าย” ^{๓๖}และชุมนุมชนทั้งหมดจึงพาเขามาออกค่าย และเอาหินขว้างเขาจนตาย ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

ด้ายสีฟ้า

^{๓๗}พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๓๘}“จงพูดกับคนอิสราเอล และสั่งเขาให้ทำฟู่ที่มูมชายเสื้อตลอดชั่วอายุของเขา ให้เอาด้ายสีฟ้าติดฟู่ที่มูมทุกมูม ^{๓๙}เพื่อเจ้าจะมองดูฟู่ นั้น และจดจำพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ และปฏิบัติตาม เพื่อเจ้าจะไม่กระทำอะไรรวมตามความพอใจพอตาของเจ้าซึ่งเจ้ามักหลงตามนั้น ^{๔๐}เพื่อว่าเจ้าจะจดจำและกระทำตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา และเป็นคนบริสุทธิ์แด่พระเจ้าของเจ้า ^{๔๑}เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า”

การกบฏของโคราห์ ดาธานและอาบีรัม

๑๖ ^๑โคราห์ บุตรชายอิสฮาร์ ผู้เป็นบุตรชายโคซาท ผู้เป็นบุตรชายเลวี กับดาธาน และ อาบีรัม บุตรชายเอลีอับ กับโอนบุตรชายเปเลท บุตรชายรูเบน พาคนไป ^๒และไปยืนต่อหน้าโมเสส พร้อมกับคนอิสราเอลจำนวนหนึ่ง เป็นเจ้านายของชุมนุมชนมีสองร้อยห้าสิบคนที่เลือกมาจากที่ประชุม เป็นคนมีชื่อ ^๓และเขาทั้งหลายมาประชุมกันต่อโมเสสต่ออาโรน กล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า “ท่านทำเกินเหตุไป เพราะว่าชุมนุมชนทั้งหมดก็บริสุทธิ์ทุกคน และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเขา เหตุใดท่านจึงผยองขึ้นเหนือชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์” ^๔ครั้นโมเสสได้ยินก็ชบหน้าลงถึง

คืน ๕ ท่านจึงพูดกับโคราห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขาว่า “พรุ่งนี้เช้าพระเยโฮวาห์จะทรงสำแดงให้เห็นว่า ผู้ใดเป็นของพระองค์และใครเป็นคนบริสุทธิ์ และจะทรงให้ผู้นั้นเข้าใกล้พระองค์ ผู้ใดที่พระองค์ทรงเลือก พระองค์จะทรงให้เข้าไปใกล้พระองค์”^๖ จึงกระทำอย่างนี้ ให้โคราห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขา นำกระถางไฟมา ๗ จงเอาไฟใส่ และใส่เครื่องหอม ต่อ พระพิศตรัพระเยโฮวาห์ในวันพรุ่งนี้ ผู้ใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกก็จะเป็นคนบริสุทธิ์ บุตรชายของเลวีเอ๋ย ท่านทั้งหลายได้กระทำเกินเหตุไป”^๘ และโมเสสพูดกับโคราห์ว่า “พวกท่านผู้เป็นบุตรชายของเลวีจงฟัง ๙ เป็นการเล็กน้อยสำหรับท่านอยู่หรือซึ่งพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้แยกท่านออกจากชุมนุมชนอิสราเอล เพื่อนำท่านให้มาใกล้พระองค์ ให้ปฏิบัติงานในพลับพลาของพระเยโฮวาห์และยืนอยู่ต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อปรนนิบัติเขา ๑๐ และพระองค์ทรงนำท่านมาใกล้พระองค์ รวมทั้งพี่น้องทั้งสิ้นของท่าน คือลูกหลานของเลวี ท่านทั้งหลาย แสวงหาตำแหน่ง บูโรหิตด้วยหรือ ๑๑ เพราะฉะนั้นที่ท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่านได้ประชุมกันก็เป็นการต่อสู้พระเยโฮวาห์ ส่วนอาโรนเป็นอะไรเล่าที่ท่านได้บ่นว่าเขา”^{๑๒} โมเสสใช้ให้ไปเรียกดาธานและอาบีรัมบุตรชายเอลีอับ เขาทั้งสองว่า “เราจะไม่ขึ้นไป ๑๓ เป็นการเล็กน้อยอยู่หรือที่ท่านนำพวกเราจากแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เพื่อจะฆ่าพวกเราเสียในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้านายเหนือพวกเราด้วย ๑๔ ยิ่งกว่านั้นอีกท่านมิได้นำพวกเราเข้าไปยังแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ มิได้ให้เราเรารับที่นาหรือสวนอันเป็นมรดก ท่านจะควักตาคนเหล่านี้เสียหรือ เราจะไม่ขึ้นไป”^{๑๕} โมเสสโกรธมาก และกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ขออย่าทรงโปรดปราบเครื่องบูชาของเขาเลย ข้าพระองค์มิได้เอาลาของเขา มาสักตัวหนึ่ง และข้าพระองค์มิได้ทำอันตรายเขาสักคนเดียว”^{๑๖} และโมเสสพูดกับโคราห์ว่า “ตัวท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่านจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ในวันพรุ่งนี้ ทั้งตัวท่าน พรรคพวกของท่านและอาโรน ๑๗ ให้ทุกคนนำกระถางไฟของตนไปใส่เครื่องหอมในนั้น ให้ทุกคนนำกระถาง

ไฟเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ มีกระถางไฟสองร้อยห้าสิบด้วยกัน ตัวท่านด้วย และอาโรนต่างจงเอากระถางไฟของตนไป”^{๑๘} ดังนั้นทุกคนจึงนำกระถางไฟของเขา ต่างเอาไฟใส่และเอาเครื่องหอมใส่ และเข้าไปยืนอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับโมเสสและอาโรน ๑๙ โคราห์ก็ร่วมชุมนุมชนทั้งหมดที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมประจัญหน้าเขาทั้งสอง และส่งราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏต่อบรรดาชุมนุมชน ๒๐ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ๒๑ “จงแยกตัวออกเสียจากชุมนุมชนนี้ เพื่อเราจะเจตนาจะเอาเขาเสียในพริบตาเดียว”^{๒๒} เขาทั้งสองชบหน้าลงถึงดินกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งจิตวิญญาณของมนุษย์ทั้งสิ้น เมื่อคนเดียวกระทำผิด พระองค์จะทรงพระพิโรธแก่ชุมนุมชนทั้งหมดหรือ”

แผ่นดินก็อ้าปากออกกลืนพวกกบฏ

๒๓ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๒๔ “จงกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า จงออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม”^{๒๕} แล้วโมเสสลุกขึ้นไปหาดาธานและอาบีรัม และพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็ตามท่านไป ๒๖ โมเสสจึงกล่าวแก่ชุมนุมชนนั้นว่า “ท่านทั้งหลายออกไปเสียให้ห่างจากเต็นท์ของคนชั่วเหล่านี้ อยู่แต่ต้องอะไรของเขาเลย กลือกว่าท่านทั้งหลายจะต้องถูกกวาดไปกับบรรดาการบาปของเขาด้วย”^{๒๗} ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม และดาธานกับอาบีรัมออกมายืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตนพร้อมกับภรรยา บุตรชายและลูกเล็กๆของเขา ๒๘ และโมเสสพูดว่า “ดังนั้นแหละท่านทั้งหลายจะได้ทราบ ว่า พระเยโฮวาห์ใช้ให้ข้ามากระทำการทั้งสิ้นนี้ ข้ามิได้กระทำตามอำเภอใจข้าเอง ๒๙ ถ้าคนเหล่านี้ตายอย่างคนธรรมดาทั้งปวง หรือเหตุการณ์อย่างคนธรรมดามาเยี่ยมเยียนเขา ก็หมายความว่าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ข้ามา ๓๐ แต่ถ้าพระเยโฮวาห์บันดาลอะไรใหม่เกิดขึ้นและแผ่นดินอ้าปากกลืนคนเหล่านี้เข้าไปพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขา และเขาทั้งหลายลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น ท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า คนเหล่านี้ได้สบประมาทพระเยโฮวาห์”^{๓๑} ต่อมาเมื่อท่านกล่าวบรรดาคำเหล่านี้จบ

แผ่นดินใต้ที่เขาเหล่านั้นยืนอยู่ก็แยกออก^{๓๒} และ แผ่น ธรณี ก็ อ้าปาก ออก กลืน เขา ทั้งหลายกับครอบคูรี และบรรดาคนของโคราห์ และข้าวของทั้งหมดของภูเขา^{๓๓} ดังนั้นเขาทั้งหลายพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขาลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น และแผ่นดินก็รับเขาไว้และเขาทั้งหลายก็พินาศเสียจากท่ามกลางที่ประชุม^{๓๔} อัสราเอลทั้งหมดที่อยู่รอบเขา ได้ยินเสียงร้องของเขาก็หนีไป เพราะเขากล่าวว่า “เกลือกว่า ธรณี จะ กลืน เรา เสีย”^{๓๕} และไฟออกมาจากพระเยโฮวาห์ เผาผลาญคนทั้งสอง ร้อยห้าสิบที่ได้ถวาย เครื่องหอมนั้นเสีย^{๓๖} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า^{๓๗} “จงบอกเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต ให้เอากระถางไฟออกเสียจากเปลวเพลิง และเจ้าจงกระจายก้อนไฟออกห่างๆกัน เพราะกระถางไฟเหล่านั้นบริสุทธิ์^{๓๘} คือกระถางไฟ ของคนเหล่านั้นที่ได้กระทำบาปจนถึงเสียชีวิตนั้น จงตีแผ่ทำเป็นแผ่นคลุมแท่นบูชา เพราะได้ถวายกระถางเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญแก่คนอิสราเอล”^{๓๙} ดังนั้นเอเลอาซาร์ปุโรหิตจึงนำกระถางไฟทองสัมฤทธิ์ ซึ่งผู้ที่ถูกไฟเผาเข้าไปบูชา มาตีแผ่ออกเป็นแผ่นคลุมแท่นบูชา^{๔๐} ให้เป็นเครื่องเตือนใจคนอิสราเอล เพื่อว่าคนสามัญผู้ที่มีไข้เป็นเชื้อสายของอาโรน จะมีได้เข้าไปเผาเครื่องหอมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกลือกว่าจะเป็นอย่างโคราห์ และพรรคพวกของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอเลอาซาร์ทางโมเสส^{๔๑} พอรุ่งขึ้นบรรดาชุมนุมชนอิสราเอลก็บ่นว่าโมเสสและอาโรนว่า “ท่านได้ประหารชีวิตคนของพระเยโฮวาห์เสีย”^{๔๒} ต่อมาเมื่อชุมนุมชนมาประชุมประจัญหน้าโมเสสและอาโรน เขาหันหน้ามาสู่พลับพลาแห่งชุมนุม และดูเถิด เมฆมาคลุมพลับพลาอัน และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏ^{๔๓} โมเสสกับอาโรนจึงมาหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม

การอ้อนวอนของโมเสส ช่วยคนอิสราเอลให้รอด

^{๔๔} และ พระ เย โฮ วาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า^{๔๕} “จงออกไปเสียจากท่ามกลางประชุมชนนี้ เพื่อเราจะผลาญเขาทั้งหลายเสียในพริบตาเดียว” และ ท่าน ทั้ง สอง ก็ ขบ หน้า ลง ถึง

ดิน^{๔๖} โมเสสพูดกับอาโรนว่า “จงเอากระถางไฟ เอาไฟจากแท่นบูชาใส่ไว้ แล้วใส่เครื่องหอมริบนำไปที่ชุมนุมชน ทำการลบมลทินบาปของชุมนุมชนนั้นเสีย เพราะพระพิโรธพุ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์แล้ว ภัยพิบัติได้บังเกิดขึ้น”^{๔๗} อาโรนจึงนำกระถางไฟตั้งที่โมเสสบอกไว้เข้าไปท่ามกลางที่ประชุมและดูเถิด ภัยพิบัติได้บังเกิดขึ้นแก่ประชาชนแล้ว และท่านได้ใส่เครื่องหอมและทำการลบมลทินบาปของประชาชน^{๔๘} ท่านได้ยืนอยู่ระหว่างคนตายกับคนเป็น และภัยพิบัตินั้นก็ถูก ระวัง แล้ว^{๔๙} บรรดาคนที่ตายด้วยภัยพิบัติมีหนึ่งหมื่นสี่พันเจ็ดร้อยคน ไม่นับคนที่ตายด้วยเรื่องของโคราห์^{๕๐} เมื่อภัยพิบัติถูก ระวัง แล้ว อาโรนก็กลับไปหาโมเสสที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม

ไม้เท้าของอาโรนได้ออก มิดอกตูมและดอกบาน

๑๗^๑ พระ เย โฮ วาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า^๒ “จงพูดกับคนอิสราเอลและเอาไม้เท้า มา จาก เขา เรือน บรรพบุรุษ ละ อัน จาก ประมุข ทุก คน ตาม เรือน บรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน เขียนชื่อชายเจ้าของไม้ไว้บนไม้เท้าทุกอัน^๓ เขียนชื่อของอาโรนไว้บนไม้เท้าของคนเลวี เพราะจะมีไม้เท้าอันเดียวสำหรับหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษหนึ่ง”^๔ จงวางไม้เท้าเหล่านั้นไว้ในพลับพลาแห่งชุมนุม ต่อหน้าพระโอวาท ที่ที่เราพบกับเจ้าทั้งหลาย^๕ และต่อมาไม้เท้าของชายผู้ที่เราโปรดเลือกนั้นจะงอก เช่นนี้เราจะกระทำให้เสียงบ่นของคนอิสราเอล ซึ่งเข่าบ่นต่อเจ้าสงบลงเสียจากเรา”^๖ โมเสสจึงส่งคนอิสราเอล และประมุขของท่านทุกคนก็มอบไม้เท้าแก่ท่านคนละอันตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน และไม้เท้าของอาโรนก็อยู่ในไม้เท้าเหล่านั้นด้วย^๗ และโมเสสวางไม้เท้าเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในพลับพลาพระโอวาท^๘ อยู่มาวันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาพระโอวาท ดูเถิด ไม้เท้าของอาโรนสำหรับวงศ์วานเลวีได้ออก มิดอกตูมและดอกบาน และเกิดผลอัลมอนด์สุกบ้าง^๙ แล้วโมเสสนำไม้เท้าทั้งหมดจากที่ตรงพระพักตร์พระเยโฮวาห์มายังคนอิสราเอลทั้งหมด เขาได้ตรวจดู และทุกคนก็นำไม้เท้าของตนไป^{๑๐} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงนำไม้เท้าของอา

โรนกลับไปวางไว้ต่อหน้าพระโอวาท เก็บไว้เป็นหมายสำคัญสำหรับเตือนพวกกบฏ เพื่อเจ้าจะให้เขาทั้งหลายยุติการบ่นว่าเรา เพื่อเขาจะไม่ต้องตาย”^{๑๑} โมเสสก็กระทำเช่นนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่านอย่างไร ท่านก็กระทำอย่างนั้น^{๑๒} และคนอิสราเอลพูดกับโมเสสว่า “ดูเถิด เราพินาศ เราถึงหายนะ เราถึงหายนะหมดแล้ว”^{๑๓} ผู้ใดที่มาใกล้พลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ต้องตาย เราจะต้องตายหมดหรือ”

คำสั่งสอนและคำบัญชาสำหรับอาโรนและคนเลวี

๑๗ ^๑ดั่งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า “เจ้าและบุตรชายของเจ้า และวงศ์วาน บิดา ของ เจ้า จะต้อง รับ โทษ ความชั่วช้า เนื่อง ด้วย สถาน บริสุทธิ ทั้ง เจ้า และ บุตรชาย ของ เจ้า จะ ต้อง รับ โทษ ความชั่วช้า เนื่อง ด้วย หน้า ที่ ปุโรหิต ของ เจ้า ^๒ และ จง นำ ฟีน้อง ของ เจ้า มา ใกล้ เจ้า ซึ่งเป็น ตระกูล เลวี ตระกูล บิดา ของ เจ้า เพื่อ เขา จะ สมทบ กับ เจ้า และ ปرنนิบัติ เจ้า ขณะที่ เจ้า และ บุตรชาย ปرنนิบัติ อยู่ ต่อ หน้า พลับพลา พระโอวาท ^๓ เขาทั้งหลาย จะ คอย รับ ใช้ เจ้า และ รับ ใช้ บรรดา หน้า ที่ ต่าง ๆ ของ พลับพลา แต่อย่าให้เข้าใกล้ เครื่องใช้ ของ สถาน บริสุทธิ หรือ แท่นบูชา เกลือกว่า เขาทั้งหลาย และ เจ้า จะ ต้องตาย ^๔ เขาทั้งหลาย จะ สมทบ กับ พวก เจ้า และ คอย รับ ใช้ อยู่ ที่ พลับพลา แห่ง ชุมมูม ใน งาน ปرنนิบัติ ทั้ง สิ้น ของ พลับพลา และ อย่า ให้ ผู้อื่นใด มา ใกล้ เจ้า ^๕ พวก เจ้า ต้อง คอย รับ ใช้ ใน หน้า ที่ ของ สถาน บริสุทธิ และ หน้า ที่ ของ แท่นบูชา เพื่อ พระพิโรธ จะ ไม่ เกิด ขึ้น แก่ คนอิสราเอล อีก ^๖ และ ดูเถิด เรา ได้ เลือก คน เลวี ฟีน้อง ของ เจ้า ออกจาก คน อิสราเอล เป็น ของ ประทาน แก่ เจ้า ถวาย แต่ พระเยโฮวาห์ เพื่อให้ ปฏิบัติ งาน ของ พลับพลา แห่ง ชุมมูม ^๗ ทั้ง เจ้า และ บุตรชาย จง คอย รับ ใช้ ใน หน้า ที่ ปุโรหิต เพื่อ งาน ทุก อย่าง ที่ เกี่ยว ข้อง กับ แท่นบูชา และ สิ่ง ที่ อยู่ ภายใน ม่าน เจ้า ต้อง อยู่ ปฏิบัติ งาน เรา ให้ ตำแหน่ง ปุโรหิต แก่ เจ้า เป็น ของ ประทาน สำหรับ งาน ปฏิบัติ และ ผู้ใดอื่น ที่ เข้ามา ใกล้ ต้อง ให้ ถึง แก่ ความ ตาย” ^๘ แล้ว พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ อาโรน ว่า “ดูเถิด เรา ได้ ให้ เครื่องบูชา ของ เรา ส่วน หนึ่ง แก่ เจ้า คือ บรรดา ของ ถวาย ของ คน อิสราเอล เรา ให้ แก่ เจ้า ส่วน

หนึ่ง และ แก่ ลูก หลาน ของ เจ้า เป็น กฎ ถวาย เพราะ เหตุ พวก เจ้า ได้ รับ การ เจิม แล้ว ^๙ ใน บรรดา ของ บริสุทธิ ที่ สุด ส่วน ซึ่ง ไม่ได้ เผาไฟ ที่เป็น ของ ของ เจ้า มี ดั่ง นี้ บรรดา ของ ถวาย ของ เขา บรรดา รัศมี ญูบูชา ของ เขา บรรดา เครื่องบูชา ไถ่บาป ของ เขา บรรดา เครื่องบูชา ไถ่การ ละเมิด ของ เขา ซึ่ง เขา ถวาย แก่ เรา จะเป็น ของ บริสุทธิ ที่ สุด แก่ เจ้า และ แก่ ลูก หลาน ของ เจ้า ^{๑๐} เจ้า จง รับ ประทาน สิ่ง เหล่า นี้ ใน ที่ บริสุทธิ ที่ สุด ผู้ชาย ทุก คน รับ ประทาน ได้ เป็น ของ บริสุทธิ แก่ เจ้า ^{๑๑} สิ่ง ต่อ ไป นี้ ก็ เป็น ของ เจ้า ด้วย คือ ของ ให้ ที่ เขา ถวาย บรรดา เครื่องบูชา แก่ วง ถวาย ของ คน อิสราเอล เรา ได้ ให้ ไว้ แก่ เจ้า และ แก่ บุตรชาย หนึ่ง ซึ่ง อยู่ กับ เจ้า เป็น กฎ เกณฑ์ ถวาย ทุกคน ที่ สะอาด อยู่ใน ครอบครัว ของ เจ้า รับ ประทาน ได้ ^{๑๒} นามัน ที่ ดี ที่ สุด ทั้งหมด และ น่อง งุ่น ที่ ดี ที่ สุด และ เมล็ดพืช ทั้งหมด และ ผล รุ่น แรก ที่ เขา ถวาย แต่ พระเยโฮวาห์ เรา ให้ แก่ เจ้า ^{๑๓} ผล รุ่น แรก ของ ของ ทุก อย่าง ซึ่ง อยู่ใน แผ่นดิน ที่ เขา นำ มา ถวาย พระ เยโฮวาห์ จะเป็น ของ เจ้า ทุกคน ที่ สะอาด อยู่ใน ครอบครัว ของ เจ้า รับ ประทาน ได้ ^{๑๔} บรรดา ของ มอบ ถวาย ใน อิสราเอล จะเป็น ของ เจ้า ^{๑๕} บรรดา เนื้อ หนึ่ง ที่ เบิก กรรม ไม่ ว่า มนุษย์ หรือ สัตว์ ซึ่ง เขา ถวาย แต่ พระเยโฮวาห์ จะเป็น ของ เจ้า แต่อย่างไรก็ตาม บุตร หวีปี ของ มนุษย์ เจ้า จะ ต้อง ไถ่ ไว้ เจ้า ต้อง ไถ่ ลูก หวีปี ของ บรรดา สัตว์ ทั้ง ปวง ที่ มลทิน ด้วย ^{๑๖} และ ค่า ไถ่ พอ อายุ ได้ หนึ่ง เดือน เจ้า ก็ ต้อง ไถ่ ให้ เจ้า กำหนด ว่า เป็น เงิน ห้า เซล ตาม เซล ของ สถาน บริสุทธิ ซึ่งเป็น ยีลิบ เก-ราห์ ^{๑๗} แต่ ลูก หวีปี ของ วัว หรือ ลูก หวีปี ของ แกะ หรือ ลูก หวีปี ของ แพะ เจ้า ไม่ ต้อง ไถ่ เพราะ เป็น ของ บริสุทธิ เจ้า จง เอา เลือด ของ มัน พรม บน แท่นบูชา และ เอา ไขมัน ของ มัน เผา เป็น เครื่องบูชา ด้วยไฟ ให้ เป็น กลิ่น ที่ พอ พระทัย แต่ พระเยโฮวาห์ ^{๑๘} แต่ เนื้อ ของ มัน จะเป็น ของ เจ้า เช่น เดียว กับ เนื้อ ออก ที่ แก่ วง ถวาย หรือ เนื้อ โคน ขา ขาว เป็น ของ เจ้า ^{๑๙} บรรดา เครื่อง บูชา บริสุทธิ ที่ คน อิสราเอล มอบ ถวาย แต่ พระ เยโฮวาห์ เรา ให้ แก่ เจ้า และ แก่ บุตรชาย หนึ่ง ซึ่ง อยู่ กับ เจ้า เป็น กฎ เกณฑ์ ถวาย เป็น พันธ สัญญา เกลือ เป็น นิตย ต่อ พระพิทตร์ พระเยโฮวาห์ สำหรับ เจ้า และ เชื้อสาย ของ เจ้า ด้วย” ^{๒๐} และ พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ อาโรน ว่า “เจ้า จะ ไม่ ได้ รับ มรดก ใน

แผ่นดินของเขา ทั้งเจ้าจะไม่มีส่วนอันใดกับเขาเลย เราเป็นส่วนแบ่งของเจ้าและเป็นมรดกของเจ้าท่ามกลางคนอิสราเอล ^{๒๑} ดูเถิด เราให้บรรดาสิบ ชัก หนึ่งในอิสราเอล แก่คนเลวี เป็นมรดก เป็นค่าตอบแทนงานที่เขาปฏิบัติ คืองานปฏิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม ^{๒๒} ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปคนอิสราเอลจะมีได้เข้ามาใกล้พลับพลาแห่งชุมนุม เกลือกว่าเขาจะรับโทษบาปและจะต้องตาย ^{๒๓} แต่คนเลวีจะต้องปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งชุมนุม และเขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา จะเป็นกฎเกณฑ์การตลอดชั่วอายุของเจ้า เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล ^{๒๔} เพราะว่าส่วนสิบชักหนึ่งของคนอิสราเอล ซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราได้ให้แก่คนเลวี เป็นมรดก เพราะฉะนั้นเราจึงได้บอกเขาว่า ‘เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล’” ^{๒๕} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๒๖} “ยิ่งกว่านั้น เจ้าจงกล่าวแก่คนเลวีว่า ‘เมื่อพวกเจ้ารับสิบชักหนึ่งจากคนอิสราเอล ซึ่งเราให้แก่เจ้าอันมาจากเขาเป็นมรดกของเจ้านั้น เจ้าจงนำสิบชักหนึ่งของสิบชักหนึ่งที่เจ้าได้มานั้นถวายแด่พระเยโฮวาห์ ^{๒๗} และส่วนถวายของเจ้านั้นจะนับเหมือนหนึ่งเป็นพืชที่ได้มาจากลานนวดข้าว และเหมือนส่วนที่เต็ม เบียม จาก บ่อ ย่างุ่น ^{๒๘} เพราะฉะนั้นเจ้าต้องนำของบูชาจากสิบชักหนึ่งทั้งสินของเจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือสิบชักหนึ่งที่เจ้ารับจากคนอิสราเอลนั้น จากส่วนได้นั้นพวกเจ้าจงมอบของถวายแด่พระเยโฮวาห์แด้อาโรนปุโรหิต ^{๒๙} จากบรรดาของที่พวกเจ้าได้รับ เจ้าจงนำเครื่องถวายทุกสิ่งที่ต้องถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากบรรดาของดีที่สุदनนั้นคือส่วนของบิรสุทริ’” ^{๓๐} ฉะนั้นเจ้าจงพูดกับเขาว่า ‘เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้ว ให้คนเลวีนับส่วนที่เหลืออยู่เป็นเหมือนหนึ่งพืชที่ได้มาจากลานนวดข้าวและเป็นผลได้จากบ่อ ย่างุ่น ^{๓๑} และเจ้าจะรับประทานส่วนนั้น ณ ที่ใดก็ได้ ทั้งตัวเจ้าและครอบครัวของเจ้า เพราะว่าป็นรางวัลตอบแทนงานปฏิบัติของเจ้าในพลับพลาแห่งชุมนุม ^{๓๒} เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้ว เจ้าจะหามิโทษบาปโดยของถวายนั้นไม่ และเจ้าอย่าทำสิ่งบิรสุทริของ คนอิสราเอล ให้มลทินเกลือกว่าเจ้าจะต้องตาย’”

วิวัตวเมยสีแดงกับชีเถ้า

๑๘ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ^๑ “ต่อไปนี้เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญญัติว่า จงบอกคนอิสราเอลให้นำวิวัตวเมยสีแดงไม่พิการซึ่งไม่มีตำหนิ และยังไม่เคยเข้าเทียมแอก ^๒ และเจ้าจงให้วิวัตวนั้นแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิต และให้เอาวิวัตวนั้นไปนอกค่ายฆ่าเสียต่อหน้าเขา ^๓ และเอเลอาซาร์ปุโรหิตจะเอานิวมือจุ่มเลือดวิวัตวพรมที่ข้างหน้าพลับพลาแห่งชุมนุมเจ็ดครั้ง ^๔ และให้มีคนเผาวิวัตวเมยนั้นเสียในสายตาของเขา คือเขาจะต้องเผาหนึ่ง เนื้อ และเลือด กับมูลของมันเสียให้หมด ^๕ และปุโรหิตจะเอาไม้สนสีดาร์ ไม้หุสบกับด้ายสีแดงโยนเข้าไปในไฟที่เผาวิวัตวเมยนั้น ^๖ แล้วปุโรหิตจะซักเสื้อผ้าของตน และชำระร่างกายเสียในน้ำ ภายหลังจึงเข้าไปในค่ายและปุโรหิตนั้นจึงเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น ^๗ ผู้ใดที่ทำการเผาวิวัตวเมยต้องซักเสื้อผ้าและชำระร่างกายของตนเสียในน้ำ และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น ^๘ ให้ชายคนที่สะอาดเก็บชีเถ้าวิวัตวเมยนั้น นำไปไว้นอกค่ายในที่สะอาด และให้เก็บชีเถ้านั้นไว้ทำเป็นนาแห่งการแยกตั้งไว้สำหรับที่ชุมนุมชนอิสราเอล เพื่อเป็นการชำระล้างบาปออกเสีย ^๙ และคนที่เก็บชีเถ้าของวิวัตวเมยต้องซักเสื้อผ้าของตน และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น จะเป็นอย่างนี้แก่คนอิสราเอล และแก่คนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เป็นกฎเกณฑ์การ ^{๑๐} ผู้ที่แตะต้องศพของผู้ใดก็ตามต้องเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน ^{๑๑} ในวันที่สาม เขาต้องชำระตัวด้วยน้ำ แล้วในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาด แต่ถ้าเขาไม่ชำระตัว ในวันที่สาม ในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาดไม่ได้ ^{๑๒} ผู้ใดก็ตามแตะต้องคนตาย คือร่างกายของคนที่ยายแล้ว และมีได้ชำระตนให้บิรสุทริ ผู้นั้นก็กระทำให้พลับพลาของพระเยโฮวาห์มีมลทิน คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล เพราะนำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พรมถูกตัวเขา เขาจะเป็นมลทินมลทินยังค้างอยู่ที่เขา ^{๑๓} ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนตายในเต็นท์ ทุกคนที่เข้ามาในเต็นท์ และสารพัดที่อยู่ในเต็นท์ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน ^{๑๔} ภาชนะทุกอย่างที่ไม่ใช่ฝาปิด ต้องเป็นมลทิน ^{๑๕} คนใดที่อยู่ในไฟ

ทุ่งไป และตะตองคนที่ ถูกดาบ ตาย หรือตะตองศพ หรือกระดูกคน หรือหลุมศพ จะเป็นมุลทินไปเจ็ดวัน ^{๑๗} สำหรับคนที่เป็นมุลทินนี้ จงเอาขี้เถ้าจากการเผาไว้ตัวเมียในการบูชาได้บาป และเอาน้ำที่ไหลเต็มเข้าไปปนในภาชนะ ^{๑๘} ให้คนสะอาดเอากิ่งหุสขุมน้ำนั้นประพรมที่เดินที่และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น และบนตัวคนที่อยู่ที่นั้นและบนตัวคนที่ตะตอง กระดูก หรือ คน ถูก ฆ่า หรือ คน ตาย หรือ หลุม ศพ ^{๑๙} ให้คนสะอาดประพรมคนที่เป็นมุลทินในวันที่สาม และวันที่เจ็ด อย่างนี้พอวันที่เจ็ดเขาจะทำให้คนนั้นสะอาด และเขาต้องซักเสื้อผ้า และอาบ น้ำ พอถึงเวลาเย็น เขาจะสะอาด ^{๒๐} แต่คนที่ เป็นมุลทินและไม่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางที่ชุมนุม เพราะเขาได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของพระเยซูฮาวีห์เป็นมุลทินคือว่า น้ำ แห้ง การ แยก ตั้ง ไว้ ไม่ได้ พรหม ถูกตัวเขา เขาจึงเป็นมุลทิน ^{๒๑} และให้เป็นกฎเกณฑ์แก่พวกเขาอยู่เนื่องนิตย์ ผู้ที่ประพรมน้ำแห้ง การแยกตั้งไว้ จะต้องซักเสื้อผ้าของตน และผู้ที่ตะตองน้ำแห้ง การแยกตั้งไว้จะเป็นมุลทินจนถึงเวลาเย็น ^{๒๒} และสิ่งใดที่ผู้เป็นมุลทินและตะตอง สิ่งนั้นจะเป็นมุลทิน และผู้ที่ตะตองสิ่งนั้นจะเป็นมุลทินจนถึงเวลาเย็น”

มิเรียมสิ้นชีวิต ประชาชนกระหายน้ำ

๒๐ ^๑ชุมนุม ชน ทั้งหมด ของ คนอิสราเอลเข้ามาในถิ่นทุรกันดารคินในเดือนที่หนึ่ง ประชาชนพักอยู่ในคาเดซมีเรียมก็สิ้นชีวิต และฝังไว้ที่นั้น ^๒ ครั้งนั้นชุมนุมชน ไม่มี น้ำ เขาประชุมกัน ว่า โมเสส และอาโรน ^๓ ประชาชนตัดพ้อต่อว่าโมเสสว่า “เมื่อพี่น้องเราตาย ต่อ พระ พักตร์พระ เยโฮวาห์นั้น เราตายเสียด้วยก็ดี ^๔ ท่านพาชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์มาในถิ่นทุรกันดารนี้ให้ตายเสียที่นี้ทั้งตัวเราและสัตว์ของเราทำไม ^๕ และทำไมท่านจึงให้เราออกจากอียิปต์ นำเรามาอยู่ที่เลวทรามนี้ เป็นที่ซึ่งไม่มีพืช ไม่มีมะเดื่อ องุ่น หรือ ทับทิม และไม่มี น้ำ ต้ม” ^๖ แล้วโมเสสและอาโรนออกจากที่ประชุมไปที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมและชบหน้าลงและสงสาราคีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่เขา

น้ำไหลออกจากหิน โมเสสทำบาป

^๗พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^๘ “จงเอาไม้เท้าและเรียกประชุมชุมนุมชน ทั้งเจ้าและอาโรนพี่ชายของเจ้า และบอกหินต่อหน้าต่อตาประชาชนให้หินหลงน้ำ ดั่งนั้นเจ้าจะเอา น้ำ ออก จาก หิน ให้ เขา ดั่ง นั้น และ เจ้า จะ ให้ น้ำ แก่ ชุม มุ ม ช น และ สัตว์ ต้ม” ^๙ โมเสส ก็ นำ ไม้ เท้า ไป จาก หน้า พระ พักตร์ พระ เยโฮวาห์ ดัง ที่ พระ องค์ ทรง บัญชา ^{๑๐} โมเสส กับ อาโรน ก็ เรียก ชุม มุ ม ช น ให้ ไป พร้อ ม กัน ที่ หิน โมเสส กล่าว แก่ เขา ว่า “เจ้าผู้บงกชองฟัง ณ บัดนี้ จะ ให้ เรา เอา น้ำ ออก จาก หิน นี้ ให้ พวก เจ้า ต้ม หรือ” ^{๑๑} และโมเสสก็ยกมือขึ้นตีหินนั้นสองครั้งด้วยไม้เท้า และน้ำก็ไหลออกมา มากมาย ชุม มุ ม ช น และ สัตว์ ของ เขา ก็ ได้ ต้ม น้ำ ^{๑๒} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า “เพราะเจ้ามิได้เชื่อเราจึงมิได้กระทำให้เราเป็นที่บริสุทธิ์ในสายตาของคนอิสราเอล เพราะ ฉะนั้น เจ้า จึง จะ มี ไม้ ต้ม ชุม มุ ม ช น นี้ เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา” ^{๑๓} น้ำนั้นคือน้ำเมรีบาห์ เพราะว่าคนอิสราเอลได้ต่อว่าพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสำแดงความบริสุทธิ์ที่ท่ามกลางเขา

คนเอโดมไม่ให้คนอิสราเอลผ่านประเทศของเขา

^{๑๔}โมเสสได้ส่งผู้สื่อสารจากคาเดซไปถึงกษัตริย์แห่งเอโดมว่า “พี่น้อง ซึ่งเป็นคนอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า ท่านก็ทราบถึงบรรดาความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นแก่เราแล้ว ^{๑๕}ว่าบรรพบุรุษของเราลงไปอียิปต์ และเราอยู่ในอียิปต์ช้านาน และชาวอียิปต์ได้ข่มเหงเรา และบรรพบุรุษของเรา ^{๑๖} และเมื่อเราร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับเสียงของเรา และได้ส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำเราออกจากอียิปต์ และดูเถิด เรามาอยู่ในคาเดซเป็นเมืองที่อยู่ชิดพรมแดนของท่าน ^{๑๗} ขอให้เรายกผ่านเขตแดนของท่าน เราจะไม่ผ่านไร่นาหรือสวนองุ่นของท่าน เราจะไม่ตม้นำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวง เราจะไม่หันไปทางขวา มือ หรือ ทางซ้าย มือ จนกว่าเราจะผ่านพ้นเขตแดนของท่าน” ^{๑๘} แต่เอโดมกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านจะยกผ่านไปไม่ได้ เกลือกว่าเราจะยกออกมาสู้ท่านด้วยดาบ” ^{๑๙} และคนอิสราเอลพูดกับกษัตริย์แห่งเอโดม

ว่า “เราจะขึ้นไปตามทางหลวง ถ้าเราตีแม่น้ำของ ท่าน ไม่ว่าตัวเราหรือสัตว์ เราจะชำระเงินให้ ขอให้เราเดินผ่านไป เราไม่ต้องการอะไรอีก”^{๒๐} แต่ท่านตอบว่า “เจ้าจะยกผ่านไปไม่ได้” แล้วเอโดมก็ยกพลเป็นอันมากมาต่อสู้เขาทั้งหลายด้วยมืออันเข้มแข็ง^{๒๑} เช่นนี้แหละเอโดมปฏิเสศไม่ให้อิสราเอลยกผ่านพรมแดนของท่าน ดังนั้นอิสราเอลจึงหันไปจากท่าน^{๒๒} และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเดินทางจากคาเดชมาถึงภูเขาสโรว์

อาโรนสิ้นชีวิต

^{๒๓}ที่ภูเขาสโรว์นี้พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและ อาโรนริม เขตแดน แผ่น ดิน เอโดม ว่า^{๒๔} “อาโรนจะต้องถูกรวบไปอยู่กับพวกของเขา เพราะเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่คนอิสราเอล เพราะเจ้าทั้งสองกบฏต่อคำสั่งของเราที่นาเมริบัท”^{๒๕} จึงนำอาโรนและเอเลอาซาร์บุตรชายของเขา นำเขาขึ้นมาบนภูเขาสโรว์^{๒๖} จึงถอดเสื้อของอาโรนสวมให้แก่เอเลอาซาร์บุตรชายของเขา และอาโรนจะถูกรวบไปอยู่กับพวกของเขา เขาจะตายที่นั่น”^{๒๗} โมเสสก็กระทำตามทีพระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และพวกท่านก็ขึ้นไปบนภูเขาสโรว์ท่ามกลางสายตาของชุมนุมชนทั้งหมด^{๒๘} และโมเสสถอดเสื้อผ้าของอาโรน และสวมให้แก่เอเลอาซาร์บุตรชายของเขา และอาโรนก็สิ้นชีวิตอยู่ที่ยอดภูเขานั้นแล้ว โมเสสและเอเลอาซาร์ลงมาจากภูเขาสโรว์^{๒๙} เมื่อบรรดาชุมนุมชนเห็นว่าอาโรนสิ้นชีวิตเสียแล้ว วงศ์วานอิสราเอลทั้งหมดก็ร้องไห้ไว้ทุกข์ให้อาโรนอยู่สามสิบวัน

กษัตริย์เมืองอาราดกับชาวคานาอันถูกทำลาย

๒๑

^๑เมื่อ กษัตริย์ เมือง อาราด ชาวคานาอัน ผู้ อยู่ ทาง ภาค ใต้ ได้ยินว่าอิสราเอลกำลังยกมาตามทางที่พวกสอดแนมใช้นั้น ท่านต่อสู้กับคนอิสราเอล และจับไปเป็นเชลยได้บ้าง^๒ และคนอิสราเอลปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ว่า “ถ้าพระองค์จะทรงมอบชนชาตินี้ไว้ในมือข้าพระองค์แน่แล้ว ข้าพระองค์จะทำลายบ้านเมืองเขาเสียให้สิ้น”^๓ และพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงของคนอิสราเอลและมอบชาวคานาอันไว้ เขาก็ทำลายชาวคานาอันและบ้านเมืองของเขา

เสียสิ้น จึงได้เรียกชื่อตำบลนั้นว่าโฮรมาห์^๔ เขาทั้งหลาย ออกเดินทางจาก ภูเขาสโรว์ตามทางที่ไปทะเลแดงเพื่อจะอ้อมแผ่นดินเอโดมประชาชนที่อูเิมากเพราะเหตุหนทาง

งูแมวเซากับงูทองเหลือง

^๕และประชาชนก็บ่นว่า พระเจ้า และว่าโมเสสว่า “ทำไมพาเราออกจากอียิปต์มาตายในถิ่นทุรกันดาร เพราะไม่มีอาหารและไม่มีน้ำ เราเบื่ออาหารอันไร้ค่านี้”^๖ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงให้งูแมวเซามาในหมู่ประชาชนงูก็กัดประชาชน และคนอิสราเอลตายมาก^๗ และประชาชนมาหาโมเสสกล่าวว่า “เราทั้งหลายได้กระทำบาปเพราะเราทั้งหลายได้บ่นว่าพระเยโฮวาห์และบ่นว่าท่าน ขอทูลแด่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงนำงูไปจากเราเสีย” ดังนั้นโมเสสจึงอธิษฐานเพื่อประชาชน^๘ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงทำงูแมวเซาตัวหนึ่งติดไว้ที่เสา และต่อมากทุกคนที่ถูกกัดเมื่อเขามองดู เขาจะยังมีชีวิตอยู่ได้”^๙ ดังนั้นโมเสสจึงทำงูทองสัมฤทธิ์ตัวหนึ่ง และติดไว้ที่เสา แล้วต่อมูถ่างกัดคนใด ถ้าเขามองดูงูทองสัมฤทธิ์นั้น เขาก็มีชีวิตอยู่ได้^{๑๐} และคนอิสราเอลก็ยกออกเดินไปตั้งค่ายอยู่ที่โอบบัท^{๑๑} และเขาออกเดินจาก โอบบัท ไปตั้งค่ายอยู่ที่อิเยอบาอิม อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตรงข้ามโมอับ ทางทิศตะวันออกขึ้น^{๑๒} เขายกออกจากที่นั่นมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเศเรด^{๑๓} เขายกออกจากที่นั่นไปตั้งอยู่ปากแม่น้ำอารโนนข้างโน้นซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดารที่ยืดมาจากพรมแดนของ คนอาโมไรต์ เพราะว่าแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนของโมอับ ระหว่างโมอับกับคนอาโมไรต์^{๑๔} ดังนั้นในหนังสือสงครามของพระเยโฮวาห์จึงมีว่า “พระองค์ทรงชนะที่ทะเลแดง และลุ่มแม่น้ำอารโนน^{๑๕} และที่เชิงลาดของที่ลุ่มเหล่านั้นซึ่งยึดไปจนถึงที่ตั้งเมืองอาร์ และพาดพิงไปถึงพรมแดนโมอับ”^{๑๖} จากที่นั่นเขาออกเดินต่อไปถึงเมืองเบเออร์ ซึ่งเป็นบ่อน้ำที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงรวบรวมประชาชนเข้าด้วยกัน เราจะให้น้ำแก่เขา”^{๑๗} แล้วอิสราเอลจึงร้องเพลงนี้ว่า “โอ บ่อน้ำเอ๋ย จงมีน้ำพุ่งขึ้นมา ให้เรามาร้องเพลงกัน”^{๑๘} เป็นบ่อน้ำที่เจ้านายได้ขุดไว้ เป็นบ่อที่ขุนนางของประชาชนเจาะไว้ ด้วยคทาและไม้เท้าของผู้ทรงตั้ง

พระราชบัญญัติ” และจากถิ่นทุรกันดารนั้นไป เขาก็มาถึงมัทรานาห์ ^{๑๙} และจากมัทรานาห์ถึงตำบลนาทะเลล และจากนาทะเลลถึงตำบลบาไมท์ ^{๒๐} และจากบาไมท์ถึงหุบเขาซึ่งอยู่ในท้องถิ่นโมอับข้างยอดเขาปัสกาห์ซึ่งมองลงมาเห็นเยซีโมน

คนอาโมไรต์ไม่ให้คนอิสราเอลผ่านประเทศของเขา อิสราเอลจึงยึดเอาแผ่นดินของเขา

^{๒๑} แล้ว อิสราเอลส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหน กษัตริย์คนอาโมไรต์กล่าวว่า ^{๒๒} “ขอให้ข้าพเจ้าผ่านแผ่นดินของท่าน พวกเราจะไม่เลี้ยวเข้าไปในนาหรือในสวนของท่าน เราจะไม่ตีมันมาจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวงจนเราได้ผ่านพรมแดนเมืองของท่าน” ^{๒๓} แต่สิโหนไม่ยอมให้อิสราเอลยกผ่านพรมแดนของท่าน สิโหนรวบรวมพลทั้งหมดของท่านยกออกสู้รบกับอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร และท่านมาถึงยาซาสรบกับอิสราเอลที่นั่น ^{๒๔} และอิสราเอลได้ประหารท่านเสียด้วยคมดาบ ยึดเอาแผ่นดินของท่านจากแม่น้ำอารโนจนถึงแกวยับบอก ไกลไปจนถึงแดนคนอัมโมน เพราะว่าพรมแดนของคนอัมโมนเข้มแข็ง ^{๒๕} และอิสราเอลยึดเมืองเหล่านั้นทั้งหมด และอิสราเอลเข้าตั้งอยู่ในบรรดาหัวเมืองของคนอาโมไรต์ ในเฮชโบน และตามชนบททั้งหมด ^{๒๖} เพราะว่าเฮชโบนเป็นเมืองหลวงของสิโหน กษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ผู้ที่ต่อสู้กับกษัตริย์ชาวโมอับองค์ก่อน และยึดได้แผ่นดินของท่านทั้งสิ้นไกลไปถึงแม่น้ำอารโน ^{๒๗} เพราะฉะนั้นนักรบเบตสูภาซิตจึงร้องว่า “มาที่เฮชโบน ให้สร้างและสถาปนาเมืองแห่งสิโหนขึ้น ^{๒๘} เพราะว่ามีไฟออกไปจากเฮชโบน มีเปลวไฟออกไปจากเมืองแห่งสิโหน ได้ทำลายเมืองอาร์ของโมอับ เจ้าของแห่งปุษนียสถานสูงของแม่น้ำอารโน ^{๒๙} โมอับเอ๋ย วิบัติแก่เจ้าโอ ชนชาติแห่งพระเคโมชเอ๋ย เจ้าต้องพินาศพระเคโมชได้มอบทั้งบุตรชายของตนที่หลบภัยแล้วกับบุตรสาวของตน ให้เป็นชุลยของสิโหน กษัตริย์คนอาโมไรต์ ^{๓๐} เราทั้งหลายได้ยิงเขาทั้งปวง เฮชโบนพินาศจนถึงตีโบน เราได้กวาดล้างถึงโนฟาห์เสียคือถึงเมเดบา” ^{๓๑} ดังนั้นอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคนอาโมไรต์

อิสราเอลยึดแผ่นดินของเมืองบาซาน

^{๓๒} และโมเสสใช้คนไปสอดแนมเมืองยาเชอร์ และเขาทั้งหลายได้ยึดชนบทของเมืองนั้น และขับไล่คนอาโมไรต์ที่อยู่ที่นี่เสีย ^{๓๓} แล้วเขาก็เลี้ยวยกเดินไปตามทางเมืองบาซาน และโอกษัตริย์เมืองบาซานก็ออกมาทั้งตัวท่านกับพลไพร่ทั้งสิ้นของท่าน เพื่อสู้รบกับเขาที่เอเดรือ ^{๓๔} แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว ทั้งบรรดาพลไพร่ของเขา และแผ่นดินของเขา และเจ้าจะกระทำแก่เขาอย่างเจ้าได้กระทำแกสิโหน กษัตริย์คนอาโมไรต์ผู้อยู่ที่เฮชโบน” ^{๓๕} ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงฆ่าโอกและโอรสของท่านเสีย ทั้งประชาชนทั้งสิ้นของท่าน ไม่มีเหลือให้ท่านสักคนเดียว และเขาทั้งหลายก็เข้ายึดแผ่นดินของท่าน

กษัตริย์เมืองโมอับจ้างบาลาอัมให้สาปแช่งคนอิสราเอล

๒๒ ^๑ แล้ว คนอิสราเอลก็ยกออกไปตั้งค่ายอยู่ ณ ที่ราบโมอับซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโค ^๒ ฝ่ายบาลาคบุตรชายตีปรีร์ได้เห็นการทั้งปวงซึ่งอิสราเอลได้กระทำต่อคนอาโมไรต์ ^๓ ทั้งโมอับก็ครั้นคร้ามต่อชนชาตินี้หนักหนา เพราะเขามีคนมากด้วยกัน โมอับกลัวคนอิสราเอลลานทีเดียว ^๔ โมอับจึงพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมือง มีเดียนว่า “คนเหล่านั้นจะมาเสียกินสารพัดที่ล้อมรอบเราอยู่หมด เหมือนวัวเลียกินหญ้าในนา” บาลาคบุตรชายตีปรีร์เป็นกษัตริย์เมืองโมอับ ในเวลานั้น ^๕ ท่านใช้ผู้สื่อสารไปยังบาลาคัมบุตรชายเบโอร์ที่เปโธร์ใกล้แม่น้ำในแผ่นดินอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน โดยกล่าวว่า “ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์ ดูเถิด เขาทั้งหลายเข้าแผ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก กำลังพักอยู่ตรงข้ามข้าพเจ้า ^๖ ฉะนั้น ขอเชิญมาเถิด บัดนี้ขอสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า เพราะเขาเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้ามาก ชะรอยข้าพเจ้าจะสามารถรบชนะเขาและขับไล่เขาออกไปจากแผ่นดินได้ เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ถ้าท่านอวยพรแก่ผู้ใด ผู้นั้นจะเป็นไปตามพรนั้น และท่านสาปแช่งผู้ใด ผู้นั้นก็ถูกสาปแช่ง” ^๗ ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของเมืองโมอับกับ

พวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนก็ถือคำการทำ
อาถรรพ์นั้นออกไป ครั้นเขาทั้งหลายมาถึง
บาลาอัม ก็บอกคำของบาลาคแก่เขา “บาล
ลาอัมกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “คตินิจคัง
ที่นี้ก่อน เมื่อพระ เยโฮวาห์ตรัสอย่างไรแก่
ข้าแล้ว ข้าจึงจะนำค่านมาแจ้งแก่ท่านทั้ง
หลาย” ดังนั้นเจ้าเมืองแห่งโมอับจึงยับยั้งอยู่
กับบาลาอัม “และพระเจ้าเสด็จมาหาบาล
ลาอัมตรัสว่า “คนที่มาอยู่กับเจ้าคือผู้ใด” ๑๐ บาล
ลาอัมทูลพระเจ้าว่า “บาลาคบุตรชายศิปไปร์
กษัตริย์เมืองโมอับได้ใช้ข้าทั้งหลายมาแจ้ง
แก่ข้าพระองค์ว่า ๑๑ ‘ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออก
จาก อียิปต์ มาแผ่คลุม พื้นแผ่นดินโลก ขอ
เชิญมาเถิด ขอสาปแช่งเขาทั้งหลายให้แก่
ข้าพเจ้า ชะรอยข้าพเจ้าจะระบชนะเขาและขับ
ไล่เขาออกไปได้’” ๑๒ พระเจ้าตรัสกับบาล
ลาอัมว่า “เจ้าอย่าไปกับเขาทั้งหลาย เจ้าอย่า
แข่งชนชาตินั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นคน
ที่ได้รับพร” ๑๓ รุ่งเช้าบาลาอัมก็ลุกขึ้นกล่าว
แก่เจ้านายของบาลาคว่า “จงกลับไปแผ่นดิน
ของท่านเถิด เพราะพระ เยโฮวาห์ ทรง
ปฏิเสศมิให้เราไปกับท่าน” ๑๔ เพราะฉะนั้น
เจ้านายแห่งโมอับก็ลุกขึ้นกลับไปหาบาลาค
กล่าวว่า “บาลาอัมปฏิเสศไม่ยอมมวกกับเรา”
๑๕ บาลาคได้ส่งพวกเจ้านายไปอีกครั้งหนึ่ง มี
จำนวนมากกว่า และมีเกียรติยศมากกว่ารุ่น
ก่อน ๑๖ เขาทั้งหลายมาถึงบาลาอัมกล่าวแก่
ท่านว่า “บาลาคบุตรชายศิปไปร์กล่าวดังนี้
ว่า ‘ขออย่าให้มีอะไรขัดขวางท่านที่จะไปหา
ข้าพเจ้าเลย ๑๗ เพราะข้าพเจ้าจะให้เกียรติแก่
ท่านอย่างสูงแน่ ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำอะไร
ให้ ข้าพเจ้าจะกระทำตาม ขอเชิญมาสาปแช่ง
ชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า’” ๑๘ แต่บาลาอัมได้
ตอบคนใช้ของบาลาคว่า “แม้ว่าบาลาคจะ
ให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของท่าน
แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือ
พระ บัญชา ของ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ของ
ข้าพเจ้าไม่ได้ ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ ๑๙ ฉะนั้น
บัดนี้ขอท่านยับยั้งอยู่ที่นี้สักคินหนึ่งก่อนด้วย
เพื่อข้าพเจ้าจะทราบว่าจะพระ เยโฮวาห์จะตรัส
เพิ่มเติมประการใดแก่ข้าพเจ้าบ้าง” ๒๐ และ
พระเจ้าเสด็จมาหาบาลาอัม ในกลางคินตรัส
แก่เขาว่า “ถ้ามีผู้ชายมาเรียกเจ้าจงลุกขึ้น
ไปกับเขา แต่เจ้าจงกระทำตามที่เราสั่งเจ้า
เท่านั้น” ๒๑ ดังนั้น รุ่งเช้าบาลาอัมก็ลุกขึ้น
ผูกอาสนลา ไปกับเจ้านายแห่งโมอับ ๒๒ แต่

พระเจ้าทรงกริ้วต่อบาลาอัมเพราะเขาไป ดั่ง
นั้น ทูตสวรรค์ของพระ เยโฮวาห์ มายืนเป็น
ผู้สกัดทางบาลาอัมไว้ ฝ่ายบาลาอัมซึ่งลามิ
คนใช้สองคนไปกับเขา ๒๓ เมื่อลานเห็นทูต
สวรรค์ของ พระ เยโฮวาห์ ถือดาบยืนอยู่
ในหนทาง ลาก็เลี้ยวออกนอกทาง เข้าไปในทุ่ง
นา บาลาอัมจึงตีลาให้กลับไปทางเดิม ๒๔ แล้ว
ทูตสวรรค์ของพระ เยโฮวาห์มายืนอยู่ในทาง
แคบระหว่างสวนองุ่น มีกำแพงทั้งสองข้าง
ทาง ๒๕ เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระ เยโฮ
วาห์มันก็เดินไปติดกำแพง หนีบเท้าของบาลา
อัมเข้ากับกำแพง บาลาอัมก็ตีลาอีก ๒๖ แล้ว
ทูตสวรรค์ของพระ เยโฮวาห์ก็เดินไปข้างหน้า
ยืนอยู่ในที่แคบ ไม่มีทางที่จะหลีกไปข้าง
ขวาหรือข้างซ้าย ๒๗ เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์
ของพระ เยโฮวาห์มันก็หมอบลง บาลาอัม
ยังคงนั่งอยู่บนหลัง บาลาอัมก็โกรธ จึงเอา
ไม้เท้าของเขาดีลา ๒๘ แล้วพระ เยโฮวาห์เปิด
ปากลา มันจึงพูดกับบาลาอัมว่า “ข้าพเจ้าได้
กระทำอะไรแก่ท่าน ท่านจึงได้ตีข้าพเจ้าถึง
สามครั้ง” ๒๙ บาลาอัมพูดกับลาว่า “เพราะ
เจ้าได้แกล้งเรา เราอยากจะมีดาบอยู่ในมือ
เดี๋ยวนี้ เราจะได้ฆ่าเจ้าเสีย” ๓๐ ลาก็พูดกับ
บาลาอัมว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช้ลาของท่านที่ท่าน
ขับขี้อยู่ทุกวันตลอดชีวิตจนบัดนี้ดอกหรือ
ข้าพเจ้าได้เคยกระทำเช่นนี้แก่ท่านหรือ” บาล
ลาอัมก็บอกว่า “ไม่เคย” ๓๑ แล้วพระ เยโฮ
วาห์ทรงเบิกตาบาลาอัม เขาก็เห็นทูตสวรรค์
ของพระ เยโฮวาห์ถือดาบยืนอยู่ในหนทาง บาล
ลาอัมก็ก้มศีรษะซบหน้าลงกราบ ๓๒ และทูต
สวรรค์ของ พระ เยโฮวาห์พูดกับบาลาอัมว่า
“ทำไมเจ้าจึงตีลาของเจ้าถึงสามครั้ง ดูเถิด
เรามาห้ามเจ้า เพราะการประพฤติของเจ้า
ขัดชินเรา ๓๓ ลาได้ เห็นเราและหลีกไปต่อ
หน้าเราถึงสามครั้ง ถ้ามันมิได้หลีกไปจาก
เรา เราจะได้ฆ่าเจ้าเสียแล้วเมื่อตะกี้นี้แน่
และให้ลารอดตายไป” ๓๔ แล้วบาลาอัมพูดกับ
ทูตสวรรค์ของพระ เยโฮวาห์ว่า “ข้าพเจ้าได้
กระทำบาป เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบว่าคุณยืน
อยู่ในหนทางกับข้าพเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ถ้าท่าน
ไม่เห็นชอบ ข้าพเจ้าจะกลับไปเสีย” ๓๕ แล้ว
ทูตสวรรค์ของพระ เยโฮวาห์พูดกับบาลาอัม
ว่า “จงไปกับชายเหล่านั้นเถิด แต่เจ้าจงพูด
เฉพาะคำที่เราให้เจ้าพูด” ดังนั้นบาลาอัมก็ไป
กับเจ้านายของบาลาคต่อไป ๓๖ เมื่อบาลาค
ได้ยินว่าบาลาอัมมาแล้ว ท่านจึงออกไปรับ

บาลาอัมที่เมืองโมอับที่สวดปลายพรมแดนซึ่งเกิดขึ้นด้วยแม่น้ำอารโนน^{๓๗} บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า “เราได้อุตสาหที่ชี้คนไปเชิญท่านมามิใช่หรือ เหตุไฉนท่านไม่มาหาเราเล่า เราไม่สามารถที่จะให้เกียรติแก่ท่านหรือ”^{๓๘} บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้ามาหาท่านแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรได้เล่า คำซึ่งพระเจ้าใส่ปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องกล่าว”^{๓๙} แล้วบาลาอัมไปกับบาลาคถึงตำบลศิรียาทุไซท^{๔๐} ณ ที่นั้นบาลาคเออวัวและแกะถวายบูชา แล้วส่งไปให้บาลาอัมและเจ้านายที่อยู่กับเขาบ้าง^{๔๑} ต่อมารุ่งขึ้นบาลาคก็พาบาลาอัมขึ้นไปยังปฐมนิยสถานสูงของพระบาวอัล จากที่นั้นก็ได้เห็นประชาชนส่วนที่อยู่ใกล้ที่สุด

พระเจ้าทรงดลใจบาลาอัม ให้อวยพรคนอิสราเอล

๒๓ บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า “ท่านจงสร้างแท่นบูชาให้ข้าพเจ้าที่นี้เจ็ดแท่น และจัดวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัวให้ข้าพเจ้า”^๒ บาลาคก็กระทำตามคำของบาลาอัม บาลาคและบาลาอัมเออวัวผู้ตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่งกระทำบูชาที่แท่นบูชาทุกแท่น^๓ แล้วบาลาอัมพูดกับบาลาคว่า “จงยืนอยู่ใกล้เครื่องเผาบูชาของท่านแล้วข้าพเจ้าจะไป ชะรอยพระเยโฮวาห์จะเสด็จมาหาข้าพเจ้า และสิ่งใดที่พระองค์สำแดงแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกท่าน” แล้วเขาก็ขึ้นไปยังที่สูง “พระเจ้าทรงพบกับบาลาอัม และบาลาอัมกราบทูลพระองค์ว่า “ข้าพพระองค์ได้จัดแท่นบูชาเจ็ดแท่น ทั้งได้จัดวัวผู้ตัวหนึ่ง และ แกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่ที่แท่น” “พระเยโฮวาห์ทรงใส่ถ้อยคำในปากของบาลาอัม และตรัสว่า “จงกลับไปหาบาลาคแล้วจงพูดอย่างนั้น”^๖ บาลาอัมจึงกลับไปหาบาลาค และดูเถิด บาลาคกับบรรดาเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่ที่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน^๗ บาลาอัมได้กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า “บาลาคได้พาข้าพเจ้ามาจากอารัม ท่านกษัตริย์ของโมอับได้พาข้าพเจ้ามาจากภูเขาทง ตะวันออก กล่าวว่ ‘มาเถิด มาแข่งยาโคบเพื่อข้าพเจ้า มาเถิด มาประณามอิสราเอล’ “ข้าพเจ้าจะแข่งผู้ที่พระเจ้าไม่ทรงแข่งได้อย่างไร ข้าพเจ้าจะประณามผู้ที่พระเยโฮวาห์ไม่ทรงประณามได้อย่างไร “เพราะข้าพเจ้าได้ดูเขาจากยอด

ผา จากเนินสูงข้าพเจ้าได้เห็นเขาแน่ะ ดูเถิดชนชาติหนึ่งอยู่ลำพัง และมีไถ่นับเข้าในหมู่ประชาชาติ^{๑๐} ใครจะนับพงศ์กิตติณของยาโคบได้ หรือนับหนึ่งในสี่ของอิสราเอลได้ ขอให้ข้าพเจ้าตายอย่างคนชอบธรรม และขอให้สวดปลายชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างของ เขา”^{๑๑} แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า “ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเล่า เราเชิญท่านให้มาแข่งพวกศัตรูของเรา ดูเถิด ท่านไม่ได้กระทำอะไรแก่เขานอกจากอวยพรเขา”^{๑๒} เขาจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องระวังที่จะกล่าวคำซึ่งพระเยโฮวาห์ใส่ในปากข้าพเจ้าหรือ”^{๑๓} บาลาคพูดกับเขาว่า “เชิญท่านไปอีกที่หนึ่งกับข้าพเจ้าเถิด ซึ่งท่านจะดูเขาจากที่นั้นได้ ท่านจะเห็นเพียงส่วนที่ใกล้ที่สุด และจะไม่เห็นคนทั้งหมด จากที่นั้นท่านจงแข่งเขาทั้งหลายให้ข้าพเจ้าเถิด”^{๑๔} แล้วบาลาคก็พาบาลาอัมมาถึงนาของโคฟิม ขึ้นถึงยอดเขาปีสกาห์ สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่น และจัดวัวผู้ตัวหนึ่ง และ แกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่บนทุกแท่น^{๑๕} บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า “จงยืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่านเถิด ขณะที่ข้าพเจ้าไปพบพระเยโฮวาห์ตรงโน้น”^{๑๖} แล้วพระเยโฮวาห์ทรงพบบาลาอัม และทรงใส่ถ้อยคำในปากของเขาดังนี้ว่า “จงกลับไปหาบาลาค และจงพูดอย่างนั้น”^{๑๗} บาลาอัมก็กลับมาหาบาลาค ดูเถิด เขายืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน มีเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่กับท่าน บาลาคจึงถามเขาว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า กระไร”^{๑๘} บาลาอัมก็ได้กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า “บาลาค ลูกขึ้นเถิด และคอย ฟัง บุตรชายของศิปไปร์ จงฟังข้าพเจ้าเถิด^{๑๙} พระเจ้ามิใช่มนุษย์จึงมิได้มีมุสา และมีได้เป็นบุตรของมนุษย์จึงไม่ต้องกลับใจ ที่พระองค์ตรัสไปแล้ว พระองค์ก็จะมิทรงกระทำตามหรือ ที่พระองค์ทรงลั่นวาจาแล้ว จะไม่ทรงกระทำให้สำเร็จหรือ^{๒๐} ดูเถิด ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้อวยพรพระองค์ได้ ทรงอำนวยการ และข้าพเจ้าจะเรียกกลับไม่ได้^{๒๑} พระองค์ได้ทอดพระเนตรว่าไม่มีความชั่วช้าในยาโคบ และทรงเห็นว่าไม่มีความชั่วร้ายในอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขายู่กับเขา และเสียงให้ร้องถวายพรพระมหากษัตริย์อยู่ท่ามกลางเขา^{๒๒} พระเจ้าทรงนำพวกเขาออกจากอียิปต์ พระองค์ทรงเป็นเสมือนพลังแห่งมายูนิคอน

๒๓) ไม่มีการถือกลาง ต่อต้านยาโคบ ไม่มีการทำนายต่อต้านอิสราเอล ถึงเวลาแล้วยาโคบ และอิสราเอลก็จะได้รับคำบอก ว่า “พระเจ้า จะทรงกระทำอะไร” ๒๔) ดูเถิด ชนชาติหนึ่งซึ่ง ลุกขึ้นอย่างสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ และยืนขึ้นอย่าง สิงโตหนุ่ม ไม่ยอมนอนจนกว่าจะกินเหยื่อ เสีย และดื่มน้ำเลือดของสิ่งที่ฆ่าตาย” ๒๕) แล้ว บาลาคจึงพูดกับบาลาอัม “อย่าแข่งขานเลย ทั้งอย่าช่วยพรแก่เขา” ๒๖) แต่บาลาอัม ตอบ บาลาคว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้บอกท่านแล้วหรือ ว่า ‘ทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัส ข้าพเจ้าจะ ต้องกระทำตาม’” ๒๗) บาลาคจึงพูดกับบาลา อัมว่า “มาเถิด ข้าพเจ้าจะพาท่านไปอีกที่ หนึ่ง พระรอยพระเจ้าจะทรงโปรดให้ท่านแข่ง ขานเพื่อข้าพเจ้าจากที่นั่น” ๒๘) บาลาคก็พาบา ลาคัมไปถึงยอดเขาเปโอไร ซึ่งมองลงมาเห็น เยชิโมน ๒๙) แล้วบาลาอัมบอกกับบาลาคว่า “จงสร้างแท่นบูชาที่นี้เจ็ดแท่นให้ข้าพเจ้า จัด วัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัวให้ข้าพเจ้าที่นี้” ๓๐) บาลาค จึง กระทำตามที่ บาลาอัม ได้บอก และถวายบูชาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่ง บนแท่นทุกแท่น

บาลาอัมพยากรณ์ถึงอนาคตของ อิสราเอลและการเสด็จมาของพระเยซู

๒๔ ๑) เมื่อบาลาอัมเห็นว่าพระเยโฮวาห์ ทรงพอ พระทัยที่จะให้อวยพรแก่ อิสราเอล บาลาอัม ก็หาได้ไปแสวงหา ลาง อย่างครั้งก่อนๆ ไม่ แต่มุ่งหน้าตรงไปยังถิ่น ทูร์กัณดาร ๒) บาลาอัมเงยหน้าดูเห็นอิสราเอล อยู่เป็นค่ายๆตาม ตระกูล แล้วพระวิญญาณ ของพระเจ้ามาอยู่บนเขา ๓) เขาจึงกล่าวกลอน ภาษิตของ เขาว่า “คำพยากรณ์ของบาลา อัม บุตรชายเบโอไร คำพยากรณ์ของชายที่ หูตาแจ้ ๔) คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระ วจนะของพระเจ้า ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรง มหิทฤทธิ ได้ล้มลงจนเกิดความมึนงง แต่ ตาไม่มีสิ่งใดบัง ๕) โอ ยาโคบ เอ๋ย เต็นท์ ของท่านช่างงามเหลือเกิน โอ อิสราเอลเอ๋ย ค่ายของท่านก็งาม ๖) เหมือนหุบเขาที่ยืดไป ไกล เหมือนสวนซึ่งอยู่ข้างแม่น้ำ เหมือนต้น กฤษณาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เหมือน ต้นสนสีดาร์ที่อยู่ข้างลำน้ำ ๗) น้ำจะไหลออก จาก ถัง ของเขา และ เชื้อสาย ของเขาจะมี อยู่ตามลำน้ำเป็นอันมาก กษัตริย์ของเขาจะ สูงกว่ากษัตริย์อากั๊ก ราชอาณาจักรของเขา

จะรุ่งเรือง ๘) พระเจ้าผู้ทรงนำเขาออกมาจาก อียิปต์ ทรง เป็น เสมือน พลับแห้ง ม่ายูนีคอน เขา จะ กิน ประชาชาติ ซึ่ง เป็น ศัตรู เสีย และ หักกระดูกของศัตรูเหล่านั้น และแบ่งเขาทั้ง หลายทะเลด้วยลูกศร ๙) เขาหมอบลงและนอน ลงอย่างสิงโต เขาเหมือนสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ ใคร เล่าจะมาปลุกให้เขาลุกขึ้น ผู้ใดที่อวยพรแก่ ท่าน ขอให้เขาได้รับพร ผู้ใดที่แข่งขาน ขอให้ เขาได้รับคำแช่ง” ๑๐) บาลาคก็โกรธบาลาอัม จึงตบมือ แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า “เรา เชิญท่านมา ให้ แข่ง ศัตรู ของเรา และดูเถิด ท่านได้อวยพรแก่เขาถึงสามครั้ง ๑๑) ฉะนั้น บัดนี้ จงหนีไปยังที่อยู่ของท่านเถิด เราได้ กล่าว ว่า เราจะให้เกียรติแก่ท่านแน่แท้ แต่ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรง ชัด ขวาง มิให้ ท่าน ได้รับเกียรติ” ๑๒) แต่บาลาอัมพูดกับบาลา คว่า “ข้าพเจ้ามิได้ บอกผู้สื่อสาร ซึ่ง ท่าน ใช้ ให้ไปหาข้าพเจ้านั้นแล้วหรือว่า ๑๓) ‘แม้ว่าบา ลาคจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของ เขาแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอก เหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ไม่ได้’ ที่ จะทำตามใจข้าพเจ้าไม่ว่าดีหรือชั่ว พระเยโฮ วาห์ตรัสประการใด ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น” ๑๔) ดูเถิด บัดนี้ ข้าพเจ้า จะ กลับ ไปสู่ ชนชาติ ของข้าพเจ้า มาเถิด ข้าพเจ้าจะสำแดงให้ท่าน ทราบว่า ชนชาตินี้จะกระทำประการใดแก่ ชนชาติ ของ ท่าน ใน วัน ช่าง หน้า” ๑๕) เขาก็ กล่าว กลอน ภาษิต ของ เขา ว่า “คำพยากรณ์ ของ บาลาอัม บุตรชาย เบโอไร คำพยากรณ์ ของชายผู้หูตาแจ้ ๑๖) คำพยากรณ์ของผู้ ที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และทราบถึง พระปัญญาของพระองค์ผู้สูงสุด ผู้เห็นนิมิต ขององค์ผู้ทรง มหิทฤทธิ ได้ล้มลงจนเกิด ความมึนงง แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง ๑๗) ข้าพเจ้า จะเห็นเขา แต่ไม่ใช่อย่างเดียวกัน ข้าพเจ้าจะ ดูเขา แต่ไม่ใช่อย่างใดสิ่งนี้ ดาวดวงหนึ่งจะ เติบโตออกมาจากยาโคบ และธารพระกรอัน หนึ่งจะขึ้นมาจากอิสราเอล จะตีเขตแดนของ โมอับ และทำลายบรรดาลูกหลานของเซท ๑๘) ฝ่ายเอโดมจะตกเป็นของคนอื่น เสอีร์จะ ตกเป็นของศัตรูของเขาด้วย ฝ่ายอิสราเอล ได้แสดงวีรกรรมแล้ว ๑๙) ผู้หนึ่งที้ออกมาจาก ยาโคบ จะครอบครอง และชาวเมืองที่ รอด ตาย ผู้นั้นจะทำลายเสีย” ๒๐) แล้วบาลาอัม มองดูคนอามาลเอช และกล่าวกลอน ภาษิต ของเขาว่า “อามาลเอชเป็นประชาชาติที่หนึ่ง

แต่ในที่สุด จะ ถึง ซึ่ง การ ทำลาย อัน ถาวร”^{๒๑} และเขามองดูคนเคไนต์ และกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า “ที่อาศัยของท่านเข้มแข็งมาก และรังของท่านก็วางอยู่ในศิลา^{๒๒} แต่อย่างไรก็ตามคนเคไนต์ก็ต้องถูกกวาดล้างอีกนานเท่าใดเล่า พวกอัสซुरจะมากวาดเจ้าไปเป็นเชลย”^{๒๓} และบาลาอัม กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า “อนิจจาเอ๋ย เมื่อพระเจ้าทรงกระทำเช่นนี้ใครจะมีชีวิตอยู่ได้”^{๒๔} แต่กำปั่นจะมาจากเขตแดนเมืองคิทธิมทำลายอัสซुरและเอเบอร์ และเขาจะถูกทำลายอันถาวรด้วย”^{๒๕} แล้วบาลาอัมก็ลุกขึ้นกลับไปที่อยู่ของเขา และบาลาคก็ไปตามทางของตนด้วย

**อิสราเอลให้รูปเคารพและ
เล่นชู้กับหญิงชาวโมอับ**

๒๕^๑ เมื่ออิสราเอลพักอยู่ในเมืองชิตติม ประชาชนก็ได้เริ่มเล่นชู้กับหญิงชาวโมอับ^๒ หญิงเหล่านั้นก็เชิญประชาชนให้ไปกระทำบูชาต่อพระของนาง ประชาชนก็รับประทานและกราบไหว้พระของนาง^๓ ดังนั้นอิสราเอลก็เข้าถือพระบาอัลแห่งเปโอไร และพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอล^๔ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงนำหัวหน้าทั้งหลายของประชาชนแคว้นดากแดดไว้ต่อพระผู้ก่อกำเนิดพระเยโฮวาห์ เพื่อว่าพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์จะหันเหไปจากอิสราเอลเสีย”^๕ และโมเสสบอกพวกผู้วินิจฉัยของอิสราเอลว่า “ท่านทุกคนจงฆ่าคนของท่านที่เข้าถือพระบาอัลแห่งเปโอไรเสีย”^๖ และดูเถิด มีชายอิสราเอลคนหนึ่งพาหญิงคนมีเดียนคนหนึ่งเข้ามาในหมู่พี่น้องของเขาต่อสายตาของโมเสส และทำมกลางสายตาของชุมนุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอล ซึ่งกำลังร้องไห้อยู่หน้าประตูพลับพลาแห่งที่ชุมนุม^๗ ครั้นที่เห็นบุตรชายเอเลอาซาร์ บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเห็นดังนั้นก็ลุกขึ้นไปจากชุมนุมชน มือถือทวน^๘ ติดตามชายอิสราเอลคนนั้นเข้าไปในเต็นท์และแทงทะลุเขาที่คู้ ทั้งชายอิสราเอลและหญิงคนนั้น ท้องของนางก็ทะลุ แล้วภัยพิบัติในคนอิสราเอลก็สงบ^๙ แต่อย่างไรก็ตามคนที่ตายด้วยภัยพิบัติมีสองหมื่นสี่พันคน^{๑๐} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า^{๑๑} “พินหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ บุตรชายอาโรนปุโรหิต

ได้ยับยั้งความกริ้วของเราต่อคนอิสราเอลในการที่เขามีความกระตือรือร้นเพราะเห็นแก่เราในท่ามกลางประชาชน ดังนั้นเราจึงมิได้เผาผลาญคนอิสราเอลเสียด้วยความหึงหวงของเรา”^{๑๒} ดังนั้นจึงกล่าวไว้ว่า “ดูเถิด เราให้พันธสัญญาสันติสุขแก่เขา”^{๑๓} พันธสัญญานี้จะเป็นของเขา และพันธสัญญาของเขาที่มาภายหลังเขา เป็นพันธสัญญาแห่งตำแหน่งปุโรหิตอันถาวร เพราะเขามีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าของเขา และได้ทำการลบมลทินบาปคนอิสราเอล”^{๑๔} ชื่อของชายอิสราเอลคนที่ถูกฆ่าร่วมกับหญิงชาวมีเดียนคนนั้น ชื่อคิมรี บุตรชายของสาธุเจ้านายของครอบครัวสำคัญในตระกูลสิเมโอน^{๑๕} และชื่อของหญิงชาวมีเดียนผู้ถูกฆ่าคือคสปี บุตรสาวของศูร์ ผู้เป็นหัวหน้าตระกูลและครอบครัวสำคัญในมีเดียน^{๑๖} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า^{๑๗} “จงรบกวนคนมีเดียนและสู้รบกับเขา”^{๑๘} เพราะเขารบกวนเจ้าด้วยอุบาย ซึ่งเขาล่อเจ้าในเรื่องเปโอไร และในเรื่องนางคสปี บุตรสาวเจ้านายแห่งมีเดียนผู้เป็นน้องสาวของพวกเขา ผู้ที่ถูกฆ่าตายในวันที่บังเกิดภัยพิบัติด้วยเรื่องเปโอไร”

**การทำสำมะโนครัวคน
อิสราเอลเป็นครั้งที่สอง**

๒๖^๑ ต่อมาภายหลังภัยพิบัติ นั้น พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ โมเสส และ เอเลอาซาร์ บุตรชาย อาโรนปุโรหิต ว่า^๒ “จงทำสำมะโนครัว ชุมชนคนอิสราเอล ทั้งหมดอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปตามเรือนบรรพบุรุษของเขา ทั้งหมด ใน อิสราเอล ผู้ที่จะเข้าสงครามได้”^๓ โมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิตปราศรัยกับเขาทั้งหลาย ณ ที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า “จงทำสำมะโนครัวประชาชน อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป” ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสและคนอิสราเอล ผู้ที่ออกจากแผ่นดินอียิปต์คือ^๔ รูเบน บุตรชายหัวปีของอิสราเอล บุตรของรูเบน คือฮาโนค คนครอบครัวฮาโนค บัลลูล คนครอบครัวบัลลูล^๕ เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน คารมี คนครอบครัวคารมี^๖ เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนรูเบน มีจำนวนสี่หมื่นสามพันเจ็ดร้อยสามสิบคน^๗ และบุตรชายของบัลลูล คือเอลีอับ^๘ บุตรชายของเอลีอับคือ เนมูเอล ดาธาน และอาบีรัม นี้คืออา

ธาน และอาบีรัมที่เลือกจากชุมนุมชน เป็นผู้ขัดขวางโมเสสและอาโรนในพรรคพวกโคราห์ เมื่อเขาขัดขวางพระเยโฮวาห์^{๑๐} และแผ่นดินธรณีได้อ้าปากออกกลืนเขาพร้อมกับโคราห์ เมื่อพรรคพวกนั้นถึงตาย เมื่อไฟเผาผลาญเสียสองร้อยห้าสิบคนและเขาทั้งหลายเป็นเรื่องราวเตือนใจ^{๑๑} แต่บุตรของโคราห์นั้นหาได้ตายไม่^{๑๒} บุตรชายของสิเมโอนตามครอบครัวของเขา คือเนมุเอล คนครอบครัวเนมุเอล ยามีน คนครอบครัวยามีน ยาคีน คนครอบครัวยาคีน^{๑๓} เศ-ราห์ คนครอบครัวเศ-ราห์ ซาอูล คนครอบครัวซาอูล^{๑๔} เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนสิเมโอน มีจำนวนสองหมื่นสองพันสองร้อยคน^{๑๕} บุตรของกาด ตามครอบครัวของเขา คือเศเฟน คนครอบครัวเศเฟน อักกี คนครอบครัวอักกี ชูนิ คนครอบครัวชูนิ^{๑๖} โอสนี คนครอบครัวโอสนี เอร์ คนครอบครัวเอร์^{๑๗} อาโรต คนครอบครัวอาโรต อาเรลี คนครอบครัวอาเรลี^{๑๘} เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรของกาด ตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าร้อยคน^{๑๙} บุตรชายของยูดาห์คือ เอร์และโอนัน เอร์กับโอนันตายเสียในแผ่นดินคานาอัน^{๒๐} และบุตรชายของยูดาห์ตาม ครอบครัวของเขา คือเซ-ลาห์ คนครอบครัวเซ-ลาห์ เปเรศ คนครอบครัวเปเรศ เศ-ราห์ คนครอบครัวเศ-ราห์^{๒๑} และบุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน ฮามูล คนครอบครัวฮามูล^{๒๒} เหล่านี้เป็นครอบครัวของยูดาห์ ตามจำนวนของเขามีเจ็ดหมื่นหกพันห้าร้อยคน^{๒๓} บุตรชายของอิสสาคาร์ตามครอบครัวของเขา คือโทลา คนครอบครัวโทลา ปูวาคี คนครอบครัวปูวาคี^{๒๔} ยาซอบ คนครอบครัวยาซอบ ซิมโรน คนครอบครัวซิมโรน^{๒๕} เหล่านี้เป็นครอบครัวของอิสสาคาร์ ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นสี่พันสามร้อยคน^{๒๖} บุตรชายของเบนยามินตามครอบครัวของเขา คือเสเรด คนครอบครัวเสเรด เอโลน คนครอบครัวเอโลน ยาเลเอล คนครอบครัวยาเลเอล^{๒๗} เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเบนยามิน ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นห้าร้อยคน^{๒๘} บุตรชายของโยเซฟตาม ครอบครัวของเขา คือมนัสเสห์ และเอฟราอิม^{๒๙} บุตรชายของมนัสเสห์ คือมาคีร์ คนครอบครัวมาคีร์ มาคีร์ให้กำเนิดบุตรชื่อกิเลอาด กิเลอาด คนครอบครัวกิเลอาด^{๓๐} บุตรชายของกิเลอาด คืออียะเซอร์ คน

ครอบครัวอียะเซอร์ เฮเลค คนครอบครัวเฮเลค^{๓๑} และอัสรีเอล คนครอบครัวอัสรีเอล เซเคม คนครอบครัวเซเคม^{๓๒} และเซมิดา คนครอบครัวเซมิดา เฮเฟอร์ คนครอบครัวเฮเฟอร์^{๓๓} ส่วนเศโลเฟหัดบุตรชายเฮเฟอร์ไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาว ชื่อบุตรสาวของเศโลเฟหัดคือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์และทีระราห์^{๓๔} เหล่านี้เป็นครอบครัวของมนัสเสห์ และจำนวนของเขามีห้าหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน^{๓๕} ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเอฟราอิมตามครอบครัวของเขาคือ ชูธเลาห์ คนครอบครัวชูธเลาห์ เบเคอร์ คนครอบครัวเบเคอร์ ทาหาน คนครอบครัวทาหาน^{๓๖} บุตรชายของชูธเลาห์คือ เอราน คนครอบครัวเอราน^{๓๗} เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายเอฟราอิม ตามจำนวนของเขามีสามหมื่นสองพันห้าร้อยคน เหล่านี้เป็นบุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา^{๓๘} บุตรชายของเบนยามินตามครอบครัวของเขา คือ เบลา คนครอบครัวเบลา อัชเบล คนครอบครัวอัชเบล อาหิรัม คนครอบครัวอาหิรัม^{๓๙} เชฟฟาม คนครอบครัวเชฟฟาม หูฟาม คนครอบครัวหูฟาม^{๔๐} และบุตรชายของเบลา คืออาร์ด และนาอามาน อาร์ด คนครอบครัวอาร์ด นาอามาน คนครอบครัวนาอามาน^{๔๑} เหล่านี้เป็นบุตรชายของเบนยามินตาม ครอบครัวของเขา และจำนวนของเขาสี่หมื่นห้าพันหกร้อยคน^{๔๒} ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของดานตามครอบครัวของเขา คือชูอัม คนครอบครัวชูอัม นี่เป็นครอบครัวของดานตามครอบครัวของเขา^{๔๓} ครอบครัวทั้งหมดของคนชูอัมตามจำนวนของเขามีหกหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน^{๔๔} บุตรของอาเซอร์ตาม ครอบครัวของเขา คืออิมนาคี คนครอบครัวอิมนาคี อิซวี คนครอบครัวอิซวี เบรียห์ คนครอบครัวเบรียห์^{๔๕} บุตรชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์ คนครอบครัวเฮเบอร์ มัลคีเอล คนครอบครัวมัลคีเอล^{๔๖} บุตรสาวของอาเซอร์ คือเสราห์^{๔๗} เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายอาเซอร์ตามจำนวนของเขามีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน^{๔๘} บุตรชายของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา คือยาเซเอล คนครอบครัวยาเซเอล กูนิ คนครอบครัวกูนิ^{๔๙} เยเซอร์ คนครอบครัวเยเซอร์ ซิลเลม คนครอบครัวซิลเลม^{๕๐} เหล่านี้เป็นครอบครัวของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา และตามจำนวนของ

เขามีสีห์หมื่นห้าพันสี่ร้อยคน ^{๕๑}จำนวนคนอิสราเอล มีหกแสนหนึ่งพันเจ็ดร้อยสามสิบคน ^{๕๒}พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๕๓}“ให้แบ่งแผ่นดินนั้นเป็นมรดกแก่คนเหล่านี้ตามจำนวนรายชื่อ ^{๕๔}มรดกส่วนใหญ่ก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลใหญ่ และมรดกส่วนน้อยก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลย่อม ทุกตระกูลจะได้รับส่วนมรดกตามจำนวนคน ^{๕๕}แต่ให้จับสลากแบ่งแผ่นดินนั้น ให้เขาได้รับมรดกตามรายชื่อตระกูลของบรรพบุรุษของเขา ^{๕๖}ให้จับสลากแบ่งมรดกของเขานั้นตามส่วนตระกูลใหญ่ และตระกูลย่อม” ^{๕๗}ต่อไปนี้เป็นคนเลวีที่นับตามครอบครัวของเขา คือเกอร์โซน คนครอบครัวเกอร์โซน โคฮาท คนครอบครัวโคฮาท เมราไร คนครอบครัวเมราไร ^{๕๘}ต่อไปนี้เป็นครอบครัวของเลวี คือคนครอบครัวลิบนี้ คนครอบครัวเฮโบรน คนครอบครัวมาลี คนครอบครัวมุซึ คนครอบครัวโคราห์ และโคฮาท ให้กำเนิดบุตรชื่ออัม ราม ^{๕๙}ภรรยาของอัมรามคือโยเคเบตบุตรสาวของเลวีเกิดแก่เลวี ที่อียิปต์ และ นาง คลอดบุตรให้อัมรามชื่อ อูโรนและโมเสส และมีริยมพี่สาวของเขาทั้งสอง ^{๖๐}และอูโรนให้กำเนิดบุตรชื่อนาตับ อาบิฮู เอเลอูซาร์ และอิฮามาร์ ^{๖๑}แต่นาตับและอาบิฮูนั้นได้เสียชีวิต เมื่อเขาบูชาด้วยไฟ ที่ผิดรูปแบบ ต่อพระพิศตรพระเยโฮวาห์ ^{๖๒}และจำนวนของเขาเป็นสองหมื่นสามพันคน เป็นผู้ชายทุกคนอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป เพราะเขามีได้ นับรวมไว้ในคนอิสราเอล เพราะ ไม่มีมรดกให้แก่เขาท่ามกลางคนอิสราเอล ^{๖๓}จำนวนคนเหล่านี้โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้นับไว้ ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอล ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค ^{๖๔}แต่ตามรายชื่อเหล่านี้ไม่มีชายสักคนหนึ่งซึ่งโมเสสและอูโรนปุโรหิตได้นับไว้ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารซีนาย ^{๖๕}เพราะ พระเยโฮวาห์ตรัสเรื่องเขาเหล่านั้นว่า “เขาจะต้องตายแน่ในถิ่นทุรกันดาร” ไม่มีชายสักคนหนึ่งเหลืออยู่นอกจากคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์และโยชูวาบุตรชายนูน

พระราชบัญญัติเรื่องการได้รับมรดก

๒๗ ^๑ครั้ง นั้น บุตรสาว ทั้ง หลาย ของเศโลเฟห์หัดบุตรชายของเฮเฟอร์ ผู้เป็นบุตรชายของกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชาย

ของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ จากครอบครัวต่างๆของมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟเข้ามาใกล้ ชื่อบุตรสาวทั้งหลายของเขาคือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และทึรซาร์ ^๒และเขาทั้งหลายมายืนอยู่ต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าประมุข และต่อหน้าบรรดาชุมนุมชนที่ประดุพลับพลาแห่งชุมนุม กล่าว ว่า ^๓“บิดาของเราตายเสียในถิ่นทุรกันดาร ท่านมิได้อยู่ในพวกที่ล้อมสู้กันต่อสุ์พระเยโฮวาห์ในพรรคพวกโคราห์ แต่ท่านเสียชีวิตเพราะบาปของตน และท่านไม่มีบุตรชายเลย ^๔เหตุใดจึงลบชื่อบิดาของเราจากครอบครัวของท่าน เพราะเหตุที่ท่านไม่มีบุตรชายเลย ขอให้เรามีกรรมสิทธิ์ที่ดินท่ามกลางพี่น้องบิดาของเราด้วย” ^๕โมเสสได้นำเรื่องของเขากราบทูลต่อพระพิศตรพระเยโฮวาห์ ^๖และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^๗“บุตรสาวของเศโลเฟห์หัดพูดถูกต้องแล้ว เจ้าจงให้กรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นมรดกท่ามกลางพี่น้องบิดาของเขา และกระทำให้มรดกบิดาของเขาตกทอดมาถึงเขา ^๘เจ้าจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ‘ถ้าผู้ชายคนหนึ่งตายและไม่มีบุตรชาย เจ้าจงให้มรดกของเขาตกไปยังบุตรสาวของเขา ^๙และถ้าเขาไม่มีบุตรสาว เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องของเขา ^{๑๐}และถ้าเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องบิดาของเขา ^{๑๑}และถ้าบิดาของเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่ญาติถัดตัวเขาไปในครอบครัวของเขา ให้ผู้นั้นถือกรรมสิทธิ์ได้ให้เป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินแก่ประชาชนอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้”

โมเสสจะสิ้นชีวิต

^{๑๒}พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาติมนี้ และมองดูแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่คนอิสราเอล ^{๑๓}และเมื่อเจ้าได้เห็นแล้ว เจ้าจะถูกรวบรวมไปอยู่กับประชาชนของเจ้า อย่างอูโรนพี่ชายของเจ้าได้ถูกรวบรวมไปนั้น ^{๑๔}เพราะว่าเจ้าทั้งสองกบฏต่อบัญชาของเราในถิ่นทุรกันดารคินะหะวาทที่ชุมนุมชนได้โต้แย้งขึ้น เจ้ามิได้นับถือเราต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลายที่นั่น” นี่คือนำเมรีบาห์แห่งคาเดชในถิ่นทุรกันดารคิน

โยชูวาจะเป็นผู้นำคน อิสราเอลแทนโมเสส

๑๕ โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ๑๖ “ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งจิตวิญญาณมนุษย์ทั้งปวงทรงแต่งตั้งชายผู้หนึ่งไว้เหนือชุมนุมชนนี้ ๑๗ ผู้ซึ่งจะเข้าออกนอกในต่อหน้าเขา ผู้ซึ่งจะนำเขาเข้าออก เพื่อว่าชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จะมีได้เหมือนกับฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง” ๑๘ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงนำโยชูวาบุตรชายหนุ่มผู้มีพระวิญญาณอยู่ภายในเขามา จงเอามือของเจ้าวางบนเขา ๑๙ ตั้งเขาไว้ต่อหน้าเอลาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด และเจ้าจงกำชับเขาท่ามกลางสายตาของชุมนุมชน ๒๐ เจ้าจงให้เกียรติยศอย่างของเจ้าแก่เขาบ้าง เพื่อให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเชื่อฟังเขา ๒๑ และเขาจะยืนอยู่ต่อหน้าเอลาซาร์ปุโรหิต ผู้ซึ่งจะทูลถามเพื่อเขาตามหลักตัดสินของอุริมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และคนทั้งปวงจะออกไปและเข้ามาตามคำของปุโรหิต ทั้งเขาอยู่กับคนทั้งปวง ในอิสราเอล นั่นคือชุมนุมชนทั้งหมด” ๒๒ และโมเสสกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่าน ท่านจึงนำโยชูวาให้มายืนต่อหน้าเอลาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด ๒๓ และท่านเอามือวางบนโยชูวา และกำชับเขา ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส

คำสั่งสอนเรื่องเครื่องบูชาต่างๆ

๒๘ ๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๒ “จงบัญชาคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า ของบูชาของเรา อาหารของเราซึ่งเป็นของบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เจ้าทั้งหลายจงเอาใจใส่ที่จะถวายบูชาแก่เราตามกาลกำหนด ๓ และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า นี่เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟซึ่งเจ้าทั้งหลายควรถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสองตัว เป็นเครื่องบูชาเนื่องนิตย์ทุกวัน ๔ เจ้าจงถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาในตอนเช้าตัวหนึ่ง และลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น ๕ และยอแดบึงหนึ่งในสิบเอฟาห์เป็นธัญญาบูชา คลุกกับน้ำมันสักตหนึ่งในสิอิน ๖ เป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งได้บัญชาตั้งไว้ที่ภูเขาซีนาย เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ

ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ๗ ส่วนเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้นให้ถวายหนึ่งในสิอินกับแกะตัวหนึ่งในที่บริสุทธิ์เจ้าจงเทเครื่องต้มบูชาซึ่งเป็นเหล้าองุ่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ ๘ ลูกแกะอีกตัวหนึ่งเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น เจ้าจงถวายบูชาด้วยไฟเช่นเดียวกับธัญญาบูชาของเวลาเช้า และเช่นเดียวกับเครื่องต้มบูชาที่คู่กัน เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ ๙ ในวันที่สะบาโตลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวที่ไม่มีตำหนิ และยอแดบึงสองในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันให้เป็นธัญญาบูชา และเครื่องต้มบูชาคู่กัน ๑๐ นี่เป็นเครื่องเผาบูชาทุกวันสะบาโตนอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์และเครื่องต้มบูชาคู่กัน ๑๑ เวลาต้นเดือนทุกเดือน เจ้าทั้งหลายจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว ๑๒ สำหรับวัวตัวหนึ่งจงเอายอแดบึงสามในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันสำหรับเป็นธัญญาบูชา และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นจงเอายอแดบึงสองในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชา ๑๓ สำหรับลูกแกะทุกตัวจงเอายอแดบึงหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชา ให้เป็นเครื่องเผาบูชาเป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ๑๔ ส่วนเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งจงเอาน้ำองุ่นครึ่งอิน สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งจงเอาหนึ่งในสามอิน สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งจงเอาหนึ่งในสิอิน นี่เป็นเครื่องเผาบูชาประจำเดือนทุกเดือนตลอดปี ๑๕ และเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้นำมาบูชา นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์และเครื่องต้มบูชาคู่กัน ๑๖ เดือนที่หนึ่งวันที่สิบสี่เป็นปีศาจของพระเยโฮวาห์ ๑๗ และวันที่สิบห้าของเดือนนี้เป็นวันการเลี้ยง จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน ๑๘ ในวันที่นั้นให้มีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำงานหนักในวันที่นั้น ๑๙ แต่งตั้งถวายบูชาด้วยไฟเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือเอาวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง และลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว ดูให้ตัวที่ไม่มีตำหนิ ๒๐ และเอายอแดบึง คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชาของสัตว์เหล่านี้ สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงถวายสามในสิบเอฟาห์ และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งสองในสิบเอฟาห์ ๒๑ สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งๆ ในลูกแกะเจ็ดตัวนั้น จงเอาบึงหนึ่งในสิบ

เอพาห์^{๒๒} และเอาแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไปถวายเพื่อทำการลบมลทินบาปของเจ้า^{๒๓} เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ นอกเหนือเครื่องเผาบูชา ตอนเช้า ซึ่งเป็นเครื่องบูชาเนื่องนิത്യนั้น^{๒๔} ในทำนองเดียวกัน เจ้าจงถวายเครื่องบูชาทุกวันตลอดทั้งเจ็ดวัน คือถวายอาหารเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกสิณที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ จงถวายบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ และเครื่องตีมีบูชาด้วยกัน^{๒๕} และในวันที่เจ็ด พวกเจ้าจะมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนักในวันนั้น^{๒๖} ในวันถวายผลรุ่นแรก เมื่อเจ้าเอาข้าวใหม่มาเป็นธัญญาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ในเทศกาลสัปดาห์นั้น เจ้าจะมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนักในวันนั้น^{๒๗} แต่จงถวายเครื่องเผาบูชาให้เป็นกสิณพอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ คือถวายวัว หนึ่งตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบ เจ็ดตัว^{๒๘} และถวาย ยอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชา คือสำหรับวัวตัวหนึ่งถวายแบ่งสามในสิบเอพาห์ สำหรับแกะผู้หนึ่งตัวนั้นสองในสิบเอพาห์^{๒๙} สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวๆละหนึ่งในสิบเอพาห์^{๓๐} พร้อมกับลูกแพะผู้ตัวหนึ่งสำหรับลบมลทินของเจ้า^{๓๑} นอกจากนี้เครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യและธัญญาบูชาด้วยกันนั้น เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้และเครื่องตีมีบูชาด้วยกันด้วย (ดูให้ดีกว่าให้ปราศจากตำหนิ) ”

เทศกาลเป่าแตรและการประชุมบริสุทธิ

๒๘ “ในวันที่หนึ่งเดือนที่เจ็ดเจ้าจะมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนัก เป็นวันให้เจ้าทั้งหลายเป่าแตร ๒ เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เป็นกสิณที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือถวายวัว หนึ่งตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบ ไม่มีตำหนิ เจ็ดตัว^๓ และถวาย ยอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชา คือสำหรับวัวผู้หนึ่งจงถวายแบ่งสามในสิบเอพาห์ สำหรับแกะผู้ตัวนั้นสองในสิบเอพาห์^๔ ลูกแกะเจ็ดตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอพาห์^๕ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไปถวาย เพื่อลบมลทินบาปของเจ้า^๖ นอกเหนือเครื่องเผาบูชาในวันข้างขึ้น และธัญญาบูชาด้วยกันและเครื่องเผาบูชาประจำวันคู่กับธัญญาบูชา และเครื่องตีมีบูชาด้วยกันตามลักษณะเครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นกสิณที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระ

เยโฮวาห์^๗ ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ดนี้ เจ้าทั้งหลายจะมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าต้องถ่อมใจลง อย่าทำการงานสิ่งใด^๘ แต่เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ให้เป็นกสิณที่พอพระทัย คือถวายวัว หนึ่งตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบ เจ็ดตัว เจ้าอย่าให้มีตำหนิ^๙ และยอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชา สำหรับวัวตัวนั้นถวายแบ่งสามในสิบเอพาห์ สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นสองในสิบเอพาห์^{๑๐} สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวนั้น ตัวละหนึ่งในสิบเอพาห์^{๑๑} และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไปถวาย นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യซึ่งคู่กับธัญญาบูชา และเครื่องตีมีบูชาด้วยกัน^{๑๒} ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดเจ้าทั้งหลายจะมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนัก และเจ้าจะมีการเลี้ยงเจ็ดวันแด่พระเยโฮวาห์^{๑๓} เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกสิณที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัว หนึ่งตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบ สิบสี่ตัวสัตว์เหล่านี้อย่าให้มีตำหนิ^{๑๔} และถวาย ยอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชาด้วยกัน สำหรับวัว สิบสามตัว ตัวหนึ่งถวายแบ่งสามในสิบเอพาห์ สำหรับแกะผู้สองตัว ตัวละสองในสิบเอพาห์^{๑๕} สำหรับลูกแกะสิบสี่ตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอพาห์^{๑๖} และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไปถวาย นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชา และเครื่องตีมีบูชาด้วยกัน^{๑๗} ในวันที่สองจงถวายวัว หนึ่งตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบ ไม่มีตำหนิ สิบสี่ตัว^{๑๘} กับธัญญาบูชา และเครื่องตีมีบูชาด้วยกันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ^{๑๙} และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไปถวาย นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യซึ่งคู่กับธัญญาบูชา และเครื่องตีมีบูชาด้วยกัน^{๒๐} ในวันที่สามจงถวายวัว สิบเจ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบ ไม่มีตำหนิ สิบสี่ตัว^{๒๑} กับธัญญาบูชาและเครื่องตีมีบูชาด้วยกันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ^{๒๒} และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไปถวาย นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชา และเครื่องตีมีบูชาด้วยกัน^{๒๓} ในวันที่สี่จงถวายวัว สิบตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มี

ตำหนิสืบสัตว์^{๒๔} กับธัญญาบุชาและเครื่องตีม
 บุษาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะ
 นั้น ตามจำนวนตาม ลักษณะ^{๒๕} และถวาย
 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาใตูปาป นอก
 เหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย^{๒๖} ซึ่งคู่กับธัญญา
 บุษาและเครื่องตีมบุษาคู่กัน^{๒๖} ในวันที่ทำ
 จงถวายวัวเกี้ยวตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุ
 หนึ่งขวบไม่มีตำหนิสืบสัตว์^{๒๗} กับธัญญาบุชา
 และเครื่องตีมบุษาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะ
 ผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ^{๒๘}
 และถวาย แพะผู้ตัวหนึ่ง เป็นเครื่องบูชา
 ใตูปาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย^{๒๙}
 ซึ่งคู่กับธัญญาบุชาและเครื่องตีม
 บุษาคู่กัน^{๓๐} ในวันที่เจ็ดเจ้าจงถวายวัวเจ็ด
 ตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มี
 ตำหนิสืบสัตว์^{๓๑} กับธัญญาบุชาและเครื่องตีม
 บุษาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะ
 นั้น ตามจำนวนตาม ลักษณะ^{๓๒} และถวาย
 แพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาใตูปาป นอก
 เหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย^{๓๓} ซึ่งคู่กับธัญญา
 บุษาและเครื่องตีม บุษาคู่กัน^{๓๔} ใน วันที่
 แปดเจ้าจงมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เจ้าอย่า
 ทำงานหนัก^{๓๕} แต่เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา
 เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระ
 เยโฮวาห์ คือวัวผู้ตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูก
 แกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว^{๓๖} และ
 ถวายธัญญาบุชาและเครื่องตีม บุษาคู่กันนั้น
 สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวน
 ตามลักษณะ^{๓๗} และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็น
 เครื่องบูชาใตูปาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชา
 เนื่องนิตย^{๓๘} ซึ่งคู่กับธัญญาบุชาและเครื่องตีม
 บุษาคู่กัน^{๓๙} สิ่งเหล่านี้เจ้าทั้งหลายจงถวาย
 แต่พระ เยโฮวาห์ ตาม เทศกาล กำหนด ของ
 เจ้า เพิ่ม เข้ากับ การถวาย ตาม คำปฏิญาณ
 ของเจ้า และการถวายด้วยใจสมัครของเจ้า
 เป็นเครื่องเผาบูชาของเจ้า เครื่องธัญญาบุชา
 ของเจ้า เครื่องตีม บุษาของเจ้า และเครื่อง
 สันติบูชาของเจ้า”^{๔๐} และโมเสสได้บอกคน

อิสราเอลตามที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชา
 ท่านไว้ทุกประการ

**พระราชบัญญัติเรื่องการ
 ปฏิญาณไว้กับพระเจ้า**

๓๐ โมเสส ได้ พูด กับ หัวหน้า ตระกูล
 เกี่ยวกับคนอิสราเอลว่า “นี่เป็นสิ่งที่
 พระ เยโฮวาห์ ได้ ทรง บัญชา^๑ เมื่อชาย ผู้
 ใดปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ หรือให้สัตย์
 ปฏิญาณผูกมัดตัวไว้ด้วยคำสัตย์ญาวีรต์อย่าง
 หนึ่งอย่างใด อย่าให้เขาเสียเวลา เขาต้อง
 กระทำตาม คำที่ ออก จาก ปาก ของ เขา ทั้ง
 สิ้น^๒ หรือเมื่อสตรีคนหนึ่งคนใดปฏิญาณไว้
 แต่พระเยโฮวาห์ และผูกมัดตัวเองไว้ด้วย
 คำสัตย์ญาวีรต์ เมื่อเธอยังสาวอยู่ในเรือน
 ของบิดา^๓ และบิดาของเธอได้ยินคำที่เธอ
 ปฏิญาณไว้และคำสัตย์ญาวีรต์ที่เธอผูกมัดตัว
 เอง แต่มิได้พูดอะไรกับเธอ ก็ให้คำที่ปฏิญาณ
 ไว้ นั้น ทั้งสิ้นคงอยู่ และให้คำสัตย์ญาวีรต์ที่
 ผูกมัดเธอไว้ นั้นทุกอย่างคงอยู่^๔ แต่ถ้าบิดา
 ของเธอคัดค้านในวันที่เขาได้ยินนั้น การที่
 เธอปฏิญาณไว้ก็ดี คำสัตย์ญาวีรต์ที่ผูกมัดเธอ
 ไว้ก็ดี ย่อมไม่คงอยู่ และพระเยโฮวาห์จะทรง
 อกภัยให้แก่เธอ เพราะบิดาของเธอได้คัดค้าน
 เธอไว้^๕ และถ้านางแต่งงานมีสามีแล้ว สิ่ง
 ที่นางปฏิญาณไว้หรือกล่าวด้วยริมฝีปากที่
 ไม่ทันคิด ซึ่งผูกมัดนาง^๖ ฝ่ายสามีก็ได้ยิน
 แล้ว และในวันที่ได้ยินเขาก็มิได้พูดอะไร
 กับนาง สิ่งที่นางปฏิญาณไว้ นั้นและคำสัตย์ญา
 วีรต์ที่ผูกมัดนาง ย่อมคงอยู่ด้วย^๗ แต่ถ้าใน
 วันนั้นที่สามีมาได้ยินนางและเขาคัดค้าน ก็
 ทำให้คำที่นางปฏิญาณไว้ นั้นเป็นโมฆะ ทั้ง
 คำกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทันคิดของนาง ซึ่ง
 ผูกมัดนางนั้นก็เป็นโมฆะด้วย และพระเยโฮ
 วาห์จะทรงอกภัยให้แก่นาง^๘ แต่คำปฏิญาณ
 ที่แม่มายหรือแม่ร้างกระทำไว้หรือคำใดที่
 นางพูดผูกมัดตนเอง คำพูดนั้น ย่อม คง อยู่^๙
 และถ้านางปฏิญาณไว้ในบ้านสามีของนาง
 หรือให้สัตย์ญาวีรต์ด้วยสัตย์ ปฏิญาณผูกมัด
 ตนเองไว้^{๑๐} และสามีของนางได้ยินแล้ว แต่
 ไม่ทำอะไรแก่นาง และไม่ได้คัดค้านนาง คำ
 ปฏิญาณ ของ นาง ทั้งสิ้น ย่อม คง อยู่ และคำ
 สัตย์ญาวีรต์ทุกอย่างซึ่งนางผูกมัดตัวเองย่อม
 คงอยู่^{๑๑} แต่ถ้าสามีของนางได้กระทำให้ไม่
 คงอยู่หรือเป็นโมฆะในวันที่เขาได้ยินแล้ว
 สิ่งใดที่ออกจากริมฝีปากของนาง เกี่ยวด้วย

คำปฏิญาณหรือเกี่ยวข้องกับคำสัตย์ปฏิญาณวิรัตของนางย่อมไม่คงอยู่ สามิของนางได้กระทำให้เป็นโมฆะ และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่นาง ^{๑๓} คำปฏิญาณหรือคำสัตย์ปฏิญาณหนังสือที่ทำให้นางถ่อมใจเอง สามิของนางย่อมไม่คงอยู่หรือให้เป็นโมฆะได้ ^{๑๔} แต่ถ้าสามิของนางไม่กล่าวสิ่งใดแก่นางวันแล้ววันเล่า เขาย่อมกระทำให้คำปฏิญาณและคำสัตย์ปฏิญาณวิรัตทั้งสิ้นของนาง ซึ่งจะตกแก่นางให้คงอยู่ เพราะเขาไม่พูดสิ่งใดในวันที่เขาได้ยิน เขาจึงกระทำให้คงอยู่ ^{๑๕} แต่ถ้าภายหลังที่เขาได้ยินแล้วมากระทำให้ไม่คงอยู่หรือเป็นโมฆะ เขาย่อมต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง” ^{๑๖} ข้อความเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ เป็นเรื่องราวระหว่างชายกับภรรยาของเขา เรื่องระหว่างบิดากับบุตรสาว ขณะเมื่อเธอยังสาวอยู่ ยังอยู่ในเรือนบิดาของเธอ

การแก้แค้นคนมีเดียน

^๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า **๓๑** ^๒ “จงแก้แค้นคนมีเดียนเพื่อคนอิสราเอล แล้วภายหลังเจ้าจะถูกรวบให้ไปอยู่กับประชาชนของเจ้า” ^๓ และโมเสสกล่าวกับประชาชนว่า “จงเตรียมคนบางคนในพวกเจ้าให้พร้อมด้วยอาวุธเพื่อทำสงคราม แล้วยกไปสู่พวกมีเดียนเพื่อกระทำการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ต่อคนมีเดียน ^๔ เจ้าจงส่งคนจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดตระกูลละพันคนเข้าทำสงคราม” ^๕ ดังนั้นเขาจึงจัดคนจากอิสราเอลที่นับพันๆนั้นตระกูลละพันคนเป็นคนหมีนสองพันสรรพด้วยอาวุธเพื่อเข้าสงคราม ^๖ และโมเสสส่งคนตระกูลละพันคนออกไปทำสงคราม ทั้งคนเหล่านั้นกับฟีเนหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ปุโรหิตไปทำสงครามพร้อมกับเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ และมีเตารปลุกอยู่ในมือ ^๗ เขาทำสงครามต่อผู้คนมีเดียนดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสและได้ฆ่าผู้ชายเสียทุกคน ^๘ เขาได้ประหารชีวิตบรรดากษัตริย์คนมีเดียนพร้อมกับคนอื่นที่เขาฆ่าเสีย มีเอวี เรคม ศูร์ เซอร์ และเรบา กษัตริย์ทั้งห้าแห่งคนมีเดียน และได้ประหารชีวิตบาลาอัมบุตรชายเบโอร์เสียด้วยดาบ ^๙ และคนอิสราเอลได้จับสตรีชาวมีเดียนทั้งหมดมาเป็นเชลย พร้อมกับพวกเด็กเล็กทั้งหลายและกวางเอาฝูงวัวฝูงแพะแกะและข้าวของ

ทั้งปวงไปสิ้น เป็นทรัพย์ที่ปล้นได้ ^{๑๐} และเอาไฟเผาบรรดาเมืองที่อาศัยของเขา และเผาค่ายทั้งสิ้นของเขาเสียด้วย ^{๑๑} แล้วเก็บบรรดาของที่ริบได้และทรัพย์ที่ปล้นได้ทั้งคนและสัตว์ไปเสียสิ้น ^{๑๒} แล้วเขานำเชลยและทรัพย์สินที่ปล้นได้กับของที่ริบได้ทั้งหมดมายังโมเสส และเอเลอาซาร์ปุโรหิต และชุมนุมชนอิสราเอลที่ค่าย ณ ที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค ^{๑๓} โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตและบรรดาประมุขแห่งชุมนุมชนออกไปต้อนรับเขานอกค่าย ^{๑๔} และโมเสสโกรธพวกนายทหาร คือนายพันและนายร้อยผู้กลับจากการทำสงคราม ^{๑๕} โมเสสพูดกับเขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายได้ไว้ชีวิตพวกผู้หญิงทั้งหมดหรือ ^{๑๖} ดูเถิด โดยคำปรึกษาของบาลาอัม หญิงเหล่านี้ได้กระทำให้คนอิสราเอลหลงกระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ในเรื่องเบโอร์ และภัยพิบัติจึงได้เกิดขึ้นท่ามกลางชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ ^{๑๗} ฉะนั้นบัดนี้จึงประหารชีวิตเด็กผู้ชายเล็กเสียทุกคน และประหารชีวิตผู้หญิงซึ่งได้เคยนอนร่วมกับชายเสียทุกคน ^{๑๘} แต่จงไว้ชีวิตเด็กผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชายไว้สำหรับท่านทั้งหลายเอง ^{๑๙} จงอยู่ภายนอกค่ายเจ็ดวัน ท่านผู้ใดที่ได้ฆ่าคน และท่านผู้ใดที่ได้แตะต้องผู้ที่ถูกฆ่า จงชำระตัวและเชลยของตัวในวันที่สาม และวันที่เจ็ด ^{๒๐} ท่านต้องชำระเครื่องแต่งกายทุกชิ้น เครื่องหนังสัตว์ทุกชิ้น และเครื่องขนแพะทั้งหมดและเครื่องที่ทำด้วยไม้ทุกชิ้น” ^{๒๑} และเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้กล่าวแก่ทหารผู้ออกไปทำสงครามว่า “นี่เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาโมเสส ^{๒๒} เฉพาะทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ดีบุก และตะกั่ว ^{๒๓} ทุกสิ่งที่คุณไฟได้ เจ้าทั้งหลายจงลนเสียด้วยไฟ แล้วจะสะอาด ถึงอย่างไรก็ต้องชำระล้างให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ และทุกสิ่งที่คุณไฟไม่ได้ท่านต้องให้ผ่านน้ำนั้น ^{๒๔} ท่านต้องซักเสื้อผ้าของท่านในวันที่เจ็ด และท่านจะสะอาด ภายหลังท่านจึงจะเข้ามาในค่ายได้” ^{๒๕} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๒๖} “เจ้าและเอเลอาซาร์ปุโรหิตกับบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชน จงนับสิ่งของที่ได้มาทั้งคนและสัตว์ ^{๒๗} และแบ่งสิ่งของเหล่านั้นออกเป็นสองส่วน ให้ทหารผู้ออกไปทำสงครามส่วนหนึ่ง และให้บรรดาชุมนุมชนนี้

อีกส่วนหนึ่ง^{๒๘} และจงชักส่วนหนึ่งจากทหารที่ออกไปทำสงครามเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์ ห้าร้อยชักหนึ่ง ทั้งคนและวัว และลา และฝูง แพะ แกะ^{๒๙} จงเอาจากครึ่งส่วนของเขา มอบให้แก่เอลาซาร์ปุโรหิตเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์^{๓๐} และจากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้น เจ้าจงนำห้าสิบชักหนึ่งจากคน ฝูงวัว และฝูงแพะแกะ และสัตว์ทั้งหมด มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแลพลับพลาของพระเยโฮวาห์”^{๓๑} และโมเสสกับเอลาซาร์ปุโรหิตได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส^{๓๒} บรรดาทรัพย์ที่ปล้นได้อันเหลือจากสิ่งที่ทหารริบมาได้ นั่นคือ แกะหกแสนเจ็ดหมื่นห้าพันตัว^{๓๓} วัวเจ็ดหมื่นสองพันตัว^{๓๔} ลาหกหมื่นหนึ่งพันตัว^{๓๕} และคน คือผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชาย ทั้งหมดมีสามหมื่นสองพันคน^{๓๖} และในครึ่งส่วนได้ ของคนที่ออกไปทำสงครามมี แกะสาม แสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว^{๓๗} และส่วนแกะที่เป็นของพระเยโฮวาห์มี หก ร้อยเจ็ดสิบห้าตัว^{๓๘} มีวัวสามหมื่นหกพันตัว วัวอันเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์เจ็ดสิบสองตัว^{๓๙} มีลาสามหมื่นห้าร้อยตัว ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์หกสิบเจ็ดตัว^{๔๐} ส่วนคนนั้น มีหนึ่งหมื่นหกพัน ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์สามสิบสองคน^{๔๑} โมเสสได้มอบส่วนที่ชัก มาซึ่งเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นแก่เอลาซาร์ปุโรหิตตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส^{๔๒} จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลซึ่ง โมเสสได้แบ่ง มาจากส่วนที่ทหารไปทำสงครามได้มานั้น^{๔๓} (ครึ่งส่วนของชุมนุมชน คือ แกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว^{๔๔} วัวสามหมื่นหกพันตัว^{๔๕} ลาสามหมื่นห้าร้อยตัว^{๔๖} และคนหนึ่งหมื่นหกพันคน)^{๔๗} จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้น โมเสสได้เอาส่วนห้าสิบชักหนึ่ง ทั้งคนและสัตว์ มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแลพลับพลาของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้^{๔๘} แล้วนายทหารผู้บังคับกองพันทั้งปวง คือ นายพันนายร้อยได้ เข้ามาใกล้โมเสส^{๔๙} และกล่าวแก่โมเสสว่า “คนใช้ของท่าน ได้ตรวจนับ ทหาร ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพเจ้าทั้งหลายแล้ว ไม่มีคนหายไปสักคนเดียว^{๕๐} และข้าพเจ้าทั้งหลายได้นำส่วนที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งต่างคนต่างได้ มา คือ สิ่งที่ทำด้วยทองคำ มีกำไลขาและ

สร้อยคอ แหวนตรา ตุ่มหู และกำไล เพื่อทำการลบมลทินบาปของพวกเราทั้งหลายต่อพระพิทักตร์พระเยโฮวาห์”^{๕๑} โมเสสและเอลาซาร์ปุโรหิตก็ รับบรรดาสິงของที่ทำด้วยทองคำจากเขา^{๕๒} และทองคำทังสินจากเครื่องถวายซึ่งเขาได้ถวายแด่พระเยโฮวาห์จากนายพันและนายร้อย มีน้ำหนักหนึ่งหมื่นหกร้อยเจ็ดร้อยห้าสิบเชเชล^{๕๓} (ทหารเหล่านั้นต่างคนต่างได้เก็บข้าวของของข้าศึกมา)^{๕๔} โมเสสและเอลาซาร์ปุโรหิตได้รับทองคำจากนายพันนายร้อย นำมาในพลับพลาแห่งชุมนุม เป็นที่ ระลึกแก่คนอิสราเอล ต่อพระพิทักตร์พระเยโฮวาห์

ตระกูลรูเบน ตระกูลกาตและครึ่งหนึ่งของตระกูลมนัสเสห์จะได้รับแผ่นดินด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

๓๒^๑ คนรูเบนและคนกาตมี ฝูงวัวเป็นอันมาก เขาได้เห็นแผ่นดินยาเซอร์ และแผ่นดินกิเลอาด ดูเถิด ที่นั่นเป็นที่เหมาะแก่ฝูงสัตว์^๒ ดังนั้นคนกาตและคนรูเบนจึงมาหาโมเสสและเอลาซาร์ปุโรหิตและประมุขของชุมนุมชนกล่าวว่า “อาทาโรท ดีโบน ยาเซอร์ นิมราห์ เฮซโบน เอลาเลห์ เสบาม เนโบ และเบโอน^๔ เป็นแผ่นดินซึ่ง พระเยโฮวาห์ทรงทำลายต่อหน้าคนอิสราเอล เป็นแผ่นดินเหมาะ กับ ฝูงสัตว์ และข้าพเจ้าทั้งหลายคนใช้ของท่านมี ฝูงวัว”^๕ และเขาทั้งหลายกล่าวว่า “ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอมอบแผ่นดินนี้ เป็นกรรมสิทธิ์แก่คนใช้ของท่าน ขออย่าพาท้าพเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเลย”^๖ แต่โมเสสพูดกับคนกาตและคนรูเบนว่า “ควรให้พี่น้องของท่านไปทำสงครามฝ่ายพวกท่านจะยับยั้งอยู่ที่นี้อย่างนั้นหรือ^๗ ทำไมท่านทั้งหลายกระทำให้จิตใจของคนอิสราเอลท้อถอยที่จะยกข้ามไปยังแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา^๘ บิดาของท่านทั้งหลายได้กระทำเช่นนี้ เมื่อเราใช้เขาไปจากคาเดชบารเนียให้สอดแนมดูแผ่นดินนั้น^๙ เมื่อเขาขึ้นไปยังหุบเขาเอเชโคล และได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว เขาก็กระทำให้จิตใจคนอิสราเอลท้อถอยที่จะยกเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา^{๑๐} ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกริ้ววานก พระองค์ทรงตั้งสัตย์ปฏิญาณไว้ว่า^{๑๑} แน่ทีเดียวที่

ทุกคนซึ่งยกออกจากอียิปต์อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป จะมีได้เห็นแผ่นดินซึ่งเราได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณที่จะมอบให้อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพราะเขาทั้งหลายมิได้ตามเราด้วยใจจริง^{๑๒} เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์คนเตนีสและโยชูวาบุตรชายนูน เพราะว่าเขาทั้งสองตามพระเยโฮวาห์ด้วยใจจริง”^{๑๓} และความกริ้วโกรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงให้เขาเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี จนชั่วอายุที่กระทำชิวในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ถูกพินาศไปหมดสิ้น^{๑๔} และดูเถิด ท่านได้เติบโตขึ้นมาแทนบิดาของท่าน เป็นเชื้อสายคนบาปที่จะทิวพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ต่ออิสราเอลให้มากยิ่งขึ้น^{๑๕} เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายหนีจากการตามพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารอีก และท่านทั้งหลายจะทำลายชนชาติทั้งหมดนี้เสีย”^{๑๖} แล้วเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะสร้างคอกสำหรับฝูงแพะแกะที่นี่ และสร้างเมืองสำหรับเด็กเล็กๆทั้งหลาย”^{๑๗} แต่เราทั้งหลายจะถืออาวุธพร้อมที่จะไปข้างหน้าคนอิสราเอล จนกว่าเราทั้งหลายจะนำเขาไปถึงที่ของเขา เด็กเล็กของเราจะได้ อยู่ใน เมือง ที่มี กำแพง ล้อม รอบ เพราะกลัวชาวแผ่นดินนี้”^{๑๘} เราทั้งหลายจะไม่ยอมกลับบ้านจนกว่าคนอิสราเอลจะได้รับมรดกของเขาทุกคน^{๑๙} เพราะเราจะมีได้รับมรดกกับเขาซึ่งอยู่ ฟาก แม่น้ำ จอร์แดน ข้างโน้นและนอกออกไป เพราะว่ามีมรดกที่ตกทอดมาถึงเราอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างตะวันออกนี้”^{๒๐} โมเสสจึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ถ้าท่านทั้งหลายจะกระทำเช่นนี้คือหยิบอาวุธขึ้นเข้าสู่สงครามต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์”^{๒๑} และคนของท่านที่ถืออาวุธทุกคนจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์ จนกว่าพระองค์จะทรงขับไล่ศัตรูให้พ้นพระองค์”^{๒๒} และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์แล้ว ภายหลังท่านจึงจะกลับและพ้นจากพันธะที่มีต่อพระเยโฮวาห์และอิสราเอล และแผ่นดินนี้จะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของท่านต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์”^{๒๓} แต่ ถ้า ท่าน ทั้ง หลาย มิได้กระทำเช่นนี้ ดูเถิด ท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ จงรู้เถิดเถิดว่า บาปของท่านก็จะตามทัน”^{๒๔} จงสร้างเมืองสำหรับ

เด็กเล็กๆทั้งหลายของท่าน และสร้างคอกสำหรับแพะ แกะ ของ ท่าน และกระทำตามคำที่ออกจากปากของท่าน”^{๒๕} และคนภาคกับคนรูเบนกล่าวแก่โมเสสว่า “คนใช้ของท่านจะกระทำดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าบัญชา”^{๒๖} เด็กเล็กๆทั้งหลาย ภรรยาทั้งหลาย ฝูงสัตว์และสัตว์ใช้ทั้งหมดของเรา จะอยู่ที่นี้ในเมื่องกิเลอาด”^{๒๗} แต่คนใช้ของท่านทุกคนผู้มีอาวุธทำสงคราม จะข้ามไปเพื่อสู้รบต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์ ดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าสั่ง”^{๒๘} เกี่ยวกับเรื่องเขาทั้งหลายนี้ โมเสสจึง ออก คำ สั่ง แก่ เอ เลอา ชาร์ บูโรทิด และแกโยชูวาบุตรชายนูน และแกหัวหน้าตระกูลของคนอิสราเอล”^{๒๙} และโมเสสกล่าวแก่เขาว่า “ถ้าคนภาคและคนรูเบน ทุกคนผู้มีอาวุธที่จะทำสงครามต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์ จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับท่านทั้งหลาย และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อหน้าท่านแล้ว ท่านจงมอบแผ่นดินกิเลอาดให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เขา”^{๓๐} แต่ ถ้า เขา ไม่ ถือ อาวุธข้ามไปกับท่าน เขาจะต้องได้ส่วนแผ่นดินคานาอันร่วมกับท่านเป็นกรรมสิทธิ์”^{๓๑} คนภาคกับคนรูเบนตอบว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนใช้ของท่านอย่างไร เราทั้งหลายจะกระทำอย่างนั้น”^{๓๒} เราจะถืออาวุธข้ามไปต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์สู่แผ่นดินคานาอัน และที่ดิน มรดก ของ เรานั้น จะ คง อยู่ ฟาก แม่น้ำ จอร์แดน ข้างนี้”^{๓๓} โมเสส ได้ มอบ ดินแดน เหล่านี้แก่คนภาค และแกคนรูเบน และแกครึ่งหนึ่งของตระกูลมนัสเสห์บุตรชายโยเซฟ คืออาณาจักรของสิโหนกษัตริย์แห่งคนอาโมไรต์ และอาณาจักรของโอกกษัตริย์แห่งบาซาน ทั้งแผ่นดินและหัวเมืองตลอดพรมแดนคือหัวเมืองใหญ่ในแผ่นดินนี้ตลอดประเทศ”^{๓๔} และคนภาคก็สร้างเมืองดีโบน อาทาโรท อาโรเออร์”^{๓๕} อัทโรท โซฟาน ยาเซอร์ โยกเบฮาห์”^{๓๖} เบธนิมราห์ และเบธฮาราน ให้เป็นเมืองมีกำแพงล้อมรอบ และสร้างคอกให้แพะ”^{๓๗} และคนรูเบนก็สร้างเมืองเซชโบน เอเลอาเลห์ คิริยาธอิม”^{๓๘} เนโบ และบาอัลเมโอน (ชื่อเหล่านี้ต้องเปลี่ยนใหม่) และสิมมูห์ และตั้งชื่อใหม่ให้แก่เมืองที่เขาสร้างขึ้นนั้น”^{๓๙} และคนมรดกบุตรชายมนัสเสห์เข้าไปยึดเมืองกิเลอาด และขับไล่พวกอาโมไรต์ซึ่งอยู่ในเมืองนั้น”^{๔๐} และโมเสสยกกิเลอาดให้แก่มาคีร์บุตรชายมนัสเสห์และเขาก็เข้าตั้งอยู่ใน

เมืองนั้น ^{๔๑} และยาอีร์บุตรชายมุมนัสเสห์ยกไปยึดเมืองเล็กๆของเขาเหล่านั้น และเรียกชื่อว่าฮาโวทยาอีร์ ^{๔๒} และโนบาก็ไปยึดเคนาธาและชนบทของเมืองนี้ และเรียกว่าเมืองโนบาก็ตามชื่อของเขา

การทบทวนการเดินทางจากอียิปต์

๓๓ ^๑ต่อไปนี้เป็นเรื่องระยะทางเดินทางของคนอิสราเอล เมื่อเขาออกเดินทางจากแผ่นดินอียิปต์เป็นหมวดหมู่ภายใต้การนำของโมเสสและอาโรน ^๒โมเสสได้จัดสถานที่ที่เขาออกเดินทางที่ระยะงูตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ^๓ต่อไปนี้เป็นระยะทางตามสถานที่ที่เขาออกเดินทาง ^๔เขาทั้งหลายพากันเดินทางจากรามเสสในเดือนต้น ในวันที่สิบห้าของเดือนต้นนั้น ^๕ถึงวันปีศาจไปวันหนึ่งคนอิสราเอลก็ออกเดินทางด้วยชูมือแห่งชัยชนะท่ามกลางสายตาของชาวอียิปต์ทั้งสิ้น ^๖ขณะนั้นชาวอียิปต์กำลังฝังศพลูกหัวปีทั้งหลายของตน เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารชีวิตท่ามกลางพวกเขา ^๗พระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระทั้งหลายของเขาด้วย ^๘ดังนั้นคนอิสราเอลจึงยกเดินทางจากรามเสส และตั้งค่ายที่สุคคท ^๙และเขาทั้งหลายยกเดินทางจากสุคคท และตั้งค่ายที่เอธามซึ่งอยู่ชายฝั่งนอร์ท ^{๑๐}และเขาทั้งหลายยกเดินทางจากเอธาม หันกลับไปยังบิหะหิโรท ซึ่งอยู่ตรงหน้าบาอัลเซเฟน และเขาตั้งค่ายที่หน้าเมืองมิกดล ^{๑๑}และเขาทั้งหลายยกเดินทางจากหน้าบิหะหิโรท ข้ามกลางทะเลเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และเขาทั้งหลายเดินทางในถิ่นทุรกันดารเอธามระยะทางสามวัน และมาตั้งค่ายที่มาราห์ ^{๑๒}และเขาแยกเดินทางจากมาราห์มาถึงเอลิม ที่เอลิมมีน้ำพุสิบสองแห่งและต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น และเขาตั้งค่ายที่นั่น ^{๑๓}เขาแยกเดินทางจากเอลิมมาตั้งค่ายที่ทะเลแดง ^{๑๔}และเขาแยกเดินทางจากทะเลแดงมาตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดารสิน ^{๑๕}และเขาแยกเดินทางจากถิ่นทุรกันดารสินมาตั้งค่ายที่โดฟูคห์ ^{๑๖}และเขาแยกเดินทางจากโดฟูคห์และตั้งค่ายที่อาลูซ ^{๑๗}และเขาแยกเดินทางจากอาลูซและตั้งค่ายที่เรฟีติม ที่นั่นไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม ^{๑๘}และเขาแยกเดินทางจากเรฟีติมและตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารซิงาย ^{๑๙}และเขาแยกเดินทางจากถิ่นทุรกันดารซิงายมาตั้งค่ายที่ซิบโรทห์ทธาอาวาห์ ^{๒๐}และเขาออกเดินทางจากซิบโรทห์ทธาอาวาห์มาตั้งค่ายที่ฮาเซโรท

^{๒๑}และเขาแยกเดินทางจากฮาเซโรท และตั้งค่ายที่ริทมาห์ ^{๒๒}และเขาแยกเดินทางจากริทมาห์ และตั้งค่ายที่ริมโมนเปเรศ ^{๒๓}และเขาแยกเดินทางจากริมโมนเปเรศ และตั้งค่ายที่ลูบนาห์ ^{๒๔}และเขาแยกเดินทางจากลูบนาห์ และตั้งค่ายที่ริสสาห์ ^{๒๕}และเขาแยกเดินทางจากริสสาห์ และตั้งค่ายที่เคเฮลาธาห์ ^{๒๖}และเขาแยกเดินทางจากเคเฮลาธาห์และตั้งค่ายที่ภูเขาเซเฟอร์ ^{๒๗}และเขาแยกเดินทางจากภูเขาเซเฟอร์ และตั้งค่ายที่ฮาราดาห์ ^{๒๘}และเขาแยกเดินทางจากฮาราดาห์ และตั้งค่ายที่มักเฮโลท ^{๒๙}และเขาแยกเดินทางจากมักเฮโลท และตั้งค่ายที่ทาห์ท ^{๓๐}และเขาแยกเดินทางจากทาห์ท และตั้งค่ายที่เทราห์ ^{๓๑}และเขาแยกเดินทางจากเทราห์ และตั้งค่ายที่มิทคห์ ^{๓๒}และเขาแยกเดินทางจากมิทคห์และตั้งค่ายที่ฮัมโมเนนาห์ ^{๓๓}และเขาแยกเดินทางจากฮัมโมเนนาห์ และตั้งค่ายที่โมเสโรท ^{๓๔}และเขาแยกเดินทางจากโมเสโรท และตั้งค่ายที่เบเนยาอะตัน ^{๓๕}และเขาแยกเดินทางจากเบเนยาอะตันและตั้งค่ายที่โฮร์ฮักกิดกาด ^{๓๖}และเขาแยกเดินทางจากโฮร์ฮักกิดกาด และตั้งค่ายที่โยทบาธาห์ ^{๓๗}และเขาแยกเดินทางจากโยทบาธาห์ และตั้งค่ายที่อับโรนาห์ ^{๓๘}และเขาแยกเดินทางจากอับโรนาห์ และตั้งค่ายที่เอซีโอนเกเบอร์ ^{๓๙}และเขาแยกเดินทางจากเอซีโอนเกเบอร์ และตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารคินคือคาเดช ^{๔๐}และแยกเดินทางจากคาเดชและตั้งค่ายที่ภูเขาโฮร์ ^{๔๑}ริมแผ่นดินเอโดม ^{๔๒}และอาโรนผู้โรทิตได้ขึ้นบนภูเขาโฮร์ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และสิ้นชีวิตที่นั่น ^{๔๓}ในวันหนึ่งเดือนที่ห้าปีที่สี่สิบนับตั้งแต่วันที่คนอิสราเอลยกออกจากประเทศอียิปต์ ^{๔๔}เมื่ออาโรนสิ้นชีวิตที่ภูเขาโฮร์นั้น มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบสามปี ^{๔๕}และกษัตริย์เมืองอาราด ชาวคานาอัน ผู้ที่อยู่ทางภาคใต้ในแผ่นดินคานาอัน ได้ยินข่าวว่าคนอิสราเอลยกมา ^{๔๖}และเขาแยกเดินทางจากภูเขาโฮร์และตั้งค่ายที่คัลโมนาห์ ^{๔๗}และเขาแยกเดินทางจากคัลโมนาห์ และตั้งค่ายที่ปูโนน ^{๔๘}และเขาแยกเดินทางจากปูโนน และตั้งค่ายที่โอโบท ^{๔๙}และเขาแยกเดินทางจากโอโบทมาตั้งค่ายที่อียเออาบาริม ในดินแดนโมอับ ^{๕๐}และเขาออกเดินทางจากอียเออิม และตั้งค่ายที่ตีโบนาค ^{๕๑}และเขาแยกเดินทางจากตีโบนาคและตั้งค่ายที่อัลโมนติบลาธาอิม ^{๕๒}และเขาแยกเดินทางจากอัลโมนติบลาธาอิม และตั้งค่ายในภูเขาอาบาริมหน้าเนโบ ^{๕๓}และเขาแยกเดินทางจากภูเขาอาบาริม และตั้งค่าย ณ ที่ราบโม

อัม รีมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค ^{๔๘} เขาตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำจอร์แดนตั้งแต่เบรเยเยซิโมท ใกล้ไปจนถึงอาเบลชิทิมิม ณ ที่ราบโมอับ ^{๔๙} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ รีมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า ^{๕๐} “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ^{๕๑} เจ้าจงขับไล่ชาวเมืองนั้นออกเสียทั้งหมดให้พ้นหน้าเจ้า และทำลายศิลา รูปแกะสลักของเขาเสียให้สิ้น และทำลายรูปเคารพที่หล่อของเขาเสียให้สิ้น และทำลายบรรดาปูชนียสถานสูงของเขาเสีย ^{๕๒} และเจ้าจงขับชาวแผ่นดินนั้นออก และเข้าไปตั้งอยู่ในนั้น เพราะเราได้ให้แผ่นดินนั้นให้เจ้าถือกรรมสิทธิ์ ^{๕๓} เจ้าทั้งหลายจงจับสลากมรดกที่ดินนั้นตามครอบครัวของเจ้า ครอบครัวที่ใหญ่เจ้าจงให้มรดกส่วนใหญ่ ครอบครัวที่ย่อมเจ้าจงให้มรดกส่วนน้อย ดินผืนใดที่สลากตกแก่คนใดก็เป็นของคนนั้น เจ้าจงรับมรดกตามตระกูลของบรรพบุรุษของเจ้า ^{๕๔} แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายมิได้ขับไล่ชาวเมืองนั้นออกเสียให้พ้นหน้าเจ้า ต่อมาผู้ที่เจ้าให้เหลืออยู่นั้นก็จะเป็นอย่างเสียในในนัยน์ตาของเจ้า และเป็นอย่างหนามอยู่ที่สีข้างของเจ้า และเขาทั้งหลายจะรบกวนเจ้าในแผ่นดินที่เจ้าเข้าอาศัยอยู่นั้น ^{๕๕} และต่อมาเราจะกระทำแก่เจ้าทั้งหลายดังที่เราคิดจะกระทำแก่เขาทั้งหลายนั้น”

การเตรียมที่จะแบ่งแผ่นดินคานาอัน

๓๔ ^๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^๒ “จงบัญชาคนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน (อันเป็นแผ่นดินที่เราให้แก่เจ้าเป็นมรดก คือแผ่นดินคานาอันตามเขตพรมแดนทั้งหมด) นั้น ^๓ เขตด้านใต้ของเจ้านับจากถิ่นทุรกันดารสินตูมด้านเอโดม และอาณาเขตด้านใต้ของเจ้านั้นนับจากปลายทะเลเกลือทางด้านตะวันออก ^๔ และอาณาเขตของเจ้าจะเลี้ยวไปทางใต้เนินสูงอาคริบิม ข้ามไปยังดินไปสุดลงที่ด้านใต้คาเดชบารเนีย เรื่อยไปถึงสาขารัตดาร์ฟานเรื่อยไปถึงอัลโมน ^๕ และอาณาเขตจะเลี้ยวจากอัลโมนถึงแม่น้ำอียิปต์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล ^๖ อาณาเขตตะวันตกเจ้าจะได้ทะเลใหญ่และฝั่งทะเลนั้น นี้จะเป็นเขตด้านตะวันตกของเจ้า ^๗ ต่อไปนี้เป็นอาณาเขตด้านเหนือของ

เจ้า คือจากทะเลใหญ่เจ้าจงทำเครื่องหมายเรื่อยไปถึงภูเขาโฮร์ ^๘ จากภูเขาโฮร์เจ้าจงทำเครื่องหมายเรื่อยไปจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท และปลายสุดของอาณาเขตด้านนี้คือเศคูด ^๙ แล้วอาณาเขตจะย่นไปถึงคีโฟรน ไปสิ้นสุดที่ฮาซาเร็นน นี่เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า ^{๑๐} เจ้าจงทำเครื่องหมายอาณาเขตด้านตะวันออกของเจ้าจากฮาซาเร็นนถึงเซฟาม ^{๑๑} และอาณาเขตจะลงมาจากเซฟามถึงริบล่าห์ข้างตะวันออกของเมืองอายิน และอาณาเขตจะลงมาถึงไหล่ทะเลคินเนเรททางด้านตะวันออก ^{๑๒} และอาณาเขตจะลงมาถึงแม่น้ำจอร์แดนสุดลงที่ทะเลเกลือ นี่เป็นแผ่นดินของเจ้าตามอาณาเขตโดยรอบ” ^{๑๓} โมเสสบัญชาคนอิสราเอลกล่าวว่า “นี่เป็นแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายจะได้จับสลากรับเป็นมรดก ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า ให้ยกให้แก่ทั้งเก้าตระกูลกับอีกครั้งตระกูล ^{๑๔} เพราะว่าตระกูลคนรูเบนตามเรือนบรรพบุรุษ และตระกูลคนกาตตามเรือนบรรพบุรุษได้รับมรดกของเขาแล้ว คนครั้งตระกูลมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกของเขาแล้วด้วย ^{๑๕} ทั้งสองตระกูลและครั้งตระกูลนั้นได้รับมรดกของเขาที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโค ด้านตะวันออก ทางดวงอาทิตย์ขึ้น” ^{๑๖} พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ^{๑๗} “ต่อไปนี้เป็นชื่อบุคคลที่จะแบ่งดินแดนแก่เจ้าทั้งหลาย คือเอลาซาร์ปุโรหิต และโยชวาบุตรชายนูน ^{๑๘} ท่านจงนำประมุขของคนทุกตระกูลไป แบ่งดินแดนเพื่อเป็นมรดก ^{๑๙} ต่อไปนี้เป็นชื่อของประมุขเหล่านั้น คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ จากตระกูลยูดาห์ ^{๒๐} เชมูเอลบุตรชายอัมมีสูด จากตระกูลคนสิเมโอน ^{๒๑} เอลีดาบุตรชายคิสโลน จากตระกูลเบนยามิน ^{๒๒} จากตระกูลคนดานมีประมุขคนหนึ่ง ชื่อบุกคิบบุตรชายโยกลี ^{๒๓} จากลูกหลานของโยเซฟ จากตระกูลคนมนัสเสห์ มีประมุขชื่ออันนี่เอลบุตรชายเอโฟด ^{๒๔} และจากตระกูลคนเอฟราอิมมีประมุขคนหนึ่งชื่อเคมูเอลบุตรชายชิฟทาน ^{๒๕} จากตระกูลคนเศบูลุนมีประมุขคนหนึ่งชื่อเอลีซาฟานบุตรชายปารนาค ^{๒๖} จากตระกูลคนอิสสาคาร มีประมุขคนหนึ่งชื่อบัสที่เอลบุตรชายอัลซัน ^{๒๗} และจากตระกูลคนอาเซอร์มีประมุขคนหนึ่งชื่ออาหิสุดบุตรชายเซโลมี ^{๒๘} จากตระกูลคนนัฟทาลีมีประมุขคนหนึ่งชื่อเปดาเอลบุตรชายอัมมีสูด” ^{๒๙} บุคคล

เหล่านี้เป็นคนที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้
แบ่งมรดกให้คนอิสราเอลในแผ่นดินคานาอัน

เมืองลี้ภัย

๓๕ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสส ณ
ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้
เมืองเยรีโคว่า ^๒ “จงบัญชาคนอิสราเอล ให้
เขายกเมืองให้คนเลวีได้อาศัยอยู่จากมรดกที่
เขาได้รับนั้นบ้าง และยกทุ่งหญ้ารอบๆเมือง
นั้นให้คนเลวีด้วย ^๓ ให้เมืองนั้นเป็นของเขา
เพื่อจะได้อาศัยอยู่ ให้ทุ่งหญ้าเพื่อฝูงสัตว์และ
ทรัพย์สินของ และสัตว์ ทั้ง สิ้น ของ เขา ^๔ ทุ่ง
หญ้าของ เมือง ที่ เจ้า ยก ให้ แก่ คน เลวี นั้น ให้
มี เขต จาก กำแพง เมือง และ ห่าง ออก ไป หนึ่ง
พัน ศอก โดย รอบ ^๕ และ เจ้า จง วัด ภายนอก
เมือง สอง พัน ศอก เป็น ด้าน ตะวัน ออก สอง พัน
ศอก เป็น ด้าน ใต้ สอง พัน ศอก เป็น ด้าน ตะวัน
ตก สอง พัน ศอก เป็น ด้าน เหนือ ให้ ตัว เมือง
อยู่ กลาง นี้ เป็น ทุ่งหญ้า ประจำ เมือง เหล่า นี้
^๖ เมือง ซึ่ง เจ้า จะ ยก ให้ แก่ คน เลวี คือ เมือง ลี้
ภัย หก เมือง ซึ่ง เจ้า จะ อนุญาต ให้ คน ช่าง คน หิน
ไป อยู่ และ เจ้า จง เพิ่ม ให้ เขา อีก สิบ สอง เมือง
^๗ เมือง ทั้งหมด ที่ เจ้า ยก ให้ คน เลวี เป็น สิบ
แปด หัว เมือง มี ทุ่งหญ้า ตาม เมือง ด้วย ^๘ และ
หัว เมือง ที่ เจ้า จะ ให้ เขา จาก กรรม สิทธิ ของ คน
อิสราเอล นั้น จาก ตระกูล ไหญ่ เจ้า ก็ เอา เมือง
มาก หน่อย จาก ตระกูล ย่อม เจ้า ก็ เอา เมือง
น้อย หน่อย ทุก ตระกูล ตาม ส่วน ของ มรดก
ซึ่ง เขา ได้ รับ ให้ ยก ให้ แก่ คน เลวี” ^๙ พระ
เยโฮวาห์ ตรัส กับ โมเสส ว่า ^{๑๐} “จง กล่าว แก่
คน อิสราเอล ว่า เมื่อ เจ้า ทั้ง หลาย ข้าม แม่น้ำ
จอร์แดน เข้า ใน แผ่น ดิน คานาอัน ^{๑๑} เจ้า จง
เลือก เมือง ให้ เป็น เมือง ลี้ภัย สำหรับ เจ้า เพื่อ
คนที่ ได้ ช่าง คน ด้วย มิ ได้ เจตนา จะ หลบหนี ไป
อยู่ที่ นั้น ก็ ได้ ^{๑๒} ให้ เมือง เหล่า นั้น เป็น เมือง ลี้
ภัย จาก ผู้ ที่ อาฆาต เพื่อ มิ ให้ คน ช่าง คน จะ ต้อง
ตาย ก่อน ที่ เขา จะ ยืน ต่อ หน้า ชุม นุม ชน เพื่อ
รับ การ พิพากษา ^{๑๓} และ เมือง ที่ เจ้า ยก ไว้ นั้น
ให้ เป็น เมือง ลี้ภัย หก เมือง ^{๑๔} เจ้า จง ให้ ทาง
ฟาก แม่น้ำ จอร์แดน ข้าง นี้ สาม เมือง และ อีก
สาม เมือง ใน แผ่น ดิน คานาอัน ให้ เป็น เมือง ลี้
ภัย ^{๑๕} ทั้ง หก เมือง นี้ ให้ เป็น เมือง ลี้ภัย ของ คน
อิสราเอล และ สำหรับ คน ต่าง ต่า และ สำหรับ
คนที่ อาศัย อยู่ ท่า มกลาง เขา เพื่อ คน หนึ่ง คน
ใด ที่ ได้ ช่าง เขา โดย มิ ได้ เจตนา จะ ได้ หลบหนี ไป
ที่ นั้น ^{๑๖} ถ้า ผู้ใด ตี เขา ด้วย เครื่อง มือ เหล็ก จน

คนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหาร
ชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่ ^{๑๗} ผู้ใด ทุบ เขา
ให้ล้มลงด้วยก้อนหินในมือขนาดฆ่าคนได้
และเขาถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหาร
ชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่ ^{๑๘} หรือ ผู้ใด ใช้
อาวุธไม้ที่อยู่ในมือขนาดฆ่าคนได้ตีเขาล้ม
ลงและคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้
ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่ ^{๑๙} ให้ ผู้
อาฆาต โลหิต เอง เป็นผู้ ประหาร ชีวิต ฆาตกร
นั้น ถ้า ผู้อาฆาต พบ เขา เมื่อใด ก็ ให้ ประหาร
ชีวิต เสีย ^{๒๐} แต่ ถ้า ผู้ใด แทง เขา ด้วย ความ
เกลียดชัง หรือ ชุ่ม คอย ขว้าง เขา จน เขา ตาย
^{๒๑} หรือ เพราะ เป็น ศัตรู กัน ชก เขาล้มลง จน
เขาตาย ให้ ประหาร ชีวิต ผู้ ที่ ชก เขา นั้น เสีย
เป็นแน่ ด้วยว่า เขา เป็น ฆาตกร เมื่อ ผู้อาฆาต
โลหิต พบ เขา เมื่อใด ก็ ให้ ประหาร ชีวิต ฆาตกร
นั้น เสีย ^{๒๒} แต่ ถ้า ผู้ใด โดย มิ ได้ เป็น ศัตรู กัน
แทง เขา ทันที หรือ อาอะไร ขว้าง เขา โดย มิ ได้
คอย ชุ่ม คอย อยู่ ^{๒๓} หรือ ใช้ ก้อน หิน ขนาด ฆ่า คน
ได้ ขว้าง ถูก เขา เข้า โดย มิ ได้ เห็น และ เขา ถึง
ตาย และ เขา มิ ได้ เป็น ศัตรู และ มิ ได้ มุ่ง ทำ ร้าย
เขา ^{๒๔} ก็ ให้ ชุม นุม ชน ตัด สิน ความ ระหว่าง ผู้
ฆ่า และ ผู้อาฆาต โลหิต ตาม คำ ตัด สิน นี้ ^{๒๕} ให้
ชุม นุม ชน ช่วย ผู้ ฆ่า ให้ พ้น จาก มือ ผู้ อาฆาต
โลหิต ให้ ชุม นุม ชน พา ตัว เขา กลับ ไป ถึง เมือง
ลี้ภัย ซึ่ง เขา ได้ หนี ไป อยู่ นั้น ให้ เขา อยู่ ที่ นั้น
จนกว่า มหาบุรุษ ได้ ผู้ ได้ ถูก เจิม ไว้ ด้วย นาม น
บริสุทธิ์ ถึง แก่ ความ ตาย ^{๒๖} แต่ ถ้า ผู้ ฆ่า คน ออก
ไป พ้น เขต เมือง ลี้ภัย ซึ่ง เขา หนี เข้า ไป อยู่ ใน
เวลาใด ^{๒๗} และ ผู้ อาฆาต โลหิต พบ เขา นอก
เขต เมือง ลี้ภัย และ ผู้ อาฆาต โลหิต ได้ ฆ่า ผู้ ฆ่า
คน นั้น เสีย ผู้ อาฆาต โลหิต จะ มิ มีความ ผิด
เนื่อง ด้วย โลหิต ตก ของ เขา ^{๒๘} เพราะ ว่า ชาย
ผู้นั้น ต้อง อยู่ ใน เขต เมือง ลี้ภัย จน มหาบุรุษ ได้
ถึง แก่ ความ ตาย ภายหลัง เมื่อ มหาบุรุษ ได้
ถึง แก่ ความ ตาย แล้ว ผู้ ฆ่า คน นั้น จะ กลับ ไป
ยัง แผ่น ดิน ที่ เขา ถือ กรรม สิทธิ อยู่ ก็ ได้ ^{๒๙} สิ่ง
เหล่านี้ ควร เป็น กฎ เกณฑ์ แห่ง คำ ตัด สิน ของ
เจ้า ตลอด ชั่วอายุ ของ เจ้า ใน ที่ อาศัย ทั้ง ปวง
ของ เจ้า ^{๓๐} ผู้ใด ฆ่า เขา ตาย ให้ ประหาร ชีวิต
ฆาตกร นั้น เสีย ตาม ปาก ของ พยาน แต่ อยู่
ประหาร ชีวิต ผู้ใด ด้วย มิ พยาน ปาก เดียว ^{๓๑} ยิ่ง
กว่า นั้น อีก เจ้าอย่า รับ ค่าไถ่ ชีวิต ของ ฆาตกร
ผู้มีความผิดถึงตายนั้น แต่เขาต้องตายแน่
^{๓๒} และ เจ้าอย่า รับ ค่าไถ่ คน ที่ หลบหนี ไป ยัง
เมือง ลี้ภัย เพื่อ ให้ กลับ มา อยู่ ใน แผ่น ดิน ของ

เขาก่อนที่มหาบุรุษหิตสิ้นชีวิต ^{๓๓} ดังนั้นเจ้าจึงไม่กระทำให้แผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายอาศัยอยู่มีมลทิน เพราะว่าโลหิตทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน และไม่มีสิ่งใดที่จะชำระแผ่นดินให้หมดมลทินที่เกิดขึ้นเพราะโลหิตตกในแผ่นดินนั้นได้ นอกจากโลหิตของผู้ที่ทำให้โลหิตตก ^{๓๔} เจ้าอย่ากระทำให้เกิดมลทินในแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ที่เราอยู่ท่ามกลาง เพราะว่าเราคือพระเยซูฮาวาที่อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล”

กฎต่างๆ เรื่องมรดก

๓๖ ^๑หัวหน้าครอบครัวคนกิเลอาด บุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ ครอบครัวต่างๆ ของบุตรชายโยเซฟเข้ามาใกล้และพูดต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าประมุข คือบรรดาหัวหน้าคนอิสราเอล ^๒ เขาพูดว่า “พระเยโฮวาห์ได้บัญชาเจ้านายของข้าพเจ้าให้จับสลากยกแผ่นดินให้เป็นมรดกแก่คนอิสราเอล และเจ้านายของข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากพระเยโฮวาห์ให้ยกมรดกของเศโลเฟหัด พี่น้องของเราแก่บุตรสาวของเขา ^๓ ถ้าเธอทั้งหลายแต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของคนอิสราเอล ตระกูลอื่นแล้ว ส่วนมรดกของบรรพบุรุษของเราจะเพิ่มให้กับมรดกของคนตระกูลที่เธอไปอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นจึงเป็นการที่นำมรดกไปจากส่วนที่เป็นของเรา ^๔ และเมื่อถึงปีเลี้ยงแตรของคนอิสราเอล มรดกที่เป็นส่วนของเธอก็จะถูกยกไปเพิ่มเข้ากับส่วนของตระกูลที่เธอไปอยู่ด้วย จึงเป็นการที่นำส่วนมรดกของเธอไปจากส่วนมรดกของตระกูลบิดาของเธอ”

เรา” ^๕ และโมเสสบัญชาคนอิสราเอลตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ว่า “ตระกูลคนโยเซฟพูดถูกต้องแล้ว ^๖ นี่คือสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับบุตรสาวของเศโลเฟหัด ซึ่งว่า ‘จงให้เธอแต่งงานกับใครที่เธอพอใจ แต่เธอต้องแต่งงานกับคนภายในครอบครัวตระกูลบิดาของเธอ’ ^๗ ดังนั้นแหละส่วนมรดกของคนอิสราเอลจะไม่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปให้อีกตระกูลหนึ่ง คนอิสราเอลทุกคนต้องอยู่ในที่มรดกแห่งตระกูลบรรพบุรุษของตน ^๘ และบุตรสาวทุกคนผู้รับกรรมสิทธิ์มรดกในตระกูลคนอิสราเอลตระกูลใด ให้เป็นภรรยาของคนใดคนหนึ่ง ในครอบครัวในตระกูลบิดาของตน เพื่อคนอิสราเอลทุกคนจะถือกรรมสิทธิ์มรดกของบิดาของเขา ^๙ ดังนั้นจะไม่มีมรดกที่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปยังอีกตระกูลหนึ่ง เพราะว่าคนอิสราเอลแต่ละตระกูลควรคงอยู่ในที่มรดกของตน” ^{๑๐} พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสอย่างไรบุตรสาวทั้งหลายของเศโลเฟหัดก็กระทำอย่างนั้น ^{๑๑} เพราะว่ามาลาห์ ทิธราห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และโนอาห์ บุตรสาวของเศโลเฟหัด ได้แต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของพี่น้องแห่งบิดาของตน ^{๑๒} เธอได้แต่งงานกับครอบครัวคนมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟ และส่วนมรดกของเธอก็คงอยู่ในตระกูลแห่งครอบครัวบิดาของเธอ ^{๑๓} ขอความเหล่านี้เป็นบทบัญญัติและคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาทางโมเสสแก่คนอิสราเอล ณ ที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค

ประวัติความเป็นมาของ

หนังสือพระราชบัญญัติ

เล่มนี้เป็นเล่มที่ห้าในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทะทูกเล่มนี้ได้บันทึกพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้าไว้เป็นครั้งที่สอง คือครั้งแรกอยู่ในหนังสืออพยพ บทที่ ๒๐ และครั้งที่สองอยู่ในหนังสือพระราชบัญญัติ บทที่ ๕ หนังสือพระราชบัญญัติส่วนใหญ่ได้บันทึกและอธิบายข้อกล่าวจากหนังสืออพยพ หนังสือเลวีนิติ และหนังสือกันดารวิถีซ้ำ

เล่มนี้บันทึกการปรึกษาของโมเสสและวิจารณ์ถึงการเดินทางของชาวอิสราเอลและคำสั่งของพระเจ้าต่ออิสราเอล หนังสือพระราชบัญญัติกล่าวถึงตอนที่พระเจ้าทรงทำสัญญาไมตรีไว้กับอิสราเอลเป็นครั้งที่สองที่ราบของโมอับซึ่งเกิดขึ้นก่อนที่อิสราเอลจะเข้าแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ โมเสสซึ่งตอนนี้อายุ ๑๒๐ ปี ได้กล่าวคำอ้อลาแก่ประชาชน ชีวิตของโมเสสได้ประสบความสำเร็จอย่างดี เขาอาศัยอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์ฟาโรห์เป็นเวลา ๔๐ ปี แล้วเขาอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดียนเป็นเวลา ๔๐ ปี และอีก ๔๐ ปีเขานำพวกอิสราเอลในป่าซินาย คือเขาได้นำสามล้านคนให้ย้ายจากประเทศอียิปต์ไปยังแผ่นดินอิสราเอล

พระ คัมภีร์ ใหม่ อ้าง ถึง หนังสือ พระ ราชบัญญัติมากกว่า ๘๐ ครั้ง

“บาง ข้อ ใน หนังสือ พระ ราช บัญญัติ แสดง ความหมายอย่างลึกซึ้งดีกว่าคำเขียนของเดมอสเตนีส ซีซีโร พิท หรือเวบสเตอร์” (จาก Halley's Bible Handbook, หน้า ๑๕๖)

โมเสสทบทวนเรื่องการเดินทางในถิ่นทุรกันดารกับคนอิสราเอล

๑ ข้อความ ต่อ ไป นี้ เป็น คำ ที่ โมเสส

๑ กล่าว แก่ คน อิสราเอล ทั้ง ปวง ที่ ใน ถิ่น ทุรกันดาร ฟาก แม่น้ำ จอร์แดน ข้าง นี้ คือ ใน ที่ราบ ข้าง หน้า ทะเลแดง ระหว่าง ปาราน และ โทเฟล ลาบาน ฮาเซโรท และ ดีซาหับ ๒ (หนทางจากโฮเรบตามทางภูเขาเสอีร์จนถึงคาเดชบารเนีย นนเป็นทางเดินสิบเอ็ดวัน) ๓ อยู่มาในวันที่หนึ่งเดือนที่สิบเอ็ดปีที่สี่สิบ

โมเสสได้กล่าวแก่คนอิสราเอล ตามบรรดาพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน เป็นพระบัญญัติให้แก่เขาทั้งหลาย หลังจากที่เขาได้ฆ่าสิทธิอนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ที่อยู่เมืองเฮชโบน และโอกษัตริย์เมืองบาซัน ผู้ซึ่งอยู่ในอัสทาทโรท ณ ตำบลเอเดรอนนั้นแล้ว ๔ โมเสสได้เริ่มอธิบายพระราชบัญญัตินี้ที่ในแผ่นดินโมอับ ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ว่า ๖ “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราทั้งหลายที่โฮเรบว่า ‘เจ้าทั้งหลายได้พักที่ภูเขาซีนานพอแล้ว’ ๗ เจ้าทั้งหลายจึงหันไปเดินตามทางที่ไปยังแดนที่อกเขาของคานาโมไรต์ และที่ใกล้เคียงกันในที่ราบ และในแดนที่อกเขา และในหุบเขาในทางใต้ และที่ฝั่งทะเล แผ่นดินของคานาอัน และที่เลบานอน จนถึงแม่น้ำใหญ่คือแม่น้ำยูเฟรติส ๘ “ดูเถิด เราได้ตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าเจ้าทั้งหลาย เจ้าทั้งหลายจึงเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของเจ้า คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่าจะให้แก่เจ้าทั้งหลาย และแก่เชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาด้วย’ ๙ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายว่า ‘ข้าพเจ้าผู้เดียวแบกพวกท่านทั้งหลายไม่ไหว ๑๐ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายทวีมากขึ้น และดูเถิด ทุกวันนี้พวกท่านทั้งหลายมีจำนวนมากดุจดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า ๑๑ (ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายทวีขึ้นพันเท่า และทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้วนั้น) ๑๒ ข้าพเจ้าคนเดียวจะแบกท่านทั้งหลาย ผู้เป็นภาระ และเป็นความยากลำบาก และการทู่ถึงของ ท่านทั้งหลายอย่างไร ได้ ๑๓ จึงเลือกคนที่มีปัญญา มีความเข้าใจ และมีชื่อตามตระกูลของท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าจะตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าของท่านทั้งหลาย’ ๑๔ ท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า ‘สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นดีแล้ว ควรที่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำ’ ๑๕ ข้าพเจ้าจึงได้เลือกหัวหน้าจากทุกตระกูล ซึ่งเป็นคนผู้มีปัญญาและมีชื่อตั้งไว้เป็นใหญ่เหนือท่านทั้งหลาย ให้เป็นนายพัน นายร้อย นายห้าสิบ นายสิบ และพนักงานต่างๆตามตระกูลของท่าน ๑๖ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้กล่าวกำชับพวกตุลาการของท่านทั้งหลาย

ว่า ‘จงพิจารณาคติของพี่น้องและตัดสินความตามยุติธรรมระหว่างชายคนหนึ่งและพี่น้องของตน หรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับท่าน^{๑๗} ท่านทั้งหลายอย่าลำเอียงในการพิพากษา จงฟัง ผู้น้อย และ ผู้ใหญ่ ให้เหมือนกัน ท่านทั้งหลายอย่ากล่าวหาว่านามมนุษย์เลย เพราะการพิพากษานานเป็นการของพระเจ้า และคติใดที่ยากเกินไปสำหรับท่านจงนำมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพิจารณาเอง’^{๑๘} ครั้งนั้น ข้าพเจ้าได้สั่ง ท่าน ทั้ง หลาย ถึง บรรดาสิ่ง ที่ ท่าน ทั้ง หลายควรกระทำ^{๑๙} เราได้ออกไปจากโฮเบรเดินทะเลถึงถิ่นทุรกันดารใหญ่อันเป็นที่น่ากลัวตามที่ท่านทั้งหลายได้เห็นนั้น เดินไปตามแดนเทือกเขาของคนอาโมไรต์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราไว้ และเรามาถึงคาเดชบารเนีย^{๒๐} และข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ‘ท่านทั้งหลายมาถึงแดนเทือกเขาของคนอาโมไรต์แล้ว เป็นที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เราทั้งหลาย^{๒๑} ดุเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ ทรง ตั้ง แผ่นดินนั้นไว้ ตรงหน้าท่านแล้ว จงขึ้นไปยึดแผ่นดินนั้น ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ตรัสสั่งไว้ อย่างกลัวหรืออย่าตกใจไปเลย’^{๒๒} แล้วท่านทั้งหลายทุกคนได้เข้ามาหาข้าพเจ้าพูดว่า ‘ให้เราทั้งหลายใช้คนไปก่อนเราและสอดแนมดูแผ่นดินนั้นแทนเรานำข่าวเรื่องทางที่เราจะต้องขึ้นไป และเรื่องหัวเมืองที่เราจะไปนั้นมาให้เรา’^{๒๓} เรื่องนั้นข้าพเจ้าเห็นดีด้วย ข้าพเจ้าจึงได้เลือกสิบสองคนมาจากท่านทั้งหลายตระกูลละคน^{๒๔} แล้วคนเหล่านั้นได้ขึ้นไปขึ้นแดนเทือกเขา มาถึงหุบเขาเอชโคล และสอดแนมดูที่นั้น^{๒๕} เขาทั้งหลายได้เก็บผลไม้เมืองนั้นติดมือมาให้เราทั้งหลายและนำข่าวมาให้เราว่า ‘ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เรานั้นเป็นแผ่นดินที่ดี’^{๒๖} แต่กระนั้นท่านทั้งหลายก็มิยอมขึ้นไป กลับขัดขืนพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย^{๒๗} และท่านทั้งหลายได้บ่นอยู่ในเต็นท์ของตน และว่า ‘เพราะพระเยโฮวาห์ทรงชังพวกเรา พระองค์จึงทรงพาเราทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จะได้มอบเราไว้ในมือคนอาโมไรต์เพื่อจะทำลายเราเสีย’^{๒๘} เราทั้งหลายจะขึ้นไปที่ไหนเล่า พวกพี่น้องของเราได้ทำอกใจของเราให้ผ้อ ท้อถอยไปโดยที่ว่า “คนเหล่านั้น

ใหญ่กว่าและสูงกว่าพวกเราอีก เมืองเหล่านี้ก็ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า และยิ่งกว่านั้นเราได้เห็นพวกคนอานาคอยู่ที่นั่นด้วย”^{๒๙} แล้วข้าพเจ้าจึงได้พูดกับท่านทั้งหลายว่า ‘อย่าครั่นคร้ามหรือกลัวเขาเลย’^{๓๐} พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้นำท่านทั้งหลายพระองค์จะทรงต่อสู้เผือท่านทั้งหลาย ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่ท่านทั้งหลายในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่านทั้งหลาย^{๓๑} และในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งใน ที่นั้นพวกท่าน ได้เห็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอุ้มชูพวกท่าน ดังพ่ออุ้มลูกชายของตน ตลอดทางที่ท่านได้ไปนั้น จนท่านทั้งหลายได้มาถึงที่นี่’^{๓๒} แต่อย่างไรก็ตาม ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย^{๓๓} ผู้ได้ทรงนำทางข้างหน้าท่าน เพื่อจะหาที่ให้ท่านทั้งหลายตั้งเต็นท์ของท่าน เป็นไฟในกลางคืน เพื่อโปรดให้ท่านทั้งหลายเห็นทางที่ควรจะไป และเป็นเมฆในกลางวัน^{๓๔} พระเยโฮวาห์ได้ทรงสดับเสียงคำพูดของท่านทั้งหลาย จึงทรงกริ้วและปฏิญาณว่า^{๓๕} ‘แท้จริงจะไม่มีผู้ใดในยุคที่ชั่วนี้สักคนเดียวที่จะได้เห็นแผ่นดินดีนั้น ที่เราได้ปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย’^{๓๖} เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยเฟเนห์ เขาจะเห็นแผ่นดินนั้น และเราจะให้แผ่นดินที่เขาได้เหยียบบนนั้นแก่เขาและแก่ลูกหลาน เพราะเขาได้ตามพระเยโฮวาห์อย่างสุดใจ’^{๓๗} เพราะเหตุ ท่านทั้งหลายพระเยโฮวาห์ก็ทรงพิโรธเราด้วย ตรัสว่า ‘เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในที่นั้นด้วยเหมือนกัน’^{๓๘} แต่โยชูวาบุตรชายนูนผู้ยืนอยู่ตรงหน้าเจ้า จะได้เข้าไป จงสนับสนุนเขาเพราะเขาจะพาคนอิสราเอลไปถือกรรมสิทธิ์พื้นดินนั้น^{๓๙} ยิ่งกว่านั้นเด็กเล็กของเจ้าทั้งหลายที่เจ้าทั้งหลายว่าจะตกเป็นเหยื่อ และบุตรของเจ้าที่ในวันนี้ยังไม่รู้จักผิดและชอบ จะได้เข้าไปที่นั้น เราจะให้แผ่นดินนั้นแก่เขา และเขาจะถือกรรมสิทธิ์อยู่ที่นั่น^{๔๐} แต่ฝ่ายเจ้าทั้งหลายจงกลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดาร ตามทางที่ไปสู่ทะเลแดงเถิด’^{๔๑} ครั้งนั้นท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า ‘เราทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์แล้ว เราทั้งหลายจะขึ้นไปสู้รบตาม บรรดาพระ คำรัส ที่ พระ เยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายได้ตรัสสั่งนั้น’ และท่านทั้งหลายได้ คัดอาวุธเตรียมตัวไว้ ทุกคน คิดว่าที่จะขึ้นไปยังแดนเทือกเขานั้นเป็น

เรื่องง่าย ๒๒ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า ‘จงกล่าวแก่คนทั้งหลายนั้นว่า อย่าขึ้นไปสู่รบเลย เกรงว่าเจ้าทั้งหลายจะแพ้ศัตรู เพราะเรามีได้อยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย’ ๒๓ ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวแก่ท่านดั่งนั้น และท่านทั้งหลายไม่ฟัง แต่ได้ขัดขึ้นพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ มิได้ยอมอาชวและได้ขึ้นไปที่แดนที่อกเขานัน ๒๔ และคนอาโมไรต์ที่อยู่ในแดนที่อกเขานัน ได้ออกมาต่อสู้และไล่ตีท่านทั้งหลายดุจฝูงมึงไล่ และได้ฆ่าท่านทั้งหลายในตำบลเสออีร์จนถึงโฮรมาห์ ๒๕ และท่านทั้งหลายกลับมาร้องไห้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้ทรงฟังเสียงร้องหรือเสียงพระกรรมระดับท่านทั้งหลาย ๒๖ ท่านทั้งหลายจึงพักอยู่ที่คูเดชหลายวันตามวันที่ท่านทั้งหลายได้อยู่ที่นั่น”

โมเสสทบทวนต่อไปเรื่องการเดินทางในถิ่นทุรกันดาร

๒๗ “ครั้งนั้นเราทั้งหลายได้กลับเดินเข้าถิ่น ทุรกันดารตามทางที่ไปสู่ทะเลแดงตามที่ พระเยโฮวาห์สั่งข้าพเจ้า และเราทั้งหลายได้เดินเวียนภูเขาสือร์หลายวัน ๒ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า “เจ้าทั้งหลายได้เดินเวียนที่แดนที่อกเขานันนานพอแล้ว จงหันไปเดินทางที่คสุเหนือเถิด ๔ และจงบัญชาคนทั้งปวงว่า เจ้าทั้งหลายจงจะเดินผ่านเขตแดนเมืองพี่น้องของเจ้า คือลูกหลานของเอซาวที่อยู่ตำบลเสออีร์แล้ว และเขาทั้งหลายจะกลัวพวกเจ้า ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงระวังตัว ๕ อย่าต่อสู้เขา เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขาแก่เจ้าเลย จะไม่ให้ที่ดินแม้เพียงฝ่าเท้าเหยียบได้ ด้วยว่าภูเขาสือร์นั้นเราได้ให้เอซาวยึดครองแล้ว ๖ เจ้าทั้งหลายจงเอาเงินซื้อเสบียงอาหารจากเขาเพื่อจะได้กิน และจงเอาเงินซื้อน้ำจากเขาด้วยเพื่อจะได้ดื่ม ๗ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อำนวยพระพรแก่บรรดาการที่มีของพวกเจ้าได้กระทำ พระองค์ทรงทราบทางที่เจ้าได้เดินในถิ่นทุรกันดารใหญ่นี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อยู่กับเจ้าสืบปีนินมาแล้ว พวกเจ้ามิได้ขัดสนสิ่งใดเลย” ๘ แล้วเราทั้งหลายได้เดินเลยไปจากพี่น้องของเราลูกหลานเอซาวผู้อยู่ที่เสออีร์ ไปจากทางที่ราบจากเอลัทและจากเอซีโอนเกเบอร์ และเราได้เลี้ยวไปเดินตามทางถิ่นทุรกันดารโมอับ

๙ และพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าทั้งหลายอย่ารวิพวกโมอับหรือสู้รบกับเขาเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขาแก่เจ้าเพื่อยึดครอง ด้วยเราได้ให้ที่ตำบลอารีนั้นแก่ลูกหลานของโลทให้ปกครองแล้ว’ ๑๐ แต่ก่อนคนเอมิมีอยู่ที่นั่นเป็นชนชาติใหญ่และมาก และสูงอย่างคนอานาค ๑๑ คนเหล่านี้ได้นับว่าเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ เหมือนคนอานาค แต่คนโมอับเรียกชื่อพวกนี้ว่าเอมิมี ๑๒ เมื่อก่อนพวกโฮรีได้อยู่ที่เสออีร์ด้วย แต่ลูกหลานเอซาวได้มาอยู่แทนเขา และได้ทำลายเขาเสียให้พินาศ และได้อาศัยอยู่ในที่ของเขาเหมือนพวกอิสราเอลได้กระทำแก่เมืองที่พระเยโฮวาห์ประทานให้เขายึดครองนั้น ๑๓ ข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘บัดนี้เจ้าทั้งหลายจงยกเดินข้ามลำธารเศเรด’ เราทั้งหลายจึงข้ามลำธารเศเรด ๑๔ และนับตั้งแต่เรามาจากคูเดชบารเนียจนถึงได้ข้ามลำธารเศเรดนั้นได้สามสิบแปดปี จินลียุคนั้น คือคนทั้งหลายที่จะออกทัพได้นั้นตายหมดจากท่ามกลางค่าย ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับเขาไว้ ๑๕ แท้จริงพระหัตถ์พระเยโฮวาห์ได้ทรงต่อสู้เขาเพื่อทรงทำลายเขาจากท่ามกลางค่ายจนเขาทั้งหลายสูญเสียหมด ๑๖ ต่อมาเมื่อคนที่ออกทัพได้มาตายเสียหมดจากท่ามกลางคนเหล่านั้นแล้ว ๑๗ พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ๑๘ “วันนี้เจ้าทั้งหลายจะเดินข้ามตำบลเขตแดนของคนโมอับ ๑๙ และเมื่อเข้าใกล้แนวหน้าของคนอัมโมนอย่ารวิหรือรบกับเขาเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่อยู่ของลูกหลานคนอัมโมนแก่เจ้าให้ยึดครองเลย ด้วยเราได้ให้ที่นั้นแก่ลูกหลานของโลทเป็นผู้ยึดครองแล้ว” ๒๐ (ทั้งที่นั่นก็นับว่าเป็นแผ่นดินของพวกมนุษย์ยักษ์ แต่ก่อนมนุษย์ยักษ์ได้อยู่ในนั้น แต่คนอัมโมนได้เรียกชื่อของเขาวว่าคัมชุมมิม ๒๑ คนเหล่านั้นใหญ่และมากและสูงอย่างคนอานาค แต่พระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายเขาเสียให้พินาศ และพวกอัมโมนได้เข้ายึดที่ของเขาและตั้งอยู่แทน ๒๒ เหมือนพระองค์ได้ทรงกระทำแก่พวกลูกหลานเอซาวผู้อยู่ที่เสออีร์ เมื่อพระองค์ทรงทำลายพวกโฮรีเสียให้พินาศ และเขาได้ยึดที่ของพวกโฮรีแล้วตั้งอยู่แทนจนทุกวันนี้ ๒๓ ส่วนชาวอิฟวาท์ที่อยู่ในเฮเชริมจนถึงกาซา คนคัฟไทร์ซึ่งมาจากตำบลคัฟไทร์ ก็ได้ทำลายเขาและตั้งอยู่แทน) ๒๔ “พวกเจ้าจงลุกเดิน

ทางไปข้ามลุ่มแม่น้ำอารโนน ดูเถิด เราได้มอบสิทธิให้ชาวอาโมไรต์ผู้เป็นกษัตริย์เมืองเฮชโบน และเมืองของเขาไว้ในมือของพวกเจ้า เจ้าทั้งหลายจงตั้งต้นยึดเมืองนั้นและสู้รบกับเขา ^{๒๕} ตั้งแต่วันนี้ไปเราจะให้ชนชาติทั้งหลายทั่วใต้ฟ้าครั้นคร้ามต่อพวกเจ้าและกลัวเจ้า คนประเทศผู้จะได้ยินข่าวเรื่องเจ้าจะกลัวตัวสันและมีความระทมเพราะเจ้า' ^{๒๖} ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใช้ผู้สื่อสารจากถิ่นทุรกันดารเคเดโมทไปเฝ้าสิทธิเมืองเฮชโบนนั้น ทูลถ้อยคำอันสันติว่า ^{๒๗} 'ขอให้ข้าพเจ้าเดินข้ามแผ่นดินของท่าน ข้าพเจ้าจะเดินไปตามทางหลวง จะไม่เลี้ยวไปทางขวามือหรือซ้ายมือเลย ^{๒๘} ขอท่านได้ขายเสียบึงเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้กิน และขอขายนำเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ดื่ม ขอให้ข้าพเจ้าเดินเท้าข้ามประเทศของท่านเท่านั้น ^{๒๙} (ดูจพวกลูกหลานเอชชวที่อยู่ตำบลเสอร์ และพวกโมอับที่อยู่ตำบลอารไร ได้กระทำแก่ข้าพเจ้านั้น) จนข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าไปในแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลายได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า' ^{๓๐} แต่สิทธิเมืองเฮชโบน ไม่ยอมให้เราทั้งหลายข้ามประเทศของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำจิตใจของสิทธิให้กระด้างกระทำใจของท่านให้แข็งไป เพื่อจะได้ทรงมอบเขาไว้ในมือของพวกท่าน ดังเป็นอยู่ทุกวันนี้ ^{๓๑} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ดูเถิด เราได้เริ่มมอบสิทธิและเมืองของเขาไว้กับเจ้า จงตั้งต้นเข้ายึดครองที่นั้นเพื่อเจ้าจะได้แผ่นดินของเขาเป็นกรรมสิทธิ์' ^{๓๒} แล้วสิทธิยกออกมาต่อสู้กับเรา ทั้งท่านและพลโยธาทั้งหลายของท่านที่ตำบลยาสา ^{๓๓} และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายได้ทรงมอบท่านไว้ต่อหน้าเรา และเราได้ตีทำลายท่านกับไอรูสและพลโยธาทั้งหลายของท่านเสีย ^{๓๔} ครั้นนั้นเราได้ยึดเมืองทั้งปวงของท่าน และเราได้ทำลายเสียสิ้น คือผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลายในทุกเมือง ไม่ให้มีเหลือเลย ^{๓๕} แต่ฝูงสัตว์เราได้ยึดมาเป็นของเรา ทั้งของริบได้ในเมืองเหล่านั้นที่เราตีมา ^{๓๖} ตั้งแต่อาโรเออร์ที่อยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนนและตั้งแต่เมืองที่อยู่ในลุ่มแม่น้ำนั้นจนถึงเมืองกิเลอาด ไม่มีเมืองใดที่ต่อต้านเราได้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงมอบทั้งหมดไว้แก่เรา

^{๓๖} แต่ท่านทั้งหลายมิได้เข้าใกล้แผ่นดินคนอัมโมน คือฝั่งแม่น้ำยับบอกและเมืองที่อยู่บนภูเขา และที่ใดๆซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัสห้ามเรา

อิสราเอลยึดแผ่นดิน ของอ็อกษัตริย์เมืองบาซาน

^๑ "เราทั้งหลายจึงได้หันไปขึ้นทางสู่ **๓** เมืองบาซาน แล้วอ็อกษัตริย์เมืองบาซานก็ออกมาสู้รบกับเรา ตัวอ็อกเองและพลโยธาทั้งหมดของท่านมารบกับเราที่ตำบลเอเดรอี ^๒ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าอย่ากลัวเขาเลย เพราะเราจะมอบเขากับพลโยธาทั้งหมดของเขาและแผ่นดินของเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้าจะกระทำแก่เขาเหมือนเจ้าได้กระทำแก่สิทธิเมืองของคณอาโมไรต์ซึ่งอยู่ตำบลเฮชโบนนั้น' ^๓ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงได้ทรงมอบไว้ในมือของเรา ทั้งอ็อกษัตริย์เมืองบาซาน และพลโยธาทั้งหลายของท่าน และเราทั้งหลายได้ฆ่าตีเขาจนไม่มีเหลือ ^๔ ครั้นนั้นเราทั้งหลายได้ตีเอาบ้านเมืองทั้งหลายของเขาจนไม่มีเหลือสักเมืองเดียวซึ่งเราไม่ได้ยึดมารวมหกลิบเมือง ดินแดนอารโกบทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของอ็อกษัตริย์เมืองบาซาน ^๕ บรรดาเมืองเหล่านั้นเป็นเมืองที่มีกำแพงสูงโดยรอบ มีประตู มีตาลประตู และยังมีเมืองอีกมากที่ไม่มีกำแพง ^๖ เราได้ตีทำลายเสียสิ้น ทำลายทุกเมืองเสียสิ้น รวมทั้งผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลาย เหมือนเราได้กระทำกับสิทธิเมืองเฮชโบนนั้น ^๗ แต่ฝูงสัตว์ทั้งหมด และของริบได้ในเมืองเหล่านั้นเราได้ยึดมาเป็นของเรา ^๘ ครั้นนั้นเราได้ยึดแผ่นดินเสียจากมือของกษัตริย์ทั้งสองของคุณอาโมไรต์ ผู้อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ ตั้งแต่ลุ่มแม่น้ำอารโนนถึงภูเขาเฮอร์โมน ^๙ (ภูเขาเฮอร์โมนนั้นชาวไซดอนเรียกชื่อว่าสิริออน และชาวอาโมไรต์เรียกชื่อว่าเสนีร์) ^{๑๐} คือเมืองทั้งหลายในที่ราบสูง และกิเลอาดทั้งหมด และบาซานทั้งหมด จนถึงสาเลคาห์และเอเดรอี ซึ่งเป็นหัวเมืองแห่งราชอาณาจักรอ็อกโนเมืองบาซาน ^{๑๑} ด้วยยังเหลืออยู่แต่อ็อกษัตริย์เมืองบาซานซึ่งเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ ดูเถิด เติงนอนของท่านทำด้วยเหล็ก เติงนอนนั้นไม่อยู่ที่เมืองริบบาร์แห่งคนอัมโมน ดอกหรือ ยาวตงเก้าศอก กว้างสี่ศอกขนาด

ศอกคนเรา ^{๑๒} แผ่นดินนี้ที่เรายึดครองได้ครั้งนั้น คือตั้งแต่อาร์เออร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอาร์โนน และแดนเทือกเขาภิเลอาดครึ่งหนึ่ง กับหัวเมืองทั้งหลายเหล่านั้น เราก็ได้ให้แก่คนรูเบนและคนกาต ^{๑๓} ส่วนภิเลอาดที่ยังเหลืออยู่กับเมืองบาซันทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของ โอก คือ ดินแดนอารโกบทั้งหมด เราก็ได้ให้ไว้กับครึ่งหนึ่งของคนตระกูลมนัสเสห์ทั้งหมดเมืองบาซันนั้นเรียกว่าดินแดนของพวกเขา มนุษย์ยักซ์ ^{๑๔} ยาร์คิมมนัสเสห์ก็ได้ที่ดินแดนอารโกบทั้งหมด จนถึงเขตแดนเมืองชาวเกซัวร์ และเมืองมาอาคาคห์ และได้เรียกชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตนว่า บาซันฮาโวทยาอิร์ จนถึงทุกวันนี้ ^{๑๕} เมืองภิเลอาดนั้น เราให้แก่มาคีร์ ^{๑๖} แก่คนรูเบนและคนกาตนั้นเราให้ ตำบลตั้งแต่ภิเลอาดถึงลุ่มแม่น้ำอาร์โนน ถือเอากลางลุ่มน้ำเป็นแดนเรื่อยมาถึงแม่น้ำยบอบอันเป็นแดนของคนอัมโมน ^{๑๗} ทั้งแถบที่ราบด้วย มีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน ตั้งแต่ทะเลคินเนเรท จนถึงทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเด็มมิ ที่อัสโดตปีสกาห์ ซึ่งอยู่ที่ศูตะวันออก ^{๑๘} ครึ่งนั้นข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลายว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายยึดครองแผ่นดินนี้ ทแก่แล้ว ทหารทั้งสินของท่าน จึงถืออาวุธยกข้ามไปก่อนคนอิสราเอลผู้เป็นพี่น้องของท่าน ^{๑๙} แต่ภรรยาของท่าน บุตรเล็กๆทั้งหลายของท่าน กับฝูงสัตว์ของท่าน (เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่า ท่านทั้งหลายมีฝูงสัตว์เป็นอันมาก) จึงอยู่ในเขตเมืองที่เรายกให้ท่านก่อน ^{๒๐} กว่าพระเยโฮวาห์จะโปรดให้พี่น้องของท่านได้หยุดพักเหมือนได้ประทานแก่ท่านแล้ว จนเขาทั้งหลายจะยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่เขา ที่ปากแม่น้ำจอร์แดน ข้างโน้น แล้วท่านทั้งหลายต่างจึงจะกลับมายังที่อยู่ของตน ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้แก่ท่านทั้งหลาย’ ^{๒๑} ครึ่งนั้นข้าพเจ้าได้สั่งโยชูวาว่า ‘นัยน์ตาของท่านได้เห็นบรรดากิจการซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงกระทำแก่ษัตริย์ทั้งสองนั้นแล้ว ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่อาณาจักรทั้งปวงซึ่งท่านจะข้ามไปอยู่เช่นเดียวกัน ^{๒๒} ท่านอย่าได้กลัวเขาเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์นั้นทรงสู้รบเพื่อท่าน’ ^{๒๓} ครึ่งนั้นข้าพเจ้าได้อ้อนวอนพระเยโฮวาห์ว่า ^{๒๔} ‘โอ ข้าแต่องค์พระ

ผู้ เป็นเจ้า พระเจ้า พระองค์ เฟิง ทรง สำแดง อาณาภาพ และฤทธิ์ พระหัตถ์ของ พระองค์ แก่ ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะมีพระเจ้าองค์ไหนเล่าในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกซึ่งสามารถกระทำตาม การสำคัญ และการอิทธิฤทธิ์ดังพระองค์ได้ ^{๒๕} ขอพระองค์ทรงโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไป ดูแผ่นดินอันดี ที่อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ดูแดนเทือกเขาองดาม และเลบานอนด้วย’ ^{๒๖} แต่พระเยโฮวาห์ได้ พระพิโรธต่อข้าพเจ้า เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระองค์จึงมิได้ทรงโปรดฟังข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘พอแล้ว เจ้าอย่าได้พูดกับเราด้วยเรื่องนี้ต่อไปเลย ^{๒๗} เจ้าจงขึ้นไป ถึงยอดเขาปีสกาห์ และเฟิงตาของเจ้าดูทิศตะวันตก ทิศเหนือทิศใต้ และทิศตะวันออก และดูแผ่นดินนั้นด้วยนัยน์ตาของเจ้า เพราะเจ้าจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ไปไม่ได้เลย ^{๒๘} แต่เจ้าจงกำชับโยชูวา จงสนับสนุนและจิตใจของเขาให้เข้มแข็ง เพราะเขาจะต้องนำหน้าชนชาตินี้ข้ามไป และจะ让他ทั้งหลายเข้าถือกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินที่เจ้าแลเห็นนั้น’ ^{๒๙} ฉะนั้นเราทั้งหลาย จึง ยับยั้ง อยู่ใน หุบเขาตรงหน้าเบซเปโอรี”

คำสั่งสอนและคำตักเตือน

๕ ^๑ “ฉะนั้นบัดนี้ โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าสอน ท่าน ทั้ง หลาย จง ประพฤติ ตาม เพื่อท่าน ทั้ง หลาย จะมีชีวิตอยู่ และ เข้าไป ยึดครอง แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบุรพบุรุษของท่าน ประทานแก่ท่าน ^๒ ท่านทั้งหลายอย่าเสริมเติมคำที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้และอย่าตัดออก เพื่อท่านทั้งหลายจะรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน ^๓ นัยน์ตาของท่านทั้งหลายได้ เห็น การ ซึ่ง พระเยโฮวาห์ทรงกระทำ เพราะเหตุพระบาอัลเปโอรีแล้ว ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงทำลายบรรดาคนที่ติดตามพระบาอัลเปโอรีจากท่ามกลางท่าน

ชื่อของเมืองลี้ภัยต่างๆ

^๔ แต่ท่านทั้งหลายผู้ได้ยึดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายมั่นคงอยู่ ทุกคนได้มีชีวิตอยู่ถึงวันนี้ ^๕ ดูเถิด ข้าพเจ้าได้สั่ง

สอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น ^๖ จงรักษากฎเหล่านั้นและกระทำตาม เพราะนี่เป็นสติปัญญาของท่านทั้งหลาย และความเข้าใจของท่านทั้งหลายท่ามกลางสายตาของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งจะได้ยินถึงกฎเกณฑ์เหล่านี้แล้ว ข้าพเจ้าจะกล่าว ว่า ‘แน่ทีเดียวประชาชาติใหญ่นี้เป็นชนชาติที่มีปัญญาและความเข้าใจ’ ^๗ เพราะมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่าซึ่งมีพระเจ้าอยู่ใกล้ตน อย่างกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราทรงอยู่ใกล้เราในสิ่งสารพัด เมื่อเรา ร้องทูลต่อพระองค์ ^๘ และมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่า ซึ่งมีกฎเกณฑ์ และ คำตัดสิน อันชอบธรรม อย่างกับพระราชบัญญัติทั้งหมดนี้ ซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้ ^๙ แต่จงระวังตัว และรักษาจิตวิญญาณของตัวให้ดี เกื้องว่าพวกท่านจะลืมสิ่งซึ่งนัยนตาได้เห็นนั้น และเกรงว่าสิ่งเหล่านั้นจะหันไปเสียจากใจของท่านตลอดวันคืนแห่งชีวิตของพวกท่าน จงสอนเรื่องเหล่านี้ให้แก่ลูกของพวกท่าน และหลานของพวกท่านว่า ^{๑๐} ในวันนั้นที่พวกท่านได้ยืนอยู่ต่อ พระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านที่โฮเรบ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงรวบรวมประชาชนให้เข้ามาต่อหน้าเรา เพื่อเราจะให้เขาได้ยินคำของเรา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฝึกตนที่จะยำเกรงเราตลอดวันคืนที่เขาใช้ชีวิตอยู่ในโลก และเพื่อว่าเขาจะได้สอนลูกหลานของเขาด้วย’ ^{๑๑} ท่านทั้งหลายได้เข้ามาใกล้ยืนอยู่ที่เชิงภูเขา และภูเขานั้นมีเพลิงลุกขึ้นถึงท้องฟ้า มีความมืด เมฆ และความมืดคลุมคลุมอยู่ ^{๑๒} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลาย ออกมาจากท่ามกลางเพลิง ท่านทั้งหลายได้ยินเสียงพระวจนะ แต่ไม่เห็นรูปสัณฐาน มีแต่ได้ยินพระสุรเสียงเท่านั้น ^{๑๓} และพระองค์ทรงประกาศพันธสัญญาของพระองค์แก่ท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติตามคือ พระบัญญัติสิบประการ และพระองค์ทรงจารึกพระบัญญัตินั้นไว้บนศิลาสองแผ่น ^{๑๔} ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ ทรงบัญชาให้ ข้าพเจ้า สอน กฎเกณฑ์ และ คำตัดสิน แก่ ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ กระทำ ตาม ใน แผ่น ดิน

ซึ่งท่านกำลังจะข้ามไปยึดครองนั้น ^{๑๕} เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพราะในวันนั้นพวกท่านไม่เห็นสัณฐานอันใด เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายที่โฮเรบ จากท่ามกลางเพลิง ^{๑๖} เกื้องว่าท่านทั้งหลายจะหลงทำรูปเคารพและสลักสำหรับตัวท่านทั้งหลาย เป็นสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นรูปตัวผู้หรือตัวเมีย ^{๑๗} เหมือนสัตว์เดียรัจฉานอย่างใดในโลก เหมือนนกที่มีปีกบินไปในอากาศ ^{๑๘} เหมือนสิ่งใดๆ ที่คลวนอยู่บนดิน เหมือนปลาอย่างใดที่อยู่ในน้ำใต้แผ่นดินโลก ^{๑๙} เกื้องว่าพวกท่านเงยหน้าขึ้นดูท้องฟ้า และเมื่อท่านเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว คือบริวารของท้องฟ้า พวกท่านจะถูกเหวี่ยงร่วง ให้หมัสการและปรนนิบัติสิ่งเหล่านั้น เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านทรงแบ่งแก่ชนชาติทั้งหลายทั่วใต้ฟ้าทั้งสิ้น ^{๒๐} แต่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกท่านทั้งหลาย และนำท่านออกมาจากเตาเหล็ก คือจากอียิปต์ ให้เป็นประชาชนในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ^{๒๑} ยิ่งกว่านั้น เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระเยโฮวาห์ ทรง พระพิโรธต่อข้าพเจ้า และ ทรงปฏิญาณว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และข้าพเจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินดีซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่าน ทั้ง หลาย ประทาน แก่ ท่าน ให้ เป็นมรดก ^{๒๒} แต่ข้าพเจ้าจะตายเสียในแผ่นดินนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน แต่ท่านทั้งหลายจะได้ข้ามไป และถือแผ่นดินดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ ^{๒๓} จงระวังตัวให้ดี เกื้องว่าท่านทั้งหลายจะลืมพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้แก่ท่าน และสร้างรูปเคารพสลัก เป็นสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่าน ทั้ง หลาย ทรง ห้าม ไว้ นั้น ^{๒๔} เพราะ ว่า พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน เป็นเพลิงที่เผาผลาญ เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหว ^{๒๕} เมื่อพวกท่านมีลูกและมีหลาน และได้ อยู่ใน แผ่น ดิน นั้น มา ชั่ว นาน และท่านกระทำตัวให้เสื่อมทราม โดยการทำรูปเคารพสลักเป็นสัณฐานสิ่งใด และกระทำตัวในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นการยั่วให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ ^{๒๖} ข้าพเจ้าขออัญเชิญฟ้าและดินมาเป็นพยานกล่าวโทษท่านในวันนี้ว่า ท่าน

ทั้งหลายจะพินาศอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปยึดครองนั้น ท่านจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดินนั้นนาน แต่ท่านจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง^{๒๗} และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และท่านทั้งหลายจะเหลือจำนวนน้อยในท่ามกลางประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ให้ท่านเข้าไปอยู่นั้น^{๒๘} ที่นั้นท่านทั้งหลายจะปรานีบิดิพระที่ ทำด้วยไม้และศิลา เป็นงานที่มีคนทำไว้ ซึ่งไม่ดูไม่ฟัง ไม่รับประทาน ไม่ดมกลิ่น^{๒๙} แต่ ณ ที่นั้นแหละท่านทั้งหลายจะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ถ้าพวกท่านค้นหาพระองค์ด้วยสุดจิต และสุดใจ พวกท่านจะพบพระองค์^{๓๐} เมื่อพวกท่านมีความทุกข์ลำบาก ซึ่งสิ่งสารพัดเหล่านี้มาถึงท่าน ในกาลภายหลัง ถ้าพวกท่านจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์^{๓๑} (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เป็นพระเจ้าผู้ทรง กอปรด้วยพระเมตตา) พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งหรือทำลายท่านทั้งหลาย หรือลืมนพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของท่าน โดยการปฏิญาณ^{๓๒} เพราะบัดนี้จึงถามดูเถาะว่า ในกาลวันที่ล่วงมาแล้วนั้น คือวันที่อยู่ก่อนท่านทั้งหลาย ตั้งแต่วันที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ไว้บนโลก และถามดูจากฟ้าข้างนี้ถึงฟ้าข้างโน้นว่า เคยมีเรื่องใหญ่โตอย่างนี้เกิดขึ้นบ้างหรือ หรือเคยได้ยินถึงเรื่องอย่างนี้บ้างหรือ^{๓๓} มีชนชาติใดได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิงดังที่ท่านได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้^{๓๔} หรือมีพระเจ้าองค์ใดได้ทรงเพียรพยายามไปนำประชาชาติหนึ่งจากท่ามกลางอีกประชาชาติหนึ่งด้วยการล่องใจ ด้วยการท่าหมายสำคัญ ด้วยการมหัศจรรย์ ด้วยการสงคราม ด้วยพระหัตถ์ ทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่ ทรงเหยียดออก และด้วยเหตุน่ากลัวยิ่ง ตามสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ทรงกระทำ เพื่อท่าน ในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่าน^{๓๕} ที่ได้ทรงสำแดงแก่ท่านทั้งหลายนั้นก็เพื่อท่านจะได้ทราบว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า นอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกเลย^{๓๖} พระองค์ทรงโปรดให้พวกท่านได้ยินพระสุรเสียงของ

พระองค์จากฟ้าสวรรค์ เพื่อว่าท่านจะอยู่ในวินัยปกครอง พระองค์ทรงโปรดให้ท่านเห็นเพลิงใหญ่ของพระองค์ในโลก และพวกท่านได้ยินพระวณะของพระองค์จากกองเพลิง^{๓๗} และเพราะพระองค์ทรงรักบรรพบุรุษของพวกท่าน จึงทรงเลือกเชื้อสายของพวกท่านมาภายหลังเขา และทรงพาท่านออกจากอียิปต์ท่ามกลางสายพระเนตรของพระองค์ ด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์^{๓๘} ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าพวกท่านเสียให้พ้นหน้าท่าน และนำท่านเข้ามา และทรงประทานแผ่นดินของแคว้นให้แก่ท่านเป็นมรดกตั้งทุกวันนี้^{๓๙} เหตุฉะนั้นจึงทราบเสียในวันนี้ และตรึกรออยู่ในใจว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินเบื้องล่าง ทูามีพระเจ้าอื่นใดอีกไม่เลย^{๔๐} เพราะฉะนั้นพวกท่านจงรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านและลูกหลานที่เกิดมาภายหลังท่านจะไปดีมาดี และวันคืนของท่านจะยืนนานอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านประทานแก่ท่านเป็นนิตย์นั้น”^{๔๑} แล้วโมเสสกำหนดหัวเมืองทางดวงอาทิตย์ขึ้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้สามหัวเมือง^{๔๒} เพื่อผู้ใดที่ฆ่าคนจะได้หลบหนีไปอยู่ที่นั่น คือผู้ที่ฆ่าเพื่อนบ้านโดยมิได้เจตนา โดยมีได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน และเมื่อหนีไปอยู่ในเมืองนี้เมืองใดเมืองหนึ่งก็จะรอดชีวิต^{๔๓} หัวเมืองเหล่านี้คือเมืองเบเซอร์ อยู่ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบสูงสำหรับคนรุมเบน และเมืองราโมท ที่กิเลอาดสำหรับคนกาด และเมืองโกลาน ในบาชานสำหรับคนมันสเสห์^{๔๔} ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติที่โมเสสได้ตั้งไว้ต่อหน้าคนอิสราเอล^{๔๕} เหล่านี้เป็นพระโอวาท เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งโมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์แล้ว^{๔๖} ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ที่หุบเขาตรงข้ามเบเชเปอร์ ในแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ผู้อยู่ที่เฮซโบนซึ่งโมเสสและคนอิสราเอลได้ตีพ่ายไปครั้งเมื่อออกมาจากอียิปต์แล้ว^{๔๗} คนอิสราเอลได้เข้ายึดแผ่นดินของท่านและแผ่นดินของโอกษัตริย์เมืองบาชาน เป็นกษัตริย์สององค์ของคนอาโมไรต์ ผู้อยู่ทางดวงอาทิตย์ขึ้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้^{๔๘} ดังแต่อาโรเออร์

ที่อยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน ไปจนถึงภูเขาสี
ออน คือเฮอร์โมน ^{๔๙}รวมกับที่ราบทั้งหมด
ซึ่งอยู่ปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้าง
นี้ จนถึงทะเลแห่งที่ราบ ที่นาพูแห่งบิสกาห์

พันธสัญญาที่โฮเรบ

๕ ^๑โมเสสได้เรียกคนอิสราเอลทั้งหมดเข้า
มาแล้วกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “โอ คน
อิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำ
ตัดสิน ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวให้เข้าหูของท่านทั้ง
หลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้
รักษาไว้และกระทำตาม ^๒พระเยโฮวาห์
พระเจ้าของเราทรงกระทำพันธสัญญากับเรา
ทั้งหลายที่โฮเรบ ^๓มิใช่พระเยโฮวาห์จะทรง
กระทำพันธสัญญานี้กับบรรพบุรุษของเราทั้ง
หลาย แต่ทรงกระทำกับเรา คือเราทั้งหลาย
ผู้มีชีวิตอยู่ที่นี่ในวันนี้ ^๔พระเยโฮวาห์ตรัส
กับท่านทั้งหลายที่ภูเขาซีนัย จาก ท่ามกลาง
เพลิงหน้าต่างหน้า ^๕(ครั้งนั้นข้าพเจ้ายืนอยู่ระ
หว่างพระเยโฮวาห์กับท่านทั้งหลาย เพื่อจะ
ประกาศพระวจนะของพระเยโฮวาห์แก่ท่าน
ทั้งหลาย เพราะท่านทั้งหลายกลัวเพลิง จึง
มิได้ขึ้นไปบนภูเขา) พระองค์ตรัสว่า ^๖‘เรา
คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้า
ออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส

การกล่าวซ้ำถึงพระบัญญัติสิบประการ

^๗อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา ^๘อย่า
ทำรูปเคารพสลักสำหรับตนเป็นรูปสิ่ง
หนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ที่
แผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่น
ดิน ^๙อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น
เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
เป็นพระเจ้าที่หวงแหน ให้โทษเพราะความ
ชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของ
ผู้ที่ซึ่งเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน ^{๑๐}แต่
แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และรักษา
บัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน ^{๑๑}อย่า
ออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
อย่างไร้ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนาม
พระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์
จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หามิได้ ^{๑๒}จงถือวัน
สะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ดังที่พระเยโฮ
วาห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาไว้แก่เจ้า ^{๑๓}จง
ทำกฐนงานท่งลินของเจ้าหกวัน ^{๑๔}แต่วันที่
เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้า

ของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ
ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า
หรือทาสทาสีของเจ้า หรือวัวของเจ้า หรือลา
ของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่
อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า เพื่อทาสทาสี
ของเจ้าจะได้หยุดพักอย่างเจ้า ^{๑๕}จงระลึก
ว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และ
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้พาเจ้าออกมา
จากที่นั่นด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และด้วย
พระกรที่เหยียดออก เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของเจ้าได้ทรงบัญชาให้เจ้ารักษาวิน
สะบาโต ^{๑๖}จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของ
เจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรง
บัญชาเอาไว้ เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนาน และ
เจ้าจะไปดีมาดีในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า ^{๑๗}อย่าฆ่า
คน ^{๑๘}อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา ^{๑๙}อย่า
ลักทรัพย์ ^{๒๐}อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อน
บ้าน ^{๒๑}อย่าอยากได้ภรรยาของเพื่อนบ้าน
และอย่าโลภครวเรือนของเพื่อนบ้าน คือไร
นาของเขา หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว
ลาของเขา หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อน
บ้าน ^{๒๒}พระวจนะเหล่านี้พระเยโฮวาห์ได้
ตรัสแก่ ชุมมูม ชนท่งปวงของท่านที่ภูเขา
ออกมาจากท่ามกลางเพลิง เมฆและความ
มืดคลุ้มหนาที่บ ด้วยพระสุรเสียงอันดัง และ
มิได้ทรงเพิ่มเติมสิ่งใดอีก และพระองค์ทรง
จารึกไว้บนแผ่นศิลาสองแผ่นและประทาน
แก่ข้าพเจ้า ^{๒๓}ต่อมาเมื่อท่านทั้งหลายได้ยิน
พระสุรเสียงออกมาจากท่ามกลางความมืด
นั้น (ขณะเมื่อภูเขาซีนัยมีเพลิงลุกอยู่) ท่านทั้ง
หลายเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า คือหัวหน้าตระกูล
ของท่านทั้งหมด และพวกผู้ใหญ่ของท่าน
^{๒๔}และท่านทั้งหลายกล่าวว่า ‘ดูเถิด พระเย
โฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงสำแดงสง่าราศี
และความใหญ่ยิ่งของพระองค์ และเราได้ยิน
พระสุรเสียงของพระองค์จากท่ามกลางเพลิง
ในวันนี้เราได้เห็นพระเจ้าตรัสกับมนุษย์ และ
มนุษย์ยัง คงมีชีวิตอยู่ได้ ^{๒๕}ฉะนั้นบัดนี้เรา
ทั้งหลายจะต้องตายเสียทำไม เพราะเพลิง
ใหญ่ยิ่งนี้จะเผาผลาญเรา ถ้าเราได้ยินพระ
สุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
อีก เราก็จะต้องตาย ^{๒๖}เพราะไบนบรรดา
มนุษย์ทั้งหลายใครเล่า ผู้ได้ยินพระสุรเสียง
ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ตรัสออกมาจาก
ท่ามกลางเพลิงอย่างที่เราได้ยินและยังมีชีวิต

อยู่ได้ ๒๗ ท่านจงเข้าไปใกล้ และฟังทุกสิ่งซึ่ง พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัส และนำพระ วะนะทั้งสินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ตรัสแก่ท่านนั้นมากกล่าวแก่เราทั้งหลาย และ เราทั้งหลายจะฟังและกระทำตาม' ๒๔ เมื่อ ท่านทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้านั้น พระเยโฮ วาห์ทรงสลับเสียงแห่งถ้อยคำของ ท่าน ทั้ง หลาย และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เราได้ยินเสียงแห่งถ้อยคำของชนชาติซึ่งเขา พูดกับเจ้าแล้ว สารพัดซึ่งเขาพูดกับเจ้าเช่น นั้นก็ได้อยู่ ๒๕ โอ อยากให้มีจิตใจเช่นนี้อยู่ เสมอไปหนอ คือที่จะยำเกรงเราและรักษา บัญญัติทั้งสินของเรา เขาทั้งหลายก็จะสุข เจริญอยู่ตลอดชั่วลูกหลานของเขาเป็นนิตย์ ๓๐ จงกลับไปบอกแก่เขาว่า "เจ้าจงกลับไป เต็มที่ของเจ้าทุกคนเถิด" ๓๑ แต่ตัวเจ้าจงยืน อยู่ที่นี้ใกล้เรา และเราจะบอกข้อบัญญัติและ กฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งสินแก่เจ้า ซึ่งเจ้า จะต้องสอนเขาทั้งหลายเพื่อเขาทั้งหลายจะ กระทำตามในแผ่นดินซึ่งเราให้เขายึดครอง นั้น' ๓๒ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังที่จะ กระทำดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้ง หลายได้ทรงบัญชาไว้ นั้น ท่านทั้งหลายอย่า หันไปทางขวามือหรือทางซ้ายเลย ๓๓ ท่าน จงดำเนินตามวิถีทางทั้งสินซึ่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่านได้ทรงบัญชาท่านไว้ เพื่อ ท่านจะมีชีวิตอยู่ และเพื่อท่านจะไปดี มาดี และมีชีวิตยืนนานอยู่ในแผ่นดินซึ่งท่านจะ ยึดครองนั้น"

พระบัญญัติที่ใหญ่ที่สุด

๖ "ต่อไปนี้เป็นพระบัญญัติ กฎ เกณฑ์ และ คำตัดสิน ซึ่ง พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของท่านทั้งหลายทรงบัญชาให้สอนท่าน เพื่อ ท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดิน ซึ่งท่านจะข้ามไปยึดครองนั้น ๒ เพื่อว่าพวก ท่านจะได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่านโดยรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของ พระองค์ทั้งสิน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่าน ทั้งตัว ท่านและลูกหลานของท่าน ตลอดวันคืนแห่ง ชีวิตของท่านเพื่อว่าวันคืนของพวกท่านจะ ได้ยืนยาว ๓ โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย เหตุ ฉะนั้น ขอ จง ฟัง และ จง ระวัง ที่ จะ กระทำ ตามเพื่อพวกท่านจะไปดีมาดี และเพื่อท่าน ทั้งหลายจะ ทุวิ มาก ยิ่ง นัก ใน แผ่นดิน ที่ มี น่านมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮ

วาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรง สัญญากับท่าน ๔ โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็น พระเยโฮวาห์เดียว ๕ พวกท่านจงรักพระเยโฮ วาห์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจ ของท่าน และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน

จงอุทิศสำห้อนพระวะนะของ พระเจ้าแก่ลูกหลานของตน

๖ และ จง ให้ ถ้อยคำที่ ข้าพเจ้า บัญชา พวก ท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน ๗ และพวกท่าน จงอุทิศสำห้อนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของ ท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนี้ ๘ จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของท่าน เป็นหมายสำคัญ และจงเป็นดังเครื่องหมาย ระหว่าง นัยน์ตา ของ ท่าน ๙ และ เขียนไว้ ที่ เสาประตูเรือน และที่ประตูของ ท่าน ๑๐ เมื่อ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะพาท่าน มาถึงแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับ บรรพบุรุษของท่าน คือแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่าจะให้แก่ท่าน มีหัวเมืองใหญ่ โดและดีซึ่งท่านไม่ได้สร้าง ๑๑ และเรือนที่ มีของดีเต็ม ซึ่งพวกท่านมิได้สะสมไว้ และ บ่อขังน้ำ ที่ท่านมิได้ขุด และสวนองุ่นกับ ต้นมะกอกเทศ ซึ่งท่านมิได้ปลูกไว้ และ เมื่อท่านได้รับประทานก็อิ่มหนำ ๑๒ แล้วจง ระวัง กลัว ว่า พวก ท่าน จะ ลืม พระ เย โฮ วาห์ ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจาก เรือนทาส นั้น ๑๓ พวก ท่าน จง ยำ เกร ง พระ เยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงปรนนิบัติ พระองค์ และปฏิญาณโดยออกพระนามของ พระองค์ ๑๔ ท่านทั้งหลายอยู่ติดตามพระ องค์ ซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ ล้อมรอบท่าน ๑๕ (เพราะว่าพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ทรงสถิตท่ามกลาง ท่าน เป็นพระเจ้าหวงแหน) กลัวว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงพิโรธต่อ ท่าน และทำลายท่านเสียจากพื้นแผ่นดิน โลก ๑๖ อย่าทดลองพระเยโฮวาห์พระเจ้า ของท่านทั้งหลาย ดังที่ได้ทดลองพระองค์ ที่ มี สห ๑๗ ท่านทั้งหลายจงอุทิศสำห้อนรักษา พระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่าน และพระโอวาทของพระองค์และกฎ เกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชา ท่านไว้ ๑๘ พวกท่านจงกระทำสิ่งที่ถูกต้อง

และที่ประเสริฐในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ เพื่อพวกท่านจะมีสวัสดิภาพ และเพื่อท่านจะได้เข้าไปครอบครองแผ่นดินที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน^{๑๙} โดยขบไล่ศัตรูทั้งสี่ของ ท่านออกไปให้พ้นหน้าพวกท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้^{๒๐} เมื่อเวลาต่อไปบุตรชายของท่านจะถามท่านว่า ‘พระโอวาห์ กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย ได้บัญชาท่านทั้งหลายไว้ นั้นมีความหมายว่าอะไร?’^{๒๑} แล้วท่านจะตอบบุตรชายของท่านว่า ‘เราเป็นทาสของฟาโรห์อยู่ในอียิปต์ และพระเยโฮวาห์ได้ทรงพาเราออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์^{๒๒} และพระเยโฮวาห์ ทรงสำแดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งที่ใหญโต และที่ร้ายเหนืออียิปต์และเหนือฟาโรห์ ตลอดจนทั้งราชวงศ์ของท่าน ต่อหน้าต่อตาเราทั้งหลาย^{๒๓} แล้วพระองค์ได้ทรงพาเราออกมาจากที่นั่น เพื่อจะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานแก่บรรพบุรุษของเรา และประทานแผ่นดินนั้นแก่เรา^{๒๔} พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้เรากระทำตามกฎเกณฑ์เหล่านี้ทั้งสี่ คือ ให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เพื่อเป็นผลดีแก่เราเสมอเพื่อพระองค์จะทรงรักษาชีวิตของเราไว้ให้คงอยู่ ดังทุกวันนี้^{๒๕} ถ้าเราทั้งหลายจะระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งสี่นี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ดังที่พระองค์ทรงบัญชาเราไว้ ก็จะเป็นความชอบธรรมแก่เราทั้งหลาย”

ห้ามแต่งงานหรือหมั้นการกับคนต่างความเชื่อ

๗ ^๑ “เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย จะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะเข้ายึดครอง และกวาดไล่ ประชาชาติหลายชาติ ให้ออกไปพ้นหน้าท่าน คือคนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซี คนอามอไรต์ คนคานออัน คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบูนัส เป็นเจ็ดประชาชาติซึ่งใหญ่โตกว่า และมีกำลัง มากกว่าท่าน^๒ และเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ต่อหน้าท่าน พวกท่านจะต้องให้เขาให้พ่ายแพ้ไปนั้น และทำลายเขาให้สิ้นทีเดียวอย่าได้กระทำพันธสัญญาใดๆกับเขาเลยและ

อย่ามีความเมตตาต่อเขาด้วย^๓ พวกท่านอย่าทำการแต่งงานกับพวกเขา อย่ายกบุตรสาวของท่านให้แก่บุตรชายของเขา หรือรับบุตรสาวของเขามาให้แก่บุตรชายของท่าน^๔ เพราะว่าพวกเขาจะทำให้บุตรชายของเราเจ้าเห็นเหไปจากการติดตามเรา ไปปฏิบัติพระอื่นๆ พระเยโฮวาห์จะทรงพระพิโรธต่อท่านทั้งหลายและจะทรงทำลายท่านเสียโดยเร็ว^๕ แต่จงกระทำแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ ท่านทั้งหลายจงทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย และหักทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสีย จงโค่นเสารูปเคารพของเขาเสีย และเผารูปเคารพแกะสลักของเขาเสียด้วยไฟ^๖ เพราะว่าพวกท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกท่านออกจากชนชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก ให้มาเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์^๗ ที่พระเยโฮวาห์ทรงรักและทรงเลือกท่านทั้งหลายนั้น มิใช่เพราะท่านทั้งหลาย มีจำนวนมากกว่า ประชาชนชาติอื่น ด้วยว่าในบรรดาชนชาติทั้งหลาย ท่านเป็นจำนวนน้อยที่สุด^๘ แต่เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักท่านทั้งหลาย และพระองค์ทรงรักษา คำปฏิญาณ ซึ่ง พระองค์ ทรง ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จึงทรงพาท่านทั้งหลายออกมาด้วยพระหัตถ์อัน ทรง ฤทธิ์ และ ทรง ใหญ่ ท่านทั้งหลายให้พ้นจากเรือนทาส จากหัตถ์ฟาโรห์ กษัตริย์อียิปต์^๙ เหตุฉะนั้นจึงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของ พวกท่าน เป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าสัตย์ซื่อ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และความ เมตตา ต่อ บรรดา ผู้ที่ รัก พระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคน^{๑๐} และทรงตอบแทนผู้ที่เกลียดชังพระองค์ ต่อหน้าตัวเขาเองด้วย ทรงทำลายเขาเสีย พระองค์จะไม่ทรงลดหย่อนโทษผู้ที่เกลียดชังพระองค์ พระองค์จะทรงตอบแทนต่อหน้าตัวเขาเอง^{๑๑} เหตุฉะนั้นพวกท่านจงระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้

ผลของการเชื่อฟังพระเจ้าคือจะมีชัยและรับพระพร

^{๑๒} ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟัง คำตัดสินเหล่านี้ รักษา และ กระทำ ตาม พระ เย โฮ

วาท์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงกระทำตามพันธสัญญาและความเมตตา กับ ท่าน ซึ่งพระองค์ ทรง ปฏิญาณไว้ กับ บรรพบุรุษ ของท่าน ^{๑๓} พระองค์จะทรงรักท่าน อวยพระพรแก่ท่านให้จำเริญยิ่งทวีขึ้น พระองค์จะทรงอำนวยการ พระพร ผู้บังเกิด จาก ครรภ์ ของพวกท่าน และผลแห่งพื้นดินของ ท่าน ทั้งข้าว นำองุ่น และน้ำมันของ ท่านทั้งหลาย ให้ลูกวัว และลูกแพะ และของ ท่านทวีขึ้นในแผ่นดิน ซึ่ง พระองค์ ทรง ปฏิญาณ แก่ บรรพบุรุษ ของท่าน ที่ จะ ให้ แก่ท่าน ^{๑๔}ท่านทั้งหลาย จะได้รับพระพรเหนือชนชาติทั้งหลายหมด จะไม่มีชายหรือหญิง เป็นหมั้นท่ามกลางท่าน หรือในหมู่สัตว์เลี้ยงของ ท่านด้วย ^{๑๕}และพระเยโฮวาห์จะทรงยกความเจ็บไข้ทั้งสิ้นไปเสียจากพวกท่าน และโรคภัยอย่างในอียิปต์ซึ่งท่านได้ทราบนั้น พระองค์จะไม่ทรงให้เกิดแก่ท่าน แต่จะทรงให้เกิดแก่ทุกคนที่เกลียดชังพวกท่าน ^{๑๖}พวกท่านจงทำลายชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงมอบให้ท่าน อย่าให้นัยนดาของท่านมีเมตตาต่อเขาเลย พวกท่านอย่าปฏิบัติพระของเขา เพราะการอย่างนั้นจะเป็นบ่วงดักท่านทั้งหลาย ^{๑๗}ถ้าท่านทั้งหลายจะนึกในใจว่า ‘ประชาชาติเหล่านี้โตกว่าเรา เราจะขับไล่เขาอย่างไรได้’ ^{๑๘}ท่านทั้งหลายอย่ากลัวเขาเลย แต่จงระลึกถึงการที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำต่อฟาโรห์และต่อชาวอียิปต์ทั้งสิ้นนั้น ^{๑๙}การทดลองใหญ่ยิ่งซึ่งนัยนดาท่านได้เห็นแล้ว ทั้งหมายสำคัญ การมหัศจรรย์ พระหัตถ์ทรงฤทธิ และพระกรที่เหยียดออก ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงใช้พาท่านทั้งหลายออกมา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงกระทำต่อชนชาติทั้งหลายที่ท่านกลัวอย่างนั้นแหละ ^{๒๐}ยิ่งกว่านั้นอีก พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย จะ ทรง ใช้ ผึ้ง ต่อมา ท่ามกลางเขา จนกว่าผู้ที่เหลืออยู่และซ่อนตัวหลบจากท่านจะถูกทำลายสิ้น ^{๒๑}พวกท่านอย่าวิตกเพราะเขา ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านอยู่ท่ามกลางท่าน ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ ที่น่ากลัว ^{๒๒}พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะกวาดไล่ประชาชาติเหล่านี้ให้พ้นหน้าท่านทีละเล็กทีละน้อย ท่านอย่ากำจัดเขาเสียทันที กลัวว่าสัตว์ทั้ง จะเพิ่มแก่ท่านขึ้นมากไป ^{๒๓}แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของ

ท่านจะทรงมอบเขาไว้ให้ท่านทั้งหลาย และจะกระทำให้เขาเกิดโกลาหลใหญ่จนเขาทั้งหลายจะพินาศ ^{๒๔}และพระองค์จะทรงมอบเกียรติยศของเขาไว้ในมือของท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำให้ชื่อของ เขาพินาศไปจากใต้ฟ้า จะไม่มีผู้ใดต่อต้านท่านทั้งหลายได้ จนกว่าท่านจะทำลายเขาเสีย ^{๒๕}ท่านทั้งหลายจงเผารูปแกะสลักอันเป็นรูปพระทั้งหลายของ เขาเสียด้วยไฟ ท่านทั้งหลายอย่าปรารถนาอยากได้เงินหรือทองซึ่งปิดรูปพระอยู่นั้น หรือนำไปเป็นของ ท่าน เกรงว่าท่านจะติดกับดักอยู่ภายในนั้นเอง เพราะว่ามันเป็นสิ่ง ที่ น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่าน ^{๒๖}พวกท่านอย่านำสิ่งพึงรังเกียจเข้าไปในเรือนของท่าน กลัวว่าท่านจะเป็นที่ ต้องห้ามเหมือนของนั้น พวกท่านจงรังเกียจและเกลียดหมิ่นอย่างที่สุด ด้วยเป็นของที่ต้องห้าม”

คำตักเตือนและคำเตือนใจ

๘ “บัญญัติ ทั้ง สิ้น ซึ่ง ข้าพเจ้าบัญชา ท่าน ในวันนั้นนั้น ท่านทั้งหลายจงระวังกระทำตาม เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตและทวีมากขึ้น และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ ทรง ปฏิญาณกับ บรรพบุรุษ ของ ท่าน ^๒ท่าน ทั้ง หลาย จง ระลึก ถึง ทาง ซึ่ง พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ทรง นำ ท่าน อยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจและทดลองให้ทราบว่าจิตใจของท่านเป็นอย่างไร ดูว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติ ของ พระองค์ หรือไม่ ^๓พระองค์ทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจ และปล่อยท่านให้หิว และเลี้ยงท่านด้วยมานา ซึ่งท่านเองหรือบรรพบุรุษ ของ ท่าน ก็ ไม่ ทราบ ว่า เป็น อะไร เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านตระหนักแก่ใจว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หามิได้ แต่มนุษย์จะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ ^๔ในเวลาสี่สิบปีนั้น เสื้อผ้าของ ท่าน ก็ ไม่ ขาด วิน และเท้า ของ ท่าน ก็ ไม่บวม ^๕ท่านทั้งหลายจงพิจารณาอยู่ในใจเถอะว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่านทั้งหลายทรง ตีสอนท่าน เหมือนนกกับบิดาตีสอนบุตรของตนเช่นกัน ^๖เหตุฉะนั้นท่านจงรักษาพระบัญญัติ ของ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ท่าน โดยดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์

และเกรงกลัวพระองค์ ๙ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินที่ดี เป็นแผ่นดินที่มีธารน้ำ น้ำพุ และน้ำบาดาลไหลออกมากกลางหุบเขาและเนินเขา ๑๐ แผ่นดินที่มีข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์เถาอรุ่น ต้นมะเดื่อ ต้นทับทิม เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมนมแกะกอกเทศและน้ำผึ้ง ๑๑ เป็นแผ่นดินที่ดี ท่านจะรับประทานอาหารอย่างอุดมซึ่งท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย เป็นแผ่นดินที่ดีศิลาเป็นเหล็ก และท่านจะขุดทองสัมฤทธิ์ได้จากภูเขา ๑๒ เมื่อท่านได้รับประทานอิมหน่าแล้ว ท่านจงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในเรื่องแผ่นดินอันดีซึ่งพระองค์ประทานแก่ท่านนั้น ๑๓ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวอย่าลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ด้วยไม่รักษาพระบัญญัติ และคำตัดสินและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ๑๔ เกรงว่าเมื่อท่านได้รับประทานอิมหน่า ได้สร้างบ้านเรือนดีๆ และได้อาศัยอยู่ในนั้น ๑๕ และเมื่อฝูงวัวและฝูงแพะแกะของท่านทวีขึ้น มีเงินทองมากขึ้น และบรรดาซึ่งท่านมีอยู่ก็ทวีขึ้น ๑๖ จิตใจของท่านทั้งหลายจะผยองขึ้น และท่านทั้งหลายก็ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาส ๑๗ ผู้ทรงนำท่านมาตลอดถิ่นทุรกันดารใหญ่นากลัว ซึ่งมีมึงแมวเขาและแมลงป่อง และดินแห้งแล้งไม่มีน้ำ ผู้ทรงประทานน้ำจากหินแข็งให้แก่ท่าน ๑๘ ผู้ทรงเลี้ยงท่านทั้งหลายด้วยมanna ในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่ทราบ เพื่อว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจ และทดลองท่าน เพื่อกระทำให้เกิดประโยชน์แก่ท่านในบัดนี้ ๑๙ เกรงว่าท่านจะนึกในใจว่า ‘กำลังและเรี่ยวแรงของข้าพเจ้ามีค่านี้มาให้’ ๒๐ ท่านทั้งหลายจงจำพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำลังแก่ท่านที่จะได้ทรัพย์สมบัตินี้ เพื่อว่าพระองค์จะทรงดำรงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำโดยปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน ตั้งวันนี้ ๒๑ และถ้าท่านลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไปดำเนินตามพระอื่นและปฏิบัตินมิสการพระเหล่านั้น ข้าพเจ้าขอเตือนท่านจริงๆ ในวันนี้ว่า ท่านจะต้องพินาศเป็นแน่ ๒๒ อย่างกับบรรดาประชาชาติซึ่งพระเยโฮ

วาท์ทรงกระทำให้พินาศไปต่อหน้าท่าน ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างนั้นแหละ เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย”

รูปวิวทองคำและแผ่นศิลาที่แตก

๑๓ “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด ท่านกำลังจะไปยึดครองประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน ทั้งเมืองที่ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า ๒ ประชาชนที่สูงใหญ่ เป็นลูกหลานของคนอานาค ผู้ที่ท่านทั้งหลายรู้จักแล้ว และผู้ที่ท่านได้ยินเขาพูดว่า ‘ใครจะยืนหยัดต่อสู้กับลูกหลานของอานาคได้’ ๓ วันนี้ท่านทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า ผู้ที่ไปข้างหน้าท่านนั้นคือ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะทรงทำลายเขาตั้งเพลิงเผาผลาญ และทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน ดังนั้นท่านจะได้ขับไล่เขาออกไป กระทำให้เขาพินาศโดยเร็ว ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงตรัสไว้กับท่านทั้งหลายแล้วนั้น ๔ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายอย่านึกในใจว่า ‘เพราะความชอบธรรมของข้าพเจ้าพระเยโฮวาห์จึงทรงนำข้าพเจ้ามาให้ยึดครองแผ่นดินนี้’ แต่เพราะความชั่วของประชาชาติเหล่านี้ พระเยโฮวาห์จึงทรงขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่าน ๕ ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองแผ่นดินนั้นนั้น มิใช่เพราะความชอบธรรมของท่านหรือความสัตย์ธรรมในใจของท่าน แต่เป็นเพราะความชั่วของประชาชาตินี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต้องขับไล่เขาออกเสียต่อหน้าท่านทั้งหลาย และเพื่อว่าพระองค์จะทรงให้เป็นจริงตามพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน คือต่ออับราฮัม ตูออลอัคร์ และต่อยาโคบ ๖ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินดีนี้ให้ท่านยึดครองนั้น มิใช่เพราะความชอบธรรมของท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นชนชาติคอแข็ง ๗ จงจำไว้และอย่าลืมเสียว่าพวกท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านพิโรธที่ในถิ่นทุรกันดาร ตั้งแต่วันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ กระทั่งท่านมาถึงที่นี่ ท่านมักกบฏต่อพระเยโฮวาห์อยู่ ๘ แม้ว่าที่โฮเรบท่านก็ กระทำให้ พระเยโฮ

วาท์ทรงพิโรธ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงกริ้วมากถึงกับจะทำลายท่านทั้งหลายเสีย ๙ เมื่อข้าพเจ้าขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะรับแผ่นศิลาเป็นแผ่นศิลาพันธสัญญา ซึ่ง พระ เย โฮ วาห์กระทำไว้กับท่าน ข้าพเจ้าอยู่บนภูเขาสี่สิบวันสี่สิบคืน ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ ๑๐ และพระเยโฮวาห์ได้ประทานแผ่นศิลาสอง แผ่น ที่จารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าให้แก่ข้าพเจ้า บนศิลานั้นมีพระวาทะทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงในวันที่ประชุมกันอยู่ ๑๑ ต่อมาเมื่อสิ้นสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นศิลาสอง แผ่น เป็นแผ่นศิลาพันธสัญญา ๑๒ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้นลงไปจากที่นี่โดยเร็วเถิด เพราะชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้านำออกจากอียิปต์ได้หลงกระทำผิด เขาได้หันเสียจากทางซึ่งเราบัญชาเขาไว้ นั่นอย่างรวดเร็ว เขาได้หลอรูปเคารพไว้สำหรับตัวเขาทั้งหลาย’ ๑๓ ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ยังตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราได้เห็นชนชาตินี้แล้ว และดูเถิด เขาทั้งหลายเป็นชนชาติคดแข็ง ๑๔ ขอย่ำทักท้วงเรา ให้เราทำลายเขา และลบชื่อของเขาเสียจากใต้ฟ้า และเราจะตั้งเจ้าให้เป็นประชาชาติที่มีกำลังกว่าและใหญ่กว่าเขา’ ๑๕ ข้าพเจ้าจึงกลับลงมาจากภูเขา และภูเขานั้นก็มีเพลิงลุกอยู่ และศิลาพันธสัญญาสอง แผ่น นั้นก็อยู่ในมือทั้งสองของข้าพเจ้า ๑๖ ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็แลเห็นท่านทั้งหลาย กระทำบาป ต่อ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้าของท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายได้หลอรูปลู่กั่วไว้สำหรับท่าน ท่านได้หันจากพระมรรคาซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาแก่ท่านอย่างรวดเร็ว ๑๗ ข้าพเจ้าจึง ยก ศิลา ทั้ง สอง แผ่น เหวี่ยงเสียจากมือทั้งสองของข้าพเจ้าและทำศิลาให้แตกต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย ๑๘ แล้วข้าพเจ้าก็ทรุดกราบลงต่อพระพักตร์พระ เย โฮ วาห์ อย่าง ครอง ก่อน สี่ สิบ วัน สี่ สิบ คืน มิได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ เพราะเหตุบาปทั้งสิ้นที่ท่านทั้งหลายได้กระทำ คือได้ประพฤติดังอย่างชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วให้พระองค์ทรงกริ้ว โกรธ ๑๙ เพราะ ข้าพเจ้า ก้าว พระ พิ โรธ และความไม่พอพระทัยอย่างรุนแรงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมีต่อท่าน พระองค์ก็จะทรงทำลายท่านอยู่แล้ว แต่ พระ เย โฮ วาห์ ทรง

ฟังข้าพเจ้าในครั้งนั้นด้วย ๒๐ พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธต่ออาโรนมากจะทำลายเขาอยู่แล้วในครั้งนั้นข้าพเจ้าก็อธิษฐานเพื่ออาโรนด้วย ๒๑ แล้วข้าพเจ้าจึงเอาสิ่งที่ยาบหนานั้น คือรูปลู่กั่วซึ่งท่านสร้างขึ้นนั้นเผาเสียด้วยไฟแล้วทุบ แล้วมัดให้เป็นผงลู่เยียดอยู่กับผืน แล้วข้าพเจ้าก็โยนผงนั้นลงไปในลำธารซึ่งไหลลงมาจากภูเขา ๒๒ ท่านทั้งหลายได้กระทำ ให้ พระ เย โฮ วาห์ ทรง พิ โรธ ที่ ทา เบ รวาท์ และ ที่ มัส สาท์ และ ที่ ชิบ โธ หัทธา อา วาห์ ๒๓ และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านไปจากคาเดชบารูเนีย ตรัสว่า ‘จงขึ้นไปยึดครองแผ่นดินนั้นซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า’ และท่านก็ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน ไม่ยอม เชื่อ พระ องค์ หรือ เชื่อ ฟัง พระ สุร เสียง ของ พระ องค์ ๒๔ ท่านทั้งหลาย ได้ ปฏิบัติ ต่อ พระ เย โฮ วาห์ เสมอ ตั้งแต่ วันที่ ข้าพเจ้า รู้ จัก ท่าน ทั้ง หลาย ๒๕ ข้าพเจ้าจึงกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สี่สิบวันสี่สิบคืนนี้ อย่างข้าพเจ้ากราบลงครั้งก่อนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่าจะทรงทำลายท่านทั้งหลายเสีย ๒๖ ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า ‘โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอย่ำทรงทำลายประชาชนของพระองค์ และมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงได้เขาทั้งหลายมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เป็นคนที่พระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ ๒๗ ขอย่ำทรงระลึกถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คือ อับ ราฮัม อิสอัค และ ยา โค บ ขอย่ำทรงใส่พระทัยในความต้อ ดึง ความ ชั่ว ร้าย หรือ บาป ของ ชนชาติ นี้ ๒๘ กล่าว ขวาว แผ่นดิน ซึ่ง พระ องค์ ทรง พา ข้า พระ องค์ ทั้ง หลาย จาก มา นั้น จะ ว่า เพราะ พระ เย โฮ วาห์ ไม่ สามารถ จะ พา เขา ทั้ง หลาย เข้า ไป ใน แผ่น ดิน ซึ่ง พระ องค์ ทรง สัญญา กับ เขา ไว้ และ เพราะ ว่า พระ องค์ ทรง เกลียด ชัง เขา พระ องค์ จึง ทรง พา เขา ออก มา ฆ่า เสีย ใน ถิ่น ทูร กัน ดาร ๒๙ เพราะ ว่า เขา ทั้ง หลาย เป็น ประชาชน ของ พระ องค์ และเป็น มรดก ของ พระ องค์ ซึ่ง พระ องค์ ทรง นำ เขา ออก มา ด้วย เคา ชน ภาพ ยิ่ง ใหญ่ และ ด้วย พระ กฤ ต์ เหยียด ออก ของ พระ องค์”

ไม่มีพระอื่นใดเหมือนพระเยโฮวาห์

๑ “ครั้งนั้น พระ เย โฮ วาห์ ตรัส กับ ข้าพเจ้าว่า ‘จง สกิด ศิลา สอง แผ่น

ให้เหมือนอย่างเดิม และขึ้นมาหาเราที่บนภูเขาและทำหีบไม้ไว้ด้วย ๒ และเราจะจารึกถ้อยคำที่อยู่ในแผ่นศิลาแผ่นเดิมที่เจ้าทำแตกเสียนั้น จงเก็บศิลานั้นไว้ในหีบไม้ ๓ ข้าพเจ้าจึงทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ และสักถ้อยคำสองแผ่นเหมือนอย่างเดิม ขึ้นไปบนภูเขา มีศิลาสองแผ่นอยู่ในมือของข้าพเจ้า ๔ แล้วพระองค์จึงทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการลงบนแผ่นศิลาอย่างครั้งก่อน ซึ่งเป็นพระวจนะที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงในวันที่ประชุม นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงประทานแผ่นศิลานั้นแก่ข้าพเจ้า ๕ แล้วข้าพเจ้าก็กลับลงมาจากภูเขา และเก็บแผ่นศิลานั้นไว้ในหีบซึ่งข้าพเจ้าได้ทำขึ้นและแผ่นศิลาก็ยังอยู่ในหีบนั้น ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ ๖ คนอิสราเอลเดินทางจากเบเอโรทของคณยาอาคัน มาถึงโมเสราห์ อาโรนก็สิ้นชีวิต และฝังไว้ที่นั่น และเอลาซาร์บุตรชายของเขาจึงปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิตแทนเขา ๗ เขาทั้งหลายเดินทางออกจากที่นั่นมาถึงกุดโกลดาห์ และจากกุดโกลดาห์ถึงโยทบาธาห์ เป็นแผ่นดินที่มีแม่น้ำลำธารมาก ๘ ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ได้แยกตระกูลเลวีให้ห้ามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ ให้เฝ้าพระเยโฮวาห์เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และให้อำนวยพรในพระนามของพระองค์ จนถึงทุกวันนี้ ๙ เหตุฉะนั้นคนเลวีจึงมีส่วนแบ่งหรือมรดกกับพวกพี่น้องของตนไม่ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนมรดกของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงสัญญาไว้กับเขา นั้น ๑๐ ข้าพเจ้าก็อยู่บนภูเขาอย่างครั้งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้าด้วย พระเยโฮวาห์ไม่พอพระทัยที่จะทำลายท่านทั้งหลาย ๑๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้นเดินทางนำหน้าประชาชนต่อไปเถิด เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เขา’ ๑๒ และบัดนี้คนอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประสงค์ให้ท่านกระทำอย่างไร คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินตามพระมรรคาทั้งปวงของพระองค์ ให้รักพระองค์ ให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านทั้งหลาย ๑๓ และให้รักษาพระบัญญัติและกฎ

เกณฑ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย ๑๔ ดูเถิด พี่สาวรรคและพี่สาวรรคอื่น สูงสุดและโลกกับบรรดาสังสารพัดที่อยู่ในโลกเป็นของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน ๑๕ แต่พระเยโฮวาห์ทรงฝังพระทัยในบรรพบุรุษของท่านและทรงรักเขา และทรงเลือกเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา คือ ท่านทั้งหลายจากชนชาติทั้งหลาย อย่างเป็นทางการอยู่ทุกวันนี้ ๑๖ เพราะฉะนั้นจงตัดหนังปลายหัวใจของท่านเสีย อย่าคอบแข็งอีกต่อไป ๑๗ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และเป็นจอมของเจ้าทั้งปวง เป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และน่ากลัว ทรงปราศจากอคติ และมีได้ทรงเห็นแก่อามิชสินบน ๑๘ พระองค์ประทานความยุติธรรมแก่ลูกกำพร้าพ่อ และแม่ม่าย และทรงรักคนต่างด้าวประทานอาหารและเครื่องนุ่งห่มแก่เขา ๑๙ เพราะฉะนั้นท่านจึงมีความรักต่อคนต่างด้าว เพราะท่านทั้งหลายก็เป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ ๒๐ ท่านทั้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จงปรนนิบัติพระองค์และติดพันอยู่กับพระองค์ จงปฏิญาณด้วยออกพระนามของพระองค์ ๒๑ พระองค์ทรงเป็นที่สรรเสริญของท่านทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของท่าน ผู้ทรงกระทำการใหญ่และน่ากลัว ซึ่งนัยน์ตาของท่านได้เห็น ๒๒ บรรพบุรุษของท่านลงไปนอนอียิปต์เจ็ดสิบคน และบัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีมากดังดวงดาวในท้องฟ้า”

บทเรียนต่างๆจากการอพยพ และภัยพิบัติทั้งหลาย

๑๑ “เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จงรักษาพระดำรัสสั่ง กฎเกณฑ์ และคำตัดสิน และพระบัญญัติของพระองค์เสมอไป ๒ ท่านทั้งหลายจงทราบในวันนี้ เพราะข้าพเจ้ามิได้กล่าวกับลูกหลานของท่านทั้งหลาย ผู้มิได้รู้เรื่องหรือเห็นถึงวินัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ ๓ ถึงการอัศจรรย์และถึงพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในอียิปต์ต่อฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ และต่อแผ่น

ดิน ทั้ง ลิ่น ของ ท่าน ๔ และ ซึ่ง พระองค์ ทรงกระทำตอกกองทัพอียิปต์ ต่อมาของเขา และต่ออรุณของ เขา และที่พระองค์ทรงกระทำให้น้ำในทะเลแดงท่วมเขาเมื่อเขาไล่ติดตามท่านทั้งหลาย และที่พระเยซูโฮวาท์ทรงทำหลายอย่างทั้งหลายจนทุกวันนี้ ๕ และที่พระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายในถิ่นทุรกันดาร จนท่านทั้งหลายมาถึงที่นี่ ๖ และที่ทรงกระทำต่ออาธาน และอาบีรัมบุตรชายของเอลีอับบุตรชายของรูเบน คือแผ่นดินได้อ้าปากกลืนเขาเข้าไป ทั้งครวเรือน เต็นท์ และสิ่งมีชีวิตทุกอย่าง ที่ติดตาม เขา ไป ในท่ามกลางคุณอิสราเอลทั้งปวง ๗ เพราะนัยน์ตาของท่านทั้งหลาย ได้เห็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดของพระเยซูโฮวาท์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้น ๘ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจง รักษาบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะเข้มแข็ง และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามไปครอบครองนั้น มาเป็นกรรมสิทธิ์ ๙ และเพื่อท่านจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดินซึ่งพระเยซูโฮวาท์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่า จะให้แก่เขาและแก่เชื้อสายของเขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ๑๐ เพราะว่าแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น ไม่เหมือนแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งท่านได้จากมา ในที่นั้นท่านหว่านพืช และเอาเท้านวดเหมือนเป็นสวนผัก ๑๑ แต่แผ่นดินซึ่งท่านจะไปยึดครองนั้น เป็นแผ่นดินที่มีเนินเขาและหุบเขา ซึ่งมีน้ำฝนจากฟ้ารดอยู่ ๑๒ เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยซูโฮวาท์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงดูแล พระเนตรของพระเยซูโฮวาท์พระเจ้าของท่านอยู่เหนือแผ่นดินนั้น เสมอ ตั้งแต่ต้นปีจนถึงสิ้นปี ๑๓ ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังบัญญัติของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ ให้รักพระเยซูโฮวาท์พระเจ้าของท่านทั้งหลายและปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ๑๔ เราจะทำให้ฝนตกบนแผ่นดินของเจ้าตามฤดูกาล คือฝนต้นฤดู และฝนชุกปลายฤดู เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้เก็บพืชผล นำองุ่น และน้ำมัน ๑๕ และเราจะให้หญ้าในทุ่งสำหรับฝูงสัตว์ของเจ้า และเจ้าจะได้รับประทานอิมหน่า ๑๖ จงระวังตัวอย่าให้จิตใจของท่านทั้งหลายลุ่มหลง และหันเหไปปรนนิบัตินมัสการพระอื่น ๑๗ และพระเยซูโฮวาท์จึงทรงกริ้วต่อท่าน

ปิดฟ้าสวรรค์ไม่ให้ฝนตก และแผ่นดินก็ไม่งอกพืชผล และท่านทั้งหลายจะพินาศจากแผ่นดินดีซึ่งพระเยซูโฮวาท์ประทานแก่ท่านนั้นเสียอย่างรวดเร็ว ๑๘ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงจดจำถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้าไว้ในจิตใจในใจของท่านทั้งหลาย จงเอาถ้อยคำเหล่านี้เป็นพันธที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญจงเป็นดังเครื่องหมาย ระหว่างนัยน์ตาของท่าน ๑๙ และท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่านทั้งหลาย จงพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน และเมื่อท่านเดินอยู่ตามทาง เมื่อท่านนอนลงหรือลุกขึ้น ๒๐ ท่านจงเขียนคำเหล่านี้ไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน ๒๑ เพื่ออายุของท่านและอายุของลูกหลานของท่านจะได้ยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยซูโฮวาท์ทรงปฏิญาณที่จะประทานแก่บรรพบุรุษของท่าน ๒๒ เพราะถ้าท่านระวังที่จะกระทำตามบัญญัติทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน คือรักพระเยซูโฮวาท์พระเจ้าของท่าน ดำเนินในพระมรรคาทั้งสิ้นของพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์แล้ว ๒๓ พระเยซูโฮวาท์จะทรงขับไล่บรรดาประชาชาติเหล่านี้ให้ออกไปพ้นหน้าท่านทั้งหลาย แล้วท่านจะเข้ายึดครองแผ่นดินของประชาชาติที่ใหญ่กว่า และมีกำลังมากกว่าท่าน ๒๔ ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลายจะเหยียบลงที่ใด ที่นั้นจะเป็นของท่าน อาณาเขตของท่านจะเริ่มจากถิ่นทุรกันดารไปจนถึงเลบานอน และจากแม่น้ำคือแม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงทะเลตะวันตก ๒๕ จะไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านท่านได้ เพราะพระเยซูโฮวาท์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นที่เกรงขาม และตกใจกลัวของแผ่นดินที่ท่านทั้งหลายจะเหยียบย่ำไป ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน ๒๖ ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าได้นำคำอวยพรและคำสาปแช่งมาไว้ตรงหน้าท่านทั้งหลาย ๒๗ ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยซูโฮวาท์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ท่านก็จะเป็นไปตามพรนั้น ๒๘ ถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยซูโฮวาท์พระเจ้าของท่าน แต่หันเหไปเสียจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ไปติดตามพระอื่นซึ่งท่านไม่รู้จัก ท่านก็จะไปไปตามคำสาปแช่งนั้น ๒๙ และต่อมาเมื่อพระเยซูโฮวาท์พระเจ้าของท่านนำท่านเข้าไปใน

แผ่นดินซึ่งท่านจะเข้าไปยึดครองนั้น ท่านจงตั้งคำอวยพรไว้บนภูเขาเกริซิม และตั้งคำสาปแช่งไว้บนภูเขาเออบาล ^{๓๐}ภูเขาเหล่านี้ อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ไปตามทางที่ดวงอาทิตย์ตกในแผ่นดินคนคานาอัน ผู้อาศัยอยู่ในที่ราบตรงหน้ากิลากาลูข้างที่ราบโมเรห์มิไซหรือ ^{๓๑}เพราะท่านทั้งหลายจะต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านจะยึดครองและอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ^{๓๒}ท่านจงระวังที่จะรักษากฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้”

กฎเกณฑ์และคำตัดสินต่างๆสำหรับอิสราเอลในแผ่นดินคานาอัน

๑๒ ^๑“ต่อไปนี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งท่านจะต้องระวังที่จะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานให้ท่านยึดครองตลอดวันคืนซึ่งท่านมีชีวิตอยู่ในโลก ^๒ท่านทั้งหลายจงทำลายบรรดาสถานที่ซึ่งประชาชาติที่ท่านจะยึดครองนั้นใช้เป็นที่ปรนนิบัติพระของเขา ซึ่งอยู่บนภูเขาสูงและบนเนินเขา และไต่ต้นไม้เขียวสดทุกต้น ^๓ท่านจงรื้อแท่นบูชาของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ และเผาเสารูปเคารพของเขาเสียด้วยไฟ ท่านจงฟันทำลายรูปแกะสลักอันเป็นรูปพระของเขาเสีย และลบชื่อของพระเหล่านั้นออกเสียจากที่นั้น ^๔ท่านทั้งหลายอย่ากระทำการนั้นแก่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ^๕ท่านจงแสวงหาสถานที่จากเขตแดนของบรรดาตระกูลของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงเลือก เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ไว้ คือให้เป็นที่ประทับของพระองค์ ท่านทั้งหลายจงไปเฝ้าพระองค์ที่นั่น ^๖และท่านทั้งหลายจงนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาของท่านไปที่นั่น ทั้งสิบซั๊กหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยื่นถวาย ทั้งเครื่องบูชาปฏิญาณ เครื่องบูชาตามใจสมัคร และผลรุ่นแรกที่ได้จากฝูงวัว และฝูงแพะแกะ ^๗ท่านทั้งหลายจงรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งท่านและครอบครัวของท่านจงปิติ รุ่งเรืองในบรรดากิจการซึ่งมือท่านได้กระทำนั้น ซึ่ง

พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย ^๘ท่านทั้งหลายอย่ากระทำตามบรรดากิจการที่เรากระทำอยู่ที่นี่ทุกวันนี้ คือทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง ^๙เพราะว่าท่านทั้งหลายยังไม่ถึงที่หยุดพักและถึงมรดกซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่าน ^{๑๐}แต่เมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานเป็นมรดกแก่ท่าน และเมื่อพระองค์โปรดให้ท่านพักฟื้น ศัตรูรอบข้างของท่านทั้งสิ้น ท่านจึงอยู่อย่างปลอดภัย ^{๑๑}แล้วจงไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น จงนำบรรดาสิ่งต่างๆไปด้วยซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลาย คือเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาของท่าน ทั้งสิบซั๊กหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยื่นถวาย ทั้งบรรดาเครื่องบูชาปฏิญาณที่ดีที่สุดซึ่งท่านได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ ^{๑๒}และท่านทั้งหลายจงปิติว่าเรึ่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านทั้งหลายและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทั้งทาสชายหญิงของท่านและคนเลวี ซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือส่วนมรดกกับท่าน ^{๑๓}ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดีอย่าถวายเครื่องเผาบูชาตามที่ทุกแห่งซึ่งท่านเห็น ^{๑๔}แต่จงถวายในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกในท่ามกลางตระกูลหนึ่งของท่าน ท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาของท่านที่นั่น และที่นั่นท่านจงกระทำทุกสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ ^{๑๕}อย่างไรก็ตาม ท่านจะฆ่าสัตว์และรับประทานเนื้อในประตูเมืองทั้งหลายของท่านตามที่ท่านปรารถนาก็ได้ ตามซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอำนวยการพระพรประทานแก่ท่านทั้งหลาย ทั้งผู้ที่สะอาดและผู้ที่มีมลทินก็รับประทานได้ อย่างที่รับประทานเนื้อละมั่งและเนื้อกวาง ^{๑๖}แต่ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานเลือดสัตว์เลย ท่านจงเทลงบนพื้นดินเหมือนเทน้ำ ^{๑๗}ส่วนสิบซั๊กหนึ่งของพืช หรือน้ำมัน หรือน้ำมัน หรือลูกจอก รุ่นแรกจากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ หรือของถวายปฏิญาณตามที่ท่านปฏิญาณไว้ หรือของถวายตามใจสมัคร หรือของที่ท่านนำมายื่นถวาย ท่านทั้งหลายอย่ารับประทาน

ภายในประตูเมืองของท่าน ^{๑๘} แต่ว่าท่านจงรับประทานของเหล่านี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ทงตัวท่านและบุตรชายบุตรสาวของท่านชายหญิงของท่าน และคนเลวีผู้อยู่ภายในประตูเมืองของท่าน และท่านจงปิติว่าเรึ่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในบรรดากิจการซึ่งมือท่านได้กระทำนั้น ^{๑๙} ท่านจงระวังอย่าทอดทิ้งคนเลวีตราบเท่าวันที่ท่านอาศัยอยู่ในโลก ^{๒๐} เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่านแล้วนั้น และท่านกล่าวว่า ‘เราจะกินเนื้อสัตว์’ เพราะพวกท่านอยากรับประทานเนื้อสัตว์ ท่านจะรับประทานเนื้อตามใจปรารถนาของท่านได้ ^{๒๑} ถ้าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่นนั้นห่างจากท่านเกินไป ท่านจงฆ่าสัตว์จากฝูงวัวฝูงแพะแกะของท่านแกะ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้แล้วนั้น ท่านจงรับประทานในประตูเมืองของท่านตามที่ใจของท่านปรารถนาเถิด ^{๒๒} ท่านจะรับประทานได้อย่างที่ท่านรับประทานเนื้อละมั่งหรือเนื้อกวาง ทั้งผู้ที่มลทินและผู้ที่สะอาดด้วยก็รับประทานได้ ^{๒๓} แต่พึงแน่ใจว่าท่านไม่รับประทานเลือดสัตว์เลย เพราะเลือดเป็นชีวิตของมัน ท่านอย่ารับประทานชีวิตพร้อม กับ เนื้อ ^{๒๔} ท่านอย่ารับประทานเลือด แต่ท่านจงเทเลือดลงบนดินอย่างเทน้ำ ^{๒๕} ท่านอย่ารับประทานเลือด เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเริญเป็นสุข เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้อง ตามสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ^{๒๖} แต่สิ่งบริสุทธิ์ซึ่งเป็นส่วนกำหนดจากท่านและของปฏิญาณของท่านนั้น ท่านจงนำไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ ^{๒๗} และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งเนื้อและเลือดบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงเทเลือดแห่งเครื่องสัตวบูชาลงบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ส่วนเนื้อนั้นท่านรับประทานได้ ^{๒๘} จงระวังที่จะพึงบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเริญ

เป็นนิตย์ เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ประเสริฐและถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ^{๒๙} เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะจัดประชากรชาติซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้นออกไปให้พ้นหน้าท่าน และท่านก็ยึดครองเข้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ^{๓๐} จงระวังตัวว่าท่านจะไม่หลงติดตามเขา ภายหลังจากที่ เขาถูกทำลายต่อหน้าท่าน แล้วนั้น และจะไม่ไต่ถามเรื่องพระของเขาโดยกล่าวว่า ‘ประชากรชาตินั้นมีสการพระของเขาอย่างไร เพื่อเราจะกระทำด้วย’ ^{๓๑} ท่านอย่ากระทำอย่างนั้นแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง พวกเขาก่อทำสิ่งนั้นต่อพระทั้งหลายของเข แม้แต่บุตรชายและบุตรสาวของเขา เขาก็เผาด้วยไฟบูชาแด่พระของเขา ^{๓๒} ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ นั้น จงระวังที่จะกระทำตาม ท่านอย่าเพิ่มอะไรเข้าหรือตัดอะไรออกไปจากสิ่งเหล่านั้น”

คำตัดเตือนเรื่องผู้พยากรณ์เท็จ

๑๓ ^๑ “ถ้า ใน หมู่ พวก ท่าน เกิด มี ผู้พยากรณ์ หรือ ผู้ ผัน เห็น เหตุการณ์ขึ้น และ สำแดง หมายถึง สำคัญ หรือ การมหัศจรรย์ แก่ ท่าน ^๒ และ หมายถึง สำคัญ หรือ การมหัศจรรย์ซึ่งเขาบอกท่านนั้นสำเร็จจริง ถ้า เขากล่าว ว่า ‘ให้ เรา ติดตาม พระ อื่น กันเถิด’ ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก ‘และให้เรา มาปรนนิบัติ พระ นั้น’ ^๓ ท่านอย่า เชื่อ พัง คำ ของ ผู้พยากรณ์หรือผู้ ผัน เห็น เหตุการณ์คนนั้น เพราะ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ลองใจ ท่านดู เพื่อให้ ทรงทราบ ว่า ท่าน ทั้ง หลาย รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านหรือไม่ ^๔ ท่านทั้งหลาย จงดำเนินตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และยำเกรงพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และ เชื่อ พัง พระสุรเสียง ของ พระองค์ และท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และ ดิตสนิทอยู่ กับพระองค์ ^๕ แต่ผู้พยากรณ์หรือผู้ ผัน เห็น เหตุการณ์คนนั้นต้องมีโทษถึงตาย เพราะว่า เขา ได้ สั่งสอน ให้ กบฏ ต่อ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงนำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ และทรง ใ้ ท่าน ออกจาก เรือนทาส เขากระทำให้ท่านทิงหนทางซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านบัญชาให้ท่านดำเนิน

ตามเสีย ดังนั้นแหละท่านจะต้องล้างความชั่ว เช่นนี้จากท่ามกลางท่าน ^๖ ถ้าพี่ชายน้องชาย ของ ท่าน มารดาเดียวกัน กับ ท่าน หรือ บุตรชายบุตรสาวของท่าน หรือภรรยาที่อยู่ ใน อ้อมอก ของ ท่าน หรือ มิตรสหาย ร่วมใจ ของ ท่าน ชักชวนท่านอย่างลับๆว่า 'ให้เราไป ปรนนิบัติ พระ อื่น กัน เกิด' ซึ่ง เป็น พระ ที่ ท่าน เอง หรือ บรรพบุรุษ ของ ท่าน ไม่รู้ จัก ^๗ เป็นพระบางองค์ของชนชาติทั้งหลายซึ่งอยู่รอบท่าน ไม่ ว่า ไกลหรือใกล้ จากสุดปลายแผ่นดินโลกข้างนี้ถึงที่สุดปลายโลกข้างโน้น ^๘ ท่านอย่ายอมตามหรือเชื่อฟังเขา อย่าให้ นัยน์ตาของท่านเมตตาปราณีเขา ท่านอย่าไว้ชีวิตเขา หรืออย่าช้อนเขาไว้เลย ^๙ ท่านจง ประหารชีวิตเขาเสียเป็นแน่ ท่านควรลงมือ ก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย และต่อไปให้ บรรดาประชาชนร่วมมือด้วย ^{๑๐} ท่านจงเอา หินขว้างเขาให้ตาย เพราะเขาแสวงหาช่องที่จะพาท่านไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่าน ผู้ทรงพาท่านออกจาก แผ่นดิน อียิปต์ ออกจาก เรือรบ ทาส ^{๑๑} และ คน อิสราเอล ทั้ง ปวง จะ ฟัง และ ยำเกรง ไม่ กระทำ ความ ชั่ว เช่นนี้ท่ามกลางท่านทั้งหลายอีกเลย ^{๑๒} ถ้า ท่านทั้งหลายได้ยินว่า ในหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใด ซึ่ง พระ เย โฮวาห์พระเจ้า ของ ท่าน ประทานให้ท่านอาศัยอยู่นั้น ^{๑๓} มีบางคนที่เป็นคนอันธพาลได้ออกไปจากท่ามกลางท่าน ชักชวนชาวเมืองนั้นว่า 'ให้เราไปปรนนิบัติ พระ อื่น กัน เกิด' ซึ่ง เป็น พระ ที่ ท่าน ไม่รู้ จัก ^{๑๔} ท่าน ทั้ง หลาย จง สอบถาม และ อุตสาหะ ค้นหาและถามดูอย่างระมัดระวัง และดูเถิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่ง ที่ นำ สะอิดสะเอียน นั้น มี คน กระทำ กัน อยู่ ใน หมู่พวกท่าน ^{๑๕} ท่านจงฆ่า ชาวเมืองนั้น เสียด้วยคมดาบ ทำลายเสียให้สิ้นเชิงด้วย คมดาบ ทั้งคนทั้งหลายที่อาศัยในเมืองนั้น และ ผู้ส่งสัตว์ด้วย ^{๑๖} ท่านจงเก็บข้าวของทั้ง สิ้น ใน เมืองนั้น ไปกองไว้ที่กลางถนน และเผาเมืองนั้นกับบรรดาข้าวของในเมืองนั้น เสียด้วยไฟ เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่าน ให้เมืองนั้นร้างอยู่เป็นนิรันดร์ อย่าสร้าง ขึ้นมาใหม่อีกเลย ^{๑๗} อย่าให้ของต้องห้ามนั้น มาติดพันมือของท่าน เพื่อว่าพระเยโฮวาห์จะ ทรงหันจากพระพิโรธยิ่งของพระองค์ และ ทรง สำแดง พระกรุณาคุณต่อท่าน และ ทรง เมตตาท่าน ให้ท่านทวีมากขึ้น ดังที่พระองค์

ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านนั้น ^{๑๘} เมื่อ ท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่าน คือรักษาพระบัญญัติ ทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ ในวันนี้ และกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน”

คำสั่งสอนเรื่องอาหาร

๑๔ ^๑ “ท่านทั้งหลาย เป็นบุตรของ พระ เย โฮวาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ท่านอย่าเชื่อคน เนื้อ ตัว เอง หรือ กระทำ หน้า ผาก ให้ โสโครก เพื่อ คน ตาย ^๒ เพราะ ท่าน ทั้ง หลาย เป็นชนชาติบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของ ท่าน และ พระ เย โฮวาห์ ทรง เลือก จาก ประชาชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลกให้เป็น ชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ^๓ ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานสิ่งพึงรังเกียจใดๆเลย ^๔ สัตว์ที่รับประทานได้มีดังต่อไปนี้ คือ วัว แกะ แพะ ^๕ กวาง ละมั่ง อีเก้ง แพะป่า สมัน โคป่า และแกะป่า ^๖ ท่านรับประทานสัตว์ทุก ชนิดที่แยกกีบ และกีบผ่าออกเป็นสอง และ เคี้ยวเอื้องนั้นได้ ^๗ อย่างไรก็ตามในจำพวก สัตว์ทั้งหลายที่เคี้ยวเอื้องหรือมีกีบผ่า ท่านอย่ารับประทานสัตว์ต่อไปนี้คือ อูฐ กระต่าย ตัวกระจงผา เพราะว่สัตว์เหล่านี้เคี้ยวเอื้อง แต่กีบไม่ผ่า จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน ^๘ และ หมูด้วยเพราะหมูมีกีบแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึง เป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน ท่านอย่ารับประทาน เนื้อ ของ มัน และ ซาก ของ มัน ท่านก็อย่า เตะต้อง ^๙ ในบรรดาสัตว์น้ำทั้งสิ้นท่านรับประทานสัตว์เหล่านี้ได้ คือ สัตว์ใดๆที่มีครีบ และเกล็ด ท่านรับประทานได้ ^{๑๐} แต่ สัตว์ ใดๆที่ไม่มีครีบและเกล็ดท่านอย่ารับประทาน เป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน ^{๑๑} นกสะอาดทุกชนิด ท่านรับประทานได้ ^{๑๒} แต่นกเหล่านี้ท่านอย่า รับประทานคือ นกอินทรี นกแร้งหนวดแพะ นกออก ^{๑๓} นกเหยี่ยวหางยาว นกเหยี่ยวดำ นกแร้ง ตาม ชนิด ของ มัน ^{๑๔} บรรดานก แก ตามชนิดของมัน ^{๑๕} นกเค้าแมว นกเค้าโม่ง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาตามชนิดของมัน ^{๑๖} นกเค้าแมวเล็ก นกที่ตีท่อน นกอีโถง ^{๑๗} นก กระทุง แร้ง และ นก อ้ายจัว ^{๑๘} นกกระสา ดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว ^{๑๙} แมลงมีปีกทุกชนิดเป็นสัตว์ มลทินแก่ท่าน อย่ารับประทานเลย ^{๒๐} สัตว์ มีปีก ที่ สะอาด ทุก ชนิด ท่านรับประทานได้

๒๑ ท่านอย่ารับประทานสัตว์ชนิดใดที่ตายเอง ท่านจะให้ แก่คนต่างด้าว ที่อยู่ภายในประตูเมือง ของท่านรับประทานก็ได้ หรือท่านจะขายให้แก่คนต่างประเทศก็ได้ เพราะว่าท่านเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์แต่พระเยซูฮาวห์พระเจ้า ของท่านทั้งหลาย ท่านอย่าดื่มลูกแพะด้วย นานนมแม่ของมันเลย ๒๒ ผลได้เป็นปีๆจากพืช ในนา ของท่านนั้น ท่านจงถวายสิบชักหนึ่ง ๒๓ ท่าน จง รับ ประทาน สิบ ชัก หนึ่ง ที่ ได้ จาก ข้าวหรือน้าองุ่นของท่าน หรือน้ำมันของท่าน และ ผล รุ่งแรก จาก ผู่ ง วัว และ ผู่ ง แพะ แกะ ของท่าน ต่อพระพักตร์พระเยซูฮาวห์พระเจ้า ของท่านในสถานที่ซึ่ง พระองค์จะทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระนาม ของ พระองค์สถิต ที่นั้น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรง พระเยซูฮาวห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเสมอ ๒๔ ถ้าระยะทางไกลเกินไป ท่านไม่สามารถนำ สิบชักหนึ่งมาได้ ในเมื่อพระเยซูฮาวห์พระเจ้า ของท่านอวยพรแก่ท่าน เพราะว่าสถานที่ซึ่ง พระเยซูฮาวห์พระเจ้าของท่านจะ ทรง เลือก เพื่อเป็นที่ตั้งพระนาม ของพระองค์นั้น อยู่ ห่างไกลจากท่านเกินไป ๒๕ ท่านจงขายของ นั้นเอาเงิน และห่อเงินถือไว้ และไปยังสถานที่ซึ่ง พระเยซูฮาวห์พระเจ้า ของท่านจะ ทรง เลือกไว้ ๒๖ และเอาเงินนั้นซื้อสิ่งใดๆที่ท่านปรารถนา จะเป็นวัว แกะ หรือน้าองุ่นหรือ สุนัขและสิ่งใดๆที่ท่านปรารถนา และท่านจง รับประทานที่นั้นต่อพระพักตร์พระเยซูฮาวห์ พระเจ้าของท่าน และจงปีติรำเริงทั้งตัวท่าน และครอบครัวของท่านด้วย ๒๗ ท่านทั้งหลาย อย่าทอดทิ้งคนเลวีซึ่งอยู่ในประตูเมือง ของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดก กับท่าน ๒๘ พอครบสามปีทุกที่ที่ท่านทั้งหลาย จงนำสิบชักหนึ่งจากพืชผลที่ได้ในปีนั้น มา สะสมไว้ภายในประตูเมือง ของท่าน ๒๙ คน เลวี (เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับ ท่าน) และคนต่างด้าวและลูกกำพร้าพ่อและ แม่ม่าย ผู้ซึ่งอยู่ในประตูเมืองของท่าน จะ ได้ มา รับ ประทาน อย่าง อิ่ม หนา เพื่อ ว่า พระเยซูฮาวห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยการ พระพรแก่บรรดา กิจการซึ่ง มีของของท่านทั้งหลายได้กระทำนั้น”

การปลดปล่อยทุกๆเจ็ดปี

๑๕ “ทุกๆสิ้นเจ็ดปีท่านทั้งหลายต้องมี การปลดปล่อย ๒ ให้กระทำการปลด

ปล่อยดังนี้ เจ้าหนี้ทุกคนจะต้องยกสิ่งที่ตน ให้เพื่อนบ้านยืมไปนั้นเสีย อย่าทวงสิ่งนั้นคืน จากเพื่อนบ้านหรือพี่น้องของตนเลย เพราะว่า ได้ ประกาศการปลดปล่อยของพระเยซูฮาวห์แล้ว ๓ ท่านทั้งหลายจะทวงจากคนต่าง ประเทศคืนได้ แต่ถ้ามีสิ่งใดของท่านซึ่งอยู่กับพี่น้องก็ให้มือของท่านปล่อยไป ๔ ยกเว้น เมื่อไม่มีคนยกจนในหมู่พวกท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระเยซูฮาวห์จะทรงอำนวยการพระพร แก่ท่านในแผ่นดิน ซึ่งพระเยซูฮาวห์พระเจ้า ของท่านประทานให้ท่านเป็นมรดกยึดครอง นั้น ๕ ถ้าท่านเพียงแต่เชื่อฟังพระสุรเสียงของ พระเยซูฮาวห์พระเจ้าของท่าน ฟังระวังที่จะ กระทำตามพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้า ได้บัญชาท่านในวันนี้ ๖ เพราะพระเยซูฮาวห์ พระเจ้าของท่านจะ ทรง อำนวยการ พระพร ท่าน ดังที่พระองค์สัญญาต่อท่านนั้น ท่านทั้งหลาย จะให้ ประชาชาติ หลายชาติ ยืม ของ ท่าน แต่ท่านอย่ายืม ของเขาเลย ท่านทั้งหลาย จะปกครองอยู่เหนือหลายประชาชาติ แต่เขา ทั้งหลาย จะไม่ปกครองเหนือท่าน ๗ ถ้าใน ท่ามกลางท่านทั้งหลาย มีคนจนสักคนหนึ่ง เป็น พี่น้อง ของ ท่าน อยู่ใน ประตู เมือง ใดๆ ในแผ่นดินซึ่งพระเยซูฮาวห์พระเจ้าของ ท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่ามีใจแข็ง หด มือของท่านไว้เสียต่อหน้าพี่น้องของท่านที่ ยากจนนั้น ๘ แต่ท่านทั้งหลายจงยื่นมือของ ท่านอย่างใจกว้างให้เขา และให้เขายืม ข้าว ของพอแก่ความต้องการของเขา ไม่ว่าจะ เป็น ข้าวของสิ่งใดๆ ๙ จงระวังให้ดีเกรงว่าจะมี ความคิดในจิตใจชั่วของท่านว่า ‘ปีที่เจ็ด ปี ที่จะต้องปลดปล่อยมาถึงแล้ว’ และตาท่าน ก็ริษยาต่อพี่น้องของท่าน ท่านจึงไม่ยอมให้ อะไรเขาเลย และเขาจะร้องทูลพระเยซูฮาวห์ เรื่องท่าน นานปีจะตกแก่ท่าน ๑๐ ท่านจงให้ เขา และเมื่อให้เขาแล้วอย่ามีจิตคิดเสียตาย เพราะเหตุนี้พระเยซูฮาวห์พระเจ้าของท่านจะ ทรงอำนวยการพระพรแก่ท่านในบรรดา กิจการ ทั้งสิ้นของท่าน ไม่ว่าท่านจะลงมือกระทำ สิ่งใด ๑๑ เพราะว่าคนจนจะไม่หมดไปจาก แผ่นดิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่าน ว่า ‘ท่านต้องยื่นมือให้อย่างใจกว้างต่อพี่น้อง ของท่าน คือต่อคนยากจนคนขัดสนซึ่งอยู่ ในแผ่นดินของท่าน’ ๑๒ ถ้าพี่น้องของท่านซึ่งเป็นคนฮีบรูไม่ว่าชายหรือหญิง ที่เขาขายไว้ แก่ท่าน จงให้ปรนนิบัติท่านหกปี เมื่อถึงปีที่

เจ็ดก็ให้ปล่อยเขาเป็นอิสระพ้นไปจากท่าน^{๑๓} และเมื่อท่านปล่อยเขาเป็นอิสระไปจากท่าน ท่านอย่าปล่อยเขาไปมือเปล่า^{๑๔} ท่านจงมีใจกว้างขวางจัดของให้แก่เขา เป็นของจากฝูงแพะแกะของท่าน จากลานนวดข้าวของท่าน และจากบ่ออ่างุ่นของท่าน ท่านขอให้แก่เขาตามสมควรตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน^{๑๕} ท่านจงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงไถ่ท่านไว้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาเรื่องนี้แก่ท่านในวันนี้^{๑๖} แต่ถ้าทาสนั้นจะกล่าวแก่ท่านว่า ‘ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่าน’ เพราะเขารักท่านและครอบครัวของท่าน เพราะเขาอยู่กับท่านสบายดี^{๑๗} จงเอาเหล็กแท่งโบหูของเขาให้ทะลุไปติดกับประตูเรือน ดังนี้เขาจะเป็นทาสของท่านตลอดไป ท่านจงกระทำเช่นนี้แก่ทาสหญิงด้วย^{๑๘} เมื่อท่านปล่อยเขาให้เป็นอิสระนั้นท่านอย่ารู้สึกหนักอกหนักใจ เพราะว่าเขาได้รับใช้ท่านมาหกปีด้วยมีค่าแรงมากกว่าลูกจ้างเป็นสองเท่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในการที่ทรงกระทำนั้น^{๑๙} สัตว์ตัวผู้หรือสัตว์ตัวเมียที่เกิดในฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะนั้น ท่านทั้งหลายจงถวายไว้แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าใช้วัวหว่านทำงาน หรือตัดขนจากแกะหว่าน^{๒๐} ท่านและครอบครัวของท่านจงรับประทานสัตว์หว่านนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทุกๆปี ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกำหนดไว้^{๒๑} แต่ถ้าสัตว์นั้นมีตำหนิใดๆคือขาเกหรือตาบอด หรือมีตำหนิเลวร้ายอย่างใด ท่านอย่าถวายบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน^{๒๒} ท่านจงรับประทานสัตว์นั้นภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งผู้ที่มลทินและผู้ที่สะอาดด้วยก็รับประทานได้ ดังว่าเป็นละมั่งหรือกวาง^{๒๓} เพียงแต่ท่านอย่ารับประทานเลือดของมันเท่านั้น ท่านจงเทออกทิ้งบนดินเหมือนเถ้า^{๒๔}”

เทศกาลปัสกาและขนมปังไร้เชื้อ

๑๖ “ท่านจงถือเดือนอาบีบ ท่านทั้งหลายจงถือปัสกาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะว่าในเดือนอาบีบนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านออกจากอียิปต์ในเวลากลางคืน^๑ และท่าน

จงถวายปัสกา เป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จากฝูงแพะแกะหรือฝูงวัว ณ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น^๒ อย่ารับประทานขนมปังมีเชื้อกับปัสกา ตลอดเจ็ดวันท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อ เป็นขนมปังแห่งความทุกข์ใจ เพราะท่านจะหนีออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อท่านจะระลึกถึงวันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นตลอดชีวิตของท่าน^๓ ตลอดเจ็ดวันนั้นอย่าให้เห็นเชื้อขนมภายในอาณาเขตประเทศของท่านหรือเนื้อสัตว์ซึ่งท่านได้บูชาในเวลานั้นวันแรกเหลืออยู่ตลอดคืนจนเช้าวันรุ่งขึ้น^๔ ท่านทั้งหลายอย่าถวายปัสกาภายในประตูเมืองใดๆซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประทานแก่ท่าน^๕ แต่ท่านจงถวายปัสกา ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น ในเวลาเย็นเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว ในเวลาเดียวกับที่ท่านออกจากอียิปต์^๖ ท่านจงทำให้สูงและรับประทานในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ พอรุ่งเช้าท่านจงกลับไปสู่เต็นท์ของท่าน^๗ ท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นประมุขอันศักดิ์สิทธิ์ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ

เทศกาลสัปดาห์

^๘ ท่านทั้งหลายจงนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์ จงตั้งต้นนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์เริ่มด้วยวันแรกที่ท่านเอาเคียวเกี่ยวข้าว^๙ ท่านทั้งหลายจงถือเทศกาลสัปดาห์ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ด้วยการถวายตามใจสมัครจากมือของท่าน ซึ่งท่านจะถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน^{๑๐} ท่านจงปีติรำเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและบุตรชายหญิงของท่าน ทั้งทาสชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลวีซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งคนต่างด้าว เด็กกำพร้าพ่อและแม่ม่ายซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น^{๑๑} ท่านพึงจำไว้ว่า

ท่านเคยเป็นทาสในอียิปต์ ท่านพึงระวังที่จะ ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เหล่านี้

เทศกาลอยู่เพิง

๑๓ ท่านจงถือเทศกาลอยู่เพิงเจ็ดวัน เมื่อ ท่านเก็บรวบรวมพืชผลของท่านจาก ลาน นวดข้าว และจากบ่อ ย่างุ่นของท่าน แล้ว ๑๔ ในกาลเลี้ยงนั้นท่านจงปิดรั้วเรียง ทั้งท่าน และบุตรชายหญิงของท่าน และทาสชาย หญิงของท่าน ทั้งคนเลวี และคนต่างด้าว ทั้งเด็กกำพร้าพ่อและแม่ ม่ายซึ่งอยู่ใน ปรระตูเมืองของท่าน ๑๕ ท่านจงถือเทศกาล นั้นแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเจ็ดวัน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะ ทรงอำนวยการแก่พืชผลทั้งหลายของ ท่าน และแก่ผลงานทั้งสิ้นที่มือท่านกระทำ เพื่อว่าท่านจะมีแต่ความปิติยินดี

บรรดาผู้ชายจะต้องเข้าเฝ้า พระเจ้าปีละสามครั้ง

๑๖ บรรดาผู้ชายทั้งสิ้นจะต้องเข้ามา เฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านปีละสามครั้ง ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ คือ ณ เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง อย่านำเขาไปเฝ้าพระเยโฮวาห์มือเปล่า ๑๗ ให้ทุกคนถวายตามความสามารถของเขา ตามส่วนพระพรที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่าน

ผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ต่างๆ

๑๘ ท่านทั้งหลายจงเลือกตั้งผู้พิพากษาและ เจ้าหน้าที่ตามบรรดาปรระตูเมืองของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ตามตระกูลคนของท่าน ให้เขาพิพากษา ประชาชนตามความยุติธรรม ๑๙ ท่านอย่ากระทำให้เสียความยุติธรรมอย่าลำเอียงอย่ารับสินบน เพราะว่าสินบนทำให้ตาของคนมีปัญญามืดมัวไป และกลับคติของคนชอบธรรมเสีย ๒๐ ท่านจงติดตามความยุติธรรมเท่านั้น เพื่อท่านจะมีชีวิตและสืบมรดกในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ๒๑ ท่านทั้งหลายอย่าปลุกต้นไม้อื่นๆ ใช้เป็นเสา รูปเคารพ ข้างแท่นบูชาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

ซึ่งท่านจะสร้างไว้ ๒๒ และท่านอย่าตั้งเสา คักคิลิทธิ เป็นรูปเคารพ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรังเกียจ”

จงถวายเฉพาะสิ่งดีที่สุดแด่พระเจ้า

๑๗ “ท่านทั้งหลายอย่านำวัว ผู้ หรือแกะ ที่มีตำหนิหรือความพิการใดๆ เป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

จงเอาหินขว้างคนโง่ รูปเคารพเสียให้ตาย

๒ ภายใต้ปรระตูเมืองใดๆของท่านทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านนั้น ถ้าพบว่ามีแทมกลางพวกท่าน มีชายหรือหญิงคนใดกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านโดยละเมิดพันธสัญญาของพระองค์ ๓ และไปปรนนิบัติพระอื่น และนมัสการพระเหล่านั้น หรือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรืออันใดที่เป็นบริวารท้องฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ห้ามไว้ ๔ มีคนมาบอกท่านแล้วและท่านก็ได้ยิน และได้สอบถามอย่างขะมักเขม้น และดูเถิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำการในอิสราเอล ๕ ท่านจงนำชายหรือหญิงผู้กระทำความชั่วร้ายนั้นมาที่ปรระตูเมือง และท่านจงเอาหินขว้างชายหรือหญิงนั้นเสียให้ตาย ๖ ผู้ที่ถูกกล่าวโทษถึงตายนั้น ให้มีพยานสองหรือสามปาก ยืนยันว่าผู้นั้นมีความผิด จึงให้ปรับโทษถึงตายได้ ๗ อย่าลงโทษผู้ใดถึงตายด้วยพยานปากเดียว ๘ ผู้ที่เป็นพยานต้องลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย ต่อไปคนทั้งปวงจึงร่วมมือด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน

จงให้คนเลวีซึ่งเป็นบุตรโหด พิพากษาเรื่องต่างๆ

๙ ถ้าคดีใดเกิดขึ้นเป็นเรื่องยากที่จะตัดสินได้ว่าเป็นคดีฆ่าคนตายโดยเจตนาหรือไม่ เป็นคดีเกี่ยวกับการเกี่ยงกรรมสิทธิในทรัพย์ เป็นคดีทำร้ายร่างกาย เป็นคดีใดๆซึ่งโต้แย้งกันภายในปรระตูเมืองของท่าน ท่านจงลุกขึ้นพากันไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ ๑๐ จงไปหา

คนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิต และไปหาผู้พิพากษาประจำการในสมัยนั้น ท่านจงปรึกษาหารือกับเขา และเขาจะชี้แจงให้ท่านทราบถึงคำตัดสิน^{๑๐} แล้วท่านจงกระทำตามคำแนะนำซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน จากสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกนั้น และท่านจงระวังกระทำตามทุกสิ่งซึ่งเขาแนะนำท่าน^{๑๑} ท่านจงกระทำตามคำแนะนำจากพระราชบัญญัติซึ่งเขาให้แก่ท่าน และกระทำตามคำตัดสินซึ่งเขาได้สั่งท่าน ท่านทั้งหลายอย่าหันเหไปจากคำตัดสินซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน อย่าหันไปทางขวามือหรือซ้ายมือ^{๑๒} ผู้ใดที่บังอาจมิได้กระทำตาม คือไม่ได้เชื่อฟังปุโรหิตผู้ที่ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่นั่น หรือเชื่อฟังผู้พิพากษาผู้หนึ่งต้องตาย ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากอิสราเอล^{๑๓} และประชาชนทั้งหลายจะได้ยินและยำเกรง และมีได้ชัดขึ้นต่อไปอีก

การเลือกกษัตริย์สำหรับคนอิสราเอล

^{๑๔}เมื่อท่านมาถึงแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านถือกรรมสิทธิ์อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น แล้วท่านจะกล่าว ว่า ‘เราจะตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเราเหมือนประชาชาติอื่นซึ่งอยู่รอบเรา’^{๑๕} ก็จงตั้งผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้ เป็นกษัตริย์เหนือท่าน คือตั้งผู้หนึ่งผู้ใดในพวกพี่น้องของท่านให้ เป็นกษัตริย์เหนือท่าน ท่านอย่าตั้งคนต่างด้าวซึ่งมิใช่พี่น้องของท่านให้อยู่เหนือท่าน^{๑๖} แต่อย่าให้ผู้หนึ่งมีม้าของตนเองมากเกินไป หรือเป็นเหตุให้ประชาชนกลับไปอียิปต์เพื่อจะมีม้ามากมาย เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘เจ้าทั้งหลายจะไม่ได้กลับไปทางนั้นอีกเลย’^{๑๗} และอย่าให้ผู้หนึ่งมีภรรยา มาก เกรงว่าจิตใจของเขาจะหันเหไปเสีย หรืออย่าให้มีเงินมีทองเป็นของตนเองอย่างมากมาย^{๑๘} เมื่อผู้หนึ่งนั่งบัลลังก์ในราชอาณาจักร ก็ให้ผู้หนึ่งคัดลอกพระราชบัญญัตินี้ไว้ในหนังสือเพื่อประโยชน์แก่ตนเอง จากหนังสือซึ่งอยู่ตรงหน้าพวกปุโรหิตที่เป็นคนเลวี^{๑๙} ให้พระราชบัญญัตินั้นอยู่กับผู้หนึ่ง และให้เขาอ่านอยู่เสมอตลอดชีวิตของตน เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา โดยรักษาบรรดาถ้อยคำใน

พระราชบัญญัตินี้และกฎเกณฑ์เหล่านี้และกระทำตาม^{๒๐} เพื่อว่าจิตใจของเขาจะมีได้พองขึ้นสูงกว่าพี่น้องของตน และเพื่อเขาเองจะมีได้หนีเหจากพระราชบัญญัติไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ เพื่อเขาจะได้ปกครองราชอาณาจักรของเขาอยู่ได้นาน ทั้งตนเองและลูกหลานของตนในอิสราเอล”

มรดกสำหรับคนเลวีและพวกปุโรหิต

๑๘ ^๑“คนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิตและตระกูลเลวีทั้งหมด จะไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับคนอิสราเอล เขาจะรับประทานเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแต่พระเยโฮวาห์ และส่วนที่ตกเป็นของพระองค์^๒ ฉะนั้นเขาจะไม่มีมรดกในหมู่พวกพี่น้องของเขา พระเยโฮวาห์ทรง เป็น มรดก ของ เขา ตาม ที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แก่เขาแล้วนั้น^๓ ให้ส่วนต่อไปนี้เป็นส่วนที่ปุโรหิตได้อันตจากประชาชน คือส่วนที่ได้จากผู้ที่ถวายสัตวบูชาไม่ว่าจะเป็นวัวผู้หรือแกะ ก็ให้เขามอบเนื้อสันเขาหน้า เนื้อแก้มทั้งสองข้าง และเนื้อท้องให้แก่ปุโรหิต^๔ ผลรุ่นแรกของท่านคือผลข้าว ผลน้ำองุ่น ผลน้ำมัน และขนแกะรุ่นแรกที่ได้จากแกะของท่าน จงมอบให้แก่ปุโรหิต^๕ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้เลือกเขาจากตระกูลชนทั้งสิบของ ท่าน ให้ยืนปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวเขาและลูกหลานของเขาสืบต่อกันไปเป็นนิตย์^๖ ถ้าคนเลวีคนใดมาจากประตูเมืองใดในอิสราเอลอันเป็นที่อยู่ของเขา จะมายังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้ ก็ให้เขามาได้ตามใจปรารถนา^๗ แล้วเขาจะปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เช่นเดียวกับบรรดาคนเลวีพี่น้องของเขา ผู้ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่น^๘ ให้เขาได้ส่วนที่จะรับประทานเท่าๆกัน นอกเหนือจากส่วนที่เขาได้มาด้วยการขายทรัพย์สินของเขาเอง

คำตักเตือนเรื่องการไ้หัวรูปเคารพ การเป็นคนทรง การเป็นพ่อมดแม่มดและการเป็นหมอดู

^๙เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่าเรียนรู้ที่จะกระทำตามสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติเหล่านั้น

๑๐ อย่าให้มีคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านซึ่งให้บุตรชายหรือบุตรสาวของเขาลุยไฟ อย่าให้ผู้ใดเป็นคนทำนายน เป็นหมอดู เป็นหมอบายยาม ดู เหตุการณ์ หรือ เป็น นัก วิทยาคม ๑๑ เป็นหมอมผี เป็นคนทรง เป็นพอมดแม่มด หรือเป็นหมอมรยาณ ๑๒ เพราะทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านี้ย่อม เป็น ที่ สะอิดสะเอียน แต่ พระเยโฮวาห์ และด้วยเหตุจากการกระทำที่นำสะอิดสะเอียนเหล่านี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งหลาย จึง ทรง ชูบัล เขากออกไปจากเมืองหน้าท่าน ๑๓ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนปราศจากตำหนิต่อ พระพิภคร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ๑๔ เพราะวาประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งท่านกำลังจะยึดครองนั้นเชื่อฟังหมอดู และพวกโหร แต่ส่วนตัวท่านนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านไม่ทรงยินยอมให้ท่านกระทำเช่นนั้น

คำพยากรณ์ถึงพระเยซูคริสต์ผู้เป็นผู้พยากรณ์ยิ่งใหญ่

๑๕ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้พยากรณ์อย่าง ข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังเขา ๑๖ อย่างที่ท่านปรารถนาจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่โฮเรบในวันประชุมเมื่อท่านกล่าวว่า ‘อย่าให้ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า หรือได้เห็นเปลืองมีมานอีกเลยเกรงว่าข้าพเจ้าจะตายเสีย’ ๑๗ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘ซึ่งเขาพูดมาเช่นนั้น ก็คืออยู่ ๑๘ เราจะ โปรดให้บังเกิดผู้พยากรณ์อย่างเจ้าในหมู่พวกพี่น้องของเขา และเราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา และเขาจะกล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเขาไว้ นั้นแก่ประชาชนทั้งหลาย ๑๙ ต่อมาผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ซึ่งผู้พยากรณ์กล่าวในนามของเรา เราจะกำหนดโทษผู้นั้น

คำตักเตือนเรื่องผู้พยากรณ์เท็จ (มธ ๗:๑๕-๑๖)

๒๐ แต่ผู้พยากรณ์คนใดบังอาจกล่าวคำในนามของเราซึ่งเรามีได้บัญชาให้กล่าวหรือผู้นั้นกล่าวในนามของพระอื่น ผู้พยากรณ์นั้นต้องมีโทษถึงตาย’ ๒๑ และถ้าท่านนึกในใจว่า ‘ทำอย่างไรเราจึงจะรู้พระวจนะที่พระเยโฮวาห์ยังมีได้ตรัสนั้นได้’ ๒๒ เมื่อผู้พยากรณ์

กล่าวคำในพระนามของพระเยโฮวาห์ ถ้ามิได้เป็นไปจริงตามถ้อยคำของผู้กล่าว ถ้อยคำนั้นมิได้เป็นพระวจนะที่พระเยโฮวาห์ตรัส ผู้พยากรณ์นั้นบังอาจกล่าวเอง ท่านทั้งหลายอย่าเกรงกลัวเขาเลย”

เมืองลี้ภัย

๑๙ “เมื่อ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของประชาชนชาติ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินของเขาแก่ท่าน และท่านทั้งหลายยึดครองและเข้าไปอาศัยอยู่ในหัวเมือง และในบ้านเรือนของเขาเหล่านั้น ๒ ท่านจงแยกเมืองไว้สามเมืองสำหรับพวกท่านทั้งหลายในท่ามกลางแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้า ของท่านประทานแก่ท่าน เป็นกรรมสิทธิ์นั้น ๓ ท่านจงจัดเตรียมให้มีทาง และจงแบ่งอาณาเขตแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้า ของท่านประทานแก่ท่าน เป็นกรรมสิทธิ์นั้น ออก เป็น สาม ส่วน เพื่อว่าผู้ใดที่ได้ฆ่าคนแล้วจะหลบหนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้ ๔ ต่อไปนี้เป็นเรื่องของคนฆ่าคนผู้ที่หนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้และรอดชีวิตอยู่ คือผู้ใดที่ได้ฆ่าเพื่อนบ้านของตนโดยมิได้เจตนา โดยมิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน ๕ อาทิเช่น ชายคนหนึ่งเข้าไปในป่าพร้อมกับเพื่อนบ้านของเขา เพื่อจะตัดไม้เมื่อเขาเหวี่ยงขวานเพื่อจะโค่นต้นไม้ลง หัวขวานหลุดจากด้ามถูกเพื่อนบ้านของเขาและคุณนั้นก็ถึงตาย ก็ให้เขาหนีไปยังเมืองเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่ง และรอดตายได้ ๖ ด้วยเกรงว่าผู้ฆาตกลโหดกำลัง โกรธจัด จะไล่ตามชายผู้ฆ่าคนคนนั้นทัน เพราะหนทางไกลแล้วฆ่าเขาเสีย แม้ว่าชายผู้นั้นไม่มีโทษถึงตาย เพราะเขามีได้เกลียดชังเพื่อนบ้านของเขาแต่ก่อน ๗ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า ให้ท่านจัดแยกหัวเมืองไว้สามหัวเมือง ๘ และถ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ได้ ทรง ปฏิญาณไว้ กับบรรพบุรุษของท่าน และประทานแผ่นดินทั้งสินซึ่งพระองค์ทรงสัญญาจะประทานแก่บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน ๙ ถ้าท่านได้ระวังที่จะรักษาบัญญัติทั้งหมดนี้ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้บัญชาท่านในวันนี้ โดยที่ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินอยู่ในพระมรรคาของ

พระองค์เสมอ แล้วท่านจงเพิ่มหัวเมืองอีกสามหัว เมืองนอกจากสามหัว เมืองเหล่านั้น ๑๐ ด้วยเกรงว่าโลหิตที่ไร้ความผิดจะตกในแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ประทานแก่ท่าน เป็นมรดก และท่านทั้งหลายจึงต้อง รับผิดชอบโลหิตนั้น ๑๑ แต่ ถ้าผู้ใดเกลียดชัง เพื่อนบ้านของตน และฆูมคอยดักเขาอยู่และได้ลอบตีเขาถึงความตาย แล้วชายผู้นั้นก็หนีเข้าไปในหัวเมืองเหล่านั้นเมืองใดเมืองหนึ่ง ๑๒ แล้วพวกผู้ใหญ่ในเมืองของชายผู้นั้นจะส่งคนให้ไปจับตัวชายผู้นั้นมาจากที่นั่น และส่งตัวเขาไว้ในมือผู้อาฆาตโลหิต เพื่อเขาจะต้องถูกโทษถึงตาย ๑๓ อย่าให้ นัยน์ตา ของท่าน เมตตา สงสารเขาเลย แต่ท่านจงกำจัดความผิดอันเนื่องจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นให้สิ้นไปจากอิสราเอล เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ไปดีมาดี

จงรักษาเสาะเขตของเพื่อนบ้านของตน

๑๔ ในเรื่องมรดกซึ่งท่านจะรับในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านอย่าย้ายเสาะเขตของเพื่อนบ้านของท่าน ซึ่งคนโบราณได้ปักไว้

การพิพากษาพยานเท็จ

๑๕ อย่าให้พยานปากเดียวยืนยันกล่าวโทษผู้หนึ่งผู้ใด ไม่ว่าในเรื่องความชั่วช้า หรือในเรื่องความผิดใดๆ ซึ่งเขาได้กระทำความผิดไป แต่ต้องมีพยานสองหรือสามปาก คำพยานนั้นจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้ ๑๖ ถ้ามีพยานเท็จกล่าวปรักปรำความผิดของคนหนึ่งคนใด ๑๗ ก็ให้ทั้งสองฝ่ายที่ต่อสู้คดีกันนั้นเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าปุโรหิตและผู้พิพากษาซึ่งประจำหน้าที่อยู่ในกาลนั้นๆ ๑๘ พวกผู้พิพากษาจะอุตส่าห์ไต่สวน และดูเถิด ถ้าพยานนั้นเป็นพยานเท็จกล่าวปรักปรำพี่น้องของตนเป็นความเท็จ ๑๙ ท่าน จง กระทำ ต่อ พยาน คนนั้น ดัง ที่ เขา ตั้งใจ จะ กระทำ แก่ พี่น้อง ของตน ดังนี้แหละ ท่าน จะ กำจัด ความ ชั่ว จากท่ามกลางท่านเสีย ๒๐ คนอื่นๆจะได้ยินได้ฟังและยำเกรง ไม่กระทำความผิด เช่นนั้นท่ามกลางพวกท่านทั้งหลายอีก ๒๑ อย่าให้ นัยน์ตา ของท่าน เมตตา สงสาร ควรให้ชีวิตแทนชีวิต แทนตา แทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า”

กฎต่างๆเรื่องสงคราม

๒๐ “เมื่อท่านทั้งหลายจะยกไปทำสงครามกับพวกศัตรูของท่าน เห็นว่า ปรารถน และกองทัพมากมายใหญ่โตกว่าของท่าน ท่านอย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทรงสถิตอยู่กับท่าน ผู้ทรงนำท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ๒ และเมื่อใกล้จะรบกัน ปุโรหิต จะ ออก มา อยู่ข้างหน้าและกล่าวแก่ประชาชน ๓ และจะกล่าวว่า ‘โอ อิสราเอล จงฟังเถิด วันนี้น่าท่านมาใกล้ จะสู้รบกับศัตรูของท่าน อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตก อย่ากลัว หรือหวาดหวั่นหรือ ครั่นคร้าม ต่อศัตรูเลย ๔ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน สถิตไปกับท่าน ทรงต่อสู้ศัตรูของท่านเพื่อท่าน จะประทอนชัยชนะแก่ท่าน’ ๕ แล้วนายทหารจะพูดกับประชาชนว่า ‘ใครที่สร้างบ้านใหม่ และยังไม่ได้ทำพิธีถวายบ้านนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะถวายบ้านนั้น ๖ ใครที่ปลูกสวนองุ่นและยังมีไม้ได้รับประทานผลจากสวนองุ่นนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้าน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่น จะ รับประทานผลองุ่นนั้น ๗ ผู้ใดที่หมั้นหญิงไว้เป็นภรรยาแล้ว แต่ยังไม่ได้แต่งงานกัน ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และชายอื่นจะได้นางไปเสีย’ ๘ และนายทหารจะพูดกับประชาชนต่อไปอีกว่า ‘ผู้ใดที่อยู่ที่นี่มีจิตใจกลัวและวิตก ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตนเสีย เกรงว่าจิตใจพี่น้องของเขาจะละลายไปเหมือนกับจิตใจของเขา’ ๙ เมื่อ นาย ทหารพูด กับ ประชาชนจบ ลง แล้ว ก็ให้ เลือก ตั้ง ผู้ บัง คับ บัญชา กอง ต่างๆ ให้ เป็น หัวหน้า ประชาชน ๑๐ เมื่อ พวกท่าน เข้า ไป ใกล้ เมือง ซึ่ง ท่าน จะ ไป สู้ รบ นั้น จง เสนอ หลั ก สันติภาพแก่เมืองนั้นก่อน ๑๑ ถ้าเขาตอบท่านอย่างสันติและเปิดประตูเมืองให้แก่ท่าน ก็ให้ประชาชนทั้งปวงที่พบบอยู่ในเมืองนั้นทำงานโยธาให้แก่ท่านและปรนนิบัติท่าน ๑๒ ถ้าเมืองนั้นไม่ร่วมสันติกับท่าน แต่กลับออกมารบก็ให้ท่านเข้าล้อมตีเมืองนั้นได้ ๑๓ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าประทานเมืองนั้นไว้ในมือท่านแล้ว ท่านจงฆ่าชายทุกคนเสียด้วยคมดาบ ๑๔ แต่ผู้หญิงและเด็ก สัตว์และทุกสิ่งในเมืองนั้น คือของที่รีบไว้ทั้งหมด ท่านจงยึด

เอาเป็นของตัว ท่านจงอิมใจในของที่รีบมาจากศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน^{๑๕} ท่านทั้งหลายจงกระทำเช่นนี้แก่ทุกหัวเมืองที่อยู่ไกลจากท่าน ซึ่งไม่ใช่หัวเมืองของประชาชาติใกล้ๆ นี้^{๑๖} แต่ในหัวเมืองของชนชาติทั้งหลายนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก ท่านอย่าไว้ชีวิตสิ่งใดๆ ที่หยาบใจได้เลย^{๑๗} แต่จงทำลายเขาเสียให้สิ้นเชิง คือคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบูนส์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาไว้^{๑๘} เพื่อว่าเขาจะมีได้สอนท่านให้กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อพวกพระของเขา เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นการกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน^{๑๙} เมื่อท่านล้อมหัวเมืองหนึ่งอยู่ช้านาน เพื่อจะสู้รบเอาหัวเมืองนั้น อย่าใช้ขวานฟันทำลายต้นไม้ของเมืองนั้นเสีย เพราะท่านทั้งหลายจะรับประทานผลจากต้นไม้เหล่านั้น อย่าโค่นลงเพื่อใช้ในการล้อมเมืองนั้นเลย (เพราะต้นไม้ทั้งนั้นเป็นชีวิตมนุษย์)^{๒๐} เฉพาะต้นไม้ที่ท่านทราบว่าจะใช้เป็นอาหาร ท่านจะทำลายและโค่นลงก็ได้ เพื่อจะใช้สร้างเครื่องล้อมเมืองซึ่งสู้รบกับท่าน จนกว่าเมืองนั้นจะแตก”

การสอบสวนคดีฆาตกรรม

๒๑ “ใน แผ่น ดิน ซึ่ง พระ เย โฮ วาห์ พระ เล้า ของ ท่าน ประทาน ให้ ท่าน เป็นกรรมสิทธิ์นั้น ถ้าพบศพคนที่ถูกฆ่าที่ อยู่กลางแจ้ง ไม่ทราบว่าผู้ใดฆ่าเขาตาย^๒ ก็ให้พวกผู้ใหญ่และผู้พิพากษาของท่านออกมา วัตถุประสงค์ทาง ถึง เมืองต่างๆ ที่อยู่รอบๆ ศพ ผู้ตายนั้น^๓ แล้ว เมืองที่อยู่ใกล้ที่สุด กับ ศพ ผู้ตายนั้น ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัว ตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งยังไม่เคยไ้ขังาน และยังไม่เคยเทียมแอก^๔ และให้พวกผู้ใหญ่ของ เมืองนั้นนำวัว ตัวเมียตัวนั้นไปที่หุบเขาซึ่งมีน้ำไหล ซึ่งไม่มีใครไ้เหยหรือหว่านเลย และให้หักคอกวัวเมียที่หุบเขานั้น^๕ และปุโรหิตผู้ เป็นลูกหลานของเลวีจะต้องเข้ามาใกล้ ด้วย พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงเลือก เขาไว้ให้ปรนนิบัติพระองค์ และให้อวยพร ในพระนามของพระเยโฮวาห์ ให้การวิวาท และการทำร้ายทุกเรื่องสิ้นสุดลงด้วยคำของ

ปุโรหิตเหล่านี้^๖ และพวกผู้ใหญ่ทุกคนของ เมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดผู้ถูกฆ่านั้น จะล้างมือ ของเขาทั้งหลายเหนือวัวเมียซึ่งถูกหักคอก ที่ในหุบเขานั้น^๗ และเขาจะเป็นพยานว่า ‘มือของเราทั้งหลายมิได้กระทำให้โลหิตของ ชายผู้นี้ตก และตาของเราทั้งหลายก็มิได้ แลเห็นโลหิตของเขาตก’^๘ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลงมทบนบาปของประชาชนชาว อิสราเอลของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ ทรงไ้ไว้ ขออย่าทรงถือโทษประชาชนชาว อิสราเอลของพระองค์เนื่องด้วยโลหิตที่ไร้ ความผิด’ และจะทรงอภัยโทษอันเนื่องจาก โลหิตนี้ให้แก่เขา^๙ ดังนี้แหละท่านจะกำจัด ความผิดอันเนื่องจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้น เสียจากท่ามกลางท่าน เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

การแต่งงานกับเชลย จง รักษาสิทธิบุตรหัวปีไว้

^{๑๐} เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงมอบ เขาไว้ในมือของท่านแล้ว และท่านจับเขามา เป็นเชลย^{๑๑} และท่านเห็นหญิงงามคนหนึ่ง ในหมู่เชลยนั้น และปรารถนาอยากได้มาเป็น ภรรยาของท่าน^{๑๒} ท่านจงพาหญิงมาไว้ที่ เรือนของท่าน ให้นางโกนศีรษะและตัดเล็บ มือเสีย^{๑๓} และให้นางเปลื้องเครื่องแต่งกาย อย่างเชลยออก และให้อยู่ในเรือนของท่าน ให้ไว้ทุกข์ถึงบิดามารดาของนางหนึ่งเดือน เต็ม หลังจากนั้นท่านจึงจะเข้าไปหานางและ เป็นสามีของนางได้ และให้นางเป็นภรรยา ของท่าน^{๑๔} ภายหลังก้าท่านไม่พอใจนาง นั้นเสียแล้ว จงปล่อยนางไปตามแต่นางจะ พอใจไปไหน อย่าขายนางเอาเงิน อย่ากระทำ ให้นางเป็นสินค้า เพราะท่านได้หยามเกียรติ นางแล้ว^{๑๕} ถ้าชายคนหนึ่งมีภรรยาสองคน รู้กคนหนึ่ง ซักอีกคนหนึ่ง ภรรยาทั้งสองคือ ทั้งคนที่รักและคนที่ซังก้ากันติดบุตรด้วยกัน และบุตรชายหัวปีเป็นบุตรของภรรยาคนที่ ตนซังก้า^{๑๖} เมื่อถึงวันแบ่งทรัพย์สินให้แก่บุตร ชายเป็นมรดกนั้น อย่าให้เขากระทำแก่บุตร ชายของภรรยาคนที่ตนรักนั้นอย่างกับเป็น บุตรหัวปี แทนบุตรชายของภรรยาที่ตนซังก้า ซึ่งเป็นบุตรหัวปี^{๑๗} แต่เขาต้องยอมรับบุตร หัวปีคือบุตรชายของภรรยาคนที่ตนซังก้า โดย แบ่งข้าวของให้แก่บุตรหัวปีสองเท่า เพราะ

ว่าคนนี้เป็นต้นกำลังของบิดา สิทธิของบุตรหัวปีเป็นของเขา

บุตรชายที่ดื้อและไม่อยู่ในโอวาท

๑๘ ถ้าชาย คนใด มี บุตรชาย ที่ ดื้อ และ ไม่ อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟัง เสียง ของ บิดา ของ ตน หรือเสียงของมารดาของตน แม้ว่าบิดามารดาจะได้ตีสอน เขาก็ไม่ยอมฟัง ๑๙ ให้บิดามารดาจับตัวเขาให้ออกมาหาพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้น ณ ประตูเมืองที่เขาอาศัยอยู่ ๒๐ และเขาจะพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นว่า ‘บุตรชายของเราคนนี้เป็นคนดื้อดึง และไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงเรา เป็นคนตะกละและขีเมา’ ๒๑ แล้วบรรดาผู้ชายในเมืองนั้นจะเอาหินขว้างเขาให้ตาย ดังนั้นท่านจะได้กำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน คนอิสราเอลทั้งปวงจะได้ยินและยำเกรง ๒๒ ถ้าคนใดได้กระทำความผิดอันมีโทษถึงตาย และเขาถูกประหารชีวิต และแขวนเขาไว้ที่ต้นไม้ ๒๓ อย่าให้ศพค้างอยู่ที่ต้นไม้ข้ามคืน ท่านจงฝังเขาเสียในวันเดียวกันนั้น (ด้วยว่าผู้ที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่งโดยพระเจ้า) ท่านอย่ากระทำให้แผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นเป็นมลทิน”

ความรับผิดชอบช่วยเพื่อนบ้าน

๒๒ ๑ “เมื่อท่านทั้งหลายเห็นวัวหรือแกะของพี่น้องของท่านหลงมาอย่านิ่งเฉยเสีย จงพาสัตว์เหล่านั้นกลับไปให้พี่น้องของท่าน ๒ ถ้าบ้านเขาอยู่ไม่ใกล้ หรือท่านไม่รู้จักตัวเขา จงนำสัตว์นั้นมาไว้ที่บ้านของท่านและให้อยู่กับท่านจนพี่น้องมาเที่ยวหา แล้วท่านจงมอบคืนให้เขาไป ๓ ลาของพี่น้องท่านก็จงคืนให้เหมือนกัน เสื้อผ้าของพี่น้องท่านก็จงคืนให้เหมือนกัน สิ่งใดของพี่น้องที่หายไป และที่ ท่านพบ เข้า ท่าน จง คืนให้ เหมือนกัน ท่านอย่านิ่งเฉยเสีย ๔ ถ้าท่านเห็นลาหรือวัวของพี่น้องล้มอยู่ตามทาง อย่านิ่งเฉยเสีย ท่านจงช่วยพยุงสัตว์เหล่านั้นขึ้นอีก

วิธีแต่งตัวที่ถูกต้องสำหรับชายและหญิง

๕ อย่าให้ผู้หญิงสวมใส่สิ่งที่เป็นของผู้ชาย และอย่าให้ผู้ชายคนใดคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าของผู้หญิง เพราะทุกคนที่กระทำเช่นนั้นก็เป็นที่สะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้า

ของท่าน ๖ ถ้าท่านเผชิญไปพบจริงนกออยู่ตามทาง บนต้นไม้หรือพื้นดิน มีลูกนกหรือไข่ และแม่นกกกอยู่บนลูกนกหรือไข่ นั้น ท่านอย่าเอาแม่นกกับลูกนกไป ๗ ท่านจงปล่อยแม่นกไปเสีย แต่ลูกนกนั้นท่านจะเอาไปเป็นของท่านก็ได้ เพื่อท่านจะไปดีมาดี และท่านจะมีอายุยืนนาน ๘ เมื่อท่านก่อเรือนใหม่ จงก่อขอบขึ้นกันไว้ที่คานค้ำหลังคา เพื่อท่านจะมีได้นำโทษเนื่องด้วยโลหิตตกมาสู่เรือนนั้น เพราะมีคนพลัดตกลงมาจากหลังคาตาย

พระราชบัญญัติของโมเสสสอนเรื่องการแยกออกจากความชั่ว

๙ อย่าเอาเมล็ดพืชสองชนิด หวาน ลง ในสวนองุ่นของท่าน เกรงว่าทั้งพืชผลที่ท่านหวาน และ ผล องุ่น ของ สวน นั้น เป็น มลทิน ๑๐ ท่านอย่าเอาวัวและลาเข้าเทียมไถด้วยกัน ๑๑ ท่านอย่าสวมเครื่องแต่งกายที่ทอด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน ๑๒ ท่านจงทำพู่ห้อยไว้ที่มุมทั้งสี่ของชายเสื้อคลุมของท่าน ซึ่งท่านใช้คลุมตัว

จงลงโทษผู้ชายที่กล่าวร้ายเรื่องภรรยาที่ไร้ความผิด

๑๓ ถ้าชาย คนใด ได้ ภรรยา และได้ สมสู่ อยู่กับนาง แล้วเกิดเกลียดชังนาง ๑๔ และหาเหตุว่าหญิงนั้นประพฤติสิ่งน่าอาย กระทำให้ชื่อเสียงของนางเสียหาย โดยกล่าว ว่า ‘ข้ารับหญิงคนนี้เป็นภรรยา ครั้นข้าเข้าสมสู่กับนางก็เห็นว่านางมิได้เป็นพรหมจารี’ ๑๕ บิดาของ หญิงสาว คนนั้น และ มารดา จะ ต้อง นำของสำคัญอันเป็นพยานว่า หญิงนั้นเป็นพรหมจารีมาให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นที่ประตูเมือง ๑๖ และบิดาของหญิงสาวนั้นจะบอกกับพวกผู้ใหญ่ว่า ‘ข้าได้ยกลูกสาวของข้าให้เป็นภรรยาชายคนนี้ และเขากลับเกลียดชัง ๑๗ ดูเถิด ชายผู้นี้หาเหตุกล่าวติเตียนว่า “ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าเป็นบุตรสาวของท่านเป็นพรหมจารีเลย” นี้แหละเป็นของสำคัญว่าลูกสาวของข้าเป็นหญิงพรหมจารี’ แล้วเขาจะคลี่ผ้านั้นออกต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นให้เป็นพยาน ๑๘ ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจับชายคนนั้นมาเชี่ยน ๑๙ และปรับเขาเป็นเงินหนึ่งร้อยเชเชล และมอบเงินนั้นให้แก่บิดาของหญิงสาว เพราะเขาทำให้หญิงพรหมจารีอิสราเอลคนหนึ่งเสียชื่อ หญิงนั้น

จะเป็นภรรยาของเขาต่อไป เขาจะหย่าร้างไม่ได้เลยตลอดชีวิต

จงเอาหินขว้างคนผิดประเวณีให้ตายเสีย

๒๐ แต่ ถ้า เรื่อง นั้น เป็น ความ จริง และหาของสำคัญอื่นเป็นพยานว่า หญิงนั้นเป็นพรหมจารีสำหรับหญิงสาวนั้นไม่ได้ ๒๑ เขาจะพาหญิงสาวนั้นออกมานอกประตูเรือนบิดาของเธอ แล้วพวกผู้ชายในเมืองของเธอจะเอาหินขว้างเธอให้ตาย เพราะเธอได้กระทำความโง่เขลาในอิสราเอล คือเป็นหญิงโสเภณีในเรือนของบิดา ดังนี้แหละ ท่านจะกำจัดความชั่วออกจากท่ามกลางท่าน ๒๒ ถ้าพบชายคนหนึ่งไปร่วมกับภรรยาของคนอื่น ทั้งสองคน คือชายที่ไปร่วมกับหญิงและหญิงคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนี้แหละ ท่านจะกำจัดความชั่วจากอิสราเอล ๒๓ ถ้ามีหญิงพรหมจารีคนหนึ่งหมั้นไว้กับสามีแล้ว และมีชายคนหนึ่งไปพบเธอในเมือง และได้ร่วมกับเธอ ๒๔ ท่านจงพาเขาทั้งสองออกไปยังประตูเมืองนั้น และท่านจงขว้างเขาทั้งสองด้วยหินให้ตายเสีย หญิงสาวคนนั้นเพราะมิได้รู้เรื่องไว้วางยวขึ้นแม้ว่าจะอยู่ในเมือง ชายคนนั้นเพราะว่าเขาได้หยามเกียรติภรรยาของเพื่อนบ้าน ดังนี้แหละ ท่านทั้งหลายจะขจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน ๒๕ แต่ ถ้าชายคนหนึ่งไปพบหญิงสาวที่คนอื่นหมั้นไว้แล้วที่กลางทุ่ง ชายคนนั้นจับตัวหญิงคนนั้นและได้ร่วมกับเธอ เฉพาะผู้ชายคนหนึ่งที่ร่วมกับเธอเท่านั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ๒๖ แต่ท่านอย่าทำโทษหญิงสาวนั้นเลย ฝ่ายหญิงสาวนั้นไม่มีความผิดสิ่งใดที่จะต้องมีโทษถึงตาย เพราะคดีเรื่องนี้ก็เหมือนกับคดีเรื่องชายคนหนึ่งเข้าต่อสู้และฆ่าเพื่อนบ้านของตน ๒๗ เพราะชายนั้นพบเธอที่กลางทุ่ง แม้ว่าหญิงสาวที่เขาหมั้นไว้คนนั้นจะร้องขอความช่วยเหลือ ก็ไม่มีผู้ใดมาช่วยได้ ๒๘ ถ้าชายคนหนึ่งพบหญิงพรหมจารี ยังไม่มีคนหมั้น เขาจึงจับตัวเธอและได้ร่วมกับเธอ มิผู้รู้เห็น ๒๙ แล้วชายผู้ที่ได้ร่วมกับเธอนั้นจะต้องมอบเงินห้าสิบเชเชลให้แก่บิดาของหญิงสาวคนนั้น และเธอจะตกเป็นภรรยาของเขา เพราะเขาได้หยามเกียรติเธอ เขาจะหย่าร้างเธอไม่ได้ตลอดชีวิตของเขา ๓๐ ห้ามมิให้ผู้ชายคนใดเอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตนและห้ามมิให้เปิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา”

บางคนเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ไม่ได้

๒๓

๑ “ชายคนใดได้รับบาดเจ็บที่ลูกออก อย่าให้เข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ ๒ ห้ามลูกนอกกฎหมายเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ อย่าให้ลูกหลานของเขาเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จนถึงสิบชั่วอายุคน ๓ อย่าให้คนอัมโมนหรือคนโมอับเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ บุคคลที่เป็นลูกหลานของคนทั้งสองตระกูลนี้ห้ามเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์เลยจนถึงสิบชั่วอายุคน ๔ เพราะว่าคนเหล่านี้มิได้มาต้อนรับท่านทั้งหลายตามทางด้วยขนมปังและน้ำเมื่อท่านออกจากอียิปต์ และเพราะว่าเขาได้จับบalaอัมบุตรชายเบโอรมาจากเบโรธร์แห่งเมโสโปเตเมียให้สาปแช่งท่านทั้งหลาย ๕ อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านมิได้ฟังbalaอัม แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเปลี่ยนคำสาปแช่งให้เป็นคำอวยพรท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรักท่าน ๖ ท่านอย่าเสริมสันติภาพหรือความเจริญให้เขาตลอดชีวิตของท่านทั้งหลายเป็นนิตย์ ๗ ท่านทั้งหลายอย่าเกลียดคนเอโดม เพราะเขาเป็นพี่น้องของท่าน ท่านอย่าเกลียดคนอียิปต์ เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนต่างดาวอยู่ในแผ่นดินของเขานั้น ๘ เด็กๆชั่วอายุที่สามซึ่งเกิดกับคนเหล่านี้จะเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ก็ได้

การชำระตัว

๙ เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน ท่านจงระวังตัวให้พ้นจากสิ่งชั่วทุกอย่าง ๑๐ ถ้าคนใดในพวกท่านไม่สะอาดด้วยเหตุการณที่เกิดขึ้นในเวลากลางคืน เขาต้องไปอยู่นอกค่าย อย่าให้เขาเข้ามาในค่าย ๑๑ แต่เมื่อถึงเวลาเย็นแล้วให้เขาอาบน้ำชำระตัว และเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้วเขาจะกลับเข้ามาในค่ายก็ได้ ๑๒ ท่านทั้งหลายต้องมีที่ภายนอกค่าย เพื่อจะออกไปถึงได้ ๑๓ และท่านต้องมีไม้เสียมรวมไว้กับเครื่องอาวุธ และเมื่อท่านนั่งลงในที่ข้างนอกนั้น ท่านจงใช้ไม้ขุดหลุมไว้ และหันไปกลบสิ่งปฏิกูลของท่านเสีย ๑๔ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้า

ของท่าน ทรงดำเนิน อยู่ท่ามกลาง ค่าย ของ ท่าน เพื่อจะ ช่วย ท่าน ให้ พ้น และ มอบ ศัตรู ของ ท่าน ไว้ ต่อ หน้า ท่าน เพราะ ฉะนั้น ค่าย ของ ท่าน ต้อง บริสุทธิ์ เพื่อ พระองค์ จะ ไม่ ทอด พระเนตร สิ่ง โสโครก ใน หมู่ พวก ท่าน และ เสด็จ ไป เสีย จาก ท่าน

เรื่องทาสที่หนีไป ห้ามเป็นหญิงโสเภณี กะเทยหรือเอาดอกเบีย

๑๕ ถ้ามี ทาส หนี จาก นาย ของ เขา มา อยู่ กับ ท่าน อยู่ จวบ ทาส นั้น ไป สง นาย ของ เขา ๑๖ จึง ให้ ทาส นั้น อยู่ กับ ท่าน อยู่ใน หมู่ พวก ท่าน ให้ อยู่ ใน ที่ ซึ่ง เขา จะ เลือก ใน ประตู่ เมือง หนึ่ง ประตู่ เมือง ไต ตาม ความ พอใจ ของ เขา อย่า กูด ชี ข่มเหง เขา เลย ๑๗ ผู้ หญิง ชาว อิสราเอล นั้น อย่า ให้ คน หนึ่ง คน ไต เป็น หญิง โสเภณี อย่า ให้ บุตร ชาย อิสราเอล คน หนึ่ง คน ไต เป็น กะเทย ๑๘ ท่าน อย่าง นาน คำ จ้าง ของ หญิง โสเภณี หรือ คำ ซื้อ ชาย สุนัข มา ใน พระ นี้ เวศ ของ พระ เย โส วาห์ พระ เจ้า ของ ท่าน เพื่อ กระทำ ตาม คำ สัตย์ ปฏิญาณ ไตๆ เพราะ ของ ทั้ง สอง อย่าง นี้ เป็น สิ่ง ที่ น่า สะอิด สะเอียน ต่อ พระ เย โส วาห์ พระ เจ้า ของ ท่าน ๑๙ ท่าน อย่า ให้ พี่ น้อง ของ ท่าน ยืม เงิน เพื่อ เอา ดอกเบีย ไม่ว่า ดอกเบีย เงิน กู้ หรือ ดอกเบีย เครื่อง บริโภค หรือ ดอกเบีย ของ สิ่ง ไตๆ ที่ ให้ ยืม เพื่อ เอา ดอกเบีย ๒๐ ท่าน จะ ให้ คน ต่าง ด้าว ยืม เพื่อ เอา ดอกเบีย ก็ได้ แต่ สำหรับ พี่ น้อง ของ ท่าน ท่าน อย่า ให้ ยืม เพื่อ เอา ดอกเบีย เพื่อ พระ เย โส วาห์ พระ เจ้า ของ ท่าน จะ ทรง อำนวย พระ พร แก่ ท่าน ใน ทุก สิ่ง ซึ่ง มี มือ ท่าน กระทำ ใน แผ่น ดิน ซึ่ง ท่าน กำลัง จะ เข้า ไป ยึด ครอง นั้น ๒๑ เมื่อ ท่าน ปฏิญาณ ต่อ พระ เย โส วาห์ พระ เจ้า ของ ท่าน ท่าน อย่า ละเลย ไม่ ทำ ตาม คำ ปฏิญาณ นั้น เพราะ ว่า พระ เย โส วาห์ พระ เจ้า ของ ท่าน จะ ทรง เรียก เอา จาก ท่าน เป็น แน่ และ ท่าน จะ มี บาป ๒๒ แต่ ถ้า ท่าน จด ไม่ ปฏิญาณ ท่าน ก็ จะ ไม่มี บาป ๒๓ ท่าน จง ระวัง ที่ จะ กระทำ ตาม ถ้อย คำ ที่ ผ่าน ออก มา จาก ริม ฝี ปาก ของ ท่าน ตาม ที่ ท่าน ได้ สม คร ใจ ปฏิญาณ ต่อ พระ เย โส วาห์ พระ เจ้า ของ ท่าน ซึ่ง ท่าน สัตย์ ญ ด้วย ปาก ของ ท่าน แล้ว ๒๔ เมื่อ ท่าน เข้า ไป ใน สวน อกุ่น แห่ง เพื่อน บ้าน ของ ท่าน ท่าน จะ รัป ประทาน ผล อกุ่น ให้ อิม หนา ตาม ที่ ท่าน ประารถ นา ก็ ได้ แต่ อย่า ใส่ ใน ภาชนะ ของ ท่าน ไป ๒๕ เมื่อ ท่าน เข้า ไป ใน นา ของ เพื่อน บ้าน ของ ท่าน ท่าน จะ

เอา มือ เต็ด ตรง ข้าว มา ก็ ได้ แต่ ท่าน จะ ใช้ เคียว เกียว ข้าว ของ เพื่อน บ้าน ของ ท่าน ไม่ ได้”

**พระราชบัญญัติของโมเสส
อนุญาตให้หย่ากัน**

๒๔ ๑ “เมื่อ ชาย คน ไต คน หนึ่ง มี ภรรยา แต่งงาน อยู่ กิน ดื่ม กับ กัน กับ นาง และ ต่อ มา นาง ไม่ เป็น ที่ ชอบ ใน สายตา ของ สามี เพราะ เขา พบ สิ่ง มลทิน ใน ตัว นาง ก็ ให้ เขา ทำ หนังสือ หย่า ใส่ มือ นาง แล้ว ไล่ ออก จาก เรือน ไป ๒ และ นาง ก็ ออก จาก เรือน ไป เสีย และ ถ้า นาง ไป เป็น ภรรยา ของ ชาย อีก คน หนึ่ง ๓ และ สามี คน หลัง นี้ ชัง นาง จึง ทำ หนังสือ หย่า ใส่ มือ นาง แล้ว ไล่ นาง ออก จาก เรือน หรือ สามี คน หลัง นี้ ที่ ได้ นาง เป็น ภรรยา ถู ก แก่ ความ ตาย ๔ สามี คน เดิม ที่ ได้ ไล่ นาง ไป นั้น จะ รัป นาง หลัง จาก ที่ นาง เป็น มลทิน แล้ว กลับ มา เป็น ภรรยา อีก ไม่ ได้ เพราะ เป็น สิ่ง ที่ น่า สะอิด สะเอียน ต่อ พระ พักตร์ พระ เย โส วาห์ ท่าน ทั้ง หลาย อย่า กระทำ ให้ แผ่น ดิน ซึ่ง พระ เย โส วาห์ พระ เจ้า ของ ท่าน ประทาน แก่ ท่าน ให้ เป็น มรดก นั้น มี บาป

กฎต่างๆเรื่องชีวิตประจำวัน การเป็นเพื่อนบ้านที่ดีและการช่วยเหลือคนอื่น

๕ เมื่อ ชาย คน ไต มี ภรรยา ใหม่ ๑ อย่า ให้ ผู้ นั้น ต้อง ไป ทัพ หรือ ทำ ราชการ อย่าง ไต ให้ เขา อยู่ บ้าน ปี หนึ่ง เพื่อ เขา จะ ให้ ภรรยา ซึ่ง เขา ได้ มา นั้น มี ความ สุข ๒ อย่า ให้ ผู้ ไต ยึด ไม่ หรือ หิน ไม้ ลูก ปฏิญาณ ไว้ เป็น ประกัน เพราะ สิ่ง ที่ ยึด เป็น ประกัน นั้น เขา ใช้ เลี้ยง ชีพ ของ เขา ๓ ถ้า ชาย คน ไต ถูก เขา จับ ได้ ว่า ได้ ลัก พี่ น้อง คน อิสราเอล คน หนึ่ง คน ไต ไป ใช้ เป็น ทาส หรือ ขาย เสีย ขโมย คน นั้น จะ ต้อง มี โทษ ถึง ตาย ดั่ง นี้ แล เหล่า ท่าน จะ กำ จัด ความ ชั่ว เสีย จาก ท่ามกลาง ท่าน ๔ ท่าน ทั้ง หลาย จง ระวัง เรื่อง ไรค เรือน จง ระวัง ที่ จะ กระทำ ตาม คำ ชี แจง ของ บู รหิต คน เลวี ดั่ง ที่ ข้า พเจ้า ได้ บัญ ชา เขา ไว้ ท่าน จง ระวัง ที่ จะ ทำ ตาม อย่าง นั้น ๕ จง ระลึก ถึง เรื่อง ที่ พระ เย โส วาห์ พระ เจ้า ของ ท่าน กระทำ แก่ มิ เรียม ตาม ทาง เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย ออก จาก อียิปต์ แล้ว ๖ เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย ให้ พี่ น้อง ขอ ยืม สิ่ง ไต อย่า เข้า ไป ใน เรือน ของ เขา และ เอา สิ่ง ที่ เขา ใช้ เป็น ประกัน ๗ ท่าน จง ยืน อยู่ ภาย นอก และ คน ที่ ยืม นั้น จะ นำ ของ ประกัน ออก มา ให้ ท่าน เอง ๘ ถ้า เขา เป็น

คนยากจน อย่าเอาของประกันนั้นเก็บไว้จนข้ามคืน^{๑๓} เมื่อดวงอาทิตย์ตกท่านจงเอาของประกันนั้น มาคืนให้เขา เพื่อเขาจะมีของคลุมตัวเมื่อเวลานอน และอวยพรแก่ท่าน นี่จะเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน เจพระเจ้าพระพิศตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน^{๑๔} ท่านอย่าข่มขู่ลูกจ้างที่เป็นคนยากจนและขัดสนไม่ว่าเขาจะเป็นพี่น้องของท่าน หรือคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินภายในประตูเมืองของท่าน^{๑๕} ท่านจงจ่ายเงินค่าจ้างวันนั้นให้แก่เขา ก่อนดวงอาทิตย์ตก เพราะเขาเป็นคนยากจน และมีใจจดจ่ออยู่ที่ค่าจ้างนั้น ด้วยเกรงว่าเขาจะกล่าวหาท่านต่อพระเยโฮวาห์ และจะเป็นความบาปแก่ท่าน^{๑๖} อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตนให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของคนนั่นเอง^{๑๗} ท่านทั้งหลายอย่าให้เสียความยุติธรรมซึ่งควรได้แก่คนต่างด้าว หรือควรได้แก่ลูกกำพร้าพ่อ และอย่ารับเสื้อผ้าของแม่ ม่ายไว้ เป็นประกัน^{๑๘} แต่ท่านพึงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในอียิปต์ และพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่านได้ ท่านออกจากที่นั่น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนั้น^{๑๙} เมื่อท่านเกี่ยวข้าวในนาของท่าน และลืมนำข้าวไว้ ในนาพ่อนหนึ่ง อย่ากลับไปเอามาเลย ให้ เป็นของ คนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ ม่าย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอวยพระพรแก่กิจการทั้งหลายแห่งมือของท่าน^{๒๐} เมื่อท่านฟาดต้นมะกอกเทศ ท่านอย่าเก็บที่กิ่งเดิมซ้ำครั้งที่สอง ให้เหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ ม่าย^{๒๑} เมื่อท่านเก็บผลองุ่นจากสวนองุ่นของท่าน ท่านอย่าไปเก็บ เล็ม อีกรงเหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ทั้งลูกกำพร้าพ่อและแม่ ม่าย^{๒๒} ท่านจงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนั้น”

กฎต่างๆเรื่องความสัมพันธ์กับคนอื่น

๒๕ “ถ้าสอง คน เป็น ความ กัน ถึง โรงศาล เมื่อพวก ผู้พิพากษา พิจารณา ความของเขาทั้งสองแล้ว และประกาศความบริสุทธิ์ ของฝ่าย ถูก และ กล่าว โทษฝ่าย ผิด^๒ ถ้าผู้ผิดสมควรถูกไต่ถามก็ให้ผู้พิพากษาให้เขา

นอนลง แล้วกำหนดให้ไต่ถามต่อหน้ามากน้อยตามความผิดของผู้หนึ่ง^๓ ให้ไต่ถามเขาสี่สิบทีก็ได้ แต่อย่าให้เกินนั้นไปเลย เกรงว่าถ้าไต่ถามเขาเกินนั้น พี่น้องของท่านก็เป็นที่ดูถูกของท่าน^๔ อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังหวดข้าวอยู่^๕ ถ้าพี่น้องอยู่ด้วยกัน และคนหนึ่งตายเสียหาไม้บุตรไม่ ภรรยาของผู้ที่ตายนั้นจะออกไปเป็นภรรยาของคนนอกไม่ได้ ให้พี่น้องของสามีนางเข้าไปหานางและรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา และทำหน้าที่ของสามีแก่นาง^๖ บุตรหัวปีที่เกิดมากับหญิงคนนั้นให้สืบชื่อพี่น้องคนที่ตายไปนั้น เพื่อชื่อของเขาจะมีได้ลบไปจากอิสราเอล^๗ ถ้าชายคนนั้นไม่ประสงค์จะรับ ภรรยาของพี่น้องของเขา ก็ให้ภรรยาของพี่น้องของเขาไปหาพวกผู้ใหญ่ที่ประตูเมืองและกล่าวว่า ‘พี่น้องของสามีดิฉันไม่ยอมสืบชื่อของพี่น้องของเขาในอิสราเอล เขาไม่ยอมรับหน้าที่ของสามีของดิฉัน’^๘ แล้วพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจะเรียกชายคนนั้น มาพูดกับเขา ถ้าเขายังยืนยันโดยกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะรับนาง’^๙ แล้วนางนั้นจะเข้าไปใกล้ชายคนนั้นต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ถึงเอารองเท้าของชายคนนั้นออกมาข้างหนึ่ง และถ่มน้ำลายรดหน้าชายนั้นแล้วกล่าวว่า ‘ต้องกระทำเช่นนี้กับผู้ชายที่ไม่ยอมสร้างครอบครัวของพี่น้องของคุณ’^{๑๐} ในอิสราเอลเขาจะเรียกชื่อครอบครัวนี้ว่า ‘วงศ์วานที่รองเท้าถูกดึงออก’^{๑๑} ถ้าชายสองคนวิวาท ทูตด้วยกัน และ ภรรยาของ ชาย คนหนึ่งเข้ามาใกล้จะช่วยสามีของตนให้พ้นจากมือของผู้ที่ดี และนางยื่นมือออกเค้นของลับของผู้ชายคนนั้น^{๑๒} ท่านจงตัดมือของนางทิ้งเสียอย่าให้ตาของท่านสงสารนางเลย^{๑๓} ท่านอย่ามีลูกตุ้มสำหรับตาข้างต่างกันไว้ในถุง อันหนึ่งหนักอันหนึ่งเบา^{๑๔} ในเรือนของท่านอย่าให้มีเครื่อง ตวง สอง ชนิด ใหญ่ อันหนึ่ง เล็ก อันหนึ่ง^{๑๕} ท่านจงมีลูกตุ้มอันสมบูรณ์และเที่ยงตรง และมี ถัง ตวง อันสมบูรณ์และเที่ยงตรง เพื่อว่าวันคืนของท่านจะยืนนานในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ประทานแก่ท่าน^{๑๖} เพราะว่าทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านี้ และทุกคนที่กระทำสิ่งต่างๆอย่างไม่ชอบธรรมก็เป็นผู้นำสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

การทำลายคนอามาละ

๑๗ จูระลิกถึงการที่คนอามาละกระทำแก่ท่านทั้งหลายตามทางที่ท่านออกจากอียิปต์ ๑๘ เขาได้ออกมาพบท่านตามทาง และโจมตีพวกที่อยู่ รัง ท้าย คือบรรดาคนที่อ่อนกำลังที่อยู่ รัง ท้าย เมื่อท่านอ่อนเพลียเมื่อยล้า เขามีได้ยาเกรงพระเจ้า ๑๙ เพราะฉะนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ประทาน ให้ ท่าน หยุด พัก จาก บรรดาศัตรู ที่ อยู่ รอบ ข้าง แล้ว ใน แผ่นดิน ที่ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ประทาน แก่ ท่าน เป็น มรดก ให้ เป็น กรรมสิทธิ์ นั้น ท่านทั้งหลายจงทำลายล้างคนอามาละ เสียจากความทรงจำภายใต้ฟ้า ท่านทั้งหลายอย่าลืมเสีย”

การถวายผลรุ่นแรก

๒๖

๑ “เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่ง พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ประทาน แก่ ท่าน เป็น มรดก และ ท่าน เข้า ยึด เป็น กรรมสิทธิ์ และ อาศัย อยู่ใน แผ่นดิน นั้น แล้ว ๒ ท่านจงเอาผลแรกทั้งหมดจากดิน ซึ่ง ท่าน เกี่ยว เทียบ มา จาก แผ่นดิน ของ ท่าน ซึ่ง พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ประทาน แก่ ท่าน จง นำ ผล นั้น ใส่ กระเจาด นำ ไป ยิง ที่ ซึ่ง พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน จะ ทรง เลือ ก ไว้ เพื่อให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น ๓ ท่านจงไปหาปุโรหิตผู้ประจำเวรอยู่ในเวลานั้น และกล่าวแก่เขาว่า “ข้าพเจ้ายอมรับในวันนี้ แด่ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ว่า ข้าพเจ้าได้เข้ามาในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย” ๔ แล้วปุโรหิตจะรับกระเจาดไปจากมือของท่าน และวางไว้ที่หน้าแท่นบูชาแห่ง พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ๕ และ ท่าน จง ตอบ สนอง ต่อ พระ พักตร์ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ว่า “บิดาของข้าพระองค์ เป็นชาวซีเรียที่กำลั้งพินาศอยู่ ท่านลงไป ใน อียิปต์ และ อาศัย อยู่ ที่ นั้น มี แด่ จำนวน น้อย ที่ นั้น ท่าน ก็ กลาย เป็น ประชาชาติ หนึ่ง ใหญ่ โด แข็ง แรง และ มี ผล เมือง มาก ๖ และ ชาว อียิปต์ ทำ แก่ เรา อย่าง เลว ทรมาน และ ช่ม ใจ เรา และ ทำให้ เรา ทำงาน หนัก ๗ แล้ว เมื่อ เรา ร้อง ทูล ต่อ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า แห่ง บรรพบุรุษ ของ เรา พระ เย โฮ วาห์ ทรง สดับ เสียง ของ เรา ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา การ

ลำบากของเรา การถูกบีบคั้นของเรา ๘ และ พระ เย โฮ วาห์ ทรง นำ เรา ทั้ง หลาย ออก จาก อียิปต์ ด้วย พระหัตถ์ อัน ทรง ฤทธิ และ ด้วย พระกร ที่ เทียบคอก ด้วย ความ น่า กลัว ยิ่ง ด้วย หมาย สำคัญ และ การ มหัศจรรย์ ต่าง ๆ ๙ พระองค์ทรงนำเรามาที่นี่และประทานแผ่นดินนี้แก่เรา เป็น แผ่นดิน ที่มี นานม และ นำ ผีง ไหล บริบูรณ์ ๑๐ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เจ้าข้า ดูก่อน บัดนี้ ข้าพระองค์ นำ ผล รุ่น แรก มา จาก แผ่นดิน นั้น ซึ่ง พระ องค์ ประทาน แก่ ข้า พระ องค์” และ ท่าน จง วาง สิ่ง ของ นั้น ต่อ พระ พักตร์ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน และ กราบ นมัสการ ต่อ พระ พักตร์ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ๑๑ ท่าน จง ปิติ ร่า รัง ด้วย ของ ดี ทุก สิ่ง ซึ่ง พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ประทาน แก่ ท่าน แก่ ครอบครัว ของ ท่าน แก่ ตัว ท่านเอง และ คน เลวี และ คน ต่าง ตัว ที่ อาศัย อยู่ใน หมู่ พวก ท่าน ๑๒ เมื่อ ท่าน ถวาย สิบบั๊กหนึ่งทั้งหมดจากผลไม้ของท่านเสร็จแล้ว ในปี ที่ สวม อัน เป็น ปี สิบบั๊ก หนึ่ง คือ ให้ สิบบั๊ก หนึ่ง นั้น แก่ คน เลวี และ คน ต่าง ตัว ลูก ก่า พร้า พ้อ และ แม่ ม่าย เพื่อ เขา จะ ได้ รับ ประทาน ให้ อิ่ม หนำ ภาย ใน ประตุ เมือง ของ ท่าน ๑๓ แล้ว ท่าน จง ทูล ต่อ พระ พักตร์ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ว่า “ข้าพระองค์ ยก ส่วน คัก ดี สิทธิ ออก จาก บ้าน ของ ข้า พระ องค์ แล้ว และ ยิ่ง กว่า นั้น ข้าพระองค์ ได้ ให้ แก่ คน เลวี และ คน ต่าง ตัว ลูก ก่า พร้า พ้อ และ แม่ ม่าย ตาม พระ บัญญัติ ซึ่ง พระ องค์ ทรง บัญชา ไว้ แก่ ข้า พระ องค์ ทุก ประการ ข้า พระ องค์ มิได้ ละเมิด พระ บัญญัติ ของ พระ องค์ ใน ข้อ ใด เลย และ ข้า พระ องค์ มิได้ ลืม เลย ๑๔ ข้า พระ องค์ มิได้ รับ ประทาน สิบบั๊ก หนึ่ง เมื่อ ข้า พระ องค์ ไว้ ทุกข์ หรือ ยก ส่วน ใด ออก ไป เมื่อ ข้า พระ องค์ เป็น มลทิน หรือ อุทิศ ส่วน ใด เพื่อ ผู้ตาย แต่ ข้า พระ องค์ ได้ เชื่อ ฟัง พระ สุรเสียง ของ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ข้า พระ องค์ ข้า พระ องค์ ได้ กระทำ ตาม ทุก สิ่ง ที่ พระ องค์ ทรง บัญชา ไว้ ๑๕ ขอ พระ องค์ ทอดพระเนตร จาก สวรรค์ และ ขอ ทรง อำนวย พระ พุร แก่ อิสราเอล ประชาชน ของ พระ องค์ และ แก่ ที่ ดิน ซึ่ง พระ องค์ ประทาน แก่ ข้า พระ องค์ ทั้ง หลาย ดัง ที่ พระ องค์ ทรง ปฏิญาณ ไว้ กับ บรรพบุรุษ ของ ข้า พระ องค์ เป็น แผ่นดิน ที่มี นานม และ นำ ผีง ไหล บริบูรณ์” ๑๖ วัน นี้ พระ เย โฮ วาห์

พระเจ้าของ ท่าน ทรงบัญชาท่าน ให้กระทำตาม กฎ เกณฑ์ และ คำ ตัดสิน เหล่านี้ ฉะนั้น ท่านจงระวังที่จะกระทำตามด้วยสุดจิตสุดใจของ ท่าน ^{๙๗}ในวันนี้ ท่าน ได้ยอมรับ แล้ว ว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของท่าน และท่านจะดำเนินตาม พระมรรคาของพระองค์ และรักษา กฎ เกณฑ์ พระบัญญัติ และ คำ ตัดสิน ของพระองค์ และจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ^{๙๘}และ ในวันนี้ พระเยโฮวาห์ ทรงรับว่า ท่านทั้งหลายเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน และว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ^{๙๙}และว่าพระองค์จะทรงตั้งท่านให้สูงเหนือบรรดาประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ ทรงสร้าง ใน เรื่อง สรรเสริญ ชื่อ เสียง และเกียรติยศ และว่าท่านจะเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ตรัสแล้ว”

จงจารึกพระราชบัญญัติบนศิลาก้อนใหญ่และตั้งไว้บนภูเขาเอบาล

๒๗ ^๑โมเสส และ พวก ผู้ใหญ่ ของ คนอิสราเอลได้บัญชาประชาชนว่า “จงรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลาย ในวัน นี้ ^๒ในวัน ที่ ท่าน ทง หลาย จะข้าม แม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ประทาน แก่ ท่าน ท่านจงตั้งศิลาก้อนใหญ่ๆขึ้น เอาปูนโบกเสีย ^๓แล้ว ท่าน จง จารึก บรรดา ถ้อยคำ ของ พระราชบัญญัตินี้ไว้บนนั้น เมื่อท่านข้ามไปเพื่อเข้าแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ประทานแก่ท่าน เป็นแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญาไว้กับท่าน ^๔ ฉะนั้นเมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว บนภูเขาเอบาล ท่านจง ตั้งศิลาเหล่านี้ ตามเรื่อง ที่ ข้าพเจ้าบัญชาท่านในวัน นี้ แล้ว จงโบกเสียด้วยปูน ^๕และท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ที่นั่น เป็นแท่นศิลา อย่าใช้เครื่องมือเหล็กสกัดศิลานั้น ^๖ท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของ ท่าน ด้วย ศิลา ที่ ไม่ ต้อง ตกแต่ง และท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้น แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ^๗และท่านจงถวายสันติบูชา และรับประทานเสีย ที่นั่น และ ท่าน จง ปิติ ร่าเริง ต่อ พระ พักตร์ พระ เย

โฮวาห์พระเจ้าของ ท่าน ^๘และท่านจงจารึก บรรดาถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้บนศิลานั้นอย่างชัดเจน”

การกล่าวถึงพระพรและคำสาปแช่งต่างๆบนภูเขาเกริชิมและภูเขาเอบาล

^๙โมเสสและบุโรหิตคนเลวีได้กล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งหลายว่า “โอ อิสราเอล จงเจียบและสดับตรับฟัง วันนี้นั้นท่านทั้งหลายได้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ^{๑๐}เพราะ ฉะนั้น ท่าน จง เชื่อ ฟัง พระ สุรเสียง ของ พระ เย โฮวาห์ พระเจ้า ของ ท่าน คือ รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่ง ข้าพเจ้า บัญชาท่าน ไว้ ใน วัน นี้” ^{๑๑}ในวันเดียวกันนั้นโมเสสได้ห้ามประชาชนว่า ^{๑๒}“เมื่อท่านทั้งหลายยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนั้นแล้ว ให้คนต่อไป นี้ยืนบนภูเขาเกริชิมกล่าวคำอวยพรแก่ประชาชน คือสิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ โยเซฟและเบนยามิน ^{๑๓}และให้คนต่อไป นี้ยืนแช่งอยู่บนภูเขาเอบาล คือรูเบน กาด อาเซอร์ เศบูลุน ดาน และนัฟทาลี ^{๑๔}และให้คนเลวีกล่าวประกาศแก่คนอิสราเอลทั้งปวงด้วยเสียงดังว่า ^{๑๕}ผู้ที่กระทำรูปเคารพ เป็นรูปสลักหรือรูปหล่อ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ต่อ พระ เย โฮวาห์ เป็นสิ่งที่ทำด้วยฝีมือช่าง และ ตั้ง ไว้ ในที่ลับก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” ให้ประชาชนทั้งปวงตอบและกล่าวว่า ‘เอเมน’ ^{๑๖}ผู้ใดหมิ่น ประมาท บิดา ของ ตน หรือ มารดา ของ ตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ^{๑๗}ผู้ใดที่ยกย่ำเสาะเขตของเพื่อนบ้าน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ^{๑๘}ผู้ใดทำให้ คน ตาบอด หลง ทาง ให้ ผู้นั้น ถูก สาป แช่ง” ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ^{๑๙}ผู้ใดทำให้เสียความยุติธรรมอันควรได้แก่คนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ^{๒๐}ผู้ใด สมสู่ กับ ภรรยา ของ บิดาตน เพราะเขาได้เปิดผ้าของนางผู้เป็นขูของบิดา ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ^{๒๑}ผู้ใด สมสู่ กับ สัตว์ เดียวรัจฉานชนิดใดๆก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ^{๒๒}ผู้ใด ที่ สมสู่ กับ พี่สาว หรือ น้องสาว จะเป็นบุตรสาว ของบิดา หรือบุตรสาว ของ

มารดาของตนก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' ^{๒๓} 'ผู้ใดสมสู่กับแม่ยายของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' ^{๒๔} 'ผู้ใดฆ่าเพื่อนบ้านของตนอย่างลับๆ ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' ^{๒๕} 'ผู้ใดรับสินบนให้ฆ่าบุคคลที่มีได้กระทำผิด ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' ^{๒๖} 'ผู้ใดไม่ดำรงบรรดาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้ โดยการกระทำตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'"

คนที่เชื่อฟังพระเจ้าจะได้รับพระพรยิ่งใหญ่

๒๘ ^๑ "ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และระวังที่จะกระทำตามบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตั้งท่านไว้ให้สูงกว่าบรรดาประชาชาติทั้งหลายทั่วโลก ^๒ บรรดาพระพรเหล่านี้จะตามมาทันท่าน ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ^๓ ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในทุ่งนา ^๔ ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่าน และผลแห่งสัตว์ของท่านจะรับพระพร คือฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มลูกขึ้น ^๕ กระจาดของท่าน และรวงนวดแบ่งของท่านจะรับพระพร ^๖ ท่านจะรับพระพรเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับพระพรเมื่อท่านออกไป ^๗ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ศัตรูผู้ลุกขึ้นต่อสู้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน เขาจะออกมาต่อสู้อันทางหนึ่ง และหนีให้พ้นหน้าท่านเจ็ดทาง ^๘ พระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาพระพรให้แก่ฉางของท่าน และบรรดากิจการที่มีมือท่านกระทำ และพระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ^๙ พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งท่านให้เป็นชนชาติบริสุทธิ์ แต่พระองค์ ดั่งที่พระองค์ทรงปฏิญาณแก่ท่านแล้ว ถ้าท่านรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาของพระองค์ ^{๑๐} และชนชาติทั้งหลายในโลก จะเห็นว่าเขาเรียกท่านตามพ

ระนามพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจะเกรงกลัวท่าน ^{๑๑} พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายอุดมสมบูรณ์ไปด้วยผลแห่งตัวของท่าน ผลของฝูงสัตว์ของท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่าน ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้ท่าน ^{๑๒} พระเยโฮวาห์จะทรงเปิดคลังฟ้าอันดีของพระองค์ ประทานฝนแก่แผ่นดินของ ท่าน ตามฤดูกาล และทรงอำนวยพระพรแก่กิจการนํ้ามือของท่าน และท่านจะให้ประชาชาติหลายประชาชาติขอยืม แต่ท่านจะไม่ขอยืมเขา ^{๑๓} ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ และระวังที่จะกระทำตาม พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านเป็นหัว ไม่ใช่เป็นหาง กระทำให้สูงขึ้นทางเดียว มิใช่ให้ต่ำลง ^{๑๔} และท่านจะไม่หันเหไปจากถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ โดยหันไปทางขวามือหรือทางซ้าย ไปติดตามปรนนิบัติพระอื่น

ชนชาติที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าจะถูกสาปแช่งและภัยพิบัติต่างๆ

^{๑๕} แต่ต่อมาถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และไม่ระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติ และกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วบรรดาคำสาปแช่งเหล่านี้จะตามมาทันท่าน ^{๑๖} ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในทุ่งนา ^{๑๗} กระจาดของท่าน และรวงนวดแบ่งของท่านจะรับคำสาปแช่ง ^{๑๘} ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่าน ฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มจะรับคำสาปแช่ง ^{๑๙} ท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านออกไป ^{๒๐} พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้คำสาปแช่ง ความวุ่นวาย และการตำหนิมีขึ้นแก่บรรดากิจการที่มีมือท่านกระทำจนท่านจะถูกทำลายและพินาศอย่างรวดเร็ว เนื่องด้วยความชั่ว ซึ่งท่านได้กระทำ เพราะท่านได้ทอดทิ้งเราเสีย ^{๒๑} พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้โรคภัยติดพันท่าน จนพระองค์จะทรงเผาผลาญท่านให้สิ้นเสียงจากแผ่นดิน ซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น ^{๒๒} พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนดัดท่านด้วยความชုပ်ผอม และด้วย

ความไข้ ความอึกเสบ ความร้อนอย่างรุนแรง ด้วยดาบ ด้วยพายุร้อนกล้า ด้วยราชัน และสิ่งเหล่านี้จะติดตามท่านไป จนท่านพินาศ^{๒๓} และฟ้าสวรรค์ที่อยู่เหนือศีรษะของท่านจะเป็นทองสัมฤทธิ์ และแผ่นดินที่อยู่ใต้ท่านจะเป็นเหล็ก^{๒๔} พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้ฝนในแผ่นดินของท่านเป็นฝุ่นและละออง ลงมาจากอากาศอยู่เหนือท่านทั้งหลายจนกว่าท่านจะถูกทำลาย^{๒๕} พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูของท่าน ท่านจะออกไปต่อสู้เขาทางเดียว แต่จะหนีให้พ้นหน้าเขาเจ็ดทาง และท่านทั้งหลายจะถูกถอนออกไปอยู่ตามบรรดาราชอาณาจักรทั่วโลก^{๒๖} ซากศพของท่านทั้งหลายจะเป็นอาหารของนกทั้งหลายในอากาศ และสำหรับสัตว์ปูกในโลก และไม่มีผู้ใดขับไล่ฝูงสัตว์เหล่านั้นไป^{๒๗} พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยผีอียิปต์ ด้วยริศสิดวง ทวารชั้นรุนแรง ด้วยโรคลักปิดลักเปิด และด้วยโรคคัน ซึ่งจะรักษาไม่ได้^{๒๘} พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยโรควิกลจริต โรคตาบอด และให้จิตใจงูเหยิง^{๒๙} ท่านจะต้องคลำไปในเวลาเที่ยง เหมือนคนตาบอดคลำไปในความมืด และท่านจะไม่มี ความเจริญในหนทางของท่าน ท่านจะถูกบีบคั้นและถูกปล้นอยู่เสมอ และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย^{๓๐} ท่านจะหมั่นหมิ่งคนหนึ่งไว้เป็นภรรยา และชายอื่นจะเข้าไปสมสู่กับนาง ท่านจะก่อสร้างเรือน แต่จะไม่ได้อาศัยอยู่ในนั้น ท่านจะปลูกสวนองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้เก็บผลองุ่นนั้นเข้ามา^{๓๑} คนจะฆ่าวัวของท่านต่อหน้าต่อตาท่าน ท่านจะมีได้ รับประทานเนื้อวัวนั้น เขาจะมาแย่งชิงลาไปต่อหน้าต่อตาท่าน และเขาจะไม่เอากลับคืนมาให้ท่าน ฝูงแพะแกะของท่านจะต้องเอาไปให้ศัตรูของท่าน และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย^{๓๒} เขาจะเอาบุตรชายและบุตรสาวของท่านไปให้แก่ประชาชาติอื่น ส่วนตาของท่านจะมองดูและมิดมัวลวงด้วยความอาลัยอาวรณ์ตลอดเวลา อำนาจนำมือของท่านก็ไม่สามารถจะป้องกันได้^{๓๓} ประชาชาติที่ท่านไม่เคยรู้จักมาก่อนจะมา รับ ประทาน พิษ ผล แห่ง แผ่น ดิน ของ ท่าน และกินผลงานทั้งปวงของท่าน เขาจะบีบคั้นและเหยียบย่ำท่านเสมอไป^{๓๔} ดังนั้นภาพที่ท่านเห็นจึงจะกระทำให้ท่านบ้าคลั่งไป^{๓๕} พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วย

ผีร้ายที่หัวเข่า และที่ขา ซึ่งท่านจะรักษาให้หายไม่ได้ เป็นตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมของท่าน^{๓๖} พระเยโฮวาห์จะทรงนำท่าน และกษัตริย์ผู้ที่ท่านแต่งตั้งไว้เหนือท่านนั้น ไปยังประชาชาติซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักมาก่อน ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติพระอื่นที่ทำได้ด้วยไม้และด้วยหิน^{๓๗} ท่านจะเป็นที่นาตกตะลึง เป็นคำภาษิต เป็นที่คำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปนั้น^{๓๘} ท่านจะต้องเอาพืชไปหว่านไว้ในนามากและเก็บผลเข้ามาแต่น้อย เพราะตักแตนจะกัดกิน เสีย^{๓๙} ท่านจะปลูกและแต่งต้นองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นหรือเก็บผลเข้ามา เพราะตัวหนอนจะกินมันเสีย^{๔๐} ท่านจะมีต้นมะกอกเทศอยู่ทั่วอาณาเขตของท่าน แต่ท่านจะไม่ได้นำมาขายโลมตัวท่าน เพราะว่าผลมะกอกเทศของท่านจะร่วงหล่นเสีย^{๔๑} ท่านจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว แต่จะไม่เป็นของท่าน เพราะเขาจะตกไปเป็นเชลย^{๔๒} ต้นไม้ทั้งหลายของท่านและผลจากพื้นดินของท่านนั้น ตักแตนจะถือกรรมสิทธิ์^{๔๓} คนต่างดาวซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน จะสูงขึ้นเหนือท่านทุกที และท่านจะต่ำลงทุกที^{๔๔} เขาจะให้ท่านทั้งหลายยืมของของเขาได้ และท่านจะไม่มีให้เขา ยืม เขาจะเป็นหัว และท่านจะเป็นหาง^{๔๕} ยิ่งกว่านั้นคำสาปแช่งทั้งหมดนี้จะตามหาท่าน และตามทันท่านจนกว่าท่านจะถูกทำลาย เพราะว่าคุณไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ที่จะรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์บัญชาท่านไว้^{๔๖} สิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อยู่เหนือท่าน และเหนือเชื้อสายของท่าน เป็นนิมิต^{๔๗} เพราะท่านมิได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยความรำเริงและใจยินดี เพราะเหตุที่มีสิ่งสารพัดบริบูรณ์^{๔๘} เพราะฉะนั้นท่านจึงต้องปรนนิบัติศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงใช้มาต่อสู้ท่าน ด้วยความหิวและกระหาย เปลือยกายและขัดสนทุกอย่าง และพระองค์จะทรงวางแอกเหล็กบนคอของท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียสิ้น^{๔๙} พระเยโฮวาห์จะทรงนำประชาชาติหนึ่งมาต่อสู้กับท่านจากทางไกล จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก เร็วเหมือนนกอินทรีบินมา เป็นประชาชาติที่ท่านไม่รู้จักภาษาของเขา^{๕๐} เป็นประชาชาติ

ที่มีหน้าตาดูร้าย คือ ผู้ซึ่งไม่เคารพคนแก่ และไม่โปรดปรานคนหนุ่มสาว ^{๔๑} และจะรับประทานผลของฝูงสัตว์ของท่าน และพืชผลจากพื้นดินของท่าน จนท่านจะถูกทำลาย ทั้งเขาจะไม่เหลือข้าว น้ำองุ่น หรือน้ำมัน ลูกวิว หรือลูกเกะอ่อนไว้ให้ท่าน จนกว่าเขาจะกระทำให้ท่านพินาศ ^{๔๒} เขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมือง จนกำแพงสูงและเข้มแข็ง ซึ่งท่านไว้วางใจนั้นพังทลายลงทั่วแผ่นดินของท่าน คือเขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองทั่วแผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ^{๔๓} ท่านจะต้องรับประทานผลแห่งตัวของท่านเป็นอาหาร คือเนื้อบุตรชายและบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ในการล้อมและในความทุกข์ลำบากซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากนั้น ^{๔๔} ผู้ชายผู้ร้าย และสาวงามเหลือเกินในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ตาเขาจะจ้องร้ายต่อน้องของตน ต่อภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของตน และต่อลูกๆคนสุดท้ายที่เหลืออยู่กับตน ^{๔๕} จนเขาจะไม่ยอมให้ใครกินเนื้อลูกของตน ซึ่งกำลังกินอยู่ เพราะไม่มีอะไรเหลือให้เขาอีกแล้วในการล้อมและในความทุกข์ลำบากซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง ^{๔๖} ผู้หญิงผู้ร้ายและสาวงามเหลือเกินในหมู่พวกท่าน ซึ่งไม่เคยย่างเท้าลงที่พื้นดินเพราะเป็นคนสาวงามและสาวงามอย่างนั้น ตาเขาจะจ้องร้ายต่อสามีในอ้อมอกของเธอ และต่อบุตรชายและบุตรสาวของเธอ ^{๔๗} ต่อรถซึ่งเพิ่งออกมาจากหว่างขาของเธอ และต่อลูกแดงที่เพิ่งคลอด เพราะว่าเธอจะกินเป็นอาหารเจียบๆเพราะขัดสนทุกอย่าง ในการถูกล้อมและในความทุกข์ลำบากซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง ^{๔๘} ถ้าท่านทั้งหลายไม่ระวังที่จะกระทำตาม ถ้อยคำทั้งสิบของพระราชบัญญัติ ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ ที่จะให้ยำเกรงพระนามที่ทรงสง่าราศีและที่นำสะพรึงกลัวนี้ คือพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ^{๔๙} แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงนำมาสู่ท่าน และเชื้อสายของ ท่านด้วย ภัยพิบัติอย่างผิดธรรมดา ภัยพิบัติร้ายแรงและยาวนาน และความเจ็บไข้ต่างๆที่ร้ายแรงและยาวนาน ^{๕๐} ยิ่งกว่านั้นพระองค์จะทรงนำโรคทั้งหลายแห่งอียิปต์ ซึ่งท่านกลัวนั้นมาสู่ท่าน

และมันจะติดพันท่านอยู่ ^{๕๑} เช่นเดียวกันโรคทุกอย่าง และภัยพิบัติทุกอย่าง ซึ่งมีได้ระบุนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้ พระเยโฮวาห์จะทรงนำมามายังท่าน จนกว่าท่านทั้งหลายจะถูกทำลาย ^{๕๒} ซึ่งพวกท่านทั้งหลายมีมากอย่างดวงดาวในท้องฟ้านั้น ท่านก็จะเหลือแต่จำนวนน้อย เพราะว่าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

คำพยากรณ์ถึงการกระจัดกระจายไปทั่วโลก

^{๕๓} และต่อมาซึ่งพระเยโฮวาห์พอพระทัยที่จะทรงกระทำต่อท่านและอำนวยการพระพรให้ท่านทวีมากขึ้นนั้น พระเยโฮวาห์ก็จะทรงพอพระทัยที่จะทรงทำให้ท่านพินาศและทำลายท่านเสียเช่นเดียวกัน ท่านจะต้องถูกตัดทิ้งไปเสียจากแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น ^{๕๔} และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจายไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ตั้งแต่ที่สุดปลายโลกข้างนี้ไปถึงข้างโน้น ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติพระอื่น ๆ ซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จัก คือ พระ ซึ่ง ทำ ด้วย ไม่ และศิลา ^{๕๕} เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางประชาชาติต่าง ๆ นั้น ท่านจะไม่พบความสบายเลย ฝ่าเท้าของท่านจะไม่ มี ที่ หยุด พัก เพราะพระเยโฮวาห์จะประทานให้ท่านมีจิตใจที่หวาดหวั่น มีตาที่มีดมัวลงและมีชีวิตที่ค่อยๆวอดลง ^{๕๖} และชีวิตของท่านก็จะแขวนอยู่ข้างหน้าท่านอย่างสงสัย ท่านจะครั่นคร้ามอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่มีความแน่ใจในชีวิตของท่านเลย ^{๕๗} ในเวลาเช้าท่านจะกล่าวว่า “ถ้าเป็นเวลาเย็นก็จะดี” และในเวลาเย็นท่านจะกล่าวว่า “ถ้าเป็นเวลาเช้าก็จะดี” เพราะความครั่นคร้ามซึ่งมีอยู่ในจิตใจท่านนั้น และเพราะสิ่งที่ตาท่านจะเห็น ^{๕๘} และพระเยโฮวาห์จะนำท่านกลับมาทางเรือถึงอียิปต์ เป็นการเดินทางซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ท่านจะไม่พบเห็นอีกเลย ณ ที่นั้นท่านจะต้องมอบตัวชายให้ศัตรูเป็นทาสชายและทาสหญิง แต่จะไม่มีผู้ใดซื้อท่าน”

คำเตือนใจเรื่องพันธสัญญาเกี่ยวกับคานาอัน

๒๘ ^๑ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในพันธสัญญา ซึ่ง พระ เย โฮ ว า ห์ ทรง บัญชา ไม เสส

ให้กระทำกับ คนอิสราเอลในแผ่นดินโมอับ นอกเหนือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับ พวก เขา ที่โฮเรบ ๒ โมเสส เรียก บรรดา คนอิสราเอล มา และกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลาย ได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำ ต่อ หน้า ต่อตา ของ ท่าน ในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์และต่อบรรดาข้าราชการบริวารของ ท่าน และ ต่อ ประเทศ ของ ท่าน ทั้งสิ้น ๓ ทั้ง การทดลองใหญ่ซึ่งนัยน์ตาของท่านได้เห็น ทั้งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เหล่านั้น ๔ แต่จนกระทั่งวันนี้พระเยโฮวาห์มิได้ประทานจิตใจที่เข้าใจ ตาที่มองเห็นได้ และหูที่ยินได้ให้แก่ท่าน ๕ เราได้นำเจ้าอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี เสื้อผ้าของเจ้ามิได้ขาดวินไปจากเจ้า และรองเท้ามิได้ขาดหลุดไปจากเท้าของเจ้า ๖ เจ้าทั้งหลายมิได้รับประทานขนมปัง เจ้ามิได้ดื่มน้ำองุ่นหรือสุรา เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า” ๗ และเมื่อท่านมาถึงที่นี่ ลิโชนกษัตริย์เมืองเฮซบอน และโอกษัตริย์เมืองบาซาน ออกมาทำสงครามกับเรา แต่เราทั้งหลายก็ได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป ๘ เราจับแผ่นดินของเขาและมอบให้เป็นมรดกแก่คนรูเบน คนกาท และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์ ๙ เพราะฉะนั้นจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะจำไว้ในบรรดากิจการซึ่งท่านกระทำ ๑๐ ในวันนี้ท่านทั้งหลายทุกคนยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือบรรดาผู้หัวหน้าตระกูลทั้งหลาย พวกผู้ใหญ่ของท่าน และเจ้าหน้าที่ของท่าน บรรดาผู้ชาย ของ อิสราเอล ๑๑ เด็กๆ ของ ท่าน ภรรยาของ ท่าน และคนต่างด้าว ที่อยู่ในค่าย ของ ท่าน ทั้งคนที่ตัดฟืนให้ท่าน และคนที่ตักน้ำให้ท่าน ๑๒ เพื่อท่านจะได้เข้ามาในพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือในพันธสัญญาที่ปฏิญาณไว้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงกระทำกับท่านในวันนี้ ๑๓ เพื่อพระองค์จะทรงแต่งตั้งท่านทั้งหลายในวันนี้ให้เป็นประชาชนของพระองค์ และเพื่อพระองค์จะเป็นพระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ทรงตรัสกับท่านนั้น และดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน คือกับอับราฮัม กับอิสอัคและกับยาโคบ ๑๔ ข้าพเจ้ามิได้กระทำพันธสัญญากับ คำปฏิญาณนี้กับท่านเท่านั้น ๑๕ แต่กับ ผู้ที่ ยืน อยู่ กับ เรา ทั้ง หลาย ใน วัน

นี้ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และกับผู้ที่ไม่ได้อยู่กับเราในวันนี้ ๑๖ (ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์อย่างไร และเราทั้งหลายได้ผ่านท่ามกลางประชาชนใด ซึ่งท่านทั้งหลายผ่านพ้นอย่างไร ๑๗ ท่านทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาทิ้งหลายแล้ว คือเห็นรูปเคารพที่ทำด้วยไม้ ด้วยหิน และด้วยเงิน และทอง ซึ่งอยู่ท่ามกลางเขาทิ้งหลาย) ๑๘ จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีชายหรือหญิงคนใด หรือครอบครัวใด หรือตระกูลใด ซึ่งในวันนี้จิตใจของเขาหันไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไปปรนนิบัติพระของประชาชาติเหล่านั้น เกรงว่าท่ามกลางท่านจะมีรากซึ่งเกิดเป็นดีหมี และบอระเพ็ด ๑๙ และต่อมาเมื่อคนนั้นได้ยื่นถ้อยคำแห่งคำสาปแช่งนี้ จะนึกอวยพรตัวเองในใจว่า ‘แม้ข้าจะเดินด้วยความต้อตึงตามใจของข้า ข้าก็จะเป็นสุข ไม่ว่าจะเอาการเมาเหล้าซ้อนความกระหายน้ำ’ ๒๐ พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงให้อภัยแก่คนนั้น แต่พระพิโรธของพระเยโฮวาห์และความหิวแห่งของพระองค์จะพลุ่งขึ้นต่อชายคนนั้น และ คำสาปแช่ง ทั้งสิ้น ซึ่ง เขียน ไว้ ใน หนังสือ ม้วนนี้ จะตกอยู่เหนือเขา และพระเยโฮวาห์จะทรงลบชื่อของเขาเสียจากได้ฟ้า ๒๑ แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงแยกเขาออกจากตระกูลคนอิสราเอลทั้งปวงให้ประสบภัยนะตาม คำสาปแช่ง ทั้งสิ้น ของ พันธสัญญา ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้ ๒๒ และคนชั่วอายุต่อมาคือลูกหลานซึ่งเกิดมาภายหลังท่าน และชนต่างด้าวซึ่งมาจากแผ่นดินที่อยู่ห่างไกล จะกล่าวเมื่อเขาเห็นภัยพิบัติต่างๆของแผ่นดินนั้นและโรคภัยซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เป็น ๒๓ คือแผ่นดินทั้งหมดเป็นกำมะถัน และเป็นเกลือ และถูกเผาไฟ ไม่มีใครปลูกหว่าน และไม่มีอะไรงอกขึ้นเป็นที่หญ้าไม่งอก เป็นการใช้ถูกคว่ำอย่างโสโดมและเกโมราห์ เมืองอัดมาห์ เมืองเศโบอิม ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงคว่ำด้วยความกริ้ว และพระพิโรธ ๒๔ ออ ประชาชาติ ทั้ง หลาย จะกล่าวว่า ‘ทำไมพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้ พระพิโรธมากมายเช่นนี้หมายความว่าอะไร’ ๒๕ แล้วคนจะพูดกันว่า ‘เพราะเขาทอดทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา ซึ่งพระองค์ ทรง กระทำ ไว้ กับ เขา เมื่อ พระองค์

ทรง พา เขา ออก จาก แผ่น ดิน อียิปต์ ๒๖ ไป
 ปรนนิบัตินมัสการพระอื่น เป็นพระซึ่งเขาไม่เคยรู้จัก และซึ่งพระองค์มิได้ประทานแก่เขา ๒๗ เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่อแผ่นดินนี้ น้าเอาบรรดาคำสาปแช่งซึ่งจารึกไว้ในหนังสือนี้มาถึง ๒๘ และพระเยโฮวาห์จึงทรงถอนรากเขาเสียจากแผ่นดินด้วยความกริ้ว พระพิโรธและความเดือดดาลอันมากมาย และทิ้งเขาไปในอีกแผ่นดินหนึ่งดังที่เป็นอยู่วันนี้ ๒๙ สิ่งลึกลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย และของลูกหลานของเราเป็นนิรันดร์ เพื่อเราจะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้”

คำพยากรณ์เรื่องการรวบรวมคนอิสราเอลเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา

๓๐ “ต่อมาเมื่อบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้ากล่าวไว้ ต่อ หน้า ท่าน มา ถึง ท่าน ทั่ว หลาย แล้ว และ ท่าน ทั่ว หลาย ระลึก ขึ้น ได้ ใน เมื่อ ท่าน ทั่ว หลาย อยู่ ท่ามกลาง บรรดา ประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทรง ขับไล่ ท่าน ไป นั้น ๒ และ ท่าน ก็ หัน กลับ มาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียง ของ พระองค์ ใน ทุก สิ่ง ทุก อย่าง ซึ่ง ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ด้วยสุดจิตสุดใจของ ท่าน ๓ แล้ว พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ทั่ว หลาย จะ ทรง ให้ ท่าน คืน สู่สภาพ เดิม และทรงพระกรุณาต่อท่าน และจะรวบรวมพวกท่านทั้งหลายอีกจากชนชาติทั้งหลายซึ่ง พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ทรง ให้ ท่าน ทั่ว หลาย กระเจาย ไป อยู่ นั้น ๔ ถ้า มี คน ของ ท่าน ที่ ถูก ขับไล่ ไป อยู่ สุด ท้าย ปลาย สวรรค์ จาก ที่ นั้น พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน จะ ทรงรวบรวมท่านให้มา จากที่นั้นพระองค์จะ ทรงนำท่านกลับ ๕ และพระเยโฮวาห์พระเจ้า ของ ท่าน จะ นำ ท่าน เข้า มา ใน แผ่น ดิน ซึ่ง บรรพบุรุษ ของ ท่าน ยึด ครอง เพื่อ ท่าน จะ ได้ ยึด ครอง และ พระองค์ จะ ทรง กระทำ ดี แก่ ท่าน และ ทวี มาก ขึ้น ยิ่ง กว่า บรรพบุรุษ ของ ท่าน ๖ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะ ทรงตั้งใจของท่าน และใจของเชื้อสายของ ท่าน เพื่อท่านจะได้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้า ของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่าน

ทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้ ๗ และพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่านจะทรงให้คำสาปแช่งเหล่านี้ ตกอยู่บนข้าศึกและผู้ทีเกลียดชังท่าน คือผู้ ช่มเหล่งท่านทั้งหลาย ๘ และท่านทั้งหลายจะ เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์อีก และ กระทำ ตาม พระ ๒๖ บัญญัติ ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้ ๙ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน จะ ทรง กระทำ ให้ ท่าน จำ เรือง มั่ง คั่ง อย่าง ยิ่ง ใน บรรดา กิจการ ที่ มือท่านกระทำ ในผลแห่งตัวของท่าน และ ในผลแห่งพื้น ดินของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงปลื้ม ปิติที่จะให้ท่านจำเรียมั่งคั่งอีก ดังที่พระองค์ ทรง ปลื้ม ปิติ ใน บรรพบุรุษ ของ ท่าน ๑๐ ถ้า ท่าน เชื่อ ฟัง พระ สุรเสียง แห่ง พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้าของท่าน โดยรักษาพระบัญญัติและ กฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือ ของ พระ ราช บัญญัติ นี้ ถ้าท่านทั้งหลายหัน กลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วย สุดจิตสุดใจของท่าน

คำตักเตือนว่าจงเลือกชีวิตหรือความตาย

๑๑ เพราะ ว่า พระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชา ท่านในวันนี้ ไม่ได้ปิดบังไว้จากท่าน และ ไม้ห่างเหินเกินไปด้วย ๑๒ มิใช่พระบัญญัติ นั้นอยู่บนสวรรค์แล้วท่านจะกล่าว ว่า ‘ใคร จะ แทน เรา ขึ้น ไป บน สวรรค์ และ นำ มา ให้ เรา และ กระทำ ให้ เรา ได้ ฟัง และ ประพฤติ ตาม’ ๑๓ มิใช่อยู่พ้นทะเล ซึ่งท่านจะกล่าว ว่า ‘ใครจะข้าม ทะเล ไป แทนเราและนำมา ให้เรา และกระทำให้เราได้ฟังและประพฤติ ตาม’ ๑๔ แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่านทั้งหลาย มาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของ ท่าน ฉะนั้นท่านจึงกระทำตามได้ ๑๕ จงดูเถิด ในวันนี้ข้าพเจ้าได้วางชีวิตและสิ่งดี ความ ตายและสิ่งร้ายไว้ต่อหน้าท่าน ๑๖ คือในการ ที่ ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ให้รักพระ เยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินในพระ มรรคาทั้งหลายของพระองค์ และให้ รักษา พระบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตัดสินของ พระองค์ แล้วท่านจะมีชีวิตอยู่และทวี มาก ขึ้น และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะ อำนวย พระพร แก่ ท่าน ใน แผ่น ดิน ซึ่ง ท่าน เข้าไปยึดครองนั้น ๑๗ แต่ถ้าใจของท่านหันเห ไป และท่านมิได้ฟัง แต่ถูกลงโทษไปนมัสการ

พระอื่นและปรนนิบัติพระนั้น ^{๑๘}ข้าพเจ้าขอประกาศแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพินาศเป็นแน่ ท่านจะไม่มีชีวิตอยู่นานในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยึดครองนั้น ^{๑๙}ข้าพเจ้าขออัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแช่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจงเลือกเอาข้างชีวิตเพื่อท่านและเชื้อสายของท่านจะได้มีชีวิตอยู่ ^{๒๐}ด้วยมีความรักต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เชื้อฟงพระสุรเสียงของพระองค์ และติดพันอยู่กับพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตและความยืนนานของท่าน เพื่อท่านจะได้ อยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่าน คือแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแกียาโคบ ว่า จะประทานแก่ท่านเหล่านั้น”

คำปรึกษาครั้งสุดท้ายของโมเสสต่อ คนอิสราเอลและโยชูวา

๓๑ โมเสสยังกล่าว ถ้อยคำเหล่านี้แก่คนอิสราเอลทุกคน ^๒และท่านกล่าวแก่เขาว่า “วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าจะออกไปและเข้ามาอีกไม่ไหวแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้’ ^๓พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะข้ามไปข้างหน้าท่านเอง พระองค์จะทรงทำลายประชาชาติเหล่านี้ให้พินาศไป เพื่อว่าท่านจะยึดครองเขาเหล่านั้น โยชูวา จะข้ามไปนำหน้าท่านทั้งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว ^๔พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เขาอย่าง ที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่สิโหนและโอกษัตริย์ของคานาอันไรต์ และแก่แผ่นดินของเขา ผู้ที่พระองค์ทรงทำลายแล้ว ^๕แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำแก่เขาตามบัญญัติทั้งสิบซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้แล้ว ^๖จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่างกล้าหรืออย่างครั้นคร้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ที่ไปกับท่านคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย” ^๗แล้วโมเสสเรียกโยชูวาเข้ามาและกล่าวแก่ท่านท่ามกลางสายตาของบรรดาคนอิสราเอลว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะท่าน

จะต้องไปกับชนชาตินี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่า จะประทานแก่เขา ท่านจงกระทำให้เขาได้แผ่นดินนั้นมาเป็นมรดก ^๘ผู้ที่ไปข้างหน้าคือพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วยพระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย อย่างกลัวและอยู่ขยาดเลย” ^๙โมเสสได้เขียนพระราชบัญญัตินี้ และมอบให้แก่ปุโรหิตลูกหลานของเลวี ผู้ซึ่งห้ามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และแก่พวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของคนอิสราเอล ^{๑๐}และโมเสสบัญชาเขาว่า “เมื่อครบทุกๆเจ็ดปี ตามเวลากำหนดปีปลดปล่อย ณ เทศกาลอยู่เพิง ^{๑๑}เมื่อคนอิสราเอลทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ นั่นท่านทั้งหลายจงอ่านพระราชบัญญัตินี้ให้คนอิสราเอลทั้งปวงฟัง ^{๑๒}จงเรียกประชาชนให้มาประชุมกัน ทั้งชาย หญิง และเด็ก ทุกคนต่างตัวภายในประตูเมืองของท่าน เพื่อให้เขาได้ยิน และเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และให้ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้ ^{๑๓}และเพื่อลูกหลานทั้งหลายของเขา ผู้ยังไม่ทราบจะได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ตราบเท่าเวลาซึ่งท่านอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น”

โมเสสจะสิ้นชีวิต โยชูวาได้รับ พระบัญชา บทเพลงของโมเสส

^{๑๔}และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ดูเถิด วันซึ่งเจ้าต้องตายก็ใกล้เข้ามาแล้ว จงเรียกโยชูวา มา และเจ้าทั้งสองจงมาเฝ้าเราในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเราจะได้กำชับเขา” โมเสสและโยชูวาก็เข้าไปและเข้าเฝ้าพระองค์ในพลับพลาแห่งชุมนุม ^{๑๕}และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏในสุทธานในพลับพลาแห่งชุมนุม และเส้าเมฆนั้นอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ^{๑๖}และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ดูเถิด ตัวเจ้าจวนจะต้องหลับอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้าแล้ว และชนชาตินี้จะลุกขึ้น และเล่นซู้กับพระของ คนต่างตัวแห่งแผ่นดินนี้ ในที่ที่เขาย้ายไปอยู่ท่ามกลางนั้น เขาทั้งหลายจะทอดทิ้งเราเสีย และหักพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับ

เขา ^{๑๗}แล้วในวันนั้นเราจะกริ้วต่อเขา และเราจะทอดทิ้งเขาเสียและซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา เขาทั้งหลายจะถูกกลืน และสิ่งร้ายกับความลำบากเป็นอันมากจะมาถึงเขา ในวันนั้นเขาจึงจะกล่าว ว่า ‘สิ่งร้ายเหล่านี้ตกแก่เรา เพราะพระเจ้าไม่ทรงสถิตท่ามกลางเราไม่ใช่หรือ’ ^{๑๘}ในวันนั้นเราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาเป็นแน่ ด้วยเหตุความชั่วทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำ เพราะเขาได้หันไปหาพระอื่น ^{๑๙}เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าทั้งสองจงเขียนบทเพลงนี้ และสอนคนอิสราเอล ให้ร้องจนติดปาก เพื่อบทเพลงนี้จะเป็นพยานของเรา ปรีกปรีา คนอิสราเอล ^{๒๐}เพราะว่า เมื่อเราจะได้นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งมี นานม และน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ซึ่งเราได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเขา และเขาได้รับประทานอิมหน่าและอ้วนพี เขาจะหันไปปรนนิบัติพระอื่น และหมิ่นประมาทเรา และผิดพันธสัญญาของเรา ^{๒๑}และต่อมาเมื่อสิ่งร้าย และความลำบาก หลายอย่างมาถึงเขาแล้ว เพลงบทนี้จะเผชิญหน้าเป็นพยาน เพราะว่าเพลงนี้จะอยู่ที่ปากเชื้อสายของเขาไม่มีวันลืมห เพราะแม้แต่เวลานี้เองเรารู้ถึงความมุ่งหมายที่เขากำลังจะก่อขึ้นมาแล้ว ก่อนที่เราจะนำเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้” ^{๒๒}โมเสสจึงได้เขียนบทเพลงนี้ในวันเดียวกันนั้น และสอนให้แก่ประชาชนอิสราเอล ^{๒๓}พระองค์ตรัสสั่งโยชูวาบุตรชายนูนว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะนำคนอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณว่าจะให้แก่เขา เราจะอยู่กับเจ้า”

**โมเสสเขียนหนังสือจบแล้ว
อิสราเอลจะประพาศพิณพิตุไป**

^{๒๔}ต่อมา เมื่อ โมเสส เขียน ถ้อยคำ ของ พระราช บัญญัติ นี้ลง ใน หนังสือ จน จบ แล้ว ^{๒๕}โมเสสก็บัญชาคนเลวีผู้หามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ว่า ^{๒๖}“จงรับหนังสือพระราชบัญญัตินี้วางไว้ข้างหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้อยู่ที่นั่นเพื่อเป็นพยานปรีกปรีาท่าน ^{๒๗}เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นคนมักกบฏและคดแข็งดื้อเถิด เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่กับท่านวันนี้ ท่านก็ยกกบฏต่อพระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว จะร้ายกว่านี้สักเท่าใด ^{๒๘}ท่านจง

เรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของทุกตระกูล และเจ้าหน้าที่ทั้งหมด เพื่อ ข้าพเจ้า จะได้ กล่าว ถ้อยคำเหล่านี้ให้เขาฟัง และอัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานปรีกปรีาเขา ^{๒๙}เพราะข้าพเจ้าทราบว่เมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านจะประพาศพิณพิตุเลื่อมทราวมอย่างที่สุด และหันเหไปจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญญัติท่านไว้ ความชั่วร้ายจะตกแก่ท่านในวันข้างหน้า เพราะว่าท่านจะกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการร้ายวุ่นให้พระองค์ทรง กริ้ว โกรธ ด้วย การ ที่ มือ ท่าน กระทำ” ^{๓๐}โมเสสก็ได้กล่าว ถ้อยคำในบทเพลงต่อไปนี้ให้เข้าหุประชุมชนอิสราเอลทั้งหมดจนจบ

บทเพลงของโมเสส

^๑“โอ ฟาสวรรค์ จงเจี่ยหุฟ่ง ข้าพเจ้า **๓๒** จะพูด โอ พิภพโลก ขอจงสดับ ถ้อยคำจากปากของข้าพเจ้า ^๒ขอให้คำสอนของข้าพเจ้าหยุดลง อย่าง เม็ด ฝน และ คำปราศรัยของข้าพเจ้ากลั่นตัวลงอย่างน้ำค้าง อย่างฝนตกปรอยๆอยู่เหนือหญ้าอ่อน อย่างท่าฝนตกลงเหนือผักสด ^๓เพราะข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ จงถวายความยิ่งใหญ่แด่พระเจ้าของเรา ^๔พระองค์ทรง เป็น ศิลา พระ ราช กิจ ของ พระองค์ ก็ สมบูรณ์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ก็ ยุติธรรม พระเจ้าที่เที่ยงธรรมและปราศจากความชั่วช้า พระองค์ทรงยุติธรรมและเที่ยงตรง ^๕เขาทั้งหลายประพาศพิณพิตุแล้ว ต้าหนิ ของ เขา ทั้ง หลาย หู ไซ้ เป็น ต้าหนิ ของ บุตร ของ พระองค์ เขาเป็นยุควิปลาสและคดโกง ^๖โอ ชนชาติ โฉด เขลา และ เบา ความ มุ่ย์ ท่านจะตอบสนองพระเยโฮวาห์อย่างนี้ละ หรือ พระองค์มิใช่พระบิดา ผู้ทรงไถ่ท่านไว้ ดอก หรือ ผู้ทรง สรรค์ ท่าน และ ตั้ง ท่าน ไว้ แล้ว ^๗จงระลึกถึงโบราณกาล จงพิจารณาถึงจำนวนปีที่ผ่านมามากมายชั่วอายุคนแล้ว นั้น จงถามบิดาของท่าน แล้วเขาจะสำแดงให้ท่านทราบ จงถามพวกผู้ใหญ่ของท่าน แล้วเขาจะบอกท่าน ^๘เมื่อผู้สูงสุดประทานมรดกแก่บรรดาประชาชนชาติ เมื่อพระองค์ทรงแยก ลูก หลาน ของ อุอาตัม พระองค์ ทรง กั้น เขต ของ ชนชาติ ทั้ง หลาย ตาม จำนวน คน อิสราเอล ^๙เพราะว่าส่วนของพระเยโฮวาห์คือประชาชนของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์เอง ^{๑๐}พระองค์ ทรงพบ

เขาในแผ่นดินทุรกันดาร ในที่เปลี่ยวเปล่าซึ่งมีแต่เสียงเห่าหอน พระองค์ทรงนำเขาไปทั่วและทรงสอนเขาอยู่ ทรงรักษาเขาไว้ดังแก้วพระเนตรของพระองค์^{๑๑} เหมือนนกอินทรีที่กวางรังของมัน กระพือปีกอยู่เหนือลูกโต ทางปีกอกรอกรับลูกไว้ให้เกาะอยู่บนปีก^{๑๒} พระเยโฮวาห์องค์เดียวก็ทรงนำเขาเข้ามา ไม่มีพระดังต่างตัว องค์ใดอยู่ กับเขา^{๑๓} พระองค์ ทรงโปรดเขาให้ขึ้นไปบนโลกส่วนสูง ให้เขากินพืชผลที่ได้จากนา พระองค์ทรงให้เขาดูคานาฝักจากศิลา และให้ตีมันนำมันจากหินแข็งกล้า^{๑๔} ให้ได้นมเปรี้ยวจากวัว และให้ได้น้ำมันจากแพะแกะ ได้ไขมันจากลูกแกะ และแกะผู้พันธุ์บาซัน และฝูงแพะ กับข้าวสาลีอย่างดีที่สุด และท่านได้ตีเมล็ดเลือดของงุ่น คือนางุ่น^{๑๕} แต่เยชูรูนอ้วนที่ขึ้นแล้วก็มีพยุศ พอเจ้าอ้วนใหญ่ เนื้อหนานุ่มนิ่ม เขาทอดทิ้งพระเจ้าผู้สร้างเขามา แล้วดูหมิ่นศิลาแห่งความรอดของเขา^{๑๖} เขายั่วให้พระองค์ทรงอิจฉาด้วยพระดังต่างตัว ด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งหลาย เขาก็ยั่วให้พระองค์ทรงกริ้ว^{๑๗} เขาบูชาพวกปีศาจแทนพระเจ้า บูชาพระซึ่งเขาไม่รู้จัก มา ก่อน บูชาพระใหม่ ๆ ซึ่ง เกิด มา เร็ว ๆ นี้ ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่เกรงกลัว^{๑๘} ท่านมิได้ใส่ใจในศิลาที่ให้กำเนิดท่านมา ท่านหลงลืมพระเจ้าซึ่งทรงปั้นท่าน^{๑๙} พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรและทรงซึ่งเขา เพราะเหตุบุตรชายหญิงของพระองค์ได้ยั่วพระองค์^{๒๐} และพระองค์ตรัสว่า “เราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา เราจะคอยดูว่าปลายหางของเขาจะเป็นอย่างไร เพราะเขาเป็นยุคที่ถืออริ เป็นลูกเต่าที่ไม่มีความเชื่อ^{๒๑} เขาทำให้เราอิจฉาด้วยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า เขาได้ยั่วโทษเราด้วยความไร้ประโยชน์ของเขา ดังนั้นเราจึงทำให้เขาอิจฉาดูผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ และจะยั่วโทษเขาด้วยประชาชาติที่เขลาชาติหนึ่ง^{๒๒} เพราะมีไฟก่อขึ้นด้วยเหตุความกริ้วของเราใน ไฟก็ไหม้ลูกกลมไปจนถึงก้นลึกของนรก เผาแผ่นดินโลกและพืชผลในนั้น และก่อเพลิงติดรากภูเขา^{๒๓} เราจะสูบลิงร้ายไว้บนเขาทั้งหลาย และปล่อยลูกธนูของเรามายิงเขา^{๒๔} เขาจะซุบซอมไปเพราะความหิว ความร้อนอันแรงกล้า และการทำลายอันขมขื่นจะเผาผลาญเขาเสีย เราจะส่งพินสัตว์ร้ายให้มาขบกับพิษของสัตว์เลื้อยคลานใน ผงคลี^{๒๕} ภายนอก จะมี ดาบ และ ภายใน

จะมีความกลัว ฆู ทำลาย ทั้ง ชาย หนุ่ม และ หญิง พรหมจารี ทั้ง เด็ก ที่ ยัง ดูนม และ คน ที่ ผมงอก^{๒๖} เราพูดแล้วว่า “เราจะให้เขากระจัดกระจายไป ถึง มุม ต่าง ๆ เราจะให้ชื่อของเขาสูญไป จาก ความ ทรง จำ ของ มนุษย์”^{๒๗} ถ้าหากว่าเราไม่กลัวความกริ้ว ไภรธของศัตรู เกรงว่าศัตรูจะประพฤติผิดไป กลัวว่าศัตรูทั้งหลายจะพูดว่า “กำลังมือของเรามีชัย พระเยโฮวาห์หาได้ทรงกระทำกิจการทั้งปวงนี้ไม่”^{๒๘} เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชาติที่ไม่ยอมฟังคำปรึกษา ในพวกเขาไม่มีความเข้าใจ^{๒๙} โอ ถ้าเขาฉลาดแล้วเขาจะเข้าใจเรื่องนี้และทราบเรื่องสุดท้ายปลายมือ^{๓๐} คนเดียวจะไล่พันคนอย่างไรได้ สองคนจะทำให้หมื่นคนหนีได้อย่างไร นอกจากศิลาของเขาได้ขายเขาเสียแล้ว และพระเยโฮวาห์ได้ทรงทอดทิ้งเขาเสีย^{๓๑} เพราะศิลาของเขาไม่เหมือนศิลาของเรา แม้ศัตรูของเราก็ตัดสินใจอย่างนั้น^{๓๒} เพราะเราเอางุ่นของเขามาจากถ้ำเมืองโซโดม มาจากไร่เมืองโกโมราห์ ผลงุ่นของเขาเป็นดีหมี และงุ่นที่เป็นพวงจุกก็ขมขื่น^{๓๓} นางุ่นของเขาเป็นพิษของมังกร เป็นพิษอำมหิตของงูเห่า^{๓๔} เรื่องนี้มิได้สะสมไว้กับเรือดอกหรือ ประทับตราไว้ในคลังของเรา^{๓๕} การแก้แค้น และการตอบสนองเป็นของเรา ทำของเขาจะลั่นไกลไปตามกำหนดเวลา เพราะว่าวันแห่งหายนะของเขายู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว และสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นกับเขาก็จะมาโดยพลัน^{๓๖} เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ และ ทรงเมตตาปราณีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ เมื่อทอดพระเนตรกำลังของเขาสิ้นลง ไม่มีใครยังอยู่หรือเหลืออยู่^{๓๗} แล้วพระองค์จะตรัสว่า “พระของเขายู่ที่ไหน ศิลาที่เขาพึ่งพานั้นอยู่ที่ไหนเล่า^{๓๘} คือผู้ที่รับประทานไขมันของเครื่องสัตวบูชาของเขา และตีมันนางุ่นที่เป็นเครื่องตุ้มบูชาของเขา ให้บรรดาพระเหล่านั้นลุกขึ้นช่วย ให้พระเหล่านั้นเป็นผู้ป้องกันเจ้า^{๓๙} จงดูเถิด ตัวเรา คือเรานี้แหละเป็นผู้นั้น นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นใด เราฆ่าให้ตาย และเราก็ให้มีชีวิตอยู่ เราทำให้บาดเจ็บ และเราก็รักษาให้หาย ไม่มีผู้ใดจะช่วยให้พ้นมือเราได้^{๔๐} เพราะเราชูมือขึ้นถึงสวรรค์ และปฏิญาณว่า ดั่งที่เราดำรงอยู่เป็นนิรันดร์^{๔๑} ถ้าเราลบล้างอันวาววับของเรา และมีชื่อของเรายืดการ

พิพากษาไว้ เราจะแก้แค้นศัตรูของเรา และ
 ตอบแทนผู้ที่เกลียดเรา ^{๕๒} เราจะให้ลูกธนู
 ของเราเมาโลหิต และดาบของเราจะกินเนื้อ
 หูหนัง ด้วยโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่าและของเชลย
 ตั้งแต่เริ่มแก้แค้นต่อศัตรู” ^{๕๓} โอ ประชาชาติ
 ทั้งหลาย จงชื่นชมยินดี กับ ประชาชน ของ
 พระองค์ เพราะพระองค์จะแก้แค้นโลหิตแห่ง
 พวกผู้รับใช้ ของ พระองค์ แล้ว และ จะทรง
 ทำการแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และ จะทรง
 เมตตาปราณี ทั้ง แผ่นดิน และ ประชาชน ของ
 พระองค์” ^{๕๔} โมเสส ได้ มา เล่า บรรดา ถ้อยคำ
 ของ เพลง บท นี้ ให้ ประชาชน ฟัง ทั้ง ตัว ท่าน
 พร้อมกับ โยชูวา บุตรชาย นู่น

โมเสสจะสิ้นชีวิตบนยอดเขาเนโบ

^{๕๕} และเมื่อโมเสสเล่าคำเหล่านี้ทั้งหมดแก่
 บรรดาคนอิสราเอล จบ แล้ว ^{๕๖} ท่าน ก็ กล่าว
 แก่ เขา ว่า “จงใส่ใจ ใน ถ้อยคำ ทั่ว หลาย ซึ่ง
 ข้าพเจ้า กล่าว แก่ ท่าน ใน วัน นี้ เพื่อ ท่าน จะ
 ได้ บัญชา แก่ ลูก หลาน ของ ท่าน เพื่อ เขา จะ
 ได้ ระวัง ที่จะ กระทำ ตาม ถ้อยคำ แห่ง พระราช
 บัญญัติ นี้ ทั้ง สิ้น ^{๕๗} เรื่อง นี้ ไม่ใช่ เรื่อง เล็ก น้อย
 สำหรับ ท่าน ทั่ว หลาย แต่ เป็น เรื่อง ชีวิต ของ
 ท่าน ทั่ว หลาย และ เรื่อง นี้ จะ กระทำ ให้ ท่าน
 ทั่ว หลาย มี ชีวิต ยืน นาน ใน แผ่นดิน ซึ่ง ท่าน ทั่ว
 หลาย กำลัง จะ ข้าม แม่น้ำ จอร์แดน ไป ยึด ครอง
 นั้น” ^{๕๘} และ พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ โมเสส ใน
 วัน นั้นเอง ว่า ^{๕๙} “จง ขึ้น ไป บน ภูเขา อาบา
 ริม ถึง ยอด เขา เนโบ ซึ่ง อยู่ใน แผ่นดิน โม
 อับ ตรง ข้าม เมือง เยรีโค และ ดู แผ่นดิน คา
 นาอัน ซึ่ง เรา ให้ แก่ ประชาชน อิสราเอล เป็น
 กรรมสิทธิ์ ^{๖๐} และ สิ้น ชีวิต เสีย บน ภูเขา ซึ่ง เจ้า
 ขึ้น ไป นั้น และ ถูก รวบ ไป อยู่ กับ ญาติ พี่ น้อง
 ของ เจ้า ดัง อาโรน พี่ชาย ของ เจ้า ได้ สิ้น ชีวิต
 ที่ ภูเขา ฮีร์ และ ถูก รวบ ไป อยู่ กับ ประชาชน
 ของ เขา ^{๖๑} เพราะ เจ้า ทั้ง สอง ได้ ละเมิด ต่อ เรา
 ท่ามกลาง คน อิสราเอล ที่ นำ เมรีบาห์ แห่ง คา
 เดซ ใน ดิน ทูร กัน ดาร คิน เพราะ เจ้า มิ ได้ เคารพ
 เรา ว่า บริสุทธิ ใน หมู่ คน อิสราเอล ^{๖๒} เพราะ
 เจ้า จะ ได้ เห็น แผ่นดิน ซึ่ง อยู่ ต่อ หน้า เจ้า แต่
 เจ้า มิ ได้ เข้า ไป ใน แผ่นดิน ซึ่ง เรา ให้ แก่ คน
 อิสราเอล”

พระพรสำหรับตระกูลต่างๆ

^{๖๓} ต่อไปนี้เป็นพรซึ่งโมเสสบุรุษของ
 พระเจ้า ได้ อวยพร แก่ คน อิสราเอล

๓๓

ก่อนที่ ท่าน สิ้น ชีวิต ^{๖๔} ท่าน กล่าว ว่า “พระ
 เยโฮวาห์ เสด็จ จาก ซีนาย และ ทรง รุ่ง แจ้ง
 จาก เสอีร์มายัง เขา ทั่ว หลาย พระองค์ ทรง
 ฉาย รังสี จาก ภูเขา ปา ราน พระองค์ เสด็จ
 พร้อม กับ วิสุทธิชน นับ หมื่นๆ ที่ พระหัตถ์
 เบื้อง ขวามิใช่ เป็น พระราช บัญญัติ แก่ เขา
^{๖๕} แท้จริง พระองค์ ทรง รัก ประชาชน ของ
 พระองค์ บรรดา วิสุทธิชน ของ พระองค์ ก็ อยู่
 ใน พระหัตถ์ ของ พระองค์ และ เขา ทั่ว หลาย
 กราบลง ที่ พระบาท ของ พระองค์ รับ พระดำริส
 ของ พระองค์ ^{๖๖} โมเสส บัญชา พระราช บัญญัติ
 ไว้ แก่ เรา เป็น กรรมสิทธิ์ ของ ชุม นุ่ม ชน ยา
 โคบ ^{๖๗} พระองค์ ทรง เป็น กษัตริย์ ใน เยชูรูน
 เมื่อ หัว หน้า ชนชาติ ชุม นุ่ม กับ คน อิสราเอล ทั่ว
 ตระกูล ^{๖๘} ขอ ให้ รูเบน ดำรง ชีวิต อยู่ อย่า ให้
 ตาย อย่า ให้ ผู้คน ของ เขา มี น้อย” ^{๖๙} ท่าน กล่าว
 ถึง พร สำหรับ บุดาห์ ดัง นี้ ว่า “ข้าแต่ พระเยโฮ
 วาห์ ขอ ทรง สดับ เสียง ของ บุดาห์ ขอ ทรง นำ
 เขา เข้า กับ ชนชาติ ของ เขา มือ ของ เขา ได้ ต่อ สู้
 เพื่อ ตนเอง และ พระองค์ ทรง ช่วย เขา ให้ พ้น
 จาก ปรักษ ของ เขา” ^{๗๐} ท่าน กล่าว ถึง เลวี ว่า
 “ขอ ให้ ทูม มีม และ อูริม ของ พระองค์ อยู่ กับ ผู้
 บริสุทธิ ของ พระองค์ ผู้ ที่ พระองค์ ทรง ทดลอง
 แล้ว ที่ ตำบล มัสสาห์ ผู้ ที่ พระองค์ ได้ ต่อ สู้ แล้ว
 ที่ นำ เมรีบาห์ ^{๗๑} ผู้ กล่าว ถึง บิด มารดา ของ เขา
 ว่า ‘ข้าพเจ้า มิ ได้ เห็น เขา’ เขา มิ จำ พี่ น้อง
 ของ เขา และ มิ รู้ จัก ลูก ของ ตนเอง เพราะ
 ว่า เขา ปฏิบัติ ตาม พ ระ วณะ ของ พระองค์
 และ รักษา พันธ สัญญา ของ พระองค์ ^{๗๒} เขา
 ทั่ว หลาย จะ สอน คำ ตัดสิน ของ พระองค์ แก่ ยา
 โคบ และ สอน พระราช บัญญัติ ของ พระองค์
 แก่ อิสราเอล เขา จะ วาง เครื่อง หอม ต่อ พระ
 พักตร์ พระองค์ และ ถวาย เครื่อง เผาบูชา ทั้ง
 สิ้น บน แท่นบูชา ของ พระองค์ ^{๗๓} ข้าแต่ พระ
 เยโฮวาห์ ขอ พระองค์ ทรง อำนวย พระพร แก่
 ข้าว ของ ของ เขา และ โปรด การงาน ที่ มี
 เขา ทำ ขอ ทรง ตี ทำลาย บน เหว แห่ง ศัตรู ของ
 เขา คือ ผู้ ที่ เกลียด ชัง เขา อย่า ให้ ลูก ขึ้น อีก
 ได้” ^{๗๔} ท่าน กล่าว เรื่อง เบนยามิน ว่า “คนที่
 พระเยโฮวาห์ ทรง รัก จะ อาศัย อยู่ กับ พระองค์
 อย่าง ปลอ ดุ คภัย พระเยโฮวาห์ จะ ทรง ปก เขา
 ไว้ วัน ยัง ค่ำ และ จะ ทรง ประทับ อยู่ ระหว่าง
 ป่า ของ เขา” ^{๗๕} และ ท่าน กล่าว ถึง โยเซฟ ว่า
 “ขอ ให้ แผ่น ดิน ของ เขา ได้ รับ พระพร จาก
 พระเยโฮวาห์ ให้ ได้ รับ ของ ประเสริฐ ที่ สุด
 จาก ฟ้าสวรรค์ ทั้ง นำ ค้าง และ จาก บาดาล ซึ่ง

หมอบอยู่ข้างล่าง ๑๔ ให้ได้รับผลประเสริฐที่สุดของดวงอาทิตย์ และพืชผลประเสริฐที่สุดที่ดวงจันทร์ให้บังเกิด ๑๕ พร้อมกับผลอย่างงามที่สุดจากภูเขาตึกคำบรรพ์ และผลประเสริฐที่สุดจากเนินเขาที่อยู่ตลอดกาล ๑๖ และผู้ลประเสริฐที่สุดของพิภพและสิ่งที่อยู่โน้นหน และพระกรุณาคุณของพระองค์ซึ่งประทับที่พุ่มไม้ ขอให้พรเหล่านั้นลงมาเหนือศีรษะของโยเซฟ และเหนือกระหม่อมของผู้ที่ถูกแยกจากพี่น้องของตน ๑๗ สง่าราศีของเขาเหมือนลูกวัวหัวปีของเขา เขาของเขาเหมือนเขาม้ายูนิคอน และด้วยเขานั้นเขาจะดันชนชาติทั้งหลายออกไปจนสุดปลายพิภพ คนเอฟราอิมนับหมื่นเป็นเช่นนี้ คนมนัสเสห์นับพันก็เหมือนกัน” ๑๘ ท่านกล่าวถึงเศบูลุนว่า “เศบูลุนเอ๋ย จงปีติรำเริงเมื่อท่านออกไป และอิสสาการ์เอ๋ย จงปีติรำเริงในเต็นท์ของตน ๑๙ เขาจะเรียกชนชาติทั้งหลายมาที่ภูเขา และถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรมที่นั่น เพราะเขาจะดูความอุดมจากทะเลและได้ขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ในทราย” ๒๐ ท่านกล่าวถึงกาตว่า “สาธุการแด่พระองค์ผู้ทรงขยายกาต กาตหมอบอยู่เหมือนกับสิงโต เขาทิ้งแขนและกระหม่อมบนศีรษะ ๒๑ เขาเลือกแผ่นดินส่วนดีที่สุดเป็นของตน เพราะส่วนของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติได้มีเก็บไว้ที่นั่นแล้ว และเขามาถึงหัวหน้าของชนชาตินี้ เขาได้กระทำตามความเที่ยงธรรมของพระเยโฮวาห์และตามคำตัดสินซึ่งมีต่ออิสราเอล” ๒๒ และท่านกล่าวถึงดานว่า “ดานเป็นลูกสิงโตที่กระโดดมาจากเมืองบาซัน” ๒๓ และท่านกล่าวถึงนัฟทาลีว่า “โอ นัฟทาลี ผู้มีด้วยพระคุณและหน้าด้วยพระพรของพระเยโฮวาห์ จงยึดครองทางตะวันตกและทางใต้” ๒๔ และท่านกล่าวถึงอาเซอร์ว่า “ขอให้อาเซอร์ได้รับพระพรคือให้มีบุตรมากมาย ให้เขาเป็นที่โปรดปรานของพี่น้องของเขา และให้เขาจุ่มเท้าเขาลงในน้ำมัน ๒๕ ร่องเท้าของท่านจะเป็นเหล็กและทองสัมฤทธิ์ วันคืนของท่านเป็นอย่างไร ขอให้กำลังของท่านเป็นอย่างนั้น ๒๖ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้าของเยชูรูน พระองค์เสด็จมาจากฟ้าสวรรค์เพื่อช่วยท่าน เสด็จมาเปี่ยมด้วยความโอ้อำตราชัยของพระองค์ตามท้องฟ้า ๒๗ พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิตย์เป็นที่ลี้ภัยของท่าน และพระกร

นิรันดร์รับรองท่านอยู่ พระองค์จะทรงผลึกศัตรูให้ออกไปพันหนาทูน และจะตรัสว่า ‘ทำลายเสียเถอะ’ ๒๘ ดังนั้นแหละ อิสราเอลจึงจะอยู่อย่างปลอดภัยแต่ฝ่ายเดียว นัฟทาลีแห่งยาโคบจะอยู่ในแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น เออ ท้องฟ้าของพระองค์จะปรายน้ำค้างลงมา ๒๙ โอ อิสราเอล ท่านทั้งหลายเป็นสุขแท้ๆ ใครเหมือนท่านบ้าง โอ ชนชาติที่รอดมาด้วยพระเยโฮวาห์ทรงช่วย เป็นโล่ช่วยท่านเป็นคานแห่งความยอดเยี่ยมของท่าน ท่านจะพบว่าพวกศัตรูเป็นผู้มสาทังสิ้น ท่านจะเหยียบย่ำไปบนปูชนียสถานสูงของเขา”

โมเสสได้เห็นแผ่นดินคานาอัน แล้วสิ้นชีวิตบนภูเขาเนโบ

๓๔ และโมเสสก็ขึ้นไปจากราบโมอับถึงภูเขาเนโบ ถึงยอดเขาบิสะกาห์ ซึ่งอยู่ตรงข้ามเมืองเยรีโค และพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงให้ท่านเห็นแผ่นดินนั้นทั้งหมด คือกิเลอาดจนถึงดาน ๒ ทั้งนัฟทาลีทั้งหมด เห็นแผ่นดินเอฟราอิม และมนัสเสห์ ทั่วแผ่นดินยูดาห์ ไกลไปถึงทะเลที่อยู่ไกลออกไป ๓ ทั้งทางใต้และที่ลุ่มในหุบเขาแห่งเมืองเยรีโค เมืองต้นอินทผลัม ไกลไปจนถึงโคอาร์ ๔ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า “นี่คือแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ ว่า ‘เราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า’ เราให้เจ้าเห็นกับตา แต่เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินนั้น” ๕ เหตุฉะนั้นโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์จึงสิ้นชีวิตที่นั่นในแผ่นดินโมอับ ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ ๖ และพระองค์ทรงฝังท่านไว้ในหุบเขาในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเบธเปโอร์ จนถึงทุกวันนี้หาผู้ใดรู้จักที่ฝังศพของท่านไม่ ๗ เมื่อโมเสสสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปี นัยนตาของท่านมิได้มัวไป หรือกำลังของท่านก็ไม่ถอย ๘ และคนอิสราเอลร้องให้ถึงโมเสสที่ราบโมอับสามสิบวัน แล้ววันที่ร้องให้ไว้ทุกข์ถึงโมเสสก็สิ้นสุดลง

โยชูวา ผู้ประกอบด้วยพระวิญญาณ จะนำคนอิสราเอลแทนโมเสส

๙ โยชูวาบุตรชาย นูน มีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพราะโมเสสได้เอามือของท่านวางบนเขา ดังนั้นประชาชนอิสราเอลจึงเชื่อฟังเขา และได้กระทำดังที่พระเยโฮ

วาท์ทรงบัญชาโมเสสไว้^{๑๐} ตั้งแต่วันนั้นมาก็ไม่มีผู้พยากรณ์คนใดเกิดขึ้นในอิสราเอลเสมอ โมเสส ผู้ซึ่ง พระเยโฮวาท์ทรงรู้จักหน้าต่อหน้า^{๑๑} ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนท่านในเรื่องหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเยโฮวาท์ทรงใช้ท่านให้กระทำในแผ่นดิน

ดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์และต่อบรรดาข้าราชการบริพารของฟาโรห์ และต่อแผ่นดินของท่านทั้งสิน^{๑๒} และในเรื่องอำนาจยิ่งใหญ่และกิจการอันน่าเกรงกลัวและใหญ่โตทั้งสินซึ่งโมเสสกระทำในสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

โยชูวา

หนังสือ เล่ม นี้ ได้รับ ชื่อ จาก ผู้นำ ของ อิสราเอล คือโยชูวา บุตรนูน โยชูวาเป็นผู้นำ ของ ชาว อิสราเอล หลังจาก ที่ โมเสส ได้ เสีย ชีวิต เล่มนี้เกี่ยวกับภารกิจที่ชนชาติอิสราเอลได้ ชนะ แผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่เขา เพื่อ พระเจ้า จะ ทรง ช่วย เหลือ ชาว อิสราเอล พระองค์ต้องการสองสิ่งจากพวกเขา คือเขา ต้อง มีความ เชื่อในพระเจ้า และเขาต้อง เชื่อ ฟังพระเจ้า แล้วพระเยโฮวาห์ได้ต่อสู้เพื่อเขา และ โดย พระหัตถ์อัน ทรง ฤทธิ์ ของ พระองค์ พวกเขาได้ชนะแผ่นดินนั้น

ตามลำดับ วัน เดือน ปี ของอาร์ชบิชอป เจมส์ อาซซอร์ ระยะเวลาที่โยชูวาเป็นผู้นำ ของประเทศอิสราเอลนั้น คือ ๒๖ ปี โยชูวา เป็นผู้นำตั้งแต่ปีก่อน ค.ศ. ๑๔๕๑ ตอนนั้นโยชูวากับคาเลบเป็นคนมีอายุมากที่สุด ในชาว อิสราเอล ทั้งสองคนนี้มีอายุประมาณ ๘๐ ปี

โยชูวาได้รับหน้าที่ใหม่

๑ อยู่มาเมื่อ โมเสส ผู้รับ ใช้ ของ พระ เยโฮวาห์สิ้นชีวิตแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัส กับโยชูวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของโมเสสว่า ^๒“โมเสสผู้รับ ใช้ ของ เราสิ้นชีวิตแล้ว ฉะนั้น บัดนี้จงลุกขึ้น ยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ ทั้ง เจ้า และ ชนชาติ นี้ ทั้งหมด ไป ยัง แผ่นดิน ซึ่ง เรายกให้แก่เขาทั้งหลาย คือแก่คนอิสราเอล ^๓ทุกๆตำบลดินที่ฝ่าเท้าของเจ้าทั้งหลายจะเหยียบลง เราได้ยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย ดังที่ เราได้ตรัสไว้กับโมเสส ^๔ตั้งแต่ดินตุรกันดาร และภูเขาเลบานอนนี้ไกลไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส แผ่นดินทั้งหมดของคนฮิตไทต์ ถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก จะเป็นอาณาเขตของเจ้า ^๕ไม่มีผู้ใดจะยืนหยัด ต่อหน้าเจ้าได้ตลอดชีวิตของเจ้า เราอยู่กับโมเสสมาแล้วฉันใด เราจะอยู่กับเจ้าฉันนั้น เราจะไม่ละเลยหรือละทิ้งเจ้าเสีย ^๖จงเข้มแข็ง และ กล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะกระทำ ให้ชนชาตินี้แบ่งมรดกในแผ่นดินนั้น ซึ่งเราปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายว่า จะยกให้แก่เขา ^๗เพียงแต่จงเข้มแข็งและกล้าหาญยิ่งเถิด ระวังที่จะกระทำตามพระราช

บัญญัติทั้งหมดซึ่งโมเสสผู้รับ ใช้ ของ เรา ได้ บัญชาไว้ในวันนั้น อย่าหลีกเลี่ยงจากพระราช บัญญัตินั้นไปทางขวามือหรือทางซ้าย เพื่อ ว่าเจ้าจะไปในถิ่นฐานใด เจ้าจะได้รับความสำเร็จอย่างดี ^๘อย่าให้หนังสือพระราชบัญญัติ นี้ห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าจงตรึก ตรองตามนันทากลางวันและกลางคืน เพื่อ เจ้า จะ ได้ ระวัง ที่ จะ กระทำ ตาม ข้อความ ที่ เขียนไว้ นั้นทุกประการ แล้วเจ้าจะมีความ จำเริญ และเจ้าจะสำเร็จผลเป็นอย่างดี ^๙เรา ส่งเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร้ามกลัวเลย เพราะ ว่าเจ้าไปในถิ่นฐานใด พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของเจ้าทรงสถิตกับเจ้า”

โยชูวาเตรียมประชาชนที่ จะข้ามแม่น้ำจอร์แดน

๑๐ แล้วโยชูวาบัญชาเจ้าหน้าที่ทั้งปวงของ ประชาชนว่า ^{๑๑}“จงไปในค่ายสั่งประชาชนว่า จงเตรียมเสบียงอาหารไว้ เพราะว่าภายใน สาม วัน ท่านทั้งหลายจะต้องยกข้าม แม่น้ำ จอร์แดนนี้ เพื่อเข้าไปยึดครองแผ่นดิน ซึ่ง พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ประทาน แก่ ท่านให้ยึดครอง” ^{๑๒}แล้วโยชูวาพูดกับคน รูเบน คนกาดี และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่ง หนึ่งว่า ^{๑๓}“จงจำคำที่โมเสสผู้รับ ใช้ของพระ เยโฮวาห์บัญชาท่านทั้งหลายไว้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่านทั้งหลายจัดที่พักให้ ท่าน และประทานแผ่นดินนี้แก่ท่าน ^{๑๔}จง ให้ภรรยาของท่านทั้งหลาย ลูกเล็กของท่าน และฝูงสัตว์ของท่านอยู่ในแผ่นดินซึ่งโมเสส ยกให้ที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ แต่ผู้ชาย ที่ ชำนาญศึก ทั้ง หลาย ใน พวก ท่าน ต้อง ถือ อาวุธ ข้าม ไป เป็น ทักษะหน้า เพื่อช่วยพี่น้อง ของตน ^{๑๕}จนกว่าพระเยโฮวาห์จะประทาน ที่พักให้แก่พี่น้องของท่าน ดังที่ประทานแก่ ท่าน ทั้ง ให้เขาได้ยึดครองแผ่นดินซึ่งพระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ประทาน แก่ เขา แล้วท่านจึงจะกลับไปยังแผ่นดินที่ท่านยึด ครองและถือไว้ เป็นกรรมสิทธิ์ คือแผ่นดิน ซึ่งโมเสสผู้รับ ใช้ของพระเยโฮวาห์ได้ให้แก่ พวกท่านปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ทางดวง อาทิตย์ขึ้น” ^{๑๖}เขาทั้งหลายจึงตอบโยชูวา ว่า “สิ่งสารพัดซึ่งท่านบัญชาแก่พวกเรา เรา จะกระทำตาม ท่านจะให้พวกเราไปในที่ใดๆ เราจะไป” ^{๑๗}เราเชื่อฟังโมเสสในเรื่องทั้งปวง

อย่างไร เราจะเชื่อฟังท่านอย่างนั้น ขอเพียงว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตกับท่าน ดังที่พระองค์ได้สถิตกับโมเสสก็แล้วกัน^{๑๘} ผู้ใดที่ขัดขืนคำบัญชาของท่าน และไม่เชื่อฟังถ้อยคำของท่าน ไม่ว่าท่านจะบัญชาเขาอย่างไร ผู้นั้นจะต้องถึงตาย ขอเพียงให้เข้มแข็งและกล้าหาญเถิด”

นางราห์ช่วยผู้สอดแนม

๒^๑ ต่อมาโยชวาบุตรชาย นุน ได้ใช้ชายสองคนจากเมืองซิทธิม เป็นการลับให้ไปสอดแนม กล่าวว่า “จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น และเมืองเยรีโคด้วย” คนทั้งสองก็ไปเข้าไปในเรือนของหญิงโสเภณีคนหนึ่งชื่อราห์ และพักอยู่ที่นั่น^๒ มีคนทูลกษัตริย์เมืองเยรีโคว่า “ดูเถิด มีชายอิสราเอลบางคนเข้ามาคินนี้ เพื่อจะสอดแนมดูแผ่นดิน”^๓ ฝ่ายกษัตริย์เมืองเยรีโคจึงใช้คนไปสั่งราห์ว่า “จงส่งคนเหล่านั้นซึ่งมาหาเจ้าในบ้านของเจ้า ออกมาให้เรา เพราะเขามาเพื่อจะสอดแนมดูทั่วแผ่นดินของเรา”^๔ แต่หญิงนั้นได้ซ่อนชายทั้งสองเสียแล้วจึงกล่าวว่า “มีผู้ช่วยมาหาข้าพเจ้าจริง แต่เขามาจากไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ”^๕ ต่อมาเมื่อจะปิดประตูเมืองในเวลาพลบค่ำ คนเหล่านั้นก็ออกไปแล้ว เขาไปทางไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ จงรีบตามเขาไปเถิด คงทันเขา”^๖ แต่หญิงนั้นได้พาคนทั้งสองขึ้นบนหลังคาแล้ว ซ่อนตัวเขาไว้ใต้ต้นป่านซึ่งวางลำดับตากไว้ที่ดาดฟ้าบนหลังคานั้น^๗ เขาทั้งหลายก็ไล่ตาม คนทั้งสองไป ทางแม่น้ำจอร์แดน จนถึงท่าข้าม พอคนที่ไล่ตาม นั้นออกไปแล้วเขาก็ปิดประตูเมือง^๘ เมื่อชายทั้งสองคนยังไม่นอนหญิงนั้นก็ขึ้นไปหาเขาบนหลังคา^๙ กล่าวแก่ชายนั้นว่า “ดิฉันทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่พวกท่าน ความศรัทมาถ้วต่อท่านได้ตกอยู่บนเราทั้งหลาย และบรรดาชาวแผ่นดินก็ครั้นคร้ามต่อท่าน^{๑๐} เพราะเราทั้งหลาย ได้ยินเรื่องที่พระเยโฮวาห์ ทรง กระทำให้ ทะเลแดงแห้งไปต่อหน้าท่านเมื่อท่านออกจากอียิปต์ และเรื่องกรที่ท่านได้กระทำแก่กษัตริย์ทั้งสองของคานาอันไรต์ ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกษัตริย์สิโหนและโอก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ทำลายเสียสิ้น^{๑๑} เพราะเรื่องท่านนี้แหละ พอเราได้ยินข่าวนี้ จิตใจของเราก็ละลายไป ไม่มีความกล้าหาญเหลืออยู่ในสัก

คนหนึ่งเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของสวรรค์เบื้องบนและโลกเบื้องล่าง^{๑๒} ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านปฏิญาณให้ดิฉันในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า เมื่อดิฉันได้สำแดงความเมตตาต่อท่านแล้ว ท่านจะแสดงความเมตตาต่อเรือนบิดาของดิฉันและให้มีหมายสำคัญอันแน่นอนต่อกัน^{๑๓} และขอไว้ชีวิตบิดามารดา พี่น้องชายหญิง และทุกคนที่เป็นของวงศ์ญาตินี้ ให้ชีวิตเรารอดจากตาย”^{๑๔} ชายนั้นจึงตอบนางว่า “ชีวิตของเราเพื่อชีวิตของเจ้านะหรือ ถ้าเจ้าไม่แพร่พราย รุริกจนี้แก่ผู้ใด เราจะมี ความเมตตาและจริงใจต่อเจ้า เมื่อพระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่เรา”^{๑๕} แล้วนางจึงเอาเชือกหย่อนเขวทั้งสองลงทางหน้าต่าง เพราะบ้านของนางตั้งอยู่ที่กำแพงเมือง นางอาศัยอยู่ในกำแพง^{๑๖} นางจึงบอกเขาว่า “จงขึ้นไปบนภูเขา ด้วยเกรงว่าผู้ที่ไล่ตามจะพบเข้า จงซ่อนตัวอยู่สามวันจนกว่าผู้ที่ไล่ตามจะกลับแล้วจึงค่อยออกเดินต่อไป”^{๑๗} ชายนั้นจึงพูดกับนางว่า “ฝ่ายเราจะไม่ให้ผิดคำปฏิญาณซึ่งเจ้าได้ให้เราปฏิญาณนั้น^{๑๘} ดูเถิด เมื่อเรายกเข้ามาในแผ่นดินนี้ เจ้าจงเอาดาบแดงนี้ผูกไว้ที่หน้าต่างซึ่งเจ้าหย่อนเราลงไปนั้น และเจ้าจงรวบรวมบิดามารดา พี่น้อง และครัวเรือนของบิดาทั้งสิ้นเข้ามาไว้ในบ้าน”^{๑๙} ถ้ามีผู้ใดออกไปที่ถนนนอกประตูบ้าน ให้โลหิตของผู้นั้นตกบนศีรษะของผู้นั้นเอง ฝ่ายเราไม่มีความผิด แต่ถ้ามีคนหนึ่งคนใด ยกมือขึ้นทำร้ายผู้ใดที่อยู่กับเจ้าในเรือน ให้โลหิตของผู้นั้นตกบนศีรษะของเราเถิด^{๒๐} แต่ถ้าเจ้าแพร่พรายรุริกจของเราแก่ผู้ใด เราก็พ้นจากคำปฏิญาณซึ่งเจ้าให้เราปฏิญาณไว้”^{๒๑} นางจึงกล่าวว่า “ให้เป็นไปตามคำของท่านเถิด” แล้วนางก็ส่งคนทั้งสองนั้นไป เขาก็ไป นางจึงเอาดาบแดงผูกไว้ที่หน้าต่าง^{๒๒} คนทั้งสองออกไป แล้วปีนขึ้นไปบนภูเขาพักอยู่ที่นั่นสามวัน จนผู้ที่ไล่ตามกลับ เพราะผู้ที่ไล่ตามนั้นได้ค้นหอยุ่ตลอดทางก็ไม่พบ^{๒๓} ชายทั้งสองก็ลงจากภูเขาอีก และข้ามไปหุบโยชวานบุตรชายนุน แล้วเล่าเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งเกิดแก่ตนให้ฟัง^{๒๔} และเขากล่าวแก่โยชวาว่า “พระเยโฮวาห์ทรงมอบแผ่นดินนี้ทั้งหมดไว้ในมือเราแน่นอนแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก บรรดาชาวบ้านชาวเมืองในแผ่นดินนี้ ก็มีใจครั้นคร้ามไป เพราะเราเป็นเหตุ”

คนอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดน

๓ ฝ่ายโยชูวาก็ตื่นแต่เช้า เขาทั้งหลายยกออกจากซีทิมมาถึงแม่น้ำจอร์แดน ทั้งตัวท่านและคนอิสราเอลทั้งหมด เขาพักอยู่ที่นั่นก่อนจะข้ามไป ๒ ครั้นสว่างมาได้สามวัน พวกเจ้าหน้าที่ก็ไปทั่วค่าย ๓ แล้วบัญญัติประชาชนว่า “เมื่อท่านเห็นหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเห็นคนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิตหามไป ก็ให้ยกออกจากที่ของท่านตามหีบนั้นไป ๔ ที่ระยะของท่านไว้ให้ห่างจากที่ประมาณสองพันศอก อย่าเข้าไปใกล้หีบนั้น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้จักทางที่จะไป เพราะท่านยังไม่เคยมาทางนี้ก่อน” ๕ ฝ่ายโยชูวาจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า “จงชำระตัวให้บริสุทธิ์เถิด เพราะว่าพรุ่งนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำการมหัศจรรย์ท่ามกลางท่าน” ๖ โยชูวาสั่งพวกปุโรหิตว่า “จงยกหีบพันธสัญญาข้ามไปข้างหน้าประชาชนทั้งปวง” เขาก็ยกหีบพันธสัญญาเดินไปข้างหน้าประชาชน ๗ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า “วันนี้เราจะเริ่มยกย่องเจ้าท่ามกลางสายตาของบรรดาอิสราเอล เพื่อเขาจะทราบว่าเราอยู่กับโมเสสมาแล้วอย่างไร เราจะอยู่กับเจ้าอย่างนั้น” ๘ และเจ้าจงส่งปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายมาริมแม่น้ำจอร์แดน จงหยุดยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน” ๙ และโยชูวากล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “จงมาที่นี่เถิด และฟังพระดำรัสของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” ๑๐ และโยชูวากล่าวว่า “โดยเหตุนี้ท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ได้ประทับอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และว่าพระองค์จะทรงขับไล่คนคานาอัน คนฮิตไตต์ คนฮีไวต์ คนเบริสซี คนเกอร์กาซี คนอาโมไรต์ และคนเยบุสให้พ้นหน้าท่านทั้งหลายอย่างแน่นอน” ๑๑ ดูเถิด หีบพันธสัญญาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับสถลพิภพจะข้ามไปข้างหน้าท่านลงไปในแม่น้ำจอร์แดน ๑๒ ฉะนั้นบัดนี้จงเลือกคนสิบสองคน ออกจากตระกูลอิสราเอล ตระกูลละคน ๑๓ และต่อมาทันทีที่เมื่อฝ่าเท้าของปุโรหิตผู้หามหีบแห่งพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จะลงไปยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนจะถูกตัดขาดจากน้ำที่ไหลมาจากข้างบน น้ำนั้น

จะหยุดตั้งขึ้นเป็นกองเดียว” ๑๔ ดังนั้นเมื่อประชาชนยกจากตีนหีบของเขาทั้งหลาย เพื่อจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน พร้อมกับปุโรหิตหามหีบพันธสัญญาไปข้างหน้าประชาชน ๑๕ เมื่อคนหามหีบมาถึงแม่น้ำจอร์แดนและเท้าของปุโรหิตผู้หามหีบก้าวลง ไนริม แม่น้ำแล้ว (แม่น้ำจอร์แดนขึ้นท่วมฝั่งตลอดฤดูเกี่ยวข้าวเสมอ) ๑๖ น้ำที่ไหลมาจากข้างบนก็หยุดตั้งขึ้นและหนุนขึ้นเป็นกองไกลออกไปยี่งักตั้งแต่เมืองอาดัม ซึ่งเป็นเมืองอยู่ข้างๆเมืองคารธาณ และน้ำที่ไหลลงสู่ทะเลแห่งที่ราบคือทะเลเค็มนั้นก็ขาดกันสิ้น แล้วประชาชนก็ข้ามไปที่ฝั่งตรงข้ามเมืองเยรีโค ๑๗ และปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ยืนมั่นอยู่บนดินแดนแห่งกลางแม่น้ำจอร์แดน คนอิสราเอลทั้งหมดก็เดินข้ามไปบนดินแดนนั้น จนประชาชนข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหมด

ที่ระลึกที่ทำได้ด้วยศิลาสองแห่ง

๑ ต่อมาเมื่อประชาชนนั้นได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนเสร็จหมดแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชูวาว่า “จงเลือกชายสิบสองคนจากประชาชนตระกูลละคน” ๓ และบัญชาเขาว่า “จงไปเอาศิลาสิบสองก้อนจากที่นี่ที่กลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่ซึ่งเท้าของปุโรหิตยืนมั่นอยู่นั้น ขนมาวางไว้ในที่ซึ่งท่านทั้งหลายจะนอนในคืนวันนี้” ๔ แล้วโยชูวาก็เลือกชายสิบสองคน ซึ่งท่านจัดตั้งจากประชาชนอิสราเอลตระกูลละคน ๕ โยชูวาจึงสั่งเขาว่า “จงผ่านไปข้างหน้าหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านลงไปยังกลางแม่น้ำจอร์แดน แล้วแบกศิลา มาคนละก้อนตามจำนวนตระกูลคนอิสราเอล ๖ เพื่อว่าสิ่งนี้จะ เป็นหมายสำคัญในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ในเมื่อลูกหลานของท่านจะถามบิดาในเวลาต่อไปว่า ‘ศิลาเหล่านี้มีความหมายอะไร’” ๗ แล้วท่านจงตอบพวกเขาว่า ‘น้ำที่จอร์แดนขาดจากกันต่อหน้าหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ เมื่อหีบนั้นข้ามแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็ขาดจากกัน ศิลาเหล่านี้จะเป็นที่รำลึกแก่ลูกหลานอิสราเอลเป็นนิตย์’” ๘ คนอิสราเอลเหล่านั้นก็กระทำตามที่โยชูวาบัญชา และขนหินสิบสองก้อนมาจากกลางจอร์แดน ตามจำนวนตระกูลคนอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชูวา และเขาก็

แบกมายังที่ตั้งเขาพักอยู่ วางไว้ที่นั่น ๙ และโยชูวาได้ตั้งศิลาสิบสองก้อนไว้กลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่ที่เท้าของปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาอยู่นอยู่ และศิลาเหล่านั้นก็ยังคงอยู่จนทุกวันนี้ ๑๐ เพราะว่าปุโรหิตผู้หามหีบนั้นได้ยืนอยู่ที่กลางจอร์แดนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จ ตามซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาโยชูวาให้บอกประชาชน ตามซึ่งโมเสสได้บัญชาไว้กับโยชูวาทุกประการ แล้วประชาชนก็รีบข้ามไป ๑๑ ต่อมาเมื่อประชาชนข้ามไปหมดแล้ว หีบแห่งพระเยโฮวาห์และปุโรหิตก็ข้ามไปต่อหน้าประชาชน ๑๒ คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลถืออาวูรนำหน้าคนอิสราเอลข้ามไป ตามที่โมเสสได้สั่งเขาไว้ ๑๓ มีคนถืออาวูรไว้พร้อมที่จะเข้าสงครามประมาณสี่หมื่นคนได้ข้ามไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เพื่อทำศึก ไปถึงที่ราบเขตเมืองเยรีโค ๑๔ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงยกโยชูวาท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง เขาทั้งหลายก็ยกเกรงท่าน ดังที่เขาเคยยกเกรงโมเสสตลอดชีวิตของท่าน ๑๕ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า ๑๖ “จงบัญชาปุโรหิตผู้หามหีบพระโอวาทให้ขึ้นมาจากจอร์แดน” ๑๗ โยชูวาจึงบัญชาแก่ปุโรหิตว่า “จงขึ้นมาจากจอร์แดนเถิด” ๑๘ ต่อมาเมื่อปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากกลางจอร์แดน เมื่อฝ่าเท้าของปุโรหิตยกขึ้นเหยียบแผ่นดินแห่ง น้ำในจอร์แดนก็กลับมายังที่เก่าไหลท่วมฝั่งอย่างเดิม

กิลกาลคือค่ายแห่งแรกในคานาอัน

๑๙ ประชาชนได้ขึ้นจากจอร์แดนในวันที่สิบเดือนที่หนึ่ง ไปตั้งค่ายอยู่ที่กิลกาลริมเขตเมืองเยรีโคข้างทิศตะวันออก ๒๐ และศิลาสิบสองก้อนซึ่งเขานำออกมาจากจอร์แดนนั้น โยชูวาก็ได้ตั้งไว้ที่กิลกาล ๒๑ ท่านจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “เวลาภายหลังเมื่อลูกหลานจะถามบิดาของเขาว่า ‘ศิลาเหล่านี้มีความหมายอะไร’ ๒๒ แล้วท่านจงตอบแก่ลูกหลานให้ทราบว่า ‘อิสราเอลได้ข้ามจอร์แดนที่บนดินแห่ง’ ๒๓ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายกระทำให้แม่น้ำจอร์แดนแห้งไปเพื่อท่าน จนท่านข้ามไปได้หมด ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำแก่ทะเลแดง ทรงกระทำให้แห้งเพื่อเราทั้งหลายจนเราข้ามไปหมด ๒๔ เพื่อชนชาติทั้งหลาย

ทั่วพิภพจะได้ทราบว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์นั้นทรงฤทธิ์ เพื่อท่านทั้งหลายจะยกเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นนิตย์”

๕ ไรต์ ซึ่ง อยู่ ฟาก จอร์แดน ข้าง ตะวัน ตก และ บรรดา กษัตริย์ ของ คน คานาอัน ซึ่ง อยู่ ใกล้ ทะเล ได้ ยิน ว่า พระ เย โฮวาห์ ทรง บัน ดาล ให้ นำ ใน จอร์แดน แห่ง ไป ต่อ หน้า คน อิสราเอล ให้ เรา ข้าม ฟาก ไป ได้ หมด แล้ว จิตใจ ของ เขา ก็ ละ ลาย ไป ไม่ มี ก่า ลังใจ ใน ตัว อีก ต่อ ไป เหตุ เพราะ คน อิสราเอล

คนอิสราเอลรุ่นใหม่ออกเข้าสุหนัต

๒ คราวนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า “จงทำมิถด้วยหินคมและให้คนอิสราเอลเข้าสุหนัตเป็นครั้งที่สอง” ๓ โยชูวาจึงทำมิถด้วยหินคม และให้คนอิสราเอลเข้าสุหนัตที่เนินเขาแห่งหนึ่งหุ้มปลายของคชาติ ๔ นี่แหละเป็นเหตุซึ่งโยชูวาให้เขาเข้าสุหนัต ในบรรดาประชาชนผู้ออกมาจากอียิปต์พวกผู้ชาย คือ ทหาร ทั้งหมด สิบ ชีวิต เสีย ตาม ทาง ใน ถิ่น ทูรกันดารหลังจากที่ออกจากอียิปต์ ๕ แม้ว่าประชาชนผู้ออกมาเหล่านั้นได้เข้าสุหนัตหมดทุกคนแล้ว แต่ประชาชนทุกคนที่เกิดมาใหม่ตามทางที่ในถิ่นทูรกันดารหลังจากที่ออกมาจากอียิปต์นั้น ยังไม่ได้เข้าสุหนัต ๖ เพราะว่าคนอิสราเอลเดินทางสู่สิบบีอยู่ในถิ่นทูรกันดารจนประชาชนทั้งสิ้น คือ ทหาร ที่ออกมาจากอียิปต์สิ้นชีวิตเสียหมด เพราะเขามีได้ เชื้อ ฟัง พระ สุรเสียง ของ พระ เย โฮวาห์ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับเขาว่า พระองค์จะไม่ทรงยอมให้เขาเห็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ๗ แต่บุตรของเขาซึ่งพระองค์ทรงให้แทนเขา นั้น โยชูวาก็ได้ให้เข้าสุหนัต เพราะว่าเขายังไม่เข้าสุหนัต เพราะว่าเขาไม่เคยได้เข้าสุหนัตเมื่อมาตามทาง ๘ ต่อมาเมื่อได้ให้ประชาชนเข้าสุหนัตเสร็จหมดแล้ว เขาก็พักอยู่ที่อาศัยในค่ายจนกว่าจะหายเป็นปกติ ๙ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า “วันนี้เราได้กลึงความอดสูเพราะอียิปต์ไปให้พ้นเจ้าแล้ว” จึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่ากิลกาลจนทุกวันนี้ ๑๐ ฝ่ายคนอิสราเอลได้ตั้งค่ายที่กิลกาล เขาถือเท

ศกกาลปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนนั้นเวลาเย็น ณ ที่รามเมืองเยรีโค

มานาขาดไป

๑๑วันรุ่งขึ้นหลังวันเทศกาลปัสกา วันนั้นเองเขาก็รับประทานผลอันเกิดจากแผ่นดินคือขนมไร้เชื้อและข้าวคว่ำ ๑๒ตั้งแต่วันรุ่งขึ้นมานาก็ขาดไป คือเมื่อเขาได้รับประทานผลจากแผ่นดิน คนอิสราเอลไม่มีมานาอีกเลยในป็นั้นเขารับประทานผลจากแผ่นดินคานาอัน

จอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่โยชวา

๑๓ต่อมาเมื่อโยชวาอยู่ข้างเมืองเยรีโค ท่านก็เงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายคนหนึ่ง ชักดาบ ออก มา ถัด ยืน อยู่ ตรง หน้า ท่าน โยชวาเข้าไปหาชายนั้น กล่าวแก่เขาว่า “ท่านอยู่ฝ่ายเราหรืออยู่ฝ่ายศัตรู” ๑๔ผู้นั้นจึงตอบว่า “มิใช่ ที่เรามาที่นี่มาเป็นจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์” ฝ่ายโยชวาก็กราบลงถึงดินนมัสการแล้วถามว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ท่าน จะ ให้ ผู้รับ ใช้ ของ ท่าน กระทำอะไรรู้” ๑๕และจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์จึงส่งโยชวาว่า “จงถอดรองเท้าออกจากเท้าของเจ้าเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์” โยชวาก็กระทำตาม

พระเจ้าทรงชนะเมืองเยรีโค

๖ ๑ เพราะเหตุ คน อิส รา เอล เมือง เย รี โค ต้อง ถูก ปิด ไว้ ไม่มีคนเข้าออกได้เลย ๒ พระ เย โฮ วาห์ ตรัส กับ โย ช วา ว่า “ดู แหน่ เรา ได้ มอบ เมือง เย รี โค ไว้ ใน มือ เจ้า แล้ว ทั้ง กษัตริย์ และ ทหาร ๓ เจ้า ทั้ง หลาย จง เดิน ขวาม รอบ เมือง คือ ให้ บรรดา ทหาร ไป รอบ เมือง ครั้ง หนึ่ง เจ้า จง ทำ เช่น นี้ หัก วัน ๔ ให้ ปุโรหิต เจ็ด คน ถือ แตร เขา และ ตัว ผู้ เจ็ด คน นำ หน้า หีบ และ ใน วัน ที่ เจ็ด นั้น เจ้า ทั้ง หลาย จง เดิน รอบ เมือง เจ็ด ครั้ง ให้ ปุโรหิต เป่า แตร ไป ด้วย ๕ และ ต่อ มา เมื่อ เขา เป่า เขา และ ตัว ผู้ เป็น เสียง ยาว พอ เจ้า ได้ ยืน เสียง แตร นั้น ก็ ให้ ประชาชน ทั้ง ปวง ให้ ร้อง ขึ้น ด้วย เสียง อันดัง กำแพง เมือง นั้น ก็ จะ พัง ลง ราบ และ ประชาชน จะ ขึ้น ไป ทุก คน ต่าง ตรง ไป ข้าง หน้า ตน” ๖ ฝ่าย โยชวา บุตร ชาย นุน จึง เรียก ปุโรหิต มา สั่ง ว่า “จง ยก หีบ พันธ สัตถ์ ขึ้น หาม ไป

ให้ ปุโรหิต เจ็ด คน ถือ แตร เขา และ ตัว ผู้ เจ็ด คน เดิน นำ หน้า หีบ แห่ง พระ เย โฮ วาห์” ๗ และ ท่าน สั่ง ประชาชน ว่า “จง ออก เดิน รอบ เมือง นั้น ให้ ทหาร ถือ อารุ ธ์ เดิน ข้าง หน้า หีบ แห่ง พระ เย โฮ วาห์” ๘ ต่อ มา เมื่อ โยชวา บัญชา แก่ ประชาชน แล้ว ปุโรหิต เจ็ด คน ก็ ถือ เขา และ ตัว ผู้ เจ็ด คน ก็ เดิน ผ่าน ไป ข้าง หน้า ต่อ พระ พักตร์ พระ เย โฮ วาห์ และ เป่า แตร ไป ด้วย และ มี หีบ พันธ สัตถ์ แห่ง พระ เย โฮ วาห์ ตาม เขา มา ๙ และ ทหาร ถือ อารุ ธ์ เดิน อยู่ หน้า ปุโรหิต ผู้ เป่า แตร และ กอง ระ วง หลัง ก็ เดิน ตาม หีบ ฝ่าย ปุโรหิต นั้น ก็ เดิน เรื่อย ไป เป่า แตร อยู่ ๑๐ แต่ โยชวา บัญชา ประชาชน ว่า “ท่านอย่าให้ ร้อง อย่า ให้ ใคร ได้ ยืน เสียง ของ ท่าน อย่า ให้ ถ้อย คำ หลุด จาก ปาก ของ ท่าน ทั้ง หลาย เลย จนกว่า จะ ถึง วันที่ ข้าพเจ้า บอก ให้ ท่าน ให้ ร้อง ท่าน จึง ให้ ร้อง กัน” ๑๑ หีบ แห่ง พระ เย โฮ วาห์ จึง เวียน รอบ เมือง ดัง นี้ แล ละ คือ เวียน รอบ หนึ่ง ที่ ยาว เขาก็ กลับ เข้า ค่าย นอน ค้าง คืน อยู่ ใน ค่าย นั้น ๑๒ โยชวา ตื่น ขึ้น แต่ เช้า และ ปุโรหิต ก็ ยก หีบ แห่ง พระ เย โฮ วาห์ ขึ้น หาม ๑๓ และ ปุโรหิต เจ็ด คน ถือ แตร เขา และ ตัว ผู้ เจ็ด คน เดิน นำ หน้า หีบ แห่ง พระ เย โฮ วาห์ เรื่อย ไป และ เป่า แตร ไป ด้วย และ ทหาร ถือ อารุ ธ์ ก็ เดิน อยู่ ข้าง หน้า เขา และ กอง หลัง ก็ เดิน อยู่ ข้าง หลัง หีบ แห่ง พระ เย โฮ วาห์ ฝ่าย ปุโรหิต นั้น ก็ เดิน เป่า แตร ไป เรื่อย ๆ ๑๔ และ ใน วัน ที่ สอง เขาก็ เดิน รอบ เมือง นั้น ครั้ง หนึ่ง แล กลับ เข้า ค่าย อีก เขา ทำ เช่น นี้ อยู่ หัก วัน ๑๕ ต่อ มา ใน วัน ที่ เจ็ด เขา ลุก ขึ้น แต่ เช้า ตื่น ตู๋ เดิน กระบวน รอบ เมือง อย่าง เคย เจ็ด ครั้ง เฉพาะ วัน เดียว นั้น เขา ได้ เดิน กระบวน รอบ เมือง เจ็ด ครั้ง ๑๖ อยู่ มา ใน ครั้ง ที่ เจ็ด เมื่อ ปุโรหิต เป่า แตร โยชวา บอก แก่ ประชาชน ว่า “จง ให้ ร้อง ขึ้น เกิด เพราะ พระ เย โฮ วาห์ ทรง มอบ เมือง ให้ แก่ ท่าน แล้ว” ๑๗ เมือง นั้น และ สาร พัด ใน เมือง นั้น จะ ถูก สลาย แฉ่ง ต่อ พระ เย โฮ วาห์ เว้น แต่ รา หีบ หึง โสเภณี กับ คน ทั้ง หลาย ที่ อยู่ ใน เรือน ของ นาง จะ รอด ชีวิต เพราะ ว่า นาง ได้ ช้อน ผู้ สือ สาร ที่ พวก เรา ใช้ ไป ๑๘ แต่ ส่วน ท่าน ทั้ง หลาย จง ห้าง ไกล จาก ของ ที่ ถูก สลาย แฉ่ง นั้น เกรง ว่า เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย จะ เก็บ สิ่ง ที่ ถูก สลาย แฉ่ง แล้ว วัน นี้ วั บ้าง ท่าน เอง จะ ต้อง ถูก สลาย แฉ่ง ทั้ง จะ ทำ ให้ ค่าย ของ คน อิสราเอล เป็น สิ่ง ที่ ถูก สลาย แฉ่ง และ นำ ความ หุก ขี้ ล้า บาก มา สู ๑๙ แต่ บรรดา เงิน และ ทอง และ เครื่องใช้ ที่ ทำ ด้วย ทอง สัมฤทธิ์ และ เหล็ก

เป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์ให้นำเข้าไปไว้ในคลังของพระเยโฮวาห์”^{๒๐} เหตุฉะนั้นประชาชนก็ให้ร้องเมื่อปุโรหิตเปาแตร ดังกั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตร เขาก็ให้ร้องดังและก่าแพงก็ฟังลงราบ ประชาชนจึงขึ้นไปในเมืองทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตนและเข้ายึดเมืองนั้น^{๒๑} แล้วเขาก็ทำลายสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้นด้วยคมดาบ ทั้งชายและหญิงหนุ่มและแก่ ทั้งวัว แกะและลา^{๒๒} แต่โยชูวาได้ส่งชายสองคนผู้ที่ไปสอดแนมแผ่นดินนั้นว่า “จงเข้าไปในเรือนของหญิงโสเภณี และนำหญิงนั้นกับสารพัดซึ่งหญิงนั้นมีอยู่ออกมาตั้งที่ท่านได้ปฏิญาณแก่งานไว้”^{๒๓} ดังนั้นชายหนุ่มที่เป็นผู้สอดแนมก็เข้าไปนำราหับออกมา กับบิธามารดาและพี่น้องและสารพัดซึ่งเป็นของนาง และเขานำญาติพี่น้องทั้งหมดของนางออกมาให้ไปพักอยู่นอกค่ายของอิสราเอล^{๒๔} ส่วนเมืองนั้นเขาก็จุดไฟเผาเสียทั้งสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้น นอกจากเงินและทองและเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และด้วยเหล็กนั้น เขานำมาไว้ในคลังในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์^{๒๕} ส่วนราหับหญิงโสเภณี และครอบครัวบิดาของนาง และสารพัดที่เป็นของนาง โยชูวาได้ไว้ชีวิต และนางก็อาศัยอยู่ในอิสราเอลจนทุกวันนี้ เพราะนางซ่อนผู้สื่อสาร ซึ่งโยชูวาส่งไปสอดแนมเมืองเยรีโค^{๒๖} ในคราวนั้นโยชูวาให้คนทั้งหลายปฏิญาณว่า “ผู้ใดที่ลุกขึ้นสร้างเมืองนี้ใหม่คือเมืองเยรีโค ก็ให้ผู้นั้นได้รับคำสาปแช่งเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ผู้ใดวางรากลงก็ให้ผู้นั้นเสียบุตรหัวปี ผู้ใดตุงประตูเมืองขึ้นก็ให้เสียบุตรสุดท้าย”^{๒๗} ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยชูวาและชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปตลอดแผ่นดิน

อาคานถูกประหารชีวิต เพราะบาปของเขา

๗^๑ แต่คนอิสราเอลได้ละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น เพราะอาคานบุตรชายคารมี ผู้เป็นบุตรชายคับดี ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ตระกูลยูดาห์ ได้นำของที่ ถูกสาปแช่งบางส่วนไปเป็นของตน และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่อคนอิสราเอล^๒ ฝ่ายโยชูวาให้คนออกจากเยรีโค ไปยังเมืองอัย ซึ่งอยู่ใกล้เบธาเวน ข้างทิศตะวันตก

ออกของเมืองเบธเอล บอกเขาว่า “จงขึ้นไปและสอดแนมดูเมืองนั้น” คนเหล่านั้นก็ขึ้นไปและสอดแนมดูที่เมืองอัย^๓ และเขากลับมารายงานแก่โยชูวาว่า “ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดขึ้นไป ให้สักสองสามพันคนขึ้นไปดีเมืองอัยก็พอ ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดลำบากที่นั่นเลย เพราะเขามีน้อย”^๔ เพราะฉะนั้นจึงมีประชาชนขึ้นไปที่นั่นเพียงสามพันคน แต่ต้องแตกหนีให้พ้นหน้าชาวเมืองอัย^๕ ฝ่ายชาวเมืองอัยก็ฆ่าฟันคนเหล่านั้นตายประมาณสามสิบหกคน โดยขับไล่คนเหล่านั้นจากตรงหน้าประตูเมืองไป ยังเขาริมฝั่งเขาตามทางลง และจิตใจของประชาชนก็ละลายไปอย่างน่า^๖ ฝ่ายโยชูวาก็ฉีกเสื้อผ้าของตนชบหน้าลงถึงดินหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น ทั้งท่านกับพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอล ต่างก็เอาผงคลีดินใส่ศีรษะของตน^๗ โยชูวา กราบ ทูล ว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า อธิ์จจาเอ๋ยเป็นไฉนพระองค์จึงทรงนำชนชาตินี้เข้ามาแม่น้ำจอร์แดนมา เพื่อจะมอบเราทั้งหลายไว้ในมือของคนอาโมไรต์ให้ทำลายเสีย พวกข้าพระองค์มีความเสียดายที่ไม่พอใจอยู่เพียงปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น^๘ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะทูลประกาศไต่ได้เล่าเมื่ออิสราเอลหันหลังหนีให้พ้นหน้าศัตรูเสียแล้ว^๙ เพราะว่าคุณคนคานาอันกับผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นคงจะได้ยิน แล้วคงจะยกมาตั้งล้อมพวกข้าพระองค์ และตัดชื่อของบรรดาข้าพระองค์เสียจากแผ่นดินโลก และพระองค์จะทรงกระทำประการใดต่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์”^{๑๐} ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า “จงลุกขึ้นเถิด ไฉนเจ้าจึงชบหน้าลงดังนี้เล่า^{๑๑} คนอิสราเอลได้กระทำบาป เขาได้ละเมิดพันธสัญญาซึ่งเราได้บัญญัติเขาไว้ เขาได้ยกยกของที่ถูกสาปแช่ง เขาได้ขโมยและปิดบัง และได้เอาของรวมไว้กับข้าวของของตน^{๑๒} เพราะฉะนั้นคนอิสราเอลจึงยืนหยัดต่อศัตรูของตนไม่ได้ ได้หันหลังหนีต่อหน้าศัตรู เพราะเขากลายเป็นสิ่งที่ถูกสาปแช่ง เราจะไม่อยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกต่อไป เว้นแต่เจ้าจะทำลายสิ่งของที่ถูกสาปแช่งเหล่านั้นเสียจากท่ามกลางพวกเจ้า^{๑๓} จงลุกขึ้นชำระประชาชนให้บริสุทธิ์และกล่าวว่ ‘จงชำระตัวเสียเพื่อวันพรุ่งนี้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้า

ของคนอิสราเอลกล่าวเช่นนี้ว่า “โอ อิสราเอลเอ๋ย มีสิ่งของที่ถูกลापแข่งอยู่ในหมู่พวกเจ้า เจ้าจะยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของเจ้าไม่ได้จนกว่าเจ้าจะนำสิ่งของที่ถูกลापแข่ง นั้น ออกเสียจากหมู่พวกเจ้า”^{๑๔} พอรุ่งเช้าเจ้าทั้งหลายจงเข้ามาที่ละตระกูล ตระกูลใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ต้องเข้ามาที่ละครอบครัว ครอบครัวใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ให้เข้ามาที่ละครอบครัว คราวครอบครัวใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ให้เข้ามาที่ละคน^{๑๕} ผู้ใดถูกจับว่ามีของที่ถูกลापแข่งนั้น ก็ต้องถูกเผาเสียด้วยไฟ ทั้งตัวเขาและสารพัดที่เป็นของเขา เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และเพราะเขาได้กระทำความโง่เขลาในอิสราเอล”^{๑๖} โยชูวาจึงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และนำคนอิสราเอลเข้ามาที่ละตระกูล และตระกูลยูดาห์ถูกลापเลือก^{๑๗} จึงนำครอบครัวของยูดาห์เข้ามา และทรงเลือกครอบครัวเศ-ราห์ และนำครอบครัวเศ-ราห์มาที่ละคน และคัดเลือกถูกลापเลือก^{๑๘} และนำครัวเรือนของท่านเข้ามาที่ละคน และคนที่ถูกลापเลือกคืออาคานบุตรชายคารมี ผู้เป็นบุตรชายศับดี ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ตระกูลยูดาห์^{๑๙} ฝ่ายโยชูวาจึงกล่าวแก่อาคานว่า “ลูกเอ๋ย จงถวายสงสารคดีแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล และจงสารภาพต่อพระองค์ จงบอกข้ามาว่าเจ้าได้กระทำอะไรไป อย่าปิดบังไว้จากข้าเลย”^{๒๐} และอาคานตอบโยชูวาว่า “เป็นความจริงแล้วที่ข้าพเจ้าได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ข้าพเจ้าได้กระทำดังนี้^{๒๑} ในหมู่ของที่ริบมาข้าพเจ้าได้เห็นเสื้อคลุมงาม ตัวหนึ่งของเมืองบาบิโลน กับเงินสองร้อยเซเชล และทองคำแท่งหนึ่งหนักห้าสิบบเซเชล ข้าพเจ้าก็โลภอยากได้ของเหล่านั้น ข้าพเจ้าจึงเอามา ดูกิจิต ของเหล่านั้นซ่อนอยู่ที่ดินในเต็นท์ของข้าพเจ้า เงินนั้นอยู่ข้างล่าง”^{๒๒} ฝ่ายโยชูวาก็ให้ผู้สืบสารออกไปและเขาทั้งหลายก็วิ่งไปที่เต็นท์ ดูกิจิต ของนั้นซ่อนอยู่ในเต็นท์ของเขา มีเงินอยู่ข้างล่าง^{๒๓} เขาก็เอาออกมาจากกลางเต็นท์นำไปให้โยชูวาและคนอิสราเอลทั้งปวง แล้วเขาก็วางของเหล่านั้นลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์^{๒๔} และโยชูวากับบรรดาคคนอิสราเอลจึงพาอาคานบุตรชายเศ-ราห์ พร้อมกับเงินเสื้อคลุมตัวนั้น และทองแท่งนั้น ทั้งบุตร

ชายหญิงของเขา ทั้งวัว ลา แพะแกะ และเต็นท์ของเขา ทุกสิ่งที่เขาถืออยู่ และนำคนกับของทั้งหมดไปยังหุบเขาอาโคร์^{๒๕} และโยชูวากล่าวว่า “ทำไมเจ้าจึงนำความยาก ร้ายมาให้เรา พระเยโฮวาห์จะทรงนำความยาก ร้ายมาถึงเจ้าในวันนี้” และบรรดาคคนอิสราเอลก็เอาหินขว้างเขาให้ตาย เผาเขาทั้งหลายด้วยไฟ เมื่อขว้างเขาด้วยก้อนหินแล้ว^{๒๖} แล้วเอาหินถมกองทับเขาไว้เป็นกองใหญ่ ยังอยู่จนทุกวันนี้ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงหันกลับจากพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ เพราะฉะนั้นจนถึงทุกวันนี้เขายังเรียกที่นั้นว่าหุบเขาอาโคร์

คนอิสราเอลชนะและเผาเมืองอัย

๗ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า “อย่ากลัวหรือขยาดเลย จงนำทหารทั้งหมดไปกับเจ้า ลุกขึ้นไปยังเมืองอัยเถิด ดูกิจิต เราได้มอบกษัตริย์เมืองอัยไว้ในมือเจ้าแล้ว พร้อมทั้งประชาชนของเขา เมืองของเขา และแผ่นดินของเขาด้วย^๒ เจ้าจงกระทำแก่เมืองอัย และกษัตริย์ของเมืองนั้นเช่นเดียวกับที่เจ้ากระทำกับเมืองเยรีโค และกษัตริย์ของเมืองนั้น แต่ข้าวของแอสัต์วีที่ริบมานั้น ตกเป็นของเจ้าได้ จงตั้งซุ่มไว้ที่ข้างหลังเมือง”^๓ โยชูวาจึงลุกขึ้นพร้อมกับบรรดาทหารไปยังเมืองอัย และโยชูวาได้ตัดทแกล้วทหารสามหมื่นคนให้ยกไปในเวลากลางคืน^๔ และท่านบัญชาเขาว่า “ดูกิจิต ท่านจงซุ่มอยู่ข้างหลังเมือง อย่าให้ห่างไกลจากเมืองนัก และให้เตรียมตัวไว้พร้อมทุกคน^๕ ส่วนตัวเราและประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเราจะเข้าไปถึงตัวเมือง และต่อมาเมื่อเขาออกมาต่อสู้เราอย่างคราวก่อน เราก็จะถอยหนีให้พ้นหน้าเขา^๖ (เขาจะตามเราออกมา) จนเราจะได้ลวงเขาให้ออกมาห่างจากตัวเมือง เพราะเขาจะพูดว่า ‘เขาทำทุกอย่างกำลังหนีจากเราอย่างคราวก่อน’ ฉะนั้นเราจะหนีให้พ้นหน้าเขาเรื่อยมา”^๗ แล้วท่านทั้งหลายจงลุกจากที่ซุ่มซ่อนเข้ายึดเมืองนั้นไว้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในมือท่าน^๘ และเมื่อท่านทั้งหลายเข้ายึดเมืองได้แล้ว ท่านจงจุดไฟเผาเมืองเสีย จงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง ดูกิจิต ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้แล้ว”^๙ แล้วโยชูวาก็ให้เขาไป เขาก็ออกไปยังที่ซุ่มอยู่

ระหว่างเบธเอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตกของเมืองอัย แต่คืนวันนั้นโยชวานอนค้างอยู่กับประชาชน^{๑๐} โยชวาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ก็ออกตรวจประชาชน แล้วขึ้นไปพร้อมกับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลนำหน้าประชาชนไปเมืองอัย^{๑๑} และบรรดาประชาชนคือทหารที่อยู่กับท่านทุกคน ก็ขึ้นไปแล้วรุกไล่ตรงหน้าตัวเมืองเข้าไป และตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของเมืองอัย มีหุบเขาคั่นระหว่างเขากับเมืองอัย^{๑๒} และท่านจัดคนประมาณห้าพันคนให้เขาแอบซุ่มอยู่ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตกของตัวเมือง^{๑๓} ดังนั้นเขาทั้งหลายก็วางกำลังรอบให้กองหลวงอยู่ด้านเหนือของเมือง และกองระวังหลังอยู่ด้านตะวันตกของเมือง ในคืนวันนั้นโยชวานอนอยู่ในหุบเขา^{๑๔} ต่อมาเมื่อกษัตริย์เมืองอัยเห็นดังนั้น ชาวเมืองก็รีบลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ออกไปสู้รบกับอิสราเอล ณ ที่ปะทะกันหน้าที่ราบ ทั้งท่านและประชาชนทั้งหมดของท่าน แต่ท่านไม่ทราบว่ามีกองซุ่มคอยอยู่ต่อสู้อันข้างหลังเมือง^{๑๕} โยชวากับอิสราเอลทั้งปวงจึงแสวงหาเป็นแพฝ่ามือต่อหน้าเขาแล้ว หินตรงไปยังทางดินทูกันดาร์^{๑๖} คนในเมืองอัยทั้งหมดก็ถูกเรียกให้ตามออกไป เมื่อเขาไล่ตามโยชวาไปนั้น เขาก็ออกห่างจากเมืองไปทุกที่^{๑๗} ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่เหลืออยู่ในเมืองอัยหรือเมืองเบธเอล ที่มีได้ออกไปไล่ตามอิสราเอล เขาปล่อยให้เมืองเปิดอยู่ไล่ตามอิสราเอลไป^{๑๘} แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชวาว่า “จงยื่นหอกซึ่งอยู่ในมือของเจ้าออกตรงไปยังเมืองอัย เพราะเราจะมอบเมืองนั้นไว้ในมือของเจ้า” แล้วโยชวาก็ยื่นหอกซึ่งอยู่ในมือออกไปยังเมืองนั้น^{๑๙} ทหารที่ซุ่มอยู่ก็ลุกออกจากที่ซ่อนอย่างรวดเร็ว พอโยชวายื่นมือของท่านออก ทหารก็วิ่งตรงเข้าไปในเมืองและยึดเมืองไว้ แล้วเขาก็รีบจุดไฟเผาเมือง^{๒๐} เมื่อชาวเมืองอัยหนีวหลังมาดู เกิดควันไฟที่ไหม้เมืองพุ่งขึ้นไปยังท้องฟ้า เขาก็หมดกำลังใจที่จะหนีไปทางนี้หรือทางนั้น เพราะว่าประชาชนที่หนีไปทางดินทูกันดาร์หันกลับมาต่อสู้กับผู้ที่ไล่ตาม^{๒๑} และเมื่อโยชวากับบรรดาอิสราเอลเห็นว่ากองซุ่มยึดเมืองได้แล้ว และควันไฟที่ไหม้เมืองพุ่งขึ้น เขาก็หันกลับมาโจมตีชาวเมืองอัย^{๒๒} คนอื่นๆก็ออกมาจากเมืองสู้รบกับเขา กระทำให้เขาอยู่ระหว่างกลาง

อิสราเอล ผู้อยู่ข้างนี้บ้างข้างโน้นบ้าง และคนอิสราเอลก็โจมตีเขาจนไม่มีสักคนหนึ่งรอดชีวิตหรือหนีไปได้^{๒๓} แต่กษัตริย์เมืองอัยยังเป็นอยู่ ได้ถูกจับและคุมตัวมาหาโยชวา^{๒๔} ต่อมาเมื่ออิสราเอลไล่ฆ่าฟันชาวเมืองอัยทั้งหมดในทุ่งในดินทูกันดาร์ที่เขาไล่ตามไปนั้น และคนเหล่านั้นล้มตายหมดด้วยคมดาบจนคนสุดท้าย บรรดาคนอิสราเอลก็กลับเข้าเมืองอัยโจมตีคนในเมืองด้วยคมดาบ^{๒๕} คนที่ล้มตายทั้งหมดวันนั้น ทั้งชายและหญิงจำนวนหมื่นสองพันคน คือชาวเมืองอัยทั้งหมด^{๒๖} เพราะโยชวามีได้หอกมือที่ถือหอกยื่นอยู่นั้น จนกว่าจะได้ผลอาวุธเมืองอัยพินาศสิ้น^{๒๗} แต่คนอิสราเอลได้รับเอาฝูงสัตว์และข้าวของของเมืองนั้นเป็นของตน ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงบัญชาไว้กับโยชวา^{๒๘} ดังนี้แหละโยชวาจึงเผาเมืองอัยเสีย กระทำให้เป็นกองซากปรักหักพังอยู่เป็นนิตย์ คือเป็นที่รกร้างอยู่จนถึงทุกวันนี้^{๒๙} และท่านแขว่นกษัตริย์เมืองอัยไว้ที่ต้นไม้จนถึงเวลาเย็น เมื่อดวงอาทิตย์ตกโยชวาจึงบัญชาและเขาก็ปลดศพลงจากต้นไม้ นำไปทิ้งไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง แล้วเอาหินถมทับไว้เป็นกองใหญ่ซึ่งยังอยู่จนทุกวันนี้

การกล่าวซ้ำถึงพระพรและการสาปแช่งต่าง ๆ

^{๓๐} แล้วโยชวาได้สร้างแท่นบูชาในภูเขาเอบาล ถวายแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอิสราเอล^{๓๑} ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาประชาชนอิสราเอล ตามที่จารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสสว่า “แท่นบูชาทำด้วยหินมิได้ตกแต่ง ซึ่งไม่มีผู้ใดใช้เครื่องมือเหล็กถูกต้องเลย” แล้วเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นนั้น และถวายสันติบูชา^{๓๒} ณ ที่นั้นท่านคัดลอกพระราชบัญญัติของโมเสสบนหิน ซึ่งท่านได้เขียนไว้ต่อหน้าประชาชนอิสราเอล^{๓๓} คนอิสราเอลทั้งหมด ทั้งคนต่างดาวและคนที่เกิดในอิสราเอล พร้อมทั้งพวกผู้ใหญ่เจ้าหน้าที่และผู้พิพากษา ยืนอยู่ทั้งสองข้างของหีบต่อหน้าคนเลวีที่เป็นปุโรหิต ผู้ที่ห้ามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ ครึ่งหนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าภูเขาเกริซิม อีกครึ่งหนึ่งข้างหน้าภูเขาเอบาล ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ในครั้งแรกให้เขาทั้งหลาย

อวยพรแก่คนอิสราเอล ^{๓๔} ภายหลังท่านจึงอ่านบรรดาถ้อยคำในพระราชบัญญัติ เป็นคำอวยพรและคำสาปแช่ง ตามที่มีจารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติทุกประการ ^{๓๕} ไม่มีคำซึ่งไม่เสสได้ปัญหาไว้สักคำเดียวที่โยชูวามิได้อ่าน ต่อหน้าบรรดาชุมนุมอิสราเอลพร้อมกับผู้หญิงกับเด็กๆ และคนต่างด้าวซึ่งอยู่ในหมู่พวกเขา

ชาวกิเบโอนหลอกหลวงคนอิสราเอล

๑๓ ต่อมาเมื่อกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ คือ ที่อยู่ ในแดนเทือกเขา และในหุบเขา และตามฝั่งทะเลใหญ่ไปทั่วจนถึงภูเขาเลบานอน เป็นคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบุส ได้ยินข่าวนี้ ^๒ จึงพร้อมใจ ร่วม กำลัง กัน จะต่อสู้โยชูวา และอิสราเอล ^๓ แต่เมื่อชาวกิเบโอนได้ยินข่าว การซึ่งโยชูวากระทำแก่เมืองเยรีโค และเมืองอัย ^๔ ฝ่ายเขาจึงทำอย่างฉลาด ทำเป็นทูล เอาการสอบที่เก่าบรรทุกบนลาของเขา กับ ถูงหนังที่เก่าขาด และปะไว้บรรจุน้ำองุ่น ^๕ สวม รองเท้าเก่า และ ปะไว้ และสวม เสื้อผ้าเก่า ส่วนเสบียงอาหาร ทั้ง สุนัข ก็แห้ง มีราขึ้น ^๖ เขาเดินทาง มาหาโยชูวาที่ค่าย ณ เมืองกิลกาล กล่าวแก่ท่านและคนอิสราเอลว่า “พวกข้าพเจ้ามาจากประเทศที่ห่างไกล ฉะนั้น บัดนี้ ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าเถิด” ^๗ แต่คนอิสราเอลกล่าวแก่คนฮีไวต์เหล่านั้นว่า “ซบรอยเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่พวกเรา เราจะทำพันธสัญญากับเจ้าได้อย่างไร” ^๘ เขากล่าวแก่โยชูวาว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน” และโยชวากล่าวแก่เขาว่า “พวกเจ้าเป็นใครกัน และมาจากที่ไหน” ^๙ เขาตอบท่านว่า “เนื่องด้วยพระนามอโยเซแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้รับใช้ของท่านมาจากประเทศที่ไกลมาก เราได้ยินถึงกิตติศัพท์ของพระองค์ และถึงบรรดาพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในอียิปต์ ^{๑๐} และได้ทราบถึงบรรดาสิ่งทีพระองค์ทรงกระทำต่อกษัตริย์คนอาโมไรต์ ทั้งสองพระองค์ผู้อยู่ทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือ สิโหน กษัตริย์ เมืองเฮชโบน และโอก กษัตริย์ เมืองบาชาน ผู้อยู่ที่อิชทาโรท ^{๑๑} เหตุฉะนี้ พวกผู้ใหญ่และชาวเมืองทั้งหลายของเมืองข้าพเจ้าได้กล่าวแก่พวก

ข้าพเจ้าว่า ‘จงเอาเสบียงสำหรับเดินทางไปหาพวกเขา เรียบ เขาว่า “พวกข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน ฉะนั้น บัดนี้ ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าเถิด”’ ^{๑๒} ขนมนึ่งของพวกข้าพเจ้านี้ ในวันที่ข้าพเจ้าออกมาหาท่าน ข้าพเจ้าเอาออกจากบ้าน เมื่อยังร้อนๆ อยู่เพื่อใช้เป็นอาหารรับประทานตามทาง แต่ บัดนี้ ตูเถิด แห่งและราขึ้นแล้ว ^{๑๓} ถูงนี้เมื่อข้าพเจ้าเติมน้ำองุ่น ก็ยังใหม่อยู่ แต่ ตูเถิด มันขาดออก เสื้อผ้าและรองเท้าของข้าพเจ้าก็เก่า เพราะหนทางไกลมาก” ^{๑๔} ฝ่ายคนเหล่านั้นก็รับเสบียงของเขาบ้าง แต่หาได้ทูลขอการแนะนำจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ไม่ ^{๑๕} และโยชูวาก็กระทำสัญญาสันติภาพกับเขา และทำพันธสัญญากับเขา ให้ไว้ชีวิตพวกเขา และพวกประมุขของชุมนุมชนก็ปฏิญาณต่อเขา ^{๑๖} ต่อมาเมื่อได้กระทำพันธสัญญากับเขาล่วงมาได้สามวัน ก็ได้ยินว่าพวกเขาเหล่านั้นเป็นชาวเมืองอยู่ในหมู่พวกตน ^{๑๗} และคนอิสราเอลก็ออกเดินไปถึงเมืองของเขาในวันที่สาม เมืองของเขานั้นคือเมืองกิเบโอน เคฟีธาห์ เบเอโรท และคิริยาทเยอาริม ^{๑๘} แต่คนอิสราเอลไม่ได้ฆ่าเขา เพราะว่าพวกประมุขของชุมนุมชนได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว บรรดาชุมนุมชนก็บ่นต่อว่าพวกประมุข ^{๑๙} แต่บรรดาประมุขได้กล่าวแก่ชุมนุมชนทั้งปวงว่า “เราได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอิสราเอล ฉะนั้น บัดนี้ เราจะแตะต้องเขาไม่ได้ ^{๒๐} เราต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้นโดยให้เขามีชีวิตอยู่ได้ เกรงว่าพระพิโรธจะตกลงเหนือเรา ตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณแก่เขา นั้น” ^{๒๑} และพวกประมุขก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ให้เขามีชีวิตอยู่เถิด แต่ให้เขาเป็นคนตัดฟัน และเป็นคนตัด นำให้บรรดาชุมนุมชน” ดังที่พวกประมุขได้สัญญาไว้กับเขาแล้ว ^{๒๒} โยชูวาจึงเรียกคนเหล่านั้นมา และท่านกล่าวแก่เขาว่า “เหตุไฉนเจ้าทั้งหลาย จึงหลอกหลวงเรา โดยกล่าว ว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ห่างไกลจากท่านมาก’ ในเมื่อเจ้าทั้งหลายอยู่ท่ามกลางเรา ^{๒๓} ฉะนั้น บัดนี้ เจ้าทั้งหลายต้องรับคำสาปแช่งและพวกเจ้าจะไม่ขาดที่ ต้องเป็นทาสอยู่ เป็นคนตัดฟัน และเป็นคนตัด นำสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา” ^{๒๔} เขาทั้งหลายตอบโยชูวา

ว่า “เพราะเขาได้บอกผู้รับใช้ของท่านอย่าง
แน่นอนว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ได้บัญชาโยเสสผู้รับใช้ของพระองค์ให้มอบ
แผ่นดินนี้ทั้งหมดแก่ท่าน และให้ทำลายชาว
แผ่นดินให้พินาศท่าน เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึง
หลายก็วิตกกังวลท่านทั้งหลายจะทำอันตราย
แก่ชีวิตของข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้าจึงกระทำ
อย่างนี้”^{๒๕} ตูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ใน
กำมือของท่าน จงกระทำแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย
ตามที่ท่านเห็นชอบเห็นควรเถิด”^{๒๖} โยชวา
จึงกระทำเช่นนั้น คือให้เขารอดจากมือคน
อิสราเอล ไม่ให้ประหารชีวิตเขาเสีย^{๒๗} ในวัน
นั้นโยชวาได้ตั้งเขาให้เป็นคนตัดฟัน และคน
ตักน้ำสำหรับชุมนุมชน และสำหรับแท่นบูชา
ของพระเยโฮวาห์สืบมาจนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ใน
สถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเลือก

การได้ชัยชนะที่เมืองกิเบโอน

๑๐ ต่อมาเมื่ออาโดเนซเดก กษัตริย์
เมืองเยรูซาเล็ม ได้ยินว่า โยชวาได้
ยึดเมืองอัย และทำลายเมืองนั้นเสียอย่าง
สิ้นเชิงแล้ว ท่านได้กระทำต่อเมืองอัยและ
กษัตริย์ของเมืองนี้อย่างเดียวกับที่ได้กระทำ
ต่อเมืองเยรีโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น และ
ทราบด้วยว่า ชาวเมืองกิเบโอนได้กระทำ
สันติภาพกับอิสราเอลและอยู่ท่ามกลางพวก
เขาแล้ว^๒ ท่านก็คร่ำมกกลายเป็นอย่างยิ่ง
เพราะว่ากิเบโอนเป็นเมืองใหญ่เสมอเมืองหลวง
และใหญ่กว่าเมืองอัย และบุรุษชาวเมือง
นั้นก็ล้วนแต่ฉกรรจ์^๓ เหตุฉะนั้นอาโดเนซ
เดก กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม จึงให้ไปหาโฮ
ธัม กษัตริย์เมืองเฮโบรน และปิราม กษัตริย์
เมืองยารมูท และยาเฟีย กษัตริย์เมืองลา
คิซ และเดบิร กษัตริย์เมืองเอกลอน เรียน
ว่า “ขอเชิญท่านมาหาข้าพเจ้า และช่วย
ข้าพเจ้าตีเมืองกิเบโอนเถิด เพราะว่าเมือง
นั้นได้กระทำสันติภาพกับโยชวา และคน
อิสราเอล”^๔ ฝ่ายกษัตริย์ของอาโมไรต์ทั้ง
ห้าองค์ คือ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์
เมืองเฮโบรน กษัตริย์เมืองยารมูท กษัตริย์
เมืองลาคิซ และกษัตริย์เมืองเอกลอน ได้
รวบรวมกำลังของตน และยกขึ้นไปพร้อมกับ
กองทัพทั้งหลาย ตั้งค่ายต่อสู้เมืองกิเบ
โอน^๕ ฝ่ายชาวเมืองกิเบโอนจึงใช้คนไปหาโย
ชวาที่ค่ายในกิบลาล กล่าวว่ “ขอท่านอย่า
ได้หย่อนมือจากผู้รับใช้ของท่านเลย ขอเร่ง

ขึ้น มาช่วยข้าพเจ้าให้รอด และช่วยข้าพเจ้า
ทั้งหลาย เพราะว่าบรรดากษัตริย์ของคนอา
โมไรต์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขา ได้รวมกำลัง
กันต่อสู้ข้าพเจ้าทั้งหลาย”^๖ ฝ่ายโยชวาจึงขึ้น
ไปจากกิบลาล ทั้งท่านและบรรดาพลรบด้วย
และทแกล้วทหารทั้งหมด “พระเยโฮวาห์
ตรัสแก่โยชวาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรา
ได้มอบเขาไว้ในมือเจ้าแล้ว จะไม่มีผู้ใดใน
พวกเขาลูกคนเดียวที่จะยืนหยัดต่อสู้เจ้าได้”^๗
เหตุฉะนั้นโยชวาก็เข้าโจมตีพวกนั้นทันที
โดยขึ้นไปตลอดคันทันจากกิบลาล^๘ พระเยโฮ
วาทรงกระทำให้เขาสะดุ้งแตกตื่นต่อหน้า
พวกอิสราเอล พระองค์ได้ทรงฆ่าเขาเสียมาก
มายที่กิเบโอน และไล่ติดตามเขาไปในทาง
ที่ขึ้นไปถึงเบธโฮโรน และตามฆ่าเขาจนถึง
เมืองอาเซคาคห์ และเมืองมักเคดาห์

ดวงอาทิตย์หยุดนิ่ง

๑๑ ต่อมาขณะเมื่อเขาหนีไปข้างหน้าพวก
อิสราเอลลงไปตามทางเบธโฮโรนนั้น พระ
เยโฮวาห์ทรงโยนลูกเห็บใหญ่ๆ ลงมาจาก
ฟ้า ตลอดถึงเมืองอาเซคาคห์ เขาทั้งหลายก็
ตาย ผู้ที่ตายด้วยลูกเห็บนั้นก็มากกว่าผู้ที่
คนอิสราเอลฆ่าเสียด้วยดาบ^{๑๒} แล้วโยชวาก็
กราบทูลพระเยโฮวาห์ในวันซึ่งพระเยโฮวาห์
ทรงมอบคนอาโมไรต์ต่อหน้าคนอิสราเอล
นั้น และท่านได้กล่าวท่ามกลางสายดาของ
คนอิสราเอลว่า “ดวงอาทิตย์เอ๋ย เจ้าจงหยุด
นิ่งตรงเมืองกิเบโอน และดวงจันทร์เอ๋ย เจ้า
จงหยุดอยู่ตรงหุบเขาอัยยาโลน”^{๑๓} ดวง
อาทิตย์ก็หยุดนิ่ง และดวงจันทร์ก็ตั้งเฉย
อยู่จนประชาชนได้แก้แค้นศัตรูของเขาเสร็จ
เรื่องนี้มิได้จารึกไว้ในหนังสือยาซาร์ดอก
หรือ ดวงอาทิตย์หยุดนิ่งอยู่กลางท้องฟ้า หา
ได้รับตกไปตามเวลาประมาณวันหนึ่งไม่
^{๑๔}วันที่พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังเสียงของ
มนุษย์อย่างกับวันนั้นทั้งในสมัยก่อนหรือใน
สมัยต่อมาไม่มีอีกแล้ว เพราะว่าพระเยโฮ
วาทรงต่อสู้เพื่ออิสราเอล^{๑๕} แล้วโยชวากับ
บรรดาคนอิสราเอลก็กลับมาสู่ค่ายที่กิบลาล
^{๑๖} กษัตริย์ทั้งห้านั้นหนีไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ
มักเคดาห์^{๑๗} มีคนไปบอกโยชวาว่า “มีคนที่
พบกษัตริย์ทั้งห้าซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่มักเคดา
ห์”^{๑๘} โยชวาจึงกล่าวว่า “จงกลิ้งก้อนหิน
ใหญ่ปิดปากถ้ำเสีย และวางยามให้เฝ้ารักษา
ไว้”^{๑๙} แต่ท่านทั้งหลายอย่าคอยอยู่เลย จง

ติดตามศัตรูของท่านเถิด จงเข้าโจมตีกอง
ระวังหลัง อย่าให้กลับเข้าในเมืองของเขา
ได้ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ได้มอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่านแล้ว”^{๒๐}
ต่อมาเมื่อโยชูวากับคนอิสราเอลฆ่าพวก
เหล่านั้นเสียเป็นอันมากจนหมดแล้ว ส่วนผู้
ที่เหลืออยู่ก็หนีกลับเข้าไปในเมืองที่มีกำแพง
ล้อม ^{๒๑} ประชาชนทั้งปวงก็กลับมาหาโยชู
วา ณ ค่ายที่มักเคดาห์โดยสันติภาพทุกคน
หาว่ามีผู้ใดกล้ากระดิกลิ้นถึงคนอิสราเอล ต่อ
ไปไม่ ^{๒๒} แล้วโยชูวาจึงว่า “จงเปิดปากถ้า
คุณ กษัตริย์ทั้งห้าหนีออกจากถ้ำมาหาเรา”
^{๒๓} เขาก็กระทำตาม จึงคุก กษัตริย์ทั้งห้าออก
จากถ้ำมาหาท่าน มี กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม
กษัตริย์เมืองเฮโบรน กษัตริย์เมืองยารมูท
กษัตริย์เมืองลาติซ และ กษัตริย์เมืองเอกลอน ^{๒๔}
ต่อมาเมื่อเขาพากษัตริย์เหล่านั้นมายังโย
ชูวา โยชูวาจึงเรียกบรรดาคนอิสราเอลมา
และสั่งหัวหน้าของทหารผู้ทีออกไปรบพร้อม
กับท่านว่า “จงเข้ามาใกล้เถิด เอาเท้าเหยียบ
คอกษัตริย์เหล่านี้” แล้วเขาก็เข้ามาใกล้และ
เอาเท้าเหยียบที่คอ ^{๒๕} และโยชูวากล่าวแก่
เขาว่า “อย่ากลัวหรือขยาดเลย จงเข้มแข็ง
และกล้าหาญเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะ
ทรงกระทำแก่บรรดาศัตรูของท่านซึ่งท่าน
สู้รบอย่างนี้แหละ” ^{๒๖} ภายหลังโยชูวาก็ได้
ประหารชีวิต กษัตริย์ทั้งห้าเสีย แล้วแขวนไว้
ที่ต้นไม้ห้าต้น และแขวนอยู่บนต้นไม้เช่นนั้น
จนเวลาเย็น ^{๒๗} ต่อมาเมื่อถึงเวลาดวงอาทิตย์
ตก โยชูวาได้บัญชาและเขาก็ปลดศพลงจาก
ต้นไม้และทิ้งไว้ในถ้ำซึ่ง กษัตริย์เหล่านั้นได้
ซ่อนตัวอยู่ และเอาหินใหญ่ๆ ปิดปากถ้ำนั้นไว้
ซึ่งยังอยู่จนกระทั่งวันนี้

การสู้รบอีกต่อไป

^{๒๘} ใน วัน นั้น โยชูวา ยึด เมือง มัก เคดาห์
ได้ ได้ประหารเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทั้ง
กษัตริย์ของเมืองนั้น ท่านได้ทำลายเขาเสีย
อย่างสิ้นเชิง รวมทุกชีวิตที่อยู่ในเมือง ไม่มี
เหลือสัก คน เดียว และ ท่านได้ กระทำ แก่
กษัตริย์มัก เคดาห์อย่างที่ท่านได้ กระทำ แก่
กษัตริย์เมืองเยรีโค ^{๒๙} แล้วโยชูวาและบรรดา
คน อิสราเอล ก็ ยก กองทัพ จาก เมือง มัก เคดา
ห์ มา ถึง ลิบนานห์ และ เข้า สู้รบ กับ เมือง ลู
บนานห์ ^{๓๐} พระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเมืองนั้น
และ กษัตริย์ของ เมือง ไว้ ใน มือคนอิสราเอล

และท่านได้ประหารเมืองนั้นด้วยคมดาบและ
ทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น ท่านไม่ให้เหลือสัก
คนเดียวในเมืองนั้น และท่านได้กระทำต่อ
กษัตริย์ของ เมือง นั้นอย่างที่ท่านได้กระทำ
ต่อ กษัตริย์เมืองเยรีโค ^{๓๑} และโยชูวาออก
จากเมืองลิบนานห์พร้อมกับคนอิสราเอลทั้งหมด
ไปยังลาติซ แล้วล้อมเมืองไว้และเข้าโจมตี
เมืองนั้น ใน วัน ที่สอง และประหารเสียด้วย
คมดาบ ทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น ดั่งที่ท่าน
ได้กระทำแก่เมืองลิบนานห์ ^{๓๒} ครั้งนั้นโฮราม
กษัตริย์เมือง เก เซอร์ได้ขึ้นมาช่วยเมือง ลา
ติซ และโยชูวาได้ประหารเขาและคนของเขา
เสีย จนไม่เหลือให้เขาสักคนเดียว ^{๓๓} โยชู
วากับคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยกออกจากลา
ติซไปยังเมืองเอกลอน ได้เข้าล้อมและโจมตี
เมืองนั้น ^{๓๔} และเขาก็ตีได้ในวันนั้นเองและ
ฆ่าฟันทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเขา
เสียสิ้นในวันนั้น ดั่งที่ท่านได้กระทำแก่เมือง
ลาติซ ^{๓๕} โยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้น
จากเมืองเอกลอนไปยังเมืองเฮโบรน เข้า
โจมตีเมืองนั้น ^{๓๖} ยึดเมืองนั้นแล้วก็ประหาร
กษัตริย์และชนบททั้งหมดของเมืองนั้น กับ
ทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ท่าน
ไม่ให้เหลือสักคนเดียว ดั่งที่ท่านได้กระทำ
ต่อเมืองเอกลอน และได้ทำลายเมืองนั้น และ
ทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้น ^{๓๗} แล้วโย
ชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงกลับมาถึงเมือง
เดูบิร์ เข้าโจมตีเมืองนั้น ^{๓๘} ท่านได้ยึดเมือง
นั้น รวมทั้ง กษัตริย์ และ ชนบท ทั้งหมด ของ
เมือง และได้ไปประหารเขาทั้งหลายเสียด้วย
คมดาบ และได้ทำลายทุกคนที่อยู่ในเมือง
นั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ท่านไม่ให้เหลือสักคน
เดียว ท่านได้กระทำแก่เมืองเฮโบรนอย่างไร
ท่านก็ได้กระทำแก่เมืองเดบิร์และแก่ กษัตริย์
ของ เมือง อย่างนั้น ดั่งทำ แก่ เมือง ลิบนานห์
และ แก่ กษัตริย์ของเมืองเช่นกัน ^{๓๙} โยชูวา
ก็ตี แผ่นดินนั้นให้พ่ายแพ้ไปหมด คือแดน
เทือกเขาในภาคใต้ ในหุบเขา และที่ลาด ทั้ง
กษัตริย์ทั้งหมดของเมืองเหล่านั้นด้วย ท่าน
ไม่ให้เหลือสักคนเดียว แต่ได้ทำลายทุกสิ่ง
ที่หายใจเสีย ดั่งที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
คนอิสราเอลได้ทรงบัญชาไว้ ^{๔๐} โยชูวาได้
กระทำให้เขาพ่ายแพ้ตั้งแต่เมืองคาเดชบาร
เนียจนถึงเมืองกาซา และทั่วประเทศโกเชน

จนถึงเมืองกิเบโอน^{๔๒} โยชูวาก็ยึดตัวกษัตริย์เหล่านี้พร้อมทั้งพื้นดินของเขาทั้งหมดในคราวเดียวกัน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ คนอิสราเอล ได้ทรงสู้รบเพื่ออิสราเอล^{๔๓} แล้วโยชูวาพร้อมกับบรรดาคนอิสราเอลก็ยกกลับมายังค่ายที่กิลาธ

การชนะแผ่นดินคานาอันครั้งสุดท้าย

๑๑ ต่อมาเมื่อยามิน กษัตริย์เมืองฮาโซร์^๑ ได้ยืมขานัน จึงใช้คนไปหาโยบับ กษัตริย์เมืองมาโดน และไปหากษัตริย์เมืองชิมโรน และกษัตริย์เมืองอัคซาฟ^๒ และกษัตริย์ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาตอนเหนือและที่อยู่ในที่ราบใต้เมืองคินเนเรท และในหุบเขา และในบริเวณชายแดนของโดร์ทางทิศตะวันตก^๓ และไปหากคนคานาอันทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก คนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี และคนเยบุสในแดนเทือกเขา และคนฮีไวต์อยู่เชิงเขาเฮอร์โมนในแผ่นดินมิสปาห์ “กษัตริย์เหล่านี้ก็ยกออกมากับบรรดาพลโยธาเป็นกองทัพมหา มีจำนวนตั้งเม็ดทรายที่ชายทะเล มีม้าและรถรบมากมายด้วย^๔ กษัตริย์เหล่านี้ได้รวมกำลังกันเข้าและมาตั้งค่ายอยู่ที่ลำห้วยเมโรมเพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล^๕ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า “อย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพวงนี้ในเวลาเดียวกันนี้ เราจะมอบเขาไว้หมดต่อหน้าอิสราเอลให้ถูกประหาร เอ็นนอนงม้าของเขาให้เจ้าตัดเสีย และรถรบของเขา เจ้าจงเผาไฟเสีย”^๖ ฝ่ายโยชูวาก็ยกพลทั้งหลายเข้าโจมตีเขาทันทีที่ห้วยน้ำเมโรม^๗ และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอล ผู้ประหารเขาและไล่ตามเขาไปจนถึงมหาซีโดนและถึงมิสเรฟพทามอิม และถึงหุบเขามิสปาห์ด้านตะวันออก ได้ประหารเขาเสียจนไม่ให้เหลือสักคนเดียว^๘ โยชูวาได้กระทำแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งไว้ คือได้ตัดเอ็นนอนงม้าและเผารถรบเสียด้วยไฟ^๙ ขณะนั้นโยชูวากลับมายึดเมืองฮาโซร์ และประหารกษัตริย์เมืองนั้นเสียด้วยดาบ เพราะว่าแต่ก่อนนี้ฮาโซร์เป็นหัวหน้าแห่งราชอาณาจักรเหล่านั้นทั้งหมด^{๑๐} เขาได้ประหารบรรดาชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบและทำลายเสียสิ้น สิ่งที่ยาใจได้ไม่มีเหลือเลย และท่านก็เผาเมืองฮาโซร์เสียด้วยไฟ^{๑๑} โยชูวายึดบรรดาหัวเมืองของกษัตริย์เหล่านี้

นั้นพร้อมทั้งกษัตริย์ทั้งหมด และประหารเสียด้วยคมดาบ ทำลายเขาสิ้น ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้^{๑๒} แต่เมืองต่างๆที่อยู่บนเนินเขา อิสราเอลมิได้เผาเว้นแต่เมืองฮาโซร์เมืองเดียวที่โยชูวาเผาเสีย^{๑๓} สิ่งของต่างๆที่รับได้จากเมืองเหล่านี้ ทั้งฝูงสัตว์ คนอิสราเอลได้ยึดเป็นของของตน แต่เขาได้ประหารมนุษย์ทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเสียสิ้น สิ่งใดที่ยาใจได้เขาไม่ให้เหลืออยู่เลย^{๑๔} พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์อย่างไร โมเสสก็บัญชาโยชูวาอย่างนั้น และโยชูวาก็กระทำตาม ท่านไม่ได้วันที่จะทำทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้^{๑๕} โยชูวายึดแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นคือแดนเทือกเขา และภาคใต้ทั้งหมด และแผ่นดินโกเซนทั้งหมด และในหุบเขา ในที่ราบ และแดนเทือกเขาของอิสราเอล และในหุบเขาของมัน^{๑๖} ตั้งแต่ภูเขาฮาลักที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเสอีร์ ไกลไปจนถึงบาอัลกาดในหุบเขาเลบานอนเชิงภูเขาเฮอร์โมน ท่านได้จับบรรดากษัตริย์แห่งเมืองเหล่านั้นมาประหารชีวิตเสีย^{๑๗} โยชูวาทำศึกสงครามกับบรรดากษัตริย์เหล่านี้อยู่เป็นเวลานาน^{๑๘} ไม่มีสักเมืองหนึ่งที่กระทำสันติภาพกับคนอิสราเอล นอกจากคนฮีไวต์ ซึ่งเป็นชาวเมืองกิเบโอน เขาต้องทำศึกสงครามตีมาทงัน^{๑๙} เพราะเป็นมาจากพระเยโฮวาห์ที่ทรงให้เขามีใจแข็ง กระด้าง เขาต่อสู้ทำสงครามกับอิสราเอล เพื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายเขาเสียสิ้น และเขาไม่ได้รับความกรุณา แต่พระองค์ต้องทำลายล้างเขาเสียสิ้น ดังที่พระเยโฮวาห์บัญชาไว้กับโมเสส^{๒๐} คราวนั้นโยชูวาได้มาขจัดคนอานาคออกจากแดนเทือกเขา จากเฮโบรน จากเดบีร์ จากอานาบ และจากทั่วแดนเทือกเขาแห่งยูดาห์ และจากทั่วแดนเทือกเขาแห่งอิสราเอล โยชูวาได้ทำลายคนเหล่านี้เสียสิ้นพร้อมทั้งเมืองทั้งหลายของพวกเขาด้วย^{๒๑} ไม่มีคนอานาคเหลืออยู่ในแผ่นดินของประชาชนอิสราเอล เว้นแต่ในกาซา กัทและอัสโดด ที่ยังมีเหลืออยู่บ้าง^{๒๒} ดังนั้นแหละ โยชูวาได้ยึดแผ่นดินทั้งสิ้นตามสารพัดที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส และโยชูวาให้เป็นมรดกแก่คนอิสราเอลตามส่วนแบ่งของแต่ละตระกูล และแผ่นดินนั้นก็สงบจากการศึกสงคราม

กษัตริย์แผ่นดินคานาอันพ่ายแพ้

๑๒ ๑๒ ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินนั้นซึ่งประชาชนอิสราเอลได้กระทำให้แพ้ไป และได้ยึดครองแผ่นดินฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นทางดวงอาทิตย์ขึ้น จากที่ลุ่มแม่น้ำอารโนนถึงภูเขาเฮอร์โมน และที่ราบซึ่งอยู่ด้านตะวันออกทั้งหมด ๒ คือสิโหนกษัตริย์คนอามไรต์ผู้อยู่ที่เฮชโบน และปกครองจากอาโรเออร์ ซึ่งอยู่ ณ ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และจากกลางที่ลุ่มไกลไปจนถึงแม่น้ำยบบอก เขตแดนคนอัมโมน คือครึ่งหนึ่งของกิเลอาด ๓ และแถบที่ราบถึงทะเลคินเนเรทข้างตะวันออก และตรงทางไปยังเบรเยซิโมทไปถึงทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเค็มข้างตะวันออก จากด้านใต้มาจนถึงที่อัสโดดปีสกาห์ ๔ และเขตแดนของโอก กษัตริย์เมืองบาชาน เป็นพวกมนุษย์ยักษ์ที่เหลืออยู่ อยู่ที่อัสทาโรท และเอเดรีย ๕ และปกครองที่ภูเขาเฮอร์โมน และสาเลกาห์ และทั่วบาชาน ถึงเขตแดนคนเกซูร์และคนมาอาคาห์ และปกครองครึ่งหนึ่งของแดนกิเลอาด ถึงเขตแดนของสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบน ๖ โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์และคนอิสราเอลได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป และโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบแผ่นดินตอนนี้ให้แก่คนรูเบน คนกาต และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์ ๗ ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินซึ่งโยชวากับคนอิสราเอลได้ทำให้พ่ายแพ้ อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ทางทิศตะวันตก ตั้งแต่บาอัลกาตในหุบเขาเลบานอน ถึงภูเขาฮาลัก ที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเสอีร์ ซึ่งโยชวามอบให้แก่ตระกูลคนอิสราเอลให้ถือเป็นการมสืบทิตตามส่วนแบ่งของเขา ๘ คือที่ดินในแดนเทือกเขาในหุบเขาในที่ราบ ในที่ลาด ในถิ่นทุรกันดารและในภาคใต้ เป็นแผ่นดินของคนฮิตไทต์ คนอามไรต์ คนคานาอัน คนเบริสซี คนฮิวไตต์และคนเยบุส ๙ คือกษัตริย์เมืองเยรีโคองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอัยยที่อยู่ที่ข้างเบธเอลองค์หนึ่ง ๑๐ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเฮโบรอนองค์หนึ่ง ๑๑ กษัตริย์เมืองยารมูทองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองลาคีของค์หนึ่ง ๑๒ กษัตริย์เมืองเอกลอนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเกเซอร์องค์หนึ่ง ๑๓ กษัตริย์เมืองเดบีร์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเกเดอร์องค์หนึ่ง

๑๔ กษัตริย์เมืองไฮรมาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอาราดองค์หนึ่ง ๑๕ กษัตริย์เมืองลิบนาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอูดุลลิมองค์หนึ่ง ๑๖ กษัตริย์เมืองมกเคดาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเบธเอลองค์หนึ่ง ๑๗ กษัตริย์เมืองทูปูวาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเฮเฟอร์องค์หนึ่ง ๑๘ กษัตริย์เมืองอาเฟกองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองลาซาโรนองค์หนึ่ง ๑๙ กษัตริย์เมืองมาโดนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองฮาไซร์องค์หนึ่ง ๒๐ กษัตริย์เมืองซิมโรนเมโรนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอัสซาฟองค์หนึ่ง ๒๑ กษัตริย์เมืองทาอานาคองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเมกิดโดองค์หนึ่ง ๒๒ กษัตริย์เมืองเคเดชองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองโยกเนอัมในคารเมลองค์หนึ่ง ๒๓ กษัตริย์เมืองโดร์ในบริเวณชายแดนของโดร์องค์หนึ่ง กษัตริย์ของประชาชาติต่างๆในกิลกาลองค์หนึ่ง ๒๔ กษัตริย์เมืองทิวซาห์องค์หนึ่ง รวมทั้งหมดเป็นกษัตริย์สามสิบเอ็ดองค์ด้วยกัน

แผ่นดินส่วนที่ยังไม่ชนะ

๑๓ ๑๓ เมื่อโยชวาชราลงมีอายุมากแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ตรัสกับท่านว่า “เจ้าชราลงมีอายุมากแล้ว แต่แผ่นดินที่จะต้องยึดครองนั้นยังมีอีกมาก ๒ ต่อไปนี้เป็นแผ่นดินที่ยังเหลืออยู่ คือ ท้องถิ่นฟิლისเตียทั้งหมด และท้องถิ่นของคนเกซูร์ทั้งหมด ๓ ตั้งแต่ซีโทร์ซึ่งอยู่นำอียิปต์ เหนือขึ้นไปถึงเขตแดนเอโครน นับกันว่าเป็นของคานาอัน ผู้ครอบครองฟิლისเตียมีอยู่ห้าคนด้วยกัน คือ ผู้ครอบครองเมืองกาซา เมืองอัสโดด เมืองอัสเคโลน เมืองกัท และเมืองเอโครน และเมืองของคูนูอิฟวาทด้วย ๔ ซึ่งอยู่ที่ศใต้คือแผ่นดินทั้งสินของคานาอัน และเขตเมอาราห์ ซึ่งเป็นของชาวไซดอนถึงเมืองอาเฟกถึงเขตแดนของคนอามไรต์ ๕ และแผ่นดินของชาวเกบาลและเลบานอนทั้งหมด ไปทางที่ดวงอาทิตย์ขึ้น จากบาอัลกาตที่อยู่เชิงภูเขาเฮอร์โมน ถึงทางเข้าเมืองฮามัท ๖ ชาวแดนเทือกเขาทั้งหมดจากเลบานอนจนถึงมิสเรโฟทมาอิม และคนไซดอนทั้งหมด เราจะขับไล่เขาทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าคนอิสราเอลเอง เพียงแต่เจ้าจงจับสลากแบ่งดินแดนเหล่านั้นให้เป็นมรดกแก่อิสราเอล ดังที่เราระบิสัญญาเจ้าไว้

การแบ่งมรดก

“ฉะนั้นบัดนี้จึงแบ่งแผ่นดินนี้ออกให้เป็นมรดกแก่คนเก้าตระกูลรวมกับคนมนัสเสห์ครึ่ง ตระกูล ด้วย” “ส่วน มนัส เสห์ อีก ครึ่ง ตระกูล คนรูเบน และคนกาตได้รับส่วนมรดกของเขา ซึ่งโมเสสได้มอบให้ทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นด้านตะวันออก ส่วนที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์มอบให้เขา คือ “ตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และเมืองที่อยู่กลางลุ่มแม่น้ำนี้ และที่ราบยูเดบาตตลอดจนถึงตีโบน ๑๐ และหัวเมืองทั้งสิบของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ผู้ซึ่งครอบครองอยู่ในเฮซโบน ไกลออกไปจนถึงเขตแดนคนอัมโมน ๑๑ กับเขตกิเลอาด และท้อง ถิ่น ของคนเกชูร์ และคนมาอาคาห์ และภูเขาเซอร์โมนทั้งหมด และเมืองบาซันทั้งสิบจนถึงเมืองสาเลคาห์ ๑๒ ตลอดราชอาณาจักรของโอกในบาซัน ผู้ครอบครองอยู่ในอัททาโรทและในเอเดรือ ท่านเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ที่เหลืออยู่ เมืองเหล่านี้โมเสสรบชนะ และได้ขับไล่ให้ออกไป ๑๓ แต่คนอิสราเอลยังหาได้ขับไล่คนเกชูร์หรือคนมาอาคาห์ให้ออกไปไม่ แต่คนเกชูร์กับคนมาอาคาห์ก็ยังอาศัยอยู่ในหุบคนอิสราเอลจนทุกวันนี้ ๑๔ เฉพาะตระกูลเลวีตระกูลเดียวโมเสสหาได้มอบมรดกให้ไม่ ของบูชาด้วยไฟที่ถวายแด่พระ เย โฮวาห์ พระเจ้า ของ อิสราเอล เป็นมรดกของเขา ดังที่พระองค์ตรัสไว้แก่เขาแล้ว ๑๕ และโมเสสได้มอบส่วนมรดกให้แก่ตระกูลคนรูเบนตามครอบครัวของเขา ๑๖ ดังนั้นเขตแดนของเขาจึงตั้งแต่อโรเออร์ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนนและเมืองซึ่งอยู่กลางลุ่มแม่น้ำนั้นและที่ราบเมืองเมเดบาทั้งสิ้น ๑๗ ทั้งเมืองเฮซโบน รวมกับหัวเมืองทั้งสิบซึ่งอยู่บนที่ราบนั้น คือตีโบน และบาโมทบาอัล และเบธบาอัลเมโอน ๑๘ กับยาฮาส และเคเดโมท และเมฟาอาท ๑๙ และศิรียาธาอิม และสิบมาห์และเศเรทซาหาร์ซึ่งอยู่บนเนินเขาแห่งหุบเขา ๒๐ กับเบธเปโอร์ และที่อัทโดตบิสฎาห์ และเมืองเบธเยซิโมท ๒๑ คือหัวเมืองทั้งสิบซึ่งอยู่บนที่ราบ และทั้งราชอาณาจักรทั้งหมดของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ผู้ครอบครองอยู่ในเฮซโบน ซึ่งโมเสสได้กระทำให้พ่ายแพ้พร้อมกับเจ้านายของมีเดียน คือ เอวี เรอคุมศูร์ และเฮอร์ กับเรบา เป็นเจ้านายซึ่งขึ้น

แก่กษัตริย์สิโหนผู้พำนักอยู่ในแผ่นดินนั้น ๒๒ หนึ่งคนอิสราเอลได้ฆ่าบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ผู้เป็นคนทำนุญเสียด้วยดาบพร้อมกับคนอื่นที่เขาได้ฆ่ามัน ๒๓ อาณาเขตของคนรูเบนคือแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน นี่เป็นมรดกของคนรูเบนตามครอบครัว รวมทั้งหัวเมืองและชนบทด้วย ๒๔ โมเสสได้มอบมรดกให้แก่ตระกูลกาต คือคนกาตตามครอบครัวของเขาด้วย ๒๕ อาณาเขตของเขาคือยาเซอร์และหัวเมืองกิเลอาดทั้งหมด และครึ่งหนึ่งของ แผ่น ดิน คนอัม โมนถึง อา โร เออร์ซึ่งอยู่หน้าเมืองรับบาห์ ๒๖ ตั้งแต่เมืองเฮซโบนจนถึงเมืองรามัทมิสเปห์และเบโทนิม และตั้งแต่มาหะนาอิมจนถึงเขตแดนเดบีร์ ๒๗ ในหว่างเขา มีเมืองเบธฮารัม เบธนิมราห์ สุคคทและซาโพน ราชอาณาจักรส่วนที่เหลือของสิโหนกษัตริย์เมืองเฮซโบนนั้น มีแม่น้ำจอร์แดน เป็น พรมแดน จด ทะเล คินเน เรทตอนปลายข้างล่าง ด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ๒๘ นี่เป็นมรดกของคนกาตตามครอบครัวของเขา รวมทั้งหัวเมืองและชนบทด้วย ๒๙ หนึ่งโมเสสได้มอบมรดกให้แก่คนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล เป็นส่วนแบ่งที่ได้กับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลตามครอบครัวของเขา ๓๐ อาณาเขตของเขาทั้งหลายเริ่มตั้งแต่มาหะนาอิมตลอดบาซันทั้งสิ้น คือราชอาณาจักรทั้งสิบของโอกกษัตริย์เมืองบาซันและหัวเมืองทั้งหมดของยาอีร์ มีทกลีบหัวเมืองด้วยกันอยู่ในบาซัน ๓๑ และกิเลอาดครึ่งหนึ่ง และเมืองอัททาโรทกับเมืองเอเดรือหัวเมืองของราชอาณาจักรโอกในบาซัน หัวเมืองเหล่านี้เป็นส่วนแบ่งของคนมาคีร์บุตรชายมนัสเสห์ เป็นของครึ่งหนึ่งของคนมาคีร์ ตามครอบครัวของเขา ๓๒ เหล่านี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งโมเสสได้แบ่งปันให้เป็นมรดก ณ ที่ราบไมอับ ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นทิศตะวันออกของเมืองเยรีโค ๓๓ แต่โมเสสมิได้มอบมรดกให้แก่คนตระกูลเลวี พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเขา ดังที่พระองค์ตรัสไว้กับเขา

แผ่นดินส่วนที่สัญญาไว้แก่คาเลบ

๑๔ ต่อ ไป นี้ เป็น ดิน แดน ต่างๆ ซึ่งประชาชนอิสราเอลได้รับเป็นมรดกใน แผ่น ดิน คา นา อัน ซึ่ง เอ เลอ า ชาร์ปุโรทิตและโยชูวาบุตรชายนูน และหัวหน้า

บรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลได้ แจกจ่ายให้เป็นมรดกแก่เขา ๒ มรดกนี้เขาจับสลากแบ่งกันในระหว่างคนแก่ตระกูลครึ่ง ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสส ๓ เพราะโมเสสได้ให้มรดกแก่คนสองตระกูลครึ่งทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นแล้ว แต่ท่านหาได้แบ่งส่วนมรดกให้แก่พวกแล้วไม่ ๔ เพราะว่าลูกหลานของโยเซฟมีสองตระกูล คือมันสเสห์และเอฟราอิม และพวกเลวีหาได้มีส่วนแบ่งในแผ่นดินนั้นไม่ได้แต่หัวเมืองที่จะเข้าอาศัยอยู่ กับลานทุ่งหญ้ารอบเมืองสำหรับฝูงสัตว์และทรัพย์สินของเขาเท่านั้น ๕ คนอิสราเอลได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส เขาแบ่งที่ดินกัน ๖ ขณะนั้นคนยูดาห์มาหาโยชูวา ณ เมืองกิลกาล และคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ชาวเคเนซได้กล่าวแก่ท่านว่า “ท่านทราบเรื่องซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสบุรุษของพระเจ้าที่คาเดชบารเนียเกี่ยวกับท่านและข้าพเจ้าแล้ว ๗ เมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ใช้ให้ข้าพเจ้าไปจากคาเดชบารเนียเพื่อสอดแนมดูแผ่นดิน ข้าพเจ้ามีอายุสี่สิบปี ข้าพเจ้าได้นำข่าวมาแจ้งแก่ท่านตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า ๘ แต่ส่วนพี่น้องซึ่งขึ้นไปพร้อมกับข้าพเจ้าได้กระทำให้จิตใจของประชาชนละลายไป แต่ข้าพเจ้าได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ ๙ ในวันนั้นโมเสสได้ปฏิญาณว่า ‘แท้จริงแผ่นดินซึ่งเท้าของท่านได้เหยียบย่ำไปนั้นจะตกเป็นมรดกของท่าน และของลูกหลานของท่านสืบไปเป็นนิตย์ เพราะว่าท่านได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ’ ๑๐ และบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ยังทรงให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ตลอดสี่สิบห้าปีนี้ ดังที่พระองค์ตรัส ตั้งแต่พระเยโฮวาห์ตรัสเช่นนี้แก่โมเสส เมื่อคนอิสราเอลเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และบัดนี้ ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุแปดสิบห้าปีแล้ว ๑๑ วันนี้ข้าพเจ้ายังมีกำลังแข็งแรงเช่นเดียวกับวันที่โมเสสใช้ให้ข้าพเจ้าไป กำลังของข้าพเจ้าในการทำศึกสงครามหรือออกไปและเข้ามาดูเดียนี่ก็เป็นเหมือนครั้งนั้น ๑๒ ฉะนั้นบัดนี้ ขอมอบแดนนี้ออกเขานี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสในวันนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะท่านได้ยืนในวันนั้นแล้วว่าคนอานาคอยู่ที่นั่น มีหัวเมืองใหญ่ที่มีกำแพงล้อมอย่างเข้มแข็ง ชะรอยพระเยโฮ

วาห์จะทรงสถิตกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะขับไล่เขาออกไปได้ ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว” ๑๓ แล้วโยชูวาก็อวยพรแก่ท่านและยกเมืองเฮโบรนให้คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นมรดก ๑๔ เฮโบรนจึงตกเป็นมรดกแก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์คนเคเนซจนทุกวันนี้ เพราะที่ท่านติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลอย่างสุดใจ ๑๕ เมืองเฮโบรนนั้นแต่เดิมมีชื่อว่าศิรียาทอราบา อารบาคนนี้เป็นคนใหญ่โตในคนอานาค แผ่นดินจึงได้สงบจากการศึกสงคราม

แผ่นดินส่วนของตระกูลยูดาห์

๑๕ ๑ ที่ดิน ส่วน ของ ตระกูล คน ยู ดาห์ ตามครอบครัวของเขา นั้น ด่านได้ ถึงพรมแดนเมืองเอโดม คือถึงถิ่นทุรกันดารคินเป็นที่สุดปลายเขตด้านใต้ ๒ พรมแดนทางทิศใต้นั้นตั้งแต่ต้นจากปลายทะเลเค็ม คือตั้งแต่อ่าวซึ่งไปทางทิศใต้ ๓ ยื่นไปทางด้านใต้ของมาอาเลอัครับบิม ผ่านเรื่อยไปถึงคินแล้วขึ้นไปทางด้านใต้เมืองคาเดชบารเนีย ตวมทางเมืองเฮซโรน ขึ้นไปถึงเมืองอัคราร์เลียว ไป ถึง คารคา ๔ ผ่านเรื่อยไปถึงอัลโมน ยื่น ออก ไป ถึง แม่น้ำอียิปต์ มาสิ้นสุดลงที่ทะเล ที่กล่าวนี้จะเป็นพรมแดนด้านใต้ของท่าน ๕ พรมแดนด้านตะวันออกคือทะเลเค็ม ขึ้นไปถึงปากแม่น้ำจอร์แดน และพรมแดนด้านเหนือ ตั้งแต่อ่าวที่ทะเลตรงปากแม่น้ำจอร์แดน ๖ และพรมแดนนั้นยื่นไปถึงเบธกลาห์ผ่านไปตามด้านเหนือของเมืองเบธอาราห์ และพรมแดนยื่นต่อไปถึงก้อนหินโบฮันบุตรชายรูเบน ๗ และพรมแดนยื่นไปถึงเดบีร์จากหุบเขาอาโคร์ ตรงไปทางทิศเหนือ เลี้ยวไปหาเมืองกิลกาล ซึ่งอยู่ตรงข้ามทางข้ามเขาที่ชื่ออาคุมมิม ซึ่งอยู่ทางด้านใต้ของแม่น้ำ และพรมแดนก็ผ่านไปถึงน้ำพุเอนเซเมซ ไปสิ้นสุดลงที่เอนโรเกล ๘ แล้วพรมแดนก็ยื่นไปตามหุบเขาบุตรชายของอินโนมถึงไหลเขาด้านใต้ของเมืองคนเยบส คือเยรูซาเล็ม แล้วพรมแดนก็ยื่นไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่หน้าหุบเขาอินโนมทางด้านตะวันตก ที่หุบเขาแห่งพวกมนุษย์ยักษ์ด้านเหนือสุด ๙ แล้วพรมแดนก็ยื่นไปจากยอดภูเขาถึงน้ำพุแห่งลำห้วยเนฟไทอาห์ จากที่นั้นก็มาถึงหัวเมืองแห่งภูเขาเอโฟรน แล้วพรมแดนก็เลี้ยวโค้งไปหาเมืองบาอาลาห์ คือเมืองคิ

รียาทเยอาริม ^{๑๐} แล้วพรมแดนก็เลี้ยวโค้งจากบาอาลาห์ไปทางทิศตะวันตกถึงภูเขาเสอีร์ ผ่านไปตามไหล่เขาเยอาริม ด้านเหนือคือเคสะโลน ลงไปถึงเมืองเบธเซเมชผ่านเมืองทิมนาห์ไป ^{๑๑} แล้วพรมแดนก็ยื่นออกไปจากทางไหล่เนินเขาด้านเหนือของเมืองเอโครน แล้วก็โค้งไปหาเมืองซิกเคโรนผ่านไปถึงภูเขาบาอาลาห์ ออกไป ถึงเมืองยับเนเอล และพรมแดนก็มาสิ้นสุดลงที่ทะเล ^{๑๒} พรมแดนด้านตะวันตก คือทะเลใหญ่ตามฝั่งทะเล นี่เป็นพรมแดนล้อมรอบคนยูดาห์ที่ตามครอบครัวของเขา ^{๑๓} ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสแก่โยชูวา ท่านยกที่ดินส่วนหนึ่งในเขตของคนยูดาห์ให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ คือเมืองอารบาที่เรียกเมืองเฮโบรน อารบาเป็นบิดาของอานาค ^{๑๔} และคาเลบได้จับไล่บุตรชายทั้งสามของอานาคออกจากที่นั่น คือเซชัย อาหิมานและทัลมัย ผู้เป็นบุตรของอานาค ^{๑๕} และท่านขึ้นไปจากที่นั่นจะต่อสู้กับชาวเมืองเดบีร์ เมืองเดบีร์เดิมมีชื่อว่า คิริยาทเสเฟอร์ ^{๑๖} และคาเลบกล่าวว่า “ผู้ใดโจมตีเมืองคิริยาทเสเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัครสาวกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา” ^{๑๗} และโอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบตีเมืองนั้นได้ ท่านจึงยกอัครสาวกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา ^{๑๘} อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอที่นาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา และคาเลบถามนางว่า “เจ้าต้องการอะไร” ^{๑๙} นางตอบว่า “ขอของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินนี้ภาคใต้แล้ว ลูกขอนำพุดด้วย” คาเลบก็ยกนำพุดบนและนำพุดล่างให้แก่นาง ^{๒๐} ต่อไปนี้เป็นมรดกของตระกูลคนยูดาห์ที่ตามครอบครัวของเขา ^{๒๑} หัวเมืองที่เป็นของตระกูลคนยูดาห์ ซึ่งอยู่ทางทิศใต้สุดทางพรมแดนเอโดม คือเมืองซับเซเอล เอเดอร์ และยากูร์ ^{๒๒} คีนาห์ ดีโมนาห์ อาดาดาห์ ^{๒๓} เคเคซ ฮาไซร์ อิทนาน ^{๒๔} คีฟ เทลม เบอาโลท ^{๒๕} ฮาไซร์ ฮาดัททาห์ เคริโอท เฮสโรน คือเมืองฮาไซร์ ^{๒๖} อามัม เซมา โมลาดาห์ ^{๒๗} ฮาซารกัตดาห์ เซฮโมน เบธเปเลท ^{๒๘} ฮาซารซูล เบเออร์เซบา บิซียออริยาห์ ^{๒๙} บาอาลาห์ อียิม เอเซม ^{๓๐} เอลโทลัต เคสึล โฮรมาห์ ^{๓๑} คิกลาก มัตมันนาห์ สันสันนาห์ ^{๓๒} เลบวอท ซิลอิม อายินและเมืองริมโมน รวมทั้งหมดเป็นยี่สิบเก้าหัวเมือง

กับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ^{๓๓} ในหุบเขามิเมืองเอชทาโอล โศราห์ อัซนาห์ ^{๓๔} ศาโนอาห์ เอนกันนิม ทับปัวห์ เอนาม ^{๓๕} ยารมูท อุดลลิม โสโคห์ อาเซคาห์ ^{๓๖} ซาอารอิม อูติธาอิม เกเดราห์ เกเดโรธาอิม รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ^{๓๗} เมืองเศเนน ฮาดัสสาห์ มิกดัลกาต ^{๓๘} ดิเลอัน มิสเปห์ โยกเชเอล ^{๓๙} ลาคีซ โบสคาท เอกโลน ^{๔๐} คับโบน ลามัม คิทลิว ^{๔๑} เกเดโรท เบธดาโกน นาอามาร์ และเมืองมักเคดาห์ รวมเป็นสิบหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ^{๔๒} ลิบบนาห์ เอเธอร์ อาซัน ^{๔๓} ยีฟทาห์ อัซนาห์ เนซิบ ^{๔๔} เคอิลาห์ อักซิบ มาเรซาห์ รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ^{๔๕} เอโครน กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น ^{๔๖} จากกรุงเอโครนถึงทะเล และบรรดาเมืองที่อยู่ริมเมืองอชโดดกับชนบทของเมืองนั้นๆ ^{๔๗} อชโดด กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น กากซา กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น จนถึงแม่น้ำอียิปต์ และทะเลใหญ่พร้อม กับฝั่งชายทะเล ^{๔๘} และในแดนที่อกเขา คือซามิรี ยาททีร์ โสโคห์ ^{๔๙} ดานนาห์ คิริยาทสันนาห์ คือเมืองเดบีร์ ^{๕๐} อานาบ เอชเทโมห์ อานิม ^{๕๑} โกเซน โฮโลน กิลท์ รวมเป็นสิบเอ็ดหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ^{๕๒} อาหรับ ดูมาห์ เอชาน ^{๕๓} ยานิม เบธทับปัวห์ อาเฟคาห์ ^{๕๔} ซุมทาห์ คิริยาทอารบา คือเมืองเฮโบรน และเมืองศิโยร์ รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ^{๕๕} มาโอน คาร์เมล คีฟ ยูธาห์ ^{๕๖} ยิสเรเอล โยกเดอัม ศาโนอาห์ ^{๕๗} คาอิน กิเบอาห์ และทิมนาห์ รวมเป็นสิบหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ^{๕๘} อัลซูล เบธซุร์ เกโดร์ ^{๕๙} มาอราท เบธาโนท และเมืองเอลเทโธน รวมเป็นหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ^{๖๐} คิริยาทบาอัล คือเมืองคิริยาทเยอาริม และรับบาห์ รวมเป็นสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ^{๖๑} เมืองที่ในถิ่นทุรกันดาร คือเบธอาราบาห์ มิดติน เสเคคาห์ ^{๖๒} นิบขาน เมืองเกลือ และเอนเกติ รวมเป็นหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ^{๖๓} แต่คนเยนุส ซึ่งเป็นชาวเมืองเยรูซาเล็มนั้น ประชาชนยูดาห์หาได้จับไล่ไปไม่ ดังนั้นแหละคนเยนุสจึงอาศัยอยู่กับประชาชนยูดาห์ที่เมืองเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้

แผ่นดินส่วนของตระกูลมนัสเสห์ และตระกูลเอฟราอิม

๑๖ ^๑ที่ดินตามสลากของลูกหลานโยเซฟ นั้น เริ่ม จาก แม่น้ำ จอร์แดน ใกล้ๆ เมืองเยรีโค ทิศตะวันออกของน้ำแห่งเยรีโค เข้าไปในถิ่นทุรกันดารขึ้นไปจากเยรีโค เข้าไปในแดนเทือกเขาเบธเอล ^๒จากเมืองเบธเอลไปยังเมืองลูส ผ่านเรื่อยไปถึงเมืองอาทาโรท ยังเขตของคนอาคี ^๓แล้วลงไปทางทิศตะวันตกถึงเขตของคนยาฟเลทีไกลไปจนเขตเมืองเบธโฮโรนล่างถึงเมืองเกเซอร์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล ^๔ลูกหลานของโยเซฟ คือคนมนัสเสห์และคนเอฟราอิม ได้รับมรดกของเขา ^๕เขตของคุณเอฟราอิมตามครอบครัวของเขาเป็นดังนี้ พรหมแดนมรดกของเขาด้านตะวันออก เริ่มแต่เมืองอาทาโรท อัดดาร์ ไกล ไปจนถึง เบธโฮโรนบน ^๖และพรหมแดนยื่นไปถึงทะเลทางทิศเหนือคือเมืองมิดเมธท์ ทางด้านตะวันออกพรหมแดนโค้งมูหาเมืองทาอานัทซีโลห์ แล้วผ่านพ้นเมืองนี้ไปทางตะวันออกของเมืองยาโนอาห์ ^๗แล้วลงไปจากยาโนอาห์ ถึงเมืองอาทาโรท และเมืองนาอาราห์ ไปจดเมืองเยรีโคสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน ^๘จากที่ปัวว่าห์พรหมแดนลงไปทางทิศตะวันตกถึงแม่น้ำคานาห์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล นี่เป็นดินแดนมรดกของตระกูลคุณเอฟราอิมตามครอบครัวของเขา ^๙รวมทั้งหัวเมืองซึ่งแบ่งแยกไว้ให้คุณเอฟราอิมในดินแดนมรดกของคนมนัสเสห์ คือบรรดาหัวเมืองเหล่านี้กับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย ^{๑๐}ถึงอย่างไรก็ตามเขาหาได้ขับไล่คนคานาอันซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไปไม่ ดังนั้นคนคานาอันจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนเอฟราอิมถึงทุกวันนี้ แต่ก็ตกเป็นทาสถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา

แผ่นดินส่วนของตระกูลคนมนัสเสห์ที่ อยู่ฟากทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน

๑๗ ^๑ที่ดินตามสลากเป็นอย่างนี้ ตกแก่ตระกูลมนัสเสห์ เพราะเป็นบุตรหัวปีของโยเซฟ ส่วนมาคีร์บุตรหัวปีของมนัสเสห์ บิดาของกิเลอาด ได้รับเมืองกิเลอาดและเมืองบาซานเป็นส่วนแบ่ง เพราะว่าเขาเป็นทหาร ^๒และที่ดินตามสลากตกแก่คนมนัสเสห์ที่เหลืออยู่ตามครอบครัว คือคนอาบีเย

เซอร์ คนเฮเลค คนอัสรีเอล คนเซเคม คนเฮเฟอร์ และคนเซมิดา บุคคลเหล่านี้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ ผู้เป็นบุตรชายของโยเซฟ ตามครอบครัวของเธอ ^๓ฝ่ายเศเลเฟหิดบุตรชายของเฮเฟอร์ บุตรชายของกิเลอาด บุตรชายของมาคีร์ บุตรชายของมนัสเสห์ไม่มีบุตรผู้ชาย มีแต่บุตรสาว และต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรสาวของเขาคือ มาลาห์ โนอาห์ ฮกลาห์ มิลคาห์ และทีร์ซาห์ ^๔เขาเข้ามาหาเอลาซาร์ปุโรหิต และโยชวาบุตรชายนูนและต่อหน้าบรรดาประชุม แล้วกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสสไว้ว่า ให้ข้าพเจ้าทั้งหลายรับส่วนมรดกในหมู่ญาติพี่น้องของข้าพเจ้าทั้งหลายได้” ดังนั้นท่านจึงให้มรดกแก่คนเหล่านี้ในหมู่พี่น้องของบิดาของพวกเรา ตามพระบัญญัติแห่งพระเยโฮวาห์ ^๕ดังนี้แหละส่วนที่ตกแก่คนมนัสเสห์จึงมีสิบส่วน นอกเหนือดินแดนกิเลอาดและบาซานซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ^๖เพราะว่า บุตรสาวของมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกพร้อมกับบุตรชายของท่านด้วย แผ่นดินกิเลอาดนั้นได้ตกเป็นส่วนของบุตรชายมนัสเสห์ที่เหลืออยู่ ^๗เขตแดนของมนัสเสห์ตั้งต้นจากอาเซอร์จนถึงมิดเมธท์ ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองเซเคมแล้ว พรหมแดนก็ยื่นไปทางมือขวาถึงที่ของชาวเมืองเอนที่ปัวว่าห์ ^๘แผ่นดินเมืองที่ปัวว่าห์ เป็นของมนัสเสห์ แต่ตัวเมืองที่ปัวว่าห์ซึ่งอยู่ที่พรหมแดนของมนัสเสห์นั้นเป็นของคานาอัน ^๙แล้วพรหมแดนก็ลงไปถึงแม่น้ำคานาห์ หัวเมืองเหล่านี้ซึ่งอยู่ทางทิศใต้แม่น้ำในท่ามกลางหัวเมืองของมนัสเสห์นั้นเป็นของเอฟราอิม แล้วพรหมแดนของมนัสเสห์ก็ขึ้นไปทางด้านเหนือของแม่น้ำไปสิ้นสุดลงที่ทะเล ^{๑๐}แผ่นดินทางด้านใต้เป็นของเอฟราอิม และแผ่นดินทางด้านเหนือเป็นของมนัสเสห์ มีทะเลเป็นพรหมแดนทางเหนือจดดินแดนอาเซอร์ และทางทิศตะวันออกจดอิสสาการ์ ^{๑๑}ในเขตอิสสาการ์และในอาเซอร์นั้น มนัสเสห์ยังมีเมืองเบชชานกับชนบทของเมืองนั้น และเมืองอิบเลอัมกับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองโดร์กับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองเอนโดร์กับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองทาอานาคกับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองเมกิดโดกับชนบทของเมืองนั้น คือภูเขาทั้งสามยอด ^{๑๒}แต่คนมนัสเสห์ยังขับไล่ชาวเมือง

เหล่านั้นไม่ได้ ด้วยคนคานาอันยังขึ้นอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ^{๑๓}ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลเข้มแข็งขึ้นแล้ว ก็ได้เกณฑ์คนคานาอันให้ทำงานโยธา และมีได้ขับไล่ให้เขาออกไปเสียทีเดียว ^{๑๔}คนโยเซฟได้พูดกับโยชูวาว่า “เหตุไฉนท่านจึงแบ่งให้ข้าพเจ้ามีแต่ส่วนเดียวเป็นมรดก แม้ว่าข้าพเจ้ามีคนมากมาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพระพรแก่พวกข้าพเจ้ามาจนบัดนี้แล้ว” ^{๑๕}ฝ่ายโยชูวาตอบเขาว่า “ถ้าเจ้ามีคนมากมาย และถ้าแดนเทือกเขาของเอฟราอิม เป็นที่แคบไปสำหรับเจ้า พวกเจ้าจงเข้าไปในป่าแผ้วถางเอาเอง ที่ในแผ่นดินของคนเบริสซีห์และพวกมนุษย์ยักษ์” ^{๑๖}คนโยเซฟพูดว่า “แดนเทือกเขาที่ไม่พอสำหรับพวกเรา บรรดาคนคานาอันซึ่งอยู่ในบริเวณหุบเขามิธาธาทำด้วยเหล็ก ทั้งที่อยู่ในเบธซานกับชนบทของเมืองนั้น กับที่อยู่ในหุบเขายิสเรเอล” ^{๑๗}แล้วโยชูวาจึงกล่าวแก่วงศ์วานโยเซฟ คือเอฟราอิมและมันสเสห์ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นพวกที่มีคนมากและมีกำลังมหาศาล ท่านจะมีส่วนแบ่งแต่ส่วนเดียวก็หาไม่ได้ ^{๑๘}แดนเทือกเขาเหล่านั้นจะเป็นของพวกท่าน ถึงแม้ว่าเป็นป่าดอนท่านจงแผ้วถางและยึดครองไปจนสุดเขตเถิด แม้ว่าคนคานาอันจะมีรูปทำด้วยเหล็กและเป็นคนเข้มแข็ง ท่านทั้งหลายก็จะขับไล่เขาออกไปได้”

ผลลัพธ์ที่ซีโลห์

๑๘ ^๑ฝ่ายชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็มาประชุมกันที่ซีโลห์ และตั้งพลับพลาแห่งชุมนุมขึ้นที่นั่น แผ่นดินนั้นก็ตกอยู่ในครอบครองของเขา

แผ่นดินส่วนของเจ็ดตระกูลที่เหลือ

^๒ยังมีประชาชนอิสราเอลอีกเจ็ดตระกูลที่ยังมิได้รับมรดกเป็นส่วนแบ่ง ^๓ดังนั้นโยชูวาจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “ท่านทั้งหลายจะรอช้าอยู่อีกเท่าใด จึงจะเข้าไปยึดครองที่ดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่านทั้งหลาย ^๔จงเลือกคนตระกูลละสามคน แล้วข้าพเจ้าจะใช้คนเหล่านั้นไปทองเทียวขึ้นล่องอยู่ที่แผ่นดินนั้น ให้เขียนแนวเขตที่ดินที่จะมอบเป็นมรดก และกลับมาหาข้าพเจ้า ^๕ให้เขาแบ่งออกเป็นเจ็ดส่วน ให้คนยูดาห์คงอยู่ในดินแดนของเขา

ทางภาคใต้ และวงศ์วานโยเซฟให้คงอยู่ในดินแดนของเขาทางภาคเหนือ ^๖ให้ท่านทั้งหลายเขียนแนวเขตที่ดินเป็นเจ็ดส่วน แล้วนำแนวเขตที่ดินนั้นมาให้ข้าพเจ้าที่นี่ และข้าพเจ้าจะจับสลากให้ท่านที่นี่ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา ^๗แต่คนเลวีไม่มีส่วนแบ่งในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ด้วยตำแหน่งปุโรหิตของพระเยโฮวาห์เป็นมรดกของเขาแล้ว คนกาต และคนรูเบน กับตระกูลมันสเสห์ครึ่งหนึ่งก็ได้รับมรดกของเขาทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นด้านตะวันออกซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบให้แก่เขาทั้งหลายแล้ว” ^๘ฝ่ายคนเหล่านั้นก็ขึ้นออกไปเดินทาง และโยชูวากำชับพวกที่จะเขียนแนวเขตที่ดินว่า “จงเทียวขึ้นเทียวล่องในแผ่นดิน และเขียนแนวเขตที่ดินนั้นแล้วกลับมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจับสลากให้ท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์” ^๙ดังนั้นคนเหล่านั้นก็ทองเทียวไปมาที่แผ่นดิน แล้วเขียนเป็นหนังสือแนวเขตเมืองต่างๆ แบ่งเป็นเจ็ดส่วนแล้วกลับมาหาโยชูวา ณ ค่ายที่ซีโลห์ ^{๑๐}แล้วโยชูวาก็จับสลากให้เขาที่ซีโลห์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ โยชูวาก็ได้จัดแบ่งที่ดินให้แก่ประชาชนอิสราเอลที่นั่นตามส่วนแบ่งของ แต่ละตระกูล ^{๑๑}จับได้สลากของตระกูลคนเบนยามินตามครอบครัวของเขาขึ้นมา และอาณาเขตที่เป็นส่วนของเขาอยู่ระหว่างคนยูดาห์ และคนโยเซฟ ^{๑๒}ทางด้านเหนือพรมแดนของเขาเริ่มตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดน และพรมแดนก็ยื่นขึ้นไปถึงไหล่เขาตอนเหนือของเมืองเยรีโค แล้วขึ้นไปทางแดนเทือกเขาทางทิศตะวันตก และไปสิ้นสุดที่ถิ่นทุรกันดารเบธาเวน ^{๑๓}จากที่นั่นพรมแดนก็ยื่นไปทางทิศใต้ตรงไปเมืองลูสไปยังไหล่เขาที่เมืองลูส คือเมืองเบธเอลแล้วพรมแดนก็ลงไปถึงอาทาโรธอัดดาธิบดีบนภูเขาซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองเบธโฮโรนล่าง ^{๑๔}แล้วพรมแดนก็ยื่นไปอีกทิศหนึ่งโค้งไปทางทิศใต้ด้านทะเล จากภูเขาซึ่งอยู่ทิศใต้ตรงข้ามเมืองเบธโฮโรน และไปสิ้นสุดลงที่คิริยาทบออัล คือคิริยาทเยออาริม เป็นเมืองที่เป็นของคนยูดาห์ นี่แหละเป็นพรมแดนด้านตะวันตก ^{๑๕}และด้านใต้ก็นับเริ่มต้นที่ชานเมืองคิริยาทเยออาริม และพรมแดนก็ยื่นจากที่นั่นไปยังทางตะวันตกถึงน้ำพุเนฟโทอาห์ ^{๑๖}แล้วพรมแดนก็ยื่นลงไปสุดเขต

ภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าหุบเขาแห่งบุตรชายของ
อินโนม ซึ่งอยู่ทางปลายเหนือสุดของหุบเขา
แห่งพวกมนุษย์ยักษ์ แล้วก็ลงไปหุบเขาอิน
โนมใต้ไหล่เขาของคนเยบูนแล้วลงไปถึง
เมืองเอนโรแกม^{๑๗} แล้วโค้งไปทางทิศเหนือ
ตรงไปถึงเอนเซเมซ จากที่นั่นก็ตรงไปยัง
เกลิลอท ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับทางข้ามเขาซ็อ
อดุมมิม แล้วลงไปยังก้อนหินโบอินบุตรชาย
ของรูเบน^{๑๘} แล้วผ่านไปทางทิศเหนือถึง
ไหล่เขาตรงข้ามอาราบาห์แล้วลงไปสู่อารา
บาห์^{๑๙} แล้วพรมแดนก็ผ่านไปทางทิศเหนือ
ถึงไหล่เขาที่เบธกกลากห์ และพรมแดนไปสิ้นสุด
ลงที่อ่าวด้านเหนือของทะเลเค็มที่ปลาย
ใต้ของแม่น้ำจอร์แดน นี่เป็นพรมแดนด้าน
ใต้^{๒๐} แม่น้ำจอร์แดนกันเป็นพรมแดนทาง
ตะวันออก นี่เป็นมรดกของคนเบนยามินตาม
ครอบครัวของเขา มีพรมแดนตั้งนี้ล้อมรอบ
๒๑ ฝ่ายหัวเมืองของตระกูลคนเบนยามินตาม
ครอบครัวของเขา คือเมืองเยรีโค เบธก
กลากห์ หุบเขาเคซีส^{๒๒} เบธอาราบาห์ เศมา
ราอิม เบธเอล^{๒๓} อัฟวิม ปารัทห์ โอฟราห์^{๒๔}
เคฟารัมโมไน โอฟนี เกบา รวมเป็นสิบสอง
หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย^{๒๕} ก็เบ
โอน รามาทห์ เบเอโรท^{๒๖} มิสเปห์ เคฟิราห์ โม
ซาร์ท^{๒๗} เรเคม อีรเปเอล ทาระลาห์^{๒๘} เศลา
เอลเฟ เยบูน คือเยรูซาเล็ม ก็เบอาห์และคิ
รียาท รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของ
เมืองนั้นๆด้วย นี่เป็นมรดกของคนเบนยา
มินตามครอบครัวของเขา

๑๙ สลาก ที่ สอง ออก มา เป็น ของ สิ
เม โอน เพื่อ คน ตระกูล สิ เม โอน
ตาม ครอบครัว ของ เขา มรดก ของ เขา อยู่
ท่ามกลางมรดกของคนยูดาห์^๑ มีเมืองเหล่านี้
นี้เป็นมรดก คือเบเออร์เซบา เซบา โมลา
ดาร์^๒ ฮาซารซุอาล บาลาห์ เอเซม^๓ เอล
โทลัด เบธูล ไฮรมาทห์^๔ คีกลาก เบธมาร
คาโบท ฮาซารซุสธาห์^๕ เบธเลบาโอท และ
เมืองซารุเสน รวมเป็นสิบสามหัวเมืองกับ
ชนบทของเมืองนั้นๆด้วย^๖ อายิน รีมโมน
เอเธอร์ อาซาน รวมเป็นสี่หัวเมืองกับชนบท
ของเมืองนั้นๆด้วย^๗ รวมทั้งบรรดาชนบท
ที่อยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ไกลออกไปจนถึง
เมืองบูอาลัทเบเออร์ เมืองรามาทห์ที่ภาคใต้
เหล่านี้เป็นมรดกของตระกูลคนสิเมโอนตาม
ครอบครัวของเขา^๘ มรดกของคนสิเมโอน
เป็นดินแดนในส่วแบ่งของคนยูดาห์ เพราะ

ว่าส่วนของคนยูดาห์นั้นใหญ่เกินไป คนสิ
เมโอนจึงได้รับมรดกอยู่ที่ท่ามกลางมรดกของ
คนยูดาห์^{๑๐} สลากที่สาม ขึ้นมาเป็นของคน
เศบูลุนตามครอบครัวของเขา และอาณาเขต
ที่เป็นมรดกของเขาก็ยื่นออกไปถึงสาริด
^{๑๑} แล้วพรมแดนของเขายื่นออกไปทางด้าน
ทะเล เรื่อยไปจนถึงมาราลาห์ และอยู่ตรงหน้า
ดับเบเซท แล้วมาถึงแม่น้ำที่อยู่ตรงหน้า
โยกเนอัม^{๑๒} จากสาริดพรมแดนยื่นไปอีกทิศ
หนึ่งทางด้านตะวันออกตรงทางดวงอาทิตย์
ขึ้น ถึงพรมแดนเมืองคิสโลททาโบร์ แล้วยื่น
ไปถึงเมืองดาเบรท แล้วขึ้นไปถึงเมืองยาเฟีย
^{๑๓} จากที่นั่นพรมแดนผ่านไปทางตะวันออก
ถึงเมืองกัทเฮเฟอร์ และถึงเมืองเอทคาชิน
เรื่อยไปจนถึงริมโมน พรมแดนก็โค้งเข้าหา
เมืองเนอาห์^{๑๔} และทางทิศเหนือพรมแดน
โค้งเข้ามาถึงเมืองฮันนาโชน และสิ้นสุดลงที่
หุบเขายีฟทาห์เอล^{๑๕} และเมืองซัทดาท นา
ทะเลล ซิมโรน อิดาลาห์ และเมืองเบธเล
เฮม รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของ
เมืองนั้นๆด้วย^{๑๖} นี่เป็นมรดกของคนเศบูลุน
ตามครอบครัวของเขา คือหัวเมืองต่างๆกับ
ชนบทของเมืองนั้นๆด้วย^{๑๗} สลากที่สี่ออก
มาเป็นของอิสสาคารี เพื่อคนอิสสาคารีตาม
ครอบครัวของเขา^{๑๘} อาณาเขตของเขารวม
เมืองยิสเรเอล เคสุลโลท ซูเนม^{๑๙} ฮาฟารา
อิม ซิโยน อานาหะราท^{๒๐} รบปีท คีซีโอน เอ
เบส^{๒๑} เรเมท เอนกันนิม เอนห์ดดาห์ เบธบัส
เชส^{๒๒} และพรมแดนยังจดเมืองทาโบร์ซาหะ
ซุมาทห์ เบธเซเมซ และพรมแดนนี้ไปสิ้นสุด
ลงที่แม่น้ำจอร์แดน รวมเป็นสิบหกหัวเมือง
กับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย^{๒๓} นี่เป็นมรดก
ของตระกูลคนอิสสาคารีตามครอบครัวของ
เขา คือทั้งหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้นๆ
ด้วย^{๒๔} สลากที่ห้าออกมาเป็นของตระกูลคน
อาเซอร์ตามครอบครัวของเขา^{๒๕} อาณาเขต
ของเขารวมเมืองเฮลซัท ฮาลี เบเทน อัก
ซาฟ^{๒๖} อาลัมเมเลค อามาด มิซออล ทาง
ทิศตะวันออกจดคารเมล และเมืองซีโหลิ
บนาท^{๒๗} แล้วเลี้ยวไปทางดวงอาทิตย์ขึ้น
ไปยังเบธดาโกนจดเขตเศบูลุนและหุบเขา
ยีฟทาห์เอล ไปทางด้านเหนือถึงเมืองเบธ
เอเมคและเนือเอล เรื่อยไปทางด้านซ้ายถึง
เมืองคาบูล^{๒๘} เฮโบรน เรโอบ ฮัมโมน คา
นาห์ ไกลไปถึงมหาไซดอน^{๒๙} แล้วพรมแดน
ก็เลี้ยวไปถึงรามาทห์ ไปถึงเมืองที่มีกำแพง

ล้อมรอบชื่อไทรูแล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปถึงเมืองโฮสาห์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล จากฝั่งทะเลไปถึงอัคซิบ^{๓๐} อุมมาห์ อาเฟก และเรโอบรวมเป็นยิบสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย^{๓๑} นี่เป็นมรดกของตระกูลคนอาเซอร์ตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย^{๓๒} สลากที่หกอออกมาเป็นของคณันฟาลี เพื่อคณันฟาลีตามครอบครัวของเขา^{๓๓} อาณาเขตของเขาเริ่มจากเฮลเฟล จากอาโลนไปถึงคานันนิม และอาดามี เนเชบ และยับเนเอลูไกลไปจนถึงเมืองลัคคุม และสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน^{๓๔} แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปทางด้านตะวันตกถึงเมืองอัสนอทาโบร์ จากที่นั่นไปถึงหูกอกอกเขตเศบูลุนทางทิศใต้ และเขตอาเซอร์ทางทิศตะวันตก และเขตยูดาห์ทางดวงอาทิตย์ขึ้นที่แม่น้ำจอร์แดน^{๓๕} เมืองที่มีกำแพงล้อมคือเมืองคิตติม เศอร์ ฮัมมัท รัคคัท คินเนเรท^{๓๖} อาดามาร์ รามาร์ ฮาไซร์^{๓๗} คาเดช เอเดรอี เอนฮาไซร์^{๓๘} ยีโรน มิกดัลเอล โฮเรม เบธนาท และเบธเซเมซ รวมเป็นสิบเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย^{๓๙} นี่เป็นมรดกของตระกูลคณันฟาลี ตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย^{๔๐} สลากที่เจ็ดก็ออกมาเป็นของตระกูลคนดานตามครอบครัวของเขา^{๔๑} และอาณาเขตที่เป็นมรดกของเขา รวมเมืองไครราห์ เอชทาโอล อีระเซเมซ^{๔๒} ซาอาลับบิน อัยยาโลน ยีทลาร์^{๔๓} เอโลน ทิมนาห์ เอโครน^{๔๔} เอลเทเคห์ กีบเบโรน และบาอาลัท^{๔๕} เยสุต เบนเนบราค กัทริมโมน^{๔๖} เมยาร์โคน และรัคโคน และพรมแดนตรงเมืองยัฟฟา^{๔๗} อาณาเขตคนดานน้อยไปสำหรับพวกเขา คนดานจึงขึ้นไปสู้รบกับเมืองเลเซม เมื่อยึดได้ก็ประหารเสียด้วยคมดาบ จึงยึดครองที่ดินและตั้งอยู่ที่นั่น เรียกเมืองเลเซมว่าดาน ตามชื่อของคนบรรพบุรุษของตน^{๔๘} นี่เป็นมรดกของตระกูลคนดานตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย^{๔๙} เมื่อได้แบ่งดินแดนส่วนต่างๆของแผ่นดินนั้นเป็นมรดกเสร็จสิ้นแล้ว คนอิสราเอลก็ได้มอบส่วนมรดกในหมู่พวกเขาให้แก่โยชูวาบุตรชายนูน^{๕๐} ตามบัญญัติของพระเยโฮวาห์เขาก็ได้ยกเมืองที่ท่านขอไว้ให้แก่ท่าน คือเมืองทิมนาทเสราห์ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ท่านก็เสริมสร้างเมืองนั้นเสียใหม่และเข้าอยู่

ที่นั่น^{๕๑} ที่กล่าวมานี้เป็นมรดกที่เอเลอาซาร์ปุโรหิตกับโยชูวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลจับสลากแบ่งให้เป็นมรดกที่ซีโลห์ต่อพระพิภคตร์พระเยโฮวาห์ ญู ประดูพลบปลาแห่งชุมนุม ดังนั้นแหละเขาทั้งหลายก็ทำการแบ่งปันแผ่นดินสำเร็จลง

การแต่งตั้งเมืองลี้ภัย

๒๐ ^๑ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า ^๒ “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ‘จงกำหนดตั้งเมืองลี้ภัย ซึ่งเราได้พูดกับเจ้าทั้งหลายทางโมเสสแล้วนั้น’^๓ เพื่อว่าผู้ฆ่าคนที่ได้ฆ่าคนใดด้วยมิได้เจตนาหรือไม่จงใจจะได้หนีไปอยู่ที่นั่น เมืองเหล่านี้จะเป็นที่ลี้ภัยของเจ้าเพื่อให้พ้นจากผู้อาฆาตโลहित^๔ ให้ผู้นั้นหนีไปยังเมืองเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่ง และยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมืองนั้น และอธิบายเรื่องของตนให้แก่พวกผู้ใหญ่ในเมืองนั้นให้ทราบ แล้วเขาทั้งหลายจะนำผู้นั้นเข้าไปในเมือง กำหนดที่ให้อยู่แล้วผู้นั้นจะอยู่ที่นั่นในหมู่พวกเขาทั้งหลาย^๕ และถ้าผู้อาฆาตโลहितไล่ตามเขาไป ผู้ใหญ่จะไม่มอบผู้ฆ่าคนนั้นไว้ในมือของผู้อาฆาตโลहित เพราะว่าผู้นั้นได้ฆ่าเพื่อนบ้านของตนด้วยไม่มีเจตนา มิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน^๖ และผู้นั้นจะอาศัยอยู่ในเมืองนั้นจนกว่าเขาจะยื่นต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อรื้อรับการพิพากษา จนกว่ามหาปุโรหิตในเวลานั้นสิ้นชีวิต ผู้ฆ่าคนนั้นจึงจะกลับไปยังเมืองของตน ไปบ้านของตน ไปยังเมืองที่เขาจากมานั้นได้”^๗ ดังนั้นเขาจึงกำหนดตั้งเมืองเคเดชในกาลิลีในแดนเทือกเขานัฟทาลี และเมืองเซเคมในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม และศิรียา ทอราบา คือเฮโบรน ในแดนเทือกเขายูดาห์^๘ และทางปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นตรงเมืองเยรีโคนั้น เขาได้กำหนดเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบจากที่ดินคนตระกูลรูเบน และเมืองราโมทในกิเลอาดจากที่ดินคนตระกูลกาต และเมืองโกลานในบาซันจากที่ดินคนตระกูลมันเสส^๙ หัวเมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่กำหนดไว้ให้คนอิสราเอลทั้งหมด และให้คนต่างดาวผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา เพื่อว่าถ้าผู้ใดได้ฆ่าคนด้วยมิได้เจตนาจะได้หนีไปที่นั่นได้ เพื่อว่า

เขาจะไม่ต้องตายด้วยมือของผู้เอาผิดโลหิตจนกว่าเขาจะได้ยื่นต่อหน้าขุมหมุ่ฆน

เมืองต่างๆสำหรับคนตระกูลเลวี

๒๑ ^๑ขณะนั้นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนชวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆของคนอิสราเอล ^๒และเขาได้กล่าวแก่ท่านเหล่านั้นในเมืองซีโหลห์ในแผ่นดินคานาอันว่า “พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ให้มอบหัวเมืองแก่เราทั้งหลายเพื่อจะได้อาศัยอยู่ ทั้งทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าทั้งหลาย” ^๓ดังนั้นแหละตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ คนอิสราเอลจึงได้มอบเมืองและทุ่งหญ้าต่อไปนี้จากมรดกของเขาให้แก่คนเลวี ^๔สลากออกมาเป็นของครอบครัวคนโคฮาต ดังนั้นแหละ คนเลวีซึ่งเป็นลูกหลานของอาโรนปุโรหิต ได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบสามหัวเมือง จากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยามิน ^๕ส่วนคนโคฮาตที่เหลืออยู่ได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบหัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลเอฟราอิม จากตระกูลดาน และจากครั้งตระกูลมนัสเสห์ ^๖คนเกอร์ไซนได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบสามหัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลอิสสาคาร์ จากตระกูลอาเซอร์ จากตระกูลนัฟทาลี และจากครั้งตระกูลมนัสเสห์ในบาซัน ^๗คนเมวาริตตามครอบครัวของเขา ได้รับหัวเมืองสิบสองหัวเมือง จากตระกูลรูเบน ตระกูลกาต และตระกูลเศบูลุน ^๘หัวเมืองและทุ่งหญ้าเหล่านี้คนอิสราเอลได้จับสลากให้แก่คนเลวีดังที่พระเยโฮวาห์ได้บัญชาโดยทางโมเสส ^๙เขาให้หัวเมืองต่อไปนี้จากตระกูลยูดาห์ และตระกูลสิเมโอน ตามชื่อดังนี้ ^{๑๐}เมืองเหล่านี้ตกเป็นของคูนอาโรนคือ ครอบครัวโคฮาตครอบครัวหนึ่ง ซึ่งเป็นคนเลวีเพราะสลากตกเป็นของเขา ก่อน ^{๑๑}เขาทั้งหลายให้เมืองอารบาแก่เขา อารบาเป็นบิดาของอานาค คือเมืองเฮโบรน อยู่ในแดนเทือกเขาของยูดาห์ รวมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมืองนั้นด้วย ^{๑๒}แต่ทุ่งนาและชนบทของเมืองนี้ได้ยกให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นกรรมสิทธิ์ ^{๑๓}เขาได้ให้เมืองเฮโบรนแก่ลูกหลานของอาโรนปุโรหิต อันเป็นเมืองสิทธิ์สำหรับผู้ฆ่าคนพร้อมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองลิบนัท

พร้อมทุ่งหญ้า ^{๑๔}เมืองยาททีร์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองเอชเทโมอาพร้อมทุ่งหญ้า ^{๑๕}เมืองโฮโลนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเดบิร์พร้อมทุ่งหญ้า ^{๑๖}เมืองอายินพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยูทาทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบตเซเมชพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นเก้าหัวเมืองจากสองตระกูลนี้ ^{๑๗}จากตระกูลเบนยามิน มีเมืองกิเบโอนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเกบาพร้อมทุ่งหญ้า ^{๑๘}เมืองอานาโททพร้อมทุ่งหญ้า เมืองอัลโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง ^{๑๙}หัวเมืองที่เป็นของลูกหลานอาโรนปุโรหิต รวมกันสิบสามหัวเมือง พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง ^{๒๐}ส่วนคนโคฮาตที่เหลืออยู่ซึ่งเป็นครอบครัวคนโคฮาตของคนเลวีนั้น หัวเมืองที่เขาได้รับโดยสลากมาจากตระกูลเอฟราอิม ^{๒๑}เมืองที่เขาให้ คือเมืองเซเคม เป็นเมืองสิทธิ์ของผู้ฆ่าคนพร้อมทุ่งหญ้าในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม เมืองเกเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า ^{๒๒}เมืองชิบซาอิมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบตโฮโรนพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสี่หัวเมือง ^{๒๓}และจากตระกูลดาน มีเมืองเอลเทเคธพร้อมทุ่งหญ้า กิบเบธนพร้อมทุ่งหญ้า ^{๒๔}อัยยาโลนพร้อมทุ่งหญ้า กัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง ^{๒๕}และจากคนมนัสเสห์ครั้งตระกูล มีเมืองทาอานาคพร้อมทุ่งหญ้า และกัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองหัวเมือง ^{๒๖}หัวเมืองซึ่งเป็นของครอบครัวคนโคฮาตที่เหลืออยู่นั้น มีสิบหัวเมืองด้วยกัน พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง ^{๒๗}เขาให้เมืองจากคนมนัสเสห์ครั้งตระกูลแก่คนเกอร์ไซน ครอบครัวหนึ่งของคนเลวี คือเมืองโกลานในบาซัน เป็นเมืองสิทธิ์ของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองเบเอชเท-ราห์พร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองหัวเมือง ^{๒๘}และจากตระกูลอิสสาคาร์ มีเมืองคีซิโอนพร้อมทุ่งหญ้า ดาเบรัทพร้อมทุ่งหญ้า ^{๒๙}เมืองยารมูทพร้อมทุ่งหญ้า เอนกันนิมพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง ^{๓๐}และจากตระกูลอาเซอร์ มีเมืองมิชอาลพร้อมทุ่งหญ้า อับโดนพร้อมทุ่งหญ้า ^{๓๑}เมืองเฮลซัทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเรโหบพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง ^{๓๒}และจากตระกูลนัฟทาลี เมืองคาเดชในกาลิลี เป็นเมืองสิทธิ์ของผู้ฆ่าคนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองฮัมโมทโดร์พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองคารทานพร้อมทุ่งหญ้า รวมสามหัวเมือง ^{๓๓}หัวเมืองที่เป็นของคนเกอร์ไซนตามครอบครัวนั้น รวมกันมีสิบสามหัว

เมืองพร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง ^{๓๔} เขาให้หัวเมืองจากตระกูลเศบูลุนแก่ครอบครัวคนเมรารี คือคนเลวีที่เหลื่ออยู่ มีเมืองโยกเนอิมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองคาร์ทาทพร้อมทุ่งหญ้า ^{๓๕} เมืองติมนานพร้อมทุ่งหญ้า เมืองนาหะลาลพร้อมทุ่งหญ้า รวมถึงหัวเมือง ^{๓๖} และจากตระกูลรูเบน มีเมืองเบเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาสพร้อมทุ่งหญ้า ^{๓๗} เมืองเคเดโมทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเมฟาอัทพร้อมทุ่งหญ้า รวมถึงหัวเมือง ^{๓๘} และจากตระกูลกาตมีเมืองราโมทในกิเลอาด เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า เมืองมาหะนาอิมพร้อมทุ่งหญ้า ^{๓๙} เมืองเฮโบนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดเป็นสี่หัวเมือง ^{๔๐} เมืองซึ่งเป็นของคนเมรารีตามครอบครัว ซึ่งเป็นครอบครัวคนเลวีที่เหลื่ออยู่นั้น เมืองที่เป็นส่วนแบ่งของเขาทั้งหมดมีสิบสองหัวเมือง ^{๔๑} หัวเมืองของคนเลวี ซึ่งอยู่ท่ามกลางกรรมสิทธิ์ของคนอิสราเอลนั้นรวมทั้งหมด มีสี่สิบแปดหัวเมือง พร้อมทุ่งหญ้าประจำเมือง ^{๔๒} เมืองเหล่านี้แต่ละเมืองมีทุ่งหญ้าล้อมรอบ ทุกเมืองก็เป็นอย่างนี้ ^{๔๓} ดั่งนี้แหละ พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินทั้งสิ้นแก่คนอิสราเอล ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเขา เมื่อเขาทั้งหลายยึดแล้วก็เข้าไปตั้งบ้านเมืองอยู่ที่นั่น ^{๔๔} และพระเยโฮวาห์ประทานให้เขามีความสงบอยู่ทุกด้าน ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเขา ไม่มีศัตรูสักคนเดียว ยืนหยัดต่อสู้เขาได้ พระเยโฮวาห์ทรงมอบศัตรูของเขาให้อยู่ในกำมือของเขาทั้งสิ้นแล้ว ^{๔๕} สรรพสิ่งอันดีทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงตรัสกับวงศ์วานอิสราเอลนั้นก็ไม่ขาดสักสิ่งเดียว สำเร็จทั้งสิ้น

**ตระกูลต่างๆที่อยู่พักพิงตะวันออก
ของแม่น้ำจอร์แดนได้สร้าง
แท่นบูชาเป็นที่ระลึก**

๒๒ ^๑ คราวนั้นโยชวาได้เรียกคนรูเบน คนกาต คนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลมา ^๒ และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายได้ทำทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้ และได้เชื่อฟังเสียงของข้าพเจ้าในสารพัด ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน ^๓ นานวันแล้วจนบัดนี้ ท่านมิได้ทอดทิ้งญาติพี่น้องของท่าน แต่ได้ระมัดระวังที่

จะกระทำตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ^๔ บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้โปรดให้พี่น้องของท่านหยุดพักแล้ว ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับเขา ฉะนั้นบัดนี้ท่านจงกลับไปสู่ถิ่นที่ของท่านเถิด ไปสู่แผ่นดินซึ่งท่านถือกรรมสิทธิ์ ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ยกให้ท่านที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ^๕ แต่จงระวังให้มากที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัติและพระราชบัญญัติซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้ คือที่จะรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาทั้งสิ้นของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และติดพันอยู่กับพระองค์ และปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน” ^๖ โยชวาจึงได้อวยพรเขา และส่งเขากลับไปยังถิ่นที่ของเขาทุกคน ^๗ ส่วนคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลนั้นโมเสสได้มอบให้เขาถือกรรมสิทธิ์ในเมืองบาซาน แต่อีกครึ่งตระกูลนั้นโยชวามอบให้เขามีกรรมสิทธิ์ข้างเคียงกับพี่น้องของเขาที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างด้านตะวันตกนี้ และเมื่อโยชวาส่งเขากลับไปยังถิ่นที่ของตน ท่านได้อวยพรเขา ^๘ กล่าวแก่เขาว่า “จงกลับไปยังถิ่นที่ของท่านทั้งหลายพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติซึ่งมีฝูงสัตว์มากมาย มีเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก และเสื้อผ้าเป็นอันมาก จงแบ่งของที่รับมาจากศัตรูของท่านให้แก่พี่น้องของท่าน” ^๙ คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลได้แยกจากคนอิสราเอลที่ซีโลห์ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอันกลับไปอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด เป็นแผ่นดินที่เขาถือกรรมสิทธิ์ซึ่งเขาได้เข้าตั้งอยู่ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์โดยทางโมเสส ^{๑๐} และเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงท้องถิ่นที่ใกล้แม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ในแผ่นดินคานาอัน คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งที่ใกล้แม่น้ำจอร์แดน เป็นแท่นขนาดมัทมา ^{๑๑} และคนอิสราเอลได้ยินคนพูดกัน “ดูเถิด คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาที่พรมแดนแผ่นดินคานาอันในท้องถิ่นใกล้แม่น้ำจอร์แดนในด้านที่เป็นของคนอิสราเอล” ^{๑๒} และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น ชุมมูม ชนอิสราเอลทั้งหมดก็ไปรวมกันที่เมืองซีโลห์ เพื่อจะขึ้นไปทำสงครามกับเขา ^{๑๓} แล้วคนอิสราเอล

จึงใช้ฟีเนหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ปุโรหิต ไปยังคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ ครั้งตระกูลในแผ่นดินกิเลอาด^{๑๔} พร้อมกับ ประมุขสิบคน คนหนึ่งจากแต่ละตระกูลใน อิสราเอล ทุกคนเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ ในคนอิสราเอลที่นับเป็นพันธู^{๑๕} เมื่อเขามา ถึงคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครั้ง ตระกูลในแผ่นดินกิเลอาด เขาก็กล่าวแก่ พวกเหล่านั้นว่า^{๑๖} “ชุมนุมชนทั้งสินของ พระเยโฮวาห์กล่าวดังนี้ว่า ‘ท่านทั้งหลายได้ กระทำการละเมิดอะไรเช่นนี้ต่อพระเจ้าของ อิสราเอลหนอ ซึ่งในวันนี้ท่านทั้งหลายได้ หันกลับจากติดตามพระเยโฮวาห์ โดยท่าน ได้สร้างแท่นบูชาสำหรับตัว เป็นการกบฏต่อ พระเยโฮวาห์ในวันนี้^{๑๗} ความชั่วช้าซึ่งเราทำ ที่เมืองเปโลร์นั้นยังไม่พอเพียงหรือ ซึ่งจน กระทั่งวันนี้เรายังชำระตัวของเราให้สะอาด ไม่หมดเลย และซึ่งเป็นเหตุให้ภัยพิบัติเกิด แก่ชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์^{๑๘} ในวันนี้ ท่านทั้งหลายจะหันไปเสียจากการติดตาม พระเยโฮวาห์หรือ ถ้าท่านทั้งหลายกบฏต่อ พระเยโฮวาห์ในวันนี้ ในวันพรุ่งนี้พระองค์ จะทรงกริ้วต่อชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด^{๑๙} แต่ถ้าแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านไม่ สะอาด จงข้ามไปในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งพลับพลา ของพระเยโฮวาห์ และมาถือกรรมสิทธิ์อยู่ ท่ามกลางพวกเราเถิด ขอแต่เพียงอย่ากบฏ ต่อพระเยโฮวาห์ หรือกบฏต่อเรา โดยที่ท่าน ทั้งหลายสร้างแท่นบูชาสำหรับตัว นอกจาก แท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ทั้งหลาย^{๒๐} อากานบุตรชายเศ-ราห์ได้กระทำ การละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น ไม่ใช่หรือ พระพิโรธก็ตกเหนือชุมนุมชน อิสราเอลทั้งสิน เขามีได้พิณาศแต่คนเดียว ในเรื่องความชั่วช้าของเขา”^{๒๑} ขณะนั้นคน รูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครั้งตระกูล ได้ตอบผู้หัวหน้าของคนอิสราเอลที่นับเป็น พันธูว่า^{๒๒} “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระทั้ง หลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบ และอิสราเอลจะทราบเสีย ด้วย ถ้าว่าเป็นการกบฏหรือละเมิดต่อพระเย โฮวาห์ (ก็ขออย่าไว้ชีวิตพวกเราในวันนี้เลย)^{๒๓} ที่ว่าเราได้สร้างแท่นบูชาขึ้นเพื่อหันจาก ติดตามพระเยโฮวาห์ หรือพวกเราได้สร้างไว้ เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา หรือธัญญาบูชาหรือ

ถวายสันติบูชาบนแท่นนั้น ขอพระเยโฮวาห์ ทรงลงโทษเถิด^{๒๔} เปล่าเลย แต่พวกเราได้ สร้างไว้ด้วยเกรงว่า ในเวลาต่อไปภายหน้า ลูกหลานของท่านอาจจะกล่าวต่อลูกหลาน ของเราว่า ‘เจ้ามีส่วนเกี่ยวพันอะไรกับพระ เยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล^{๒๕} เพราะ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดแม่น้ำจอร์แดนเป็น พรมแดนระหว่างเรากับเจ้าทั้งหลายนะ คน รูเบน และคนกาตอยู่ พวกเจ้าไม่มีส่วนใน พระเยโฮวาห์’ ดังนั้นแหละลูกหลานของท่าน อาจจะทำให้ลูกหลานของเราทั้งหลายหยุด เกรงกลัวพระเยโฮวาห์^{๒๖} เพราะฉะนั้นเราจึง ว่า ‘ให้เราสร้างแท่นบัดนี้ มิใช่สำหรับถวาย เครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาใดๆ^{๒๗} แต่ เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่านทั้งหลาย และระหว่างคนชั่วอายุต่อจากเราว่า เราทั้ง หลายจะกระทำการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ด้วยเครื่องเผา บูชา และเครื่องสัตวบูชา และเครื่องสันติบูชา ด้วยเกรงว่าลูกหลานของท่านจะกล่าวแก่ลูก หลานของเราในเวลาต่อไปว่า ‘เจ้าไม่มีส่วน ในพระเยโฮวาห์’”^{๒๘} และเราคิดว่า ถ้ามีใคร พุดเช่นนี้กับเราหรือกับเชื้อสายของเราใน เวลาข้างหน้า เราก็จะกล่าว ว่า ‘ดูเถิด นั้น เป็นแท่นจำลองของแท่นแห่งพระเยโฮวาห์ บรรพบุรุษของเรากระทำไว้ มิใช่เพื่อถวาย เครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา แต่ เพื่อ เป็นพยานระหว่างเรากับท่าน’^{๒๙} ขอพระเจ้า อวยออมให้เรากบฏต่อพระเยโฮวาห์เลย และ หันจากติดตามพระเยโฮวาห์เสียในวันนี้ โดย สร้างแท่นอื่นสำหรับเครื่องเผาบูชา ธัญญาบูชา เครื่องสัตวบูชา นอกจากแท่นพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเราซึ่งตั้งอยู่ที่หน้าพลับพลาของ พระองค์”^{๓๐} เมื่อฟีเนหัสปุโรหิตและประมุข ของชุมนุมชน และหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับ เป็นพันธูที่อยู่ด้วยกันนั้นได้ยินถ้อยคำที่คนรู เบน คนกาต และคนมนัสเสห์กล่าว ก็รู้สึก เป็นที่พอใจมาก^{๓๑} ฟีเนหัสบุตรชายของเอ เลอาซาร์ปุโรหิต จึงกล่าวแก่คนรูเบน คน กาท และคนมนัสเสห์ว่า “วันนี้เราทราบแล้ว ว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางพวกเรา เพราะท่านทั้งหลายมิได้กระทำการละเมิดต่อ พระเยโฮวาห์ ท่านได้ช่วยให้ชนอิสราเอลพ้น จากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์”^{๓๒} แล้วฟีเน หัสบุตรชายเอเลอาซาร์ปุโรหิต และประมุข ทั้งหลายก็กลับจากคนรูเบน และคนกาต จาก

แผ่นดินกิเลอาดไปยังแผ่นดินคานาอัน ไปหา
คูนอิสราเอลแจ้งข่าวให้เขาทราบ ^{๓๓} รายงาน
นั้นเป็นที่พอใจคนอิสราเอล และคนอิสราเอล
ก็สรรเสริญพระเจ้า และไม่พูดถึงเรื่องที่จะ
กระทำสงครามกับเขา เพื่อทำลายแผ่นดินซึ่ง
คนรูเบนและคนกาตได้อาศัยอยู่นั้นอีกเลย
^{๓๔} คนรูเบนและคนกาตเรียกแทนหน้าว่า แอด
เพราะว่า แทนนั้นเป็นพยานในระหว่างเราว่า
พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้า

โยชูวาผู้ชรามากให้คำปรึกษาที่ดี

๒๓ ^๑ ต่อ มาอีก นาน เมื่อ พระ เย โฮ วาห์
โปรดให้ อิสราเอล สงบ จาก การ ตี ก
ศัตรูทั้งหลายที่ล้อมรอบ และโยชูวา มีอายุ
ชราลง มาก ^๒ โย ชู วา ก็ เรียก บรรดา คน
อิสราเอล ทั้งพวกผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา
และเจ้าหน้าที่ และกล่าว แก่ เขา ทั้ง หลาย ว่า
“ข้าพเจ้า แก่ และมีอายุ มาก แล้ว ^๓ ท่าน ทั้ง
หลาย ได้เห็นสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของท่านได้กระทำต่อบรรดาประชาชาติเหล่านี
เพื่อเห็น แก่ ท่าน เพราะ ว่า พระ เย โฮ วาห์
พระเจ้าของท่านได้ทรงสู้รบเพื่อท่าน ^๔ ดูเกิด
ประชาชาติที่เหลือน้อยนั้น ข้าพเจ้าได้จับสลาก
แบ่งให้เป็นมรดกแก่ตระกูลของท่าน พร้อมกับ
ประชาชาติทั้งสินซึ่งข้าพเจ้าได้ขจัดออกเสีย
ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนจนถึงทะเลใหญ่ทางทิศ
ตะวันตก ^๕ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะ
ทรงผลักดันเขาออกไปให้พ้นหน้าท่าน และ
ทรงขับไล่เขาให้ออกไปพ้นสายตาของท่าน
และท่านจะได้ยึดครองแผ่นดินของเขา ดัง
ที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสัญญา
ไว้ต่อท่าน ^๖ เพราะฉะนั้นจึงมีความกล้าใน
การที่จะ รักษา และกระทำตาม สิ่ง สาร พัด ซึ่ง
เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส
เพื่อจะไม่ได้หันไปทางขวา มือ หรือ ทาง ซ้าย
มือ ^๗ เพื่อว่าท่านจะมีได้ปะปนกับประชาชาติ
เหล่านี้ ซึ่งเหลือน้อยอยู่ท่ามกลางท่าน หรือออก
ชื่อ พระ ของ เขา หรือ ปฏิญาณ ในนาม พระ
ของเขา หรือปรนนิบัติพระนั้น หรือกราบลง
นมัสการพระนั้น ^๘ แต่ ท่าน จึง ดิด พ้น อยู่ กับ
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตั้งที่กระทำอยู่
จนทุกวันนี้ ^๙ เพราะ ว่า พระ เย โฮ วาห์ ทรง ขับ
ไล่ ประชาชาติ ที่ ใหญ่ โด และ แข็ง แรง ออก ไป
ให้พ้นหน้าท่าน ส่วนท่านเองก็ยังไม่ มี ผู้ ได
ต่อต้าน ท่าน ได้ จนถึง วัน นี้ ^{๑๐} พวก ท่าน คน
เดียว จะ ขับ ล้าง หนึ่ง พัน คน ให้ หนี ไป เพราะ

ว่า พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ต่อสู้ เพื่อ
ท่าน ตั้ง ที่ พระองค์ ทรง สัญญา ไว้ ^{๑๑} เพราะ
ฉะนั้นจึงระวังตัวให้ดีที่จะรักพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของท่าน ^{๑๒} เพราะ ว่า ถ้า ท่าน หัน กลับ
และเข้าร่วมกับประชาชาติเหล่านี้ที่เหลือน้อย
ในหมู่พวกท่านโดยแต่งงานกับเขา คือ ท่าน
แต่งงานกับหญิงของเขา และเขาแต่งงานกับ
หญิงของท่าน ^{๑๓} ท่าน จึง ทราบ เป็น น เกิด
ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะไม่ทรง
ขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ออกไปให้พ้นหน้า
ท่าน แต่เขาจะเป็นบ่วงและเป็นกับดักท่าน
เป็นหอกข้างแคร่เป็นหนามยอกตา จนกว่า
ท่านจะพินาศไปจากแผ่นดินที่ดีนี้ ซึ่งพระ
เยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
^{๑๔} ดูเกิด วัน นี้ ข้าพเจ้ากำลัง จะ เป็น ไป ตาม
ทางของโลกแล้ว ท่านทุกคนได้ทราบอย่าง
สุดจิตสุดใจของท่านแล้วว่า ไม่มีสักสิ่งเดียว
ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตรัสเกี่ยว
กับท่านแล้วล้มเหลวไป สำเร็จหมดทุกอย่าง
ไม่มีสักอย่างเดียวที่ล้มเหลว ^{๑๕} สิ่งสารพัด
ที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านสัญญา
เกี่ยวกับท่านได้สำเร็จเพื่อท่านฉันใด พระ
เยโฮวาห์ก็จะทรงนำสิ่งสารพัดที่ ร้าย มา ถึง
ท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียจาก
แผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
ท่านประทานแก่ท่านเช่นเดียวกัน ^{๑๖} ถ้าท่าน
ทั้งหลาย ละเมิด พินธ สัญญา แห่ง พระ เย โฮ
วาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชา
ท่านไว้และไปปรนนิบัติพระอื่น และกราบลง
นมัสการพระนั้น แล้วพระพิโรธของพระเย
โฮวาห์จะพลุ่งขึ้นต่อท่าน แล้วท่านจะพินาศ
ไปอย่างรวดเร็วจากแผ่นดินที่ดี ซึ่งพระเยโฮ
วาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน”

**โยชูวา พวกผู้ใหญ่และบรรดาคคน
อิสราเอลปฏิญาณว่าจะปรนนิบัติพระเจ้า**

๒๔ ^๑ แล้ว โย ชู วา ก็ รวบรวม บรรดา
เรียกพวกผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา และ
เจ้าหน้าที่ของอิสราเอล แล้วเขาก็มาปรากฏ
ตัวต่อพระพิคตร์พระเจ้า ^๒ แล้ว โย ชู วา ก
ล่าวกับ ประชาชน ทั้ง สิน ว่า “พระ เย โฮ วาห์
พระเจ้า ของ อิสราเอล ตรัส ดั่ง นี้ ว่า “ใน กาล
ดึกดำบรรพ์บรรพบุรุษของเจ้าอยู่ฟากแม่น้ำ
ข้างโน้น คือเทรธาบิดาของอับรามและของ
นาโฮร์ และเขาปรนนิบัติพระอื่น ^๓ แล้วเราได้

นำบิดาของเจ้าคืออับราฮัมมาจากฟากแม่น้ำข้างโน้น และนำเขามาตลอดแผ่นดินคานาอัน กระทำให้เชื้อสายของเขามีมากมาย เราให้อิสอัคแก่เขา^๔ เราให้ยาโคบและเอซาวแก่อิสอัค และเราได้ให้แดนที่อ็อกเขาเสอีร์แก่เอซาว เป็นกรรมสิทธิ์ แต่ยาโคบและลูกหลานของเขาได้ลงไปไนอียิปต์^๕ และเราได้ใช้โมเสสกับอาโรนมา และเราได้ให้ภัยพิบัติเกิดแก่อียิปต์ด้วยสิ่งที่เรากระทำท่ามกลางเขานั้น และภายหลังเราได้นำเจ้าทั้งหลายออกมา^๖ แล้วเราก็นำบรรพบุรุษของเจ้าออกจากอียิปต์และเจ้าทั้งหลายมาถึงทะเล และชาวอียิปต์ได้ไล่ตามบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายด้วยรถรบและพลม้ามาถึงทะเลแดง^๗ และเมื่อเขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ก็บันดาลให้ความมืดเกิดขึ้นระหว่างเจ้าทั้งหลาย และชาวอียิปต์ และกระทำให้ทะเลท่วมมิดเขา นัยนตาของเจ้าทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่เรากระทำในอียิปต์ และเจ้าทั้งหลายอยู่ในถิ่นทุรกันดารชานาน^๘ และเราก็นำเจ้าทั้งหลายมาที่แผ่นดินของคานาอันโมไรต์ซึ่งอยู่ที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น เขาสู้รบกับเจ้าทั้งหลาย และเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้า และเจ้าทั้งหลายยึดครองแผ่นดินของเขาและเราก็นำเขาให้พ้นหน้าเจ้า^๙ คราวนั้นบาลาคบุตรชายศิปไปรักษตรีย์เมืองโมอับได้ลุกขึ้นต่อสู้กับอิสราเอล เขาใช้ให้ไปตามบาลาอัมบุตรชายเบโอรมาให้แข่งเจ้าทั้งหลาย^{๑๐} แต่เราไม่ฟังบาลาอัม เพราะฉะนั้นเขาจึงอวยพรเจ้าทั้งหลายเรื่อยไป ดังนั้นเขาจึงช่วยเจ้าให้พ้นมือของเขา^{๑๑} และเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน มาที่เมืองเยรีโค และชาวเมืองเยรีโคต่อสู้กับเจ้า และคานาโมไรต์ คนเปริสซี คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซี คนฮีไวต์ และคนเยบุส และเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้าทั้งหลาย^{๑๒} และเราได้ใช้ตัวตู่ไปข้างหน้าเจ้าทั้งหลาย ซึ่งขับไล่กษตรีย์ทั้งสองของชาวคานาโมไรต์ไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า ไม่ใช่ด้วยดาบหรือด้วยธนูของเจ้า^{๑๓} เราได้ยกแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่ได้เห็นอียิปต์ ยากายบนนั้น และยกเมืองซึ่งเจ้าทั้งหลายไม่ต้องสร้างให้แก่เจ้าและเจ้าทั้งหลายได้เข้าอยู่ เจ้าได้กินผลของสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศซึ่งเจ้าไม่ต้องปลูก^{๑๔} เหตุฉะนั้น บัดนี้จึงยำเกรงพระเยโฮวาห์และปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงใจ และด้วยความจริง จงทิ้ง

พระเหล่านั้นซึ่งบรรพบุรุษของท่านได้เคยปรนนิบัติที่ฟากแม่น้ำข้างโน้น และไนอียิปต์เสีย และท่านทั้งหลายจงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์^{๑๕} และถ้าท่านไม่เต็มใจที่จะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายจงเลือกเสียในวินนี้ว่าท่านจะปรนนิบัติผู้ใด จะปรนนิบัติพระซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำข้างโน้นที่บรรพบุรุษของท่านได้เคยปรนนิบัติ หรือพระของคานาโมไรต์ไนแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่ แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์^{๑๖} ฝ่ายประชาชนทั้งหลายจึงตอบว่า “ขอพระเจ้าอวยยอมให้ข้าพเจ้าทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระอื่นเลย^{๑๗} เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์นั้นทรงนำข้าพเจ้าทั้งหลาย และบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และออกจากเรือนทาสนั้น และเป็นผู้ทรงกระทำหมายสำคัญยิ่งใหญ่ทั้งหลายท่ามกลางสายตาของพวกข้าพเจ้า และทรงคุ้มครองข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ตลอดทางที่ข้าพเจ้าได้เดินไป และท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งพวกข้าพเจ้าผ่านไป^{๑๘} และพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าข้าพเจ้า คือ คานาโมไรต์ผู้ซึ่งอยู่ในแผ่นดินนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วย เพราะที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย”^{๑๙} แต่โยชูวากล่าวแก่ประชาชนว่า “ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ไม่ได้ ด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหวงแหวน พระองค์จะไม่ทรงอภัยการละเมิดหรือความบาปของท่าน^{๒๐} ถ้าท่านทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระอื่น แล้วพระองค์จะทรงหันกลับและกระทำอันตรายแก่ท่าน และผลาญท่านเสีย หลังจาก ที่พระองค์ทรงกระทำดีต่อท่านแล้ว”^{๒๑} และประชาชนกล่าวแก่โยชูวาว่า “เรามีได้ แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์”^{๒๒} แล้วโยชูวากล่าวแก่ประชาชนว่า “ท่านทั้งหลายเป็นพยานปฏิกรณ์ตนเองว่า ท่านได้เลือกพระเยโฮวาห์เพื่อปรนนิบัติ พระองค์ นะ” และ เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยาน”^{๒๓} ท่านจึงกล่าว ว่า “เพราะฉะนั้น บัดนี้จึงทิ้งพระอื่นซึ่งอยู่ในห่ม พวกท่านนั้นเสีย และโน้มจิตใจของท่านเข้าหาพระเยโฮวาห์พระเจ้า

ของอิสราเอล”^{๒๔} และประชาชนกล่าวแก่โยชูวาว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และเชื้อฟงพระสุรเสียงของพระองค์”^{๒๕} ดังนั้นโยชูวาก็ได้กระทำพันธสัญญากับประชาชน และวางกฎเกณฑ์และกฎให้แก่เขาในวันนั้นที่เมืองเชเคม^{๒๖} และโยชูวาก็จารึกถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้า และท่านได้อีก่อนหินใหญ่ตั้งไว้ที่ใต้ต้นไม้ในสถานบริสุทธิ์แห่งพระเยโฮวาห์^{๒๗} และโยชูวากล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า “ดูเถิด ศิลา ก้อนนี้จะเป็นพยานปฏิปักษ์เรา เพราะศิลานี้ได้ยินพระวจนะทั้งสินแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสแก่เรา จึงจะเป็นพยานปฏิปักษ์ท่านเกลือกว่าท่านจะปฏิเสธพระเจ้าของท่าน”^{๒๘} แล้วโยชูวาก็ปล่อยให้ประชาชนกลับไปยังที่มรดกของตนทุกคน

ความตายและการฝังศพของโยชูวา

^{๒๙} อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ โยชูวาบุตรชาย นูน ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ก็

สิ้นชีวิต มีอายุหนึ่งร้อยสิบปี^{๓๐} และเขาก็ฝังท่านไว้ในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิมนาทเสราห์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งเอเฟราอิม ที่ศเหนือของยอดเขากาอัส^{๓๑} คนอิสราเอลได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกเขาผู้ใหญ่ผู้มีอายุยืนนานกว่าโยชูวา ผู้ซึ่งได้ทราบถึงบรรดาพระราชกิจซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล^{๓๒} กระดูกของโยเซฟซึ่งชนอิสราเอลนำมาจากอียิปต์นั้น เขาฝังไว้ที่เมืองเชเคม ในส่วนที่ดินซึ่งยาโคบซื้อไว้จากลูกหลานของฮาโมร์บิดาของเชเคม เป็นเงินหนึ่งร้อยแผ่น ที่นี้ตกเป็นมรดกของลูกหลานโยเซฟ^{๓๓} และเอลเออาซาร์บุตรชายของอาโรนก็สิ้นชีวิต และเขาฝังศพท่านไว้ในเนินเขาซึ่งเป็นของฟีเนหัสบุตรชายของท่าน ซึ่งได้มอบไว้ให้เขาในแดนเทือกเขาเอเฟราอิม

ประวัติความเป็นมาของ

ผู้วินิจฉัย

หลังจากโยชูวาเสียชีวิตไปแล้ว พระเจ้าทรงใช้พวกผู้วินิจฉัยให้นำประเทศอิสราเอลต่อไป คือทรงใช้ผู้ชายสิบสองคนกับผู้หญิงหนึ่งคน ซึ่งทั้งสิบสามคนนี้อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า พวกนี้ครอบครองเพื่อพระเจ้า และส่วนมาก เขาสามารถช่วยชาวอิสราเอลให้พ้นจากการกดขี่ ผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายคือซามูเอล ซึ่งซามูเอลนั้นเป็นมหาปุโรหิตด้วย “หนังสือเล่มนี้บันทึกเจ็ดครั้งที่อิสราเอลทิงพระเจ้า เจ็ดครั้งที่อิสราเอลอยู่ใต้อำนาจของประเทศเจ็ดประเทศที่ไม่รู้จักพระเจ้า และเจ็ดครั้งที่พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นจากอำนาจของประเทศเหล่านั้น” (จากคำนำถึงหนังสือผู้วินิจฉัยของ อ.โสภณ พิไล) เล่มนี้ พรรณนา ถึง สภาพ ของ อิสราเอล ว่า “ในสมัยนั้น ไม่มี กษัตริย์ ใน อิสราเอล ทุกคน ทำ ตาม อะไร ก็ตาม ที่ ถูก ต้อง ใน สายตา ของ ตนเอง” (๒๑:๒๕) สมัยนั้นประชาชนไม่แสวงหาพระเจ้าและไร้ศีลธรรม

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ ๓๐๕ ปี

คนยูดาห์กับคนสิเมโอนชนะกษัตริย์อาโดนีเบเชกและคนคานาอัน

๑ อยู่ มา เมื่อ โย ชู วา สิ้นชีพ แล้ว คนอิสราเอลทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า “ใครในพวกข้าพระองค์ทั้งหลายจะขึ้นไปก่อนเพื่อสู้รบกับคนคานาอัน” ๒ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ยูดาห์จะขึ้นไป ดูเถิด เราได้มอบแผ่นดินนั้นไว้ในมือเขาแล้ว” ๓ ยูดาห์จึงพูดกับสิเมโอนพี่ของตนว่า “จงขึ้นไปกับฉันในเขตแดนที่กำหนดให้แก่นั้น เพื่อเราจะได้รับสู้รบกับคนคานาอัน และฉันจะไปร่วมรบในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ท่านนั้นด้วย” สิเมโอนก็ไปกับเขา ๔ แล้วยูดาห์ก็ขึ้นไป และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคนคานาอันและคนเปริสิซไท์ไว้ในมือของเขา และเขาก็ประหารคนที่เมืองเบเชกหนึ่งหมื่นคน ๕ และเขาทั้งหลายพบอาโดนีเบเชกในเมืองเบเชก และสู้รบกับท่าน เขาได้ประหารคนคานาอันและคนเปริสิซไท์ ๖ อาโดนีเบเชกหนีไป แต่พวกเขาตามจับได้และตัดตี

นิ้วหัวแม่มือ และนิ้วหัวแม่เท้าของท่านออกเสีย ๗ อาโดนีเบเชกกล่าวว่า “มีกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ที่หัวแม่มือและหัวแม่เท้าของเขาถูกตัดออก เก็บเศษอาหารอยู่ใต้โต๊ะของเรา เรากระทำแก่เขาอย่างไร พระเจ้าก็ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น” เขาทั้งหลายก็คุมตัวท่านมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็สิ้นชีวิตที่นั่น ๘ และคนยูดาห์ได้เข้าโจมตีเมืองเยรูซาเล็มและยึดเมืองได้ จึงฆ่าฟันชาวเมืองเสียด้วยคมดาบ และเอาไฟเผาเมืองเสีย ๙ ภายหลังคนยูดาห์ได้ลงไปสู้รบกับคนคานาอันผู้ซึ่งตั้งอยู่ในแดนเทือกเขา ในภาคใต้ และในหุบเขา ๑๐ และยูดาห์ได้ไปสู้รบกับคนคานาอันผู้อยู่ในเฮโบรน (เมืองเฮโบรนนั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคิริยาทอราบา) และเขาทั้งหลายได้ประหารเซชัย อาหิมาน และทัลมัย ๑๑ เขาทั้งหลายยกจากที่นั่นไปสู้รบกับชาวเมืองเดบีร์ เมืองเดบีร์นั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคิริยาทเสเฟอร์ ๑๒ และคาเลบกล่าวว่า “ใครโจมตีเมืองคิริยาทเสเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัครสาวกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา” ๑๓ และโอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบตีเมืองนั้นได้ ท่านจึงยกอัครสาวกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา ๑๔ อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอที่นาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา และคาเลบถามนางว่า “เจ้าต้องการอะไร” ๑๕ นางจึงตอบท่านว่า “ขอของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกขอให้นำพุดด้วย” และคาเลบก็ยกนำพุดบนและนำพุดล่างให้แก่นาง ๑๖ คนเคไนต์พ่อตาของโมเสสได้ขึ้นไปจากเมืองดงอินทผลัม พร้อมกับคนยูดาห์มาถึงถิ่นทุรกันดารยูดาห์ซึ่งอยู่ในภาคใต้ ใกล้อาราด และเขาก็เข้าไปตั้งอยู่กับชนชาตินั้น ๑๗ และยูดาห์ก็ยกไปร่วมกับสิเมโอนพี่ของเขาประหารคนคานาอันซึ่งอยู่ในภูเขาเศฟัท และทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ชื่อเมืองนั้นจึงเรียกว่าโฮรมาห์ ๑๘ ยูดาห์ได้ยึดเมืองกาซาพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองเออธเคโลนพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองเอโครนพร้อมทั้งอาณาเขตไว้ด้วย ๑๙ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับยูดาห์ เขาจึงขับไล่ชาวแดนเทือกเขาออกไป แต่จะขับไล่ชาวเมืองที่อยู่ในหุบเขานั้นไม่ได้ เพราะพวกเขาเหล่านั้นมีรถรบเหล็ก ๒๐ เมืองเฮโบรนนั้นเขายกให้

คาเลบตั้งที่โมเสสได้กล่าวไว้ คาเลบจึงขับไล่บุตรชายทั้งสามคนของอานาคออกไปเสีย

คนเบนยามินมิได้ขับไล่คนเยบรูสะออกจากกรุงเยรูซาเล็ม

๒๑ แต่คนเบนยามินมิได้ขับไล่คนเยบรูสะผู้ อยู่ในเยรูซาเล็มให้ออกไป ดังนั้นคนเยบรูสะจึงอาศัยอยู่กับคนเบนยามินในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้ ๒๒ หนึ่ง วงศ์วานของโยเซฟได้ขึ้นไปสู่รับเมืองเบธเอลด้วย และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเขา ๒๓ วงศ์วานโยเซฟได้ใช้คนไปสอดแนมเมืองเบธเอล (แต่ก่อนเมืองนี้ชื่อ ลูส) ๒๔ และผู้สอดแนมเห็นชายคนหนึ่งเดินออกมาจากเมือง จึงพูดกับเขาว่า “ขอชี้ทางเข้าเมืองนี้ให้แก่เรา และเราจะประานีเจ้า” ๒๕ ชายคนนั้นก็ชี้ทางเข้าเมืองให้และเขาประานเมืองนั้น ทำลายเสียด้วยคมดาบ ๒๖ แต่เขาปล่อยให้ชายคนนั้นและครอบครัวทั้งสิ้นของเขารอดไป ๒๗ ชายคนนั้นก็เข้าไปในแผ่นดินของคานาอันและสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่ง เรียกชื่อว่าเมืองลูส ซึ่งเป็นชื่ออยู่จนทุกวันนี้

คนมนัสเสห์กับตระกูลอื่นๆมิช่วยชนะในบางแห่ง

๒๘ มนัสเสห์มิได้ขับไล่ชาวเมืองเบธซาน และชาวชนบทของเมืองนั้นให้ออกไป หรือชาวเมืองทาอานาคกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองโดร์กับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองอิบเลอัมกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองเมกิดโดกับชาวชนบทของเมืองนั้น ๒๙ แต่คนคานาอันยังขึ้นอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ๓๐ อยู่มาเมื่อคนอิสราเอลมีกำลังเข้มแข็งขึ้นก็บังคับคนคานาอันให้ทำงานโยธา แต่มิได้ขับไล่ให้เขาออกไปเสียอย่างสิ้นเชิง ๓๑ และเอเฟราอิมมิได้ขับไล่คนคานาอันผู้อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไป แต่คนคานาอันยังอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ท่ามกลางเขา ๓๒ เศบูลุนมิได้ขับไล่ชาวเมืองคิทโรน หรือชาวเมืองนาหะโลล แต่คนคานาอันได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขาและถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา ๓๓ อาเซอร์มิได้ขับไล่ชาวเมืองอัครโค หรือชาวเมืองไซดอน หรือชาวเมืองอัครลาบ หรือชาวเมืองอัครชิบ หรือชาวเมืองเฮลบาห์ หรือชาวเมืองอาฟีก หรือชาวเมืองเรโหบ ๓๔ แต่คนอาเซอร์ได้อาศัย

อยู่ท่ามกลางคนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายมิได้ขับไล่ให้ออกไปเสีย ๓๕ นัฟทาลีมิได้ขับไล่ชาวเมืองเบธเซเมช หรือชาวเมืองเบธานาทุ แต่อาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น แต่อย่างไรก็ดีชาวเมืองเบธเซเมช และชาวเมืองเบธานาทุก็ถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา ๓๖ คนอามโรไรต์ได้ขับดันคนคานาอันให้กลับไปในแดนที่ถือเขา ไม่ยอมให้ลงมายังหุบเขา ๓๗ คนอามโรไรต์ยังขึ้นอาศัยอยู่ที่ภูเขาเอเรสในเมืองอัยยาโลน และในเมืองซาอูลบิม แต่มือของวงศ์วานโยเซฟเหนือกว่ามือเขาทั้งหลาย เขาจึงถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา ๓๘ อาณาเขตของคนอามโรไรต์ตั้งต้นแต่ทางข้ามเขาอัครบิมตั้งแต่คีลาเรียยขึ้นไป

ชนชาติต่างๆในแผ่นดินคานาอันที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าเป็นบ่วงแร้วต่อคนอิสราเอล

๓๙ ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ได้ขึ้นไปจากกิบลัทถึงโบคิม และกล่าวว่า “เราได้ให้เจ้าทั้งหลายขึ้นไปจากอียิปต์ และได้ นำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเรากล่าวว่า ‘เราจะไม่หักพันธสัญญาที่เราได้มีไว้กับเจ้าเลย ๔๐ และเจ้าทั้งหลายอย่าทำพันธสัญญากับชาวแผ่นดินนี้ เจ้าต้องทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย’ แต่เจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา เจ้าทำอะไรเช่นนั้นเล่า ๔๑ ฉะนั้นเรากล่าวด้วยว่า ‘เราจะไม่ขับไล่เขาเหล่านั้นออกไปให้พ้นหน้าเจ้า แต่เขาจะเป็นเช่นหนามอยู่ที่ซี่ข้างของเจ้า และพระของเขาคือเป็นบ่วงดักเจ้า’” ๔๒ อยู่มาเมื่อทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวคำเหล่านี้แก่บรรดาคนอิสราเอลแล้ว ประชาชนก็ส่งเสียงร้องให้ ๔๓ และเขาเรียกที่ตำบลนั้นว่า โบคิม และเขาทั้งหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น ๔๔ เมื่อโยชูวาปล่อยประชาชนไปแล้วคนอิสราเอลต่างก็เข้าไปอยู่ในมรดกที่ดินของตนเพื่อยึดครอง ๔๕ ประชาชนทั้งหลายได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้มียู่นานกว่าโยชูวา ผู้ซึ่งได้เห็นบ่วงมหกิจซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล ๔๖ โยชูวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์สิ้นชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี ๔๗ และเขาทั้งหลายก็ฝังท่านไว้ในที่ที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิม

นาทเฮเรส ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม
 ทิศเหนือของยอดเขากาอัทซ^{๑๐} และยุค
 นั้นทั้งสินก็ถูกรวบไปอยู่กับบรรพบุรุษของ
 เขา อีกยุคหนึ่งก็เกิดขึ้นตามมา เขาไม่รู้จัก
 พระเยโฮวาห์หรือรู้พระราชกิจซึ่งพระองค์
 ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล^{๑๑} คนอิสราเอล
 ก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮ
 วาห์ และปรนนิบัติพระบาอัล^{๑๒} เขาได้ละ
 ทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของ
 เขา ผู้ทรู้นำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
 และเขาทั้งหลายติดตามพระอื่นซึ่งเป็นพระ
 ของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเขา กราบ
 ไหว้พระเหล่านั้น กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรง
 พระพิโรธ^{๑๓} เขาทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์
 ไปปรนนิบัติพระบาอัล และพวกพระอัททา
 โรท^{๑๔} ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึง
 พุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงมอบเขา
 ไว้ในมือพวกปล้นผู้ปล้นเขา และทรงขาย
 เขาไว้ในมือของบรรดาศัตรูที่อยู่รอบเขาทั้ง
 หลาย ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงต่อต้านพวกศัตรู
 ของเขาทั้งหลายต่อไปไม่ได้^{๑๕} เขาทั้งหลาย
 ออกไปรบเมื่อไร พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์
 ก็ต่อต้านเขา กระทำให้เขาพ่ายแพ้ ดังที่พระ
 เยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว และดังที่พระเยโฮ
 วาห์ทรงปฏิญาณไว้กับเขา และเขาทั้งหลาย
 ก็มีความทุกข์ยิ่งนัก

**พระเจ้าทรงให้เกิดผู้วินิจฉัยเพื่อเตือน
 และช่วยคนอิสราเอลให้รอด**

^{๑๖}อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้
 วินิจฉัย ผู้ช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นมือของผู้ที่
 ปล้นเขา^{๑๗} แต่เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อฟังผู้
 วินิจฉัยทั้งหลายของเขา เพราะเขาทั้งหลาย
 เล่นชู้กับพระอื่นและกราบไหว้พระอื่น ไม่ช้า
 เขาก็หันไปเสียจากทางซึ่งบรรพบุรุษของเขา
 ได้ดำเนิน ผู้ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระ
 เยโฮวาห์ แต่เขาทั้งหลายมิได้กระทำตาม
^{๑๘}พระเยโฮวาห์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยขึ้นเมื่อไร
 พระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับผู้วินิจฉัยนั้น
 เมื่อนั้น และพระองค์ทรงช่วยเขาทั้งหลาย
 ให้พ้นจากเงื้อมมือของศัตรูตลอดชีวิตของ
 ผู้วินิจฉัยนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกลับ
 พระทัยสงสารเขาทั้งหลาย เมื่อทรงฟังเสียง
 คร่ำครวญของเขาเนื่องด้วยผู้ข่มเหงและบีบ
 บังคับ^{๑๙} แต่ต่อมาเมื่อผู้วินิจฉัยนั้นสิ้นชีวิต
 เขาทั้งหลายก็หันกลับประพฤติชั่วร้ายเสีย

ยิ่งกว่าบิดาของเขา หลงไปติดตามปรนนิบัติ
 และกราบไหว้พระอื่น เขามีได้เคยดูเว้น
 การกระทำของเขาหรือหายจากทางต้อ
 ของเขา

**ชนชาติต่างๆที่ไม่เชื่อว่ามิพระเจ้าได้
 ทดสอบความสัตย์ซื่อของคนอิสราเอล**

^{๒๐}ตั้งนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึง
 พุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ตรัสว่า
 “เพราะประชาชนนี้ได้ละเมิดต่อพันธสัญญา
 ซึ่งเราได้บัญญัติไว้กับบรรพบุรุษของเขา และ
 ไม่ยอมฟังเสียงของเรา^{๒๑} ดังนั้นตั้งแต่
 นี้ต่อไปเราจะไม่ขับไล่ประชาชาติใดในบรรดา
 ประชาชาติซึ่งโยชูวาทิ้งไว้เมื่อเขาสิ้นชีวิตนั้น
 ให้พ้นหน้า^{๒๒} เพื่อเราจะใช้ประชาชาติเหล่านี
 นทั้งสินทดสอบอิสราเอลว่า เขาจะรักษา
 พระมรรคาของพระเยโฮวาห์และดำเนินตาม
 อย่างบรรพบุรุษของเขาหรือไม่”^{๒๓} ดังนั้น
 พระเยโฮวาห์ทรงปล่อยประชาชาติเหล่านั้น
 ไว้ไม่ทรงขับไล่ให้ออกไปเสียโดยเร็ว และ
 พระองค์มิได้ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือ
 ของโยชูวา

^๑ต่อไปนี้เป็นประชาชาติที่พระเยโฮวาห์
๓ ทรงให้เหลือไว้ เพื่อใช้ทดสอบบรรดา
 คนอิสราเอล คือคนอิสราเอลคนใดซึ่งยังไม่
 เคยประสบสงครามทั้งหลายในคานาอัน^๒ แต่
 เพียงทรงให้เชื้อสายคนอิสราเอลเข้าใจเรื่อง
 การสงคราม เพื่ออย่างน้อยพระองค์จะได้
 ทรงสอนแก่ผู้ที่ยังไม่ทราบมาก่อน^๓ คือเจ้า
 นายทั้งห้าของคนฟีลิสเตีย คนคานาอัน
 ทั้งหมด ชาวไซดอน และคนซีวอร์ตผู้อาศัย
 อยู่บนภูเขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขาบาอัลเฮ
 อริโมจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท^๔ เหลือคน
 เหล่านี้อยู่เพื่อทดสอบคนอิสราเอล เพื่อให้
 ทราบว่า อิสราเอลจะเชื่อฟังพระบัญญัติของ
 พระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้กับ
 บรรพบุรุษของเขาโดยโมเสสนั้นหรือไม่^๕ ดัง
 นั้นแหละคนอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ในหมู่คน
 คานาอัน คนฮิตไทต์ คนอโมไรต์ คนเบริส
 ซี คนซีวอร์ต และคนเยนุส^๖ เขาไป訴ขอบุตร
 สาวชนเหล่านั้นมาเป็นภรรยา และยกบุตร
 สาวของตนให้แก่บุตรชายของคนเหล่านั้น
 และได้ปรนนิบัติพระของเขาเหล่านั้น^๗ คน
 อิสราเอลได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของ
 พระเยโฮวาห์ ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
 ตนเสีย ไปปรนนิบัติพระบาอัลและเสารูป

เคารพ ^๙ เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงขายเขาไว้ในมือคูนัซริธาอิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมีย และคนอิสราเอลได้ปฏิบัติคูนัซริธาอิมแปดปี

ผู้วินิจฉัยโอทนีเอลได้ช่วยคนอิสราเอลให้รอด

^{๑๐} แต่เมื่อ คน อิสราเอล ร้อง ทูล พระ เย โฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยแก่คนอิสราเอล ผู้ได้ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด คือโอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบ ^{๑๑} พระวิญญูณของ พระ เย โฮวาห์ ทรงสถิตกับโอทนีเอล และท่านจึงวินิจฉัยคนอิสราเอล และออกไปกระทำสงคราม และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคูนัซริธาอิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมียไว้ในมือของท่าน และมีมือของท่านชนะคูนัซริธาอิม ^{๑๒} ดังนั้นแผ่นดินจึงได้หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี แล้วโอทนีเอลบุตรชายเคนัสก็สิ้นชีวิต

เอลฮุดได้ช่วยคนอิสราเอลให้รอดจากคนโมอับ

^{๑๓} และ คน อิสราเอล กระทำ ชั่ว ใน สายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงเสริมกำลังเอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับเพื่อต่อสู้อิสราเอล เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติชั่ว ในสายพระเนตรของ พระ เย โฮวาห์ ^{๑๔} ท่านจึง ได้ให้คนอัม โมนและคนอามาเลขมาสมทบ ยกไปโจมตีอิสราเอล และได้ยึดเมืองดงอินทผลัมไว้ ^{๑๕} และคนอิสราเอลจึงปฏิบัติเอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับอยู่ถึงสิบแปดปี ^{๑๖} แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยคนหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย ชื่อเอลฮุด บุตรชายเก-รา คนเบนยามิน คนถนัดมือซ้าย คนอิสราเอลให้ท่านเป็นผู้นำส่วยไปมอบแก่เอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับ ^{๑๗} เอลฮุดได้ทำบาปสอง คม ไว้ประจำ ตัว เล่มหนึ่ง ยาว ศอกหนึ่ง เหน็บไว้ได้ผ้าที่ต้นขาขวา ^{๑๘} เขาก็นำส่วยไปมอบแก่เอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับ ฝ่ายเอกลอนเป็นคนอ้วนมาก ^{๑๙} และเมื่อเอลฮุดมอบส่วยเสร็จแล้ว ท่านจึงไปส่งคนที่ทาบหามส่วยนั้น ^{๒๐} แล้วตัวท่านกลับไปจากรูปเคารพ

สลักที่อยู่ใกล้กิลกาลทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มีข้อราชการลับที่จะกราบทูลให้ทรงทราบ” กษัตริย์จึงมีบัญชาว่า “เจียบๆ” บรรดามหาดเล็กที่เฝ้าอยู่ก็ทูลลาออกไปหมด ^{๒๑} และเอลฮุดก็เข้าไปเฝ้าท่าน ขณะนั้นท่านประทับอยู่ลำพังในห้องเย็นชั้นบนของท่าน และเอลฮุดทูลว่า “ข้าพระองค์มีพระตำรัสจากพระเจ้าถวายพระองค์” ท่านจึงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง ^{๒๒} เอลฮุดก็ยื่นมือซ้ายชกดาบนั้นออกจากต้นขาขวาแทงเข้าไปในห้องของเอกลอน ^{๒๓} ดาบจมเข้าไปหมดทั้งด้าม ไขมันหุ้มดาบไว้ ท่านก็ชกดาบออกจากห้องของท่านไม่ได้ แล้วของโสโครกออกมา ^{๒๔} แล้วเอลฮุดออกไปที่เฉลียงปิดทวารห้องชั้นบน ลั่นกุญแจเสีย ^{๒๕} เมื่อเอลฮุดไปแล้วมหาดเล็กก็เข้ามา ดูเถิด เมื่อเขาเห็นว่าทวารห้องชั้นบนปิดใส่กุญแจอยู่ เขาทั้งหลายคิดว่า “พระองค์ท่านกำลังทรงส่งทุกขอยู่ที่ใน ห้อง เย็น” ^{๒๖} เมื่อคอยอยู่ช้านานจนรำคาญ ดูเถิด ไม่เห็นมีใครเปิดทวารห้องชั้นบน เขาจึงเอากุญแจมาไขเปิดออก ดูเถิด เห็นเจ้านายของตนนอนสิ้นชีวิตอยู่บนพื้น ^{๒๗} เมื่อเขาต่างก็คอยกันอยู่นั้นเอลฮุดก็หนีไปพันรูปเคารพหินสลัก รอดมาได้ถึงเฮือรุห์ ^{๒๘} ต่อมาเมื่อท่านมาถึงแล้วจึงเป่าแตรขึ้นในแดนเทือกเขาเอฟราอิม แล้วคนอิสราเอลก็ยกลงไปกับท่านจากแดนเทือกเขาและท่านนำเขา ^{๒๙} ท่านจึงสั่งเขาว่า “จงตามเรามาเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบศัตรูของท่าน คือคนโมอับไว้ในมือของท่านแล้ว” เขาทั้งหลายจึงลงตามท่านไป และยึดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนสกัดคนโมอับไว้ไม่ยอมให้ใครข้ามไปได้สักคนเดียว ^{๓๐} ในคราวนั้นเขาประหารคนโมอับเสียประมาณหนึ่งหมื่นคนล้วนแต่คนฉกรรจ์และลำสันทั้งสิ้นไม่พ้นไปได้สักคนเดียว ^{๓๑} โมอับจึงพ่ายแพ้ อยู่ได้มือของอิสราเอลในวันนั้น และแผ่นดินนั้นก็ได้หยุดพักสงบอยู่แปดสิบปี

ผู้วินิจฉัยซัมการีได้ช่วยคนอิสราเอลให้รอดจากคนฟิลิสเตีย

^{๓๒} ภายหลังเอลฮุด มีซัมการีบุตรชายอานาห์ ผู้ใช้ประทักวัวฆ่าคนฟิลิสเตียเสียหกร้อยคน ท่านก็เป็นผู้ช่วยอิสราเอลให้รอดด้วยเหมือนกัน

ยาบีนกษัตริย์เมืองคานาอัน อันได้กตขีคนอิสราเอล

๑ ครั้นเอสูลสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก ๒ พระเยโฮวาห์จึงทรงชายเขาไว้ในมือของยาบีนกษัตริย์เมืองคานาอัน ผู้ครอบครองอยู่ ณ กรุงฮาไซร์ แม่ทัพของท่านชื่อสิเสรา ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองฮาโรเซชของคนต่างชาติ ๓ แล้วคนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะว่ากษัตริย์ยาบีนมีรถรบเหล็กเก้าร้อยคัน และได้บีบบังคับคนอิสราเอลอย่างร้ายถึงยี่สิบปี

ผู้พยากรณ์หญิงเดโบราห์ขอให้บาราค ช่วยสู้รบกับสิเสราที่ภูเขาทาโบร์

๔ คราวนั้นผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่อเดโบราห์ ภรรยาของลัปปิดอท เป็นผู้วินิจฉัยคนอิสราเอลสมัยนั้น ๕ นางเคยนั่งอยู่ใต้ต้นอินทผลัมเดโบราห์ที่อยู่ระหว่างรามัทและเบธเอลในแดนเทือกเขาเอฟราอิม และคนอิสราเอลก็ขึ้นมาหา นางที่นั่นเพื่อให้ชำระความ ๖ นางใช้คนไปเรียกบาราค บุตรชายยาบีนในอัม ให้มาจากเคเดชในนัฟทาลีและกล่าวแก่เขาว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลมิได้ทรงบัญชาท่านหรือว่า ‘ไปรวบรวมพลไว้ที่ภูเขาทาโบร์ จงเกณฑ์จากคนนัฟทาลีและคนเศบูลุนหนึ่งหมื่นคน’ และเราจะชักนำสิเสราแม่ทัพของยาบีนให้มาพบกับเจ้าที่แม่น้ำคิไซน พร้อมกับรถรบและกองทหารของเขา และเราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า” ๗ บาราคจึงตอบนางว่า “ถ้าแม่นางไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไป แต่ถ้าแม่นางไม่ไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ไป” ๘ นางจึงตอบว่า “ดิฉันจะไปกับท่านแน่ แต่ว่าทางที่ท่านไปนั้นจะไม่นำท่านไปถึงศักดิ์ศรี เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะชายสิเสราไว้ในมือของหญิงคนหนึ่ง” แล้วนางเดโบราห์ก็ลุกขึ้นไปกับบาราคถึงเมืองเคเดช ๙ บาราคจึงเรียกเศบูลุนกับนัฟทาลีให้ไปที่เคเดช มีคนหนึ่งหมื่นเดินตามขึ้นไป และนางเดโบราห์ก็ไปด้วย ๑๐ มีชายคนหนึ่งชื่อเฮเบอร์คนเคไนต์คือจากลูกหลานของโฮบบ์พ่อตาของโมเสสได้แยกออกจากคนเคไนต์ทั้งหลาย มาตั้งเต็นท์อยู่ไกลออกไปถึงที่ราบคานันนิม ซึ่งอยู่ใกล้เมืองเคเดช ๑๑ เมื่อมีคนไปแจ้งแก่สิเสรา

ว่าบาราคบุตรชายยาบีนอัมขึ้นไปภูเขาทาโบร์แล้ว ๑๒ สิเสราก็เรียกรถรบทั้งหมดของท่านออกมา เป็นรถเหล็กเก้าร้อยคัน รวมกับเหล่าทหารทั้งหมดที่ไปด้วย ยกไปจากเมืองฮาโรเซชของคนต่างชาติไปถึงแม่น้ำคิไซน ๑๓ นางเดโบราห์จึงกล่าวแก่บาราคว่า “ลุกขึ้นเถิด เพราะว่านี่เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมอบสิเสราไว้ในมือของท่าน พระเยโฮวาห์เสด็จนำหน้าท่านไปมิใช่หรือ” บาราคจึงลงไปจากภูเขาทาโบร์พร้อมกับทหารหนึ่งหมื่นคนติดตามท่านไป ๑๔ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้สิเสราพร้อมกับรถรบทั้งสิ้นของท่านและกองทัพทั้งหมดของท่าน แตกตื่นพ่ายแพ้ด้วยคมดาบต่อหน้าบาราค แล้วสิเสราก็ลงจากรถรบวิ่งหนีไป ๑๕ และบาราคได้ไล่ติดตามรถรบทั้งหลายและกองทัพไปจนถึงฮาโรเซชของคนต่างชาติ และกองทัพทั้งหมดของสิเสราก็ล้มตายด้วยคมดาบ ไม่เหลือสักคนเดียว

ยาเอลภรรยาของเฮเบอร์ฆ่าสิเสรา

๑๖ ฝ่ายสิเสราวิ่งหนีไปถึงเต็นท์ของยาเอลภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์ เพราะว่ายาบีนกษัตริย์เมืองฮาไซร์เป็นไมตรีกันกับวงศ์วานเฮเบอร์คนเคไนต์ ๑๗ ยาเอลจึงออกไปต้อนรับสิเสรา เรียนว่า “เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า เชิญแวะเข้ามา เชิญแวะเข้ามาพบกับดิฉัน อยากรู้อะไรเลย” สิเสราจึงแวะเข้าไปในเต็นท์ และนางก็เอาผ้าห่มมาคลุมตัวให้ ๑๘ ท่านจึงพูดกับนางว่า “ขอให้นำเรากินสักหน่อยเพราะเรากระหายน้ำ” นางก็เบิดถุงน้ำนมให้ท่านดื่ม และเอาผ้าคลุมท่านไว้ ๑๙ สิเสราจึงบอกแก่นางอีกว่า “ขอยื่นฝ่าเท้าที่ประตูเต็นท์ ถ้ามีผู้ใดมาถามว่า ‘มีใครมาพักที่นี่บ้างหรือ’ จงบอกว่าเป็นไม่มี” ๒๐ แต่ยาเอลภรรยาของเฮเบอร์หยิบหลักซึ่งเต็นท์ถือคั่นดินย่องเข้ามา ตอกหลักเข้าที่ขมับของสิเสราทะลุติดดิน ขณะเมื่อสิเสรากำลังหลับสนิทอยู่เพราะความเหน็ดเหนื่อย แล้วสิเสราก็ตอนชีวิต ๒๑ และดูเถิด บาราคไล่ติดตามสิเสรามาถึง ยาเอลก็ออกไปต้อนรับเรียนท่านว่า “เชิญเข้ามาเถิด ดิฉันจะชี้ให้ท่านเห็นคนที่ท่านค้นหาอยู่นั้น” พอบาราคก็เข้าไปในเต็นท์แล้ว ดูเถิด สิเสรานอนสิ้นชีวิตอยู่ มีหลักเต็นท์ในขมับ ๒๒ ดังนี้แหละในวันนั้นพระเจ้าทรงกระทำให้ยาบีนกษัตริย์คานาอัน

นอน้อมต่อหน้าคนอิสราเอล^{๒๔} และมือของ
คนอิสราเอลก็กระทำต่อยาบินกษัตริย์เมือง
คานาอันหนัก ขึ้นทุกที จนเขาทั้งหลายได้
ทำลายยาบินกษัตริย์เมืองคานาอันเสีย

บทเพลงของนางเดโบราห์กับบาราค

๕ ^๑แล้วนางเดโบราห์กับบาราคบุตรชา
ยาบี ในอัมมิง ร้องเพลงในวันนั้นว่า
^๒“จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์
ทรงแก้แค้นคนอิสราเอลเมื่อประชาชนสมัคร
ใจช่วย ^๓โอ บรรดา กษัตริย์ ขอทรงสตับ โอ
เจ้านายทั้งหลาย ขอจงเงี้ยวฟัง ข้าพเจ้า
นี่แหละจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮ
วาห์พระเจ้าของอิสราเอล ^๔ข้าแต่พระเยโฮ
วาห์ เมื่อพระองค์เสด็จออกจากเสอีร์ เมื่อ
พระองค์เสด็จจากท้องถิ่นเอโดม แผ่นดิน
ก็หวาดทวนไหว ท้องฟ้าก็ปล้່อยลงมา เออ
เมฆก็ปล้່อยฝนลงมา ^๕ภูเขาทั้งหลายต่อพระ
พักตร์พระเยโฮวาห์ รวมทั้งภูเขาซีนายต่อ
พระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
^๖ในสมัยซิมการ์บุตรชายอานาห์ สมัยยา
เอล ทางหลวงก็หยุดชะงัก ผู้สัญจรไปมาก็
หลบไปเดินตามทางซอย ^๗ชาวไร่ชาวนาใน
อิสราเอลก็หยุดยั้ง เขาหยุดยั้งจนดินแดนเดโบ
ราห์ขึ้นมา จนดินแดนขึ้นมาเป็นอย่างมารดา
อิสราเอล ^๘เมื่อเลือกนับถือพระใหม่ สงคราม
ก็ประชิดเข้ามาถึงประตูเมือง เห็นมีโล่หรือ
หอกสักอันหนึ่งในพลอิสราเอลสี่หมื่นคนหรือ
^๙จิตใจของข้าพเจ้านิยมชมชอบในบรรดาเจ้า
เมืองของอิสราเอล ผู้อาสาสมัครท่ามกลาง
ประชาชน จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์
^{๑๐}บรรดาท่านผู้ที่ขีลาเผือก จงบอกกล่าวให้
ทราบเถิด ทั้งท่านผู้ที่นั่งพิพากษาและท่านที่
สัญจรไปมา ^{๑๑}คนที่รอดพ้นจากเสียงนักรบ
ณ ที่ตักน้ำ เขากล่าวถึงกิจการอันชอบธรรม
ของพระเยโฮวาห์ คือกิจการอันชอบธรรม
ต่อชาวไร่ชาวนาในอิสราเอล แล้วชนชาติของ
พระเยโฮวาห์ก็เดินไปที่ประตูเมือง ^{๑๒}ดิน
เกิด ดินเกิด ดุเดโบราห์เอ๋ย ดินเกิด ดินมา
ร้องเพลง ลูกขึ้นเกิด บาราค บุตรชายอวูบีใน
อัมมิง พาพวกเชลยของท่านไป ^{๑๓}ครั้งนั้น
พระองค์ทรงกระทำให้ผู้ที่เหลืออยู่ปกครอง
พวกขุนนางของประชาชน พระเยโฮวาห์ทรง
กระทำให้ข้าพเจ้าปกครองผู้มีกำลัง ^{๑๔}ผู้ที่มี
รากอยู่ในอามาลาเลขได้ลงมาจากเอฟราอิม

เขาเดินตามท่านนะ เบนยามินท่ามกลาง
ประชาชนของท่าน ผู้บังคับบัญชาเดินลงมา
จากมาคีร์และผู้บันทึก รายงานของจอมพล
ออกมาจากเศบูลุน ^{๑๕}เจ้านายทั้งหลายของ
อิสราศาร่วมกับเดโบราห์ และอิสราศาร่วมกับ
บาราคด้วย เขาเร่งติดตามท่านไปในหุบเขา
มีความตั้งใจอย่างยิ่งเพื่อกองพลคนรูเบน
^{๑๖}โฉมท่านจึงร้องอยู่ที่คอกแกะเพื่อจะฟัง
เสียงปี่ที่เขาเป่าให้แกะฟัง เพื่อกองพลคนรู
เบนมีการพิจารณาความมุ่งหมายของจิตใจ
^{๑๗}ก็เลอาดาอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
ส่วนดานอาศัยอยู่กับเรือกำปั่นท่าไม้เล้า อา
เชอร์นั่งเฉยอยู่ที่ฝั่งทะเลตั้งบ้านเรือนอยู่
ตามท่าจอดเรือของเขา ^{๑๘}เศบูลุนกับนัฟทา
ลีเป็นคนที่ยิ่งชีวิตเข้าสู่อุบัติตาย ณ ที่
สูงในสนามรบ ^{๑๙}พอบรรดา กษัตริย์ มาถึงก็
รบกัน บรรดา กษัตริย์ คานาอันก็รบที่ทาอา
นาคริมห้วยน้ำเมกิดโด โดยมีได้รับเงินเลย
^{๒๐}ดวงดาวก็สู้รบจากสวรรค์จากวิถีของมัน
มันทั้งหลายรบกับสิเสรา ^{๒๑}แม่น้ำคิไซนพัด
กวาดเขาไปเสีย คือแม่น้ำคิไซน แม่น้ำโบราณ
นั้น โอ จิตของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้เหยียบ
ย่ำด้วยกำลัง แข็งขัน ^{๒๒}แล้วเสียงก็บมำก็
กระทบแรงโดยม้าของเขาวิ่งควบไป ม้าที่
มีอำนาจใหญ่โตวิ่งควบไป ^{๒๓}ทูตสวรรค์ของ
พระเยโฮวาห์ก็กล่าวว่า ‘จงสถาปนาแข่งเมโรสเกิด
จงสถาปนาแข่งชาวเมืองให้หนัก เพราะเขาไม่ได้
ออกมาช่วยพระเยโฮวาห์ คือช่วยพระเยโฮ
วาห์ผู้ผู้มีกำลังมาก’ ^{๒๔}หญิงที่นำสรรเสริญ
มากที่สุดก็คือยาเอลภรรยาของเฮเบอร์คน
เดไนต์ เป็นหญิงที่นำสรรเสริญมากที่สุดที่
อยู่เดไนต์ ^{๒๕}เขาขอนาง ก็ให้นางนาง
เอานมขันใส่ขามหลวงมายื่นให้ ^{๒๖}นางเอ้อม
มือหยิบหลักเดไนต์ ข้างมือขวาของนางฉวย
ตะลุมพุก นางตอกสิเสราเข้าที่หนึ่ง นางบี
ศีระชะของสิเสรา นางตีทะเลขมับของเขา
^{๒๗}เขาจมลง เขาล้ม เขานอนที่เท้าของนาง
ที่เท้าของนางเขาจมลง เขาล้ม เขาจมลง
ที่ไหน ที่นั่นเขาล้มลงตาย ^{๒๘}มารดาของสิ
เสรามองออกไปตามช่องหน้าต่าง นางมอง
ไปตามบานเกล็ด ร้องว่า ‘ทำไมหนอ รถรบ
ของเราจึงมาฆ่าเหลือเกิน ทำไมล้อรถรบของ
เราจึงเนินช้าอยู่’ ^{๒๙}บรรดาสตรีผู้ฉลาดของ
นางจึงตอบนาง เปล่าดอก นางนึกตอบเอา
เองว่า ^{๓๐}‘เขาทั้งหลายยังไม่พบและยังไม่
แบ่งของที่รับมาได้หรือ หญิงคนหนึ่งหรือ

สองคนได้แก่ชายคนหนึ่ง สิ่งของย่อมสี่ที่รีบมาเป็นของสิเสรา ของย่อมสี่ที่ปักกลดลุยของย่อมสี่ที่ปักกลดลุยสองหน้าสำหรับพันคอของข้าเป็นของที่รีบ” ๑๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอศัตรูทั้งปวงของพระองค์พินาศสิ้นดังนี้ แต่ขอให้ผู้ที่รักพระองค์เปรี๊ยะดังดวงอาทิตย์เมื่อไพลขึ้นด้วยอำนาจ” และแผ่นดินก็หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี

คนมีเดียนกดขี่คนอิสราเอล

๖ และคนอิสราเอลก็ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ ทรงมอบเขาไว้ในมือของคนมีเดียน เจ็ดปี ^๒ และมือของคนมีเดียนก็มิชั้ชนะต่ออิสราเอล เพราะเหตุคนมีเดียนประชาชนอิสราเอลจึงต้องทำที่หลบซ่อนซึ่งอยู่ในภูเขาให้แก่ตนเอง คือถ้ำ และที่กำบังที่เข้มแข็ง ^๓ เพราะว่าคนอิสราเอลหว่านพืชเมื่อไร คนมีเดียนและคนอามาลิซและชาวตะวันออกก็ขึ้นมาสู้รบกับเขา ^๔ เขามาตัดค่ายไว้แล้ว ทำลายพืชผลแห่งแผ่นดินเสียไกลไปถึงเมืองกาซา ไม่ให้มีเครื่องบริโภคเหลือในอิสราเอลเลย ^๕ ไม่ว่าแกะ หรือวัว หรือลา ^๖ เพราะว่าคนเหล่านั้นจะขึ้นมาพร้อมทั้งฝูงสัตว์และเต็นท์ เขามาเหมือนตักแตนเป็นฝูงๆ ทั้งคน และ อูฐ ก็นับไม่ถ้วน เมื่อเขาเข้ามา เขาก็ทำลายแผ่นดินเสียอย่างนี้แหละ ^๗ พวกอิสราเอลจึงตกต่ำลงมากเพราะคนมีเดียน คนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ ^๘ ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะคนมีเดียน ^๙ พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งให้มาหาคนอิสราเอล ผู้นั้นพูดกับเขาทั้งหลายว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์ นำเจ้าออกมาจากเรือนทาส ^{๑๐} และเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่บีบบังคับเจ้า และขับไล่เขาให้ออกไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า และมอบแผ่นดินของเขาให้แก่เจ้า ^{๑๑} และเราบอกกับเจ้าว่า ‘เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าอย่าเกรงกลัวพระของ คนอูไมไรต์ ในแผ่นดินของเขาสั่งเจ้าอาศัยอยู่นั้น’ แต่เจ้าทั้งหลายหาได้เชื่อฟังเสียงของเราไม่”

ทรงเรียกกิเดโอน มาช่วยคนอิสราเอลให้รอด

^{๑๑} ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์มานั่งอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กที่ตำบลโอฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาช คนอามิเยเซอร์ ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายของท่านกำลังนวดข้าวสาโลอยู่ในบ่อฝ้ายงุ่นเพื่อซ่อนให้พ้นตาคนมีเดียน ^{๑๒} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่กิเดโอนพูดกับเขาว่า “เจ้าบุรุษผู้กล้าหาญเอ๋ย พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเจ้า” ^{๑๓} กิเดโอนจึงทูลท่านผู้นั้นว่า “โอ ท่านเจ้าข้า ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเราแล้ว ไฉนเหตุเหล่านี้จึงเกิดขึ้นแก่เราเล่า และการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ซึ่งบรรพบุรุษเคยเล่าให้เราฟังว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงนำเราออกจากอียิปต์ มิใช่หรือ’ แต่สมัยนี้พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งเราเสียแล้ว และทรงมอบเราไว้ในมือของพวกมีเดียน” ^{๑๔} และพระเยโฮวาห์ทรงหันมาหาเขตรัสว่า “จงไปช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือพวกมีเดียนด้วยกำลังของเจ้านี้แหละ เราใช้เจ้าให้ไปแล้ว มิใช่หรือ” ^{๑๕} กิเดโอนจึงกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลได้อย่างไร ดูเถิด ครอบครัวของข้าพระองค์ต่ำต้อยที่สุดในคน มนัสเสห์ และตัวข้าพระองค์ก็เป็นคนเล็ก น้อย ที่สุด ในวงศ์ วาน บิดา ของ ข้าพระองค์” ^{๑๖} พระเยโฮวาห์ ตรัสกับ เขา ว่า “แต่เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และเจ้าจะได้โจมตีคนมีเดียนอย่าง กับ ตี คนคนเดียวกัน” ^{๑๗} เขาก็ ทูล พระองค์ ว่า “ถ้า บัดนี้ ข้า พระองค์ ได้รับ พระกรุณา ใน สาย พระเนตร ของ พระองค์ ขอ ทรง โปรด สำแดง หมายถึง สำคัญ อย่าง หนึ่ง แก่ ข้า พระองค์ ว่า พระองค์ เอง ตรัส กับ ข้า พระองค์ ^{๑๘} ขอ พระองค์ อย่า เสียดใจ ไป เสีย จาก ที่ นี้ จนกว่า ข้า พระองค์ จะ กลับ มา หา พระองค์ และ นำ ของ มา ตั้ง ถวาย ต่อ พระ พิศุข” และ พระองค์ ตรัส ว่า “เราจะ คอย อยู่ จนกว่า เจ้า จะ กลับ มา อีก” ^{๑๙} กิเดโอน ก็ กลับ เข้า บ้าน จัด ลูก แพะ ตัว หนึ่ง กับ เบื้อง เภฟาห์ หนึ่ง ทำ ขนม ไร้เชื้อ เขา เอา เนื้อ ใส่ กระจาด ส่วน นำ แกลง ใส่ ใน หม้อ นำ สิ่ง เหล่า นี้ มา ถวาย พระองค์ ที่ ใต้ ต้น โอ๊ก ^{๒๐} และ ทูต สวรรค์ ของ พระเจ้า บอก เขา ว่า “จง เอา เนื้อ และ ขนม ไร้ เชื้อ วาง ไว้ บน ศิลา นี้ เหนือ แกรง รวด ของ เหล่า นั้น” กิเดโอน ก็ กระทำ ตาม ^{๒๑} แล้ว ทูต สวรรค์ ของ พระเยโฮ

วาทีกีเอาปลายไม้ที่ถืออยู่แตะต้องเนื้อและ
ขนมไร้เชื้อ และมูไฟลุกขึ้นมาจากคิลาใหม่
เนื้อและขนมไร้เชื้อจนหมด และทูตสวรรค์
ของพระเยโฮวาห์ก็หายไป พันสายตาของ
เขา ๒๓ กิเดโอนก็ทราบดีว่าเป็นทูตสวรรค์องค์
หนึ่งของพระเยโฮวาห์จริง และกิเดโอนพูดว่า
“โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้า บัดนี้ข้า
พระองค์ได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระ
เยโฮวาห์ต่อหน้าต่อตา อนิจจาเอ๋ย” ๒๓ แต่
พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า “สันติภาพ
จงมีอยู่แก่เจ้า เจ้าอย่ากลัวเลย เพราะเจ้า
จะไม่ตาย” ๒๔ ฝ่ายกิเดโอนก็สร้างแท่นบูชา
แท่นหนึ่งถวายพระเยโฮวาห์ที่นั่น และเรียก
ตำบลนั้นว่า พระเยโฮวาห์ซาโลม ทุกวันนี้
แท่นนั้นก็ยังมีอยู่ที่โอเฟราห์ ซึ่งเป็นของคน
อาบีเยเซอร์ ๒๕ อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮ
วาห์ตรัสสั่งกิเดโอนว่า “จงเอาวัวหนุ่ม ของ
บิดา คือ วัวผู้ตัวที่สอง ที่มีอายุเจ็ดปี มู ไป
พังแท่นพระบาอัลซึ่งบิดาของเจ้ามีอยู่นั้นลง
เสีย จงโค่นเสารูปเคารพซึ่งอยู่ข้างๆ แท่นเสีย
ด้วย ๒๖ และสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเย
โฮวาห์พระเจ้าของเจ้าที่บนบ่อนี้ ใช้ก้อน
หินก่อให้เป็นระเบียบ แล้วนำวัวตัวที่สอง
นั้นฆ่าเสียถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เผาด้วย
ไม้เสา รูปเคารพ ซึ่งเจ้าโค่นมานั้น” ๒๗ กิเด
โอนจึงนำคนใช้สิบคนไปกระทำตามที่พระ
เยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่เขา แต่เพราะกิเดโอน
กลัวครอบครัวบิดาของตนและกลัวชาวเมือง
จนไม่กล้าทำกลางวันจึงกระทำในเวลากลาง
คืน ๒๘ เมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นในเช้าตรู่วันรุ่ง
ขึ้น ดูเถิด แท่นบูชาพระบาอัลพังทลาย และ
เสา รูปเคารพ ที่อยู่ข้างๆ ก็ถูกโค่นลง และมี
วัวผู้ตัวที่สองวางบูชาอยู่บนแท่นที่สร้างขึ้น
ใหม่ นั้น ๒๙ เขาจึงพูดกัน และ กันว่า “ใคร
ทำอย่างนั้นะ” เมื่อเขาได้สืบตามแล้ว เขา
ทั้งหลายจึงกล่าวว่า “กิเดโอนบุตรชายของ
โยอาซได้กระทำสิ่งนี้” ๓๐ แล้วชาวเมืองจึง
บอกโยอาซว่า “จงมอบลูกของเจ้านั้นมาให้
ประหารชีวิตเสีย เพราะเขาได้พังแท่นของ
พระบาอัล และโค่นเสา รูปเคารพ ที่อยู่ข้าง
บ่อนั้น” ๓๑ แต่โยอาซได้ตอบคนที่มาฟ้อง
นั้นว่า “ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานแทนพระ
บาอัลหรือ จะสู้ความแทนหรือ ผู้ใดที่เป็น
ทนายแทนพระบาอัลจะต้องถูกประหารชีวิต
เข้านี้แหละ ถ้าพระบาอัลเป็นพระแท้ก็ให้
ผู้ใดเกิด เพราะมีคนมาพังแท่นของท่าน

ลง” ๓๒ วันนั้นเขาจึงตั้งชื่อท่านว่า เยรูบา
อัล ใจความว่า “ให้บาอัลสู้คดีเอง” เพราะ
เขาพังแท่นของท่าน ๓๓ ครั้งนั้นบรรดาคนมี
เดียน และคนอามาเลซ และชาวตะวันออก
ก็รวมกันยกทัพข้ามไปตั้งค่ายอยู่ในหุบเขา
ยิสเรเอล ๓๔ แต่พระวิญญาณของพระเยโฮ
วาห์ทรงสถิตกับกิเดโอน ท่านก็เป่าแตร เรียก
คนอาบีเยเซอร์ให้มาติดตามท่าน ๓๕ และท่าน
ส่งผู้สื่อสารไปทั่ว มนัสเสห์ เรียกให้เขายก
ติดตามท่านไปด้วย และท่านส่งผู้สื่อสารไป
ยังอาเซอร์ เศบูลุน และนัฟทาลี คนเหล่านี
ก็ขึ้นมาปะทะข้าศึกด้วย ๓๖ กิเดโอนจึงทูล
พระเจ้าว่า “ถ้าพระองค์จะช่วยอิสราเอล ให้
พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัส
แล้วนั้น ๓๗ ดูเถิด ข้าพระองค์ได้วางกลุ่มชน
แกะไว้ที่ลานนวดข้าว แม้มีนาค้างเฉพาะที่
กลุ่มชนแกะเท่านั้น ส่วนที่พื้นดินโดยรอบนั้น
แห่ง ข้าพระองค์ก็จะทราบ ว่า พระองค์จะทรง
ช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์
ดังที่ พระองค์ ตรัส นั้น” ๓๘ ก็ เป็น ไป ดัง นั้น
เมื่อกิเดโอนตื่นขึ้นในวันรุ่งเช้าก็บีบกลุ่มชน
แกะ เขามบีบได้นำค้ำจากกลุ่มชนแกะจนเต็ม
ชาม ๓๙ แล้วกิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า “ขอ
อย่าให้พระพิโรธพรั่งขึ้นต่อข้าพระองค์ ขอ
ข้าพระองค์ทูลอีกสักครั้งเดียว ขอข้าพระองค์
ทดลองด้วยกลุ่มชนแกะนี้ อีกครั้งหนึ่ง เกิด
ครวนี้ ขอให้แจ้งเฉพาะที่กลุ่มชนแกะ ส่วน
ที่พื้นดินนั้นให้มีนาค้างโดยทั่วไป” ๔๐ ในคืน
วันนั้นพระเจ้าก็ทรงกระทำตามที่ขอ คือกลุ่ม
ชนแกะนั้นแห่งอยู่ แต่มีนาค้างอยู่ทั่วพื้นดิน

พระเจ้าทรงบัญชาให้ลด จำนวนทหารน้อยลง

๗^๑ เยรูบาอัล คือกิเดโอน และบรรดาคน
ที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรูไปตั้ง
ค่ายอยู่ที่ริม น้าฟูซาโรด ฝ่ายค่ายของพวก
มีเดียนอยู่ทางเหนือของเขา อยู่ในหุบเขาที่
ภูเขาโมเรห์ ๒ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอน
ว่า “คนที่อยู่กับเจ้ายิ่งมีมากเกินไปที่เราจะมอบ
คนมีเดียนไว้ในมือของเขา เกรงว่าอิสราเอล
จะทะนงตัวต่อเรา โดยกล่าวว่า ‘มือของเรา
เองได้ช่วยเราให้พ้น’ ๓ เพราะฉะนั้นบัดนี้จง
ประกาศให้เข้าหูคนทั้งปวงว่า ‘ผู้ใดที่กลัว
และสันเทิมอยู่ ก็ให้ผู้นั้นกลับเสีย และไป
จากภูเขาที่เลอาดโดยเร็ว’” และมีคนกลับไป
ไปสองหมื่นสองพันคน และยังมีเหลืออยู่หนึ่ง

หมื่นคน “พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า “ประชาชนยังมากอยู่ จงพาเขาลงไปที่น้ำ และเราจะทำการทดสอบเขาให้เจ้าที่นั่น ผู้ที่เราจะบอกเจ้าว่า ‘ให้คนนั้นไปกับเจ้า’ ผู้นั้นต้องไปกับเจ้า ผู้ที่เราบอกว่า ‘คนนั้นอย่าให้ไป’ ผู้นั้นไม่ต้องไป” ^๔ ท่านจึงพาประชาชนลงไปที่น้ำ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า “ทุกคนที่ใช้ลิ้นเลียน้ำดั่งสุนัข จงรวมเขาไว้พวกหนึ่ง ทุกคนที่คุกเขาลงดื่มน้ำ จงรวมไว้อีกพวกหนึ่งดูกัน” ^๕ จำนวนคนที่ใช้มือวิกน้ำขึ้นเลียมีสามร้อยคน แต่ประชาชนนอกนั้นคุกเขาลงดื่มน้ำ

กิเดโอนได้รับกำลังใจเพิ่มขึ้น พระเจ้าทรงให้ความกลัวของคนมีเดียปรากฏ

^๖ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า “เราจะช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นด้วยจำนวนคนสามร้อยที่เลียน้ำนั้น และมอบคนมีเดียไว้ในมือของเจ้า นอกนั้นให้กลับไปบ้านเมืองของตนทุกคน” ^๗ ประชาชนจึงถือเสบียงและแตรไว้ และท่านสั่งให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับไปยังถิ่นที่ของตนทุกคน แต่ให้สามร้อยคนนั้นอยู่ และค่ายของมีเดียก็อยู่ข้างล่างท่านในหุบเขา ^๘ อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า “จงลุกขึ้น ลงไปยังค่ายเกิดด้วยเรามอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว ^๙ แต่ถ้าเจ้ากลัวไม่กล้าลงไป จงพาปุราห์คนใช้ของเจ้าไปด้วยให้ถึงค่ายนั้น ^{๑๐} เจ้าจะได้ยินว่าเขาพูดอะไรกัน ภายหลังมือของเจ้าจะมีกำลังขึ้นที่จะลงไปตีค่ายนั้น” ท่านจึงไปกับปุราห์คนใช้ของท่าน ไปถึงทหารถืออาวุธด้านนอกซึ่งอยู่ในค่าย ^{๑๑} ฝ่ายคนมีเดีย และคนอามาเลซ กับบรรดาชาวตะวันออก นอนอยู่ตามหุบเขาเหมือนตักแตนเป็นฝูงๆ ฝูงอุฐูของเขาก็หุบไม่ถ้วน มากดจเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล ^{๑๒} ครั้นกิเดโอนแอบมา ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเล่าความฝันให้เพื่อนฟังว่า “ดูเถิด เราฝันเรื่องหนึ่ง ดูเถิด มีขนมข้าวบาร์เลย์ก้อนหนึ่งกลิ้งเข้ามาในค่ายของพวกมีเดีย มาถึงถิ่นที่โดนเต็นท์ ทำให้เต็นท์ล้มลง พลิกขึ้นแล้วก็ราบไป” ^{๑๓} เพื่อนของเขาจึงตอบว่า “นี่ไม่ใช่ฝันไกลเลย นอกจากดาบของกิเดโอนบุตรชายโยอาชบุรุษของอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงมอบพวกมีเดีย และกองทัพทั้งสิ้นไว้ในมือของเจ้าแล้ว” ^{๑๔} เมื่อกิเดโอนได้ยินเขาเล่าความฝันและคำแก้ฝันเช่นนั้นแล้ว ท่าน

ก็มีศรัทธา และกลับไปสู่ค่ายอิสราเอลสั่งว่า “จงลุกขึ้นเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพคนมีเดียไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว”

คนอิสราเอลชนะโดยใช้แตรหม้อเปล่าและคบบเพลิง

^{๑๕} ท่านจึงแบ่งคนสามร้อยนั้นออกเป็นสามกองให้ถือแตรทุกคน และถือหม้อเปล่า มีคบบเพลิงอยู่ข้างในหม้อนั้น ^{๑๖} และท่านสั่งเขาว่า “จงคอยดูเรา แล้วให้ทำเหมือนกัน และดูเถิดเมื่อเราไปถึงค่ายด้านนอกแล้ว เราจะทำอย่างไรก็จงกระทำอย่างนั้น ^{๑๗} ขณะเมื่อเราเป่าแตร คือตัวเรากับบรรดาคนที่อยู่กับเรา เจ้าจงเป่าแตรรับให้รอบค่ายทั้งหมดแล้วร้องว่า ‘ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน’” ^{๑๘} กิเดโอนกับทหารหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับท่านก็มาถึงด้านนอกค่ายในเวลาต้นยาม กลางฟิงพลัดเวรยามใหม่ เขาก็เป่าแตรขึ้นและต้อยหม้อซึ่งอยู่ในมือให้แตก ^{๑๙} ทหารทั้งสามกองก็เป่าแตรและต้อยหม้อ มือซ้ายถือคบบเพลิง มือขวาถือแตรจะเป่า และเขาร้องขึ้นว่า “ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน” ^{๒๐} ต่างก็ยืนอยู่ตามที่ของตนเรียงรายรอบค่าย บรรดากองทัพก็ร้องอ้ออึงวิ่งหนีไป ^{๒๑} เมื่อเขาเป่าแตร ทั้งสามร้อยนั้น พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาฆ่าฟันกันทั่วทุกกอง กองทัพก็แตกตื่นหนีไปถึงตำบลเบธชัทธาห์ทางไปเมืองเศเรธาห์ไกลไปจนถึงเขตเมืองอาเบลเมโฮลาห์ที่ตำบลทับบาท ^{๒๒} คนอิสราเอลถูกเรียกออกมาจากนั้นฟาโล และจากอาเซอร์ และจากทั่วมนัสเสห์ และพร้อมกันติดตามพวกมีเดียไป ^{๒๓} และกิเดโอนก็ใช้ผู้สื่อสารออกไปทั่วแดนที่อกเขาเอเฟราอิม ประกาศว่า “จงลงมารบพวกมีเดีย และยึดแควทุ่งหลาย ไกลไปถึงตำบลเบธบาราห์ และแม่น้ำจอร์แดนด้วย” เขาก็เรียกบรรดาทหารเอเฟราอิมออกมา เขาทั้งหลายยึดแควถึงเบธบาราห์ และแม่น้ำจอร์แดนไว้ ^{๒๔} จับโอเรบและเศเอบเจ้านายสองคนของพวกมีเดียได้ เขาฆ่าโอเรบเสียที่ศิลาโอเรบ และฆ่าเศเอบเสียที่บียาอุงนซือเศเอบ แล้วก็ไล่ติดตามพวกมีเดียไป และเขานำเอาศีรษะโอเรบและเศเอบมาให้กิเดโอนที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนั้น

กิเดโอนไล่ตาม จับและ ฆ่ากษัตริย์แห่งพวกมีเดีย

๑ คนเอฟราอิมจึงพูดกับท่านว่า “ทำไมท่านจึงกระทำแก่เราอย่างนี้ คือเมื่อท่านยกไปต่อสู้พวกมีเดียในนั้น ท่านก็ไม่ได้เชิญเราให้ไปรบด้วย” และเขาทั้งหลายก็ต่อว่าท่านอย่างรุนแรง ๒ ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “สิ่งที่เราทำมาแล้ว จะเปรียบเทียบกับสิ่งที่ท่านทั้งหลายทำแล้ว ได้หรือ ผลงุ่นที่ชาวเอฟราอิมเก็บเล็มก็ยิ่งดีกว่าผลงุ่นที่อาบีเยเซอร์เก็บเกี่ยวมิไซหรือ ๓ พระเจ้าประทานโอเระและเศบอบ เจ้าชายมีเดียไว้ ในมือของท่าน ข้าพเจ้าสามารถกระทำอะไรที่จะเทียบกับท่านได้เล่า” เมื่อท่านพูดอย่างนี้ เขาทั้งหลายก็หายโกรธ ๔ กิเดโอนก็มาที่แม่น้ำจอร์แดนและข้ามไป ทั้งท่านและทหารสามร้อยคนที่อยู่ด้วย ถึงจะอ่อนเปลี้ยแต่ก็ยังติดตามไป ๕ ท่านจึงพูดกับชาวเมืองสุคคทว่า “ขอขนมปังให้คนที่ติดตามเรามาบ้าง เพราะเขาอ่อนเปลี้ย เรากำลังไล่ติดตามเศบอบห์ และศีลมุนนา กษัตริย์แห่งมีเดีย” ๖ เจ้าชายของเมืองสุคคทจึงตอบว่า “มือของเศบอบห์ และของศีลมุนนา อยู่ในมือเจ้าแล้ว หรือเราจึงจะเอาขนมปังมาเลี้ยงกองทัพของเจ้า” ๗ กิเดโอนจึงกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์มอบเศบอบห์ และศีลมุนนา ไว้ ในมือเราแล้ว เราจะเอาหนามใหญ่แห่งถิ่นทุรกันดาร และหนามย่อยมานวดเนื้อเจ้าทั้งหลาย” ๘ ท่านก็ออกจากที่นั่นขึ้นไปยังเมืองเปนูเอล และพูดกับเขาในทำนองเดียวกัน ชาวเมืองเปนูเอลก็ตอบท่านอย่างเดียวกับที่ชาวเมืองสุคคทตอบ ๙ ท่านจึงพูดกับชาวเมืองเปนูเอลด้วยว่า “เมื่อเรากลับมาด้วยสันติภาพ เราจะพังป้อมนี้ลงเสีย” ๑๐ ฝ่ายเศบอบห์ และศีลมุนนาอาศัยอยู่ที่คารโครกับกองทัพมีทหารหนึ่งหมื่นห้าพันคน เป็นกองทัพชาวตะวันออกที่เหลืออยู่ทั้งหมด เพราะว่าผู้ที่ถือดาบล้มตายเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคน ๑๑ กิเดโอนขึ้นไปตามทางสัญจรของคนที่อาศัยในถิ่นที่ทิศตะวันออกของเมืองโนบัทและเมืองโยกเบซาห์เข้าโจมตีกองทัพได้ แล้วเพราะว่ากองทัพคิดว่าพันภัย ๑๒ เศบอบห์ และศีลมุนนาก็หนีไป กิเดโอนก็ไล่ติดตามไปจับเศบอบห์กับศีลมุนนา กษัตริย์พวกมีเดีย นทั้งสององค์ได้ และทำกองทัพทั้งหมดให้

แตกตื่น ๑๓ ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายโยอาซก็กลับจากการศึกก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น ๑๔ จับชายหนุ่มชาวเมืองสุคคทได้คนหนึ่ง จึงซักถามเขา ชายคนนี้ก็เขียนชื่อเจ้านาย และพวกผู้ใหญ่ของเมืองสุคคทให้ รวมเจ็ดสิบเจ็ดคนด้วยกัน ๑๕ กิเดโอนจึงมาหาชาวเมืองสุคคทกล่าวว่า “จงมาดูเศบอบห์ และศีลมุนนา ซึ่งเมื่อก่อนเจ้าเยาะเย้ยเราว่า ‘มือของเศบอบห์ และของศีลมุนนา อยู่ในมือเจ้าแล้ว หรือเราจะได้เลี้ยงทหารที่เหน็ดเหนื่อยของเจ้าด้วยขนมปัง?’” ๑๖ กิเดโอนก็จับพวกผู้ใหญ่ในเมืองเอาหนามใหญ่แห่งถิ่นกันดาร และหนามย่อยด้วย มาส่งสอนชาวเมืองสุคคท ๑๗ ท่านก็พังป้อมเมืองเปนูเอล และประหารชีวิตชาวเมืองเสีย ๑๘ ท่านจึงถามเศบอบห์ และศีลมุนนาว่า “คนที่เจ้าฆ่าเสียที่ทาโบร์เป็น คนแบบไหน” เขาตอบว่า “ท่านเป็นอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เป็นเหมือนราชบุตรทุกคน” ๑๙ กิเดโอนจึงกล่าวว่า “คนเหล่านั้นเป็นพี่น้องท้องเดียวกันกับเรา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด ถ้าเจ้าไว้ชีวิตเขา เราก็จะไม่ประหารชีวิตเจ้าแน่ฉันนั้น” ๒๐ แล้วท่านส่งเยเรอบบัตหับีของท่านว่า “จงลุกขึ้นฆ่าเขาทั้งสองเสีย” แต่หนุ่มคนนั้นไม่ยอมชักดาบออก ด้วยว่าเขากลัว เพราะเขายังหนุ่มอยู่ ๒๑ ฝ่ายเศบอบห์กับศีลมุนนาจึงว่า “ท่านลุกขึ้นฟันเราเองซิ เป็นผู้ใหญ่เท่าใดกำลังก็แข็งเท่านั้น” กิเดโอนก็ลุกขึ้นฆ่าเศบอบห์ และศีลมุนนาเสีย แล้วเก็บเครื่องประดับที่คออุฐของเขาไว้ ๒๒ ครั้งนั้นคนอิสราเอลก็เรียนกิเดโอนว่า “ขอจงปกครองพวกข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่านสืบไปด้วย เพราะว่าท่านได้ช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากมือของมีเดีย” ๒๓ กิเดโอนจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “เราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย และบุตรชายของเราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จะทรงปกครองท่านทั้งหลายเอง” ๒๔ กิเดโอนก็บอกคนเหล่านั้นว่า “เราจะขอล้างหนึ่งจากท่านทั้งหลาย คือขอให้ทุกคนถวายตุ้มหูซึ่งรับมาได้นั้น” (ด้วยว่าคนเหล่านั้นมีตุ้มหูทองคำเพราะเป็นชนอิสราเอล) ๒๕ เขาก็เรียนตอบท่านว่า “เราทั้งหลายเต็มใจจะให้” เขาก็ปูผ้าลง วางตุ้มหูซึ่งรับมาได้นั้นไว้ที่นั่น ๒๖ ตุ้มหูทองคำซึ่งท่านขอได้นั้นมีน้ำหนักหนึ่งพันเจ็ดร้อยเชลทองคำ นอกจากนี้ยังมีเครื่องประดับ จี้

และฉลององค์สีม่วงซึ่งกษัตริย์พวกมิเดียนทรง ทังเครื่องผูกคออูฐด้วย ๒๗ ก็เดโอนก็เอาทองคำนี้ทำเป็นรูปเอโฟดเก็บไว้ที่เมืองของท่านคือ โอฟราห์ และบรรดาคนอิสราเอลก็เล่นซู้กับพระกระทำให้เป็นปวงตักิเดโอนและวงศ์วานของท่าน ๒๘ ดังนั้นแหละพวกมิเดียนก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล ไม่อาจยกศีรษะขึ้นอีกได้เลย และแผ่นดินก็พักสงบอยู่ในสมัยของกิเดโอนถึงสี่สิบปี ๒๙ ฝ่ายเยรูบาอัลบุตรชายของโยอาซก็ไปอาศัยอยู่ในบ้านของตน ๓๐ กิเดโอนมีบุตรชายเกิดจากบั้นเอวของท่านเจ็ดสิบคน เพราะท่านมีภรรยาหลายคน ๓๑ เมียน้อยของกิเดโอนที่อยู่ ณ เมืองเซเคมก็คลอดบุตรชายให้ท่านคนหนึ่งด้วย ท่านตั้งชื่อว่าอาบีเมเลค ๓๒ กิเดโอนบุตรชายของโยอาซมีอายุชราลงมากก็สิ้นชีวิต เขาฝังท่านไว้ที่เมืองโอฟราห์ของคนอาบีเยเซอร์ ในอุโมงค์ฝังศพโยอาซบิดาของท่าน

คนอิสราเอลไหว้รูปเคารพ

๓๓ อยู่ มา เมื่อ กิเด โอน สิ้น ชีวิต แล้ว คนอิสราเอลก็หันกลับอีก และเล่นซู้กับพระบาอัล ถือว่า บาอัลเบรีท เป็น พระ ของ เขา ทังหลาย ๓๔ คนอิสราเอลมิได้ระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงช่วยเขาให้พ้นมือศัตรูทังหลายรอบด้าน ๓๕ เขามิได้แสดงความเมตตาแก่ครอบครัวเยรูบาอัล คือ กิเดโอน เป็นการตอบแทนความดีทังสิ้นซึ่งกิเดโอนได้กระทำแก่คนอิสราเอล

อาบีเมเลคฆ่าบุตรชายทังหลายของกิเดโอน

๓๖ ฝ่ายอาบีเมเลคบุตรชายเยรูบาอัลก็ขึ้นไปหาญาติของมารดาที่เมืองเซเคมแล้ว พุดกับเขา และกับครอบครัวที่บ้านของตาว่า ๓๗ “ขอบอกความนี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเมืองเซเคมเถิดว่า ‘จะให้บุตรชายเยรูบาอัลทังเจ็ดสิบคนครอบครองท่านทังหลายดี หรือจะให้ผู้เดียวปกครองดี’ ขอรະลึกลับไว้ด้วยว่า ตัวข้าพเจ้านี้เป็นกระดูกและเนื้อเดียวกับท่านทังหลาย” ๓๘ ฝ่ายญาติของมารดาของเขาก็กล่าวคำทังหมดเหล่านี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเซเคม จิตใจของชาวเมืองก็เอนเอียงเข้าข้างอาบีเมเลค ด้วย เขากล่าวกันว่า “เขาเป็นญาติของเรา” ๓๙ เขาจึงเอาเงินเจ็ดสิบ

แผ่นออกจากวิหารพระบาอัลเบรีทมอบให้อาบีเมเลค อาบีเมเลคก็เอาเงินนั้นไปจ้างนักเลงหัวไม้ไว้ติดตามตน ๔๐ เขาจึงไปที่บ้านบิดาของเขาที่เมืองโอฟราห์ซึ่งพี่น้องของตน คือบุตรชายเยรูบาอัลทังเจ็ดสิบคนที่ศิลาแผ่นเดียว เหลือแต่โยธามบุตรชายสุดท้องของเยรูบาอัล เพราะเขาซ่อนตัวเสีย ๔๑ ชาวเมืองเซเคมและชาววงศ์วานมิลโลทังสิ้นก็มาประชุมพร้อมกัน ตั้งอาบีเมเลคให้เป็นกษัตริย์ที่ข้างที่ราบแห่งเสาสำคัญที่อยู่ในเมืองเซเคม ๔๒ เมื่อมีคนไปบอกโยธาม เขาก็ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดภูเขาเกรซิม เผดเสียงร้องให้เขาทังหลายฟังว่า “ชาวเมืองเซเคมเอ๋ย ขอจงฟังข้าพเจ้า เพื่อพระเจ้าจะทรงฟังเสียงของท่าน ๔๓ ครั้งหนึ่งต้นไม้ต่างๆได้ออกไปเจิมตั้งต้นไม้ต้นหนึ่งไว้เป็นกษัตริย์ เขาจึงไปเชิญต้นไม้มะกอกเทศว่า ‘เชิญท่านปกครองเราเถิด’ ๔๔ แต่ต้นไม้มะกอกเทศตอบเขาว่า ‘จะให้เราทังน้ำมันของเรา ซึ่งเราใช้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและแก่มนุษย์ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทังปวงหรือ’ ๔๕ แล้วต้นไม้เหล่านั้นจึงไปพุดกับต้นไม้เต๋าว่า ‘เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด’ ๔๖ แต่ต้นไม้เต๋าตอบเขาว่า ‘จะให้เราทังรสหวานและผลดีของเราเสีย และไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทังหลายหรือ’ ๔๗ ต้นไม้เหล่านั้นก็ไปพุดกับเถาองุ่นว่า ‘เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด’ ๔๘ แต่เถาองุ่นกล่าวแก่เขาว่า ‘จะให้เราทังน้ำองุ่นของเรา อันเป็นที่ชื่นใจพระเจ้าและมนุษย์ ไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทังหลายหรือ’ ๔๙ บรรดาต้นไม้ก็ไปพุดกับต้นหนามว่า ‘เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด’ ๕๐ ต้นหนามจึงตอบต้นไม้เหล่านั้นว่า ‘ถ้าแม่ท่านทังหลายจะเจิมตั้งเราให้เป็นกษัตริย์ของเจ้าทังหลายจริงๆ จงมาอาศัยใต้ร่มของเราเถิด มิฉะนั้นก็ให้ไฟเกิดจากต้นหนามเผาผลาญต้นสนสีดาร์เลอบานอนเสีย’ ๕๑ ฉะนั้นบัดนี้ซึ่งเจ้าทังหลายตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์นั้น ถ้าทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรม และถ้าได้กระทำให้เหมาะต่อเยรูบาอัลและครอบครัวของท่าน สมกับความดีที่มีต่อท่านได้กระทำไว้” ๕๒ (ด้วยว่าบิดาของเราได้รพพุ่งเพื่อเจ้าทังหลาย และเสียงชีวิตช่วยเจ้าทังหลายให้พ้นจากมือพวกมิเดียน ๕๓ แต่ในวันนี้เจ้าทังหลายได้ลุกขึ้นประทุษร้ายต่อครอบครัวบิดาของเรา ได้ฆ่าบุตรชายทังเจ็ดสิบคน

ของท่านเสียบนศิลาแผ่นเดียว แล้วตั้งอาบีเมเลคนุตรชายของสาวคนใช้ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือชาวเซเคม เพราะว่าท่านเป็นผู้เป็นญาติของเจ้าทั้งหลาย^{๑๙} ถ้าเจ้าทั้งหลายได้กระทำด้วยความจริงใจ และเที่ยงธรรมต่อเยรูบาอิล และครอบครัวของท่านในวันนี้ ก็จงชื่นชมในอาบีเมเลคนุตร และให้เขามีความชื่นชมยินดีในเจ้าทั้งหลายด้วย^{๒๐} แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ก็ขอให้ไฟออกมาจากอาบีเมเลค เผาผลาญชาวเมืองเซเคมและวงศ์วานมิลโล และให้ไฟออกมาจากชาวเมืองเซเคม และจากวงศ์วานมิลโลเผาผลาญอาบีเมเลคเสีย”^{๒๑} โยธามก็รีบหนีไปยังเบเออร์อัสัยอยู่ที่นั่น เพราะกลัวอาบีเมเลคที่ชายของตน^{๒๒} เมื่ออาบีเมเลคครอบครองอิสราเอลอยู่ได้สามปีแล้ว^{๒๓} พระเจ้าทรงใช้วิญญูณชั่วเข้าแทรกระหว่างอาบีเมเลคกับชาวเมืองเซเคม ชาวเมืองเซเคมก็ทรยศต่ออาบีเมเลค^{๒๔} เพื่อความทารุณที่เขาได้กระทำแก่บุตรชายเจ็ดสิบคนของเยรูบาอิลจะสนอง และโลหิตของคนเหล่านั้นจะได้ตกแก่อาบีเมเลค พี่น้องผู้ได้ประหารเขาและตกแก่ชาวเมืองเซเคม ผู้เสริมกำลังมืออาบีเมเลคให้ฆ่าพี่น้องของตน^{๒๕} ชาวเมืองเซเคมได้วางคนชุ่มช่อนไว้คอยดักอาบีเมเลคที่บนยอดภูเขา เขาก็ปล้นคนทั้งปวงที่ผ่านไปมาทางนั้น และมีคนบอกอาบีเมเลคให้ทราบ^{๒๖} ฝ่ายกาอัลบุตรชายเอเบตกับญาติของเขาเข้าไปในเมืองเซเคม ชาวเซเคมไว้เนื้อเชื่อใจกาอัล^{๒๗} จึงพากันออกไปในสวนองุ่นเก็บผลม้าย่ำ ทำการเลี้ยงสมโภชในวิหารพระของเขา เขารับประทานและดื่มและด่าแข่งอาบีเมเลคด้วย^{๒๘} กาอัลบุตรชายเอเบตจึงกล่าวว่า “อาบีเมเลคคือใคร และเราชาวเซเคมเป็นใครกันจึงต้องมาปรนนิบัติเขา เขาเป็นบุตรชายของเยรูบาอิลมิใช่หรือ และเศบูลเป็นเจ้าหน้าที่ของเขามิใช่หรือ จงปรนนิบัติคนฮาโมร์บิดาของเซเคมเถิด เราจะปรนนิบัติอาบีเมเลคทำไมเล่า”^{๒๙} ถ้าคนเมืองนี้อยู่ได้ปกครองเราละ เราจะถอดอาบีเมเลคเสีย” เขาจึงทำอาบีเมเลคว่า “จงเพิ่มกองทัพของท่านขึ้นแล้วออกมาเถิด”^{๓๐} พอเศบูลเจ้าเมืองได้ยินถ้อยคำของกาอัลบุตรชายเอเบตก็โกรธ^{๓๑} จึงส่งผู้สื่อสารไปยังอาบีเมเลคอย่างลับๆ กล่าวว่า “ดูเถิด กาอัลบุตรชายเอเบตและญาติของเขาไปที่เมืองเซเคม ดูเถิด พวกเขายุแหย่เมืองนั้นให้ต่อสู้กับท่าน”^{๓๒} ฉะนั้น

บัดนี้ขอท่านจงลุกขึ้นในเวลากลางคืน ทั้งท่านและคนที่อยู่กับท่าน ไปชุมนุมคอยอยู่ในทุ่งนา^{๓๓} รุ่งเช้าพอดวงอาทิตย์ขึ้นท่านจงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ รีบรุกเข้าเมือง และดูเถิด เมื่อกาอัลกับกองทัพออกมาต่อสู้ท่าน ท่านจงกระทำแก่เขาตามแต่โอกาสจะอำนวย”^{๓๔} ฝ่ายอาบีเมเลค และกองทัพทั้งสองที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นในเวลากลางคืน แบ่งออกเป็นสี่กองไปชุมนุมคอยสู้เมืองเซเคม^{๓๕} กาอัลบุตรชายเอเบตก็ออกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง อาบีเมเลคก็ลุกขึ้นพร้อมกับกองทัพที่อยู่กับท่านออกมาจากที่ชุมนุม^{๓๖} และเมื่อกาอัลเห็นกองทัพ จึงพูดกับเศบูลว่า “ดูเถิด กองทัพกำลังเคลื่อนลงมาจายอดภูเขา” เศบูลตอบเขาว่า “ท่านเห็นเงาภูเขาเป็นคนไปกระมัง”^{๓๗} กาอัลพูดขึ้นอีกว่า “ดูซิ กองทัพกำลังออกมาจากกลางแผ่นดินกองหนึ่ง และกองทัพอีกกองหนึ่งกำลังออกมาจากทางที่ราบเมโอเนนิม”^{๓๘} เศบูลก็กล่าวแก่กาอัลว่า “ปากของท่านอยู่ที่ไหนเดี๋ยวนี้ ท่านผู้ที่กล่าวว่า ‘อาบีเมเลคคือผู้ใด ที่เราต้องปรนนิบัติ’ คนเหล่านี้เป็นคนที่ท่านหมิ่นประมาทมิใช่หรือ จงยกออกไปสู้รบกับเขาเถิด”^{๓๙} กาอัลก็เดินนำหน้ากองทัพเซเคมออกไปต่อสู้กับอาบีเมเลค^{๔๐} อาบีเมเลคก็ขับไล่กาอัลหนีไป มีคนถูกบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก จนถึงทางเข้าประตูเมือง^{๔๑} ฝ่ายอาบีเมเลคก็อาศัยอยู่ที่อารูมาห์ และเศบูลก็ขับไล่กาอัลกับญาติของเขาออกไปไม่ให้อยู่ที่เซเคมต่อไป^{๔๒} ต่อมารุ่งขึ้น มีชาวเมืองออกไปที่ทุ่งนา อาบีเมเลคก็ทราบเรื่อง^{๔๓} ท่านจึงแบ่งคนของท่านออกเป็นสามกอง ชุมนุมคอยอยู่ที่ทุ่งนา ท่านมองดู ดูเถิด คนออกมาจากในเมือง ท่านจึงลุกขึ้นประหารเขา^{๔๔} ส่วนอาบีเมเลคกับทหารที่อยู่ด้วยก็รุกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายทหารอีกสองกองก็รุกเข้าโจมตีคนทั้งหมดที่ในทุ่งนาประหารเสีย^{๔๕} อาบีเมเลคโจมตีเมืองนั้นตลอดวันยังค่ำ ยึดเมืองนั้นได้ และฆ่าฟันประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย ทั้งทำลายเมืองนั้นเสียด้วย แล้วก็หวนเกลือกกลับไป^{๔๖} เมื่อบรรดาชาวบ้านหออเซเคมได้ยินเช่นนั้น ก็หนีเข้าไปอยู่ในบ่อน้ำในวิหารของพระเบรีท^{๔๗} มีคนไปเรียนอาบีเมเลคว่า บรรดาชาวบ้านหออเซเคมไปร่วมกันอยู่^{๔๘} อาบีเมเลคก็ขึ้นไปบนภูเขาคัลโมน ทั้งท่านกับบรรดาคนที่อยู่ด้วย อาบีเมเลคถือขวานตัดกิ่งไม้ใส่ป่า

แบกมา ท่านจึงบอกคนที่อยู่ด้วยว่า “เจ้าเห็นข้าทำอะไร จงรีบไปทำอย่างข้าเถิด” ^{๔๙} ดังนั้นคนทั้งปวงก็ตัดกิ่งไม้แบกตามอาบีเมเลคไปสู่มัวเ็น ที่บ้อม แล้วก็จุดไฟเผาป่าอูมนน ชาวบ้านหอเซเคมก็ตายหมดด้วย ทั้งชายและหญิงประมาณหนึ่งพันคน

อาบีเมเลคถูกทำลาย

^{๕๐} อาบีเมเลคไปยังเมืองเชเบศตั้งค่ายประชิดเมืองเชเบศไว้ และยึดเมืองนั้นได้ ^{๕๑} แต่ในเมืองมีหอรบแห่งหนึ่ง ประชาชนเมืองนั้นทั้งสิ้นก็หนีเข้าไปอยู่ในหอ ทั้งผู้ชาย และผู้หญิง ปิดประตูขังตนเองเสีย เขาก็ขึ้นไปบนหลังคาหอรบ ^{๕๒} อาบีเมเลคยกมาถึงหอรบนี้ ได้ต่อสู้กัน จนเข้ามาใกล้ประตูหอรบได้ จะเอาไฟเผา ^{๕๓} มีหญิงคนหนึ่งเอาหินโมซินบนทุ่มศีรษะอาบีเมเลค กะโหลกศีรษะของท่านแตก ^{๕๔} ท่านจึงรีบร้องบอกคนหนุ่มที่ถืออาวุธของท่านว่า “เอาดาบฟันเราเสียเพื่อคนจะไม่กล่าวหาว่า ‘ผู้หญิงคนหนึ่งฆ่าเขาตาย’” ชายหนุ่มของท่านคนนั้นก็แทงท่าน ทะลุถึงแก่ความตาย ^{๕๕} เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าอาบีเมเลคสิ้นชีวิตแล้ว ต่างคนก็กลับไปยังที่ของตน ^{๕๖} ดังนั้นแหละพระเจ้าทรงสนองความชั่วที่อาบีเมเลคได้กระทำต่อบิดาของตนที่ได้ฆ่าพี่น้องเจ็ดสิบคนของตนเสีย ^{๕๗} และพระเจ้าทรงกระทำให้บรรดาความชั่วร้ายของชาวเซเคมกลับตกบนศีรษะของเขาทั้งหลายเอง คำสาปแช่งของโยธามบุตรชายเยรูบาอัลก็ตกอยู่บนเขาทั้งหลาย

โทลา กับ ยาริ เป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอล

^๑ ต่อจากอาบีเมเลคมีคนอื่นขึ้นมาช่วย **๑๐** อิสราเอล ให้ พัน ชื่อ โทลา บุตรชายของปูวาห์ผู้เป็นบุตรชายของโดเด คนอิสราเอล และเขาอยู่ที่เมืองซามิรีในแดนเทือกเขาเอฟราอิม ^๒ ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสามปี แล้วท่านก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพท่านไว้ที่เมืองซามิรี ^๓ ต่อมา ยาริ คนกิเลอาด ได้ขึ้นมาและท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสองปี ^๔ ท่านมีบุตรชายสามสิบคน ซึ่งลูกสามสิบตัว และมีเมืองอยู่สามสิบหัวเมืองเรียกว่าเมืองฮาโทยาอิร์จนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด ^๕ ยาริก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เมืองคาโมน

พระเจ้าทรงพระพิโรธคนที่ไหว้รูปเคารพ

^๖ คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก ไปปรนนิบัติพระบาอัล พระอชทาโรท พวกพระของเมืองซีเรีย พวกพระของเมืองไซดอน พวกพระของเมืองไมอับ พวกพระของคนอัมโมน พวกพระของคนฟีลิสเตีย และละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย หาได้ปรนนิบัติพระองค์ไม่ ^๗ และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล จึงทรงชายเขาไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย และในมือของคนอัมโมน ^๘ เขาได้ข่มเหงและบีบบังคับคนอิสราเอลในปีนั้น คือคนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นในแผ่นดินของคนอามโมไรต์ ซึ่งอยู่ในกิเลอาดสิบแปดปี ^๙ ทั้งคนอัมโมนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อสู้กับยูดาห์ และต่อสู้กับเบนยามิน และต่อสู้กับวงศ์วานเอฟราอิม ดังนั้นอิสราเอลจึงเดือดร้อนอย่างยิ่ง ^{๑๐} และคนอิสราเอลร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทอดทิ้งพระเจ้าของข้าพระองค์เสีย และปรนนิบัติพระบาอัล” ^{๑๑} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า “เรามีได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากชาวอียิปต์ จากคนอามโมไรต์ จากคนอัมโมน และจากคนฟีลิสเตีย หรือ ^{๑๒} ทั้งคนไซดอน คนอามาเลซ และชาวมาโอนได้บีบบังคับเจ้า เจ้าได้ร้องทุกข์ถึงเราและเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นมือเขาทั้งหลาย ^{๑๓} แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายยังไม่ละทิ้งเรา และปรนนิบัติพระอื่น ฉะนั้นเราจึงจะไม่ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นอีกต่อไป ^{๑๔} จงไปร้องทุกข์ต่อพระซึ่งเจ้าทั้งหลายได้เลือกเถิด ให้พระเหล่านั้นช่วยเจ้าให้พ้นในยามทุกข์เดือดร้อนนี้” ^{๑๕} และคนอิสราเอลกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว ขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ ข้าพระองค์ขอวิงวอนเพียงว่า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในวันนี้เถิด” ^{๑๖} ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงเลิกถือพระอื่น และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ฝ่ายพระองค์ทรงเดือดร้อนพระทัยด้วยความทุกข์เข็ญของอิสราเอล ^{๑๗} ฝ่ายคนอัมโมนก็ถูกเรียกให้มาพร้อมกัน เขาได้ตั้งค่ายในกิเลอาด และคนอิสราเอลก็มาพร้อมกันตั้งค่ายอยู่ที่มิสพาห์ ^{๑๘} และประชาชนกับพวก

ประมุขของคนกิเลอาดพูดกันว่า “ผู้ใดที่จะเป็นคนแรกที่จะเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน ผู้นั้นจะเป็นหัวหน้าของชาวกิเลอาดทั้งหมด”

เยฟธาห์สู้รบกับคนอัมโมน

๑๑ เยฟธาห์คนกิเลอาด เป็น ทเกล้า
๑๑ ทหาร แต่ เป็น บุตร ชาย ของ หญิง แพศยา กิเลอาด ให้ กำเนิด บุตร ชื่อ เยฟธาห์ ๒ ภรรยา แห่ง กิเลอาด คลอด บุตร ชาย หลาย คน และ เมื่อ พวก บุตร เหล่า นั้น โต ขึ้น แล้ว จึง ผลัก โส เยฟธาห์ ออก ไป เสีย โดย กล่าว ว่า “เจ้า จะ มี ส่วน ใน มรดก ของ ครอบครัว บิดา เรา ไม่ ได้ เพราะ เจ้า เป็น ลูก ของ หญิง คน อื่น” ๓ เยฟธาห์ จึง หนี จาก ที่ นอน ของ ตน ไป อาศัย อยู่ ที่ แผ่น ดิน โทบ พวก นัก เล่ง ก็ มี วสุม กับ เยฟธาห์ และ ติดตาม เขา ไป ๔ ต่อ มา ภาย หลัง คน อัมโมน ได้ ทำ สงคราม กับ คน อิสราเอล ๕ และ เมื่อ คน อัมโมน ทำ สงคราม กับ คน อิสราเอล นั้น พวก ผู้ ใหญ่ ของ เมือง กิเลอาด ได้ ไป เพื่อ จะ พา เยฟธาห์ มา จาก แผ่น ดิน โทบ ๖ เขา กล่าว แก่ เยฟธาห์ ว่า “จง มา เป็น หัวหน้า ของ เรา เพื่อ เรา จะ ได้ ต่อ สู้ กับ คน อัมโมน” ๗ แต่ เยฟธาห์ ก็ กล่าว แก่ พวก ผู้ ใหญ่ ของ กิเลอาด ว่า “ท่าน ไม่ ได้ เกลียด ข้าพเจ้า และ ชบ ไล่ ข้าพเจ้า เสีย จาก ครอบครัว บิดา ของ ข้าพเจ้า ดอก หรือ เมื่อ คราว ทุก ชั่ว ยาก ท่าน จะ มา หา ข้าพเจ้า ทำ ไม่ เล่า” ๘ พวก ผู้ ใหญ่ ของ กิเลอาด จึง กล่าว แก่ เยฟธาห์ ว่า “เหตุ ที่ เรา กลับ มา หา ท่าน ณ บัด นี้ ก็ ด้วย ต้อง การ ให้ ท่าน ไป กับ เรา สู้รบ กับ คน อัมโมน แล้ว มา เป็น หัวหน้า ของ เรา ที่ จะ ปกครอง ชาว กิเลอาด ทั้ง บวง” ๙ เยฟธาห์ จึง กล่าว แก่ พวก ผู้ ใหญ่ ของ กิเลอาด ว่า “ถ้า ท่าน ให้ ข้าพเจ้า กลับ บ้าน เพื่อ ทำ ศึก กับ คน อัมโมน และ ถ้า พระ เยโฮวาห์ ทรง มอบ เขา ไว้ ต่อ หน้า ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จะ ได้ เป็น หัวหน้า ของ ท่าน หรือ เปล่า” ๑๐ พวก ผู้ ใหญ่ ของ กิเลอาด จึง ตอบ เยฟธาห์ ว่า “พระ เยโฮวาห์ ทรง เป็น พยาน ระหว่าง เรา เรา จะ กระทำ ตาม ที่ ท่าน สั่ง ทุก ประการ” ๑๑ เยฟธาห์ จึง ไป กับ พวก ผู้ ใหญ่ ของ กิเลอาด และ ประชาชน ก็ ตั้ง ท่าน ให้ เป็น หัวหน้า และ เป็น ประมุข ของ เขา แล้ว เยฟธาห์ ก็ กล่าว คำ ที่ ตกลง กัน ทั้ง สิ้น ต่อ พระ พักตร์ พระ เยโฮวาห์ ที่ เมือง มิสปาห์ ๑๒ เยฟธาห์ จึง ส่ง ผู้ สือ สาร ไป ยัง กษัตริย์ คน อัมโมน ตาม ว่า “ท่าน มี เรื่อง อะไร กับ ข้าพเจ้า ท่าน จึง ยก มา ต่อ สู้ กับ แผ่น ดิน ของ ข้าพเจ้า” ๑๓ กษัตริย์ คน อัมโมน ตอบ ผู้ สือ

สาร ของ เยฟธาห์ ว่า “เพราะ ว่า เมื่อ อิสราเอล ยก ออก มา จาก อียิปต์ ได้ ยึด แผ่น ดิน ของ เรา ไป ตั้ง แต่ แม่ นำ อารโนน ถึง แม่ นำ ยับ บอก และ ถึง แม่ นำ จอร์แดน ฉะนั้น บัด นี้ ขอ คืน แผ่น ดิน เหล่า นั้น เสีย โดย ดี” ๑๔ และ เยฟธาห์ ก็ ส่ง ผู้ สือ สาร ไป ทหา กษัตริย์ คน อัมโมน อีก ๑๕ ให้ กล่าว ว่า “เยฟธาห์ กล่าว ตั้ง หน้า ว่า อิสราเอล มิ ได้ ยึด แผ่น ดิน ของ โมอับ หรือ แผ่น ดิน ของ คน อัมโมน ๑๖ แต่ เมื่อ อิสราเอล ออก จาก อียิปต์ เขา ได้ เดิน ไป ทาง ถิ่น ทูร กัน ดาร ถึง ทะเล แดง และ มา ถึง คาเดช ๑๗ อิสราเอล จึง ส่ง ผู้ สือ สาร ไป ยัง กษัตริย์ เอโดม กล่าว ว่า ‘ข้าพเจ้า ขอ อนุญาต ยก ผ่าน แผ่น ดิน ของ ท่าน ไป’ แต่ กษัตริย์ เอโดม ไม่ พัง และ ก็ ได้ ส่ง คำ ขอ เช่น เดียว กัน ไป ยัง กษัตริย์ เมือง โมอับ ด้วย แต่ ท่าน ก็ ไม่ ตกลง ตั้ง นั้น อิสราเอล จึง ยับ ยั้ง อยู่ ที่ คาเดช ๑๘ แล้ว เขา ก็ เดิน ไป ใน ถิ่น ทูร กัน ดาร อ้อม แผ่น ดิน เอโดม และ แผ่น ดิน โมอับ และ มา ทาง ด้าน ตะวัน ออก ของ แผ่น ดิน โมอับ และ ตั้ง ค่าย อยู่ ที่ ฟาก แม่ นำ อารโนน ข้าง ไน้น แต่ เขามี ใจ เข้า ไป ใน เขต แดน ของ โมอับ เพราะ ว่า แม่ นำ อารโนน เป็น พรหม แดน ของ โมอับ ๑๙ อิสราเอล จึง ส่ง ผู้ สือ สาร ไป ทหา ลี โหน กษัตริย์ คน อาโมไรต์ กษัตริย์ กรุง เฮซโบน อิสราเอล เรียก ท่าน ว่า ‘ขอ ให้ พวก ข้าพเจ้า ยก ผ่าน แผ่น ดิน ของ ท่าน ไป ยัง สถานที่ ของ ข้าพเจ้า’ ๒๐ แต่ ลี โหน ไม่ วาง ใจ ที่ จะ ให้ อิสราเอล ยก ผ่าน เขต แดน ของ ตน ฉะนั้น ลี โหน จึง ได้ รวบรวม ประชาชน ทั้งหมด ของ ท่าน ตั้ง ค่าย อยู่ ที่ ยาฮาส และ สู้รบ กับ อิสราเอล ๒๑ และ พระ เยโฮวาห์ พระ เจ้า ของ อิสราเอล ทรง มอบ ลี โหน และ ประชาชน ทั้งหมด ของ ท่าน ไว้ ใน มือ อิสราเอล คน อิสราเอล ก็ โจมตี เขา อิสราเอล จึง ยึด ครอง แผ่น ดิน ทั้ง สิ้น ของ คน อาโมไรต์ ผู้ ซึ่ง เป็น ชาว เมือง นั้น ๒๒ และ เขา ยึด เขต แดน ทั้งหมด ของ คน อาโมไรต์ ตั้ง แต่ แม่ นำ อารโนน ถึง แม่ นำ ยับ บอก และ ตั้ง แต่ ถิ่น ทูร กัน ดาร ถึง แม่ นำ จอร์แดน ๒๓ ตั้ง นั้น พระ เยโฮวาห์ พระ เจ้า ของ อิสราเอล จึง ชบ ไล่ คน อาโมไรต์ ออก เสีย ต่อ หน้า อิสราเอล ประชาชน ของ พระ องค์ ฝ่าย ท่าน จะ มา ถือ เอา เป็น กรรม สิทธิ เช่น นั้น หรือ ๒๔ ท่าน ไม่ ถือ กรรม สิทธิ ซึ่ง ซึ่ง พระ เค โมซ พระ ของ ท่าน มอบ ให้ ท่าน ยึด ครอง ดอก หรือ พระ เยโฮวาห์ พระ เจ้า ของ เรา ชบ ไล่ ผู้ ใด ไป ให้ พัน หน้า เรา เรา ก็ ยึด ครอง ที่ ของ ผู้นั้น ๒๕ ฝ่าย ท่าน จะ ตึก ว่า บาลาคนูตร ชาย ลิบเปรี

กษัตริย์เมืองโมอับหรือ ท่านเคยแข่งขันกับอิสราเอลหรือ ท่านเคยต่อสู้กับเขาทั้งหลายหรือ ^{๒๖} เมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ในกรุงเฮชโบน และชนบทของกรุงนั้น และในเมืองอาโรเออร์และชนบทของเมืองนั้น และอยู่ในบรรดาหัว เมือง ที่ ตั้ง อยู่ ตาม ฝั่ง แม่น้ำอารโนจนถึงสามร้อยปี ทำไมท่านไม่เรียกคืนเสียภายในเวลานั้นเล่า ^{๒๗} ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึง มิได้ กระทำ ความผิดต่อท่าน แต่ท่านได้กระทำ ความผิดต่อข้าพเจ้า ในการ ที่ ทำสงคราม กับ ข้าพเจ้า ขอ พระ เยโฮวาห์ จอม ผู้ พิพากษา เป็นผู้ทรงพิพากษาระหว่างคนอิสราเอลและคนอัมโมนในวันนี้” ^{๒๘} แต่กษัตริย์ของอัมโมนมิได้เชื่อฟังในคำ ของ เยฟธาห์ ซึ่ง ท่าน ส่ง ไป ให้ ^{๒๙} พระวิญญูณของพระเยโฮวาห์ก็มาสถิตกับเยฟธาห์ ท่านจึงยกผ่านกิเลอาดและมนัสเสห์และผ่านมิสปาห์แห่งกิเลอาด และจากมิสปาห์แห่งกิเลอาด ท่านยกผ่านไปจนถึงที่คนอัมโมน

คำสาบานอันไร้ปัญญาของเยฟธาห์

^{๓๐} และเยฟธาห์ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ว่า “ถ้าพระองค์ทรงมอบคนอัมโมนไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว ^{๓๑} ผู้ใด ที่ ออก มา จากประตู เรือน ของ ข้า พระองค์ เพื่อ ต้อนรับ ข้า พระองค์เมื่อข้าพระองค์กลับมาจากคนอัมโมนด้วยความสงบแล้ว ผู้นั้นจะต้องเป็นของพระเยโฮวาห์ และข้าพระองค์จะถวายผู้นั้นเป็นเครื่องเผาบูชา” ^{๓๒} แล้วเยฟธาห์จึงยกข้ามไปสู้รบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของท่าน ^{๓๓} และท่านได้ประหารเขาจากอาโรเออร์จนถึงที่ใกล้ๆ เมืองมินนิทรวมยีสืบหัวเมือง และไกลไปจนถึงที่ราบแห่งสวนองุ่น ผู้คนล้มตายมาก คนอัมโมนจึงพ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล ^{๓๔} แล้วเยฟธาห์ก็กลับมาบ้านที่มิสปาห์ ดูเถิดบุตรสาวของท่านถือรามมะนาเต็นโลดออกมาต้อนรับท่าน เธอเป็นบุตรคนเดียว นอกจากบุตรสาวคนนี้ท่านไม่มีบุตรชายและบุตรสาวเลย ^{๓๕} และต่อมาเมื่อท่านเห็นเธอแล้ว ท่านก็ฉีกเสื้อผ้าของท่าน กล่าวว่า “อนิจจา ลูกสาวเอ๋ย เจ้าให้พ่อแ่แล้ว เพราะเจ้าเป็นเหตุให้พ่อเดือดร้อนมากถึง เพราะพ่อได้อำปอกปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ไว้ จะคืนคำก็ไม่ได้” ^{๓๖} เธอจึงพูดกับพ่อว่า “คุณพ่อขา เมื่อคุณพ่อ ออกปาก สัญญา กับ พระ เยโฮวาห์ไว้

อย่างไร ขอคุณพ่อ กระทำ กับ ลูก ตาม คำ ที่ ออกจากปาก ของ คุณพ่อเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงแก้แค้นคนอัมโมนศัตรูของคุณพ่อแล้ว” ^{๓๗} และเธอพูดกับบิดาของเธอว่า “ขอให้ลูกอย่างนี้เถิด ขอปล่อยลูกไว้สักสองเดือน ลูกจะได้จากบ้านและลง ไปบนภูเขา ร้องให้คร่ำครวญถึงความ เป็นพรหมจารี ของ ลูก ลูกกับเพื่อนของลูก” ^{๓๘} ท่านจึงตอบว่า “ไปเถิด” และท่านก็ปล่อยเธอไปสองเดือน เธอก็ออกไป เธอ และ พวก เพื่อน ของ เธอ แล้วร้องให้คร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารี ของเธอบนภูเขา ^{๓๙} อยู่มาเมื่อครบสองเดือนแล้ว เธอก็กลับมาหาบิดาของเธอ และท่านก็กระทำกับเธอตามคำปฏิญาณที่ได้ปฏิญาณไว้ เธอยังไม่เคยสมรสกับชายใดเลย และก็เป็นธรรมเนียมในอิสราเอล ^{๔๐} คือที่บุตรสาวชาวอิสราเอล ไป ร้องให้ไว้ ทุกข์ ให้ บุตรสาว ของ เยฟธาห์คนกิเลอาดปีละสี่วัน

เยฟธาห์ชนะคนเอฟราอิม

๑๒

^๑ ฝ่ายคนเอฟราอิมมาพร้อมกันข้ามไปทางเหนือ พุดกับเยฟธาห์ว่า “เหตุใดท่านยกข้ามไปรบคนอัมโมน แต่ไม่เรียกเราไปด้วย เราจะจุดไฟเผาเรือนทับท่านเสีย” ^๒ เยฟธาห์จึงตอบเขาว่า “ข้าพเจ้ากับประชาชนติดการศึกษาใหญ่กับคนอัมโมนเมื่อข้าพเจ้าเรียกท่านให้ช่วย ท่านไม่ได้ช่วยเราให้พ้นมือเขา ^๓ เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าท่านไม่ช่วยข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็เสียชีวิตของข้าพเจ้าข้ามไปรบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพเจ้า วันนี้นั้นท่านจะขึ้นมาทำศึกกับข้าพเจ้าด้วยเหตุอันใด” ^๔ เยฟธาห์จึงรวบรวมบรรดาชาวกิเลอาดสู้รบกับคนเอฟราอิม คนกิเลอาดก็ประหารคนเอฟราอิม เพราะเขากล่าวว่า “เจ้าชาวกิเลอาด เจ้าเป็นคนหลบหนีของชาวเอฟราอิมท่ามกลางคนเอฟราอิมและมนัสเสห์” ^๕ ชาวกิเลอาดก็เขี้ยัดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนไว้ไม่ให้คนเอฟราอิมข้าม เมื่อคนเอฟราอิมที่หลบหนีคนใดมาบอก ว่า “ขอให้ข้ามไปที่เถิด” คนกิเลอาดจะถามเขาว่า “เจ้าเป็นคนเอฟราอิมหรือ” เมื่อเขาตอบว่า “เปล่า” ^๖ เขาจะบอก ว่า “จงว่าคำว่าชิบโบเลท” คนนั้นจะว่า “สิบบิโลเลท” เพราะคนเอฟราอิมออกเสียงคำนี้ไม่ชัด เขาจึงจับคนนั้นและฆ่าเสียที่ท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดน คราวนั้นมีคนเอฟราอิมตาย

สี่หมื่นสองพันคน^๗ เยเฟธาห์วินิจฉัยอิสราเอล อยู่หกปี แล้วเยเฟธาห์ชาวกิเลอาดก็สิ้นชีวิต และถูกฝังไว้ในหัวเมืองหนึ่งในกิเลอาด

ผู้วินิจฉัยอับชาน เอลอนและอับโดน

^๘ ถัดเยเฟธาห์มาคืออับชานแห่งเบธเลเฮม ได้วินิจฉัยอิสราเอล^๙ ท่านมีบุตรชายสามสิบคน และบุตรสาวสามสิบคน ท่านให้แต่งงานกับคนนอกตระกูลของท่าน และท่านนำบุตรสามสิบคนของคนนอกตระกูลมาให้แก่บุตรชายของท่าน ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่เจ็ดปี^{๑๐} แล้วอับชานก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่เบธเลเฮม^{๑๑} ถัดท่านมา เอลอนคนเศบูลุนวินิจฉัยอิสราเอล และท่านวินิจฉัยอิสราเอลสิบปี^{๑๒} แล้วเอลอนคนเศบูลุนก็สิ้นชีวิต และถูกฝังไว้ที่อัยยาโลนในเขตแดนของคนเศบูลุน^{๑๓} ถัดท่านมา อับโดนบุตรชายฮิลเลลชาวปิราโชนวินิจฉัยอิสราเอล^{๑๔} ท่านมีบุตรชายสี่สิบคน และหลานชายสามสิบคน ซิลาเจ็ดสิบตัว ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่แปดปี^{๑๕} แล้วอับโดนบุตรชายฮิลเลลชาวปิราโชนก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่ปิราโชนในเขตแดนของเอฟราอิมในแดนเทือกเขาของคนอามาเลซ

ความบาปของคนอิสราเอล บิดามารดาของแซมสัน

^{๑๓} คนอิสราเอล ก็ กระทำ ชั่ว ใน สายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของคนฟีลิสเตียสี่สิบปี^๑ มีชายคนหนึ่งเป็นชาวโคราห์คนครอบครัวดาน ชื่อมาโนอาห์ ภรรยาของท่านเป็นหมัน ไม่มีบุตรเลย^๒ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มาปรากฏแก่นางนั้น กล่าวแก่นางว่า “ดูเถิด บัดนี้เจ้าเป็นหมันไม่มีบุตร แต่เจ้าจะตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย^๓ ฉะนั้นบัดนี้จงระวัง อย่าดื่มเหล้าองุ่น หรือเมรัย และอย่ารับประทานของมลทิน^๔ เพราะดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชาย อย่าให้มีใดโดนถูกศีระชะของเขา เพราะเด็กคนนี้จะ เป็นพวกนาซีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ เขาจะเป็นคนเริ่มช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟีลิสเตีย”^๕ ฝ่ายหญิงนั้นจึงไปบอกสามีว่า “มีบุรุษผู้หนึ่งของพระเจ้า มาหาดิฉัน ใบหน้าของท่านเหมือนใบหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า น่ากลัวนัก ดิฉันไม่ได้ถามท่านว่าท่านมาจากไหน และท่านก็

ไม่บอกชื่อของท่านแก่ดิฉัน^๖ แต่ท่านบอกดิฉันว่า ‘ดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย ฉะนั้นอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน เพราะเด็กคนนั้นจะเป็นพวกนาซีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์จนวันตาย’”^๗ แล้วมาโนอาห์ก็วิ่งมาพบพระเยโฮวาห์ ทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอบุรุษของพระเจ้าผู้ซึ่งพระองค์ทรงใช้มานั้นปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง สั่งสอนข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ควรกระทำอย่างไรแก่เด็กที่จะเกิดมานั้น”^๘ และพระเจ้าทรงฟังเสียงของมาโนอาห์ และทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหาหญิงนั้นอีกเมื่อนางนั่งอยู่ในทุ่งนา แต่มาโนอาห์สามีของนางไม่ได้อยู่ด้วย^๙ นางก็รีบวิ่งไปบอกสามีว่า “ดูเถิด บุรุษผู้ที่ปรากฏแก่ดิฉันวันนั้นได้มาปรากฏแก่ดิฉันอีก”^{๑๐} มาโนอาห์ก็ลุกขึ้นตามภรรยาไป เมื่อมาถึงบุรุษผู้นั้นหญิงจึงว่า “ท่านเป็นบุรุษผู้ที่พูดกับหญิงคนนี้หรือ” ผู้นั้นตอบว่า “เราเป็นผู้นั้นแหละ”^{๑๑} มาโนอาห์จึงกล่าวว่า “บัดนี้ขอให้ถ้อยคำของท่านเป็นความจริง ข้าพเจ้าทั้งสองควรส่งสอนเด็กคนนั้นอย่างไร และข้าพเจ้าทั้งสองควรกระทำต่อเขาอย่างไร”^{๑๒} และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกแก่มาโนอาห์ว่า “บรรดาสิ่งที่เราได้บอกแก่หญิงแล้วนั้นให้นางระวังให้ดี^{๑๓} อย่าให้รับประทานสิ่งใดที่ได้มาจากเถาองุ่น อย่าให้นางดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน สิ่งใดที่เราบัญญัตินางไว้ให้นางปฏิบัติตามทุกประการ”^{๑๔} มาโนอาห์ก็กล่าวแก่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า “ขอท่าน รอ อยู่ก่อน ข้าพเจ้าทั้งสองจะไปเตรียมลูกแพะตัวหนึ่งให้ท่าน”^{๑๕} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกมาโนอาห์ว่า “ถึงเจ้าจะให้เรารอ เราจะไม่รับประทานอาหารของเจ้า แต่ถ้าเจ้าจะจัดเครื่องเผาบูชา เจ้าจงถวายแด่พระเยโฮวาห์” เพราะว่ามีมาโนอาห์ไม่ทราบที่ท่านผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์^{๑๖} มาโนอาห์ถามทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า “ท่านชื่ออะไร เพื่อเมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของท่าน เราจะได้ให้เกียรติแก่ท่าน”^{๑๗} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกมาโนอาห์ว่า “ถามชื่อเราทำไม ชื่อของเราเป็นที่ซ่อนเร้นอยู่”^{๑๘} มาโนอาห์ก็เอาลูกแพะกับธัญญาบูชาถวายบูชาบนศิลาแด่พระเยโฮวาห์ และทูตสวรรค์นั้นกระทำ

การมหัศจรรย์ มาโนอาห์และภรรยาที่มองดู^{๒๐} และอยู่มาเมื่อเปลวไฟจากแท่นบูชาพุ่งขึ้นไปสวรรค์ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้นไปตามเปลวไฟแห่งแท่นบูชา ขณะเมื่อมาโนอาห์และภรรยาคอยดูอยู่ และเขาทั้งสองก็ซบหน้าลงถึงดิน^{๒๑} ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ไม่ปรากฏแก่มาโนอาห์หรือแก่ภรรยาของเขาอีกเลย แล้วมาโนอาห์จึงทราบบว่าผู้^{๒๒} นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์^{๒๓} และมาโนอาห์พบกับภรรยาของตนว่า “เราจะตายเป็นแน่ เพราะเราได้เห็นพระเจ้า”^{๒๔} แต่ภรรยาบอกเขาว่า “ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงหมายจะฆ่าเราเสีย พระองค์คงจะไม่รับเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาจากมือของเรา หรือทรงสำแดงสิ่งทงปวงเหล่านี้แก่เรา หรือประกาศเรื่องเช่นนี้แก่เรา”^{๒๕} ผู้หญิงนั้นก็คลอดบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าแซมสัน เด็กนั้นก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงอำนาจพระพรแก่เขา^{๒๖} และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงเริ่มสำแดงเขาที่ค่ายดานระหว่างเศราห์กับเอชทาโอล

แซมสันหลงรักหญิงสาวคนฟีลิสเตีย

๑๔^๑ แซมสันได้ลงไปยังเมืองทิมนาร์ และได้เห็นผู้หญิงคนฟีลิสเตียคนหนึ่ง ที่เมืองทิมนาร์^๒ แล้วท่านจึงขึ้นมาบอกบิดามารดาของตนว่า “ฉันเห็นผู้หญิงคนฟีลิสเตียคนหนึ่ง ที่เมืองทิมนาร์ ฉะนั้นไปขอเขาให้เป็นภรรยาฉัน”^๓ แต่บิดาและมารดาของท่านกล่าวแก่ท่านว่า “ไม่มีผู้หญิงสักคนหนึ่งในท่ามกลางบุตรสาวแห่งญาติพี่น้องของเจ้า หรือในท่ามกลางชนชาติของเรา หรือ เจ้าจึงไปรับภรรยาจากคนฟีลิสเตียที่ไม่เข้าสุหนัด” แต่แซมสันกล่าวแก่บิดาว่า “ไปขอหญิงนั้นให้ฉันที เพราะเธอเป็นที่พอใจฉันมาก” “บิดามารดาของท่านไม่ทราบว่าเป็นมาจากระยะไกลหรือ เพราะพระองค์ทรงหาช่องโอกาสที่จะต่อสู้อันฟีลิสเตีย คราวนั้นคนฟีลิสเตียมีอำนาจเหนืออิสราเอล

แซมสันฆ่าสิงโตด้วยมือเปล่า

^๔ ฝ่ายแซมสันก็ลงไป ที่เมืองทิมนาร์กับบิดามารดาของตน แซมสันมาถึงสวนองุ่นของทิมนาร์ ดูเถิด มีสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งคำรามเข้าใส่ท่าน^๕ พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่าน

จึงฉีกสิงโตออกอย่างคนฉีกลูกแพะ ทั้งที่ไม่มีอะไรในมือ แต่ท่านมิได้บอกให้บิดาหรือมารดาของท่านทราบ ว่าท่านได้ทำอะไรไป^๖ แซมสันก็ลงไป พุดจากกับหญิงคนนั้น เธอเป็นที่พอใจแก่แซมสันมาก

แซมสันตายปริศนาคนฟีลิสเตีย

^๗ ต่อมาภายหลังแซมสันก็กลับไปเพื่อรับเธอมา ท่านก็แหว่ไปดูซากสิงโต และดูเถิด มีฝิ่งฝุงหนึ่งทำรังอยู่ในซากสิงโตนั้น มีน้ำฝิ่งด้วย^๘ แซมสันก็ยื่นมือกวาดเอารวงฝิ่งมาเดินรับประทานไปพลาง จนมาถึงบิดามารดา ท่านจึงแบ่งให้บิดามารดาได้รับประทานด้วย แต่ท่านมิได้บอก ว่าน้ำฝิ่งนั้นมาจากซากสิงโต^๙ ฝ่ายบิดาของท่านก็ลงไปหาหญิงคนนั้น และแซมสันจัดการเลี้ยงที่นั่น ดังที่คนหนุ่มๆ เขากระทำกัน^{๑๐} และต่อมาเมื่อประชาชนเห็นท่านแล้ว จึงนำเพื่อนสามสิบคนให้มาอยู่ด้วย^{๑๑} แซมสันกล่าวแก่เขาว่า “ให้ข้าพเจ้าตายปริศนาท่านสักข้อหนึ่งเถิด ถ้าตายได้ก่อนจบการเลี้ยงเจ็ดวันนี้ เราจะให้เสียปานสามสิบลูก และเสียสามสิบลูกด้วย^{๑๒} แต่ถ้าท่านทั้งหลายตายไม่ได้ ท่านต้องให้เสียปานสามสิบลูกกับเสียสามสิบลูกแก่ข้าพเจ้า” เขาก็ตอบท่านว่า “ตายมาเถิดเราจะฟัง”^{๑๓} ฝ่ายแซมสันจึงกล่าวแก่เขาว่า “มีของกินได้ออกมาจากตัวผู้กินเขา มีของหวานออกมาจากตัวที่แข็งแรง” ในสามวันเขาก็ยังแก้ปริศนานี้ไม่ได้^{๑๔} ต่อมาพอถึงวันที่เจ็ดเขาจึงไปอ้อนวอนภรรยาของแซมสันว่า “จงลวงสามีของเจ้าให้แก้ปริศนานี้ให้เราฟัง มิฉะนั้นเราจะเอาไฟเผาเจ้ากับบ้านครอบครัวบิดาของเจ้าเสีย เจ้าเชษฐาเราหวังจะทำให้เราจากนหรือ”^{๑๕} ภรรยาของแซมสันไปร้องให้กับแซมสันว่า “เธอเกลียดฉัน เธอไม่รักฉัน เธอตายปริศนาแก่ชาวเมืองของฉัน และเธอก็ไม่แก้ปริศนาให้ฉันฟัง” แซมสันจึงบอกว่า “ดูเถิด พ่อแม่ของฉัน ฉันยังไม่บอกเลย จะบอกเธออย่างไรได้”^{๑๖} เธอร้องให้กับแซมสันตลอดเจ็ดวันซึ่งเป็นวันเลี้ยงกันนั้น และต่อมาในวันที่เจ็ดแซมสันก็ต้องแก้ปริศนาให้เธอฟัง เพราะเธอทวนทวนถามมากนัก และนางก็บอกแก้ปริศนาให้ชาวบ้านของนาง^{๑๗} พอวันที่เจ็ดก่อนดวงอาทิตย์ตกชาวเมืองจึงบอกแซมสันว่า “มีอะไรหวานกว่าน้ำฝิ่ง มีอะไรแข็งแรงกว่าสิงโต” แซมสันจึงบอกเขาว่า

“ถ้าเจ้าไม่เอาแม่วัวของเราช่วยไถ เจ้าคงจะแก้ปริศนาของเราไม่ได้”

แซมสันแก้แค้นให้คนฟิลิสเตีย

๑๙ และพระวิญญูณ ของ พระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงลงไป อีซเคโลนฆ่าชาวเมืองนั้นเสียสามสิบคน รับประทานของและมอบเลือดให้ผู้ที่แก้ปริศนาแล้วให้กลับไปบ้านของบิดาด้วยความโกรธอย่างมาก ๒๐ ส่วนภรรยาของแซมสันนั้นก็ยกให้แก่เพื่อนซึ่งเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวนั้นเสีย

๑๕ ครั้นล่วงมาหลายวันถึงฤดูเกี่ยวข้าวสาลี แซมสันก็เอาลูกแพะตัวหนึ่งไปเยี่ยมภรรยาพูดว่า “ฉันจะเข้าไปหาภรรยาของฉันที่ในห้อง” แต่พ่อตาไม่ยอมให้ท่านเข้าไป ๒ พ่อตาจึงว่า “ข้าเข้าใจจริงๆว่าเจ้าเกลียดชังนางเหลือเกิน ข้าจึงยกนางให้แก่เพื่อนของเจ้าไป น้องสาวของนางก็สวยกว่านางมิใช่หรือ ของจรับน้องแทนพี่เถิด”

แซมสันเผาฟ่อนข้าวของคนฟิลิสเตีย

๓ แซมสันจึงพูดเรื่องพวกเขาว่า “คราวนี้เราจะมีโทษน้อยกว่าคนฟิลิสเตีย ถึงแม้ว่าเราจะทำร้ายพวกเขาเสีย” ๔ แซมสันจึงออกไปจับสุนัขจิ้งจอกสามร้อยตัว ผูกหางติดกันเป็นคู่ๆ แล้วเอาคบเพลิงผูกติดไว้ระหว่างหางทุกคู่ๆ ๕ พอจุดคบเพลิงแล้วก็ปล่อยเข้าไปในนาของคนฟิลิสเตียที่ข้าวยังตั้งรวงอยู่ ไฟก็ไหม้ฟ่อนข้าว และข้าวที่ยังตั้งรวงอยู่นั้น ทั้งสวนองุ่นและต้นมะกอกเทศด้วย ๖ คนฟิลิสเตียจึงถามว่า “ใครทำอย่างนี้” เขาตอบว่า “แซมสันบุตรเขยชาวทิมนาห์ เพราะว่าพ่อตาเอาภรรยาของแซมสันยกให้เพื่อนเสีย” ชาวฟิลิสเตียก็ขึ้นมาเผาฟ่อนกับบิดาของนางเสียด้วยไฟ ๗ แซมสันจึงบอกพวกเขาเหล่านั้นว่า “เมื่อเจ้าทั้งหลายทำอย่างนี้ เราจะต้องแก้แค้นเจ้าก่อน แล้วเราจึงจะเลิก” ๘ แล้วแซมสันก็ฟันคนเหล่านั้นเสีย แหกทีเดียวจนเขาตายเสียเป็นอันมาก แล้วแซมสันก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่ช่องศิลาเอตอม ๙ ฝ่ายคนฟิลิสเตียก็ขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ในเขตยูดาห์ และกระจายกันเข้าโจมตีเมืองเลธี ๑๐ พวกเขาคนยูดาห์จึงถามว่า “ท่านทั้งหลายขึ้นมารบกับเราทำไม” พวกเขาเหล่านั้นตอบว่า “เราขึ้นมามัดแซมสัน เพื่อจะได้กระทำแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำแก่เรา” ๑๑ คนยูดาห์สามพันคน

ลงไปช่องศิลาเอตอม และกล่าวแก่แซมสันว่า “ท่านไม่ทราบหรือว่าคนฟิลิสเตียเป็นผู้ครอบครองเรา ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเช่นนี้” แซมสันจึงตอบเขาว่า “เขาได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าก็ต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้น” ๑๒ คนเหล่านั้นจึงพูดกับแซมสันว่า “เราจะลงมามัดท่านเพื่อมอบท่านไว้ในมือของคนฟิลิสเตีย” แซมสันจึงบอกเขาว่า “ขอปฏิญาณให้ซีว่าพวกท่านเองจะไม่ทำร้ายข้าพเจ้า” ๑๓ เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า “เราจะไม่ทำร้ายท่าน เราจะมัดท่านมอบไว้ในมือของเขาเท่านั้น เราจะไม่ฆ่าท่านเสีย” เขาจึงเอาเชือกพวงใหม่สองเส้นมัดแซมสันไว้ และพาขึ้นมาจากศิลานั้น

แซมสันฆ่าคนฟิลิสเตียหนึ่งพันคน

๑๔ เมื่อท่านมาถึงเลธีแล้วคนฟิลิสเตียก็ร้องอีกทีมาพบท่าน และพระวิญญูณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก เชือกพวงที่ผูกแขนของท่านก็เป็นประจวบปานที่ไหม้ไฟ เครื่องจองจำนั้นก็หลุดออกจากมือ ๑๕ ท่านมาพบกระดูกขากรรไกรลาสดๆ อันหนึ่ง จึงยื่นมือหยิบมา และฆ่าคนเหล่านั้นเสียหนึ่งพันคน ๑๖ แซมสันกล่าวว่า “ด้วยขากรรไกรลา เป็นกองซ้อนกองด้วยขากรรไกรลา เราได้ฆ่าคนหนึ่งพันเสีย” ๑๗ อยู่มาเมื่อท่านกล่าวเช่นนั้นแล้วก็โยนกระดูกขากรรไกรลาทิ้งไป ท่านจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า รามาเทเลธี ๑๘ แซมสันกระหายน้ำมาก จึงร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ว่า “การช่วยให้พ้น อันยิ่งใหญ่ พระองค์ประทานให้สำเร็จด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์ บัดนี้ข้าพระองค์จะตายเพราะอดน้ำอยู่แล้ว และตกอยู่ในมือของผู้ไม่เข้าสู่หนัดมิใช่หรือพระเจ้าข้า” ๑๙ พระเจ้าจึงทรงเปิดช่องที่กระดูกขากรรไกรลาให้น้ำไหลออกมาจากที่นั้น ท่านก็ได้ดื่ม และจิตวิญญูณก็สดชื่นฟื้นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นที่แห่งนั้นท่านจึงเรียกชื่อว่า เอนหักโคร์ อยู่ที่เลธีจนถึงทุกวันนี้ ๒๐ และท่านวินิจฉัยอิสราเอลในสมัยของคนฟิลิสเตียยี่สิบปี

๑๖ แซมสันไปที่เมืองกาซาพบหญิงแพศยาคนหนึ่ง ก็เข้าไปนอนด้วย ๒ มีคนไปบอกชาวกาซาว่า “แซมสันมาที่นี่แล้ว” เขาก็ล้อมที่นั้นไว้และคอยข่มขู่ที่ประตูเมืองตลอดคืน เขาข่มขู่ข่มขู่กันย่งรุ่งกล่าว

ว่า “ให้เรารออยู่จนรุ่งเช้าแล้วเราจะฆ่าเขาเสีย”^๓ แต่แซมสันนอนอยู่จนถึงเที่ยงคืน พอถึงเที่ยงคืนท่านก็ลุกขึ้น ยกประตูเมืองรวมทั้งเสาสองต้น พร้อมกับดาลประตูใส่ป่าแบกไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าเมืองเฮโบรน

เดลีลาห์ล่อลวงและจับแซมสัน

“อยู่มาภายหลัง แซมสันไปรักผู้หญิงคนหนึ่ง ที่หุบเขาเมืองโสเรก ชื่อเดลีลาห์^๔ เจ้าชายฟิลิสเตียก็ขึ้นไปหานางพูดกับนางว่า “จงลวงเขาเพื่อดูว่ากำลังมหาศาลของเขายู่ที่ไหน ทำอย่างไรเราจึงจะมีกำลังเหนือเขา เพื่อเราจะได้มัดเขาให้หมดฤทธิ์ เราทุกคนจะให้เงินเจ้าคนละพันหนึ่งร้อยแผ่น”^๕ เดลีลาห์จึงพูดกับแซมสันว่า “ขอบอกดิฉันหน่อยเถอะว่า กำลังมหาศาลของเธออยู่ที่ไหน จะมัดเธอไว้อย่างไรเธอจึงจะหมดฤทธิ์”^๖ แซมสันจึงบอกนางว่า “ถ้าเขามัดฉันด้วยสายธนูที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้น ฉันจะอ่อนเปลี้ยเหมือนกับชายอื่น”^๗ แล้วเจ้าชายฟิลิสเตียก็เอาสายธนูที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้นมาให้ นางก็เอามัดท่านไว้ “นางจัดคนให้ช่มอยู่ที่ห้องชั้นในกับนาง นางก็บอกท่านว่า “แซมสันจ๋า คนฟิลิสเตียมาจับเธอแล้ว” แซมสันก็ดึงสายธนูที่มีดุนขนาดเหมือนเชือกป่านขาดเมื่อได้กลิ่นไฟ เรื่องกำลังของท่านจึงยังไม่แจ้ง^๘ เดลีลาห์ก็พูดกับแซมสันว่า “ดูเถิด เธอหลอกฉัน และเธอมุสาต่อฉัน บัดนี้ขอบอกดิฉันหน่อยเถอะว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่”^๙ ท่านก็ตอบนางว่า “ถ้าเอาเชือกใหม่ที่ยังไม่เคยใช้มามัดฉัน ฉันก็จะอ่อนกำลังเหมือนชายอื่น”^{๑๐} เดลีลาห์จึงเอาเชือกใหม่มัดท่านไว้แล้วบอกท่านว่า “แซมสันจ๋า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว” และคนช่มคอยอยู่ในห้องชั้นใน แต่ท่านก็ดึงเชือกออกจากแขนเหมือนดึงเส้นด้าย^{๑๑} เดลีลาห์พูดกับแซมสันว่า “เธอหลอกฉันเรื่อยมาจนถึงเดี๋ยวนี้ เธอมุสาต่อฉัน บอกดิฉันเถอะว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่” ท่านจึงบอกนางว่า “ถ้าเธอเอาผมทั้งเจ็ด แหยม ของฉัน ทอ เข้ากับด้ายเส้นยืน กระทกด้วยฟืมให้แน่น”^{๑๒} เดลีลาห์จึงเอาผมทั้งเจ็ด แหยม ทอ เข้ากับด้ายเส้นยืนกระทกด้วยฟืมให้แน่น แล้วนางบอกท่านว่า “แซมสันจ๋า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว” ท่านก็ตื่นขึ้นดึงฟืม หูกและด้ายเส้นยืนไปหมด^{๑๓} นางจึงพูดกับแซมสันว่า “เธอ

พูดได้อย่างไรว่า ‘ฉันรักเธอ’ เมื่อจิตใจของเธอไม่ได้อยู่กับฉันเลย เธอหลอกฉันสามครั้งแล้ว และเธอมีได้บอกฉันจริงๆ ว่ากำลังมหาศาลของเธออยู่ที่ไหน”^{๑๔} อยู่มาเมื่อนางพูดคำคนท่านวันแล้ว วันเล่า และชกชวานท่านอยู่ทุกวัน จิตใจของแซมสันก็เบื่อแทบจะตาย^{๑๕} จึงบอกความจริงในใจของท่านแก่นางจนสิ้นว่า “มีดโกนยังไม่เคยถูกศีรษะของฉัน เพราะฉันเป็นพวกนาศีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ของมารดา ถ้าโกนผม ฉันเสียกำลังก็จะหมดไปจากฉัน ฉันก็จะอ่อนเปลี้ยเหมือนชายอื่น”^{๑๖} เมื่อเดลีลาห์เห็นว่าท่านบอกความจริงในใจแก่นางจนสิ้นแล้ว นางจึงใช้คนไปเรียกเจ้าชายฟิลิสเตียว่า “ขอจงขึ้นมาอีกครั้งเดียว เพราะเขาบอกความจริงในใจแก่ฉันจนสิ้นแล้ว” แล้วเจ้าชายฟิลิสเตียก็ขึ้นมาหานางถือเงินมาด้วย^{๑๗} นางก็ให้แซมสันนอนอยู่บนตักของนาง แล้วนางก็เรียกชายคนหนึ่งให้มาโกนผมเจ็ดแหยมออกจากศีรษะของท่าน นางก็ตั้งต้นรบกวนแซมสันกำลังของแซมสันก็หมดไป^{๑๘} นางจึงบอกว่า “แซมสันจ๋า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว” ท่านก็ตื่นขึ้นจากหลับบอกว่า “ฉันจะออกไปอย่างครึ่งก่อนๆ และสลัดตัวให้หลุดไป” ท่านหาทราบไม่ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงละท่านไปเสียแล้ว^{๑๙} คนฟิลิสเตียก็มาจับท่านทะเลงดาของท่านเสีย นำท่านลงมาที่กาซา เอาตรวนทองสัมฤทธิ์ล่ามไว้ และให้ท่านไม่แปงอยู่ที่ในเรือนจำ^{๒๐} ตั้งแต่โกนผมแล้ว ผมที่ศีรษะของท่านก็ค่อยๆ ออกขึ้นมา

แซมสันมีการช้ยชนะตอนสิ้นชีวิต

^{๒๑} ฝ่ายเจ้าชายฟิลิสเตียประชุมกันเพื่อถวายเป็นเครื่องสัตวบูชายิ่งใหญ่แก่พระดาโกนพระของเขาทั้งหลายและขึ้นชมยินดี เพราะเขา กล่าว ว่า “พระ ของ เรา ได้ มอบ แซมสัน ศัตรู ของ เรา ไว้ ใน มือ เรา แล้ว”^{๒๒} เมื่อประชาชนเห็น แซมสัน ก็สรรเสริญ พระ ของ ตนว่า “พระของเราได้มอบศัตรูผู้ทำลายแผ่นดินของเราไว้ในมือของเรา และเขาฆ่าพวกเราเสียเป็นอันมาก”^{๒๓} ต่อมาเมื่อจิตใจของเขาร่าเร็งเต็มที่แล้ว เขาจึงพูดว่า “จงเรียกแซมสันมาเล่นตลกให้เราดู” เขาจึงไปเรียกแซมสันออกมาจากเรือนจำ แซมสันก็มาเล่นตลกต่อหน้าเขา เขาพาท่านมายืนอยู่ระหว่างเสา^{๒๔} แซมสันจึงบอกเด็กที่จูงมือตนมาว่า

“ขอพาฉันให้ไปคลำเสาที่รองรับ ตึก นี้ อยู่ ฉันจะได้ฟังเสานั้น” ^{๒๗} มีผู้ขาย และ ผู้หญิง อยู่เต็ม ตึก นั้น เจ้าชายฟิลิสเตียก็อยู่ที่นั่นทั้งหมด นอกจากนี้ยังมีชายหญิงประมาณสามพันคนบนหลังคาตึก ดูแซมสันเล่นตลก ^{๒๘} ฝ่ายแซมสันก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ ผู้ขอประทานกำลังแก่ข้าพระองค์ครั้งนี้อีกครั้งเดียว โอ ข้าแต่พระเจ้า เพื่อในเวลานี้ ข้าพระองค์จะได้แก้แค้นคนฟิลิสเตียเพื่อตาทั้งสองข้างของข้าพระองค์” ^{๒๙} แซมสันก็ถอดเสากลางสองต้นที่รองรับตึกนั้นไว้และปักฟิงที่เสานั้น มือขวายันเสาต้นหนึ่ง มือซ้ายยันเสาอีกต้นหนึ่ง ^{๓๐} แซมสันกล่าวว่า “ขอให้ข้าตายกับคนฟิลิสเตียเถิด” แล้วก็นำมือขวาลงด้วยกำลังทั้งสิบของตน ตึกนั้นก็พังทับเจ้าชายและประชาชนทุกคนที่อยู่ในนั้น ดังนั้นคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านตายนั้นก็มากกว่าคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ ^{๓๑} แล้วพี่น้องและบรรดาครอบครัวบิดาของท่านก็ลงมารับศพของท่านและขึ้นไปฝังไว้ระหว่างโครัทกับเอซทาโอล ในที่ฝังศพของมาโนอาห์บิดาของท่าน ท่านได้วินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบปี

รูปเคารพในเรือนของมีคาห์

๑๗ ^๑ มีชายคนหนึ่ง เป็นชาวแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อมีคาห์ ^๒ เขาพูดกับมารดาของเขาว่า “เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่น ซึ่งมีคนลักไปจากแม่และแม่ก็ได้สาปแช่ง และพูดเข้าหูฉันนั้น ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ฉัน ฉันเอาไปเอง” มารดาของเขาจึงพูดว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการให้ลูกของแม่เถิด” ^๓ เขาจึงนำเงินพันหนึ่งร้อยแผ่นนั้นมาคืนให้แก่มารดา และมารดาของเขาพูดว่า “เงินรายนี้แม่ได้ถวายแล้วแต่พระเยโฮวาห์จากมือแม่เพื่อลูกให้ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ บัดนี้แม่จึงคืนให้แก่เจ้า” ^๔ เมื่อมีคาห์คืนเงินให้แก่มารดาแล้ว มารดาก็นำเงินสองร้อยแผ่นมอบให้กับช่างเงิน ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ รูปนั้นอยู่ในบ้านของมีคาห์ ^๕ มีคาห์คนนี้มีเรือนพระหลังหนึ่ง เขาทำรูปเอโฟด และรูปพระ และแต่งตั้งให้บุตรชายคนหนึ่งของเขาเป็นปุโรหิต ^๖ ในสมัยนั้นยังไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง ^๗ มี

ชายหนุ่มคนหนึ่งชาวบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ ครอบครัวยูดาห์ เป็นพวกเลวี อาศัยอยู่ที่นั่น ^๘ ชายนั้นเดินออกจากบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ เทียวหาที่เพื่อพักอาศัย เมื่อเขาเดินทางไปในนั้นก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิมถึงบ้านของมีคาห์ ^๙ มีคาห์จึงพูดกับเขาว่า “ท่านมาจากไหน” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นพวกเลวีชาวบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ ข้าพเจ้าเดินทางเทียวหาที่เพื่อพักอาศัย” ^{๑๐} มีคาห์จึงกล่าวแก่เขาว่า “จงอยู่กับข้าพเจ้าเถิด เป็นอย่างบิดาและปุโรหิตของข้าพเจ้าก็แล้วกัน ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินให้ปีละสิบเซเชล ให้เครื่องแต่งตัวสำหรับหนึ่ง และอาหารรับประทานด้วย” เลวีคนนั้นจึงเข้าไป ^{๑๑} เลวีคนนั้นก็พอใจที่จะอยู่กับชายคนนั้น และชายหนุ่มคนนั้นก็เป็นที่มือนลูกของเขา ^{๑๒} มีคาห์ก็แต่งตั้งเลวีคนนั้นและชายหนุ่มคนนั้นก็ เป็นปุโรหิตของเขา และอยู่ในบ้านของมีคาห์ ^{๑๓} มีคาห์กล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้ข้าพเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข เพราะว่าข้าพเจ้ามีเลวีคนหนึ่งเป็นปุโรหิต”

คนตระกูลดานเอาปุโรหิตของมีคาห์ไปโดยใช้กำลัง

๑๘ ^๑ ใน สมัย นั้น ไม่มี กษัตริย์ ในอิสราเอล และในสมัยนั้นคนตระกูลดานยังเทียวหาที่ดินอันจะเป็นมรดกของตน เพื่อจะได้ พัก อาศัย เพราะ จน บัดนั้นแล้ว มรดก ใน หมู่ คน ตระกูล อิสราเอล ยัง ไม่ ตกแก่เขา ^๒ ดังนั้นคนดานจึงส่งคนห้าคนจากจำนวนทั้งหมดเป็นชายฉกรรจ์ในครอบครัวของตน มาจากโครัทห์ และจากเอซทาโอล ไปสอดแนม ดูแผ่นดิน และตรวจดูแผ่นดินนั้น และเขาทั้งหลายพูดแก่เขาว่า “จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น” เขาก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิม ยังบ้านของมีคาห์และอาศัยอยู่ที่นั่น ^๓ เมื่อเขาอยู่ใกล้บ้านของมีคาห์ เขาก็จำเสียงเลวีหนุ่มคนนั้นได้ จึงแวะเข้าไปถามว่า “ใครพาท่านมาที่นี่ ท่านทำอะไรในที่นี้ ท่านทำงานอะไรในที่นี้” ^๔ เขาตอบคนเหล่านั้นว่า “มีคาห์ทำแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้ อย่างนี้ เขาจ้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นปุโรหิตของเขา” ^๕ คนเหล่านั้นก็พูดกับเขาว่า “ได้โปรดทูลถามพระเจ้าให้หน่อยเถิด เพื่อเราจะทราบ ว่าทางที่เรารู้จักจะไปนี้ จะสำเร็จหรือไม่” ^๖ ปุโรหิตนั้นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “จงไป

เป็นสุขเถิด หนทางที่ท่านไปจะอยู่ต่อพระ
 พกตร์พระเยโฮวาห์” “ชายทั้งห้าคนก็จากไป
 ถึงเมืองลาอิช เห็นประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้น
 เห็นชาวเมืองอยู่อย่างไรก็กังวลตามลักษณะ
 คนไซดอน อยู่อย่างสงบ ไม่หวาดระแวงอะไร
 และในแผ่นดินนั้นไม่มีผู้พิพากษาที่จะให้เขา
 อับอายในเรื่องใดๆ เขาอยู่ห่างไกลจากคน
 ไซดอน ไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับคนอื่นเลย
 “เมื่อคนทั้งห้ากลับมาถึงญาติพี่น้องที่โค
 ราห์และเอชทาโอล ญาติพี่น้องจึงถามเขา
 ว่า “เจ้าจะว่าอะไร” “เขาตอบว่า “จงลุกขึ้น
 ให้เราไปรบกับเขาเถิด เพราะเราได้เห็น
 แผ่นดินนั้นแล้ว และดูเถิด เป็นแผ่นดินดี
 จริงๆ ท่านทั้งหลายจะไม่ทำอะไรเลยหรือ
 อยู่ซุกซุกที่จะไปกันและเข้ายึดครองแผ่น
 ดินนั้น” ๑๐ เมื่อท่านทั้งหลายไปแล้วจะพบ
 ประชาชนที่ไม่หวาดระแวงอะไร เออ แผ่น
 ดินก็กว้างขวาง พระเจ้าทรงมอบไว้ในมือ
 ของท่านทั้งหลายแล้ว เป็นสถานที่ซึ่งไม่ขาด
 สิ่งใดที่มีในโลก” ๑๑ คนครอบครัวดานห
 ร้อยคนสรรพด้วยเครื่องอาวุธทำสงครามยก
 ท่พออกจากโคราห์และเอชทาโอล ๑๒ เขาทั้ง
 หลายยกขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่ศิรียาทูเออาริมใน
 ยูดาห์ เพราะเหตุนี้เขาจึงเรียกที่นั้นว่า มาหะ
 เนห์ดาน จนถึงทุกวันนี้ ดูเถิด เมืองนี้อยู่ด้าน
 หลังศิรียาทูเออาริม ๑๓ เขาก็ผ่านจากที่นั้น
 ไปยังแดนเทือกเขาเอฟราอิมมาถึงบ้านของ
 มีคาห์ ๑๔ แล้วชายทั้งห้าคนที่ไปสอดแนมดู
 เมืองลาอิชก็บอกแก่พี่น้องของตนว่า “ท่าน
 ทราบไหมว่าในบ้านเหล่านี้มีรูปเอโฟด รูป
 พระ รูปแกะสลัก และรูปหล่อ ฉะนั้นบัดนี้
 ขอใคร่ครวญว่าท่านทั้งหลายจะทำประการ
 ใด” ๑๕ เขาทั้งหลายก็แวะเข้าบ้านของเลวี
 หนุ่มคนนั้น คือที่บ้านของมีคาห์ถามดูทุกข
 สุขของเขา ๑๖ ฝ่ายคนดานทั้งหกร้อยคนถือ
 อาวุธทำสงคราม ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูรั้ว
 ๑๗ ชายทั้งห้าคนที่ออกไปสอดแนมดูบ้าน
 เมืองก็เดินเข้าไปนำเอารูปแกะสลัก รูปเอ
 โฟด รูปพระ และรูปหล่อไป ฝ่ายปุโรหิตก็
 ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูรั้วกับทหารถืออาวุธ
 ทำสงครามหกร้อยคนนั้น ๑๘ เมื่อคนเหล่านี้
 เข้าไปในบ้านของมีคาห์ นำเอารูปแกะสลัก
 รูปเอโฟด รูปพระ และรูปหล่อนั้น ปุโรหิต
 ถามเขาว่า “นั่นท่านทำอะไร” ๑๙ คนเหล่านี
 ้นจึงตอบเขาว่า “เียบๆ ไว้เอามือปิดปาก

เสีย มากับเราเถิด มาเป็นบิดาและปุโรหิต
 ของเรา จะเป็นปุโรหิตในบ้านของชายคน
 เดียวดี หรือว่าจะเป็นปุโรหิตของตระกูลหนึ่ง
 และครอบครัวหนึ่งในอิสราเอลดี” ๒๐ โจของ
 ปุโรหิตก็ยินดี เขาจึงเอารูปเอโฟด รูปพระ
 และรูปแกะสลัก เดินไปในหมู่ประชาชน
 ๒๑ แล้วเขาก็กลับออกเดินไปให้เด็ก ทั้งฝูง
 สัตว์และข้าวของเดินไปข้างหน้า ๒๒ เมื่อไป
 ห่างจากบ้านมีคาห์แล้ว คนที่อยู่ในบ้านใกล้
 เคียงกับบ้านของมีคาห์ก็ร่วมติดตามไปทัน
 คนดานเข้า ๒๓ จึงตะโกนเรียกคนดาน เขาก็
 หันกลับมาพูดกับมีคาห์ว่า “เป็นอะไรเล่า
 เจ้าจึงยกคนมามากมายอย่างนี้” ๒๔ เขาตอบ
 ว่า “ท่านทั้งหลายนำพระของข้าพเจ้าซึ่ง
 ข้าพเจ้าสร้าง ขึ้นและนำปุโรหิตออกมาเสีย
 ข้าพเจ้าจะมีอะไรเหลืออยู่เล่า ท่านทั้งหลาย
 ยังจะมาถามข้าพเจ้าอีกว่า ‘เป็นอะไรเล่า’”
 ๒๕ คนดานจึงตอบเขาว่า “อย่าให้เราได้ยิน
 เสียงของเจ้าเลย เกลือกว่าคนซีโมโหจะ
 เล่นงานเจ้าเข้า เจ้าและครอบครัวของเจ้า
 ก็จะไม่เสียชีวิตเปล่าๆ” ๒๖ ฝ่ายคนดานก็เดิน
 ต่อไป เมื่อมีคาห์เห็นว่าเขาเหล่านั้นมีกำลัง
 มากกว่า จึงหันกลับเดินทางไปยังบ้านของตน
 ๒๗ คนดานนำเอาสิ่งที่มีคาห์สร้างขึ้น และนำ
 ปุโรหิตซึ่งเป็นของเขามาด้วย ก็เดินทางมา
 ถึงลาอิช มาถึงประชาชนที่อยู่อย่างสงบและ
 ไม่หวาดระแวงอะไร จึงประหารคนเหล่านั้น
 ด้วยคมดาบและเอาไฟเผาเมืองเสีย ๒๘ ไม่มี
 ผู้ใดมาช่วยเหลือ เพราะเขาอยู่ไกลจากเมือง
 ไซดอน และไม่ได้ทำการเกี่ยวข้องกับคนอื่น
 อยู่ในหุบเขาซึ่งอยู่ใกล้กับเมือง เบธเรโทบ
 คนเหล่านั้นก็สร้างเมืองขึ้น และอาศัยอยู่ที่
 นั้น ๒๙ เขาตั้งชื่อเมืองนั้นว่าดาน ตามชื่อดาน
 บรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเกิดกับอิสราเอล แต่
 ตอนแรกเมืองนั้นชื่อว่าลาอิช

คนตระกูลดานไหว้รูปเคารพ

๓๐ คนดานก็ตั้งรูปแกะสลักไว้ ส่วนโยนา
 ธานบุตรชายเกอร์โซน บุตรชายของมนัส
 เสห์ ทั้งท่านและบรรดาบุตรชายของเขาก็
 เป็นปุโรหิตให้แก่คนตระกูลดานจนถึงสมัยที่
 แผ่นดินตกไปเป็นเชลย ๓๑ เขาได้ตั้งรูปแกะ
 สลักซึ่งมีคาห์ได้ทำไว้วันขึ้นนันทลอดเวลา
 ที่พระนิเวศของพระเจ้าอยู่ที่ซีโลห์

ภรรยาหายของคนเลวี่คนหนึ่งถูกฆ่า

๑๙ อยู่มาในสมัยนั้น เมื่อไม่มีกษัตริย์ ในอิสราเอล มีคนเลวี่คนหนึ่งอาศัยอยู่ที่แดนเทือกเขาเอฟราอิม แถบที่ไกลออกไป โน้น เขาได้หญิงคนหนึ่ง จาก เบธเลเฮม ในยูดาห์ มาเป็นภรรยา ห้อย ๒ ภรรยา ห้อย นั้นเล่นซู้ซิ่ง ทั้งสามเสียกลับไปอยู่บ้านบิดา ของนางที่เบธเลเฮมในยูดาห์ อยู่ที่นั่นสักสี่ เดือน ๓ สามีนางนั้นก็ลุกขึ้นไปตามนาง เพื่อไปพูดกับนางด้วยจิตเมตตา และจะพานางกลับ เขาพาคนใช้คนหนึ่ง และลาคู่หนึ่งไปด้วย นางพาเขาเข้าไปในบ้านบิดาของนาง เมื่อบิดาของหญิงเห็นเข้าก็มีความยินดีต้อนรับเขา ๔ พ่อตาของเขาคือบิดาของหญิงหญิงหญิงเห็นยวเขา และเขาพักอยู่ด้วยสามวัน เขาก็กินและดื่ม และพักนอนอยู่ที่นั่น ๕ อยู่มาถึงวันที่สี่เขาทั้งหลยก็ตื่นขึ้นแต่เช้ามืด และคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน แต่พ่อของหญิงพูดกับบุตรเขยของเขาว่า “จงรับประทานอาหารอีกสัก หนอยหนึ่ง ให้ชื่นใจ แล้วภายหลังจึงค่อยออกเดิน” ๖ ชายสองคนนั้นก็นั่งลงรับประทานและดื่มด้วยกัน และบิดาของหญิงก็บอกชายนั้นว่า “จงค้างอีกสักคืนเถิด ๗ เมื่อชายคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาก็ชักชวนไว้ จนเขาต้องพักอยู่ที่นั่นอีก ๘ ในวันที่ห้าเขาก็ตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อจะออกเดินทางไป บิดาของหญิงนั้นพูดว่า “ขอให้ชื่นใจเถิด” เขาก็สองก็อยู่จนเวลาบ่ายรับประทานอยู่ด้วยกันอีก ๙ เมื่อชายคนนั้นและภรรยาหายกับคนใช้ลุกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาของเขาคือบิดาของหญิงก็บอกเขาว่า “ดูเถิด นี่ก็บ่ายใกล้ค่ำแล้ว ขอค้างอยู่อีกคืนหนึ่งเถิด ดูเถิด จะสิ้นวันอยู่แล้ว พักนอนที่นี่เถิด เพื่อใจของเจ้าจะเบิกบาน พรุ่งนี้เช้าขอเจ้าตื่นแต่เช้าเพื่อออกเดินทาง เจ้าจะได้ไปบ้าน” ๑๐ แต่ชายคนนั้นไม่ยอมค้างอีกคืนหนึ่ง เขาจึงลุกขึ้นออกเดินทางไป จนถึงตรงข้ามกับเมืองเยบซุส คือเยรูซาเล็ม เขามีลาสองตัวที่มีอาน และภรรยาหายก็ไปด้วย ๑๑ เมื่อเขามาใกล้เมืองเยบซุสก็บ่ายมากแล้ว คนใช้จึงเรียนนายของเขาว่า “มาเถิด ให้เราแวะเข้าไปพักในเมืองของคนเยบซุสเถิด ค้างคืนอยู่ในเมืองนี้แหละ” ๑๒ นายของเขาตอบว่า “เราจะไม่แวะเข้าไปในเมืองของคนต่างด้าว ผู้ที่ไม่ใช่คนอิสราเอล เรา

จะผ่านไป ถึงเมืองกิเบอาห์” ๑๓ เขาจึงบอกคนใช้ว่า “มาเถิด ให้เราเข้าไปใกล้ที่เหล่านี้แห่งหนึ่ง และค้างอยู่ที่กิเบอาห์หรือที่รามาร์” ๑๔ เขาจึงเดินทางผ่านไป เมื่อเขามาใกล้กิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามินดวงอาทิตย์ก็ตกแล้ว ๑๕ เขาจึงแวะเข้าไปจะค้างคืนที่เมืองกิเบอาห์ เขาก็แวะเข้าไปนั่งอยู่ที่ถนนในเมืองนั้น เพราะไม่มีใครเชิญให้เขาเข้าไปค้างในบ้าน ๑๖ ดูเถิด มีชายแก่คนหนึ่งเข้ามาเมื่อเลิกจากงานนาเป็นเวลาเย็นแล้ว เขาเป็นชาวแดนเทือกเขาเอฟราอิมมาอาศัยอยู่ในเมืองกิเบอาห์ แต่ชาวเมืองนั้นเป็นคนเบนยามิน ๑๗ เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นเห็นผู้เดินทางคนนั้นนั่งอยู่ที่ถนนในเมือง ชายแก่คนนั้นก็ถามว่า “ท่านจะไปไหนและมาจากไหน” ๑๘ ชายคนนั้นจึงตอบเขาว่า “เราเดินทางจากเบธเลเฮมในยูดาห์ จะไปที่แดนเทือกเขาเอฟราอิม แถบที่ไกลออกไป โน้นซึ่งข้าพเจ้ามาจากที่นั่น ข้าพเจ้าไปเบธเลเฮมในยูดาห์มา และข้าพเจ้าจะกลับไปพระนิเวศพระเยโฮวาห์ ไม่มีใครเชิญข้าพเจ้าเข้าไปพักในบ้าน ๑๙ ฟางและอาหารที่จะเลี้ยงลา พวกเราก็มียู้อมแล้ว ทั้งอาหารและน้ำองุ่นที่เลี้ยงตนทั้งเลี้ยงหญิงคนนี้ และชายหนุ่มที่อยู่กับพวกผู้รับใช้ของท่านก็มีอยู่แล้ว ไม่ขาดสิ่งใดเลย” ๒๐ ชายแก่คนนั้นจึงพูดว่า “ขอท่านเป็นสุขสบายเถิด ถ้าท่านขาดสิ่งใด ข้าพเจ้าขอเป็นธุระทั้งสิน ขอแต่อยู่นอนที่ถนนนี้เลย” ๒๑ เขาจึงพาชายคนนั้นเข้าไปในบ้าน เอาอาหารให้ลา ต่างก็ล้างเท้าของตน และรับประทานอาหารและดื่ม ๒๒ เมื่อเขากำลังทำให้จิตใจเบิกบาน ดูเถิด ชาวเมืองนั้นที่เป็นคนอันธพาลมาล้อมเรือนไว้ ทูบประตู่ ร้องบอกชายแก่ผู้เป็นเจ้าของบ้านว่า “ส่งชายที่เข้ามาอยู่ในบ้านของแกมาให้เราสังวาล” ๒๓ ชายผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ออกไปพูดกับเขาว่า “อย่าเลย พี่น้องของข้าพเจ้า ขออย่ากระทำการร้ายเช่นนี้เลย เมื่อชายคนนั้นมาอาศัยบ้านของข้าพเจ้าแล้ว ขออย่ากระทำให้โง่เขลาเลย” ๒๔ ดูเถิด นี้ มีลูกสาวพรหมจารีคนหนึ่งและเมียห้อยของเขา ข้าพเจ้าจะพาออกมาให้ท่านเถิดวันนี้ จงกระทำหยาบเกียรติหรือทำอะไรแก่พวกเขาตามชอบใจเถิด แต่ขออย่าฆ่าลามกกับชายคนนี้เลย” ๒๕ แต่คนเหล่านั้นไม่ยอมฟังเสียง ชายคนนั้นจึงฉวยภรรยาหายของตนผลกนางออกไปให้เขา เขาก็สมสู่

ทำทารุณตลอดคืนจนรุ่งเช้า พอรุ่งสว่าง เขาทั้งหลายก็ปล่อยนางไป^{๒๖} พอแจ้งผู้หญิงนั้นก็กลับมามล่มลงที่ประตูบ้านซึ่งนายของตนพักอยู่ จนสว่างตี^{๒๗} รุ่งเช้านายของนางก็ลุกขึ้นเมื่อเปิดประตูบ้าน จะออกเดินทาง ดูเถิดผู้หญิงซึ่งเป็นภรรยา น้อย ของเขาก็นอนอยู่ที่ประตูบ้าน มือเหยียดออกไปถึงธรณีประตู^{๒๘} เขาจึงบอกนางว่า “ลุกขึ้นไปกันเถิด” แต่ก็ไม่มีคำตอบ เขาจึงเอนางขึ้นหลังลา ชายนั้นก็ลุกขึ้นเดินทางไปบ้านของตน^{๒๙} เมื่อถึงบ้านแล้ว ก็เอามัดฟืนศพภรรยา น้อย ออกเป็นท่อนๆ พร้อมกับกระดูก สิบสองท่อนด้วยกันส่งไปทั่วเขตแดนอิสราเอล^{๓๐} ทุกคนที่เห็นก็พูดว่า “เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครเคยเห็นตั้งแต่สมัยคนอิสราเอลยกออกจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้ จงตรึกตรองปรึกษากันดู แล้วก็ว่ากันไปเถิด”

คนอิสราเอลทั้งหมดสู้รบกับ คนตระกูลเบนยามิน

๒๐ ^๑คนอิสราเอลทั้งหมดตั้งแต่นานถึงเบ เออร์เซบา ทั้ง แผ่น ดิน ก็ เลอาคก็ ออก มา ชุมชุมนุม ชน นั้น ได้ ประชุม กัน เป็นใจเดียวกันต่อพระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาห์^๒ หัวหน้าประชาชนทั้งสิบคือของตระกูลคนอิสราเอลทั้งหมด เข้ามาปรากฏตัวในที่ประชุมแห่งประชาชนของพระเจ้า มีทหารราบถือดาบสี่แสนคน^๓ (ครั้งนั้นคนเบนยามินได้ยืนยันว่าคนอิสราเอลได้ขึ้นไปยังมิสปาห์) ประชาชนอิสราเอลกล่าวว่า “ขอบอกเรามาว่า เรื่องชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นมาอย่างไรกัน”^๔ คนเลวีซึ่งเป็นสามีของหญิงผู้ที่ถูกฆ่านั้นกล่าวตอบว่า “ข้าพเจ้าและภรรยา น้อย ของข้าพเจ้ามาถึงเมืองกิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามิน เพื่อจะค้างคืนที่นั่น^๕ เวลากลางคืนผู้ชายในเมืองกิเบอาห์ก็ลุกขึ้นล้อมบ้านที่ข้าพเจ้าพักอยู่ เขาหมายจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย เขาข่มขืนภรรยา น้อย ของข้าพเจ้าจนตาย^๖ ข้าพเจ้าจึงนำศพภรรยา น้อย ของข้าพเจ้ามาพิน ออก เป็น ท่อนๆ ส่ง ไป ทั่ว ประเทศ ที่เป็น มรดก ของ อิสราเอล เพราะ พวก เขา ได้ กระทำ การ ลามก และ ความ โง่เขลา ใน อิสราเอล^๗ ดูเถิด ท่าน ผู้ เป็น คน อิสราเอลทั้งหลาย จงให้คำปรึกษาและความเห็น ณ ที่นี้เถิด”^๘ ประชาชนทุกคนก็ลุกขึ้นกล่าวเป็นใจเดียวกันว่า “พวกเราจะไม่กลับไป

เต็นท์ของเรา เราจะไม่กลับไปเรือนของเรา^๙ แต่บัดนี้เราจะกระทำกับกิเบอาห์ดังนี้ เรา จะจับสลากยกขึ้นไปสู้รบกับเขา^{๑๐} เราจะเลือกคนอิสราเอลทุกตระกูลคัดเอาร้อยละสิบ คน พันละร้อย หมื่นละพัน ให้ไปหาเสบียงอาหารมาให้ประชาชน เพื่อเขาทั้งหลายจะตอบสนองบรรดาความ โง่เขลาซึ่ง พวก กิเบอาห์กระทำขึ้นในอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงเมืองกิเบอาห์ของคนเบนยามิน”^{๑๑} คนอิสราเอลทั้งปวงก็ร่วมยกไปสู้เมืองนั้นเป็นพรรคพวกใจเดียวกัน^{๑๒} ตระกูลคนอิสราเอลก็ส่งคนไปทั่วตระกูลคนเบนยามินบอก ว่า “ทำไม การ ชั่ว ชั่ว นี้ จึง เกิด ขึ้น มา ได้ ใน หมู่ พวกท่าน^{๑๓} เหตุฉะนั้นบัดนี้จงมอบชายคนอันธพาล ใน เมืองกิเบอาห์มาให้เราประหารชีวิต เสีย จะ ได้ กำจัด ความ ชั่ว เสีย จาก คน อิสราเอล” แต่คนเบนยามินไม่ยอมฟังเสียงคนอิสราเอลพี่น้องของตน^{๑๔} คนเบนยามินก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองเข้าไปสู่กิเบอาห์พร้อมกันเพื่อยกออกไปกระทำสงครามกับคนอิสราเอล^{๑๕} คราวนั้นคนเบนยามินรวมจำนวนทหารถือดาบออกจากบรรดาหัวเมืองได้สองหมื่นหกพันคน นอกจากชาวเมืองกิเบอาห์ ซึ่งนับทหารที่คัดเลือกแล้วได้เจ็ดร้อยคน^{๑๖} ในจำนวนทั้งหมดนี้มีคนที่คัดเลือกแล้วเจ็ดร้อยคนถนัดมือซ้ายทุกคนเอาสลิงเหวี่ยง ก้อน หิน ให้ ถูก เส้นผม ได้ ไม่ ผิด เลย^{๑๗} จำนวนคนอิสราเอลที่ถือดาบ ไม่นับคนเบนยามิน ได้สี่แสนคน เหล่านี้เป็นทหารทุกคน^{๑๘} คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเจ้า และทูลถามพระเจ้าว่า “ผู้ใดในพวกข้าพระองค์ที่จะขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยามินก่อน” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ให้ยูดาห์ขึ้นไปก่อน”^{๑๙} รุ่งเช้าคนอิสราเอลก็ลุกขึ้นตั้งค่ายต่อสู้อเมืองกิเบอาห์^{๒๐} คนอิสราเอลออกไปสู้รบกับคนเบนยามิน และคนอิสราเอลได้วางพลเรียงรายต่อสู้อูซาห์ที่เมืองกิเบอาห์^{๒๑} ในวันนั้นคนเบนยามินออกมาจากเมืองกิเบอาห์ ฆ่าฟันคนอิสราเอล ล้มตายสองหมื่นสองพันคน^{๒๒} แต่ประชาชนคือผู้ชายชาวอิสราเอลยังหนุนใจกันและวางพลเรียงรายอีกครั้งในที่ซึ่งเขาวางพลในวันแรก^{๒๓} (และคนอิสราเอลก็ขึ้นไปร้องไห้คร่ำครวญต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น เขาทั้งหลายทูลถามพระเจ้าว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะเข้าประชิดรบกับคนเบนยามิน

นพี่น้องของข้าพระองค์อีกหรือไม่” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ไปสู่มหาเมือง” ^{๒๔}คนอิสราเอลจึงยกเข้าประชิดคนเบนยามินในวันที่สอง ^{๒๕}และในวันที่สองนั้นเบนยามินก็ยกออกไปจากกิเบอาห์ ข้าพห็นคนอิสราเอลล้มตายอีกหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทหารถือดาบ ^{๒๖}แล้วบรรดาคนอิสราเอลคือกองทัพทั้งหมดได้ขึ้นไปเพื่อพระนิเวศของพระเจ้าและร้องไห้คร่ำครวญ เขานั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ ณ ที่นั้น และอดอาหารจนเวลาเย็น ถวายเครื่องเผาบูชา และสันติบูชาต่อ พระพักตร์พระเยโฮวาห์ ^{๒๗}คนอิสราเอลจึงทูลถาม พระเยโฮวาห์ (เพราะในสมัยนั้น ทิบบันธสัญญาของพระเจ้าอยู่ที่นั่น ^{๒๘}และพี่น้องบุตรชายเอเลอาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรน ก็ปรนนิบัติอยู่หน้าหีบนั้น ในสมัยนั้น) เขาทูลถามว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะยังยกไปสู้รบกับเบนยามินพี่น้องของข้าพระองค์อีกครั้งหนึ่ง หรือควรจะหยุดเสีย” และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “จงยกขึ้นไปเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า” ^{๒๙}ดังนั้น อิสราเอลจึงชุมนุมคนไว้รอบเมืองกิเบอาห์ ^{๓๐}และประชาชนอิสราเอลก็ขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยามินในวันที่สาม และวางพลเรียงรายต่อสู้เมืองกิเบอาห์อย่างคราวก่อน ^{๓๑}คนเบนยามินก็ยกออกมาสู้รบกับประชาชน ถูกลวงให้ห่างออกไปจากตัวเมือง เขาก็เริ่มฆ่าฟันประชาชนอย่างคราวก่อน คือตามถนนซึ่งสายหนึ่งไปยังพระนิเวศของพระเจ้า อีกสายหนึ่งไปกิเบอาห์ และที่กลางทุ่งแจ้ง อิสราเอลล้มตายประมาณสามสิบคน ^{๓๒}คนเบนยามินกล่าวกันว่า “เขาแพ้อย่างคราวก่อน” แต่คนอิสราเอลว่า “ให้เราถอย นำเขาออกห่างจากเมืองไปถึถนนหลวง” ^{๓๓}คนอิสราเอลทั้งหมดก็ลุกออกจากที่ของตนเรียงรายเข้าไปที่บาอัลทามาร์ ส่วนคนอิสราเอลที่คอยชุมนุมก็ออกจากที่ของตนคือออกจากทุ่งหญ้าแห่งเมืองกิเบอาห์ ^{๓๔}จากบรรดาคนอิสราเอลมีทหารที่คัดเลือกแล้วหนึ่งหมื่นคน รุกเข้าเมืองกิเบอาห์ การสงครามกำลังทรหด คนเบนยามินไม่ทราบว่าจะร้ายกาจถึงมาไกลตนแล้ว ^{๓๕}พระเยโฮวาห์ทรงให้คนเบนยามินพ่ายแพ้คนอิสราเอลในวันนั้นคนอิสราเอลทำลายคนเบนยามินเสียสองหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยคน ทุกคนเหล่านี้เป็นทหารถือดาบ ^{๓๖}ดังนั้นคนเบนยามินจึงเห็นว่าเขาแพ้อย่างแล้ว คนอิสราเอลทำเป็น

ล่าถอยต่อเบนยามิน เพราะเขาว่างใจคนที่เขาให้ชุมนุมอยู่รอบเมืองกิเบอาห์ ^{๓๗}คนที่ชุมนุมอยู่ก็รีบรุกเข้าไปในเมืองกิเบอาห์ ทหารที่ชุมนุมอยู่นั้นก็รุกออกมาประหารเมืองทั้งหมดนั้นเสียด้วยคมดาบ ^{๓๘}คนอิสราเอลและคนที่ชุมนุมซ่อนอยู่นัดให้อาณัติสัญญาแก่กัน ถ้าเห็นความกลุ่มใหญ่พลุ่งขึ้นมาจากในเมือง ^{๓๙}ก็ให้คนอิสราเอลหันกลับเข้ามารบ ฝ่ายเบนยามินได้เริ่มฆ่าคนอิสราเอลได้สักสามสิบคนก็พูดว่า “เขาต้องล้มตายต่อหน้าเราอย่างคราวก่อนแน่แล้ว” ^{๔๐}แต่อาณัติสัญญาเป็นความโง่เขลาพลุ่งขึ้นมาจากในเมือง คนเบนยามินก็หนีวหลังมาดู ดูเถิด ทั้งเมืองก็มีควันพลุ่งขึ้นถึงท้องฟ้า ^{๔๑}คนอิสราเอลก็หันกลับ คนเบนยามินก็ท้อแท้ เพราะเขาเห็นว่าเหตุร้ายมาไกลเขาแล้ว ^{๔๒}เขาจึงหันหลังให้คนอิสราเอลหนีเข้าไปทางถิ่นทุรกันดาร แต่สงครามติดตามเขาไปอย่างหนัก คนที่ออกมาจากเมืองก็ทำลายเขาที่อยู่ท่ามกลาง ^{๔๓}เขาทั้งหลายล้อมคนเบนยามิน และขับไล่เขาไปและชนะเขาอย่างง่าย จนไปถึงที่ตรงข้าม เมืองกิเบอาห์ ทางดวงอาทิตย์ขึ้น ^{๔๔}คนเบนยามินล้มตายหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทกลั่วทหาร ^{๔๕}เขาก็หันกลับหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงศิลาริมโมน คนอิสราเอลฆ่าเขาตายตามถนนหลวงห้าพันคน และติดตามอย่างกระชั้นชิดไปถึงกิโดม และฆ่าเขาตายสองพันคน ^{๔๖}คนเบนยามินที่ล้มตายในวันนั้น เป็นทหารถือดาบสองหมื่นห้าพันคน ทุกคนเป็นทกลั่วทหาร ^{๔๗}แต่มีทหารหกร้อยคนหันกลับหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงศิลาริมโมน และไปอาศัยอยู่ที่ศิลาริมโมนสี่เดือน ^{๔๘}คนอิสราเอลก็หันกลับไปสู้คนเบนยามินอีก และได้ประหารเขาเสียด้วยคมดาบ ทั้งชาวเมืองและฝูงสัตว์และบรรดาสิ่งที่เขาเห็น ยิ่งกว่านั้นบรรดาเมืองที่เขาพบเขาก็เอาไฟเผาเสียทั้งหมด

คนอิสราเอลหากรยาสำหรับคนเบนยามินที่เหลือ

๒๑ ^๑ฝ่ายคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ที่มีสพาทว่า “พวกเราไม่มีใครรักคนเดียวที่จะให้บุตรสาวของตนแต่งงานกับคนเบนยามิน” ^๒และประชาชนก็มาที่พระนิเวศของพระเจ้า นั่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าจนเวลาเย็น เขาทั้งหลายก็ร้องไห้คร่ำครวญ

หนักหนา ^๓ เขากล่าวว่า “โอ พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทำไมเหตุการณ์อย่างนี้จึงเกิดขึ้นในอิสราเอล ซึ่งวันนี้จะมีคนอิสราเอลขาดไปตระกูลหนึ่ง” ^๔ อยู่มารุ่งขึ้น ประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และสร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่ง ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา ^๕ และคนอิสราเอลกล่าวว่า “คนใดในบรรดาตระกูลของอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์” เพราะเขาได้ปฏิญาณไว้แข็งแรงถึงผู้ที่มีได้มาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มีสปาร์ห์ว่า “ผู้ใดจะ ต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่” ^๖ และประชาชนอิสราเอลก็เสียใจกับเบนยามินน้องของตนกล่าวว่า “วันนี้ตระกูลหนึ่งถูกตัดขาดจากอิสราเอลเสียแล้ว” ^๗ เราจะทำอย่างไร เรื่องหาภรรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่ ฝ่ายเราก็ได้ปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์แล้วว่า เราจะไม่มียอมยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาของเขา” ^๘ เขาทั้งหลายถามขึ้นว่า “มีตระกูลใดในอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ที่มีสปาร์ห์” ดูเถิด ไม่มีคนใดจากยาเบซกิเลอาดมาประชุมที่ค่ายเลยสักคนเดียว ^๙ เพราะว่ามีเขา นับจำนวนประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด ไม่มีชาวเมืองยาเบซกิเลอาดอยู่ที่นั่นเลย ^{๑๐} ดังนั้นชุมนุมชนจึงส่งทหารผู้กล้าหาญที่สุดหนึ่งหมื่นสองพันคนแล้วบัญชาเขาว่า “จงไปฆ่าชาวยาเบซกิเลอาดเสียด้วยคมดาบทั้งผู้หญิงและพวกเด็ก ๆ” ^{๑๑} เจ้าทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือผู้ชายและผู้หญิงทุกคนที่ได้หลับนอนกับผู้ชายแล้วจึงฆ่าเสียให้หมด” ^{๑๒} ในหมู่ชาวยาเบซกิเลอาดนั้นเขาพบหญิงพรหมจารีสี่ร้อยคน ผู้ที่ยังไม่เคยร่วมหลับนอนกับชายใดๆเลย เขาจึงพาหญิงเหล่านั้นมาที่ค่ายซีโลห์ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ^{๑๓} ชุมชนชนทั้งหมดก็ส่งข่าวไปที่คนเบนยามินซึ่งอยู่ที่ศิลาริมโมเนน ประกาศข่าวสงบสุข ^{๑๔} คนเบนยามินก็กลับมาในคราวนั้นแล้ว เขาก็มอบผู้หญิงที่เขาไว้ชีวิตในหมู่ผู้

หญิงแห่งยาเบซกิเลอาด แต่ก็ไม่พอแก่กัน ^{๑๕} ประชาชนก็ส่งสารเบนยามิน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาจะขาดไปตระกูลหนึ่งจากตระกูลอิสราเอล ^{๑๖} พวกผู้ใหญ่ของชุมนุมชนนั้นจึงกล่าวว่า “เมื่อพวกผู้หญิงในเบนยามินถูกทำลายเสียหมดเช่นนี้แล้ว เราจะทำอย่างไรเรื่องหาภรรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่” ^{๑๗} เขาทั้งหลายกล่าวว่า “ต้องมีมรดกให้แก่คนเบนยามินที่รอดตาย เพื่อว่าคนตระกูลหนึ่งจะมีได้ลบล้างเสียจากอิสราเอล” ^{๑๘} แต่เราจะยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาเขาก็ไม่ได้” เพราะคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ว่า “ผู้ใดให้หญิงแก่เบนยามินเป็นภรรยาขอให้ถูกสาปแช่งเถิด” ^{๑๙} ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า “ดูเถิด ทุกปีมีเทศกาลถวายพระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์ ในสถานที่ซึ่งอยู่เหนือเบธเอลทางทิศตะวันออกของถนนขึ้นจากเบธเอลถึงเชเคม และอยู่ใต้เลโบนาห์” ^{๒๐} เขาก็บัญชาส่งคนเบนยามินว่า “จงไปชุมนุมอยู่ในสวนองุ่น ^{๒๑} คอยเฝ้าดูอยู่ และดูเถิด ถ้าบุตรสาวชาวซีโลห์ออกมาเดินรำในพิธเดินรำ จงออกมาจากสวนองุ่น จุดเอาบุตรสาวชาวซีโลห์คนละคนไปเป็นภรรยาของตน แล้วให้กลับไปแผ่นดินเบนยามินเสีย” ^{๒๒} ถ้าบิดาหรือพี่น้องของหญิงเหล่านั้นมาร้องทุกข์ต่อเรา เราจะบอกเขาว่า ‘ขอโปรดยินยอมเพราะเห็นแก่เราเถิด ในเวลาสงครามเราไม่ได้ผู้หญิงให้พอแก่ทุกคน ทั้งท่านทั้งหลายเองก็ไม่ได้ให้แก่เขา ถ้ามีจะนับัดนี้ พวกท่านก็จะมีโทษ’” ^{๒๓} คนเบนยามินก็กระทำตาม ต่างก็ได้ภรรยาไปตามจำนวน คือได้หญิงเดินรำที่เขาไปจุดมา เขาก็กลับไปอยู่ในที่ดินมรดกของเขา สร้างเมืองขึ้นใหม่และอาศัยอยู่ในนั้น ^{๒๔} ครั้งนั้นประชาชนอิสราเอลก็กลับจากที่นั่นไปยังตระกูลและครอบครัวของตน ต่างก็ยกกลับไปสู่ดินแดนมรดกของตน ^{๒๕} ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

นางรูธ

หนังสือเล่มนี้ได้รับชื่อจากวีรสตรีของเรื่องนี้ คือนางรูธ หนังสือนางรูธเล่าเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งเรื่องนี้เกิดขึ้นในสมัยของพวกผู้วินิจฉัย เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สวยงามและสำคัญ เพราะนางรูธ ซึ่งเป็นชาวโมอับ ได้เป็นแม่ของยายของกษัตริย์ดาวิด เพราะฉะนั้นเขาเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์ เหมือนอย่างนางราห์บ (ซึ่งแต่ก่อนเป็นหญิงแพศยา) เป็นคนต่างชาติ และเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์เช่นกัน

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่า ระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ ๑๐ ปี

ครอบครัวของนางนาโอมิเสียชีวิตในโมอับ นางรูธตัดสินใจตามพระเจ้าไป

๑ อยู่มาในสมัยเมื่อผู้วินิจฉัยครอบครอง อยู่กันเกิดกันดารอาหารขึ้นในแผ่นดินมีชายคนหนึ่ง เป็นชาวเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินโมอับ คือตัวเขาพร้อมกับภรรยาและบุตรชายสองคน ๒ ชายคนนั้นชื่อเอลีเมเลค ภรรยาชื่อนาโอมิ บุตรชายสองคนชื่อมารห์โลนและคิลีโอน เป็นชาวเอฟธาธาห์ มาจากเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ เขาทั้งหลายเดินทางเข้าไปในแผ่นดินโมอับ และอาศัยอยู่ที่นั่น ๓ แต่เอลีเมเลคสามีของนางนาโอมิสิ้นชีวิตเสีย ทั้งนางไว้กับบุตรชายทั้งสอง ๔ บุตรชายสองคนนี้ก็ไต่หญิงชาวโมอับมาเป็นภรรยา คนหนึ่งชื่อโอรปาห์ อีกคนหนึ่งชื่อรูธ เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นประมาณสิบปี ๕ แล้วมารห์โลนและคิลีโอนทั้งสองคนก็สิ้นชีวิต หญิงคนนั้นก็ต้องเปล่าเปลี่ยวเพราะเหตุสามีและบุตรชายทั้งสองของนางต้องล้มหายตายจากไป ๖ แล้วนางนั้นพร้อมกับลูกสะใภ้ทั้งสองก็ลุกขึ้นออกเดินทางจากแผ่นดินโมอับ เพราะว่าเมื่ออยู่ในแผ่นดินโมอับนั้น นางได้ยินข่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์และประทานอาหารแก่เขาทั้งหลาย ๗ นางจึงออกจากตำบลที่นางอยู่พร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งสอง เดินตามทางกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ ๘ แต่นาโอมิกล่าวแก่บุตรสะใภ้ทั้งสองของนางว่า “ไปเถิด ขอ

ให้ต่างคนต่างกลับไปบ้านมารดาของตน ขอพระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาต่อเจ้าทั้งสอง ตั้งที่เจ้าได้เมตตาต่อผู้ที่ตายไปแล้ว และต่อแม่ ๙ ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้เจ้ามีความสงบ ขอให้ต่างก็ได้เข้าอยู่ในเรือนของสามี” แล้วนาโอมิก็จับลูกสะใภ้ทั้งสอง ต่างก็ส่งเสียงร้องไห้ ๑๐ นางทั้งสองจึงพูดกับแม่สามีว่า “อย่าเลย เราทั้งสองจะกลับไปกับแม่ ไปถึงชนชาติของแม่” ๑๑ แต่นาโอมิตอบว่า “ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงกลับไปเสียเถอะ จะไปกับแม่ทำไมเล่า แม่ยังมีบุตรชายในครรภ์ให้เป็นสามีของเจ้าหรือ ๑๒ ลูกสาวของแม่เอ๋ย กลับไปเสียเถอะ กลับไปตามทางของเจ้า แม่แก่เกินที่จะมีสามีแล้ว หากแม่จะว่าแม่ยังมีความหวังอยู่ ถ้าแม่จะมีสามีคืนวันนี้และให้กำเนิดบุตรชาย ๑๓ แล้วเจ้าจะรออยู่จนบุตรชายนั้นเติบโตได้หรือ เจ้าจะอดใจไม่แต่งงานหรือ อย่าเลยลูกสาวของแม่เอ๋ย แม่มีความขมขื่นมากเพราะเห็นแก่เจ้าที่พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้กระทำแก่แม่ถึงเพียงนี้” ๑๔ แล้วต่างก็ส่งเสียงร้องไห้อีก โอรปาห์ก็จับแม่สามี แต่รูธยังเกาะแม่สามีอยู่

นางรูธไปอิสราเอลพร้อมกับนางนาโอมิ

๑๕ นาโอมิจึงว่า “ดูเถิด พี่สะใภ้ของเจ้ากลับไปหาชนชาติของเขาและหาพระของเขาแล้ว จงกลับไปตามพี่สะใภ้ของเจ้าเถิด” ๑๖ แต่รูธตอบว่า “ขอเมื่ออย่างไรจงขอให้ฉันจากแม่หรือเล็กติดตามแม่ไปเลย เพราะแม่จะไปไหนฉันจะไปด้วย และแม่จะอาศัยอยู่ที่ไหนฉันก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ญาติของแม่จะเป็นญาติของฉัน และพระเจ้าของแม่ก็จะเป็นพระเจ้าของฉัน ๑๗ แมต้ายที่ไหนฉันจะตายที่นั่น และจะขอให้ฝังฉันไว้ที่นั่นด้วย ถ้ามีอะไรมาพากฉันจากแม่นอกจากความตาย ก็ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษฉัน และให้หนักยิ่งกว่า” ๑๘ เมื่อนาโอมิเห็นว่ารูธตั้งใจจะไปด้วยจริงๆ แล้วนางก็ไม่พูดอะไรอีก ๑๙ ดังนั้นทั้งสองนางก็พากันไปจนถึงเมืองเบธเลเฮม ต่อมาเมื่อนางทั้งสองมาถึงเบธเลเฮมแล้ว ชาวเมืองทั้งสิบก็นึกพิศวงใจเพราะเหตุนางทั้งสอง จึงพูดขึ้นว่า “นี่แน่ะหรือ นางนาโอมิ” ๒๐ นาโอมิตอบเขาว่า “ขออย่าเรียกฉันว่านาโอมิเลย ขอเรียกฉันว่ามาราเถอะ เพราะว่าองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงกระทำแก่ฉันอย่างขมขื่น

๒๑ เมื่อฉันจากเมืองนี้ไป ฉันมีทุกอย่างครบบริบูรณ์ พระเยโฮวาห์ทรงพาฉันกลับมาที่เอล่า เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ฉันทุกสิ่งดังนี้ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ให้ฉันต้องประสบเหตุร้ายเช่นนี้จะเรียกฉันว่านาโอมีทำไมเล่า”
 ๒๒ ดั่งนั้นนาโอมีจึงกลับมา และรูธลูกสะใภ้ชาวโมอับก็กลับมาด้วย ผู้กลับมาจากแผ่นดินโมอับ และเขาทั้งสองมายังเมืองเบธเลเฮมในต้นฤดูเกี่ยวข้าวบาร์เลย์

นางรูธเก็บรวงข้าวตกในนาของโบอาส

๒ ฝ่ายนาโอมีนั้นมีญาติข้างสามีคนหนึ่ง เป็นคนมั่งมี ครอบครัวยุติเยวกับเอลิเมเลค ชื่อโบอาส ๒ และรูธชาวโมอับจึงพูดกับนาโอมีว่า “บัดนี้ขอให้ฉันไปที่ทุ่งนา เพื่อจะเก็บ รวง ข้าว ตก ตามหลังผู้ที่ มีสายตากฎณาต่อฉัน” นาโอมีตอบนางว่า “ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงไปเถิด” ๓ นางก็ออกเดินตามหลังคนเกี่ยวเพื่อคอยเก็บข้าวตก เผอิญเข้าไปในนาของโบอาส ซึ่งเป็นญาติของเอลิเมเลค

นางรูธพบญาติคนหนึ่งชื่อโบอาส

๔ ดูเถิด โบอาสมาจากเบธเลเฮม พูดกับคนเกี่ยวข้าวว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้าเถิด” เขาทั้งหลายตอบว่า “ขอพระเยโฮวาห์ ทรง อำนาจ พระพร แก่ ท่าน เถิด” ๕ โบอาสจึงถามคนใช้ผู้คอยควบคุมคนเกี่ยวข้าวเห็นว่า “หญิงสาวคนนี้เป็นคนของใคร” ๖ คนใช้ซึ่งเป็นผู้ควบคุมคนเกี่ยวข้าวจึงตอบว่า “นางเป็นหญิงชาวโมอับ กลับมาจากแผ่นดินโมอับพร้อมกับนาโอมี” ๗ นางพูดว่า ‘ขออนุญาตให้ ดิฉัน เดิน ตาม คน เกี่ยว คอย เก็บ ข้าว ตก ระหว่าง ฟอน ข้าว เถอะ ค่ะ’ นางก็มาเก็บข้าวตกตั้งแต่เวลาเช้าจนบัดนี้ เว้นแต่ได้พักเหนื่อยหนึ่งที่เรือน” ๘ แล้วโบอาสจึงพูดกับรูธว่า “ลูกสาวเอ๋ย ขอฟังหน่อย อย่าไปเก็บข้าวที่นาอื่น หรือทิ้งนาไปเสียเลย จงอยู่ใกล้ๆสาวใช้ของฉัน ๙ ตาของเจ้าจงมองดูตามนาที่เขากำลังเกี่ยวเกี่ยวกันอยู่ แล้วก็จงติดตามเขาไป ฉันได้สั่ง พวกหนุ่มๆมิให้รบกวนเจ้าแล้วมิใช่หรือ เมื่อเจ้ากระหายน้ำก็เชิญไปที่หม้อน้ำ ดื่มน้ำซึ่งคนหนุ่มๆตักไว้” ๑๐ รูธ ก็ ขบ หน้า น้อม ตัว ลง ถึง ดิน และพูดว่า “ทำไมดิฉันจึงได้รับความ กรุณา ใน สายตาของท่าน ท่านจึงเอาใจใส่ดิฉันในเมื่อดิฉันเป็นแต่เพียง คนต่างด้าว” ๑๑ แต่โบอา

สตอบนางว่า “ทุกอย่างที่เจ้าได้ปฏิบัติต่อแม่สามี ของ เจ้า ตั้งแต่ สามี ของ เจ้า สิ้น ชีวิต แล้วนั้น มีคนมาเล่าให้ฉันฟังหมดแล้ว และเขายกด้วยว่า เจ้ายอมจากบิดามารดาและบ้านเกิดเมืองนอนของเจ้า มาอยู่กับชนชาติที่เจ้าไม่รู้จักมาก่อน ๑๒ ขอพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการงานของเจ้าตามที่เจ้าได้กระทำมาแล้ว นั้นเถิด และขอให้พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ชนชาติ อิสราเอล ซึ่ง เจ้า เข้า มาวางใจอยู่ได้ปก ของ พระองค์ นั้น จง ทรง ปู น้ า เหนือ จัน บริบูรณ์ แก่ เจ้า” ๑๓ รูธจึงกล่าวว่า “เจ้านายของดิฉัน ขอให้ดิฉันได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะท่านได้ปลอบใจดิฉัน และเพราะ ท่าน ได้ กล่าว คำ ที่ แสดง ความ เมตตา กรุณา ต่อ หญิง คน ใช้ ของ ท่าน ถึง แม้ ดิฉัน ไม่ เป็น เหมือน คน หนึ่ง ใน พวก หญิง คน ใช้ ของ ท่าน” ๑๔ โบอาสก็บอกนางว่า “พอถึงเวลารับประทานอาหารเชิญมานี้เถิด มารับประทานอาหารขนมปัง และเอาอาหารมาจิม นำส้มเถิด” นางจึงนั่งลงข้างๆพวกคนเกี่ยวข้าว โบอาสจึงส่งข้าวคั่วให้ และนางก็รับประทานจนอิ่ม และยังเหลือไว้บ้าง ๑๕ เมื่อนางลุกขึ้นไปเก็บข้าว โบอาสก็บัญชาชายหนุ่มของท่านว่า “จงยอมให้นางเก็บข้าวตก ระหว่าง ฟอน ข้าว เถอะ อย่าได้ตำหนินางเลย ๑๖ จงดึง ข้าว ออกจาก ฟอน ทิ้ง ไว้ ให้ นาง เก็บ บ้าง อย่าว่านางเลย” ๑๗ นางก็เที่ยวเก็บข้าวที่ตกในนาจนถึงเวลาเย็น แล้วก็ฟาดข้าวที่เก็บมาได้นั้น ได้ข้าวบาร์เลย์ประมาณเอฟาห์หนึ่ง ๑๘ นางยกข้าวที่นึ่งขึ้นและเข้าไปในเมืองแม่สามีก็เห็นข้าวที่นางได้เก็บมานั้น และนางเอาอาหารที่เหลือเมื่อนางรับประทานอาหารอิ่มแล้วนั้นให้แก่แม่สามีด้วย ๑๙ แม่สามีจึงกล่าวแก่นางว่า “วันนี้ลูกไปเก็บข้าวตกที่ไหนมา ลูกไปทำงานที่ไหน ขอให้ชายที่เอาใจใส่ลูกได้รับพระพรเถิด” นางจึงบอกแก่แม่สามีให้ทราบว่านางไปทำงานกับผู้ใด นางว่า “ผู้ชายที่ฉันไปทำงานด้วยในวันนี้มีชื่อโบอาส” ๒๐ นาโอมีจึงพูดกับบุตรสะใภ้ว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนาจพระพรแก่เขาเถิด พระกรุณาของพระองค์ไม่เคยขาดจากผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ หรือผู้ที่ สิ้น ชีวิต ไป แล้ว” นาโอมี กล่าว แก่ นาง ด้วย ว่า “ชายคนนี้เป็นญาติของเรา เขาเป็นญาติสนิทคนหนึ่งของเรา” ๒๑ รูธชาวโมอับกล่าวว่า “นอกจากนั้นเขายังพูดกับฉันว่า ‘เจ้าจงอยู่ใกล้ๆคนใช้หนุ่มของฉันจนกว่าเขา

จะเกี่ยวข้าวของฉันเสร็จ”^{๒๒} นาโอมีพูดกับ
รูธบุตรสะใภ้ว่า “ดีแล้ว ลูกสาวของแม่เอ๋ย
ที่เจ้าจะไปทำงานกับสาวใช้ของเธอ เพื่อว่า
เขาจะไม่พบเจ้าในนาอื่น”^{๒๓} ดังนั้นนางจึง
อยู่ใกล้ๆสาวใช้ของโบอาสที่เกี่ยวข้าวตก
จนสิ้นฤดูเกี่ยวข้าวบาร์เลย์และข้าวสาลี และ
นางก็อาศัยอยู่กับแม่สามี

นางนาโอมีวางแผนให้ นางรูธสมรสกับโบอาส

๓ นาโอมี แม่สามีของนางพูดกับนางว่า
“ลูกสาวของแม่เอ๋ย ถ้าแม่จะหาที่พึ่งพิง
ให้เจ้า เพื่อเจ้าจะได้มีความสุขไม่ ควรหรือ
๒ โบอาสผู้ที่เจ้าไปกับพวกสาวใช้ของเขานั้น
เป็นญาติของเรามิใช่หรือ ดูเถิด คินวันนี่เขา
จะขูดข้าวบาร์เลย์ที่ลานนวดข้าว^๓ จึงอาบนำ
ทาน้ำมันสวมเครื่องแต่งกายแล้วลงไปลาน
นวดข้าว แต่อย่าให้ท่านเห็นตัวจนกว่าท่าน
จะรับประทานและดื่มเสร็จแล้ว^๔ เขานอน
ที่ไหนจงสังเกตไว้ให้ดีแล้วจะไปเปิดผ้าคลุม
เท้าขึ้นและจงนอนที่นั่น ต่อไปท่านจะบอก
เจ้าเองว่าเจ้าจะต้องทำประการใด”^๕ นาง
ตอบว่า “แม่ว่าอย่างไร ฉันจะกระทำตามทุก
อย่าง”^๖ ดังนั้นนางจึงลงไปยังลานนวดข้าว
และกระทำตามที่แม่สามีบอกทุกอย่าง^๗ เมื่อ
โบอาสรับประทานและดื่มจนสำราญใจแล้ว
ท่านก็ไปนอนอยู่ที่ปลายกองข้าว แล้วนางก็
ย่องเข้ามาเปิดผ้าคลุมเท้าของท่านขึ้น และ
นอนลงที่นั่น

นางรูธอ้างว่าโบอาสเป็นญาติสนิทถัดมา

๔ ต่อมาพอถึงเที่ยงคืนชายคนนั้นก็ตกใจ
ตื่นพลิกตัว ดูเถิด มีผู้หญิงมานอนอยู่ที่เท้า
ของท่าน^๑ ท่านจึงถามว่า “เจ้าเป็นใคร” นาง
ตอบว่า “ดิฉันคือรูธหญิงคนใช้ของท่านค่ะ
ขอให้ท่านกางชายเสื้อของท่านห่มหญิงคนใช้
ของท่านด้วย เพราะท่านเป็นญาติสนิท ถัด
มา”^{๑๐} ท่านจึงว่า “ลูกสาวเอ๋ย ขอพระเยโฮ
วาห์ ทรงอำนวยการพระพรแก่เจ้าเถิด คุณของ
เจ้าครั้งหลังนี้ก็ใหญ่ยิ่งกว่าครั้งก่อน ด้วย
ว่าเจ้ามิได้ไปหาคนหนุ่ม ไม่ว่าจนหรือมั่งมี
๑๑ บัดนี้ ลูกสาวเอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเลย สิ่งที่เจ้า
ขอร้องเราจะกระทำตามทุกอย่าง บรรดาผู้
หลักผู้ใหญ่ของเมืองเราทราบดีอยู่แล้วว่าเป็น
ผู้หญิงที่ดี^{๑๒} และก็เป็นความจริงด้วยที่ฉัน
เป็นญาติสนิท แต่ยังมีญาติอีกคนหนึ่งสนิท

กว่าฉัน^{๑๓} คินนี่เจ้าจางค่างที่นี้ก่อน พรุ่งนี้เข้า
ถ้าเขาจะทำหน้าที่ญาติสนิทเพื่อเจ้าก็ดีแล้ว
ให้เขาทำหน้าที่ญาติสนิทเถอะ แต่ถ้าเขาไม่
เต็มใจที่จะทำหน้าที่ญาติสนิทที่ถัดมาเพื่อเจ้า
พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ฉัน
จะทำหน้าที่ญาติสนิทที่ถัดมาเพื่อเจ้าแน่ฉัน
นูน จงนอนลงเถิดจนกว่าจะรุ่งเช้า”^{๑๔} ดัง
นั้นนางจึงนอนอยู่ที่เท้าของท่านจนรุ่งเช้า
แต่นางลุกขึ้นก่อนคนจะจำหนำกันได้ เพราะ
ท่านคิดว่า “อย่าให้ใครทราบว่ามีผู้หญิงมาที่
ลานนวดข้าว”^{๑๕} ท่านพูดว่า “จงเอาผ้าคลุม
ที่เข้าใช้อยู่นั้นคลี่ออก” นางก็คลี่ผ้าคลุมออก
ท่านก็ตวงข้าวบาร์เลย์หกทะนนานให้นางแบก
ไป แล้วก็เข้าไปในเมือง^{๑๖} เมื่อ นาง มาถึง
แม่สามีจึงถามว่า “เป็นใครหนอ ลูกสาวของ
แม่เอ๋ย” แล้วนางก็เล่าตามที่ท่านได้กระทำ
ต่อนางให้แม่สามีฟังทุกอย่าง^{๑๗} และนาง
ว่า “ท่านให้ข้าวบาร์เลย์หกทะนนานนี้แก่ฉัน
ท่านว่า ‘เจ้าอย่ากลับไปหาแม่สามีมือเปล่า
เลย’”^{๑๘} แม่สามีจึงว่า “ลูกสาวของแม่เอ๋ย
จงคอยอยู่ก่อน จนกว่าจะทราบว่าเรื่องจะ
ลงเอยอย่างไร เพราะว่าท่านจะไม่หยุดเลย
จนกว่าท่านจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จในคืนนี้”

โบอาสได้มรดกของท่าน

๕ โบอาสก็ขึ้นไปทีประตูเมืองและนั่งอยู่
ที่นั่น ดูเถิด ญาติสนิทคนที่ถัดมาซึ่งโบ
อาสกล่าวถึงก็เดินผ่านมา โบอาสจึงกล่าวว่
“โอ คนเช่นนี้เอ๋ย แวะนั่งที่นี้ก่อนเถิด” เขา
ก็แวะมานั่งลง^๒ ท่านจึงไปเชิญพวกผู้ใหญ่
ในเมืองนั้นมาสืบคนกล่าวว่า “เชิญหนึ่งที่นี้
เถิด” เขาทั้งหลายก็นั่งลง^๓ ท่านจึงพูดกับ
ญาติสนิทที่ถัดมานั้นว่า “นาซึ่งเป็นส่วนของ
เอลีเมเลคญาติของเรา นั้น นาโอมีผู้ที่กลับมา
จากแผ่นดินโมอับอยากจะขายเสีย^๔ ข้าพเจ้า
คิดว่า ข้าพเจ้าควรบอกให้ท่านทราบ และ
ขอบอกว่า ขอท่านซื้อไว้ต่อหน้าพลเมืองและ
ต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของชาวเมืองเรา ถ้าท่าน
อยากจะไม่ไว้ก็จงไม่เถิด แต่ถ้าท่านไม่
ได้จงบอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทราบ นอกจาก
ท่านแล้วไม่มีใครมีสิทธิได้^๕ ข้าพเจ้ามีสิทธิ
ถัดท่านไป” ผู้นั้นจึงบอกโบอาสว่า “ข้าพเจ้า
จะไม่”^๕ แล้วโบอาสบอกว่า “ในวันนี้ท่าน
ซื้อที่นาจากมือนาโอมีนั้น ท่านก็จะได้รับ
ธราฆาโมอับแม่มาถของพ่อตายด้วย เพื่อจะ
จรรโลงนามของผู้ตายไว้กับมรดกของเขา”

๖ ญาติสนิทที่ถัดมาคนนั้นตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไถ่เพื่อตนเองอย่างนั้นไม่ได้ จะทำให้มรดกข้าพเจ้าเสียไป ท่านจงเอาสิทธิในการไถ่ของข้าพเจ้าไปจัดการเองเถิด เพราะข้าพเจ้าไถ่ไม่ได้แล้ว” ๗ ต่อไปนี้เป็นธรรมเนียมในอิสราเอล สมัยก่อนเกี่ยวกับการไถ่และการแลกเปลี่ยน คือเพื่อจะรับรองการตกลงกันคนหนึ่ง จะถอดรองเท้าของเขาเองยื่นให้อีกคนหนึ่ง นี่เป็นธรรมเนียมของการแสดงสักขีพยานในอิสราเอล ๘ ดังนั้นเมื่อญาติสนิทคนถัดมากล่าวแก่โบอาสว่า “ท่านจงซื้อเสียเองเถิด” เขาก็ถอดรองเท้าออก ๙ แล้วโบอาสจึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่และประชาชนทั้งปวงว่า “ท่านทั้งหลายเป็นพยานในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าได้ซื้อทรัพย์สินทั้งหมดของเอลิเมเลค และทรัพย์สินทั้งหมดของคิลิโอนและมาห์โลนจากมือนาอามีแล้ว ๑๐ ยิ่งกว่านั้นรุชชาวโมอับ แม่ม่ายของมาห์โลน ข้าพเจ้าก็ได้มาเป็นภรรยาของข้าพเจ้า เพื่อจะจรรโลงนามของผู้ตายไว้กับมรดกของเขา เพื่อนามของผู้ตายจะไม่ต้องถูกตัดออกจากพวกพี่น้องของเขา และจากประตูบ้านเกิดเมืองนอนของเขา ท่านทั้งหลายเป็นพยานแล้วในวันนี้”

โบอาสแต่งงานกับนางรุธ

๑๑ ประชาชนทั้งปวงที่อยู่ประตูเมืองและพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า “เราทั้งหลายเป็นพยานแล้ว ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้หญิงนั้นที่กำลังจะเข้ามาในเรือนของท่านเหมือนนางราเชลและนางเลอาห์ ผู้ซึ่งช่วยกันสร้างวงศ์วานอิสราเอล ขอให้ท่านจงจำเรียมอยู่ในเอฟ

ราธาห์และมีชื่อเสียงในเบธเลเฮม ๑๒ ขอให้วงศ์วานของท่านเหมือนวงศ์วานของเปเรศ ซึ่งทามาร์คลอดให้แก่ยูดาห์ เนื่องด้วยเชื้อสายซึ่งพระเยโฮวาห์จะประทานแก่ท่านโดยผู้หญิงคนนี้” ๑๓ ดังนั้นโบอาสก็รับรุธมาเป็นภรรยาของท่าน และท่านก็เข้าหานางและพระเยโฮวาห์ประทานให้นางตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง ๑๔ ฝ่ายพวกผู้หญิงก็พูดกับนาอามีว่า “สาธุการแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงละทิ้งเจ้าไว้ให้ปราศจากญาติที่ถัดมา ขอให้ทารกนี้มีชื่อเสียง เลื่องลือไปในอิสราเอล ๑๕ ให้เด็กคนนี้เป็นผู้ชุบชีวิตของเจ้าและเลี้ยงดูเจ้าเมื่อชรา เพราะว่าเด็กคนนี้เกิดมาจากลูกสะใภ้ที่รักเจ้า ผู้ประเสริฐกว่าบุตรชายเจ็ดคน”

นางรุธเป็นบรรพบุรุษของพระเมสสิยาห์

๑๖ แล้วนาอามีก็รับเด็กนั้นมาอุ้มไว้แนบอกและรับเป็นผู้เลี้ยงดูแลเด็กคนนั้น ๑๗ หญิงชาวบ้านข้างเคียงก็ให้ชื่อเด็กนั้น พูดกันว่า “มีบุตรชายคนหนึ่งเกิดให้แก่นาอามี” เขาตั้งชื่อเด็กคนนั้นว่า โอเบด ผู้เป็นบิดาของเจสซี ซึ่งเป็นบิดาของดาวิด ๑๘ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเปเรศ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน ๑๙ เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม รมให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ ๒๐ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสลโมน ๒๑ สลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาส โบอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบด ๒๒ โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี และเจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิด

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๑ ซามูเอล

หนังสือเล่มนี้ ได้ บันทึก ชีวิต ของ ซามูเอล ซึ่งเป็น ผู้วินิจฉัย คนสุดท้าย และ ได้ บันทึก การ เริ่ม ต้น ของ อาณาจักร อิสราเอล โดย กษัตริย์ ซาอูล เป็น ผู้นำ ซามูเอล เป็น ศาสตราพยากรณ์คนแรกที่เรียกกันว่า ศาสตราพยากรณ์เขียน แต่บทที่ ๒๕ ของเล่มนี้กล่าวถึงความตายของซามูเอล หนังสือทลมัดได้กล่าวว่า ซามูเอล เป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ซึ่งเขาอาจจะเขียนบทที่ ๑ ถึง ๒๔ เท่านั้น หนังสือ ๑ พงศาวดาร ๒๙:๒๙ พูดถึง “หนังสือของซามูเอลผู้ทำนาย” เพราะฉะนั้นซามูเอลได้เขียนบางส่วนของพระคัมภีร์ ซามูเอลเกิดในตระกูลเลวี (๑ พศต ๖:๓๓-๓๘) เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอลตั้งแต่สมัยของ ผู้วินิจฉัย จนถึง การ ตั้ง ซาอูล เป็น กษัตริย์ ในเล่มนี้เราได้พบดาวิด ซึ่งพร้อมกับ อับราฮัมกับโมเสส เป็นคนสำคัญมากในพระคัมภีร์เดิม

นางฮันนาห์ปรารถนาได้บุตรชาย

๑ มีชายคนหนึ่ง เป็นชาวรามาธามิ โข
๑ ฟิม แห่งแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อเอลคานาห์ บุตรชายเยโรฮัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีสู ผู้เป็นบุตรชายโทฟ ผู้เป็นบุตรชายศูฟ คนเอฟราอิม ๒ ท่านมีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่อฮันนาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเปนินนาห์ เปนินนาห์มีบุตร แต่ฮันนาห์ไม่มีบุตร ๓ ฝ่ายชายผู้นี้เคยขึ้นไปจากเมืองของตนทุกปี ไปนมัสการ และถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาที่เมืองชิโลห์ ที่นั่นมีบุตรชายสองคนของเอลีชื่อโฮฟนีและฟีเนหัส ผู้เป็นปุโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์ ๔ ในวันที่เอลคานาห์ถวายสัตวบูชา ท่านก็ได้แบ่งส่วนให้แก่เปนินนาห์ ภรรยาของท่านและแก่บุตรชายบุตรสาวทุกคนของนาง ๕ ท่านแบ่งให้ฮันนาห์สองส่วน เพราะท่านรักฮันนาห์มาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย ๖ ประการของนางก็ย่ำแย่ นางอย่างรุนแรง เพื่อกระทำให้นางระคายเคืองที่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย ๗ เหตุการณ์ก็เป็นอยู่ดังนี้ปีแล้วปีเล่า เมื่อนางขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเย

โฮวาห์คราวใด ประการของนางก็เคยย่ำแย่ นาง เพราะฉะนั้นนางฮันนาห์จึงร้องไห้ไม่รับประทานอาหาร ๘ และเอลคานาห์สามีของนางจึงถามนางว่า “ฮันนาห์ เธอร้องไห้ทำไม และเหตุใดเธอจึงไม่รับประทานอาหาร และทำไมจิตใจของเธอจึงเศิกเศร้า สำหรับเธอฉันไม่ดีกว่าบุตรชายสิบคนหรือ” ๙ หลังจากนั้นได้รับประทานอาหารและดื่มที่เมืองชิโลห์แล้ว ฮันนาห์ก็ลุกขึ้น ฝ่ายเอลีสูปุโรหิตนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างเสาประตูวิหารของพระเยโฮวาห์

นางฮันนาห์ปฏิญาณว่าจะถวายบุตรชายคนนั้นแด่พระเจ้า

๑๐ นาง เป็น ทุกข์ ร้อนใจ มาก อธิษฐาน ต่อ พระ เย โฮ วาห์ ร้องไห้ คร่ำครวญ ๑๑ นาง ก็ ปฏิญาณไว้ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์จริงๆ และ ยัง ระลึก ถึง ข้าพระองค์ และยังไม่ลืมหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ แต่จะทรงประทานบุตรชายแก่หญิงผู้รับใช้ของพระองค์สักคนหนึ่งแล้ว ข้าพระองค์จะถวายเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ตลอดชีวิตของเขา และมิได้กินจะไม่ได้แต่ต้องศิระชะของเขาเลย” ๑๒ อยู่มาเมื่อนางยังอธิษฐานต่อพระพิทาร์พระเยโฮวาห์อยู่นั้น เอลีก็สังเกตดูปากของนาง ๑๓ ฝ่ายฮันนาห์นั้นนางพูดแต่ในใจ ริมฝีปากของนางมุบมิบเท่านั้น ไม่ได้ยินเสียงของนาง เพราะเหตุนี้เอลีจึงสำคัญว่านางมีนเมา ๑๔ เอลีจึงพูดกับนางว่า “เธอจะเมาไปนานสักเท่าใด ทั้งเหล้าองุ่นเสียเกิด” ๑๕ แต่ฮันนาห์ตอบว่า “มิใช่เช่นนั้นเจ้าคะ ดิฉันเป็นหญิงที่มีทุกข์หนัก ดิฉันมิได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย แต่ดิฉันระบายความในใจของดิฉันออกต่อพระพิทาร์พระเยโฮวาห์ ๑๖ ขออย่าถือว่าหญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นหญิงอันธพาล ที่ดิฉันพูดตลอดมานั้นก็พูดด้วยความกระวนกระวายและความทรมานทรมานมาก” ๑๗ แล้วเอลีก็ตอบว่า “จงกลับไปเป็นสุขเถิด ขอพระเจ้าแห่งอิสราเอลโปรดประทานตามที่เจ้าได้อธิษฐาน ทูลขอต่อพระองค์นั้น” ๑๘ และนางก็กล่าวว่า “ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้รับความกรุณาในสายตาของท่านเถิด” แล้วหญิงนั้นก็ไปตามทางของนางและรับประทานอาหาร และสีหน้าของนางก็ไม่เศร้าหมองอีกต่อไป

๑๙ เขาทั้งหลายลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ นมัสการต่อพระพิภคร์พระเยโฮวาห์ แล้วเขาทั้งหลายก็กลับไปบ้านที่รามัท และเอลคานาห์ก็สวมสูทกับฮันนาห์ภรรยาของตน และพระเยโฮวาห์ทรงระลึกถึงนาง

การกำเนิดของซามูเอล

๒๐ และอยู่มาเมื่อถึงกาลกำหนดฮันนาห์ก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และนางเรียกชื่อเด็กนั้นว่า ซามูเอล เพราะนางกล่าวว่า “ดิฉันทูลขอมาจากพระเยโฮวาห์”^{๒๑} ฝ่ายเอลคานาห์ และทุกคนในครอบครัวของท่านขึ้นไปถวายสัตวบูชาประจำปีแด่พระเยโฮวาห์ และทำตามคำปฏิญาณของท่าน^{๒๒} แต่ฮันนาห์มิได้ขึ้นไปด้วย เพราะนางบอกสามีว่า “ฉันจะไม่ไปจนกว่าเด็กคนนี้หย่านมแล้ว ฉันจะพาเขาขึ้นไป เพื่อเขาจะได้ปรากฏตัวต่อพระพิภคร์พระเยโฮวาห์ และอยู่ที่นั่นตลอดไป”^{๒๓} เอลคานาห์สามีบอกนางว่า “จงทำตามที่คุณเห็นชอบเถิด รออยู่จนให้เขาหย่านม ขอเพียงให้พระคำรับสั่งของพระเยโฮวาห์สำเร็จเถิด” นางนั้นก็คอยอยู่และให้บุตรชายกินนมของตัวจนนางให้เขาหย่านม

นางฮันนาห์มอบซามูเอลไว้กับพระเจ้า

๒๔ และเมื่อนางให้เขาหย่านมแล้ว นางก็พาเขาขึ้นไปพร้อมกับวัวผู้สามตัว เป้งหนึ่งเอฟาห์ และนำอ่องหนึ่งขวดหนึ่ง และนางก็นำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เมืองซีโลห์ และเด็กนั้นก็ยืนเสีงอยู่^{๒๕} แล้วเขาทั้งหลายก็มาว้ผู้ตั้งวันและนำเด็กมาหาเอลี^{๒๖} นางก็กล่าวว่า “โอ ท่านเจ้าข้า ท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านเจ้าข้า ดิฉันเป็นผู้หญิงที่ยืนอยู่ที่นี้ต่อหน้าท่าน และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์^{๒๗} ดิฉันอธิษฐานขอเด็กคนนี้และพระเยโฮวาห์ประทานตามคำทูลขอของดิฉัน^{๒๘} เพราะฉะนั้นดิฉันจึงให้ยืมเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์ด้วย ตราบใดที่เขามีชีวิตอยู่ ดิฉันจะให้ยืมเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์” และเขาก็นมัสการพระเยโฮวาห์ที่นั่น

การอธิษฐานอันชื่นชมยินดีของนางฮันนาห์

๑ นางฮันนาห์ได้อธิษฐาน และกล่าวว่า **๒** “จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมในพระเยโฮวาห์ ในพระเยโฮวาห์ เขาของข้าพเจ้า ถูก

เชิดชูขึ้น ปากของข้าพเจ้าก็อ้ากว้างเข้าสู่คีตรูของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าปรารถนาในความรอดของพระองค์^๒ ไม่มีผู้ใดบริสุทธิตั้งพระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดนอกเหนือพระองค์ ไม่มีศิลาใดเหมือนพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย^๓ อย่าพูดโอ้อวดอีกต่อไปเลย อย่าให้ความจองหองออกมาจากปากของเจ้าเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของความรู้ การกระทำทั้งหลายพระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งตรวจ^๔ ค้นฐานของผู้มีกำลังก็หัก แต่ผู้ที่ช้วนเซก็ไ้กำลังมาคาดเอา^๕ บรรดาคนที่เคยกินอิมก็ต้อออกรับจ้างหากิน แต่คนที่เคยหิวก็หยุดหิว คนที่เป็นหมั่นกำเนิดบุตรเจ็ดคน แต่นางที่มีบุตรมากก็เที่ยวแห้งไป^๖ พระเยโฮวาห์ทรงประหารและทรงให้มีชีวิต พระองค์ทรงนำลงไปถึงแดนคนตายและก็นำขึ้นมา^๗ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยากจนและทรงกระทำให้มั่งคั่ง พระองค์ทรงกระทำให้ต่ำลงและพระองค์ทรงยกขึ้น^๘ พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นจากผงคลี พระองค์ทรงยกคนขอทานขึ้นจากกองขยะ กระทำให้เขานั่งร่วมกับเจ้านาย และได้ที่นั่งอันมีเกียรติ เป็นมรดก เพราะว่าเสาแห่งพิภพเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงวางพิภพไว้บนเนิน^๙ พระองค์จะทรงดูแลอย่างเท่าของวิสุทธิชนของพระองค์ แต่คนชั่วจะต้องนั่งอยู่ในความมืด เพราะว่ามีมนุษย์จะชนะด้วยกำลังของตนก็หาไม่^{๑๐} คีตรูของพระเยโฮวาห์จะแตกเป็นชิ้นๆ พระองค์จะทรงเอาฟ้าร้องในสวรรค์ต่อสู้เขา พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาที่สูงสุดปลายพิภพ พระองค์จะทรงประทอนกำลังแก่กษัตริย์ของพระองค์ และจะทรงยกย่องเขาของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้”^{๑๑} แล้วเอลคานาก็กลับไปบ้านที่รามัท และเด็กนั้นก็ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อหน้าเอลีบุโรหิต

บุตรชายทั้งสองของเอลีไม่รู้จักพระเจ้า

๑๒ ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของเอลีเป็นคนอันธพาล เขามีได้รู้จักพระเยโฮวาห์^{๑๓} ธรรมเนียมของบุโรหิตที่มีต่อประชาชนเป็นอย่างนี้ เมื่อมีประชาชนคนใดถวายเครื่องสัตวบูชา คนใช้ของบุโรหิตจะเข้ามาเมื่อถือขอเกี่ยวเนื้อสามง่าม ขณะเมื่อเนื้อกำลังต้มอยู่^{๑๔} เขาจะเอาขอเกี่ยวเนื้อแทงเข้าไปในกระทะ หรือหม้อหุง หรือหม้อขนาดใหญ่ หรือหม้อธรรมดา ขอเกี่ยวเนื้อติดอะไร

ขึ้นมา ปุโรหิตก็เอาสิ่งนั้นไปเป็นของคนที่เมืองซีโลห์ เขาก็กระทำ เช่นนั้นแก่คนอิสราเอลทุกคนที่มาที่นั่น ^{๑๕}ยิ่งกว่านั้นอีกก่อนที่เขาเผาไขมัน คนใช้ของปุโรหิตเคยเข้ามากล่าวแก่ชายผู้กระทำบุญชานุนว่า “ขอเอื้อไปให้ปุโรหิตทอด ท่านไม่รับเนื้อต้มจากเจ้า ท่านต้องการเนื้อดิบ” ^{๑๖}และถ้าชายคนนั้นกล่าวแก่เขาว่า “ขอให้เขาเผาไขมันเสียก่อน แล้วจงเอาไปตามชอบใจเถิด” เขาจะตอบว่า “ไม่ได้ เจ้าต้องให้เดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ให้ข้าก็จะเอาไปโดยใช้กำลัง” ^{๑๗}ดังนั้นแหละบาปของคนหนุ่มทั้งสองนั้นจึงใหญ่หลวงนักต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าคนเหล่านั้นได้ดูหมิ่นของถวายแด่พระเยโฮวาห์

ซามูเอลปรนนิบัติพระเจ้าตั้งแต่เป็นเด็ก

^{๑๘}แต่ซามูเอลปรนนิบัติอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเด็ก คนที่คาดเอาด้วยเอโฟดผ้าป่าน ^{๑๙}ฝ่ายมารดาเคยเย็บเสื้อเล็กๆนำมาให้เขาทุกปี เมื่อนางขึ้นไปพร้อมกับสามีเพื่อถวายเครื่องบูชาประจำปี ^{๒๐}แล้วเอลิเคยอวยพรเอลคานาห์และภรรยาของเขา กล่าวว่า “ขอพระเยโฮวาห์ประทานเชื้อสายแก่ท่านโดยหญิงคนนี้ แทนคนที่นางให้ยืมไว้แด่พระเยโฮวาห์” แล้วเขาทั้งหลายก็กลับบ้านของตน ^{๒๑}และพระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมเยียนฮันนาห์ และนางก็ได้ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายสามหญิงสอง และกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

ความชั่วร้ายของบุตรชายทั้งสองของเอลิ

^{๒๒}ฝ่ายเอลิชรูมมากแล้ว และท่านได้ยินถึงเรื่องราว ทั้งสิ้น ที่บุตรชายทั้งสองของท่านกระทำแก่คนอิสราเอล เช่นว่า เขาเข้าหาหญิงที่ปรนนิบัติอยู่ที่ทางเข้าพลับพลาแห่งชุมนุมด้วย ^{๒๓}และท่านก็ว่ากล่าวเขาทั้งสองว่า “ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น เพราะเราไต่ยินจากประชาชนทั้งปวงถึงความชั่วซึ่งเจ้ากระทำ ^{๒๔}ลูกเราเอ๋ย อย่าทำเลย เพราะเรื่องที่เราไต่ยินไม่ดีเลย ลูกทำให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์ทำการละเมิด ^{๒๕}ถ้ามนุษย์คนใดกระทำผิดต่อมนุษย์ด้วยกัน ผู้วินิจฉัยจะวินิจฉัยให้เขา แต่ถ้ามนุษย์กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ ใครจะทูลขอเพื่อเขาได้เล่า” แต่เขาทั้งสองหาได้ฟังเสียงบิดาของเขาไม่ เพราะว่าเป็นหน้าพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่

จะทรงประหารเขาเสีย ^{๒๖}ฝ่ายกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นและเป็นที่ยอบู่มากขึ้นเฉพาะพระเยโฮวาห์และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

พระเจ้าทรงสถาปนาแห่งวงศ์วานของเอลิตลอดไปเป็นนิตย์

^{๒๗}ครั้งนั้น มีบุรุษของพระเจ้า มาหาเอลิกล่าวแก่ท่านว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้เผยเราเองให้แจ้งแก่เรือนบรรพบุรุษเจ้า เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในอียิปต์ได้บังคับวงศ์วานของฟาโรห์ ^{๒๘}และเราได้เลือกเขาออกจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดให้เป็นปุโรหิตของเรา เพื่อจะขึ้นไปถวายที่แท่นบูชาของเรา เพื่อเผาเครื่องหอม เพื่อสวมเอโฟดต่อหน้าเรา และเราได้มอบบรรดาของที่บูชาด้วยไฟซึ่งคนอิสราเอลนำมาถวายนั้นแก่เรือนบรรพบุรุษของเจ้า ^{๒๙}เหตุใดเจ้าจึงเหยียบย่ำเครื่องสัตวบูชาของเรา และของที่เขาถวายตามบัญชาของเราในที่อาศัยของเรา และให้เกียรติแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้าเหนือเรา และกระทำให้ตัวของเจ้าทั้งหลายอ้วนพี ด้วยส่วนที่ดีที่สุดจากของถวายทุกรายจากอิสราเอลชนชาติของเรา’ ^{๓๐}เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงตรัสว่า ‘เราพูดโดยความจริงว่าวงศ์วานของเจ้า และวงศ์วานบิดาของเจ้า จะดำเนินต่อหน้าเราอยู่เป็นนิตย์’ แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประกาศว่า ‘ขอให้การนั้นห่างไกลจากเรา เพราะว่าผู้ที่ให้เกียรติแก่เรา เราจะให้เกียรติ และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเรา ผู้นั้นจะถูกดูหมิ่น ^{๓๑}ดูเถิด วาระนั้นจะมาถึงอยู่แล้วที่เราจะตัดแขนของเจ้าออก และตัดแขนของวงศ์วานบิดาของเจ้าออก เพื่อจะไม่มีคนชราสักคนเดียวในวงศ์วานของเจ้า ^{๓๒}แล้วเจ้าจะเห็นศัตรูในที่อาศัยของเรา คือในความมั่งคั่งทั้งสิ้นที่พระเจ้าจะทรงประทานแก่อิสราเอล และจะไม่มีคนชราในวงศ์วานของเจ้าเป็นนิตย์ ^{๓๓}คนของเจ้าซึ่งเรามีได้ตัดขาดเสียจากแท่นบูชาของเรา นั้น จะมีชีวิตอยู่เพื่อทำร้ายดวงตาของเจ้า และทำให้ใจของเจ้าเศร้าโศก และบรรดาผลอันเพิ่มพูนในวงศ์วานของเจ้าจะตายในวัยอันเบ่งบานของเขา ^{๓๔}และสิ่งนี้จะกลายเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า ซึ่งจะบังเกิดแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้า คือโฮฟนีและฟีเนหัส ทั้งสองจะสิ้นชีวิตในวันเดียว ^{๓๕}และเราจะให้ปุโรหิตผู้สวดขี้อของเราเกิด

ขึ้นมา ซึ่งจะทำตามสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจในใจของเรา และเราจะสร้างวงศ์วานมั่นคงให้เขา และเขาจะดำเนินอยู่ต่อหน้าผู้ที่เราเจิมไว้เป็นนิตย์”^{๓๖} และต่อมาทุกคนที่ยังเหลืออยู่ในวงศ์วานของเจ้าจะมากกราบไหว้เขาขอเงินหรือของขวัญหนึ่ง และขนมปังก้อนหนึ่ง และจะกล่าวว่า “ขอท่านกรวดน้ำตั้งข้าพเจ้าไว้ในตำแหน่งปุโรหิตสักที่หนึ่งเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับประทานอาหารสักหน่อยหนึ่ง””

ซามูเอลเป็นผู้พยากรณ์และปุโรหิต

๓ ฝ่ายกุมารซามูเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ที่อยู่ต่อหน้าเอลี ในสมัยนั้นพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ที่มีมาแต่น้อย ไม่มีนิมิตบ่อนัก ๒ อยู่มาครั้งนั้นเอลีนอนอยู่ในที่นอนของตน ตาของท่านเริ่มมืดมัว มองอะไรไม่เห็น ๓ ตะเกียงของพระเจ้ายังไม่ดับ ซามูเอลนอนอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ที่ที่หีบของพระเจ้าอยู่ที่นั่น “พระเยโฮวาห์ทรงเรียกซามูเอล และซามูเอลทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่” ๔ เขาจึงวิ่งไปหาเอลีและว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า” แต่เอลีตอบว่า “เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนอีก” เขาก็ไปนอน ๕ และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกขึ้นอีกว่า “ซามูเอลเอ๋ย” และซามูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า” แต่เอลีตอบว่า “ลูกเอ๋ย เรามิได้เรียกเจ้า จงนอนอีก” ๖ ฝ่ายซามูเอลไม่เคยรู้จักพระเยโฮวาห์ และยังไม่เคยทรงสำแดงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์แก่เขา ๗ และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกซามูเอลอีกเป็นครั้งที่สาม ซามูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า” แล้วเอลีจึงหยิ่งรู้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงเรียกเด็กนั้น ๘ เพราะฉะนั้นเอลีจึงพูดกับซามูเอลว่า “จงไปนอนเสียเถิด ถ้าพระองค์ทรงเรียกเจ้า เจ้าจงทูลว่า ‘พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอพระองค์ตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่’” ซามูเอลจึงกลับไปนอนในที่ของตน ๙ และพระเยโฮวาห์เสด็จมาประทับยืนอยู่ ทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆว่า “ซามูเอล ซามูเอลเอ๋ย” และซามูเอลทูลตอบว่า “ขอตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่” ๑๐ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า “ดูเถิด เราจะทำสิ่งหนึ่งในอิสราเอล หูของทุกคนผู้ที่ได้ยินจะซ้า

ทั้งสองข้าง ๑๑ ในวันนั้นเราจะกระทำให้สิ่งสารพัดที่เรากล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องวงศ์วานของเอลีให้สำเร็จเสียต่อเอลี ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด ๑๒ ดังนั้นเราจึงบอกเขาว่า เราจะลงโทษวงศ์วานของเขาเป็นนิตย์ เพราะความชั่วช้าซึ่งเขารู้แล้ว เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาประพฤติเลวร้าย และเขาก็มิได้ห้ามปราม ๑๓ เพราะฉะนั้นเราจึง ปฏิญาณต่อ วงศ์วานของเอลีว่า ความชั่วช้าของวงศ์วานเอลีนั้นจะลบล้างเสียด้วยเครื่องสัตวบูชา และของถวายไม่ได้เป็นนิตย์” ๑๔ ซามูเอลนอนอยู่จนรุ่งเช้า เขาเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และซามูเอลก็กลัวไม่กล้าบอกนิมิตนั้นแก่เอลี ๑๕ เอลีก็เรียกซามูเอลมากล่าวว่า “ซามูเอล บุตรของข้าอើ” และซามูเอลตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่” ๑๖ และเอลีถามว่า “เรื่องอะไรนะที่พระเยโฮวาห์ทรงบอกเจ้า ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย ถ้าเจ้าปิดบังสิ่งใดไว้จากเราในเรื่องทั้งสินที่พระองค์ทรงบอกแก่เจ้า ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษเจ้า และให้หนักยิ่งกว่า” ๑๗ ดังนั้นซามูเอลจึงบอกทุกอย่างแก่เอลี ไม่ได้ปิดบังอะไรไว้จากท่านเลย และเอลีว่า “คือพระเยโฮวาห์เอง ขอพระองค์ทรงกระทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด” ๑๘ และซามูเอลก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน มิให้วาจาท่านตกไปเปล่าแต่สักคำเดียว ๑๙ และชนอิสราเอลทั้งปวง ตั้งแต่ดานถึงเบเนออร์เซบาก็ทราบซามูเอลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ ๒๐ และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏอีกที่ซีโลห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงพระองค์แก่ซามูเอลที่ซีโลห์ โดยพระดำรัสของพระเยโฮวาห์

คนฟิลิสเตียจับหีบพันธสัญญา

๔ และ ถ้อยคำของ ซามูเอล มา ถึง คนอิสราเอลทั้งปวง ฝ่ายคนอิสราเอลได้ยกกองทัพออกไปสู้รบกับคนฟิลิสเตีย ได้ตั้งค่ายอยู่ข้างเอเบนเอเซอร์ และคนฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในเอเฟก ๒ คนฟิลิสเตียได้จัดพลเป็นแนวเข้าต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อสงครามได้ขยายวงออกไป อิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟิลิสเตีย ผู้ได้ฆ่าคนเสียประมาณสี่พันคนในสนามรบ ๓ และเมื่อกองทัพกลับมาสู่ค่าย พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กล่าวว่า “ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงให้เราพ่ายแพ้ต่อ

หน้าคนฟีลิสเตียในวันนี้ ขอเราไปนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์มาให้เราจากเมืองซีโลห์เถิด เพื่อว่าหีบนั้นจะมาท่ามกลางเรา และจะช่วยเหลือให้เราให้พ้นจากมือศัตรูของเรา”^๔ เขาจึงใช้คนไปที่เมืองซีโลห์ เพื่อนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ มาจากซีโลห์ บุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัส ก็อยู่กับหีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้าที่นั่น^๕ เมื่อหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว คนอิสราเอลทั้งสีกก็ให้ร้องเสียงดังจนแผ่นดินก้องไปด้วยเสียงนั้น^๖ และเมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินเสียงโห่ร้องดังเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า “เสียงโห่ร้องอีกทีก็ครึกโครมในค่ายของคนฮีบรูนั้นหมายความว่าอะไรกัน” และเขาทราบวาทหีบแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว^๗ คนฟีลิสเตียก็กลัวเพราะเขากล่าวว่า “พระเจ้าได้เสด็จมาในค่ายแล้ว” และเขากล่าวว่า “วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะแต่ก่อนไม่เคยเกิดเรื่องอย่างนี้เลย”^๘ วิบัติแก่เราทั้งหลาย ใครจะช่วยเราให้พ้นจากพระหัตถ์ของบรรดาพระอันทรงฤทธิ์ธานีได้ พระเหล่านั้นเป็นผู้ที่ฆ่าฟันชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัตินานาชนิดในถิ่นทุรกันดาร^๙ โอ คนฟีลิสเตียเอ๋ย จงกล้าหาญเถิด จงกระทำตัวเป็นลูกผู้ชาย เพื่อว่าเจ้าจะไม่เป็นทาสของคนฮีบรู ดังที่เขาเคยเป็นทาสเจ้า จงกระทำตัวให้เป็นลูกผู้ชายและเข้ารบ”^{๑๐} เพราะฉะนั้นคนฟีลิสเตียจึงสู้รบและอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่างก็หนีไปยังถิ่นที่ของตน ครั้นนั้นมีการฆ่าฟันกันมาก เพราะทหารราบของอิสราเอลตายเสียสามหมื่นคน^{๑๑} และหีบแห่งพระเจาก็ถูกยึดไป และบุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ถูกฆ่าตาย^{๑๒} ผู้ชายคนเบเนยามินคนหนึ่งวิ่งไปจากแควรบมาถึงซีโลห์ในวันเดียวกัน เสื้อผ้าขาดและดินก็อยู่บนศีรษะของเขา^{๑๓} เมื่อเขามาถึงนั้น ดูเถิด เอลีอยู่บนที่นั่งข้างถนนคอยเฝ้าอยู่ เพราะจิตใจของท่านหวนด้วยเรื่องหีบแห่งพระเจ้า และเมื่อชายคนนั้นเข้ามาในเมืองและบอกข่าว ชาวเมืองทั้งสีกก็ร้องขึ้น^{๑๔} เมื่อเอลีได้ยินเสียงร้องเช่นนั้น ก็ถามว่า “นั่นเสียงอะไรกันไกลาหล” แล้วชายคนนั้นก็รีบเข้ามาบอกเอลี^{๑๕} ฝ่ายเอลีมีอายุเก้าสิบแปดปีตาของท่านมืดมัว มองอะไรไม่เห็น^{๑๖} ชายคนนั้นบอกเอลีว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนที่มาจาก

แควรบ ข้าพเจ้าหนีมาจากแควรบวันนี้” เอลีก็ถามว่า “ลูกเอ๋ย เป็นอย่างไรบ้าง”^{๑๗} ผู้ที่ส่งข่าวนั้นก็ตอบว่า “อิสราเอลได้หนีไปต่อหน้าต่อตาคนฟีลิสเตียไปแล้ว มีการฆ่าฟันกันมากท่ามกลางประชาชน บุตรชายทั้งสองของท่าน คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ตาย และหีบแห่งพระเจ้าถูกยึดไปเสีย”^{๑๘} ต่อมาเมื่อเขากล่าวถึงหีบแห่งพระเจ้า เอลีก็ตงมาหลังจากที่นั่งที่อยู่ข้างประตู คอของท่านก็หัก และท่านสิ้นชีวิตแล้ว เพราะท่านชรามากและตัวก็หนัก ท่านได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่สี่สิบปี^{๑๙} ฝ่ายบุตรสะใภ้ของท่าน คือภรรยาของฟีเนหัสมีครรภ์กำลังจะคลอดบุตร และเมื่อนางได้ยินข่าวว่า เขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และพ่อสามีและสามีของนางก็สิ้นชีวิต นางก็โหมตัวลงและคลอดบุตร เพราะความเจ็บปวดบังเกิดขึ้นแก่นาง^{๒๐} เมื่อนางกำลังจะตายนั้น พวกผู้หญิงที่เฝ้านางอยู่ได้บอกนางว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าคลอดลูกผู้ชายคนหนึ่ง” แต่นางไม่ตอบไม่ฟัง^{๒๑} นางให้ชื่อเด็กนั้นว่า อีคาโบด กล่าวว่ “สง่าราศีพราวไปจากอิสราเอลแล้ว” เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และเพราะเรื่องพ่อสามีและสามีของนาง^{๒๒} และนางกล่าวว่า “สง่าราศีได้พราวจากอิสราเอลแล้ว เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป”

คนฟีลิสเตียถูกสาปแช่ง เนื่องด้วยหีบพันธสัญญา

๕ คนฟีลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าและนำไปจากเอเบนเอเซอร์ถึงเมืองอัทไซดูด^๒ เมื่อคนฟีลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าไปนั้นเขานำเข้าไปไว้ในนิเวศของพระดาโกน และวางไว้ข้างพระดาโกน^๓ และเมื่อประชาชนชาวอัทไซดูดตื่นเช้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโกนได้ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายจึงยกพระดาโกนขึ้นตั้งไว้ในที่เดิม^๔ แต่เมื่อเขาทั้งหลายตื่นเช้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโกนก็ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ศีรษะของพระดาโกนและฝ่ามือทั้งสองก็ถูกตัดออกอยู่ที่ธรณีประตูเหลืออยู่แต่ลำตัวพระดาโกน^๕ เพราะเหตุนี้เองบุโรหิตของพระดาโกนและผู้ที่เขาไปในนิเวศของพระดาโกน จึงไม่เหยียบธรณีประตูนิเวศพระดาโกนที่เมืองอัทไซดูดจนถึงทุกวันนี้

นี่ ^๖ พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือประชาชนอัครโตดอย่างหนัก พระองค์ทรงทำลวยเขาและทรงเขียนเขาด้วยริตสีดวงทวารชั้นรุนแรง ทั้งชาวอัครโตดและเขตแดนของชาวเมืองนั้น ^๗ และเมื่อชาวเมืองอัครโตดเห็นอย่างนั้น เขาทั้งหลายกล่าวว่า “อย่าให้หีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอยู่กับเราเลย เพราะถ้าพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือเรา และเหนือพระดาโกนพระของเราอย่างหนัก” ^๘ เขาจึงใช้คนไปเรียกประชุมเจ้านายทั้งสิ้นของฟีลิสเตีย และกล่าวว่า “เราจะกระทำอะไรกับหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลดี” เขาทั้งหลายตอบว่า “ให้เรานำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอ้อมไปยังเมืองกัท” เพราะฉะนั้นเขาจึงนำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปที่นั่น ^๙ แต่เมื่อเขาทั้งหลายนำหีบอ้อมไปเมืองนั้นแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อสูเมืองนั้นกระทำให้เกิดการทำลายอย่างหนัก และทรงเขียนชาวเมืองนั้นทั้งเด็กและผู้ใหญ่คือให้เกิดริตสีดวงทวารชั้นรุนแรงขึ้นที่ส่วนลับของเขาทั้งหลาย ^{๑๐} เขาจึงส่งหีบแห่งพระเจ้าไปยังเมืองเอโครน และอยู่มาเมื่อหีบแห่งพระเจ้ามาถึงเมืองเอโครน ชาวเมืองเอโครนร้องว่า “เขาได้นำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลมาให้เรา เพื่อจะฆ่าเราและประชาชนของเราเสีย” ^{๑๑} เพราะฉะนั้นเขาจึงส่งคนไปให้เรียกประชุมเจ้านายทั้งหมดของคนฟีลิสเตีย และกล่าวว่า “จงส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปเสียให้หีบนั้นกลับไปยังที่เดิม เพื่อหีบนั้นจะไม่ได้ฆ่าเราหรือประชาชนของเราเสีย” เพราะว่ามีการทำลายอย่างน่ากลัวตายแพร่ไปทั่วเมืองนั้น พระหัตถ์ของพระเจ้ายิ่งก็อยู่ที่นั่นอย่างหนัก ^{๑๒} คนที่ไม่ตายก็เป็นริตสีดวงทวารชั้นรุนแรงและเสียงร้องของชาวเมืองนั้นก็ขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์

คนฟีลิสเตียส่งหีบพันธสัญญาไปยังโยชูวาชาวเบรเซเมซ

๖ ^๑ หีบแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ในถ้ำคนฟีลิสเตียเจ็ดเดือน ^๒ คนฟีลิสเตียก็เชิญพวกปุโรหิตและพวกโหรมา กล่าวว่า “เราจะกระทำอย่างไรกับหีบแห่งพระเยโฮวาห์ดี ขอบอกเราว่าจะส่งหีบไปยังที่เดิมด้วยอะไรดี” ^๓ เขาทั้งหลายตอบว่า “ถ้าท่านทั้งหลายจะส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไป

ก็อย่าส่งไปเปล่า ถึงอย่างไรก็ขอส่งเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไปด้วย แล้วท่านทั้งหลายจะหายโรค และท่านทั้งหลายจะทราบด้วยว่า เหตุใดพระหัตถ์นี้จึงไม่หันไปเสียจากท่าน” ^๔ และเขากล่าวว่า “จัดอะไรเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเล่า ที่เราจะต้องถวายให้พระองค์” เขาทั้งหลายตอบว่า “ลูกริตสีดวงทวารชั้นรุนแรงทองคำห้าลูกกับหนูทองคำห้าตัว ตามจำนวนเจ้านายแห่งคนฟีลิสเตีย เพราะโรคอย่างเดียวกันนั้นติดอยู่ท่านทั้งหลายและเจ้านายด้วย ^๕ เพราะฉะนั้นท่านต้องทำรูปริตสีดวงทวารชั้นรุนแรงของท่าน และรูปหนูของท่าน ซึ่งทำลายแผ่นดิน และท่านทั้งหลายจงถวายส่งราศีแด่พระเจ้าของอิสราเอล ชะรอยพระองค์จะทรงเบาพระหัตถ์ของพระองค์จากท่านทั้งหลายทั้งจากพระของท่าน และแผ่นดินของท่าน ^๖ ทำไมท่านจึงกระทำให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างที่เขาอียิปต์และฟารุห์ได้กระทำให้จิตใจของเขาให้แข็งกระด้างนั้น เมื่อพระองค์ทรงกระทำเหตุการณ์สู้เขาทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายก็ต้องปลอยให้ประชาชนไปมิใช่หรือ แล้วเขาทั้งหลายก็จากไป ^๗ ฉะนั้นบัดนี้จงเตรียมเกวียนใหม่เล่มหนึ่งมาเทียมเข้ากับแม่วัวคู่หนึ่งซึ่งยังไม่เคยเข้าเทียมแอกเลย จงเอาแม่วัวมาเทียมเกวียนแล้วพรากลูกๆของมันกลับไปบ้านเสียให้พ้นจากมัน ^๘ จงนำหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาวางไว้บนเกวียน และวางเครื่องทองคำซึ่งท่านทั้งหลายถวายให้พระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไว้ในหีบข้างๆแล้วก็ปลอยให้มันไป ^๙ และคอยดู ถ้าไปตามทางถึงแผ่นดินของมันเอง คือทางไปเมืองเบรเซเมซ พระองค์ก็เป็นผู้ทรงให้เกิดความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงนี้แก่เรา แต่ถ้าไม่เช่นนั้น เราจะได้ทราบว่าไม่ใช่พระหัตถ์ของพระองค์ที่กระทำต่อเรา เป็นโอกาสที่บังเอิญเกิดขึ้นแก่เราเอง” ^{๑๐} คนเหล่านั้นก็กระทำตาม นำเอาแม่วัวคู่หนึ่งเทียมเข้ากับเกวียน แล้วขังลูกๆของมันไว้ที่บ้าน ^{๑๑} และเขาก็วางหีบแห่งพระเยโฮวาห์ไว้บนเกวียนพร้อมกับหีบหนูทองคำและรูปริตสีดวงทวารชั้นรุนแรงของเขา ^{๑๒} แม่วัวก็เดินตรงไปตามทางที่ไปเมืองเบรเซเมซ ไปตามทางหลวง เดินพลางร้องพลางไม่เลี้ยวขวาหรือเลี้ยวซ้าย และบรรดาเจ้านายแห่งคนฟีลิสเตียก็ตามมันไปจนถึง

พรหมแดนเมืองเบธเซเมช^{๑๓} ฝ่ายชาวเมืองเบธเซเมชกำลังเกี่ยวข้าวสาละอยู่ ที่หุบเขา และเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นและเห็นหีบ เขาก็ชื่นชมยินดีที่ได้เห็น^{๑๔} เกวียนนั้นได้เข้ามาในนาของโยชูวาชาวเบธเซเมชและหยุดอยู่ที่นั่น มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาจึงฝ่าไม้เกวียนเป็นฟัน และเอาแม่วัวเป็นเครื่องผูกบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์^{๑๕} และคนเลวี่ก็เชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ลง และหีบที่อยู่ข้างๆ ซึ่งมีเครื่องทองคำ วางไว้บนก้อนหินใหญ่นั้น และชาวเบธเซเมชก็ถวายเครื่องผูกบูชาและถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้น^{๑๖} และเมื่อเจ้านายทั้งห้าของคณฟิลิสเตียได้เห็นแล้วเขาก็กลับไปยังเมืองเอโครนในวันนั้น^{๑๗} ต่อไปนี้เป็นรูปวิเศษตวงทวารชั้นรุนแรงทองคำซึ่งคณฟิลิสเตียถวายเป็นเครื่องบูชาใต้อการละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์ รูปหนึ่งสำหรับเมืองอชโดด เมืองกาซารูปหนึ่ง เมืองอชเคโลนรูปหนึ่ง เมืองกัทรูปหนึ่ง เมืองเอโครนรูปหนึ่ง^{๑๘} รูปหนูทองคำก็เช่นเดียวกัน ตามจำนวนเมืองของฟิลิสเตียที่เป็นเมืองของเจ้านายทั้งห้าทั้งเมืองที่มีป้อมปราการและชนบทที่ไม่มีกำแพงเมือง จนถึงหินก้อนใหญ่แห่งอาเบลซึ่งเขาวางหีบของพระเยโฮวาห์ลงในวันนั้น หินนั้นก็ยังคงอยู่จนทุกวันนี้ ที่ในทุ่งนาของโยชูวาชาวเบธเซเมช^{๑๙} พระองค์จึงทรงประหารชาวเบธเซเมช เพราะว่าเขาทั้งหลายได้มองข้ามในหีบแห่งพระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงประหารเสียห้าหมื่นเจ็ดสิบคน และประชาชนก็ไว้ทุกข์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงประหารประชาชนเสียเป็นอันมาก^{๒๐} แล้วชาวเบธเซเมชจึงกล่าวว่า “ผู้ใดสามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าบารุทหรือองค์นี้ได้ พระองค์จะเสด็จไปจากเราไปหาผู้ใดดี”^{๒๑} ดังนั้นเขาจึงส่งผู้สื่อสารไปยังชาวเมืองคิริยาทเยอาริมกล่าวว่า “คณฟิลิสเตียได้คืนหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาแล้ว ขอลงมาเชิญหีบขึ้นไปอยู่กับท่านเถิด”

ได้นำหีบพันธสัญญาไปยังเรือนของอาบีนาดับ

๗ ชาวคิริยาทเยอาริมได้มาเชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นไปถึงเรือนของอาบีนาดับซึ่งอยู่บนเนินเขา และเขาทั้งหลายก็ชำระเอเลอาซาร์บุตรชายของเขาให้บริสุทธิ์เพื่อให้

ดูแลหีบแห่งพระเยโฮวาห์^{๒๒} อยู่มานับแต่วันที่หีบนั้นอยู่ที่คิริยาทเยอาริมก็เป็นเวลาช้านานตั้งยี่สิบปี และบรรดาวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิบก็คร่ำครวญถึงพระเยโฮวาห์^{๒๓} แล้วซามูเอลพูดกับวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิบว่า “ถ้าท่านทั้งหลายจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงทิ้งพระต่างตัวและพระอชทาโรทเสียจากท่ามกลางท่านทั้งหลาย และเตรียมใจของท่านให้ตรงต่อพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติแต่พระองค์เท่านั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากมือของคณฟิลิสเตีย”^{๒๔} คณอิสราเอลจึงถึงพระบารุทและพระอชทาโรท และเขาทั้งหลายปรนนิบัติแต่พระเยโฮวาห์เท่านั้น

การฟื้นฟูที่เมืองมิสเปห์

^{๒๕} แล้วซามูเอลกล่าวว่า “จงประชุมคณอิสราเอลทั้งสิบที่เมืองมิสเปห์และข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน”^{๒๖} เขาทั้งหลายจึงประชุมกันที่มิสเปห์ และตักน้ำมาเทออกถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอดอาหารในวันนั้นและกล่าวที่นั่นว่า “เราทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์” และซามูเอลก็วินิจฉัยคณอิสราเอลที่เมืองมิสเปห์^{๒๗} เมื่อคณฟิลิสเตียได้ยินว่าคณอิสราเอลได้ประชุมกันที่เมืองมิสเปห์ เจ้านายแห่งฟิลิสเตียก็ยกขึ้นไปต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อคณอิสราเอลได้ยินเช่นนั้นเขาก็กลัวคณฟิลิสเตีย^{๒๘} และคณอิสราเอลร้องต่อซามูเอลว่า “อย่าหยุดร้องทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อขอพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของคณฟิลิสเตีย”

พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลชนะคณฟิลิสเตีย

^{๒๙} ซามูเอลก็เอาลูกแกะอ่อนที่ยังกินนมอยู่ตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องผูกบูชาทั้งตัวแด่พระเยโฮวาห์ และซามูเอลร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เพื่อคณอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลาง^{๓๐} ขณะที่ซามูเอลถวายเครื่องผูกบูชาอยู่นั้น คณฟิลิสเตียก็เข้ามาใกล้จะสู้รบกับอิสราเอล แต่พระเยโฮวาห์ทรงให้ฟ้าร้องเสียงดังยิ่งนักในวันนั้นสู้กับคณฟิลิสเตีย กระทำให้คณฟิลิสเตียสับสนอลหม่านจึงพ่ายแพ้แก่อิสราเอล^{๓๑} คณอิสราเอลก็ออกจากมิสเปห์ติดตามคณฟิลิสเตียและฆ่าฟัน

เขา จนไปถึงเมืองเบธคาร์ ๑๒ แล้วซามูเอล ก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้ระหว่างมิสปาห์และ เซน เรียกชื่อศิลานั้นว่า เอบเนเอเซอร์ เพราะ ท่านกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพวกเรา จนบัดนี้” ๑๓ ดังนั้นคนฟีลิสเตียจึงพ่ายแพ้ไม่ เข้ามาในดินแดนอิสราเอลอีก และพระหัตถ์ ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้อันคนฟีลิสเตียตลอด ชีวิตของซามูเอล ๑๔ หัวเมืองที่คนฟีลิสเตีย ได้ยึดไปจากอิสราเอลนั้น ก็ได้กลับคืนมายัง อิสราเอล ตั้งแต่เมืองเอโครนถึงเมืองกัทและ อิสราเอลก็ได้ตีดินแดนของหัวเมืองเหล่านั้น คืนมาจากมือของคนฟีลิสเตีย ครั้งนั้น มี สันติภาพระหว่างอิสราเอลและคนอาโมไรต์ ด้วย

ซามูเอลเป็นผู้พยากรณ์ บุโรหิตและ ผู้วินิจฉัยคนอิสราเอล

๑๕ ซามูเอลได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่ตลอด ชีวิตของท่าน ๑๖ และท่านก็เที่ยวไปโดยรอบ ทุกปีเป็นประจำ ไปถึงเมืองเบธเอล กิลกาล และมิสปาห์ และท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอล ในบรรดาเมืองเหล่านั้น ๑๗ แล้วท่านจะกลับ มายังเมืองรามัท เพราะว่าบ้านของท่านอยู่ที่ นั้น ท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่นั่นด้วย ท่าน ได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น

คนอิสราเอลปรารภถามักษัตริย์เหมือน ชนชาติอื่นที่ไม่รู้จักพระเจ้า

๑๘ อยู่มาเมื่อซามูเอลแก่แล้ว ท่านได้ ตั้งพวกบุตรชายของท่านให้วินิจฉัย อิสราเอล ๒ บุตรหัวปีของท่านชื่อโยเอล และ คนที่สองชื่ออาบียาห์ ทั้งสองเป็นผู้วินิจฉัยใน เมืองเบเออร์เซบา ๓ แต่บุตรชายของท่านมิได้ ดำเนินในทางของท่าน ได้เลียงไปหากำไร เขารับสินบนและบิดเบือนความยุติธรรมเสีย ๔ และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็พากัน มาหาซามูเอลที่เมืองรามัท ๕ และเรียนท่าน ว่า “ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายของ ท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน บัดนี้ขอท่าน ได้กำหนดตั้งมักษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเราอย่าง ประชาชาติทั้งหลายเถิด” ๖ แต่เมื่อเขาพูด ว่า “ขอตั้งมักษัตริย์ให้วินิจฉัยเราทั้งหลาย” ก็ กระทำให้ซามูเอลไม่พอใจ และซามูเอลได้ พูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์

คำตัดทอนจากซามูเอล

๑๗ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบซามูเอล ว่า “จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องที่ สิ้นที่ เขาทั้งหลายขอต่อเจ้า เพราะว่าเขา มิได้ ละทิ้งเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้ละทิ้งเรา มิ ให้เราครอบครองเหนือเขา” ตามการกระทำ ที่สิ้นซึ่งเขาได้กระทำตั้งแต่วันที่เรานำ เขาออกมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือเขาได้ ละทิ้งเราและปรนนิบัติพระอื่น เขาจึงกระทำ เช่นเดียวกันต่อเจ้าด้วย “เหตุฉะนั้นบัดนี้จง ฟังเสียงของเขา ขอแต่จงคอยทักท้วงเขา และสำแดงให้ทราบถึงวิธีการของมักษัตริย์ ผู้ที่จะครอบครองเขาทั้งหลาย” ๑๘ ซามูเอล จึงเอาพระดาร์สทั้งสิ้นของพระเยโฮ วาห์มาบอกกล่าวแก่ประชาชนผู้ร้องขอให้ ท่านตั้งมักษัตริย์ ๑๙ ท่านกล่าวว่า “นี่ เป็น วิธีการของมักษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเหนือ เจ้า มักษัตริย์จะเกณฑ์บุตรชายทั้งหลาย ของเจ้าและกำหนดให้ประจำรถรบ และให้เป็น พลม้า และให้วิ่งหน้ารถรบของพระองค์ ๒๐ แล้วพระองค์จะตั้งเขาให้เป็นนายพัน นาย ห้าสิบของพระองค์ ให้บางคนไถที่ดินของ พระองค์ และเกี่ยวข้าว และทำคัสตราวุธ และเครื่องใช้ของรถรบ ๒๑ พระองค์จะนำ บุตรสาวของเจ้าไปเป็นผู้ปรุงเครื่องหอม ทำครีว และปิ้งขนม ๒๒ พระองค์จะเอา นา สวนองุ่นและสวนมะกอกเทศที่ดีที่สุดของ เจ้าให้แก่ข้าราชการของพระองค์ ๒๓ พระองค์ จะชักหนึ่งในสิบของพืชผลและผลองุ่น ของท่านให้แก่มหาดเล็กและข้าราชการของ พระองค์ ๒๔ พระองค์จะเอาคนใช้ผู้ชาย และ คนใช้ผู้หญิง และคนหนุ่มๆที่ดีที่สุดของท่าน และลาของท่านให้ไปทำงานของพระองค์ ๒๕ พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของฝูงสัตว์ ของท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นทาสของ พระองค์ ๒๖ ในวันนั้นท่านจะร้องทุกข์เพราะ มักษัตริย์ของท่าน ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้เลือก นั้น แต่พระเยโฮวาห์จะไม่สถับท่านในวัน นั้น” ๒๗ แต่ประชาชนปฏิเสธไม่เชื่อฟังเสียง ของซามูเอล เขาทั้งหลายกล่าวว่า “เรา ไม่ยอม แต่เราจะต้องมีมักษัตริย์ปกครอง เรา ๒๘ เพื่อเราจะเป็นเหมือนประชาชาติที่ ings หลายด้วย และเพื่อมักษัตริย์ของเราจะวินิจฉัย เรา และนำหน้าเราไป และรบศึกให้เรา” ๒๙ และเมื่อซามูเอลได้ยินถ้อยคำทั้งสิ้นของ

ประชาชน ท่านก็นำไปทูลพระเยโฮวาห์ให้ทรงทราบ ^{๒๒} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า “จงฟังเสียงของเขாத้งหลายเถิด และจงตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้เขา” แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน”

พระเจ้าทรงนำซามูเอลให้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์

๑๙ ^๑ มีชาย คนหนึ่ง คน เบน ยา มิน ชื่อ คีซ บุตรชาย ของอาบีเอล ผู้ เป็นบุตรชาย ของเศโรร์ บุตรชาย ของเบโคธ บุตรชาย ของอาหิยาห์ คนเบนยามิน เป็นคนร่ำรวย ^๒ ท่านมีบุตรชายคนหนึ่ง ชื่อซาอูล เป็นคนหนุ่ม ที่ดี ที่สุด รูปร่าง ไม่มีชายคนใดในหมู่คนอิสราเอลที่จะงามกว่าเขา เขาสูงกว่าประชาชนทั้งหลายตั้งแต่บัดนั้นไป ^๓ ฝ่ายผู้แม่ลาของคีซบิดาของซาอูลหายไป คีซจึงกล่าวแก่ซาอูลบุตรชายของตนว่า “ลุกขึ้นเอาคนใช้คนหนึ่งไปกับเจ้า เพื่อไปหาลา” ^๔ เขาทั้งสอง ก็ผ่านแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ผ่านเข้าแผ่นดินซาลิซา เขาหาลาไม่พบ เขาก็ผ่านข้าม แผ่นดินซาออลิม แต่ลาไม่อยู่ที่นั่น แล้วเขาผ่านเข้าแผ่นดินของคนเบนยามิน แต่ก็หาลาไม่พบ ^๕ เมื่อเขามาถึงแผ่นดินศูฟ ซาอูลจึงพูดกับคนใช้ผู้ซึ่งอยู่กับท่านว่า “มาเถิด ให้เรากลับไป เกรงว่าบิดาของข้าจะเลิกกังวลเรื่องลา และมาร้อนใจด้วยเรื่องของเรา” ^๖ แต่คนใช้ตอบท่านว่า “ดูเถิด มีคนของพระเจ้าคนหนึ่งในเมืองนี้ เป็นคนที่เขานับถือกันมาก สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นเป็นไปตามที่กล่าว นั้นทุกอย่าง ขอให้เราไปที่นั่น ชะรอยท่านจะบอกเราถึงทางซึ่งเราควรดำเนิน” ^๗ แล้วซาอูลพูดกับคนใช้ของท่านว่า “แต่ดูเถิด ถ้าเราไปเรา จะเอาอะไรไปให้ชายผู้ นั้น เพราะขนมปังในยามของเรา ก็หมดแล้ว เราไม่มีของขวัญที่จะนำไปให้แก่คนของพระเจ้า เรามีอะไรบ้าง” ^๘ คนใช้ตอบซาอูลอีกว่า “ดูเถิด ผมมีเงินอยู่หนึ่งเสี้ยวเซเชลและผมจะให้แก่คนของพระเจ้า เพื่อจะบอกหนทางให้แก่เรา” ^๙ (ในอิสราเอลสมัยเดิม เมื่อคนใดจะไปทูลถามพระเจ้า เขากล่าวว่า “มาเถิด ให้เราไปหาผู้ทำนายกัน” เพราะผู้ที่ในสมัยนี้เราเรียกว่าผู้พยากรณ์นั้นในสมัยเดิมเขาเรียกว่าผู้ทำนาย) ^{๑๐} และซาอูลจึงพูดกับคนใช้ของท่านว่า “พูดดีนี้มาให้

เราไปกันเถิด” เขาทั้งสองขึ้นไป ที่เมืองซึ่งคนของพระเจ้าอยู่ ^{๑๑} ขณะเมื่อเขาขึ้นภูเขาไปยัง เมืองนั้น เขาพบพวกผู้หญิงสาว ออกมาตักน้ำ จึงถามว่า “ผู้ทำนายอยู่ที่นี้หรือ” ^{๑๒} เธอทั้งหลายตอบว่า “อยู่ที่ ดูเถิด ท่านเพิ่งขึ้นหน้าท่อนไป จงรีบเข้าเถิด ท่านเพิ่งมาในเมืองเมื่อคืนนี้ เพราะว่าวันนี้ประชาชนทำการถวายสัตวบูชา ณ ปุชนียสถานสูง” ^{๑๓} พอท่านทั้งสองเข้าไปถึงในเมือง ท่านทั้งสองจะพบก่อนที่ผู้ทำนายขึ้นไปรับประทานอาหาร ณ ปุชนียสถานสูง เพราะว่าประชาชนจะไม่รับประทานจนกว่าท่านจะมาถึง เพราะท่านจะต้องมาถวายพรแก่เครื่องสัตวบูชา ภายหลังผู้ที่ได้รับเชิญรับประทาน ฉะนั้นบัดนี้จึงขึ้นไปเถิด ท่านทั้งสองจะพบทันที” ^{๑๔} เขาทั้งสองก็ขึ้นไปยังเมืองนั้น ขณะเมื่อเขาเข้าไปในเมือง ดูเถิด ซามูเอลกำลังเดินออกมาตรงหน้าเขาทั้งสอง จะขึ้นไปยังปุชนียสถานสูงนั้น ^{๑๕} พระเยโฮวาห์ได้ตรัสในหูของซามูเอลแล้วในวันก่อนวันที่ซาอูลมาถึงว่า ^{๑๖} “พรุ่งนี้เวลาประมาณเท่านี้ เราจะส่งชายผู้หนึ่งซึ่งมาจากดินแดนเบนยามิน เจ้าจงเจิมเขาให้เป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา เขาจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือคนฟีลิสเตีย เพราะเราได้มองดูประชาชนของเราแล้ว ด้วยเสียงร้องทุกข์ของเขา มาถึงเรา” ^{๑๗} เมื่อซามูเอลเห็นซาอูลเข้าแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงบอกท่านว่า “ดูเถิด นี่เป็นชายคนที่เราได้พูดกับเจ้าแล้ว นั้น เขาเป็นผู้ที่จะปกครองเหนือประชาชนของเรา” ^{๑๘} แล้วซาอูลก็เข้ามาใกล้ซามูเอลที่ประตูและกล่าวว่า “ขอบอกข้าพเจ้าหน่อยว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน” ^{๑๙} ซามูเอลตอบซาอูลว่า “ฉันเป็นผู้ทำนาย จงเดินขึ้นหน้าฉันไปยังปุชนียสถานสูงนั้น เพราะในวันนี้ท่านจะรับประทานอาหารกับฉัน และพรุ่งนี้เช้าฉันจึงจะให้ท่านไป และฉันจะบอกทุกอย่างที่ขึ้นอยู่กับใจของท่านแก่ท่าน” ^{๒๐} ส่วนเรื่องลาของท่านที่หายไปสามวันแล้วนั้น อย่าเอาใจใส่เลย เพราะเขว่พบแล้ว ความปรารถนาของคนอิสราเอลนั้นมุ่งหมายเอาใครเล่า ไม่ใช่ตัวท่านและวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาท่านดอกหรือ” ^{๒๑} ซาอูลตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่คนเบนยามิน ดอกหรือ เป็นตระกูลเล็ก น้อยที่สุดในอิสราเอล และครอบครัวของข้าพเจ้าไม่ใช่ครอบครัวที่ ด้อยที่สุดในตระกูล เบนยามิน

ดอกหรือ ทำไมท่านจึงพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้เล่า” ^{๒๒}แล้วซามูเอลก็พาซาอูลกับคนใช้ของท่านเข้าไปในห้องโถงให้หนึ่งในตอนต้นที่นงสำหรับผู้ที่รับเชิญ ซึ่งมีประมาณสามสิบคน ^{๒๓}และซามูเอลพูดกับคนครัวว่า “จงนำส่วนที่ฉันได้มอบให้ ซึ่งฉันบอกว่า ‘เก็บไว้ต่างหาก’ นนมมา” ^{๒๔}คนครัวจึงนำเอาส่วนขาและส่วนบนนั้นมาวางไว้ที่ข้างหน้าซาอูลและซามูเอลกล่าวว่า “ดูเถิด สิ่งที่ได้เก็บไว้ก็วางอยู่ต่อหน้าท่าน จงรับประทานเถิด เพราะว่าถ้าเก็บไว้ให้แก่ท่านจนถึงชั่วโมงที่กำหนดไว้ตั้งแต่ฉันกล่าวว่า ‘ฉันได้เชิญประชาชนมาแล้ว’” ซาอูลจึงรับประทานกับซามูเอลในวันนั้น ^{๒๕}และเมื่อเขาทั้งหลายลงมาจากปูชนียสถานสูงเข้ามาในเมือง ซามูเอลสนทนากับซาอูลบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน ^{๒๖}และเขาทั้งสองตื่นแต่เช้าตรู่ และอยู่มาเมื่อสว่างแล้ว ซามูเอลก็เรียกซาอูลผู้อยู่บนดาดฟ้าว่า “จงลุกขึ้นเถิด เพื่อฉันจะส่งท่านไปตามทางของท่าน” ซาอูลก็ลุกขึ้น ท่านทั้งสองก็เดินออกไปที่ถนน ทั้งท่านและซามูเอล ^{๒๗}เมื่อเขาทั้งหลายกำลังลงมาที่ขานเมือง ซามูเอลจึงพูดกับซาอูลว่า “จงบอกคนใช้ให้เดินล่วงหน้าเราไปก่อน (และเขาก็เดินหันไป) ท่านจงหยุดที่นี้ก่อน เพื่อฉันจะได้แจ้งพระดำรัสของพระเจ้าให้ท่านทราบ”

การเจิมซาอูลด้วยน้ำมันให้เป็นกษัตริย์ หมายสำคัญต่างๆจากพระเจ้า

๑๐ ^๑แล้วซามูเอลก็หยิบขวดน้ำมันเทลงบนศีรษะของซาอูล และจับท่านแล้วกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเจิมท่านไว้ให้เป็นเจ้านายเหนือมรดกของพระองค์แล้ว มีไซหรือ ^๒เมื่อท่านจากฉันไปในวันนี้ ท่านจะพบชายสองคนริมที่ฝั่งศพของนางราเชล ในเขตแดนเบนยามินที่เศลซาร์ และเขาทั้งสองจะบอกท่านว่า ‘ลาซึ่งท่านไปหาฉันพบแล้ว ดูเถิด บัดนี้บิดาของท่านเลิกกังวลเรื่องลาแล้ว และร้อนใจเรื่องของท่าน กล่าวไว้ว่า “เราจะทำอย่างไรเรื่องบุตรชายของเราดี”’” ^๓และท่านจะเดินเลยที่นั้นไปถึงที่ราบตำบลทาโบร์ ที่นั้นชายสามคนซึ่งกำลังขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าที่เบธเอลจะพบท่าน คนหนึ่งอุ้มลูกแพะสามตัว อีกคนหนึ่งถือขนมปังสามก้อน และอีกคนหนึ่งถือถุงหนังนำอู่นึงหนึ่ง ^๔เขาทั้งหลายจะคำนับท่านและมอบ

ขนมปังให้ท่านสองก้อน ซึ่งท่านจะรับจากมือของเธอ ^๕ต่อจากนั้นท่านจะมาถึงภูเขาศาของพระเจ้า ที่นั้นมีกองทัพทหารรักษาการของคนฟีลิสเตีย อยู่มาเมื่อท่านมาถึงเมืองนั้น ท่านจะพบผู้พยากรณ์หนุ่มหนึ่งกำลังลงมาจากปูชนียสถานสูง ถือพิณใหญ่ รำมะนา ปี พิณเขาคู่ นำหน้ามา กำลังพยากรณ์เรื่อยมา ^๖แล้วพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาสถิตกับท่าน และท่านจะพยากรณ์กับคนเหล่านั้น เปลี่ยนเป็นคนละคน ^๗เมื่อหมายสำคัญเหล่านี้เกิดแก่ท่านแล้ว จงกระทำอะไรตามแต่มีโอกาสเถิด เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน ^๘และท่านจงลงไปทีกิลกาลก่อนฉันและดูเถิด ฉันจะลงมาหาท่านเพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา ท่านจงคอยอยู่ที่นั่นเจ็ดวันจนฉันมาหาท่าน และสั่งแกลงแก่ท่านว่าท่านควรจะทำอะไร” ^๙เมื่อซาอูลหันหลังไปจะจากซามูเอล พระเจ้าทรงประทานจิตใจใญ่อย่างหนึ่งแก่ท่าน และหมายสำคัญเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นในวันนั้น ^{๑๐}เมื่อเขาทั้งสองมาถึงภูเขานั้น ดูเถิด ผู้พยากรณ์หนุ่มหนึ่งพบกับท่าน และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับท่าน และท่านก็พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา ^{๑๑}และต่อมาเมื่อคนทั้งหลายที่รู้จักท่านมาก่อนเห็นว่าคุณดูเถิด ท่านพยากรณ์อยู่กับพวกผู้พยากรณ์ประชาชนเหล่านั้นก็พูดกันและกันว่า “อะไรหนอเกิดขึ้นแก่บุตรชายของคิช ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ” ^{๑๒}ชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นตอบว่า “และบิดาของเขาทั้งหลายคือใคร” ดังนั้นจึงเป็นคำภษิตว่า “ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ” ^{๑๓}เมื่อท่านพยากรณ์สิ้นสุดแล้ว ท่านก็มายังปูชนียสถานสูง ^{๑๔}ฝ่ายลุงของซาอูลจึงถามซาอูลกับคนใช้ว่า “เจ้าไปไหนมา” และท่านตอบว่า “ไปหาลา และเมื่อเราเห็นว่าเราไม่พบลาแล้ว เราจึงไปหาซามูเอล” ^{๑๕}ลุงของซาอูลกล่าวว่า “ซามูเอลบอกอะไรแก่เจ้าบ้าง ขอเล่าให้ฟัง” ^{๑๖}และซาอูลตอบลุงของท่านว่า “เขาบอกเราแจ่มแจ้งว่าพบลาแล้ว” แต่เรื่องราวที่เกี่ยวกับราชอาณาจักร ซึ่งซามูเอลกล่าวถึงนั้นท่านไม่ได้บอกสิ่งใดเลย ^{๑๗}ฝ่ายซามูเอลจึงเรียกประชาชนมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มิสปาร์ ^{๑๘}และท่านกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้ นำอิสราเอลออกจากอียิปต์

และเราได้ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของราชอาณาจักรทั้งหลาย และของคนที่บีบบังคับเจ้า' ๑๔ แต่ในวันนี้ท่านละทิ้งพระเจ้าของท่านผู้ซึ่งช่วยท่านให้พ้นจากบรรดาความยากลำบากและความทุกข์ร้อน และท่านทั้งหลายยกกล่าวว่าคุณโฮวาท์ตามตระกูลของท่าน และตามคนที่นับเป็นพันธกิจของท่าน” ๒๐ แล้วซามูเอลก็นำตระกูลอิสราเอลทุกตระกูลเข้ามาใกล้ และจับสลากได้ตระกูลเบนยามิน ๒๑ ท่านก็นำตระกูลเบนยามินเข้ามาใกล้ตามครอบครัวจับสลากได้ครอบครัวมัตรี และจับสลากได้ซาอูลบุตรชายคิช แต่เมื่อเขาหาซาอูลก็หาไม่พบ ๒๒ เขาจึงทูลถามพระเยโฮวาท์ต่อไปว่า “ชายคนนั้นมาที่นี่หรือยัง” และพระเยโฮวาท์ตรัสว่า “ดูเถิด เขาซ่อนตัวอยู่ที่กองสัมภาระ” ๒๓ เขาทั้งหลายจึงวิ่งไปพาท่านมาจากที่นั่น และเมื่อท่านยืนอยู่ท่ามกลางประชาชน ท่านก็สูงกว่าประชาชนทุกคนจากบ่าขึ้นไป ๒๔ ซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า “ท่านเห็นผู้ที่พระเยโฮวาท์ทรงเลือกไว้แล้วหรือ ในท่ามกลางประชาชนไม่มีใครเหมือนท่าน” และประชาชนจึงร้องเสียงดังว่า “ขอภักดิ์ถวายพระเจ้าเรอิม” ๒๕ แล้วซามูเอลจึงบอกกับประชาชนให้ทราบถึงสิทธิและหน้าที่ของตำแหน่งกษัตริย์ และท่านบันทึกไว้ในหนังสือ และวางถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาท์ แล้วซามูเอลก็ให้ประชาชนกลับไปยังบ้านของตนทุกคน ๒๖ ซาอูลก็กลับไปยังบ้านของท่านที่กิเบอาห์ด้วย และมีพวกนักรบซึ่งพระเจ้าทรงดลจิตใจไปกับท่านด้วย ๒๗ แต่มีคนอันธพาลบางคนกล่าวว่า “ชายคนนี้จะช่วยเราให้พ้นได้อย่างไร” และเขาทั้งหลายก็ดูหมิ่นท่าน ไม่นำเครื่องบรรณาการมาถวาย แต่ท่านก็นิ่งเสีย

ซาอูลชนะคนอัมโมน

๑ ฝ่ายนาหาชคนอัมโมนได้ยกขึ้น ๑๑ ไปตั้งค่ายอยู่ที่เมืองยาเบซกิเลอาด บรรดาชาวเมืองยาเบซจึงพูดกับนาหาชว่า “ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าทั้งหลาย และข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมปรนนิบัติท่าน” ๒ แต่นาหาชคนอัมโมนกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “เราจะกระทำพันธสัญญากับเจ้าทั้ง

หลายตามเงื่อนไขต่อไปนี้ คือเราจะทะเลงดาขวาของเจ้าเสีย ทุกคนให้เป็นที่อภัยแก่คนอิสราเอลทั้งปวง” ๓ ฝ่ายพวกผู้ใหญ่แห่งเมืองยาเบซกล่าวแก่ท่านว่า “ขอผ่อนผันให้ข้าพเจ้าสักเจ็ดวัน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ส่งผู้สื่อสารไปให้ทั่วขอบเขตอิสราเอล แล้วถ้าไม่มีคนใดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้พ้นได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมมอบตัวไว้ให้แก่ท่าน” ๔ เมื่อผู้สื่อสารมาถึงกิเบอาห์เมืองของซาอูล เขาทั้งหลายก็รายงานเรื่องราวให้ข้าพเจ้าของประชาชน และประชาชนทั้งปวงก็ร้องให้เสียงดัง ๕ ดูเถิด ซาอูลต้อนรับผู้กลับมาจากทุ่ง และซาอูลถามว่า “ประชาชนเป็นอะไรไป เขาจึงร้องให้” ดังนั้นเขาจึงเรียนท่านให้ทราบถึงข่าวของพวกยาเบซ ๖ เมื่อท่านได้ยินถ้อยคำเหล่านี้พระวิญญาณของพระเจ้าก็สถิตกับซาอูล และความเกรงของท่านเกิดขึ้นอย่างรุนแรง ๗ ท่านจึงเอาขวานผ่าหนึ่งฟันออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่วเขตแดนทั้งสี่ของอิสราเอลโดยมือของผู้สื่อสาร กล่าวไว้ว่า “ผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่ออกมาตามซาอูลและซามูเอล จะกระทำอย่างนี้แก่ตัวของเขา” และความเกรงกลัวพระเยโฮวาท์ก็มาเหนือประชาชน เขาทั้งหลายพากันออกมาเป็นใจเดียวกัน ๘ เมื่อซาอูลตรวจพลอยู่ที่เบเซก นับคนอิสราเอลได้สามแสนคน และชายคนยูดาก็ได้สามหมื่นคน ๙ เขาจึงบอกแก่ผู้สื่อสารที่มานั้นว่า “ท่านทั้งหลายจงบอกแก่ชาวยาเบซกิเลอาดว่า ‘พรุ่งนี้เวลาแดดร้อนท่านทั้งหลายจะได้รับการช่วยให้พ้น’” เมื่อผู้สื่อสารกลับมาบอกพวกยาเบซ เขาทั้งหลายก็มีความยินดี ๑๐ ดังนั้นชาวยาเบซจึงว่า “พรุ่งนี้เราจะมอบตัวของเราไว้ให้แก่ท่าน ท่านจงกระทำแก่เราตามที่ท่านเห็นควรทุกอย่าง” ๑๑ พอวันรุ่งขึ้นซาอูลก็จัดพลออกเป็นสามกองทัพยกเข้ามากลางค่ายในยามสาม และฆ่าฟันคนอัมโมนเสียจนเวลาแดดจัด ต่อมา ผู้ที่เหลืออยู่ก็กระจัดกระจายไป รวมกันไม่ได้สักคู่เดียวเลย ๑๒ แล้วประชาชนจึงเรียนซามูเอลว่า “คนที่พูดว่า ‘ซาอูลจะปกครองเหนือพวกเราหรือ’ นั้น มีใครบ้าง จงนำคนเหล่านั้นออกมา เราจะไต่ฆ่าเขาเสีย” ๑๓ แต่ซาอูลกล่าวว่า “ในวันนี้อย่าให้ผู้ใดถูกประหารชีวิตเลย เพราะว่าวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาท์ทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้น” ๑๔ แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า “มาเถิด ให้เราพากันไปยัง

กิล กาล และ รื้อฟื้นเรื่อง ราชอาณาจักรที่นั่น อีก”

ประชาชนทั้งปวงตั้งซาอูลให้เป็นกษัตริย์

๑๕ ประชาชน ทั้ง ปวง จึง ขึ้น ไป ยัง กิล กาล และที่นั่นเขาทั้งหลายก็ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ ต่อพระพิทตร์พระ เย โสวาห์ ที่ กิล กาล แล้ว ที่นั่นเขาทั้งหลายถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชาต่อพระ พักตร์พระ เย โสวาห์ ซาอูลกับประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่นั่น

ซามูเอลประกาศเรื่อง ราชอาณาจักรอิสราเอล

๑๒ ๑ ซามูเอล จึง กล่าว แก่คนอิสราเอล ทั้ง ปวง ว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ฟังเสียงของท่านทุกเรื่องซึ่งท่านได้บอกข้าพเจ้า และได้ แต่ง ตั้ง กษัตริย์ เหนือ ท่าน ทั้ง หลาย แล้ว ๒ และบัดนี้ ดูเถิด กษัตริย์ก็ดำเนินอยู่ต่อหน้าท่าน ส่วนข้าพเจ้าก็ชราผมหงอกแล้ว และดูเถิด บุตรชายของข้าพเจ้าก็อยู่กับท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าดำเนินอยู่ต่อหน้าท่านตั้งแต่หนุ่มๆมาจนทุกวันนี้ ๓ ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ขอท่านเป็นพยานปรักปรำข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และต่อหน้าท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ ข้าพเจ้าได้รับวิฆของ ผู้ใดบ้าง หรือ ข้าพเจ้าเอาลาของ ผู้ใดไปบ้าง หรือ ข้าพเจ้าได้จับ ผู้ใด ข้าพเจ้าได้บีบบังคับ ใครบ้าง ข้าพเจ้าได้รับสินบนจากมือของผู้ใดซึ่งจะกระทำให้ตาของข้าพเจ้าบอดไป ขอกล่าวมาและข้าพเจ้าจะคืนให้แก่ท่าน” ๔ เขาทั้งหลายกล่าวว่า “ท่านมิได้อื้อเรา หรือ บีบบังคับเรา หรือ รับสิ่งใดไปจากมือของผู้ใด” ๕ ท่านก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานต่อท่าน และท่านที่พระองค์ ทรง เจิม ไว้ ก็เป็นพยาน ใน วัน นี้ ว่า ท่านไม่พบสิ่งใดในมือของข้าพเจ้า” และเขาทั้งหลายกล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นพยานแล้ว”

ซามูเอลบอกประชาชนเรื่องเวลาต่างๆที่ พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้รอด

๖ และ ซามูเอล ก็ กล่าว แก่ ประชาชน ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ แต่ง ตั้ง โมเสสกับอาโรน และทรงนำบรรพบุรุษของท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ๗ ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทั้ง

หลายจงยืนนิ่งอยู่ ข้าพเจ้าจะขอเสนอคดีของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกี่ยวด้วยบรรดาพระราชกิจอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลาย และแก่บรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย ๘ เมื่อยาโคบเข้าไปในอียิปต์ และบรรพบุรุษของท่านร้องต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้โมเสสกับอาโรน ผู้ได้นำบรรพบุรุษของท่าน ออกจากอียิปต์ และทำให้เขามาอาศัยอยู่ในที่นี้ ๙ แต่เขาทั้งหลายลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเสีย พระองค์จึงทรงขายเขาไว้ในมือของสิเสรา แม่ทัพแห่งเมืองฮาโธร์ และมอบไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย และไว้ในมือของกษัตริย์แห่งเมืองโมอับ และเขาเหล่านั้นก็ต่อสู้อับราฮัมของ ท่าน ๑๐ และเขาทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า ‘ข้าพพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว เพราะว่าข้าพพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ไปปรนนิบัติพระบาอัล และพระอัสทาโรท แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพพระองค์ทั้งหลายให้พ้นมือศัตรูของข้าพพระองค์ และข้าพพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติ พระองค์’ ๑๑ และพระเยโฮวาห์ทรงใช้เยรูบาอัล และเบตาาน และเยฟธาห์ และซามูเอล และช่วยท่านทั้งหลายให้พ้นจากมือศัตรูทุกด้าน และท่านทั้งหลายอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ๑๒ และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นนาหากษัตริย์คนอัมโมนมาต่อสู้อันทั้งหลาย ท่านทั้งหลายกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘ไม่ได้ แต่ต้องมีกษัตริย์ปกครองเหนือเรา’ ถึงแม้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระมหากษัตริย์ของท่าน ๑๓ ฉะนั้นบัดนี้จงดู กษัตริย์ที่ ท่าน ทั้ง หลาย ได้ เลือก ผู้ซึ่งท่าน ทั้ง หลาย ได้ ร้องขอ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงตั้ง กษัตริย์ไว้เหนือท่านแล้ว ๑๔ ถ้าท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติ พระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลาย และ กษัตริย์ผู้ปกครองเหนือท่านจึงจะเป็นผู้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายต่อไป ๑๕ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ แล้วพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะต่อสู้อันทั้งหลายเหมือนเคยต่อสู้อับราฮัมของ ท่าน

ฟาร้องและฝนในฤดูเกี่ยวข้าวสาทิฟสูงห์ ว่าพระเจ้ายังทรงรับคนอิสราเอล

๑๖ เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงยืน
 นี้ อยู่ คอยดูเหตุการณ์ยิ่งใหญ่อีกต่อไปนี้ ซึ่ง
 พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อหน้าต่อตา
 ของท่านทั้งหลาย ๑๗ วันนี้เป็นฤดูเกี่ยวข้าว
 สาทิฟไม่ใช่หรือ ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเย
 โฮวาห์ และพระองค์จะทรงส่งฟาร้อง และ
 ฝน เพื่อท่านทั้งหลายจะรับรู้และเห็นเอง
 ว่า ความชั่วของท่านนั้นใหญ่โตเพียงใด ซึ่ง
 ท่านได้กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮ
 วาห์ ในการที่ได้ขอให้มีกษัตริย์สำหรับท่าน”
 ๑๘ ซามูเอลจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และ
 พระเยโฮวาห์ทรงส่งฟาร้องและฝนมาในวัน
 นั้น ประชาชนทั้งหลายก็เกรงกลัวพระเยโฮ
 วาห์และซามูเอลยิ่งนัก ๑๙ และประชาชนทั้ง
 หลายเรียนซามูเอลว่า “ขอท่านอธิษฐานต่อ
 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อผู้รับใช้ทั้ง
 หลายของท่าน เพื่อเราทั้งหลายจะไม่ถึงตาย
 เพราะเราได้เพิ่มความชั่วนี้เข้ากับบาปทั้ง
 สิ้นของเรา คือขอให้มีกษัตริย์สำหรับเราทั้ง
 หลาย” ๒๐ และซามูเอลกล่าวแก่ประชาชนว่า
 “อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายได้กระทำความ
 ชั่วนี้ทั้งสิ้นจริง ๆ แล้ว แต่ท่านทั้งหลายอย่าหัน
 ไปเสียจากการติดตามพระเยโฮวาห์ แต่จง
 ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน
 ๒๑ และอย่าหันเหไปติดตามสิ่งไม่มีสาระ ซึ่ง
 ไม่เป็นประโยชน์ หรือไม่ช่วยให้พ้น เพราะ
 เป็นสิ่งไม่มีสาระ ๒๒ เพราะพระเยโฮวาห์จะ
 ไม่ละทิ้งประชาชนของพระองค์ ด้วยเห็นแก่
 พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ เพราะพระเย
 โฮวาห์ทรงพอพระทัยแล้วว่าที่จะกระทำให้ท่าน
 เป็นประชาชนของพระองค์ ๒๓ ยิ่งกว่านั้น
 ส่วนข้าพเจ้าขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าพเจ้า
 กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์เลยด้วยการหยุด
 อธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าจะสอน
 ทางที่ดีและที่ถูกให้ท่าน ๒๔ จงยำเกรงพระเย
 โฮวาห์เท่านั้น ปรนนิบัติพระองค์ด้วยความ
 จริงด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงพิเคราะห์ถึงม
 ทุกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำแก่ท่านแล้ว
 นั้น ๒๕ แต่ถ้าท่านทั้งหลายขึ้นกระทำความชั่ว
 อยู่ ท่านจะต้องพินาศ ทั้งตัวท่านทั้งหลายเอง
 และกษัตริย์ของท่านด้วย”

ซาอูลทรงคัดเลือกกอง ทหาร ไปตีคนฟิลิสเตีย

๑ ซาอูลขึ้นครองราชสมบัติแล้วหนึ่ง
 ๑๓ ปี และเมื่อพระองค์ทรงปกครอง
 อิสราเอลเป็นเวลาสองปี ๒ ซาอูลจึงทรงคัด
 เลือกชายอิสราเอลสามพันคน สองพันคนอยู่
 กับซาอูลที่มีคมาซและที่แดนที่อกเขาเบธ
 เอล อีกหนึ่งพันคนนั้นอยู่กับโยนาธานที่
 เมืองกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ประชาชน
 นอกนั้นพระองค์ก็ปล่อยให้กลับคืนที่ของ
 ตนทุกคน ๓ โยนาธานได้ตีกองทัพรักษา
 การของคนฟิลิสเตียซึ่งอยู่ที่เกบาฟายแพ้
 ไป คนฟิลิสเตียได้ยินถึงเรื่องนั้น และซา
 อูลก็เป่าแตรทั่วแผ่นดินนั้นว่า “ขอให้คน
 ฮีบรูทั้งหลายได้ยิน” ๔ และคนอิสราเอลทั้ง
 ปวงได้ยินเขากล่าวว่า ซาอูลได้รบชนะกอง
 ทหารรักษาการของคนฟิลิสเตีย และคน
 อิสราเอลก็เป็นที่เกลียดชังของคนฟิลิสเตีย
 เป็นอย่างยิ่ง ประชาชนได้ถูกเรียกออกมาให้
 สมทบกับซาอูลที่กิลกาล ๕ และคนฟิลิสเตีย
 ชุมนุมกันเพื่อจะต่อสู้คนอิสราเอล มีรถรบ
 สยามหมื่น และพลม้าหกพัน และกองทัพ
 นั้นก็มากมายเหมือนเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล เขา
 ก็ยกขึ้นมาตั้งค่ายอยู่ที่คมาซ ทางตะวันออก
 ของเบธาเวน ๖ เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่า
 ตูกลูกอยู่ในที่คับแคบ (เพราะประชาชนถูกบีบ
 คั้นอย่างหนัก) แล้วประชาชนก็ซ่อนตัวอยู่
 ในถ้ำ และในพุ่มไม้หนาทึบในชอกหิน ใน
 อุโมงค์และในบ่อ ๗ พวกฮีบรูบางคนได้ข้าม
 แม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนกาตและกิเล
 อด แต่ฝ่ายซาอูลพระองค์ยังประทับอยู่ที่กิล
 กาล และประชาชนทั้งหมดติดตามพระองค์
 ไปด้วยตัวสัน

ซาอูลทรงอดทนไม่ไหว จึงถวายเครื่องบูชา

๘ พระองค์ทรงคอยอยู่เจ็ดวันตามเวลาที่
 ซามูเอลกำหนดไว้ แต่ซามูเอลมิได้มาที่กิล
 กาล ประชาชนก็แตกกระจายไปจากพระองค์
 ๙ ดังนั้นซาอูลจึงตรัสว่า “จงนำเครื่องเผาบูชา
 มาให้เราที่นี่ และเครื่องสันติบูชาด้วย” และ
 พระองค์ก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา ๑๐ ต่อมา
 พอพระองค์ถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ ดูเถิด
 ซามูเอลก็มาถึง ซาอูลก็เสด็จออกไปต้อนรับ
 และทรงคำนับท่าน

พระเจ้าทรงปฏิเสธรักษัตริย์ซาอูล

๑๑ ซามูเอลถามว่า “ท่านได้กระทำอะไรไปแล้วนี้” และซาอูลตรัสตอบว่า “เมื่อข้าพเจ้าเห็น ประชาชน แยก กระจาย ไป จาก ข้าพเจ้า และ ท่าน ก็ มิ ได้ มา ภาย ใน วัน ที่ กำหนด ไว้ และ คน ที่ ลี ส เตีย ก็ ได้ ชุม นุ่ม กัน ที่ มิ คมาซ ๑๒ ข้าพเจ้าจึงว่า ‘บัดนี้ คนที่ลี ส เตีย จะ ยก มา รบ กับ ข้าพเจ้า ที่ กิลกาล และ ข้าพเจ้า ยัง มิ ได้ ทูลขอพระกรุณาแห่งพระเยโฮวาห์’ ข้าพเจ้า จึง ช่ม ตัว เอง และ ได้ ถวาย เครื่อง เมา บูชา” ๑๓ และ ซามูเอล กล่าว แก่ ซาอูล ว่า “ท่าน ได้ กระทำ การ ที่ โง่ เหล่า เสีย แล้ว ท่าน มิ ได้ รักษา พระบัญชา แห่ง พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ซึ่ง พระองค์ ทรง บัญชา ท่าน ไว้ เพราะ พระเยโฮวาห์ จะ ได้ ทรง สถาปนา ราชอาณาจักร ของ ท่าน เหนือ อิสราเอล เป็น นิตย์ แล้ว ๑๔ แต่ บัดนี้ ราชอาณาจักร ของ ท่าน จะ ไม่ ยั่งยืน พระเยโฮวาห์ ทรง หา ชาย อีก คน หนึ่ง ตาม ชอบ พระทัย พระองค์ แล้ว และ พระเยโฮวาห์ ทรง บัญชา ชาย ผู้ นั้น ให้ เป็น เจ้า นาย เหนือ ชนชาติ ของ พระองค์ เพราะ ท่าน มิ ได้ รักษา สิ่ง ซึ่ง พระเยโฮวาห์ ทรง บัญชา ท่าน ไว้” ๑๕ และ ซามูเอล ก็ ลุก ขึ้น ไป จาก กิลกาล ถึง กิเบอาห์ แห่ง คน เบนยามิน และ ซาอูล ทรง นับ พล ซึ่ง อยู่ กับ พระองค์ ได้ ประมาณ หกร้อย คน ๑๖ ซาอูล กับ โยนาธานราชโอรส ของ พระองค์ และ พล ที่ อยู่ กับ พระองค์ ก็ อยู่ ใน กิเบอาห์ แห่ง คน เบนยามิน แต่ คน ที่ ลี ส เตีย ตั้ง ค่าย อยู่ ที่ มิ คมาซ ๑๗ มี กอง ปล้น ออก มา จาก ค่าย คน ที่ ลี ส เตีย สาม กอง กอง หนึ่ง หัน ตรง ไป ยัง โอฟราห์ ยัง แผ่นดิน ซูอัล ๑๘ อีก กอง หนึ่ง หัน ตรง ไป ยัง เบธโฮโรน และ อีก กอง หนึ่ง หัน ตรง ไป ยัง พรหมแดน ซึ่ง อยู่ เหนือ หุบเขาเศโบอิม ตรง ถิ่นทุรกันดาร ๑๙ คราวนั้น จะ หา ข้าง เหล็ก ทั่ว แผ่นดิน อิสราเอล ก็ ไม่มี เพราะ คน ที่ ลี ส เตีย ยก กล่าวว่า “เกรง ว่า พวก ฮีบรู จะ ทำ ดาบ หรือ หอก ใช้ เอง” ๒๐ แต่ คน อิสราเอล ทุกคน ลง ไป ยัง ลี ส เตีย เพื่อ ลับ เหล็ก โถ ฆาล ขวาน และ จอบ ของ เขา ๒๑ แต่ พวก เขา คิด คำ ลับ สำหรับ ลับ จอบ ฆาล สาม ง่าม ขวาน และ ดิด ประตัก ๒๒ เพราะ ฉะนั้น เมื่อ ถึง วัน ทำ ศึก จะ หา ดาบ หรือ หอก ใน มือ ของ พล ที่ อยู่ กับ ซาอูล และ โยนาธาน ก็ มิ ได้ แต่ ซาอูล กับ โยนาธานราชโอรส ของ พระองค์ มี ๒๓ และ กอง ทหาร รักษา

การของคนที่ลี ส เตีย ยก ไป ถึง ทาง ที่ ข้าม ไป เมือง มิ คมาซ

การชนะอันยิ่งใหญ่ของโยนาธาน

๑๔ อยู่มาวันหนึ่ง โยนาธานราชโอรส ของ ซาอูล กล่าว กับ คน นุ่ม ที่ ถือ เครื่องอาวุธ ของ ท่าน ว่า “มาเถิด ให้เราข้าม ไป ยัง กอง ทหาร รักษา การ ของ คน ที่ ลี ส เตีย ข้าง โนน” แต่ หา ได้ ทูล พระบิดา ของ ตน ให้ ทราบ ไม่ ๒ ซาอูล ทรง พัก อยู่ ที่ ชานเมือง กิเบอาห์ ได้ ต้น ทับทิม ซึ่ง อยู่ ที่ ตำบล มิ โกรน พล ซึ่ง อยู่ ด้วย มี ประมาณ หกร้อย คน ๓ กับ อาหิยาห์ บุตรชาย อาหิพุทที่ชายของอิดาโอบ บุตรชาย ของ פיเนหัสผู้ เป็น บุตรชาย ของ เอลีปโรทิด แห่ง พระเยโฮวาห์ ที่ เมือง ซีโลห์ เขา ถือ เอ โฟด ไป และ พวก พล ไม่ ทราบ ว่า โยนาธาน ไป แล้ว ๔ ตาม ทาง ข้าม เขา ที่ โยนาธาน หา ช่อง ที่ จะ ข้าม ไป ยัง ค่าย ของ ลี ส เตีย นั้น มี ยอด หิน แหลม อยู่ ฟาก ทาง ข้าง นี้ และ มี ยอด หิน แหลม อยู่ ฟาก ทาง ข้าง โนน ยอด หนึ่ง มี ชื่อ ว่า โบเชส อีก ยอด หนึ่ง ชื่อ เซเนห์ ๕ หิน แหลม ยอด หนึ่ง ไผ่ ขึ้น ข้าง เหนือ หน้า มิ คมาซ และ อีก ยอด หนึ่ง ไผ่ ขึ้น ข้าง ใต้ หน้า กิเบอาห์ ๖ โยนาธาน กล่าว กับ คน นุ่ม ที่ ถือ เครื่องอาวุธ ของ ท่าน ว่า “มาเถิด ให้เราข้าม ไป ยัง กอง ทหาร รักษา การ ของ คน เหล่า นั้น ที่ มิ ได้ เข้า สู่ หนูด บาง ที่ พระเยโฮวาห์ จะ ทรง ประกอบ กิจ เพื่อ เรา เพราะ ว่า ไม่ มี สิ่ง ใด ที่ ชัด ขวาง พระเยโฮวาห์ ได้ ใน การ ที่ พระองค์ จะ ทรง ช่วย ให้ พัน ไม่ ว่า โดย คน มาก หรือ น้อย” ๗ ผู้ ถือ เครื่องอาวุธ ของ ท่าน จึง ตอบ ท่าน ว่า “จง กระทำ ทุก สิ่ง ที่ จิตใจ ของ ท่าน อยาก กระทำ หัน ไป เกิด ดู เกิด ข้าพเจ้า อยู่ กับ ท่าน ตาม แต่ จิตใจ ของ ท่าน จะ ว่า อย่างไร” ๘ แล้ว โยนาธาน กล่าว ว่า “ดูเถิด เรา จะ ข้าม ไป หา คน เหล่า นั้น และ จะ สำแดง ตัว ของ เรา ให้ เขา เห็น ๙ ถ้า เขา จะ กล่าว แก่ เรา ว่า ‘จง คอย อยู่ จนกว่า เรา จะ มา หา เจ้า’ แล้ว เรา จะ ยืน นิ่ง อยู่ ใน ที่ ของ เรา และ เรา จะ ไม่ ไป หา เขา ๑๐ แต่ ถ้า เขา ว่า ‘จง ขึ้น มา หา เราเถิด’ แล้ว เรา จึง จะ ขึ้น ไป เพราะ พระเยโฮวาห์ ทรง มอบ เขา ไว้ ใน มือ เรา แล้ว จะ ให้ เรื่อง นี้ เป็น สัญญาณ แก่ เรา” ๑๑ ทั้ง สอง จึง สำแดง ตัว ให้ กอง ทหาร รักษา การ คน ที่ ลี ส เตีย เห็น และ คน ที่ ลี ส เตีย กล่าว ว่า “ดูเถิด พวก ฮีบรู ออก มา จาก รู ที่ ซ่อน ตัว อยู่ แล้ว” ๑๒ และ คน ที่ กอง ทหาร รักษา การ จึง ร้อง บอก โยนาธาน และ

ผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า “จงขึ้นมาหาเรา แล้วเราจะแจ้งให้เจ้าทราบสักเรื่องหนึ่ง” และโยนาธานบอกผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า “จงตามข้าขึ้นมา เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอลแล้ว” ^{๑๓} แล้วโยนาธานก็คลานขึ้นไปและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านก็ตามไปด้วย คนเหล่านั้นก็ล้มตายหน้าโยนาธาน และผู้ถือเครื่องอาวุธก็ฆ่าเขาทั้งหลายตามท่านไป ^{๑๔} การฆ่าฟันครั้งแรกที่โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านได้กระทำนั้น มีประมาณยี่สิบคน อย่างในระยะทางครึ่งรอยไถในนาสักสองไร่ ^{๑๕} และบังเกิดการสังหารในค่าย ในทุ่งนาและในหมู่ประชาชนทั้งหมด กองทหารนั้นและถึงกองปล้นก็ตกใจตัวสั่น แผ่นดินได้ไหว กระทำให้เกิดการสังหารมากยิ่งนัก ^{๑๖} ยามของซาอูลที่อยู่ ณ กิเบอาห์แห่งคนเบนยามินก็มอดอยู่ และดูเอิต มวลชนก็สลายไป วิงตักันไปมา ^{๑๗} แล้วซาอูลจึงรับสั่งแก่พลที่อยู่กับท่านว่า “จงนับดูว่าผู้ใดได้ไปจากเราบ้าง” และเมื่อเขานับดูแล้ว ดูเอิต โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านไม่อยู่ที่นั่น ^{๑๘} และซาอูลรับสั่งกับอาหิยาห์ว่า “จงนำหีบของพระเจ้ามาที่นี่” เพราะคราวนั้นหีบของพระเจ้าอยู่กับคนอิสราเอลด้วย ^{๑๙} อยู่มาเมื่อซาอูลตรัสกับปุโรหิต เสียงโกลาหลในค่ายฟิลิสเตียก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซาอูลจึงตรัสกับปุโรหิตว่า “หัดมือไว้ก่อน” ^{๒๐} ซาอูลกับบรรดาพลที่อยู่ด้วยก็รวมกันเข้าไปทำศึก และดูเอิต ดาบของทุกคนก็ต่อสู้เพื่อน ของตน มีความสับสนอลหม่านอย่างยิ่ง ^{๒๑} ฝ่ายคนฮีบรูซึ่งเคยอยู่กับคนฟิลิสเตียก่อนเวลานั้น คือผู้ที่ไปอาศัยอยู่กับพวกเขาในค่ายจากชนบทรอบๆ เขาทั้งหลายกลับมาเข้ากับคนอิสราเอลผู้อยู่ฝ่ายซาอูล และโยนาธาน ^{๒๒} ในทำนองเดียวกันคนอิสราเอลทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่ที่แดนเทือกเขาเอฟราอิม เมื่อได้ยินว่าคนฟิลิสเตียกำลังหนี พวกเหล่านี้ก็ไล่ติดตามเขาไปทำศึกด้วย ^{๒๓} พระเยโฮวาห์ทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นในวันนั้น และสงครามก็ผ่านตลอดเมืองเบธาเวนเลยไป ^{๒๔} และคนอิสราเอลต้องทุกขยากในวันนั้น เพราะซาอูลได้ทรงให้ประชาชนปฏิญาณไว้ว่า “ถ้าผู้ใดรับประทานอาหารก่อนเวลาเย็นวันนี้ ก่อนเราแก้แค้นศัตรูแล้ว ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” เพราะฉะนั้นพวกพลจึงไม่รับประทานอาหารเลย ^{๒๕} และ

ชาวแผ่นดินทุกคนก็เข้ามาในป่า มีน้ำผึ้งอยู่ตามพื้นทุ่ง ^{๒๖} เมื่อประชาชนเข้าไปในป่านั้น ดูเอิต น้ำผึ้งก็กำลังย้อยอยู่ แต่ไม่มีคนใดเอามือใส่ปาก เพราะเขากลัวคำปฏิญาณ ^{๒๗} แต่โยนาธานไม่ได้ยินคำปฏิญาณของพระราชบิดาที่ทรงให้ประชาชนปฏิญาณ จึงเอาปลายไม้ที่ถืออยู่แหยที่รังผึ้ง แล้วก็เอามือของท่านใส่ปาก ดาก็แจ่มใสขึ้น ^{๒๘} มีชายคนหนึ่งเรียนว่า “พระราชบิดาของท่านบังคับให้พวกพลปฏิญาณว่า ‘ผู้ใดที่รับประทานอาหารในวันนี้ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’” และพวกพลก็อ่อนเพลีย ^{๒๙} แล้วโยนาธานจึงกล่าวว่า “บิดาของข้ากระทำให้แผ่นดินลำบาก ดูซิว่าตาของข้าแจ่มแจ้งเพียงไร เพราะข้าได้รับประทานน้ำผึ้งนี้แต่เล็กน้อย ^{๓๐} ถ้าวันนี้พวกพลได้กินของที่ริบมาจากศัตรูซึ่งเขาหามาได้ อย่างอิมหน่าจะดีกว่านี้สักเท่าใด เพราะขณะนี้การฆ่าฟันคนฟิลิสเตียก็จะมากกว่ามิใช่หรือ” ^{๓๑} ในวันนั้นเขาทั้งหลายฆ่าฟันคนฟิลิสเตียจากมิคมซถึงอัยยาโลน และพวกพลก็อ่อนเพลียนัก ^{๓๒} และพวกพลก็วิ่งเข้าหาของที่ริบได้ เอากะและวัวและลูกวัวฆ่าเสีย ณ ที่นั้นเอง และพวกพลก็กินเนื้อพร้อมกับเลือด ^{๓๓} แล้วเขาก็ไปทูลซาอูลว่า “ดูเอิต พวกพลกำลังทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โดยรับประทานพร้อมกับเลือด” และซาอูลจึงรับสั่งว่า “พวกเจ้าได้ละเมิดแล้ว จงกลิ้งก้อนหินใหญ่มาให้เราวันนี้” ^{๓๔} และซาอูลตรัสว่า “ท่านจงกระจัดกระจายกันไปท่ามกลางพวกพลและบอกเขาว่า ‘ให้ทุกคนนำวัวหรือแกะของตัวมาฆ่าเสียที่นี่แล้วรับประทาน อย่ากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ด้วยรับประทานพร้อมกับเลือด’” คินันทุกคนก็นำวัวมาและฆ่าเสียที่นั่น ^{๓๕} และซาอูลก็สร้างแท่นบูชาถวายแต่พระเยโฮวาห์ เป็นแท่นบูชาแท่นแรกซึ่งพระองค์สร้างถวายแต่พระเยโฮวาห์ ^{๓๖} แล้วซาอูลรับสั่งว่า “ให้เราลงไปตามคนฟิลิสเตียท่ามกลางคืน แล้วริบข้าวของของเขาเสียจนรุ่งเช้า อย่าให้เหลือสักคนเดียวเลย” และเขาทั้งหลายตอบว่า “จงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบทุกประการเถิด” แต่ปุโรหิตกล่าวว่า “ให้เราเข้ามาเฝ้าพระเจ้าที่นี่เถิด” ^{๓๗} และซาอูลก็ทูลถามพระเจ้าว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามคนฟิลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของอิสราเอล

หรือ” แต่ในวันนั้นพระองค์มิได้ทรงตอบท่าน^{๓๘} และซาอูลจึงตรัสว่า “มาที่นี้เถิด ท่านทั้งหลายที่เป็นประมุขของคโนธธาเอลฟังทราบ และเห็นว่าบาปนี้ได้เกิดขึ้นอย่างไรในวันนี้^{๓๙} เพราะว่าพระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยอิสราเอลทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด แม้ความผิดนั้นอยู่ที่โยนาธานบุตรชายของข้า เขาก็จะต้องตายเป็นแน่ฉันนั้น” แต่ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่อยู่เฝ้าหมู่ประชาชนทั้งหมดนั้นตอบพระองค์^{๔๐} แล้วพระองค์จึงตรัสกับอิสราเอลทั้งปวงว่า “พวกท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายหนึ่ง เราและโยนาธานบุตรชายของเราจะอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง” และประชาชนทูลซาอูลว่า “ขอจงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด”^{๔๑} ดังนั้นซาอูลจึงทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า “ขอทรงสำแดงฝ่ายถูก” ข้างฝ่ายซาอูลและโยนาธานถูกสลาก แต่ฝ่ายประชาชนรอดไป^{๔๒} แล้วซาอูลรับสั่งว่า “จับสลากระหว่างเรากับโยนาธานบุตรชายของเรา” และโยนาธานถูกสลาก^{๔๓} แล้วซาอูลจึงตรัสกับโยนาธานว่า “เจ้าได้กระทำอะไร จงบอกเรามา” โยนาธานก็ทูลว่า “ข้าพระองค์ได้ชิมน้ำผึ้งที่ติดปลายไม้เท้าซึ่งอยู่ในมือของข้าพระองค์เล็กน้อยเท่านั้น และดูเถิด ข้าพระองค์ต้องตาย”^{๔๔} และซาอูลตรัสว่า “ขอพระเจ้าทรงลงโทษและให้หนักยิ่งกว่า โยนาธาน เจ้าจะต้องตายแน่”^{๔๕} แล้วประชาชนจึงทูลซาอูลว่า “โยนาธานควรจะต้องตายหรือ เขาเป็นผู้ที่ได้นำให้มีชัยใหญ่ยิ่งนี้ในอิสราเอล ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะไม่ตกถึงดินฉันนั้น เพราะในวันนั้นท่านได้กระทำศึกด้วยกันกับพระเจ้า” ประชาชนได้โยนาธานไว้ ท่านจึงไม่ถึงตาย^{๔๖} แล้วซาอูลก็เลิกทัพไม่ติดตามคนฟีลิสเตีย และคนฟีลิสเตียกลับไปยังที่อยู่ของตน^{๔๗} เมื่อซาอูลได้รับตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลนั้น พระองค์ได้ทรงต่อสู้อัรบาคัดทรูทุกด้าน ต่อสู้กับโมอับ กับชนอัมโมน กับเอโดม กับบรรดากษัตริย์แห่งโศบัท และกับคนฟีลิสเตีย ไม่ว่าพระองค์จะหันไปทางไหน พระองค์ก็ทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป^{๔๘} พระองค์ทรงรวบรวมกองทัพ และทรงโจมตีพวกอามาเลซ และทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่เข้าปล้นเขา^{๔๙} ฝ่ายโอรสของซาอูล มีโยนาธาน อิชีวี มัลคีชวา และ

ซ็อธิตาทั้งสองของพระองค์คือ คนห้วยชื่อเมราบ และชื่อผู้น้องคือมีคาล^{๕๐} ซ็อมเทสของซาอูลคืออาทิโนอัม บุตรสาวของอาทิมายอัส และชื่อแม่ทัพของพระองค์ คือออบเนอร์ บุตรชายเนอร์ ลุงของซาอูล^{๕๑} ศิษย์เป็นบิดาของซาอูล และเนอร์ผู้เป็นบิดาของออบเนอร์ เป็นบุตรชายของอาบีเอล^{๕๒} ดอลอตร์ซาลองของซาอูลมีสงครามอย่างรุนแรงกับคนฟีลิสเตียอยู่เสมอ เมื่อซาอูลทรงเห็นผู้ใดเป็นคนแข็งแรงหรือเป็นคนแก่ลวกกล้า ก็ทรงนำมาไว้ใช้ใกล้พระองค์

ซาอูลไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างสุดใจเรื่องคนอามาเลซ

๑๕ ซามูเอลก็เรียนซาอูลว่า “พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเจิมท่าน เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ประชาชนของพระองค์ เพราะจะนับัดนี้ขอท่านฟังเสียงพระวจนะของพระเยโฮวาห์^๑ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ‘เราจะลงโทษอามาเลซในการที่สกัดทางอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์’^๒ บัดนี้ท่านจงไปโจมตีอามาเลซ และทำลายบรรดาที่เขา มีนั้นเสียให้สิ้นเชิง อยู่ยาปราณีเขาเลย จงฆ่าเสียทั้งผู้ชายผู้หญิง ทั้งทารกและเด็กที่ยังดุนนม ทั้งวัว แกะ อูฐ และลา”^๓ ดังนั้นซาอูลจึงรวบรวมพวกพลและตรวจพลที่ตำบลเทลาอิม ได้ทหารราบสองแสนคนและคนยูดาห์หนึ่งหมื่นคน^๔ ซาอูลก็ทรงยกกองทัพมายังเมื่อแห่งหนึ่งของคนอามาเลซ และตั้งขุมอยู่ในหุบเขา^๕ และซาอูลตรัสแก่คนเคไนต์ว่า “ไปเถิด จงแยกไปเสีย ลงไปเสียจากคนอามาเลซเกรงว่าเราจะทำลายพวกท่านไปพร้อมกับเขา เพราะท่านทั้งหลายได้แสดงความเมตตาต่อคนอิสราเอลทั้งหลายเมื่อเขาแยกออกมาจากอียิปต์” ดังนั้นคนเคไนต์ก็แยกออกไปจากคนอามาเลซ^๖ และซาอูลก็ทรงกระทำให้คนอามาเลซพ่ายแพ้ ตั้งแต่เมืองฮาวีลาห์ไกลไปจนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่ด้านหน้าอียิปต์^๗ ทรงจับอาทิกษัตริย์ของคนอามาเลซได้ทั้งเป็น และได้ฆ่าฟันประชาชนเสียอย่างสิ้นเชิงด้วยคมดาบ^๘ แต่ซาอูลและประชาชนได้ไว้ชีวิตอาทิก และที่ดีที่สุดของแกะกับวัว และสัตว์อ้วนพีกับลูกแกะ และสิ่งดีทุกอย่างไม่ยอมทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ทุกสิ่งที่เขาดูถูกและไร้ค่า เขาก็ทำลายเสียสิ้น^๙ แล้ว

พระวจนะแห่งพระเยโฮวาห์มายังซามูเอลว่า ^{๑๑}“เราเสียใจแล้วที่เราได้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เพราะเขาได้หันกลับเสียจากการตามเรา และไม่ได้กระทำตามบัญญัติของเรา” และซามูเอลก็โกรธจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์คืนหนึ่ง รุ่ง ^{๑๒}และซามูเอลลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อจะไปหาซาอูลในเช้าวันนั้น และมีคนไปเรียนซามูเอลว่า “ซาอูลเสด็จมาที่ภูเขาคารเมล และดูเถิด ทรงมาสร้างที่ระลึกของพระองค์แล้วก็หันและผ่านเรื่องไปจนลงไปถึงกิลกาล” ^{๑๓}และซามูเอลก็มาหาซาอูล และซาอูลเรียนท่านว่า “ขอพระเยโฮวาห์อวยพระพรท่านเถิด ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์แล้ว” ^{๑๔}และซามูเอลกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นเสียงแก็ที่ร้องข้าพเจ้ากับเสียงวัวที่ข้าพเจ้าได้ยินหมายความว่าอะไร” ^{๑๕}ซาอูลตอบว่า “เขาทั้งหลายได้นำมาจากคนอามาเลซ เพราะพวกพลได้ไว้ชีวิตแก็และวัวที่ดีที่สุด เพื่อเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน นอกจากนั้นเราทั้งหลายก็ได้ทำลายเสียสิ้น” ^{๑๖}แล้วซามูเอลจึงเรียนซาอูลว่า “ให้รอก่อน ข้าพเจ้าจะขอเรียนท่านว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไรคืนนี้” และซาอูลก็เรียนท่านว่า “จงกล่าวไปเถิด” ^{๑๗}และซามูเอลเรียนว่า “แม่ท่านเป็นแต่ผู้เล็กน้อยในสายตาของท่านเอง ท่านก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประมุขของบรรดาตระกูลอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงเจิมท่านไว้ เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลมิใช่หรือ” ^{๑๘}และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ท่านออกไปประกอบกิจ ตรัสว่า “จงไปทำลายคนอามาเลซคนบาปหนาเสียให้สิ้นเชิง และต่อสู้กับเขาจนกว่าเขาจะถูกพินาศเสียหมด” ^{๑๙}เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่ไปฉกฉวยทรัพย์สิ่งของต่างๆ และกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์” ^{๒๐}และซาอูลเรียนซามูเอลว่า “ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แล้ว ข้าพเจ้าได้ไปประกอบกิจตามที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าได้คุมตัวอากัก กษัตริย์แห่งคนอามาเลซมา และข้าพเจ้าก็ได้ทำลายคนอามาเลซเสียอย่างสิ้นเชิง” ^{๒๑}แต่พวกพลได้เก็บส่วนของทรัพย์ชเลยรวมทั้งแก็และวัว ส่วนที่ดีที่สุดจากของซึ่งกำหนดให้ทำลายเสียให้สิ้นเชิงนั้น เพื่อนำมาเป็น

เครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในเมืองกิลกาล” ^{๒๒}และซามูเอลกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาหากเทียบการที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หรือ ดูเถิด ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะสดับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแก็และผู้” ^{๒๓}เพราะการกบฏก็เป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม เป็นความตอติงก็เป็นเหมือนความชั่วช้าและการไหว้รูปเคารพ เพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์” ^{๒๔}และซาอูลเรียนซามูเอลว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และคำของท่าน เพราะข้าพเจ้าเกราบกลัวประชาชนและยอมฟังเสียงของเขาทั้งหลาย” ^{๒๕}เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านโปรดอภัยบาปของข้าพเจ้า และขอกลับไปกับข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์” ^{๒๖}และซามูเอลเรียนซาอูลว่า “ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล” ^{๒๗}พอซามูเอลหันจะไป ซาอูลก็ได้ยึดชายเสื้อของท่านไว้และเสื้อนั้นก็ขาด” ^{๒๘}และซามูเอลเรียนท่านว่า “ในวันนี้พระเยโฮวาห์ได้ทรงฉีกราชอาณาจักรอิสราเอลเสียจากท่านแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้คนที่ดีกว่าท่าน” ^{๒๙}ยิ่งกว่านี้ผู้ทรงเป็นกำลังของอิสราเอลจะไม่มสฺหรือกลับใจ เพราะ พระองค์หาใช้มนุษย์ที่จะกลับใจไม่” ^{๓๐}ฝ่ายซาอูลจึงเรียนว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว แต่บัดนี้ขอท่านให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของประชาชนของข้าพเจ้า และต่อหน้าคนอิสราเอล ขอกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” ^{๓๑}ซามูเอลจึงกลับตามซาอูลไป และซาอูลก็นมัสการพระเยโฮวาห์” ^{๓๒}แล้วซามูเอลกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงนำอากัก กษัตริย์ของคนอามาเลซมาให้ข้าพเจ้า” และอากักก็เข้ามาหาท่านด้วยหน้าตาเบื่กบาน อากักกล่าวว่า “ความขมขื่นแห่งความตายก็ผ่านพ้นไปแน่แล้ว” ^{๓๓}ฝ่ายซามูเอลกล่าวว่า “ดาบของท่านได้กระทำให้ผู้หนึ่งไร้บุตรคนใด มารดาของท่านจะไร้บุตรในหมู่พวกผู้หญิงทั้งหลายฉันนั้น”

และซามูเอลก็พันอกักเสียดเป็นท่อนๆต่อพระ
พิทักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในกิลกาล ^{๓๔} ฝ่ายซามู
เอลก็ไปรามาห์ และซาอูลก็เสด็จขึ้นไปยังวัง
ของพระองค์ที่กิเบอาห์แห่งซาอูล ^{๓๕} และซามู
เอลไม่มาพบซาอูลอีกจนวันสิ้นชีพ แต่ซามู
เอลได้ไต่ถามเศร์ราเพราะซาอูล และพระเยโฮ
วาห์ทรงกลับพระทัยที่ได้ทรงกระทำให้ซาอูล
เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

พระเจ้าทรงเลือกดาวิดให้เป็นกษัตริย์

๑๖ ^๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอล
ว่า “เจ้าจะเป็นทุกซ์เรื่องซาอูลนาน
เท่าใดเล่า เมื่อเราถอดเขาจากเป็นกษัตริย์
เหนืออิสราเอลแล้ว จงเติมน้ำมันให้เต็มเขาสัตว์
ของเจ้า แล้วก็ไปเถอะ เราจะใช้เจ้าไปหา
เจสซีชาวเบธเลเฮม เพราะว่าในหมู่พวกบุตร
ชายของเขาเราจัดเตรียมกษัตริย์องค์หนึ่งไว้
แล้วสำหรับเรา” ^๒ ซามูเอลก็กราบทูลว่า “ข้า
พระองค์จะไปอย่างไรได้ ถ้าซาอูลได้ยินเขาคงฆ่า
ข้าพระองค์เสีย” และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “จงนำ
วัวตัวเมียไปกับเจ้าตัวหนึ่ง และกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้า
มาถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์’” ^๓ จงเชิญเจสซีมา
ที่การถวายสัตวบูชา นั้น แล้วเราจะสั่งแดงให้
เจ้ารู้ว่าเจ้าควรจะทำประการใด เจ้าจงเจิมให้
เราผู้ซึ่งเราจะบอกชื่อแก่เจ้า” ^๔ ซามูเอลก็กระทำตาม
ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และมาที่เบธเลเฮม
พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นก็ตัวสั้นออกมาหา
ท่านกล่าวว่า “ท่านมาอย่างสันติหรือ” ^๕ และซามู
เอลตอบว่า “มาอย่างสันติ เรามาถวายสัตว
บูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงชำระตัวของท่านให้
บริสุทธิ์ และขอเชิญมาที่การถวายสัตวบูชา
กับเรา” และซามูเอลก็ชำระตัวเจสซีและบุตร
ชายทั้งหลายของท่านให้บริสุทธิ์ และเชิญเขา
เหล่านั้นให้ไปยังการถวายสัตวบูชา ^๖ อยู่มา
เมื่อเขาทั้งหลายมาแล้วท่านก็มองเห็นเอลีอับ
จึงคิดว่า “ผู้ที่พระองค์ทรงให้เจิมไว้ก็อยู่ต่อ
พระพิทักตร์พระเยโฮวาห์แน่แล้ว” ^๗ แต่พระเย
โฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า “อย่ามองดูที่รูปร่าง
หน้าตาหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา
ด้วยเราไม่ยอมรับเขา เพราะพระเยโฮวาห์
ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู ด้วย
ว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮ
วาห์ทอดพระเนตรจิตใจ” ^๘ แล้วเจสซีก็เรียก
อาบีนาตบให้เดินผ่านหน้าซามูเอล ท่านกล่าว
ว่า “พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้” ^๙ แล้ว

เจสซีให้ซั้มมาห์เดินผ่านไป และท่านก็กล่าว
ว่า “พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้” ^{๑๐} แล้ว
เจสซีให้บุตรชายทั้งเจ็ดคนเดินผ่านหน้าซามู
เอล และซามูเอลบอกกับเจสซีว่า “พระเย
โฮวาห์มิได้ทรงเลือกคนเหล่านี้” ^{๑๑} แล้วซามู
เอลกล่าวแก่เจสซีว่า “บุตรชายของท่านอยู่ที่
นี้หมดแล้วหรือ” เจสซีตอบว่า “ยังมีคน
สุดท้ายต้องอีกคนหนึ่ง ดูก่อน เขากำลังเลี้ยงแกะ
อยู่” และซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า “จงใช้คน
ไปตามเขามา เพราะเราจะไม่ยอมนั่งจนกว่า
เขาจะมาที่นี่”

ดาวิดได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์

^{๑๒} เจสซีก็ใช้คนไปนำเขามา ฝ่ายเขาเป็น
คนผิวแดงๆ มีใบหน้าสวยและรูปร่างงามน่า
ดู และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “จงลุกขึ้นเจิมตั้ง
เขาไว้ เพราะเป็นคนนี้แหละ” ^{๑๓} ซามูเอลจึง
นำขวดเขาน้ำมันและเจิมตั้งเขาไว้ท่ามกลาง
พี่ชายของเขา และพระวิญญาณของพระเย
โฮวาห์ก็สวมทับดาวิดตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้นไป
และซามูเอลก็ลุกขึ้นกลับไปยังรามาห์

**เมื่อดาวิดติดพิณแล้วซาอูลก็
ทรงข่มขืนขืนและหายดี**

^{๑๔} ฝ่ายพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์
ก็พรากจากซาอูล และวิญญาณชั่วจาก
พระเยโฮวาห์ก็ทรงมานซาอูล ^{๑๕} และพวก
มหาดเล็กของซาอูลก็กราบทูลว่า “ดูเถิด
บัดนี้วิญญาณชั่วจากพระเจ้ากำลังทรงมาน
พระองค์อยู่” ^{๑๖} ขอบ้านนายของข้าพระองค์ทั้ง
หลาย จึงบงกาผู้รับใช้ของพระองค์ผู้ที่อยู่ต่อ
พระพิทักตร์พระองค์ให้หาคนที่ มีฝีมือในการ
ติดพิณเขาคู่ และต่อมาเมื่อวิญญาณชั่วจาก
พระเจ้าสิงพระองค์ ก็ให้เขาติดพิณเขาคู่แล้ว
พระองค์จะหายดี” ^{๑๗} ซาอูลก็รับสั่งผู้รับใช้
ของพระองค์ว่า “จงไปหาชายคนหนึ่งที่ดี
ติดพิณได้ตีมาให้เรา นำเขามาหาเรา” ^{๑๘} คน
หนึ่งในพวกผู้รับใช้ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์
เห็นบุตรชายคนหนึ่งของเจสซีชาวเบธเลเฮม
เป็นผู้มีฝีมือในการติดพิณ เป็นคนกล้าหาญ
เป็นนกรบ เฉลียวฉลาดในกิจการงาน และ
เป็นคนมีหน้าตาดีและพระเยโฮวาห์ทรงสถิต
กับเขา” ^{๑๙} เพราะฉะนั้นซาอูลจึงส่งผู้สื่อสาร
ไปยังเจสซีกล่าวว่า “จงให้ดาวิดบุตรชายของ
ท่านอยู่อยู่กับกะเนนมาหาเรา” ^{๒๐} และเจสซีก็
จัดลาตัวหนึ่งบรรทุกขนมปัง และถูงหนึ่งใส่

น้ำองุ่นหนึ่ง กับลูกแพะตัวหนึ่ง ฝากไปกับดาวิดบุตรชายของท่านให้ถวายซาอูล ^{๒๑}ดาวิดก็มาเฝ้าซาอูลและเข้ารับราชการ ซาอูลก็ทรงรักดาวิดมาก ดาวิดก็ได้เป็นคนถือเครื่องอาวุธของซาอูล ^{๒๒}และซาอูลทรงส่งข่าวไปยังเจสซีว่า “เราขอรับรองให้ท่าน โปรดอนุญาตให้ดาวิดมาขึ้นอยู่กับหน้าเราเถิด เพราะเขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของเรา” ^{๒๓}อยู่มาเมื่อวิญญูณชั่วจากพระเจ้ามาสิงซาอูลเมื่อไร ดาวิดก็หยาบพิณเขาคุ้ใช้มือตัดถวาย ซาอูลก็ทรงข่มขื่นขื่นและหายดี และวิญญูณชั่วก็พราวจากพระองค์ไป

ไกลิัทมนุษย์ยักษ์ของคนฟีลิสเตียทำทายนคนอิสราเอล

๑๗ ^๑ฝ่ายคนฟีลิสเตียก็รวบรวมกองทัพ เพื่อจะทำสงคราม เขามาชุมนุมกันอยู่ที่ตำบลไฮโคห์ ซึ่งเป็นเขตยูดาห์ และตั้งค่ายอยู่ระหว่างตำบลไฮโคห์กับตำบลอาเซคาห์ที่เอเฟสดัมมิม ^๒และซาอูลกับคนอิสราเอลก็ชุมนุมกัน และตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเอลาห์ และวางแนวไว้ต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย ^๓คนฟีลิสเตียยืนอยู่ที่ภูเขาข้างหนึ่ง และคนอิสราเอลยืนอยู่ที่ภูเขาอีกข้างหนึ่ง มีหุบเขาคั่นกลาง ^๔มีผู้หนึ่งชื่อไกลิัทเป็นยอดทหาร ได้ออกมาจากค่ายคนฟีลิสเตีย เป็นชาวเมืองกัท สูงหกศอกคืบ ^๕เขาสวมหมวกทองสัมฤทธิ์ไว้ที่ศีรษะ และสวมเสื้อเกราะ เสื้อเกราะนั้นหนักห้าพันเซเชลเป็นทองสัมฤทธิ์ ^๖และสวมสนับแข้งทองสัมฤทธิ์ที่ขา และมีหอกทองสัมฤทธิ์แขวนอยู่ที่บ่า ^๗ตามหอกนั้นเหมือนไม้กระพั้นทอผ้า ตัวหอกหนักหกร้อยเซเชลเป็นเหล็ก ทหารถือโล่ของเขาเดินออกหน้า ^๘เขาออกมายืนตะโกนไปทางแนวอิสราเอลว่า “เจ้าทั้งหลายออกมาทำศึกทำไมเล่า ข้าเป็นคนฟีลิสเตียไม่ใช่หรือ เจ้าก็เป็นข้าของซาอูลไม่ใช่หรือ จงเลือกคนแทนพวกเจ้า ให้เขาลงมาหาข้านี้” ^๙ถ้าเขาสามารถสู้รบและฆ่าตัวข้าได้ พวกเราจะยอมเป็นข้าของพวกเจ้า แต่ถ้าข้าชนะเขาและฆ่าเขาตายแล้วพวกเจ้าต้องเป็นข้าของพวกเรา และรับใช้เรา” ^{๑๐}และคนฟีลิสเตียคนหนึ่งกล่าวว่า “วันนี้ข้าขอท้ากองทัพอิสราเอล จงส่งคนมูสู้กันเถิด” ^{๑๑}เมื่อซาอูลและคนอิสราเอลทั้งสองได้ยินคนยักษ์ของคนฟีลิสเตียคนนั้น เขาทั้งหลายก็หือใจและกลัวมาก ^{๑๒}ฝ่ายดาวิดเป็น

บุตรชายของชาวเอฟราธาห์คนหนึ่งแห่งเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ ชื่อเจสซี ผู้มีบุตรชายแปดคน ในรัชกาลของซาอูล ชายคนนี้เป็นคนแก่แล้วเป็นคนอายุมาก ^{๑๓}บุตรชายใหญ่สามคนของเจสซีก็ตามซาอูลไปทำศึกแล้ว ชื่อของบุตรชายสามคนที่ไปทำศึกนั้นคือ บุตรหัวปีเอลีอับ คนถัดมาอาบีนาดับ และคนที่สามซมมาห์ ^{๑๔}ดาวิดเป็นบุตรสุดท้อง พี่ชายทั้งสามคนก็ตามซาอูลไปแล้ว

ดาวิดไปยังค่ายทหารของซาอูล

^{๑๕}แต่ดาวิด กลับ จาก ซาอูล ไป เลียง แกะ ของบิดาที่เบธเลเฮม ^{๑๖}คนฟีลิสเตียคนนั้น ได้ออกมายืนอยู่ทั้งเช้าและเย็นตั้งสี่สิบวัน ^{๑๗}เจสซีส่งดาวิดบุตรชายของตนว่า “ข้าวคั่วนี้เอฟาห์หนึ่ง และขนมปังสิบก้อนนี้ อันจัดไว้ให้พวกพี่ชายของเจ้า จงเอาไปให้พี่ชายของเจ้าที่ค่ายเร็ว” ^{๑๘}และจงนำเนยแข็งสิบชินนี้ไปให้แก่ผู้บังคับกองพันของเขาด้วย ดูว่าพี่ชายของเจ้าทุกข์สุขอย่างไร แล้วรับของฝากมาจากเขานาง” ^{๑๙}ฝ่ายซาอูลกับเขาทั้งหลาย และคนอิสราเอลทั้งปวง อยู่ที่หุบเขาเอลาห์สู้รบกับคนฟีลิสเตียอยู่ ^{๒๐}ดาวิดจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด และทิ้งแกะไว้กับผู้ดูแลนำเสบียงอาหารเดินทางไปตามที่เจสซีได้บัญชาแก่เขา และเขาก็มาถึงเขตค่าย ขณะเมื่อกองทัพกำลังยกออกไปสู่แนวรบพลางร้องกราวศึก ^{๒๑}คนอิสราเอลกับคนฟีลิสเตียก็ยกมาจะปะทะกันกองทัพปะทะกองทัพ ^{๒๒}ดาวิดก็มอบสัมภาระไว้กับผู้ดูแลกองสัมภาระ และวิ่งไปที่แนวรบไปทั้ทหายพี่ชายของตน ^{๒๓}เมื่อเขากำลังพูดกันอยู่ ดูเถิด คนฟีลิสเตียชาวเมืองกัท ยอดทหารที่ชื่อไกลิัทออกมาจากแนวรบฟีลิสเตีย กล่าวทำอย่างแต่ก่อน และดาวิดก็ได้ยิน ^{๒๔}เมื่อบรรดาคนอิสราเอลเห็นชายคนนั้นก็วิ่งหนีเขาไป กลัวเขามาก ^{๒๕}คนอิสราเอลพูดว่า “เจ้าเคยเห็นคนที่ออกมาหนีหรือ เขาออกมาทำทายนอิสราเอลแท้ๆ ถ้าใครฆ่าเขาได้ กษัตริย์จะพระราชทานทรัพย์ให้เขามากมาย และจะมอบราชธิดาให้ด้วย และกระทำไหว้ดวงศิวานบิดาของเขาเป็นคนยกเว้นการเกณฑ์ในอิสราเอล” ^{๒๖}และดาวิดกล่าวแก่ชายคนที่ยืนอยู่ข้างเขาว่า “เขาจะอย่างไรแก่คนที่ฆ่าคนฟีลิสเตียคนนี้ได้ และนำเอาความเหยียดหยามอิสราเอลไปเสีย คนฟีลิสเตียผู้มีได้เข้าสู่หนตคนนี้คือ

ใครเล่า เขาจึงมาทำท่ายกกองทัพของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่” ^{๒๗} ประชาชนก็ตอบเขาอย่างเดียวกันว่า “ผู้ที่ฆ่าเขาได้ก็จะได้ รับ ดั่งที่กล่าวมาแล้วนั้น” ^{๒๘} ฝ่ายเอลีอูฟีชาย หัวปีได้ยินคำที่ดาวิดพูดกับชายคนนั้น เอลีอูฟีก็โกรธดาวิดกล่าวว่า “เจ้าลงมาทำไม เจ้าทิ้งแกะไม้กั้วที่ถิ่นทุรกันดารไว้กับใคร ข้ารู้ ถึงความทะเยอทะยานของเจ้า และความคิดชั่วของเจ้า เพราะเจ้าลงมาเพื่อจะมาดูเรารบกัน” ^{๒๙} ดาวิดจึงตอบว่า “ผมได้ทำอะไรไปแล้วเล่า ไม่มีเหตุผลหรือ”

ดาวิดฆ่าโกลิอัทด้วยหิน ก้อนหนึ่งและสายสลิง

^{๓๐} เขาจึงหันไปหาคนอื่นเสีย และพูดอย่างเดียวกัน และประชาชนก็ตอบแก่เขาอย่างครวญคราง ^{๓๑} เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินคำที่ดาวิดพูด เขาทั้งหลายก็เล้าความให้ซาอูลทราบ ซาอูลจึงใช้คนให้มาตามดาวิด ^{๓๒} ดาวิดก็ทูลซาอูลว่า “อย่าให้จิตใจของผู้ใดฟ่อไป เพราะชายคนนั้นเลย ผู้รับใช้ของพระองค์จะไปสู้รบกับคนฟิลิสเตียคนนั้น” ^{๓๓} และซาอูลกล่าวแก่ดาวิดว่า “เจ้าไม่สามารถที่จะไปสู้รบกับชายฟิลิสเตียคนนั้นดอก เพราะเจ้าเป็นแต่เด็กหนุ่ม และเขาเป็นทหารชำนาญศึกมาตั้งแต่หนุ่มๆแล้ว” ^{๓๔} แต่ดาวิดทูลซาอูลว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เคยดูแลแพะแกะของบิดา และเมื่อมีสิงโตหรือหมีมาเอาลูกแกะตัวหนึ่งไปจากฝูง ^{๓๕} ข้าพระองค์ก็ไล่ตามฆ่ามัน และช่วยลูกแกะนั้นให้พ้นมาจากปากของมัน ถ้ามันลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จับหนวดเคราของมัน และทุบตีมันจนตาย ^{๓๖} ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ฆ่าสิงโตและหมีนั้นมาแล้ว คนฟิลิสเตียผู้มิได้เข้าสู่หนัดคนนี้ก็เหมือนสัตว์เหล่านั้นตัวหนึ่ง ด้วยเขาได้ทำท่ายกกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” ^{๓๗} และดาวิดทูลต่อไปว่า “พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเท้าของสิงโตและจากเท้าของหมี จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตียคนนั้น” และซาอูลจึงตรัสแก่ดาวิดว่า “จงไปเถอะ และพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับเจ้า” ^{๓๘} แล้วซาอูลก็ทรงเอาเครื่องอาวุธของพระองค์สวมให้ดาวิด ทรงสวมหมวกทองสัมฤทธิ์บนศีรษะของเขา และสวมเสื้อเกราะให้เขา ^{๓๙} และ

ดาวิดก็คาดดาบทับเครื่องอาวุธ เขาลองเดินดูก็เห็นว่าใช้ไม่ได้ เพราะเขาไม่ชิน แล้วดาวิดจึงทูลซาอูลว่า “ข้าพระองค์จะสวมเครื่องเหล่านี้ไปไม่ได้ เพราะข้าพระองค์ไม่ชิน” ดาวิดจึงปลดออกเสีย ^{๔๐} แล้วจึงถือไม้เท้าไว้ และเลือกก้อนหินเกลี้ยงจากลำธารได้ห้าก้อน จึงใส่ในย่ามผู้เลี้ยงแกะของเขาในถุงของเขาและมีก้อนสลิงอยู่ เขาก็เข้าไปใกล้คนฟิลิสเตียคนนั้น ^{๔๑} คนฟิลิสเตียนั้นก็ออกมาใกล้ดาวิด พร้อมกับคนถือโล่เดินออกหน้า ^{๔๒} เมื่อคนฟิลิสเตียมองไปรอบๆ และเห็นดาวิดก็ดูถูกเขา เพราะเขาเป็นแต่คนหนุ่ม ผิวแดงๆ และมีใบหน้างดงาม ^{๔๓} คนฟิลิสเตียจึงพูดกับดาวิดว่า “ข้าเป็นหมาหรือเจ้าจึงถือไม้เท้ามาหาข้า” และคนฟิลิสเตียคนนั้นก็แข่งดำดาวิดออกนามพระของตน ^{๔๔} คนฟิลิสเตียพูดกับดาวิดว่า “มาหาข้านี้ ข้าจะเอาเนื้อของเจ้าให้กินในอากาศกับสัตว์ในทุ่งกิน” ^{๔๕} แล้วดาวิดก็พูดกับคนฟิลิสเตียคนนั้นว่า “ท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยดาบ ด้วยหอกและด้วยหอกขั้ด แต่ข้าพเจ้ามาหาท่านในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ทำทายนั่น ^{๔๖} ในวันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงมอบท่านไว้ในมือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะประหารท่าน และตัดศีรษะของท่านเสีย และในวันนั้นข้าพเจ้าจะให้ศพของกองทัพฟิลิสเตียแก่กันในอากาศและแก่สัตว์ป่า เพื่อทั้งพิภพนี้จะทราบว่ามีพระเจ้าพระองค์หนึ่งในอิสราเอล ^{๔๗} และชุมนุมชนนี้ทั้งสิ้นจะทราบ ว่าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงช่วยด้วยดาบหรือด้วยหอก เพราะว่าการรบเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบท่านไว้ในมือของเราทั้งหลาย” ^{๔๘} อยู่มาเมื่อคนฟิลิสเตียคนนั้นลุกขึ้นเข้ามาใกล้เพื่อปะทะดาวิด ดาวิดก็วิ่งเข้าหาแนวรบเพื่อปะทะกับคนฟิลิสเตียคนนั้นอย่างรวดเร็ว ^{๔๙} และดาวิดเอามือถ่วงเข้าไปในย่ามหยิบหินก้อนหนึ่งออกมา แล้วเหวี่ยงหินก้อนนั้นด้วยสายสลิง ถูกคนฟิลิสเตียคนนั้นที่หน้าผาก ก้อนหินจมเข้าไปในหน้าผาก เขาก็ล้มหน้าคว่ำลงที่ดิน ^{๕๐} ดังนั้นดาวิดก็ชนะคนฟิลิสเตียคนนั้นด้วยสลิงและก้อนหินก้อนหนึ่ง และคว้าคนฟิลิสเตียคนนั้นลง และฆ่าเขาเสีย ดาวิดไม่มีดาบอยู่ในมือ ^{๕๑} ดังนั้นแล้วดาวิดจึงวิ่งไปยืนอยู่เหนือคนฟิลิสเตียคนนั้น หยิบดาบของเขาชกออก

จากผักฆ่าเขาเสียและตัดศีรษะของเขาออกเสียด้วยดาบเล่มนั้น เมื่อคนฟีลิสเตียเห็นว่ายอดทหารของเขาตายเสียแล้วก็พากันหนีไป^{๕๒} คนอิสราเอลกับคนยูดาห์ก็ลุกขึ้นโห่ร้องไล่ติดตามคนฟีลิสเตียไกลไปจนถึงหุบเขาและถึงประตูเมืองเอโครน ทหารฟีลิสเตียที่บาดเจ็บจึงล้มลงตามทางจากอาหาราอิม ไกลไปจนถึงเมืองกัทและเมืองเอโครน^{๕๓} และคนอิสราเอลก็กลับมาจากทางไล่ติดตามคนฟีลิสเตีย และมาปล้นค่ายของเขา^{๕๔} ดาวิดก็นำศีรษะของคนฟีลิสเตียคนนั้นมาที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาเอาเครื่องอาวุธของเขาไว้ที่เต็นท์ของตนแล้ว^{๕๕} เมื่อซาอูลทรงเห็นดาวิดออกไปต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย จึงตรัสถามอับเนอร์แม่ทัพของพระองค์ว่า “อับเนอร์ ชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร” และอับเนอร์ทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์ไม่ทราบ”^{๕๖} กษัตริย์จึงรับสั่งว่า “ไปสืบถามดูว่า เจ้าหนุ่มคนนั้นเป็นลูกของใคร”^{๕๗} เมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟีลิสเตีย อับเนอร์ก็มาพาตัวเขาเข้าไปเฝ้าซาอูลถือศีรษะของคนฟีลิสเตียคนนั้นไปด้วย^{๕๘} ซาอูลจึงตรัสถามเขาว่า “เจ้าหนุ่มเอ๋ย เจ้าเป็นลูกของใคร” และดาวิดทูลว่า “ข้าพระองค์เป็นบุตรของเจสซิวชาวเบธเลเฮมผู้รับใช้ของพระองค์”

ความรักของโยนาธานกับดาวิด

๑๘ ^๑อยู่มาเมื่อดาวิดทูลซาอูลเสร็จแล้วจิตใจของโยนาธานก็ผูกสมัครรักใคร่กับจิตใจของดาวิด และโยนาธานก็รักเธออย่างรักชีวิตของตนเอง^๒ และวันนั้นซาอูลก็ทรงกักตัวเธอไว้ ไม่ยอมให้เธอกลับไปบ้านบิดาของเธอ^๓ แล้วโยนาธานก็กระทำพันธสัญญากับดาวิด เพราะท่านรักเธออย่างรักชีวิตของตนเอง^๔ โยนาธานก็ถอดเสื้อคลุมออกมามอบให้แก่ดาวิดพร้อมทั้งเครื่องแต่งตัว ดาบ คันธนู และเข็มขัดด้วย^๕ และดาวิดก็ออกไปประพடுத்தตัวอย่างเฉลียวูลาด ไม่ว่าซาอูลจะใช้เธอไป ณ ที่ใด ดังนั้นซาอูลจึงทรงตั้งเธอให้อยู่เหนือกันรบทั้งหลาย เธอก็เป็นที่ยอมรับในสายดาบประชาชน และในสายดาบข้าราชการทั้งปวงของซาอูลด้วย^๖ อยู่มาเมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟีลิสเตียนกำลังเดินทางอยู่ พวกผู้หญิงก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองอิสราเอล ร้องเพลงและ

เต้นรำต้อนรับ กษัตริย์ซาอูล ด้วยรำมะนาด้วยความเบิกบานสำราญใจ และด้วยเครื่องดนตรี^๗ และเมื่อพวกผู้หญิงเต้นรำรื่นเริงกันอยู่นั้นก็ขับร้องรับกันว่า “ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ”

ซาอูลอิจฉาดาวิดจึงพยายามฆ่าดาวิดเสีย

^๘ซาอูลทรงกริ้วนัก คำที่ร้องกันนั้นไม่เป็นที่พอ พระทัย พระองค์เลย พระองค์ตรัสว่า “เขาสรรเสริญดาวิดว่าฆ่าคนเป็นหมื่นๆ ส่วนเราเขาว่าฆ่าแต่เพียงเป็นพันๆ ดาวิดจะได้อะไรอีกเล่านอกจากราชาอาณาจักร”^๙ ซาอูลก็ทรงใช้สายดาบจับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป^{๑๐} อยู่มาในวันรุ่งขึ้นวิญญูณชั่วจากพระเจ้าก็เข้าสิงซาอูล ซาอูลก็ทรงพยากรณ์อยู่ในวังของพระองค์ ดาวิดก็กำลังติดพิณอยู่ที่เธอเคยติดถวาย ทุกวันมา ซาอูล ทรงถือหอกอยู่^{๑๑} และซาอูลก็ทรงพุ่งหอก ด้วยนึกว่า “ข้าจะปักดาวิดให้ติดกับผนังเสีย” แต่ดาวิดก็หนีไปจากพระพักตร์พระองค์ได้ถึงสองครั้ง^{๑๒} ซาอูลก็ทรงกลัวดาวิด เพราะว่าเขาพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ แต่ทรงพรากจากซาอูลแล้ว^{๑๓} ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งให้ย้ายดาวิดไปให้พ้นพระพักตร์ ตั้งเป็นผู้บังคับการกองพัน และเธอได้เข้าออกอยู่ต่อหน้าประชาชน^{๑๔} ดาวิดกระทำอย่างเฉลียวูลาดในทุกระการ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ^{๑๕} เมื่อซาอูลทรงเห็นว่าดาวิดได้กระทำอย่างเฉลียวูลาดยิ่ง ก็ทรงเกรงกลัวดาวิด^{๑๖} แต่คนอิสราเอลและคนยูดาห์ทั้งสิ้นรักดาวิด เพราะเธอเข้าออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย^{๑๗} ฝ่ายซาอูลจึงรับสั่งกับดาวิดว่า “ดูเถิด นี่คือบุตรสาวคนโตของเราชื่อเมราบ เราจะมอบแม่มางให้เป็นภรรยาของเธอ แต่เธอจงเป็นธิดากลับมาและสู้ศึกของพระเยโฮวาห์เท่านั้น” เพราะซาอูลทรงดำริว่า “อย่าให้มือของเราแตะต้องเขาเลย ให้มือคนฟีลิสเตียแตะต้องเขาดีกว่า”^{๑๘} ดาวิดทูลซาอูลว่า “ในอิสราเอลข้าพระองค์คือผู้ใด ชีวิตของข้าพระองค์คือผู้ใด ที่ข้าพระองค์ควรจะเป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์”^{๑๙} แต่อยู่มาเมื่อถึงเวลาที่จะทรงยกเมราบราชธิดาของซาอูลให้เป็นภรรยาของดาวิด แม่มางก็ถูกยกให้เป็นภรรยาของอาดริเอลชาวเมโหลห์

ดาวิดแต่งงานกับมีคาห์ ราชธิดาของซาอูล

๒๐ ฝ่ายมีคาห์ราชธิดาของซาอูลนั้นรักดาวิด มีคนเอาเรื่องไปทูลซาอูล เรื่องนี้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ ๒๑ ซาอูลทรงดำริว่า “ให้เรายกแม่นางให้แก่เธอ แม่นางจะได้เป็นกับเด็กเธอ และมือของคนฟีลิสเตียจะได้ต่อสู้อเธอ” ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งแก่ดาวิดว่า “วันนี้เธอจะเป็นบุตรเขยของเราเช่นเดียวกัน” ๒๒ ซาอูลทรงบัญชามหาดเล็กว่า “จงพูดเป็นส่วนเดียวกับดาวิดว่า ‘ดูเถิด กษัตริย์พอพระทัยในเธอ และบรรดามหาดเล็กของพระองค์ก็รักเธอ เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงเป็นบุตรเขยของกษัตริย์เถิด’” ๒๓ และมหาดเล็กของซาอูลพูดเรื่องนี้ให้ดาวิดฟัง ดาวิดก็ถามว่า “ท่านทั้งหลายเห็นว่า ที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์นั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยอยู่หรือ ด้วยข้าพเจ้าเป็นแต่คนจน และไม่มีชื่อเสียงอะไรเลย” ๒๔ และมหาดเล็กของซาอูลจึงทูลว่า “ดาวิดพูดอย่างนั้นอย่างนี้” ๒๕ ซาอูลจึงรับสั่งว่า “เจ้าจงพูดเช่นนี้แก่ดาวิดว่า ‘กษัตริย์ไม่มีพระประสงค์จะเอาอะไรในการแต่งงานเลย นอกจากหนึ่งปลายองคชาติของคนฟีลิสเตียสักหนึ่งร้อย เพื่อพระองค์จะทรงแก้แค้นศัตรูของกษัตริย์’” ฝ่ายซาอูลทรงดำริว่าจะให้ดาวิดตายเสียด้วยมือของคนฟีลิสเตีย ๒๖ และเมื่อมหาดเล็กกล่าวคำเหล่านั้นให้ดาวิดฟัง ก็เป็นที่พอใจดาวิด ที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ เวลาที่กำหนดไว้ยังไม่หมดไป ๒๗ ดาวิดก็ลุกขึ้นไปพร้อมไปกับคนของเธอ ได้ฆ่าคนฟีลิสเตียเสียสองร้อยคน และดาวิดก็นำหนึ่งปลายองคชาติของคนเหล่านั้นมาถวายแก่กษัตริย์ครบจำนวน เพื่อเธอจะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ ซาอูลจึงยกมีคาห์พระราชธิดาของพระองค์ให้เป็นภรรยาของดาวิด ๒๘ ซาอูลทรงเห็นและทราบว่ายโฮวาท์ทรงสถิตกับดาวิด และมีคาห์พระราชธิดาของซาอูลรักเธอ ๒๙ ซาอูลทรงเกรงกลัวดาวิดมากยิ่งขึ้น ดังนั้นซาอูลจึงเป็นศัตรูของดาวิดเรื่อยมา ๓๐ บรรดาเจ้านายแห่งคนฟีลิสเตียก็ออกมาทำสงคราม ต่อมาเมื่อเขาทั้งหลายจะออกมาแล้ว ดาวิดก็ได้กระทำอย่างเฉลียวฉลาดมากกว่าบรรดาข้าราชการของซาอูล ชื่อเสียงของเธอจึงโด่งดังมาก

ซาอูลพยายามฆ่าดาวิดอีกครั้งหนึ่ง

๑๙ ^๑ซาอูลตรัสกับโยนาธานราชบุตร และกับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ให้เขาทั้งหลายฆ่าดาวิดเสีย ^๒แต่โยนาธานราชบุตรของซาอูลพอใจในดาวิดมาก และโยนาธานก็บอกดาวิดว่า “ซาอูลเสด็จพ่อของฉันทหาของจะมาเธอเสีย เพราะฉะฉนั้นบัดนี้ ขอจงระวังตัวให้ดีจนพรงั้นเข้า จงอยู่เสียในที่ลับซ่อนตัวไว้” ^๓และฉันทจะออกไปยืนอยู่ข้างๆเสด็จพ่อในทุ่งนาที่เธออยู่ และฉันทจะกราบทูลเสด็จพ่อด้วยเรื่องของเธอ ถ้าฉันทรู้เรื่องอะไรจะบอกให้ทราบ” ^๔โยนาธานกล่าวชมดาวิดให้ซาอูลราชบิดาฟัง ทูลว่า “ขอ กษัตริย์อย่าทรงกระทำบาปต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เลย เพราะดาวิดหาได้กระทำบาปสิ่งใดต่อพระองค์ไม่ และการงานของเธอก็เป็นงานปฏิบัติพระองค์อย่างดี ^๕เพราะเธอเสียงชีวิตของตน และประหารคนฟีลิสเตียนั้น และพระเยโฮวาท์ทรงกระทำให้มีกูรช่วยให้พ้นอย่างใหญ่หลวงเพื่ออิสราเอลทั้งปวง พระองค์ทรงเห็นแล้ว และทรงชื่นชมยินดี แต่ใจนพระองค์จึงจะกระทำบาปต่อโลหิตที่ไร้ความผิด ด้วยการฆ่าดาวิดเสียอย่างปราศจากเหตุผล” ^๖ซาอูลก็ทรงฟังเสียงของโยนาธานและซาอูลจึงปฏิญาณว่า “พระเยโฮวาท์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ดาวิดจะไม่ต้องถูกประหารชีวิตเลยฉันทนั้น” ^๗และโยนาธานก็เรียกดาวิด และโยนาธานแจ้งให้เธอทราบถึงสิ่งเหล่านั้นทั้งสิ้น และโยนาธานนำดาวิดเข้าเฝ้าซาอูล และดาวิดได้เข้าเฝ้าซาอูลอย่างแต่ก่อน ^๘สงครามได้เกิดขึ้นอีก ดาวิดก็ออกไปต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย และได้ฆ่าฟันเสียเป็นอันมาก เขาทั้งหลายจึงหนีไปเสียจากเธอ ^๙แล้ววิญญานชั่วจากพระเยโฮวาท์ก็เข้ามาสิงซาอูล เมื่อพระองค์ประทับในวังของพระองค์ ทรงหอกอยู่ และดาวิดก็กำลังติดพิณถวาย ^{๑๐}และซาอูลทรงฟังหอกหมายปักดาวิดให้ติดพิณนั้น แต่เธอก็หลบหนีพระพักตร์ซาอูลไป ซาอูลจึงทรงฟังหอกูติดพิณนั้น และดาวิดก็หลบหนีรอดไปได้ในคืนนั้น ^{๑๑}ซาอูลทรงใช้ผู้สื่อสารไปที่บ้านของดาวิดเพื่อเฝ้าดูเธอ และเพื่อจะมาเธอเสียในเวลาเช้า แต่มีคาห์ภรรยาของดาวิดบอกดาวิดว่า “ถ้าคืนนี้เธอไม่ช่วยชีวิตของเธอให้พ้น พรงั้นเธอจะถูกฆ่าตาย” ^{๑๒}มีคาห์จึงหย่อนดาวิดลง

ทางหน้าต่าง และเธอก็หนีรอดไป ^{๑๓}มีคาล ได้นำรูปเคารพมาวางไว้บนเตียงนอน และวางหมอนขนแพะไว้ที่ศีรษะ เอาผ้าห่มคลุมไว้ ^{๑๔}เมื่อซาอูลส่งผู้สื่อสารไปจับดาวิด มีคาลตอบว่า “เขาไม่สบาย” ^{๑๕}แล้วซาอูลส่งผู้สื่อสารนั้นให้ไปดูดาวิดอีก สั่งว่า “จงนำเขามาหาเราทางเตียง เพื่อเราจะได้ฆ่าเขาเสีย” ^{๑๖}เมื่อผู้สื่อสารเข้ามา ดูเถิด รูปเคารพก็อยู่ในเตียง พร้อมกับหมอนขนแพะอยู่ที่ศีรษะ ^{๑๗}ซาอูลรับสั่งถามมีคาลว่า “ใจนั้เจ้าจึงหลอกลวงเรา และปล่อยศัตรูของเราไปเสีย เขาจึงรอดพ้นไป” และมีคาลทูลตอบซาอูลว่า “เธอพูดกับหม่อมฉันว่า ‘ปล่อยให้ฉันไปเถิด จะให้ฉันฆ่าเธอทำไมเล่า’”

ดาวิดหนีพ้นจากซาอูลอย่างอัศจรรย์

^{๑๘}ฝ่ายดาวิด ก็หนีรอดไป เธอมาหาซาอูลที่เมืองรามัท และเล่าทุกเรื่องที่ซาอูลได้ทรงกระทำแก่เธอให้ซามูเอลฟัง เธอและซามูเอลก็ไปอยู่เสียที่นาโยท ^{๑๙}มีคนไปทูลซาอูลว่า “ดูเถิด ดาวิดอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท” ^{๒๐}ซาอูลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปจับดาวิด และเมื่อเขาไปเห็นหมู่ผู้พยากรณ์กำลังพยากรณ์อยู่ และซามูเอลยืนเป็นหัวหน้าเขาทั้งหลาย พระวิญญานของพระเจ้าก็มาสถิตกับผู้สื่อสารของซาอูล และเขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย ^{๒๑}เมื่อมีคนไปทูลซาอูล พระองค์ก็ทรงใช้ผู้สื่อสารอื่นไป และคนเหล่านั้นก็พยากรณ์ด้วย ซาอูลทรงใช้ให้ผู้สื่อสารไปครั้งที่สาม เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย ^{๒๒}ซาอูลก็เสด็จไปที่รามัทเอง มาถึงบ่อน้ำใหญ่ที่ในเมืองเสคูล และรับสั่งถามว่า “ซามูเอลกับดาวิดอยู่ที่ไหน” มีคนทูลว่า “ดูเถิด เขาทั้งสองอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท” ^{๒๓}พระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นยังนาโยทในเมืองรามัท และพระวิญญานของพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ด้วย ทรงดำเนินกลางพยากรณ์พลางจนเสด็จถึงนาโยทที่เมืองรามัท ^{๒๔}พระองค์ทรงถอดฉลองพระองค์ออกด้วย และก็ทรงพยากรณ์ต่อหน้าซามูเอล และบรรทมูเปลือยกายอยู่ตลอดวันนั้นและตลอดคืนนั้น ดังนั้นเขาจึงพูดกันว่า “ซาอูลอยู่ในใจพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ”

โยนาธานป้องกันดาวิด

๒๐ ^๑ดาวิดก็หนีจากนาโยทในเมืองรามัท และมาหาโยนาธานกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำให้สิ่งใด อะไรเป็นความชั่วของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้กระทำความผิดบาปอันใดต่อเสด็จพ่อของท่าน พระองค์จึงได้แสวงหาชีวิตของข้าพเจ้า” ^๒และโยนาธานจึงตอบเธอว่า “ขอพระเจ้าอวยยามให้เป็นเช่นนั้นเลย เธอไม่ต้องตายดอก ดูเถิดเสด็จพ่อจะมีได้ทรงกระทำการใหญ่ในสิ่งใด โดยมิให้ฉันรู้ ทำไมเสด็จพ่อจะปิดบังเรื่องนี้จากฉันเล่า คงไม่เป็นเช่นนั้นแน่” ^๓ดาวิดจึงปฏิญาณนิงกว่านั้นอีกและกล่าวว่า “เสด็จพ่อของท่าน ทรงทราบอย่างแน่นอนว่า ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน และพระองค์ตรัสว่า ‘อย่าให้โยนาธานรู้เรื่องนี้เลย เกรงว่าเขาจะเศร้าใจ’ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ความจริงมีอยู่ว่า ระหว่างข้าพเจ้ากับความตายก็ยังเหลืออีกเพียงก้าวเดียว ฉะนั้น” ^๔โยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า “จิตใจเธอปรารถนาอะไร ฉันจะทำตามเพื่อเธอ” ^๕ดาวิดจึงกล่าวกับโยนาธานว่า “ดูเถิด พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ ข้าพเจ้าไม่ควรขาดที่จะนั่งร่วมโต๊ะเสวยกับกษัตริย์ แต่ขอโปรดให้ข้าพเจ้าไปซ่อนตัวอยู่ที่ในทุ่งนาจนถึงเย็นวันที่สาม” ^๖ถ้าเสด็จพ่อของท่านเห็นข้าพเจ้าขาดไป ก็ขอโปรดทูลพระองค์ว่า ‘ดาวิดได้วิ่งวอนขอลาข้าพระองค์รีบกลับไปเมืองเบธเลเฮมเมืองของตน เพราะที่นั่นทรงครอบครั้ทำการถวายสัตวนบูชาประจำปี’ ^๗ถ้าพระองค์รับสั่งว่า ‘ดีแล้ว’ ผู้รับใช้ของท่านก็ตีไป แต่ถ้าพระองค์ทรงกริ้ว ก็ขอทราบดีเถิดว่า พระองค์ดำริการร้าย ^๘เพราะฉะนั้นขอท่านกรุณากระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านด้วยใจจงรัก เพราะท่านได้กระทำพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์กับผู้รับใช้ของท่านแล้ว แต่ถ้าความชั่วช้ามีอยู่ในข้าพเจ้า ขอท่านฆ่าข้าพเจ้าเสียเองเถิด เพราะท่านจะนำข้าพเจ้าไปให้เสด็จพ่อของท่านทำไม” ^๙โยนาธานจึงกล่าวว่า “อย่าให้มีวิแววอย่างนี้เลยนะ เพราะถ้าฉันทราบว่าจะเสด็จพ่อคิดร้ายต่อเธอ ฉันจะไม่ไปบอกเธอหรือ” ^{๑๐}แล้วดาวิดก็กล่าวแก่โยนาธานว่า “ถ้าเสด็จพ่อของท่านตอบท่านอย่างใด คุณใครจะบอกแก่ข้าพเจ้าได้”

๑๑ และโยนาธานบอกดาวิดว่า “มาเถิดให้เราเข้าไปในทุ่งนา” เขาทั้งสองจึงเข้าไปในทุ่งนา ๑๒ และโยนาธานกล่าวแก่ดาวิดว่า “โอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เมื่อฉันได้หยิ่งดูเสด็จพ่อของฉันในวันพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ หรือในวันทีสาม ดูเถิด ถ้ามีอะไรดีต่อดาวิด และฉันจะไม่ใช้คนไปบอกเธอทีเดียว” ๑๓ ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษแก่โยนาธาน และให้หนักยิ่งกว่า แต่ถ้าเสด็จพ่อพอพระทัยที่จะทำร้ายเธอ ฉันจะบอกเธอให้ทราบ และส่งให้เธอหนีไปให้พ้นภัย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ อย่างที่พระองค์ทรงสถิตกับเสด็จพ่อของฉัน ๑๔ ถ้าฉันยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ขอเธอสำแดงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ต่อฉัน เพื่อฉันจะไม่ต้องตาย ๑๕ ขออย่าตัดความกรุณาของเธอที่มีต่อวงศ์วานของฉันเป็นนิตย์ ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำจัดศัตรูทุกคนของดาวิดเสียจากพื้นพิภพแล้ว” ๑๖ โยนาธานจึงทำพันธสัญญากับวงศ์วานของดาวิดว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นต่อศัตรูของดาวิดเถิด” ๑๗ และโยนาธานก็ให้ดาวิดปฏิญาณอีกครั้งหนึ่งโดยความรักของท่านที่มีต่อเธอ เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของตนเอง ๑๘ แล้วโยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า “พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ และเขาจะเห็นว่าเธอขาดไป เพราะที่หนึ่งของเธอจะว่างอยู่ ๑๙ เมื่อเธออยู่สามวันแล้ว เธอจงลงไปโดยเร็ว ไปยังที่ที่เธอได้ซ่อนตัวอยู่ ในวันแห่งการกระทำนั้น และคอยอยู่ข้างศิลาเอเชล ๒๐ ฉันจะยิงลูกธนูสามลูกไปข้างๆ ที่นั้น อย่างกับว่าฉันยิงเป้า ๒๑ และดูเถิด ฉันจะใช้เด็กไปส่งว่า ‘จงไปหาลูกธนู’ ถ้าฉันพูดกับเด็กนั้นว่า ‘ดูเถิด ลูกธนูอยู่ทางข้างนี้ของเจ้า ไปเอามา’ แล้วขอเธอเข้ามา เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์แน่ฉันใด เธอก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอันตรายอันใดฉันนั้น ๒๒ แต่ถ้าฉันพูดกับเด็กหนุ่มนั้นว่า ‘ดูเถิด ลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้าในัน’ เธอจงไปเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งเธอไปแล้ว ๒๓ ส่วนเรื่องที่เราและฉันได้พูดกันนั้น ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเธอและฉันเป็นนิตย์”

โยนาธานทราบถึงเจตนาของซาอูลต่อดาวิด

๒๔ ดาวิดจึงซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนา และเมื่อถึง วัน ขึ้น ค่ำ กษัตริย์ ก็ประทับ เสวย พระ

กระยาหาร ๒๕ กษัตริย์ ประทับ บน พระที่นั่งของ พระองค์ อย่าง ที่ เคย ทรง กระทำ คือ ประทับ ที่ พระที่นั่งข้างตุฟาผนัง โยนาธานยืนอยู่และอับเนอร์นั่งอยู่ข้างซาอูล แต่ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่ ๒๖ อย่างไรก็ดีในวันนั้นซาอูลมิได้ตรัสประการใด เพราะทรงดำริว่า “ดาวิดคงเกิดเหตุบางอย่าง เขาคงมลทิน เขาคงมลทินแน่” ๒๗ อยู่มาวันรุ่งขึ้น คือวันที่สองของเดือนที่ของดาวิดก็ว่างอยู่ และซาอูลก็ตรัสกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์ว่า “ทำไมบุตรเจสซิมิได้มารับประทานอาหาร ทั้งวานนี้และวันนี้” ๒๘ โยนาธานทูลตอบซาอูลว่า “ดาวิดได้วิ่งวอนขอลาข้าพระองค์ไปยังบ้านเบธเลเฮม ๒๙ เขาว่า ‘ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไป เพราะครอบครัวของข้าพเจ้ามีการถวายสัตวบูชาในเมือง และพี่ชายของข้าพเจ้าสั่งให้ข้าพเจ้าไปที่นั่น บัดนี้ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ข้าพเจ้าก็ขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพี่ชายของข้าพเจ้า’ ด้วยเหตุนี้เขาจึงมิได้มาที่โต๊ะของกษัตริย์” ๓๐ แล้วความกริ้วของซาอูลก็พลุ่งขึ้นต่อโยนาธาน พระองค์ตรัสกับท่านว่า “เจ้า ลูกของหญิงกบฏและวิปลาส ข้าไม่รู้หรือว่าเจ้าเลือกบุตรเจสซิมิให้ความอับอายแก่เจ้าเอง และให้ความอับอายแก่ความเปลือยเปล่าแห่งแม่ของเจ้า” ๓๑ ตราบิดที่ลูกของเจสซิมิชีวิตอยู่บนดิน ตัวเจ้าหรือราชอาณาจักรของเจ้าก็จะตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจงใช้คนไปตามเขามาให้เรา เพราะเขาจะต้องตายแน่” ๓๒ แล้วโยนาธานจึงทูลตอบซาอูลพระราชบิดาของท่านว่า “ทำไมเขาจะต้องถูกประหาร เขาได้กระทำผิดสิ่งใดพระเจ้าข้า” ๓๓ แต่ซาอูลได้ทรงพุ่งหอกใส่ท่านเพื่อจะฆ่าท่าน ดังนั้นโยนาธานจึงทราบ ว่า พระราชบิดาของท่านหมายฆ่าดาวิดเสีย ๓๔ โยนาธานจึงลุกขึ้นจากโต๊ะด้วยความโกรธยิ่งนัก มิได้รับประทานอาหารในวันที่สองของเดือนนั้น เพราะท่านเศร้าใจด้วยเรื่องดาวิด เพราะว่าพระราชบิดาของท่านได้หยามนำหน้าดาวิด

โยนาธานกับดาวิดลาจากกัน

๓๕ ต่อมารุ่งเช้าขึ้นโยนาธานก็ออกไปที่ทุ่งนาตามทีนัดหมายไว้กับดาวิด มิได้ไปกับด้วยคนหนึ่ง ๓๖ และท่านส่งเด็กนั้นว่า “จงวิ่งไปหาลูกธนูที่ฉันยิงไป” เมื่อเด็กนั้นวิ่งไป โย

นาธานก็ยื่นธนูลูกหนึ่งขึ้นหน้าไป ^{๓๗} และเมื่อเด็กนั้นมาถึงที่ที่ลูกธนูซึ่งโยนาธานยิงไปนั้น โยนาธานก็ร้องส่งเด็กนั้นว่า “ลูกธนูอยู่ข้างหน้าโน้นไม่ใช่หรือ” ^{๓๘} และโยนาธานร้องส่งเด็กนั้นว่า “จงรีบไปโดยเร็วอย่าหยุดอยู่” เด็กของโยนาธานก็ไปเก็บลูกธนูและกลับมามาหาหนายของตน ^{๓๙} แต่เด็กนั้นไม่ทราบเรื่อง โยนาธานและดาวิดเท่านั้นที่ทราบ ^{๔๐} และโยนาธานก็มอบอาวุธของท่านให้เด็กนั้น และบอกเขาว่า “ไป จงแบกสิ่งเหล่านี้ไปในเมือง” ^{๔๑} เมื่อเด็กนั้นไปแล้ว ดาวิดก็ลุกขึ้นมาจากที่ที่อยู่คืนได้ ชุบหน้าลงถึงดิน แล้วกราบลงสามครั้ง และทั้งสองก็จูบกัน และร้องไห้กัน จนดาวิดร้องมากเหลือเกิน ^{๔๒} โยนาธานจึงกล่าวกับดาวิดว่า “ขอจงไปเป็นสุขเถิด เพราะเราทั้งสองได้ปฏิญาณไว้แล้วในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพยานระหว่างฉันและเธอ และระหว่างเชื้อสายของฉันกับเชื้อสายของเธอสืบไปเป็นนิตย์’” ดาวิดก็ลุกขึ้นจากไป และโยนาธานก็เข้าไปในเมือง

ดาวิดหนีจากซาอูลไปหาอาหิเมเลค

๒๑ ^๑ แล้วดาวิดก็มายังเมืองโนบมาหาอาหิเมเลคปุโรหิต และอาหิเมเลคตัวสั้นอยู่เมื่อพบดาวิดจึงพูดกับท่านว่า “ทำไมท่านจึงมาคนเดียว และไม่มีผู้ใดมากับท่าน” ^๒ ดาวิดจึงพูดกับอาหิเมเลคปุโรหิตว่า “กษัตริย์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ทำเรื่องหนึ่งรับสั่งแก่ข้าพเจ้าว่า ‘อย่าบอกเรื่องซึ่งเราใช้เจ้าไปกระทำนั้นแก่ผู้ใดให้รู้เลย และด้วยเรื่องซึ่งเรามอบหมายแก่เจ้านั้น’ ข้าพเจ้าได้นัดหมายไว้กับพวกผู้รับใช้ ณ ที่แห่งหนึ่ง” ^๓ ฉะนั้นบัดนี้ท่านมีอะไรติดมืออยู่บ้างเล่า ขอมอบขนมปังไว้ใ่มือข้าพเจ้าสักห้าก้อนหรืออะไรที่มีที่นี้ก็ได้” ^๔ ปุโรหิตนั้นตอบดาวิดว่า “ข้าพเจ้าไม่มีขนมปังธรรมดาติดมือเลย แต่มีขนมปังบริสุทธิ์ ขอแต่คนหนุ่มได้อยู่ห่างจากผู้หญิงมาแล้วก็แล้วกัน” ^๕ และดาวิดก็ตอบท่านปุโรหิตว่า “ที่จริง ตั้งแต่เราออกไปปฏิบัติงาน ผู้หญิงก็ถูกกันไว้ให้ห่างจากเราทั้งหลายประมุขสามวัน และภาชนะของคนหนุ่มก็บริสุทธิ์ และขนมปังนั้นเป็นอย่างธรรมดาอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าขนมปังนั้นถูกชำระให้บริสุทธิ์ในภาชนะแล้ว” ^๖ ดังนั้นปุโรหิตจึงมอบขนมปังบริสุทธิ์ให้แก่ดาวิด

เพราะที่นั่นไม่มีขนมปังอื่นนอกจากขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเก็บมาจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อวางขนมปังใหม่ในวันที่เก็บเอาขนมปังเก่านั้นออกไป ^๗ ในวันนั้นมีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นเป็นผู้รับใช้ของซาอูล มีธูระต้องเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ เขาชื่อโดเอกคนเอโดม เป็นหัวหน้าคนเลี้ยงสัตว์ของซาอูล ^๘ และดาวิดกล่าวแก่อาหิเมเลคว่า “ท่านไม่มีหอกหรือดาบติดมืออยู่สักเล่มหนึ่งหรือ ด้วยข้าพเจ้ามิได้ นำดาบหรือเครื่องอาวุธติดมาเลย เพราะราชการของกษัตริย์เป็นการถ่วง” ^๙ ปุโรหิตนั้นจึงกล่าวว่า “ดาบของโกลีอาทอนฟิลีสเสีย ซึ่งท่านฆ่าเสียที่หุบเขาเอลาห์นั้นดูเถิด ยังห่อผ้าอยู่ที่ข้างหลังเอโฟด ถ้าท่านต้องการดาบนั้นจงเอาไปเถิด นอกจากเล่มนั้นแล้วก็ไม่มีดาบอื่นอีก” และดาวิดกล่าวว่า “ไม่มีดาบอื่นเหมือนดาบเล่มนั้นแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าเถิด”

ดาวิดหนีจากซาอูลไปหาอาคิซกษัตริย์เมืองกัท

^{๑๐} และดาวิดก็ลุกขึ้นในวันนั้นหนีจากพระพักตร์ซาอูลไปหาอาคิซกษัตริย์เมืองกัท ^{๑๑} และมหาดเล็กของอาคิซทูลว่า “ดาวิดคนนี้ไม่ใช่หรือที่เป็นกษัตริย์ของแผ่นดินนั้น เขามีได้เด่นรำ และขับเพลงรับกัน หรือว่า ‘ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ’” ^{๑๒} และดาวิดก็จำถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในใจ และกล่าวอาคิซกษัตริย์เมืองกัทอย่างมาก ^{๑๓} ท่านจึงเปลี่ยนนากักปกริยาต่อหน้าเขาทั้งหลาย และกระทำตนเป็นคนบ้าในมือเขา เทียวกาไว้ที่ประตูรั้ว และปล่อยให้นาลายไหลลงเประอะครา ^{๑๔} อาคิซจึงสั่งผู้รับใช้ของท่านว่า “ดูเถิด เจ้าเห็นว่าคนนั้นบ้า แล้วเจ้าพาเขามาหาเราทำไม” ^{๑๕} ข้าขาดคนบ้าหรือเจ้าจึงพาคนนี้มาทำบ้าให้ข้าดู คนอย่างนี้ควรเข้ามาในนิเวศของข้าหรือ”

ดาวิดอยู่ที่ถ้ำอดุลลิม

๒๒ ^๑ ดาวิดก็จากที่นั่นหนีไปอยู่ที่ถ้ำอดุลลิม เมื่อพี่ชายของท่านและวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้นได้ยินเรื่องเขาก็ลงไปหาท่านที่นั่น ^๒ แล้วทุกคนที่มีความทุกข์ยาก และทุกคนที่มีหนี้สิน และทุกคนที่ไม่มีความปลอดภัยก็พากันมาหาท่าน และท่านก็เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย มีคนนามามั่วสุม

อยู่กับท่านประมาณสี่ร้อยคน “ดาวิดก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองมิสยาห์ในแผ่นดินโมอับ และท่านทูลกษัตริย์เมืองโมอับว่า “ขอโปรดให้บิดามารดาของข้าพเจ้ามาอยู่กับพระองค์เถิด จนกว่าข้าพเจ้าจะทราบ ว่าพระเจ้าจะทรงกระทำประการใด เพื่อข้าพเจ้า” ๔ และท่านก็นำบิดามารดามาเฝ้ากษัตริย์แห่งโมอับ และท่านทั้งสองก็อาศัยอยู่กับกษัตริย์ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง ๕ แล้วผู้พยากรณ์ก็มาดกล่าวแก่ดาวิดว่า “ท่านอย่าอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งนี้เลย จงไปเข้าในแผ่นดินยูดาห์เถิด” ดาวิดก็ไปและมาอยู่ในป่าเฮเรท ๖ ฝ่ายซาอูลทรงได้ยินว่ามีผู้พบดาวิด และคนที่อยู่กับท่าน (เวลานั้นซาอูลประทับที่เมืองกิเบอาห์ใต้ต้นไม้แห่งหนึ่งที่รามัทห์ทรงหอกอยู่ และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยืนอยู่รอบพระองค์) ๗ และซาอูลตรัสกับผู้รับใช้ที่ยืนอยู่รอบพระองค์ว่า “เจ้าทั้งหลาย พวกคนเบนยามิน จงฟังเถิด บุตรของเจสซีจะให้ข้าและสวณองุ่นแก่เจ้าทั้งหลายหรือ จะตั้งเจ้าทั้งหลายให้เป็นผู้บังคับการกองพันกองร้อยหรือ ๘ เจ้าทั้งหลายจึงได้คิดกบฏต่อเรา ไม่มีใครแจ้งแก่เราเลย เมื่อลูกของเราทำพันธไมตรีกับบุตรของเจสซีนั้น ไม่มีผู้ใดร่วมทุกข์กับเรา หรือแจ้งแก่เราว่า ลูกของเราปลุกปั่นผู้รับใช้ของเราให้ต่อสู้เรา คอยข่มขู่เราอยู่อย่างทุกวันนี้”

ซาอูลฆ่าพวกปุโรหิตของพระเจ้า

๙ โดเอกคนเอโดมซึ่งอยู่เหนือผู้รับใช้ของซาอูลจึงทูลตอบว่า “ข้าพระองค์เห็นบุตรเจสซีมาที่เมืองโนบมาหาอาหิเมเลคบุตรอาหิทอบ ๑๐ แล้วเขาก็ทูลถามพระเยโฮวาห์ให้ท่านและให้เสบียงอาหาร และให้ดาดของโกลิอัทคนฟีลิสเตียแก่ท่านไป” ๑๑ แล้วกษัตริย์ก็ใช้ให้ไปเรียกอาหิเมเลคปุโรหิต บุตรชายอาหิทอบ และวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้น ผู้เป็นปุโรหิตเมืองโนบ ทุกคนก็มาหากษัตริย์ ๑๒ และซาอูลตรัสว่า “บุตรอาหิทอบเอ๋ย จงฟังเถิด” เขาทูลตอบว่า “เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อยู่ที่นี้” ๑๓ และซาอูลตรัสแก่เขาว่า “ทำไมเจ้าจึงร่วมกันกบฏต่อเรา ทั้งเจ้าและบุตรของเจสซี ในการที่เจ้าได้ให้ขนมปังและดาดแก่เขา และได้ทูลถามพระเจ้าให้เขา เขาจึงลุกขึ้นต่อสู้เรา และคอยข่มขู่เราอยู่อย่างทุกวันนี้” ๑๔ และอาหิเม

เลคทูลตอบกษัตริย์ว่า “ในบรรดาข้าราชการผู้รับใช้ของพระองค์ มีผู้ใดเล่าที่จะสัตย์ซื่ออย่างดาวิด พระราชบุตรเขยของกษัตริย์ ผู้บังคับบัญชาทหารราชของครีษ และเป็นผู้มีเกียรติในพระราชสำนักของพระองค์” ๑๕ แล้วข้าพระองค์ได้ทูลขอพระเจ้าเพื่อเขาจริงหรือเปล่าเลย ขอ กษัตริย์อย่าทรงกล่าวโทษสิ่งใดต่อผู้รับใช้ของพระองค์ หรือวงศวานของบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้น เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ทราบเรื่องนี้เลย ไม่ว่าจะมากหรือน้อย” ๑๖ กษัตริย์ตรัสว่า “อาหิเมเลค เจ้าจะต้องตายแน่ ทั้งเจ้าและวงศวานบิดาของเจ้าทั้งสิ้นด้วย” ๑๗ และกษัตริย์ก็รับสั่งแก่ทหารราบผู้ยืนเฝ้าอยู่ว่า “จงหันมาประหารปุโรหิตเหล่านี้ของพระเยโฮวาห์เสีย เพราะว่ามือของเขายู้งกับดาวิดด้วย เขารู้แล้วว่ามันหนีไป แต่ไม่แจ้งให้เรา” แต่ข้าราชการผู้รับใช้ของกษัตริย์ไม่ยอมลงมือฟันปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ ๑๘ แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับโดเอกว่า “เจ้าจงหันไปฟันปุโรหิตเหล่านั้น” โดเอกคนเอโดมก็หันไปฟันบรรดาปุโรหิต ในวันนั้นเข่ามนุคคนที่สวมเอฟอดผ้าป่านเสียแปดสิบห้าคน ๑๙ และเขาประหารโนบ เมืองของปุโรหิต เสียด้วยคมดาบ ฆ่าเสียด้วยคมดาบทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และเด็กที่ยังดูดนม วิว ลา และแกะ ๒๐ แต่บุตรชายคนหนึ่งของอาหิเมเลค บุตรชายอาหิทอบ ชื่ออาบียาธาไรได้รอดพ้นและหนีตามดาวิดไป ๒๑ อบียาธาไรก็บอกดาวิดว่าซาอูลได้ประหารปุโรหิตของพระเยโฮวาห์เสีย ๒๒ ดาวิดจึงพูดกับอบียาธาไรว่า “ในวันนั้นเมื่อโดเอกคนเอโดมอยู่ที่นั่น เรารู้แล้วว่า เขาจะต้องทูลซาอูลแน่ เราเป็นต้นเหตุแห่งความตายของบุคคลทั้งสิ้นในวงศ์วานบิดาของท่าน ๒๓ จงอยู่เสียกับเราเถิด อย่างกลัวเลย เพราะผู้ที่แสวงหาชีวิตของท่านก็แสวงหาชีวิตของเราด้วย ท่านอยู่กับเราก็จะพ้นภัย”

การพนजरและการหลีกเลียงหลบหนีของดาวิด

๒๓ แล้วพวกเขาบอกดาวิดว่า “ดูเถิดคนฟีลิสเตียกำลังรบเมืองเคอีลาห์อยู่และปล้นเอาข้าวที่ลาน” ๒๔ ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะไปต่อสู้กับคนฟีลิสเตียเหล่านี้หรือไม่” และพระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดว่า “จงไปต่อสู้

คนฟิลิสเตียและช่วยเมืองเคอีลาห์ให้พ้น”
 “แต่คนของดาวิดเรียนท่านว่า “ดูเถิด เรา
 อยู่ในยูดาห์นี่ก็ยิ่งกลัวอยู่ ถ้าเราขึ้นไปยัง
 เคอีลาห์สู้รบกับกองทัพของฟิลิสเตียเรา
 จะยิ่งกลัวมากขึ้นเท่าใด” “แล้วดาวิดก็ทูล
 ถวายพระเยโฮวาห์อีก และพระเยโฮวาห์ตรัส
 ตอบท่านว่า “จงลุกขึ้นลงไปยังเคอีลาห์ที่เกิด
 เพราะเราจะมอบคนฟิลิสเตียไว้ในมือของ
 เจ้า” “และดาวิดกับคนของท่านก็ไปยังเค
 อีลาห์ต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย นำเอาสัตว์เลี้ยง
 ของเขาไป และฆ่าฟันเขาทั้งหลายเสียเป็น
 อันมาก ดังนั้นแหละดาวิดก็ได้ช่วยชาวเมือง
 เคอีลาห์ให้พ้น ๖ อยู่มาเมื่ออาบียาธาร์บุตร
 ชายของอาหิเมเลคหนีไปหาดาวิดที่เมืองเค
 อีลาห์นั้น เขาถือเอาโฟดลงมาด้วย ๗ มีคนไป
 ทูลซาอูลว่า ดาวิดมาที่เคอีลาห์แล้ว ซาอูล
 จึงตรัสว่า “พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือเรา
 แล้ว เพราะที่เขาเข้าไปในเมืองที่มีประตูดและ
 ดาล เขาก็ซังตัวเองไว้” “และซาอูลทรงให้
 เรียกพลทั้งปวงเข้าสงคราม ให้ลงไปยังเคอี
 ลาห์เพื่อล้อมดาวิดกับคนของท่านไว้ ๘ ดาวิด
 ทราบว่าซาอูลทรงคิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงพูด
 กับอาบียาธาร์ปุโรหิตว่า “จงนำเอาเอาโฟดมา
 ที่นี่เถิด” ๙ ดาวิดกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่พระ
 เยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้รับใช้ของ
 พระองค์ได้ยืนยันว่า ซาอูลหาช่องที่จะมายัง
 เคอีลาห์เพื่อทำลายเมืองนี้เพราะข้าพระองค์
 เป็นเหตุ ๑๐ ประชาชนชาวเคอีลาห์จะมอบข้า
 พระองค์ไว้ในมือของท่านหรือ ซาอูลจะเสด็จลง
 มาตั้งที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันหรือ โอ
 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอ
 พระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เถิด”
 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เขาจะลงมา”
 ๑๑ แล้วดาวิดจึงกราบทูลว่า “ประชาชนชาว
 เคอีลาห์จะมอบข้าพระองค์และคนของข้า
 พระองค์ไว้ในมือของซาอูลหรือ” และพระ
 เยโฮวาห์ตรัสว่า “เขาทั้งหลายจะมอบเจ้าไว้”
 ๑๒ แล้วดาวิดกับคนของท่านซึ่งมีประมาณหก
 ร้อยคนก็ลุกขึ้นไปเสียจากเคอีลาห์ และเขา
 ทั้งหลายก็ไปตามแต่ที่เขาจะไปได้ เมื่อมีคน
 ไปทูลซาอูลว่า ดาวิดหนีไปจากเคอีลาห์แล้ว
 ซาอูลก็ทรงเลิกการติดตาม ๑๓ และดาวิดก็อยู่
 ในถิ่นทุรกันดารตามที่กำบังเข้มแข็งและอยู่
 ในแดนที่ไกลเขาแห่งถิ่นทุรกันดารศิฟ และ
 ซาอูลก็ทรงแสวงหาท่านทุกวัน แต่พระเจ้า
 มิได้มอบท่านไว้ในมือของซาอูล ๑๔ และดา

วิดเห็นว่าซาอูลได้ทรงออกมาแสวงหาชีวิต
 ของเธอ ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารศิฟที่ป่า
 ไม้ ๑๖ และโยนาธานราชบุตรของซาอูลได้ลุก
 ขึ้นไปหาดาวิดที่ป่าไม้ และสนับสนุนมือของ
 เธอให้เข้มแข็งขึ้นในพระเจ้า ๑๗ โยนาธานพ
 ดกับเธอว่า “อย่ากลัวเลย เพราะว่ามือของ
 ซาอูลเสด็จพอของฉนั้นจะหาเธอไม่พบ เธอจะ
 ได้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และฉนั้นจะเป็น
 อุปราช ซาอูลเสด็จพอของฉนั้นก็ทราบเรื่องนี้
 ด้วย” ๑๘ และทั้งสองก็กระทำพันธสัญญาต่อ
 พระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดาวิดยังคงอยู่ที่
 ป่าไม้ และโยนาธานก็กลับไปวัง ๑๙ ฝ่ายชาว
 ศิฟได้ขึ้นไปหาซาอูลที่กิเบอาห์ทูลว่า “ดา
 วิดได้ซ่อนตัวอยู่ที่ท่ามกลางพวกข้าพระองค์
 ในที่กำบังเข้มแข็งที่ป่าไม้ บนเนินเขาสาคิ
 ล่าห์ ซึ่งอยู่ใต้เยชิโมนมิใช่หรือ ๒๐ โอ ข้าแต่
 กษัตริย์ เพราะฉนั้นบัดนี้ขอเสด็จลงไปตาม
 สุดพระทัยปรารถนาที่จะลงไป ฝ่ายพวกข้า
 พระองค์จะมอบเขาไว้ในที่ตัดธของกษัตริย์”
 ๒๑ และซาอูลตรัสว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรง
 อำนวยพระพรแก่พวกท่าน เพราะพวกท่าน
 ปราณีเรา ๒๒ จงไปหาดูให้แน่นอนยิ่งขึ้น ดูให้
 รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ใครเห็นเขาที่นั่นบ้าง เพราะ
 มีคนบอกข้าว่า เขาฉลาดนัก ๒๓ เพราะฉนั้น
 จงไปสังเกตดูที่ซุ่มว่าเขาซ่อนตัวอยู่ที่ไหน
 และกลับมาเอาเนื้อความแน่นอนมาบอกเรา
 แล้วเราจะไปกับท่าน ต่อมาถ้าเขาอยู่ในเขต
 แผ่นดิน เราจะค้นหาเขาในบรรดาคนยูดาห์ที่
 นับเป็นพัน” ๒๔ เขาทั้งหลายก็ลุกขึ้นไปยัง
 ศิฟก่อนซาอูล ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านอยู่
 ในถิ่นทุรกันดารมาโอนในที่ราบใต้เยชิโมน
 ๒๕ ซาอูลกับคนของพระองค์ก็แสวงหาท่าน มี
 คนบอกดาวิด ท่านจึงลงไปยังศิลาและอยู่ใน
 ถิ่นทุรกันดารมาโอน เมื่อซาอูลทรงได้ยินดัง
 นั้นก็ทรงติดตามดาวิดไปในถิ่นทุรกันดารมา
 โอน ๒๖ ซาอูลเสด็จไปปากภูเขาข้างนี้ ดาวิด
 กับคนของท่านอยู่ปากภูเขาข้างโน้น ดาวิด
 ก็รีบหนีจากพระพักตร์ซาอูล เพราะซาอูลกับ
 คนของพระองค์มาล้อมรอบดาวิดกับคนของ
 ท่านเพื่อจะจับ ๒๗ แต่มีผู้สื่อสารคนหนึ่งมาทูล
 ซาอูลว่า “ขอรีบเสด็จกลับ เพราะคนฟิลิส
 เตียยกกองทัพมานุกรกแผ่นดิน” ๒๘ ซาอูล
 จึงเสด็จกลับจากการไล่ตามดาวิดไปรบกับ
 ฟิลิสเตีย เขาจึงเรียกที่นั้นว่าเสลาฮามาเล
 คอท ๒๙ ดาวิดก็ขึ้นไปจากที่นั้นไปอาศัยอยู่ใน
 ที่กำบังเข้มแข็งแห่งเอนเกด

ดาวิดไว้ชีวิตของกษัตริย์ ซาอูลที่เมืองเอนเกดี

๒๔ อยู่มาเมื่อซาอูลเสด็จกลับจากการไล่ตามคนฟีลิสเตียแล้ว มีคนมาทูลว่า “ดูเถิด ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารเมืองเอนเกดี” ^๒ แล้วซาอูลก็ทรงนำพลที่คัดเลือกจากบรรดาคนอิสราเอลแล้วสามพันคนไปแสวงหาดาวิดกับคนของท่านที่หิบนเลียงผา ^๓ และพระองค์เสด็จมาที่คอกแกะริมทาง มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งที่นั้น และซาอูลก็เสด็จเข้าไปส่งทุกข์ ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านนั่งอยู่ที่ส่วนลึกที่สุดของถ้ำ “คนของดาวิดก็เรียนท่านว่า “ดูเถิด วันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า ‘ดูเถิด เราจะมอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ทำกับเขาตามที่เจ้าเห็นควร’” แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นเข้าไปตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูลอย่างลับๆ ^๔ ต่อมาภายหลังใจของดาวิดก็ตำหนิตัวท่านเอง เพราะท่านได้ตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล ^๕ ท่านว่าแก่คนของท่านว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพเจ้ากระทำการนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมตั้งไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับท่าน ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้” ^๖ ดาวิดก็ห้ามผู้รับใช้ของท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และไม่ยอมให้เขาทั้งหลายทำร้ายซาอูล และซาอูลก็ทรงลุกขึ้นออกจากถ้ำเสด็จไปตามทางของพระองค์ ^๗ ภายหลังดาวิดก็ลุกขึ้นด้วยและออกไปจากถ้ำร้องทูลซาอูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์” และเมื่อซาอูลทรงเหลียวดู ดาวิดก็ก้มลงถึงดินกราบไหว้ ^๘ และดาวิดทูลซาอูลว่า “ไฉนพระองค์ทรงฟังถ้อยคำของคนทีกล่าว่า ‘ดูเถิด ดาวิดแสวงหาที่จะทำร้ายพระองค์’” ^๙ ดูเถิด วันนี้พระเนตรของพระองค์ประจักษ์แล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ในวันนี้ไว้ในมือของข้าพระองค์ทีไรในถ้ำ และบางคนได้ขอให้ข้าพระองค์ประหารพระองค์เสีย แต่ข้าพระองค์ก็ไว้พระชนม์ของพระองค์ ข้าพระองค์พูดว่า ‘ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำร้ายเจ้านายของข้าพเจ้า เพราะพระองค์เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้’” ^{๑๐} ยิ่งกว่านั้นเสด็จพ่อของข้าพระองค์ได้ขอดูชายฉลอง

พระองค์ในมือของข้าพระองค์ โดยเหตุที่ว่าข้าพระองค์ได้ตัดชายฉลองพระองค์ออกและมีได้ประหารพระองค์เสีย ขอพระองค์ทรงทราบและทรงเห็นเถิดว่า ในมือของข้าพระองค์ไม่มีความชั่วร้ายหรือการละเมิด ข้าพระองค์มิได้กระทำความบาปต่อพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะล่าชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาชีวิตข้าพระองค์ ^{๑๑} ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนข้าพระองค์ต่อพระองค์ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์ ^{๑๒} ดังสุภาษิตโบราณว่า ‘ความชั่วร้ายก็ออกมาจากคนชั่ว’ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์ ^{๑๓} กษัตริย์แห่งอิสราเอลออกมาตามผู้ใด พระองค์ไล่ตามผู้ใดไล่ตามสุนัขที่ตายแล้วไล่ตามตัวหมัด ^{๑๔} เพราะฉะนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษา และขอทรงประทานคำพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ และทอศพระเนตร และขอว่าความฝ่ายข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นหัตถ์ของพระองค์” ^{๑๕} อยู่มาเมื่อดาวิดทูลคำเหล่านี้ต่อซาอูลแล้ว ซาอูลตรัสว่า “ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย นั้นเป็นเสียงของเจ้าหรือ” ซาอูลก็ทรงส่งเสียงกั้นแสง ^{๑๖} พระองค์ตรัสกับดาวิดว่า “เจ้าชอบธรรมยิ่งกว่าข้า เพราะเจ้าตอบแทนข้าด้วยความดี ในเมื่อข้าได้ตอบแทนเจ้าด้วยความร้าย ^{๑๗} เจ้าได้ประกาศในวันนี้แล้วว่า เจ้าได้กระทำความดีต่อข้าอย่างไร ในการที่เจ้ามิได้ประหารข้าเสียในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงมอบข้าไว้ในมือของเจ้าแล้ว ^{๑๘} เพราะถ้าผู้ใดพบศัตรูของตน เขาจะยอมให้ปลอดภัยไปหรือ ตั้งนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีแก่เจ้าสนองการที่เจ้าได้กระทำแก่ข้าในวันนี้ ^{๑๙} บัดนี้ ดูเถิด ข้าประจักษ์แล้วว่า เจ้าจะเป็นกษัตริย์แน่ และราชอาณาจักรอิสราเอลจะสถาปนาอยู่ในมือของเจ้า ^{๒๐} เพราะฉะนั้นบัดนี้จงปฏิญาณให้แก่ข้าในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า เจ้าจะไม่ตัดเชือกสายร่นหลังของข้าเสีย และเจ้าจะไม่ทำลายชื่อของข้าเสียจากวงศ์วานบิดาของข้า” ^{๒๑} ดาวิดก็ปฏิญาณให้แก่ซาอูล แล้วซาอูลก็เสด็จกลับพระราชวัง และดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปยังที่กำบังเข้มแข็ง

ความตายของซามูเอล

๒๕ ๑ ฝ่าย ซามูเอล ก็สิ้นชีวิต และ คนอิสราเอล ทั้ง ปวง ก็ ประชุม กัน ไว้ทุกซีให้ท่าน และเขาทั้งหลายก็ฝังศพท่านไว้ในบ้านของท่านที่รามัท และดาวิดก็ลุกขึ้นลงไปยังถิ่นทุรกันดารปาราน

ดาวิด นabalและนางอาปีกายิล

๒ มีชายคนหนึ่งในมาโอน มีภรรยาอยู่ในคารเมล ชายผู้นั้นมีมั่งมีมาก มีแกะสามพัน และแพะหนึ่งพัน ท่านตัดขนแกะของท่านอยู่ที่คารเมล ๓ ชื่อของชายคนนั้นคือนabal และชื่อภรรยาของท่านคืออาปีกายิล นางมีความเข้าใจเรื่องต่างๆ เป็นอย่างดีและมีหน้าตาสวยงาม แต่ชายคนนั้นเป็นคนสามัญและประพฤติตัวเลวทราม เป็นวงศ์วานของคาเลบ ๔ ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารได้ยินว่า nabal กำลังตัดขนแกะของเขาอยู่ ๕ ดาวิดจึงใช้ชายหนุ่มสิบคน และดาวิดส่งชายหนุ่มเหล่านั้นว่า “จงขึ้นไปตัดคารเมลไปหา nabal และคำนับเขาในนามของเรา ๖ ท่านทั้งหลายจงกล่าวคำคำนับเขาเช่นนี้ว่า ‘สันติภาพจงมีแก่ท่าน สันติภาพจงมีแก่วงศ์วานของท่าน และสันติภาพจงมีแก่บรรดาสิ่งที่ท่านมี’ ๗ ข้าพเจ้าได้ยินว่า ท่าน มีคนตัด ขน แกะ ฝ่ายผู้เลี้ยงแกะของท่านนั้นอยู่กับเรา เรามีได้กระทำอันตรายเขาเลย และเขาก็มิได้ขาดอะไรไปตลอดเวลาที่เขาอยู่ในคารเมล ๘ ขอให้ถามพวกคนหนุ่ม ของ ท่าน ดูเถิด เขาทั้งหลายจะสำแดงให้ท่านทราบเอง เพราะฉะนั้นขอให้คนหนุ่มทั้งหลายของข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะเรามาในวันดี ข้าพเจ้าขอร้องท่านโปรดให้สิ่งที่ตกมาถึงมือของท่านแก่พวกผู้รับใช้ของท่านและแก่ดาวิดบุตรของท่าน” ๙ เมื่อพวกคนหนุ่มของดาวิดมาถึงก็กล่าวบรรดาคำเหล่านั้นแก่นabal ในนามของดาวิด และเขาทั้งหลายก็คอยอยู่ ๑๐ และ nabal ตอบคนรับใช้ของดาวิดว่า “ดาวิดคือผู้ใด บุตรของเจสซีคือผู้ใด สมัยนี้มีคนใช้เป็นอันมากที่หนีไปจากนาย ของคุณ ๑๑ ควรหรือที่ข้าจะนำขนมปังของข้า และน้ำของข้า และเนื้อของข้า ซึ่งข้าได้ฆ่าเสียสำหรับคนตัดขนแกะของข้า มอบให้แก่คนที่มาจากที่ไหน ข้าก็ไม่รู้” ๑๒ พวกคนหนุ่มของดาวิดก็หันกลับ และมาบอกเรื่องราวทาง

สิ้นนี้แก่ดาวิด ๑๓ และดาวิดส่งคนของท่านว่า “ทุกคนจงเอาดาบคาดเอาไว้” และทุกคนก็เอาดาบคาดเอาไว้ด้วย และมีคนติดตามดาวิดไปประมาณสี่ร้อยคน ส่วนอีกสองร้อยคนอยู่เฝ้ากองสัมภาระ ๑๔ แต่มีคณูมคนหนึ่งไปบอกนางอาปีกายิล ภรรยาของ nabal ว่า “ดูเถิด ดาวิดส่งผู้ถือสารมาจากถิ่นทุรกันดารเพื่อจะคำนับนายของเรา และนายกลับคิดว่าคนเหล่านั้น ๑๕ แต่คนเหล่านั้นเคยดีต่อเรามาก และเราไม่ต้องถูกทำร้ายอย่างไรเลย และไม่ขาดสิ่งไรตราบใดที่เราไปกับเขาเมื่อเราอยู่ในทุ่งนา ๑๖ เขาเป็นเหมือนกำแพงของเราทั้งกลางคืนและกลางวัน ตลอดเวลาที่เรารออยู่อยู่กับเขา ๑๗ ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทราบเรื่องนี้และพิจารณาว่าท่านควรจะกระทำประการใด เพราะเขาคุมมุ้งร้ายต่อนายของเรา และต่อครัวเรือนทั้งสินของนายท่านนั้นเป็นคนอันธพาล ใครจะพูดด้วยก็ไม่ได้” ๑๘ แล้วนางอาปีกายิลก็รีบจัดขนมปังสองร้อยก้อน และนำองุ่นสองถุงหนึ่ง และแกะที่ทำเสร็จแล้วห้าตัว และข้าวควัวห้าถัง และองุ่นแห้งร้อยช่อ และขนมมะเดื่อสองร้อยแผ่นบรรทุกหลังลา ๑๙ นางก็ส่งคนรับใช้ของนางว่า “จงรีบไปก่อนเรา ดูเถิด เราจะตามเจ้าไป” แต่นางมิได้บอก nabalสามีของนาง ๒๐ เมื่อนางขี่ลาลงมา มีสันเขาบังฝ่ายนางอยู่ ดูเถิด ดาวิดกับคนของท่านก็ลงมาทางนาง และนางก็พบเขาทั้งหลายเข้า ๒๑ ดาวิดกล่าวไว้แล้วว่า “ข้าได้เฝ้าทุกสิ่งที่คุณนี้มีอยู่ในถิ่นทุรกันดารเสียเปล่า ไม่มีสิ่งใด ของ เขา ขาด ไปเลย และเขายังกระทำความชั่วต่อข้าตอแบแทนความดี ๒๒ ถ้าถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าข้ายังปล่อยให้คนใดที่บัสสาวะรดกำแพงได้ในบรรดาคนของเขานั้นให้เหลืออยู่ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษศัตรูทั้งหลายของดาวิดอย่างนั้น และให้หนักยิ่งกว่านั้นอีก” ๒๓ เมื่อนางอาปีกายิลเห็นดาวิด นางก็รีบลงจากหลังลา ชบหน้าลงต่อดาวิด กราบลงถึงดิน ๒๔ นางกราบลงที่เท้าของดาวิดกล่าวว่า “เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า ความชั่วช้านอนอยู่ที่ดิฉันแต่ผู้เดียว ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้พูดให้ท่านฟัง ขอท่านได้โปรดฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของท่าน ๒๕ ขอเจ้านายของดิฉันอย่าได้เอาความกับชายอันธพาลคนนี้เลยคือนabal เพราะเขาเป็นอย่างไรที่ชื่อของเขายก นabal เป็นชื่อของเขา และความไม่

เขลา ก็อยู่ กับเขา แต่ดิฉันหญิงผู้รับใช้ของท่านหาได้ เห็นพวกคนหนุ่ม ของเจ้านาย ซึ่งท่านได้ ใช้ ไป นั้นไม่ ^{๒๖} เหตุ ฉะนั้นบัดนี้เจ้านายของดิฉัน พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ท่านระงับเสียจากการทำให้โลहितตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของท่านเอง เพราะฉะนั้นขอให้ศัตรูของท่านและบรรดาผู้ที่กระทำร้ายต่อเจ้านายของดิฉันจงเป็นอย่างนาบาล ^{๒๗} สิ่งเหล่านี้ซึ่งหญิงผู้รับใช้ของท่านได้นำมาให้เจ้านายของดิฉัน ขอมอบ แก่บรรดาคนหนุ่ม ซึ่งติดตามเจ้านายของดิฉัน ^{๒๘} ได้โปรดอภัยการละเมิดของหญิงผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้เจ้านายของดิฉันเป็นวงศ์วานที่มั่นคง อย่างแน่นอน ด้วยว่าเจ้านายของดิฉันทำสงคราม อยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ ตราบใดที่ท่านมีชีวิตอยู่จะหาความชั่วที่ตัวท่านไม่ได้เลย ^{๒๙} แม้มีคนลุกขึ้นไล่ตามท่านและแสวงหาชีวิตของท่าน ชีวิตของเจ้านายของดิฉันจะผูกมัดอยู่กับกลุ่มชีวิตซึ่งอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ชีวิตศัตรูของท่านจะถูกเหวี่ยงออกไปตั้งออกไปจาก รังสลิ้ง ^{๓๐} และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ตามบรรดาความดีซึ่งพระองค์ทรงล้นวาจาเกี่ยวกับท่าน และทรงตั้งท่านไว้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอล ^{๓๑} เจ้านายของดิฉันจะไม่มีเหตุที่ต้องเศร้าใจหรือระงำใจ เพราะได้กระทำให้โลहितเขาตกด้วยไม่มีสาเหตุ หรือเพราะเจ้านายของดิฉันทำการแก้แค้นเสียเอง และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำความดีแก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ก็ขอระลึกถึงหญิงผู้รับใช้ของท่านบ้าง” ^{๓๒} ดาวิด จึงกล่าว แก่อาบีกายิลว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงใช้เจ้าให้ มาพบเราในวันนี้ ^{๓๓} ขอให้ความสุขของเจ้ารับพระพร และขอให้ตัวเจ้าได้รับพระพร เพราะเจ้าได้ป้องกันเราในวันนี้ให้พ้นจากการทำให้โลहितตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของเราเอง ^{๓๔} เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรง ระงับ เรา เสีย จาก การกระทำร้าย เจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าเจ้ามิได้รับมาพบเราเสีย เมื่อถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าจะมีคนทีบัสสวาระรดกำแพงได้เหลือแก่นาบาลเลยเป็นแน่” ^{๓๕} แล้วดาวิดก็รับบรรดาสิ่งที

นางนำมาจากมือของนาง และดาวิดกล่าวแก่นางว่า “จงกลับไปไปยังบ้านเรือนของเจ้าด้วยสันติภาพเถิด ดูเถิด เราได้ฟังเสียงของเจ้าแล้ว และเราก็ออมรับเจ้า” ^{๓๖} และอาบีกายิลก็กลับไปหานาบาล และดูเถิด ท่านกำลังมีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของท่านอย่างการเลี้ยงของกษัตริย์ และจิตใจของนาบาลก็ร่าเริงอยู่ เพราะท่านมีเงินมากมาย นางจึงมิได้บอกอะไรให้ท่านทราบ ไม่ว่าจะมากหรือน้อย จนเวลารุ่งเช้า ^{๓๗} และต่อมาในเวลาเช้า เมื่อเหล่าอองุ่นสร้างจากนาบาลไปแล้ว ภรรยาของท่านก็เล่าเหตุการณ์เหล่านี้ให้ฟัง และจิตใจของท่านก็ตายเสียภายใน และท่านกลายเป็นดังก้อนหิน ^{๓๘} อยู่มาอีกประมาณสิบวันพระเยโฮวาห์ทรงประหารนาบาลและท่านก็สิ้นชีวิต

ดาวิดแต่งงานกับนางอาบีกายิลและนางอาหิโนอัม

^{๓๙} เมื่อดาวิดได้ยื่นว่านาบาลสิ้นชีวิตแล้ว ท่านจึงว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงแก้แค้นการเหยียดหยามที่ข้าพระองค์ได้รับจากมือของนาบาล และทรงป้องกันผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ให้ทำความชั่ว พระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการกระทำชั่วของนาบาลให้ตกบนศีรษะของเขาเอง” แล้วดาวิดก็ส่งคนไปสู่ออาบีกายิลให้มาเป็นภรรยาของท่าน ^{๔๐} และเมื่อผู้รับใช้ของดาวิดมาถึงอาบีกายิลที่คารเมล เขาทั้งหลายก็พูดกับนางว่า “ดาวิดได้ให้เราทั้งหลายมานำเธอไปให้เป็นภรรยาของท่าน” ^{๔๑} และนางก็ลุกขึ้นซบหน้าลงถึงดินกล่าวว่า “ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นผู้รับใช้ที่จะล้างเท้าให้แก่ผู้รับใช้แห่งเจ้านายของดิฉัน” ^{๔๒} อาบีกายิลก็รับลูกขึ้นสี่ลาตัวหนึ่งพร้อมกับสาวใช้ปรนนิบัติเธออีกห้าคน นางตามผู้สื่อสารของดาวิดไป และได้เป็นภรรยาของดาวิด ^{๔๓} ดาวิดยังได้รับนางอาหิโนอัมชาวยิสเรเอลมาด้วย และทั้งสองก็เป็นภรรยาของท่าน ^{๔๔} ชาอูลได้ทรงยกมีคาลราชธิดาของพระองค์ ผู้เป็นภรรยาของดาวิด ให้แก่บิลที่บุตรชายลาอิชชากัลลิมแล้ว

อีกครั้งหนึ่งที่ดาวิดปฏิเสธไม่ยอมฆ่าชาอูล

^๑ ชาวศิพมาหาชาอูลที่เมืองกิเบอาห์ **๒๖** ทูลว่า “ดาวิดซ่อนตัวอยู่บนเขาฮาติลาห์ ซึ่งอยู่ตรงหน้าเยซิโมนมิไซหรือ” ^๒ ชาว

อูล จึง ทรง ลูก ขึ้นลง ไป ที่ ถิ่น ทูร กัน ดาร ศิพ
พร้อมกับชายอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วสามพัน
คน เพื่อ แสวง หา ดาวิด ใน ถิ่น ทูร กัน ดาร ศิพ^๓
และ ซาอูล ทรง ตั้ง ค่าย อยู่ ที่ เบธาเอล^๔ ซึ่ง
อยู่ ข้าง ถนน ซึ่ง อยู่ ตรง หน้า เยซิโมน แต่ ดาวิด
ยังคง อยู่ใน ถิ่น ทูร กัน ดาร และ ท่าน เห็น ว่า ซา
อูล เสด็จ มา หา ท่าน ที่ ใน ถิ่น ทูร กัน ดาร “เพราะ
ฉะนั้น ดาวิด ส่ง ผู้ สอด แนม ออก ไป จึง ทราบ ว่า
ซาอูล ทรง ยก มา แน่ แล้ว^๕ แล้ว ดาวิด ก็ ลุก ขึ้น
มา ยิง ที่ ซึ่ง ซาอูล ทรง ตั้ง ค่าย อยู่ และ ดาวิด ก็
เห็น ที่ ที่ ซาอูล บรรทม พร้อมกับ อับ เนอร์ บุตร
ชาย เนอร์ แม่ทัพ ซาอูล บรรทม อยู่ กลาง เขต
ค่าย ฝ่าย กองทัพ ก็ ตั้ง ค่าย อยู่ รอบ พระองค์^๖
แล้ว ดาวิด ก็ พุด กับ อาหิ เม เลค คน ฮิต ไทต์
และ กับ อามิ ซัย บุตร ชาย ของ นาง เศรยาห์ น้อง
ชาย ของ โยอาบ ว่า “ผู้ใด จะ ลง ไป ใน ค่าย ของ
ซาอูล กับ เรา บ้าง” อามิ ซัย ตอบ ว่า “ข้าพเจ้า
จะ ลง ไป กับ ท่าน”^๗ ดาวิด และ อามิ ซัย จึง ลง
ไป ที่ กองทัพ ใน เวลา กลาง คืน และ ดู เกิด ซาอูล
บรรทม อยู่ กลาง เขต ค่าย หอก ของ พระองค์
ปัก อยู่ ที่ ที่ ดิน ตรง พระ ศีรษะ อับ เนอร์ กับ พวก
พล ก็ นอน ล้อม พระองค์ อยู่^๘ อามิ ซัย พุด กับ
ดาวิด ว่า “ใน วัน นี้ พระเจ้า ทรง มอบ ศีรษะ ของ
ท่าน ไว้ ใน มือ ของ ท่าน แล้ว ฉะนั้น บัด นี้ ขอ ให้
ข้าพเจ้า แทะ เขา ด้วย หอก ให้ ดิน ดิน ครั่ง เดียว
ก็ พอ และ ข้าพเจ้า ไม่ ต้อง แทะ เขา ครั่ง ที่ สอง”^๙
แต่ ดาวิด บอก อามิ ซัย ว่า “ขออย่า ทำ ลาย
พระองค์ เลย เพราะ ผู้ใด เล่า จะ เหยียด มือ ออก
ต่อ ผู้ ซึ่ง พระ เยโฮวาห์ ทรง เจิม ไว้ และ จะ
ไม่ มีความ ผิด”^{๑๐} และ ดาวิด กล่าว ว่า “พระ
เยโฮวาห์ ทรง พระ ชนม์ อยู่ แน่ ฉะนั้น ไฉน พระ
เยโฮวาห์ จะ ทรง ฆ่า พระองค์ ที่ ฐาน เอง หรือ จะ ถึง
วัน กำหนด ที่ พระองค์ ต้อง สิ้น พระ ชนม์ หรือ
พระองค์ จะ เสด็จ เข้า สงคราม และ พิณ ศา เสีย
^{๑๑} ขอ พระ เยโฮวาห์ ทรง ห้าม ปราบ ข้าพเจ้า ไม่
ให้ เหยียด มือ ออก ต่อ ผู้ ผู้ ที่ พระ เยโฮวาห์ ทรง
เจิม ไว้ บัด นี้ จง เอา หอก ที่ อยู่ ตรง พระ ศีรษะ
กับ เหยือก น้ำ และ ให้ เรา ไป กัน เกิด”^{๑๒} ดา
วิด จึง เอา หอก และ เหยือก น้ำ จาก ที่ พระ ศีรษะ
ของ ซาอูล และ เขา ทั้ง สอง ก็ ออก ไป ไม่มี
ใคร เห็น ไม่มี ใคร ทราบ และ ไม่มี คน ไต ดิน
เพราะ เขา หลับ สนิท ทุก คน เพราะ พระ เยโฮ
วาห์ ทรง บันดาล ให้ เขา หลับ สนิท^{๑๓} และ ดา
วิด ก็ ข้าม ไป อีก ฟาก หนึ่ง ไป ยืน อยู่ บน ยอด
เขา ไกล ออก ไป มี ที่ ว่าง กว้าง ใหญ่ ระหว่าง ทั้ง
สอง ฝ่าย^{๑๔} ดาวิด ก็ ตะ โทน เรียก พวก พล และ

เรียก อับ เนอร์ บุตร ชาย เนอร์ ว่า “อับ เนอร์
เอ๋ย ท่าน ไม่ ตอบ หรือ” แล้ว อับ เนอร์ ตอบ ว่า
“ใคร นั่น ที่ มา ร้อง เรียก กษัตริย์”^{๑๕} และ ดาวิด
ตอบ อับ เนอร์ ว่า “ท่าน ไม่ ใช้ ผู้ ชาย แก่ ล้า
ดก หรือ ใน อิสราเอล มี ใคร เหมือน ท่าน ไฉน
ทำไม ท่าน ไม่ ฝ่า กษัตริย์ เจ้านาย ของ ท่าน ไว้
ให้ ดิ เพราะ มี คน หนึ่ง เข้า ไป จะ ทำ ลาย กษัตริย์
เจ้านาย ของ ท่าน^{๑๖} ที่ ท่าน จะ ทำ เช่น นี้ ไม่ ดิ
แน่ พระ เยโฮวาห์ ทรง พระ ชนม์ อยู่ แน่ ฉะนั้น ไฉน
ท่าน สมควร ตาย เพราะ ท่าน มี ได้ ฝ่า เจ้านาย
ของ ท่าน ไว้ ให้ ดิ ผู้ ที่ พระ เยโฮวาห์ ทรง เจิม
ไว้ บัด นี้ ตรว จดู ที่ ว่า หอก ของ กษัตริย์ อยู่
ที่ ไหน และ เหยือก น้ำ ที่ ตรง พระ ศีรษะ นอน อยู่
ที่ ไหน”^{๑๗} ซาอูล ทรง จำ สำ เนียง ดาวิด ได้ จึง
ตรัส ว่า “ดาวิด บุตร ของ ข้า เอ๋ย นี้ เป็น เสียง
ของ เจ้า หรือ” และ ดาวิด ทูล ว่า “โอ ข้า แต่
กษัตริย์ เจ้านาย ของ ข้า พระ องค์ เป็น เสียง ข้า
พระองค์ พะ ยะ ค่ะ”^{๑๘} และ ท่าน ทูล ต่อ ไป ว่า
“ไฉน เจ้านาย ของ ข้า พระ องค์ จึง ไล่ ตาม ผู้ รับ
ใช้ ของ พระ องค์ ข้า พระ องค์ ได้ กระ ทำ อะไร ไป
มือ ข้า พระ องค์ ผิด อย่าง ไฉนเล่า^{๑๙} เพราะ ฉะนั้น
บัด นี้ ขอ กษัตริย์ เจ้านาย ของ ข้า พระ องค์ ทรง
ฟัง เสียง ผู้ รับ ใช้ ของ พระ องค์ ถ้า พระ เยโฮวาห์
ทรง ปลุก บัน พระ องค์ ให้ ต่อ สู้ ข้า พระ องค์ ขอ
พระ เยโฮวาห์ ให้ ได้รับ เครื่อง ถวาย แต่ ถ้า เป็น
บุตร ทิ้ง หลาย ของ มนุษย์ ยุ กี่ ขอ ให้ คน นอน เป็น
ที่ สบาย แข่ง ต่อ พระ พักตร์ พระ เยโฮวาห์ เพราะ
เขา ได้ ขบ ไล่ ข้า พระ องค์ ออก ใน วัน นี้ มิ ให้
ได้ ส่วน มรดก ของ พระ เยโฮวาห์ โดย กล่าว ว่า
‘จง ไป ปรน นิบัติ พระ อื่น’^{๒๐} เพราะ ฉะนั้น บัด นี้
ขออย่า ให้ โลหิต ของ ข้า พระ องค์ ตก ถึง ดิน ต่อ
พระ พักตร์ พระ เยโฮวาห์ เพราะ กษัตริย์ แห่ง
อิสราเอล ได้ ออก มา หา ชีวิต หมัด ตัว เดียว ดัง
ผู้ หนึ่ง ไล่ ตาม นก กระ ทา อยู่ บน ภูเขา”^{๒๑} แล้ว
ซาอูล ตรัส ว่า “ข้า ได้ กระ ทำ บาป แล้ว ดาวิด
บุตร ของ เรา เอ๋ย จง กลับ ไป เกิด ด้วย ว่า เรา
จะไม่ ทำ ร้าย เจ้า อีก ต่อ ไป เพราะ ใน วัน นี้ ชีวิต
ของ เรา ก็ ประ เสริ จู ใน สาย ตา ของ เจ้า ดู เกิด
เรา ประ พุ ดิต ตัว เป็น คน เขลา และ ได้ กระ ทำ ผิด
อย่าง เหลือ หลาย”^{๒๒} และ ดาวิด ทูล ว่า “ข้า
แต่ กษัตริย์ ดู เกิด หอก ของ กษัตริย์ อยู่ ที่ นี้
ขอ รับ สิ่ง ให้ คน หนึ่ง คน หนึ่ง มา รับ ไป จาก ที่
นี้”^{๒๓} พระ เยโฮวาห์ ทรง ประ ทาน รางวัล แก่
ทุก คน ตาม ความ ชอบ ธรรม และ ความ สัตย์
ซื่อ ของ เขา เพราะ ใน วัน นี้ พระ เยโฮวาห์
ทรง มอบ พระ องค์ ไว้ ใน มือ ของ ข้า พระ องค์

แล้ว แต่ข้าพระองค์มิได้เหยียดมือออกต่อผู้
ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้^{๒๔} ดูเถิด ชีวิต
ของพระองค์นั้นประเสริฐในสายตาของข้า
พระองค์ในวันนี้ฉันใด ก็ขอให้ชีวิตของข้า
พระองค์ประเสริฐในสายพระเนตรของพระ
เยโฮวาห์ฉันนั้น และขอพระองค์ทรงช่วยข้า
พระองค์ให้พ้นจากบรรดาความทุกข์ลำบาก
ทั้งสิ้นด้วย”^{๒๕} แล้วซาอูลจึงตรัสกับดาวิด
ว่า “ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย ขอพระเจ้าทรง
อวยพรเจ้า เจ้าจะกระทำการที่ยิ่งใหญ่และจะ
สำเร็จแน่” ดาวิดจึงไปตามทางของท่าน และ
ซาอูลก็เสด็จกลับสู่ราชสำนักของพระองค์

**ดาวิดสิ้นหวังจึงหนีไปอยู่ที่
แผ่นดินคนฟีลิสเตีย**

๒๗^๑ ดาวิดนึกในใจว่า “ข้าคงจะพินาศ
สักวันหนึ่งด้วยมือของซาอูล ไม่มี
สิ่งใดดีกว่าที่ข้าจะหนีไปอยู่ที่แผ่นดินคนฟี
ลิสเตีย แล้วซาอูลก็จะทรงเลิกไม่ติดตาม
ข้าอีกภายในพรมแดนอิสราเอล และข้าจะ
รอดพ้นจากมือของท่านได้”^๒ ดาวิดจึงลุกขึ้น
ยกขามไป ทั้งตัวท่านและคนที่อยู่กับท่านหก
ร้อยคนด้วยกัน ไปหาอาคิซบุตรชายมาโอก
กษัตริย์เมืองกัท^๓ และดาวิดก็อาศัยอยู่กับ
อาคิซที่เมืองกัท คือตัวท่านและคนของท่าน
ทุกคนมีครวเรือนไปด้วย ทั้งดาวิดพร้อมกับ
ภรรยาสองคน คืออาหิโนอม ชาวยิสเรเอล
และอาบิไกยิลสาวการเมลภรรยาของนาบาล^๔
และเมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดได้หนีไป
เมืองกัทแล้ว พระองค์ก็มิได้แสวงหาท่านอีก
ต่อไป^๕ แล้วดาวิดจึงทูลอาคิซว่า “ถ้าบัดนี้
ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตร
ของพระองค์ ขอทรงให้ขามอบที่ในหัวเมือง
แก่ข้าพระองค์สักแห่งหนึ่ง เพื่อข้าพระองค์
จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น ฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์
จะอยู่ในราชธานีกับพระองค์เล่า”^๖ ในวันนั้น
อาคิซทรงมอบเมืองคิกลาให้ คิกลาจึงเป็น
หัวเมืองขึ้นแก่กษัตริย์ยูดาห์จนถึงทุกวันนี้^๗
ระยะเวลาที่ดาวิดอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟีลิส
เตียนั้นเป็นหนึ่งปีกับสี่เดือน^๘ ฝ่ายดาวิดกับ
คนของท่านก็ขึ้นไปปล้นชาวเกชูร์ คนเกช
ไรต์และคนอามาเลข เพราะประชาชาติเหล่านี้
เป็นชาวแผ่นดินนั้นตั้งแต่สมัยโบราณ ไกล
ไปจนถึงเมืองซูร์ถึงแผ่นดินอียิปต์^๙ ดาวิดก็
โจมตีแผ่นดินนั้น มิไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง
แต่รีบแกะ วัว ลา อูฐ และเสือผ้า แล้วกลับมา

หาอาคิซ^{๑๐} อาคิซถามว่า “วันนี้ท่านไปปล้น
ผู้ใดมา” ดาวิดก็ทูลว่า “ปล้นถิ่นใต้ที่แผ่นดิน
ดินยูดาห์ ปล้นถิ่นใต้ที่คนเยราเมเอล และ
ปล้นถิ่นใต้คนเคไนต์”^{๑๑} ดาวิดมิได้ไว้ชีวิต
ผู้ชายหรือผู้หญิง ที่จะนำขามมาที่เมืองกัท
โดยคิดว่า “เกรงว่าเขาจะบอกเรื่องของเรา
และกล่าวว่า ‘ดาวิดได้ทำอย่างนั้นเอง และนี่จะ
เป็นวิธีการขณะที่ท่านอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟีลิส
เตีย’”^{๑๒} อาคิซทรงวางพระทัยในดาวิดด้วย
ทรงดำริว่า “เขาได้กระทำให้อิสราเอลชนชาติ
ของเขาเกลียดชังที่สุด เพราะฉะนั้นเขาจึง
เป็นผู้รับใช้ของเราได้ตลอดไป”

**คนของดาวิดจะเป็นทหารยามรักษา
พระราชวังของกษัตริย์อาคิซ**

๒๘^๑ อยู่มาในครั้งนั้นคนฟีลิสเตียได้
รวบรวมกำลังเพื่อทำสงครามสู้รบ
กับอิสราเอล และอาคิซตรัสกับดาวิดว่า “จง
เข้าใจเถิดว่า ท่านกับคนของท่านจะออกทัพ
ไปกับเรา”^๒ ดาวิดทูลอาคิซว่า “ดีทีเดียว
พะยะค่ะ พระองค์จะได้ทราบว่าผู้รับใช้ของ
พระองค์จะกระทำอะไรได้บ้าง” และอาคิซรับ
สั่งกับดาวิดว่า “ดีแล้ว เราจะให้ท่านเป็น
องครักษ์ของเราตลอดชีพ”^๓ ฝ่ายซาอูล
ได้สิ้นชีพแล้ว และคนอิสราเอลทั้งปวงก็ไว้
ทุกข์ให้ท่าน และฝังศพท่านไว้ในเมืองรา
มาห์ ซึ่งเป็นเมืองของท่านเอง และซาอูลทรง
กำจัดคนทรงและพ่อมดแม่มดเสียจากแผ่นดิน^๔
คนฟีลิสเตียก็ซุ่มนุ่กันและมาตั้งค่าย
อยู่ที่ชูเนม และซาอูลทรงรวบรวมอิสราเอล
ทั้งสิ้นและเขาทั้งหลายตั้งค่ายอยู่ที่กิลโบอา^๕
เมื่อซาอูลทอดพระเนตรกองทัพของคนฟีลิส
เตียก็กลัว และพระทัยของพระองค์ก็หวั่น
ไหวมาก^๖ และเมื่อซาอูลทูลถามพระเยโฮ
วาห์ พระเยโฮวาห์มิได้ทรงตอบพระองค์ ไม่
ว่าด้วยความฝัน หรือด้วยอูริม หรือด้วยผู้
พยากรณ์

ซาอูลไปหาคนทรงที่บ้านเอนโดร์

^๑ “ซาอูลจึงรับสั่งกับมหาดเล็กของพระองค์
ว่า “จงออกไปหาหญิงที่เป็นคนทรง เพื่อเรา
จะได้ไปหาและถามเขาดู” และมหาดเล็กก็
กราบทูลว่า “ดูเถิด มีหญิงคนทรงคนหนึ่ง
อยู่ที่บ้านเอนโดร์”^๒ ซาอูลจึงปลอมพระองค์
และทรงฉลองพระองค์อย่างอื่นเสด็จออกไป
พร้อมกับชายสองคนไปหาหญิงคนทรงใน

เวลากลางคืน พระองค์ตรัสว่า “ขอท่านนายให้ฉันโดยวิญญาณของคนตาย ฉันจะออกชื่อผู้ใดก็ได้ให้เรียกผู้นั้นขึ้นมา” ^๑หญิงคนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า “ดูเถิด ท่านทราบแล้วว่าซาอูลทรงกระทำอะไร ที่ได้ขจัดคนทรงและพอมดแม่มดเสียจากแผ่นดิน ทำไมท่านจึงมาวางกับดักชีวิตของข้าพเจ้าเล่า เพื่อให้ข้าพเจ้าถูกประหาร” ^๒แต่ซาอูลทรงปรึกษากับหญิงนั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นฉันใด เจ้าจะไม่ถูกโทษเพราะเรื่องนี้แน่ฉันนั้น” ^๓หญิงนั้นจึงทูลถามว่า “ท่านจะให้ข้าพเจ้าเรียกใครขึ้นมา” ซาอูลตรัสว่า “เรียกซามูเอลขึ้นมาให้ฉัน” ^๔และเมื่อหญิงคนนั้นเห็นซามูเอล จึงร้องเสียงดัง และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า “ไฉนพระองค์จึงทรงล่องวงหม่อมฉัน พระองค์คือซาอูล” ^๕กษัตริย์ตรัสแกนางว่า “อย่ากลัวเลย เจ้าได้เห็นอะไร” และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า “หม่อมฉันเห็นเทพยเจ้าองค์หนึ่งเสด็จขึ้นมาจากแผ่นดิน” ^๖พระองค์ถามนางว่า “รูปร่างของเขาเป็นอย่างไร” และนางตอบว่า “เป็นผู้ชายแก่ขึ้นมา มีเสื้อคลุมกายอยู่” ซาอูลก็ทรงทราบว่าเป็นซามูเอล พระองค์ทรงโน้มพระกายลงถึงดินกราบไหว้ ^๗แล้วซามูเอลพูดกับซาอูลว่า “ท่านรบกวนเราด้วยเรียกเราขึ้นมาทำไม” ซาอูลทรงตอบว่า “ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก เพราะคนฟีลิสเตียกำลังมาทำสงครามกับข้าพเจ้า และพระเจ้าทรงหันจากข้าพเจ้าเสียแล้ว มิได้ทรงตอบข้าพเจ้าอีกเลย ไม่ว่าโดยผู้พยากรณ์หรือโดยความฝัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียกท่านขึ้นมาเพื่อท่านจะได้แจ้งว่า ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดดี” ^๘และซามูเอลตอบว่า “ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงหันจากท่านเสียแล้ว และเป็นศัตรูของท่าน ท่านจะมาถามข้าพเจ้าทำไมเล่า” ^๙พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ท่านอย่างที่ท่านบอกทางข้าพเจ้าแล้ว นั่น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงฉิราชอาถรรพ์นั้นออกเสียจากมือของท่าน และทรงมอบให้แก่คนใกล้เคียง คือดาวิด ^{๑๐}เพราะท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ มิได้กระทำตามพระพิโรธของพระองค์ ที่ทรงมีต่ออามาเลซ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำสิ่งนี้แก่ท่านในวันนี้ ^{๑๑}ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์จะทรง

มอบอิสราเอลพร้อมกับตัวท่านไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย พຽງนี้ตัวท่านพร้อมกับบุตรชายทั้งหลายของท่านจะอยู่กับเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลไว้ในมือของคนฟีลิสเตียด้วย” ^{๑๒}แล้วซาอูลก็ทรงล้มลงเหยียดยาวบนพื้นดินในทันทีกลัวยิ่งนัก เพราะถ้อยคำของซามูเอล และไม่มีกำลังเหลืออยู่ในพระองค์ เพราะไม่ได้เสวยพระกระยาหารมาตลอดวันหนึ่งกับคืนหนึ่งแล้ว ^{๑๓}หญิงนั้นก็เข้ามาหาซาอูล และเมื่อนางเห็นว่าพระองค์ตกพระทัยมาก จึงทูลว่า “ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยอมเชื่อฟังรับสั่งของพระองค์ ยอมเสี่ยงชีวิตและยอมฟังพระดำรัสที่พระองค์ตรัสสั่งทุกประการ ^{๑๔}เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์จงฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของพระองค์บ้าง ขอหม่อมฉันได้ถวายพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระองค์สักหน่อยหนึ่ง ขอพระองค์เสวย เพื่อพระองค์จะทรงมีพระกำลังเมื่อกลับตามทางของพระองค์” ^{๑๕}พระองค์ก็ทรงปฏิเสธ รับสั่งว่า “ไม่กิน” แต่มหาดเล็กกับหญิงนั้นอ่อนน้อนพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังเสียงของเขา พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพื้นดินประทับบนเตียง ^{๑๖}หญิงนั้นมีลูกวัวอ่อนอยู่ในบ้านตัวหนึ่ง ก็รีบฆ่าเสีย เอาแบ่งมานวดปิ้งทำขนมปังไว้เชื้อ ^{๑๗}นางก็นำมาถวายแก่ซาอูลและทรงเสวยกับให้มหาดเล็ก เขารับประทาน แล้วก็ทรงลุกขึ้นเสด็จกลับไปคืนนั้น

เจ้านายฟีลิสเตียคัดค้านเรื่องดาวิด

๒๙ ^๑ฝ่ายคนฟีลิสเตียชุมนุมกำลังทั้งสิบอยู่ที่เขาเฟก และคนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่น้ำพุซึ่งอยู่ในเมืองยิสเรเอล ^๒เจ้านายฟีลิสเตียเดินผ่านไปตามกองร้อยและกองพัน แต่ดาวิดกับคนของท่านก็ผ่านไปเป็นกองหลังกับอาคิซ ^๓แล้วเจ้านายของคนฟีลิสเตียกล่าวว่า “พวกฮีบรูเหล่านี้มาทำอะไรที่นี่” และอาคิซก็รับสั่งแก่เจ้านายคนฟีลิสเตียว่า “นี่คือดาวิดมหาดเล็กซาอูล กษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ เขาอยู่กับเรามาเป็นวันเป็นปีแล้ว ตั้งแต่วันที่เขาหนีมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่พบความผิดในตัวเขาเลย” ^๔แต่เจ้านายฟีลิสเตียโกรธท่าน และเจ้านายฟีลิสเตียทูลท่านว่า “ขอส่งชายคนนั้นกลับไป เพื่อให้เขากลับไปยังที่ที่ท่าน

กำหนดให้เขาอยู่ และอย่าให้เขาลงไปพร้อมกับเรา เกรงว่าเมื่อเรารบกัน เขาจะเป็นศัตรูของเรา เพราะว่าชายคนนี้จะคิดดีกับเจ้านายของเขาได้อย่างไร มิใช่ด้วยศรัทธาของคนที่นี่ดอกหรือ” ดาวิดคนนี้มีไซหรือ ซึ่งเขาร้องเพลงขับรับกันว่า “ชาอูลงมาเป็นพันๆและดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ”

อากิซสั่งให้ดาวิดกลับไป

๖ อากิซจึงเรียกดาวิดเข้ามารับสั่งแก่ท่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านได้ปฏิบัติตนเป็นคนซื่อตรง และในการที่ท่านออกทัพ และยกทัพกลับ ร่วมกับเราก็เป็นที่ประเสริฐในสายตาของเรา เพราะเราไม่เห็นความชั่วร้ายในตัวท่านตั้งแต่วันที่ท่านมาอยู่กับเราจนถึงวันนี้ แต่อย่างไรก็ตามเจ้านายทั้งหลายไม่เห็นชอบในเรื่องท่าน” ฉะนั้นขอท่านกลับไปเสีย จงไปอย่างสันติเถิด เพื่อไม่ให้เป็นที่ขัดใจเจ้านายฟิลิสเตียทั้งหลาย” ๘ และดาวิดก็ทูลอากิซว่า “แต่ข้าพระองค์ได้กระทำให้ใด หรือพระองค์ได้พบสิ่งใดในผู้รับใช้ของพระองค์ ตั้งแต่วันที่ข้าพระองค์เข้ามารับราชการจนบัดนี้ว่า ข้าพระองค์ไม่ควรจะไปรบกับศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์” ๙ อากิซก็รับสั่งตอบดาวิดว่า “เราทราบแล้วว่าในสายตาของท่านทำนองอย่าง ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า แต่บรรดาเจ้านายแห่งฟิลิสเตียกล่าวว่า ‘อย่าให้เขาขึ้นไปกับเราในการรบนี้เลย’” ๑๐ เมื่อเป็นอย่างนี้ ขอท่านลุกขึ้นแต่เช้าพร้อมกับพวกพลแห่งนายของท่าน คือคนที่มากับท่าน เมื่อพวกท่านลุกขึ้นในเวลาเช้ามีด พ้อมมีแสงก็จงออกเดิน” ๑๑ ดาวิดกับคนของท่านจึงลุกขึ้นตั้งแต่มีดเพื่อออกเดินในตอนเช้า กลับไปยังแผ่นดินฟิลิสเตีย แต่คนฟิลิสเตียขึ้นไปยังยิสเรเอล

ดาวิดแก้แค้นการทำลายเมืองศิกลา

๑๒ อยู่มาในวันที่สามเมื่อดาวิดกับคน ๓๐ ของท่านมาถึงเมืองศิกลาปรากฏว่าคนอามาเลซได้มาปล้นทางภาคใต้กับปล้นศิกลาแล้ว เขาชนะศิกลาและเผาเสียด้วยไฟ ๒ และจับผู้หญิงกับทุกคนที่อยู่โน้นไปเป็นเชลยทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ไม่ได้ฆ่าผู้ใดเลย แต่กวาดต้อนไปตามทางของเขา ๓ เมื่อดาวิดกับคนของท่านมาที่ตัวเมือง ดูเถิด เมืองนั้น

ถูกเผาด้วยไฟ และภรรยากับบุตรชายบุตรสาวของเขาก็ถูกกวาดไปเป็นเชลย ๔ แล้วดาวิดกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ร้องให้เสียงดังจนเขาไม่มีกำลังจะร้องให้อีก ๕ อาทิในอัมซาวยิสเรเอล และอามิกายิล ภรรยาของนาบาลชาวคาราเมล ภรรยาทั้งสองของดาวิดก็ถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วย ๖ และดาวิดก็เป็นทุกข์หนัก เพราะประชาชนพูดกันว่า จะขว้างท่านเสียด้วยก้อนหินด้วยจิตใจของประชาชนต่างก็ขมขื่นมาก เพราะบุตรชายและบุตรสาวของเขา แต่ดาวิดก็มีกำลังขึ้นในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ๗ ดาวิดจึงพูดกับอามิยาศาร์บุรีโรหิตบุตรชายของอาหิเมเลคว่า “ขอเอาไฟดมาให้ข้าพเจ้า” อามิยาศาร์ก็เอาไฟดมาให้ดาวิด ๘ และดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามกองปล้นนี้หรือ ข้าพระองค์จะจับท่านเขาหรือ” พระองค์ตอบท่านว่า “จงติดตามเถิด เจ้าจะไปทันเขาแน่ และจะเอาสิ่งสารพัดกลับคืนแน่” ๙ ดาวิดก็ยกออกติดตามพร้อมกับคนที่อยู่กับท่านหกร้อยนั้น และเขามาถึงลำธารเบโลร์ คนที่ล่าหูลังก็พักอยู่ที่นั่น ๑๐ แต่ดาวิดติดตามต่อไป ทั้งตัวท่านและคนสิร้อย สองร้อยที่อ่อนเพลียเกินที่จะข้ามลำธารเบโลร์ก็หยุดพักอยู่ ๑๑ เขาทั้งหลายพบชาวอียิปต์คนหนึ่งอยู่ที่กลางแจ้ง จึงนำเขามาหาดาวิด ให้ขนมปัง และเขาก็รับประทานและให้น้ำเขาดื่ม ๑๒ และให้ขนมมะเดื่อแผ่นหนึ่งกับช่อองุ่นแห่งสองช่อ เมื่อเขารับประทานแล้ว จิตใจของเขาก็ฟื้นขึ้น เพราะเขาไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำมาสามวันสามคืนแล้ว ๑๓ และดาวิดถามเขาว่า “เจ้าเป็นคนพวกไหน และเจ้ามาจากไหน” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่มชาวอียิปต์ เป็นคนใช้ของคนอามาเลซคนหนึ่ง เมื่อสามวันมาแล้ว ข้าพเจ้าป่วย นายข้าพเจ้าจึงทิ้งข้าพเจ้าไว้” ๑๔ เรามาปล้นที่ถิ่นใต้ของคนเคเรธี และปล้นที่สวนของยูดาห์ และที่ถิ่นใต้ของคาเลบ และเราเผาเมืองศิกลาเสียด้วยไฟ” ๑๕ ดาวิดถามเขาว่า “เจ้าจะพาเราลงไปถึงกองปล้นนี้หรือไม่” เขาตอบว่า “ขอปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ฆ่าข้าพเจ้า และท่านจะไม่มอบข้าพเจ้าไว้ในมือ นายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะพาท่านไปที่กองปล้นนั้น” ๑๖ เมื่อเขาพาท่านลงไปแล้ว ดูเถิด ก็พบเขาทั้งหลายแผ่ก้นอยู่เต็มดิน

ไปหมด ต่างกินและดื่มและเต้นรำเพราะเขา
 รับประทานอาหารมากมายจากแผ่นดินฟิลิส
 เตีย และจาก แผ่นดินยูดาห์^{๑๗} และดาวิดก็
 ฆ่าฟันเขาตั้งแต่โพลีเพลจนถึงเวลาเย็นของ
 วันรุ่งขึ้น ไม่มีชายคนใดหนีรอดไปได้สัก
 คนเดียว เว้นแต่ชายสี่ร้อยคนซึ่งขี้อูฐหนีไป^{๑๘}
 ดาวิดได้สิ่งของต่างๆที่คนอามาลูซริบคืน
 มาทั้งหมด และดาวิดช่วยภรรยาทั้งสองของ
 ท่านรอดได้^{๑๙} ไม่มีอะไรขาดจากท่านไปเลย
 ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ บุตรชายหรือบุตรสาว ใน
 สิ่งที่ได้รับหรือสิ่งที่เขาเหล่านั้นเอาไป ดา
 วิดได้คืนมาหมด^{๒๐} ดาวิดยังจับได้บรรดา
 ฝูงแพะแกะฝูงวัว และเขาไล่ต้อนฝูงสัตว์ไป
 ข้างหน้าท่านกล่าวว่า “นี่เป็นส่วนหนึ่งของ
 ดาวิดรับมา”^{๒๑} แล้วดาวิดกลับมายังคนสอง
 ร้อยผู้ที่อ่อนเพลียเกินที่จะตามดาวิดไป ซึ่ง
 ให้พักอยู่ที่ลำธารเบโสร์ และเขาก็ออกไป
 ต้อนรับดาวิด และต้อนรับประชาชนที่อยู่กับ
 ท่าน เมื่อดาวิดเข้ามาใกล้ประชาชน ท่านก็
 คำนำเขาทั้งหลาย^{๒๒} คนชั่วและคนอันธพาล
 ทั้งสิ้นในพวกพลที่ติดตามดาวิดไปจึงกล่าว
 ว่า “เพราะเขาไม่ไปกับเรา เราจะไม่ให้สิ่ง
 ที่เราริบมาได้แก่เขาเลย นอกจากให้ต่างคน
 มาพาภรรยาและบุตรของเขาไปก็แล้วกัน”^{๒๓}
 แต่ดาวิดกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลายของ
 ข้าพเจ้าเอ๋ย ท่านอย่าทำอย่างนั้นกับสิ่งซึ่ง
 พระเยโฮวาห์ทรงมอบแก่เรา ผู้ได้ทรงพิทักษ์
 รักษาเราไว้ และทรงมอบกองปล้นซึ่งมาต่อสู้อ
 กับเราไว้ในมือของเรา^{๒๔} ในเรื่องนี้ใครจะฟัง
 เสียงของท่าน เพราะคนที่ลงไปรบได้ส่วน
 แบ่งของเขาย่างไร คนที่เฝ้ากองสัมภาระ
 อยู่ที่ควรได้ส่วนแบ่งอย่างนั้น ให้เขาทั้งหลาย
 รับส่วนแบ่งเหมือนกัน”^{๒๕} ตั้งแต่นั้นเป็นต้น
 ไป ดาวิดก็ตั้งข้อนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์และกฎ
 แก่อิสราเอลจนทุกวันนี้^{๒๖} เมื่อดาวิดมาถึง
 เมืองศิกลาแล้ว ก็ส่งของที่รับได้นั้นส่วน
 หนึ่งไปให้เพื่อน ซึ่งเป็นพวกผู้ใหญ่ในยูดาห์
 กล่าวว่า “ดูเถิด นี่เป็นของขวัญฝากมาให้
 ท่านซึ่งเป็นส่วนของของริบจากศัตรูของพระ
 เยโฮวาห์”^{๒๗} คือแก่คนที่อยู่ในเบธเอล ในรา
 โมททางภาคใต้ ในยัททีร์^{๒๘} ในอาโรเออร์ ใน
 สิฟโมท ในเอชเทโมอา^{๒๙} ในราคาล ในหัว
 เมืองของคนเยราเมเอล ในหัวเมืองของคน
 เคไนต์^{๓๐} ในไฮโรมาห์ ในโคราซาน ในอาธาค
^{๓๑} ในเฮโบรน คือให้แก่ทุกตำบลที่ดาวิดกับ
 คนของท่านได้เคยไปอยู่มา

ชาอูลสิ้นพระชนม์

^๑ ฝ่าย คน ฟิ ลี ส เตีย ก็ ต่อสู้ กับ คน
๓๑ อิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไป
 ให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตีย ล้มตายอยู่ที่บนภู
 เขากิลโบอา^๒ และคนฟิลิสเตียก็ไล่ทันชา
 อูลกับพวกราชโอรส และคนฟิลิสเตียก็ฆ่า
 โยนธาธาน อาบีนาดับ และมีลคีซุวราชโอรส
 ของชาอูลเสีย^๓ การรบหนักก็ประชิดชาอูล
 เข้าไป นักธนูมาพบพระองค์เข้า พระองค์
 ก็บาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักธนู^๔ แล้ว
 ชาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า “จง
 ชักดาบออก แขนงเราเสียให้ทะลุเถิด เกรง
 ว่าคนที่มิได้เข้าสู่หนัดเหล่านี้จะเข้ามาแขนง
 เราทะลุ เป็นการลบหลู่เรา” แต่ผู้ถืออาวุธ
 ไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ชา
 อูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออกทรงล้ม
 ทับดาบนั้น^๕ และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าชาอูล
 ลินพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขา
 เองตายด้วย^๖ ดังนั้น ชาอูลก็สิ้นพระชนม์
 ราชโอรสทั้งสาม และผู้ถืออาวุธของพระองค์
 ก็สิ้นชีวิต ตลอดจนคนของพระองค์ทั้งสิ้นก็
 ตายเสียในวันเดียวกัน^๗ เมื่อคนอิสราเอลซึ่ง
 อยู่ฟากหุบเขาข้างโน้น และผู้ที่อยู่ฟากแม่น้ำ
 จอร์แดนข้างโน้นเห็นคนอิสราเอลหนีไป และ
 เห็นว่าชาอูลกับราชโอรสของพระองค์สิ้นชีพ
 แล้ว เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเขาเสียหลบหนี
 ไป คนฟิลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น^๘ อยู่
 มาในวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟิลิสเตียมาปลด
 เสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า ก็พบพระศพชาอูลและ
 ราชโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขากิลโบอา^๙ พวกเขา
 ตัดพระเศียรของชาอูล และถอดเครื่อง
 อาวุธของพระองค์ออก ส่งผู้สื่อสารออกไปทั่ว
 แผ่นดินฟิลิสเตีย เพื่อประกาศนำเอาข่าวนั้น
 ไปในเรือนรูปเคารพ และในท่ามกลางประชาชน
 ของเขา^{๑๐} เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์
 บรรจุไว้ในวิหารของพระอัชทาโรท และมัด
 พระศพของพระองค์ไว้กับกำแพงเมืองเบธ
 ชาน^{๑๑} แต่เมื่อชวยาเบซก็เลอาดได้ยินว่า
 คนฟิลิสเตียกระทำอย่างนั้นกับชาอูล^{๑๒} ชาย
 ที่กล้าหาญทุกคนก็ลุกขึ้นเดินคืนยังรุ่งไป
 ปลดพระศพของชาอูล และศพราชโอรสทั้ง
 สามลงเสียจากกำแพงเมืองเบธชาน และมาที่
 เมืองยาเบซ ถวายพระเพลิงเสียที่นั่น^{๑๓} เขาก็
 เก็บอัฐิไปฝังไว้ที่ใต้ต้นไม้แห่งหนึ่งในยา
 เบซ และอดอาหารเจ็ดวัน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๒ ซามูเอล

หนังสือเล่มนี้ต่อจากหนังสือ ๑ ซามูเอล ทั้งสองเล่มนี้สามารถร่วมเป็นเล่มเดียวกันได้ และได้รับชื่อจาก ศาสดาพยากรณ์ซามูเอล หนังสือ ๑ ซามูเอล ๒๕:๑ ได้บันทึกความตายของซามูเอล เพราะฉะนั้นเราคาดว่าซามูเอลไม่ได้เป็นคนเดียวกับที่เขียนทั้งสองเล่มนี้ หนังสือ ๑ พงศาวดาร ๒๙:๒๙ สอนว่า ศาสดาพยากรณ์กาด และนาธาน ได้เขียนประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งสองเล่มนี้ดูเหมือนว่าได้รับการดลใจจากพระเจ้า ดังนั้นเราเชื่อว่ากาดกับนาธานได้เขียนต่อจากซามูเอลจนเรื่องนี้สำเร็จ หนังสือ ๑ ซามูเอล ๒๒:๕ ได้กล่าวถึงกาด ซึ่งเป็นผู้ทำนายหรือ ศาสดาพยากรณ์ และกล่าวถึงเขาอีกครั้งหนึ่งในบทสุดท้ายของหนังสือ ๒ ซามูเอล และหนังสือ ๒ ซามูเอลได้พูดถึงนาธานหลายครั้ง

เล่มนี้ อาจจะมีชื่ออีกว่า “หนังสือของกษัตริย์ดาวิด” เพราะเป็นส่วนมากได้กล่าวถึงการครอบครอง ความบาป และการลงโทษของดาวิด แต่สำคัญที่สุดคือว่า เล่มนี้เป็นพระวจนะของพระเจ้า ทุกๆคำได้บันทึกไว้ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจผู้เขียน (๒ ปต ๑:๒๑)

เล่มนี้ กล่าว ถึง การ ตั้ง อาณาจักร ของ กษัตริย์ ดาวิด ครั้งแรก ที่ เมือง เฮโบรน เพื่อปกครองเหนือยูดาห์ และครั้งที่สองที่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อปกครองเหนืออิสราเอลทั้งหมด ในเล่มนี้เราเห็นความเข้มแข็งและความอ่อนกำลัง ฝ่ายจิตวิญญาณของดาวิด และเราได้พบพระสัญญาของพระเจ้าต่อดาวิดว่า พระเยซูคริสต์จะตั้งอาณาจักรตลอดไป เป็นนิรันดร์บนบัลลังก์ของดาวิด เล่มนี้กล่าวถึงสมัยปกครองของดาวิดเกือบทั้งหมด

ดาวิดประหารชีวิตคนที่ฆ่าซาอูล

๑ อยู่มาหลังจากที่ซาอูลสิ้นพระชนม์ แล้ว เมื่อดาวิดกลับจากการฆ่าฟันคนอามาลิซ ดาวิดพักอยู่ที่ศิกลากได้สองวัน พอถึงวันที่สาม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมาจากค่ายของซาอูล สวมเสื้อผ้าขาด และมีผงคลีดินอยู่บนศีรษะ เมื่อเขามาถึงดาวิด

ก็ซบหน้าลงถึงดินกระทำความเคารพ ๑๓ ดาวิดถามเขาว่า “เจ้ามาจากไหน” เขาตอบท่านว่า “ข้าพเจ้ารอดมาจากค่ายอิสราเอล” ๑๔ ดาวิดถามเขาว่า “ขอบอกฉันหน่อยว่าเหตุการณ์เป็นไปอย่างไรบ้าง” และเขาตอบว่า “ประชาชนหนีจากการรบไปแล้ว มีคนล้มและถึงความตายมากมาย ซาอูลและโยนาธานราชโอรสก็สิ้นพระชนม์ด้วย” ๑๕ ดาวิดจึงถามชายหนุ่มที่บอกนั้นว่า “เจ้าทราบได้อย่างไรว่า ซาอูลและโยนาธานราชโอรสของท่านสิ้นพระชนม์” ๑๖ ชายหนุ่มผู้ที่บอกท่านนั้นจึงตอบว่า “บังเอิญข้าพเจ้ามาที่ภูเขากิลโบอา ดูเถิด ซาอูลทรงยืนพิงหอกของพระองค์อยู่ และดูเถิด รุทธรบและทหารม้าก็ไล่พระองค์เข้ามา” ๑๗ เมื่อพระองค์ทรงเหยียวนมาแลเห็นข้าพเจ้า พระองค์ตรัสเรียกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าทูลตอบว่า ‘ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พะยะค่ะ’ ๑๘ พระองค์ตรัสถามข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าคือใคร’ ข้าพเจ้าทูลตอบพระองค์ว่า ‘ข้าพระองค์เป็นคนอามาลิซ’ ๑๙ พระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า ‘จงมายืนข้างเราและฆ่าเราเสีย เราทนทุกข์ทรมานมากเพราะชีวิตของเราอยู่’ ๒๐ ข้าพเจ้าจึงเข้าไปยืนข้างพระองค์ และประหารพระองค์เสีย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่าเมื่อพระองค์ทรงล้มแล้วก็จะไม่ดำรงพระชนม์ได้อีก และข้าพเจ้าก็ถอดมงกุฎซึ่งอยู่บนพระเศียร และกำไลซึ่งอยู่ที่พระกร และข้าพเจ้าก็นำมาที่นี่เพื่อมอบแด่เจ้านายของข้าพเจ้า” ๒๑ แล้วดาวิดฉีกเสื้อของท่าน และทุกคนที่อยู่กับท่านก็กระทำเช่นเดียวกัน ๒๒ และเขาทั้งหลายไว้ทุกข์และร้องไห้และอดอาหารอยู่จนเวลาเย็น ให้ซาอูลและโยนาธานราชโอรส และประชาชนของพระเยโฮวาห์ และวงศ์วานอิสราเอล เพราะเขาทั้งหลายต้องล้มตายด้วยดาบ ๒๓ และดาวิดถามคนหนุ่มที่บอกท่านว่า “เจ้ามาจากไหน” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นบุตรของคนต่างด้าว ผู้เป็นคนอามาลิซ” ๒๔ ดาวิดถามเขาว่า “ทำไมเจ้ามิได้เกรงกลัวในการที่ยืนมือออกทำลายผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้” ๒๕ แล้วดาวิดก็เรียกคนหนึ่งในกลุ่มชายหนุ่มเข้ามาบอก ว่า “ไปซิ ฆ่าเขาเสีย” และเขาก็ฆ่าชายคนนั้นตาย ๒๖ ดาวิดกล่าวแก่ชายนั้นว่า “ให้โลหิตของเจ้าตกบนศีรษะของเจ้าเอง เพราะปากของเจ้าเป็นพยานปฏิปรีชาตัวเจ้า

เองว่า ‘ข้าพเจ้าได้ฆ่าผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรง
เจิมไว้’”

ดาวิดไว้ทุกข์เพื่อซาอูลและโยนาธาน

๑๗ ดาวิดก็ครวญคร่ำตามคำคร่ำครวญต่อ
ไปนี้ เพื่อซาอูล และโยนาธานราชโอรส
๑๘ (และท่านกล่าวว่า ควรจะสอนคนยูดาห์ให้
รู้จักใช้คันธนู ดุเดือด คำคร่ำครวญนั้นบันทึก
ไว้ในหนังสือยาซาร์) ว่า ๑๙ “ศึกศิรีของ
อิสราเอล ถูกประหารเสียแล้ว บนที่สูงของ
ท่าน วีรบุรุษก็ล้มตายเสียแล้วหนอ ๒๐ อยู่
บอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อย่าประกาศเรื่องนี้
ในถนนเมืองเอชเคโลน เกรงว่าบุตรสาวคน
ฟีลิสเตียจะรำเริง เกรงว่าบุตรสาวของผู้
ที่มีได้เข้าสู่หนัดจะลึงโลด ๒๑ เพื่อทอกเขา
กิลโบอาเอ๋ย ขออย่ามีน้ำค้างหรือฝนบนเจ้า
หรือทุ่งนาที่ให้ของถวาย เพราะว่าที่นั่นโล่
ของวีรบุรุษถูกทอดทิ้งแล้ว โล่ของซาอูล
เหมือนกับว่าพระองค์มิได้เจิมไว้ด้วยน้ำมัน
๒๒ คันธนูของโยนาธานมิได้หันกลับมาจาก
โลหิตของผู้ที่ถูกฆ่า จากไขมันของผู้ที่มี
กำลัง และดาบของซาอูลก็มิได้กลับมาเปล่า
๒๓ ซาอูล และโยนาธานเป็นที่รักและนำรัก
เมื่อทรงพระชนม์อยู่ และเมื่อมรณาแล้วทั้ง
สองไม่แยกจากกัน ทั้งสองก็เร็วกว่านก
อินทรี ทั้งสองแข็งแรงกว่าสิงโต ๒๔ บุตรสาว
ของอิสราเอลเอ๋ย จงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรง
ประดับเจ้าอย่างโอ้อำด้วยผ้าสีแดงเข้ม และ
ผู้ทรงประดับอาการทองคำเหนือเครื่องแต่ง
กายของเจ้า ๒๕ วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอ
ท่ามกลางศึกสงคราม โอ โยนาธาน ท่านถูก
สังหารอยู่บนที่สูงของท่าน ๒๖ พี่โยนาธาน
เอ๋ย ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เพื่อท่าน ท่านเป็นที่
ชื่นใจของข้าพเจ้ามาก ความรักของท่านที่
มีต่อข้าพเจ้านั้นประหลาดเหลือยิ่งกว่าความ
รักของสตรี ๒๗ วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอ
และเครื่องยุทธภัณฑ์ก็พินาศไป”

**คนยูดาห์เจิมตั้งดาวิดไว้
เป็นกษัตริย์ที่เฮโบรน**

๒ ครั้นเรื่องนี้สิ้นไปแล้ว ดาวิดจึงทูลถาม
พระเยโฮวาห์ว่า “สมควรที่ข้าพระองค์
จะขึ้นไปยังหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดในยู
ดาห์หรือไม่” และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบ

ท่านว่า “จงขึ้นไปเถิด” ดาวิดทูลว่า “ควร
ที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปทีเดียว” พระองค์ตรัส
ว่า “เมืองเฮโบรน” ๒ ดาวิดจึงขึ้นไปที่นั้น
พร้อมกับภรรยาทั้งสองของท่านด้วยคือ อา
หิโนอัมชาวยิสเรเอลและอาบิกายิลภรรยา
ของนายบาลซาอูล ๓ และดาวิดก็นำคนที่
อยู่กับท่านขึ้นไป ทุกคนพาครอบครัวไปด้วย
และเขาทั้งหลายก็อยู่ในหัวเมืองของเฮโบรน
๔ และคนยูดาห์ก็พากันมาเจิมตั้งดาวิดไว้เป็น
กษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ เมื่อมีคนมาทูล
ดาวิดว่า “ชายาเบชกิเลอาดเป็นผู้ที่ฝังพระ
ศพซาอูลไว้”

ดาวิดยกย่องคนที่ฝังพระศพซาอูลไว้

๕ ดาวิดก็มีรับสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาชายา
เบชกิเลอาดนั้น พุดกับเขาว่า “ขอพระเย
โฮวาห์ทรงอำนวยการแก่ท่านทั้งหลาย
ในการที่ท่านทั้งหลายได้แสดงความเมตตา
อย่างนี้ต่อซาอูลเจ้านายของท่าน และได้
ฝังพระศพพระองค์ไว้ ๖ บัดนี้ขอพระเยโฮ
วาห์ทรงแสดงความกรุณาและความจริงแก่
ท่าน และข้าพเจ้าจะกระทำความดีต่อท่าน
ทั้งหลายเพราะท่านได้กระทำการนี้ ๗ เพราะ
ฉะนั้น บัดนี้ขอให้มือของท่านทั้งหลายเข้ม
แข็ง และขอให้ท่านกล่าวหาญเถิด เพราะ
ว่าซาอูลเจ้านายของท่านสิ้นพระชนม์เสียแล้ว
และวงศ์วานยูดาห์ได้เจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เป็น
กษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย”

**ราชโอรสของซาอูลครอบ
ครองเหนืออิสราเอล**

๘ ฝ่ายอับเนอร์บุตรชายเนอรัแม่ทัพ
ของกองทัพอิสราเอลได้พาอิชโบเซทราชโอรส
ของซาอูลข้ามไปที่เมืองมาหะนาอิม ๙ และ
ได้สถาปนาท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือเมืองกิ
เลอาด และคนอาเซอร์ และคนยิสเรเอล
และคนเอฟราอิม และคนเบนยามิน และ
คนอิสราเอลทั้งหมด ๑๐ เมื่ออิชโบเซทราช
โอรสของซาอูลเริ่มปกครองเหนืออิสราเอล
นั้นมิมีพระชนมายุสี่สิบพรรษา ทรงครอบครอง
อยู่สองปี แต่วงศ์วานยูดาห์ก็ติดตามดาวิด
๑๑ เวลาที่ดาวิดทรงเป็นกษัตริย์เหนือวงศ์
วานยูดาห์ในเฮโบรนนั้นเป็นจำนวนเจ็ดปีกับ
หกเดือน

การสู้รบระหว่างคนของดาวิด กับคนของอิซโบเซท

๑๒ อับ เนอร์ บุตร ชาย เนอร์ และ พวกข้าราชการทหารของอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลได้ออกจากมาหะนาอิมไปยังเมืองกิเบโอน^{๑๓} และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์กับพวกข้าราชการทหารของดาวิดก็ออกไปพบกับเขาที่สระเมืองกิเบโอน และเขาทั้งหลายก็นั่งอยู่ที่ขอบสระ พวกหนึ่งอยู่ที่ขอบสระข้างนี้ อีกพวกหนึ่งข้างโน้น^{๑๔} อับ เนอร์จึงพูดกับโยอาบว่า “ขอให้พวกคนหนุ่มลุกขึ้นรบเล่นกันให้เราดูเถิด” และโยอาบตอบว่า “ให้เขาลุกขึ้นเล่นซี”^{๑๕} เขาก็ลุกขึ้นไปตามที่นั่งไว้ฝ่ายเบนยามินและฝ่ายอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลมีสิบสองคน และข้าราชการทหารของดาวิดก็มีสิบสองคน^{๑๖} ต่างก็จับศิระษะคู่ต่อสู้ และปักดาบเข้าที่สีข้างของคู่ต่อสู้ล้มตายด้วยกันหมด เขาจึงเรียกที่นั่งว่าเฮลซัทฮัสซุริม ซึ่งอยู่ในกิเบโอน^{๑๗} การสู้รบในวันนั้นดูเดือดยิงนัก อับ เนอร์และพวกคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ ต่อหน้าข้าราชการทหารของดาวิด^{๑๘} บุตรชายทั้งสามของนางเศรยาห์ก็อยู่ที่นั่น คือ โยอาบ อาบิชัย และอาสาเฮล ฝ่ายอาสาเฮลนั้นผีทำเร็วอย่างกับลม^{๑๙} และอาสาเฮลก็ไล่ตามอับ เนอร์ไป เมื่อตามไปนั้นก็มีได้เลี้ยวทางขวามือหรือทางซ้ายมือจากการไล่ตามอับ เนอร์

อับ เนอร์ฆ่าอาสาเฮล

๒๐ อับ เนอร์เหลียวมาดูจึงพูดว่า “นั่นอาสาเฮลหรือ” เขาตอบว่า “ใช่เอง”^{๒๑} อับ เนอร์จึงบอกเขาว่า “จงเลี้ยวไปทางขวาหรือทางซ้าย และจับเอาคนหนุ่มคนใดคนหนึ่ง แล้วก็รีบเอาอาวุธของเขาไป” แต่อาสาเฮลไม่เลี้ยวจากไล่ตามอับ เนอร์^{๒๒} อับ เนอร์จึงบอกอาสาเฮล อีกครั้งหนึ่งว่า “จงหันกลับจากตามฆ่าเสียเถิด จะให้ข้าพเจ้าให้ล้มลงดินทำไมเล่า แล้วข้าจะเงยหน้าขึ้นดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร”^{๒๓} แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ยอมหันกลับ เพราะฉะนั้นอับ เนอร์ก็เอาโคนหอกแทงท้องอาสาเฮล หอกก็ทะลุออกข้างหลังของเขา เขาก็ล้มลงตายอยู่ที่นั่น และอยู่มาทุกคนซึ่งมาเห็นที่ที่อาสาเฮลล้มตายอยู่ก็ยืนนิ่ง^{๒๔} แต่โยอาบกับอาบิชัยไล่ตามอับ เนอร์ไป ดวงอาทิตย์ก็ตกเมื่อเขามาถึง

เนินเขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ตรงกียาห์ตามทางที่จะไปถิ่นทุรกันดารเมืองกิเบโอน^{๒๕} และคนเบนยามินก็รวมกันตามอับ เนอร์ไปเป็นกลุ่มเดียวกันตั้งอยู่ที่ยอดเขาแห่งหนึ่ง^{๒๖} แล้วอับ เนอร์ร้องถามโยอาบว่า “จะให้ดาบกินเรื่อยไปหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่าตอนปลายมือก็ขม อีกนานสักเท่าใดท่านจึงจะสิ้นคนของท่านให้หยุดไล่ตามพี่น้องของเขา”^{๒๗} และโยอาบจึงกล่าวว่า “พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าท่านไม่พูดขึ้นพวกทหารก็จะเลิกไล่ตามพวกพี่น้องของเขาวุ่นนี้เข้า”^{๒๘} โยอาบจึงเป่าแตรขึ้น คนทั้งปวงก็หยุด ไม่ไล่ตามอิสราเอลอีก และไม่สู้รบกันอีก^{๒๙} อับ เนอร์กับคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนนั้นในที่ราบ เขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนและเดินไปตามหุบเขาบิทรอน เขาก็มาถึงมาหะนาอิม^{๓๐} โยอาบก็กลับจากไล่ตามอับ เนอร์ และเมื่อท่านรวบรวมพลเข้าด้วยกันแล้ว ข้าราชการทหารของดาวิดก็ขาดไปสิบเก้าคนไม่นับอาสาเฮล^{๓๑} แต่ข้าราชการทหารของดาวิดได้ฆ่าคนเบนยามินและคนของอับ เนอร์ตายไปสามร้อยหกสิบคน^{๓๒} และเขาก็ยกศพอาสาเฮลไปฝังไว้ในอุโมงค์บิดาของเขาซึ่งอยู่ที่เมืองเบธเลเฮม โยอาบและคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนไปสว่างที่เมืองเฮโบรน

๓ มีสงครามระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดอยู่นาน และดาวิดก็เข้มแข็งยิ่งขึ้น ฝ่ายวงศ์วานของซาอูลก็เสื่อมกำลังลงทุกที

ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิด ที่เมืองเฮโบรน

๒ ดาวิด ทรง มี ราชโอรส เกิด หลาย องค์ ที่เมืองเฮโบรน ราชโอรสหัวปีชื่อ อัมโนน บุตรนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอล^๓ คนที่สองชื่อ คิเลอบ บุตรนางอาบิกายิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล และคนที่สามชื่อ อับซาโลม บุตรชายนางมาอาคาห์ราชธิดาของทลั่มยัคษตรีย์เมืองเกชูร์^๔ คนที่สี่ชื่อ อาโดเนียห์ บุตรชายนางฮักกิท คนที่ห้าชื่อ เชฟาทิยาห์ บุตรชายนางอาบิตัล^๕ และคนที่หกชื่อ อิทธิรัม บุตรนางเอกลาห์ภรรยาของดาวิด ราชโอรสเหล่านี้เกิดแก่ดาวิดที่เมืองเฮโบรน^๖ อยู่มาเมื่อมีการต่อสู้ระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดนั้น อับ เนอร์ได้กระทำตัวให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นในวงศ์วานของซาอูล

อับเนอร์ล่ทั้งอิชโบเซทไปติดตามดาวิด

๗ ฝ่ายซาอูลนั้นมีนางสนมคนหนึ่งชื่อริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์ และอิชโบเซทจึงตรัสกับอับเนอร์ว่า “เหตุใดท่านจึงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของเรา” ๘ ฝ่ายอับเนอร์ก็โกรธอิชโบเซทเพราะถ้อยคำนี้มาก จึงทูลว่า “ข้าพระองค์เป็นหัวสุนัขหรือ ซึ่งทุกวันนี่ย้ำพระองค์ได้ต่อต้านยูดาห์โดยใส่แฉกความเมตตาต่อวงศ์วานของซาอูลเสด็จพ่อของพระองค์ และต่อพี่น้องและต่อมิตรสหายของเสด็จพ่อท่าน มิได้มอบพระองค์ไว้ในมือของดาวิด วันนี้พระองค์ยังหาความต่อข้าพระองค์ด้วยเรื่องผู้หญิงคนนี้ ๙ ถ้าข้าพระองค์จะมีได้กระทำเพื่อดาวิดให้สำเร็จดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้ต่อท่านแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษอับเนอร์และให้หนักยิ่งกว่า ๑๐ คือข้าพระองค์จะย้ายราชอาณาจักรจากวงศ์วานของซาอูลและสถาปนาราชบัลลังก์ของดาวิดเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์ ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา” ๑๑ และอิชโบเซทก็หาทรงสามารถตอบอับเนอร์สักคำเดียวอีกไม่ เพราะพระองค์ทรงกลัวเกรงอับเนอร์ ๑๒ อับเนอร์ก็ส่งผู้สื่อสารแทนตนไปยังดาวิด ทูลว่า “แผ่นดินนี้เป็นของผู้ใด” และทูลอีกว่า “ขอทรงทำพันธสัญญากับข้าพระองค์ และดูเถิด มือของข้าพระองค์จะอยู่ฝ่ายพระองค์ และนาอิสราเอลทั้งสินนามอบแด่พระองค์” ๑๓ ดาวิดตรัสว่า “ดีแล้ว เราจะกระทำพันธสัญญากับท่าน แต่เราขอจากท่านสักอย่างหนึ่งคือว่า เมื่อท่านจะมาเห็นหน้าเราอีก ขอท่านนำมีคาลบุตรสาวของซาอูลมาให้เราก่อน มิฉะนั้นท่านจะมิได้เห็นหน้าเรา” ๑๔ แล้วดาวิดก็ส่งผู้สื่อสารไปยังอิชโบเซทราชโอรสของซาอูลว่า “ขอมอบมีคาลภรรยาของข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้หมั้นไว้ด้วยหนึ่งปลายองคชาติของคนฟีลิสเตียหนึ่งร้อยชิน” ๑๕ อิชโบเซทจึงทรงให้คนไปพามีคาลมาจากสามิของเธอคือบิลที่เอลบุตรชายของลาอิช ๑๖ แต่สามิของเธอก็เดินพลางร้องไห้พลางไปกับเธอจนถึงตำบลบาสุริม แล้วอับเนอร์จึงบอกเขาว่า “กลับไปเสียเถิด” และเขาก็กลับไป ๑๗ อับเนอร์จึงปรึกษากับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลว่า “เมื่อก่อนนี้ท่านทั้งหลายใคร่ให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือท่าน ๑๘ บัดนี้จึงให้เป็นจริงเถิด

เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตรัสเรื่องดาวิดว่า ‘เราจะช่วยอิสราเอล ประชาชนของเราด้วยมือของดาวิดผู้รับใช้ของเรา ให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเตีย และให้พ้นจากมือศัตรูทั้งสินของเขา’” ๑๙ อับเนอร์ก็พูดกับคนเบนยามินด้วย และอับเนอร์ก็ไปทูลดาวิดที่เมืองเฮโบรนถึงบรรดาสังต่าง ๆ ที่อิสราเอล และวงศ์วานทั้งสินของเบนยามินเห็นสมควรที่จะกระทำ ๒๐ อับเนอร์จึงมาเฝ้าดาวิดที่เมืองเฮโบรนพร้อมกับคนอื่นอีกสี่สิบคน ดาวิดทรงจัดการเลี้ยงอับเนอร์กับคนที่อยู่กับท่าน ๒๑ และอับเนอร์ทูลดาวิดว่า “ข้าพระองค์จะลุกขึ้นกลับไป และจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสินมายังกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำพันธสัญญากับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะทรงปกครองให้กว้างขวางตามขอบพระทัยของพระองค์” ดาวิดก็ทรงส่งอับเนอร์กลับไป และเขาก็ไปโดยสันติภาพ ๒๒ ดูเถิด ขณะนั้นข้าราชการทหารของดาวิดกับโยอาบกลับมาจากกูรไปปล้นและนำสิ่งของที่ริบได้มากมายนั้นมาด้วย แต่อับเนอร์มิได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรนแล้ว เพราะพระองค์ทรงส่งท่านกลับไป และท่านก็ไปโดยสันติภาพ ๒๓ เมื่อโยอาบกับกองทัพทั้งสินที่อยู่กับท่านมาถึง ก็มีคนบอกโยอาบว่า “อับเนอร์บุตรเนอริมาเฝ้ากษัตริย์ และพระองค์ทรงให้เขากลับไป เขาก็กลับไปโดยสันติภาพ” ๒๔ แล้วโยอาบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น ดูเถิด อับเนอร์มาเฝ้าพระองค์ ไฉนพระองค์จึงปล่อยเขาไป เขาก็หลุดมือไปแล้ว ๒๕ พระองค์ทรงทราบแล้วว่าอับเนอร์บุตรเนอริมาเพื่อล่อลวงพระองค์ และเพื่อทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ” ๒๖ เมื่อโยอาบออกมาจากการเข้าเฝ้าดาวิด จึงส่งผู้สื่อสารไปตามอับเนอร์ เขาทั้งหลายก็นำท่านกลับมาจากบ่อน้ำซีโธธาห์ แต่ดาวิดหาทรงทราบเรื่องไม่

โยอาบฆ่าอับเนอร์

๒๗ และเมื่ออับเนอร์กลับมาถึงเฮโบรนแล้ว โยอาบก็พาท่านหลบเข้าไปที่กลางประตูเมืองเพื่อจะพูดกับท่านเป็นการลับ และโยอาบแทงท้องของท่านเสียที่นั้น ท่านก็สิ้นชีวิต โยอาบแก่แค้นโลหิตของอาสาเฮลัน

องชายของตน ^{๒๘} ภายหลังเมื่อดาวิด ทรง ได้ยินเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า “ตัวเราและราชอาณาจักรของเรา ปราศจากความ ผิด สืบไป เป็น นิตย์ ต่อ พระ พักตร์ พระ เย โส วาห์ ด้วย เรื่อง โส หิต ของ อับ เนอร์ บุตร เนอร์ ^{๒๙} ขอให้ โทษ นนต กเหนือ ศิระ ของ โยอาบ และ เหนือ อวศ์ ความ บิดา ของ เขา ทั้ง สิ้น ขออย่า ให้ คน ที่ มี สิ่ง ไหล่ ลอด คน ที่ เป็น โรค เรื้อน คน ที่ ถือ ไม่ เท้า คน ที่ ถูก ประหาร ด้วย ดาบ หรือ คน ขาด ขนมหั้ง ขาด จาก กวศ์ ความ ของ โยอาบ” ^{๓๐} นี้ แหละ โยอาบ กับ อับ นัย นอง ชาย ของ เขา ได้ ฆ่า อับ เนอร์ เพราะ อับ เนอร์ ได้ ฆ่า อาสา เสล นอง ชาย ของ เขา เมื่อ รบ กัน ที่ กิเบโอน ^{๓๑} แล้ว ดาวิด ก็ ตรัส กับ โยอาบ และ ประชาชน ทุกคน ที่ อยู่ กับ พระ องค์ ว่า “จง ฉีก เสื้อ ผ้า ของ ท่าน ทั้ง หลาย และ เอา ผ้า กระสอบ คาด เอา ไว้ และ จง ไว้ ทุก ข์ ให้ อับ เนอร์” และ กษัตริย์ ดาวิด เสด็จ ตาม แคร่ หาม ศพ อับ เนอร์ ไป ^{๓๒} เขาก็ ผัง ศพ อับ เนอร์ ไว้ ที่ เฮโบรน และ กษัตริย์ ก็ ส่ง พระ สุรเสียง กัน แสง ณ ที่ ผัง ศพ ของ อับ เนอร์ และ ประชาชน ทั้ง ปวง ก็ ร้อง ให้ ^{๓๓} และ กษัตริย์ ทรง คร่ำ ครวญ ด้วย เรื่อง อับ เนอร์ ว่า “ควร หรือ ที่ อับ เนอร์ จะ ตาย อย่าง คน โง่ ตาย ^{๓๔} มือ ของ ท่าน ก็มี ได้ ถูก มัด เท้า ของ ท่าน ก็มี ได้ ตัด ตรวน ท่าน ได้ ล้ม ลง เหมือน อย่าง คน ล้ม ลง ต่อ หน้า คน ชั่วร้าย” และ ประชาชน ทั้ง ปวง ก็ ร้อง ให้ ถึง อับ เนอร์ อีก ^{๓๕} แล้ว ประชาชน ทั้ง ปวง ก็ มา ทูล ขวบน เชิญ ให้ ดาวิด เสดวย พระ กระจาย หาร เมื่อ เวลา ยัง วัน อยู่ แต่ ดาวิด ทรง ปฏิญาณ ว่า “ถ้า เรา ล้ม รส ขนมหั้ง หรือ สิ่ง ใดๆ ก่อน ดวง อาทิตย์ ตก ขอ พระ เจ้า ทรง ทำ โทษ เรา และ ให้ หนัก ยิ่ง กว่า” ^{๓๖} ประชาชน ทั้ง ปวง สังเกต เห็น เช่น นั้น ก็ พอใจ ดัง ที่ ประชาชน ทั้ง ปวง พอใจ ทุก สิ่ง ที่ กษัตริย์ ทรง กระทำ ^{๓๗} ประชาชน ทั้ง สิ้น และ คน อิสราเอล ทั้ง ปวง จึง เข้าใจ ใน วัน นั้น ว่า ไม่ เป็น พระ ประสงค์ ของ กษัตริย์ ที่ จะ ให้ ฆ่า อับ เนอร์ บุตร ชาย เนอร์ เสีย ^{๓๘} กษัตริย์ ตรัส กับ ข้าราชการ ของ พระ องค์ ว่า “ท่าน ไม่ ทราบ หรือ ว่า วัน นี้ เจ้านาย และ คน สำคัญ ยิ่ง คน หนึ่ง สิ้น ชีวิต ใน อิสราเอล ^{๓๙} แม้ เรา ได้ รับ การ เจริญ เป็น กษัตริย์ แล้ว เรา ก็ อ่อน กำลัง ใน วัน นี้ ชาย เหล่า นี้ ซึ่ง เป็น บุตร ของ นาง เศรษฐี หนัก แก่ เรา เกิน ไป ขอ พระ เย โส วาห์ ทรง สนอง ผู้ กระทำ ผิด ตาม ความ ผิด ของ เขา เถิด”

อิซโบเซทถูกฆ่า

๔ ^๑ เมื่อ อิซโบเซท ราชโอรส ของ ซาอูล ทรง ได้ยิน ว่า อับ เนอร์ สิ้น ชีวิต เสีย ที่ เฮโบรน แล้ว พระ หัตถ์ ของ พระ องค์ ก็ อ่อน ลง และ อิสราเอล ทั้ง ปวง ก็ เป็น ทุกข์ ^๒ ฝ่าย ราชโอรส ของ ซาอูล ยัง มี ชาย อีก สอง คน เป็น หัวหน้า ของ กอง ปล้น คน หนึ่ง ชื่อ บาอานาห์ อีก คน หนึ่ง ชื่อ เรคาบ ทั้ง สอง เป็น บุตร ชาย ของ रिम โมน คน เบน ยามิน ชาว เมือง เบเอโรท (เพราะ ว่า เบเอโรท ก็ นับ เข้า เป็น ของ เบน ยามิน ด้วย ^๓ ชาว เบเอโรท หนี ไป ยัง เมือง กิธาอิม และ อาศัย อยู่ ที่ นั้น จน ทุก วัน นี้) ^๔ โยนาธาน ราชโอรส ของ ซาอูล มี บุตร ชาย คน หนึ่ง เป็น น้อย เมื่อ มี ข่าว เรื่อง ซาอูล กับ โยนาธาน มา จาก ยิสเรเอล นั้น เด็ก คน นี้ มี อายุ ห้า ขวบ พี่ เลียง ก็ อุ้ม ลูก ขึ้น หนี ไป อยู่ มา เมื่อ เรอริบ หนี ไป นั้น เด็ก นั้น ก็ หล่น ลง และ เป็น น้อย ท่าน ชื่อ เมฟีโบเซท ^๕ ฝ่าย บุตร ชาย ทั้ง สอง ของ रिम โมน ชาว เบเอโรท ที่ ชื่อ เรคาบ และ บาอานาห์ นั้น ได้ ออก เดินทาง พอ แดด ออก จัด ก็ มา ถึง ตำหนัก ของ อิซโบเซท ขณะ เมื่อ พระ องค์ กำลัง บรรทม พัก เียง ^๖ และ เขา เข้า ไป กลาง ตำหนัก ทำ เหมือน จะ ขน ข้าว สาลี และ เขาก็ เทங พระ อูทร พระ องค์ เรคาบ และ บาอานาห์ พี่ ชาย ก็ หนี ไป ^๗ และ เมื่อ เขา ทั้ง สอง เข้า ไป ใน ตำหนัก นั้น พระ องค์ บรรทม หลับ อยู่ บน พระ แทน บรรทม ใน ห้อง บรรทม เขาก็ ทุบ ตี พระ องค์ และ ประหาร พระ องค์ และ ตัด พระ ศีรษะ ของ พระ องค์ เสีย นำ พระ ศีรษะ นั้น เดินทาง ไป ทาง ที่ ราม ทั้ง กลาง คิน ^๘ และ เขา นำ พระ ศีรษะ ของ อิซโบเซท ไป ถวาย ดาวิด ที่ เมือง เฮโบรน เขา ทั้ง สอง กราบ ทูล กษัตริย์ ว่า “ดูเถิด ศิระ ของ อิซโบเซท บุตร ของ ซาอูล ศัตรู ของ พระ องค์ ผู้ แสวง หา ชีวิต ของ พระ องค์ พระ เย โส วาห์ ทรง แก่ แค้น แทน กษัตริย์ เจ้านาย ของ ข้า พระ องค์ ใน วัน นี้ เหนือ ซาอูล และ เชื้อสาย ของ ซาอูล” ^๙ แต่ ดาวิด ตรัส ตอบ เรคาบ และ บาอานาห์ พี่ ชาย บุตร ชาย ของ रिम โมน ชาว เบเอโรท ว่า “พระ เย โส วาห์ ทรง พระ ชนม์ อยู่ ณ ฝั่ง ฝั่ง คือ พระ องค์ ผู้ ทรง ไล่ ชีวิต ของ เรา จาก บรรดา ความ ทุกข์ ยา ก ^{๑๐} เมื่อ ผู้ หนึ่ง ผู้ ได้ บอก เรา ว่า ‘ดูเถิด ซาอูล สิ้น พระ ชนม์ แล้ว’ และ คิด ว่า ดัน นำ ชาว ตูตี มา เรา ก็ จับ คน นั้น ฆ่า เสีย ที่ คีกลาก ซึ่ง คน นั้น คิด ว่า เรา จะ ให้ รางวัล แก่ เขา สำหรับ ชาว นั้น ^{๑๑} ยิ่ง กว่า นั้น เถ้า ตี เมื่อ คน ชั่ว ได้ ฆ่า

คนชอบธรรมที่ในบ้านและบนที่นอนของคนชอบธรรมนั้น ฉะนั้นบัดนี้เราจะไม่เรียกร้องโลหิตของเขาจากมือของเจ้าทั้งสองหรือ และทำลายเจ้าเสียจากพิภพ”^{๑๒} และดาวิดก็ทรงบัญชาคนหนุ่ม ของพระองค์ และพวกเขาก็พาเขาทั้งสองไปฆ่าเสียตัดมือตัดเท้าออก แขนงศพหนีไว้เหนือสระในเมืองเฮโบรน แต่เขานำพระเศียรของอิซโบเซทไปฝังไว้ในที่ฝังศพของอับเนอร์ในเมืองเฮโบรน

ดาวิดได้รับการเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล (๑ พศต ๑๑:๑-๓)

๕^๑ และบรรดาตระกูลคนอิสราเอลก็มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรนทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลาย เป็นกระดูก และเนื้อของพระองค์^๒ ในอดีต เมื่อ ซาอูล เป็น กษัตริย์ปกครองเหนือเหล่าข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่พระองค์ว่า ‘เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอล ประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนือคนอิสราเอล’”^๓ ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และ กษัตริย์ดาวิด ทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล^๔ ดาวิดมีพระชนมายุสามสิบพรรษาเมื่อเริ่มการปกครอง และพระองค์ทรงปกครองอยู่สี่สิบปี^๕ ทรงปกครองเหนือยูดาห์ที่เฮโบรนเจ็ดปีหกเดือน และที่กรุงเยรูซาเล็มทรงปกครองเหนือ บรรดาอิสราเอล และ ยูดาห์อีก สามสิบสามปี

กรุงเยรูซาเล็มถูกยึดได้ กลายเป็นเมืองหลวงของประเทศ (๑ พศต ๑๑:๔-๙)

^๖ กษัตริย์และคนของพระองค์ได้ยกทัพไปยังเยรูซาเล็ม รมกับคนเยบซุส ชาวแผ่นดินนั้นผู้ที่กล่าวกับดาวิดว่า “แกยกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ดอก คนตาบอดและคนง่อยก็จะป้องกันไว้ได้” ด้วยคิดว่า “ดาวิดคงเข้ามาที่นี่ไม่ได้”^๗ แต่อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งชื่อศิโยนได้ คือเมืองของดาวิด^๘ ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า “ผู้ใดจะขึ้นไปตามทางนำไหลและโจมตีคนเยบซุส คนง่อยและคนตาบอด ผู้ซึ่งจิตใจของดาวิดเกลียดชัง ผู้นั้นจะเป็นผู้บัญชาการทหาร” เพราะฉะนั้นเขา

จึงว่ากันว่า “อย่าให้คนตาบอดและคนง่อยเข้ามาในพระนิเวศ”^๙ ดาวิดก็ทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และเรียกที่นั้นว่า เมืองของดาวิด และดาวิดทรงสร้างเมืองรอบต่งแต่มีลูลูเข้าไปข้างใน^{๑๐} และดาวิดทรงเจริญยิ่งๆขึ้นไปเพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเจ้าจอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์^{๑๑} ฮีรามกษัตริย์เมืองไทระได้ส่งผู้สื่อสารมาหาดาวิด และได้ส่งไม้สนสีดาร์ พวกช่างไม้และพวกช่างก่อมาสร้างพระราชวังของดาวิด^{๑๒} และดาวิดทรงทราบ ว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และพระองค์ได้ ทรง ยกย่อง ราชอาณาจักร ของพระองค์ด้วยเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

ราชโอรสและราชธิดาของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม (๒ ซมอ ๓:๒-๕; ๑ พศต ๓:๑-๔)

^{๑๓} ภายหลังที่พระองค์เสด็จจากเฮโบรน ดาวิดทรงได้นางสนมและมเหสีจากเยรูซาเล็มเพิ่มขึ้นอีก และบังเกิดราชโอรสและราชธิดาแก่ดาวิดอีก^{๑๔} ต่อไปนี้เป็นชื่อของผู้ที่บังเกิดกับพระองค์ในเยรูซาเล็ม คือ ชัมมูอา ไชบบานาธัน ซาโลมอน^{๑๕} อิบฮาร์ เอลิชูอา เนเฟกยาเฟีย^{๑๖} เอลีซามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท

ดาวิดสู้รบกับคนฟิลิสเตีย (๑ พศต ๑๔:๘-๑๓)

^{๑๗} เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยื่นข่าวว่าดาวิดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล คนฟิลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงได้ยื่นขานั้นจึงลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง^{๑๘} ฝ่ายคนฟิลิสเตียยกขึ้นมาและขยายแนวออกที่หุบเขาเรฟาอิม^{๑๙} และดาวิดทรงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟิลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือข้าพระองค์หรือไม่” และพระเยโฮวาห์ทรงตอบดาวิดว่า “จงขึ้นไปเถิด เพราะเราจะมอบคนฟิลิสเตียไว้ในมือของเจ้าเป็นแน่”^{๒๐} ดาวิดเสด็จมายังบาอัลปราซิม และดาวิดทรงชนะคนฟิลิสเตียที่นั่น พระองค์ตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ทรงทะลวงเข้าศึกของข้าพเจ้าตั้งกระแสน้ำที่พุ่งใส่” เพราะฉะนั้นจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า บาลเปราซิม^{๒๑} และคนฟิลิสเตียได้ทิ้งรูป

เคารพที่นั่น ดาวิดกับข้าราชการของพระองค์ ก็เผาเสีย ^{๒๒}คนฟีลิสเตียยกขึ้นมาอีก และขยายแนวอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม ^{๒๓}และเมื่อดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ พระองค์ตรัสว่า “เจ้าอย่าขึ้น จงอ้อมไปข้างหลังของเขา และโจมตีเขาตรงข้ามกับหมู่ต้นหมื่น ^{๒๔}และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดหมู่ต้นหมื่น เจ้าจงรีบรุกไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จไปข้างหน้าเพื่อจะโจมตีกองทัพของคุณฟีลิสเตีย” ^{๒๕}และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ และได้โจมตีคนฟีลิสเตียจากเกบามาถึงเกเซอร์

ดาวิดต้องการนำหีบแห่ง พระเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม

๖ ^๑ดาวิดทรงรวบรวมบรรดาคนอิสราเอล ที่คัดเลือกแล้วอีกครั้งหนึ่ง ได้สามหมื่นคน ^๒และดาวิดก็ทรงลุกขึ้นไปกับประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จากบาอเลยูดาห์ เพื่อทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั่น ซึ่งเรียกตามพระนามคือพระนามของพระเยโฮวาห์ จอมโยธา ผู้ประทับ ระหว่างพวกเครูบ ^๓และเขาทั้งหลายก็เอาเกวียนใหม่บรรทุกหีบของพระเจ้าและนำออกมาจากเรือนของอาบีนาดับซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ และอุสซาทีกับอาทียู บุตรชายทั้งหลายของอาบีนาดับก็ขับเกวียนใหม่เล่มนั้น ^๔และนำออกมาจากเรือนของอาบีนาดับซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ เกวียนบรรทุกหีบของพระเจ้าไป และอาทียูเดินนำหน้าหีบ ^๕ดาวิดกับวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นก็ว่าเรื่งกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยใช้เครื่องดนตรีทุกชนิดซึ่งทำด้วยไม้สนสามใบ คือพิณเขาคู่และพิณใหญ่ รำมะนา กรับ และฉาบ ^๖และเมื่อมาถึงลานนวดข้าวของนาโคเน อุสซาทีก็นเหยียดมือออกจับหีบของพระเจ้าไว้ เพราะวัวสะดุด ^๗และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็เกิดขึ้นกับอุสซาทีก และพระเจ้าทรงประหารเขาเสียที่นั่นเพราะความผิดพลาดนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตอยู่ข้างหีบของพระเจ้า ^๘และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทูลหลายออกมาเหนืออุสซาทีก จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอุสซาทีกจนถึงทุกวันนี้ ^๙ในวันนั้นดาวิดก็ทรงกลัวพระเยโฮวาห์ และพระองค์ตรัสว่า “หีบของพระเยโฮวาห์จะมาถึงข้าได้อย่างไร” ^{๑๐}ดังนั้นดาวิดจึงไม่ยอมที่จะนำหีบของพระเยโฮ

วาห์เข้าไปในเมืองของดาวิดให้อยู่กับตน แต่ดาวิดได้ทรงนำไปที่บ้านของโอเบดเอโดมชาววกัท ^{๑๑}หีบของพระเยโฮวาห์ก็ค้างอยู่ที่บ้านของโอเบดเอโดมชาววกัทสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการแก่โอเบดเอโดมและครัวเรือนของเขาทั้งสิ้น

ดาวิดนำหีบแห่งพระเจ้ามายังกรุง เยรูซาเล็ม (๑ พศต ๑๕:๒๕-๒๙; ๑๖:๑)

^{๑๒}มีคนไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิดว่า “พระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการแก่ครัวเรือนของโอเบดเอโดม และทุกสิ่งที่เป็นของเขาเนื่องด้วยหีบของพระเจ้า” ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จไปนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของโอเบดเอโดม ถึงเมืองดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี ^{๑๓}และเมื่อผู้ที่ห้ามหีบของพระเยโฮวาห์เดินไปได้หกก้าว ดาวิดก็ทรงถวายเป็นลูกวัวอ้วน ^{๑๔}และดาวิดก็ทรงรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยสุดกำลังของพระองค์ และดาวิดมีเอฟอดผ้าป่านคาดอยู่ที่พระองค์ ^{๑๕}ดังนั้นแหละดาวิดและวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยได้นำหีบของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้องและด้วยเสียงเป่าแตร ^{๑๖}และขณะเมื่อหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามาถึงเมืองดาวิด มีคาลราชธิดาของซาอูล ก็มองออกที่ช่องหน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลดเต้นรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนางก็มีใจหมิ่นประมาท ^{๑๗}เขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามา ตั้งไว้ในที่กำหนด ภายในพลับพลาซึ่งดาวิดได้ทรงสร้างขึ้นไว้ และดาวิดก็ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ^{๑๘}และเมื่อดาวิดทรงกระทำกรวดวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาสำเร็จแล้ว พระองค์ก็ทรงถวายเป็นพรประชาชนในพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ^{๑๙}และทรงแจกขนมปังคนละแผ่น เนื้อคนละก้อน และขนมอู่นั้แห่งคนละแผ่นแก่ประชาชนทั้งปวง คือประชาชนอิสราเอลทั้งหมด ทั้งผู้หญิงผู้ชาย แล้วประชาชนทั้งหลายต่างก็กลับไปยังบ้านของตน ^{๒๐}และดาวิดก็ทรงกลับไปอวยพรแก่ราชวงศ์ของพระองค์ แต่มีคาลราชธิดาของซาอูลได้ออกมาพบดาวิดและทูลว่า “วันนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้รับเกียรติยศอย่างยิ่งใหญ่ทีเดียวนะ เพคะ ที่ทรงถอดฉลองพระองค์

วันนี้ท่ามกลางสายตาของพวกสาวใช้ของข้าราชการ เหมือนกับคนถ้อยแก่ผ้าอย่างไม่มี ความ ละอาย” ^{๒๑} และดาวิด ตรัสตอบมี คาล ว่า “เป็นงานที่ ถวายต่อ พระ พักตร์ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกเราไว้แทนเสด็จพ่อของเจ้า และแทนราชวงศ์ทั้งสินของพระองค์ ท่าน ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นเจ้าเหนืออิสราเอล ประชาชนของพระเยโฮวาห์ และเราจึงจะว่า เรืองต่อ พระ พักตร์พระเยโฮวาห์” ^{๒๒} เราจะ ถ่อมตัวของเราลงยิ่งกว่านี้อีกให้ปรากฏแก่ตาของเราเองว่าเป็นคนต่ำ แต่โดยพวกสาวใช้ที่เจ้าพูดถึงนั้น เราจะเป็นผู้ที่เขากล่าวว่ามีเกียรติ” ^{๒๓} เพราะฉะนั้นมีคาลราชบิดาของซาอูลก็ไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีพ

ดาวิดปรารณาสร้าง

พระวิหาร (๑ พศต ๑๗:๑-๓)

๗ ^๑อยู่ มา เมื่อ กษัตริย์ ประทับ ใน พระราชวังของพระองค์ และพระเยโฮวาห์ ทรงโปรดให้พระองค์พักจากการรบศึก รบด้าน ^๒กษัตริย์ ตรัสกับนาธานผู้พยากรณ์ ว่า “ดูซิ เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบของพระเจ้าอยู่ในผ้าม่าน” ^๓ และนาธาน ทูล กษัตริย์ ว่า “ขอ เชิญ ทรง กระทำ ทั้ง สิน ตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์”

ราชอาณาจักรของดา

วิดจะดำรงอยู่เป็นนิตย์

^๔แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงนาธานว่า ^๕“จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าจะสร้างนิเวศให้เราอยู่หรือ’ ^๖เราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาอุณอิสราเอลออกจาก อียิปต์ จน กระทั่ง วัน นี้ แต่เราก็ ดำเนิน ท่ามกลาง เต็นท์ และ พลับพลา” ^๗ใน ที่ต่าง ๆ ที่ เรา ได้ ดำเนิน กับ ชนชาติ อิสราเอล ทั้งหมด เรา ได้ เคย พูด สัก คำ กับ ตระกูล ของ อิสราเอล ตระกูลใด ผู้ที่เรามาบัญชาให้เขาเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเราหรือว่า “ทำไมเจ้ามิได้ สร้าง นิเวศ ด้วย ไม้ สน สีดาร์ ให้ แก่ เรา” ^๘ เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิด ผู้รับ ใช้ ของ เรา ว่า ‘พระ เยโฮวาห์ จอม โยธา ตรัสตั้งนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา’ ^๙เราได้อยู่

กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พินาศ และเรากระทำ ให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของ ผู้ใหญ่ ใน โลก” ^{๑๐} และเราจะ กำหนด ที่ หนึ่ง ให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลุกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวานใจอีก และคนชั่วจะไม่ ช่มเหิง เขาอีก ตั้งแต่ ก่อน มา ^{๑๑} ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราให้เจ้าพ้นจากการรบศึก รบด้าน ยิ่งกว่านั้นอีก พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เจ้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรง ให้เจ้ามีราชวงศ์” ^{๑๒} เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เรา จะ ให้ เชื้อสาย ของ เจ้า ที่ มา ภาย หลัง เจ้า เกิด ขึ้น ผู้ ซึ่ง เกิด มา จาก บั้น เหว ของ เจ้า เอง และ เรา จะ สถาปนา อาณาจักร ของ เขา ^{๑๓} เขา จะ เป็น ผู้ สร้าง นิเวศ เพื่อ นาม ของ เรา และ เรา จะ สถาปนา บัลลังก์ แห่ง ราชอาณาจักร ของ เขา ให้ อยู่ เป็น นิตย์” ^{๑๔} เรา จะ เป็น บิดา ของ เขา และ เขา จะ เป็น บุตร ของ เรา ถ้า เขา กระ ทำ ความ ชั่ว ซ้ำ เรา จะ ตี สอน เขา ด้วย ไม้ เรียว ของ มนุษย์ ด้วยการเขียนแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ^{๑๕} แต่ความเมตตาของเราจะไม่พรางไปจากเขาเสีย ดังที่เราพรางไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พินาศ” ^{๑๖} ราชวงศ์ของเจ้า และอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้า อย่างมั่นคงเป็นนิตย์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย์” ^{๑๗} นาธานก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและตามนี้มีตั้นทั้งหมด

ดาวิดนมัสการและอธิษฐาน

(๑ พศต ๑๗:๑๖-๒๗)

^{๑๘}แล้ว กษัตริย์ ดา วิด จึง เสด็จ เข้า ไป นั่ง ฝ้า พระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ข้าพระองค์ เป็น ผู้ ไต่ เล่า และ วงศ์ วาน ของ ข้าพระองค์ เป็น ผู้ ไต่ พระองค์ จึง ทรง นำ ข้าพระองค์ มา ไกล ถึง แด่ นี้” ^{๑๙} โอ ข้าแต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า แต่ นี้ ก็ เป็น สิ่ง เล็ก น้อย ใน สาย พระเนตรของพระองค์ และพระองค์ทรงสิ้นพระวาจาถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้พระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมาถึงนั้น โอ ข้าแต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า และ นี้ เป็น ธรรมเนียม ของ มนุษย์ หรือ” ^{๒๐} ดาวิดจะกราบทูลประการ

ได้อีกต่อพระองค์ได้เล่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์ ๒๑ ที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งใหญ่โตนี้ทั้งสิ้น เพื่อให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบก็เพราะเหตุพระวณะของพระองค์ และตามชอบพระทัยของพระองค์ ๒๒ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ไม่มีพระเจ้านอกเหนือพระองค์ ตามสิ่งสารพัดที่หูของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยินมา ๒๓ ประชาชนในโลกนี้จะเหมือนอิสราเอล ประชาชนของพระองค์ ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปทรงได้มาเป็นประชาชนของพระองค์ กระทำให้พระนามของพระองค์มีเกียรติ และทรงกระทำสิ่งใหญ่เพื่อเจ้าทั้งหลาย และทรงกระทำสิ่งน่าสะพรึงกลัวเพื่อแผ่นดินของพระองค์ ต่อหน้าประชาชนของพระองค์ คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ออกจากอียิปต์เพื่อพระองค์จากบรรดาประชาชาติ และบรรดาพระของเขา ๒๔ ด้วยว่าพระองค์ทรงสถาปนากษัตริย์อิสราเอล ประชาชนของพระองค์ไว้ให้เป็นประชาชนเพื่อพระองค์เองเป็นนิตย์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ๒๕ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้พระวาทะซึ่งพระองค์ทรงลั่นออกมาเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ของเจ้า ขอทรงดำรงซึ่งพระวาทะนั้นให้ถาวรเป็นนิตย์ และทรงกระทำดังที่พระองค์ทรงลั่นพระวาจาไว้ ๒๖ ขอพระนามของพระองค์เป็นที่สรรเสริญอยู่เป็นนิตย์ว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธา ทรงเป็นพระเจ้าเหนืออิสราเอล’ และราชวงศ์ดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์จะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ๒๗ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘เราจะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า’ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึงกล้าหาญที่จะวิงวอนด้วยคำอธิษฐานนี้ต่อพระองค์ ๒๘ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และบรรดาพระวาทะของพระองค์เป็นความจริง และพระองค์ทรงสัญญาจะพระราชทานสิ่งดีนี้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ๒๙ เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอโปรดให้เป็นทีพอพระทัยพระองค์ที่จะอำนวยพระพรแก่ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์

โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงลั่นพระวาจาเช่นนั้นแล้ว และด้วยพระพรของพระองค์ก็ขอให้ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นนิตย์”

ดาวิดทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น

๘ อยู่มาภายหลัง ดาวิดทรงโจมตีคนฟิลิสเตีย และปราบปรามได้ และดาวิดทรงยึดเมืองเมกฮัมมาห์ได้จากมือคนฟิลิสเตีย ๒ พระองค์ทรงชนะโมอับ ทรงวัดเขาด้วยเชือกวัด คือบังคับให้เรียงตัวเข้าแถวนอนลงที่พื้นดิน ทรงวัดดูแล้วให้ประหารเสียสองแถว และไว้ชีวิตเต็มหนึ่งแถว คนโมอับก็เป็นไพร่ของดาวิด และได้นำเครื่องบรรณาการมาถวาย ๓ ดาวิดทรงรบชนะฮาดัดเอเซอร์โอรสเรโหบ กษัตริย์เมืองโศบัท เมื่อเสด็จไปพื้นอำนาจของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส ๔ และดาวิดทรงยึดรถรบหนึ่งพันคัน พลม้าเจ็ดร้อยคน ทหารราบสองหมื่นคน และดาวิดรับสั่งให้ตัดเอ็นขามารถรบเสียให้หมด เหลือไว้ให้พวแก่รถรบหนึ่งร้อยคัน ๕ และเมื่อคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบัท ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน ๖ แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมไว้เหนือคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสหลายกอง และคนซีเรียก็เป็นพลไพร่ของดาวิด และนำเครื่องบรรณาการไปถวาย พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะไปรบ ณ ที่ใด ๗ และดาวิดทรงนำโล่ทองคำที่ข้าราชการทหารของฮาดัดเอเซอร์ถือนั้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ๘ และกษัตริย์ดาวิดทรงรับทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากไปจากเมืองเบทาห์ และเมืองเบโรธัยหัวเมืองของฮาดัดเอเซอร์ ๙ เมื่อโทอิกษัตริย์เมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดรบชนะกองทัพทั้งสิ้นของฮาดัดเอเซอร์ ๑๐ โทอิกก็ส่งโยรัมโอรสของตนไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิด ถวายพระพรและแสดงความยินดีที่ดาวิดทรงรบชนะฮาดัดเอเซอร์ เพราะว่าฮาดัดเอเซอร์เคยทำสงครามกับโทอิกและโยรัม ได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องทองสัมฤทธิ์ไปถวาย ๑๑ สิ่งเหล่านี้ กษัตริย์ดาวิดทรงนำมอบถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับบรรดาเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงได้มาจากบรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงรบชนะและยึดครอง และทรงนำมามอบ

ถวาย ๑๒ คือได้มาจากซีเรีย โมอับ คนอัมโมน คนฟีลิสเตีย อามาเลข และจากของที่รับมาจากฮาตัด เอเซอร์ โอรสของเรโอบ กษัตริย์เมืองไซบาร์ห์ ๑๓ เมื่อดาวิดเสด็จกลับจากการประหารคนซีเรียเสียในหุบเขาเกลีอหนึ่งหมื่นแปดพันคน พระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไป ๑๔ และพระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมขึ้นเหนือเมืองเอโดม พระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมในเอโดมทั่วไปหมด และคนเอโดมทั้งสิ้นจึงเป็นพลไพร่ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะเสด็จไปรบ ณ ที่ใด ๑๕ ดังนั้นดาวิดจึงทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และดาวิดทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น ๑๖ และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์เป็นแม่ทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิลูตเป็นเจ้ากรมสารบรรณ ๑๗ ศาโคบุตรชายอาหิทาบและอาหิเมเลคนบุตรชายอาบียาซาร์เป็นปุโรหิต และเสโรอาห์เป็นราชเลขา ๑๘ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชาคนเกราะและคนเปเลท และบรรดาราชโอรสของดาวิดเป็นประมุข

ดาวิดกับเมฟีโบเซท

๑๙ ดาวิดรับสั่งว่า “วงศ์วานของซาอูลนั้น นมึนเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะแสดงความเมตตาแก่ผู้นั้นโดยเห็นแก่โยนาธาน” ๒๐ มีมหาดเล็กในวงศ์วานซาอูลคนหนึ่งชื่อคิบา เขาก็เรียกให้มาเฝ้าดาวิดและกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า “เจ้าคือคิบาหรือ” เขาทูลตอบว่า “ข้าพระองค์คือคิบา พะยะคะ” ๒๑ กษัตริย์จึงตรัสว่า “ไม่มีใครในวงศ์วานซาอูลยังเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะได้แสดงความเมตตาของพระเจ้าต่อเขา” คิบากราบทูลกษัตริย์ว่า “ยังมีโอรสของโยนาธานเหลืออยู่คนหนึ่ง เท้าของเขาเป็นง่อยพะยะคะ” ๒๒ กษัตริย์ตรัสถามเขาว่า “เขาอยู่ที่ไหน” คิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในเรือนของมาคีร์บุตรอัมมีเอลในเมืองโลเดบาร์ พะยะคะ” ๒๓ แล้วกษัตริย์ดาวิดรับสั่งให้คนไปนำเขามาจากเรือนของมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลที่โลเดบาร์ ๒๔ เมฟีโบเซทโอรสของโยนาธานราชโอรสของซาอูลได้มาเฝ้าดาวิดและซบหน้าลงกราบถวายบังคม และดาวิดตรัสว่า “เมฟีโบเซทเอ๋ย” เขาทูลตอบ

ว่า “ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์” ๒๕ และดาวิดตรัสกับท่านว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราจะสั่งแสดความเมตตาต่อท่านเพื่อเห็นแก่โยนาธานบิดาของท่าน และเราจะมอบที่ดินทั้งหมดของซาอูลราชบิดาของท่านคืนแก่ท่าน และท่านจงรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของเราเสมอไป” ๒๖ และท่านก็กราบถวายบังคมและทูลว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งพระองค์จะทอดพระเนตรสุนัขตายอย่างข้าพระองค์นี้” ๒๗ แล้วกษัตริย์ตรัสเรียกคิบามหาดเล็กของซาอูล และตรัสแก่เขาว่า “บรรดาสุนัขของที่เป็นของซาอูลและของวงศ์วานทั้งสิ้นของท่าน เราได้มอบให้แก่โอรสเจ้านายของเจ้าแล้ว ๒๘ ตัวเจ้าและพวกบุตรชายของเจ้าและเหล่าคนใช้ของเจ้าต้องทำนาให้เขา และนำผลพืชที่ได้นั้นเข้ามาเพื่อโอรสแห่งเจ้านายของเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน แต่เมฟีโบเซทโอรสแห่งเจ้านายของเจ้านั้น จะรับประทานอาหารที่โต๊ะของเราเสมอไป” ฝ่ายคิบามีบุตรชายสิบห้าคนกับคนชื่อยี่สิบคน ๒๙ แล้วคิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า “ตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์บัญชาผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำ” กษัตริย์ได้ตรัสว่า “เมฟีโบเซทจงรับประทานที่โต๊ะเสวยของเราอย่างกับเป็นโอรสของกษัตริย์” ๓๐ เมฟีโบเซทมีบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อมีคา ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือนของคิบาก็ได้เป็นมหาดเล็กของเมฟีโบเซท ๓๑ ดังนั้นเมฟีโบเซทจึงอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านรับประทานที่โต๊ะของกษัตริย์เสมอ เท้าของท่านเป็นง่อยทั้งสองข้าง

สงครามกับคนอัมโมนและคนซีเรีย (๑ พศต ๑๙:๑-๑๙)

๑ อยู่มาภายหลัง กษัตริย์แห่งคนอัมโมนก็สิ้นพระชนม์ และฮานุนราชโอรสได้เสวยราชสมบัติแทน ๒ ดาวิดจึงตรัสว่า “เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานุนราชโอรสของนาฮาซ ดังที่บิดาของเขาแสดงความเมตตาต่อเรา” ดาวิดจึงส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปเฝ้าโลมท่านเกี่ยวด้วยเรื่องราชบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็เข้ามาในแผ่นดินของคนอัมโมน ๓ แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลฮานุนเจ้านายของตนว่า “พระองค์คิรีวาดีดาวิดส่งผู้

เล่าโลมมาหาพระองค์ เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์ เช่นนั้นหรือ ดาวิดมิได้ส่งข้าราชการมาเพื่อตรวจเมืองและสอดแนมดู และเพื่อจะคว่ำเมืองนี้เสียดอกหรือ” “ฮานูนจึงจับข้าราชการของดาวิดมาโกนเคราออกเสียครึ่งหนึ่งและตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป” “เมื่อมีคนไปกราบทูลดาวิดให้ทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่งให้คนไปรับข้าราชการเหล่านั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายได้รับความอับอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า “จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเคราของท่านทั้งหลายจะขึ้นแล้วจึงค่อยกลับมา”” “เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด คนอัมโมนจึงส่งคนไปจ้างคนซีเรียชาวเมืองเบธเรโอบ และคนซีเรียชาวเมืองโศบาร์ เป็นทหารราบจำนวนสองหมื่นคน จากกษัตริย์เมืองมาอาคาห์หนึ่งพันคน และชาวเมืองอิชโทบหนึ่งหมื่นสองพันคน” “เมื่อดาวิดทรงได้ยินเช่นนั้นจึงรับสั่งโยอาบและพลโยธาคคนแก่แล้ว กล่าวทั้งสิ้นให้ไป” “ฝ่ายคนอัมโมนก็ยกออกมาและจัดทัพไว้ที่ทางเข้าประตูเมืองเรโอบ กับคนเมืองอิชโทบ และเมืองมาอาคาห์อยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก” “เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกษาชนบทยู่ห่างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคิดเอาบรรดาคนอิสราเอลที่สรรไว้แล้วจัดทัพเข้าสู่คนซีเรีย” “ท่านมอบคนที่เหลืออยู่ไว้ในบังคับบัญชาของอาบีชัยน้องชายของท่าน และเขาก็จัดคนเหล่านั้นเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน” “ท่านกล่าวว่า “ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเรา เจ้าจงยกไปช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งเกินกำลังของเรา เราจะยกมาช่วยเจ้า” “๒๒ จึงมีความกล้าหาญเกิด ให้เราเป็นลูกผู้ชายเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อหัวเมืองแห่งพระเจ้าของเรา และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด”” “๒๓ ดังนั้น โยอาบกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ยกเข้าใกล้ต่อสู้กับคนซีเรีย ข้าศึกก็แตกหนีไปต่อหน้าเขา” “๒๔ เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาทั้งหลายก็หนีอาบีชัยเข้าไปในเมืองแล้วโยอาบก็กลับจากการสู้รบกับคนอัมโมนมายังกรุงเยรูซาเล็ม” “๒๕ ครั้นคนซีเรียเห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่ออิสราเอลแล้ว จึงรวบรวมเข้าด้วยกัน” “๒๖ ฝ่ายฮาดัดเอเซอร์ก็ทรงใช้คน

ไปนำคนซีเรียผู้อยู่ปากแม่น้ำข้างโน้นออกมา เขามายังตำบลเฮลาม มีโซบัคแม่ทัพของฮาดัดเอเซอร์เป็นผู้นำหน้า” “๒๗ เมื่อมีผู้กราบทูลดาวิดพระองค์ทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาถึงตำบลเฮลาม และคนซีเรียก็จัดทัพเข้าต่อสู้ดาวิดและได้รับกับพระองค์” “๒๘ คนซีเรียก็หนีจากอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียซึ่งเป็นทหารรถรบเจ็ดร้อยคนกับทหารม้าสี่หมื่นคนเสีย และประหารโซบัคแม่ทัพของเขาทั้งหลายให้สิ้นชีวิตเสียที่นั่น” “๒๙ และเมื่อบรรดากษัตริย์ซึ่งขึ้นกับฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่อหน้าอิสราเอลแล้ว เขาก็ได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอล และยอมเป็นผู้รับใช้คนอิสราเอล ดังนั้นคนซีเรียจึงกลัวไม่กล้าช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

ความบาปยิ่งใหญ่ของดาวิด

๑๑ และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดา กษัตริย์ยกกองทัพออกไปรบ ดาวิดทรงใช้โยอาบพร้อมกับพวกข้าราชการและอิสราเอลทั้งหมด เขาก็ไปกวาดล้างคนอัมโมนและล้อมเมืองรับบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม” “๒๒ อยู่มาเวลาเย็นวันหนึ่งเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่น และดำเนินอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวัง ทอดพระเนตรจากหลังคาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนอนอยู่ หญิงคนนั้นสวยงามมาก” “๒๓ ดาวิดทรงใช้คนไปไต่ถามเรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งมากทราบทูลว่า “หญิงคนนั้นชื่อบัทเชบา บุตรสาวของเอลีอัมภรรยาของอุรีอาห์คนฮิตไตต์มิใช่หรือพะยะค่ะ” “๒๔ ดาวิดก็ทรงใช้ผู้สื่อสารไปรับนางมานางก็มาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์ทรงสมสู่กับนาง พอตื่นนางได้ชำระตัวให้สิ้นมลทินของนางแล้ว แล้วนางก็กลับไปเรือนของตน” “๒๕ ผู้หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์ นางจึงใช้คนไปกราบทูลดาวิดว่า “หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว”” “๒๖ ดาวิดทรงใช้คนไปบอกโยอาบว่า “จงส่งอุรีอาห์คนฮิตไตต์มาให้เรา” โยอาบก็ส่งตัวอุรีอาห์ไปให้ดาวิด” “๒๗ เมื่ออุรีอาห์เข้าเฝ้าพระองค์ ดาวิดรับสั่งถามว่า โยอาบ เป็นอย่างไรบ้าง พวกพลเป็นอย่างไร การสงครามคืบหน้าไปอย่างไร” “๒๘ แล้วดาวิดรับสั่งอุรีอาห์ว่า “จงลงไปบ้านของเจ้า และล้างเท้าของเจ้าเสีย”” อุรีอาห์ก็ออกไปจากพระราชวัง และมีคนนำของประทานจากกษัตริย์ตามไปให้” “๒๙ แต่อุรี

อาห์ได้นอนเสียที่ประตูพระราชวังพร้อมกับบรรดาข้าราชการของเจ้านายของเขา มิได้ลงไปที่บ้านของตน^{๑๐} เมื่อมีคนกราบทูลดาวิดว่า “อุรีอาห์ไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขาพะยะค่ะ” ดาวิดรับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า “เจ้ามิได้เดินทางมาดอกหรือ ทำไมจึงไม่ลงไปบ้านของเจ้า”^{๑๑} อุรีอาห์ทูลตอบดาวิดว่า “หีบพันธสัญญาและอิสราเอลกับยูดาห์อยู่ในทับอาศัย โยอาบเจ้านายของข้าพระองค์กับบรรดาข้าราชการของพระองค์ตั้งค่ายอยู่ที่พื้นทุ่ง ส่วนข้าพระองค์จะไปบ้าน ไปกินไปดื่ม และนอนกับภรรยาของข้าพระองค์ เช่นนั้นหรือ พะยะค่ะ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่และจิตวิญญาณของพระองค์มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์จะไม่กระทำอย่างนี้เลย”^{๑๒} แล้วดาวิดก็รับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า “วันนี้ก็ค้างเสียที่นี่เถิด พรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป” อุรีอาห์ก็ค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันนั้นและในวันรุ่งขึ้น^{๑๓} ดาวิดทรงเชิญเขามา เขาก็มารับประทานและดื่มต่อพระพักตร์ และพระองค์ทรงกระทำให้เขามึนเมา ในเย็นวันนั้นเขาก็ออกไปนอนบนที่นอนกับข้าราชการของเจ้านายของเขา แต่มิได้ลงไปบ้าน^{๑๔} ต่อมาครั้นรุ่งเช้าดาวิดทรงอักษรถึงโยอาบและทรงผูกไปใต้มือของอุรีอาห์^{๑๕} ในหลายพระหัตถ์นั้นว่า “จงตั้งอุรีอาห์ให้เป็นกองหน้าเข้าสู้รบตรงที่ดุเดือดที่สุดแล้วล่าทัพกลับเสียเพื่อให้เขาถูกโจมตีให้ตาย”^{๑๖} อยู่มาเมื่อโยอาบกำลังเผ่าล้อมเมืองอยู่ ท่านจึงกำหนดให้อุรีอาห์ไปรบตรงที่ที่ท่านทราบว่ามีทหารเข้มแข็งมาก^{๑๗} คนในเมืองก็ออกมาสู้รบกับโยอาบ มีคนตายบ้างคือข้าราชการบางคนของดาวิด ได้ล้มตาย อุรีอาห์คนฮิตไทต์ก็ตายด้วย^{๑๘} โยอาบจึงส่งคนไปกราบทูลข่าวการรบทั้งสิ้นต่อดาวิด^{๑๙} ท่านได้ส่งผู้สื่อสารนั้นว่า “เมื่อเจ้ากราบทูลข่าวการรบต่อกษัตริย์เสร็จทุกประการแล้ว^{๒๐} กษัตริย์ก็วิงวอนและตรัสถามเจ้าว่า ‘ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยกเข้ารบใกล้เมืองนัก เจ้าไม่ทราบหรือว่าเขาจะยิงออกมาจากกำแพง’^{๒๑} ใครฆ่าอาบีเมเลคนบุตรเยรูเบเชท ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอาหินไม่ท่อนบนทุ่มเขาจากกำแพงเมืองจนเขาตายเสียที่เมืองเชเบศดอกหรือ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงเข้าไปใกล้กำแพง” แล้วเจ้าจึงกราบทูลว่า “อุรีอาห์คนฮิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ตายด้วย”^{๒๒} ผู้สื่อสารก็ไป เขา

มาทูลต่อดาวิดถึงทุกอย่างที่โยอาบสั่งเขาให้มากราบทูล^{๒๓} ผู้สื่อสารนั้นกราบทูลดาวิดว่า “ข้าศึกได้เปรียบต่อเรามาก และได้ออกมาสู้รบกับฝ่ายเราที่กลางทุ่ง แต่เราได้ขับไล่เขาเข้าไปถึงทางเข้าประตูเมือง”^{๒๔} แล้วทหารธนูก็ยิงข้าราชการของพระองค์จากกำแพง ข้าราชการของกษัตริย์บางคนก็สิ้นชีวิต และอุรีอาห์คนฮิตไทต์ข้าราชการของพระองค์ก็สิ้นชีวิตด้วย”^{๒๕} ดาวิดก็รับสั่งผู้สื่อสารนั้นว่า “เจ้าจงบอกโยอาบตั้งนี้ว่า ‘อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านลำบากใจ เพราะดาบย่อมสังหารไม่เลือกว่าคนนั้นหรือคนนั้น จงสู้รบหนักเข้าไปและตีเอาเมืองนั้นเสียให้ได้’ เจ้าจงหนุนนำใจท่านด้วย”^{๒๖} เมื่อภรรยาของอุรีอาห์ได้ยินข่าวว่าอุรีอาห์สามีของตนสิ้นชีวิตแล้ว นางก็รำคาญด้วยเรื่องสามีของนาง^{๒๗} เมื่อสิ้นการไว้ทุกข์แล้ว ดาวิดก็ส่งคนไปให้พานางมาที่พระราชวัง และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ ประสูติโอรสองค์หนึ่งให้พระองค์ แต่สิ่งซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

ดาวิดกลับใจเสียใหม่

๑๒ พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้นาธันไปหาดาวิด นาธันก็ไปเข้าเฝ้าและกราบทูลพระองค์ว่า “ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมีมึง อีกคนหนึ่งยากจน^๒ คนมีมึงนั้นมีแพะแกะและวัวเป็นอันมาก^๓ แต่คนจนนั้นไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเมียตัวเดียวที่ชื่อเขามา ซึ่งเขาเลี้ยงไว้และอยู่กับเขา มันได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของเขากินอาหารร่วม และดื่มน้ำถ้วยเดียวกับเขานอนในอกของเขา และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา^๔ ฝ่ายคนมีมึงมีคนนั้นมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม เขาเสียตายที่จะเอาแพะแกะหรือวัวของตนมาทำอาหารเลี้ยงคนที่เดินทางมาเยี่ยมนั้น จึงเอาแกะตัวเมียของชายคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แขกชายที่มาเยี่ยมตน”^๕ ดาวิดก็วิงวอนคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธันว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตายแน่^๖ และจะต้องคืนแกะให้สี่ตัว เพราะเขาได้กระทำอย่างนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีเมตตาคิด”^๗ นาธันจึงทูลดาวิดว่า “พระองค์นั้นแหละคือชายคนนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ‘เราได้เจิมตั้งเจ้า

ไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเราช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของซาอูล และเราได้มอบวงศ์วานเจ้านายของเจ้าให้แก่เจ้า และได้มอบภรรยาเจ้านายของเจ้าไว้ในอกของเจ้า และมอบวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ให้แก่เจ้าถ้าเท่านั้นยังไม่พอ เราจะเพิ่มให้อีกเท่านี้^๙ “ทำไมเจ้าดูหมิ่นพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์กระทำให้ซวในสายพระเนตรของพระองค์ เจ้าได้ฆ่าอูรีอาห์คนฮิตไทต์เสียด้วยดาบ เภภรรยาของเขามาเป็นภรรยาของตน และได้สังหารเขาเสียด้วยดาบของคอนอัมโมน^{๑๐} เพราะฉะนั้นบัดนี้ดาบนั้นจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา เภภรรยาของอูรีอาห์คนฮิตไทต์มาเป็นภรรยาของเจ้า”^{๑๑} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ดูเถิด เราจะให้เหตุร้ายบังเกิดขึ้นกับเจ้าจากครวเรือนของเจ้าเอง และเราจะเอาภรรยาของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้า ยกไปให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า ผู้นั้นจะนอนร่วมกับภรรยาของเจ้าอย่างเปิดเผย^{๑๒} เพราะเจ้าทำการนออย่างลับๆ แต่เราจะกระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้นและอย่างเปิดเผย”^{๑๓} ดาวิดจึงรับส่งกับนางฮันว่า “เรากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์แล้ว” และนางก็กราบทูลดาวิดว่า “พระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยบาปของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ถึงแก่กรรม^{๑๔} อย่างไรก็ดีก็ตาม เพราะด้วยการกระทำนี้พระองค์ได้ให้พวกศัตรูของพระเยโฮวาห์มีโอกาสเหยียดหยามได้ ราชนครที่จะประสูติมานั้นจะต้องสิ้นชีวิต”^{๑๕} แล้วนางนั้นก็กลับไปยังบ้านของตน แล้วพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่นบุตร ซึ่งภรรยาของอูรีอาห์บังเกิดกับดาวิด และพระกุมารนั้นก็ประสูรหนึ่ง^{๑๖} ดาวิดก็ทรงอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อพระกุมารนั้น และดาวิดทรงอดพระกระยาหาร และเข้าไปปรนนิบัติบนพื้นดินคืนยิ่งรุ่ง^{๑๗} บรรดาพวกผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระองค์ก็ลุกขึ้นมา ยืนเข้าเฝ้าอยู่ หมายถึง ทูลเชิญให้พระองค์ทรงลุกจากพื้นดิน แต่พระองค์หาทรงยอมไม่ หรือหาทรงรับประทานกับเขาทั้งหลายไม่^{๑๘} อยู่มาพอวันที่เจ็ดพระกุมารนั้นก็สิ้นพระชนม์ ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กลัวไม่กล้ากราบทูลดาวิดว่าพระกุมารนั้นสิ้นชีวิตแล้ว เขาพูดกันว่า “ดูเถิด เมื่อพระกุมารนั้นทรงพระชนม์อยู่ เราทูลพระองค์ พระองค์หาทรงฟังเสียงของเราไม่ แล้ว

เราทั้งหลายอาจ จะกราบทูลได้ อย่างไรก็ตาม พระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็จะกระทำอันตรายต่อพระองค์เอง”^{๑๙} แต่เมื่อดาวิดทอดพระเนตรเห็นข้าราชการกระซิบกระซาบกันอยู่ ดาวิดเข้าพระทัยว่าพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว ดาวิดจึงรับสั่งถามข้าราชการของพระองค์ว่า “เด็กนั้นสิ้นชีวิตแล้วหรือ” เขาทูลตอบว่า “สิ้นชีวิตแล้วพะย่ะค่ะ”^{๒๐} แล้วดาวิดทรงลุกขึ้นจากพื้นดิน ชำระพระกาย ซโลม พระองค์ และทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์ ทรงดำเนินเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรงนมัสการ แล้วเสด็จไปสู่พระราชวังของพระองค์ รับสั่งให้นำพระกระยาหารมา เขาก็จัดพระกระยาหารให้พระองค์เสวย^{๒๑} ข้าราชการจึงทูลถามพระองค์ว่า “เป็นไฉนพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ พระองค์ทรงอดพระกระยาหารและกินแสงเพื่อพระกุมารนั้นเมื่อทรงพระชนม์อยู่ แต่เมื่อพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้วพระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสวยพระกระยาหาร”^{๒๒} พระองค์รับสั่งว่า “เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่เราอดอาหารและร้องไห้ เพราะเราว่า ‘ใครจะทราบได้ว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตาเราไปรูดูให้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่หรือไม่’”^{๒๓} แต่เมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม เราจะทำเด็กให้ฟื้นขึ้นมาอีกได้หรือ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป เราจะกลับมาหาเราไม่ได้”

การกำเนิดของซาโลมอน

^{๒๔} ฝ่ายดาวิดทรงเล้าโลมใจบัทเชบามเหสีของพระองค์ และทรงเข้าไปสมสู่กับพระนาง พระนางก็ประสูติบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าซาโลมอน และพระเยโฮวาห์ทรงรักซาโลมอน^{๒๕} และทรงใช้นางนั้นผู้พยากรณ์ไป ท่านจึงตั้งชื่อราชโอรสนั้นว่า เยดีดียาห์ เพราะเห็นแก่พระเยโฮวาห์

ดาวิดกับโยอาบขณะเมืองรับบาคี (๑ พศต ๒๐:๑-๓)

^{๒๖} ฝ่ายโยอาบผู้รับกับเมืองรับบาคีของคนอัมโมน และยึดราชธานีไว้ได้^{๒๗} และโยอาบได้ส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าดาวิด ทูลว่า “ข้าพระองค์ได้สู้รบกับกรุงรับบาคี และข้าพระองค์ได้เมืองที่มีแม่น้ำมากหลายนั้นแล้ว”^{๒๘} ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์ทรงรวบรวมพลที่เหลือ เข้าตั้งค่ายตีเมืองนั้นให้ได้ เกลือก

ว่าถ้าข้าพระองค์ได้ ก็จะต้องเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อของข้าพระองค์”^{๒๙} ดาวิดจึงทรงรวบรวม พล ทั้ง หลาย เข้า ด้วย กัน ยก ไป ยัง เมือง ธิบะห์ และ ต่อสู้ จน ยึด เมือง นั้น ได้^{๓๐} ทรง ธิบะห์ มงกุฎ จาก ศัตรู กษัตริย์ ของ เมือง นั้น มงกุฎ นั้น เป็น ทองคำ หนัก หนึ่ง ตะลันต์ ประดับ ด้วย เพชร พลอย ต่าง ๆ และ เขาก็ สวม บน พระเศียร ของ ดาวิด และ พระองค์ ทรง เก็บ รวบรวม ทรัพย์ สมบัติ ของ เมือง นั้น ได้ เป็น อัน มาก^{๓๑} ทรง ควบคุม ประชาชน ที่ อยู่ ใน เมือง นั้น ให้ ทำงาน ด้วย เลื่อย ขวาด เหล็ก และ ขวาน เหล็ก และ บังคับ ให้ ทำงาน ที่ เตาเผา อิฐ ได้ ทรง กระทำ เช่น นี้ แก่ บรรดา หัว เมือง ของ คน อัมโมน ทัว ไป แล้ว ดาวิด ก็ เสด็จ กลับ ไป กรุง เยรูซาเล็ม พร้อมกับ พล ทั้ง สิ้น

อัมโมน ช่มชืน นางสาวทามาร์

^๑ ต่อ มา ภาย หลัง ฝ่าย อับ ซา โลม หนึ่ง รูป โฉม สะคราม ชื่อ ทามาร์ และ อัมโมน ราชโอรส ของ ดาวิด ก็ รัก เธอ^๒ ด้วย เหตุ ทามาร์ น้องหญิง นี้ จิตใจ ของ อัมโมน ก็ ถูก ทรมาณ จนถึง กับ ล้ม ป่วย ด้วย เหตุ ว่า เธอ เป็น สาว พรหมจารี อัมโมน จึง รู้สึก ว่า จะ ทำ อะไร กับ เธอ ก็ ยาก หนัก^๓ แต่ อัมโมน มี สหาย คน หนึ่ง ชื่อ โยนาตับ บุตรชาย ของ ชิเมโอน เศรษฐี ของ ดาวิด โยนาตับ นั้น เป็น คน เจ้าปัญญา “จึง ทูล ถาม ว่า “ข้าแต่ ราชโอรส ของ กษัตริย์ โฉม ทูล กระหม่อม จึง ชม เขา อยู่ ทุก เช้า จะ ไม่ บอก ให้ กลั้ว ขراب บ้าง หรือ” อัมโมน ตอบ เขา ว่า “เรา รัก ทามาร์ น้องหญิง ของ อับ ซา โลม อนุชา ของ เรา”^๔ โยนาตับ จึง ทูล ท่าน ว่า “ขอ เชิญ บรรทม บน พระแท่น แสร้ง กระทำ เป็น ประชวร และ เมื่อ เสด็จ พามา เยี่ยม ทูล กระหม่อม ขอ ราบ ทูล ว่า ‘ขอ โปรด รับ ส่ง ทามาร์ น้องหญิง มา ให้ อาหาร แก่ ข้าพระองค์ ให้ มา เติรมอาหาร ต่อ สายตา ข้าพระองค์ เพื่อ ข้าพระองค์ จะ ได้ เห็น และ ได้ รับ ประทาน จาก มือ ของ เธอ’”^๕ อัมโมน จึง บรรทม แสร้ง ทำ เป็น ประชวร เมื่อ กษัตริย์ เสด็จ มา เยี่ยม อัมโมน ก็ ทูล กษัตริย์ ว่า “ขอ โปรด ให้ ทามาร์ น้องหญิง มา ทำ ขนมหัก สอง อัน ต่อ สายตา ข้าพระองค์ เพื่อ ข้าพระองค์ จะ ได้ รับ ประทาน จาก มือ ของ เธอ”^๖ ดาวิด ทรง ใช้ คน ไป หา ทามาร์ ที่ วัง รับ ส่ง ว่า “ขอ จง ไป ที่ บ้าน ของ อัมโมน พี่ ของ เจ้า และ เติรมอาหาร ให้ เขา รับ ประทาน”

“ทามาร์ ก็ ไป ยัง วัง ของ อัมโมน เศรษฐี ของ เธอ ที่ ที่ เขา บรรทม อยู่ เธอ ก็ หยิบ แป้ง มา นวด ทำ ขนมหัก ต่อ สายตา ของ เศรษฐี แล้ว ปิ้ง ขนมหัก นั้น^๗ และ เธอ ก็ ยก กระทะมา เเทก ออก ต่อ หน้า เศรษฐี แต่ อัมโมน ก็ ไม่ ทรง เสวย กล่าว ว่า “ให้ ทุก คน ออก ไป เสีย ให้ พันเรา” ทุก คน ก็ ออก ไป^๘ อัมโมน ก็ รับ ส่ง กับ ทามาร์ ว่า “จง เอา อาหาร เข้า มา ใน ห้อง ใน เพื่อ พี่ จะ ได้ รับ ประทาน จาก มือ ของ น้อง” ทามาร์ ก็ นำ ขนมหัก ที่ เธอ ทำ นั้น เข้า ไป ใน ห้อง เพื่อ ให้ แก่ อัมโมน เศรษฐี^๙ แต่ เมื่อ เธอ นำ ขนมหัก มา กลั้ว เพื่อให้ ท่าน รับ ประทาน ท่าน ก็ จับ มือ เธอ ไว้ รับ ส่ง ว่า “น้อง ของ พี่ เข้า มา นอน กับ พี่ เกิด”^{๑๐} เธอ จึง ตอบ ท่าน ว่า “ไม่ได้ ดอก พระ เศรษฐี ขอ อย่า บังคับ น้อง เลย สิ่ง อย่าง นี้ เขา ไม่ กระทำ กัน ใน อิสราเอล ขอ อย่า กระทำ การ โฉด เวลา อย่าง นี้ เลย”^{๑๑} ฝ่าย หม่อมฉัน หม่อมฉัน จะ เอา ความ อาย ไป ชอนไว้ ที่ โหน ฝ่าย ท่าน เล่า ท่าน จะ เป็น เหมือน คน โฉด เวลา คน หนึ่ง ใน อิสราเอล เพราะ ฉะนั้น บัดนี้ ขอ ทูล กษัตริย์ พระองค์ คง จะ ไม่ ทรง หม่อมฉัน ไว้ ไม่ ให้ ท่าน”^{๑๒} แต่ ท่าน ก็ หา พัง เสียง เธอ ไม่ ด้วย ท่าน มี กำลัง มากกว่า จึง ช่มชืน และ นอน ร่วม กับ เธอ^{๑๓} ต่อ มา อัมโมน เกลียด ชัง เธอ ยิ่ง หนัก ความ เกลียด ชัง ครั้ง นี้ ก็ มาก ยิ่ง กว่า ความ รัก ซึ่ง ท่าน ได้ รัก เธอ มาก่อน และ อัมโมน รับ ส่ง กับ เธอ ว่า “จง ลุก ขึ้น ไป”^{๑๔} แต่ เธอ ตอบ ท่าน ว่า “อยู่ เลย พระ เศรษฐี ที่ จะ ชบ ไล่ หม่อมฉัน ไป ครั้ง นี้ นั้น ก็ เป็น ความ ผิด ใหญ่ ยิ่ง กว่า ที่ พระ เศรษฐี ได้ ทำ กับ น้อง มา แล้ว” แต่ ท่าน หา ได้ เชื่อ ฟัง เธอ ไม่^{๑๕} ท่าน จึง เรียก มหาดเล็ก ที่ ประทับ นอน อยู่ สั่ง ว่า “จง ไล่ ผู้หญิง คน นี้ ให้ ออก ไป พัน หน้า ของ ข้า แล้ว ปิด ประตู ไล่ กลอน เสีย”^{๑๖} เธอ สวม เสื้อ ยาว หลาก สี ที่ ราชธิดา พรหมจารี ของ กษัตริย์ สวม กัน มหาดเล็ก ของ ท่าน จึง ไล่ เธอ ออก ไป และ ไล่ กลอน ประตู เสีย^{๑๗} ทามาร์ ก็ เอา ชี เก้า สี ที่ ศีรษะ ของ เธอ และ ฉีก เสื้อ ยาว หลาก สี ที่ เธอ สวม อยู่ นั้น เสีย เอา มือ คุม ศีรษะ เดิน พลง ร้อง ครวญ ไป พลง^{๑๘} อับ ซา โลม เศรษฐี ของ เธอ ก็ กล่าว กับ เธอ ว่า “อัมโมน เศรษฐี ได้ อยู่ กับ น้อง หรือ เปล่า แต่ น้อง อยุ่ บัดนี้ น้อง จง หนี เสีย เกิด เพราะ เขา เป็น พี่ชาย ของ เจ้า อย่า ไป คิด ถึง เรื่อง นี้ เลย” ฝ่าย ทามาร์ จึง อยู่ อย่าง เดียว ตาย ใน วัง ของ อับ ซา โลม เศรษฐี^{๑๙} เมื่อ กษัตริย์ ดาวิด ทรง ได้ ยิน เรื่อง เหล่า นี้ ทั้ง สิ้น พระองค์ ก็ กวีรยิ่ง หนัก^{๒๐} แต่

อับซาลอมมิได้ตรัสประการใดกับอัมโนนเลย ไม่ว่าดีหรือร้าย เพราะอับซาลอมเกลียดชังอัมโนน เหตุที่ท่านได้ข่มขืนทามารีน้องหญิงของท่าน

อับซาลอมฆ่าอัมโนน

^{๒๓}ต่อมาอีกสองปีเต็ม อับซาลอมมีงานตัดขนแกะที่ตำบลบาชิสซาฮอร์ ซึ่งอยู่ใกล้ภูเอฟราอิม และอับซาลอมได้เชิญโอรสทั้งสิบของกษัตริย์ไปในงานนั้น ^{๒๔}อับซาลอมไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มีงานตัดขนแกะ ขอเชิญกษัตริย์และมหาดเล็กของพระองค์ไปในงานนั้นกับข้าพระองค์” ^{๒๕}แต่กษัตริย์ตรัสกับอับซาลอมว่า “ลูกเอ๋ย อย่าเลย อย่าให้พวกเราไปกันหมดเลย จะเป็นภาระแก่เจ้าเปล่า” อับซาลอมคะยั้นคะยอพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์มิได้ยอมเสด็จ แต่ทรงอำนวยพระพรให้ ^{๒๖}อับซาลอมจึงกราบทูลว่า “ถ้าไม่โปรดเสด็จก็ขออนุญาตให้พระเชษฐาอัมโนนไปด้วยกันเถิด” และกษัตริย์ตรัสตามว่า “ทำไมเขาต้องไปกับเจ้าด้วย” ^{๒๗}แต่ อับซาลอม ทูล คะยั้นคะยอจนพระองค์ทรงยอมให้อัมโนนและราชโอรสของกษัตริย์ทั้งสิบไปด้วย ^{๒๘}แล้วอับซาลอมบัญชามหาดเล็กของท่านว่า “จงคอยดูว่าจิตใจของอัมโนนเปลือยเปลือยด้วยเหล้าองุ่นเมื่อไร เมื่อเราสั่งเจ้าว่า ‘จงตีอัมโนน’ เจ้าทั้งหลายจงฆ่าเขาเสีย อย่ากลัวเลย เราบัญชาเจ้าแล้วมิใช่หรือ จงกล้าหาญและเป็นคนเก่งกล้าเถิด” ^{๒๙}และ มหาดเล็กของอับซาลอมก็กระทำกับอัมโนนตามที่อับซาลอมได้บัญชาไว้ แล้วบรรดาราชาโอรสของกษัตริย์ก็พากันลุกขึ้นทรงล้อของแต่ละองค์หนีไป ^{๓๐}ต่อมาขณะเมื่อราชโอรสได้ดำเนินอยู่ตามทาง มีข่าวไปถึงดาวิดว่า “อับซาลอมได้ประหารราชโอรสของกษัตริย์หมดแล้ว ไม่เหลืออยู่สักองค์เดียว” ^{๓๑}กษัตริย์ทรงลุกขึ้น ฉีกฉลองพระองค์ และ ทรงบรรทมบนพื้นดิน บรรดาข้าราชการทั้งสิบสวมเสื้อผ้าฉีกขาดยืนเฝ้าอยู่ ^{๓๒}แต่โยนาตันบุตรชายซีเมอาห์ เชษฐาของดาวิด กราบทูลว่า “ขออย่าให้เจ้านายของข้าพระองค์สำคัญผิดไปว่า เขาได้ประหารราชโอรสหนุ่มแน่นเหล่านั้นหมดแล้ว เพราะว่าอัมโนนสิ้นชีวิตแต่ผู้เดียว เพราะตามบัญชาของอับซาลอมเรื่องนี้ ท่านตั้งใจไว้แต่ครั้ง ที่อัมโนน ข่มขืน ทา

มารีน้องหญิงของท่านแล้ว ^{๓๓}ฉะนั้นบัดนี้ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อยู่ได้ ร้อนพระทัย ด้วยสำคัญว่า ราชโอรสทั้งหมดของกษัตริย์สิ้นชีวิต เพราะอัมโนนสิ้นชีพแต่ผู้เดียว” ^{๓๔}แต่อับซาลอมได้หนีไป ฝ่ายทหารยามหนุ่มเฝ้าหน้าขึ้นมองดู ดูเถิด ประชาชนเป็นอันมากกำลังมาทางข้างภูเขาซึ่งอยู่ข้างหลังเขา ^{๓๕}โยนาตันจึง กราบทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์กำลังดำเนินมาแล้ว ตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์กราบทูลก็เป็นจริงดังนั้น” ^{๓๖}อยู่มาเมื่อเขาพูดจบลง ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์ก็มาถึง และได้ร้องให้เสียงดัง ฝ่ายกษัตริย์ก็กินแสง และบรรดาข้าราชการก็ร้องให้สะอึกสะอื้นด้วย

อับซาลอมหนีไปยังเมืองเกชูร์

^{๓๗}อับซาลอมได้หนีไปเข้าเฝ้าทลัมัย โอรสของอัมมีฮูด กษัตริย์เมืองเกชูร์ แต่ดาวิดทรงไว้ทุกข์ให้ราชโอรสของพระองค์วันแล้ววันเล่า ^{๓๘}ฝ่ายอับซาลอมก็หนีไปยังเมืองเกชูร์ และทรงอยู่ที่นั่นสามปี ^{๓๙}กษัตริย์ดาวิดก็ทรงตรอมพระทัยอล้ายถึงอับซาลอม เพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนนนั้นค่อยคลายลง ด้วยท่านสิ้นชีพแล้ว

โยอาบนำอับซาลอมให้กลับมาคืนดีกันกับดาวิด

๑๔ ^๑ฝ่ายโยอาบบุตรชายของนางเศรุยาห์ทราบข่าว กษัตริย์อล้ายถึงอับซาลอม ^๒โยอาบจึงใช้คนไปยังเมืองเทโคอาพาหญิงที่ฉลาดมาจากที่นั่นคนหนึ่ง บอกนางว่า “ขอจงแสวงหาเป็นคนไว้ทุกข์ สวมเสื้อของคนไว้ทุกข์ อย่ำซาลอมนำมัน แต่แสวงหาเหมือนผู้หญิงที่ไว้ทุกข์ให้ผู้ตายมาหลายวันแล้ว” ^๓จงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลข้อความนี้แก่พระองค์” แล้วโยอาบก็สอนคำกราบทูลให้หญิงนั้น ^๔เมื่อหญิงชาวเทโคอามาเฝ้ากษัตริย์ นางก็ซบหน้าลงถึงดินถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระกรุณาคุณเป็นที่พึง” ^๕กษัตริย์ตรัสถามหญิงนั้นว่า “เจ้ามีเรื่องอะไร” นางกราบทูลว่า “หม่อมฉันเป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง สามิตายเสียแล้ว ^๖สาวใช้ของพระองค์มีบุตรชายสองคน วิวาทกันที่ในทุ่งนา ไม่มีใครช่วยห้ามปราม บุตรชายคนหนึ่งจึงตีอีกคนหนึ่งตาย ^๗ดูเถิด หมู่ญาติทั้งสิบรุมกันมา

หาสาวใช้ของพระองค์บอกว่า ‘จงมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชายของตัวมาให้เรา เพื่อเราจะฆ่าเขาเสีย เพื่อแก้แค้นแทนพี่ชายที่เขาได้ฆ่าเสีย นั่น จะ ได้ฆ่าผู้ที่รับ มรดกเสียด้วย’ ดั่งว่า จะดับถ่านไฟของหม่อมฉันที่ยังเหลืออยู่นั้นเสีย ไม่ให้สามีของหม่อมฉันมีชื่อหรือมีเชื้อเหลืออยู่บนพื้นโลกเลย” ๘ กษัตริย์จึงรับสั่งแก่หญิงคนนั้นว่า “ไปบ้านของเจ้าเถิด เรา จะ สั่ง การ เรื่อง เจ้า” ๙ หญิงสาว เท โคอา ได้ กราบ ทูล กษัตริย์ ว่า “โอ ข้า แต่ กษัตริย์ เจ้า นาย ของ หม่อมฉัน ขอ ให้ ความ ชั่ว ช้า ตก อยู่ กับ หม่อมฉัน และ กับ วงศ์วาน บิดา ของ หม่อมฉัน แต่ กษัตริย์ และ ราชนบัลลังก์ ของ พระองค์ อย่า ให้ มี โทษ เลย” ๑๐ กษัตริย์ ตรัส ว่า “ถ้า มี ผู้ใด กล่าว ว่า อะไร แก่ เจ้า จง พา เขามาหาเรา คนนั้น จะ ไม่ แต่ ต้อง เจ้า อีก เลย” ๑๑ นาง ก็ กราบ ทูล ว่า “ข้า แต่ พระองค์ ขอ กษัตริย์ ทรง ระลึก ถึง พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ของ พระองค์ เพื่อ ผู้อาฆาต โลหิต จะ ไม่ กระ ทำ การ ฆ่า อีก ต่อ ไป เกรง ว่า พวกเขา จะ ได้ ทำ ลาย บุตร ชาย ของ หม่อมฉัน” พระองค์ ตรัส ว่า “พระ เยโฮวาห์ ทรง พระชนม์ อยู่ แน่ ฉันทัด เส้น ผม ของ บุตร ชาย ของ เจ้า สัก เส้น เดียว จะ ไม่ ตก ลง ถึง ดิน” ๑๒ แล้ว หญิง นั้น กราบ ทูล ว่า “ข้า แต่ พระองค์ ขอ สาว ใช้ ของ พระองค์ กราบ ทูล อีก สัก คำ หนึ่ง แก่ กษัตริย์ เจ้า นาย ของ หม่อมฉัน” พระองค์ ตรัส ว่า “พูด ไป” ๑๓ หญิง นั้น จึง กราบ ทูล ว่า “เหตุใด พระองค์ ทรง ดำริ จะ กระ ทำ อย่าง นี้ แก่ ประชาชน ของ พระเจ้า ใน การ ที่ ตรัส เช่น นี้ กษัตริย์ ทรง กล่าว โทษ พระองค์ เอง ใน ประการ ที่ กษัตริย์ มี ได้ ทรง นำ ผู้ ถูก เหนรเทศ กลับ สู่ พระ ราชนบัลลังก์ ๑๔ คน เรา จะ ต้อง ตาย หมด ด้วย กัน ทุก คน เป็น เหมือน น้ำ ที่ ทบ น แฉ่น ดิน จะ เก็บ รวม กลับ คิน มา อีก ไม่ ได้ พระเจ้า ไม่ ทรง เลือ ก หน้า ผู้ใด แต่ ทรง ดำริ หาหนทาง ไม่ ให้ ผู้ ที่ ถูก เหนรเทศ ต้อง ถูก ทรง ทอด ทิ้ง ๑๕ ฉะนั้น บัดนี้ ที่ หม่อมฉัน มาก ราบ ทูล เรื่อง นี้ ต่อ กษัตริย์ เจ้า นาย ของ หม่อมฉัน เพราะ ประชาชน ชู หม่อมฉัน ให้ กลัว และ สาว ใช้ ของ พระองค์ คิด ว่า ‘หม่อมฉัน จะ กราบ ทูล กษัตริย์ หวัง ว่า กษัตริย์ จะ โปรด ตาม คำ ขอ ของ หญิง ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์’ ๑๖ ด้วย กษัตริย์ จะ ทรง สดบ พัง และ ทรง ช่วย หญิง ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ให้ พ้น จาก มือ ของ ผู้ ที่ ตั้งใจ ทำลาย หม่อมฉัน และ บุตร ชาย ของ หม่อมฉัน เสีย จาก มรดก ของ พระเจ้า’ ๑๗ และ สาว

ใช้ของพระองค์คิดว่า ‘ขอให้พระดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเป็นที่ให้พำนัก’ เพราะกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเปรียบประดุจทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าในการที่จะประจักษ์ความดีและความชั่ว ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ทรง สถิต กับ พระองค์เถิด” ๑๘ แล้วกษัตริย์ทรงตอบหญิงนั้นว่า “สิ่งใดที่เราจะถามเจ้า เจ้าอย่าปิดบังนะ” ผู้หญิงนั้นกราบทูลว่า “ขอ กษัตริย์ เจ้า นาย ของ หม่อมฉัน จง ตรัส เถิด” ๑๙ กษัตริย์ จึง ตรัส ตาม ว่า “ใน เรื่อง ที่ สิ้น นี้ มือ ของ โยอาบ เกี่ยว ข้อง กับ เจ้า ด้วย หรือ เปล่า” หญิง นั้น ทูล ตอบ ว่า “ข้า แต่ กษัตริย์ เจ้า นาย ของ หม่อมฉัน พระองค์ ทรง พระชนม์ อยู่ แน่ ฉันทัด ไม่มี ใคร หลบ หลีก พระ คำ รัส ของ กษัตริย์ เจ้า นาย ของ หม่อมฉัน ไป ทาง ขวา หรือ ทาง ซ้าย ได้ โยอาบ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ นั้น แหะ ให้ หม่อมฉัน กราบ ทูล เขา เป็น ผู้ สอน คำ กราบ ทูล แก่ หม่อมฉัน สาว ใช้ ของ พระองค์ ๒๐ โยอาบ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ได้ กระ ทำ เช่น นี้ ก็ เพื่อ จะ เปลี่ยน โฉม หน้า ของ เหตุการณ์ แต่ เจ้า นาย ของ หม่อมฉัน ทรง มี พระ สถิต ปัญญา ดั่ง สถิต ปัญญา แห่ง ทูต สวรรค์ องค์ หนึ่ง ของ พระเจ้า ทรง ทราบ ทุก สิ่ง ทุก อย่าง ที่ อยู่ บน ฝั ก พ”

อับซาโลมได้รับการยกโทษ

๒๑ กษัตริย์ ตรัส สั่ง โยอาบ ว่า “ดูเถิด เรา อนุมัติ ตาม คำ ขอ นี้ แล้ว จง ไป พา อับซาโลม ชาย หนุ่ม คน นั้น กลับ มา” ๒๒ โยอาบ ก็ ขบ หน้า ลง ถึง ดิน และ น้อม ตัว ลง แล้ว โมทนา พระคุณ กษัตริย์ โยอาบ กราบ ทูล ว่า “โอ ข้า แต่ กษัตริย์ เจ้า นาย ของ ข้า พระองค์ วันนี้ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ทราบ ว่า ข้า พระองค์ ได้ รับ พระกรุณา ใน สาย พระเนตร ของ พระองค์ ใน ประการ ที่ กษัตริย์ ทรง ทำ ให้ บรรลุ ตาม คำ ทูล ขอ ของ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์” ๒๓ โยอาบ จึง ลุก ขึ้น ไป ยิง เมือง เกซอร์ และ พา อับซาโลม มา ยิง กรุง เยรูซาเล็ม ๒๔ และ กษัตริย์ รับ สั่ง ว่า “ให้ เขา ไป อยู่ วัง ของ เขา เถิด อย่า ให้ เขา ฝ่า เรา” อับซาโลม ก็ ไป อยู่ วัง ของ ท่าน มิได้ ฝ่า เรา เฉพาะ พระพิศมัย กษัตริย์

อับซาโลมเข้าเฝ้าดาวิด

๒๕ ในบรรดาอิสราเอลหา มี ผู้ใด รูปงาม น่า ชม อย่าง อับซาโลม ไม่ ใน ตัว ท่าน ตั้ง แต่ ฝ่าเท้า จน ถึง กระหม่อม ไม่มี ต่า หนี เลย ๒๖ เมื่อ ท่าน

ตัดผม (ท่าน เคย ตัดผม สั้นปี ทุกปี เพราะผม หนัก แล้ว ท่าน ก็ ตัด เสีย) ท่าน ก็ ชั่ง ผม ของ ท่าน ได้ หนัก สอง ร้อย เซล ตาม พิกัด หลวง ^{๒๗} มี บุตร ชาย สาม คน เกิด แก่ อับ ซา โลม และ บุตร สาว คนหนึ่ง ชื่อ ทามาร์ เธอ เป็น หญิง ที่ หนัก ตาง ตาง ^{๒๘} อับ ซา โลม ประทับ ใน กรุง เยรูซาเล็ม ได้ สอง ปี เต็ม โดยมี ได้ เข้า ฝ้า เฉพาะ พระ พักตร์ กษัตริย์ ^{๒๙} แล้ว อับ ซา โลม ก็ ให้ ไป ตาม โยอาบ จะ ใช้ ให้ เข้า ไป ฝ้า กษัตริย์ แต่ โยอาบ ไม่ ยอม มา หา ท่าน ท่าน ก็ ใช้ คน ไป ครอง ที่ สอง แต่ โยอาบ ก็ ไม่ มา เหมือน กัน ^{๓๐} ท่าน จึง สั่ง มหาด เล็ก ของ ท่าน ว่า “ดู ชี นหา ของ โยอาบ อยู่ ถัด นหา ของ เรา เขามี ข้าว บารเลห์ ที่ นั้น จง เอา ไฟ เผา เสีย” มหาด เล็ก ของ อับ ซา โลม ก็ ไป เอา ไฟ เผา นหา ^{๓๑} โยอาบ ก็ ลุก ขึ้น ไป หา อับ ซา โลม ที่ วัง ของ ท่าน ถาม ท่าน ว่า “ทำไม มหาด เล็ก ของ ท่าน จึง เอา ไฟ เผา นหา ของ หม่อมฉัน” ^{๓๒} อับ ซา โลม ตอบ โยอาบ ว่า “ดู เกิด เรา ส่ง คน ไป บอก ท่าน ว่า ‘มานี้ เกิด เรา จะ ส่ง ท่าน ไป หาก กษัตริย์ ทูล ว่า ‘ให้ ข้า พระองค์ มา จาก เกสุร์ ทำ ไร ข้า พระองค์ ยัง อยู่ ที่ นั้น ก็ ดี กว่า จะ หนี หนี บัด นี้ ขอ ให้ เรา ได้ เข้า ฝ้า เฉพาะ พระ พักตร์ กษัตริย์’” ถ้า เรา มีความ ชั่ว ช้ำ ประการ ไດ ก็ ขอ พระองค์ ทรง ประหาร เรา เสีย” ^{๓๓} โยอาบ จึง เข้า ไป ฝ้า กษัตริย์ กราบ ทูล พระองค์ พระองค์ ก็ ทรง เรียก อับ ซา โลม ท่าน จึง เข้า ไป ฝ้า กษัตริย์ ใน มกาย ลง ชบ นหา ลง ถึง ดิน ต่อ พระ พักตร์ กษัตริย์ กษัตริย์ ก็ ทรง จอบ อับ ซา โลม

**อับซาโลม จงใจประชาน
ตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์**

๑๕ อยู่ มา ภาย หลัง อับ ซา โลม ได้ เตรี ยม ทรบ และ ม้า กับ ทหาร วิ่ง นำ หน้า ให้ สิบ คน ^๒ อับ ซา โลม ตื่น บรรทม แต่ เข้า ตู รุ ไป ประทับ ริม ทาง ไป ยัง ประดู เมือง ถ้า ผู้ ไต มี เรื่อง ที่ จะ ถวาย กษัตริย์ ให้ ทรง ตัด สิ้น อับ ซา โลม ก็ เรียก ผู้ นั้น ถาม ว่า “เจ้า มา จาก เมือง ไหน” และ เมื่อ เขา ทูล ตอบ ว่า “ผู้ รั บใช้ ของ ท่าน เป็น คน ตระ กูล หนึ่ง ใน อิสราเอล” ^๓ อับ ซา โลม จึง จะ บอก เขา ว่า “ดู ชี ข้อ หา ของ เจ้า ก็ ดี และ ถูก ต้อง แต่ กษัตริย์ มี ไต ทรง ตั้ง ผู้ ไต ไว้ พึง คติ ของ เจ้า” ^๔ อับ ซา โลม เคย กล่าว ยิง กว่า นั้น ว่า “โอ ถ้า ข้า เป็น ผู้ พิพากษา ใน แผ่น ดิน นี้ ก็ ไต เมื่อ ใคร มี ข้อ หา หรือ คติ จะ ไต มา หา ข้า ข้า จะ ตัด สิ้น ให้ ความ ยุติ ธรรม แก่ เขา” ^๕ เมื่อ มี ผู้

ไต เข้า มา ไกล จะ กราบ ถวาย บัง คม ท่าน ท่าน จะ ยืน มือ ออก จับ คน นั้น ไว้ และ จอบ เขา ^๖ อับ ซา โลม กระ ทำ อย่าง นี้ แก่ บรรดา คน อิสราเอล ผู้ มา ฝ้า กษัตริย์ เพื่อ ขอก การ พิพากษา อับ ซา โลม ก็ ลอบ เอา ไต คน อิสราเอล อย่าง นี้

อับซาโลม กบฏต่อดาวิด

^๗ ครั้น ล่วง มา ได้ สี่ สิบ ปี อับ ซา โลม กราบ ทูล กษัตริย์ ว่า “ขอ โปรด ทรง อนุญาต ให้ ข้า พระองค์ ไป ทำ ตาม คำ ปฏิญาณ ที่ เมือง เฮโบรน ซึ่ง ข้า พระองค์ ได้ ปฏิญาณ ไว้ ต่อ พระ เยโฮวาห์ ^๘ เพราะ ว่า ผู้ รั บใช้ ของ พระองค์ ได้ ปฏิญาณ ไว้ เมื่อ ครัง อยู่ ใน เมือง เกสุร์ ประเทศ ซีเรีย ว่า ‘ถ้า พระ เยโฮวาห์ ทรง โปรด นำ ข้า พระองค์ มา ยัง กรุง เยรูซาเล็ม จริง แล้ว ข้า พระองค์ จะ ประน หนี บัด นี้ พระ เยโฮวาห์’” ^๙ กษัตริย์ ตรัส ตอบ ท่าน ว่า “จง ไป เป็น สุข เกิด” ท่าน ก็ ลุก ขึ้น ไป ยัง เมือง เฮโบรน ^{๑๐} แต่ อับ ซา โลม ได้ ส่ง ผู้ สือ สาร ไป ทู อิศราเอล ทุก ตระ กูล ว่า “ท่าน ทง หลาย ไต ยืน เสีย แตร เมื่อ ไร จง กล่าว กัน ว่า ‘อับ ซา โลม เป็น กษัตริย์ ที่ กรุง เฮโบรน’” ^{๑๑} มี ชาย สอง ร้อย คน ไป กับ อับ ซา โลม จาก กรุง เยรูซาเล็ม เป็น คน ที่ ถูก เชิญ ให้ ไป คน เหล่า นี้ ก็ ไป กัน เจย ๑ หา ทราบ เรื่อง อะไร ไม่ ^{๑๒} ขณะ เมื่อ อับ ซา โลม ถวาย สัต วบู ชา อยู่ ท่าน ส่ง คน ไป เชิญ อาหิไซ เฟล ชาว กิโลห์ ที่ ปรี กษา ของ ดาวิด มา จาก นคร ของ เขา คือ กิโลห์ การ ที่ คิด กัน นั้น ก็ เพิ่ม กาล ึ่ง ขึ้น คน ที่ มา ผัก ใฝ่ อยู่ กับ อับ ซา โลม ก็ เพิ่ม ขึ้น เรือ ๑ ๓

ดาวิดหนีไปเพื่อเอาชีวิตรอด

^{๑๓} ผู้ สือ สาร คน หนึ่ง มา ฝ้า ดาวิด กราบ ทูล ว่า “ใจ ของ คน อิสราเอล ไต คล ้อย ตาม อับ ซา โลม ไป แล้ว” ^{๑๔} แล้ว ดาวิด รั บ สั่ง แก่ บรรดา ข้าราชการ ที่ อยู่ กับ พระองค์ ณ เยรูซาเล็ม ว่า “จง ลุก ขึ้น ให้ เรา หนี ไป เกิด มิ ฉะนั้น เรา จะ หนี ไม่ พ้น จาก อับ ซา โลม สัก คน เดียว จง รั บ ไป เกรง ว่า เขา จะ ตาม เรา ทน โดย เร็ว และ นำ เหตุ ร้าย มา ถึง เรา และ ทำ ลาย กรุง นี้ เสีย ด้วย คม คบ” ^{๑๕} ข้าราชการ ของ กษัตริย์ จึง กราบ ทูล กษัตริย์ ว่า “ดู เกิด ผู้ รั บใช้ ของ พระองค์ พร้อม ที่ จะ กระ ทำ ตาม สิ่ง ซึ่ง กษัตริย์ เจ้า นาย ของ ข้า พระองค์ ตัด สิ้น พระ ทัย ทุก ประการ” ^{๑๖} กษัตริย์ ก็ เส็ด จอ ออก ไป พร้อม กับ บรรดา คน ใน ราช สำน กของ พระองค์ ด้วย เว้น แต่ นาง สนม สิบ คน กษัตริย์ ไต ทรง ละ ไว้ ให้

ฝ่ายพระราชวัง กษัตริย์ก็เสด็จออกไป พลทั้งสินก็ตามพระองค์ไป และเสด็จประทับในสถานที่ที่อยู่ห่างไกล บรรดาข้าราชการทั้งสินเดินผ่านพระองค์ไป บรรดาคณะเคเรีและคนเปเลทกับคนกัท หกร้อยคนที่ติดตามพระองค์ มาจากเมืองกัท ได้เดินผ่านพระพักตร์กษัตริย์ไป กษัตริย์จึงตรัสสั่งอิททัยคนกัทว่า “ทำไมเจ้าจึงไปกับเราด้วย จงกลับไปบ้านเมืองของเจ้าเถิดและไปอยู่กับกษัตริย์เจ้าเป็นแต่คนต่างด้าว และถูกเนรเทศมูด้วย เจ้าเพิ่งมาถึงเมื่อวานนี้ และวันนี้ครวที่เราจะให้เจ้าไปมากับเราหรือ ด้วยเราไม่ทราบว่าจะไปที่ไหน จงกลับไปเถิด พาพี่น้องของเจ้าไปด้วย ขอความเมตตาและความจริงจงมีกับเจ้าเถิด” แต่อิททัยทูลตอบกษัตริย์ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ แน่ฉันใด และ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ทรงพระชนม์อยู่ แน่ฉันใด กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เสด็จประทับที่ไหน จะสิ้นพระชนม์หรือทรงพระชนม์ ผู้รับใช้ของพระองค์ขอไปอยู่ที่นั่นด้วย” ดาวิดก็รับสั่งกับอิททัยว่า “จงผ่านไปเถิด” อิททัยชาวเมืองกัท จึง ผ่านไป พร้อมกับ บรรดาพรรคพวกของเขา ทั้งผู้ใหญ่และเด็ก เมื่อพลทั้งหมดเดินผ่านไปเสีย ชาวเมืองนั้นทั้งสินก็ร้องให้เสียงดัง กษัตริย์ก็เสด็จข้ามลำธารซิดโรน และพลทั้งหมดก็ ผ่าน เข้า ทางไปถิ่นทุรกันดาร และเสด็จดูเถิด ศาโดกก็มาด้วยพร้อมกับคนเลวีทั้งสิน หามหีบพันธสัญญาของพระเจ้ามา และเขาวางหีบของพระเจ้าลง ฝ่ายอาบียาธาร์ก็ขึ้นมาจนประชาชนออกจากเมืองไปหมด แล้ว กษัตริย์ตรัสสั่งศาโดกว่า “จงหามหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมืองเถิด หากว่าเราเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงโปรดนำเรากลับมูอีก และสั่งแดงให้ข้าพระองค์เห็นทั้งหีบนั้นกับที่ประทับของพระองค์ด้วย” แต่ถ้าพระองค์ตรัสว่า “เราไม่พอใจเจ้า” ดูเถิด เราอยู่ที่นี้ ขอพระองค์ทรงกระทำกับเราตามที่พระองค์ทรงโปรดเห็นชอบเถิด” กษัตริย์ตรัสกับศาโดกปุโรหิตด้วยว่า “ท่านเป็นผู้ทำนายหรือ จงกลับเข้าไปในเมืองโดยสันติภาพ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออาหิม่าสบุตรของท่าน และโยนาธานบุตรของอาบียาธาร์” ดูก่อนท่านเราจะคอยอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร จนจะ

มีข่าวมาจากท่านให้เราทราบ” ฝ่ายศาโดกกับอาบียาธาร์จึงหามหีบของพระเจ้ากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่น ฝ่ายดาวิดเสด็จขึ้นไปตามทางขึ้นภูเขาเมะกอกเทศ เสด็จพลางกินแสงพลาง คลุมพระเศียรเสด็จโดยพระบาทเปล่า และประชาชนทั้งสินที่อยู่กับพระองค์ก็คลุ้มคลั่งระเหิดขึ้นไปพลางร้องให้พลาง มีคนมากกราบทูลดาวิดว่า “อาหิโธเฟลอยู่ในพวกคิดกบฏของอับซาโลมด้วย” ดาวิดกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดให้คำปรึกษาของอาหิโธเฟลโง่เง่าไป” อยู่มาเมื่อดาวิดมาถึงยอดภูเขาซึ่งเป็นที่นมัสการพระเจ้า ดูเถิด หุชยชาวารคีได้เข้ามาเฝ้า มีเสื้อผ้าฉีกขาดและดินอยู่บนศีรษะ ดาวิดตรัสกับเขาว่า “ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภาระแก่เรา แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมือง และกล่าวกับอับซาโลมว่า ‘โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ดังที่ข้าพระองค์เป็น ผู้รับใช้ของพระราชบิดาของพระองค์มาแต่กาลก่อนฉันใด ข้าพระองค์ขอเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ฉันนั้น’ แล้วเจ้าจะกระทำหาคำปรึกษาของอาหิโธเฟลฟ่ายแพ้ไปเพื่อเห็นแก่เรา” ศาโดกกับอาบียาธาร์ปุโรหิตก็อยู่กับเจ้าที่นั่นมิใช่หรือ สิ่งใดที่เจ้าได้ยินในพระราชวังจงบอกให้ศาโดกกับอาบียาธาร์ปุโรหิตทราบ” ดูเถิด บุตรชายสองคนของเขาก็อยู่ด้วย คืออาหิม่าสบุตรศาโดก และโยนาธานบุตรอาบียาธาร์ ดังนั้นเมื่อท่านได้ยินเรื่องอะไรจงใช้เขามายกเราทุกเรื่องเถิด” หุชยสหายของดาวิดจึงกลับเข้าไปในเมืองและอับซาโลมกำลังเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

**ศิบามหัดเล็กที่ไม่สัตย์
ชื่อของเมฟีโบเชท**

๑๖ เมื่อ ดา วิด เสด็จ เลย ยอด เขา ไป หน่อยหนึ่ง ดูเถิด ศิบามหัดเล็กของเมฟีโบเชทก็เข้ามาเฝ้าพระองค์ มีลาคูหนึ่งผูกอานพร้อม บรรทุกขนมปังสองร้อยก้อน องุ่นแห้ง ร้อยพวง และผลไม้ฤดูร้อนอีกร้อยหนึ่ง กับนำองุ่นหนึ่งถุงหนึ่ง กษัตริย์ตรัสกับศิบามว่า “เจ้านูสิ่งเหล่านี้มาทำไม” ศิบามทูลตอบว่า “ลาคุนั้นเพื่อราชวงศ์จะได้ทรงขนมปัง และผลไม้ฤดูร้อนสำหรับชายหนุ่มรับประทาน และนำองุ่นเพื่อผู้ที่อ่อนเปลี้ยอยู่กลาง ถิ่น ทุรกันดารจะได้ดื่ม” กษัตริย์

ตรัสว่า “บุตรเจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า” ศิบบากราบทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด ท่านพักอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านว่า ‘วันหนึ่งคัวางอิสราเอลจะคืนราชอาณาจักรบิดาของเราให้แก่เรา’” ^๔แล้วกษัตริย์ตรัสกับศิบบาว่า “ดูเถิด ทูรย์สมบัติของเมฟีโบเซทเป็นของเจ้าทั้งหมด” และศิบบากราบทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอทูลวิงวอนต่อพระองค์ด้วยความถ่อมใจขอทรงให้ข้าพระองค์ได้รับความกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์”

ซิเมอีดำดาวิด

^๕เมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จมายังตำบลบาสุริม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ในครอบครัววงศ์วานซาอูล ชื่อซิเมอีบุตรชายเกอร์ซา เขาออกมาเดินพลางดำพลาง ^๖และเอาหินขว้างดาวิดและขว้างบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ดาวิด พวกพลและชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นก็อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของพระองค์ ^๗ซิเมอีร้องคำมาว่า “จงไปเสียให้พ้น เจ้าคนกระหายโลหิต เจ้าคนอันธพาล จงไปเสียให้พ้น ^๘พระเยโฮวาห์ได้ทรงสนองเจ้าในเรื่องโลหิตที่สังหารวงศ์วานของซาอูลผู้ซึ่งเจ้าเข้าครองแทนอยู่นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงมอบราชอาณาจักรไว้ในมืออับซาโลมบุตรของเจ้า ดูเถิด ความพินาศตกอยู่บนเจ้าแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกระหายโลหิต” ^๙อาบีชัยบุตรชายนางเศรูยาห์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า “ทำไมปล่อยให้สุนัขตายตัวนี้มาต่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปตัดหัวมันออกเสีย” ^{๑๐}แต่กษัตริย์ตรัสว่า “บุตรชายทั้งสองของนางเศรูยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับเจ้า ถ้าเขาด่าเพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งเขาว่า ‘จงดำดาวิด’ แล้วใครจะพูดว่า ‘ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น’” ^{๑๑}ดาวิดตรัสกับอาบีชัยและข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ว่า “ดูเถิด ลูกของเราเองที่ได้ออกมาจากบนเอวของเรายังแสวงหาชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้นทำไมกับคนเบนยามินคนนั้นจะไม่กระทำเล่า ช่างเขาเถิด ให้เขาด่าไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบอกเขาแล้ว ^{๑๒}บางทีพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงสนองเราด้วยความดีเพราะเขาด่าเราในวันนี้” ^{๑๓}ดาวิดจึงทรงดำเนินไปตามทางพร้อมกับพลของพระองค์ ฝ่ายซิ

เมอีก็เดินไปตามเนินเขาตรงข้าม เขาเดินพลางดำพลาง เอาก้อนหินปาและเอาฝุ่นชั้ดใส่ ^{๑๔}กษัตริย์กับพลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็มารู้สึกเหนื่อยอ่อน จึงทรงพักผ่อนเอาแรง ณ ที่นั้น

**อับซาโลมนำพลของ
พระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็ม**

^{๑๕}ฝ่ายอับซาโลมกับประชาชนทั้งสิ้น คือคนอิสราเอลก็มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และอาหิโธเฟลก็มาด้วย ^{๑๖}และอยู่มาเมื่อหุชัยชาวอารคี สหายของดาวิดเข้าเฝ้าอับซาโลม หุชัยกราบทูลอับซาโลมว่า “ขอ กษัตริย์ทรงพระเจริญ ขอ กษัตริย์ทรงพระเจริญ” ^{๑๗}และอับซาโลมตรัสกับหุชัยว่า “นี่หรือความเมตตาต่อสหายของท่าน ทำไมท่านไม่ไปกับสหายของท่านเล่า” ^{๑๘}หุชัยกราบทูลอับซาโลมว่า “มิใช่พะยะค่ะ พระเยโฮวาห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้งสิ้น เลือกลงผู้ใดไว้ ข้าพระองค์ขอเป็นฝ่ายผู้นั้น ข้าพระองค์จะขออยู่กับผู้นั้น” ^{๑๙}อีกประการหนึ่ง ข้าพระองค์ควรจะปรนนิบัติผู้ใด มิใช่โอรสของท่านผู้นั้นดอกหรือ ข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์เสด็จพ่อของพระองค์มาแล้วฉันใด ก็ขอปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระองค์ฉันนั้น” ^{๒๐}อับซาโลมตรัสถามอาหิโธเฟลว่า “เราจะอย่างไรดี จงให้คำปรึกษาของท่าน” ^{๒๑}อาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า “จงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของพระองค์ ซึ่งเสด็จพ่อทิ้งไว้ให้เฝ้าพระราชวัง เมื่อคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินว่าพระองค์เป็นที่เกลียดชังของเสด็จพ่อแล้ว บรรดาเมียเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น” ^{๒๒}เขาจึงกางเต็นท์ให้อับซาโลมไว้ที่บนดาดฟ้าหลังคา และอับซาโลมก็ทรงเข้าหานางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ ท่วมกมลางสายตาของอิสราเอลทั้งสิ้น ^{๒๓}ในครั้งนั้นคำปรึกษาของอาหิโธเฟลที่ทูลถวายก็เหมือนกับว่าคนได้ทูลถามจากพระดำรัสของพระเจ้า คำปรึกษาทั้งสิ้นที่อาหิโธเฟลทูลถวายต่อดาวิดและอับซาโลมเป็นดังนี้

**อาหิโธเฟลกับหุชัยให้คำ
ปรึกษาที่แตกต่างกัน**

๑๗ ^๑และอาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า “ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์

เลือกทหารหนึ่งหมื่นสองพันคน ข้าพระองค์จะยกออกไปติดตามดาวิดคืนวันนี้ ๒ ข้าพระองค์จะไปทันท่าน เมื่อท่านยังเหนื่อยอ่อนอยู่และอ่อนกำลัง กระทำให้ท่านกลัวตัวสั้น พลทั้งปวงที่อยู่กับท่านก็จะหนีไป ข้าพระองค์จะฆ่าฟันแต่กษัตริย์ ๓ แล้วจะนำประชาชนทั้งสองกลับมาเข้าฝ่ายพระองค์ เมื่อใดคนที่พระองค์มุ่งหาคนเดียวก็เหมือนได้ประชาชนกลับมาทั้งหมด แล้วประชาชนทั้งปวงก็จะอยู่เป็นผาสก ๔ คำทูลนี้เป็นที่พอพระทัยอับซาโลม และบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็พอใจด้วย ๕ อับซาโลมตรัสว่า “จงเรียกหุซัยคนอราคีเข้ามาด้วย เพื่อเราจะฟังเขาจะว่าอย่างไรเช่นกัน” ๖ เมื่อหุซัยเข้ามาเฝ้าอับซาโลมแล้ว อับซาโลมจึงตรัสถามเขาว่า “อาทิโธเฟลว่าอย่างไรแล้ว เราควรจะทำตามคำแนะนำของเขาหรือไม่ ถ้าไม่ ท่านจงพูดมา” ๗ หุซัยจึงกราบทูลอับซาโลมว่า “คำปรึกษาซึ่งอาทิโธเฟลให้ในครั้งนั้นไม่ดี” ๘ หุซัยกราบทูลต่อไปว่า “พระองค์ทรงทราบแล้วว่าเสด็จพ่อและคนที่อยู่ด้วยเป็นทหารแข่งกล้า และเขาทั้งหลายกำลังโกรธเหมือนหมีที่ลูกถูกลักเอาไปในป่า นอกจากนั้นเสด็จพ่อของพระองค์ทรงชำนาญศึก ท่านคงไม่พักอยู่กับพวกพล ๙ ดูกิจถึงขณะนี้ท่านก็ซ่อนอยู่ในบ่อแห่งหนึ่ง หรือในที่หนึ่งที่ได้ แล้วต่อมาเมื่อมีคนล้มตายในการสู้รบครั้งแรก ใครที่ได้ยินเรื่องก็จะกล่าวว่า ‘ทหารที่ติดตามอับซาโลมถูกฆ่าฟัน’ ๑๐ แม้คนที่กล้าหาญที่จิตใจเหมือนอย่างสิงโตก็จจะละลายไปอย่างเต็มที เพราะอิสราเอลทั้งสิ้นทราบว่าจะเสด็จพ่อของพระองค์เป็นวีรบุรุษ และคนที่อยู่ก็เป็นทหารที่แข่งกล้า ๑๑ แต่คำปรึกษาของข้าพระองค์มีว่า ขอพระองค์รวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา ให้มากมายดังเม็ดทรายที่ทะเล แล้วพระองค์ก็เสด็จคุมทัพไปเอง ๑๒ เราทั้งหลายจะเข้ารบกับท่าน ณ ที่หนึ่งที่ใดที่พบกัน และเราจะเข้าโจมตีเหมือนนำค้ำตกใส่พื้นดิน ตัวท่านและบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็จะไม่มีเหลือสักคนหนึ่ง ๑๓ ยิ่งกว่านั้น ถ้าท่านจะถอยร่นเข้าไปในเมือง คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็จะเอาเชือกมาลากเมืองนั้นลงไปสู่แม่น้ำ จนกระทั่งก้อนกรวดสักก้อนหนึ่งก็ไม่มีให้เห็นที่นั่น” ๑๔ อับซาโลมและคนอิสราเอลทั้งปวงว่า “คำปรึกษาของหุซัยคนอราคีดีกว่าคำปรึกษาของอาทิโธ

เฟล” เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาที่จะให้คำปรึกษาอันดีของอาทิโธเฟลพ่ายแพ้ เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมายังอับซาโลม ๑๕ แล้วหุซัยจึงบอกศาโดยและอาบียาธาร์บรูโรหิตว่า “อาทิโธเฟลได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้แก่อับซาโลมและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และข้าพเจ้าได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้ ๑๖ ฉะนั้นบัดนี้จงรีบส่งคนไปกราบทูลดาวิดว่า ‘คืนวันนี้อย่าพักอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร อย่างไรก็จงให้เสด็จข้ามไปเสีย เกรงว่ากษัตริย์และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จะถูกกลืนไปหมด’ ๑๗ ฝ่ายโยนาธานและอาหิมาอัสกำลังคอยอยู่ที่เอนโรเกลแล้ว มีสาวใช้คนหนึ่งเคยไปบอกเรื่องแก่เขา แล้วเขาก็ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เพราะเขาไม่กล้าเข้ากรุงให้ใครเห็น ๑๘ แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นเขาทั้งสอง จึงไปทูลอับซาโลม เขาทั้งสองก็รีบไปโดยเร็วจนถึงบ้านชายคนหนึ่งที่บ้านสุริม เขามีบ่อน้ำอยู่ที่ลานบ้าน เขาทั้งสองจึงลงไปอยู่ในบ่อน้ำ ๑๙ หญิงแม่บ้านก็เอาฝามาปูปิดปากบ่อ แล้วก็เกลี้ยปลายข้าวตอกอยู่บนนั้น ไม่มีใครทราบเรื่องเลย ๒๐ เมื่อข้าราชการของอับซาโลมมาถึงที่บ้านหญิงคนนั้น เขาก็ถามว่า “อาหิมาอัสกับโยนาธานอยู่ที่ไหน” หญิงนั้นก็ตอบเขาว่า “เขาข้ามลำธารน้ำไปแล้ว” เมื่อเขาเที่ยวหาไม่พบแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ๒๑ อยู่มาเมื่อคนเหล่านั้นไปแล้ว ชายทั้งสองก็ขึ้นมาจากบ่อ ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เขาทูลดาวิดว่า “ขอทรงลุกขึ้น และรีบข้ามแม่น้ำไป เพราะอาทิโธเฟลได้ให้คำปรึกษาต่อสู้อย่างนั้นอย่างนี้” ๒๒ ดาวิดก็ทรงลุกขึ้นพร้อมกับพวกพลทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์และข้ามแม่น้ำจอร์แดนพอรุ่งเช้าก็ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ๒๓ เมื่ออาทิโธเฟลเห็นว่าเขาไม่กระทำตามคำปรึกษาของท่าน ก็ผูกอาสนาขึ้นขี่กลับไปเรือนของตนที่อยู่ในเมืองของตน เมื่อสังครอครบเสียเสร็จแล้วก็ผูกคอตาย เขาก็เอาศพฝังไว้ที่อุโมงค์บิดาของท่าน ๒๔ ฝ่ายดาวิดก็เสด็จมายังเมืองมาหะนาอิม และอับซาโลมก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับคนอิสราเอลทั้งปวง ๒๕ อับซาโลมทรงตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ อามาสาเป็นบุตรของชายคนหนึ่งชื่ออิธราคน อิสราเอลได้แต่งงานกับอามีกาญบุตรสาวของนาหาชน้องสาวของนางเศรยาห์มารดาของโยอาบ

๒๖ ฝ่ายคนอิสราเอลและอับซาโลมตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด ^{๒๗}อยู่มาเมื่อดาวิดเสด็จมาถึงมาหะนาอิม โขบีบุตรชายนาหาชชาวเมืองรับบาห์แห่งคนอัมโมน และมารีบุตรชายอัมมีเอลชาวโลเดบาร์ และบารซิลัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเกลิม ^{๒๘}ได้ชนที่นอนอ่างน้ำและเครื่องภาชนะดิน ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ และแป้ง ข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วฝักยาว และถั่วแดง ^{๒๙}น้ำผึ้ง เนย เกะ และเนยแข็งที่ได้มาจากฝูงสัตว์ ถวายแด่ดาวิด และให้พวกพลที่อยู่กับพระองค์รับประทาน เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า “พวกพลหิวและอ่อนเปลี้ยและกระหายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร”

สงครามระหว่างทหารของดาวิดกับอับซาโลม

๑๘ ^๑ดาวิดจึงตรวจพลที่อยู่กับพระองค์ และทรงจัดตั้งนายพันนายร้อยให้ควบคุม ^๒และดาวิดทรงจัดทัพออกไปให้อยู่ในบังคับบัญชาของโยอาบหนึ่งในสาม และในบังคับของอาบีชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์หนึ่งในสาม และอีกหนึ่งในสาม อยู่ในบังคับบัญชาของอิททัยคนกัท และกษัตริย์ตรัสกับพวกพลว่า “เราจะไปกับท่านทั้งหลายด้วย” ^๓แต่พวกพลเหล่านั้นทูลว่า “ขอพระองค์อย่าเสด็จเลย เพราะถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายจะหนีไป เขาทั้งหลายก็ไม่ใช่ดีอะไรหนักหนา ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายตายเสียสักครึ่งหนึ่ง เขาทั้งหลายก็ไม่ใช่ดีอะไร แต่พระองค์มีค่าเท่ากับพวกข้าพระองค์หนึ่งหมื่นคน เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์พร้อมที่จะส่งกองหนุนจากในเมืองจะดีกว่า” ^๔กษัตริย์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายเห็นชอบอย่างไร เราจะกระทำตาม” กษัตริย์จึงทรงประทับที่ข้างประตูเมือง และบรรดาพลทั้งหลายเดินออกไปเป็นกองร้อย กองพัน ^๕กษัตริย์รับสั่งโยอาบ อาบีชัย และอิททัยว่า “เขาขู่มือกับชายหนุ่มนั้นด้วยเห็นแก่เราเถิด คือกับอับซาโลม” พวกพลทั้งสิ้นก็ได้ยินคำรับสั่งซึ่งกษัตริย์ประทานแก่บรรดาผู้บังคับบัญชาด้วย เรื่องอับซาโลม ^๖พวกพลจึงเคลื่อนออกไปในทุ่งเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสงครามนั้นทำกันในป่าเอเฟราอิม ^๗คนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการของดาวิด มีการฆ่าฟันกันอย่างหนัก ที่นันทหารตายเสียสองหมื่นคนในวันนั้น ^๘การ

สงครามกระจ่ายไปทั่วพื้นแผ่นดิน ในวันนั้น ปากินคนเสียมากกว่าดาบกิน

อับซาโลมถูกฆ่า

^๙และอับซาโลมไปพบข้าราชการของดาวิดเข้า อับซาโลมทรงล่ออยู่และล่อนั้นได้วิ่งเข้าไปได้ถึงต้นโอ๊กใหญ่ ศิระษะของท่านก็ติดกิ่งต้นโอ๊กแน่น เมื่อล่อนั้นวิ่งเลยไปแล้วท่านก็แขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน ^{๑๐}มีชายคนหนึ่งมาเห็นเข้า จึงไปเรียนโยอาบว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมแขวนอยู่ที่ต้นโอ๊ก” ^{๑๑}โยอาบก็พูดกับชายที่บอกท่านว่า “ดูเถิด เจ้าเห็นเขาแล้ว ทำไมไม่เจ้าไม่ฟันให้ตกดินเสียทีเดียวเล่า เราก็จะยินดีที่จะรางวัลเงินสิบเหรียญกับสายรัดเอวเส้นหนึ่งให้เจ้า” ^{๑๒}แต่ชายคนนั้นเรียนโยอาบว่า “ถึงมือของข้าพเจ้าอุ้มเงินพันเหรียญอยู่ ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำแก่ราชบุตรของกษัตริย์ เพราะว่าหูของพวกเราได้ยินพระบัญชาของกษัตริย์ที่ตรัสสั่งท่านและอาบีชัยกับอิททัยว่า ‘ขอจงป้องกันอับซาโลมชายหนุ่มนั้น’” ^{๑๓}มิฉะนั้นข้าพเจ้ากระทำความผิดต่อชีวิตของตนเอง เพราะไม่มีอะไรจะปิดบังให้พ้นกษัตริย์ได้ แล้วตัวท่านเองก็คงใส่โทษข้าพเจ้าด้วย” ^{๑๔}โยอาบจึงว่า “เราไม่ควรเสียเวลากับเจ้าเช่นนี้” ท่านก็หยิบหูลาวสามอันแทงเข้าไปที่หัวใจของอับซาโลมขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ที่ในต้นโอ๊ก ^{๑๕}ทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบ ก็ล้อมอับซาโลมไว้ แล้วประหารชีวิตท่านเสีย ^{๑๖}โยอาบก็เป่าแตร และกองทัพก็กลับจากภูมิลำเนาอิสราเอล เพราะโยอาบยับยั้งเขาทั้งหลายไว้ ^{๑๗}เขาก็ยกศพอับซาโลมโยนลงไปในป่าใหญ่ซึ่งอยู่ในป่า เอาหินก้อนทับไว้เป็นกองใหญ่หมึมา คนอิสราเอลทั้งสิ้นต่างก็หนีกลับไปเต็นท์ของตน ^{๑๘}เมื่ออับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ได้ตั้งเสาไว้เป็นที่ระลึกที่หุบเขาหลวง เพราะท่านกล่าวว่า “เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบชื่อของเรา” ท่านเรียกเสานั้นตามชื่อของตน เขาเรียกกันว่าที่ระลึกแห่งอับซาโลมจนทุกวันนี้

ดาวิดทรงเรียนรู้เกี่ยวกับความตายของอับซาโลม

^{๑๙}อาหิมาอัสบุตรชายศาคาโดกกล่าวว่า “ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งนำข่าวไปทูลกษัตริย์ว่า พระ

เยโฮวาห์ ทรงช่วย พระองค์ ให้ แก่ แค้น คัดรู้ ของ พระองค์ แล้ว” ๒๐ โยอาบ ก็ ตอบ เขา ว่า “ท่านอย่า นำ ชาว ไป ใน วัน นี้ เลย ท่านจง นำ ชาว ใน วัน อื่น เกิด แต่ วัน นี้ ท่านอย่า นำ ชาว เลย เพราะ ว่า ไอธรม ของ กษัตริย์ สิ้นชีพ แล้ว” ๒๑ โยอาบ ก็ สั่ง คูซึ ว่า “จง นำ ชาว ไป กราบ ทูล กษัตริย์ ตาม สิ่ง ที่ ท่าน ได้ เห็น” คูซึ ก็ กราบ ลง คำ นม โยอาบ แล้ว ก็ วิ่ง ไป ๒๒ อาหิมาอัส บุตร ชาย ศาโดค จึง เรียน โยอาบ อีก ว่า “จะ อย่างไร ก็ ช่าง เกิด ขอ ให้ ข้าพเจ้า วิ่ง ตาม คูซึ ไป ด้วย” โยอาบ ตอบ ว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจะ วิ่ง ไป ทำ ไร ด้วย ว่า เจ้า ไม่มี ชาว ที่ จะ ส่ง ไป” ๒๓ เขา ตอบ ว่า “จะ อย่างไร ก็ ช่าง เกิด ข้าพเจ้า จะ ขอ วิ่ง ไป” โยอาบ จึง บอก เขา ว่า “วิ่ง ไปเถอะ” และ อาหิมาอัส ก็ วิ่ง ไป ตาม ทาง ที่ ราบ ขึ้น หน้า คูซึ ไป ๒๔ ฝ่าย ดาวิด ประทับ อยู่ ระหว่าง ประตู่ เมือง ทั้ง สอง มี ทหาร ยาม ขึ้น ไป อยู่ บน หลัง คา ชุ้ม ประตู่ ที่ กำแพง เมือง เมื่อ เหยย หน้า ขึ้น มอง ดู เห็น ชาย คน หนึ่ง วิ่ง มา ล่า ฟัง ๒๕ ทหาร ยาม คน นั้น ก็ ร้อง กราบ ทูล กษัตริย์ กษัตริย์ ตรัส ว่า “ถ้า เขา มา ล่า ฟัง ก็ คง คาบ ชาว มา” ชาย คน นั้น ก็ วิ่ง เข้า มา ใกล้ ๒๖ ทหาร ยาม เห็น ชาย อีก คน หนึ่ง วิ่ง มา ทหาร ยาม ก็ ร้อง บอก ไป ที่ นาย ประตู่ เมือง ว่า “ดู เกิด มี ชาย อีก คน หนึ่ง วิ่ง มา แต่ ล่า ฟัง” กษัตริย์ ตรัส ว่า “เขา คง นำ ชาว มา ด้วย” ๒๗ ทหาร ยาม นั้น กราบ ทูล ว่า “ข้าพเจ้า คิด ว่า คน ที่ วิ่ง มา ก่อน หนึ่ง เหมือน อาหิมาอัส บุตร ศาโดค” และ กษัตริย์ ตรัส ว่า “เขา เป็น คน ดี เขา มา ด้วย ชาว ดี” ๒๘ แล้ว อาหิมาอัส ร้อง ทูล กษัตริย์ ว่า “ทุก สิ่ง สงบ แล้ว พะยะคะ” เขาก็ กราบ กษัตริย์ ขบ หน้า ลง ถึง พื้น ดิน กราบ ทูล ว่า “สาธุ การ แต่ พระ เยโฮวาห์ พระ เจ้า ของ พระ องค์ พระ องค์ ได้ ทรง มอบ บรรดา ผู้ ที่ ยก มือ ของ เขา ต่อ สู้ กับ กษัตริย์ เจ้านาย ของ ข้าพเจ้า พระ องค์ แล้ว” ๒๙ กษัตริย์ ตรัส ตาม ว่า “อับซาโลม ชาย หนุ่ม นั้น เป็น สุข อยู่ หรือ” อาหิมาอัส ทูล ตอบ ว่า “เมื่อ โยอาบ ใช้ ให้ ผู้ รับ ใช้ ของ กษัตริย์ คือ ผู้ รับ ใช้ ของ พระ องค์ มา นั้น ข้าพเจ้า เห็น ผู้ คน สบ สน กัน ใหญ่ แต่ ไม่ ทราบ เหตุ” ๓๐ กษัตริย์ ตรัส ว่า “จง หลีก มา ยืน ตรง นี้” เขา จึง หลีก ไป ยืน หนึ่ง อยู่ ๓๑ ดู เกิด คูซึ ก็ มา ถึง และ คูซึ กราบ ทูล ว่า “มี ชาว ดี ถวาย แต่ กษัตริย์ เจ้านาย ของ ข้าพเจ้า พระ องค์ เพราะ ใน วัน นี้ พระ เยโฮวาห์ ทรง ช่วย พระ องค์ ให้ แก่ แค้น บรรดา ผู้ ที่ ลุก ขึ้น ต่อ สู้ พระ องค์” ๓๒ กษัตริย์ ตรัส ตาม คูซึ ว่า

“อับซาโลม ชาย หนุ่ม นั้น เป็น สุข อยู่ หรือ” คูซึ ทูล ตอบ ว่า “ขอ ให้ คัดรู้ ของ กษัตริย์ เจ้านาย ของ ข้าพเจ้า พระ องค์ และ บรรดา ผู้ ที่ ลุก ขึ้น กระทำ อุบถ ร้าย ต่อ พระ องค์ เป็น เหมือน ชาย หนุ่ม ผู้ นั้น เกิด”

ดาวิด ทรง เสร้ าศอก มาก

๓๓ กษัตริย์ ทรง โทมน์ สนั่น เสด็จ ขึ้น ไป บน ห่อง ที่ อยู่ เหนือ ประตู่ และ กั้น แสง เมื่อ เสด็จ ไป พระ องค์ ตรัส ว่า “โอ อับซาโลม บุตร ของ เรา บุตร ของ เรา อับซาโลม บุตร ของ เรา เอ๋ย เรา อยาก จะ ตาย แทน เจ้า โอ อับซาโลม บุตร ของ เรา บุตร ของ เรา เอ๋ย”

โยอาบ ตี เตียน ดาวิด

๑๙ เขา ไป เรียน โยอาบ ว่า “ดู เกิด กษัตริย์ กั้น แสง และ ไว้ ทุกข์ เพื่อ อับซาโลม” ๒ เพราะ ฉะนั้น ชัยชนะ ใน วัน นั้น ก็ กลาย เป็น การ ไว้ ทุกข์ ของ ประชาชน ทั้ง หลาย เพราะ ใน วัน นั้น ประชาชน ได้ ยิน ว่า กษัตริย์ ทรง โทมน์ สนั่น เพราะ พระ ราชนิพัต ของ พระ องค์ ๓ ใน วัน นั้น ประชาชน ได้ แอบ เข้า มา ใน เมือง อย่าง กับ คน หนี คีค แล้ว อาย แอบ เข้า มา ๔ กษัตริย์ ทรง คลุม พระ พก ภัต ของ พระ องค์ และ กษัตริย์ กั้น แสง เสียง ดัง ว่า “โอ อับซาโลม บุตร ของ เรา เอ๋ย โอ อับซาโลม บุตร ของ เรา บุตร ของ เรา” ๕ โยอาบ ก็ เข้า มา ใน พระ ราชนิพัต ทูล กษัตริย์ ว่า “วัน นี้ พระ องค์ ได้ ทรง กระทำ ให้ ข้าพเจ้า การ ทั้ง สิ้น ของ พระ องค์ ผู้ ซึ่ง วัน นี้ ได้ อารัก ขา พระ ชนม์ ของ พระ องค์ ทั้ง ชีวิต ของ ราชนิพัต และ ราชนิพัต และ ชีวิต ของ บรรดา มเหสี และ ชีวิต ของ สนม ทั้ง หลาย ของ พระ องค์ ให้ เขา ได้ รับ ความ ละอาย ๖ เพราะ ว่า พระ องค์ ทรง รัก คัดรู้ ของ พระ องค์ และ ทรง เกลียด ชัง สหาย ของ พระ องค์ เพราะ ใน วัน นี้ พระ องค์ ได้ กระทำ ให้ ประจักษ์ แล้ว ว่า พระ องค์ ไม่ ยึด ต่อ นาย ทูต และ บรรดา ข้าราชการ ทั้ง หลาย ใน วัน นี้ ข้าพเจ้า คิด ว่า ถ้า ใน วัน นี้ อับซาโลม ยังมี ชีวิต อยู่ และ ข้าพเจ้า คิด ว่า ทั้ง หลาย ก็ ตาย สิ้น พระ องค์ ก็ จะ พอฟะทัย ๗ ฉะนั้น ขอ พระ องค์ ทรง ลุก ขึ้น ณ บัด นี้ ขอ เสด็จ ออก ไป ตรัส ให้ ถึง ใจ ข้าราชการ ทั้ง หลาย เพราะ ข้าพเจ้า คิด ว่า ได้ ปฏิญาณ ใน พระ นาม พระ เยโฮวาห์ ว่า ถ้า พระ องค์ ไม่ เสด็จ จะ ไม่มี ชาย ศึก คน หนึ่ง อยู่ กับ พระ องค์ ใน คิน นี้ เรื่อง นี้ จะ ร้าย แรง ยิ่ง

กว่าเหตุร้ายอื่นๆทั้งสิ้นซึ่งบังเกิดแก่พระองค์ ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์จนบัดนี้” กษัตริย์ก็ ทรงลุกขึ้นประทับที่ประตูเมือง เขาไปบอก ประชาชนทั้งหลายว่า “ดูเถิด กษัตริย์ประทับ อยู่ที่ประตูเมือง” ประชาชนทั้งหลายก็มาเฝ้า กษัตริย์ ฝ่ายอิสราเอลนั้นต่างคนต่างก็หนีไป ยิ่งเดินที่ของตนหมดแล้ว

ดาวิดเสด็จกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

๙ ประชาชน ทั้ง สิ้น ก็ หมางใจ กัน ไป ทัว อิสราเอล ทุกตระกูล กล่าว ว่า “กษัตริย์เคย ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือศัตรูของเรา และ ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือคนฟีลิสเตีย บัดนี้ พระองค์ ทรง หนี อับ ซา โลม ออกจาก แผ่น ดิน ๑๐ แต่อับซาโลมผู้ที่เราเจิมตั้งไว้เหนือ เรานั้นก็สิ้นชีวิตเสียแล้วในสงคราม ฉะนั้น บัดนี้ ทำไมเจ้าไม่พูดอะไรบ้างเลยในเรื่อง ที่จะเชิญกษัตริย์ให้เสด็จกลับ” ๑๑ กษัตริย์ ดาวิด ทรง ใช้ คน ไป หา ศา โดก และ อาบี ยา ธาร์ บุโรหิต รับสั่ง ว่า “ขอบอกพวกผู้ใหญ่ ของคนยูดาห์ว่า ‘ทำไมท่านทั้งหลายจึงเป็น คนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับพระราชวัง ของ พระองค์ เมื่อ ถ้อยคำ เหล่า นี้ มา จาก อิสราเอลทั้งหลายถึงกษัตริย์ คือถึงราชวงศ์ ของพระองค์ ๑๒ ท่านทั้งหลายเป็นญาติของ เรา เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเรา ทำไม ท่านจึง จะ เป็น คน สุดท้าย ที่จะเชิญกษัตริย์ กลับ’ ๑๓ และจงบอกอามาสา ว่า ‘ท่านมิได้ เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเราหรือ ถ้าท่าน มิได้ เป็นผู้ บังคับบัญชากองทัพ แทนโยอาบ สืบต่อไป ขอพระเจ้าทรงลงโทษเรา และให้ หนักยิ่งกว่านั้นอีก” ๑๔ พระองค์ก็ได้ ชักจูง จิตใจ ของบรรดาคนยูดาห์ดัง กับ เป็นจิตใจ ของชายคนเดียว พวกเขาจึงส่งคนไปทูล กษัตริย์ว่า “ขอพระองค์เสด็จกลับพร้อมกับ บรรดาข้าราชการทั้งหมดด้วย” ๑๕ กษัตริย์ก็ เสด็จกลับ และมายัง แม่น้ำ จอร์แดน และ ยู่ ดาห์ก็พากันมาที่กิลกาลเพื่อรับเสด็จกษัตริย์ และนำกษัตริย์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน ๑๖ ชิ เมอี บุตรชายเก-รา คนเบนยามินผู้มาจาก กบาสูริม รีบลงมาพร้อมกับคนยูดาห์เพื่อจะ รับเสด็จกษัตริย์ดาวิด ๑๗ มีคนจากตระกูล เบนยามิน พร้อมกับท่านหนึ่งพันคน และ ศิ บามหาดเล็กในราชวงศ์ของซาอูล พร้อม กับบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้อีกยี่สิบคน ก็ รีบมายังแม่น้ำจอร์แดนต่อพระพักตร์กษัตริย์

๑๘ เขาทั้งหลายได้ข้ามท่าข้ามไปรับราชวงศ์ ของกษัตริย์ และคอยปฏิบัติให้ขอบพระทัย ชิ เมอี บุตรชายเก-รา ได้กราบลงต่อพระ พักตร์กษัตริย์ขณะที่พระองค์เสด็จข้ามแม่น้ำ จอร์แดน ๑๙ กราบทูลกษัตริย์ว่า “ขอเจ้านาย ของข้าพระองค์อย่าทรงถือโทษความชั่วช้า ข้า พระองค์ และทรงจดจำความผิดที่ผู้รับ ใช้ของพระองค์ได้กระทำในวันที่กษัตริย์เจ้า นายของข้าพระองค์สละกรุงเยรูซาเล็ม ขอ กษัตริย์อย่าทรงจดจำไว้ในพระทัย ๒๐ ด้วย ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทราบแล้วว่าได้กระทำ บาป เพราะฉะนั้น ดูเถิด ในวันที่ข้าพระองค์ ได้มาเป็นคนแรกในวงศ์วานโยเซฟที่ลง มารับเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์” ๒๑ อาบี ซัย บุตรชาย นาง เศรียาห์จึงตอบ ว่า “ที่ชิ เมอี ะ ทำเช่นนี้ไม่ควรจะถึงที่ตาย ดอกหรือ เพราะเขาได้ดำผู้ที่เจิมตั้ง ของ พระเยโฮวาห์” ๒๒ แต่ดาวิดตรัสว่า “บุตรทั้ง สองของนางเศรียาห์เอ๋ย เรามิรู้จะอะไรกับ ท่าน ซึ่งในวันนี้ท่านจะมาปฏิบัติกับกับ เรา ในวันนี้เนะครทที่จะให้ใครมีโทษถึงตาย ในอิสราเอลหรือ ในวันนี้เราไม่ทราบดอก หรือว่า เราเป็นกษัตริย์ครอบครองอิสราเอล” ๒๓ และกษัตริย์ตรัสกับชิเมอีว่า “เจ้าจะไม่ ถึงตาย” แล้วกษัตริย์ก็ประทานคำปฏิญาณ แก่เขา ๒๔ เมฟี โบเซท โอรัสซาอูลก็ลง มารับเสด็จกษัตริย์ โดยมีได้แต่งเท้าหรือ ขลิบเครา หรือซักเสื้อผ้าของตนตั้งแต่วันที่ กษัตริย์เสด็จจากไปจนถึงวันที่เสด็จกลับมาโดย สันติภาพ ๒๕ อยู่มาเมื่อเมฟีโบเซทมายังกรุง เยรูซาเล็ม เพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ ตรัสถามว่า “เมฟีโบเซท ทำไมท่านมิได้ไป กับเรา” ๒๖ ท่านทูลตอบว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ มหาดเล็กของข้า พระองค์หลอกลวงข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ ของพระองค์บอกเขาว่า ‘ข้าจะผูกอานลา ตัวหนึ่งเพื่อข้าจะได้ขี่ไปตามเสด็จกษัตริย์’ เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นง่อย ๒๗ เขา กลับไปทูลกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ใส่ร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ แต่กษัตริย์เจ้านาย ของข้าพระองค์เหมือนทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ของพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควรจะ กระทำประการใด ก็ขอทรงกระทำเถิด พะ ยะ ค่ะ ๒๘ เพราะว่าวงศ์วานราชบิดาของข้า พระองค์ทั้งสิ้นก็สมควรถึงตายต่อพระพักตร์ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่พระองค์

ก็ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ในหมู่ผู้ที่รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีสิทธิประการใดเล่าที่จะร้องทูลอีกต่อกษัตริย์” ^{๒๙} กษัตริย์จึงตรัสกับท่านว่า “ท่านจะพูดเรื่องธุรกิจของท่านต่อไปทำไม เราตัดสินใจว่า ท่านกับศิบาชจะแบ่งที่ดินกัน” ^{๓๐} เมฟีโบเซทกราบทูลกษัตริย์ว่า “เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้เสด็จกลับสู่พระราชสำนักโดยสันติภาพเช่นนี้แล้ว ก็ให้ศิบาชไปหมดเถิด พะยะคะ” ^{๓๑} ฝ่ายบารซิลัย ชาวกิเลอาด ได้ลงมาจากโรเกลิม และไปกับกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เพื่อส่งพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป ^{๓๒} บารซิลัยเป็นคนชรามากแล้ว อายุแปดสิบปี ท่านได้นำเสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์ ขณะพระองค์ประทับที่มหาเสนาอิม เพราะท่านเป็นคนมั่งมีมาก ^{๓๓} กษัตริย์จึงตรัสกับบารซิลัยว่า “ข้ามมาอยู่กับเราเสียด เราจะทำเสวยกับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม” ^{๓๔} แต่บารซิลัยทูลกษัตริย์ว่า “ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปได้อีกกี่ปี ที่ข้าพระองค์จะไปอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ^{๓๕} วันนี้ข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปีแล้ว ข้าพระองค์จะสังเกตว่าอะไรเป็นที่พอใจและไม่พอใจได้หรือ ผู้รับใช้ของพระองค์จะลืมนิสัยของสิ่งที่กินและดื่มได้หรือ ข้าพระองค์จะฟังเสียงชายหญิงร้องเพลงได้หรือ ทำไมจะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นภาระเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อีกเล่า” ^{๓๖} ผู้รับใช้ของพระองค์จะตามเสด็จกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหน่อยเท่านั้น เจนนกษัตริย์จะพระราชทานรางวัลเช่นนี้เล่า ^{๓๗} ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์กลับไปตายที่ในเมืองของข้าพระองค์ และถูกฝังข้างๆที่ฝังศพของบิดามารดาของข้าพระองค์ ดูเถิดขอทรงโปรดให้คิมฮามผู้รับใช้ของพระองค์ตามเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ไป พระองค์จะโปรดเขาประการใดก็แล้วแต่ทรงเห็นควร” ^{๓๘} กษัตริย์ตรัสตอบว่า “คิมฮามจงข้ามไปกับเรา เราจะกระทำคุณแก่เขาตามที่ท่านเห็นควร สิ่งใดที่ท่านปรารถนาให้เรากระทำแก่ท่าน เรายินดีกระทำตาม” ^{๓๙} แล้วประชาชนทั้งสิ้นก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เมื่อกษัตริย์เสด็จข้ามไปแล้ว กษัตริย์ทรงจับบารซิลัย และทรงอวยพระพรแก่ท่าน ท่านก็กลับไปยังบ้านช่องของตน ^{๔๐} กษัตริย์เสด็จ

ไปยังกิลกาล และคิมฮามก็ข้ามตามเสด็จไปด้วย ประชาชนยูดาห์ทั้งหมดกับประชาชนอิสราเอลครึ่งหนึ่งได้นำกษัตริย์ข้ามมา

การแตกร้างกันระหว่างคนอิสราเอลกับคนยูดาห์

^{๔๑} แล้วดูเถิด คนอิสราเอลทั้งหมดมาเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลกษัตริย์ว่า “เจนนกษัตริย์ที่น้องของเราจึงได้ลักพาพระองค์ไปเสียพากษัตริย์และราชวงศ์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับบรรดาคนของดาวิดด้วย” ^{๔๒} ประชาชนยูดาห์ทั้งสิ้นจึงตอบประชาชนอิสราเอลว่า “เพราะกษัตริย์เป็นญาติสนิทกับเรา ท่านทั้งหลายจะโกรธด้วยเรื่องนี้ทำไมเล่า เราได้อยู่กินสืบเชื้อสายพระราชทรัพย์ของกษัตริย์หรือ พระองค์ได้ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ” ^{๔๓} คนอิสราเอลก็ตอบคนยูดาห์ว่า “เรามีส่วนในกษัตริย์สืบส่วน และในดาวิดเราก็มีสิทธิมากกว่าท่าน ทำไมท่านจึงดูถูกเราเช่นนี้เล่า เราไม่ได้เป็นพวกแรกที่พูดเรื่องการนำกษัตริย์กลับตอกหรือ” แต่ถ้อยคำของคนยูดาห์รุนแรงกว่าถ้อยคำของคนอิสราเอล

การกบฏของเซบา

๒๐ ^๑ เผือกยูที่นั่นมีคนอันธพาลอยู่คนหนึ่งชื่อเซบาบุตรชายบิครี คนเบนยามิน เขาได้เป่าแตรขึ้นกล่าวว่า “เราไม่มีส่วนในดาวิด เราไม่มีมรดกในบุตรของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย ให้ต่างคนต่างกลับไปตั้งถิ่นที่อยู่เถิด” ^๒ ดังนั้นพวกคนอิสราเอลทั้งหมดจึงถอนตัวจากดาวิด และไปตามเซบาบุตรชายบิครี แต่พวกคนยูดาห์ได้ติดตามกษัตริย์ของเขาย่างมั่นคงจากแม่น้ำจอร์แดนไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม ^๓ ดาวิดเสด็จกลับพระราชวังที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์ก็รับสั่งให้นางสนมทั้งสิบคนที่พระองค์ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้นไปรวมกันอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ทรงชุบเลี้ยงไว้แต่ไม่ได้ทรงสมสู่อยู่ด้วย นางเหล่านั้นก็ต้องถูกกักให้มีชีวิตอยู่อย่างแม่เฒ่าจนวันตาย

โยอาบฆ่าอามาสา

^๔ กษัตริย์ตรัสสั่งอามาสาว่า “จงระดมพลยูดาห์ให้มาพร้อมกันที่นี้ภายในสามวัน ตัวท่านจงมาด้วย” ^๕ อามาสาก็ออกไประดมคนยูดาห์ แต่เขาก็ทำงานล่าช้าเกินกำหนด

ที่พระองค์รับสั่งไว้ ๖ ดาวิด ตรัสกับ อาบียัซ ว่า “บัดนี้เซบาบุตรบิครีจะทำอันตรายแก่เรา ยิ่งกว่าอับซาลอม จงนำข้าราชการทหารของเจ้านายของท่านไปติดตาม เกรงว่าเขาจะหาเมืองที่มีป้อมได้และหนีพ้นเรา” ๗ มีคนของโยอาบตามเขาไป และคนเคเรธ กับคนเปุเลท กับทหารที่แข็งกล้าทั้งหมด และเขาทั้งหลายยกออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไล่ตามเซบาบุตรชายบิครี ๘ เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงศิลาใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบโอน อามาสาก็มาพบกับเขาทั้งหลาย ฝ่ายโยอาบสวมเครื่องแต่งกายทหารมีเข็มขัดติดดาบที่อยู่ในฝักดาบอยู่ที่บนเอว เมื่อท่านเดินไปดื่มน้ำก็ตกลง ๙ โยอาบจึงถามอามาสาว่า “พี่ชายเอ๋ย สบายดีหรือ” และโยอาบก็เอามือขวาจับอามาสาจะจับเขา ๑๐ แต่อามาสาไม่ได้สังเกตเห็นดาบซึ่งอยู่ในมือของโยอาบ โยอาบจึงเอาดาบแทงท้องอามาสา ใส่เหล็กถึงดิน ไม่ต้องแทงครั้งที่สอง เขาก็ตายเสียแล้ว แล้วโยอาบกับอาบียัซน้องชายก็ไล่ตามเซบาบุตรชายบิครีไป ๑๑ ทหารหนุ่มคนหนึ่งของโยอาบมายืนอยู่ใกล้อามาสาพูดว่า “ผู้ใดเห็นชอบฝ่ายโยอาบและผู้ใดอยู่ฝ่ายดาวิดให้ผู้นั้นติดตามโยอาบไป” ๑๒ อามาสาก็นอนเกลือกโล้หิตของตัวอยู่ที่ในทางหลวง เมื่อชายคนนั้นเห็นประชาชนทั้งสิ้นมาหยุดอยู่ เขาก็นำศพอามาสาจากทางหลวงไปทิ้งในทุ่งนาและเอาเสื้อผ้าปิดไว้ เพราะเขาเห็นว่าเมื่อใครมาก็เข้าไปหยุดอยู่

การกบฏของเซบาพ่ายแพ้

๑๓ เมื่อเอาศพอามาสาออกจากทางหลวงแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็ตามโยอาบเพื่อติดตามเซบาบุตรชายบิครี ๑๔ เซบาก็ผ่านคนอิสราเอลทุกตระกูลไป จนถึงตำบลอาเบลและเมืองเบธมาอาคาคห์ และบรรดาคนบิไรด์คนเหล่านั้นก็มารวมกันและติดตามเขาไปด้วย ๑๕ พวกเขาจึงมาถึงและล้อมเขาไว้ในตำบลอาเบลแขวงเมืองเบธมาอาคาคห์ เขาทำเชิงเทินขึ้นที่ริมกำแพงเมือง ประชาชนทั้งหลายที่อยู่กับโยอาบก็ทะเลวงกำแพงเพื่อจะให้พัง ๑๖ มีหญิงฉลาดคนหนึ่งร้องออกมาจากในเมืองว่า “ขอฟังหน่อย ขอฟังหน่อย ขอบอกโยอาบให้มาที่นี่ ฉันอยากจะพูดด้วย” ๑๗ โยอาบก็เข้ามาใกล้หญิงนั้น นางนั้นก็พูดว่า “ท่านคือโยอาบหรือ” เขาตอบว่า

“ใช่แล้ว” นางจึงเรียนท่านว่า “ขอท่านฟังถ้อยคำของสาวใช้ของท่านสักหน่อย” ท่านก็ตอบว่า “ฉันกำลังฟังอยู่แล้ว” ๑๘ นางก็พูดว่า “สมัยโบราณเขาพูดกันว่า ให้เขาขอคำปรึกษาที่อาเบลเถิด” แล้วเขาก็ตกลงกันได้ ๑๙ ฉันเป็นคนหนึ่งที่รักสงบและสืดยเชื้อในอิสราเอล ท่านหาช่องที่จะทำลายเมืองอันเป็นเมืองแม่ในอิสราเอล ทำไมท่านจึงจะกลืนมรดกของพระเยโฮวาห์เสีย” ๒๐ โยอาบจึงตอบว่า “ซึ่งฉันจะกลืนหรือทำลายนั้น ขอให้ห่างไกลจากฉัน ขอให้ห่างไกลทีเดียว” ๒๑ เรื่องนี้ไม่เป็นความจริง แต่มีชายคนหนึ่งจากแดนเทือกเขาเอฟราอิมชื่อเซบาบุตรบิครี ได้ยกมือของเขาขึ้นต่อผู้กระตือรือร้นคือต่อผู้ดาวิด จงมอบเขามาแต่คนเดียว ฉันจะถอยทัพกลับจากเมืองนี้” หญิงนั้นจึงตอบโยอาบว่า “ดูเถิด เราจะโยนศีรษะของเขาข้ามกำแพงมาให้ท่าน” ๒๒ แล้วหญิงนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งปวงด้วยปัญญาของนาง เขาทั้งหลายได้ตัดศีรษะของเซบาบุตรชายบิครีโยนออกมาให้โยอาบ โยอาบก็เป่าแตร พวกเขาจึงถอนตัวจากนครนั้นกลับไปยังถิ่นที่ของตนทุกคน โยอาบก็กลับไปเฝ้ากษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ๒๓ โยอาบเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพทั้งหมดในอิสราเอล และ เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคาเป็นผู้บังคับบัญชากองคนเคเรธและคนเปเลท ๒๔ และอาโดรัมดูแลคนงานโยธา เยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิซูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ ๒๕ เขาเป็นราชเลขา ศาโดกกับอาบียาซาร์เป็นปุโรหิต ๒๖ อิราคนยาอีร์เป็นประมุขของดาวิดด้วย

การกัณดารอาหารระยะเวลาสามปี เพราะเหตุซาอูลฆ่าคนกิเบโอน

๒๑ ในสมัยของดาวิด มีการกัณดารอาหารอยู่สามปี ปีแล้วปีเล่า และดาวิดทรงอธิษฐานอ่อนวอนต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะเหตุซาอูลและวงศ์วานกระหายโลหิตของเขา เพราะเขาฆ่าคนกิเบโอน” ๒๒ กษัตริย์จึงทรงเรียกกุนกิเบโอนมาตรัสแก่เขา (ฝ่ายคนกิเบโอนนั้นไม่ใช่ประชาชนอิสราเอล แต่เป็นคนอาโมไรต์ที่ยังเหลืออยู่ ประชาชนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้แก่เขาทั้งหลายแล้ว แต่ซาอูลก็ทรงหาช่องที่จะสังหารเขาทั้งหลายเสีย เพราะความริบใจที่เห็นแก่คนอิสราเอลและคนยูดาห์)

๓๑ ดาวิดตรัสตามคนกิเบโอนว่า “เราจะกระทำอะไรให้แก่พวกท่านได้ เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสียได้ เพื่อพวกท่านจะได้ถวายพรแก่ มรดก ของ พระ เย โสวาห์ได้” ๓๒ คนกิเบโอนทูลตอบพระองค์ว่า “พวกข้าพระองค์จะไม่รับเงินหรือทองจากซาอูลและวงศ์วานของท่านนั้น ทงพวกข้าพระองค์ไม่จำเป็นให้พระองค์ประทานชีวิตอิสราเอลคนหนึ่งคนใด” พระองค์จึงตรัสว่า “แล้วพวกท่านจะให้เรากระทำอะไรแก่ท่านเล่า” ๓๓ เขากราบทูลกษัตริย์ว่า “ชายผู้ที่เราฝากถวายพวกข้าพระองค์ และวางแผนการทำลายพวกข้าพระองค์ เพื่อมิให้พวกข้าพระองค์มีที่อยู่ในเขตแดนอิสราเอล ๓๔ ขอทรงมอบบุตรชายเจ็ดคนของท่านให้แก่พวกข้าพระองค์ เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้แขวนเขาเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิเบอาร์ทแห่งซาอูลผู้เลือกสรรของพระเยโฮวาห์” และกษัตริย์ตรัสว่า “เราจะจัดเขามาให้” ๓๕ แต่กษัตริย์ทรงไว้ชีวิตเมฟีโบเชท บุตรชายของโยนาธาน ราชโอรสของซาอูล ด้วยเหตุคำปฏิญาณระหว่างทั้งสองที่กระทำในพระนามพระเยโฮวาห์ คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานราชโอรสของซาอูล ๓๖ แต่กษัตริย์นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสป้าห์บุตรสาวของอัยยาห์ซึ่งบังเกิดกับซาอูล ชื่ออาร์โมนีกับเมฟีโบเชท กับบุตรชายห้าคนของมีคาเอลราชธิดาของซาอูล ซึ่งพระนางมีกับอาดรีเอลบุตรชายบารซิลัยชาวเมโหลธาห์ ๓๗ พระองค์ทรงมอบคนเหล่านี้ไว้ในมือของคนกิเบโอน เขาทั้งหลายจึงแขวนคอทั้งเจ็ดไว้บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทั้งเจ็ดคนก็พินาศไปด้วยกัน เขาถูกฆ่าตายในสมัยฤดูเกี่ยวข้าว ในวันต้น คือวันแรกของการเกี่ยวข้าวบาร์เลย์ ๓๘ แล้วนางริสป้าห์บุตรสาวของอัยยาห์ก็เอาผ้ากระสอบไปไว้บนก้อนหินสำหรับตนเอง ตั้งแต่ต้นฤดูเกี่ยวจนฝนจากท้องฟ้าตกบนเขาทั้งหลาย กลางวันนางก็ไม่ยอมให้คนมาเกาะ หรือกกลางคืนก็ไม่ให้สัตว์ป่าทุ่งมา ๓๙ มีคนกราบทูลดาวิดว่านางริสป้าห์บุตรสาวของอัยยาห์นางสนมของซาอูล กระทำอย่างไร ๔๐ ดาวิดก็เสด็จไปนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสมาจากคนเมืองยาเบซกิเลอาด ผู้ที่ลักลอบเอาไปจากถนนเมืองเบธชาน ที่คนฟีลิสเตียได้แขวนพระองค์ทั้งสองไว้ ในเมื่อคนฟีลิสเตียประหารซาอูลบนเขากิลโบอา

๔๑ พระองค์ทรงนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสขึ้นมาจากที่นั้น และรวบรวมกระดูกของผู้ที่ถูกแขวนไว้ให้ตายนั้น ๔๒ และเขาก็ฝังอัฐิของซาอูลและของโยนาธานราชโอรสไว้ในแผ่นดินของเบนยามินในเมืองเศลาในอุโมงค์ของคิซิมิตาของพระองค์ เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงสั่งไว้ ครั้นต่อมาพระเจ้าก็ทรงสถาปนาฟิงคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น ๔๓ คนฟีลิสเตียได้ทำสงครามกับคนอิสราเอลอีก ดาวิดก็ลงไปพร้อมกับบรรดาข้าราชการของพระองค์ และได้สู้รบกับคนฟีลิสเตีย และดาวิดก็ทรงอ่อนเพลีย ๔๔ อิชบับโนบ บุตรชายคนหนึ่งของคนยกษัตริย์ถือหอกทองสัมฤทธิ์หนักสามร้อยเซเชล มีดาบใหม่คาดเอว คิดจะสังหารดาวิดเสีย ๔๕ แต่อามีชัยบุตรชายนางเศรยาห์เข้ามาช่วยพระองค์ไว้ และสู้รบกับคนฟีลิสเตียคนนั้นฆ่าเขาเสีย แล้วบรรดาประชาชนของดาวิดก็ปฏิญาณต่อพระองค์ว่า “ขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำศึกพร้อมกับพวกข้าพระองค์ทั้งหลายอีกต่อไปเลย เกรงว่าพระองค์จะดับประทีปของอิสราเอลเสีย” ๔๖ อยู่มาภายหลังนี้ มีการรบกับคนฟีลิสเตียอีกที่เมืองโกบ คราวนั้นสิบเบตัยคนหุซซาห์ได้ฆ่าสฟบุตรชายคนหนึ่งของคนยกษัตริย์ ๔๗ และมีการรบกับคนฟีลิสเตียที่เมืองโกบอีก เอลฮานันบุตรชายยออาเรโอเรกิมชาวเบธเลเฮมได้ฆ่าน้องชายโกลิอัทชาวกัท ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพันทอผ้า ๔๘ มีการรบกันอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต มีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกันยี่สิบสี่นิ้ว เขาก็บังเกิดแก่คนยกษัตริย์นั้นด้วย ๔๙ เมื่อเขาทำทนายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายของซิเมอียเชื้อสายของดาวิด ก็สังหารเขาเสีย ๕๐ ดูนทั้งสี่นี้บังเกิดแก่คนยกษัตริย์ในเมืองกัท เขาทั้งหลายล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือของข้าราชการของพระองค์

ดาวิดแต่งบทเพลงแห่งการช่วยให้รอดพ้น

๒๒ ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยดาวิดให้พ้นจากมือของศัตรูทั้งสินของพระองค์ ท่านและให้พ้นจากพระหัตถ์ของซาอูล ดาวิดก็ถวายถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเยโฮวาห์ ๒ พระองค์ท่านตรัส

ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นศิลา ป้อมปราการ และ ผู้ช่วย ให้ รอดพ้น ของ ข้าพเจ้า”^๓ เป็นพระเจ้าซึ่งทรงเป็นศิลาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์ พระองค์เป็นโล่และเป็นเขาแห่งความรอดของข้าพเจ้า เป็นที่กำบังเข้มแข็ง และเป็น ที่ ลี้ภัย ของ ข้าพเจ้า องค์พระผู้ช่วย ของ ข้าพเจ้า พระองค์ ทรง ช่วย ข้าพเจ้า รอดพ้น จาก ศัตรู ของ ข้าพเจ้า^๔ “ข้าพเจ้า ร้อง ทูล ต่อ พระ เย โฮ วาห์ ผู้ ทรง สมควร แก่ การ สรรเสริญ และ ข้าพเจ้า จะ ได้ รับ การ ช่วย ให้ พ้น จาก ศัตรู ของ ข้าพเจ้า”^๕ เมื่อ คลื่น แห่ง ความ ตาย ล้อม ข้าพเจ้า กระแส แห่ง คน อธรรม ที่ ท่วม ทับ ข้าพเจ้า ทำให้ ข้าพเจ้า กลัว^๖ ความ เสร้า โศก แห่ง นรก อยู่ รอบ ตัว ข้าพเจ้า บ่วง แห่ง ความ ตาย ชัด ขวาง ข้าพเจ้า^๗ ในยาม ทุกข์ ใจ ข้าพเจ้า ร้อง ทูล ต่อ พระ เย โฮ วาห์ ข้าพเจ้า ร้อง ทูล ต่อ พระ เจ้า ของ ข้าพเจ้า พระองค์ ทรง สดับ เสียง ของ ข้าพเจ้า จาก พระ วิหาร ของ พระองค์ และ เสียง ร้อง ของ ข้าพเจ้า มา ถึง พระ กรณ ของ พระองค์^๘ แล้ว แผ่น ดิน โลก ก็ สั่น สะเทือน และ โคลงเคลง รากฐาน ของ ฟ้า สวรรค์ ก็ หวั่นไหว และ สั่น สะเทือน เพราะ พระองค์ ทรง กริ้ว^๙ ควัน ออก ไป ตาม ช่อง พระ นาสิก ของ พระองค์ และ เพลิง ผลาญ ออก มา จาก พระ โอบเชย ของ พระองค์ ถ่าน ก็ ติด เปลว ไฟ นั้น^{๑๐} พระองค์ ทรง โน้ม ฟ้า สวรรค์ ลง ด้วย และ เสด็จ ลง มา ความ มืด ที่ บอ อยู่ ได้ พระบาท ของ พระองค์^{๑๑} พระองค์ ทรง เครูป ดนหนึ่ง และ ทรง เหวะ ไป เออ เห็น พระองค์ เสด็จ โดย ปีก ของ ลม^{๑๒} พระองค์ ทรง กระทำ ความ มืด เป็น พลับพลา อยู่ รอบ พระองค์ ที่ รวบรวม บรรดา น้า และ เมฆ ที่ บ้าง ฟ้า^{๑๓} ถ่าน ลูก เป็น เพลิง จาก ความ สุข ใส ข้าง หน้า พระองค์^{๑๔} พระเยโฮวาห์ ทรง ค่นอง ก๊ก ก้อง จาก ฟ้า สวรรค์ และ องค์ ผู้ สูง สุด ก็ เปล่ง พระ สุรเสียง ของ พระองค์^{๑๕} และ พระองค์ ทรง ใช้ ลูก ธนู ของ พระองค์ ออก มา ทำให้ เขา กระเจาย ไป พระองค์ ทรง ปล่อย ฟ้า แลบ และ ทำให้ เขา โกลาหล^{๑๖} แล้ว ก็ เห็น ท้อง ธาร รากฐาน ของ พิกภพ ก็ ปรากฏ แจ้ง ตาม การ ขนบ ของ พระ เย โฮ วาห์ ตาม ที่ ลม พวย พุ่ง จาก ช่อง พระ นาสิก ของ พระองค์^{๑๗} พระองค์ ทรง เอื้อ มมาจาก ที่ สูง ทรง จับ ข้าพเจ้า พระองค์ ทรง ดึง ข้าพเจ้า ออก มา จาก น้า มาก หลาย^{๑๘} พระองค์ ทรง ช่วย ข้าพเจ้า ให้ รอดพ้น จาก ศัตรู ที่ เข้ม แข็ง ของ ข้าพเจ้า จาก บรรดา ผู้ ที่ เกลียด ชัง ข้าพเจ้า

เพราะ เขามี กำลัง มากกว่า ข้าพเจ้า^{๑๙} เขา ชัด ขวาง ข้าพเจ้า ใน วัน ที่ ข้าพเจ้า ประสบ หายนะ แต่ พระ เย โฮ วาห์ ทรง เป็น ที่ พัก พิง ของ ข้าพเจ้า^{๒๐} พระองค์ ทรง นำ ข้าพเจ้า ออก มา ยิง ที่ กว้าง ใหญ่ ด้วย พระองค์ ทรง ช่วย ข้าพเจ้า ให้ รอดพ้น เพราะ พระองค์ ทรง ยืน ดิ ใน ข้าพเจ้า^{๒๑} พระ เย โฮ วาห์ ทรง ประทาน รางวัล แก่ ข้าพเจ้า ตาม ความ ธรรม ของ ข้าพเจ้า พระองค์ ทรง ตอบ แทน ข้าพเจ้า ตาม ความ สะอาด แห่ง มือ ของ ข้าพเจ้า^{๒๒} เพราะ ข้าพเจ้า รักษา บรรดา พระ มรรคา ของ พระ เย โฮ วาห์ และ ไม่ได้ พრაก จาก พระ เจ้า ของ ข้าพเจ้า อย่าง ชั่วร้าย^{๒๓} เพราะ คำ ตัด สิน ทั้ง สิน ของ พระองค์ อยู่ ต่อ หน้า ข้าพเจ้า และ ข้าพเจ้า มิ ได้ หัน จาก กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์^{๒๔} ต่อ พระ พักตร์ พระองค์ ข้าพเจ้า ไร้ ต่าหนี และ ข้าพเจ้า รักษา ตัว ไว้ ให้ พ้น จาก ความ ชั่ว ช้า ของ ข้าพเจ้า^{๒๕} เพราะ ฉะนั้น พระ เย โฮ วาห์ ทรง ตอบ แทน ข้าพเจ้า ตาม ความ ชอบ ธรรม ของ ข้าพเจ้า ตาม ความ สะอาด ของ ข้าพเจ้า ใน สาย พระ เนตร ของ พระองค์^{๒๖} พระองค์ ทรง ส้าแดง ความ เมตตา ต่อ ผู้ ที่ เติ้ม ไป ด้วย ความ เมตตา พระองค์ ทรง ส้าแดง พระองค์ ไร้ ต่าหนี ต่อ ผู้ ที่ ไร้ ต่าหนี^{๒๗} พระองค์ ทรง ส้าแดง พระองค์ บริสุทธิ ต่อ ผู้ ที่ บริสุทธิ พระองค์ ทรง ส้าแดง พระองค์ เป็น ปกป้อง ต่อ ผู้ ที่ คดโกง^{๒๘} พระองค์ ทรง ช่วย ประชาชน ที่ ล้าบาก ให้ รอดพ้น แต่ พระองค์ ทอด พระ เนตร ผู้ ที่ ยโส เพื่อ นำ เขา ให้ ต่ำ ลง^{๒๙} โอ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ พระองค์ ทรง เป็น ประทีป ของ ข้า พระองค์ พระ เย โฮ วาห์ จะ ทรง กระทำ ให้ ความ มืด ของ ข้าพเจ้า สว่าง^{๓๐} พะ ยะ ค่ะ ข้า พระองค์ ตะลุยกองทัพ ได้ โดย พระองค์ โดย พระ เจ้า ของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า กระโดด ข้าม กำแพง ได้^{๓๑} ฝ่าย พระ เจ้า พระ มรรคา ของ พระองค์ บริสุทธิ หมดจด พระ วาณะ ของ พระ เย โฮ วาห์ พิสุจน์ แล้ว พระองค์ ทรง เป็น ดั่ง ของ บรรดา ผู้ ที่ วางใจ ใน พระองค์^{๓๒} เพราะ ผู้ใด เป็น พระ เจ้า นอก จาก พระ เย โฮ วาห์ และ ผู้ใด เล่า เป็น ศิลา นอก จาก พระ เจ้า ของ เรา^{๓๓} พระ เจ้า ทรง เป็น ป้อม เข้ม แข็ง ของ ข้าพเจ้า และ พระองค์ ทรง ทำให้ ทาง ของ ข้าพเจ้า สมบูรณ์^{๓๔} พระองค์ ทรง กระทำ ให้ เท้า ของ ข้าพเจ้า เหมือน อย่าง ดิน กวาง ตัว เมี้ย และ ทรง วาง ข้าพเจ้า ไว้ บน ที่ สูง ของ ข้าพเจ้า^{๓๕} พระองค์ ทรง หัด มือ ของ ข้าพเจ้า

ให้ทำสงคราม แขนของข้าพเจ้าจึงโง่งคัน ธนูเหล็กกล้าได้ ^{๓๖} พระองค์ประทานโล่แห่งความ รอด ของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ ทรง น้อม พระทัย ลง ก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น ^{๓๗} พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลัด ^{๓๘} ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของข้าพระองค์ และได้ทำลายเขาเสีย และไม่หันกลับจนกว่าเขาถูกผลาญเสียสิ้น ^{๓๙} ข้าพระองค์ผลาญเขา ข้าพระองค์แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นอีกได้พะยะค่ะ เขาล้มลงใต้เท้าของข้าพระองค์แล้ว ^{๔๐} เพราะ พระองค์ ทรง คัด เอว ข้า พระองค์ไว้ ด้วยกำลัง เพื่อ ทำ สงคราม พระองค์ ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์จมลงใต้ข้าพระองค์ ^{๔๑} พระองค์ทรงโปรดประทานคอกของศัตรูของข้าพระองค์ แก่ ข้า พระองค์ บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ทำลายเสีย ^{๔๒} เขามองหา แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา ^{๔๓} ข้าพระองค์ทุบตี เขา แหก ละเอียด อย่าง ผงคลี ดิน ข้าพระองค์เหยียบเขาลงเหมือนโคลนตามถนน และกระจายเขาออกไปทั่ว ^{๔๔} พระองค์ทรงช่วย ข้า พระองค์ ให้ รอดพ้น จาก การ เกียงแย่งประชาชนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชนชาติ ประชาชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จัก ก็ จะ ปราบ นิบตี ข้า พระองค์ ^{๔๕} คน ต่าง ต้าว จะ มา จ्ञานน ต่อ ข้า พระองค์ พอ เขา ได้ยิน ถึง ข้า พระองค์ เขาก็ จะ เชื่อ พึ่ง ข้า พระองค์ ^{๔๖} คน ต่าง ต้าว เสีย กำลัง ใจ และ ตัว สิ้น ออกมาจาก ที่ กำบัง ของ เขา ทั้ง หลาย ^{๔๗} พระเยโฮวาห์ ทรง พระชนม์ อยู่ และ ศิลา ของ ข้า พระองค์ เป็น ที่ สรร เสริญ พระเจ้า ของ ศิลา แห่ง ความ รอด ของ ข้า พระองค์ เป็น ที่ ยก ย่อง ^{๔๘} พระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำการแก้แค้นให้แก่ข้าพระองค์ และนำชนชาติทั้งหลายลงให้อยู่ใต้ข้าพระองค์ ^{๔๙} ผู้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากศัตรูของข้าพระองค์พะยะค่ะ พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ให้เหนือผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากคนทรูธ ^{๕๐} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ใน หมู่ ประชาชาติ ทั้ง หลาย และจะ ร้อง เพลง สรร เสริญ พระนาม ของ พระองค์

^{๕๑} พระองค์ ทรง เป็น บ้อม แห่ง ความ รอด แก่ กษัตริย์ ของ พระองค์ และ ทรง สำแดง ความ เมตตา แก่ ผู้ ที่ ทรง เจิม ของ พระองค์ แก่ ดาวิด และ เชื้อสาย ของ ท่าน เป็น นิตย์”

วาทะสุดท้ายของดาวิด

^๑ ต่อไปนี้เป็นวาทะสุดท้ายของดาวิด **๒๓** ดาวิด บุตรชาย เจสซี ได้กล่าวและชายที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นให้สูงได้กล่าวคือผู้ที่ถูกเจิมตั้งไว้ของพระเจ้าแห่งยาโคบ นักแต่งสดุดีอย่างไพเราะของอิสราเอล ได้กล่าวดังนี้ว่า ^๒ “โดยข้าพเจ้า พระวิญญูณของพระเยโฮวาห์ ได้ตรัส พระวจนะ ของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า “พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงล้นพระวาจา ศิลาแห่งอิสราเอล ได้ตรัส กับ ข้าพเจ้า ว่า ‘ผู้ที่ปกครองมนุษย์ ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า ‘เขาทอแสงเหมือนแสงอรุณ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น คือรุ่งเช้าที่ไม่มีเมฆ ซึ่งเมื่อภายหลังฝน กระทำให้หมอกออกจากดิน’ ^๕ ถึงแม้ว่าดวงตะวันของข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้นกับพระเจ้าแล้ว แต่พระองค์ยังทรงกระทำพันธสัญญาเนื่อง นิตย์ กับ ข้าพเจ้า ไว้ อันเป็นระเบียบทุกอย่าง และ มั่นคง เพราะฉะนั้นเป็นความ รอด และ ความ ปราศรณา ทาง สิ้น ของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำให้เจริญขึ้น ^๖ แต่คนอันธพาล ก็ เป็น เหมือน นาม ที่ ต้อง ผลัก ไล่ ไป เพราะว่าจะเอามือหยิบก็ไม่ได้ ^๗ แต่คนที่แตะต้องมันต้องมีอาวุธที่ทำด้วยเหล็กและมีด้ามหอก และต้องเผาผลาญเสียให้สิ้นเชิงด้วยไฟในทีเดียวกัน”

วีรบุรุษของดาวิด (๑ พศต ๑๑:๑๐-๔๗)

^๑ ต่อไปนี้เป็นชื่อวีรบุรุษที่ดาวิดทรงมีอยู่คือคนทักโม โน ผู้มีตำแหน่งสูง เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา คืออาตีโนคนเอสเนีย ท่านเหวี่ยงหอกเข้าแทงคนแปดร้อยคนซึ่งเขาได้ฆ่าเสียในครั้งเดียว ^๒ ในจำนวนวีรบุรุษสามคน คนที่รองคนนั้นมา คือเอลอาซาร์บุตรชายโดโคคนอาโหไซ ท่านอยู่กับดาวิดเมื่อเขาทั้งหลายได้พุดหยามคนฟีลิสเตียซึ่งชุมนุมกันที่นั่นเพื่อสู้รบ และคนอิสราเอลก็ถอยทัพ ^๓ ท่านได้ลุกขึ้นฆ่าฟันคนฟีลิสเตียจนมือของท่านเมื่อยล้า มือของท่านเป็นเหน็บแข็งติดตาบ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ ได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ทหารก็กลับตาม

ท่านมาเพื่อปล้นข้าวของท่านนั้น ๑๑ รองท่านมาคือซัมมาห์ บุตรชายอาเกชาฮาราร์ คนฟิลิเตียมาชุมนุมกันเป็นกองทหาร เป็นที่ที่มีพื้นดินผืนหนึ่ง มีถั่วแดงเต็มไปหมด พวกพลก็หนีคนฟิลิเตียไป ๑๒ แต่ท่านยืนมั่นอยู่ท่ามกลางพื้นดินผืนนั้น และป้องกันที่ดินนั้นไว้ และฆ่าฟันคนฟิลิเตีย และพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ๑๓ ในพวกทหารเอกสามสิบคนนั้นมีสามคนที่ลงมา และได้มาหาดาวิดที่ถ้ำอูดุลลิมในฤดูเกี่ยวข้าว มีคนฟิลิเตียกอบหนึ่งตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม ๑๔ คราวนั้นดาวิดประทับในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของฟิลิเตียก็อยู่ที่เบธเลเฮม ๑๕ ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า “โอ ใครหนอจะส่งนำจากบ่อที่เบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้” ๑๖ ทกแล้วทหารสามคนนั้นก็แหกค่ายคนฟิลิเตียเข้าไป ดักน้ำที่บ่อเบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมือง นำมาถวายแก่ดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดื่ม น้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออกถวาย แต่พระเยโฮวาห์ ๑๗ และตรัสว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพระองค์จะกระทำเช่นนั้น ก็ขอให้ห่างไกลจากข้าพระองค์ นี่คือโลหิตของผู้ที่ไปมาด้วยการเสี่ยงชีวิตของเขามิใช่หรือ” เพราะฉะนั้นพระองค์หาทรงดื่มไม่ ทกแล้วทหารทั้งสามได้กระทำสิ่งเหล่านี้ ๑๘ ฝ่ายอาบีชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ เป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกต่อสู้ทหารสามร้อยคน และฆ่าตายสิ้น และได้รับชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น ๑๙ ท่านเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในสามคนนั้นมีใช่หรือ ฉะนั้นได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น ๒๐ เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนแข็งกล้าแห่งเมืองซับเซเอล เป็นคนประกอบมหกิจ ท่านได้ฆ่าคนดูจสิงโตของโมอับเสียสองคน ท่านได้ลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่มีหิมะตกด้วย ๒๑ ท่านได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่งเป็นชายรูปร่างงาม คนอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ แต่เบไนยาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขาและแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์คนนั้น และฆ่าเขาตายด้วยหอกของเขาเอง ๒๒ เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กระทำกิจเหล่านี้ และได้ชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น ๒๓ ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่ท่านไม่มี

ยศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดก็ทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ๒๔ อาสาเอลน้องชายของโยอาบเป็นคนหนึ่งเ็นสามสิบคนนั้น เอลฮานันบุตรชายของโดไดชวามเบธเลเฮม ๒๕ ซัมมาห์ชาวเมืองฮาโรด เอลีคาชชาวเมืองฮาโรด ๒๖ เฮเลสคนเปเลท อิราบูตรชายอีกเชซชวามเมืองเทโคอา ๒๗ อาบีเยเซอร์ชาวเมืองอานาโทท เมบูนัยคนหุซซาห์ ๒๘ คัลโมนชาวอาโหไซ มาหะริยชวามเนโทฟาห์ ๒๙ เฮเลบบุตรชายบาอานาห์ชวามเนโทฟาห์ อิทธิยบุตรชายริบัยชวากิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ๓๐ เบไนยาห์ชาวปีราโธน ฮิตดัยชวาลัธรากรอซ ๓๑ อาบีอัลโบนคนอารบาห์ อัสมาวทชวามบาอูริม ๓๒ เอลียาบาชวามซัลโบน โยนาธานซึ่งเป็นคนหนึ่งเ็นบรรดาบุตรชายของยาเซน ๓๓ ซัมมาห์ชวามฮาราร์ อาหิยามบุตรชายของชวาราร์คนฮาราร์ ๓๔ เอลีเฟเลทบุตรชายอาหิซบัยบุตรชายของชวามอาคาห์ เอลีอัมบุตรชายอาหิไซเฟลชวากิลอห์ ๓๕ เฮสโรชวามคาร์เมล ปารัยชวามาราบ ๓๖ อิกาลบุตรชายนาธันชวามโศบาห์ บานีคนกาต ๓๗ เศเลกคนอัมโมน นาหะริยชวามเบเอโรท คนถือเครื่องอาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ ๓๘ อิราคนอิทไรต์ กาเรบคนอิทไรต์ ๓๙ อูริอาห์คนฮิตไทต์ รวมสามสิบเจ็ดคนด้วยกัน

ความหยิ่งนำดาวิดไปสู่ความ
บาป (๑ พศต ๒๑:๑-๖)

๒๔ พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้เกิดขึ้น ต่อ อิสราเอล อีก เพื่อ ทรง ต่อสู้ เขาทั้งหลาย จึง ทรง ดลใจ ดาวิด ตรัสว่า “จงไปนับคนอิสราเอลและคนยูดาห์” ๒ กษัตริย์ จึง รับสั่ง โยอาบ แม่ทัพ ซึ่ง อยู่ กับ พระองค์ ว่า “จงไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา และท่านจงนับจำนวนประชาชนเพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชน” ๓ แต่โยอาบ กราบทูล กษัตริย์ ว่า “ขอพระ เยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ทรงให้มีประชาชนเพิ่มขึ้นอีกร้อยเท่าของที่มีอยู่ ขอ กษัตริย์ เจ้านายของ ข้าพระองค์ ทรง ทอดพระเนตรเห็น แต่ เคน กษัตริย์ เจ้านายของ ข้าพระองค์ จึง พอฟพระทัย ใน เรื่อง นี้” ๔ แต่โยอาบ และ ผู้บังคับบัญชา กองทัพ ก็ ต้อง ยอม จำนวน ต่อ พระ คำ รส ของ กษัตริย์ โยอาบ กับ บรรดา ผู้บังคับบัญชาของกองทัพ จึง ออกไป จาก พระ

พักตร์กษัตริย์ เพื่อจะนับประชาชนอิสราเอล^๕ เขาทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปและตั้งค่ายในเมืองอาโรเออร์ ด้านขวาของเมืองที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำกาดไปทางยาเซอร์^๖ แล้วเขาทั้งหลายก็มาyingกิเลอาดและมาถึงแผ่นดินตีมมัทและเขาทั้งหลายมาถึงเมืองดานยานอ้อมไปยังเมืองไซดอน^๗ และมาถึงป้อมปราการเมืองไทเร และทั่วทุกหัวเมืองของคนฮีไวต์และของคนคานาอัน และเขาออกไปยังภาคใต้ของยูดาห์ที่เมืองเบเออร์เซบา^๘ เมื่อเขาไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว เขาก็มาyingกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสิ้นเก้าเดือนกับยี่สิบวัน^๙ และโยอาบก็ถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่กษัตริย์ ในอิสราเอลมีทหารแข็งกล้าแปดแสนคนผู้ซึ่งชักดาบ และคนยูดาห์มีห้าแสนคน

ดาวิดทรงเลือกพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ (๑ พศต ๒๑:๗-๑๗)

๑๐ เมื่อได้นับจำนวนคนเสร็จแล้วพระทัยของดาวิดก็โทมัส และดาวิดกราบทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพระองค์ได้กระทำบาปใหญ่ยิ่งในสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้กระทำนี้ โอข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะ ข้าพระองค์ กระทำ การ อยู่งู โง่ เวลา มาก” ๑๑ และ เมื่อ ดาวิด ทรง ลุก ขึ้น ใน ตอน เช้า พระวณะของพระเยโฮวาห์ก็มาyingกาดผู้พยากรณ์ผู้ทำนายของดาวิดว่า ๑๒ “จงไปบอกดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่งเพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า’” ๑๓ กาดจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า “จะให้เกิดกัณดารอาหารในแผ่นดินของพระองค์ สิ้นเจ็ดปีหรือ หรือพระองค์จะยอมหนิศัตรู สิ้นเวลาสามเดือนด้วยเขาไล่ติดตาม หรือจะให้เกิดโรครบาดเกิดขึ้นในแผ่นดินของพระองค์ สิ้นสามวัน บัดนี้ขอพระองค์ทรงตรีกตรองและตัดสินใจในพระทัยว่า จะให้คำตอบประการใด เพื่อ ข้าพระองค์ จะ นำ กลับ ไป กราบ ทูล พระองค์ ผู้ ทรง ใช้ ข้าพระองค์ มา” ๑๔ ดาวิดจึงตรัสกับกาดว่า “เรามีความกระวนกระวายมาก ขอ ให้ เรา ทั้ง หลาย ตก เข้า ไป อยู่ ใน พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย” ๑๕ ดัง

นั้น พระเยโฮวาห์จึงทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอล ตั้งแต่เวลาเช้าจนสิ้นเวลา กำหนด และประชาชนที่ตายตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบามีเจ็ดหมื่นคน^{๑๖} และเมื่อทูตสวรรค์ยืนมือออกเหนือกรุงเยรูซาเล็ม จะทำลายเมืองนั้น พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น ตรัสสั่งทูตสวรรค์ผู้กำลังทำลายประชาชนว่า “พอแล้ว ยับยั้งมือของเจ้าได้” ส่วนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่ลานนวดข้าวของอาราวันาคคนเยบุส^{๑๗} เมื่อดาวิดทอดพระเนตรทูตสวรรค์ผู้กำลังสังหารประชาชนนั้นพระองค์ก็ทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ได้กระทำบาปชั่วร้ายแล้ว แต่บรรดาแกะเหล่านี้ เขาได้กระทำอะไร ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์ และวงศ์วานบิดาของข้าพระองค์เถิด”

ดาวิดทรงซื้อลานนวดข้าว (๑ พศต ๒๑:๑๘-๓๐)

๑๘ ในวันนั้นกาดก็เข้ามาเฝ้าดาวิด กราบทูลพระองค์ว่า “ขอเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนลานนวดข้าวของอาราวันาคคนเยบุส” ๑๙ ดาวิดก็เสด็จขึ้นไปตามคำของกาดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา^{๒๐} เมื่ออาราวันาคมองลงมาเห็นกษัตริย์และข้าราชการขึ้นมาหาตน อาราวันาคก็ออกไปถวายบังคมกษัตริย์ซบหน้าลงถึงดิน^{๒๑} และอาราวันาคกราบทูลว่า “ในนิกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงเสด็จมาหาผู้รับใช้ของพระองค์” ดาวิดตรัสว่า “มาซื้อลานนวดข้าวจากท่าน เพื่อจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อโรคร้ายจะได้ระงับเสียจากประชาชน”^{๒๒} อาราวันาคจึงกราบทูลดาวิดว่า “ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จงรับสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบขึ้นถวาย ดูเถิด ที่นี้มีวัวสำหรับทำเครื่องเผาบูชา และเลือนนวดข้าวกับแอกสำหรับวัวเป็นพิน”^{๒๓} ของทั้งสินนี้อาราวันาคดูจกษัตริย์ขอถวายแด่กษัตริย์และอาราวันาคกราบทูลกษัตริย์ว่า “ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จงโปรดปรานพระองค์”^{๒๔} แต่ กษัตริย์ตรัสกับอาราวันาคว่า “ห้ามได้ แต่เราจะขอเสียเงินซื้อจากท่าน เราจะถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราโดยที่เราไม่เสียค่าอะไรเลยนั้นไม่ได้” ดา

วิดจึงทรงซื้อลานนวดข้าวกับวัวเป็นเงินห้าสิบเชเชล ^{๒๕}ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และถวายเครื่องเผา

บูชากับเครื่องสันติบูชา พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น และโรคร้ายก็ระงับเสียจากอิสราเอล

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๑ พงศกษัตริย์

เราไม่ว่าใครเขียนหนังสือเล่มนี้ หนังสือ ๑ พงศกษัตริย์พูดถึงความตายของกษัตริย์ดาวิด การปกครองของกษัตริย์ซาโลมอน การที่ซาโลมอนนมัสการรูปเคารพต่างประเทศ และการแบ่งอิสราเอลเป็นสองอาณาจักรในสมัยของกษัตริย์เรโหโบอัม เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ทั้งหลายของยูดาห์จนถึงกษัตริย์เยโฮรัม และประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ทั้งหลายของอิสราเอลจนถึงกษัตริย์อาหัสยาห์ เป้าหมายของหนังสือ ๑ และ ๒ พงศกษัตริย์คือบันทึกประวัติศาสตร์ของอิสราเอลตั้งแต่สมัยที่อิสราเอลเจริญมากที่สุด จนถึงการสิ้นสุดลงของประเทศนั้น หัวเรื่องของสองเล่มนี้คือว่า พระเจ้าจะทรงอวยพระพรกษัตริย์และประชาชนเมื่อเขารักษาพันธสัญญาของพระองค์ไว้ และพระเจ้าจะทรงลงโทษผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระองค์ หนังสือ ๑ พงศกษัตริย์บันทึกชีวิตของอาหับและเอลีซาห์ด้วย

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ ๑๘๘ ปี

ดาวิดทรงพระชรา

๑ กษัตริย์ดาวิดมีพระชนมายุ และทรง ๑ พระชรา มาก แล้ว แม้เขาจะห่มผ้าให้พระองค์มาก ก็ยังไม่อบอุ่น ๒ เพราะฉะนั้นบรรดาข้าราชการของพระองค์จึงกราบทูลว่า “ขอเสาะหาหญิงสาวพรหมจารีมาถวายกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ และขอให้เธออยู่งานเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และดูแลพระองค์ ให้เธอนอนในพระทรงของพระองค์ เพื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จะได้ทรงอบอุ่น” ๓ เขาจึงได้แสวงหานางสาวที่สวยงามตลอดดินแดนอิสราเอล ได้พบนางสาวอาบีซาคหญิงชาวซุนนุญ จึงได้นำเธอมาฝากกษัตริย์ ๔ หญิงสาวคนนั้นงามยิ่งนัก เธอได้ดูแลกษัตริย์และอยู่ปรนนิบัติพระองค์ แต่กษัตริย์หาทรงร่วมกับเธอไม่

อาโดเนียห์วางแผนการให้ตนเองเป็นกษัตริย์

๕ ฝ่ายอาโดเนียห์ โอรสของพระนางอัททิตได้ยกตัวเองขึ้นกล่าวว่า “เราเองจะเป็นกษัตริย์” และท่านได้เตรียมรถรบและพลม้า กับพลวงนำหน้าห้าสิบกคนไว้เพื่อตนเอง ๖ พระราชบิดาของท่านก็ไม่เคยขัดใจท่านด้วยถ้ามว่า “ทำไมเจ้ากระทำเช่นนี้เช่นนั้น” ท่านเป็นชายงามด้วย ท่านเกิดมาถนัดอัปซาลอม ๗ ท่านได้ปรึกษากับโยอาบบุตรชายนางเศรุยาห์ และกับอาบียาธาร์ปุโรหิต เขาทั้งสองก็ติดตามและช่วยเหลืออาโดเนียห์ ๘ แต่ศาโดกปุโรหิต และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และนาธานผู้พยากรณ์กับชิมเอีและเรอีย และพวกทแกล้วทหารของดาวิดมิได้อยู่ฝ่ายอาโดเนียห์ ๙ อาโดเนียห์ได้ถวายแกะ วัว และสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่องบูชา ณ ศิลาแห่งเศเฮเลทซึ่งอยู่ข้างๆเอนโรเกล และท่านได้เชิญพี่น้องทั้งสิ้นของท่าน คือราชโอรสของกษัตริย์ และประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ที่เป็นข้าราชการของกษัตริย์ ๑๐ แต่ท่านมิได้เชิญนาธานผู้พยากรณ์ หรือเบไนยาห์ หรือพวกทแกล้วทหาร หรือซาโลมอนอนุชาของท่าน

นาธานกับพระนางบัทเชบาวางแผนการ

๑๑ แล้วนาธานก็ทูลพระนางบัทเชบาพระชนนีของซาโลมอนว่า “พระองค์ไม่ทรงได้ยินหรือว่า อาโดเนียห์ โอรสของพระนางอัททิตได้ทรงราชย์แล้ว และดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์ก็มิได้ทรงทราบเรื่อง ๑๒ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอข้าพระองค์ถวายคำปรึกษา เพื่อพระองค์จะได้ทรงช่วยชีวิตของพระองค์ และชีวิตของซาโลมอนโอรสของพระองค์ไว้ ๑๓ ขอเสด็จเข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิด และกราบทูลพระองค์ว่า ‘โอ กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ได้ทรงปฏิญาณกับสาวใช้ของพระองค์ไว้มิใช่หรือว่า ‘ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา’ มิใช่หรือ ไฉนอาโดเนียห์จึงทรงครองเล่าเพคะ’ ๑๔ ดูเถิด ขณะที่พระองค์กราบทูลกษัตริย์อยู่ ข้าพระองค์จะตามเข้าไปเฝ้า และสนับสนุนพระเสาวนีย์ของพระองค์” ๑๕ แล้วพระนางบัทเชบาก็เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ที่ห้องบรรทม กษัตริย์ทรงพระชรา มาก และอาบีซาคชาว

ชู เนม ก็ กำลัง อยู่ ปรนนิบัติ กษัตร์ย ๑๖ เมื่อ พระ นาง บัทเช บา ก ราบ ถวาย บังคม กษัตร์ย แล้ว กษัตร์ย ก็ ตรัสถาม ว่า “เจ้า ประสงค์ ลี ง โด” ๑๗ พระ นาง ทูล พระ องค์ ว่า “ข้า แต่ เจ้า นาย ของ ข้า พระ องค์ พระ องค์ ได้ ทรง ปฏิญาณ ใน พระ นาม ของ พระ เย โส วา ห์ พระ เจ้า ของ พระ องค์ ต่อ สาว ใช้ ของ พระ องค์ ว่า ‘ข้า โลม อ น นุ ต ร ของ เจ้า จะ ครอง สม บั ต ต่อ จาก เรา แน่ นอน และ เขา จะ นั ง บ น บั ล ลั ก์ ของ เรา’ ๑๘ ดู เกิด บั ต นี้ อา โด นี ย า ห์ ทรง ราช ย์ แล้ว แม้ ว่า พระ องค์ คือ กษัตร์ย เจ้านาย ของ หม่อม ฉั น ก็ หาทรง ทราบ ไม่ ๑๙ เธอ ได้ ถวาย วิ ว สัตว์ อ้วนพี และ แกะ เป็น อัน มาก และได้ เชิญ บรรดา โอรส ของ กษัตร์ย กับ อามิ ย า ธา ร ฐ ปู รโหิต กับ โย อา บ ผู้ บัญชาการ กองทัพ แต่ ข้า โลม อ น ผู้รับ ใช้ ของ พระ องค์ เธอ หา ได้ เชิญ ไม่ ๒๐ โอ ข้า แต่ กษัตร์ย เจ้านาย ของ หม่อม ฉั น อิสราเอล ทั้ง สิบ ก็ เฝง ดู พระ องค์ เพื่อ พระ องค์ จะ ตรัส แก่ เขา ว่า จะ ทรง ให้ ผู้ ได นั ง บ น บั ล ลั ก์ ของ กษัตร์ย เจ้านาย ของ หม่อม ฉั น แทน พระ องค์ ๒๑ มี ฉะ นั้น จะ เป็น ดั ง นี้ คือ เมื่อ กษัตร์ย เจ้านาย ของ หม่อม ฉั น ลั ง ลั บ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษ ของ พระ องค์ แล้ว หม่อม ฉั น และ ข้า โลม อ น นุ ต ร ของ หม่อม ฉั น ก็ จะ ตก เป็น ฝ่าย ผิด” ๒๒ ดู เกิด ขณะ เมื่อ พระ นาง กำลัง กราบ ทูล กษัตร์ย อยู่ นา ธั น ผู้ พยากรณ์ ก็ เข้ามา ๒๓ เขา ทั้ง หลาย จึง กราบ ทูล กษัตร์ย ว่า “ดู เกิด นา ธั น ผู้ พยากรณ์” เมื่อ นา ธั น เข้า มา ต่อ พระ พักตร์ กษัตร์ย เขา ก็ ชบ หน้า ลง ถึง พื้น ถวาย คำนับ กษัตร์ย ๒๔ และ นา ธั น กราบ ทูล ว่า “โอ ข้า แต่ กษัตร์ย เจ้านาย ของ ข้า พระ องค์ พระ องค์ รับ สั ง ไว้ หรือ ว่า ‘อา โด นี ย า ห์ จะ ครอง ต่อ จาก เรา และ จะ นั ง บ น บั ล ลั ก์ ของ เรา’ ๒๕ เพราะ วัน นี้ เรา ได้ ลั ง ไป ถวาย วิ ว สัตว์ อ้วนพี และ แกะ เป็น อัน มาก และได้ เชิญ เชิญ บรรดา โอรส ของ กษัตร์ย ทั้ง ผู้ บัญชาการ กองทัพ และ อามิ ย า ธา ร ฐ ปู รโหิต และ ดู เกิด เขา ทั้ง หลาย กำลัง กิ น ตั ม ต่อ หน้า เรา และ กล่าว ว่า ‘ขอ กษัตร์ย อา โด นี ย า ห์ ทรง พระ เจริญ’ ๒๖ แต่ ส่วน ข้า พระ องค์ ผู้รับ ใช้ ของ พระ องค์ และ ศา โด ก ปู รโหิต กับ เบ โน ย า ห์ นุ ต ร ชาย เย โส ยา ตา และ ข้า โลม อ น ผู้รับ ใช้ ของ พระ องค์ เธอ หา ได้ เชิญ ไม่ ๒๗ เหตุการณ์ ทั้ง นี้ บั ง เกิด ขึ้น โดย กษัตร์ย เจ้านาย ของ ข้า พระ องค์ หรือ และ พระ องค์ มิ ได้ ตรัส บอก แก่ ผู้รับ ใช้ ของ พระ องค์ ว่า จะ

ทรง ให้ ผู้ ได นั ง บ น บั ล ลั ก์ ของ กษัตร์ย เจ้านาย ของ ข้า พระ องค์ ต่อ จาก พระ องค์” ๒๘ แล้ว กษัตร์ย ดา วิ ต ตรัส ตอบ ว่า “จง เรียก บั ท เช บา ให้ มา หา เรา” พระ นาง ก็ เสด็จ เข้า มา เฝ้า ต่อ พระ พักตร์ กษัตร์ย และ ประทับ ยืน อยู่ ต่อ พระ พักตร์ กษัตร์ย ๒๙ แล้ว กษัตร์ย ทรง ปฏิญาณ ว่า “พระ เย โส วา ห์ ทรง พระ ชนม์ อยู่ แน่ ฉั น โด คือ พระ องค์ ผู้ ทรง โด ชีวิต ของ เรา จาก บรรดา ความ ทุกข์ ยาก ๓๐ เรา ได้ ปฏิญาณ ต่อ เจ้า ใน พระ นาม พระ เย โส วา ห์ พระ เจ้า แห่ง อิสราเอล ว่า ‘ข้า โลม อ น นุ ต ร ของ เจ้า จะ ครอง สม บั ต ต่อ จาก เรา แน่ นอน และ เธอ จะ นั ง บ น บั ล ลั ก์ ของ เรา แทน เรา’ เรา ก็ จะ กระ ทำ อย่าง นั้น วัน นี้ แลหะ” ๓๑ แล้ว พระ นาง บั ท เช บา ก็ ชบ พระ พักตร์ ลง ถึง ดิน ถวาย บังคม กษัตร์ย และ กราบ ทูล ว่า “ขอ กษัตร์ย ดา วิ ต เจ้านาย ของ หม่อม ฉั น จง ทรง พระ เจริญ เป็น นิตย” ๓๒ กษัตร์ย ดา วิ ต รับ สั ง ว่า “จง เรียก ศา โด ก ปู รโหิต และ นา ธั น ผู้ พยากรณ์ กับ เบ โน ย า ห์ นุ ต ร ชาย เย โส ยา ตา มา หา เรา” เขา ทั้ง หลาย จึง เข้า มา เฝ้า กษัตร์ย ๓๓ และ กษัตร์ย ตรัส สั ง เขา ทั้ง หลาย ว่า “จง พา ข้าราชการ ของ เจ้านาย ของ เจ้า ไป จัด ให้ ข้า โลม อ น โอรส ของ เรา ขึ้น ชี ล้อ ของ เรา และ นำ เขา ลง ไป ที่ กี โส น ๓๔ และ ให้ ศา โด ก ปู รโหิต และ นา ธั น ผู้ พยากรณ์ เจิม ตั ง เขา ไว้ เป็น กษัตร์ย เหนือ อิสราเอล ที่ นั้น แล้ว ทำ นั ท ทั้ง หลาย จง เป่า แตร และ ประกาศ ว่า ‘ขอ กษัตร์ย ข้า โลม อ น ทรง พระ เจริญ’ ๓๕ แล้ว ทำ นั ท ทั้ง หลาย จง ตั ด ตาม เขา ขึ้น มา และ เขา จะ มา นั ง บ น บั ล ลั ก์ ของ เรา เพราะ ว่า เขา จะ ได้ เป็น กษัตร์ย แทน เรา เรา ได้ กำหนด ตั ง เขา ไว้ ให้ เป็น ผู้ ครอง เหนือ อิสราเอล และ เหนือ ยู ดา ห์” ๓๖ และ เบ โน ย า ห์ นุ ต ร ชาย เย โส ยา ตา ได้ กราบ ทูล ตอบ กษัตร์ย ว่า “เอเมน ขอ พระ เย โส วา ห์ พระ เจ้า แห่ง กษัตร์ย เจ้านาย ของ ข้า พระ องค์ ตรัส ตั ง นั้น เหนือ ๓๗ พระ เย โส วา ห์ ได้ ทรง สติ ด กับ กษัตร์ย เจ้านาย ของ ข้า พระ องค์ มา แล้ว ฉั น โด ก็ ขอ ทรง สติ ด กับ ข้า โลม อ น ฉั น นั้น และ ขอ ทรง กระ ทำ ให้ พระ ที่ นั ง ของ พระ องค์ ใหญ่ ยิ่ง กว่า พระ ที่ นั ง ของ กษัตร์ย ดา วิ ต เจ้านาย ของ ข้า พระ องค์” ๓๘ ดั ง นั้น ศา โด ก ปู รโหิต นา ธั น ผู้ พยากรณ์ และ เบ โน ย า ห์ นุ ต ร ชาย เย โส ยา ตา และ คน เคะ เร็ ก กับ คน เป เล ห์ ได้ ลั ง ไป จัด ให้ ข้า โลม อ น ประทับ บน ล้อ พระ ที่ นั ง ของ กษัตร์ย ดา วิ ต และได้ นำ ทำ นั มา ถึง กี โส น

การเจิมตั้งชาโลมอนไว้ที่กิโชน

๓๙ แล้ว ศา โด ก บูโรหิต ได้นำ เขา สัตูว์ ที่ บรรจุน้ำมันมาจากพุ่มพลาล และเจิมตั้งชา โลมอนไว้ และเขาทั้งหลายก็เป่าแตร และ ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า “ขอกษัตริย์ชาโลมอนทรงพระเจริญ” ๔๐ และประชาชนทั้งปวง ก็ตามเสด็จไปเป่าปี่และเปรมปรีดีด้วยความ ชื่นบานยิ่งนัก แผ่นดินก็แยกด้วยเสียงของ เขาทั้งหลาย

แผนการของอาโดเนียห์ที่พ่ายแพ้

๔๑ อา โด นี ยาร์ และ บรรดา แวก ที่ อยู่ กับ ท่าน เมื่อ รับ ประทาน เสรีแล้ว ก็ได้ ยิน เสียง นั้น และเมื่อโยอาบ ได้ยินเสียงแตรก็พูดว่า “เสียงอึกที่กกรีกโครมนี่ที่ในกรุงหมายความว่ากระไร” ๔๒ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ดูเถิด โยนาธานบุตรชายอาบียาธาร์บูโรหิตก็มาถึง และอาโดเนียห์ก็กล่าวว่า “เข้ามาเถิด เพราะ เจ้าเป็นคนมีกำลังมากจึงนำชาวดีมา” ๔๓ โย นาทาน กราบ เรียน อา โด นี ยาร์ ว่า “ห้ามิได้ เพราะกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราทั้งปวงได้ ทรงกระทำให้ชาโลมอนเป็นกษัตริย์ ๔๔ และ กษัตริย์ได้ รับ สั้ง ให้ ศา โด ก บูโรหิต นาธาน ผู้ พยากรณ์ และเบเนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา กับ คนเคเรีและคนเปเลทตามชาโลมอน ไป และเขาทั้งหลายก็ได้จัดให้ชาโลมอน ประทับบนล้อพระที่นั่งของกษัตริย์ ๔๕ และ ศา โด ก บูโรหิต กับ นาธานผู้พยากรณ์ได้เจิม ตั้งท่านไว้ให้เป็นกษัตริย์ ณ กิโชน และเขา ทั้งหลายก็ขึ้นมาจากที่นั้นด้วยความ เปรม ปรีดี เพราะฉะนั้นในกรุงจึงอึกที่กกรีกโครม นี้ เป็น เสียง ที่ ท่าน ทั้ง หลาย ได้ยิน ๔๖ ชา โลมอน ได้ ทรง ประทับ บน พระ ราช บัลลังก์ ด้วย ๔๗ ยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาข้าราชการของ กษัตริย์ก็เข้าไปถวายพระพรแต่กษัตริย์ดา วิดเจ้านายของเราว่า ‘ขอพระเจ้าทรงกระทำ ให้พระนามของชาโลมอนนั้นลือไปยิ่งกว่า พระนามของพระองค์ และขอทรงกระทำ ให้ บัลลังก์ ของ ชา โลมอนใหญ่ ยิ่งกว่า บัลลังก์ ของ พระองค์’ แล้ว กษัตริย์ก็ ทรง โน้ม พระ ภาย ลง บน แท่น ที่ บรรทม ๔๘ และ กษัตริย์ก็ ตรัสด้วยว่า ‘สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของอิสราเอล ผู้ได้ทรงประทานให้มีคนหนึ่ง นึงบนบัลลังก์ของเราในวันนี้ ด้วยดาของ เราเองได้เห็นแล้ว’ ๔๙ แล้วบรรดาแวกทั้ง

ปวงของอาโดเนียห์ก็กลัว และลุกขึ้น ต่าง คนต่างไปตามทางของตน ๕๐ ฝ่ายอาโดนี ยาร์ก็กลัวชาโลมอน จึงลุกขึ้นไปจับเชิงนอน ของแท่นบูชา ๕๑ มีคนไปกราบทูลชาโลมอน ว่า “ดูเถิด อาโดเนียห์กำลังกษัตริย์ชาโลมอน เพราะดูเถิด เธอจับเชิงนอนที่แท่นบูชา อยู่กล่าวว่า ‘ขอ กษัตริย์ชาโลมอนได้ปฏิญาณ แก่ข้าพเจ้าในวันนี้ว่า พระองค์จะไม่ประหาร ผู้รับใช้ของพระองค์เสียด้วยดาบ’” ๕๒ และชา โลมอนตรัสว่า “ถ้าแม่ข้าสำแดงตัวได้ว่าเป็น คนที่สมควร ผมสักเส้นเดียวของข้าจะไม่ ตกลงยังพื้นดิน แต่ถ้าพบความชั่วอยู่ในตัว ข้า จะต้องถึงแก่ความตาย” ๕๓ กษัตริย์ ชาโลมอนตรัสสั่งให้คนไปนำท่านลงมาจาก แท่นบูชา และท่านก็มากกราบลงต่อกษัตริย์ ชาโลมอน และชาโลมอนตรัสแก่ท่านว่า “จง กลับไปวังของท่านเถิด”

ดาวิดสั่งสอนชาโลมอน

๑ เมื่อเวลาที่ดาวิดจะสิ้นพระชนม์ใกล้ ๒ เข้ามา พระองค์ทรงกำชับชาโลมอนราชโอรสของพระองค์ว่า ๓ “เรากำลังจะไปตามทางของโลกแล้ว จงเข้มแข็งและ สำแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย ๔ และ จงรักษาพระบัญชาที่กำชับของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า คือ ดำเนินในบรรดาพระ มรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของ พระองค์ พระบัญญัติของพระองค์ คำตัดสิน ของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้จำไว้ในบรรดาการซึ่งเจ้าได้ กระทำ และในที่ใดๆที่เจ้าไป ๕ เพื่อพระเย โฮวาห์จะได้รักษาพระวาจนะของพระองค์ ซึ่ง พระองค์ตรัสเกี่ยวกับเราว่า ‘ถ้าลูกหลานทั้ง หลายของเจ้าระมัดระวังในวิถีทางทั้งหลาย ของเขา ที่จะดำเนินต่อหน้าเราด้วยความจริง อย่างสุดจิตสุดใจของเขา (พระองค์ตรัสว่า) ราชวงศ์จะไม่ขาดสายที่จะนั่งบนบัลลังก์ของ อิสราเอล’ ๖ ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่า โยอาบบุตรนางเศรยาห์ได้กระทำอะไรแก่เรา คือว่าเขาได้กระทำประการใดแก่ผู้บัญชาการ ทั้งสองแห่งกองทัพของอิสราเอล คือกระทำ แก่อับเนอร์บุตรเนอร์ และแก่อามาสาบุตรเย ธอร์ที่โยอาบได้ฆ่าเสีย ทำให้โลหิตที่ตกใน ยามสงครามไหลในยามสันติ และวางโลหิตที่ ตกในยามสงครามลงบนรัศมีประตูที่เอวของ

เขา และลงบนรองเท้าของเขา ^๖ เพราะฉะนั้น เจ้าจงกระทำให้เหมาะสมตามปัญญาของเจ้า อย่าปล่อยให้ศีรษะหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสันติ ^๗ แต่จงปฏิบัติด้วยความเมตตาต่อบุตรชายทั้งหลายของบารซิลลัย คนกิเลอาด จงยอมให้เขาอยู่ในหมู่คนที่รับประจานอยู่ที่โต๊ะของเจ้า เพราะว่าเมื่อเราหนีจากอับซาลอมพี่ชายของเจ้านั้น เขาทั้งหลายได้มาพบกับเราด้วยความเมตตาตั้งนั้นแหละ ^๘ และดูเถิด มีซิเมือบุตรเก-ราคนเบนยามิน จากบ้านมาสุริมอยู่กับเจ้าด้วย เขาเป็นผู้ดำเรออย่างน่าสลดใจในวันที่เราเดินไปยังมาหะนาอิม แต่เขามาต้อนรับเราที่แม่น้ำจอร์แดน และเราจึงได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า ‘เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้าด้วยดาบ’ ^๙ เพราะฉะนั้น บัดนี้ เจ้าอย่าถือว่าเราไม่มีความผิด เพราะเจ้าเป็นคนมีปัญญา เจ้าจะทราบ ว่าควรจะทำประการใดแก่เขา และเจ้าจงนำศีรษะหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายพร้อมกับโลหิต”

ดาวิดสิ้นพระชนม์ ซาโลมอนขึ้นครองราชย์ (๑ พศต ๒๙:๒๓-๓๐)

^{๑๐} แล้ว ดาวิด ก็ บรรทม หลับ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ใน นครดาวิด ^{๑๑} และเวลาที่ ดาวิด ทรงครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล นั้นเป็นสี่สิบปี พระองค์ทรงครอบครองในเฮโบรนเจ็ดปี และพระองค์ ทรง ครอบ ครอบงำ ใน กรุง เยรูซาเล็ม สามสิบสามปี ^{๑๒} ดังนั้นแหละซาโลมอนจึงประทับบนพระที่นั่งของดาวิด ราชบิดาของพระองค์ และ ราช อาณาจักร ของพระองค์ ก็ ดำรงมั่นคงอยู่

อาโดเนียห์ถูกประหารชีวิต

^{๑๓} แล้วอาโดเนียห์โอรสของพระนางฮักกิท ได้ เข้า ฝ้า พระ นาง บัทเช บา พระ ชนนี้ ของ ซา โลม อน พระนาง มี พระ เสาวนีย์ ว่า “เจ้ามาอย่างสันติหรือ” ท่านทูลว่า “อย่างสันติ ขอรับ กระหม่อม” ^{๑๔} แล้ว ท่าน ทูล ว่า “เกล้า กระหม่อม มี เรื่อง ที่ จะ ทูล พระองค์” พระนาง มี พระ เสาวนีย์ ว่า “จงพูดไปเถิด” ^{๑๕} ท่านจึงทูลว่า “พระองค์ทรงทราบแล้วว่า ราช อาณาจักร นั้น เป็น ของ กระหม่อม และ ว่า บรรดา ชน อิสราเอล ทั้ง สิ้น ก็ หมายไว้ ว่า กระหม่อมจะได้ครอบครอง อย่างไรก็ดี ราช

อาณาจักรก็กลับกลายมาเป็นของพระอนุชาของกระหม่อม ด้วย ราช อาณาจักร เป็น ของ เรอ จาก พระ เย โฮวาห์ ^{๑๖} บัดนี้ กระหม่อมทูลขอแต่ประการเดียว ขอพระองค์อย่าได้ปฏิบัติเลย” พระนาง มี พระ เสาวนีย์ ต่อ เรอ ว่า “จงพูดไปเถิด” ^{๑๗} และท่านทูลว่า “ขอพระองค์ทูล กษัตริย์ ซา โลม อน (ท่าน คง ไม่ ปฏิเสธ พระองค์) คือ ทูล ขอ อาบี ซาก ชาว ซู เนม ให้ เป็น ชายา ของ กระหม่อม” ^{๑๘} พระนาง บัทเช บา มี พระ เสาวนีย์ ว่า “ดีแล้ว เราจะทูลกษัตริย์แทนเจ้า” ^{๑๙} พระนาง บัทเช บา จึง เข้า ฝ้า กษัตริย์ ซา โลม อน เพื่อทูลพระองค์ให้ อาโดเนียห์ และ กษัตริย์ ทรง ลูก ขึ้น ต้อนรับ พระนาง และ ทรง คำ นับ พระนาง แล้วก็เสด็จประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ รับสั่งให้นำพระแก้วมาถวาย พระ ชนนี้ พระนาง ก็ เสด็จประทับที่เมืองขวาของพระองค์ ^{๒๐} แล้ว พระนางทูลว่า “แม่จะขอจากเธอสักประการหนึ่ง ขออย่าปฏิเสธแม่เลย” และ กษัตริย์ ทูล พระนาง ว่า “ขอมาเถิด ผมจะไม่ปฏิเสธเสด็จแม่” ^{๒๑} พระนางทูลว่า “ขอยกอภิเษกชาวซูเนมให้กับอาโดเนียห์เซษฐาของเธอให้เป็นชายาเถิด” ^{๒๒} กษัตริย์ ซา โลม อน ตรัส ตอบ พระชนนี ของ พระองค์ ว่า “โง่เสด็จแม่ จึงขออาบีซากชาวซูเนมให้แก่อาโดเนียห์เล่า น่าจะขอราชอาณาจักรให้เขาเสียด้วย เพราะเขาเป็นพระเซษฐาของผม และ ฝ่าย เขามี อาบี ยาราร์ ปุโรหิต และ โย อาบ บุตร นาง เศ รุ ยาห์” ^{๒๓} แล้ว กษัตริย์ ซา โลม อน ทรง ปฏิญาณ ใน พระนาม ของ พระเยโฮวาห์ว่า “ถ้าถ้อยคำนี้ไม่เป็นเหตุให้อาโดเนียห์เสียชีวิตของเขาแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษผมและให้หนักยิ่งกว่า” ^{๒๔} เพราะฉะนั้น บัดนี้ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระองค์ผู้ทรงสถาปนาผมไว้ และตั้งผมไว้บนบัลลังก์ของดาวิด ราชบิดาของผม และ ทรง ตั้ง ไว้ เป็น ราชวงศ์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ อาโดเนียห์จะต้องตายในวันนี้ฉันนั้น” ^{๒๕} ดังนั้น กษัตริย์ ซา โลม อน จึง รับ สั่ง ไซเบ ใน ยาร์ บุตร ชายเยโฮยาดา เขาก็ไปประหารชีวิตอาโดเนียห์เสีย และท่านก็ตาย

อาบียาราร์ถูกไล่ออกจากหน้าที่ปุโรหิต

^{๒๖} ส่วนอาบียาราร์ปุโรหิตนั้น กษัตริย์รับสั่งว่า “จงไปอยู่ที่อานาโธท ไปสู่ไร่นาของเจ้า เพราะเจ้าสมควรที่จะตาย แต่ในเวลานี้เราจะ

ไม่ประหารชีวิตเจ้า เพราะว่าเจ้าห้ามหีบขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าไปข้างหน้าดาวิดราชบิดาของเรา และเพราะเจ้าได้เข้าส่วนในบรรดาความทุกข์ใจของราชบิดาเรา” ^{๒๗} ซาโลมอนจึงทรงขบไล่อาบิยาธาร์เสียจากหน้าที่ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ กระทำให้สำเร็จตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับวงศ์วานของเอลีที่เมืองซิลห์

โยอาบถูกประหารชีวิต เพราะท่านฆ่าอับเนอร์

^{๒๘} เมื่อข่าวนี้ทราบไปถึงโยอาบ เพราะแม้ว่าโยอาบมิได้สนับสนุนอับซาโลม ท่านได้สนับสนุนอาโดเนียห์ โยอาบก็หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์และจับเชิงงอนแทนบูชาไว้ ^{๒๙} เมื่อมีคนไปกราบทูลกษัตริย์ซาโลมอนว่า “โยอาบได้หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์ และดูเถิด เขาอยู่ข้างแท่นบูชานั้น” ซาโลมอนรับสั่งเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาตรัสว่า “จงไปประหารชีวิตเขาเสีย” ^{๓๐} เบไนยาห์ก็มายังพลับพลาของพระเยโฮวาห์พูดกับท่านว่า “กษัตริย์มีรับสั่งว่าจงออกมาเถิด” ท่านตอบว่า “ไม่ออกไป ข้าจะตายที่นี่” แล้วเบไนยาห์ก็นำความไปกราบทูลกษัตริย์อีกว่า “โยอาบพูดอย่างนี้ และเขาตอบข้าพระองค์อย่างนี้” ^{๓๑} กษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า “จงกระทำตามที่เขابอก จงประหารเขาเสียและฝังเขาไว้ ทั้งนี้จะได้เอาโลหิตไ้ความผิดซึ่งโยอาบได้กระทำให้ไหลนั้นไปเสียจากเรา และจากวงศ์วานบิดาของเรา” ^{๓๒} พระเยโฮวาห์ทรงทำให้โลหิตของเขา กลับมาตกบนศีรษะของเขาเอง เพราะว่าเขาได้โจมตีและฆ่าชายสองคนที่ชอบธรรมและดีกว่าตัวเขาด้วยดาบ โดยที่ดาวิดราชบิดาของเราหาทรงทราบไม่ คืออับเนอร์บุตรเนอรัผู้บัญชาการกองทัพของอิสราเอล และอามาสาบุตรยูเธอร์ผู้บัญชาการกองทัพของยูดาห์ ^{๓๓} ดังนั้นต้องให้โลหิตของเขาทั้งสองตกบนศีรษะของโยอาบและบนศีรษะของเชื้อสายของเขาเป็นนิตย์ แต่ส่วนดาวิดและเชื้อสายของพระองค์ และราชวงศ์ของพระองค์ และราชบัลลังก์ของพระองค์จะมีสันติภาพจากพระเยโฮวาห์ที่อยู่เป็นนิตย์” ^{๓๔} แล้วเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาก็ขึ้นไปประหารชีวิตเขาเสียและฝังเขาไว้ในบ้านของเขาเองซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

เบไนยาห์รับตำแหน่งเป็นแม่ทัพ ศาโด กรับตำแหน่งเป็นมหาปุโรหิต

^{๓๕} กษัตริย์ได้ทรงแต่งตั้งเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเหนือกองทัพแทนโยอาบ และกษัตริย์ก็ทรงแต่งตั้งศาโดกผู้เป็นปุโรหิตไว้ในตำแหน่งของอาบิยาธาร์

ซิเมอีถูกประหารชีวิต

^{๓๖} แล้วกษัตริย์ทรงใช้คนไปเรียกซิเมอีให้เข้ามาเฝ้า และตรัสกับเขาว่า “ท่านจงสร้างบ้านอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและอาศัยอยู่ที่นั่น อย่าออกจากที่นั่นไปที่ไหนเลย” ^{๓๗} เพราะในวันที่ท่านออกไป และข้ามลำธารชิดโรนนั้น ท่านจงรู้เป็นแน่เถิดว่า ท่านจะต้องตายแน่ แล้วโลหิตของเจ้าจะต้องตกบนศีรษะของเจ้าเอง” ^{๓๘} และซิเมอีทูลกษัตริย์ว่า “ที่พระองค์ตรัสนั้นก็ดีแล้ว ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสนั้น” ซิเมอีจึงได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน ^{๓๙} ต่อมาเมื่อล่วงไปสามปีแล้ว ทาสสองคนของซิเมอีได้หลบหนีไปยังอาคิซโอรสของมาอาคาห์กษัตริย์เมืองกัท และเมื่อเขามายกซิเมอีว่า “ดูเถิด ทาสของท่านอยู่ในเมืองกัท” ^{๔๐} ซิเมอีก็ลุกขึ้นผูกอานขี่ลาไปเฝ้าอาคิซที่เมืองกัทเพื่อเสาะหาทาสของตน ซิเมอีได้ไปนำทาสของตนมาจากเมืองกัท ^{๔๑} และเมื่อมีผู้กราบทูลซาโลมอนว่าซิเมอีได้ไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกัท และกลับมาแล้ว ^{๔๒} กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้เรียกซิเมอีมาเฝ้า และตรัสกับเขาว่า “เราได้ให้ท่านปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์มิใช่หรือ และได้ตักเตือนท่านแล้วว่า ‘ท่านจงรู้เป็นแน่ว่า ในวันที่ท่านออกไป ไม่ว่าไปที่ใดๆ ท่านจะต้องตายแน่’ และท่านก็ได้ตอบเราว่า ‘คำตรัสที่ข้าพระองค์ไ้ได้ยินนั้นก็ดีแล้ว’” ^{๔๓} ทำไมท่านจึงไม่รักษาคำปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ และรักษาคำปฏิญาณซึ่งเราได้กำกับท่านนั้น” ^{๔๔} กษัตริย์ตรัสกับซิเมอีว่า “ท่านเองรู้เรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในใจของท่าน ซึ่งท่านได้กระทำต่อดาวิดราชบิดาของเรา เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมาสนองเหนือศีรษะของท่านเอง” ^{๔๕} แต่กษัตริย์ซาโลมอนจะได้รับพระพร และพระที่นั่งของดาวิดจะตั้งมั่นคงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

อยู่เป็นนิตย์”^{๙๖} แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาตาและเขาก็ออกไปประหารชีวิตซีเมีเสีย ตั้งนั้นราชอาณาจักรที่ตั้งมั่นคงอยู่ในพระหัตถ์ของซาโลมอน

ซาโลมอนทรงแต่งงานกับราชธิดาของฟาโรห์

๓ ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ โดยได้ทรงรับราชธิดาของฟาโรห์และทรงนำพระนางมาไว้ในนครของดาวิด จนพระองค์ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์และทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และกำแพงรอบกรุงเยรูซาเล็มสำเร็จ^{๙๗} อย่างไรก็ตามประชาชนได้ถวายสัตวบูชา ณ ปุชนียสถานสูง เพราะในเวลานั้นยังไม่ได้สร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์^{๙๘} ซาโลมอนทรงรักพระเยโฮวาห์ ทรงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของดาวิดราชบิดาของพระองค์ เว้นแต่พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ณ ปุชนียสถานสูง

กษัตริย์ถวายเครื่องสัตวบูชาที่เมือ กิเบโอน (๒ พศต ๑:๒-๖)

^{๙๙}และกษัตริย์เสด็จไปที่เมืองกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาที่นั่น เพราะที่นั่นเป็นมหาปุชนียสถานสูง ซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาพื้นดวบนแท่นบูชาหิน

ซาโลมอนทูลขอสติปัญญา (๒ พศต ๑:๗-๑๓)

^{๑๐๐}พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนที่เมืองกิเบโอน เป็นพระสุบินในกลางคืน และพระเจ้าตรัสว่า “เจ้าอยากให้เราให้อะไรเจ้าก็จงขอเถิด”^{๑๐๑} และซาโลมอนตรัสว่า “พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตายิ่งใหญ่แก่ดาวิด พระราชบิดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะว่าเสด็จพ่อดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและความชอบธรรม ด้วยจิตใจเที่ยงตรงต่อพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาความเมตตายิ่งใหญ่ไว้เพื่อเสด็จพ่อ และได้ทรงประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่เสด็จพ่อให้หนึ่งบนราชบัลลังก์ของท่านในวันนี้”^{๑๐๒} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เป็นแต่เด็ก บัดนี้พระองค์ทรงกระทำให้ผู้รับ

ใช้ของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะเข้านอกออกในอย่างไรถูก^{๑๐๓} และผู้รับใช้ของพระองค์ก็อยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้ เป็นชนชาติใหญ่ ซึ่งจะนับหรือคำนวณประชาชนก็ไม่ได้อ^{๑๐๔} เพราะฉะนั้นขอพระองค์ทรงประทานความคิดความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์เพื่อจะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแผกระหว่างดีและชั่ว เพราะว่าผู้ใดเล่าจะสามารถวินิจฉัยประชาชนใหญ่ของพระองค์นี้ได้”^{๑๐๕} ที่ซาโลมอนทูลขอเช่นนี้ก็เป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า^{๑๐๖} พระเจ้าจึงตรัสกับซาโลมอนว่า “เพราะเจ้าได้ขอลงใจและมิได้ขอชีวิตยืนยาว หรือความมั่งคั่งหรือชีวิตของบรรดาศัตรูของเจ้าเพื่อตัวเจ้าเอง แต่เจ้าขอความเข้าใจเพื่อตัวเจ้าเองเพื่อให้ประจักษ์ในการวินิจฉัย”^{๑๐๗} ดูเถิด เราจะกระทำตามคำของเจ้า ดูเถิด เราให้จิตใจอันประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ เพื่อว่าจะไม่มีใครที่เป็นอยู่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาภายหลังเจ้าเหมือนเจ้า^{๑๐๘} เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วย ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติยศ เพื่อว่าตลอดวันเวลาทางสิ้นของเจ้า จะไม่มีกษัตริย์องค์อื่นเปรียบเทียบกับเจ้าได้^{๑๐๙} และถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎเกณฑ์ของเรา และมีบัญญัติของเราตั้งดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินนั้น เราก็จะให้วันเวลาของเจ้ายืนยาว”^{๑๑๐} และซาโลมอนก็ตื่นบรรทม และดูเถิด เป็นพระสุบินแล้วพระองค์ก็เสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และประทับยืนอยู่หน้าทับพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา และพระราชทานเลี้ยงแก่บรรดาข้าราชการของพระองค์

การพิสูจน์สติปัญญาของซาโลมอน

^{๑๑๑}แล้วหญิงแพศยาสองคนมาเฝ้ากษัตริย์และยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์^{๑๑๒} หญิงคนหนึ่งทูลว่า “โอ ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์และผู้หญิงคนนี้อาศัยอยู่ในเรือนเดียวกัน และข้าพระองค์ก็คลอดบุตรคนหนึ่งขณะที่นางนั้นอยู่ในเรือน”^{๑๑๓} ต่อมาเมื่อข้าพระองค์คลอดบุตรได้สามวันแล้วนางคนนั้นก็คลอดบุตรด้วย และข้าพระองค์ทั้ง

สอง อยู่ด้วยกัน ไม่มีผู้ใดอยู่กับข้าพระองค์ ทั้งสอง ในเรือนนั้น ข้าพระองค์ ทั้งสอง นั้น อยู่ในเรือนนั้น ^{๑๙} แล้วบุตรของหญิงคนนี้ก็ ตายเสียในกลางคืน ด้วยเขานอนทับ ^{๒๐} พอ เทียงคินนางก็ลุกขึ้น และเอาบุตรชายของ ข้าพระองค์ ไปเสียจากข้างข้าพระองค์ ขณะที่ สาวใช้ของพระองค์หลับอยู่ และวางเขา ไว้ในอกของเธอ และเธอเอาบุตรของเธอ ที่ ตายแล้วนั้น ไว้ในอกของข้าพระองค์ ^{๒๑} เมื่อ ข้าพระองค์ตื่นขึ้นในตอนเช้าเพื่อให้บุตรของ ข้าพระองค์กินนม ดูเถิด เขาตายเสียแล้ว แต่เมื่อ ข้าพระองค์พินิจดูในตอนเช้า ดูเถิด เด็กนั้นไม่ใช่บุตรชายที่ข้าพระองค์คลอดมา” ^{๒๒} แต่หญิงอีกคนหนึ่งพูดว่า “ไม่ใช่ เด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉัน เด็กที่ตายเป็นบุตร ชายของเจ้า” หญิงคนที่หนึ่งพูดว่า “ไม่ใช่ เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า และเด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉัน” เขาทั้งสองพูด กันดังนี้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ^{๒๓} แล้วกษัตริย์ ตรัสว่า “คนหนึ่งพูดว่า ‘คนนี้เป็นบุตรชาย ของฉัน คือเด็กที่เป็นอยู่ และบุตรชายของ เจ้าตายเสียแล้ว’ และอีกคนหนึ่งพูดว่า ‘ไม่ใช่ แต่บุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว และบุตร ชายของฉันเป็นคนที่มีชีวิต’” ^{๒๔} และกษัตริย์ ตรัสว่า “เอาดาบมาให้เราเล่มหนึ่ง” เขาจึง เอาพระแสงดาบ มาไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ^{๒๕} และกษัตริย์ตรัสว่า “จงแบ่งเด็กที่มีชีวิต นั้นออก เป็นสอง ท่อน และให้ คนหนึ่ง ครึ่ง หนึ่ง และอีกคนหนึ่งครึ่งหนึ่ง” ^{๒๖} แล้วหญิง คนที่บุตรของตบยังมีชีวิตอยู่นั้นทูลกษัตริย์ เพราะว่าจิตใจของเธออาลัยในบุตรชายของ เธอ เธอว่า “โอ ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงมอบเด็กที่มีชีวิตนั้นให้เขาไป และถึง อย่างไม่รู้ก็ต่อयाทรงฆ่าเสีย” แต่หญิงอีกคน หนึ่งว่า “อย่าให้ฉันเป็นเจ้าของหรือของฉัน ขอทรงแบ่งเถิดเพคะ” ^{๒๗} แล้วกษัตริย์ตรัส ตอบเขาว่า “จงให้เด็กที่มีชีวิตนั้นแก่คนนั้น อย่าฆ่าเสียเลย นางเป็นมารดาของเด็กนั้น” ^{๒๘} อิสราเอล ทั้ง ปวง ได้ยินเรื่อง กวราพิพากษา ซึ่งกษัตริย์ประทานการพิพากษานั้น และเขา ทั้งหลาย ก็เกรงกลัว กษัตริย์ เพราะเขา ทั้ง หลายประจักษ์ว่า พระสติปัญญาของพระเจ้า อยู่ในพระองค์ที่จะทรงวินิจฉัย

ข้าราชการผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล ในอาณาจักรของซาโลมอน

๑ กษัตริย์ ซาโลมอน เป็น กษัตริย์ เหนือ อิสราเอล ทั้งสิ้น ^๒ และคนต่อไป นี้ เป็น ข้าราชการผู้ใหญ่ของพระองค์คือ อาชาริยาห์ บุตรชายศาคาโด เป็นปุโรหิต ^๓ อาลีโฮเรฟ และอาหิยาห์ บุตรชายชิซา เป็นราชเลขา เยโฮซาฟัท บุตรชายอาหิฮูด เป็น เจ้า กรม สาราบรรม ^๔ เบเนยาห์ บุตรชายเยโฮยาดา เป็นผู้บัญชาการกองทัพ ศาคาโดและอาบียาธาร์ เป็นปุโรหิต ^๕ อาชาริยาห์ บุตรชายนาธัน เป็นหัวหน้าข้าหลวง ศบุดบุตรชายนาธัน เป็นข้าราชการผู้ใหญ่ และเป็นพระสหายของ กษัตริย์ ^๖ อาหิซาร์ เป็นเจ้ากรมวัง และอาโด นีรัมบุตรชายอับดาเป็นผู้ควบคุมคนที่ทำงาน โยธา

ข้าหลวงสิบสองคนเป็นผู้จัดหาเสบียง อาหารสำหรับกษัตริย์สำนัก

^๗ ซาโลมอนทรงมี ข้าหลวงสิบสองคนอยู่ เหนือ อิสราเอล ทั้ง ปวง เป็นผู้จัดหาเสบียง อาหาร สำหรับ กษัตริย์ และ สำหรับ กษัตริย์ สำนัก ข้าหลวง คนหนึ่ง จัดหาเสบียง อาหาร สำหรับเดือนหนึ่งในหนึ่งปี ^๘ ต่อไปนี้เป็นชื่อ ของเขาคือ เบนเฮอร์ ประจำแดนเทือกเขาเอ ฟราอิม ^๙ เบนเดเคอร์ ประจำในมาคาสและ ในชาอัลบิม เบชเชเมช และเอโลนเบธยานัน ^{๑๐} เบนเฮเสด ประจำในอารูปบท ไสโคห์และ แผ่นดินเฮเฟอร์ทั้งสิ้นขึ้นอยู่กับเขา ^{๑๑} เบน อาบีนาคับ ประจำในบริเวณเดร์ทั้งหมด เขา มีทาพิทิตาของซาโลมอนเป็นชายา ^{๑๒} บา อานาบุตรชายอาหิฮูด ประจำในอาอานาค เม กิดโดและเบธซานทั้งหมดซึ่งอยู่ข้างคารธาน เชิงเมืองยิสราเอล และตั้งแต่เบธซานถึงอาเบลเมโฮลาห์ไปจนถึงฟากข้างโน้นของโยก เนอัม ^{๑๓} เบนเกเบอร์ ประจำในราโมทกิเลอ าด เขามีเมืองทั้งหลายของยาร์บุตรชาย มนัสเสห์ซึ่งอยู่ในกิเลอาด และเขามี ท้อง ถิ่นอารโกบ ซึ่งอยู่ในบาซาน หัวเมืองใหญ่ หกสิบหัวเมือง ซึ่งมีกำแพงเมือง และदान ทองสัมฤทธิ์ขึ้นอยู่แก่เขา ^{๑๔} อาหิมาดับบุตร ชายอิดโด ประจำในมาหะนาอิม ^{๑๕} อาหิมา อัส ประจำในนัฟทาลี เขาก็เหมือนกันได้บา เสมัทิตาของซาโลมอนเป็นชายา ^{๑๖} บาอา นานบุตรชายหุซัย ประจำในอาเซอร์และเบอา

โลท^{๑๗} เยโฮซาฟาห์บุตรชายปารูอาห์ ประจำในอิสราเอล^{๑๘} ซิเมโอนบุตรชายเอลาห์ ประจำในเบนยามิน^{๑๙} เกเบอร์บุตรชายอูรี ประจำในแผ่นดินกิเลอาด ในแผ่นดินของสิโหน กษัตริย์ของคนอาโมไรต์และของอ็อกกษัตริย์แห่งเมืองบาซาน ท่านเป็นข้าหลวงคนเดียวที่ประจำในแผ่นดินนั้น^{๒๐} คนยูดาห์และคนอิสราเอลนั้นมีจำนวนมากมายดั่งเม็ดทราย ชายทะเล เขาทั้งหลายกินและดื่มและมีจิตใจเบิกบาน^{๒๑} และซาโลมอนทรงปกครองเหนือราชอาณาจักรทั้งสิ้น ตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงแผ่นดินฟิลิสเตียและถึงพรมแดนอียิปต์ เขาทั้งหลายถวายส่วยอากร และปรนนิบัติซาโลมอนตลอดวันเวลาแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์^{๒๒} เสบียงอาหารสำหรับซาโลมอนในวันหนึ่งนั้น คือยอดแบ่งสามสิบโคระและแบ่งหกสิบโคระ^{๒๓} วัวอ้วนสิบตัว วัวจากทุ่งหญ้าสิบตัว แกะหนึ่งร้อยตัว นอกจากนี้มีกวางตัวผู้ เนื้อสมัน อีเก้งและไก่อ้วน^{๒๔} เพราะพระองค์ทรงครอบครองเหนือท้องถื่นทั้งสิ้นฟากแม่น้ำข้างนี้ตั้งแต่ทิฟสาร์ถึงกาซา และทรงครอบครองเหนือบรรดากษัตริย์ที่อยู่ฟากแม่น้ำข้างนี้ และพระองค์ทรงมีสันติภาพอยู่ทุกด้านรอบพระองค์^{๒๕} ยูดาห์และอิสราเอลก็อยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนก็นั่งอยู่ใต้เถาองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อของตน ตั้งแต่เมืองดานกระทั่งถึงเมืองเบเออร์เซบาตลอดวันเวลาของซาโลมอน^{๒๖} ซาโลมอนยังมีคอกขังม้าเดี่ยวอีกสี่หมื่นสำหรับรถรบของพระองค์ และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน^{๒๗} และบรรดาข้าหลวงเหล่านั้นก็จัดเสบียงอาหารส่งกษัตริย์ซาโลมอน และเพื่อทุกคนที่มายังโต๊ะเสวยของกษัตริย์ซาโลมอน ต่างก็ส่งของตามเดือนของตน เขาทั้งหลายไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดขาดไปเลย^{๒๘} ทั้งข้าวบาร์เลย์และฟางข้าวสำหรับม้าและม้าอาซาไนย์ เขานำมายังสถานที่ของข้าหลวงเหล่านั้นตามที่ให้มีรับส่งแก่ทุกคน

สติปัญญาของซาโลมอนมาจากพระเจ้า

^{๒๙} และพระเจ้าทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจแก่ซาโลมอนอย่างเหลือประมาณ ทั้งพระทัย อันกว้าง ขวาง ดุจ เม็ดทราย ที่ชายทะเล^{๓๐} และสติปัญญาของซาโลมอนล้ำกว่าสติปัญญาทั้งสิ้นของชาวตะวันออกและกว่าบรรดา สติปัญญาของอียิปต์^{๓๑} เพราะ

พระองค์ ทรง มี สติ ปัญญา ฉลาด กว่า คน อื่น ทุก คน ทรง ฉลาด กว่า เอ ฮาน คน เอ ส ราห์ และเอมาน คาลโคล์และดาร์ดา บรรดาบุตรชายของมาโฮล และพระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไปในทุกประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบ^{๓๒} พระองค์ตรัสสัญญาสัตสามพันข้อด้วยและบทเพลงของพระองค์มีหนึ่งพันห้าบท^{๓๓} พระองค์ตรัสถึงต้นไม้ตั้งแต่ต้นสนสีดาร์ซึ่งอยู่ในเลบานอน จนถึงต้นหุสบซึ่งงอกออกมาจากกำแพง พระองค์ตรัสถึงสัตว์ป่าด้วย ทั้งบรรดาก สัตว์ เลื้อยคลาน และปลา^{๓๔} และคนมาจากชนชาติทั้งหลายเพื่อฟัง สติ ปัญญา ของ ซา โลมอน และ มา จาก บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ผู้ได้ยินถึง สติปัญญาของพระองค์

ซาโลมอนเตรียมสำหรับการสร้างพระวิหาร (๒ พศต ๒:๑-๑๖)

๕^๑ ฝ่ายฮีราม กษัตริย์เมืองไทระ ได้ส่งข้าราชการของท่านมาเฝ้าซาโลมอน เมื่อท่านได้ยินว่าเขาได้เจิมตั้งพระองค์ไว้เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ เพราะฮีรามรักดาวิดอยู่เสมอ^๒ และซาโลมอนได้ส่งพระดำรัสไปยังฮีรามว่า^๓ “ท่านคงทราบอยู่แล้วว่าดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ไม่ได้ เพราะการสงครามซึ่งอยู่ล้อมรอบพระองค์ทุกด้าน จนกว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปราบเขาเสียให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์^๔ แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงประทานให้ข้าพเจ้าได้หยุดพักรอบด้าน ปฏิบัติหรือเหตุร้ายก็ไม่มี^๕ ดุเถิด ข้าพเจ้าจึงประสงค์จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า ‘บุตรชายของเจ้า ผู้ซึ่งเราจะตั้งไว้บนบัลลังก์แทนเจ้า จะสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรา’^๖ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านสั่งให้ตัดไม้สนสีดาร์แห่งเลบานอนเพื่อข้าพเจ้า และข้าราชการของข้าพเจ้าจะสมทบกับพวกข้าราชการของท่าน ข้าพเจ้าจะมอบเงินค่าจ้างข้าราชการของท่านแก่ท่านตามที่ท่านตั้งไว้ เพราะท่านคงทราบแล้วว่าท่ามกลางเราไม่มีผู้รู้จักตัดไม้เหมือนชาวซีโดน”^๗ และอยู่มาเมื่อฮีรามได้ยินถ้อยคำของซาโลมอน

ท่านก็ชื่นชมยินดียิ่งนักและว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ในวันนี้ ผู้ทรงประทานบุตรชายที่ฉลาดองค์หนึ่งแก่ดาวิด ให้อยู่เหนือชนชาติใหญ่นี้” ๘ และฮีรามก็ใช้คนให้มายังซาโลมอนทูลว่า “ข้าพเจ้าได้พิจารณาสิ่งต่างๆ ซึ่งท่านส่งไปยังข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพร้อมที่จะกระทำการทำตามที่ท่านปรารถนาในเรื่องไม้สนสีดาร์ และไม้สนสามใบ ๙ ข้าราชการของข้าพเจ้า จะ นำ ลง มา จาก เลบานอน ถึงทะเล และข้าพเจ้าจะผูกแพล่องมาตามทะเลถึงที่ที่ท่านจะกำหนดให้ และข้าพเจ้าจะให้แก่แพที่นั่น ขอท่านมารับเอา และขอท่านส่งเสบียงอาหารแก่สำนักวังของข้าพเจ้าก็แล้วกัน เป็นที่พอใจข้าพเจ้าแล้ว” ๑๐ ฮีรามจึงได้จัดส่งไม้สนสีดาร์และไม้สนสามใบให้แก่ซาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์ทุกประการ ๑๑ ฝ่ายซาโลมอนทรงประทานข้าวสาลีให้เป็นอาหารแก่สำนักวังของฮีรามสองหมื่นโคระ และน้ำมันบริสุทธิ์ยี่สิบโคระ ซาโลมอนทรงประทานแก่ฮีรามเป็นปีๆไปอย่างนี้แหละ ๑๒ และพระเยโฮวาห์พระราชทานสติปัญญาแก่ซาโลมอน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ และมีสันติภาพระหว่างฮีรามและซาโลมอน และทั้งสองก็ทรงกระทำสนธิสัญญากัน

พวกกรรมกรเพื่อสร้างพระวิหาร

๑๓ กษัตริย์ซาโลมอนทรงเกณฑ์แรงงานจากชนอิสราเอลทั้งปวง คนที่ถูกเกณฑ์แรงงนับได้สามหมื่นคน ๑๔ และพระองค์ทรงใช้เขาไปยังเลบานอน เวนละหนึ่งหมื่นคนต่อเดือน เขาจะอยู่ที่เลบานอนเดือนหนึ่ง และอยู่บ้านสองเดือน และอาโดนีรัมเป็นผู้บังคับบัญชาพวก ถูกเกณฑ์ แรง ๑๕ ซาโลมอนมีคนขนของหนักเจ็ดหมื่นคน และคนสกัดหินในถิ่นเทือกเขาแปดหมื่นคน ๑๖ นอกจากข้าราชการผู้ใหญ่ของซาโลมอนซึ่งเป็นผู้ดูแลการงานนี้ ก็มีอีกสามพันสามร้อยคน ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลประชาชนผู้ดำเนินงาน ๑๗ กษัตริย์ทรงบัญชาและเขาทั้งหลายสกัดก้อนหินใหญ่ มีค่าออกมา เพื่อวางรากฐานของพระนิเวศด้วยหินที่แต่งแล้ว ๑๘ ดังนั้นพนักงานก่อสร้างของซาโลมอน และพนักงานก่อสร้างของฮีราม และช่างสลักหินก็แต่งหินเหล่านั้น และเตรียมตัวไม้และหินเพื่อสร้างพระนิเวศ

การเริ่มสร้างพระวิหาร (๒ พศต ๓:๑-๒)

๒ อยู่มาในปีที่สี่ร้อยแปดสิบหลังจากที่ชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ในปีที่สี่แห่งการที่ซาโลมอนครอบครองอิสราเอล ในเดือนศิว ซึ่ง เป็น เดือน ที่ สอง พระองค์ทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

การพรรณนาถึงพระวิหาร

๒ พระนิเวศซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระเยโฮวาห์นั้น ยาว หกสิบ ศอก กว้าง ยี่สิบ ศอก และ สูง สามสิบ ศอก ๓ मुख หน้า ห่อง โถง ของ พระ นิเวศ นั้น ยาว ยี่สิบ ศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และลึกเข้าไปหน้าพระนิเวศสิบศอก ๔ และพระองค์ทรงสร้างหน้าต่างสำหรับพระนิเวศมีขอบขอบออกข้างนอก ๕ พระองค์ทรงสร้างห้องติดผนังพระนิเวศอยู่รอบผนังของพระนิเวศทั้งที่ห้องโถงและที่ห้องหลัง และพระองค์ทรงสร้างห้องระเบียงโดยรอบ ๖ ห้องชั้นล่างที่สุดกว้างห้าศอก ชั้นกลางกว้างหกศอก และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก เพราะรอบด้านนอกของพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างหีบป่าไว้ที่ผนัง เพื่อว่าไม้รอดจะไม่ไต่ทะลวงเข้าไปในผนังพระนิเวศ ๗ เมื่อกำลังสร้างพระนิเวศนั้นก็สร้างด้วยศิลา ซึ่งเตรียมมาจากบ่อศิลา เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้ยินเสียงค้อนหรือขวานหรือเครื่องมือเหล็กใดๆในพระนิเวศ ขณะเมื่อทำการก่อสร้าง ๘ ทางเข้าห้องชั้นล่างอยู่ทางด้านขวาของตัวพระนิเวศ และคนขึ้นไปยังห้องชั้นกลางทางบันไดเวียนและขึ้นจากห้องชั้นกลางไปห้องชั้นที่สาม ๙ พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศดังนี้และทรงให้สำเร็จ และพระองค์ทรงสร้างเพดานของพระนิเวศ ไม้คร่าวและกระดานเป็นไม้สนสีดาร์ ๑๐ พระองค์ทรงสร้างห้องรอบพระนิเวศสูงห้าศอก และติดกับตัวพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์ ๑๑ และพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงซาโลมอนว่า ๑๒ “เกี่ยวด้วยพระนิเวศนี้ซึ่งเจ้าสร้างอยู่ ถ้าเจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และประพฤติตามคำตัดสินของเรา และรักษาบัญญัติของเราทั้งสิ้นและดำเนินตามเราก็จะกระทำถ้อยคำของเรากับเจ้าซึ่งเราพูดกับดาวิดบิดาของเจ้านี้ให้สำเร็จ ๑๓ และเราจะอยู่ในหมูชนอิสราเอล

และจะไม่ทอดทิ้งอิสราเอลชนชาติของเราเลย”^{๑๔} ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศและทรงให้สำเร็จ^{๑๕} พระองค์ทรงกรุณาซึ่งในพระนิเวศด้วย กระดานไม้สนสีดาร์ ตั้งแต่พื้นพระนิเวศจนถึงไม้เพดาน พระองค์ทรงกรุณาในด้วยไม้ และพระองค์ทรงปูปิดพื้นพระนิเวศด้วยไม้สนสามใบ^{๑๖} พระองค์ทรงสร้างอีกข้างหนึ่งของพระนิเวศยึดติดต่อกับกระดานไม้สนสีดาร์จากพื้นถึงไม้เพดาน และพระองค์ทรงสร้างห้องนี้ภายใน ให้เป็นห้องหลัง คือ ที่บริสุทธิ์ที่สุด^{๑๗} ตัวพระนิเวศคือห้องโถงซึ่งอยู่ส่วนหน้านั้นยาวสี่สิบศอก^{๑๘} ไม้สนสีดาร์ที่อยู่ข้างในพระนิเวศและเป็นรูปดอกตูมและดอกไม้บาน เป็นไม้สนสีดาร์ทั้งสิ้น ในที่นั้นแลไม่เห็นหินเลย^{๑๙} พระองค์ทรงจัดเตรียมห้องหลังไว้ข้างในพระนิเวศเพื่อจะวางหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ไว้ที่นั่น^{๒๐} ส่วนข้างในห้องหลังนั้นยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงยี่สิบศอก และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำบริสุทธิ์ พระองค์ทรงกรุณาบูชาด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย^{๒๑} และซาโลมอนทรงบุข้างในพระนิเวศด้วยทองคำบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงลากโซ่ทองคำข้ามข้างหน้าห้องหลัง และบุด้วยทองคำ^{๒๒} และพระองค์ทรงบุพระนิเวศทั้งหลังด้วยทองคำจนพระนิเวศนั้นสำเร็จ ทั้งสิ้น แทนบูชาที่แทนที่เป็นของห้องหลัง พระองค์ก็ทรงบุด้วยทองคำ^{๒๓} ในห้องหลัง พระองค์ทรงสร้างเครูบสองรูปด้วยไม้มะกอกเทศ สูงรูปละสิบศอก^{๒๔} ปีกข้างหนึ่งของเครูบยาวห้าศอก ปีกอีกข้างหนึ่งของเครูบยาวห้าศอก จากปลายปีกข้างหนึ่งไปถึงปลายปีกอีกข้างหนึ่งยาวสิบศอก^{๒๕} เครูบอีกรูปหนึ่งก็วัดได้สิบศอกด้วย เครูบทั้งสองมีขนาดเท่ากัน และรูปอย่างเดียวกัน^{๒๖} ความสูงของเครูบรูปหนึ่งเป็นสิบศอก และเครูบอีกรูปหนึ่งก็เหมือนกัน^{๒๗} พระองค์ทรงวางเครูบไว้ในส่วนชั้นในที่สุดของพระนิเวศ ปีกของเครูบนั้นกางออกเพื่อให้ปีกหนึ่งจดผนังข้างหนึ่ง และปีกของเครูบอีกรูปหนึ่งจดผนังอีกข้างหนึ่ง ส่วนปีกข้างอื่นก็มาจดกันตรงกลางพระนิเวศ^{๒๘} และพระองค์ทรงบุเครูบด้วยทองคำ^{๒๙} พระองค์ทรงสลักผนังของพระนิเวศนั้นโดยรอบ ด้วยรูปแกะสลักเป็นรูปเครูบและต้นอินทผลัมและดอกไม้บานทั้งข้างในและข้างนอก^{๓๐} พื้นของพระนิเวศนั้น พระองค์

ทรงบุด้วยทองคำทั้งข้างในและข้างนอก^{๓๑} สำหรับทางเข้าสู่ห้องหลัง พระองค์ทรงสร้างประตูด้วยไม้มะกอกเทศ กรอบประตูขึ้นบนและวงกบประตูรวมเข้าเป็นหนึ่ง ในห้าของขนาดของผนัง^{๓๒} พระองค์ทรงสร้างบานประตูทั้งสองด้วยไม้มะกอกเทศ แกะรูปเครูบ ต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน ทรงบุด้วยทองคำ พระองค์ทรงแผ่ทองคำหุ้มเครูบและห้อมต้นอินทผลัม^{๓๓} พระองค์ทรงสร้างวงกบประตูทางเข้าห้องโถงด้วยไม้มะกอกเทศ เป็นหนึ่งในสี่ของขนาดของผนัง^{๓๔} และประตูสองบานด้วยไม้สนสามใบ บานสองบานของบานประตูหนึ่งหมุนได้ และบานอีกสองบานของบานประตูหนึ่งก็หมุนได้^{๓๕} พระองค์ทรงแกะเครูบ ต้นอินทผลัมและดอกไม้บานบนบานประตูนั้น และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำสม่ำเสมอกันบนงานแกะสลักนั้น^{๓๖} พระองค์ทรงสร้างลานภายในด้วยกำแพงหินสกัดสามชั้น และด้วยไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง^{๓๗} ในปีทีสี่ก็ได้วางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในเดือนคิฟ^{๓๘} และในปีที่สิบเอ็ดในเดือนบูล ซึ่งเดือนที่แปด พระนิเวศนั้นก็สำเร็จหมดทุกๆส่วน และสำเร็จตามรายการทั้งสิ้น พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศนั้นเจ็ดปี

การพรรณนาถึงพระวิหาร และเครื่องตกแต่งต่างๆ

๗^๑ ซาโลมอนทรงสร้างพระราชวังของพระองค์สิบสามปี และพระองค์ทรงให้พระราชวังของพระองค์สำเร็จทั้งสิ้น^๒ พระองค์ทรงสร้างพระตำหนักพนาเลบานอน ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก อยู่บนเสาไม้สนสีดาร์สี่แถว มีคานไม้สนสีดาร์อยู่บนเสา^๓ ชั้นบนมุงด้วยไม้สนสีดาร์บนห้อง ซึ่งอยู่บนเสาสี่สิบห้าห้อง แถวละสิบห้าห้อง^๔ มีกรอบหน้าต่างสามแถว หน้าต่างอยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว^๕ ประตูและหน้าต่างทั้งหมดมีกรอบสีหุลีเยม และหน้าต่างก็อยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว^๖ และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงเสา ยาวห้าสิบศอก และกว้างสามสิบศอก มีมุขด้านหน้า และมีเสากับหลังคาข้างหน้า^๗ และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงพระที่นั่ง เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงให้คำพิพากษา คือห้องพระโรงพิเนศยัย ก็ทำทั้ง

ห้องสำเร็จด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย ๘ พระราชวัง
 ของ พระองค์ ซึ่ง พระองค์ จะ ทรง ประทับ อยู่
 นั้นมีลานอีกแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ภายในห้องพระ
 โรง ก็กระทำด้วยฝีมือช่างอย่างเดียวกัน ชาว
 โลมอนได้ทรงสร้างวังเหมือนห้องพระโรงนี้
 สำหรับราชธิดาของฟ้าโรหี ซึ่ง พระองค์ ทรง
 ได้ มา เป็น เมสี ๙ หัง สิ้น เหล่า นี้ สร้าง ด้วย
 หินอันมีค่า สกัดออกมาตามขนาด ใช้เลื่อย
 เลื่อยทั้งด้านหลังและด้านหน้า ตั้งแต่ฐานถึง
 ยอดผนัง และมีตั้งแต่ข้างนอกถึงลานใหญ่
 ๑๐ ฐานนั้นทำด้วยหินมีค่า หินก้อนมหึมา หิน
 ขนาดแปดและสิบศอก ๑๑ ข้างบนก็เป็นหินมี
 ค่า สกัดออกมาตามขนาด และไม้สนสีดาร์
 ๑๒ กำแพงลานใหญ่มีหินสกัดสามชั้นโดยรอบ
 และไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง ลานชั้นในของพระ
 นิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเหมือนกัน ทั้งมุข
 พระนิเวศด้วย ๑๓ กษัตริย์ชาโลมอนทรงใช้
 คนให้น้ำฮีรามมาจากเมืองไทระ ๑๔ ท่านเป็น
 บุตรชายของหญิงม่ายตระกูลนพทาลี และ
 บิดาของท่านเป็นชายชาวเมืองไทระ เป็น
 ช่างทองสัมฤทธิ์ และท่านประกอบด้วยสติ
 ปัญญา ความเข้าใจและมีมือที่จะทำงานทุก
 อย่างด้วยทองสัมฤทธิ์ ท่านมาเฝ้ากษัตริย์
 ชาโลมอน และทำงานทั้งสินของพระองค์
 ๑๕ ท่านได้ทำเสาทองสัมฤทธิ์สองเสา แต่ละ
 เสาสูงสิบแปดศอก ๑๖ ฐานทำบัวคว่ำหัวเสา
 สองอันด้วยทองสัมฤทธิ์หล่อ เพื่อจะวางไว้
 บนยอดเสา บัวคว่ำหัวเสาอันหนึ่งสูงห้าศอก
 และความสูงของบัวคว่ำหัวเสาอีกอันหนึ่งก็
 ห้าศอก ๑๗ แล้วมีตาข่ายเป็นตาหมากรุกด้วย
 มาลัย ใช้สำหรับบัวคว่ำที่อยู่บนหัวเสา เจ็ด
 อันสำหรับบัวคว่ำอันหนึ่ง และเจ็ดอันสำหรับ
 บัวคว่ำอีกอันหนึ่ง ๑๘ ท่านทำเสานั้นพร้อม
 ด้วยลูกทับทิม มีสองแถวล้อมทับตาข่ายผืน
 หนึ่ง เพื่อคลุมบัวคว่ำที่อยู่ยอดเสา และท่าน
 ก็ทำเช่นเดียวกันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง
 ๑๙ ฝ่ายบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาที่อยู่ในมุข
 นั้นเป็นดอกบัว ขนาดสี่ศอก ๒๐ บัวคว่ำซึ่งอยู่
 บนเสาสองต้นนั้นมีลูกทับทิมด้วย และอยู่
 เหนือคิ้ว ซึ่งอยู่ถัดตาข่าย มีลูกทับทิม สอง
 ร้อย ลูก อยู่ ล้อม รอบ เป็น สอง แถว บัวคว่ำ
 อีกอันหนึ่งก็มีเหมือนกัน ๒๑ ท่านตั้งเสาไว้
 ที่มุขพระวิหาร ท่านตั้งเสาข้างขวาไว้ และ
 เรียกชื่อว่ายาकिन และท่านตั้งเสาข้างซ้ายไว้
 เรียกชื่อว่าโยอิส ๒๒ และบนยอดเสานั้นเป็น

ลายดอกบัว งานของเสาก็สำเร็จดังนี้แหละ
 ๒๓ แล้วท่านได้หล่อขันสาครเป็นขันกลม ๑
 จากขอบหนึ่งไป ถึงอีก ขอบ หนึ่ง ได้สิบ ศอก
 สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบ ศอก
 ๒๔ ได้ขอบเป็นลูกดอกตูม ในระยะหนึ่งศอก
 มีลูกดอกตูมสิบลูก อยู่รอบ ขันสาคร ดอก
 ตูม อยู่ สอง แถว หล่อ พร้อม กับ เมื่อ หล่อ ขัน
 สาคร ๒๕ ขันสาครนั้นวางอยู่บนบัวสิบสองตัว
 หันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศ
 ตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว
 หันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว เขาวางขัน
 สาครอยู่บนบัว ส่วนหลังทั้งหมดของบัวอยู่
 ด้านใน ๒๖ ขันสาครหนาหนึ่งศิป ที่ขอบของ
 ขันทำเหมือนขอบถ้วยเหมือนอย่างดอกบัว
 บรรจุ ได้ สอง พัน บัท ๒๗ ท่าน ทำ แท่น ทอง
 สัมฤทธิ์สิบอัน แท่นอันหนึ่งยาวสี่ศอก กว้าง
 สี่ศอก สูงสามศอก ๒๘ ท่านสร้างแท่นอย่าง
 นี้ แท่นนี้มีแผง แผงนี้ฝังอยู่ในกรอบ ๒๙ บน
 แผงที่ฝังอยู่ในกรอบนั้นมีรูปสิงโต วัว และ
 เศรฐ ข้างบนกรอบมีแท่นที่อยู่เหนือ และ
 ได้สิงโต และวัว มีลวดลายเป็นมาลัยฝักค้อน
 ๓๐ แล้วแท่นหนึ่งๆมีล้อทองสัมฤทธิ์สี่ล้อ และ
 มีเพลทองสัมฤทธิ์ ที่มุมทั้งสี่มีที่หนุน ชั้นที่
 หนุนอันหนึ่งหล่อมีมาลัยห้อยข้างๆทุกข้าง
 ๓๑ ช่องเปิดอยู่ในบัวคว่ำ ซึ่งยื่นขึ้นไปหนึ่ง
 ศอก ช่องเปิดนั้นกลมอย่างที่เขากำแท่น ลึก
 หนึ่งศอกคืบ ตรงช่องเปิดมีลายสลัก และ
 แผงนั้นก็สีเหลี่ยมไม่กลม ๓๒ ล้อทั้งสี่อยู่ใต้
 แผง เพลาล้อนั้นเป็นชิ้นเดียวกับแท่น ล้ออัน
 หนึ่งสูงหนึ่งศอกคืบ ๓๓ ล้อนั้นเขาทำเหมือน
 ล้อรถบึง ทั้งเพลลา ขอบล้อ ซี่ และคุมก็หล่อ
 ๓๔ แท่นหนึ่งๆมีที่หนุนอยู่ที่มุมทั้งสี่ ที่หนุนนี้
 หล่อเป็นชิ้นเดียวกับแท่น ๓๕ ที่บนยอดแท่น
 มีแถบกลมยอดสูงคืบหนึ่ง และบนยอดแท่น
 นั้นมีกรอบและแผงติดเป็นอันเดียวกับแท่น
 ๓๖ ที่พื้นกรอบและพื้นแผง ท่านสลักเป็นรูป
 เศรฐ สิงโต และต้นอินทผลัม ตามที่ว่างของ
 แต่ละสิ่ง มีลายมาลัยรอบ ๓๗ ท่านได้ทำแท่น
 สิบแท่นตามอย่างนี้ หล่อเหมือนกันหมดทุก
 อัน ขนาดเดียวกันและรูปเดียวกัน ๓๘ ท่าน
 ทำขันทองสัมฤทธิ์สิบลูก ขันลูกหนึ่งจุสี่สิบ
 บัท ขนาดขันลูกหนึ่งสี่ศอก มีขันแท่นละลูก
 ทั้งสิบแท่น ๓๙ ท่านวางแท่นชั้นนั้นไว้ทาง
 ด้านขวาของพระนิเวศห้าแท่น และทางด้าน
 ซ้ายของพระนิเวศห้าแท่น และท่านวางขัน
 สาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันตก

ออกเนียงูใต้ ๔๐ ฮีรามได้ทำขัน พลับและชามด้วย ดึงนฮีรามก็เสร็จงานทั้งสินซึ่งเขาต้องกระทำ ถวาย กษัตร์ยี่ชา โลม อน สำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาร์ ๔๑ เสาสองต้น คิวทั้งสองของบิวคว่าที่อยู่บนยอดเสา และดาขายสองผืน ซึ่งคลุมคิวทั้งสองของบิวคว่าซึ่งอยู่บนยอดเสา ๔๒ และ ลูกทับทิม สร้อยสำหรับดาขายสองผืน ดาขายผืนหนึ่ง มีลูกทับทิมสอง แถว เพื่อ คลุม คิว ทั้ง สอง ของ บิว คว่า ซึ่ง อยู่บนเสา ๔๓ แทนลิบแทน และ ขันลิบลูกซึ่ง อยู่บนแทน ๔๔ และ ขันสาครลูกหนึ่ง และ วัลลิบสองตัว ที่อยู่ใต้ ขันสาคร ๔๕ หม้อพลั่ว และชาม ภาชนะทั้งสินเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาร์ ซึ่งฮีรามได้ทำถวาย กษัตร์ยี่ชา โลม อน เป็น ของ ที่ ทำ ด้วย ทอง ส้มฤทธิ ขัดมัน ๔๖ กษัตร์ยี่ทรงหล่อสิงเหล่านี้ใน ที่ราบ ลุ่ม ของ แม่น้ำ จอร์แดน และใน ที่ดินโคลนระหว่างเมืองสุคคท และศูธาธา ๔๗ ชาโลมอนทรงหาได้ซึ่งเครื่องใช้ทั้งหมดนี้ไม่ เพราะว่ามีมากด้วยกัน จึงมิได้หานำหนักของทองส้มฤทธิ ๔๘ ชาโลมอนได้ทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสินซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาร์ คือแท่นบูชาทองคำ และทรงทำ โต๊ะ ขนบั้ง หน้า พระ พักตร์ด้วย ทองคำ ๔๙ เชิงประทับทำด้วยทองคำบริสุทธิ์อยู่ทางด้านขวาห่าอัน อยู่ทางด้านซ้ายห่าอัน ข้างหน้าห้องหลัง ดอกไม้ ตะเกียง และตะไกรตัดใส่ตะเกียงทำด้วยทองคำ ๕๐ อ่าง ตะไกรตัดใส่ตะเกียง ขามู ซ้อน และกระถางไฟทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ และ เต็ยสำหรับ ประดู ของ ส่วน ขัน ใน พระ นิเวศ คือ ที่บริสุทธิ์ที่สุด และสำหรับ ประดู ห้อง โถง ของ พระ วิหาร ก็ ทำ ด้วย ทองคำ ๕๑ บรรดา กิจการ ซึ่ง กษัตร์ยี่ ชา โลม อน กระ ทำ เกี่ยว ด้วย พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮวาร์ ก็ ได้ สำ เร็จ ดัง นี้ และ ชา โลม อน ทรง นำ บรรดา สิ่ง ซึ่ง ตา วิ ตรา ข พิ ตา ทรง ถวาย ไว้ เข้า มา คือ เครื่องเงิน เครื่องทองคำ และ เครื่องใช้ต่างๆ และ เก็บ ไว้ ใน คลัง พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮวาร์

หีบพันธสัญญาและสร้างราศีของพระเจ้า ในพระวิหาร (๒ พศต ๕:๒-๑๔)

๕ แล้ว ชา โลม อ น ท ร ง ประชุม พวก ผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของ ตระกูล คือ ประมุข ของ บรรพบุรุษ คนอิสราเอล ต่อ พระ พักตร์ กษัตร์ยี่ชา โลม อน

ในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาร์ขึ้นมาอาณนครดาวิด คือเมืองศิโยน ๒ และผู้ชายทั้งสินของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตร์ยี่ชาโลมอน ณ การเลียงโนเดือนเอธานิม ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด ๓ พวกผู้ใหญ่ทั้งสินของอิสราเอลมา และพวกปุโรหิตก็ยกหีบ ๔ และเขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาร์ และพลับพลาแห่งชุมนุม และเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งสินซึ่งอยู่ในพลับพลา ขึ้นมา ๕ ของเหล่านี้บรรดาปุโรหิตและคนเลวีห้าม ขึ้นมา ๕ และ กษัตร์ยี่ชา โลม อน และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสินที่ได้ประชุมกันต่อพระองค์ อยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะ และ วัว มากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาจำนวนก็ไม่ได้ ๖ แล้ว ปุโรหิตก็นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาร์มายังที่ของหีบ ที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศ คือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้ปีกเศรฐ ๗ เพราะว่าเศรฐนั้นกางปีกออกเหนือที่ของหีบ เศรฐจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบ และไม้คานของหีบ ๘ พวกเขาดึงคานหามของหีบนั้นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากที่บริสุทธิ์ที่สุด ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั้นจนทุกวันนี้ ๙ ไม่มีสิ่งใดในหีบ นอกจากศิลาสองแผ่นซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ โสเรบ เมื่อพระเยโฮวาร์ทรงกระทำพันธสัญญากับชนอิสราเอลเมื่อเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ๑๐ และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุด เมฆมาเต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาร์ ๑๑ ปุโรหิตจึงยืนปรนนิบัติอยู่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาร์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาร์

ชาโลมอนให้พรแก่ชุมนุมชน ชน (๒ พศต ๖:๑-๑๑)

๑๒ แล้วชาโลมอนตรัสว่า “พระเยโฮวาร์ ได้ตรัสว่า พระองค์ จะประทับ ใน ความ มี ดุ ทิบ ๑๓ ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่ถาวรเพื่อพระองค์ จะ ทรง สถิต อยู่ เป็น นิตย” ๑๔ แล้ว กษัตร์ยี่ก็หันมาและทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง (ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่) ๑๕ พระองค์ตรัสว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาร์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำ ให้ สำ เร็จ ด้วย พระ หัตถ์ ของ พระ องค์

ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิด ราชบิดาของข้าพเจ้าว่า ^{๑๖} ‘ตั้งแต่วันที่ เราได้นำอิสราเอลชนชาติของเราออกจากอียิปต์ เรามีได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้นเพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น แต่เราได้เลือกดาวิดให้เหนืออิสราเอลชนชาติของเรา’ ^{๑๗} ดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยแล้วที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ^{๑๘} แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า ‘ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำดีอยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า ^{๑๙} อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา’ ^{๒๐} บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ^{๒๑} ข้าพเจ้าได้กำหนดที่ไว้สำหรับหีบที่นั่นแล้ว ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา เมื่อพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์”

คำอธิษฐานเพื่อถวาย

พระวิหาร (๒ พศต ๖:๑๒-๔๒)

^{๒๒} แล้วซาโลมอนประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู่ฟ้าสวรรค์ ^{๒๓} และทูลว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือที่แผ่นดินเบื้องล่าง ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา ^{๒๔} พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ตามบรรดาสัญ ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรง

กระทำให้สำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ^{๒๕} ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ราชบิดาของข้าพระองค์ว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะมีตระกูลไว้ในวิถีทางของเขาที่เขาจะดำเนินไปต่อหน้าเราอย่างที่เราได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น’ ^{๒๖} เพราะฉะนั้นบัดนี้โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวจนะของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ คือดาวิดบิดาของข้าพระองค์ ^{๒๗} แต่พระเจ้าจะทรงประทับที่แผ่นดินโลกหรือ ดูเถิด ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ^{๒๘} แต่ขอพระองค์สนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องและคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ในวันนี้ ^{๒๙} เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงลืมหือเหนือพระนิเวศนี้ ทั้งกลางคืนและกลางวัน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า ‘นามของเราจะอยู่ที่นั่น’ เพื่อว่าพระองค์จะทรงสดับคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ^{๓๐} และขอพระองค์ทรงสดับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสถับอยู่ในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสถับแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย ^{๓๑} เมื่อชายคนใดกระทำการละเมิดต่อเพื่อนบ้านของเขา และถูกบังคับให้ทำสัตย์ปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้ ^{๓๒} ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ และขอทรงกระทำและทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ กล่าวโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตบหน้าศีรษะของตัวเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรมสนองแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา ^{๓๓} เมื่อ

อิสราเอลชนชาติของพระองค์ฝ่ายแพ้อ่อนหน้าศัตรู เพราะเขาได้กระทำความบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก และยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระองค์ในพระนิเวศนี้^{๓๔} ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย^{๓๕} เมื่อฟ้าสวรรค์ปิดอยู่ และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ^{๓๖} ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ และขอทรงประทานอภัยบาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขา ซึ่งเขาควรจะทำนุบำรุง และขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่ชนชาติของพระองค์ เป็นมรดกนั้น^{๓๗} ถ้ามีการกัณดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวม่านรากินข้าว หรือตกแตนวัวบิน หรือตกแตนวัวคลาน หรือถ้าศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างไร หรือความเจ็บไข้อย่างไร มีขึ้นก็ดี^{๓๘} ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างไร หรือคำวิงวอนประการใด ซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้นทูล ต่างก็สำนึกถึงเรื่องภัยพิบัติแห่งจิตใจของเขาเอง และได้กางมือของเขาสู่พระนิเวศนี้^{๓๙} ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัยและทรงกระทำ และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤตินุสัยของเขา (เพราะพระองค์คือพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์)^{๔๐} เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ตลอดวันเวลาที่เขาทั้งหลายอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย^{๔๑} ยิ่งกว่านั้นอีกเกี่ยวกับชนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์

^{๔๒}(เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินถึงพระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ และถึงพระหัตถ์อันมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และถึงพระกรที่เหยียดออกของพระองค์) เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้^{๔๓} ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์ ดังอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบว่าพระนิเวศนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์^{๔๔} ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปทำสงครามต่อสู้ศัตรูของเขาทั้งหลายจะเป็นโดยทางใดๆที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ตรงต่อเมืองซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างสำหรับพระนามของพระองค์^{๔๕} ขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่^{๔๖} ถ้าเขาทั้งหลายกระทำความบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำความบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และทรงมอบเขาไว้กับศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินของศัตรูนั้น ไม่ว่าไกลหรือใกล้^{๔๗} แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลยและได้กลับใจ และได้ทำการวิงวอนต่อพระองค์ในแผ่นดินของผู้จับเขาไปเป็นเชลยทูลว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาป และได้ประพฤตินุสัยชั่วร้าย และได้กระทำความชั่ว’^{๔๘} ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินแห่งศัตรูทั้งหลายของเขา ผู้ซึ่งจับเขาไปเป็นเชลยและอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย คือเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์^{๔๙} ขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่^{๕๐} และขอทรงประทานอภัย

แก่ประชาชน ของ พระองค์ ผู้ได้ กระทำบาป ต่อพระองค์ และ ทรง ประทาน อภัย ต่อ การ ละเมิด ทั้ง หลาย ของ เขา ซึ่ง เขา ได้ กระทำ ต่อพระองค์ และ ให้ เขา เป็น ที่ เมตตา ของ คน เหล่า นั้น ที่ จับ เขา ทั้ง หลาย ไป เป็น เชลย เพื่อ เขา ทั้ง หลาย จะ ได้ รับ ความ เมตตา จาก เขา ^{๕๑} เพราะ ว่า เขา ทั้ง หลาย เป็น ประชาชน ของ พระองค์ และ เป็น มรดก ของ พระองค์ ซึ่ง พระองค์ ทรง นำ ออก มา จาก อียิปต์ จาก ท่ามกลาง เตา เหล็ก ^{๕๒} ขอ พระเนตร ของ พระองค์ จง ลืม อยู่ ต่อ คำ วิงวอน ของ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ และ ต่อ คำ วิงวอน ของ อิสราเอล ประชาชน ของ พระองค์ ขอ ทรง สดับ บรรดา เรื่อง ที่ เขา ทั้ง หลาย ร้อง ต่อ พระองค์ ^{๕๓} เพราะ พระองค์ ทรง แยก เขา จาก ท่ามกลาง ชนชาติ ทั้ง หลาย ของ แผ่น ดิน โลก ให้ เป็น มรดก ของ พระองค์ ตาม ซึ่ง พระองค์ ตรัส ทาง โมเสส ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ โอ ข้าแต่ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ใน เมื่อ พระองค์ ทรง นำ บรรพบุรุษ ของ ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย ออกจาก อียิปต์”

ชาโลมอนตักเตือนและให้พรแก่ประชาชน

^{๕๔} ครั้น ชาโลมอน ทรง จบ คำ อธิษฐาน และ คำ วิงวอน ทั้ง สิ้น นี้ ต่อ พระ เยโฮวาห์ แล้ว ก็ ทรง ลุก ขึ้น จาก หน้า แท่น บูชา ของ พระ เยโฮวาห์ ที่ ซึ่ง ทรง ตก เข้า พร้อมกับ กาง พระหัตถ์ สู่ฟ้าสวรรค์ ^{๕๕} และ พระองค์ ทรง ประทับ ยืน และ ทรง ให้ พร แก่ ชุมชน ชนอิสราเอล ทั้ง สิ้น ด้วย เสียง ดัง ว่า ^{๕๖} “สาธุการแด่ พระ เยโฮวาห์ ผู้ทรง พระราชทาน การ หุด พัก แก่ อิสราเอล ประชาชน ของ พระองค์ ตาม ซึ่ง พระองค์ ทรง สัญญา ไว้ ทุก ประการ พระ สัญญา อัน ดี ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ ซึ่ง พระองค์ ทรง สัญญา ทาง โมเสส ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ นั้น ไม่ ล้ม เหลว ลัก คำ เดียว ^{๕๗} ขอ พระ เยโฮวาห์ พระ เจ้า ของ เรา ทั้ง หลาย สถิต ติ กับ เรา ดัง ที่ พระองค์ ได้ สถิต ติ กับ บรรพบุรุษ ของ เรา ขอ พระองค์ อย่า ทรง ละ เรา หรือ ทอด ทิ้ง เรา เสีย ^{๕๘} เพื่อ พระองค์ ทรง โน้ม จิตใจ ของ เรา ให้ มาหา พระองค์ ที่ จะ ดำเนิน ใน ทาง ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ และ รักษา บรรดา พระ บัญญัติ ของ พระองค์ กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ และ คำ ตัด สิ้น ของ พระองค์ ซึ่ง พระองค์ ทรง บัญญัติ ไว้ แก่ บรรพบุรุษ ของ เรา ^{๕๙} ขอ ให้ ถ้อยคำ เหล่า นี้ ของ ข้าพเจ้า ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ วิงวอน ขอ ต่อ พระ พักตร์ พระ เยโฮวาห์ ให้ อยู่

ใกล้ พระ เยโฮวาห์ พระ เจ้า ของ พวก เรา ทั้ง วัน และ คืน และ ขอ ให้ สิทธิ อัน ชอบ ธรรม ของ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ คง อยู่ และ ให้ สิทธิ อัน ชอบ ธรรม ของ อิสราเอล ประชาชน ของ พระองค์ คง อยู่ ตาม ซึ่ง พระองค์ ได้ สั่ง ไว้ ^{๖๐} เพื่อ บรรดา ชนชาติ ทั้ง หลาย แห่ง แผ่น ดิน โลก จะ ทราบ ว่า พระ เยโฮวาห์ นั้น เป็น พระ เจ้า ไม่ มี องค์ คู่ อัน เลย ^{๖๑} เพราะ ฉะนั้น ขอ ให้ จิตใจ ของ ท่าน ทั้ง หลาย บริสุทธิ ต่อ พระ เยโฮวาห์ พระ เจ้า ของ เรา คือ ที่ จะ ดำเนิน อยู่ ใน กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ และ รักษา พระ บัญญัติ ของ พระองค์ ดัง ใน เวลา นี้”

การถวายเครื่องสัตวบูชาและการฉลองเทศกาล (๒ พศต ๗:๔-๑๐)

^{๖๒} แล้ว กษัตริย์ และ ชนอิสราเอล ทั้ง ปวง ที่ อยู่ กับ พระองค์ ได้ ถวาย เครื่อง สัตวบูชา ต่อ พระ พักตร์ พระ เยโฮวาห์ ^{๖๓} และ ชาโลมอน ได้ ถวาย เครื่อง สัตวบูชา ซึ่ง พระองค์ ทรง ถวาย แต่ พระ เยโฮวาห์ คือ วัว สอง หมื่น สอง พัน ตัว และ แกะ หึ่ง นแสน สอง หมื่น ตัว กษัตริย์ และ คน อิสราเอล ทั้ง ปวง จึง อูทิศ ถวาย พระ นิเวศ แห่ง พระ เยโฮวาห์ ^{๖๔} ใน วัน เดียว กัน นั้น กษัตริย์ ทรง ทำ พิธี ชำระ ส่วน กลาง ของ ลาน ซึ่ง อยู่ หน้า พระ นิเวศ ของ พระ เยโฮวาห์ เพราะ ว่า ที่ นั้น พระองค์ ได้ ถวาย เครื่อง เผา บูชา และ ธัญญาบูชา และ ส่วน ไชมัน ของ สันติ บูชา เพราะ ว่า แท่น ทอง สัมฤทธิ์ ซึ่ง อยู่ ต่อ พระ พักตร์ พระ เยโฮวาห์ นั้น เล็ก เกิน ไป ไม่ พอ รับ เครื่อง เผา บูชา และ ธัญญาบูชา และ ส่วน ไชมัน ของ สันติ บูชา ^{๖๕} ชาโลมอน จึง ทรง ฉลอง เทศกาล ใน เวลา นั้น พร้อม กับ อิสราเอล ทั้ง ปวง เป็น ชุมชน มโหฬาร มี คน มา ตั้ง แท่น ทาง เข้า เมือง ฮามัท จน ถึง แม่น้ำ แห่ง อียิปต์ ต่อ พระ พักตร์ พระ เยโฮวาห์ พระ เจ้า ของ เรา เป็น เจ็ด วัน และ เจ็ด วัน คือ สิบ สี่ วัน ^{๖๖} ใน วัน ที่ แปร พระองค์ ทรง ให้ ประชาชน กลับ เขา ทั้ง หลาย ก็ ถวาย พระ พร แต่ กษัตริย์ และ กลับ ไป สู่ เตินท์ ของ ตน ด้วย จิตใจ ชื่นบาน และ ยินดี เนื่อง ด้วย ความ ดี ทั้ง สิ้น ซึ่ง พระ เยโฮวาห์ ทรง กระทำ แก่ ชาว ิวดี ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ และ แก่ อิสราเอล ประชาชน ของ พระองค์

พันธสัญญาของพระเจ้ากับชาโลมอน (๒ พศต ๗:๑๒-๒๒)

๑ อยู่มาเมื่อชาโลมอนได้สร้างพระนิเวศของ พระ เยโฮวาห์ และ พระราชวัง ของ

กษัตริย์ และบรรดาสิ่ง ที่ซาโลมอนมี พระประสงค์จะสร้างนั้นสำเร็จแล้ว ^๒พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนเป็นครั้งที่สอง ดังที่พระองค์ทรงปรากฏแก่ท่านที่กิเบโอน ^๓และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า “เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าและคำวิงวอนของเจ้าซึ่งเจ้าได้กระทำต่อเราแล้ว เราได้รับพระนิเวศซึ่งเจ้าได้สร้างนี้ไว้ เป็นสถานบริสุทธิ์ และได้ประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่นเป็นนิเวศ ตาของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดไป ^๔และถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ และด้วยความเที่ยงธรรม กระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา ^๕แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเจ้าเหนืออิสราเอลเป็นนิเวศ ดังที่เราได้สัญญาต่อดาวิดบิดาของเจ้าว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล’ ^๖แต่ ถ้าเจ้าหันไปจากการติดตามเรา ตัวเจ้าเองหรือลูกหลานของเจ้าก็ตี และมีได้รักษาบัญญัติของเรา และกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ ต่อหน้าเจ้า แต่ไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระอื่น ^๗แล้วเราจะตัดอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาทั้งหลาย และพระนิเวศนี้ซึ่งเราได้กระทำให้เป็นสถานบริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกเสียจากสายตาของเรา และอิสราเอลจะเป็นคำสาปแช่งและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง ^๘และพระนิเวศนี้ ซึ่งจะเห็นได้ทันที ทุกคนที่ผ่านไปจะฉงนสนเท่ห์ และเขาจะเย้ยหยันและกล่าวว่า ‘เหตุไฉนพระเยโฮวาห์จึงได้กระทำดังนี้แก่แผ่นดินนี้ และแก่พระนิเวศนี้’ ^๙แล้วเขาจะตอบว่า ‘เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้ทรงนำบรรพบุรุษของเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดถือพระอื่น และนมัสการและปรนนิบัติพระอื่น เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาเหนือเขาทั้งหลาย”

กิตติศัพท์แห่งซาโลมอนเลื่องลือไปทั่ว (๒ พศต ๘:๑-๑๘)

^{๑๐}อยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ซึ่งซาโลมอนได้ทรงสร้างอาคารสองหลัง คือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของกษัตริย์ ^{๑๑}(ฮี

รามกษัตริย์เมืองไทรโระได้ส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบและทองคำให้แก่ซาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์แล้ว) กษัตริย์ซาโลมอนจึงทรงประทานหัวเมืองในแผ่นดินกาลิลีให้แก่ฮีราม ยี่สิบหัวเมือง ^{๑๒}แต่เมื่อฮีรามเสด็จจากเมืองไทรโระเพื่อชมหัวเมืองซึ่งซาโลมอนประทานแก่ท่าน หัวเมืองเหล่านั้นไม่เป็นที่พอพระทัยท่าน ^{๑๓}เพราะฉะนั้นท่านจึงว่า “พระอนุชาเอ๋ย เมืองซึ่งท่านประทานแก่ข้าพเจ้านั้นเป็นเมืองอะไรอย่างนี้” เขาก็เรียกเมืองเหล่านั้นว่าแผ่นดินคาบจุณทุกวัน ^{๑๔}ฮีรามได้ส่งทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์ให้แก่กษัตริย์ ^{๑๕}นี่เป็นเรื่องแรงงานเกณฑ์ซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนได้เกณฑ์เพื่อสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของพระองค์ และป้อมมิลโล และกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม และฮาโซร์ และเมกิดโด และเกเซอร์ ^{๑๖}ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ได้ยกทัพขึ้นมายึดเมืองเกเซอร์และเอาไฟเผาเสีย และได้ฆ่าคนดูนาอันซึ่งอยู่ในเมืองนั้น และได้ยกเมืองนั้นให้แก่ธิดาของท่านเป็นสินสมรส คือ มเหสีของซาโลมอน ^{๑๗}ซาโลมอนจึงสร้างเกเซอร์ขึ้นใหม่ และสร้างเมืองเบธไฮโรนล่าง ^{๑๘}ทั้งเมืองบาอัลห์และเมืองตัดโมรีโนถิ่นทุรกันดารในแผ่นดิน ^{๑๙}ทั้งบรรดาหัวเมืองคลังหลวงที่ซาโลมอนมีอยู่ และหัวเมืองสำหรับรถรบของพระองค์ และหัวเมืองสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆ ซึ่งซาโลมอนมีพระประสงค์จะสร้างในกรุงเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และทั่วแผ่นดินซึ่งอยู่ในอาณาจักรของพระองค์ ^{๒๐}ประชาชนทั้งปวงซึ่งเหลืออยู่จากคนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนฮิวไตต์ และคนเยบูน ผู้ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอล ^{๒๑}ลูกหลานของเขาที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน ซึ่งประชาชนอิสราเอลไม่สามารถจะทำลายให้สิ้นได้ บุคคลเหล่านี้ซาโลมอนทรงเกณฑ์ให้เป็นทาสอยู่จนทุกวันนี้ ^{๒๒}แต่ประชาชนอิสราเอลนั้นซาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหาร เป็นข้าราชการ เป็นผู้บังคับบัญชาของพระองค์ เป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับการรถรบของพระองค์ และเป็นพลม้าของพระองค์ ^{๒๓}เหล่านี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เหนือพระราชกิจของซาโลมอนจำนวนห้าร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ดูแลประชาชนที่ทำงาน ^{๒๔}แต่ธิดาของฟาโรห์ได้

ขึ้นไปจาก นครดาวิด ถึง พระตำหนัก ของ พระนางเองซึ่งซาโลมอนได้สร้างให้พระนาง แล้วพระองค์จึงสร้างบ้อมมิลโล ^{๒๕}ปีละสาม ครั้ง ซาโลมอนได้ ทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาบนแท่นบูชา ซึ่งพระองค์ ทรงสร้างถวายพระเยโฮวาห์ ทรงเผาเครื่อง หอมบนแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดัง นั้นพระองค์จึง สร้างนิเวศจนสำเร็จ ^{๒๖}กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างกองเรือกำปั่น ที่เอซิโอนเกเบอร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอโลท บนฝั่ง ทะเลแดงในแผ่นดินเอโดม ^{๒๗}และฮิรามได้ ส่งข้าราชการและพลเรือผู้ซึ่งคุ้นเคยกับทะเล ไปกับกองกำปั่นพร้อมกับ ข้าราชการของซา โลมอน ^{๒๘}เขาทั้งหลายไปถึงเมืองโอฟีร์ และ นำทองคำมาจากที่นั่น จำนวนสี่ร้อยยี่สิบตะ ลันต์และนำมาถวายกษัตริย์ซาโลมอน

พระราชินีแห่งเชบาทรงเข้าเฝ้ากษัตริย์ ซาโลมอน (๒ พศต ๙:๑-๑๒)

๑ เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยิน กิตติศัพท์ แห่ง ซา โลมอน เกี่ยวกับ พระนาม ของพระเยโฮวาห์ พระนางก็เสด็จ มาทูลอง พระองค์ด้วยปัญหายุ่งยาก ต่างๆ ^๒พระนางเสด็จมายัง กรุงเยรูซาเล็ม พร้อม ด้วย ข้าราชการบริพารมากมาย มีฝูงอูฐบรรทุก เครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชร พลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงซา โลมอนแล้ว พระนางก็ ทูลเรื่อง ในพระทัย ต่อพระองค์ทุกประการ ^๓และซาโลมอนตรัส ตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ ซ่อนอยู่พ้นกษัตริย์ซึ่งพระองค์จะทรงอธิบาย แก่พระนางไม่ได้ ^๔และเมื่อพระราชนิแห่ง เชบา ทรง เห็น พระสติปัญญา ทั้ง สิ้น ของซา โลมอน และพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง ^๕ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับการเข้าเฝ้าของ บรรดา ข้าราชการ และการปรนนิบัติรับใช้ ของมหาดเล็กตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์ และการ ที่พระองค์เสด็จขึ้นไปในพระนิเวศของพระ เยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็ สลดลง ที่ เดียว ^๖พระนางทูล กษัตริย์ว่า “ชาวคราว ซึ่ง หม่อมฉัน ได้ยิน ใน ประเทศ ของ หม่อมฉัน ถึง พระ ราชนิก และ พระ สติปัญญา ของ พระองค์ เป็นความจริง ^๗แต่ หม่อมฉัน มิได้ เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตา ของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขา

บอกแก่หม่อมฉันก็ไม่ได้ถึงครึ่งหนึ่ง พระสติ ปัญญา และความ มั่งคั่ง ของพระองค์ก็ มาก ยิ่งกว่าชาวคราวที่หม่อมฉันได้ยิน ^๘บรรดา คนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดา ข้าราชการ เหล่านี้ของพระองค์ผู้ปฏิบัติงานประจำต่อพระ พักตร์พระองค์ และฟัง พระ สติปัญญา ของ พระองค์ ก็ เป็นสุข ^๙สาธุการแด่ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ พระองค์ ผู้ทรงพอพระทัย ใน พระองค์ และ ทรง แต่ง ตั้ง พระองค์ ไว้ บนบัลลังก์ แห่ง อิสราเอล เพราะ พระ เย โฮ วาห์ ทรง รัก อิสราเอล เป็น นิตย์ พระองค์ จึง ทรง แต่ง ตั้ง ให้พระองค์เป็นกษัตริย์ เพื่อ ว่า พระองค์ จะ ทรง อำนวย ความ ยุติธรรม และ ความ เที่ยงธรรม” ^{๑๐}แล้วพระนางก็ ถวาย ทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แด่กษัตริย์ ทั้ง เครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอย ต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศมากมายดังนี้อีก ดัง ที่ พระ ราชนิก แห่ง เชบา ถวาย แต่ กษัตริย์ซา โลมอน ^{๑๑}ยิ่งกว่านั้นอีก กองกำปั่นของฮิ รามซึ่งได้นำทองคำมาจากโอฟีร์ ได้นำไม้ จันทน์แดงและเพชรพลอยต่างๆจำนวนมาก หลาย มาจาก โอฟีร์ ^{๑๒}และ กษัตริย์ ทรง ใช้ ไม้จันทน์แดง ทำเสาพระนิเวศ แห่ง พระ เย โฮ วาห์ และสำหรับ พระราชวัง ของ กษัตริย์ และทำพิณเขาคู่และพิณใหญ่สำหรับนักร้อง จนทุกวันนี้ก็ไม่เคยมีไม้จันทน์แดงมาหรือ เห็นอย่างนี้ อีก ^{๑๓}กษัตริย์ซาโลมอน ทรง พระราชทาน ทุกอย่าง แก่ พระ ราชนิก แห่ง เช บา ตามที่พระนางมีพระประสงค์ นอกจาก สิ่งที่พระราชทานมาจากความอุดมสมบูรณ์ ของกษัตริย์แล้ว สิ่งใดๆที่พระนางทูลขอ ซา โลมอนก็พระราชทาน ดังนั้น พระนางก็เสด็จ กลับ ไปยัง แผ่นดิน ของพระนาง พร้อม กับ ข้าราชการของพระนาง

ทรัพย์สมบัติและความเจริญรุ่งเรืองของ ซาโลมอน (๒ พศต ๙:๑๓-๒๘)

๑๔นำหนักของทองคำที่นำมาส่งซาโลมอน ในปีหนึ่งนั้นเป็นทองคำหก ร้อย หกสิบ หก ตะลันต์ ^{๑๕}นอกเหนือจากทองคำซึ่งมา จากพ่อค้า และ จาก การค้า ของ พวกพ่อค้า และ จาก กษัตริย์ทั้ง ปวง ของ ประเทศ อา ระ เบีย และ จาก บรรดา เจ้าเมือง แห่ง แผ่นดิน ^{๑๖}กษัตริย์ซาโลมอน ทรง สร้าง โล่ใหญ่ สอง ร้อยอันด้วยทองคำทูป โล่อันหนึ่งใช้ทองคำ หก ร้อยเซเชล ^{๑๗}และพระองค์ทรงสร้างโล่

สาม ร้อย อันด้วย ทองคำ หุบ โลอันหนึ่ง ใช้ ทองคำสามมานะ และกษัตริย์ทรงเก็บโลไว้ ในพระตำหนักพนาเลบานอน ^{๑๔}กษัตริย์ทรง กระทำพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วย และ ทรูงบูด้วยทองคำอย่างงามที่สุด ^{๑๕}พระที่นั่ง นั้นมีบันไดหกชั้น พนักหลังของพระที่นั่ง นั้นกลม ข้างบน และสองข้างพระที่นั่ง มีที่ วางพระหัตถ์ มีสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างๆที่ วางพระหัตถ์ ^{๒๐}มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ ที่นั้นบนหกชั้นบันไดทั้งสองข้าง เขาไม่เคย ทำ ใน ราช อาณา จักร ใดๆ เหมือนอย่าง นี้ ^{๒๑}ภาชนะ ทั้ง สิบ สำหรับ เครื่อง ต้ม ของ กษัตริย์ชาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาชนะ ทั้งสิบของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วย ทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงิน นั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของ ชาโลมอน ^{๒๒}เพราะว่ากษัตริย์มีกองกำปั่น เมืองทาร์ซิช เดินทะเลพร้อมกับกองกำปั่น ของฮีราม กองกำปั่นเมืองทาร์ซิชนำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูงมาสามปีต่อครั้ง ^{๒๓}ดังนี้แหละ กษัตริย์ชาโลมอนจึงได้เปรียบ กว่าบรรดากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา ^{๒๔}และทั่วทั้งโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าชาโลมอน เพื่อจะฟัง พระสติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน ^{๒๕}ทุกคนก็นำเครื่องบรรณาการ ของเขา มา เป็นเครื่อง ทำด้วยเงิน เครื่อง ทำด้วยทองคำ เครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ ตามจำนวนกำหนด ทุกๆปี ^{๒๖}ชาโลมอนทรงสะสมรถรบและพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ ทรงให้ประจำอยู่ที่หัว เมืองรถรบ และอยู่ กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม ^{๒๗}และกษัตริย์ ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุง เยรูซาเล็ม เหมือนก้อนหิน และ ทรงกระทำ ให้มีสนิสดาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่ง หุบเขา ^{๒๘}ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของชาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส้นด้ายสำหรับ ผ้าปาน และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเส้น ด้ายสำหรับผ้าปานนั้นมาตามราคา ^{๒๙}จะนำ รถรบ คันหนึ่ง เข้ามา จาก อียิปต์ได้ ในราคา หกร้อยเชเชลเงิน ม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพ่อค้าเขาก็ส่งออกไปยัง บรรดากษัตริย์ทั้งปวง ของคนฮิตไทต์ และ บรรดากษัตริย์ของซีเรีย

มหेशีทั้งหลายของชา โลมอนให้รูปเคารพ

^๑แต่กษัตริย์ชาโลมอนทรงรักหญิง **๑๑**ต่างด้าวหลายคน นอกจากภริยาของ ฟาโรห์ มีหญิงคนโมอับ คนอัมโมน คนเอโดม คนไซดอน และคนฮิตไทต์ ^๒เป็น ของประชาชนที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับคน อิสราเอลว่า “เจ้าทั้งหลายอย่าเข้าไปแต่งงาน กับเขาทั้งหลาย หรืออย่าเข้ามาแต่งงานกับ เจ้า เพราะเขาจะหันจิตใจของเจ้าไปตามพระ ของเขาเป็นแน่” ชาโลมอนทรงติดพัน กับคนเหล่านี้ด้วยความรัก ^๓พระองค์ทรง มีมหेशีเจ็ดร้อยคือเจ้าหญิง และนางห้าม สามร้อย และบรรดามหेशีของพระองค์ก็ทรง หันพระทัยของพระองค์ไปเสีย ^๔เพราะอยู่ มาเมื่อชาโลมอนทรงพระชราแล้ว มหेशี ของพระองค์ได้หันพระทัยของพระองค์ให้ไป ตามพระอื่น และพระทัยของพระองค์หาได้ บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ตั้งพระทัยของดาวิดราชบิดาของพระองค์ไม่ ^๕เพราะชาโลมอนทรงดำเนินตามพระอัชโท เรท พระแม่เจ้าของคนไซดอน และตามพระ มิลโคมสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัม โมน ^๖ชาโลมอนจึงทรงกระทำชิวโนสาย พระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมีไต่ทรงติด ตามพระเยโฮวาห์อย่างเต็มกำลัง ดังดาวิด ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำมาแล้ว นั้น ^๗แล้วชาโลมอนได้ทรงสร้างบุษนิยสถาน สูงสำหรับพระเคโมซ สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ของโมอับ ในภูเขาที่อยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็ม และสำหรับพระโมเลค สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ของคนอัมโมน ^๘และพระองค์จึงทรงกระทำ ดังนั้นเพื่อมหेशีต่างด้าวของพระองค์ทั้งสิ้น ผู้ที่ได้เฝ้าเครื่องหอม และถวายเครื่องสัตว บูชาแก่บรรดาพระของเขา

พระเจ้าทรงพระพิโรธ และลงโทษชาโลมอน

^๑พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อชาโลมอน เพราะพระทัยของท่านได้หันไปเสียจากพระ เยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ได้ทรง ปรากฏแก่ท่านสองครั้งแล้ว ^๒และได้ทรง บัญชาท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ว่าท่านไม่ควร ไปติดตามพระอื่น แต่ท่านมิได้รักษาพระ บัญชาของพระเยโฮวาห์ ^๓เพราะฉะนั้นพระ

เยโฮวาห์ตรัสกับซาโลมอนว่า “เนื่องด้วยเจ้าได้กระทำเช่นนี้ และเจ้ามิได้รักษาพันธสัญญาของเรา และกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ เราจะฉีกอาณาจักรเสียจากเจ้าเป็นแน่และให้แก่ข้าราชการของเจ้า”^{๑๒} กระนั้นก็คิดเพราะเห็นแก่ดาวิดบิดาของเจ้า เราจะไม่กระทำในวันเวลาของเจ้า แต่เราจะฉีกออกจากมือบุตรชายของเจ้า^{๑๓} อย่างไรก็ตามก็ดี เราจะไม่ฉีกเสียหมดอาณาจักร แต่เราจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเจ้า เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มซึ่งเราได้เลือกไว้”^{๑๔} พระเยโฮวาห์ทรงให้ปฏิปักษ์เกิดขึ้นต่อผู้ซาโลมอนคือฮาดัดคนเอโดม ท่านเป็นเชื้อสายราชวงศ์แห่งเอโดม^{๑๕} เพราะอยู่มาเมื่อดาวิดอยู่ในเอโดม และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพได้ขึ้นไปฝังผู้ที่ถูกฆ่า หลังจากเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดมเสีย^{๑๖} (เพราะโยอาบและคนอิสราเอลทั้งสายนั่งอยู่ที่นั่นหกเดือน จนกว่าเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดม)^{๑๗} ฮาดัดได้หนีไปอียิปต์ พร้อมกับคนเอโดมบางคนผู้เป็นข้าราชการของบิดาของท่าน ครั้งนั้นฮาดัดยังเป็นเด็กเล็กอยู่^{๑๘} เขาทั้งหลายยกออกจากมีเดียมายังปาราน และพาคนจากปารานมากับเขาและมาถึงอียิปต์ ฟีาฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้ประทานเรือนหลังหนึ่งแก่เขาและกำหนดให้ได้รับปันเสบียงอาหาร และประทานที่ดินให้เขาด้วย^{๑๙} และฮาดัดเป็นที่โปรดปรานยิ่งในสายตาของฟาโรห์ ฟาโรห์จึงประทานน้องสาวของมเหสีของตนเอง คือชนิษฐาของพระราชินีทาเปเนสให้เป็นภรรยาเขา^{๒๐} และชนิษฐาของทาเปเนสก็ประสูติเกนุบัทให้ท่านเป็นบุตรชาย ผู้ซึ่งทาเปเนสให้หย่าในวังของฟาโรห์ และเกนุบัทอยู่ในวังของฟาโรห์ในหมู่ราชโอรสของฟาโรห์^{๒๑} แต่เมื่อฮาดัดอยู่ในอียิปต์ได้ยิวว่าดาวิดได้ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพก็สิ้นชีวิตแล้ว ฮาดัดจึงทูลฟาโรห์ว่า “ขอข้าพระองค์ทูลลาเพื่อข้าพระองค์จะกลับไปยังประเทศของข้าพระองค์เอง”^{๒๒} แต่ฟาโรห์ตรัสกับท่านว่า “ท่านอยู่กับเราชาติสิงใดหรือ ดูเถิดท่านจึงเสาะหาที่จะกลับไปยังประเทศของท่าน” และท่านก็ทูลพระองค์ว่า “ไม่ชาติสิงใดพระเจ้าข้า แต่ขอให้ข้าพระองค์ไปเถิด”^{๒๓} พระเจ้าได้ทรงให้ปฏิปักษ์เกิดขึ้นต่อผู้ท่าน

อีกคนหนึ่ง คือเรโซนบุตรชายของเอลียาดา ผู้ที่หนีไปจากฮาดัด เอเซอร์กษัตริย์แห่งโคบาร์ทเจ้าชายของตน^{๒๔} เมื่อดาวิดเช่นฆ่าชาวโคบาร์ทเขาก็รวบรวมผู้คนให้อยู่กับเขา กลายเป็นหัวหน้าของกองปล้น และเขาทั้งหลายก็ไปยังเมืองดามัสกัสอาศัยอยู่ที่นั่น และครอบครัวของเมืองดามัสกัส^{๒๕} ท่านเป็นปฏิปักษ์ของอิสราเอลตลอดวันเวลาของซาโลมอน นอกจากเหตุร้ายที่ฮาดัดได้กระทำและท่านเกลียดชังอิสราเอล และได้ปกครองอยู่เหนือซีเรีย

การเลื่อนตำแหน่งของเยโรโบอัม

^{๒๖} เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท คนเอฟราอิม ชาวเมืองเศเรดาห์ข้าราชการคนหนึ่งของซาโลมอน มารดาชื่อเศรูวาห์เป็นหญิงม่าย ได้ยกมือขึ้นต่อผู้กษัตริย์ด้วย^{๒๗} ต่อไปนี้เป็นสาเหตุที่ท่านยกมือขึ้นต่อผู้กษัตริย์ คือซาโลมอน ทรงสร้างป้อมมิลโล และอุดช่องกำแพงนครของดาวิด ราชบิดาของพระองค์^{๒๘} เยโรโบอัมเป็นทแกล้วทหาร เมื่อซาโลมอนทรงเห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นเป็นคนขยัน พระองค์จึงให้ท่านดูแลเหนือแรงงานเกณฑ์ทั้งสายนองวงศ์วานโยเซฟ^{๒๙} และอยู่มาในคราวนั้นเมื่อเยโรโบอัมออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ผู้พยากรณ์ชาวซีโลนก็ได้พบท่านที่กลางทาง อาหิยาห์สวมเสื้อใหม่ตัวหนึ่ง และคนทั้งสองก็อยู่ล้าพั้งในทุ่งนา^{๓๐} แล้วอาหิยาห์ก็จับเสื้อใหม่ที่สวมอยู่ฉีกออกเป็นสิบสองชิ้น^{๓๑} และท่านพูดกับเยโรโบอัมว่า “ท่านจงเอาไปสิบชิ้น เพราะพระเจ้าโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘ดูเถิด เราจะฉีกอาณาจักรจากมือของซาโลมอน และจะให้เจ้าสิบตระกูล’^{๓๒} (แต่เขาจะมีตระกูลหนึ่งเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มเมืองซึ่งเราเลือกจากท่ามกลางตระกูลทั้งปวงของอิสราเอล)^{๓๓} เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้นมัสการพระอัชโทเรท พระแม่เจ้าของชาวไซดอน เคโมชพระของโมอับ และมิลโคมพระของคานอัมโมน และมีได้ดำเนินในทางของเรา เพื่อจะกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา อย่างกับดาวิดบิดาของเขา ได้กระทำนั้น”^{๓๔} ถึงกระนั้นก็ดี เราจะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดออกจากมือของเขา แต่เรา

จะกระทำให้เขาเป็นผู้ครอบครองอยู่ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของเขา เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพราะเขาได้รักษานามบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา^{๓๕} แต่เราจะไม่เอาอาณาจักรออกจากมือบุตรชายของเขา และจะมอบให้เจ้าสิบตระกูล^{๓๖} เรายังจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเขา เพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเราจะมีพระที่ปดวงหนึ่งต่อหน้าเราในกรุง เยรูซาเล็ม เสมอ เป็นเมืองซึ่งเราได้เลือกเพื่อประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่น^{๓๗} เราจะไม่เอาตัวเจ้า และเจ้าจะปกครองให้กว้างขวางตามขอบใจของเจ้า และเจ้าจะเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล^{๓๘} และจะเป็นดังนี้ว่าถ้าเจ้าเชื่อฟังทุกสิ่งที่เราบัญชาแก่เจ้า และจะดำเนินในทางทั้งหลายของเรา และกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยรักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราดังดาวิดผู้รับใช้ของเราได้กระทำ เรา จะอยู่กับเจ้า และจะสร้างเจ้าให้เป็นราชวงศ์ที่มั่นคง ดังที่เราได้สร้างเพื่อดาวิดมาแล้ว และเราจะให้อิสราเอลแก่เจ้า^{๓๙} ด้วยเหตุนี้ เราจะให้ความทุกข์ใจแก่เชื้อสายของดาวิด แต่ไม่เป็นนิตย์”^{๔๐} ฉะนั้นซาโลมอนจึงทรงหาของจะประหารเยโรโบอัมเสีย แต่เยโรโบอัมได้ลุกขึ้นหนีเข้าไปในอียิปต์ ไปยังซิชก กษัตริย์อียิปต์ และอยู่ในอียิปต์จนถึงซาโลมอนสิ้นพระชนม์

ซาโลมอนสิ้นพระชนม์

(๒ พศต ๙:๒๙-๓๑)

^{๔๑} ส่วน พระ ราช กิจ นอก นั้น ของ ซา โลมอน และ บรรดา สิ่ง ซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ และ พระ สติ บัญญา ของ พระองค์ มิ ได้ บั่น ทัก ไว้ ใน หนังสือ พระ ราช กิจ ของ ซา โลมอน หรือ^{๔๒} และ เวลา ที่ ซา โลมอน ทรง ตู ร อ ย ุ ครอง ใน เยรูซาเล็ม เหนือ อิสราเอล ทั้ง สิ้น นั้น เป็น สิบ ปี^{๔๓} และ ซา โลมอน ก็ ล่วง หลับ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษ ของ พระองค์ และ เขา ผัง พระ ศพ พระองค์ ไว้ ใน นคร ของ ดา วิด ราช บิดา ของ พระองค์ และ เรโฮโบอัม ราช โอรส ของ พระองค์ ก็ ขึ้น ครอง แทน

ความโง่เขลาของเรโฮโบอัม

คนหนุ่ม (๒ พศต ๑๐:๑-๑๑)

^๑ เรโฮโบอัมได้ไปยังเมืองเซเคม

๑๒

เพราะอิสราเอลทั้งปวงได้มายัง

เซเคม เพื่อจะตั้งท่านให้ เป็น กษัตริย์^๒ และ อยู่ มา เมื่อ เย โร โบ อัม บุตร ชาย เนบัท ได้ ยืน เรื่อง นั้น เพราะ ท่าน ยัง อยู่ใน อียิปต์ (ที่ ซึ่ง ท่าน หนี ไป จาก พระ พัก ตร กษัตริย์ ซา โลมอน เย โร โบ อัม อาศัย อยู่ใน อียิปต์)^๓ เขา ทั้ง หลาย ก็ ใช้ คน ไป เรียก ท่าน เย โร โบ อัม กับ ชุม มุ ม ชน อิสราเอล ทั้งหมด ได้ มา ทูล เร โห โบ อัม ว่า ^๔ “พระ ราช บิดา ของ พระ องค์ ได้ กระทำ ให้ แยก ของ ข้ำ พระ องค์ ทิ้ง กัน กั เพราะ ฉะนั้น บัด นี้ ขอ ทรง ผ่อน การ ป ร น นิ บั ดิ อย่าง ทุก ขั ทิ้ง ของ พระ ราช บิดา ของ พระ องค์ และ แยก อัน ทิ้ง ของ พระ องค์ เหนือ ข้ำ พระ องค์ ทั้ง หลาย ให้ เบาล ลง เสีย และ ข้ำ พระ องค์ ทั้ง หลาย จะ ป ร น นิ บั ดิ พระ องค์” ^๕ พระ องค์ ตรัส กับ เขา ว่า “จง กลับ ไป เสีย สัก สาม วัน แล้ว จึง มา หา เรา อีก” ประชาชน จึง กลับ ไป ^๖ แล้ว กษัตริย์ เร โห โบ อัม ก็ ทรง ป ร ิ ก ษ า กับ บรรดา ผู้ เฒ่า ผู้ อยู่ งาน ประจำ ซา โลมอน ราช บิดา ของ พระ องค์ ชณะ เมื่อ พระ องค์ ยัง ทรง พระ ชนม ย์ อยู่ ว่า “ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร” ^๗ เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์จะทรงเป็นผู้รับใช้ประชาชนนี้ในวันนี้และรับใช้พวกเขา และตรัสตอบคำติแก่พวกเขา เขาทั้งหลายก็จะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์” ^๘ แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายหนุนเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์ และอยู่งานประจำพระองค์ ^๙ และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเรา จะตอบประชาชนนี้ ผู้ที่ทูลเราว่า ‘ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง’” ^{๑๐} และคนหนุ่มเหล่านั้นก็ได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระองค์จงตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า ‘พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แอกของข้าพระองค์ทั้งหลายหนัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแอกข้าพระองค์ให้เบาลง’ นั้น พระองค์จงตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า ‘นืวก้อยของเราก็หนักกว่าแอกแห่งราชบิดาของเรา ^{๑๑} ที่ พระ ราช บิดา ของ เรา วาง แอก หนัก บน ท่าน ทั้ง หลาย ก็ ดี แล้ว เรา จะ เพิ่ม ให้ แก่ แอก ของ ท่าน ทั้ง หลาย อีก พระ ราช บิดา ของ เรา ติ สอน ท่าน ทั้ง หลาย ด้วย ไม้ เรียว แต่ เรา จะ ติ สอน ท่าน ทั้ง หลาย ด้วย แส้ แลมลง ปอง” ^{๑๒} เย

โรโบอัม กับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโหโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า “จงมาหาเราอีกในวันที่สาม”^{๑๓} และกษัตริย์ตรัสตอบประชาชนอย่างดุดัน ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าได้ถวายหนุนเสี้ย^{๑๔} และตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำปรึกษาของพวกคนหนุ่มว่า “พระราชบิดาของเราทำแอกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่แอกของท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราเตือนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะเตือนท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงป่อง”^{๑๕} กษัตริย์จึงมิได้ฟังเสียงประชาชน เพราะเหตุการณ์นั้นเป็นมาแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้พระวณะของพระองค์ได้สำเร็จ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท

อาณาจักรอิสราเอลได้แยกกัน

^{๑๖} และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่าการกษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรชายของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเดินเท้าของตบเกิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด” อิสราเอลจึงจากไปยังเดินเท้าของเขาทั้งหลาย^{๑๗} แต่เรโหโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอลผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์^{๑๘} แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมทรงใช้อาโดรัมนายงานเหนือแรงงานเกณฑ์ไป และอิสราเอลทั้งปวงก็เอาหินขว้างท่านถึงตาย แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรับขึ้นรถรบของพระองค์ ทรงหนีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม^{๑๙} อิสราเอลกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดจนทุกวันนี้^{๒๐} และอยู่มาเมื่ออิสราเอลทั้งปวงได้ยินว่าเยโรโบอัมได้กลับมาแล้ว เขาก็ให้ไปเชิญท่านมายังที่ประชุมแล้ว ก็ตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ไม่มีผู้ใดติดตามราชวงศ์ของดาวิด เว้นแต่ตระกูลยูดาห์เท่านั้น^{๒๑} เมื่อเรโหโบอัมมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้เรียกประชุมวงศ์วานยูดาห์ทั้งหมด และตระกูลเบนยามิน เป็นนกรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับวงศ์วานอิสราเอล เพื่อจะเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน^{๒๒} แต่

พระวณะของพระเจ้ามายังเซไมอาห์คนของพระเจ้าว่า^{๒๓} “จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่วงศ์วานทั้งสินของยูดาห์ และของเบนยามิน และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่ว่า^{๒๔} ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับประชาชนอิสราเอลญาติพี่น้องของเจ้าเลย จงกลับไปยังบ้านของตบเกิดเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา’” เหตุฉะนั้นเขาจึงเชื่อฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ และกลับไปบ้านเสียตามพระวณะของพระเยโฮวาห์

เยโรโบอัมนำคนอิสราเอลให้ไหวรูปเคารพ

^{๒๕} แล้วเยโรโบอัมก็สร้างเมืองเซเคมีนในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และอาศัยอยู่ที่นั่น และพระองค์ก็ออกไปจากที่นั่น ไปสร้างเมืองเบชูเอล^{๒๖} และเยโรโบอัมรำพึงในใจว่า “คราวนี้ราชอาณาจักรจะหันกลับไปยังราชวงศ์ของดาวิด^{๒๗} ถ้าชนชาติเหล่านี้ขึ้นไปถวายเครื่องสัตวบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม แล้วจิตใจของชนชาติเหล่านี้จะหันกลับไปยังเจ้านายของเขาทั้งหลาย คือหันไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ และเขาทั้งหลายจะมาเราเสีย และกลับไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์”^{๒๘} ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงปรึกษาและได้ทรงสร้างลูกวัวสองตัวด้วยทองคำ และพระองค์ตรัสแก่ประชาชนว่า “ที่ท่านทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม นานพออยู่แล้ว โอ อิสราเอลเอ๋ย จงดูพระของท่าน ดูเถิด พระองค์ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากประเทศอียิปต์”^{๒๙} และพระองค์ก็ประดิษฐานไว้ที่เบธเอลรูปหนึ่ง และอีกรูปหนึ่งทรงประดิษฐานไว้ในเมืองดาน^{๓๐} และสิ่งนี้กลายเป็นความบาป เพราะว่าประชาชนได้ไปนมัสการรูปหนึ่ง คือที่เมืองดาน^{๓๑} แล้วพระองค์ได้ทรงสร้างนิเวศที่ปูชนียสถานสูงทรงกำหนดตั้งปูโรหิตจากหมูประชาชนทั้งปวง ผู้มิได้เป็นคนเลวี^{๓๒} และเยโรโบอัมทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงในวันทีสิบห้าของเดือนที่แปดเหมือนกับการเลี้ยงที่อยู่ในยูดาห์ และพระองค์ทรงถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชา พระองค์ทรงกระทำในเบธเอลดังนี้แหละ คือถวายเครื่องสัตวบูชาแก่รูปลูกวัวที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้บน และพระองค์ทรง

สถาปนาปูโรหิตในเบธเอลประจำที่ปุชเนียสถานสูงซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้^{๓๓} พระองค์ทรงขึ้นไปยังแท่นบูชาซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ในเบธเอลในวันที่สิบห้าเดือนที่แปดในเดือนซึ่งพระองค์ทรงดำริเอง และพระองค์ทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงสำหรับคนอิสราเอลและทรงถวายเครื่องบูชาบนแท่นและเผาเครื่องหอม

คำพยากรณ์ได้กล่าวโทษแท่นบูชาของเยโรโบอัม

^๑ และดูเถิด คนของพระเจ้าคนหนึ่ง^{๑๓} ได้ออกมาจากยูดาห์โดยพระวจนะของพระเยโฮวาห์ไปยังที่เบธเอล เยโรโบอัมทรงยืนอยู่ที่แท่นเพื่อจะเผาเครื่องหอม^๒ และชายคนนั้นได้ร้องกล่าวโทษแท่นนั้นโดยพระวจนะของพระเยโฮวาห์ว่า “โอ แท่นบูชา แท่นบูชา พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘ดูเถิด โอรสองค์หนึ่งจะประสูติมาในราชวงศ์ของดาวิดชื่อโยสิยาห์ และบนเจ้าแท่นนี้จะฆ่าปูโรหิตแห่งปุชเนียสถานสูงผู้ซึ่งเผาเครื่องหอมบนเจ้า และเขาจะเผากระดูกคนบนเจ้า’”^๓ และท่านก็ให้หมายสำคัญในวันเดียวกันนั้น กล่าวไว้ว่า “นี่เป็นหมายสำคัญที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า ‘ดูเถิด เขาจะพังแท่นบูชาลงมา และมูลเถ้าซึ่งอยู่บนนั้นจะถูกเทออก’”

พระเจ้าทรงทำให้พระหัตถ์กษัตริย์เยโรโบอัมเหี่ยวแห้งไป

^๔ และอยู่มาเมื่อกษัตริย์เยโรโบอัมทรงสดับคำกล่าวของ คน ของ พระเจ้า ซึ่ง ร้องกล่าวโทษแท่นนั้นที่เบธเอล พระองค์ก็เหยียดพระหัตถ์ออกจากที่แท่น กล่าวไว้ว่า “จงจับเขาไว้” และพระหัตถ์ของพระองค์ซึ่งเหยียดออกต่อเขา นั้นก็เหี่ยวแห้งไป พระองค์จะชักกลับเข้าหาตัวอีกก็ไม่ได้^๕ แท่นบูชาก็พังลงด้วย และมูลเถ้าก็ร่วงลงมาจากแท่น ตามหมายสำคัญซึ่งคนของพระเจ้าได้ให้ไว้โดยพระวจนะของพระเยโฮวาห์^๖ และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า “จงวิงวอนขอพระกรุณาแห่งพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ขอจงอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะชักมือกลับเข้าหาตัวได้อีก” และคนของพระเจ้าก็วิงวอนต่อพระเยโฮวาห์ และกษัตริย์ก็ทรงชักพระหัตถ์

กลับเข้าหาพระองค์ได้อีก และเป็นเหมือนเดิม^๗ และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า “เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และรับประทานด้วยกัน ข้าพเจ้าจะให้รางวัลแก่ท่าน”^๘ และคนของพระเจ้าทูลกษัตริย์ว่า “ถ้าท่านจะไม่ให้สักครั้งราชสมบัติของท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ไปกับท่าน และข้าพเจ้าจะไม่รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำในที่นี่^๙ เพราะว่าพระวจนะของพระเยโฮวาห์บัญชาข้าพเจ้าไว้ว่า ‘เจ้าอย่ากินขนมปังหรือดื่มน้ำหรือกลับไปตามทางที่เจ้ามานั้น’”^{๑๐} ดังนั้นท่านจึงไปเสียอีกทางหนึ่ง และไม่กลับไปตามทางที่ท่านมายังเบธเอล^{๑๑} มีผู้พยากรณ์แก่คนหนึ่งอาศัยอยู่ในเบธเอล และบุตรชายของเขาก็ได้มาบอกเขาถึงเรื่องราวทั้งสิ้นซึ่งคนของพระเจ้าได้กระทำในวันนั้นที่เบธเอล ถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวแก่กษัตริย์ เขาทั้งหลายก็ได้เล่าให้บิดาของเขาฟังด้วย^{๑๒} และบิดาของเขาได้ถามเขาว่า “ท่านไปทางไหน” เพราะบุตรชายทั้งหลายของเขาได้เห็นทางซึ่งคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ได้เดินไปนั้น

ผู้พยากรณ์ของพระเจ้าไม่เชื่อฟังจึงเสียชีวิต

^{๑๓} เขาก็พูดกับบุตรชายของเขาว่า “จงผูกอานลาให้พ่อ” เขาทั้งหลายจึงผูกอานลาให้เขา แล้วเขาก็ขึ้นขี่^{๑๔} เขาได้ไปตามคนของพระเจ้า และได้พบท่านนั่งอยู่ใต้ต้นโอ๊กต้นหนึ่ง เขาก็พูดกับท่านว่า “ท่านเป็นคนของพระเจ้าซึ่งมาจากยูดาห์หรือ” ท่านก็ตอบว่า “ใช่แล้ว”^{๑๕} เขาก็จึงตอบท่านว่า “เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และมารับประทานอาหารบ้าง”^{๑๖} ท่านพูดว่า “ข้าพเจ้าจะกลับไปกับท่าน หรือเข้าไปพักกับท่านไม่ได้ ข้าพเจ้าจะไม่รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำกับท่านในที่นี่”^{๑๗} เพราะพระวจนะของพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าอย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำที่นั่น หรือกลับโดยทางที่เจ้าได้มา’”^{๑๘} และเขาคงพูดกับท่านว่า “ข้าพเจ้าก็เป็นผู้พยากรณ์อย่างที่ท่านเป็นนั่นด้วย มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาบอกข้าพเจ้าโดยพระวจนะของพระเยโฮวาห์ว่า ‘จงนำเขากลับมากับเจ้ายังเรือนของเจ้า เพื่อเขาจะรับประทานอาหารและดื่มน้ำ’” แต่เขามุสาต่อท่าน^{๑๙} ดังนั้นท่านจึงไปกับเขา และได้รับ

ประทานอาหารในเรือนของเขา และได้อุ้ม
 น้า^{๒๐} และต่อมาขณะที่พวกเขานั่งอยู่ที่โต๊ะ
 พระวजนะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์
 ผู้ที่ได้มานั้นกลับ^{๒๑} และเขาร้องต่อคนของ
 พระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัส
 ดั่งนี้ว่า ‘เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังพระโอษฐ์ของ
 พระเยโฮวาห์ และมีได้รักษาพระบัญญัติซึ่ง
 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าบัญชาเจ้า^{๒๒} แต่
 เจ้าได้กลับมาและรับประทานอาหารและอุ้ม
 น้าในที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้าว่า ‘อย่า
 รับประทานอาหารหรืออุ้ม น้า’ ศพของเจ้า
 จะมีได้ไปถึงอุโมงค์ของบรรพบุรุษของเจ้า’”
^{๒๓} และอยู่มาหลังจากที่ ท่าน ได้ รับ ประทาน
 อาหารและอุ้ม น้าแล้ว เขาก็ผูกอาสน์ให้ผู้
 พยากรณ์ผู้ซึ่งเขาได้พากลับมา^{๒๔} และเมื่อ
 ท่านไป สิ่งใดก็ออกมาพบท่านที่ถนนและฆ่า
 ท่านเสีย และศพของท่านก็ถูกทิ้งไว้ในถนน
 และลาตัวนั้นก็ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิ่งใดก็ยืน
 อยู่ข้างๆศพด้วย^{๒๕} และดูเถิด มีคนผ่านไป
 และได้เห็นศพ ทิ้งอยู่ในถนน และสิ่งใดยืน
 อยู่ข้างๆศพนั้น เขาก็มาบอกกันในเมืองที่ผู้
 พยากรณ์แก่อยู่นั้น^{๒๖} และเมื่อผู้พยากรณ์ผู้
 นำท่านกลับมาจากทางไดยินเรื่องนั้น เขาพูด
 ว่า “นั่นเป็นคนของพระเจ้าผู้ไม่เชื่อฟังพระ
 วจนะ ของ พระเยโฮวาห์ เพราะ ฉะ นน พระ
 เยโฮวาห์ได้ทรงมอบท่านไว้กับสิ่งใด ซึ่งได้
 ฉีกท่านและฆ่าท่านเสีย ตามคำซึ่งพระเยโฮ
 วาห์ตรัสกับท่าน”^{๒๗} เขาจึงพูดกับบุตรชาย
 ของเขาว่า “จงผูกอาสน์ให้พ่อ” แล้วเขาก็
 ผูกอาสน์ให้^{๒๘} เขาจึงไปและพบศพนั้นทิ้ง
 อยู่ในถนน และลากับสิ่งใดก็ยืนอยู่ข้างๆศพ
 นั้น สิ่งใดก็ได้กินศพนั้นหรือฉีกลานัน^{๒๙} และ
 ผู้พยากรณ์ก็ยกศพคน ของ พระเจ้า และ วาง
 ไว้บนลา นำกลับมาถึง เมืองของ ผู้พยากรณ์
 แก่ เพื่อไว้ทุกข์ให้ และฝังท่านเสีย^{๓๐} และ
 เขาวางศพนั้นในที่ฝังศพของ ตนเอง และ
 เขาทั้งหลายก็ไว้ทุกข์ให้กล่าวว่า “อนิจจา พี่
 น้องเอ๋ย”^{๓๑} ต่อมาเมื่อได้ฝังท่านไว้แล้ว เขา
 จึงพูดกับบุตรชายของตนว่า “เมื่อเราตาย
 จงฝังเราไว้ในที่ฝังศพซึ่งฝังคนของพระเจ้า
 ไว้ นั้น จงวาง กระดูกของเราไว้ข้างกระดูก
 ของท่าน”^{๓๒} เพราะว่า คำพูด ซึ่ง ท่าน ได้ ร้อง
 โดย พระวจนะ ของ พระเยโฮวาห์ กล่าวโทษ
 แทนบุชายในเบธเอล และต่อบรรดานิเวศแห่ง
 ปุชนีย์สถานสูงซึ่งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย จะ
 สำเร็จเป็นแน่”

เยโรโบอัมได้รับคำตักเตือนแล้ว แต่ไม่ กลับจากความบาปของตน

^{๓๓} ภาย หลัง สิ่ง เหล่า นี้ เย โร โบ อัม มี ได้
 หัน กลับ จาก ทาง ชั่ว ของ พระองค์ แต่ จาก
 ท่ามกลาง ประชาชน ได้ สถาปนา บวง คน ให้
 เป็นปุโรหิตประจำบุชนีย์สถานสูงนั้นอีก ผู้
 ใดที่พอใจเป็น พระองค์ก็แต่งตั้งเขาให้เป็น
 ปุโรหิตประจำบรรดาบุชนีย์สถานสูง^{๓๔} และ
 สิ่งนี้กลายเป็นความบาปแก่ราชวงศ์เยโรโบ
 อัม เพื่อจะตัดและทำลายราชวงศ์นั้นเสียจาก
 พื้นแผ่นดินโลก

พระเจ้าทรงสาปแช่งราช วงศ์ของเยโรโบอัม

๑๔ ครั้งนั้นอาบียาห์โอรสของเยโรโบ
 อัมประชวร^๒ และเยโรโบอัมรับสั่ง
 กับมเหสีของพระองค์ว่า “จงลุกขึ้นปลอม
 ตัวของเธอ อย่าให้รู้ว่าเธอเป็นมเหสีของ
 เยโรโบอัม และจงไปยังซีโลห์ ดูเถิด อาหิ
 ยาห์ผู้พยากรณ์อยู่ที่นั่น ผู้ได้กล่าวเรื่องฉัน
 ว่าฉันจะได้เป็นกษัตริย์เหนือชนชาตินี้”^๓ เธอ
 จงเอวชนมบั้งสิบก้อน และขนมหวานบ้าง
 และนำผึ้งไหหนึ่ง ไปหาท่าน ท่านจะบอก
 เธอว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเด็กนั้น”^๔ มเหสี
 ของเยโรโบอัมก็กระทำให้ดังนั้น พระนางลุก
 ขึ้น เสด็จ ไป ยัง ซี โลห์ เสด็จ มา ถึง บ้าน ขอ
 อาหิยาห์ ฝ่ายอาหิยาห์มองไม่เห็น เพราะ
 ว่าตาของท่านแข็งด้วยอายุของท่าน^๕ พระ
 เยโฮวาห์ตรัสกับอาหิยาห์ว่า “ดูเถิด มเหสี
 ของเยโรโบอัมกำลังมาเพื่อจะถามเจ้าถึง
 เรื่องโอรสของเธอ เพราะเด็กนั้นป่วย เจ้าจง
 บอกเธออย่างนี้ เพราะเมื่อพระนางเสด็จเข้า
 มา พระนางก็สร้างกระทำเป็นสตรีคนอื่น”^๖
 แต่เมื่ออาหิยาห์ไต่ยินเสียงฝีพระบาทของ
 พระนาง เมื่อพระนางเสด็จมาถึงประตู ท่าน
 จึงพูดว่า “ขอเชิญพระมเหสีของเยโรโบอัม
 เสด็จเข้ามาข้างใน ไฉนพระองค์จึงทรงสร้าง
 กระทำเป็นคนอื่นเล่า เพราะข้าพระองค์ได้รับ
 พระบัญชาให้ทูลข่าวอันน่าสลดใจแก่พระนาง
 “ขอเสด็จกลับไปทูลเยโรโบอัมว่า ‘พระ
 เยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัส ดั่งนี้ว่า
 เพราะเราได้เซ็ดชูเจ้าขึ้นจากประชาชน และ
 ได้กระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอล
 ประชาชนของเรา”^๗ และได้ฉีกราชอาณาจักร
 จากราชวงศ์ของดาวิดมาให้แก่เจ้า และถึง

กระนั้นเจ้าก็ไม่เป็นเหมือนดาวิดผู้รับใช้ของเรา ผู้ได้รับชัยชนะผู้ดีทั้งหลายของเรา และติดตามเราด้วยสุดจิตใจของเขา กระทำสิ่งซึ่งเป็นที่ถูกต้องพอตาของเรา^๙ แต่เจ้าได้กระทำชั่วยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อยู่ก่อนเจ้า และได้ไปสร้างพระอื่นและรูปหล่อและได้กระทำให้เราโกรธ และได้เหวี่ยงเราไว้เสียเบื้องหลังของเจ้า^{๑๐} เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเยโรโบอัม และจะตัดคนที่ปัสสวาระรดกำแพงได้เสียจากเยโรโบอัม ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล และจะผลาญคนที่เหลือในราชวงศ์เยโรโบอัม เสียอย่างสิ้นเชิง อย่างคนที่ขนมูลสัตว์ไปทิ้งจนหมด^{๑๑} ผู้ใดในวงศ์เยโรโบอัมที่ตายในเมืองสุนัข จะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่ง นกในอากาศจะกิน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงลั่นพระวาจาไว้^{๑๒} เพราะฉะนั้นขอเชิญเสด็จกลับไปยังพระตำหนักของพระนาง เมื่อพระบาท ของพระองค์ เข้าเมือง กุมารนั้นก็ จะถึง แก่ภรรยา^{๑๓} และอิสราเอลทั้งปวงจะไว้ทุกข์ให้เธอ และจะฝังศพเธอไว้ เพราะเธอผู้เดียวเท่านั้นในราชวงศ์เยโรโบอัมที่จะไปถึง หลุมศพ เพราะในตัวเธอ นั้น ยังเห็นบางสิ่งที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ในราชวงศ์ของเยโรโบอัม^{๑๔} ยิ่งกว่านั้นอีก พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง เหนืออิสราเอล เพื่อพระองค์ ผู้ซึ่งจะตัดราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียในวัน นี้ แต่นั่นอะไร ก็เป็นเวลา^{๑๕} เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงตีอิสราเอล ดุจไม้ก้อนอยู่ในน้ำ และจะทรงถอนรากอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่บรรพบุรุษของเขา และกระจายเขาไปฝากแม่น้ำข้างโน้น เพราะเขาทั้งหลายได้สร้างเสารูปเคารพของเขา เป็นเหตุให้พระเยโฮวาห์ทรง พระพิโรธ^{๑๖} และพระองค์ จะทรงมอบอิสราเอลไว้เพราะบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งเขาได้กระทำบาปและกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย^{๑๗} แล้วมเหสีของเยโรโบอัมทรงลุกขึ้นเสด็จออกไป และมาถึงเมืองทีรซาคห์ และเมื่อพระนางเสด็จถึงธรณีทวารกุมารก็ถึงแก่ภรรยา^{๑๘} และอิสราเอลทั้งปวงก็ฝังศพเธอและไว้ทุกข์ให้เธอ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์

เยโรโบอัมสิ้นพระชนม์ (๒ พศต ๑๓:๒๐)

^{๑๙} ฝ่าย ราช กิจ นอก นั้น ของ เย โร โบ อัม กล่าว ถึงว่า พระองค์ ทรง ทำ ศึก และ ทรง ครอบ ครอง อย่างไร นั้น ดูเถิด ก็ บันทึก ไว้ ใน หนังสือ พงศาวดาร แห่ง กษัตริย์ ประเทศ อิสราเอล^{๒๐} เวลาที่ เย โร โบ อัม ครอบ ครอง นั้น เป็น ยี่สิบสองปี และพระองค์ก็สว่างหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และนาดับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

เรโรโบอัมนำคนยูดาทให้กระทำบาป (๒ พศต ๑๒:๑)

^{๒๑} ฝ่ายเรโรโบอัม ราชโอรส ของ ซาโลมอน ทรงครอบครองอยู่ในยูดาท เมื่อเรโรโบอัมขึ้นครองนั้น มีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษา และ ทรง ครอง ใน เยรูซาเล็ม สิบเจ็ดปี เป็นนครซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกจากบรรดาตระกูล อิสราเอล เพื่อ จะ สถาปนา พระนาม ของ พระองค์ ที่นั่น พระชนนีของกษัตริย์มีพระนามว่า นานาอามัทคนอัมโมน^{๒๒} และยูดาทได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายได้ยั่วให้พระองค์ หวงแหนด้วยบาปทั้งหลายที่เขาได้กระทำ ซึ่งมากกว่าบาปทั้งสิ้นที่บรรพบุรุษของเขาได้กระทำเสียอีก^{๒๓} เพราะเขได้สร้างปูชนียสถาน สูง ด้วย และ เสาศักตีสหิทธิ และ เสารูปเคารพสำหรับตัวเขาไว้บนเนินเขาสูงๆ ทุกเนิน และได้ต้นไม้เขียวทุกต้น^{๒๔} และมี กะเทย ใน แผ่น ดิน นั้น ด้วย และ เขา ได้กระทำตามบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

ซิชักบงกรุกรุงเยรูซาเล็ม (๒ พศต ๑๒:๒-๑๒)

^{๒๕} ต่อมาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโรโบอัม ซิชักกษัตริย์อียิปต์ได้ขึ้นมารบกรุงเยรูซาเล็ม^{๒๖} ท่านได้เก็บทรัพย์สมบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวังของกษัตริย์ ท่านได้เก็บไปเสียทุกอย่าง และท่านได้เก็บโล่ทองคำซึ่งซาโลมอนได้สร้างนั้นไปหมดด้วย^{๒๗} และกษัตริย์เรโรโบอัมได้กระทำโล่ทองคำสัมฤทธิ์แทนไว้ และมอบไว้ในมือของพวกทหารรักษาพระองค์ผู้เฝ้าทวารพระราชวัง^{๒๘} เมื่อกษัตริย์เสด็จเข้าไป

ยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทหารรักษาพระองค์ก็ถือโล่ออก แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม ^{๒๙} ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเรโหโบอัม และสรรพสิ่งที่ ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร แห่ง กษัตริย์ ประเทศ ยูดาห์ หรือ ^{๓๐} มีสงคราม ระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัมเสมอไป

เรโหโบอัมสิ้นพระชนม์ (๒ พศต ๑๒:๑๓-๑๖)

^{๓๑} และ เรโหโบอัม ก็ ทรง ล่วง หลับ ไป อยู่กับ บรรพบุรุษ ของ พระองค์ และ เขาก็ ผั่ง ใ่ว กับ บรรพบุรุษ ของ พระองค์ ในนครดาวิด พระนาม ของพระชนนีของพระองค์คือนาอาม่าห์คนอัมโมน และอาบีเยมราชโอรสก็ขึ้นครองแทน

อาบีเยมได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ (๒ พศต ๑๓:๑-๒)

๑๕ ^๑ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท อาบีเยมได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ ^๒พระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มสามปี พระนามของพระชนนี คือ มา อา คาคห์ ธิดา ของอาบีซาโลม ^๓พระองค์ดำเนินตามการบาปทุกอย่างซึ่งราชบิดาของพระองค์ได้กระทำต่อพระพักตร์พระองค์ และพระทัยของพระองค์ก็ไม่บริสุทธิ ต่อ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ^๔อย่างไรก็ดี เพื่อทรงเห็นแก่ดาวิด พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ พระองค์ ทรงประทานพระทัยแก่พระองค์ในเยรูซาเล็ม คือ ทรงตั้งราชโอรสแทน และเพื่อทรงสถาปนาเยรูซาเล็ม ^๕เพราะว่าดาวิดทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงหนีไปจากสิ่งใด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่พระองค์ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ นอกจากเรื่องอูรีอาห์คนฮิตไทต์ ^๖มีศึกระหว่างเรโหโบอัมกับเยโรโบอัมตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ ^๗ราชกิจนอกนั้นของอาบีเยม และสรรพสิ่งที่ พระองค์ ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร แห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ และมีการศึกระหว่างอาบีเยมและเยโรโบอัม

อาบีเยมสิ้นพระชนม์ อาสาขึ้นครอง (๒ พศต ๑๕:๑)

^๘และ อาบีเยม ก็ ล่วง หลับ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษ และ เขา ทั้ง หลาย ก็ ผั่ง พระ ศพ พระองค์ไว้ในนครดาวิด และอาสาราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน ^๙ในปีที่สิบแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์ของอิสราเอลอาสาได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ ^{๑๐}และพระองค์ทรงครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระอัยกีของพระองค์คือมาอาคาคห์ธิดาของอาบีซาโลม ^{๑๑}และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ดังดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น ^{๑๒}พระองค์ทรงกวาดล้างกะเทยเสียจากแผ่นดิน และรื้อถอนรูปเคารพทั้งสิ้นซึ่งบรรพบุรุษได้กระทำไว้ นั้นเสีย ^{๑๓}และพระองค์ทรงถอดมาอาคาคห์ พระอัยกีเสียจากตำแหน่งพระราชชนนี เพราะพระนางมีรูปเคารพนำเกลียดน่าชังสร้างไว้ในเสา รูปเคารพ และอาสาทรงพันรูปเคารพของพระนางลง และทรงเผาเสียที่ลำธารชิดโรน ^{๑๔}แต่มิได้ทรงรื้อปูชนียสถานสูงเหล่านั้น ถึงอย่างนั้นพระทัยของอาสาก็ไม่บริสุทธิต่อพระเยโฮวาห์ตลอดรัชสมัยของพระองค์ ^{๑๕}พระองค์ทรงนำเงิน ทองคำและเครื่องใช้ต่าง ๆ อันเป็นสัญญาถวายเป็นของราชบิดาของพระองค์ และของสัญญาถวายเป็นของพระองค์เองมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

การศึกระหว่างอาสาและบาอาซา (๒ พศต ๑๖:๑-๖)

^{๑๖}มีการศึกระหว่างอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง ^{๑๗}บาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงยกไปต่อสู้กับยูดาห์ และได้สร้างเมืองรามัทเพื่อมิให้ผู้ใดเข้าไปเฝ้าหรือออกมาจากอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ ^{๑๘}แล้วอาสาทรงนำเงินและทองคำซึ่งเหลืออยู่ในทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินของพระราชวัง มอบไว้ในมือของข้าราชการของพระองค์ และกษัตริย์อาสาทรงใช้เขาไปเฝ้าเบนฮาดัดโอรสของทับริมโมน ผู้เป็นโอรสของเฮซีโอนกษัตริย์แห่งซีเรีย ผู้อยู่ในเมืองดามัสกัสว่า ^{๑๙}“มีพันธมิตรระหว่างข้าพระองค์และพระองค์

ระหว่าง พระชนก ของ ข้าพระองค์ และ พระชนก ของ พระองค์ ดูเถิด ข้าพระองค์ได้ส่งบรรณาการเป็นเงินและทองคำมายังพระองค์ ขอพระองค์เสด็จไปเลิกพันธมิตรกับบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลเสีย เพื่อเราจะได้ยกทัพกลับไปเสียจากข้าพระองค์”^{๒๐} แล้วเบนฮาดัดก็ทรงฟัง กษัตริย์อาสาและสั่งผู้บังคับบัญชาทหาร ของ พระองค์ ไป รบ หัว เมืองอิสราเอล และได้โจมตีเมืองอียอน ดาน อาเบลเบธมาอาคาห์ และหมดท้อง ถิ่นคินเนโรท และหมดดินแดนนัฟทาลี^{๒๑} และอยู่มาเมื่อบาอาซาทรงได้ยินแล้ว พระองค์ก็ทรงหยุดสร้างเมืองรามัท และพระองค์ประทับที่เมืองทีรซฮาห์^{๒๒} แล้ว กษัตริย์อาสา ทรงประกาศไปทั่วยูดาห์ไม่ว่าผู้ใดเลย เขาทั้งหลายก็มารื้อเอาหินของเมืองรามัท และตัวไม้ของเมืองนั้นซึ่งบาอาซาทรงสร้างค้างอยู่ กษัตริย์อาสา ก็ทรงเอามาสสร้างเมืองเกบาแห่งเบนยามินและเมืองมิสปาห์

อาสาสิ้นพระชนม์ เยโฮซาฟัทขึ้นครองแทน

^{๒๓} พระราชกิจนอกนั้นของอาสา ทั้งยุทธพลึง ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ และ บรรดา สิ่งซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ และ หัว เมือง ซึ่ง พระองค์ ทรง สร้าง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร ของ กษัตริย์ ประเทศ ยูดาห์ หรือแต่เมื่อทรงพระชราแล้วก็เกิดพระโรคขึ้นที่พระบาท^{๒๔} และอาสา ก็ทรง ล่วง หลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษ ของ พระองค์ ที่ ใน นคร ดาวิด ราชบิดาของพระองค์ และเยโฮซาฟัท ราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

นาดับได้ครองเหนืออิสราเอล

^{๒๕} นาดับ ราชโอรสของเยโรโบอัมได้เริ่มครองเหนืออิสราเอลในปีที่สองแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครองเหนืออิสราเอลสองปี^{๒๖} พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในทางแห่งราชบิดาของพระองค์ และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

บาอาซากษัตริย์และยึดเอาอาณาจักรอิสราเอล

^{๒๗} บาอาซาบุตรธายาฮาหิยาห์หัวหน้าของอิสราเอล คิดกบฏต่อพระองค์ และบาอาซาทรงประหารพระองค์เสียที่กิบเบธอน ซึ่งเป็นแดนเมืองของฟีลิสเตีย เพราะนาดับและคนอิสราเอลทั้งสิ้นกำลังล้อมเมืองกิบเบธอนอยู่^{๒๘} ดังนั้นบาอาซาจึงสำเร็จโทษพระองค์เสียในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์และขึ้นครองแทน^{๒๙} ต่อมาพอพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ก็ทรงประหารราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียสิ้น ไม่มีผู้ใดของเยโรโบอัมรอดมาสักคนเดียวเลย พระองค์ทำลายเสียสิ้นตามพระดำรัสแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยยาหิยาห์ชาวซีโหลห์ผู้รับใช้ของพระองค์^{๓๐} เป็นเพราะบาปทั้งหลายซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ และซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย และเพราะพระองค์ทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงพระพิโรธ^{๓๑} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของนาดับ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ

การตีระหว่างอาสาและบาอาซา

^{๓๒} มีศึกระหว่างอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง^{๓๓} ในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ บาอาซาบุตรธายาฮาหิยาห์ได้ทรงเริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองทีรซฮาห์ และได้ทรงครอบครองอยู่ยี่สิบสี่ปี^{๓๔} พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของเยโรโบอัม และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

บาอาซาถูกสาปแช่งแล้วจึงสิ้นพระชนม์

๑๖^๑ พระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่ได้มาถึงเยชูบุตรชยาฮานานีกล่าวโทษบาอาซาว่า ^๒“ในเมื่อเราได้ขีดชูเจ้าขึ้นมาจากฝูงคณ และกระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าได้ดำเนินตามมรรคาของเยโรโบอัม และได้กระทำให้อิสราเอลประชาชนของเราทำบาป

ด้วย กระทำให้เราโกรธด้วยบาปของเขาทั้ง
หลาย “ดูเถิด เราจะกวาดล้างผู้อยู่ภายหลัง
บาอาซา และผู้อยู่ ภายหลัง ราชวงศ์ของ เขา
เสียอย่างสิ้นเชิง และกระทำให้ราชวงศ์ของ
เจ้าเหมือนกับ ราชวงศ์ของ เยโรโบอัมบุตร
เนบัท “ผู้ใดในราชวงศ์บาอาซาที่ตายในเมือง
สุนัชจะกิน และผู้ใด ที่ตายในทุ่งนา นกใน
อากาศจะกิน” “ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของ
บาอาซา และบรรดาสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ
และยุทธพล ของ พระองค์ มิได้บันทึกไว้
ใน หนังสือพงศาวดาร แห่ง กษัตริย์ ประเทศ
อิสราเอล หรือ ๖ และบาอาซาก็ ล้วงลับ ไป
อยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝัง
ไว้ที่ เมืองทึรซาส์ และเอลาห์ราชโอรสก็ขึ้น
ครองแทนพระองค์ ๗ นอกจากนั้นพระวอ
จนะ ของ พระเยโฮวาห์ได้มาถึง โดยผู้พยากรณ์
เยชูบุตรชายฮานานีกักล่าว โทษบาอาซาและ
เชื้อวงศ์ของพระองค์ ทั้งเรื่องความชั่วทั้งสิน
ซึ่งพระองค์กระทำในสายพระเนตรของพระ
เยโฮวาห์ ซึ่ง เป็นการยั่วยุ ให้พระองค์ทรง
กริ้วโกรธด้วย พระราชกิจจากพระหัตถ์ของ
พระองค์ ในการที่เหมือนกับราชวงศ์ของเย
โรโบอัม และเพราะพระองค์ได้ทรงฆ่าเยโร
โบอัมด้วย

เอลาห์ได้ขึ้นครองเหนืออิสราเอล

“ในปีที่ยีลีบ เจ็ด แห่ง รัชกาล อาซากษัตริย์
ของยูดาห์ เอลาห์โอรสบาอาซาทรงเริ่มขึ้น
ครองเหนืออิสราเอลในเมืองทึรซาส์ และทรง
ครอบครองอยู่สองปี ๘ แต่คิมรีข้าราชการของ
พระองค์ ผู้บัญชาการกองรถรบของพระองค์
ครั้งหนึ่ง ได้คิดกบฏต่อพระองค์เมื่อพระองค์
ประทับที่ เมือง ทึรซาส์ พระองค์ทรงตีมจน
เมาเป็น เรือน ของ อาร ซา ผู้ ครอง ครอบ ราช
สำนักในทึรซาส์ ๙ คิมรีได้เข้ามาพินพระองค์
ล้มลง และประหารพระองค์เสีย ในปีที่ยีลีบ
เจ็ดแห่งรัชกาลอาซากษัตริย์ของยูดาห์แล้วก็
ขึ้นครองแทนพระองค์

**คิมรีเสด็จประทับเหนือราช
บัลลังก์ของอิสราเอล**

๑๑ และ อยู่ มา เมื่อ พระองค์ ทรง เริ่ม ครอง
ราชย์ ทันทีที่ พระองค์เสด็จประทับบน ราช
บัลลังก์ พระองค์ทรงสังหารราชวงศ์ของบา
อาซาเสียสิ้น พระองค์มิได้ ทรง เหลือ ไว้สัก
คน หนึ่ง ที่ บัสดาเว รด กำแพงได้ ไม่ว่าจะ

เป็นญาติหรือมิตรสหายของบาอาซา ๑๒ คิมรี
ทรงทำลายราชวงศ์ของบาอาซาทั้งหมดตั้ง
นี้แหละ ตามพระวอจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่ง
พระองค์ตรัสโดยเยชูผู้พยากรณ์กล่าวโทษ
บาอาซา ๑๓ เหตุด้วยบาปทั้งสินของบาอาซา
และบาปของเอลาห์ราชโอรสของพระองค์
ซึ่งพระองค์ ทั้ง สอง ได้กระทำบาป และซึ่ง
พระองค์ ทั้ง สอง ได้กระทำ ให้ชน อิสราเอล
ทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้า
แห่งอิสราเอล ทรงกริ้ว ด้วย เรื่อง ความ
หยิ่ง โสยของพระองค์ทั้งสองนั้น ๑๔ ส่วนพระราช
กิจนอก นั้น ของ เอลาห์ และ บรรดา สิ่ง
พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือ
พงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
๑๕ ในปีที่ยีลีบ เจ็ด แห่ง รัชกาล อาซากษัตริย์
ประเทศยูดาห์ คิมรีทรงครอบครองเจ็ดวัน ณ
เมืองทึรซาส์ ฝ่ายพวกพลได้ตั้งค่ายรบเมื่อ
งกิบเบโรน ซึ่งเป็นของคนที่ฟีลิสเตีย ๑๖ และ
พวกพลซึ่งตั้งค่ายอยู่นั้นได้ยินเขากล่าวกันว่า
“คิมรีได้กบฏ และท่านได้ปลงพระชนม์
กษัตริย์เสียแล้ว” เพราะฉะนั้นอิสราเอลทั้ง
ปวงก็สถาปนาคิมรี ผู้บัญชาการกองทัพให้
เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในวันนั้นที่ในคัย
๑๗ คิมรีจึงเสด็จ ขึ้นไป จากกิบเบโรน และ
อิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นไปด้วย เขาทั้งหลาย
เข้าล้อม เมือง ทึรซาส์ ๑๘ และ ต่อ มา เมื่อคิ
มรี ทรง เห็น ว่า เมือง นั้น ถูก ยึด แล้ว ก็ เสด็จ
เข้าไปในพระราชวังแห่งราชสำนักและทรง
เผาราชสำนักคล้อก พระองค์เองสิ้นพระชนม์
เสียในกองไฟนั้น ๑๙ เหตุด้วยบาปทั้งหลาย
ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้ คือทรงกระทำชั
วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดำเนิน
อยู่ในมรรคาของเยโรโบอัม และด้วยเหตุ
บาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ คือทรงกระทำให้
อิสราเอลทำบาปด้วย ๒๐ ส่วนพระราชกิจนอก
นั้น ของ คิมรี และ การกบฏ ซึ่ง พระองค์ ทรง
กระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร
แห่งกษัตริย์อิสราเอลหรือ

**ทิมกับอมรีต่อสู้เพื่อไ้ตราห
บัลลังก์ แล้วทิมบิหนีสิ้นชีวิต**

๒๑ แล้วชนชาติอิสราเอลก็แบ่งออกเป็นสอง
ส่วน ครึ่ง หนึ่ง ของ ประชาชน ติดตาม ทิม
บุตรชายกัททินา เชิญท่านให้เป็นกษัตริย์ และ
อีก ครึ่ง หนึ่งติดตามอมรี ๒๒ แต่ประชาชนผู้
ติดตามอมรีได้รบชนะประชาชนผู้ติดตามทิม

บุนีบุตรชายกินัท ทิบนีจึงสิ้นชีวิตและอมรีก็ขึ้นเป็นกษัตริย์

อมรีตั้งเมืองหลวงไว้ที่สะมาเรีย

^{๒๓}ในปี ที่ สามสิบ เอ็ด แห่ง รัชกาล อาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ อมรีได้เริ่มต้นครอบครอง อยู่เหนืออิสราเอล และ ทรง ครอง ครอง อยู่ สิบสองปี พระองค์ทรงครอบครอง ในเมือง ที่รชาห์หกปี ^{๒๔}พระองค์ ทรง ชื่อ ภูเขา สะมาเรีย จาก เซเมอร์เงินสองตะลันต์ และ พระองค์ทรงเสริมภูเขานั้นให้เป็นป้อม และ ทรงขนานนามเมืองที่พระองค์ทรงสร้างนั้น ว่าสะมาเรีย ตามชื่อของเซเมอร์ผู้เป็นเจ้าของ ภูเขานั้น ^{๒๕}อมรีได้ ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วใน สายพระเนตรพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำ เลวทรามกว่าบรรดากษัตริย์ ที่ อยู่ มา ก่อน พระองค์ ^{๒๖}เพราะว่าพระองค์ทรงดำเนินตาม มรรคาทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท และตามบาปซึ่งพระองค์กระทำให้อิสราเอล ทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้า แห่งอิสราเอลพิโรธด้วยความหยิ่งยโสของ เขาทั้งหลาย ^{๒๗}ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของ อมรีซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่ง พระองค์ทรงสำแดง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือ พงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

อาหับขึ้นครองแทนอมรี

^{๒๘}และอมรีก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ ของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรีย และ อาหับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน พระองค์ ^{๒๙}ในปี ที่ สามสิบแปด แห่ง รัชกาล อาสา กษัตริย์ของยูดาห์ อาหับราชโอรสของ อมรีได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และอา หับราชโอรสของอมรีได้ครองเหนืออิสราเอล ในเมืองสะมาเรียยี่สิบสองปี ^{๓๐}และอาหับ โอรสของอมรีได้กระทำชั่วในสายพระเนตร ของ พระ เย โฮ วาห์ มาก ยิ่ง เสีย กว่า บรรดากษัตริย์ที่อยู่ก่อนพระองค์

อาหับแต่งงานกับเยเซเบล

^{๓๑}และ อยู่ ฆู ประหนึ่ง ว่าการ ที่ พระองค์ ดำเนินในบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตร ชายเนบัทนั้นเป็นสิ่งเล็กน้อย พระองค์ทรง รับ เย เซ เบล พระ ราช ธิดา ของ เอี ทฮาอัล กษัตริย์ของชาวไซดอนมาเป็นมเหสี และ ไปปรนนิบัติพระบาอัล และนมัสการพระ

นั้น ^{๓๒}พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาพระบาอัล ในพระนิเวศพระบาอัล ซึ่งพระองค์ได้ทรง สร้างไว้ในเมืองสะมาเรีย ^{๓๓}และอาหับทรง สร้างเสารูปเคารพ อาหับทรงกระทำการที่ กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทรงพระพิโรธ มากยิ่งกว่าบรรดากษัตริย์แห่ง อิสราเอลซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ ^{๓๔}ในรัชกาล ของพระองค์คือเอลชานเบธเอลได้สร้างเมือง เยรีโค ท่านได้วางรากเมืองนั้น โดยต้อง เสียอาบิรัมบุตรหัวปีของท่าน และตั้งประตู เมืองโดยต้องเสียเสกษุมบุตรสุดท้องของท่าน ตามพระวาจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ ตรัสโดยโยชูวาบุตรชายนูน

เอลิยาห์พยากรณ์ว่าจะมีการ กินดารเป็นเวลาสามปี

๑๗ ^๑ฝ่ายเอลิยาห์ชาวทิชบีผู้ซึ่งตั้ง อาศัยอยู่ในกิเลอาด ได้ทูลอาหับว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งข้า พระองค์ปฏิบัติทรงพระชนม์อยู่นั้นใด จะ ไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากตาม คำของข้าพระองค์”

นกกาเลี้ยงเอลิยาห์

^๒แล้วพระวาจนะของพระเยโฮวาห์มายัง ท่านว่า ^๓“จงออกไปจากที่นี่และหันไปทาง ตะวันออก และซ่อนตัวอยู่ที่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ “เจ้าจะดื่ม น้ำจากลำธาร และเราได้บัญชาให้นกกาเลี้ยงเจ้า ที่นั่น” ^๔ท่านจึงไปและกระทำตามพระวาจนะ ของพระเยโฮวาห์ ท่านไปอาศัยอยู่ที่ข้างลำ ธารเครีท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ ^๕และ กาก็นำขนมปัง และเนื้อมาให้ท่านใน เวลาเช้า และนำขนมปังและเนื้อมาในเวลา เย็น และท่านก็ตีมน้ำจากลำธาร ^๖และต่อมา ภายหลังลำธารก็แห้ง เพราะไม่มีฝนในแผ่นดิน

หญิงม่ายแห่งเมืองศาราเฟทเลี้ยงเอลิยาห์

^๗และพระวาจนะของพระเยโฮวาห์มายัง ท่านว่า ^๘“ลุกขึ้นไปยังเมืองศาราเฟทเกิด ซึ่ง ขึ้นแก่เมืองไซดอน และอาศัยอยู่ที่นั่น ดูเถิด เราได้บัญชาหญิงม่ายคนหนึ่ง ที่นั่นให้เลี้ยง เจ้า” ^๙ท่านจึงลุกขึ้นไปยังเมืองศาราเฟท และเมื่อมาถึงประตูเมือง ดูเถิด หญิงม่ายคน หนึ่งที่นั่นกำลังเก็บฟืน ท่านจึงเรียกนางว่า

“ขอน้ำเล็กน้อยใส่ภาชนะมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้ดื่ม” ๑๑ และขณะเมื่อนางจะไปเอาน้ำมา ท่านก็เรียกนางแล้วบอกว่า “ขอน้ำอาหารใส่มือมาให้ฉันสักหน่อยหนึ่ง” ๑๒ และนางตอบว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ดิฉันไม่มีอะไรที่ปึงเสิร์ฟ มีแต่แป้งสักกำมือหนึ่งในหม้อ และน้ำมันเล็กน้อยที่ในไห ดุเถิด ดิฉันกำลังเก็บฟืนสองท่อนเพื่อจะเข้าไปทำสำหรับตัวดิฉัน และบุตรชายของดิฉัน เพื่อเราจะได้อินแล้วก็จะตาย” ๑๓ และเอลียาห์บอกนางว่า “อย่ากลัวเลย จงไปทำตามที่เจ้าพูด แต่จงทำขนมก้อนเล็กให้ฉันก่อน แล้วเอามาให้ฉันภายหลัง จึงทำสำหรับ ตัว เจ้า และบุตรชายของเจ้า” ๑๔ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า “แป้งในหม้อนั้นจะไม่หมด และน้ำมันในไหนั้นจะไม่ขาด จนกว่าจะถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงส่งฝนลงมายังพื้นดิน” ๑๕ นางก็ไปกระทำตามคำของเอลียาห์ แล้วนาง ตัวท่านและครอบครัวของนางก็รับประทานอยู่หลายวัน ๑๖ แป้งในหม้อก็ไม่หมด น้ำมันในไหก็ไม่ขาด ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสทางเอลียาห์

**บุตรชายของหญิงม่าย
เป็นขึ้นมาจากความตาย**

๑๗ และ อยู่ มา ภาย หลัง เหตุการณ์ เหล่า นี้ บุตรชาย ของหญิง คน นั้น ผู้ เป็น เจ้าของ บ้าน ก็ล้มป่วย อาการป่วยนั้นก็สาหัส จนไม่มีลมหายใจเหลืออยู่แล้ว ๑๘ นาง จึง กล่าว แก่ เอลียาห์ ว่า “โอ คน ของ พระเจ้า เจ้า ข้า ฉัน มีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน ท่านได้มาหาฉันเพื่อพินให้ทรงระลึกถึงความผิดของฉัน และกระทำใ้บุตรชายของฉันทายหรือ” ๑๙ และท่านก็พูดกับ นาง ว่า “เอาบุตรชาย ของ เจ้า มาให้ฉันเถิด” ท่านก็นำเขาไปจากอกของนาง อุ้ม ขึ้น ไปที่ ห้อง ชั้นบน ที่ ท่านอาศัย อยู่ และวางเขาไว้บนที่นอนของท่านเอง ๒๐ และท่านร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของ ข้าพระองค์ พระองค์ ทรง นำ เหตุ ร้าย มา จนกระทั่ง หญิง ม่าย นี้ ที่ ข้าพระองค์อาศัยอยู่ด้วยที่เดียว หรือ โดยที่ ทรง ประหาร บุตรชาย ของ นาง เสีย” ๒๑ แล้วท่านก็เหยียดตัวลงทับเด็กนั้นสามครั้ง และร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอชีวิตของ

เด็กคนนี้นำเข้ามาในตัวเขานีก” ๒๒ และพระเยโฮวาห์ทรงฟังเสียงของเอลียาห์ และชีวิตของเด็กนั้นมาเข้าในตัวเขานีก และเขาก็ฟื้นขึ้น ๒๓ และเอลียาห์ก็อุ้มเด็กนั้น นำลงมาจากห้อง ชั้นบน เข้าไป ใน เรือน และมอบเขาให้แก่มารดาของเด็ก และเอลียาห์บอกว่า “ดูซิ บุตรของเจ้ายังมีชีวิตอยู่” ๒๔ และหญิงนั้นพุดกับเอลียาห์ว่า “คราวนี้ดิฉันทราบแล้วว่า ท่านเป็นคนของพระเจ้า และพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในปากของท่านเป็นความจริง”

เอลียาห์จะไปเฝ้ากษัตริย์อาหับ

๑๘ และอยู่ต่อมาหลายวัน พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลียาห์ในปีที่สามว่า “ไปซี และแสดงตัวของเจ้าต่ออาหับ และเราจะส่งฝนมาเหนือพื้นดิน” ๒ เอลียาห์ก็ไปแสดงตัวต่ออาหับ การกัณฑ์การอาหารนั้นสาหัสมากในสะมาเรีย

**โอบาดีห์ ผู้ที่เชื่อใน
พระเจ้า ได้รับใช้อาหับ**

๓ และ อา หับ รับสั่ง เรียก โอบาดีห์ ผู้ เป็น อธิบติกรมวัง (ฝ่ายโอบาดีห์นั้นเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก ๔ และเมื่อเยเซเบลขจัดผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ออกไป โอบาดีห์ก็นำผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนซ่อนไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบลูก และเลี้ยงเขาทั้งหลายด้วยขนมปังและน้ำ) ๕ และอาหับรับสั่งโอบาดีห์ว่า “จงไปให้ทั่วพื้นแผ่นดินไปหาธารน้ำพุ และไปให้ทั่วทุกลำธาร ชะรอยเราจะพบหญ้าและรักษาชีวิตม้าและล่อให้คงอยู่ได้ และไม่ต้องสูญเสียชีวิตไปหมด” ๖ ดังนั้นพวกเขา ก็ แบ่งดินแดนกันเพื่อจะออกไปค้น อาหับเสด็จไปทางหนึ่ง ฝ่ายโอบาดีห์ไปอีกทางหนึ่ง ๗ เมื่อโอบาดีห์กำลังไปตามทาง ดุเถิด เอลียาห์ได้พบเขา และโอบาดีห์ก็จำท่านได้จึงชบหน้าลงพุดว่า “เอลียาห์ เจ้านายของข้าพเจ้า เป็นตัวท่านเองจริงหรือ” ๘ และท่านก็ตอบเขาว่า “ตัวฉันเอง จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า ‘ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้’” ๙ และเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำผิดประการใด ท่านจึงจะมอบผู้รับใช้ของท่านไว้ในพระหัตถ์ของอาหับให้ประหารข้าพเจ้าเสีย” ๑๐ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของ ท่าน ทรง พระชนม์ อยู่ แน่ ฉันใด ไม่มีประชาชาติ หรือ ราชอาณาจักรใด ที่เจ้า

นายของข้าพเจ้ามิได้ส่งคนไปเสาะหาท่าน และเมื่อเขาทั้งหลายกราบทูลว่า ‘เขาไม่อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า’ พระองค์ก็ให้ประชาชนหรือราชอาณัติกรปฏิญาณว่า เขาทั้งหลายมิได้พบท่าน ^{๑๑} และคราวนี้ท่านกล่าวว่า ‘จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า “ดูเถิด เอลิยาห์อยู่ที่นี้”’ ^{๑๒} อยู่มาพอข้าพเจ้าไปจากท่านแล้ว พระปฏิญาณของพระเยโฮวาห์จะมาหาท่านไป ณ ที่ใด ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าไปทูลอาหับ และพระองค์หาท่านไม่พบ พระองค์ก็จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย ถึงแม้ว่า ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของ ท่าน ย่า เก รง พระเยโฮวาห์ตั้งแต่นั้นมา ^{๑๓} ไม่มีผู้ใดเรียนเจ้านายของข้าพเจ้าดอกหรือว่า ข้าพเจ้าได้กระทำการใดเมื่อเยเซเบลประหารผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์เสีย และข้าพเจ้าได้ซ่อนผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนของพระเยโฮวาห์ไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาด้วยขนมปังและน้ำ ^{๑๔} และคราวนี้ท่านบอกว่า ‘จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า “ดูเถิด เอลิยาห์อยู่ที่นี้”’ แล้วพระองค์ก็จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย” ^{๑๕} และเอลิยาห์กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ซึ่งข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่ทรงพระชนม์ อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะแสดงตัวของข้าพเจ้าแก่อาหับในวันนั้น” ^{๑๖} โอบาดีห์จึงไปเฝ้าอาหับและทูลพระองค์ อาหับก็เสด็จไปพบเอลิยาห์

เอลิยาห์เข้าเฝ้ากษัตริย์อาหับแล้วทำทนายพระองค์

^{๑๗} และอยู่มาเมื่ออาหับทอดพระเนตรเห็นเอลิยาห์ อาหับก็ตรัสกับท่านว่า “นี่ตัวเจ้าหรือเจ้าผู้ทำความลำบากให้อิสราเอล” ^{๑๘} และท่านจึงทูลว่า “ข้าพระองค์มิได้กระทำความลำบาก แก่อิสราเอล แต่พระองค์ได้กระทำและราชวงศ์บิดาของพระองค์ เพราะว่าพวกพระองค์ได้ทอดทิ้งพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และติดตามพระบาอัล ^{๑๙} เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงสั่งให้บรรดาชนอิสราเอลมาพบข้าพระองค์ที่ภูเขาคารเมล ทั้งผู้พยากรณ์ของพระบาอัลสี่ร้อยห้าสิบคนนั้น และผู้พยากรณ์ของเสารูปเคารพสี่ร้อยคนนั้น ผู้ซึ่งรับประทานที่โต๊ะเสวยของพระนางเยเซเบล” ^{๒๐} อาหับจึงทรงส่งไปยังคนอิสราเอลทั้งปวง และชุมนุมผู้พยากรณ์ที่ภูเขาคารเมล ^{๒๑} และเอลิยาห์ก็เข้ามาใกล้ประชาชนทั้ง

ปวงกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจะขยักขยอนอยู่ระหว่างสองฝ่ายนี้นานสักเท่าใด ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าจงติดตามพระองค์ แต่ถ้าพระบาอัลเป็น ก็จงตามท่านไปเถิด” และประชาชนไม่ตอบท่านสักคำเดียว ^{๒๒} แล้วเอลิยาห์พูดกับประชาชนว่า “ตัวข้าพเจ้าคือข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวเป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ที่เหลืออยู่ แต่ผู้พยากรณ์พระบาอัลมีสี่ร้อยห้าสิบคน ^{๒๓} ขอให้เขามอบวัวผู้แก่เราสองตัว แล้วขอให้เขาทั้งหลายเลือกวัวเป็นของเขาตัวหนึ่งพันเป็นท่อนๆ วางไว้บนกองฟืนแต่อย่าใส่ไฟ และข้าพเจ้าจะเตรียมวัวผู้อีกตัวหนึ่งนั้นวางไว้บนฟืน และไม่ใส่ไฟ ^{๒๔} และท่านทั้งหลายจงร้องออกพระนามพระของ ท่าน และข้าพเจ้าจะร้องออกพระนามพระเยโฮวาห์ พระเจ้าองค์ที่ทรงตอบด้วยไฟ พระองค์นั้นแหละทรงเป็นพระเจ้า” และประชาชนทั้งปวงก็ตอบว่า “อย่าง ที่พูด ก็ดีแล้ว”

การพิสูจน์บนภูเขาคารเมล

^{๒๕} แล้วเอลิยาห์พูดกับผู้พยากรณ์ของพระบาอัลว่า “จงเลือกวัวผู้ตัวหนึ่งสำหรับท่าน และตระเตรียมเสียก่อน เพราะพวกท่านมากคนด้วยกัน จงร้องออกพระนามพระของท่านแต่อย่าใส่ไฟ” ^{๒๖} เขาทั้งหลายก็เอาวัวผู้ที่เขานำมาให้และเขาทั้งหลายก็จัดเตรียมและร้องออกพระนามพระบาอัล ตั้งแต่เวลาเช้าจนเที่ยงกล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระบาอัล ขอสดับพวกข้าพเจ้าเถิด” แต่ก็ไม่มีเสียงและไม่มีการตอบ และเขาก็โยกเขยูกอยู่รอบแท่นซึ่งเขาได้สร้างขึ้นนั้น ^{๒๗} ครั้นถึงเวลาเที่ยง เอลิยาห์ก็เย็บเขาทั้งหลายว่า “ร้องให้ดังๆซี เพราะท่านเป็นพระองค์หนึ่ง ท่านกำลังสนทนากับ หรือท่านกำลังแอบซ่อนตัวอยู่ หรือท่านไปเที่ยว หรือชะรอยท่านกำลังหลับอยู่ และจะต้องปลุก” ^{๒๘} เขาทั้งหลายก็ร้องเสียงดัง และเชือดเนื้อตัวเองตามธรรมเนียมของเขาด้วยมีดและหว่าน จนโลหิตไหลพุ่งออกมาตามตัว ^{๒๙} และต่อมาเมื่อผ่านเที่ยงวันไปแล้ว เขาก็ทำนายจนถึงเวลาถวายบูชาตอนเย็น แต่ไม่มีเสียง ไม่มีใครตอบ ไม่มีใครฟัง ^{๓๐} แล้วเอลิยาห์พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า “จงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า” และประชาชนทั้งปวงก็เข้ามาใกล้ท่าน และท่านก็ซ่อมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ที่ถูก

ทำลายลงนั้น ^{๓๑} เอลิยาห์นำศิลาสิบสองก้อน มาตามจำนวน ๓๖ ของ บุตรชาย ของ ยา โคบ ผู้ซึ่ง พระ วณะ ของ พระ เย โสวาห์ มา ถึงว่า “อิสราเอลจะเป็นชื่อของเจ้า” ^{๓๒} และ ท่านได้สร้างแท่นบูชาด้วยศิลาหินในพระนาม ของพระเยโฮวาห์ และท่านได้ บูด ร่อง รอบ แท่นใหญ่พวยลมสี่ตัวได้สองถึง ^{๓๓} และท่าน ก้าววงฟันไว้เป็นระเบียบ และฟันนิ้วผู้หนึ่งเป็น ท่อนๆ และวางไว้บนกองหิน และท่านกล่าว ว่า “จงเติมน้ำให้เต็มสี่ไห และเทลงบนเครื่อง เผาบูชา และบนกองหิน” ^{๓๔} และท่านกล่าว ว่า “จงกระทำครั้งที่สอง” และเขาก็กระทำ ครั้งที่สอง และท่านกล่าวว่า “จงกระทำครั้งที่ สาม” และเขาก็กระทำครั้งที่สาม ^{๓๕} และ นำไหลรอบแท่นบูชา และท่านใส่ไฟเต็ม ร่อง ^{๓๖} และอยู่มาเมื่อถึงเวลาถวายบูชาตอนเย็น เอลิยาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้ามาใกล้ทูลว่า “ข้า แต่พระ เย โสวาห์ พระเจ้า แห่ง อับ ราฮัม อิส อัก และ อิสราเอล ขอให้ทราบเสียทั่วกัน ใน วันนี่ว่า พระองค์คือพระเจ้าในอิสราเอล และ ข้าพระองค์เป็นผู้รับ ใช้ของพระองค์ และ ข้า พระองค์ได้กระทำบรรดาสິงเหล่านี้ตามพระ คำรัสของพระองค์ ^{๓๗} ขอทรงฟังข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อ ชนชาติ นี้ จะ ทราบ ว่า พระองค์ คือ พระ เยโฮวาห์พระเจ้า และพระองค์ทรงเห็นจิตใจ ของเขาทั้งหลายกลับมามีอีก” ^{๓๘} แล้วไฟของ พระเยโฮวาห์ก็ตกลงมาและไหม้เครื่อง เผา บูชา และฟันและหิน และผงคัลและเลี่ยนน้ำ ซึ่งอยู่ในร่อง ^{๓๙} และเมื่อประชาชนทั้งปวงได้ เห็น เขาก็ซบหน้าลงและร้องว่า “พระเยโฮ วาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระเยโฮวาห์ พระองค์ ทรง เป็น พระเจ้า” ^{๔๐} และ เอลิยาห์ บอกเขาว่า “จงจับผู้พยากรณ์ ของ พระบู ้อัล อย่าให้หนีไปได้สักคนเดียว” และเขาทั้ง หลายก็ไปจับเขามา และเอลิยาห์ก็นำเขาลง ไปที่ลำธารคิไซนและฆ่าเขาเสียที่นั่น ^{๔๑} เอลิยาห์ทูลอาหับว่า “ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเสวย และดื่มเถิด เพราะมีเสียงฝนกระที่มมา”

เอลิยาห์อธิษฐานขอให้ฝนตก

^{๔๒} อาหับก็เสด็จขึ้นไปเสวยและดื่ม และเอลิยาห์ก็ขึ้นไปที่ยอดภูเขาคารเมล ท่านก็นำมัตถ์ลงถึงดิน ซบหน้าระหว่างเขา ^{๔๓} และท่าน สั่งคนใช้ของท่านว่า “จงลุกขึ้นมองไปทาง ทะเล” เขาก็ลุกขึ้นมองและตอบว่า “ไม่มี

อะไรเลย” และท่านบอก ว่า “จงไปดูอีกเจ็ด ครั้ง” ^{๔๔} และอยู่มาเมื่อถึงครั้งที่เจ็ดเขาบอก ว่า “ดูเถิด มีเมฆก้อนหนึ่งเล็กเท่าฝ่ามือคน ขึ้นมาจากทะเล” และท่านก็บอก ว่า “จงไป ทูลอาหับว่า ‘ขอทรงเตรียมราชรถและเสด็จ ลงไปเพื่อพระองค์จะไม่ติดฝน’” ^{๔๕} และอยู่ มาอีก ครู่หนึ่ง ท้องฟ้าก็มืดไป ด้วย เมฆ และลม และมีฝนทอ้งฟ้าก็มืดไป ด้วย เมฆ และลม เมืองยิสเรเอล ^{๔๖} และพระหัตถ์ของพระเยโฮ วาห์ทรงสถิตอยู่บนเอลิยาห์ และท่านก็คาด เอวของท่านไว้ และวิ่งขึ้นหน้าอาหับ ไปถึง ทางเข้าเมืองยิสเรเอล

เมื่อเอลิยาห์หมดกำลัง ทูลสววรรค์มารับใช้ท่าน

๑๙ อาหับจึงบอกเยเซเบลตามการทัง สิ้นซึ่งเอลิยาห์ได้กระทำ และเรื่อง ที่ท่านได้ฆ่าผู้พยากรณ์ทั้งหมดเสียด้วยดาบ ^๒ แล้วเยเซเบลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาเอลิ ยาห์ว่า “ถ้าพรุ่งนี้เวลานี้ เรามิได้กระทำชีวิต ของเจ้าให้เหมือนอย่างชีวิตของคนเหล่านั้น แล้ว ก็ให้พระ ทัง หลาย ลงโทษเรา และให้ หนักยิ่งกว่า” ^๓ เมื่อท่านทราบแล้วก็ลุกขึ้น หนีไปเอาชีวิตรอด และมาถึงเบเออร์เซบา เขตประเทศยูดาห์ และละคนใช้ของท่านไว้ ที่นั่น ^๔ แต่ตัวท่านเองก็เดินเข้าถิ่นทุรกันดาร ไปเป็นระยะทางวันหนึ่งมานั่งอยู่ที่ใต้ต้นไม้ จำพวก สน จูนิ เปรอร์ และ ท่านทูล ขอ ให้ ตัว ท่านตายเสียที่ ว่า “พอแล้วพระองค์เจ้าข้า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอเอาชีวิตของข้า พระองค์ไปเสีย เพราะข้าพระองค์ก็ไม่ได้ไป กว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์” ^๕ และท่านก็ นอนลงหลับอยู่ใต้ต้นไม้จำพวกสนจูนิ เปรอร์ ดูเถิด มีทูตสวรรค์องค์หนึ่ง มาถูก ต้อง ท่าน และพูด กับ ท่านว่า “ลุก ขึ้น รับ ประทานชี” ^๖ และท่านก็มองดู ดูเถิด ตรงที่ศีรษะของ ท่านมีขนมปังที่ปังบนก้อนหินร้อนและมีไห นำลูกหนึ่ง ท่านก็รับ ประทาน และดื่ม และ นอนลงอีก ^๗ และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ ก็มาอีกเป็นครั้งที่สอง ถูก ต้อง ท่านแล้วว่า “ลุก ขึ้น รับ ประทานชี เพราะ ว่า ทางเดินนั้น เกินกำลังของท่าน”

พระเจ้าทรงให้เอลิยาห์ไปทำงานใหม่

^๘ และท่านก็ลุกขึ้นรับประทานและดื่ม และ เดินไปด้วยกำลังของอาหารนั้นสี่สิบวันสี่สิบ

คืนถึง โส เรบ ภรรยาของพระเจ้า ^๙ ที่นั่นท่านมาถึง ถ้ำ แห่งหนึ่ง ก็ เข้า พัก อยู่ และ ดู เกิด พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่าน และ พระองค์ ตรัส กับ ท่าน ว่า “เอลิยาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี้” ^{๑๐} ท่านทูลว่า “ข้าพระองค์ รื้อนร่น เพื่อ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธายิ่งนัก เพราะ ประชาชนอิสราเอล ได้ ทอด ทิ้ง พันธสัญญาของพระองค์ พัง แทนบูชาของพระองค์ ล้างเสีย และ ประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์ เสีย ด้วย ดาบ และ ข้าพระองค์ ข้า พระองค์ แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และ เขาทั้งหลาย แสวงหา ชีวิต ของ ข้า พระองค์ เพื่อ จะ เอา ไป เสีย” ^{๑๑} และ พระองค์ ตรัส ว่า “จงออกไป เกิด ไป ยืน อยู่ บน ภูเขา ต่อ พระ พักตร์ พระ เยโฮวาห์” และ ดู เกิด พระ เยโฮวาห์ ทรง ผ่าน ไป และ ลม ใหญ่ อัน แรงกล้า ได้ พัด พัง ภูเขา และ ทำให้ หิน แดก เป็น ก้อนๆ ต่อ พระ พักตร์ พระ เยโฮวาห์ แต่ พระ เยโฮวาห์ มิ ได้ สถิต ใน ลม นั้น ภาย หลัง ลม ก็ แ่น ดิน ไหว แต่ พระ เยโฮวาห์ หา ทรง สถิต ใน แผ่น ดิน ไหว นั้น ไม่ ^{๑๒} ภาย หลัง แผ่น ดิน ไหว ก็ เกิด ไฟ แต่ พระ เยโฮวาห์ หา ทรง สถิต ใน ไฟ นั้น ไม่ ภาย หลัง ไฟ ก็ มี เสียง เบาๆ ^{๑๓} และ เมื่อ เอลิยาห์ ได้ ยืน ท่าน ก็ เอา ผ้าคลุม หน้า ไว้ ออก ไป ยืน อยู่ ที่ ปาก ถ้ำ และ ดู เกิด มี เสียง มา ถึง ท่าน ว่า “เอลิยาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี้” ^{๑๔} ท่านทูลว่า “ข้าพระองค์ รื้อนร่น เพื่อ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธายิ่งนัก เพราะว่า ประชาชนอิสราเอล ได้ ทอด ทิ้ง พันธสัญญาของพระองค์ พัง แทนบูชาของพระองค์ ล้างเสีย และ ประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์ เสีย ด้วย ดาบ และ ข้าพระองค์ ข้า พระองค์ แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และ เขาทั้งหลาย แสวงหา ชีวิต ของ ข้า พระองค์ เพื่อ จะ เอา ไป เสีย” ^{๑๕} และ พระ เยโฮวาห์ ตรัส กับ ท่าน ว่า “ไปเถอะ จง กลับ ไป ตาม ทาง ของ เจ้า ถึง ถิ่น ทูรกันดาร ตาม ามัสกัส และ เมื่อ เจ้า ไป ถึง แล้ว เจ้า จง เจิม ฮาซาเอล ไว้ ให้ เป็น กษัตริย์ เห็น อประเทศซีเรีย ^{๑๖} และ เยชูบุตรนิมซีนั้น เจ้า จง เจิม ให้ เป็น กษัตริย์ เห็น อิสราเอล และ เอลิชาบุตรซาฟทชาวอาเบลเมโฮลาห์ เจ้า จง เจิม ตั้ง ไว้ ให้ เป็น ผู้พยากรณ์ แทน เจ้า” ^{๑๗} และ ต่อ มา ผู้ที่ รอด จาก ดาบ ของ ฮาซาเอล เยชูจะฆ่าเสีย และ ผู้ที่ รอด จาก ดาบ ของ เยชู เอลิชาจะฆ่าเสีย ^{๑๘} แต่ เรายัง มี เหลือ เจ็ด พัน คน ไว้ ใน อิสราเอล คือ ทุกๆ คน ซึ่งมี ได้ คุ้ม ลง ต่อ พระ บาล์ และ ทุกๆ ปาก ซึ่งมี ได้ จูบ รุป นน”

เอลิยาห์เจิมตั้งเอลิชา

^{๑๙} ท่านก็ออกไปจากที่นั่นพบเอลิชาบุตรชายซาฟท ผู้กำลังไถนาอยู่ด้วยวัวสิบสองคู่ เดินอยู่ข้างหน้าและท่านอยู่ กับ วัว คู่ ที่ สิบสอง เอลิยาห์ก็ผ่านไป หึ่ง เลือกลุมลงบนท่าน ^{๒๐} ท่านก็ละวัวเหล่านั้นวิ่งตามเอลิยาห์ไปเถิด เพราะฉันได้ทำอะไรแก่ท่าน” ^{๒๑} และ เอลิชา ก็ กลับ จาก ติดตาม เอลิยาห์ จับ วัว คู่ นั้น ฆ่าเสียเอาเครื่องแอกต้มเนื้อวัว และ ให้ แก่ ประชาชน และ เขาก็ รับ ประทาน แล้ว เอลิชา ก็ ลุก ขึ้น ตาม เอลิยาห์ ไป และ ประนิน บิดี ท่าน

ครั้งแรกที่อาหับสู้รบกับประเทศซีเรีย

^๑ เบนฮาดัดกษัตริย์ซีเรียได้ประชุม **๒๐** กองทัพทั้งปวงของท่าน มีกษัตริย์สามสิบสององค์ขึ้นกับท่าน ทั้งม้าและรถรบ และท่านก็ขึ้นไปล้อมสะมาเรียสู้รบกับเมืองนั้น ^๒ และท่านได้ส่งผู้สื่อสารเข้าไปในเมืองหาอาหับกษัตริย์อิสราเอล กล่าวแก่พระองค์ว่า “เบนฮาดัดว่าดังนี้ว่า ^๓ เงินและทองคำของท่านเป็นของเรา บรรดาภรรยาและเด็ก ๆ ที่ดีที่สุดในท่านก็เป็นของเราด้วย” ^๔ และ กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้า ดั่งที่ท่านว่ามานั้นแหละ ข้าพเจ้าเป็นของท่าน ทั้งที่ข้าพเจ้ามีอยู่นั้นด้วย” ^๕ บรรดาผู้สื่อสารได้กลับมาอีกกล่าวว่า “เบนฮาดัดกล่าวดังนี้ว่า ‘ข้าพเจ้าส่งข่าวมายังท่านว่า ‘จงส่งเงินและทองคำของท่าน ภรรยา และ เด็ก ของ ท่าน ไปให้ข้าพเจ้า’ ^๖ แต่ข้าพเจ้าจะส่งข้าราชการของข้าพเจ้าไปหาท่านพรั่งนี้ประมาณเวลานี้ เขาทั้งหลายจะค้นวังของท่าน ทั้งบ้านเรือน ข้าราชการของท่าน สิ่งใดที่เป็นที่ชอบตาของท่าน เขาจะหยิบเอาไป” ^๗ แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอล ก็ เรียก ประชุม พวก ผู้ใหญ่ ทั้ง ปวง ของ แผ่น ดิน ตรัส ว่า “ขอตรองดูเถิด ดูว่าชายผู้นี้หาช่องก่อความลำบาก เพราะเขาให้คนมารับเมียและลูกของฉัน ทั้งเงินและทองคำของฉัน และฉันก็ได้ปฏิเสธเขา” ^๘ บรรดาผู้ใหญ่และประชาชน ทั้ง สิ้น ก็ ทูล พระองค์ ว่า “ขออย่าทรงฟังหรือ ทรงยินยอมพะยะคะ” ^๙ พระองค์จึงรับสั่งแก่ผู้สื่อสารของเบนฮาดัด

ว่า “จงไปทูลกษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้า ว่า ‘บรรดาสิ่งที่ทำนเอาจากผู้รับใช้ของท่าน ในครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำตาม แต่สิ่งนี้ ข้าพเจ้าปฏิบัติตามไม่ได้’” และผู้สื่อสารก็จาก ไป และกลับมารายงาน ๑๐ เบนฮาดัด ส่งข่าว กลับมาว่า “ถ้าผองคัลแห่งสะมาเรีย จะพอ แก่คนที่ติดตาม ข้าพเจ้า มาสัก คนละ หีบมือหนึ่ง ก็ ขอให้พระทั้ง หลาย ลงโทษ ข้าพเจ้า และให้หนักยิ่งกว่า” ๑๑ และกษัตริย์ แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า “ขอทูลท่านว่า ‘ขอท่านผู้ซึ่งสวมเกราะ อย่าอวดอ้างอย่างผู้ที่ ถอดเกราะแล้วเลย’” ๑๒ ต่อมาเมื่อเบนฮาดัด ได้ยินข่าว นี้ ขณะ ที่ตั้ง อยู่กับบรรดากษัตริย์ ทั้งหลาย ที่ในทับอาศัย ท่านก็ส่ง ข้าราชการ ของท่านว่า “จงเข้าประจำที่” และเขา ทั้ง หลายก็เข้าประจำที่เพื่อต่อสู้กับเมืองนั้น

พระเจ้าทรงสัญญาว่าอิสราเอลจะชนะ

๑๓ ดุเกิต ผู้พยากรณ์คนหนึ่งเข้ามาใกล้อา หับกษัตริย์ แห่ง อิสราเอล ทูล ว่า “พระเยโฮ วาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าเห็นกองทัพใหญ่นี้หรือ ดุเกิต เราจะมอบ ไว้ในมือของเจ้า ในวันนี้ เจ้าจะ ได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์” ๑๔ และอา หับตรัสว่า “ทรงใช้ใครทำ” เขาทูลว่า “พระ เยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ด้วยมือของมหาดเล็ก ของเจ้านายประจำจังหวัดทั้งหลาย” แล้ว พระองค์ตรัสว่า “ใครจะเริ่มรบ” เขาทูลตอบ ว่า “พระองค์พะยะคะ”

อาหับชนะชาวซีเรีย

๑๕ พระองค์ จึง ทรง จัด มหาดเล็ก ของ เจ้านาย ประจำ จังหวัด เหล่า นั้น ซึ่งมี สอง ร้อย สามสิบสองคนด้วยกัน และภายหลังทรงจัด พลทั้งหมดคือบรรดาคนอิสราเอลรวมพลเจ็ด พันคน ๑๖ เขาทั้งหลาย ยกออกไป ในเวลา เทียงวัน ฝ่ายเบนฮาดัดกำลังตั้งมั่นอยู่ที่ทับ อาศัย ทั้งท่านและกษัตริย์อีกสามสิบสององค์ ที่ช่วยท่าน ๑๗ พวก มหาดเล็ก ของเจ้านาย ประจำจังหวัดได้ยกออกไปก่อน เบนฮาดัดก็ ส่งออกไป เขาทั้งหลายรายงานท่านว่า “มีคน ยกออกมาจากสะมาเรีย” ๑๘ ท่านจึงว่า “ถ้า เขาออกมาด้วยสันติจงจับเขามาเป็นๆ หรือ ถ้าเขาออกมาทำศึกจงจับเขามาเป็นๆ” ๑๙ คน เหล่านี้จึงออกไปจากเมืองคือพวกมหาดเล็ก ของเจ้านายประจำจังหวัด และกองทัพซึ่ง ติดตามคนเหล่านี้ ๒๐ และต่างก็ฆ่าคู่รบของ

ตน คนซีเรียหนีและคนอิสราเอลไล่ติดตาม เขาไป แต่เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงมา หนีไปกับทหารม้า ๒๑ กษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ ออกไปโจมตีม้าและรถรบ และประหารชน ซีเรียเสียอย่างใหญ่โต

อาหับได้รับคำตักเตือนให้เตรียม สำหรับการสู้รบอีกครั้ง

๒๒ แล้ว ผู้พยากรณ์ ผู้ นั้น ได้ เข้า มา ใกล้ กษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลพระองค์ว่า “มาเถิด ขอเสริมกำลังของพระองค์ และตรีกตรวจสอบ ว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด เพราะ สิ้นปีนี้กษัตริย์แห่งซีเรียจะยกกองทัพมาสู้กับ พระองค์อีก”

ครั้งที่สองที่อาหับสู้รบกับประเทศซีเรีย

๒๓ ข้าราชการ ของ กษัตริย์ แห่ง ซีเรีย ทูล ท่านว่า “พระทั้งหลายของเขาคือพระเจ้าแห่ง ภูเขา เขาทั้งหลายจึงแข็งกว่าเรา แต่ขอให้ เราสู้รบกับเขาในที่ราบ แล้วเราจะต้องแข็ง กว่าเขาแน่นอนทีเดียว” ๒๔ ขอกระทำอย่าง นี้ ขอปลดกษัตริย์เสียทุกองค์จากตำแหน่ง และตั้ง นายทหาร ขึ้นแทน ๒๕ และเกณฑ์ กองทัพ เข้าแทนส่วนที่ล้มตายไปในคราว ก่อน มาแทนม้า รถรบแทนรถรบ แล้ว เราทั้งหลายจะสู้รบกับเขาในที่ราบ เราจะ ต้องแข็งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว” และท่าน ก็ฟังเสียงของเขาทั้งหลายและกระทำตาม ๒๖ และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเบนฮาดัดก็เกณฑ์ ชนซีเรีย ยกขึ้นไปถึงเมืองอาเฟกเพื่อสู้รบ กับอิสราเอล ๒๗ และประชาชนอิสราเอลก็ถูก เกณฑ์ และอยู่พร้อมกันหมด และยกออกไป ต่อสู้กับ เขา ประชาชนอิสราเอลตั้งค่าย ตรงหน้าเขาเหมือนอย่างแพะสองฝูงเล็กๆ แต่คนซีเรียเต็มท้องทุ่งไปหมด ๒๘ และคน ของพระเจ้าคนหนึ่ง ได้เข้าไปใกล้ และทูล กษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “พระเยโฮวาห์ตรัส ตั้งนี้ว่า เพราะคนซีเรียได้กล่าวว่า ‘พระ เยโฮวาห์ เป็นพระเจ้าแห่งภูเขา พระองค์ มิได้เป็นพระเจ้าแห่งหุบเขา’ เพราะฉะนั้น เรา จะ มอบ ประชาชน หมู่ใหญ่ นี้ไว้ ในมือ ของเจ้า และเจ้าจะ ได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮ วาห์” ๒๙ แล้วเขาก็ตั้งค่ายตรงข้ามกันอยู่เจ็ด วัน แล้วในวันที่เจ็ดก็ปะทะกัน ประชาชน อิสราเอลก็ฆ่าคนซีเรียซึ่งเป็นทหารราบเสีย หนึ่งแสนคนในวันเดียว ๓๐ เหลือ นอกนั้น

ก็หนีเข้าเมืองอาเฟก และกำแพงเมืองล้มทับคนที่เหลือนอกนั้นเสียสองหมื่นเจ็ดพันคน เบนฮาดัดก็หนีไปด้วย และเข้าไปในห้องชั้นในที่อยู่ในเมือง^{๓๑} และข้าราชการของท่านมาทูลว่า “ดูเถิด เราได้ยินว่ากษัตริย์แห่งวงศ์วาน อิสราเอล เป็น กษัตริย์ที่ ทรงเมตตา ขอให้เราเอาผ้า กระสอบ คาด เอว และเอาเชือกพันศีรษะของเรา และออกไปหากษัตริย์แห่ง อิสราเอล ชะรอยท่านจะไว้ชีวิตของพระองค์”^{๓๒} เพราะฉะนั้นเขาจึงเอาผ้า กระสอบ คาด เอว และเอาเชือกพันศีรษะ และเขาไป เผ่ากษัตริย์แห่ง อิสราเอล ทูลว่า “เบนฮาดัดผู้รับใช้ของพระองค์สั่งมาว่า ‘ได้โปรดเถิด ขอให้ข้าพเจ้ารอดชีวิตอยู่’” และพระองค์ตรัสว่า “ท่านยังมีชีวิตหรือ ท่านเป็นน้องของเรา”^{๓๓} ฝ่ายคนเหล่านั้นกำลังหาช่องอยู่แล้ว เขาทั้งหลายก็รีบตอบโดยเร็วว่า “พระเจ้าข้า เบนฮาดัดอนุชาของพระองค์” แล้วพระองค์ตรัสว่า “ไปเถอะและนำท่านมา” แล้วเบนฮาดัดก็ออกมาหาพระองค์ แล้วพระองค์ก็ให้ท่านขึ้นไปบนรถรบ^{๓๔} และเบนฮาดัดทูลว่า “หัวเมืองซึ่งบิดาของข้าพเจ้ายึดเอาไปจากราชบิดาของท่านนั้น ข้าพเจ้าขอคืนให้พระองค์ พระองค์จะสร้างถนนหนทางของพระองค์ในเมืองดามัสกัสก็ได้ อย่างที่บิดาข้าพเจ้าทำไว้ในสะมาเรีย” แล้วอาหับตรัสว่า “เราจะยอมให้ท่านไป ตามพันธสัญญา” พระองค์จึงทำพันธสัญญากับท่านและปล่อยท่านไป

อาหับไว้ชีวิตของเบนฮาดัด

^{๓๕}มี ชาย คน หนึ่ง ใน เหล่า ศิษย์ แห่ง ผู้พยากรณ์พูดกับเพื่อนของตนตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ว่า “ได้โปรดเถอะ ขอตีฉันที” แต่ชายคนนั้นก็ปฏิเสธไม่ยอมตีท่าน^{๓๖} แล้วท่านจึงพูดกับเขาว่า “เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ ดูเถิดพอท่านออกไปจากข้าพเจ้า สิ่งใดตัวหนึ่งจะสังหารท่าน” พอเขาจากท่านไป สิ่งใดตัวหนึ่งก็มาพบเขาและสังหารเขาเสีย^{๓๗} แล้วท่านไปพบชายอีกคนหนึ่ง และท่านว่า “ได้โปรดเถอะ ขอตีฉันที” ชายคนนั้นได้ตีท่านและทำให้ท่านฟกช้ำ^{๓๘} ผู้พยากรณ์ผู้นั้นจึงจากไป และไปคอยพบกษัตริย์อยู่ที่หนทางสี่ซีก้านบนหน้าป้อมตัวเสีย^{๓๙} พอกษัตริย์ทรงผ่านไป ท่านก็ร้องทูลกษัตริย์ว่า “ผู้รับ

ใช้ของพระองค์เข้าไปในกลางศึก และดูเถิดทหารคนหนึ่งหันมา และนำชายคนหนึ่งมาให้ข้าพระองค์ บอกว่า ‘จงระวังชายคนนี้ไว้ นะ ถ้าเขาหลุดไปได้โดยเหตุใดๆ ชีวิตของท่านจะต้องแทนชีวิตของเขา หรือมิฉะนั้นท่านจะต้องเสียเงินตะลันต์หนึ่ง’^{๔๐} และเมื่อข้าพระองค์ติดธุระอยู่ที่นั่นที่นั่น เขาก็หายไป” กษัตริย์แห่ง อิสราเอล ตรัสกับท่านว่า “โทษของเจ้าต้องเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะเจ้าเองได้ตัดสินแล้ว”^{๔๑} แล้วท่านก็รีบเอาขี้เถ่าออกจากหน้าของตน และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จำท่านได้ว่า เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง^{๔๒} และท่านจึงทูล พระองค์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้าได้ปล่อยชายคนที่อยู่ในมือของเจ้า ผู้ซึ่งเราได้กำหนดให้ทำลายนั้น ชีวิตของเจ้าจะต้องแทนชีวิตของเขา และชนชาติของเจ้าแทนชนชาติของเขา”^{๔๓} และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก และเสด็จมาสะมาเรีย

อาหับโลกสวนองุ่นของนาโบท

^๑และ อยู่ มา ภาย หลัง เหตุการณ์เหล่านี้ นาโบทชาวอิสราเอลมีสวนองุ่นอยู่ในอิสราเอล ข้างพระราชวังของอาหับกษัตริย์แห่งสะมาเรีย^๒ อาหับตรัสกับนาโบทว่า “จงให้สวนองุ่นของเจ้าแก่เราเถิด เพื่อเราจะได้ทำสวนผักเพราะอยู่ใกล้วังของเรา เราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่าเพื่อแลกสวนนี้ หรือถ้าเจ้าเห็นชอบ เราจะให้เงินสมกับราคาสวนนั้น”^๓ แต่นาโบททูลอาหับว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพระองค์ในการที่จะยกมรดกของบรรพบุรุษให้แก่พระองค์”^๔ อาหับก็เสด็จเข้าในวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอ พระทัย ยิ่ง นั ก ด้วย เรื่อง ที่ นาโบท ชาว อิสราเอล ทูล ตอบ พระองค์ เพราะเขาได้กล่าวว่า “ข้าพระองค์จะไม่ให้มรดกแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์แก่พระองค์” และพระองค์ก็เอนพระกายลงบนพระแท่นทรงเขียนพระพักตร์ไม่เสวยพระกระยาหาร^๕ แต่เยเซเบลมเหสีของพระองค์เข้ามาเผ้าพระองค์ ทูล ถาม พระองค์ว่า “เณ พระจิตของพระองค์จึงเสีย พระทัย ไม่เสวยพระกระยาหาร”^๖ และพระองค์ตรัสตอบพระนางว่า “เพราะเราได้พูดกับนาโบทชาวอิสราเอลว่า ‘จงขายสวนองุ่นของเจ้าให้แก่เรา หรือ

มิฉะนั้น ถ้าเจ้าพอใจ เราจะให้สวนองุ่นอีกแห่งหนึ่ง แก่เจ้าเพื่อ แลกกัน” และเขาตอบว่า “ข้าพระองค์ จะไม่ให้สวนองุ่นของข้าพระองค์ แก่พระองค์”^๗ และเยเซเบลมเหสีของพระองค์ ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เป็นผู้ครอบครองราชอาณาจักรอิสราเอลอยู่หรือ เพคะ เชิญเสด็จลุกขึ้นเสวยพระกระยาหารเถิด เพื่อให้พระทัยของพระองค์ไว้เรง หม่อมฉัน จะมอบสวนองุ่นของนาโบท ชาวอิสราเอลให้แก่พระองค์เอง”^๘ พระนางจึงทรงพระอักษรในพระนามของอาหับ ประทับตราของพระองค์ส่งไปยังพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อยู่ในเมืองกับนาโบท^๙ พระนางทรงพระอักษรว่า “จงประกาศให้ถืออดอาหาร และตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน^{๑๐} และตั้งคนอันธพาลสองคนให้นั่งตรงข้ามกับเขา ให้ฟ้องเขาว่า ‘เจ้าได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์’ แล้วพาเขาออกไปและเอาหินขว้างเสียให้ตาย”^{๑๑} และพวกผู้ชายของเมืองนั้น คือพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อาศัยอยู่ในเมืองนั้น ได้กระทำตามที่เยเซเบลมีไปถึงพวกเขา ตามที่ปรากฏในลายพระหัตถ์ซึ่งพระนางทรงมีไปถึงเขา^{๑๒} เขาได้ประกาศให้ถืออดอาหาร และได้ตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน^{๑๓} และคนอันธพาลสองคนนั้นก็เข้ามา นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา และคนอันธพาลนั้นได้ฟ้องนาโบทต่อหน้าประชาชนกล่าวว่า “นาโบทได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์” เขาทั้งหลายจึงพานาโบทออกไปนอกเมือง และขว้างเขาถึงตายด้วยก้อนหิน^{๑๔} แล้วเขาก็ส่งข่าวไปทูลเยเซเบลว่า “นาโบทถูกขว้างด้วยหิน เขาตายแล้ว”^{๑๕} อยู่มาพอเยเซเบลทรงได้ยินว่านาโบทถูกขว้างด้วยหินตายแล้ว เยเซเบลจึงทูลอาหับว่า “ขอเชิญเสด็จลุกขึ้น ไปยึดสวนองุ่นของนาโบท ชาวอิสราเอล ซึ่งเขาได้ปฏิเสธไม่ขายให้แก่พระองค์ เพราะว่านาโบทไม่อยู่ เขาตายเสียแล้ว”^{๑๖} และอยู่มาพออาหับทรงได้ยินว่านาโบทตายแล้ว อาหับก็ทรงลุกขึ้นไปยังสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอล เพื่อยึดถือเป็นกรรมสิทธิ์

เอลิยาห์พยากรณ์ถึงความตายของอาหับ

^{๑๗}แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลิยาห์ชาวทิซบีว่า ^{๑๘}“จงลุกขึ้นแล้วลงไปพบอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้อยู่ในสะมา

เรีย ดูเถิด เขาอยู่ในสวนองุ่นของนาโบท ที่เขาไปยึดเอาเป็นกรรมสิทธิ์”^{๑๙} เจ้าจงพูดกับเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ไว้ ท่านได้ฆ่าและได้ยึดถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์ด้วยหรือ’ และเจ้าจงพูดกับเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ไว้ ในที่ซึ่งสุนัขเลียโลหิตของนาโบท สุนัขจะเลียโลหิตของเจ้าด้วย’”^{๒๐} อาหับตรัสกับเอลิยาห์ว่า “โอ ศัตรูของข้าเอ๋ย เจ้าพบข้าแล้วหรือ” ท่านทูลตอบว่า “ข้าพระองค์พบพระองค์แล้ว เพราะว่าพระองค์ยอมขายพระองค์ เพื่อกระทำการชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์”^{๒๑} ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเจ้า เราจะเอาคนชั่วอายุต่อจากเจ้าออกไปเสีย และจะขจัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้เสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล^{๒๒} และเราจะกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซาบุตรอาหิยาห์ เพราะเจ้าได้กระทำให้เราโกรธ และเพราะเจ้าได้กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย”^{๒๓} และส่วนเยเซเบล พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘สุนัขจะกินเยเซเบลข้างกำแพงอิสราเอล’”^{๒๔} ผู้ใดในราชวงศ์อาหับที่ตายในเมือง สุนัขจะกิน และผู้อยู่ในราชวงศ์เขาที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศจะกิน”^{๒๕} ไม่มีผู้ใดได้ขายตนเองเพื่อกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างอาหับ ผู้ที่เยเซเบลมเหสีได้ยแหย่^{๒๖} พระองค์ทรงประพุดตัวอย่างน่าสะอิดสะเอียนเป็นอย่างยิ่ง ในการดำเนินตามรูปเคารพ ตั้งสิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

อาหับกลับใจเสียใหม่ พระเจ้าจึงไม่ลงโทษอาหับทันที

^{๒๗}และ อยู่มา เมื่ออาหับทรงได้ยินพระวจนะเหล่านั้น พระองค์ก็ฝึกฉลองพระองค์ และทรงสวมผ้ากระสอบ และถืออดอาหาร ประทับในผ้ากระสอบ และทรงดำเนินไปมาอย่างค่อยๆ^{๒๘} และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเอลิยาห์ชาวทิซบีว่า ^{๒๙}“เจ้าได้เห็นอาหับถ่อมตัวลงต่อหน้าเราแล้วหรือ เพราะเขาได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา เราจะไม่นำเหตุร้ายมาในสมัยของเขา แต่มาในสมัยบุตรชาย

ของเขา เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์
ของเขา”

ประเทศซีเรียและอิสราเอลมี สันติกันอยู่สามปี

๑๒ ประเทศ ซีเรีย และ อิสราเอล ไม่มี
ศึกสงครามกันอยู่สามปี

เยโฮชาฟัทช่วยอาหับสู้รบกับซีเรีย

๒ ต่อไปในปีที่สามเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่ง
ยูดาห์เสด็จลงไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอล
๓ และ กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสถามบรรดา
ข้าราชการของพระองค์ว่า “ท่านทราบกัน
หรือไม่ว่าราโมทกิเลอาดเป็นของเราและเรา
ได้นิ่งอยู่มิได้เอาออกมาจากมือของกษัตริย์
แห่งซีเรีย” ๔ และพระองค์ตรัสกับเยโฮชา
ฟัทว่า “ท่านจะยกไปทำศึกที่ราโมทกิเล
อาดกับข้าพเจ้าหรือ” และเยโฮชาฟัทตรัส
กับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ข้าพเจ้าก็เป็น
อย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็น
ดังประชาชนของท่าน ม้าของข้าพเจ้าก็เป็น
ดังม้าของท่าน” ๕ และเยโฮชาฟัทตรัสกับ
กษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ขอสอบถามดูพระ
คำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เถิด”

พวกผู้พยากรณ์ของอาหับพยากรณ์เท็จ

๖ แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุม
พวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคน ตรัสกับ
เขาว่า “ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาด
หรือ หรือเราไม่ควรไป” และเขาทั้งหลาย
ทูลตอบว่า “ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเถิด เพราะ
องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์
ของกษัตริย์” ๗ แต่เยโฮชาฟัททูลว่า “ที่นี่
ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกซึ่งเราจะ
สอบถามได้แล้วหรือ” ๘ และกษัตริย์แห่งอิส
ราเอลทูลเยโฮชาฟัทว่า “ยังมีชายอีกคนหนึ่ง
ซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์ได้คือ มีคา
ยาร์บุตรอิมลาห์ แต่ข้าพเจ้าซึ่งเขา เพราะเขา
พยากรณ์แต่ความร้าย ไม่เคยพยากรณ์ความ
ดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย” และเยโฮชาฟัททูล
ว่า “ขอ กษัตริย์อย่าตรัสตั้งนั้นเลย” ๙ แล้ว
กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาตเล็ก คน
หนึ่งเข้ามาตรัสสั่งว่า “ไปพามิคายาร์บุตร
อิมลาห์มาเร็วๆ” ๑๐ ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสรา
เอลและเยโฮชาฟัท กษัตริย์แห่งยูดาห์ต่าง
ประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ ณ

ช่องว่าง ตรงทางเข้าประตูเมือง สะมาเรีย
และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์ถวายเป็นอยู่
๑๑ และเศเดเคียห์บุตรชายเคนาอาะนาห์จึง
เอาเหล็กทำเป็นเขาและพูดว่า “พระเยโฮ
วาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้าจะผู้ล็ก
คนซีเรียไปจนเจ้าผลาญเขาทั้งหลายเสียสิ้น”
๑๒ และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้น
ทูลว่า “ขอเสด็จขึ้นไปราโมทกิเลอาดเถิด
และมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรง
มอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์”

มีคายาร์เป็นผู้พยากรณ์แท้

๑๓ และผู้สื่อสารผู้ไปตามมีคายาร์ได้บอก
ท่านว่า “ดูเถิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์
ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์เป็นปากเดียวกัน ขอ
ให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของ
คนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี” ๑๔ แต่
มีคายาร์ตอบว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์
อยู่แน่ฉันใด พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้า
อย่างไร ข้าพเจ้าจะต้องพูดอย่างนั้น” ๑๕ และ
เมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่าน
ว่า “มีคายาร์ ควรที่เราจะไปตีราโมทกิ
เลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป” และท่าน
ทูลตอบพระองค์ว่า “ขอเชิญเสด็จขึ้นไป
และมีชัยชนะ พระเยโฮวาห์จะทรงมอบ
ไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์” ๑๖ แต่กษัตริย์
ตรัสกับท่านว่า “เราได้ให้เจ้าปฏิญาณก็ครั้ง
แล้ว เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงใน
พระนามของพระเยโฮวาห์” ๑๗ และท่านก็ทูล
ว่า “ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวง
กระจัดกระจายอยู่บนภูเขาอย่างแกะที่ไม่มี
ผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘คนเหล่านี
ไม่มีนาย ให้เขาต่างกลับยังเรือนของตน
โดยสันติภาพเถิด’” ๑๘ กษัตริย์แห่งอิสราเอล
จึงทูลเยโฮชาฟัทว่า “ข้าพเจ้ามิได้บอกท่าน
แล้วหรือว่า เขาจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับ
ข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งร้ายต่างหาก” ๑๙ และมีคา
ยาร์ทูลว่า “ฉะนั้นขอสดับพระวจนะของพระ
เยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์
ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดา
บริวารแห่งฟ้าสวรรค์ยืนข้างๆพระองค์ ข้าง
ขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย ๒๐ และพระเยโฮ
วาห์ตรัสว่า ‘ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับเพื่อ
เขาจะขึ้นไป และล้มลงที่ราโมทกิเลอาด’
บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูลอย่างนั้น ๒๑ แล้ว
มีวิญญาณดวงหนึ่งมาข้างหน้า เฝ้าต่อพระ

พิกตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง’^{๒๒} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า ‘จะทำอย่างไร’ และเขาทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะออกไป และจะเป็นวิญญาณมูสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาทุกคน’ และพระองค์ตรัสว่า ‘เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปทำเถิด’^{๒๓} เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณมูสาในปากของเหล่าผู้พยากรณ์นี้ทั้งสิ้นของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงตรัสเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์’^{๒๔} แล้วเศเดคียาห์บุตรชาย เคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้ และตบแก้มมีคายาห์ทูลว่า ‘พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไปจากข้า พุดกับเจ้าได้อย่างไร’^{๒๕} และมีคายาห์ตอบว่า ‘ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะช้อนตัวเจ้า’^{๒๖} และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า ‘จงจับมีคายาห์พาเขากลับไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมืองและแกโยอาชราซฮอรสกษัตริย์’^{๒๗} และว่า ‘กษัตริย์ตรัสตั้งนี่ว่า “เอาคุณนี่จำคุกเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ”’^{๒๘} และมีคายาห์ทูลว่า ‘ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มีได้ตรัสโดยข้าพระองค์’ และท่านกล่าวว่า ‘โอ บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ของจงฟังเถิด’

การสู้รบที่ราโมทกิเลอาด อาหับ สินพระชนม์ (๒ พศต ๑๘:๒๘-๓๔)

^{๒๙} กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮซาฟัท กษัตริย์แห่งยูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังราโมทกิเลอาด^{๓๐} และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า ‘ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน’ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์เข้าทำสงคราม^{๓๑} ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซีเรียทรงบัญชาแม่ทัพรถรบทั้งสามสิบสองคนว่า ‘อย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์แห่งอิสราเอล’^{๓๒} และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบแลเห็นเยโฮซาฟัท เขาทั้งหลายก็ว่า ‘เป็นกษัตริย์อิสราเอลแน่แล้ว’ เขาจึงหันเข้าไปสู้รบกับพระองค์และเยโฮซาฟัททรงร้องขึ้น^{๓๓} และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบเห็นว่าไม่ใช่กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก็หันกลับจากไล่ตามพระองค์^{๓๔} แต่มีชาย

คนหนึ่ง โกงธนูยิงเตาไป ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าระหว่างเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระอุระ พระองค์จึงรับสั่งคนขับรถรบว่า ‘หันกลับเถอะ พาเราออกจากการรบเพราะเราบาดเจ็บแล้ว’^{๓๕} วันนั้นการรบก็ดุเดือดขึ้น เขาก็หนูนกษัตริย์ไว้ในรถรบให้หันพระพิศมัยเข้าสู่ชนซีเรีย จนเวลาเย็น พระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และโลหิตที่บาดแผลก็ไหลออกนองท้องรถรบ^{๓๖} ประมาณดวงอาทิตย์ตกก็มีเสียงร้องทั่วกองทัพว่า ‘ทุกคนจงกลับไปเมืองของตัว และทุกคนจงกลับไปภูมิลำเนาของตัว’^{๓๗} ครั้นกษัตริย์สิ้นพระชนม์แล้วเขาก็นำมาฝังกรงสะมาเรีย และฝังพระศพกษัตริย์ไว้ในสะมาเรีย^{๓๘} เขาล้างรถรบที่สระแห่งสะมาเรีย และสุนัขก็เลียโลหิตของพระองค์ เขาได้ล้างเกราะของพระองค์ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ได้ตรัส^{๓๙} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหับ และบรรดาคิงซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระราชวังวังข้างซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ และหัวเมืองทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้าง มีได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

อาหับสหายขึ้นครองแทนอาหับ

^{๔๐} อาหับทรงลวงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และอาหับสหายราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

เยโฮซาฟัทขึ้นครองเหนือยูดาห์ (๒ พศต ๑๗:๑; ๒๐:๓๑)

^{๔๑} เยโฮซาฟัท ราชโอรสของอาสาเริ่มขึ้นครองเหนือยูดาห์ในปีที่สี่แห่งรัชกาลอาหับ กษัตริย์แห่งอิสราเอล^{๔๒} เยโฮซาฟัทมีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษาเมื่อทรงเริ่มขึ้นครอง และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็ม ยี่สิบห้าปี พระชนนีของพระองค์มีพระนามว่าอาซุบาห์ธิดาของซิลทิ^{๔๓} พระองค์ทรงดำเนินตาม มรรคาของอาสา ราชบิดา ทุกประการ มิได้หันเหออกไปจากทางนั้น ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ แต่ปุชนียสถานสูงนั้นยังมิได้ถูกรื้อลง ประชาชนยังคงถวายเครื่องสัตวบูชา และเผาเครื่องหอมในปุชนียสถานสูงนั้น^{๔๔} เยโฮซาฟัททรงกระทำไมตรีกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลด้วย^{๔๕} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮซา

ฟัท และยุทธพลังที่พระองค์ทรงสำแดง และสงครามที่พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์ หรือ ^{๔๖} และพวก กะเทย ที่ยังเหลืออยู่คือผู้ที่ยังเหลือในสมัยของอาสาธาบิดานัน พระองค์ก็ทรงกำจัดเสียจากแผ่นดิน ^{๔๗} ไม่มีกษัตริย์ในประเทศเอโดม แต่มีผู้ว่าราชการเป็นกษัตริย์ ^{๔๘} เยโฮซาฟัททรงต่อกำปั่นทารูช เพื่อจะไปชนทองคำจากโอฟีร์ แต่กำปั่นนั้นไปไม่ถึง เพราะไปแตกเสียที่เอซีโอนเกเบอร์ ^{๔๙} แล้วอาหัสยาห์ราชโอรสของอาหับตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า “ขอให้ข้าราชการของข้าพเจ้าไปในเรือ กำปั่น กับ ข้าราชการของท่าน” แต่เยโฮซาฟัทไม่พอพระทัย

เยโฮรัมขึ้นครองแทนเยโฮซาฟัท

^{๕๐} และเยโฮซาฟัททรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษที่ในนครดาวิดบรรพบุรุษของ

พระองค์ และเยโฮรัมราชโอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์

การครอบครองอันชั่วร้ายของอาหัสยาห์

^{๕๑} อาหัสยาห์ราชโอรสของอาหับทรงเริ่มครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย ในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครอบครองเหนืออิสราเอลสองปี ^{๕๒} พระองค์ ทรง กระทำ ชั่ว ใน สายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในมรรคาแห่งราชบิดาของพระองค์ และในมรรคาแห่งพระมารดาของพระองค์ และในมรรคาของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทผู้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย ^{๕๓} พระองค์ ทรง ปรนนิบัติ พระ บา อัล และ นมัสการ พระ นั้น และทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยทุกวิถีที่ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำแล้วนั้น

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๒ พงศกัศัตริย์

หนังสือ ๒ พงศ กษัตริย์ บันทึกประวัติศาสตร์ของ ยูดาห์ และ อิสราเอล ต่อจากหนังสือ ๑ พงศกัศัตริย์ จนถึงสมัยที่ทั้งสองอาณาจักรนี้สิ้นสุดลง และประชาชนเป็นเชลย เล่มนี้ได้บันทึกการที่เอลียาห์ขึ้นสวรรค์โดยพายุ และการรับใช้กับการอัศจรรย์ของเอลีชา ในสมัยนี้ศาสดาพยากรณ์สองคน คืออาโมสและโฮเซยาได้พยากรณ์ในอิสราเอล และในยูดาห์พระเจ้าทรงใช้ศาสดาพยากรณ์หลายคน คือโฮบาดีห์ โยเอล อิสยาห์ มีคาห์ นาสูม ฮะบากุก เศฟันยาห์ และเยเรมีย์

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ ๓๐๘ ปี

กษัตริย์อาหัสยาห์แห่งอิสราเอลไปถามบาอัลเซบูบ

๑ หลังจากอาหัสยาห์สิ้นพระชนม์แล้ว เมืองโมอับก็ยกกองทัพมาต่อคนอิสราเอล ๒ ฝ่ายอาหัสยาห์ทรงตกลงมาจากช่องพระเกลดดาชายที่ห้องชั้นบนของพระองค์ในกรุงสะมาเรีย และทรงประจวบ จึงทรงใช้บรรดาผู้สื่อสารไปรับสั่งว่า “จงไปถามบาอัลเซบูบ พระแห่งเอโครนว่า เราจะหายจากความเจ็บป่วยนี้หรือไม่”

เอลียาห์ตีเตียนกษัตริย์แล้วได้รอดจากมือทหาร

๓ แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับเอลียาห์ชาว ทิซบีว่า “จงลุกขึ้นไปพบบรรดาผู้สื่อสารของกษัตริย์แห่งสะมาเรีย และจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า ‘เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอล แล้วหรือ ท่านจึงไปถามบาอัลเซบูบ พระแห่งเอโครน’ ๔ เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่’” แล้วเอลียาห์ก็ไป ๕ ผู้สื่อสารนั้นก็กลับมาเฝ้าพระองค์ พระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงพากันกลับมา” ๖ และเขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า “มีชายคนหนึ่งมาพบกับพวกข้าพระองค์ และพูดกับ

พวกข้าพระองค์ว่า ‘จงกลับไปหากษัตริย์ผู้ใช้ท่านมา และทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือเจ้าจึงใช้คนไปถามบาอัลเซบูบพระแห่งเอโครน เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าได้ขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่’” ๗ พระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า “คุณที่ได้มาพบเจ้าและบอกสิ่งเหล่านี้แก่เจ้านั้นเป็นคนในลักษณะใด” ๘ เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า “ท่านมีขนมากและมีหนังคาดเอวของท่านไว้” และพระองค์ตรัสว่า “เป็นเอลียาห์ชาวทิซบี” ๙ แล้วกษัตริย์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขาไปหาเอลียาห์ เขาได้ขึ้นไปหาท่าน คุณเถิด ท่านนั่งอยู่บนยอดภูเขาและนายกองห้าสิบคนนั้นกล่าวแก่ท่านว่า “ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘ลงมา’” ๑๐ แต่เอลียาห์ตบนายกองห้าสิบคนว่า “ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้าสิบของเจ้าเถิด” แล้วไฟก็ลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเขากับคนทั้งห้าสิบของเขาเสีย ๑๑ พระองค์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขาอีกพวกหนึ่งไป และเขาก็กล่าวแก่ท่านว่า “โอ ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘ลงมาเร็ว’” ๑๒ แต่เอลียาห์ตอบว่า “ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้าสิบของเจ้าเถิด” และไฟของพระเจ้าลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเขากับคนทั้งห้าสิบของเขาเสีย ๑๓ และพระองค์รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพวกที่สามไปพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขา และนายกองคนที่สามของทหารห้าสิบคนนั้นก็ขึ้นไป และมาคุกเข่าลงต่อหน้าเอลียาห์ และวิงวอนท่านว่า “โอ ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า ข้าพเจ้าขออ้อนวอนต่อท่าน ขอได้โปรดให้ชีวิตของข้าพเจ้าและชีวิตของผู้รับใช้ของท่านห้าสิบคนนี้เป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน ๑๔ คุณเถิด ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์และได้เผาผลาญนายกองห้าสิบทั้งสองคนก่อนหน้านั้นเสียพร้อมทั้งทหารห้าสิบคนของเราด้วย แต่บัดนี้ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน” ๑๕ แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่เอลียาห์ว่า “จงลงไปกับเขา

เกิด อย่างกลัวเขาเลย” ท่านก็ลุกขึ้นลงไป
กับเขาเข้าเฝ้ากษัตริย์^{๑๖} และทูลพระองค์ว่า
“พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เพราะเจ้าได้ส่ง
ผู้สื่อสารไปยังบาหลีเชบอบพระแห่งเอโครน
เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลที่จะ ทูลถาม
พระวาระของพระองค์อย่างนั้นหรือ เพราะ
ฉะนั้นเจ้าจะไม่ ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าได้
ขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่’”

**อาหัสยาห์สิ้นชีวิต แล้ว
เยโฮรัมขึ้นครองแทน**

^{๑๗}พระองค์ ก็สิ้นชีวิต ตามพระวาระของ
พระเยโฮวาห์ซึ่งเอลียาห์กล่าว นั้น และเย
โฮรัมก็ขึ้นครองแทน ในปีที่สองแห่งรัชกาล
เยโฮรัมบุตรชายเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยู
ดาห์ เพราะพระองค์หามีโอรสไม่^{๑๘} ส่วนพระ
ราชกิจนอกนั้นของอาหัสยาห์ซึ่งพระองค์ทรง
กระทำ มิได้บันทึกไว้ ในหนังสือพงศาวดาร
แห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

เอลียาห์ขึ้นไปสู่สวรรค์

๒ ^๑และอยู่มาเมื่อถึงเวลาที่พระเยโฮวาห์
จะทรงรับเอลียาห์ขึ้นไปสู่สวรรค์ด้วยลม
หมุน เอลียาห์และเอลีซากำลังเดินทางจาก
หมู่บ้านกิลกาล^๒ และเอลียาห์พูดกับเอลีซา
ว่า “ขอท่านจงคอยอยู่ที่นี้ เพราะพระเยโฮ
วาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเบธเอล” แต่เอลีซา
ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และท่าน
เองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่าน
ไปฉันนั้น” ดังนั้นท่านทั้งสองก็ลงไปยังเบธ
เอล^๓ และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อยู่ใน
เบธเอลได้ออกมาหาเอลีซาและบอกท่านว่า
“ท่านทราบไหมว่า วันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรง
รับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน”
ท่านตอบว่า “ครั้น ข้าพเจ้าทราบแล้ว เจียบๆ
ไว้”^๔ เอลียาห์พูดกับท่านว่า “เอลีซา ขอ
ท่านคอยอยู่ที่นี้เถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรง
ใช้ข้าพเจ้าไปถึงเมืองเยรีโค” แต่ท่านตอบ
ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และท่าน
เองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่าน
ไปฉันนั้น” เพราะฉะนั้นท่านทั้งสองจึงมายัง
เมืองเยรีโค^๕ และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์
ผู้อาศัยอยู่ในเมืองเยรีโคได้เข้ามาใกล้เอลี
ซาและพูดกับท่านว่า “ท่านทราบไหมว่า วัน
นี้พระเยโฮวาห์จะทรงรับอาจารย์ของท่าน
ไปจากเป็นหัวหน้าท่าน” ท่านตอบว่า “ครั้น

ข้าพเจ้าทราบแล้ว เจียบๆไว้”^๖ แล้วเอลียาห์
จึงพูดกับท่านว่า “ขอท่านจงคอยอยู่ที่นี้ เพ
ราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงแม่น้ำ
จอร์แดน” แต่ท่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรง
พระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น” แล้วท่าน
ทั้งสองก็เดินต่อไป^๗ คนห้าสิบคนของเหล่า
ศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ก็ไปเหมือนกันและยืน
อยู่ตรงหน้าห่างจากท่านทั้งสอง ฝ่ายท่านทั้ง
สองยืนอยู่ที่แม่น้ำจอร์แดน^๘ เอลียาห์ก็เอา
เสื้อคลุมของท่านม้วนเข้า แล้วฟาดลงที่นำ
นั้น น้ำก็แยกออกไปสองข้าง ท่านทั้งสอง
จึงเดินข้ามไปได้บนดินแห้ง^๙ และอยู่มาเมื่อ
ท่านทั้งสองข้ามไปแล้ว เอลียาห์จึงพูดกับเอลี
ซาว่า “จงขอสิ่งที่ยากให้ข้าพเจ้าทำเพื่อท่าน
ก่อนที่ข้าพเจ้าจะถูกรับไปจากท่าน” และเอลี
ซาตอบว่า “ขอให้ฤทธิ์เดชของท่านอยู่กับ
ข้าพเจ้าเป็นสองเท่าเดิม”^{๑๐} และท่านตอบว่า
“ท่านขอสิ่งที่ยากนัก แต่ถ้าท่านเห็นข้าพเจ้า
ถูกรับขึ้นไปจากท่าน ท่านก็จะได้อย่างนั้น
แต่ถ้าท่านไม่เห็น ก็จะไม่เป็นแก่ท่านอย่าง
นั้น”^{๑๑} และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองยังเดินพุด
กันต่อไป ดูเถิด รถเพลิงคันหนึ่งและม้าเพลิง
ได้แยกท่านทั้งสองออกจากกัน และเอลียาห์
ได้ขึ้นไปโดยลมหมุนเข้าสวรรค์

ฤทธิ์เดชของเอลียาห์มาสวมทับเอลีซา

^{๑๒}เอลีซาก็เห็น และท่านได้ร้องว่า “คุณพ่อ
ของข้าพเจ้า คุณพ่อของข้าพเจ้า รถรบของ
อิสราเอลและพลม้าประจำ” และท่านก็ไม่ได้
เห็นเอลียาห์อีกเลย แล้วท่านก็จับเสื้อของตน
ฉีกออกเป็นสองท่อน^{๑๓} แล้วท่านก็หียบเสื้อ
คลุมของเอลียาห์ที่ตกลงมาจากเอลียาห์นั้น
และกลับไปยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำจอร์แดน

เอลีซามีฤทธิ์เดชของเอลียาห์

^{๑๔}แล้วท่านก็เอาเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่
ตกลงมานั้นฟาดลงที่นาคกล่าวว่า “พระเยโฮ
วาห์พระเจ้าแห่งเอลียาห์ทรงสถิตที่ใด” และ
เมื่อท่านฟาดลงที่น้ำ น้ำก็แยกออกไปสอง
ข้าง และเอลีซาก็เดินข้ามไป^{๑๕} เมื่อเหล่า
ศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ที่อยู่ ณ เมืองเยรีโค แล
เห็นท่าน เขาทั้งหลายจึงว่า “ฤทธิ์เดชของ
เอลียาห์อยู่กับเอลีซา” และเขาทั้งหลายก็
มาต้อนรับท่าน แล้วชนหน้าลงถึงดินต่อหน้า
ท่าน

เหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ขาดความเชื่อ

^{๑๖} เขาทั้งหลายกล่าวแก่ท่านว่า “ดูเถิด มีห้าสิบคนที่เป็นชายฉกรรจ์อยู่กับผู้รับใช้ของท่าน คงไปเที่ยวหาอาจารย์ของท่าน บางทีพระวิญญาณแห่ง พระ เยโฮวาห์ ได้ รับ ท่านไป แล้ว เหวี่ยง ท่าน ลง มา ที่ ภูเขา หรือ หุบเขา แห่ง หนึ่ง แห่ง ไต บ้าง” ^{๑๗} แต่ เมื่อ เขา ทิ้ง หลาย ชักชวน ท่าน จน ท่าน ละ อาย แล้ว ท่าน จึง ว่า “ใช่ ไป ชั่ว” เพราะ ฉะนั้น เขา จึง ใช้ ห้าสิบ คน ไป เขา ทิ้ง หลาย แล ว ง หา เอลีซา ที่ อยู่ สาม วัน ก็ ไม่ พบ ท่าน ^{๑๘} เขา ทิ้ง หลาย ก็ กลับ มา หา เอลีซา (ขณะ เมื่อ ท่าน พัก อยู่ ที่ เมือง เยรีโค) และ ท่าน พูด กับ เขา ว่า “ข้า มิ ได้ บอก ท่าน ทิ้ง หลาย แล้ว หรือ ว่า ‘อย่า ไป เลย’”

เอลีซารักษาหน้าพุให้หายที่เมืองเยรีโค

^{๑๙} คน ใน เมือง พูด กับ เอลีซา ว่า “ดูเถิด ทำ เล เมือง นี้ ก็ ร่า เริง ดี ดั่ง ที่ เจ้านาย ของ ข้า พเจ้า ได้ เห็น แล้ว แต่ ทว่า น้ำ ไม่ ดี และ ชาว แฝด ดิน ก็ แห้ง ลาก” ^{๒๐} ท่าน พูด ว่า “จง เอา ขามู ใหม่ มา ลูก หนึ่ง ใส่ เกลือ ไว้ ใน นั้น” แล้ว เขา ทิ้ง หลาย ก็ หามา ให้ ^{๒๑} แล้ว ท่าน ก็ ไป ที่ หน้า พู โยน เกลือ ลง ใน นั้น และ กล่าว ว่า “พระ เยโฮวาห์ ตรัส ดั่ง นี้ ว่า เรา ได้ กระทำ นานี้ ให้ ดี แล้ว ดั่ง นี้ นี้ ไป จะ ไม่ มี ความ ดุ ย หรือ การ แห้ง ลาก มา จาก น้ำ นี้ อีก” ^{๒๒} ฉะนั้น น้ำ จึง ดี มา จน ถึง ทุก วัน นี้ จริ ง ตาม ถ้อย คำ ซึ่ง เอลีซา ได้ กล่าว นั้น

หมีทำโทษคนล้อเลียน

^{๒๓} ท่าน ได้ ขึ้น ไป จาก ที่ นั้น ถึง เมือง เบธเอล และ ขณะ เมื่อ ท่าน ขึ้น ไป ตาม ทาง มี เด็ก ชาย เล็ก ๆ บาง คน ออก มา จาก เมือง ล้อ เลียน ท่าน ว่า “อ้าย หัว ล้าน จง ขึ้น ไป เกิด อ้าย หัว ล้าน จง ขึ้น ไป เกิด” ^{๒๔} ท่าน ก็ เหลียว ดู แล้ว จึง แช้ง เขา ใน พระนาม พระ เยโฮวาห์ และ หมี ตัว เมีย สอง ตัว ออก มา จาก ป่า ฝึก เด็ก ชาย พวก นั้น เสีย สิบ สิบ สอง คน ^{๒๕} จาก ที่ นั้น ท่าน ก็ ขึ้น ไป ถึง ภูเขา คารเมล และ จาก ที่ นั้น ท่าน ก็ หัน กลับ มา ยัง สะมาเรีย

เยโฮรัมครอบครองเหนืออิสราเอล

^๑ ใน ปี ที่ สิบ แปด ของ รัช กาล เยโฮซา ฟัท กษัตริย์ แห่ง ยูดาห์ เยโฮรัม โอรส ของ อาหับ ได้ เริ่ม ครอบ ครอง เหนือ อิสราเอล

ณ กรุง สะมาเรีย และ ทรง ครอง อยู่ สิบ สอง ปี ^๒ พระองค์ ทรง กระทำ สิ่ง ที่ ชั่ว ใน สาย พระเนตร ของ พระ เยโฮวาห์ แต่ ไม่ เหมือน ราชบิดา และ ราชมารดา ของ พระองค์ พระองค์ ทรง ทำ ลาย เสา ศักดิ์ สิทธิ์ แห่ง พระบาอัล ซึ่ง ราชบิดา ของ พระองค์ ทรง สร้าง ขึ้น เสีย ^๓ แม้ ภาระ นน พระองค์ ยัง ทรง เกาะ ติด อยู่ กับ บาป ทิ้ง หลาย ของ เยโรโบอัม บุตรชาย เนบัท ซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ ให้ อิสราเอล ทำ บาป ด้วย พระองค์ ทำ ได้ ทรง พრა กจาก บาป นั้น ไม่

โมอับกบฏต่ออิสราเอล

^๔ ฝ่าย เม ซากษัตริย์ แห่ง โมอับ ทรง เป็น ผู้ ดำเนิน กิจการ เลียง แกะ และ พระองค์ ต้อง ถวาย ลูก แกะ หนึ่ง แสน ตัว และ แกะ ผู้ หนึ่ง แสน ตัว พร้อม กับ ขน ของ มัน ให้ แก่ กษัตริย์ อิสราเอล ^๕ แต่ อยู่ มา เมื่อ อาหับ สิ้น พระชนม์ แล้ว กษัตริย์ แห่ง โมอับ ก็ กบฏ ต่อ กษัตริย์ แห่ง อิสราเอล ^๖ กษัตริย์ เยโฮรัม จึง กริธา ทัพ ออก จาก สะมาเรีย ใน ครั้ง นั้น และ ทรง เกณฑ์ คน อิสราเอล ทิ้ง สิ้น ^๗ พระองค์ ทรง ส่ง สาร ไป ยัง เยโฮซาฟัท กษัตริย์ แห่ง ยูดาห์ ว่า “กษัตริย์ แห่ง โมอับ ได้ กบฏ ต่อ ข้า พเจ้า ท่าน จะ ไป รบ กับ โมอับ พร้อม กับ ข้า พเจ้า ได้ หรือ ไม่” และ ท่าน ว่า “เราจะ ไป เรา ก็ เป็น ดั่ง ที่ ท่าน เป็น และ ประชาชน ของ เรา ก็ เป็น ดั่ง ประชาชน ของ ท่าน บรรดา มา ของ เรา ก็ เป็น ดั่ง มา ของ ท่าน” ^๘ แล้ว ท่าน ว่า “เราจะ ขึ้น ไป ทาง ไต” เยโฮรัม ทรง ตอบ ไป ว่า “ไป ทาง ถิ่น ทูร กัน ดาร เมือง เอโดม” ^๙ กษัตริย์ แห่ง อิสราเอล จึง เสด็จ ไป พร้อม กับ กษัตริย์ แห่ง ยูดาห์ และ กษัตริย์ แห่ง เอโดม และ เมื่อ ทั้ง สาม กษัตริย์ เสด็จ อ้อม ไป ได้ เจ็ด วัน แล้ว ก็ ทำ หน้า ให้ กองทัพ และ ให้ สัตว์ ที่ ติด ตาม มา นั้น ไม่ ได้

พระเจ้าทรงตีเตียนพันธมิตรระหว่างเยโฮซาฟัทกับเยโฮรัม

^{๑๐} แล้ว กษัตริย์ แห่ง อิสราเอล จึง ตรัส ว่า “อนิจจา เออัย พระ เยโฮวาห์ ทรง เรียก สาม กษัตริย์ นี้ มา เพื่อ จะ มอบ ไว้ ใน มือ ของ โมอับ” ^{๑๑} และ เยโฮซาฟัท ตรัส ว่า “ที่ นี้ ไม่ มี ผู้ พยากรณ์ ของ พระ เยโฮวาห์ เพื่อ เรา จะ ให้ ทูล ถาม พระ เยโฮวาห์ หรือ” แล้ว ข้าราชการ คน หนึ่ง ของ กษัตริย์ อิสราเอล จึง ทูล ว่า “เอลีซา บุตรชาย ฟัท อยู่ ที่ นี้ พระเจ้า ข้า เป็น ผู้ ที่ เหนือ ใส่ มือ เอลีซา” ^{๑๒} และ เยโฮซาฟัท ตรัส ว่า “พระ

วจนะแห่งพระเยโฮวาห์อยู่กับท่าน” กษัตริย์แห่งอิสราเอล และ เยโฮชาฟัท และ กษัตริย์แห่งเอโดมจึงเสด็จลงไปหาท่าน ^{๑๓} และเอลีซาทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ข้าพระองค์มีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับพระองค์ เสด็จไปหาผู้พยากรณ์ของเสด็จพ่อและผู้พยากรณ์ของเสด็จแม่ของพระองค์เถิด” แต่กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า “หาไม่ได้ ด้วยพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เรียกกษัตริย์ทั้งสามนี้มาเพื่อมอบไว้ในมือของโมอับ” ^{๑๔} และเอลีซาทูลว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธาซึ่งข้าพระองค์ปรานีบิดิต ทรง พระชนม์ อยู่ แน่ จันใด ถ้า ข้าพระองค์มิได้เคารพการวาระต่อพระพักตร์เยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์แล้ว ข้าพระองค์จะไม่มองพระพักตร์พระองค์หรือดูแลพระองค์เลย ^{๑๕} ขอทรงนำผู้เล่นเครื่องสายมาให้ข้าพระองค์สักคนหนึ่ง” และ ต่อ มา เมื่อผู้เล่นเครื่องสายบรรเลงแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือท่าน

พระเจ้าจะทรงประทานน้ำและการมีชัย

^{๑๖} และท่านทูลว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘ทำหุบเขาให้เป็นสระทั่วไปหมด’ ^{๑๗} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นลมและจะไม่เห็นฝน ถึงอย่างไรก็ดีหุบเขานั้นจะมีน้ำเต็มไปหมด เพื่อเจ้าจะได้ดื่ม ทั้งเจ้า ผู้งสูดลิ้นและสัตว์ใช้ของเจ้า’ ^{๑๘} เรื่องนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบคนโมอับไว้ในมือของเจ้าด้วย ^{๑๙} เจ้าจะโจมตีเมืองที่มีป้อมทุกเมือง และเมืองเอกทุกเมือง และจะโค่นต้นไม้ลงทุกต้น และจะจุกน้ำพุทุกแห่งเสีย และทำไร่นาที่ดีทุกแปลงให้เสียด้วยหิน” ^{๒๐} และอยู่มาพอรุ่งเช้าประมาณเวลาถวายเครื่องธัญญาบูชา คุณีต มีน้ำมาจากทางเมืองเอโดม จนแผ่นดินมีน้ำเต็มหมด

คนโมอับพ่ายแพ้

^{๒๑} และ เมื่อ คน โม อับ ทั้ง หลาย ได้ยิน ว่า บรรดา กษัตริย์ ยก ไป สู้รบ กับ ตน คน ที่มี อายุ สวมเกราะ และ สูง ขึ้น ไป ก็ ได้ รวบรวม กัน เข้า และ ยก ไป ตั ง ที่ พรหมแดน ^{๒๒} เมื่อ เขา ตี น ขึ้น ใน ตอนเช้า และ ดวงอาทิตย์ สอง แสง อยู่ บน น้ำ คน โม อับ เห็น น้ำ ที่ อยู่ ตรง ข้าม กับ ตน แดง อย่าง โลหิต ^{๒๓} เขา ทั้ง หลาย กล่าว ว่า “นี่ เป็น โลหิต บรรดา กษัตริย์ ได้ สู้รบ กับ เอง และ

ฆ่ากันเอง เพราะฉะนั้นบัดนี้ โมอับเอ๋ย มา รีบเอาข้าวของของข้า” ^{๒๔} แต่เมื่อเขามาถึงค่ายอิสราเอล คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นต่อสู้กับคนโมอับจนเขาทั้งหลายหนีไป และเขาก็รุกหน้าเข้าไปในแผ่นดินฆ่าฟันคนโมอับ ^{๒๕} เขาทั้งหลายได้ทำลายหัวเมือง และต่างคนก็ต่างโยนหินเข้าไปในไร่นาที่ดีทุกแปลงจนเต็ม เขาจุกน้ำพุเสียทุกแห่ง และโค่นต้นไม้ตึ๋งเสียหมด จนในครั้งทะเลทรายแต่หินของเมืองเหลืออยู่ บรรดานักสลึงได้ล้อมเมืองไว้และโจมตีได้ ^{๒๖} เมื่อ กษัตริย์ แห่ง โม อับ ทรง เห็น ว่า จะ สู้ ไม่ ได้ พระองค์ ก็ ทรง พา พล ตาบ เจ็ด ร้อย คน จะ ตี ฝ่า ออก มา ทาง ด้าน กษัตริย์ เมืองเอโดม แต่ออกมาไม่ได้ ^{๒๗} แล้วพระองค์ทรงนำโอรสหัวปี ผู้ซึ่งควรจะขึ้นครองแทนนั้น ถวายเป็นเครื่องเผาบูชาเสียที่บนกำแพง และมีพระพิโรธใหญ่ยิ่งต่อพวกอิสราเอล เขาทั้งหลายก็ยกถอยไปจากพระองค์และกลับบ้านเมืองของตน

น้ำมันหนึ่งไหของหญิงม่ายคนหนึ่ง

^๑ ภรรยาของคนหนึ่งในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ร้องต่อเอลีซาว่า “ผู้รับใช้ของท่าน คือสามีของดิฉันสิ้นชีวิตเสียแล้ว และท่านก็ทราบอยู่แล้วว่าผู้รับใช้ของท่านเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่เจ้าหนี้ได้มาเพื่อเอาบุตรชายสองคนของดิฉันไปเป็นทาสของเขา” ^๒ และเอลีซาตอบนางว่า “บอกฉันมาซิว่าจะให้ฉันทำอะไรให้ เจ้ามีอะไรอยู่ในบ้านบ้าง” และนางตอบว่า “สาวใช้ของท่านไม่มีอะไรในบ้านนอกจากน้ำมันหนึ่งไห” ^๓ แล้วท่านกล่าวว่า “จงออกไปนอกบ้าน ขอยืมภาชนะจากเพื่อนบ้านทุกคนของเจ้ามาเป็นภาชนะเปล่า อย่าให้น้อย ^๔ แล้วจงเข้าไปในเรือน ปิดประตูขังตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้าไว้ และจงเทน้ำมันใส่ภาชนะทั้งหมด เมื่อลูกหนึ่งๆเต็มแล้วก็ตั้งไว้ต่างหาก” ^๕ นางก็ลาไป และปิดประตูขังนางและบุตรชายของนางไว้ บุตรส่งภาชนะมาให้ และนางก็เทน้ำมัน ^๖ และอยู่มาเมื่อภาชนะเต็มหมดแล้วนางจึงบอกบุตรชายว่า “เอาภาชนะมาให้แม่อีกลูกหนึ่ง” และเขาตอบนางว่า “ไม่มีอีกแล้ว” แล้วน้ำมันก็หยุดไหล ^๗ นางก็ไปเรียนให้คนของพระเจ้าทราบและท่านบอกนางว่า “ไปซื้อขายน้ำมันนึ่งเสียเอาเงินชำระหนี้ของเจ้า ที่เหลือนอกนั้นเจ้าและบุตรของเจ้าจงใช้เลี้ยงชีวิต”

หญิงมั่งมีคนหนึ่งแห่งเมืองซุเนม

“วันหนึ่งเอลีซาเดินต่อไปถึงเมืองซุเนม เป็นที่ที่หญิงมั่งมีคนหนึ่งอาศัยอยู่ และนางได้ชวนท่านให้รับประทานอาหาร จะ ننเมื่อท่านผ่านทางนั้นไปเมื่อไร ท่านก็แวะเข้าไปรับประทานอาหารที่นั่น”^๘ และนางได้บอกสามีของนางว่า “ดูเถิด ดิฉันเห็นว่าชายคนนี้เป็นคนบริสุทธิของพระเจ้า เดินผ่านบ้านเราอยู่เรื่อยๆ”^๙ ขอให้เราทำห้องเล็กไว้บนกำแพง วางเตียง โต๊ะ เก้าอี้ และตะเกียงไว้ให้ท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านมาหาเรา ท่านจะได้เข้าไปพักในห้องนั้น”^{๑๐} วันหนึ่งท่านก็มาที่นั่น และแวะเข้าไปในห้องนั้น พักอยู่ที่นั่น^{๑๑} ท่านจึงบอกเกหะซีผู้ใช้ของท่านว่า “ไปเรียกหญิงชาวซุเนมคนนี้มา” เมื่อเขาเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ต่อหน้าท่าน^{๑๒} ท่านจึงบอกแก่เกหะซีว่า “จงบอกนางว่า ดูเถิด เธอลำบากมากมายนี้อย่างนี้เพื่อเรา จะให้เราทำอะไรให้เธอบ้าง มีอะไรจะให้ทุกษัตริย์เผื่อเธอหรือ หรือให้พูดอะไรกับผู้บัญชาการกองทัพ” นางตอบว่า “ดิฉันอยู่ในหมู่พวกพี่น้องของดิฉันค่ะ”^{๑๓} และท่านกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นจะให้ทำอะไรเพื่อนาง” เกหะซีตอบว่า “แท้จริงนางไม่มีบุตรและสามีของนางก็แก่แล้ว”^{๑๔} ท่านจึงบอกว่า “ไปเรียกเธอมา” และเมื่อเขาไปเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ที่ประตู^{๑๕} ท่านกล่าวว่า “ในฤดูนี้เมื่อครบกำหนดอุ้มท้อง เจ้าจะได้อุ้มบุตรชายคนหนึ่ง” และนางตอบว่า “ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า เจ้านายของดิฉัน หามิได้ อย่างมูสาแก่สาวใช้ของท่านเลย”^{๑๖} แต่หญิงคนนั้นก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่งในเดือนนั้น เมื่อครบกำหนดอุ้มท้องจริงตามที่เอลีซาบอกแก่นางไว้

บุตรชายของหญิงชาวซุเนมฟื้นขึ้นอีก

^{๑๗} เมื่อเด็กนั้นโตขึ้น วันหนึ่งเขาออกไปหาบิดาของเขาในหมู่คนเกี่ยวข้าว^{๑๘} เขาบอกบิดาของเขาว่า “โอยหัวของฉัน หัวของฉัน” บิดาจึงส่งคนใช้ของเขาว่า “อุ้มเขาไปหาแม่ไป”^{๑๙} และเมื่อเขาอุ้มมาให้มารดาของเด็ก เด็กนั้นก็นั่งอยู่บนตักมารดาจนเที่ยงวัน แล้วก็สิ้นชีวิต^{๒๐} นางจึงอุ้มขึ้นไปวางไว้บนที่นอนของคนที่แห่งพระเจ้า และบิดาประตูเสียแล้วไปข้างนอก^{๒๑} นางก็ไปเรียกสามีของนางกล่าว

ว่า “ขอส่งคนใช้คนหนึ่งกับลาตัวหนึ่งมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้รับไปหาคนแห่งพระเจ้า และกลับมาอีก”^{๒๒} และเขาถามว่า “จะไปหาท่านทำไมในวันนี้ ไม่ใช่วันขึ้นค่ำหรือวันสะบาโต” นางตอบว่า “ก็ติดอยู่แล้ว”^{๒๓} นางก็ผูกอานลาและส่งคนใช้ของนางว่า “จงเร่งลาไปเร็วๆ อย่าให้ผีเฝ้าหอยหลงได้นอกจากฉันส่ง”^{๒๔} แล้วนางก็ออกเดิน และมาถึงคนแห่งพระเจ้าที่ภูเขาคารเมล อยู่มาเมื่อคนแห่งพระเจ้าเห็นนางมาแต่ไกล ท่านก็พูดกับเกหะซีผู้ใช้ของท่านว่า “ดูเถิด หญิงชาวซุเนมมาข้างโน้น”^{๒๕} จงวิ่งไปรับนางทันที และกล่าวแก่นางว่า “นางสบายดีหรือ สามีสบายดีหรือ เด็กสบายดีหรือ” และนางได้ตอบว่า “สบายดีค่ะ”^{๒๖} และเมื่อนางมายังภูเขาถึงคนแห่งพระเจ้าแล้ว นางก็เข้าไปกอดเท้าของท่าน เกหะซีจึงเข้ามาจะจับนางออกไป แต่คนแห่งพระเจ้าบอกว่า “ปล่อยเขาเถอะ เพราะนางมีใจทุกข์หนัก และพระเยโฮวาห์ทรงซ่อนเรื่องนี้จากฉัน หาได้ตรัสสำแดงแก่ฉันไม่”^{๒๗} แล้วนางจึงเรียนว่า “ดิฉันขอบุตรชายจากเจ้านายของดิฉันหรือคะ ดิฉันไม่ได้เรียนหรือว่า อย่าลวงดิฉันเลย”^{๒๘} ท่านจึงสั่งเกหะซีว่า “คาดเอวของเจ้าเข้า และถือไม้เท้าของเรา และไปเถอะ ถ้าเจ้าพบใครอย่าสวัสดีกับเขา และถ้าใครสวัสดีกับเจ้าก็อย่าตอบ และจงวางไม้เท้าของเราบนหน้าของเด็กนั้น”^{๒๙} แล้วมารดาของเด็กนั้นเรียนว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และตัวท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ดิฉันจะไม่พรากจากท่านไป” ดังนั้นท่านจึงลุกขึ้นตามนางไป^{๓๐} เกหะซีได้ล่องหน้าไปก่อนและวางไม้เท้าบนหน้าของเด็กนั้น แต่ไม่มีเสียงหรืออาการเป็น เขาจึงกลับมาพบท่านและเรียนท่านว่า “เด็กนั้นยังไม่ตื่น”^{๓๑} เมื่อเอลีซาเข้ามาในเรือน ดูเถิด ท่านเห็นเด็กนอนตายอยู่บนเตียงของท่าน^{๓๒} ท่านจึงเข้าไปข้างในปิดประตูให้ทั้งสองอยู่ข้างในและได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์^{๓๓} แล้วท่านขึ้นไปนอนทับเด็กให้ปากทับปาก ตาทับตา และมือทับมือ และเมื่อท่านเหยียดตัวของท่านบนเด็ก เนื้อของเด็กนั้นก็อุ่นขึ้นมา^{๓๔} แล้วท่านก็ลุกขึ้นอีกเดินไปเดินมาในเรือนนั้นครั้งหนึ่ง แล้วขึ้นไปเหยียดตัวของท่านบนเขา เด็กนั้นก็จามเจ็ดครั้ง และเด็กนั้นก็ลืมตาของตน^{๓๕} แล้วท่านก็เรียกเกหะซีมาสั่งว่า “ไปเรียกหญิงชาวซุ

เนมคนนี่มา” เขาจึงไปเรียกนาง และเมื่อ นางมาถึงท่านแล้วท่านว่า “จงอุ้มบุตรชาย ของเจ้าขึ้นเถิด” ^{๓๗}นางจึงเข้ามาชบหน้าลง ที่เท้าของท่านกรบลงถึงดิน แล้วนางก็อุ้ม บุตรชายของนางขึ้นออกไปข้างนอก

เอลีซาชำระอาหารที่มีพิษ

^{๓๘}เอลีซามาถึง กิลกาลอีก เมื่อแผ่นดิน เกิดกันดารอาหาร และเมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้ พยากรณ์นั้นอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็บอกกับ คนใช้ของท่านว่า “จงตั้งหม้อลูกใหญ่และต้ม ข้าวให้แก่เหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์” ^{๓๙}คน หนึ่ง ในพรรคออกไปเก็บผักที่ในทุ่งนา และ พบไม้เถาป่าเถาหนึ่ง เขาเก็บได้น้ำเต้าปาดจน เต็มตัก กลับมาหันใส่ในหม้อข้าวต้มโดยไม่ ทราบว่าเป็นผลอะไร ^{๔๐}เขาก็เทออกให้คน เหล่านั้นรับประทาน ต่อมาขณะที่เขากำลัง รับประทานข้าวต้มอยู่นั้น เขาร้องขึ้นว่า “โอ ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า มีความตายอยู่ในหม้อ นี้” และเขาก็รับประทานกันไม่ได้ ^{๔๑}ท่าน ก็ว่า “จงเอาแบ่งมา” ท่านก็ใส่แบ่งลงใน หม้อ และบอกว่า “จงเทออกให้คนเหล่านั้น รับประทาน” และไม่มีอันตรายอยู่ในหม้อนั้น

เอลีซาเลี้ยงหนึ่งร้อยคนอย่างอัศจรรย์

^{๔๒}มีชายคนหนึ่งมาจากบ้านบาอัลซาลิซาห์ นำของมาให้คนแห่งพระเจ้า มีขนมปังเป็น ผลแรกคือ ขนมข้าวบาร์เลย์ยีสบีก่อน และ รวงข้าวใหม่ใส่กระสอบของเขามาและเอลีซา ว่า “จงให้แก่คนเหล่านั้นรับประทาน” ^{๔๓}แต่ คนใช้คนหนึ่งตอบว่า “ข้าพเจ้าจะตั้งอาหารเท่า นี้ให้คนหนึ่งร้อยรับประทานได้อย่างไร” ท่าน จึงสั่งข้าว่า “จงให้คนเหล่านั้น รับประทาน เถิด เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งดังนี้ว่า ‘เขา ทั้งหลายจะได้รับการประทานและยังเหลืออีก’” ^{๔๔}เขา จึง ตั้ง อาหาร ไว้ต่อหน้า เขา ทั้ง หลาย เขาทั้งหลายก็รับประทาน และ ยัง เหลืออยู่ จจริงตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์

นาอามานชาวซีเรียได้ รับการรักษาให้หาย

๕ ^๑นา อา มาน ผู้บัญชาการ กองทัพ ของ กษัตริย์ประเทศซีเรียเป็นคนสำคัญมาก ของกษัตริย์ เป็นคนมีเกียรติ เพราะว่าพระ เยโฮวาห์ทรงนำชัยชนะมายังซีเรียโดยท่าน นี้ ท่าน เป็น วีรบุรุษ ด้วย แต่ ท่าน เป็น โรค

เรื้อน ^๒ฝ่ายคนซีเรียยกพวกไปปล้นครั้งหนึ่ง นั้น ได้จับเด็กหญิงคนหนึ่งมาจากแผ่นดิน อิสราเอลมาเป็นเชลย และเธอมาปรนนิบัติ ภรรยาของนาอามาน ^๓เธอได้เรียนนายผู้ หญิงของเธอว่า “อยากรู้ให้นายของดิฉัน ไปอยู่กับผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งอยู่ในสะมาเรีย ท่านจะได้รักษาโรคเรื้อนของเจ้านายเสียให้ หาย” ^๔นาอามานจึงไปทูลกษัตริย์เจ้านาย ของท่านว่า “สาวใช้จากแผ่นดินอิสราเอล พูดว่าอย่างนั้นๆ” ^๕กษัตริย์แห่งซีเรียตรัส ว่า “จงไปเถิด เราจะส่งสารไปยังกษัตริย์ แห่งอิสราเอล” แล้วท่านก็ไป นำเงินหนัก สิบตะลันต์ ทองคำหนักหกพันเซเชล และ เสือสิบชุดไปด้วย ^๖และท่านก็นำสารไปยัง กษัตริย์แห่งอิสราเอลใจความว่า “เมื่อสารนี้ มาถึงท่าน คุณเถิด ข้าพเจ้าได้ส่งนาอามาน ข้าราชการของข้าพเจ้ามา เพื่อขอให้ท่าน รักษาเขาให้หายจากโรคเรื้อน” ^๗และอยู่ มาเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงอ่านสารนั้น แล้ว พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าซึ่งจะให้ตายและให้มีชีวิต หรือ ชายคนนี้จะส่งสารมาให้เรารักษาคคน หนึ่งที่เป็นโรคเรื้อน ขอใคร่ครวญดูเถิดว่า เขาแสวงหาเหตุพิพาทกับเราอย่างไร” ^๘แต่ เมื่อเอลีซาคนแห่งพระเจ้าได้ยินว่ากษัตริย์ แห่งอิสราเอลได้ทรงฉีกฉลองพระองค์ จึงใช้ คนไปทูลกษัตริย์ว่า “ในเงพระองค์จึงทรงฉีก ฉลองพระองค์ของพระองค์เสีย ขอให้เขามา หาข้าพระองค์เถิด เพื่อเขาจะได้ทราบว่า มี ผู้พยากรณ์คนหนึ่งอยู่ในอิสราเอล” ^๙นาอามาน จึงมาพร้อมกับบรรดาม้าและรถรบของท่าน มาหยุดอยู่ที่ประตูเรือนของเอลีซา ^{๑๐}เอลี ซาก็ส่งผู้สื่อสารมาเรียนท่านว่า “ขอจงไป ชำระตัวในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้ง และเนื้อ ของท่านจะกลับคืนเป็นอย่างเดิม และท่าน จะสะอาด” ^{๑๑}แต่นาอามานก็โกรธและไปเสีย บ่นว่า “ดูเถิด ข้าคิดว่าเขาจะออกมาหาข้า เป็นแน่ และมายืนอยู่และออกพระนามของ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา แล้วโบกมือ เหนือที่นั่นให้โรคเรื้อนหาย” ^{๑๒}อาบานาและ ฟารูบาร์แม่นำเมืองดามัสกัสไม่คิดว่าบรรดา ลำนำแห่งอิสราเอลดอกหรือ ข้าจะชำระตัว ในแม่น้ำเหล่านั้นและจะสะอาดไม่ได้หรือ” ท่านจึงหันตัวแล้วไปเสียด้วยความเดือดดาล ^{๑๓}แต่พวกข้าราชการของท่านเข้ามาใกล้และ เรียนท่านว่า “คุณพ่อของข้าพเจ้า ถ้าท่าน

ผู้พยากรณ์จะสั่งให้ท่านกระทำการใหญ่โตประการหนึ่ง ท่านจะไม่กระทำหรือ ถ้าเช่นนั้นเมื่อท่านผู้พยากรณ์กล่าวแก่ท่านว่า “จงไปล้าง และ สะอาด เกิด” ควรท่านจะทำ ยืนขึ้นเท่าใด” ๑๔ ท่านจึงลงไป จุ่มตัว เจ็ด ครั้งในแม่น้ำ จอร์แดน ตาม ถ้อยคำ ของ คน แห่ง พระเจ้า และเนื้อของท่านก็กลับคืนเป็นอยู่อย่างเนื้อเด็กเล็ก ๆ และท่านก็สะอาด ๑๕ แล้วท่านจึงกลับไปยังคนแห่งพระเจ้า ทั้งตัวท่านและพรรคพวกของท่าน และท่านมายืนอยู่ข้างหน้าเอลีซา และท่านกล่าวว่า “ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้า ทราบ แล้ว ว่า ไม่มี พระเจ้า ทั่ว โลก นอก จาก ที่ โนอิ สราเอล เพราะ ฉะนั้น บัดนี้ ขอ ท่าน รับ ของ กำนัล สัก อย่าง หนึ่ง จาก ผู้รับ ใช้ ของ ท่าน เถิด” ๑๖ แต่ ท่าน ตอบ ว่า “พระ เยโฮวาห์ ซึ่ง ข้าพเจ้า ปรนนิบัติ ทรง พระ ชนม์ อยู่ ณ ฉันทใด ข้าพเจ้า จะ ไม่ รับ สิ่ง ใด เลย ฉันทัน” และ ท่าน ก็ ได้ ชัก ชวน ให้ รับ ไว้ แต่ เอลีซา ได้ ปฏิเสธ ๑๗ แล้ว นาอามาน จึง กล่าว ว่า “มิ ฉะ นัน ขอ ท่าน ได้ ปรอด ให้ ดิน บรรทุก ล้อ สัก สอง ตัว ให้ แก่ ผู้รับ ใช้ ของ ท่าน เถิด เพราะ ตั้ง แต่ นี้ ไป ผู้รับ ใช้ ของ ท่าน จะ ไม่ ถวาย เครื่อง เมา ขา หรือ เครื่อง สัตว ขู ขู แต่ พระ อื่น แต่ จะ ถวาย แต่ พระ เยโฮวาห์ เท่านั้น ๑๘ ใน เรื่อง นี้ ขอ พระ เยโฮวาห์ ทรง ปรอด ให้ อภัย แก่ ผู้รับ ใช้ ของ ท่าน ใน เมื่อนาย ของ ข้าพเจ้า ไป ใน นิเวศ ของ พระ ริม โมน เพื่อ จะ นมัสการ ที่ นั้น ทรง พิง อยู่ ที่ มือ ของ ข้าพเจ้า และ ข้าพเจ้า จะ ต้อง โนม คำ นบ ใน นิเวศ ของ พระ ริม โมน เมื่อ ข้าพเจ้า โนม ตัว ลง ใน นิเวศ ของ พระ ริม โมน นั้น ขอ พระ เยโฮวาห์ ทรง ให้ อภัย แก่ ผู้รับ ใช้ ของ ท่าน ใน กรณี นี้” ๑๙ เอลีซา จึง ตอบ ท่าน ว่า “จง ไป โดย สันติ ภาพ เถิด” แต่ เมื่อนาอามาน ออก ไป ได้ ไม่ ไกล นก

ความบาปและการทำโทษของเกหะซี

๒๐ เกหะซี คนใช้ของเอลีซาคนแห่งพระเจ้าคิดว่า “ดูเถิด นายของข้าพเจ้าไม่ยอมรับจากมือของนาอามานคนซีเรียซึ่งของท่านนำมา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ ณ ฉันทใด ข้าพเจ้า จะ วิ่ง ตาม ไป เอา มา จาก เขา บ้าง” ๒๑ เกหะซี จึง ตาม นาอามาน ไป และ เมื่อนาอามาน แล เห็น ว่า มี คน วิ่ง ตาม ท่าน มา ท่าน ก็ ลง จาก รถ รับ ต้อนรับ เขา พูด ว่า “ทุก อย่าง เรียบร้อย ดี หรือ” ๒๒ เขา ตอบ ว่า “เรียบร้อย

ดี นายของข้าพเจ้าใช้ข้าพเจ้ามา กล่าว ว่า ‘ดูเถิด มีชายหนุ่มสองคนในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ มาจากแดนเทือกเขาเอฟราอิม ขอท่านโปรดให้เงินแก่เขาทั้งหลายสักหนึ่งตะลันต์และเสื้อสักสองชุด’” ๒๓ และนาอามานกล่าวว่า “ขอโปรดรับไปสองตะลันต์เถิด” ท่านก็เชิญชวนเขา และเอาเงินสองตะลันต์ใส่กระสอบผูกไว้ พร้อมกับเสื้อสองตัว ให้คนใช้สองคนแบกไป เขาก็แบกเดินขึ้นหน้าเกหะซีมา ๒๔ เมื่อเขามาถึงภูเขา เกหะซีก็รับมาจากมือของเขาทั้งสอง เอาไปเก็บไว้ในเรือนและให้คนเหล่านั้นกลับ เขาทั้งสองก็จากไป ๒๕ เกหะซีก็เข้าไปยืนอยู่ต่อหน้านายของตน และเอลีซาถามเขาว่า “เกหะซี เจ้าไปไหนมา” เขาตอบว่า “ผู้รับใช้ของท่านไม่ได้ไปไหน” ๒๖ แต่ท่านกล่าวแก่เขาว่า “เมื่อชายคนนั้นหันมาจากรถรับต้อนรับเจ้าฉัน จิตใจของเรามีได้ไปกับเจ้าดูหรือ นั่นเป็นเวลาควรที่จะรับเงิน รับเสื้อผ้า สวน ต้นมะกอกเทศ และสวนองุ่น แกะและวัว และคนใช้ชายหญิงหรือ ๒๗ ฉะ นัน โรค เรื้อน ของ นาอามาน จะ ติด อยู่ ที่ เจ้า และ ที่ เชื้อ สาย ของ เจ้า เป็น นิตย” เขาก็ออกไปจากหน้าท่านเป็นโรคเรื้อนขาวอย่างหิมะ

เอลีซาเอาหัวขวานกลับคืน

๒๘ ฝ่ายเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์กล่าวกับเอลีซาว่า “ดูเถิด สถานที่ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ได้ความดูแลของท่านนั้นก็เล็กเกินไป ไม่พอแก่พวกเรา ๒ ขอให้เราไปที่แม่น้ำจอร์แดน ต่างคนต่างเอาไม้ท่อนหนึ่งมาสร้างที่อาศัยของเราที่นั่น” และท่านตอบว่า “ไปเถอะ” ๓ แล้วคนหนึ่งกล่าวว่า “ขอท่านโปรดไปกับผู้รับใช้ของท่านด้วย” และท่านก็ตอบว่า “ข้าจะไป” ๔ ท่านก็ไปกับเขาทั้งหลาย และเมื่อเขามาถึงแม่น้ำจอร์แดนเขาก็โค่นต้นไม้ ๕ ขณะที่คนหนึ่งฟันไม้อยู่ หัวขวานของเขาตกลงไปในน้ำ และเขาร้องขึ้นว่า “อนิจจา นายครับ ขวานนั้นผมขอยืมเขามา” ๖ แล้วคนแห่งพระเจ้าถามว่า “ขวานนั้นตกที่ไหน” เมื่อเขาชี้ที่ที่ท่านแล้ว ท่านก็ตัดไม้อันหนึ่งทิ้งลงไปที่นั่น ทำให้ขวานเหล็กนั้นลอยขึ้นมา ๗ และท่านบอก ว่า “หยิบขึ้นมาซิ” เขาก็เอื้อมมือไปหยิบขึ้นมา

เอลีซาให้กษัตริย์แห่งอิสราเอล ทราบถึงแผนการของเบนฮาดัด

๘ ฝ่ายกษัตริย์แห่งซีเรียรบทพุงกับอิสราเอล พระองค์ปรึกษากับข้าราชการของพระองค์ว่า “เราจะตั้งค่ายของเรานั้น” ๙ แต่คนแห่งพระเจ้าส่งข่าวไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ขอพระองค์ ทรง ระวัง อย่า ผ่าน มา ทาง นั้น เพราะคนซีเรียกำลังยกกองทัพที่นั่น” ๑๐ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ให้ไปยังสถานที่ซึ่งคนแห่งพระเจ้าบอกและเตือนให้ พระองค์ จึงทรงระวังตัวได้ที่นั่นมิใช่เพียงครั้งสองครั้ง ๑๑ กษัตริย์แห่งซีเรียก็ไม่สบายพระทัยมาก เพราะเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงเรียกข้าราชการ มาตรัสว่า “พวกท่านจะไม่บอกเราหรือว่า คนใดในพวกเราที่อยู่ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอล” ๑๒ ข้าราชการคนหนึ่งของพระองค์ทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดพระเจ้าข้า แต่เอลีซาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ในอิสราเอลทูลบรรดาถ้อยคำซึ่งพระองค์ตรัสในห้วงบรรทม ของพระองค์ แก่กษัตริย์แห่งอิสราเอล”

เอลีซาอยู่ในโดธาน

๑๓ พระองค์จึงตรัสว่า “จงไปหาดูว่า เขาอยู่ที่ไหน เพื่อเราจะใช้คนไปจับเขามา” มีคนทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในโดธาน” ๑๔ พระองค์จึงทรงส่งม้า รถรบ และกองทัพใหญ่ เขาไปกันในกลางคืนและล้อมเมืองนั้นไว้ ๑๕ เมื่อคนใช้ของคนที่พระเจ้าตั้งขึ้นในเวลาเช้าตรู่และออกไป ดูเถิด กองทัพพร้อมทั้งม้าและรถรบก็ล้อมเมืองไว้ และคนใช้นั้นบอกท่านว่า “อนิจจา นายของข้าพเจ้า เราจะทำอย่างไรดี” ๑๖ ท่านตอบว่า “อย่ากลัวเลย เพราะฝ่ายเรามีมากกว่าฝ่ายเขา” ๑๗ แล้วเอลีซาก็อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกตาของเขาเพื่อเขาจะได้เห็น” และพระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาของชายหนุ่มคนนั้น และเขาก็ได้เห็นและดูเถิด ที่ภูเขาก็เต็มไปด้วยม้า และรถรบเพลิงอยู่รอบเอลีซา

เอลีซานำทหารซีเรีย ที่ تابอดไปยังกรุงสะมาเรีย

๑๘ และเมื่อคนซีเรียลงมารบกับท่าน เอลีซาก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า “ขอทรงโปรดให้คนเหล่านี้ تابอดไปเสีย” พระองค์

จึงทรงให้เขาทั้งหลาย تابอดไปตามคำของเอลีซา ๑๙ และเอลีซาบอกคนเหล่านั้นว่า “ไม่ใช่ทางนี้ และไม่ใช่เมืองนี้ จงตามข้ามา และข้าจะพาไปยังคนนั้น ซึ่ง เจ้า แสวงหา” และท่านก็พาเขาไปกรุงสะมาเรีย ๒๐ และอยู่มาพอเข้าไปในกรุงสะมาเรีย เอลีซาก็ทูลว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกตาของคนเหล่านี้ เพื่อเขาจะเห็นได้” พระเยโฮวาห์จึงทรงเบิกตาของเขาทั้งหลายและเขาทั้งหลายก็เห็น และดูเถิด เขามาอยู่กลางกรุงสะมาเรีย ๒๑ และเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลเห็นเขาเข้า จึงตรัสแก่เอลีซาว่า “บิดาของข้าพเจ้า จะให้ข้าพเจ้ามาเขาเสียหรือ จะให้ข้าพเจ้ามาเขาเสียหรือ” ๒๒ ท่านก็ทูลตอบว่า “ขอพระองค์อย่าทรงประหารเขาเสีย พระองค์จะประหารคนที่จับมาเป็นเชลยเสีย ด้วยดาบ และด้วยธนูของพระองค์หรือ ขอทรงโปรดจัดอาหารและน้ำต่อหน้าเขา เพื่อให้เขารับประทานและดื่ม แล้วปล่อยให้เขาไปหาเจ้านายของเขาเถิด” ๒๓ พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงใหญ่ให้เขา และเมื่อเขาได้กินและดื่มแล้วก็ทรงปล่อยเขาไป และเขาทั้งหลายได้กลับไปหาเจ้านายของตน และพวกซีเรียมิได้มาปล้นในแผ่นดินอิสราเอลอีกเลย

กองทัพซีเรียล้อมกรุงสะมาเรีย

๒๔ และอยู่มาภายหลัง เบนฮาดัด กษัตริย์แห่งซีเรียทรงจัดกองทัพทั้งสินของพระองค์แล้วได้เสด็จขึ้น ไปล้อมกรุงสะมาเรีย ๒๕ มีการกันดารอาหารอย่างหนักในสะมาเรีย และดูเถิด ขณะเมื่อเขาล้อมอยู่จนหัวลาดตัวหนึ่ง เขาขายกันเป็นเงินแปดสิบบเชเซล และมูลนกเขาครึ่งลิตรเป็นเงินห้าเชเซล ๒๖ ขณะที่กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงผ่านไปบนกำแพง มีผู้หญิงคนหนึ่งร้องทูลพระองค์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงช่วย” ๒๗ พระองค์ตรัสว่า “ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงช่วยเจ้า เราจะช่วยเจ้าได้จากไหน จากลาน นวดข้าว หรือ จาก บ่อ ย่ำองุ่น หรือ” ๒๘ และกษัตริย์ทรงถามนางว่า “เจ้าเป็นอะไรไป” นาง ทูล ตอบ ว่า “หญิง คน นี้ บอก ข้าพระองค์ว่า ‘เอาลูกชายของเจ้ามาให้เรากินเสียวันนี้เถิด และเราจะกินลูกชายของฉันทันพรุ่งนี้’ ๒๙ เราจึง ต้ม ลูกชาย ของ ข้าพระองค์ และกิน และ รุ่ง ขึ้น ข้าพระองค์ก็ ผุด กับ นาง ‘เอาลูกชายของเจ้ามา เพื่อเราจะกินเสีย’

และนางก็ช้อนลูกชายของนางเสีย”^{๓๐} และต่อมากษัตริย์ทรงไต่ยินถ้อยคำของหญิงนั้น พระองค์ก็ฉีก ฉลอง พระองค์ พระองค์กำลังดำเนินอยู่บนกำแพง ประชาชนก็มองดูดูเกิด พระองค์ทรงฉลองพระองค์ผ้ากระสอบอยู่ แบน เนื้อ^{๓๑} และ พระองค์ ตรัสว่า “ถ้าศิระษะของเอลีซาบุตรซาฟิทยังอยู่บนเขาในวันนี้ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษแก่เราและให้หนักยิ่งกว่า”

เยโฮรัมหาโอกาสฆ่าเอลีซา

^{๓๒} แต่เอลีซานั่งอยู่ในบ้านของท่าน และพวกผู้ใหญ่ก็นั่งอยู่ด้วย กษัตริย์ทรงใช้คนมาจากตอเมืองพระพิศตรพระองค์ แต่ก่อนที่ผู้สื่อสารจะมาถึง เอลีซาก็พูดกับพวกผู้ใหญ่ว่า “ท่านทั้งหลายเห็นหรือไม่เล่า ที่บุตรชายของฆาตกรคนนี้ใช้คนมาเอาศิระษะของข้าพเจ้าดูเกิด เมื่อผู้สื่อสารมา จงปิดประตู และยึดประตูให้แน่นกันเอาไว้ เสียงเท้าของนายของเขาตามเขามามีใช่หรือ”^{๓๓} ขณะที่ท่านยังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ดูเกิด ผู้สื่อสารลงมาจากเขา และบอกว่า “ดูเกิด เหตุร้ายนี้มาจากพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเยโฮวาห์อีกทำไม”

เอลีซาพยากรณ์ว่าจะมีอาหารพอ

๗^๑ แต่เอลีซาบอกว่า “ขอฟัง พระวจนะของ พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ ตรัสดังนี้ว่า พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้อยอดแบ่งถึงหนึ่ง เขาจะ ขาย กัน หนึ่ง เซล และ ข้าวบาร์เลย์สอง ถึง เซล ที่ ประตู เมือง สะ มา เรีย”^๒ แล้วนายทหารคนสนิทของกษัตริย์ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า “ดูเกิด ถ้าแม่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ” แต่ท่านบอกว่า “ดูเกิด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเอง แต่จะไม่ได้กิน”^๓ มีคนโรคเรื้อนสี่คนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง เขาพูดกันว่า “เราจะนั่งที่นี้จนตายทำไมเล่า”^๔ ถ้าเราว่า ‘ให้เราเข้าไปในเมือง’ การกินดูอาหารก็อยู่ในเมือง และเราก็จะตายที่นั่น และถ้าเราในที่นี้เราก็ตายเหมือนกัน ฉะนั้นบัดนี้จึงมาเกิด ให้เราเข้าไปในกองทัพของ คนซีเรีย ถ้าเขาไว้ชีวิตของเรา เราก็จะรอดตาย ถ้าเขาฆ่าเรา ก็ได้แต่ตายเท่านั้นเอง”

พระเจ้าทรงทำให้คนซีเรียตกใจแล้วหนีไป

^๕ ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้นในเวลาโพล้เพล้เพื่อจะไปยังค่ายของคนซีเรีย แต่เมื่อเขามาถึงริมค่ายของคนซีเรียแล้ว ดูเกิด ไม่มีใครที่นั่นสักคน^๖ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำ ให้ กองทัพ ของ คนซีเรีย ไต่ยิน เสียงรกรบ เสียงม้า และเสียงกองทัพใหญ่ เขาจึง พุด กัน และ กัน ว่า “ดูเกิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล ได้ จ้าง บรรดา กษัตริย์ แห่ง คนฮิตไทต์ และบรรดากษัตริย์แห่งอียิปต์มารบเราแล้ว”^๗ เขาจึงลุกขึ้นหนีไปในเวลาโพล้เพล้ และทิ้งเต็นท์ ม้าและลาของเขา ทิ้งค่ายไว้ อย่างนั้นเอง และหนีไปเอาชีวิตรอด^๘ และเมื่อคนโรคเรื้อนเหล่านี้มาถึงที่ริมค่าย เขาก็เข้าไป ในเต็นท์ หนึ่ง กิน และ ดื่ม และ ขนเงิน ทองคำ และ เสื้อผ้าเอาไปซ่อนไว้ แล้ว เขาก็กลับมาเข้าไปในอีกเต็นท์หนึ่งขนเอาข้าว ของ ออก ไป จาก ที่ นั้น ด้วย เอาไปซ่อนไว้^๙ แล้ว เขาพูด กัน และ กัน ว่า “เราทำไม่ถูกเสียแล้ว วันนี้เป็นวันข่าวดี ถ้าเรานิ่งอยู่ และ คอย จน แสงอรุณขึ้น โทษจะ ตก อยู่ กับ เรา เพราะฉะนั้นบัดนี้มาเกิด ให้เราไปบอกยังสำนักพระราชวัง”^{๑๐} เขาจึงมาเรียกนายประตูเมือง และบอกเรื่องราวแก่เขาว่า “เรามายังค่ายของคนซีเรีย และดูเกิด เราไม่เห็นใคร และ ไม่ได้ยินเสียง ผู้ใด ที่ นี้ มี แต่ ม้า ผูกอยู่ และลาผูกอยู่ และเต็นท์ตั้งอยู่อย่างนั้นเอง”^{๑๑} แล้วเขาบอกแก่เหล่านายประตู และพวกเขาก็บอกกันไปถึงสำนักพระราชวัง^{๑๒} กษัตริย์ก็ทรงตื่นบรรทมในกลางคืน และตรัสกับข้าราชการว่า “เราจะบอกให้ว่าคนซีเรียเตรียมสู้รบเราอย่างไร เขาทั้งหลายรู้ อยู่ว่าเราหิว เขาจึงออกไปซ่อนตัวอยู่นอกค่าย ที่กลางทุ่ง คิดว่า ‘เมื่อเขาออกมาจากในเมืองเราจะจับเขาทั้งเป็น แล้วจะเข้าไปในเมือง’”^{๑๓} และข้าราชการคนหนึ่ง ทูลว่า “ขอรับสั่งให้คนเอาม้าที่เหลื่ออยู่ในเมืองสักห้าตัว (ดูเกิด บางที่ม้าเหล่านั้น จะยังเป็นอยู่อย่างคนอิสราเอลที่เหลื่ออยู่ในเมือง หรือ ดูเกิด จะ เป็น อย่าง คนอิสราเอล ที่ได้ พิณาค แล้วก็ข้างเกิด) ขอให้เราส่งคนไปดู”^{๑๔} เขาจึงเอาม้ากับรถรบสองคัน และกษัตริย์ทรงส่งให้ไปติดตามกองทัพของคนซีเรีย ตรัสว่า “จงไปดู”^{๑๕} เขาทั้งหลายจึงติดตามไปจนถึง

แม่น้ำจอร์แดน และดูเถิด ตลอดทางมีเสื้อผ้า และเครื่องใช้ ซึ่งคนซีเรียทิ้งเมื่อเขารีบหนีไป ผู้สื่อสารก็กลับมาทูลกษัตริย์

คำพยากรณ์เรื่องอาหารสำเร็จ

๑๖ แล้วประชาชน ก็ยกออกไปปล้นเต็นท์ ทั้งหลายของคนซีเรีย ยอดแบ่งจึงขายกัน ถังละเซเชล และข้าวบาร์เลย์สองถัง เซเชล ตามพระวจนะ ของ พระ เย โสวาห์ ๑๗ ฝ่าย กษัตริย์ทรงแต่งตั้งนายทหารคนสนิทให้เป็น นายประตู และประชาชนก็เหยียบไปบนเขา ตรง ประตู เขา จึง สิ้น ชีวิต ตาม ซึ่ง คน แห่ง พระเจ้า ได้ กล่าว ไว้ ในวัน เมื่อ กษัตริย์ เสด็จ ลง มา หา ท่าน ๑๘ และเป็นไปตามที่คนแห่ง พระเจ้า ได้ ทูล กษัตริย์ ว่า “ข้าวบาร์เลย์สอง ถังขายหนึ่งเซเชล และยอดแบ่งหนึ่งถังหนึ่ง เซเชล ประมาณเวลานี้ในวันพรุ่งนี้ที่ประตู เมืองสะมาเรีย” ๑๙ และนายทหารคนสนิท ก็ได้ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า “ดูเถิด ถ้าแม่ พระเยโฮวาห์ทรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ” และท่านได้ตอบว่า “ดูเถิด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเองแต่จะ ไม่ได้กิน” ๒๐ และอยู่มาก็บังเกิดเป็นดังนั้น แก่เขา เพราะประชาชนเหยียบไปบนเขาที่ ประตูเมืองและเขาก็ได้สิ้นชีวิต

เอลีซาพยากรณ์ถึงการ กันดารอาหารเจ็ดปี

๑ ฝ่ายเอลีซาได้บอกหญิงคนที่ท่านได้ให้ บุตรชายของนางกลับคืนชีวิตมาว่า “จง ลุกขึ้นและออกไปทั้งครัวเรือนของเจ้า ไป อาศัยอยู่ที่ใดซึ่งเจ้าจะอาศัยอยู่ได้ เพราะพระ เยโฮวาห์ทรงเรียกให้เกิดการกันดารอาหาร และจะเป็นแก่แผ่นดินนี้เจ็ดปี” ๒ หญิงคน นั้นก็ลุกขึ้นกระทำตามถ้อยคำของคนแห่ง พระเจ้า นางยกออกไปทั้งครัวเรือนของนาง ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟีลิสเตียเจ็ดปี ๓ และ อยู่มาเมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้ว หญิงคนนั้นก็ กลับ มาจากแผ่นดินฟีลิสเตีย และได้ออกไปทูล อุทธรณ์ต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของ นางคืน ๔ ฝ่ายกษัตริย์กำลังตรัสกับเกหะซี คนใช้ของคนแห่งพระเจ้าอยู่ว่า “จงบอกเรา ถึงบรรดาหมักจี่ที่เอลีซาได้กระทำ” ๕ และ อยู่มาเมื่อเขากำลังทูลกษัตริย์ถึงเรื่องที่ เอลีซาได้เรียกชีวิตของศพคนหนึ่งกลับคืนมา ดูเถิด ผู้หญิงคนที่ท่านได้ให้บุตรชายกลับคืน

ชีวิตมาได้อุทธรณ์ต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและ ที่ดินของนางคืน และเกหะซีทูลว่า “โอ ข้าแต่ กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ นี่เป็นนาง คนนั้น และคนนี้แหละเป็นบุตรชายของนาง ซึ่งเอลีซาได้ให้กลับคืนชีวิตมา” ๖ และเมื่อ กษัตริย์ตรัสถามหญิงคนนั้น นางก็ทูลเรื่อง ถวายพระองค์ กษัตริย์จึงทรงตั้งเจ้าหน้าที่ คนหนึ่งให้แก่นางรับสั่งว่า “จงจัดการคืนทุก สิ่งที่เป็นของของนาง พร้อมทั้งพืชผลของนา นั้น ตั้งแต่วันที่นางออกจากแผ่นดินมาจนถึง บัดนี้”

เอลีซาพยากรณ์ถึงการครอบ ครองของฮาซาเอลเหนือซีเรีย

๗ ฝ่ายเอลีซามายังดามัสกัส เบเนฮาตัด กษัตริย์แห่งซีเรียทรงประชวร และเมื่อมีคน ทูลว่า “คนแห่งพระเจ้ามาที่นี่” ๘ กษัตริย์ตรัส กับฮาซาเอลว่า “จงนำของกำนัลไปพบคน แห่งพระเจ้า ให้ทูลถามพระเยโฮวาห์โดยท่าน ว่า ‘ข้าพเจ้าจะหายป่วยไหม?’” ๙ ฮาซาเอล จึงไปพบท่านนำของกำนัลไปด้วย คือสินค้า อย่างดีทุกอย่าง ของเมืองดามัสกัสจูลูธต่าง สีสิบตัว เมื่อเขามายืนอยู่ต่อหน้าท่าน เขา กล่าวว่า “บุตรของท่านคือเบเนฮาตัด กษัตริย์ แห่งซีเรีย ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน กล่าว ว่า ‘ข้าพเจ้าจะหายป่วยหรือ?’” ๑๐ และเอลี ซาตอบเขาว่า “จงไปทูลพระองค์ว่า ‘พระองค์ จะทรงหายประชวรแน่’ แต่พระเยโฮวาห์ทรง ส้ำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า พระองค์จะสิ้นพระชนม์ แน่” ๑๑ และท่านก็เพิ่งหน้าจ้องมองเขาแน นิ่งจนเขาอาย และคนแห่งพระเจ้ายิ่งร้องให้ ๑๒ และฮาซาเอลถามว่า “เหตุใดเจ้า นาย ของข้าพเจ้าจึงร้องให้” ท่านตอบว่า “เพราะ ข้าพเจ้าทราบถึงเหตุร้ายซึ่งท่านจะกระทำต่อ ประชาชนอิสราเอล ท่านจะเอาไฟเผาป้อม ปราการของเขาเสีย และท่านจะสังหารคน หนุ่มๆเสียด้วยดาบ และจับเด็กๆโยนลง และ ผ่าท้องหญิงที่มีครรภ์เสีย” ๑๓ และฮาซาเอล ตอบว่า “ผู้รับใช้ของท่านผู้เป็นแต่เพียงสุนัข เป็นใครเล่า ซึ่งจะกระทำสิ่งใหญ่โตนี้” เอลี ซาตอบว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ ข้าพเจ้าว่า ท่านจะเป็นกษัตริย์ครอบครอง ประเทศซีเรีย” ๑๔ และเขาก็ไปจากเอลีซา มายังนายของตน ผู้ซึ่งถามเขาว่า “เอลี ซาว่าอย่างไรกับเจ้าบ้าง” และเขาทูลตอบ ว่า “เขาบอกว่าพระองค์จะหายประชวรแน่”

๑๔ และอยู่มาในวันรุ่งขึ้นเขาก็เอาผ้าปูที่นอน
จุ่มน้ำคูลมพระพักตร์พระองค์ไว้ จนพระองค์
สิ้นพระชนม์ และฮาซาเอลก็ขึ้นครองแทน

เยโฮรัมกับเยโฮซาฟทครอบครองเหนือยู ดาห์พร้อมกัน (๒ พศต ๒๑:๕)

๑๖ ในปีที่ทำแห่งโยรัมโอรสอาหับกษัตริย์
ของอิสราเอล เมื่อเยโฮซาฟทยังเป็นกษัตริย์
ของยูดาห์อยู่ เยโฮรัม โอรสเยโฮซาฟท
กษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง
๑๗ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น มี
พระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์
ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี ๑๘ และ
พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของบรรดา
กษัตริย์แห่งอิสราเอล ตามอย่างพระราชวังอา
หับกระทำ เพราะว่าบิดาของอาหับเป็นมูเหสี
ของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำชั่วใน
สายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ๑๙ อย่างไรก็ตาม
ก็ดีพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายยูดาห์ เพราะ
ทรงเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ เหตุ
ที่พระองค์ได้ตรัสสัญญาว่า จะทรงประทาน
ประทีปแก่ดาวิด และแก่ราชโอรสของ
พระองค์เป็นนิตย์ ๒๐ ในรัชกาลของพระองค์
เอโดมได้กบฏออกห่างจากการปกครองของ
ยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตน ๒๑ แล้วโย
รัมก็เสด็จพร้อมกับบรรดาถรบของพระองค์
ผ่านไปถึงศาวีร์ พกกลางคืนพระองค์ก็ลุกขึ้น
โจมตีคนเอโดมซึ่งมาล้อมพระองค์นั้น พร้อม
กับผู้บัญชาการถรบ แล้วกองทัพได้หนีกลับ
เต็นท์เสีย ๒๒ เอโดมจึงได้กบฏออกห่างจาก
การปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ แล้วลิ
บนาห์ก็ได้กบฏในคราวเดียวกัน ๒๓ ส่วนพระ
ราชกิจนอกนั้นของโยรัม และบรรดาสิ่งซึ่ง
พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือ
พงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

เยโฮรัมสิ้นพระชนม์ (๒ พศต ๒๑:๑๙-๒๐)

๒๔ โยรัมจึงทรงล่องลับไปอยู่
กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับ
บรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และ
อาหัสยาห์โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครอง
แทน ๒๕ ในปีทีสิบสองแห่งรัชกาลโยรัม
โอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาหัส
ยาห์โอรสเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรง
เริ่มครอบครอง ๒๖ เมื่ออาหัสยาห์ทรงเริ่ม

ครอบครองนั้นมีพระชนมายุสี่สิบสองพรรษา
และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี
พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามอาชาลี
ยาห์ พระนางเป็นธิดาของอมรีกษัตริย์แห่ง
อิสราเอล ๒๗ พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคา
ราชวงศ์ของอาหับด้วย และทรงกระทำชั่ว
ในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่
ราชวงศ์ของอาหับได้กระทำ เพราะทรงเป็น
ราชบุตรเขยในราชวงศ์ของอาหับ

อาหัสยาห์ร่วมกับเยโฮรัมในการสู้รบที่รา โมทกิเลอาด (๒ พศต ๒๒:๕)

๒๘ พระองค์เสด็จกับโยรัมโอรสของอาหับ
เพื่อทำสงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย
ที่ราโมทกิเลอาด และคนซีเรียกระทำให้โย
รัมบาดเจ็บ

อาหัสยาห์เสด็จไปเยี่ยมเยโฮรัม ที่ยิสเรเอล (๒ พศต ๒๒:๖)

๒๙ และกษัตริย์โยรัมได้กลับมารักษาพระ
องค์ที่ยิสเรเอลให้หายบาดเจ็บจากที่คนซีเรีย
ได้กระทำแก่พระองค์ที่รามัท เมื่อพระองค์
ทรงสู้รบกับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และ
อาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยู
ดาห์ได้เสด็จลงไปหาโยรัมโอรสของอาหับใน
ยิสเรเอล เพราะว่าพระองค์ทรงประชวร

เยฮูได้รับการเจิมตั้งให้เป็น กษัตริย์เหนืออิสราเอล

๓๐ แล้วเอลีชาผู้พยากรณ์ได้เรียกเหล่า
ศิษย์แห่งผู้พยากรณ์มาคนหนึ่ง และพูด
กับเขาว่า “จงคาดเอวของเจ้าไว้ ถือน้ำมัน
ขวดนี้ไปที่ราโมทกิเลอาด ๒ และเมื่อเจ้าไป
ถึงแล้ว จงมองดูเยฮูบุตรเยโฮซาฟทบุตรนิม
ซี จงเข้าไปหาเขา ให้ลุกขึ้นจากหมู่พวกพี
นอง และนำเขาเข้าไปในห้องชั้นใน ๓ แล้วจง
เอาน้ำมันในขวดเทลงบนศีรษะของเขา และ
กล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนิว่า เราเจิมตั้ง
เจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล’ แล้วจงเปิด
ประตูออกหนีไป อัยการอยู่” ๔ คนหนุ่มนั้น
คือคนหนุ่มที่เป็นผู้พยากรณ์จึงไปยังราโมทกิ
เลอาด ๕ และเมื่อเขามาถึง ดูเถิด บรรดาผู้
บังคับบัญชาทหารกำลังประชุมกันอยู่ และ
เขากล่าวว่า “โอ ข้าแต่ท่านผู้บัญชาการ
ข้าพเจ้ามีธุระด่วนมาถึงท่าน” และเยฮูพูด
ว่า “มาหาคนใดในพวกเรา” และเขาว่า “โอ

ข้าแต่ท่านผู้บัญชาการ มาหาท่าน” ๖ ท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเรือน และคนหนุ่มนั้นก็เทน้ำมนต์บนศีรษะของท่าน กล่าว ว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนของพระเยโฮวาห์คือเหนืออิสราเอล” ๗ และเจ้าจงโค่นราชวงศ์ของอาหับนายของเจ้า เพื่อเราจะได้จัดการของเยเซเบลเพราะโลหิตของบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา และเพราะโลหิตของบรรดาผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ ๘ “เพราะว่าราชวงศ์อาหับทั้งหมดจะต้องพินาศ และเราจะตัดคนที่ปัสสวาระรดกำแพงได้ออกเสียจากอาหับ ทุกคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล ๙ และเราจะกระทำราชวงศ์ของอาหับให้เหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซาบุตรอาหิยาห์ ๑๐ และสุนัขจะกินเยเซเบลในที่ดินส่วนพระองค์ ณ อิสราเอล และจะไม่มีผู้ใดฝังศพพระนาง” แล้วเขาก็เปิดประตูหนีไป

ทหารอิสราเอลยอมรับเยชูเป็นกษัตริย์

๑๑ เมื่อเยชูออกมาสู่พวกข้าราชการของเจ้านายของท่าน คนหนึ่งพูดกับท่านว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ ทำไมคนบ้าคนนี่จึงมาหาท่าน” ท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลาย รู้จัก ชาย คน นู๋ และ ทราบ เขาพูดอะไรแล้ว” ๑๒ และเขาทั้งหลายว่า “นั่นไม่เป็นความจริง ขอบอกเรามาเถิด” และท่านว่า “เขาพูดอย่างนั้นกับข้าพเจ้าว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล’” ๑๓ แล้วทุกคนก็รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าของตนออกวางไว้ร้องท่านที่ขึ้นบันไดซึ่งเปล่าอยู่ และเขาทั้งหลายเป่าแตร และป่าวร้องว่า “เยชูเป็นกษัตริย์”

เยชูมาโยรม

๑๔ ดังนี้แหละ เยชูบุตรชายเยโฮชาฟบุตรชายนิมซีได้ร่วมกันคิดกบฏต่อโยรม (ฝ่ายโยรมพร้อม กับอิสราเอลทั้งปวงยังระงับป้องกันราโมทกิเลอาดอยู่เพราะเหตุฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย ๑๕ แต่ กษัตริย์โยรม ทรงกลับไปรักษาพระองค์ที่ยิสเรเอล เพราะบาดแผลซึ่งชนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสู้รบกับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย) เยชูจึงตรัสว่า “ถ้านี้เป็นความประสงค์ของท่านทั้งหลาย ก็ขออย่าให้คนหนึ่งคนใดเล็ดลอด

ออกไปจากเมืองเพื่อบอกข่าวที่ยิสเรเอล” ๑๖ แล้วเยชูก็เสด็จทรงรถรบ และเสด็จไปยังยิสเรเอล เพราะโยรมบรรทมที่นั่น และอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เสด็จลงมาเยี่ยมโยรม ๑๗ ฝ่ายทหารยามยืนอยู่บนหอคอยที่ยิสเรเอล เขามองเห็นพวกของเยชูมา จึงว่า “ข้าพเจ้าเห็นคนพวกหนึ่ง” ๑๘ โยรมตรัสว่า “จงใช้ให้พลม้าคนหนึ่ง ไปพบเขาให้ถาม เขาว่า ‘มาอย่างสันติหรือ’” ๑๙ คนนั้นจึงขึ้นม้าไปพบท่านและพูดว่า “กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘มาอย่างสันติหรือ’” และเยชูตอบว่า “ท่านเกี่ยวข้องกับอะไรกับสันติ จงเลี้ยวกลับตามเรามา” และทหารยามก็รายงาน ว่า “ผู้สื่อสารไปถึงเขาแล้ว แต่เขาไม่กลับมา” ๒๐ พระองค์จึงรับสั่งใช้พลม้าคนที่สองออกไป ผู้นั้นมาถึงเขาแล้วก็พูดว่า “กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘มาอย่างสันติหรือ’” และเยชูตอบว่า “ท่านเกี่ยวข้องกับอะไรกับสันติ จงเลี้ยวกลับตามเรามา” ๒๑ ทหารยามก็รายงานว่า “เขาไปถึงแล้ว แต่เขาไม่กลับมา และการขับรถนั้นก็เหมือนกับการขับรถของเยชูบุตรนิมซี เพราะเขาขับรวดเร็วนัก” ๒๒ โยรมตรัสว่า “จงเตรียมพร้อม” และเขาก็จัดรถรบของพระองค์ให้พร้อมไว้ แล้วโยรมกษัตริย์แห่งอิสราเอลและอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เสด็จออกไป ต่างก็ทรงรถรบของพระองค์เอง ทรงออกไปปะทะกับเยชู มาพบกันเข้า ณ ที่ดินแปลงของนาโบทชาวยิสเรเอล ๒๓ และอยู่มาเมื่อโยรมเห็นเยชูแล้วจึงตรัสว่า “เยชูมาอย่างสันติหรือ” เยชูตอบว่า “จะสันติอย่างไรได้ เมื่อการเล่นซู้และวิพากษ์ของเยเซเบลมารดาของท่านยังมีอยู่มากเช่นนี้” ๒๔ แล้วโยรมทรงชักบังเหียนหันกลับหนีไป พลังรับสั่งกับอาหัสยาห์ว่า “โอ ข้าแต่อาหัสยาห์ เขาร่วมกันคิดกบฏ” ๒๕ และเยชูก็ไถ่ถอนด้วยสุดกำลัง ยิ่งถูกเยโฮรมระหว่างพระองค์ทั้งสอง ลูกธนูจึงแทงทะลุพระหทัยของพระองค์ พระองค์ก็ทรงล้มลงในรถรบของพระองค์ ๒๖ เยชูตรัสกับบิดาจารย์ทหารของพระองค์ว่า “จงยกศพเขาขึ้นและโยนทิ้งลงไปในที่ดินแปลงของนาโบทชาวยิสเรเอล จำไว้เถิด เมื่อฉันและท่านขี่ม้าเคียงกันมาตามอาหับบิดาของเขาไป พระเยโฮวาห์ทรงกล่าวโทษเขาตั้งนี้” ๒๗ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราได้เห็นโลหิตของนาโบทและโลหิตของลูกหลานของเขาเมื่อวานนี้” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “แน่

ที่เดียวเราจะสนองเจ้าบนที่ดินแปลงนี้แหละ’
จะนั้นบัดนี้จึงยกเขาขึ้นทิ้งไว้บนที่ดินแปลง
นี้แหละตามพระวจาณะของพระเยโฮวาห์”

**อาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ถูก
ฆ่าเสีย (๒ พศต ๒๒:๙)**

^{๒๗}เมื่อ อาหัสยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ เห็น
ดังนั้น พระองค์ทรงหนีไปทางบ้านในสวน
และ เยชูก็ติดตามพระองค์ไป ตรัสว่า “จง
ยิงท่านในรถรบด้วย” และเขาทั้งหลาย
ได้ยิงพระองค์ตรงทางข้ามเขาตำบลกูรซึ่ง
อยู่ใกล้อิบเลอัม และพระองค์ทรงหนีไป
ถึงเมืองเมกิดโด และสิ้นพระชนม์ที่นั่น
^{๒๘}ข้าราชการของพระองค์ก็บรรทุกพระศพ
ใส่รถรบไปยังเยรูซาเล็ม และฝังไว้ในอุโมงค์
ของพระองค์กับบรรพบุรุษของพระองค์ใน
นครดาวิด ^{๒๙}ในปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลโยรัม
โอรสของอาหับ อาหัสยาห์เริ่มครอบครอง
เหนือยูดาห์

เยเซเบลสิ้นพระชนม์ตามคำพยากรณ์

^{๓๐}เมื่อเยชูมาถึงเมืองยิสเรเอล เยเซเบล
ทรงได้ยินเรื่องนั้น พระนางก็ทรงเขียนดา
และแต่งพระเศียรและทรงมองออกไปทาง
พระแกล ^{๓๑}และเมื่อเยชูผ่านเข้าประตูวัง
มา พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า “คิมรีผู้ฆ่า
นายของเรามีสันติหรือ” ^{๓๒}แล้วเยชูแหงน
พระพักตร์ทอดพระเนตรที่พระแกลตรัสว่า
“ใครอยู่ฝ่ายเรา ใครบ้าง” มีขันที่สองสามคน
ชะโงกหน้าต่างออกมาดูพระองค์ ^{๓๓}พระองค์
ตรัสว่า “โยนนางลงมา” เขาจึงโยนพระนาง
ลงมา และโลหิตของพระนางก็กระเด็นติด
ผนัง กำแพง และติด ม้า และพระองค์ทรง
ม้าย่ำไปบนพระนาง ^{๓๔}แล้วพระองค์เสด็จ
เข้าไป เสวยและทรงดื่ม และพระองค์ตรัส
ว่า “จัดการกับหญิงที่ถูกสาปคนนี้ เอาไปฝัง
เสีย เพราะเธอเป็นธิดาของกษัตริย์” ^{๓๕}แต่
เมื่อเขาจะไปฝังศพพระนาง เขาก็พบแต่
กะโหลกพระเศียร พระบาทและฝ่าพระหัตถ์
ของพระนาง ^{๓๖}เมื่อเขากลับมาทูลพระองค์
พระองค์ตรัสว่า “นี่เป็นไปตามพระวจาณะของ
พระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสทางเอลียาห์
ชาวทูซิปผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘สุนัขจะ
กินเนื้อของเยเซเบลในเขตแดนยิสเรเอล’
^{๓๗}และศพของเยเซเบลจะเป็นเหมือนมูล

สัตว์บนพื้นทุ่งในเขตแดนยิสเรเอล เพื่อว่า
จะไม่มีใครกล่าวหาว่า “นี่คือเยเซเบล”

การพิพากษาราชวงศ์ของอาหับ

^๑ฝ่ายอาหับมีโอรสเจ็ดสิบองค์ในสะ
๑๐ มาเรีย เยชูจึงทรงพระอักษรส่งไป
ยังสะมาเรียถึงบรรดาผู้ปกครองเมืองยิสเร
เอลนั้น ถึงพวกผู้ใหญ่ และถึงบรรดาพี่เลี้ยง
แห่งโอรสของอาหับว่า ^๒“เพราะบรรดาโอรส
ของนายของท่านอยู่กับท่าน และท่านมีรถ
รบและม้า และเมืองที่มีป้อมด้วยและอาวุธ
พอจดหมายนี้มาถึงท่าน จงคัดเลือกโอรส
นายของท่านองค์ที่ดีที่สุด และเหมาะสมที่สุด
จงตั้งท่านไว้บนพระที่นั่งของพระชนกของ
ท่าน และจงสู้รบเพื่อราชวงศ์นายของท่าน”
^๓แต่เขาทั้งหลายกลัวอย่างที่สุด และพูดว่า
“ดูเถิด กษัตริย์สององค์ยังต้านทานพระองค์
ไม่ได้แล้ว เราจะต่อสู้พระองค์ได้อย่างไร”
^๔จะนั้นผู้ที่ปกครองดูแลพระราชวัง และผู้ที่
ปกครองดูแลบ้านเมือง พร้อมทั้งพวกผู้ใหญ่
และพวกพี่เลี้ยงของราชโอรส ก็ใช้คนให้ไป
ทูลเยชูว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นผู้รับใช้
ของพระองค์ และข้าพระองค์จะกระทำทุก
อย่าง ที่พระองค์ตรัสสั่งแก่ข้าพระองค์ ข้า
พระองค์จะไม่ตักกษัตริย์ผู้หนึ่งผู้ใด ขอทรง
กระทำตามที่ชอบพระทัยในสายพระเนตร
ของพระองค์เถิด” ^๕แล้วพระองค์ทรงมีลาย
พระหัตถ์ไปถึงเขาจัมบที่สองว่า “ถ้าท่าน
ทั้งหลายอยู่ฝ่ายเรา และถ้าท่านพร้อมที่จะ
เชื่อฟังเสียงของเรา จงนำศิระชะของบรรดา
โอรสนายของท่านมาหาเราที่ยิสเรเอลพรุ่ง
นี้เวลานี้” ฝ่ายโอรสของกษัตริย์เจ็ดสิบองค์
ด้วยกัน อยู่กับคนใหญ่คนโตในเมือง ผู้ซึ่ง
ได้ซบเลียงท่านทั้งหลายมา ^๖และอยู่มาเมื่อ
ลายพระหัตถ์มาถึงเขาทั้งหลาย เขาก็จับ
โอรสของกษัตริย์ฆ่าเสียเจ็ดสิบองค์ด้วยกัน
เอาศิระชะใส่ตะกร้าส่งไปยังพระองค์ที่ยิสเร
เอล ^๗เมื่อผู้สื่อสารมาทูลพระองค์ว่า “เขา
นำศิระชะโอรสของกษัตริย์มาแล้วพระเจ้าข้า”
พระองค์ตรัสว่า “จงกองไว้เป็นสองกองตรง
ทางเข้าประตูเมืองจนถึงรุ่งเช้า” ^๘อยู่มาพอ
รุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปประทับยืน ตรัส
กับประชาชนทั้งปวงว่า “ท่านทั้งหลายเป็น
ผู้ไร้ความผิด ดูเถิด ส่วนเราได้ตกบฏต่อนาย
ของเราและประหารพระองค์เสีย แต่ผู้ใดเล่า
ที่ฆ่าบรรดาคนเหล่านี้ ^{๑๐}จงทราบเถิดว่าพระ

วจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับราชวงศ์ของอาหับ จะไม่ตกดินแต่อย่างไรเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสโดยเอลียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์”^{๑๑} เยสุทรงประหารราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในอิสราเอลทั้งสิ้น คนใหญ่คนโตทุกคนของพระองค์ และญาติพี่น้องของพระองค์ และปุโรหิตของพระองค์ ดังนี้แหละจะไม่เหลือไว้สักคนเดียวเลย^{๑๒} แล้วพระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังสะมาเรีย เมื่อพระองค์ประทับที่โรงตัดขนแกะตามทางที่เสด็จ^{๑๓} เยสุทรงพบพระญาติของอาหับยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ตรัสถามว่า “ท่านทั้งหลายคือใคร” และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายคือญาติของอาหับยาห์ และข้าพเจ้าทั้งหลายลงมาเยี่ยมบรรดาโอรสของกษัตริย์และโอรสของราชมารดา”^{๑๔} พระองค์รับสั่งว่า “จับเขาทั้งเป็น” เขาทั้งหลายก็จับเขาทั้งเป็นและประหารเขาเสียที่บ่อโรงตัดขนแกะสี่สิบสองคนด้วยกัน ไม่เหลือไว้สักคนเดียว

เยสุไว้ชีวิตของเยโฮนาตบ

^{๑๕} และเมื่อพระองค์เสด็จจากที่นั้นก็ทรงพบเยโฮนาตบบุตรชายเรคาบมาหาพระองค์ พระองค์ทรงต้อนรับเขาและตรัสกับเขาว่า “จิตใจของท่านชื่อตรงต่อจิตใจของฉัน อย่างจิตใจของ ฉัน ตรง ต่อ จิตใจ ของ ท่าน หรือ” และเยโฮนาตบทูลว่า “ตรง พระเจ้าข้า” เยสุตรัสว่า “ถ้าตรงก็ยื่นมือมาให้เรา” เขาจึงยื่นมือของเขา และเยสุก็จับเขาขึ้นมานบนรถรบ^{๑๖} พระองค์ตรัสว่า “มากับเราเถิด และดูความ ร้อนรน ของ เรา เพื่อ พระ เย โฮ วาห์” พระองค์จึงให้เขานั่งรถรบของพระองค์ไป^{๑๗} และเมื่อพระองค์มาถึงสะมาเรีย พระองค์ทรงประหารคนทั้งปวงที่เป็นราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในสะมาเรียเสีย จนพระองค์ทรงทำลายอาหับเสียสิ้น ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสกับเอลียาห์^{๑๘} แล้ว เยสุ ทรง ประชุม บรรดา ประชาชน ทั้ง สิ้น และ ตรัส กับ เขา ทั้ง หลาย ว่า “อาหับ ปรนนิบัติ พระ บาอัล แต่ เล็ก น้อย แต่ เยสุ จะ ปรนนิบัติพระองค์มาก

เยสุทำลายการนับถือ พระบาอัลในอิสราเอล

^{๑๙} ฉะนั้นบัดนี้จึงเรียกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลมาให้หมด ทั้งบรรดาผู้รับใช้และปุโรหิตของท่าน ขอให้ผู้ใดขาดไปเลย เพราะเรามีสัตว์บูชาอย่างใหญ่โตที่จะถวายแก่พระบาอัล ผู้ใดขาดจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้” แต่เยสุทรงกระทำเป็นอุบายเพื่อจะทำลายผู้นับถือพระบาอัล^{๒๐} และ เยสุ ตรัส สั่ง ว่า “จง จัด ประชุม อัน คัก ดิลิ สิห์ สำหรับ พระ บาอัล” เขาก็ป่าวร้อง เรียก ประชุม เช่น นั้น^{๒๑} และ เยสุ ทรง ใช้ ให้ ไป ที่ วิสราเอล และ ผู้ นับ ถือ พระ บาอัล ก็ มา ทั้งหมด จึง ไม่มี เหลือ สัก คน หนึ่ง ที่ ไม่ ได้ มา และ เขา ทั้ง หลาย ก็ เข้า ไป ใน นิเวศ ของ พระ บาอัล และ นิเวศ ของ พระ บาอัล ก็ เต็ม แน่น^{๒๒} พระองค์ตรัสสั่งผู้ที่ดูแลตู้เสื่อว่า “จงเอาเสื่อสำหรับบรรดาผู้นับถือพระบาอัลออกมา” เขาก็เอาเสื่อออกมาให้เขาทั้งหลาย^{๒๓} แล้ว เยสุ เสด็จ เข้า ไป ใน นิเวศ ของ พระ บาอัล พร้อมกับ เยโฮนาตบ บุตรชาย เรคาบ พระองค์ตรัส กับ ผู้ นับ ถือ พระ บาอัล ว่า “จง ค้น ดู ดู ให้ ดี ว่า ไม่มี ผู้ รับ ใช้ ของ พระ เย โฮ วาห์ อยู่ ใน หมู่ พวก ท่าน ให้ มี แต่ ผู้ นับ ถือ พระ บาอัล เท่านั้น”^{๒๔} แล้ว เขา ทั้ง หลาย เข้า ไป ถวาย เครื่อง สัตว บูชา และ เครื่อง เผา บูชา เยสุ ทรง วาง คน แปร ดิบ คน ไว้ ภายนอก และ ตรัส ว่า “ชาย คน ใด ที่ ปลอย ให้ คน หนึ่ง คน ใด ซึ่ง เรา มอบ ไว้ ใน มือ เจ้า นี้ รอด ไป ได้ เขา ต้อง เสีย ชีวิต ของ เขา แทน”^{๒๕} และ อยู่ มา เมื่อ พระ องค์ เสร็จ การ ถวาย เครื่อง เผา บูชา เยสุ รับ สั่ง แก่ ทหาร รักษา พระ องค์ และ พวก นาย ทหาร ว่า “จง เข้า ไป ฆ่า เขา เสีย อย่า ให้ รอด สัก คน เดียว” เมื่อ เขา ฆ่า เขา ทั้ง หลาย เสีย ด้วย คม ดาบ แล้ว ทหาร รักษา พระ องค์ และ พวก นาย ทหาร ก็ โยน ศพ เขา ทั้ง หลาย ออก ไป ข้าง นอก แล้ว ก็ ไป ที่ เมือง แห่ง นิเวศ ของ พระ บาอัล^{๒๖} เขานำเอา เสาคักดิลิ สิห์ ซึ่ง อยู่ ใน นิเวศ ของ พระ บาอัล ออก มา เผา เสีย^{๒๗} และ เขา ทั้ง หลาย ทลาย เสาคักดิลิ สิห์ แห่ง พระ บาอัล และ ทลาย นิเวศ ของ พระ บาอัล และ กระทำให้ เป็น ส้วม จน ทุก วัน นี้^{๒๘} เยสุ ทรง กวาด ล้าง พระ บาอัล จาก อิสราเอล ดังนี้แหละ^{๒๙} แต่ เยสุ มิ ได้ ทรง หนี จาก บาป ทั้ง หลาย ของ เยโรโบอัม บุตรชาย เนบัท ซึ่ง พระ องค์ ทรง กระทำให้ อิสราเอล ทำบาป ด้วย

คือ วัว ทองคำ ซึ่ง อยู่ใน เมือง เบธ เอล และ ใน เมือง ดาน

พระสัญญาสำหรับชั่วอายุที่สี่ของเยชู

^{๓๐} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยชูว่า “เพราะเจ้าได้ทำดีในการที่กระทำสิ่ง ที่ ถูก ต้อง ใน สายตาของเรา และ ได้กระทำต่อราชวงศ์อาหับตามทุกอย่างที่อยู่ในใจของเรา ลูกหลานของเจ้าชั่วอายุที่สี่จะได้นั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล” ^{๓๑} แต่เยชูมิได้ทรง รมัดระวางที่จะดำเนินตาม พระราชบัญญัติ ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์ พระองค์มิได้ทรง หิน เสีย จากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย ^{๓๒} ในสมัยนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเริ่ม ตัด ส่วน ของอิสราเอล ออก ฮาซาเอลได้รับชนะตามบรรดาพรหมแดนอิสราเอล ^{๓๓} ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนฟากตะวันออก ทั่วแผ่นดินกิเลอาด คนกาต คนรูเบน และคนมนัสเสห์ ตั้งแต่ออโรเธอร์ ซึ่งอยู่ข้างที่ลุ่มแม่น้ำอารโนน คือกิเลอาดและบาซาน

เยชูสิ้นพระชนม์ เยโฮอา หาสครอบครองแทน

^{๓๔} ส่วน พระราชกิจนอกนั้นของเยชู และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ ทรงกระทำ และ ยุทธพล ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ มิได้ บันทึก ไว้ ใน หนังสือ พงศาวดาร แห่ง กษัตริย์ ประเทศอิสราเอล หรือ ^{๓๕} เยชูจึง ทรง ล่วง หลับ ไป อยู่ กับบรรพบุรุษของพระองค์ และ เขาก็ ผัง ไว้ ในกรุงสะมาเรีย และเยโฮอาหาสโอรสของพระองค์ได้เสวยราชย์แทนพระองค์ ^{๓๖} เวลาที่เยชูทรงครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียนั้นเป็นยี่สิบแปดปี

เชื้อพระวงศ์ของยูดาห์ถูกทำลายเสียสิ้น เว้นแต่โยอาซ (๒ พศต ๒๖:๑๐-๑๒)

๑ เมื่อ อา ธา ลี ยห์ พระมารดา ของ พระนาง ลินพระชนม์ พระนางก็ ลูก ขึ้น ทรง ทำลาย เชื้อพระวงศ์ เสียสิ้น ^๒ แต่เยโฮเซบาริตาของกษัตริย์โยรัม พระน้องนางของอาหัสยาห์ ได้ นำ โย อาซ โอรส ของ อาหัสยาห์ และ ลอบ ลัก เธอ ไป จาก ท่ามกลาง โอรส ของ

กษัตริย์ ผู้ซึ่งจะถูกประหารชีวิต และพระนางเก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทมเพื่อซ่อนเธอเสียจากอาธาเลียห์ ดังนั้นแหละเธอจึงมิได้ถูกประหารชีวิต ^๓ และเธออยู่กับพระนางหกบิซोनอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และอาธาเลียห์ก็ครอบครองแผ่นดิน

โยอาซรับตำแหน่งเป็นกษัตริย์ เหนือยูดาห์ (๒ พศต ๒๓:๑-๑๑)

^๔ แต่ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาได้ใช้ให้บรรดา นายทัพนายกอง ผู้บังคับบัญชากองและพวกทหารรักษาพระองค์ ให้ เขา ทั้ง หลาย มาหา ท่านที่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และ ท่าน ได้ ทำ พันธสัญญา กับ เขา ทั้ง หลาย และ ให้ เขา ปฏิญาณ ใน พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮวาห์ และ ท่าน ได้ นำ โอรส ของ กษัตริย์ มา ให้ เขา เห็น ^๕ และ ท่าน บัญชา เขา ทั้ง หลาย ว่า “นี่ เป็น สิ่ง ที่ ท่าน ทั้ง หลาย ฟัง กระทำ คือ หนึ่งใน สาม ของ พวก ท่าน ผู้เข้าเวรวันสะบาโต ให้ เฝ้า พระราชวัง ^๖ ฝ่าย อีก หนึ่งใน สาม ประจำ อยู่ ที่ ประตู สุร และ อีก หนึ่งใน สาม ประจำ อยู่ ที่ ประตู ข้าง หลัง ทหารรักษาพระองค์ ให้ เฝ้า พระราชวัง เพื่อ ป้อง กัน ไว้ ^๗ ส่วน ท่าน ทั้ง หลาย อีก สอง พวก คือ ผู้ที่ ออก เวรวันสะบาโต ให้ เฝ้า พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮวาห์ รอบ กษัตริย์ ^๘ ท่าน ทั้ง หลาย จง ล้อม กษัตริย์ ไว้ รอบ ทุกคนถืออาวุธของตนไว้ ผู้ที่เข้ามาใกล้ แลวให้ประหารชีวิตเสีย จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จออกและเสด็จเข้า” ^๙ นายทัพนายกองก็ได้กระทำตามที่เยโฮยาดาปุโรหิตสั่งทุกประการ ต่างก็นำคนของตนที่จะเข้าเวรวันสะบาโต พร้อมกับคนที่จะออกเวรวันสะบาโตนั้น มาหาเยโฮยาดาปุโรหิต ^{๑๐} และ ปุโรหิตก็มอบหอกและโล่ซึ่งอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ อันเป็นของกษัตริย์ดาวิดแก่นายทัพนายกอง ^{๑๑} และทหารรักษาพระองค์ถืออาวุธทุกคนยืนประจำอยู่ตั้งแต่พระวิหารด้านขวาไปถึงพระวิหารด้านซ้าย รอบแท่นบูชาและพระวิหารอยู่รอบกษัตริย์ ^{๑๒} แล้ว ท่าน ก็ นำ โอรส ของ กษัตริย์ ออก มา สวม มงกุฎ ให้ และ มอบ พระ โอวาท ให้ และ เขา ทั้ง หลาย ตั้ง ท่าน ไว้ เป็น กษัตริย์ และได้ เจิม ท่าน และ เขา ทั้ง หลาย ก็ ตบ มือ พูด ว่า “ขอ กษัตริย์ ทรง พระ เจริญ”

อาชาลียาห์ถูกประหารชีวิต (๒ พศต ๒๓:๑๒-๑๕)

๑๓ เมื่อ อาชาลียาห์ ทรง สดับ เสียง ทหารรักษาพระองค์และเสียงประชาชน พระนางก็เสด็จเข้าไปหาประชาชนที่พระวิหารของพระเยโฮวาห์ ๑๔ และเมื่อพระนางทอดพระเนตรดูเถิด กษัตริย์ประทับ ยืนอยู่ที่ข้างเสาตามธรรมเนียมประเพณี มีนายทัพนายกองและพลแตรอยู่ ข้าง กษัตริย์ และ ประชาชน แห่งแผ่นดิน ทั้ง สิ้น ก็ ร่าเริง และ เป่า แตร พระนางอาชาลียาห์ก็ ฝึก ฉลอง พระองค์ ทรง ร้อง ว่า “กบฏ กบฏ” ๑๕ แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตก็บัญชานายทัพนายกองทั้งปวง ผู้ที่ได้ตั้งให้ควบคุมกองทัพว่า “จงคุมพระนางออกมา ระหว่างแถวทหาร ผู้ใดติดตามพระนางไปก็จงประหารเสียด้วยดาบ” เพราะปุโรหิตกล่าวว่า “อย่าให้พระนางถูกประหารในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” ๑๖ เขาทั้งหลายจึงจับพระนาง และพระนางก็ไปตามทางที่ม้าเข้าพระราชวัง และถูกประหารเสียที่นั่น

การฟื้นฟูมาโดยเยโฮยาดา (๒ พศต ๒๓:๑๖-๒๑)

๑๗ และ เยโฮยาดา ได้ กระทำ พันธ สัญญาระหว่าง พระ เยโฮวาห์ และ กษัตริย์ และประชาชนว่า ให้เขาเป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์ และระหว่างกษัตริย์กับประชาชนด้วย ๑๘ แล้วประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินก็เข้าไปในนิเวศของพระบaal และพังนิเวศเสีย เขาทำลายแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบaal เสียเป็นชินๆ และได้ประหารชีวิตมัทธานปุโรหิตของพระบaal เสียที่หน้าแท่นบูชา และปุโรหิตก็วางยามไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ๑๙ และท่านได้นำนายทัพนายกอง ผู้บังคับบัญชากองทหารรักษาพระองค์ และประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน และ เขา ทั้ง หลาย ได้ นำ กษัตริย์ ลง มาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ไปตามทางประตูทหารรักษาพระองค์ไป ถึง พระราชวัง และ พระองค์เสด็จประทับ บน พระที่นั่ง ของ กษัตริย์ ๒๐ ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจึงร่าเริง และ บ้าน เมือง ก็ สงบ เรียบ และ อาชาลียาห์ ทรง ถูก ประหาร ด้วย ดาบ แล้ว ที่ พระราชวัง ๒๑ เมื่อเยโฮอาซได้เริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา

การครอบครองของเยโฮอาซ (๒ พศต ๒๔:๒)

๑ ใน ปี ที่ เจ็ด แห่ง รัชกาล เยโฮเยโฮอาซ ได้ เริ่ม ครอบ ครอบ และ พระองค์ทรงปกครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่าคิเบียห์ชาวเบเออร์เซบา ๒ และเยโฮอาซทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตลอดรัชสมัยของพระองค์ตามที่เยโฮยาดาปุโรหิตได้สั่งสอนพระองค์ ๓ ถึงกระนั้นเขาก็ยังมีได้รื้อปูชนียสถานสูงเอาไว้ไป ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชา และเผาเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงเหล่านั้น

พวกปุโรหิตที่ไม่สัตย์ ชื่อ (๒ พศต ๒๔:๔-๕)

๔ เยโฮอาซตรัสกับพวกปุโรหิตว่า “เงินอันเป็นของถวายที่บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งเขานำมาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เงินที่เรียกจากรายบุคคล คือเงินที่กำหนดให้เสียตามรายบุคคล และบรรดาเงินซึ่งประชาชนถวายด้วยความสมัครใจที่จะนำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ๕ ให้ปุโรหิตรับเงินนั้นจากหมู่คนที่รู้จักกัน ให้เขาซ่อมพระนิเวศตรงที่ที่เขาเห็นว่าต้องการซ่อมแซม” ๖ แต่เมื่อถึงปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโฮอาซปรากฏว่า ปุโรหิตมิได้ทำการซ่อมแซมพระนิเวศ ๗ เพราะฉะนั้นกษัตริย์เยโฮอาซจึงตรัสเรียกเยโฮยาดาปุโรหิตและปุโรหิตอื่น ๆ และตรัสกับเขาว่า “โฉนุท่านจึงมิได้ซ่อมแซมพระนิเวศ เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าเก็บเงินจากคนที่ท่านรู้จักอีกต่อไปเลย แต่ให้ส่งไปเพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศ” ๘ ปุโรหิตจึงตกลงว่าจะไม่รับเงินจากประชาชนอีก และเขาไม่ต้องการซ่อมแซมพระนิเวศ

การซ่อมแซมพระวิหาร (๒ พศต ๒๔:๘-๑๔)

๙ แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตนำหีบมาใบหนึ่งเจาะรูหนึ่งที่ฝาหีบนั้น และตั้งไว้ที่ข้างๆ แท่นบูชาด้านขวาเมื่อเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพวกปุโรหิตผู้ที่เฝ้าอยู่ที่ธรณีประตูก็นำเงินทั้งหมดซึ่งเขานำมาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ใส่ไว้ในหีบนั้น ๑๐ และเมื่อเขาเห็นว่า มีเงินในหีบมากแล้ว

ราชเลขาของกษัตริย์และมหาบุโรหิตมานับเงิน และเอาเงินที่เขาพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นใส่ถุงมัดไว้^{๑๑} แล้วเขาจะมอบเงินที่ซึ่งออกแล้วนั้นใส่มือของคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ แล้วเขาจะจ่าย ต่อ ให้ แก่ช่างไม้ และช่าง ก่อสร้าง ผู้ทำงานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์^{๑๒} และให้แก่ช่างก่อ และช่างสกัดหิน ทั้งจ่ายซื้อตัวไม้ และหินสกัด ที่ใช้ในการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเพื่อค่าใช้จ่ายทั้งหมดในงานซ่อมแซม พระนิเวศนั้น^{๑๓} แต่ว่าเงินที่นำมาถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นมิได้นำไปใช้ในการทำอ่างเงิน ตะไกรตัดใส่ตะเกียง ชาม แตร หรือภาชนะทองคำใดๆ หรือภาชนะเงิน^{๑๔} เพราะเงินนั้นเขาให้แก่คนงานซึ่งทำงานซ่อม พระนิเวศของพระเยโฮวาห์^{๑๕} และเขามิได้ขบถจากคนที่เขามอบเงินใส่ในมือให้เอาไปจ่ายแก่คนงาน เพราะว่าเขาปฏิบัติงานด้วยความสัตย์ซื่อ^{๑๖} เงินที่ได้จากการไถ่การละเมิด และเงินที่ได้จากการไถ่บาป มิได้นำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เงินนั้นเป็นของบุโรหิต

ทหารซีเรียได้ยึดเมืองกัท แต่เยโฮอาซทรงไถ่กรุงเยรูซาเล็มไว้

^{๑๗} แล้วคราวนั้นฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียได้ยกขึ้นไปสู้รบ กับ เมืองกัท และยึด เมืองนั้นได้ แต่เมื่อฮาซาเอลมุ่งพระพักตร์จะไปตีกรุงเยรูซาเล็ม^{๑๘} เยโฮอาซกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงนำเอาส่วนศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่เยโฮอาซัท และเยโฮรัม และอาหัสยาห์บรรพบุรุษของพระองค์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ถวายไว้ นั้น และส่วนศักดิ์สิทธิ์ของ พระองค์เอง และทองคำทั้งหมด ที่ พบ ใน คลัง พระนิเวศ ของ พระเยโฮวาห์ และของสำนักพระราชวัง และส่งสิ่งเหล่านี้ไปก้านัลฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียแล้วฮาซาเอลก็ถอยทัพจากกรุงเยรูซาเล็ม

โยอาซสิ้นพระชนม์ อามาซียาห์ครอบครองแทน (๒ พศต ๒๔:๒๕-๒๗)

^{๑๙} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาซ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ^{๒๐} ข้าราชการของพระองค์ลุกขึ้นกระทำการทรยศและประหารโยอาซเสียในวังมิลโลตามทางที่ลงไปยังสิลลา^{๒๑} คือโย

ซาคาร์บุตรชายซีเมอัท และเยโฮซาบาดบุตรชายไซเมออร์ ข้าราชการของพระองค์ได้ประหารพระองค์ พระองค์จึงสิ้นพระชนม์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และอามาซียาห์โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทน

เยโฮอาหาสครอบครองเหนืออิสราเอล

^๑ ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลโยอาซโอรสของอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาหาสโอรสของเยชูได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และทรงครอบครองอยู่สิบเจ็ดปี^๒ พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และกระทำตาม บาบ ทั้ง หลาย ของ เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์หาได้พรากจากสิ่งเหล่านั้นไม่^๓ และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และในมือของเบนฮาดัดโอรสของฮาซาเอลเอง

เยโฮอาหาสแสวงหาพระเยโฮวาห์

^๔ แล้ว เยโฮอาหาสได้วิงวอนพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงสดับท่าน เพราะพระองค์ทรงเห็นการบีบบังคับอิสราเอล คือที่ กษัตริย์ แห่ง ซีเรีย บีบบังคับ เขา อย่างไร^๕ (เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงประทานผู้ช่วยผู้หนึ่ง แก่อิสราเอล เขาจึงรอดพ้นจากมือคนซีเรีย และประชาชนอิสราเอลก็อาศัยอยู่ในดินที่เขาย่างเดิม^๖ ถึงกระนั้นเขาก็มิได้พรากจากบาปทั้งหลายของราชวงศ์เยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่ทรงดำเนินในบาปนั้น และเสารูปเคารพก็ยังคงอยู่ในสะมาเรียด้วย)^๗ เพราะมิได้เหลือกองทัพไว้ให้เยโฮอาหาสเกินกว่าทหารม้าห้าสิบคน และรถรบสิบคัน และทหารราบหนึ่งหมื่นคน เพราะกษัตริย์แห่งซีเรียได้ทำลายเขาทั้งหลายเสีย ทำให้เหมือนละอองเวลานวดข้าว

เยโฮอาหาสสิ้นพระชนม์

^๘ ส่วน พระ ราช กิจ นอก นั้น ของ เยโฮอาหาส และ บรรดา สิ่ง ซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ และ ยุทธ พลัง ของ พระองค์ มิได้บันทึกไว้

ในหนังสือพงศาวดาร แห่ง กษัตริย์ ประเทศอิสราเอลหรือ ^๙และเยโฮอาหาสทรงลวงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรีย และโยอาชโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์ ^{๑๐}ในปีที่สามสิบเจ็ด แห่งรัชกาลโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาชโอรสเยโฮอาหาสได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และพระองค์ทรงครอบครองสิบหกปี ^{๑๑}พระองค์ ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้าย ในสายพระเนตรของ พระ เยโฮวาห์ พระองค์มิได้ปราศจากบรรดาบาปของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่พระองค์ทรงดำเนินในบาปนั้น

เยโฮอาชสิ้นพระชนม์ (๒ พกษ ๑๔:๑๕-๑๖)

^{๑๒}ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาช และบรรดาลึงซึ่งพระองค์ ทรงกระทำ และยุทธพลัง ซึ่ง พระองค์ ทรงสู้รบ กับ อา มา ซิ ยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ ^{๑๓}โยอาชจึงทรงลวงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโรโบอัมทรงประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ และเขาฝังพระศพโยอาชไว้ในสะมาเรียกับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ^{๑๔}เมื่อเอลีชาล้มป่วยด้วยโรคที่ท่านจะต้องสิ้นชีวิต โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เสด็จลงไปหาท่าน และกั้นแสงต่อหน้าท่าน ตรัสว่า “โอ บิดาของข้า บิดาของข้า ราชรถของอิสราเอล และพลม้าของประเทศ” ^{๑๕}และเอลีชาทูลพระองค์ว่า “ขอทรงเอาคันทูและลูกธนูมา” พระองค์จึงทรงเอาคันทูและลูกธนูมา ^{๑๖}แล้วท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ขอทรงหยิบธนู” และพระองค์ทรงหยิบมา และเอลีซาเอามือของตนวางบนพระหัตถ์ของกษัตริย์ ^{๑๗}และท่านทูลว่า “ขอทรงเปิดหน้าต่างด้านตะวันออก” และพระองค์ทรงเปิด แล้วเอลีซาทูลว่า “ขอทรงยิง” และพระองค์ก็ทรงยิง และท่านทูลว่า “ลูกธนูแห่งการช่วยให้รอดพ้นของพระเยโฮวาห์ ลูกธนูแห่งการช่วยให้รอดพ้นจากซีเรีย เพราะพระองค์ จะ ทรง ต่อสู้ กับ คนซีเรีย ที่อาเฟก จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เขาสิ้นไป”

โยอาชมีความเชื่อห้อย

^{๑๘}และท่านทูลว่า “ขอทรงหยิบ ลูกธนู” และ พระองค์ ทรง หยิบ มิน และ ท่าน ทูล กษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “เอาลูกธนูตีพื้นดิน” และพระองค์ทรงตีสามครั้งแล้วทรงหยุดเสีย ^{๑๙}แล้วคนแห่งพระเจ้าก็โกรธพระองค์ และทูลว่า “พระองค์ควรจะได้ตีสักห้าหรือหกครั้งแล้วพระองค์จะได้ตีซีเรียจนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เขาสิ้นไป แต่บัดนี้พระองค์จะตีซีเรียได้เพียงสามครั้งเท่านั้น”

เอลีซาสิ้นชีวิต การอัศจรรย์ที่ อุโมงค์ของเอลีซา

^{๒๐}และเอลีซาสิ้นชีวิต เขาก็ฝังไว้ ฝ่ายหมู่คนโมอับเคยปล้นแผ่นดินนั้นในฤดูแล้ง ^{๒๑}อยู่มาเมื่อเขากำลังส่งศพคนหนึ่งไป ดูเถิด เขาเห็นโจรหมู่หนึ่ง เขาจึงโยนศพชายคนนั้นลงไป ในอุโมงค์ของเอลีซา พอศพชายคนนั้นลงไปและต้องกระดูกของเอลีซา เขาก็คืนชีวิตลุกขึ้นยืน ^{๒๒}ฝ่ายฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียได้บีบบังคับคนอิสราเอลอยู่ตลอดรัชกาลของเยโฮอาหาส ^{๒๓}แต่พระเยโฮวาห์ทรง พระ กรุณาต่อเขา และทรงเมตตาเขา และพระองค์ ทรง หิน มาทางเขาเพราะพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ และจะไม่ทรงทำลายเขาหรือทอดทิ้งเขาเสียให้พ้นพระพิศมัย ^{๒๔}เมื่อฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียสิ้นพระชนม์ เบนฮาดัดโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์ ^{๒๕}แล้ว เยโฮอาช โอรสของ เยโฮอาหาสได้ยึด บรรดาหัว เมือง จาก พระหัตถ์ เบนฮาดัดบุตรชายฮาซาเอลกลับคืนมา เป็นหัวเมืองที่พระองค์ได้ได้จากพระหัตถ์เยโฮอาหาสพระชนกของพระองค์เมื่อทำสงครามกัน โยอาชได้รบชนะพระองค์สามครั้ง และได้หัวเมืองอิสราเอลกลับคืนมา

กษัตริย์อามาซียาห์ครอบครอง เหนือยูดาห์ (๒ พศต ๒๕:๑)

๑๔ ^๑ในปี สอง แห่ง รัชกาล โย อา ช โอรส ของ เย โฮ อา หาส กษัตริย์ แห่ง อิสราเอล อามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครองนั้น ^๒เมื่อพระองค์ ทรง เริ่ม ครอบ ครอง นั้น พระองค์ มี พระ ชนมายุ ยี่สิบ ห้า พรรษา และ พระองค์

ทรงครองไนเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ มี พระ นาม ว่า เย โฮ อัด ดาน ชาวเยรูซาเล็ม ^๓ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูก ต้อง ใน สาย พระเนตร ของ พระ เย โฮ วาห์ แต่ ยัง ไม่ เหมือน กับ ดาวิด บรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์ ทรง กระทำ ตาม ทุก สิ่ง ที่ โย อาชราซ บิดา ของ พระองค์ ได้ ทรง กระทำ ^๔ แต่ ว่า ปุชนิยสถานสูงนั้นยังมิได้ทรง รื้อเสีย ประชาชนยัง คง ถวาย สัตว์ บูชา และ เผา เครื่อง หอม บน ปุชนิยสถานสูง เหล่า นั้น ^๕ และอยู่มาเมื่อราชอาณัติกรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ก็ทรง ประหารชีวิต ข้าราชการของพระองค์ผู้ ที่ มา กษัตริย์ คือ พระ ราช บิดา ของ พระองค์ เสีย ^๖ แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของเหล่าฆาตกรนั้น ตามซึ่งได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติชาวว่า “อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตาย เนื่องด้วยบาปของคนนั่นเอง” ^๗ พระองค์ ทรง ประหารชีวิต คน เอ โดม หนึ่งในหมื่นคนในหุบเขาเกลือ และยึดเมืองเส-ลา ด้วยการสงคราม และเรียกเมืองนั้นว่า โยกเธเอล ซึ่งเป็นชื่อมาถึงทุกวันนี้

สงครามระหว่างอิสราเอลกับยูดาห์ (๒ พศต ๒๕:๑๗-๒๔)

^๘ และอามาซียาห์ทรงใช้ผู้สื่อสารไปหาเยโฮอาช โอรสของ เย โฮ อาหาส โอรสของ เย ฮู กษัตริย์ แห่งอิสราเอล ทูลว่า “มาเถิด ขอให้เราเผชิญหน้ากัน” ^๙ และเยโฮอาชกษัตริย์ แห่ง อิสราเอล ทรง ส่ง ชาว ไป ยัง อามาซียาห์กษัตริย์ แห่ง ยูดาห์ว่า “ต้นผักหนามบนภูเขาเลบานอนส่งข่าวไปหาต้นสนสีดาร์บนภูเขาเลบานอนว่า ‘จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา’ และสัตว์ป่าทุ่งตัวหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมา และย่ำต้นผักหนามลงเสีย” ^{๑๐} จริอยู่ ท่านได้โจมตีเอโดม และพระทัยของท่านก็ทำให้ท่านผยองขึ้น จงพอใจในสง่าราศีของท่านเถิด และอยู่กับบ้าน เพราะโฉนของท่านจึงเร้าใจตนเองให้ต่อสู้ และ รับ อันตราย อัน จะ ให้ ท่าน ล้มลง ทั้ง ท่าน และ ยูดาห์ ด้วย” ^{๑๑} แต่อามาซียาห์ หา ทรง พึง ไม่ เย โฮ อาชก กษัตริย์ แห่ง อิสราเอล จึง ขึ้น ไป และ พระองค์ ก็กับ อามา

ซียาห์ กษัตริย์ แห่ง ยูดาห์ ก็ เผชิญ หน้า กัน ที่ เบธเชเมช ซึ่งเป็นของยูดาห์ ^{๑๒} และยูดาห์ก็พ่ายแพ้อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปถิ่นที่ของตน ^{๑๓} และเยโฮอาชกษัตริย์ แห่ง อิสราเอลก็จับอามาซียาห์กษัตริย์ แห่ง ยูดาห์ โอรสของเยโฮอาชโอรสของอาหัสยาห์ได้ที่เมืองเบธเชเมช และได้เสด็จมายังเยรูซาเล็ม และทลายกำแพงเยรูซาเล็มลงเสียสี่ร้อยศอก ตั้งแต่ประตูเอฟราอิมจนถึงประตูมูม ^{๑๔} และพระองค์ทรงริบทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งหมดที่พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในคลังของสำนักพระราชวังพร้อมกับคนประกัน และพระองค์กลับไปยังสะมาเรีย ^{๑๕} ส่วนพระ ราช กิจ นอก นั้น ของ เยโฮอาช ซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ ทั้ง ยุทธ พลัง ของ พระองค์ และ ที่ พระองค์ ทรง สูญ รับ กับ อามาซียาห์ กษัตริย์ แห่ง ยูดาห์ อย่างไร นั้น มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล หรือ ^{๑๖} และเยโฮอาช ทรง ล่วง หลับ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษ ของ พระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรียกับบรรดากษัตริย์ แห่ง อิสราเอล และเยโรโบอัม โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

อามาซียาห์สิ้นพระชนม์ (๒ พศต ๒๕:๒๖-๒๘)

^{๑๗} อามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์ แห่ง ยูดาห์ ทรง พระชนม์ อยู่ สิบ ห้า ปี หลัง จากสวรรคตของเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอล ^{๑๘} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอามาซียาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์ หรือ ^{๑๙} และเขาได้ร่วมกันกบฏต่อพระองค์ไนเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปยังลาคิซ แต่เขาใช้คนไปตามพระองค์ที่ลาคิซ และประหารชีวิตพระองค์เสียที่นั่น ^{๒๐} และเขานำพระศพบรรจุมา กลับ มา และ ฝัง ไว้ ใน เยรูซาเล็ม อยู่ กับ บรรพบุรุษ ของ พระองค์ ใน นครดาวิด ^{๒๑} และประชาชนทั้งสินแห่งยูดาห์ก็ตั้งอาชาริยาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์พระราช บิดา ของ พระองค์ ^{๒๒} พระองค์ ทรง สร้าง เมืองเอลัทและให้กลับขึ้นแก่ยูดาห์ หลังจาก ที่ กษัตริย์ ทรง ล่วง หลับ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษ ของพระองค์

เยโรโบอัมที่สองครอบครองเหนืออิสราเอล

^{๓๓}ในปีที่สิบห้าแห่งรัชกาลอามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโรโบอัมโอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เริ่มครอบครองในสะมาเรีย และทรงครอบครองอยู่ที่สิลปี เอ็ดปี ^{๓๔}และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป ^{๓๕}พระองค์ทรงตีเอาดินแดนอิสราเอลคืนมาตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทไกลไปจนถึงทะเลแห่งที่ราบตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งพระองค์ตรัสโดยผู้รับใช้ของพระองค์คือโยนาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามิทัยผู้พยากรณ์ผู้มาจากกิสเฮเฟอร์ ^{๓๖}เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นว่า ความทุกข์ใจของอิสราเอลนั้นเข้มเข็นนัก เพราะไม่มีใครยังอยู่หรือเหลืออยู่ และไม่มีผู้ใดช่วยอิสราเอล ^{๓๗}พระเยโฮวาห์มิได้ตรัสว่าจะทรงลบนามอิสราเอลเสียจากใต้ฟ้าสวรรค์ แต่พระองค์ทรงช่วยเขาโดยพระหัตถ์ของเยโรโบอัมโอรสของโยอาช

เยโรโบอัมที่สองสิ้นพระชนม์ เศคาริยาห์ขึ้นครองแทน

^{๓๘}ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัมและบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพlung ของพระองค์ พระองค์สู้รบอย่างไร และเรื่อง ที่พระองค์ทรงตีเอาตามัสกัสและฮามัทคืนแก่อิสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นของยูดาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ ^{๓๙}และเยโรโบอัม ทรงล่อง หลับ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษของพระองค์ คือบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และเศคาริยาห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์

อาซาริยาห์ (อุสซียาห์) ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (๒ พศต ๒๖:๑-๓)

๑๕ ^๑ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาซาริยาห์โอรสของอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง ^๒เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบ

ครองนั้น พระองค์ทรงมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดามีพระนามว่าเยโคเลียห์ชาวเยรูซาเล็ม ^๓พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่ง ที่อามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ ^๔ถึงกระนั้นปุขนีย์สถานสูงก็ยังมีได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสดบูชา และเผาเครื่องหอมบนปุขนีย์สถานสูงเหล่านั้น ^๕และพระเยโฮวาห์ทรงลงทัณฑ์กษัตริย์ กษัตริย์จึงทรงเป็นโรคเรื้อนจนถึงวันสิ้นพระชนม์ และทรงประทับในวังต่างหาก และโยธามโอรสของกษัตริย์ ควบคุม สำนัก พระราชวัง และ ทรงวินิจฉัยประชาชนแห่งแผ่นดิน

อาซาริยาห์สิ้นพระชนม์ โยธามขึ้นครองแทนพระองค์

^๖ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาซาริยาห์และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ ^๗และอาซาริยาห์ทรงล่อง หลับ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และโยธามโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์ ^๘ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เศคาริยาห์โอรสของเยโรโบอัมขึ้นครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียหกเดือน ^๙และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่บรรพบุรุษของพระองค์ทรงกระทำ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป

เศคาริยาห์สิ้นพระชนม์ ซัลลูมขึ้นครองแทนพระองค์

^{๑๐}ซัลลูม บุตรชาย ยา เบ ชรว มกัณ กบฏต่อพระองค์ และล้มพระองค์เสียต่อหน้าประชาชน และประหารพระองค์เสีย และขึ้นครองแทนพระองค์ ^{๑๑}ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเศคาริยาห์ ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล ^{๑๒}เหตุการณ์นี้เป็นไป ตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เยชูว่า “บุตรชายของเจ้าจะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล

ถึงชั่วอายุที่สี่” และเป็นไปอย่างนั้นแหละ ^{๑๓}ซัลลูมบุตรชายยาเบซได้เริ่มครอบครองในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอัสซีเรียกษัตริย์ของยูดาห์ และท่านครองในสะมาเรียเวลาหนึ่งเดือนเต็ม ^{๑๔}แล้วเมนาเฮมบุตรชายกาดีได้ขึ้นมาจากเมืองทิรซาห์และมายังสะมาเรียและท่านก็ล้มซัลลูมบุตรชายยาเบซเสียที่ในสะมาเรีย และประหารชีวิตท่านเสีย และได้ขึ้นครอบครองแทนท่าน ^{๑๕}ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซัลลูม และการร่วมกันคิดกบฏที่ท่านได้กระทำ ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

เมนาเฮมครอบครองเหนืออิสราเอล

^{๑๖}ในคราวนั้น เมนาเฮม เข้าปล้นทิฟสาห์ และบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น และดินแดนของเมืองนั้นตั้งแต่ทิรซาห์ไป เพราะเขามิได้เปิดให้แก่ท่าน ท่านจึงโจมตีเมืองนั้น และท่านได้ผ่าท้องหญิงมีครรภ์ในเมืองนั้นเสียทุกคน ^{๑๗}ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เมนาเฮมบุตรชายกาดีได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงครอบครองในสะมาเรียสิบปี ^{๑๘}และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พรากจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ตลอดรัชสมัยของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป ^{๑๙}ปูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกขึ้นมาต่อสู้แผ่นดินนั้น และเมนาเฮมได้ถวายเงินหนึ่งพัน ตะลันต์ แก่ปูล เพื่อจะให้ปูลช่วยให้พระองค์ยึดพระราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ได้ ^{๒๐}เมนาเฮมได้เร่งรัดเอาเงินนั้นมาจากอิสราเอล คือจากคนมั่งมีทุกคน เงินคนละห้าสิบบเชเซล เพื่อถวายแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกทัพกลับ และได้ทรงยับยั้งอยู่ในแผ่นดินนั้น

เมนาเฮมสิ้นพระชนม์ เปคาหิยาห์ขึ้นครองแทนพระองค์

^{๒๑}ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเมนาเฮม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ ^{๒๒}และเมนาเฮมก็ลวงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเปคาหิยาห์โอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์

เปคาหิยาห์สิ้นพระชนม์ เปคาห์ขึ้นครองแทนพระองค์

^{๒๓}ในปีที่ห้าสิบแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาหิยาห์โอรสของเมนาเฮมได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และพระองค์ทรงครอบครองสองปี ^{๒๔}และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป ^{๒๕}แต่เปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ แม่ทัพของพระองค์ ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และได้ประหารพระองค์เสียในสะมาเรีย ในพระราชวังแห่งราชสำนัก กับอารโกบ และอาริเอห์ และมีคนกิเลอาดห้าสิบคนร่วมกับท่าน ท่านได้สังหารพระองค์ และได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์ ^{๒๖}ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเปคาหิยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

เปคาห์ครอบครองเหนืออิสราเอล เปคาห์สิ้นพระชนม์

^{๒๗}ในปีที่ห้าสิบสองแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และทรงครอบครองยี่สิบปี ^{๒๘}และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป ^{๒๙}ในรัชกาลของเปคาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ทิกลัทปีเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกมาและยึดเมืองอियोเน อาเบลเบธมาอาคาห์ ยาโนอาห์ คาเดช ฮูซาซาร์ กิเลอาด กาลิลี แผ่นดินนัฟทาลีทั้งหมด และกวาดต้อนประชาชนเป็นเชลยไปยังอัสซีเรีย ^{๓๐}แล้วโฮเซยาบุตรชายเอลาห์ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ และล้มพระองค์ลง และประหารพระองค์เสีย และขึ้นครองแทนพระองค์ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลโยธามุโอรสของอัสซีเรีย ^{๓๑}ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเปคาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ

ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่ง กษัตร์ยประเทศอิสราเอล

โยธามครอบครองเหนือยูดาห์ (๒ พศต ๒๖:๒๓)

^{๓๒}ในปีที่สองแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชาย เรมาลียาห์ กษัตร์ย แห่ง อิสราเอล โยธาม โอรสของอุสซียาห์ กษัตร์ย แห่ง ยูดาห์ ได้เริ่ม ครอบครอง ^{๓๓}เมื่อ พระองค์ ทรง เริ่ม ครอบครอง นั้น มี พระชนมายุ ยี่สิบห้า พรรษา และ พระองค์ ทรง ครอบครอง ใน เยรูซาเล็ม สิบหก ปี พระมารดาของ พระองค์ มี พระนาม ว่า เยรูซาบุตรสาว ของ ศาโดก ^{๓๔}และ พระองค์ ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของ พระเยโฮวาห์ พระองค์ ทรงกระทำตามทุกสิ่งที่อุสซียาห์พระราชบิดาของพระองค์ ทรงกระทำ ^{๓๕}ถึงกระนั้นปูชนียสถานสูงก็ยังมีได้ ถูก กำจัด เสีย ประชาชน ยัง ถวาย สัตวบูชา และ เผาเครื่องหอม บน ปูชนียสถานสูง นั้น พระองค์ ทรงสร้าง ประตู บน ของ พระนิเวศ แห่งพระเยโฮวาห์ ^{๓๖}ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยธาม และบรรดาสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ มีได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่ง กษัตร์ยประเทศ ยูดาห์ หรือ ^{๓๗}ในกาลครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ได้ทรงใช้เรชินกษัตร์ย แห่ง ซีเรีย และ เปคาห์บุตรชาย เรมาลียาห์ ให้มาสู้กับยูดาห์ ^{๓๘}โยธามได้ทรงลวงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และได้ฝังไว้กับบรรพบุรุษของ พระองค์ ในนครดาวิด บรรพบุรุษของพระองค์ และอาหัสโอรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทน

อาหัสครอบครองเหนือยูดาห์ (๒ พศต ๒๘:๑)

๑๖ ^๑ในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชาย เรมาลียาห์ อาหัสโอรสของโยธาม กษัตร์ย แห่ง ยูดาห์ ได้ เริ่ม ครอบครอง ^๒อาหัสมีพระชนมายุยี่สิบพรรษาเมื่อ พระองค์ ทรง เริ่ม ครอบครอง ราชย์ และ พระองค์ ทรง ครอง ราชย์ ใน กรุง เยรูซาเล็ม สิบหก ปี และพระองค์มีได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ตั้งดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ ^๓แต่พระองค์ทรงดำเนินตามทางของกษัตร์ยทั้งหลายแห่งอิสราเอล และถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟ ตามการกระทำ

อันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ ทรง ขับไล่ออกไปจาก เบื้องหน้า ประชาชนอิสราเอล ^๔และพระองค์ทรงถวาย สัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปูชนียสถานสูง และในเนินสูง และไต่ต้นไม้สีเขียวทุกต้น

ซีเรียกับอิสราเอลบุกรุกยูดาห์ (๒ พศต ๒๘:๕-๘)

^๕แล้วเรชินกษัตร์ย แห่งซีเรีย และ เปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ กษัตร์ย แห่งอิสราเอลทรง ยกขึ้นมวทำสงครามกับกรุงเยรูซาเล็ม และ กษัตร์ยทั้งสองได้ล้อมอูหัสไว้ แต่ทรงเอาชัยชนะ ยัง ไม่ได้ ^๖ควรวานเรชินกษัตร์ย แห่งซีเรีย ได้เข้ายึดเมืองเอลัทคินให้ซีเรีย และ ทรงขับไล่พวกยิวเสียจากเอลัท และคนูซีเรีย มาที่เอลัท และอยู่ ที่นั่นจนทุกวันนี้ ^๗อาหัสจึง ทรงส่งผู้สื่อสารไปยัง ทิกัลทีบิเลเสอร์กษัตร์ย แห่งอัสซีเรียว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของท่าน และเป็นบุตรของท่าน ขอเชิญขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของ กษัตร์ย แห่งซีเรีย และจากมือของ กษัตร์ย แห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งลุกขึ้นต่อสู้ข้าพเจ้า” ^๘อาหัสทรงนำเอาเงินและทองคำซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศ แห่งพระเยโฮวาห์ และในคลังสำนักพระราชวัง และส่ง เป็น ของกำนัล ถวายแก่ กษัตร์ย แห่งอัสซีเรีย ^๙กษัตร์ย แห่งอัสซีเรีย ก็ ทรง ฟัง พระองค์ กษัตร์ย แห่งอัสซีเรีย ก็ ทรงยกทัพขึ้นไปยังตามัสกัสและยึดได้ จับประชาชนเมืองนั้นไป เป็นเชลย ยัง เมืองคิรี และทรงประหารเรชินเสีย ^{๑๐}เมื่อกษัตร์ยอาหัสเสด็จไปตามัสกัสเพื่อพบกับทิกัลทีบิเลเสอร์กษัตร์ย แห่งอัสซีเรียก็ทรงเห็นแท่นบูชาที่ดามัสกัส และกษัตร์ยอาหัสทรงส่งหุ่นแทนบูชาไปยังอูริยาห์ปุโรหิตพร้อมทั้งแบบแปลนตามลักษณะการสร้าง ^{๑๑}และอูริยาห์ปุโรหิตก็ได้สร้างแท่นบูชานั้นตามแบบทุกประการ ซึ่งกษัตร์ยอาหัสได้ส่งมาจากดามัสกัส อูริยาห์ปุโรหิตจึงได้สร้างแท่นบูชานั้นก่อนที่กษัตร์ยอาหัสเสด็จจากดามัสกัสมาถึง ^{๑๒}และเมื่อ กษัตร์ยเสด็จจากดามัสกัสถึงแล้ว กษัตร์ยก็ ทรงเห็น แท่นบูชา แล้ว กษัตร์ย ก็ ทรง เข้ามา ไกล่แท่นบูชาเสด็จขึ้นถวายบนนั้น ^{๑๓}และ ทรงเผาเครื่องเผาบูชาของพระองค์ และธัญญาบูชาของพระองค์ และ ทรง เท เครื่องดื่มบูชาของพระองค์ และ ทรง พรม เลือดเครื่อง สดับบูชาของพระองค์ลงบนแท่นนั้น ^{๑๔}และ

พระองค์ทรงย้ายแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ออกเสียจากข้างหน้าพระนิเวศ จากสถานที่ระหว่างแท่นบูชาและพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และตั้งไว้ทางด้านเหนือแห่งแท่นบูชานั้น ^{๑๕} และกษัตริย์อาหิสทรงบัญชากับอูรียาห์ปุโรหิตว่า “บนแท่นใหญ่นี้ท่านจงเผาเครื่องเผาบูชาตอนเช้าและธัญญาบูชาตอนเย็น และเครื่องเผาบูชาของ กษัตริย์ และเครื่องธัญญาบูชาของพระองค์ พร้อมกับเครื่องเผาบูชาของบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน และธัญญาบูชาของเขาทั้งหลาย และเครื่องดื่มบูชาของเขาทั้งหลาย และจงพรมเลือดทั้งหมดของเครื่องเผาบูชาบนนั้น และเลือดทั้งหมดของเครื่องสัตวบูชา แต่แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ให้เป็นที่ที่ชำระตุลตามพระเจ้า” ^{๑๖} อูรียาห์ปุโรหิตได้กระทำการเหล่านั้นทั้งสิ้นตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหิส ^{๑๗} และกษัตริย์อาหิสทรงตัดแฉกแท่นนั้นออก และทรงยกขึ้นออกไปจากแท่นเสีย และพระองค์ทรงเอาขึ้นสู่ศาลลงมาเสียจากวัดทองสัมฤทธิ์ที่ทรงอยู่นั้น ทรงวางไว้บนพื้นก้อนหิน ^{๑๘} และศาลวันสะบาโตซึ่งเขาได้สร้างไว้ในพระนิเวศ และทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ขึ้นนอกสำหรับกษัตริย์นั้น พระองค์ทรงเปลี่ยนเสีย เพราะเห็นแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

อาหิสสิ้นพระชนม์ กษัตริย์เฮเซคียาห์ขึ้นครอบครองแทน (๒ พศต ๒๘:๒๖-๒๗)

^{๑๙} ส่วน พระราชกิจ นอก นั้น ของ อาหิสซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ ^{๒๐} และอาหิสทรงล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และเฮเซคียาห์โอรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

โฮเซยาครอบครองเหนืออิสราเอล

๑๗ ^๑ในปีที่สิบสองแห่งรัชกาลอาหิส กษัตริย์แห่งยูดาห์ โฮเซยาบุตรชายเอลาห์ได้เริ่มครอบครองในกรุงสะมาเรียเหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงครอบครองเก้าปี ^๒ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ก็ไม่

เหมือนกับกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลที่อยู่มาก่อนพระองค์

อิสราเอล (คือตระกูลภาคเหนือ) ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังอัสซีเรีย

^๓ แชลมานเนสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกทัพมารบกับพระองค์ และโฮเซยาทรงยอมเป็นผู้รับใช้และถวายเครื่องบรรณาการ ^๔ แต่กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงพบความทรยศในโฮเซยา เพราะพระองค์ทรงใช้ผู้สื่อสารไปยังโสกษัตริย์แห่งอียิปต์ และไม่ถวายเครื่องบรรณาการแก่กษัตริย์อัสซีเรียตามซึ่งพระองค์ทรงเคยกระทำทุกปี เพราะฉะนั้นกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงขึงพระองค์ไว้ และจำพระองค์ไว้ในคุก ^๕ แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงบุกเข้าทั่วแผ่นดินและมายังสะมาเรีย และพระองค์ทรงล้อมเมืองไว้สามปี ^๖ ในปีที่เก้าแห่งรัชกาลโฮเซยา กษัตริย์แห่งอัสซีเรียยึดได้เมืองสะมาเรีย และพระองค์ทรงนำชนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย ให้เขาอยู่ที่ฮาลาห์ และข้างแม่น้ำฮาโบร์ แม่น้ำเมืองโกซาน และในหัวเมืองแห่งชาวมีเดีย ^๗ ที่เป็นอย่างนั้น ก็เพราะประชาชนอิสราเอลได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงนำเขาขึ้นออกมาจากแผ่นดินอียิปต์จากพระหัตถ์ของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และได้เกรงกลัวพระอื่นๆ ^๘ และได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล และตามกฎเกณฑ์ซึ่งกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงทำขึ้นมา ^๙ และประชาชนอิสราเอลได้กระทำสิ่งที่ไม่ชอบต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตนอย่างลับๆ เขาได้สร้างปูชนียสถานสูงทั่วบ้านทั่วเมืองสำหรับตน ตั้งแต่ที่ที่มีหอคอยเหตุ กระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม ^{๑๐} เขาได้ตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์และเสารูปเคารพบนเนินเขาสูงทุกแห่ง และได้ต้นไม้เขียวทุกต้น ^{๑๑} ณ ที่นั้นเขาได้เผาเครื่องหอม บนปูชนียสถานสูงทั้งหมดนั้น ตามอย่างประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกวาดไปเสียต่อหน้าเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายได้กระทำสิ่งชั่วร้ายกระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ ^{๑๒} และเขาทั้งหลายปรนนิบัติรูปเคารพ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาแล้วว่า “เจ้าอย่ากระทำอย่างนี้” ^{๑๓} พระเยโฮวาห์ยังทรงตักเตือนอิสราเอล

และยูดาห์โดยผู้พยากรณ์ทุกคนและโดยผู้
ทำนายทุกคนว่า “จงหันกลับจากทางชั่ว
ร้ายทั้งหลายของเจ้า และรักษาบัญญัติของเรา
และกฎเกณฑ์ของเรา ตามราชบัญญัติ
ทุกข้อซึ่งเราได้บัญชาแก่บรรพบุรุษของเจ้า
และซึ่งเราได้ส่งมายังเจ้า โดยผู้พยากรณ์
ผู้รับใช้ของเรา”^{๑๔} เขาไม่ฟัง แต่ทำให้คอ
ของตนแข็ง ตั้งคอของบรรพบุรุษของเขาได้
เป็นมาแล้ว ผู้ซึ่งมิได้เชื่อถือพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของเขา^{๑๕} เขาทอดทิ้งกฎเกณฑ์ของ
พระองค์ และพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งได้
ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเขา และพระ
โอวาทซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานแก่เขา เขา
ทั้งหลายติดตามสิ่งที่ไร้สาระ และกลายเป็น
ผู้ที่ไร้สาระไป และเขาติดตามประชาชาติที่
อยู่รอบๆเขา ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชา
เขามิให้เขากระทำตาม^{๑๖} และเขาทั้งหลาย
ได้ละทิ้งพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของตน และได้หล่อรูปเคารพสำหรับ
ตนเป็นลูกวัวสองตัว และเขาได้สร้างเสา
รูปเคารพ และนมัสการบรรดาบริวารของฟ้า
สวรรค์ และปรนนิบัติพระบาอัล^{๑๗} และเขา
ทั้งหลายได้ถวายบุตรชายหญิงของเขาให้
ลุยไฟ ใช้การทำนายและใช้เวทมนตร์ และ
ยอมขายตัวเองเพื่อกระทำความชั่วร้ายใน
สายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการ
ชั่วร้ายให้พระองค์ ทรงกริ้วโกรธ^{๑๘} เพราะฉะนั้น
พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอล
ยิ่งนัก และทรงให้เขาออกไปเสียจากสาย
พระเนตรของพระองค์ “ไม่มีผู้ใดเหลืออยู่
นอกจากตระกูลยูดาห์เท่านั้น”^{๑๙} ยูดาห์มิได้
รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของเขาด้วย แต่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ซึ่ง
อิสราเอลทำขึ้นมา^{๒๐} และพระเยโฮวาห์ทรง
ปฏิเสธรับเชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอล
และได้ให้เขาทั้งหลายทุกขใจ และทรงมอบ
เขาไว้ในมือของผู้ปล้น จนกว่าพระองค์ได้
ทรงเหวี่ยงเขาเสียจากสายพระเนตรของ
พระองค์^{๒๑} เพราะพระองค์ทรงรักอิสราเอล
จากราชวงศ์ของดาวิด และเขาได้ตั้งเยโรโบ
อัมบุตรชายเนบัทให้เป็นกษัตริย์ และเยโรโบ
อัมทรงชักนำอิสราเอลไปจากการที่ติดตาม
พระเยโฮวาห์ และกระทำให้เขาทำบาปอย่าง
ใหญ่หลวง^{๒๒} ประชาชนอิสราเอลได้ดำเนิน
ในความบาปทั้งสิ้นซึ่งเยโรโบอัมได้ทรง
กระทำ เขาทั้งหลายไม่พราวจากบาปเหล่านี้

นั้นเลย^{๒๓} จนพระเยโฮวาห์ทรงให้อิสราเอล
ออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์
ตามที่พระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์
ผู้รับใช้ของพระองค์ อิสราเอลจึงถูกกวาดไป
เป็นเชลยจากแผ่นดินของตนยังประเทศอัส
ซีเรียจนทุกวันนี้

คนต่างชาติมาอาศัยอยู่ในหัว เมืองต่างๆของอิสราเอล

^{๒๔} และ กษัตริย์ แห่ง อัส ซีเรีย ได้ นำ
ประชาชนมาจาก บาบิโลน คูธา อีฟวาท
ฮามัท เสฟารวอิม และบรรจเขาไว้ในหัว
เมืองสะมาเรียแทนประชาชนอิสราเอล เขา
ทั้งหลายก็เข้าถือกรรมสิทธิ์สะมาเรีย และ
อาศัยอยู่ในหัวเมืองของประเทศนั้น^{๒๕} และ
ตั้งแต่ต้นที่เขามาอาศัยอยู่ที่นั่น เขามิได้ยำ
เกรงพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึง
ทรงใช้สิ่งใดมาท่ามกลางเขา ซึ่งได้ฆ่าเขา
เสียบ้าง^{๒๖} เพราะฉะนั้นมีผู้ไปทูลกษัตริย์
แห่งอัสซีเรียว่า “ประชาชาติซึ่งพระองค์ได้
ทรงพาเอาไปให้อยู่ในหัวเมืองสะมาเรียนี้
ไม่รู้ลักษณะของพระเจ้าของแผ่นดินนั้น
ฉะนั้นพระองค์จึงส่งสิ่งใดมาท่ามกลางเขา
และดูเกิดสิ่งใดนั้นได้ฆ่าเขาเสีย เพราะเขา
ไม่รู้พระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดิน
นั้น”^{๒๗} แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงบัญชาว่า
“จงส่งปุโรหิตสักคนหนึ่งไปที่นั่นจากบรรดา
ที่เจ้ากวาดเอามา จงให้เขาไปอยู่ที่นั่น และ
ให้สั่งสอนพระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดิน
นั้น”^{๒๘} ฉะนั้นปุโรหิตผู้หนึ่งในบรรดาซึ่ง
เขากวาดมาจากสะมาเรียจึงมาอาศัยอยู่ที่
เบธเอล และสั่งสอนเขาทั้งหลายว่า เขาจะ
ต้องยำเกรงพระเยโฮวาห์อย่างไร^{๒๙} แต่ว่า
ทุกๆประชาชาติยังสร้างรูปพระของตนเอง
และตั้งไว้ในนิเวศแห่งปูชนียสถานสูงซึ่งชาว
สะมาเรียได้สร้างไว้ ทุกๆประชาชาติในหัว
เมืองที่เขาอาศัยอยู่^{๓๐} ชาวบาบิโลนสร้างพระ
สุคตทเบโนท ชาวคูทสร้างพระเนอร์กัล ชาว
ฮามัทสร้างพระอาซิมา^{๓๑} และชาวอีฟวาท
สร้างพระนิบัทสและพระทาทัก และชาว
เสฟารวอิมเผาลูกของตนในไฟถวายพระ
อัครัมเมเลคและพระอานัมเมเลค ซึ่งเป็น
พระของเมืองเสฟารวอิม^{๓๒} เขาทั้งหลาย
เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ด้วย และได้กำหนด
ประชาชนจากท่ามกลางเขาให้เป็นปุโรหิต
ของปูชนียสถานสูงนั้น ซึ่งถวายสัตว์บูชา

สำหรับพวกเขาในนิเวศแห่งปุชนียสถานสูงเหล่านี้ ^{๓๓} เขาจึงเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่ปรนนิบัติพระองค์เองด้วย ตามอย่างประชาชาติซึ่งเขาได้ถูกนำให้จากออกมาเสีย ^{๓๔} ทุกวันนี้เขาก็กระทำตามอย่างเดิม เขาทั้งหลายไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายไม่กระทำตามกฎเกณฑ์ หรือกฎ หรือพระราชบัญญัติ หรือพระบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ลูกหลานของยาโคบ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงประทานนามว่าอิสราเอล ^{๓๕} ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลาย และบัญชาแก่เขาว่า “เจ้าอย่ายำเกรงพระอื่น ๆ หรือกราบนมัสการพระนั้น หรือปรนนิบัติ หรือถวายสัตวบูชาแก่พระนั้น ^{๓๖} แต่เจ้าจงยำเกรงพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งนำเจ้าขึ้นออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยกำลังอันยิ่งใหญ่และด้วยพระหัตถ์ที่เหยียดออก เจ้าจงโน้มตัวลงต่อพระองค์ และเจ้าจงถวายสัตวบูชาต่อพระองค์ ^{๓๗} และกฎเกณฑ์ และกฎ และพระราชบัญญัติ และพระบัญญัติ ซึ่งพระองค์ทรงจารึกให้แก่เจ้า เจ้าทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำตามเสมอ เจ้าอย่ายำเกรงพระอื่นเลย ^{๓๘} เจ้าทั้งหลายอย่าลืมนพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเจ้า และอย่ายำเกรงพระอื่นเลย ^{๓๙} แต่เจ้าทั้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และพระองค์จะทรงช่วยเจ้าให้พ้นมือศัตรูทั้งสิ้นของเจ้า” ^{๔๐} ก็อย่างนั้นเขาทั้งหลายก็มีได้ฟัง แต่เขายังกระทำตามอย่างเดิมของเขา ^{๔๑} ประชาชาติเหล่านี้จึงเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติรูปเคารพสลักของเขาด้วย ลูกของเขา ก็เช่นเดียวกัน หลานของเขา ก็เช่นเดียวกัน บรรพบุรุษของเขา ทำอย่างไร เขาก็กระทำอย่างนั้นจนทุกวันนี้

เฮเซคียาห์ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (๒ พศต ๒๙:๑)

๑๘ ^๑ อยู่มาในปีที่สามแห่งรัชกาลโฮเซยาบุดราชชายเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล เฮเซคียาห์โอรสของอาหัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง ^๒ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าอาบิบูดรสาวของเศคาริยาห์ ^๓ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูก

ต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งที่ดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

การฟื้นฟูในสมัยของเฮเซคียาห์ (๒ พศต ๒๙:๓-๓๑:๒๑)

^๔ พระองค์ทรงรี้อปุชนียสถานสูง ทั้งไปและทรงพังเสาศักดิ์สิทธิ์เสีย และตัดเสารูปเคารพลงเสีย และพระองค์ทรงทุบงูทองสัมฤทธิ์ซึ่งโมเสสสร้างขึ้นนั้นเป็นชิ้นๆ เพราะว่าเขาประชาชนอิสราเอลได้เผาเครื่องหอมให้แก่งูนั้นจนถึงวันเหล่านั้น เขาเรียกงูนั้นว่าเนหุซทาน ^๕ พระองค์ทรงวางพระทัยในพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นในบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ต่อจากพระองค์มาหรือในบรรดาผู้มาก่อนพระองค์ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ^๖ เพราะพระองค์ทรงยึดพระเยโฮวาห์แนบ พระองค์มิได้ทรงพวากจากการติดตามพระองค์เลย แต่ได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ^๗ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์ พระองค์ทรงออกไปยังที่ใด พระองค์ก็ทรงกระทำความสำเร็จที่นั่น พระองค์ได้ทรงกบฏต่อกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และไม่ยอมปรนนิบัติท่าน

เฮเซคียาห์ทรงชนะคนฟีลิสเตีย

^๘ พระองค์ทรงโจมตีคนฟีลิสเตียไกลไปจนถึงเมืองกาซาและดินแดนเมืองนั้น ตั้งแต่ที่ที่มีหอคอยเหตุกระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม ^๙ และอยู่มาในปีที่สี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลโฮเซยาบุดราชชายเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล แซลมานาเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมารบสะมาเรียและล้อมเมืองไว้ ^{๑๐} และเมื่อสิ้นสามปี เขาก็ยึดเมืองนั้นได้ ในปีที่หกแห่งรัชกาลเฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เก้าแห่งรัชกาลโฮเซยาบุดราชชายแห่งอิสราเอล สะมาเรียก็ถูกยึดไป ^{๑๑} กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กวาดเอาคนอิสราเอลไปยังอัสซีเรียไปไว้ที่ฮาလာห์ และข้างแม่น้ำฮาโบร์แม่น้ำเมืองโกซาน และในหัวเมืองของคนมีเตีย ^{๑๒} เพราะว่าเขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน แต่ได้ละเมิดพันธสัญญาของพระองค์ คือทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้

ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ และเขาทั้งหลายไม่ฟัง ไม่กระทำตาม

เซนนาเคอริบบุกยูดาห์

^{๑๓}ในปีที่สิบสี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมาต่อสู้บรรดานครที่มีป้อมของยูดาห์ และยึดได้ ^{๑๔}และเฮเซคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงใช้ให้ไปทูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียที่เมืองลาคีซว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำผิด ขอดอนทัพไปเสียจากข้าพเจ้า ท่านจะปรับสักเท่าใด ข้าพเจ้าจะยอมทั้งสิ้น” และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้เรียกร้องเอาเงินสามร้อยตะลันต์ และทองคำสามสิบตะลันต์ จากเฮเซคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ ^{๑๕}และเฮเซคียาห์ได้มอบเงินทั้งหมด ซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในคลังสำนักพระราชวัง ^{๑๖}ในครั้งนั้นเฮเซคียาห์ทรงลอกทองคำจากประตูทั้งหลายของพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ และจากเสาประตูซึ่งเฮเซคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงบูชาไว้ และทรงมอบให้แก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

การอวดอ้างอย่างหยิ่งโสของเซนนาเคอริบ (๒ พศต ๓๒:๑-๑๙)

^{๑๗}และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รับสั่งให้ทหารท่าน รัม สารี ส และรับซาเคห์ ไปพร้อมกับกองทัพใหญ่จากเมืองลาคีซถึงกรุงเยรูซาเล็ม เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ เขาก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อเขาขึ้นมาเขาก็มายืนอยู่ทางรางระบายน้ำสระบน ซึ่งอยู่ที่ถนนลานซักฟอก ^{๑๘}และเมื่อเขาเรียกหากษัตริย์แล้ว เอลียาคิมบุตรชายฮิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก พร้อมกับเซนนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายของอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณก็ออกไปหาพวกเขา ^{๑๙}และรับซาเคห์พูดกับเขาว่า “จงทูลเฮเซคียาห์ว่า ‘พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ตรัสตั้งนี้ว่า ท่านวางใจในอะไร ^{๒๐}ท่านคิดว่า (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) ‘เรามียุทธศาสตร์และแสนยานุภาพ’ หรือเดียวกันท่านวางใจในใคร ท่านจึงได้กบฏต่อเรา ^{๒๑}ดูเถิด เดียวนี้ท่านวางใจในไม้เท้าอ้อข้า คืออียิปต์ ซึ่งจะตำมือของคนใดๆที่ใช้ไม้เท้าหนุนัน ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางใจในเขา ^{๒๒}แต่ถ้าท่านทั้งหลายจะบอก

เราว่า ‘เราวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา’ ก็ปฐมนิยสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์นั้นมิใช่หรือที่เฮเซคียาห์หรือทิงเสียแล้ว พลวงกล่าวแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า ‘ท่านทั้งหลายจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชานี้ในเยรูซาเล็มเถิด’ ^{๒๓}ฉะนั้นบัดนี้ มาเถิด มาทำสัญญาอกันกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย นายของข้า เราจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าฝ่ายเจ้าหาคนที่ขี่มาเหล่านั้นได้ ^{๒๔}แล้วอย่างนั้นเจ้าจะขับไล่ นายกอง แต่เพียงคนเดียว ในหมู่ข้าราชการผู้น้อยที่สุดของนายของเราอย่างไรได้ แต่เจ้ายังวางใจพึ่งอียิปต์เพื่อรกรบและเพื่อพลม้า ^{๒๕}ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรา มาต่อสู้อาณาที่นี้เพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโฮวาห์หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าว่า ‘จงขึ้นไปต่อสู้กับแผ่นดินนี้และทำลายเสีย’”

รับซาเคห์ดูหมิ่นพวกยิว

^{๒๖}แล้วเอลียาคิมบุตรชายฮิลคียาห์และเซนนาห์และโยอาห์ เรียนรับซาเคห์ว่า “ขอทีเถอะ ขอพูดกับผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอาร์มีเถิด เพราะเราเข้าใจภาษานั้น ขออย่าพูดกับเราเป็นภาษาฮีบรูให้ประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นได้ยินเลย” ^{๒๗}แต่รับซาเคห์พูดกับเขาทั้งหลายว่า “นายของข้าใช้ให้เรามาพูดถ้อยคำเหล่านั้นแก่หูของเจ้าและแก่เจ้า และไม่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้องกินชีและกินเยิวของเขาพร้อมกับเจ้า อย่างนั้นหรือ” ^{๒๘}แล้วรับซาเคห์ได้ยินร้องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า “จงฟังพระวจนะของพระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ^{๒๙}กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘อย่าให้เฮเซคียาห์ลวงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของพระองค์’ ^{๓๐}อย่าให้เฮเซคียาห์กระทำให้เจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแน่ และจะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย’” ^{๓๑}อย่างไรจึงเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งนี้ว่า ‘จงทำสัญญาไมตรีกับเราด้วยของกำนัล และออกมาหาเรา แล้วทุกคนจะได้กินจากเถาองุ่นของตน และทุกคนจะดื่มจากต้นมะเดื่อของตน และทุกคนจะดื่มมาจากที่ขังน้ำของตน ^{๓๒}จนเราจะมานำเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็น

แผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น เป็นแผ่นดินที่มีขนมปังและสวนองุ่น เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกเทศและน้ำผึ้ง เพื่อเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่และไม่ตาย และอย่าฟังเฮเซคียาห์ เมื่อเขานำเจ้าผิดไป โดยกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น”^{๓๓} มีพระแห่งประชาชนคือได้เคยช่วยแผ่นดินของตนให้พ้นจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้หรือ^{๓๔} พระของเมืองฮามัทและเมืองอารบัตอยู่ที่ไหน พระของเมืองเสฟารวามิม เสนาและอิวาห์อยู่ที่ไหน เขาได้ช่วยสะมาเรียให้พ้นจากมือของเราหรือ^{๓๕} พระองค์ใดในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศเหล่านี้ได้ช่วยประเทศของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากมือของเราหรือ”^{๓๖} แต่ประชาชนหนึ่งไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า “อย่าตอบเขาเลย”^{๓๗} แล้วเอลียาคิม บุตรชายฮิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และเซบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วยเสื้อผ้าฉีกขาด และกราบพูลถ้อยคำของรับซาเคห์

ข่าวสารจากเฮเซคียาห์ถึงอิสยาห์

๑๙ อยู่ มา เมื่อ กษัตริย์ เฮ เซ คี ย า ห์ ทรงได้ยิน พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์ เสีย และ ทรง เอา ผ้า กระสอบ คลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์^๒ และพระองค์ทรงใช้เอลียาคิม ผู้บัญชาการราชสำนัก และเซบนาห์ราชเลขา และพวกปุโรหิตใหญ่ คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของอาโมส^๓ เขาทั้งหลายเรียนท่านว่า “เฮเซคียาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘วันนี้เป็นวันทุกข์ใจ วันถูกตี เตียน และหมิ่นประมาทเด็กก็ถึงกำหนดคลอด แต่ไม่มีกำลังแบ่งให้คลอด’^๔ ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านคงจะสถับบรรดาถ้อยคำของรับซาเคห์ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของเขาได้ส่งมาให้เย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และจะทรงชนาบ ถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสถับ เพราะฉะนั้นขอทูลถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนชนที่เหลืออยู่นี้”^๕ ตั้งนั้นข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาถึงอิสยาห์^๖ อิสยาห์ก็บอกเขาทั้งหลายว่า “จง

พูลนายของท่านเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘อย่ากลัว เพราะถ้อยคำที่เจ้าได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กล่าวหยาบช้าต่อเรา’^๗ ดูเถิด เราจะบรรจจิตใจอย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะให้เขาลมลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง”

เซนาเคอริบทำทนาย พระเจ้า (๒ พศต ๓๖:๑๗)

รับซาเคห์ได้กลับไป และได้พบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียผู้รับเมืองลิบนาห์ เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ออกจากลาทิซแล้ว^๘ และเมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินเรื่องทีระหะคาห์กษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า “ดูเถิด เขาได้ยกออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว” พระองค์จึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า^๙ “เจ้าจงพูดกับเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ตั้งนี้ว่า ‘อย่าให้พระเจ้าของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นลงว่าท่านว่า “เยรูซาเล็มจะมีได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย”’^{๑๐} ดูเถิด ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำอะไรกับแผ่นดินทั้งสินบ้าง ทำลายเสียหมดอย่างสิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับการช่วยให้พ้นหรือ^{๑๑} บรรดาพระของบรรดาประชาชาติได้ช่วยเขาให้รอดพ้นหรือ คือประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือโกชาน ฮาราน เรเซฟ และประชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในเทลอัสซาร์”^{๑๒} กษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอารบัต กษัตริย์ของเมืองเสฟารวามิม เสนาและอิวาห์อยู่ที่ไหน”

เฮเซคียาห์ทรงอธิษฐาน (๒ พศต ๓๖:๒๐)

เฮเซคียาห์ทรงรับจดหมายจากมือของผู้สื่อสาร และทรงอ่าน และเฮเซคียาห์ได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรงคลีจดหมายนั้นออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์^{๑๔} และเฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทับระหว่างพวกเรอบ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดา ราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก พระองค์แต่องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก^{๑๖} ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจียพระกรรณสถับ ข้าแต่พระเย

โฮวาร์ท ขอทรงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอทรงสดับ ถ้อยคำ ของ เซนนาเคอริบ ซึ่ง เขา ได้ ใช้ มา เยีย พระเจ้าผู้ทรง พระชนม์ ๑๗ ข้า แต่ พระ เย โฮวาร์ท เป็น ความ จริง ที่ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำแก่ประชาชนชาติ ทั้งหลาย และแผ่นดินของประชาชนชาตินั้นร้าง เปล่า ๑๘ และได้เหวี่ยงพระ ของ ประชาชาติ นั้นเข้าไฟ เพราะเขามีโทษพระ เป็นแต่ผลงาวน ของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้น เขาจึงถูกทำลายเสีย ๑๙ ฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้า แต่พระเยโฮวาร์ทพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของ เขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก จะทราบ ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาร์ท พระเจ้าแต่พระองค์เดียว”

พระเจ้าทรงตอบคำ อธิษฐานโดยทางอิสยาห์

๒๐ แล้วอิสยาห์บุตรชายอามอสได้ใช้ให้ ไป เฝ้า เฮเซคียาห์ ทูล ว่า “พระเยโฮวาร์ท พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เราได้ยินคำ อธิษฐานของเจ้าเรื่อง เซนนาเคอริบ กษัตริย์ แห่งอัสซีเรียแล้ว ๒๑ ต่อไปนี้เป็นพระวจนะที่ พระเยโฮวาร์ทตรัสเกี่ยวกับท่านนั้นว่า ‘ธิดา พรหมจารีแห่งศิโยนดูหมิ่นเจ้า และหัวเราะ เยาะเย้ยเจ้า ธิดาแห่งเยรูซาเล็มสนธิ์ระใส่ เจ้า ๒๒ เจ้าเย้ยและกล่าวหยาบช้าต่อผู้ใด เจ้า ขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด แล้วเบิ่งตาของเจ้า อย่างเยอหยิ่งต่อผู้ใด ต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนะซี ๒๓ เจ้าได้เย้ยองค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยผู้สื่อสารของเจ้า และเจ้าได้ว่า ‘ด้วยรถรบเป็นอันมากของข้า ข้าได้ขึ้นไปที่สูงของ ภูเขา ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่น ต้นสนสีดาร์ที่สูงที่สุดของมันเป็นลง ทั้งต้นสน สามใบที่ ดี ที่สุด ของ มัน ข้าจะเข้าไปใน ที่ ฟำหนักในชายแดนของมัน และที่ป่าไม้แห่งคารเมล ๒๔ ข้าขุดบ่อและตีมน้ำตุ้งตัว ข้าเอา ฝ่าเท้าของข้ากวาดธารน้ำทั้งสิ้นของสถานที่ ที่ถูกล้อมโถมตีให้แห้งไป’ ๒๕ เจ้าไม่ได้ยิน หรือว่า เราได้จัดไว้แล้ว เราได้กะแผน งานไว้แต่ตั้งค้ำบรรพ ณ บัดนี้เราให้เป็นไป แล้ว คือเจ้าจะทำเมืองที่มีป้อมให้พังลงให้เป็นกองสิ่งปรักหักพัง ๒๖ ส่วนชาวเมืองนั้น มีอำนาจน้อย เขาสะดุ้งกลัวและอับอาย เขา

เหมือนหญ้าที่ทุ่งนา และเหมือนหญ้าอ่อน เหมือนหญ้าที่บนยอดหลังคาเรือน เหมือน ข้าวเกรียมไปก่อนที่มันจะงอกงามอย่างนั้น ๒๗ แต่เราได้รู้จักการที่เจ้านั่งลงกับการออก ไป และเข้ามาของเจ้า และการเกรี้ยวกราด ของเจ้าต่อเรา ๒๘ เพราะเจ้าได้เกรี้ยวกราด ต่อเรา และความจองหองของเจ้าได้มาเข้าหู ของเรา ฉะนั้นเราจะเอาขอของเราเกี่ยวจมูก เจ้า และบังเหียนของเราใส่ริมฝีปากเจ้า และ เราจะหันเจ้ากลับไป ตาม ทาง ซึ่ง เจ้ามา นั้น ๒๙ และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือปิ่นเจ้า จะกินสิ่งทิ้งอกขึ้นเอง และในปีที่สองสิ่งทีผลิ จากเดิม แล้วในปีที่สาม จงหว่านและเกี่ยว และปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน ๓๐ ส่วน ที่ รูด และ เหลือ แห่ง วงศ์ วาน ของ ยูดาห์ จะ หยั่งรากลงไป และเกิดผลขึ้นบน ๓๑ เพราะ ว่า ส่วนคนที่เหลือจะออกไปจากเยรูซาเล็ม และ ส่วนที่รูดมาจะออกมาจากภูเขาศิโยน ความ กระตือรือร้นของพระเยโฮวาร์ทจอมโยธาจะ กระทำกรรมนี้” ๓๒ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาร์ท จึงตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตั้งนี้ว่า ‘ท่านจะไม่เข้าในนครนี้หรือยิ่งลูกธนูไปที่นั่น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือสร้างเชิง เทินสู้มัน ๓๓ ท่านมาทางใด ท่านจะต้องกลับไปทางนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระเยโฮวาร์ทตรัสตั้งนี้แหละ ๓๔ เพราะเราจะป้องกัน นครนี้ไว้เพื่อให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และ เห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา” ๓๕ และอยู่มา ในคืนนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาร์ทได้ออกไป และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสซีเรีย เสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน และเมื่อคน ลุกขึ้นในเวลาเช้ามีด ตูเถิด พวกเหล่านั้นเป็น ศพทั้งนั้น

เซนนาเคอริบกลับบ้าน และถูกประหารชีวิต

๓๖ แล้วเซนนาเคอริบ กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ก็ไต่ยกไป และกลับบ้าน และอยู่ในนั้นะเวห์ ๓๗ และอยู่มาเมื่อท่านนมัสการในนิเวศของ พระนิสรกพระของท่าน อัครมเมเลคและซา เรเซอร์โอรสของท่านประหารท่านเสียด้วย ดาบ และหนีไปยังแผ่นดินออร์มีเนีย และเอ สารฮัดโดนโอรสของท่านขึ้นครอบครองแทน ท่าน

เฮเซคียาห์ทรงประจวบ แล้วหาย เป็นปกติ (๒ พศต ๓๖:๒๔)

๒๐ ใน วัน เหล่า นั้น เฮ เซ คี ย่า ห์ ทรง ประจวบ ไกล จะ สิ้น พระชนม์ และ ผู้ พยากรณ์ อีสิยาห์ บุตร ชาย ของ อามอส เข้า มา เผ่า พระองค์ และ ทูล พระองค์ ว่า “พระ เย โส วาห์ ตรัส ดั่ง นี้ ว่า “จง จัด การ บ้าน การ เมือง ของ เจ้า ให้ เรียบ ร้อย เจ้า จะ ต้อง ตาย เจ้า จะ ไม่ ฟืน” ^๒ แล้ว เฮ เซ คี ย่า ห์ ทรง หัน พระ พักตร์ เข้า ข้าง ฝา และ อธิษฐาน ต่อ พระ เย โส วาห์ ว่า “โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ ข้า พระ องค์ ขอ อธิษฐาน ต่อ พระ องค์ ขอ ทรวง ระลึก ว่า ข้า พระ องค์ คำ เนิน อยู่ ต่อ บึง พระ พักตร์ พระ องค์ ด้วย ความ จริง และ ด้วย ใจ ที่ เฝียบ พร้อม และ ได้ กระ ทำ สิ่ง ที่ ประ เสริฐ ใน สาย พระ เนตร ของ พระ องค์ มา อย่างไร” และ เฮ เซ คี ย่า ห์ ทรง กัน แสง อย่าง ปวด ร้าว ^๔ และ อยู่ มาก่อน ที่ อีสิยาห์ จะ ออก ไป ถึง ลาน พระ วาจะ ของ พระ เย โส วาห์ มา ถึง ท่าน ว่า “จง กลับ ไป บอก เฮ เซ คี ย่า ห์ เจ้า นาย แห่ง ประชาชน ของ เรา ว่า พระ เย โส วาห์ พระ เจ้า ของ ดาวิด บรรพบุรุษ ของ เจ้า ตรัส ดั่ง นี้ ว่า “เรา ได้ ยืน คำ อธิษฐาน ของ เจ้า แล้ว เรา ได้ เห็น หน้าตา ของ เจ้า แล้ว ดู เกิด เรา จะ รักษา เจ้า ใน วัน ที่ สาม เจ้า จะ ขึ้น ไป ยิง พระ นิเวศ ของ พระ เย โส วาห์ ^๖ และ เรา จะ เพิ่ม ชีวิต ของ เจ้า อีก สิบ ห้า ปี เรา จะ ช่วย เจ้า และ เมือง นี้ ฟ้น จาก มือ ของ กษัตริย์ แห่ง อัสซีเรีย และ จะ บัง กัน เมือง นี้ ไว้ เพื่อ เห็น แก่ เรา เอง และ เพื่อ เห็น แก่ ดาวิด ผู้ รับ ใช้ ของ เรา” ^๘ และ อีสิยาห์ บอก ว่า “เอา ขน มมะ เตือ ม้อ นหนึ่ง” เขาก็ เอา มา วาง ไว้ บน พระ ยอด นน พระ องค์ จึง ทรง หาย เป็น ปกติ ^๔ และ เฮ เซ คี ย่า ห์ ตรัส กับ อีสิยาห์ ว่า “อะไร จะ เป็น หมา ยสำคัญ ว่า พระ เย โส วาห์ จะ ทรง รักษา ข้า พเจ้า และ ว่า ข้า พเจ้า จะ ได้ ขึ้น ไป ยิง พระ นิเวศ ของ พระ เย โส วาห์ ใน วัน ที่ สาม” ^๔ และ อีสิยาห์ ทูล ว่า “ต่อไป นี้ เป็น หมา ยสำคัญ สำหรับ พระ องค์ จาก พระ เย โส วาห์ ที่ พระ เย โส วาห์ จะ ทรง กระ ทำ ตาม ที่ พระ องค์ ทรง ตรัส ไว้ คือ ว่า จะ ให้ เงานา คีบ หน้า ไป สิบ ชั้น หรือ ย้อน กลับ มา สิบ ชั้น” ^{๑๐} เฮ เซ คี ย่า ห์ ตรัส ตอบ ว่า “เป็นการ ร่าย ที่ เงานา ยาว ออก ไป อีก สิบ ชั้น แต่ ให้ เงานา ย้อน กลับ มา สิบ ชั้น ต่าง หาก” ^{๑๑} และ อีสิยาห์ ผู้ พยากรณ์ ก็ ร้อง ทูล ต่อ พระ เย โส วาห์ และ พระ องค์ ทรง นำ เงานา ย้อน กลับ มา

สิบชั้น ซึ่ง เงานา นั้น ได้ เลย ไป ใน นา พัก แดด ของ อาหัส

เฮเซคียาห์สำแดงคลังทรัพย์ทั้งหมด ของพระองค์ให้คนจากบาบิโลนเห็น (๒ พศต ๓๖:๒๗-๓๑)

^{๑๒} คราว นั้น เบ โร ตัด บาลา ดัน โอรส ของ บาลา ดัน กษัตริย์ แห่ง บาบิโลน ทรง ส่ง ราช สार และ เครื่อง บรรณาการ มา ยิง เฮ เซ คี ย่า ห์ เพราะ พระ องค์ ทรง ได้ ยิน ว่า เฮ เซ คี ย่า ห์ ทรง ประจวบ ^{๑๓} และ เฮ เซ คี ย่า ห์ ได้ ทรง ต้อนรับ เขา และ พระ องค์ ทรง พา เขา ชม คลัง ทรัพย์ ทั้งหมด ของ พระ องค์ ให้ ชม เงิน ทองคำ และ เครื่อง เทศ และ น้ำมัน ประเสริฐ และ คลัง พระ แสง ของ พระ องค์ ทุก อย่าง ซึ่งมี ใน ห้อง พระ คลัง ไม่มี สิ่ง ใด ที่ ใน พระ ราชวัง หรือ ใน ราชอาณาจักร ของ พระ องค์ ทั้ง สิ้น ซึ่ง เฮ เซ คี ย่า ห์ มิ ได้ สำแดง แก่ เขา ^{๑๔} แล้ว อีสิยาห์ ผู้ พยากรณ์ ก็ เข้า เผ่า กษัตริย์ เฮ เซ คี ย่า ห์ และ ทูล พระ องค์ ว่า “คน เหล่า นี้ ทูล อะไร บ้าง และ เขา มา เผ่า พระ องค์ แต่ ไหน” และ เฮ เซ คี ย่า ห์ ตรัส ว่า “เขา ได้ มา จาก เมือง ไกล จาก บาบิโลน” ^{๑๕} ท่าน ทูล ว่า “เขา เห็น อะไร ใน พระ ราชวัง ของ พระ องค์ บ้าง” และ เฮ เซ คี ย่า ห์ ตรัส ตอบ ว่า “เขา เห็น ทุก อย่าง ใน วัง ของ เรา ไม่มี สิ่ง ใด ใน พระ คลัง ของ เรา ซึ่ง เรา มิ ได้ สำแดง แก่ เขา” ^{๑๖} แล้ว อีสิยาห์ ทูล เฮ เซ คี ย่า ห์ ว่า “ขอ ทรง พัง พระ วาจะ ของ พระ เย โส วาห์” ^{๑๗} ดู เกิด วัน เวลา กาลัง ย่าง เข้า มา เมื่อ สรรพ สิ่ง ทั้ง สิ้น ใน วัง ของ เจ้า และ สิ่ง ซึ่ง บรรพบุรุษ ของ เจ้า ได้ สะสม จน ถึง ทุก วัน นี้ จะ ต้อง ถูก เอา ไป ยิง บาบิโลน ไม่มี สิ่ง ใด เหลือ เลย พระ เย โส วาห์ ตรัส ดั่ง นี้ แลละ ^{๑๘} และ ลูก บาง คน ซึ่ง ถือ กำเนิด จาก เจ้า ผู้ ซึ่ง เกิด มา แก่ เจ้า จะ ถูก นำ เอา ไป และ เขา จะ เป็น ชั้น ที่ ใน วัง ของ กษัตริย์ แห่ง บาบิโลน” ^{๑๙} แล้ว เฮ เซ คี ย่า ห์ ตรัส กับ อีสิยาห์ ว่า “พระ วาจะ ของ พระ เย โส วาห์ ซึ่ง ท่าน กล่าว นั้น ก็ คือ อยู่” เพราะ พระ องค์ คำ ริ ว่า “ก็ ดี แล้ว มิใช่ หรือ ใน เมื่อ มี ความ อยู่ ยืน เป็น สุข และ ความ จริง ใน วัน เวลา ของ เรา”

เฮเซคียาห์สิ้นพระชนม์ (๒ พศต ๓๖:๓๒-๓๓)

^{๒๐} ส่วน พระ ราช กิจ นอก นั้น ของ เฮ เซ คี ย่า ห์ และ ยุทธ พลัง ทั้ง สิ้น ของ พระ องค์ และ ที่ พระ องค์ ทรง สร้าง สระ และ ราง ระบาย นำ

น้ำเข้ามาในกรุงอย่างไร มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์ หรือ ^{๒๑} และเฮเซคียาห์ทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และมนัสเสห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองครองแทนพระองค์

มนัสเสห์ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (๒ พศต ๓๓:๑-๙)

๒๑

๑ มนัสเสห์ มี พระ ชนมายู ลิบ สอง พระราช เมื่อ พระองค์ เริ่ม ครอบครอง และ พระองค์ ทรง ครอบ ครอง ใน กรุงเยรูซาเล็ม ห้าสิบห้าปี พระมารดาของพระองค์ มี พระนาม ว่า เฮฟ ซี บาร์ ^๒ และ พระองค์ ทรง กระทำ สิ่ง ที่ ชั่ว ร้าย ใน สายพระเนตรของ พระเยโฮวาห์ ตาม การกระทำอัน นำสะอิดสะเอียนของ ประชาชาติ ซึ่ง พระเยโฮวาห์ ทรง ขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชน อิสราเอล ^๓ เพราะ พระองค์ ทรงสร้างปุษนียสถานสูง ซึ่งเฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงทำลายเสียสิ้นขึ้นใหม่ และพระองค์ ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระบาอัล และทรงสร้างเสารูปเคารพ ดังที่อาหับ กษัตริย์ แห่ง อิสราเอล ทรง กระทำ และ ทรงนมัสการ บริวาร ทั้ง สิบ ของ ฟ้ำ สวรรค์ และปรนนิบัติ พระ เหล่า นัน ^๔ และ พระองค์ ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า “เราจะบรรจุนามของเราไว้ในเยรูซาเล็ม” ^๕ และพระองค์ได้สร้าง แท่น บูชาสำหรับ บรรดาบริวาร แห่ง ฟ้ำ สวรรค์ในลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ ^๖ และ พระองค์ ได้ ทรง ถวาย โอรสของพระองค์ให้ลุยไฟ ถือฤกษ์ยาม การใช้เวทมนตร์ ทรง เจ้าเข้าผี และ พ่อมดหมอผี พระองค์ ทรง กระทำ ความ ชั่ว ร้าย เป็น อันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ ^๗ ส่วนรูป เคารพ สลัก จาก เสา รูป เคารพ ที่ พระองค์ ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศคือพระนิเวศที่ พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ ดาวิด และ ซา โลม อน โอรส ของ พระองค์ ว่า “ในนิเวศนี้และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสิบของอิสราเอล เราจะบรรจุนามของเราไว้เป็นนิตย์ ^๘ เราจะไม่เป็นเหตุให้เท้าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้กับบรรพบุรุษของเขาอีก ถ้าเขาเพียงแต่ ระมัดระวังที่จะกระทำตามทุก

อย่างซึ่งเราได้บัญชาเขา และตามราชบัญญัติทั้งสิบซึ่ง โมเสส ผู้รับ ใช้ ของ เราบัญชาเขา” ^๙ แต่เขามิได้ฟัง และมนัสเสห์ได้ชักจูงเขาให้กระทำ ชั่ว มาก ยิ่ง ไป กว่า บรรดา ประชาชาติ ซึ่ง พระ เย โฮ วาห์ ทรง ทำลาย เสีย ต่อ หน้า ประชาชนอิสราเอลได้เคยกระทำแล้วเสียอีก

พระเจ้าทรงเตือนเรื่องความชั่วร้ายของมนัสเสห์

๑๐ และ พระ เย โฮ วาห์ ตรัส โดย เหล่า ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ^{๑๑} “เพราะมนัสเสห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำการอันนำสะอิดสะเอียนเหล่านี้ และได้ประพฤติชั่วร้ายยิ่งกว่าสิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ ผู้ซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ และได้ทรงกระทำให้ยูดาห์ทำบาปด้วยรูปเคารพทั้งหลายของพระองค์อีกด้วย ^{๑๒} เพราะ จะ นั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนินว่า ‘ดูเถิดเรากำลังนำเหตุร้ายมาถึงเยรูซาเล็ม และยูดาห์ ผู้ซึ่งได้ซึ่งได้ยืนแล้วหูทั้งสองของเขาจะเข้าไป ^{๑๓} และเราจะเอาเขือกอย่างที่วัดกรุงสะมาเรียซึ่งเหนือกรุงเยรูซาเล็ม และใช้ ลูก ดิง อย่าง ที่ วัด ราชวงศ์อาหับ และเราจะล้างเยรูซาเล็มอย่างเขาล้างขาม ล้างและพลิกคว่ำ ^{๑๔} และเราจะทอดทิ้งมรดกส่วนที่เหลือของเรา และมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา และเขาทั้งหลายจะเป็นเหยื่อ และเป็นของริบของศัตรูทั้งสิบของเขา ^{๑๕} เพราะเขาได้กระทำให้สิ่งชั่วร้ายในสายตาของเรา และได้ยั่วให้เราโกรธ ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเขาออกจากอียิปต์ กระทั่งถึงทุกวันนี้”

มนัสเสห์ ผู้กระทำโโลหิตตกสิ้นพระชนม์ (๒ พศต ๓๓:๑๘-๒๐)

๑๖ ยิ่งกว่านั้น มนัสเสห์ได้ ทรง กระทำ โโลหิตที่ไร้ความผิดตกเป็นอันมาก จนเต็มเยรูซาเล็ม จาก ปลาย ข้าง หนึ่ง ถึง ปลาย อีกข้าง หนึ่ง นอกเหนือจากบาปที่พระองค์ทรงกระทำ ให้ ยูดาห์ ทำด้วย โดยประพฤติสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ^{๑๗} ส่วน พระ ราฐ กิจ นอก นัน ของ มนัส เสห์ และ บรรดา สิ่ง ซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ และ บาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์ หรือ ^{๑๘} และมนัสเสห์ทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในพระ

อุทยานริมพระราชวังของพระองค์ในส่วนของ ออสุษา และอาโมนไอรสของพระองค์ได้ขึ้น ครอบครองแทนพระองค์

อาโมนได้ครอบครองเหนือ ยูดาห์ (๒ พศต ๓๓:๒๐-๒๓)

^{๑๙}อาโมนมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา เมื่อพระองค์เริ่มครอบครอง และพระองค์ ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสองปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเมซุลเล เมทบุตรสาวของฮารูสชาวโยทบาห์ ^{๒๐}และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างมโนัสเสห์ บิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ ^{๒๑}พระองค์ ทรงดำเนินในทางทั้งสิ้นซึ่งบิดาของพระองค์ ทรงดำเนิน และปรนนิบัติรูปเคารพซึ่งบิดา ของพระองค์ทรงปรนนิบัติ และนมัสการรูป เหล่านั้น ^{๒๒}พระองค์ทรงทอดทิ้งพระเยโฮ วาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ และมีได้ทรงดำเนินในมรรคาของพระเยโฮวาห์

อาโมนสิ้นพระชนม์ โยสิยาห์ได้ครอบ ครอบแทนพระองค์ (๒ พศต ๓๓:๒๔-๒๕)

^{๒๓}และข้าราชการของอาโมนได้ร่วมกัน คิดกบฏต่อพระองค์ และประหารกษัตริย์ใน พระราชวังของพระองค์เสีย ^{๒๔}แต่ประชาชน แห่งแผ่นดินได้ประหารทุกคนที่ร่วมกันคิด กบฏต่อกษัตริย์อาโมน และประชาชนแห่ง แผ่นดินได้ตั้งโยสิยาห์ไอรสของพระองค์ ให้เป็นกษัตริย์แทนพระองค์ ^{๒๕}ส่วนพระ ราชกิจนอกนั้นของอาโมนซึ่งพระองค์ทรง กระทำมิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร แห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ ^{๒๖}และเขาฝัง ไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ในส่วนของออสุษา และโยสิยาห์ไอรสของพระองค์ได้ครอบครอง แทนพระองค์

โยสิยาห์ได้ครอบครองเหนือยู ดาห์ (๒ พศต ๓๔:๑)

๒๒ ^๑โยสิยาห์มีพระชนมายุแปดพรรษา เมื่อเริ่มครอบครอง และพระองค์ ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ด ปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เย ตีดาห์บุตรสาวของอาดาياهوชาวโบสคาท ^๒และพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องใน สายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรง

ดำเนินในมรรคาทั้งสิ้นของดาวิดบรรพบุรุษ ของพระองค์ และมีได้ทรงหันไปทางขวามือ หรือซ้ายมือ

การซ่อมแซมพระวิหาร (๒ พศต ๓๔:๘-๑๓)

^๓และอยู่มาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาล กษัตริย์โยสิยาห์ กษัตริย์ทรงใช้ซาฟานบุตร ชายอาซาลียาห์ บุตรชายเมซุลลามราชเลขา ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ รับผิดชอบว่า ^๔“จงขึ้นไปหาฮิลคียาห์มหาปุโรหิต เพื่อให้ ท่านรวมเงินซึ่งเขานำเข้ามาในพระนิเวศ ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งผู้รักษาธรณีประตูได้ เก็บจากประชาชน ^๕และให้มอบไว้ในมือของ คนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และให้เขาจ่ายแก่คนงานผู้ที่อยู่ ณ พระ นิเวศของพระเยโฮวาห์ ที่ทำการซ่อมแซม พระนิเวศอยู่ ^๖คือให้แก่ช่างไม้ และช่าง ก่อสร้าง และช่างปูน ทั้งสำหรับซื้อตัวไม้ และหินสกัดเพื่อซ่อมแซมพระนิเวศ” ^๗แต่ ไม่ได้ขอบัญชีจากเขาเรื่องเงินที่จ่ายใส่มือ ของเขา เพราะเขากระทำด้วยความสัตย์ซื่อ

พวกเขาได้พบพระราชบัญญัติของ โมเสส (๒ พศต ๓๔:๑๔-๑๕)

^๘และฮิลคียาห์มหาปุโรหิตพบกับซาฟาน ราชเลขาว่า “ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราช บัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” และ ฮิลคียาห์ได้มอบหนังสือนั้นให้ซาฟาน และ ท่านก็อ่าน ^๙และซาฟานราชเลขาได้เข้า ใ้ปากษัตริย์และทูลรายงานต่อกษัตริย์อีกว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์ได้พบเงินที่พบในพระ นิเวศออก และได้มอบไว้ในมือของคนงาน ผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” ^{๑๐}แล้ว ซาฟานราชเลขาได้ทูลกษัตริย์ว่า “ฮิล คียาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์ ม้วนหนึ่ง” และซาฟานก็อ่านถวายกษัตริย์ ^{๑๑}และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ได้ฟังถ้อยคำของ หนังสือแห่งพระราชบัญญัติ พระองค์ทรงฉีก ฉลองพระองค์ ^{๑๒}และกษัตริย์ทรงบัญญัติ ฮิล คียาห์ปุโรหิต และอาหิคัมบุตรชายซาฟาน และอัคโบร์บุตรชายมีคายาห์ และซาฟาน ราชเลขา และอาสาياهوผู้รับใช้ของกษัตริย์ รับผิดชอบว่า ^{๑๓}“จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ ให้เราให้ประชาชนและให้ยูดาห์ทั้งหมด เกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือนี้ที่ได้พบ เพราะ

ว่า พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งพลุ่งขึ้นต่อเราทั้งหลายนั้นใหญ่หลวงนัก เพราะว่าบรรพบุรุษของเรา มิได้ เชื่อฟัง ถ้อยคำของหนังสือนี้ กระทำทุกสิ่งซึ่งเขียนไว้เกี่ยวกับเราทั้งหลาย”^{๑๔} อิลคียาห์ปุโรหิต และอาหิคัม และออคโบร์ และซาฟาน และอาสายาห์ ได้ไปหาสุลดาห์หญิงผู้พยากรณ์ภรรยาของซัลลุมบุตรชายของกิวาห์บุตรชายอารัสผู้ดูแลตู้เสื้อ (เวลานั้นนางอยู่ในเยรูซาเล็มแขวงสอง) และเขาทั้งหลายได้สนทนากับนาง

คำพยากรณ์ของนางสุลดาห์
(๒ พศต ๓๔:๒๒-๒๘)

^{๑๔}และนางตอบพวกเขาว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ‘จงบอกชายคนนี้ใช้พวกเจ้ามาหาเราฉันนี้ว่า ^{๑๖}“พระเยโฮวาห์ ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ ตามบรรดาถ้อยคำในหนังสือซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้อ่านนั้น ^{๑๗}เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเขาจะได้กระทำให้เราโกรธด้วยผลงานทั้งสินแห่งมือของเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจึงจะพลุ่งขึ้นต่อสถานที่นี้ และจะดับเสียไม่ได้” ^{๑๘}แต่ฝ่ายกษัตริย์แห่งยูดาห์ผู้ได้ส่งเจ้ามาถามพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงไปบอกเขาว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เกี่ยวกับเรื่องถ้อยคำที่เจ้าได้ยิน ^{๑๙}เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เมื่อเจ้าได้ยินเรากล่าวต่อด้านสถานที่นี้และต่อด้านชาวเมืองนี้ว่า เขาจะต้องกลายเป็นที่รกร้างและที่ถูกสาป และเจ้าได้ฉีกเสื้อและร้องไห้ต่อหน้าเรา เรูก็นำเอาเจ้าแล้วด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^{๒๐}เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไปไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะถูกรวบรวมไปยังภูมิลำเนาของเจ้าอย่างสันติ และตาของเจ้าจะไม่เห็นเหตุร้ายทั้งสินซึ่งเราจะนำมาเหนือที่นี่”” และเขาทั้งหลายก็นำถ้อยคำเหล่านั้นมาทูลกษัตริย์อีก

การอ่านพระราชบัญญัติให้ประชาชนฟัง
(๒ พศต ๓๔:๒๙-๓๐)

^๑แล้ว กษัตริย์ทรงใช้ และบรรดาผู้ใหญ่ของยูดาห์และเยรูซาเล็มได้

๒๓

มาชุมนุม กับ พระองค์ ^๒และ กษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และคนยูดาห์ทั้งสิน และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็มพร้อม กับ พระองค์ และ ปุโรหิต และ ผู้พยากรณ์ และ ประชาชน ทั้ง ปวง ทั้ง เล็ก และใหญ่ และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งหมดในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง ^๓และ กษัตริย์ทรงประทับยืนข้างเสา และทรงกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า จะดำเนินตามพระเยโฮวาห์ และรักษาพระบัญญัติ พระโอวาท และกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัยของพระองค์ จะปฏิบัติตามถ้อยคำของพันธสัญญา นี้ ซึ่ง เขียน ไว้ ใน หนังสือ นี้ และ ประชาชนทั้งปวงก็เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น

โยสิยาห์นำคนอิสราเอลในการปฏิรูปใหม่
(๒ พศต ๓๔:๓๓)

^๔และ กษัตริย์ทรงบัญชาอิลคียาห์ มหปุโรหิต และพวกปุโรหิตรอง และผู้รักษาธรณีประตูให้นำเครื่องใช้ทั้งสินที่ทำขึ้นสำหรับพระบาลล์สำหรับเสารูปเคารพ และสำหรับบรรดาบวิวารของฟ้าสวรรค์ออกมาจากพระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเผาเสียที่ภายนอกกรุงเยรูซาเล็มในทุกแห่งชิดโรน และขนมูลเถาของมันไปยังเบธเอล ^๕และพระองค์ทรงกำจัดปฏิมากรปุโรหิต ผู้ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้สถาปนาให้เผาเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงที่หัวเมืองแห่งยูดาห์ และรอบๆกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งคนเหล่านั้นที่เผาเครื่องหอมถวายพระบาลล์ถวายดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และหมู่ดาวประจำราศี และบวิวารทั้งสินของฟ้าสวรรค์ ^๖และพระองค์ทรงนำเสารูปเคารพออกมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ภายนอกเยรูซาเล็มถึงลัซารชิดโรน และเผาเสียที่ลัซารชิดโรน และทรงทุบให้เป็นผงคลี และเหยียงผงคลินั้นลงบนหลุมศพของคนสามัญ ^๗และพระองค์ทรงทำลายเรือ่นกะเทย ซึ่งอยู่ข้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสีย เป็นที่ที่ผู้หญิงทอผ้าสำหรับเสารูปเคารพ ^๘และพระองค์ทรงให้ปุโรหิตทั้งหมดออกจากหัวเมืองยูดาห์ และทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่ปุโรหิตได้เผาเครื่องหอม ตั้งแต่เมืองเกบาถึงเบเออร์เซ

บา และพระองค์ทรงทำลายปูชนียสถานสูงของประตูเมือง ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าประตูโยชวา ผู้ว่าราชการเมือง ซึ่งอยู่ทางซ้ายมือที่ประตูเมือง^๙ ถึงอย่างไรก็ดีปุโรหิตแห่งปูชนียสถานสูงมิได้ขึ้นไปยังแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาทั้งหลายกินขนมปังไว้เชื้อท่ามกลางพวกพี่น้องของเขาเอง^{๑๐} และทรงกระทำให้โทเฟทเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่หุบเขาบุตรแห่งอินโนม เพื่อจะไม่ให้ผู้ใดถวายบุตรชายหญิงของตนให้ลุยไฟต่อพระโมเลค^{๑๑} และพระองค์ทรงกำจัดม้าซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ถวายแก่ดวงอาทิตย์ ที่ตรงทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ข้างห้องนาอันเมเลคข้าราชสำนัก ซึ่งอยู่ในบริเวณ และพระองค์ทรงเผารถรบของดวงอาทิตย์เสียด้วยไฟ^{๑๒} และแท่นบนหลังคาห้องชั้นบนของอาหัท ซึ่งบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ได้สร้างไว้ และแท่นบูชาซึ่งมนัสเสห์ได้สร้างไว้ในลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ทรงดิ่งลงมาให้หักเสียที่นั่น และทรงเหวี่ยงผงคลีของมันลงไปในลำธารขิดโรน^{๑๓} และกษัตริย์ทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็ม เสีย ความ ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งอยู่ทางมือขวาของภูเขาพินาศ ซึ่งซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้สร้างสำหรับพระอ้อทโรเทสสิ่งนำสะอิดสะเอียนของคนไซดอน และสำหรับพระเคโมซสิ่งนำสะอิดสะเอียนของคนโมอับ และสำหรับพระมิลโคมสิ่งนำสะอิดสะเอียนของชนอัมโมน^{๑๔} และพระองค์ทรงทุบเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และตัดเหล่าเสารูปเคารพลงเสีย และเอากระดูกมนุษย์ถมที่นั่น^{๑๕} ยิ่งกว่านั้นอีกแท่นบูชาที่เบธเอล ปูชนียสถานสูงซึ่งเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ตั้งไว้ ผู้ซึ่งกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์ทรงรื้อแท่นบูชา กับ ปูชนียสถานสูงนั้นลง และทรงเผาปูชนียสถานสูงนั้น บดให้เป็นผงคลีและพระองค์ทรงเผาเสารูปเคารพลงเสียด้วย^{๑๖} และเมื่อโยสิยาห์ทรงเห็นพระพักตร์พระองค์ ทอดพระเนตรอุโมงค์ฝังศพอยู่บนภูเขา และพระองค์ทรงใช้ให้ไปเอากระดูกออกมาเสียจากอุโมงค์ และเผาเสียบบนแท่นบูชา และทรงกระทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์ตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้ป่าวร้องไว้ ผู้ซึ่งป่าวร้องถึงสิ่งเหล่านี้^{๑๗} แล้วพระองค์ตรัสว่า “อนุสาวรีย์

ที่เรามองเห็น ข้างโน้นคืออะไร” คนเมืองนั้นก็ทูลพระองค์ว่า “เป็นอุโมงค์ฝังศพของคนแห่งพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ และได้ป่าวร้องถึงสิ่งเหล่านี้ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำต่อแท่นบูชาที่เบธเอล”^{๑๘} และพระองค์ตรัสว่า “ให้เขาอยู่ที่นั่นแหละ อย่าให้ผู้ใดย้ายกระดูกของเขา” เขาทั้งหลายจึงทิ้งกระดูกของเขาไว้ อย่างนั้นพร้อมกับกระดูกของผู้พยากรณ์ผู้ออกมาจากสะมาเรีย^{๑๙} โยสิยาห์ทรงกำจัดนิเวศทั้งสิ้นของปูชนียสถานสูงที่อยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างไว้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงกริ้ว พระองค์ทรงกระทำต่อที่เหล่านั้นตามทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำที่เบธเอล^{๒๐} และพระองค์ทรงประหารปุโรหิตทั้งปวงแห่งปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่ที่นั่นเสียบบนแท่นบูชา และเผากระดูกคนเสียบบนนั้น แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับกรุงเยรูซาเล็ม

การถือเทศกาลปัสกา (๒ พศต ๓๕:๑-๑๙)

^๑ และกษัตริย์ทรงบัญญัติประชาชนทั้งปวงว่า “จงถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ดังที่เขียนไว้ในหนังสือพันธสัญญา”^๒ เพราะ เทศกาลปัสกาอย่างนี้มีได้ถือกันมาตั้งแต่สมัยผู้วินิจฉัยผู้ครอบครองอิสราเอล หรือระหว่างสมัยบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือกษัตริย์แห่งยูดาห์^๓ แต่ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาล กษัตริย์โยสิยาห์ได้ถือ เทศกาลปัสกา นี้ ถวายแด่พระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม^๔ ยิ่งกว่านั้นอีกโยสิยาห์ได้กำจัดคนทรง และ แม่มด และ เทราฟิม และรูปเคารพ และบรรดาสิ่งนำสะอิดสะเอียนซึ่งเห็นกันอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ และในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อพระองค์จะทรงสถาปนาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัติซึ่งเขียนอยู่ในหนังสือที่อิสลียาห์ปุโรหิตได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์^๕ ก่อนพระองค์ทรมากษัตริย์องค์ใดเหมือนพระองค์ไม่ ผู้ซึ่งหันหาพระเยโฮวาห์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย และด้วยสิ้นสุดพระกำลัง ตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้นของโมเสส หรือผู้ที่เกิดมาที่หลังพระองค์ก็ไม่มีใครเหมือนพระองค์^๖ ถึงกระนั้นพระเยโฮวาห์มิได้ทรงหันจากพระพิโรธอันแรงกล้าและยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระพิโรธของพระองค์ได้ฟุ้งขึ้นต่อยูดาห์ ด้วยการกระทำทั้งสิ้นของมนัสเสห์อันเป็นเหตุให้พระองค์

ทรงพระพิโรธ ^{๒๗} และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะให้ยูดาห์ออกเสียจากสายตาของเราด้วย ดังที่เราได้กระทำให้อิสราเอลออกเสีย และเราจะเหวี่ยงเมืองนี้ซึ่งเราได้เลือกออกไปเสีย คือเยรูซาเล็ม กับนิเวศซึ่งเราได้บอกไว้ ‘นามของเราจะอยู่ที่นั่น’”

กษัตริย์โยสิยาห์สิ้นพระชนม์ (๒ พศต ๓๕:๒๐-๒๗)

^{๒๘} ส่วนพระราชา กิจ นอก นั้น ของ โยสิยาห์ และบรรดาสิ่ง ซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ มิได้บันทึก ไว้ ใน หนังสือ พงศาวดาร แห่ง กษัตริย์ ประเทศ ยูดาห์ หรือ ^{๒๙} ใน สมัย ของ พระองค์ ฟาโรห์ เนโค กษัตริย์ ของ อียิปต์ เสด็จ ขึ้น ไป ยัง กษัตริย์ แห่ง อัสซีเรีย ถึง แม่ นำนยู เพรติส กษัตริย์ โยสิยาห์ เสด็จ ไป ประทับ พระองค์ และ เมื่อ ฟาโรห์ เนโค ทรง เห็น พระองค์ ก็ ประหาร พระองค์ เสีย ที่ เมือง เมกิดโด ^{๓๐} ข้าราชการ ของ พระองค์ ก็ นำ พระศพ ใส่ รถ รบ ไป จาก เมือง เมกิดโด และ นำมายัง กรุง เยรูซาเล็ม และ ฝัง ไว้ ใน อุโมงค์ ของ พระองค์ และ ประชาชน แห่ง แผ่นดิน นั้น ก็ รัญ เยโฮอาหาส โอโรส โยสิยาห์ เจิม ทาน ไว้ และ ตั้ง ทาน ให้ เป็น กษัตริย์ แทน ราชนิกิตา ของ ทาน

ฟาโรห์ปลดกษัตริย์เยโฮอาหาสออกจาก ราชสมบัติ (๒ พศต ๓๖:๑-๒)

^{๓๑} เยโฮอาหาส มี พระชนมายุ ยี่สิบ สาม พรรษา เมื่อ พระองค์ ทรง เริ่ม ครอบครอง และ พระองค์ ทรง ครอบครอง ใน กรุง เยรูซาเล็ม สาม เดือน พระมารดา ของ พระองค์ มี พระนาม ว่า ฮามูทาล บุตรสาว ของ เยเรมีย์ ชาวลีบนาห์ ^{๓๒} และ พระองค์ ทรง กระทำ สิ่ง ที่ ชั่วร้าย ใน สายพระเนตร ของ พระเยโฮวาห์ ตาม ทุก สิ่ง ซึ่ง บรรพบุรุษ ของ พระองค์ ได้ กระทำ ^{๓๓} และ ฟาโรห์ เนโค ก็ จับ พระองค์ ชัง ไว้ ที่ ริม ลาน ใน แผ่นดิน ฮามัท เพื่อ มิให้ พระองค์ ครอบครอง ใน เยรูซาเล็ม และ กำหนด บรรณาการ จาก แผ่นดิน นั้น เป็น เงิน หนึ่งใน ร้อย ตะลันต์ และ ทองคำ หนึ่งใน ตะลันต์

เยโฮยาคิม ครอบครองเหนือยู ดาห์ (๒ พศต ๓๖:๕-๕)

^{๓๔} และ ฟาโรห์ เนโค ทรง ตั้ง เอลียาคิม โอโรส โยสิยาห์ เป็น กษัตริย์ แทน โยสิยาห์ บิดา ของ ทาน และ เปลี่ยน ชื่อ ของ ทาน เป็น เยโฮยาคิม

แต่ ได้ พา เยโฮอาหาส ไป เสีย และ ทาน มา ถึง อียิปต์ และ สิ้นชีวิต เสีย ที่ นั้น ^{๓๕} และ เยโฮยาคิม ก็มี มอบเงิน และ ทองคำ แก่ ฟาโรห์ แต่ พระองค์ ทรง เก็บ ภาษี จาก ชาว แผ่นดิน เพื่อ มอบเงิน ตาม บัญชา ของ ฟาโรห์ พระองค์ ทรง เร่ง รัด เอา เงิน และ ทองคำ ของ ประชาชน แห่ง แผ่นดิน นั้น จาก ทุก คน ตาม การ ประเมิน เพื่อ มอบ แก่ ฟาโรห์ เนโค ^{๓๖} เยโฮยาคิม มี พระชนมายุ ยี่สิบห้า พรรษา เมื่อ พระองค์ ทรง เริ่ม ครอบครอง และ พระองค์ ทรง ครอบครอง ใน กรุง เยรูซาเล็ม สิบเอ็ด ปี พระมารดา ของ พระองค์ มี พระนาม ว่า เศบูดาห์ บุตรสาว เปดา ยาร์ ชาวยูดาห์ ^{๓๗} และ พระองค์ ทรง กระทำ สิ่ง ที่ ชั่วร้าย ใน สายพระเนตร ของ พระเยโฮวาห์ ตาม ทุก สิ่ง ซึ่ง บรรพบุรุษ ของ พระองค์ ได้ ทรง กระทำ

เยโฮยาคิม รับใช้เนบูคัดเนสซาร์ (๒ พศต ๓๖:๖-๗)

๒๔ ใน รัชกาล ของ พระองค์ เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์ แห่ง บาบิโลน ยก ขึ้น มา และ เยโฮยาคิม เป็น คนใช้ ของ พระองค์ สามปี แล้ว ทาน ก็ กลับ กบฏ ต่อ พระองค์ ^๒ และ พระเยโฮวาห์ ทรง ใช้ พวก คนเคลเดีย และ พวก คนซีเรีย และ พวก คนโมอับ และ พวก คนอัมโมน มา ต่อสู้ กับ ทาน และ ทรง ใช้ เขา ทั้ง หลาย ไป ต่อสู้ ยูดาห์ เพื่อ จะ ทำลาย เสีย ตาม พระวจนะ ของ พระเยโฮวาห์ ซึ่ง พระองค์ ตรัส โดย บรรดา ผู้พยากรณ์ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ^๓ แท้จริง เหตุการณ์ นี้ เกิด ขึ้น กับ ยูดาห์ ตาม พระบัญชา ของ พระเยโฮวาห์ เพื่อ จะ ให้ เขา ออกไป เสีย จาก สายพระเนตร ของ พระองค์ เพราะ บรรดา บาบ ของ มนัสเสห์ ตาม ทุก อย่าง ซึ่ง พระองค์ ได้ ทรง กระทำ ^๔ และ เพราะ โลหิต ที่ ไร่ ความ ผิด ซึ่ง ทาน ได้ ทำ ให้ หลั่ง นั้น ด้วย เพราะ ทาน ได้ กระทำ ให้ โลหิต ไร่ ความ ผิด ตก เต็ม เยรูซาเล็ม และ พระเยโฮวาห์ ไม่ ทรง ภัย ^๕ ส่วน พระราชา กิจ นอก นั้น ของ เยโฮยาคิม และ บรรดา สิ่ง ซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ มิได้บันทึก ไว้ ใน หนังสือ พงศาวดาร แห่ง กษัตริย์ ประเทศ ยูดาห์ หรือ

เยโฮยาคิม สิ้นพระชนม์ รัชสมัยของเย โฮยาคิม (๒ พศต ๓๖:๘-๙)

^๖ เยโฮยาคิม จึง ทรง ล่วง หลับ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษ ของ พระองค์ และ เยโฮยาคิน โอโรส

ของ พระองค์ ขึ้น ครอบ ครอบ แทน พระองค์^๙ และกษัตริย์แห่งอียิปต์มิได้ทรงยกออกมาจากแผ่นดินของพระองค์อีก เพราะกษัตริย์แห่ง บา บิโลน ได้ ยึด แดน ทุ่ง สีน ซึ่ง เป็น ของ กษัตริย์อียิปต์ ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์ถึงแม่น้ำยูเฟรติส^{๑๐} เยโฮยาคิมมีพระชนมายุสิบแปด พรรษา เมื่อ พระองค์ ทรง เริ่ม ครอบ ครอบ และ พระองค์ ทรง ครอบ ครอบ ใน กรุง เยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เนหุซทาบูดาสสาวของเอลนาธันชาว เยรูซาเล็ม^{๑๑} และ พระองค์ ทรง กระทำ สิ่ง ที่ ชั่ว ร้าย ใน สาย พระเนตรของ พระ เยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ^{๑๒} คราว นั้น ข้าราชการของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มล้อมกรุงไว้

เนบูคัดเนสซาร์ส่งชาวเยรูซาเล็มหลายคนไปเป็นเชลย

^{๑๑} และ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จมาที่เมืองนั้น ขณะเมื่อข้าราชการของพระองค์ยังล้อมเมืองอยู่^{๑๒} และเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงมอบพระองค์แก่กษัตริย์แห่งบาบิโลน พระองค์เอง และพระมารดาของพระองค์ และข้าราชการของพระองค์ และเจ้านายของพระองค์ และข้าราชสำนักของพระองค์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนจับพระองค์เป็นนักโทษในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์^{๑๓} ได้ขนเอาบรรดาทรัพย์สินใน พระนิเวศของ พระ เยโฮวาห์ และทรัพย์สินในสำนักพระราชวัง และตัดบรรดาเครื่องใช้ทองคำเป็นชิ้นๆ ซึ่งซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงสร้างไว้ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ตั้งที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ก่อนแล้ว^{๑๔} พระองค์ทรงกวาดชาวเยรูซาเล็มไปหมด ทั้งเจ้านายทั้งปวง และทาสทาสีทั้งหมด เป็นเชลยหนึ่งหมื่นคน มีช่างฝีมือและช่างเหล็กทั้งหมด ไม่มีผู้ใดเหลือนอกจากประชาชนที่จนที่สุดแห่งแผ่นดิน^{๑๕} และพระองค์นำเยโฮยาคิมไปยังบาบิโลน ทั้งพระชนนี บรรดาพระมเหสี ข้าราชสำนักของพระองค์ และบุคคลชนหัวหน้าของแผ่นดิน พระองค์จับเป็นเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน^{๑๖} และกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงนำเชลยมายังบาบิโลน คือทาสทาสีทั้งหมดเจ็ดพันคน และช่างฝีมือและ

ช่างเหล็กหนึ่งพันทุกคนแข็งแรง และเหมาะสำหรับกรรบ

เศเดคียาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (๒ พศต ๓๖:๑๐-๑๘)

^{๑๗} และ กษัตริย์แห่ง บา บิโลน ตั้ง มีถา นิน ยาห์ บิดา ของ เยโฮยาคิม เป็น กษัตริย์ แทน พระองค์ และเปลี่ยนพระนามว่าเศเดคียาห์^{๑๘} เศเดคียาห์มีพระชนมายุยี่สิบเอ็ด พรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮามูทาลบุตรสาวของเยเรมีย์ชาวลิบนาห์^{๑๙} และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งเยโฮยาคิมทรงกระทำ

เศเดคียาห์กบฏต่อบาบิโลน

^{๒๐} เพราะ ว่า โดย พระพิโรธ ของ พระ เยโฮวาห์นั้น เหตุการณ์มาถึงขีดที่พระองค์ทรงเหวี่ยงเยรูซาเล็มและยูดาห์ไปให้พ้นพระพิศมัยพระองค์ และเศเดคียาห์ได้กบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน

การล้อมกรุงเยรูซาเล็ม การนำคนไปเป็นเชลยครั้งสุดท้าย (๒ พศต ๓๖:๑๗-๒๐; ยรม ๓๙:๘-๑๐)

๒๕^๑ และอยู่มาเมื่อวันที่สิบเดือนที่สิบปีที่เก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกมาพร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์เข้าสู่รบกรุงเยรูซาเล็ม และล้อมกรุงนั้นไว้ และเขาทั้งหลายได้สร้างเครื่องล้อมไว้รอบ^๒ กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่ถึงปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์เศเดคียาห์^๓ เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่ การกันดารอาหารในกรุงนั้นก็ร้ายกาจนัก ไม่มีอาหารให้แก่ประชาชนแห่งแผ่นดิน^๔ แล้วกรุงนั้นก็แตก ทหารทั้งสิ้นหนีออกไปในกลางคืนตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสองซึ่งอยู่ริมราชอุทยาน (ทุ่งๆที่คนเคลเดียอยู่รอบเมือง) และกษัตริย์ก็เสด็จตามทางไปที่ราบ^๕ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ตามกษัตริย์และมาทันพระองค์ในที่ราบเมืองเยรีโค และกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ก็กระจัดกระจายไปจากพระองค์^๖ แล้วเขาจึงจับกษัตริย์นำขึ้นมายัง

กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาร์ และพวกเขาได้พิพากษาพระองค์ “เขาได้ประหารชีวิตบรรดาไอรอสของเศเดคียห์ต่อพระพักตร์ของพระองค์ แล้วทำพระเนตรเศเดคียห์ให้บอดไป ได้ผูกมัดพระองค์ไว้ด้วยโซ่ตรวนทองสัมฤทธิ์ และพาพระองค์ไปยังบาบิโลน ๙ เมื่อวันที่เจ็ดเดือนที่ห้าซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้มายังเยรูซาเล็ม ๙ ท่านได้เฝ้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสีย และเฝ้าพระราชวัง และเฝ้าบ้านเรือนทั้งหมดของเยรูซาเล็ม ท่านเฝ้าบ้านใหญ่ทุกหลังลงหมด ๑๐ และทหารคนเคลเดียทั้งหมด ผู้อยู่กับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทำลายกำแพงรอบเยรูซาเล็มลง ๑๑ และประชาชนที่เหลืออยู่ซึ่งอยู่ในเมือง และคนหลบหนีซึ่งหลบหนีไปยังกษัตริย์แห่งบาบิโลน พร้อมกับมวลชนที่เหลืออยู่นั้น เนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้กวาดไปเป็นเชลย ๑๒ แต่ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ละคนจนแห่งแผ่นดินไว้ให้เป็นคนทำสวนองุ่นและเป็นคนทำไร่ไถนา ๑๓ และเสาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเชิงกับชั้นเสาครทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น คนเคลเดียได้ทุบเป็นชิ้นๆ และขนเอาทองสัมฤทธิ์ไปยังบาบิโลน ๑๔ เขาขนหม้อ พลั่ว และตะกราดตัดไส้ตะเกียง และข้อ และบรรดาเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ซึ่งใช้ในงานปรนนิบัติเอาไปเสีย ๑๕ ทั้งถาดรองไฟด้วย กับขาม สิงโตที่ทำด้วยทองคำ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็ขนเอาไปเป็นทองคำ และสิงโตที่ทำด้วยเงินก็ขนเอาไปเป็นเงิน ๑๖ ส่วนเสาสองต้น ชั้นเสาครหนึ่งลูก และเชิงซึ่งซาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น ทองสัมฤทธิ์ของภาชนะทั้งหมดนั้นก็เหลือทิ้งซึ่งได้ ๑๗ เสาด้านหนึ่ง สูงสิบแปดศอก และบัวคว่ำทองสัมฤทธิ์มีบนเสา บัวคว่ำนั้นสูงสามศอก มีตาข่ายกับลูกทับทิมล้วนทองสัมฤทธิ์อยู่บนบัวคว่ำโดยรอบ และเสาด้านที่สองก็เหมือนกันพร้อมตาข่าย ๑๘ และผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็จับเสารั้วห้าอันใหญ่ และเพ็ญยาห์ปูลูหิตที่สอง กับผู้รักษาธรณี

ประตูล้อมคนไปด้วย ๑๙ และจากเมืองนั้นท่านได้จับข้าราชการสำนักซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพ กับที่ปรึกษาของกษัตริย์อีกห้าคนที่พบในเมืองนั้น และเลขาธิการคือผู้บัญชาการกองทัพผู้เกณฑ์ประชาชนแห่งแผ่นดิน และอีกหกสิบคนจากประชาชนแห่งแผ่นดินซึ่งพบในเมือง ๒๐ และเนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับคนเหล่านี้ไปพามาถึงกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาร์ ๒๑ และกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงฟังเขา และประหารชีวิตเขาทั้งหลายเสียที่ริบลาร์ในแผ่นดินฮามัท ยูดาห์จึงถูกกวาดเป็นเชลยไปจากแผ่นดินของตน

เกตาลิยาห์ได้รับการตั้งให้เป็นเจ้าเมือง

๒๒ พระองค์ทรงตั้งเกตาลิยาห์บุตรชายอาหิตัมบุตรชายซาฟานให้เป็นเจ้าเมืองเหนือประชาชนผู้เหลืออยู่ในแผ่นดินยูดาห์ ผู้ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนได้ทรงเหวี่ยงไว้ ๒๓ เมื่อบรรดาผู้บังคับบัญชาพลรบทั้งตัวเขาทั้งหลายและคนของเขาได้ยินว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเกตาลิยาห์ให้เป็นเจ้าเมือง เขาก็มาหาเกตาลิยาห์ที่มิสปาห์ คืออิชมาเอลบุตรชายเนธานียาห์และโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ และเสโรอาห์บุตรชายทันหุเมทชาวเนโทฟาห์ และยูอาซันยาห์บุตรชายคนมาอาคาห์ ทั้งเขาทั้งหลายและคนของเขา ๒๔ และเกตาลิยาห์ก็กระทำสัตย์ปฏิญาณแก่เขาและคนของเขาว่า “อย่ากลัวที่จะเป็นผู้รับใช้ของคนเคลเดียเลย จงอาศัยในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านก็จะอยู่เย็นเป็นสุข” ๒๕ แต่อยู่มาในเดือนที่เจ็ดอิชมาเอลบุตรชายเนธานียาห์บุตรชายเอลีซามาผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ได้เข้ามาพร้อมกับชายสิบคน ได้โจมตีและฆ่าเกตาลิยาห์และพวกยิวกับคนเคลเดียผู้อยู่กับท่านที่มิสปาห์เสีย ๒๖ แล้วประชาชนทั้งปวง ทั้งเล็กและใหญ่และผู้บังคับบัญชาพลรบได้ลุกขึ้นและไปยังอียิปต์ เพราะเขากลัวคนเคลเดีย ๒๗ และอยู่มาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเนรเทศเยโฮยาคีนกษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่สิบสองเมื่อวันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น เอวิลเมโรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลน ในปีที่พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง ทรงพระกรุณาโปรดให้เยโฮยาคีนกษัตริย์แห่งยูดาห์พ้นจากเรือน

จำ ๒๘ พระองค์ตรัสด้วยคำอ่อนหวานแก่ท่าน และให้นั่งสูงกว่าบรรดาที่นั่งของกษัตริย์ที่อยู่ในบาบิโลนกับพระองค์ ๒๙ เยโฮยาคีนจึงได้ถอดเครื่องแต่งกายของนักโทษออก และได้รับประทานที่โต๊ะเสวยของกษัตริย์เป็น

ปกติทุกวันตลอดชีวิต ^{๓๐} ส่วนงบประมาณที่ให้ นั่นก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์ตามความต้องการรายวันอยู่เสมอตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอยู่

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๑ พงศาวดาร

เราไม่รู้ว่าใครเขียนหนังสือเล่มนี้ แต่ตามธรรมเนียมของพวกยิว เอสราเป็นผู้เขียนหนังสือ ๑ และ ๒ พงศาวดารรวมเป็นเล่มเดียวในพระคัมภีร์ของพวกยิว ทั้งสองเล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของอิสราเอลสมัยเดียวกันกับหนังสือ ๑ และ ๒ ซามูเอลและหนังสือ ๑ และ ๒ พงศ์กษัตริย์ คือตั้งแต่ความตายของซาอูล จนถึงเวลาที่อิสราเอลกับยูดาห์เป็นเชลย บางเรื่องที่อยู่ในหนังสือซามูเอลและพงศ์กษัตริย์ก็อยู่ในทั้งสองเล่มนี้ และบางเรื่องไม่อยู่ บทที่ ๑ ถึง ๙ ของเล่มนี้ส่วนใหญ่เป็นลำดับวงศ์ อาร์ซิปซอบ เจมส์ ฮาซซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ ๔๑ ปี

ตั้งแต่อาดัมถึงโนอาห์

๑ อาดัม ๒ เสท เอโนช ๓ เคนัน มาหะลาเลล

๔ ยาเรต ๕ เอโนค เมธูเสลาห์ ลามะค ๖ โนอาห์ ๗ เชม ฮาม ยาเฟท

บุตรชายทั้งหลายของยาเฟท

๘ บุตรชายทั้งหลายของยาเฟท ชื่อ โกเมอร์ มาโกก มีเดีย ยาวาน ทุบัล เมเชค และทิวาส ๙ บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ ชื่อ อิชเคนี สรีฟาท และโทการมาห์ ๑๐ บุตรชายทั้งหลายของยาวาน ชื่อ เอลิซาร์ ทารซิช คิทธิม และโดदानิม

ผู้สืบสายโลหิตของฮาม

๑๑ บุตรชายทั้งหลายของฮาม ชื่อ กูช มิสรา ยิม พุต และคานาอัน ๑๒ บุตรชายทั้งหลายของกูช ชื่อ เส-บา ฮาวิลูห์ สับทา รามามา และสับเทคา ๑๓ บุตรชายทั้งหลายของรามามา ชื่อ เชบาและเดดาน ๑๔ กูชให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก ๑๕ มิสรา ยิมให้กำเนิดบุตรชื่อนูติม อานา มิม เลหะบิม นัฟทูลิม ๑๖ ปีทูลิม คัสลูยิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟีลิสเตีย) และคัฟไทริม ๑๗ คานาอันให้กำเนิดบุตรหัวปีชื่อไฮตอน และเฮท ๑๘ และคนเยบุส คนอาโมไรต์ คน

เกอร์กาซี ๑๙ คนฮีไวต์ คนอารคี คนสินี ๒๐ คนอารวัต คนเศเมอร์ และคนฮามัท

บุตรชายทั้งหลายของเชม

๒๑ บุตรชายทั้งหลายของเชม ชื่อ เอลาม อัสซูร์ อารฟักซาด ลูด อาร์ม อูส สูล เกเรอร์ และเมเชค ๒๒ อารฟักซาดให้กำเนิดบุตรชื่อนูติม และเชลาห์ และเชลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อนูติม ๒๓ เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน ๒๔ โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่อนัลโมดัต เซเลฟ ฮาซาร-มาเวท และเยราห์ ๒๕ ฮาโดรัม อุซาล และติคลาห์ ๒๖ เอบาล อาบีมาเอล เชบา ๒๗ ไอฟีร์ ฮาวิลูห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน

ตั้งแต่เชมถึงอับราฮัม

๒๘ เชม อารฟักซาด เชลาห์ ๒๙ เอเบอร์ เปเลก เรอู ๓๐ เสรุก นาโฮร์ เทราห์ ๓๑ อับราม คืออับราฮัม ๓๒ บุตรชายของอับราฮัม ชื่อ อิสอัค และอิซมาเอล

บุตรชายทั้งหลายของอิซมาเอล

๓๓ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเขา บุตรหัวปีของอิซมาเอล คือ เนบาโยธ และเคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม ๓๔ มิซมา ดูมาห์ มัสสา ฮาดัด เทมา ๓๕ เยทูร์ นาฟิซ และเคเดมาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิซมาเอล

บุตรชายทั้งหลายของนางเคทูราห์

๓๖ บุตรชายทั้งหลายของนางเคทูราห์ ภรรยาของอับราฮัม คือ นางให้กำเนิดบุตรชื่อนิมราน โยกซาน เมดาน มีเดีย นูติม และชูอาห์ และบุตรชายของโยกซานชื่อ เชบาและเดดาน ๓๗ บุตรชายของมีเดียชื่อ เอฟูห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบีดา และเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคทูราห์

บุตรชายทั้งหลายของอับราฮัมกับอิสอัค

๓๘ อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่อนูติม บุตรชายของอิสอัค ชื่อ เอซาว และอิสราเอล

บุตรชายทั้งหลายของเอซาว

๓๙ บุตรชายของเอซาว ชื่อ เอลีฟัส เรอูเอล เยอูส ยาลาม และโคราห์ ๔๐ บุตรชายของเอลี

ฟัส ชื่อ เทมาน โอมาร์ เศพี กาทาม เคนัส ทิม
 นาและอามาเลข ^{๓๗}บุตรชายของเรูเอล ชื่อ
 นาหัท เศ-ราห์ ซัมมาห์ และมิสซาห์ ^{๓๘}บุตร
 ชายของเลอีร์ ชื่อ โลทาน ไชบาล คิเบโอน อา
 นาห์ ดีโซน เอเซอร์ และดีซาน ^{๓๙}บุตรชาย
 ของโลทาน ชื่อ โฮรี และโฮมาม และน้องสาว
 ของโลทานชื่อทิมนา ^{๔๐}บุตรชายของไชบาล
 ชื่อ เอลิยัน มานาฮาท เอบาล เซพี และโอนัน
 ม บุตรชายของคิเบโอน ชื่อ อัยยาร์ห์ และอา
 นาห์ ^{๔๑}บุตรชายของอานาห์ ชื่อ ดีโซน บุตร
 ชายของดีโซน ชื่อ อัมราม เอชบาน อิธราน
 และเคราน ^{๔๒}บุตรชายของเอเซอร์ ชื่อ บิล
 ฮาน ศาวาน และยาอาคัน บุตรชายของดีโซน
 ชื่อ อูศ และอาร์ัน

**บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินเอโดม
 โดม (ปฐมกษัตริย์ ๓๖:๑-๔๓)**

^๑ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ผู้ทรง ครอง ครอง
 อยู่ในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่มีกษัตริย์ครอบ
 ครองอยู่เหนือคนอิสราเอล คือ เบลาบุตร
 ชายเบเอร์ เมืองหลวงของท่านชื่อดินซาบาห์
^๒เมื่อเบลาสิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชาย
 เศ-ราห์ชาวเมืองโบสร่าห์ขึ้นครอบครองแทน
^๓เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว หุซามชาวแผ่นดิน
 ดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทน ^๔เมื่อ
 หุซามสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัดบุตรชายของเบ
 ดัดผู้รบชนะคนมีเดียในทุ่งแห่งโมอับขึ้น
 ครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออา
 วิท ^๕เมื่อฮาตัดสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาว
 เมืองมัสสุเรคาห์ขึ้นครอบครองแทน ^๖เมื่อ
 สัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ชาอูลชาวเมืองเรโห
 โบที่อยู่ทีแม่น้ำขึ้นครอบครองแทน ^๗เมื่อ
 ชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาลฮานันบุตรชาย
 อัคโบร์ขึ้นครอบครองแทน ^๘เมื่อบาลฮานัน
 สิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัดขึ้นครอบครอง
 แทน เมืองหลวงของท่านชื่อปาอี และมเหสี
 ของท่านมีพระนามว่า เมเททาเบล ธิดาของ
 มัทเรด ธิดาของเมซาห์บ

เจ้านายทั้งหลายของเอโดม

^๑และฮาตัดก็สิ้นพระชนม์ เจ้านายของเอ
 โดมคือ เจ้านายทิมนา เจ้านายอาลิยาร์ห์ เจ้า
 นายเยเรท ^๒เจ้านายโอโฮลิบามาห์ เจ้านาย
 เอลาห์ เจ้านายปีโนน ^๓เจ้านายเคนัส เจ้า
 นายเทมาน เจ้านายมิบซาร์ ^๔เจ้านายมกดี

เอล และเจ้านายอิราม คนเหล่านี้เป็นเจ้านาย
 ของเอโดม

บุตรชายทั้งหลายของอิสราเอล

๒ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของอิสราเอล คือ
 รูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ เศบ
 ลุน ^๒ดาน โยเซฟ เบนยามิน นัฟทาลี กาด
 และอาเซอร์

บุตรชายทั้งหลายของยูดาห์

^๑บุตรชายของยูดาห์ชื่อ เอร์ โอนัน และเซ
 ลาห์ ทั้งสามคนนี้เป็นบุตรสาวของชวาคันคานา
 อันให้กำเนิดแก่ท่าน ฝ่ายเอร์บุตรหัวปีของยู
 ดาห์นั้นเป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระ
 เยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสังหารเขาเสีย
^๒ทามาร์บุตรสะโง่ของท่านก็ให้กำเนิดบุตร
 ชื่อเปเรศและเศ-ราห์ให้ท่านด้วย ยูดาห์มีบุตร
 ชายห้าคนด้วยกัน ^๓บุตรชายของเปเรศชื่อ
 เฮสโรน และฮามูล ^๔บุตรชายของเศ-ราห์คือ
 คิมรี เอชาน เฮมาน คาลโคล และดารา ทำ
 คนด้วยกัน ^๕บุตรชายของคารมีชื่อ อาคาน
 ผู้นำความเดือดร้อนให้แก่อิสราเอล ผู้ละเมิด
 ในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น ^๖และบุตรชาย
 ของเอชานชื่อ อาซาริยาห์ ^๗บุตรชายของเฮส
 โรนซึ่งกำเนิดแก่ท่านนั้นคือ เยราเมเอล ราม
 และเคลบัย ^๘รวมให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนา
 ดับ และอัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน
 เจ้านายในบุตรของยูดาห์ ^๙นาโชนให้กำเนิด
 บุตรชื่อสัลมา สัลมาให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาส
^{๑๐}โบอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบด โอเบดให้
 กำเนิดบุตรชื่อเจสซี

ผู้สืบสายโลหิตของเจสซี

^๑เจสซีให้กำเนิดเอลีอับบุตรหัวปีของท่าน
 อาบีนาดับที่สอง ซิเมอาที่สาม ^๒นาธันเอล
 ที่สี่ รัตดัยที่ห้า ^๓โอเซมที่หก ดาวิดที่เจ็ด
^๔และพี่สาวของเขาชื่อเศรยาห์ และอาบีกายี
 ล บุตรชายของนางเศรยาห์ชื่ออาบีชัย โยอาบ
 และอาสาเฮล สามด้วยกัน ^๕อาบีกายีลให้
 กำเนิดบุตรชื่ออามาสา และบิดาของอามาสา
 ชื่อเยเธอร์คนอิซมาเอล

ผู้สืบสายโลหิตของคาเลบ

^๑คาเลบบุตรชายเฮสโรนให้กำเนิดบุตร
 กับอาซุบาห์ภรรยาของตน และกับเยรีโอท
 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนาง คือ เยเซอร์

โซบับ และอาร์โดน ^{๑๙}เมื่ออาซุบาร์ทสิ้นชีพแล้ว คาเลบก็แต่งงานกับเอฟราธาห์ ผู้ให้กำเนิดบุตรชื่อเฮอร์ให้แก่ท่าน ^{๒๐}เฮอร์ให้กำเนิดบุตรชื่ออูร์ และอูร์ให้กำเนิดบุตรชื่อเบซาล

ผู้สืบสายโลหิตคนอื่นของเฮสโรนโดยบุตรสาวของมาคีร์

^{๒๑}ภายหลังเฮสโรนได้เข้าหาบุตรสาวของมาคีร์บิดาของกิเลอาด และได้แต่งงานด้วยเมื่อท่านมีอายุหกสิบปี และนางได้กำเนิดบุตรให้ท่านชื่อ เสกบ ^{๒๒}และเสกบให้กำเนิดบุตรชื่อยาอีร์ ผู้มีหัวเมืองยีสืบสามหัวเมืองในแผ่นดินกิเลอาด ^{๒๓}แต่จากหัวเมืองเหล่านั้น เขาได้ยึดเกซุร์กับอาร์ม พร้อมกับหัวเมืองต่างๆของยาอีร์ และหัวเมืองเคนาห์ กับบรรดาชนบทของหัวเมืองหกสิบชนบทด้วยกัน ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นของลูกหลานมาคีร์บิดาของกิเลอาด ^{๒๔}ภายหลังเฮสโรนสิ้นชีพในคาเลบเอฟราธาห์ แล้วอาบียาห์ภรรยาของเฮสโรนก็คลอดบุตรให้แก่เขาชื่ออัสซูร์ผู้เป็นบิดาของเทโคอา

ผู้สืบสายโลหิตของเยราเมเอล

^{๒๕}บุตรชายทั้งหลายของเยราเมเอลบุตรหัวปีของเฮสโรน คือ ราม บุตรหัวปีของท่าน นูนาห์ โอรเน โอเชม และอาหิยาห์ ^{๒๖}เยราเมเอลมีภรรยาอีกคนหนึ่งชื่ออาทาทาห์ นางเป็นมารดาของโอนัม ^{๒๗}บุตรชาย ของ ราม บุตรหัวปีของเยราเมเอลชื่อ มาอัส ยามีน และเอเคอร์ ^{๒๘}บุตรชายของโอนัมชื่อ ซัมมัยและยาตา บุตรชายของซัมมัยชื่อ นาดับและอาบีซัวร์ ^{๒๙}ภรรยาของอาบีซัวร์ชื่ออาบีฮาอิล และนางคลอดอัคปานและไมลิดให้ท่าน ^{๓๐}บุตรชายของนาดับชื่อ เสเลด และอัปปาอิม แต่เสเลดได้สิ้นชีพไม่มีบุตร ^{๓๑}บุตรชายของอัปปาอิมชื่อ อิซอี บุตรชายของอิซอีชื่อ เซซัน บุตรของเซซันชื่อ อัคลัย ^{๓๒}บุตรชายของยาดาน้องชายของซัมมัยชื่อ เยเธอร์ และโยนาธาน และเยเธอร์สิ้นชีพไม่มีบุตร ^{๓๓}บุตรชายของโยนาธานชื่อ เปเลธ และศาชา เหล่านี้เป็นลูกหลานของเยราเมเอล

ผู้สืบสายโลหิตของเซซัน

^{๓๔}ฝ่ายเซซันไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาวแต่เซซันมีทาสชาวอียิปต์อยู่คนหนึ่ง ชื่อ

ยารฮา ^{๓๕}เซซันจึงยกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยาของยารฮาทาสของตน และนางก็คลอดบุตรให้เขาชื่อ อัททัย ^{๓๖}อัททัยให้กำเนิดบุตรชื่อนาธัน และนาธันให้กำเนิดบุตรชื่อศาบาด ^{๓๗}ศาบาดให้กำเนิดบุตรชื่อเอฟลาล และเอฟลาลให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบด ^{๓๘}โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเยสุ เยสุให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ ^{๓๙}อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเลส และเฮเลสให้กำเนิดบุตรชื่อเอลาอาสาห์ ^{๔๐}เอลาอาสาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อสิสะมัย และสิสะมัยให้กำเนิดบุตรชื่อซัลลูม ^{๔๑}ซัลลูมให้กำเนิดบุตรชื่อเยคามิยาห์ และเยคามิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีซามา

ผู้สืบสายโลหิตของเยราเมเอลและคาเลบ

^{๔๒}บุตรชายของคาเลบน้องชายของเยราเมเอลชื่อ เมซาบุตรหัวปีของท่าน ผู้เป็นบิดาของคิฟ และบุตรชายของมาเรธาห์ ผู้เป็นบิดาของเฮโบรน ^{๔๓}บุตรชายของเฮโบรนชื่อโคราห์ ทับปัวห์ เรเคม และเซมา ^{๔๔}เซมาให้กำเนิดบุตรชื่อราฮัม ผู้เป็นบิดาของโยเรเคอัม และเรเคมให้กำเนิดบุตรชื่อซัมมัย ^{๔๕}บุตรชายของซัมมัยคือ มาโอน และมาโอนเป็นบิดาของเบธชัวร์ ^{๔๖}เอฟาห์ภรรยาของคาเลบคลอดบุตรชื่อฮาราน โมซาและกาเชส และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อกาเชส ^{๔๗}บุตรชายของยาดัยชื่อ เรเกม โยธาม เกซาน เปเลท เอฟาห์ และซาอัพ ^{๔๘}มาอาคาภรรยาของคาเลบคลอดบุตรชื่อเซเบอร์และทีระหะนาห์ ^{๔๙}นางคลอดบุตรชื่อซาอัพ ผู้เป็นบิดาของมัดมันนาห์ เขาผู้เป็นบิดาของมัดเบนนาห์ และบิดาของกิเบอาด้วย บุตรสาวของคาเลบชื่ออัคสาห์

ตั้งแต่คาเลบบุตรเฮอร์

^{๕๐}เหล่านี้เป็นลูกหลานของคาเลบบุตรชายของเฮอร์ บุตรหัวปีของเอฟราธาห์ ชื่อ โซบาล บิดาของคิริยาทเยอาริม ^{๕๑}สัลมาบิดาของเบธเลเฮม และฮารเฟบิดาของเบธกาเดอร์ ^{๕๒}โซบาลบิดาของคิริยาทเยอาริมมีบุตรชายอีกชื่อ ฮาโรเอห์ และครึ่งหนึ่งของคนเมนูไท ^{๕๓}และครอบครัวของคิริยาทเยอาริม คือครอบครัวอิทไรต์ ครอบครัวปูไท ครอบครัวซุมัท ครอบครัวมิชธา จากคนเหล่านี้บังเกิดชาวโคราห์ และชาวเอซทาโอส ^{๕๔}บุตรชายของสัลมาคือ เบธเลเฮม ชาวเน

โทพาร์ อัทโรท วงศ์วานของโยอาบ และครั้งหนึ่งของคนเมนูโทท ผู้เป็นชาวไศราห์ ^{๕๕} ทั้งครอบครัวของอาลิกษณ์ซึ่งอยู่ ณ เมืองยาเบส คือ ครอบครัวทิวราไรต์ ครอบครัวชิเมอี และครอบครัวสุคา เหล่านี้เป็นคนเคไนต์ผู้มาจากอัมมีท ผู้เป็นบิดาวงศ์วานของเรคาบ

**ผู้สืบสายโลหิตของดาวิด (๒
ชมอ ๓:๒-๕; ๕:๑๓-๑๖)**

^๑ต่อไปนี้เป็นโอรสของดาวิดประสูติให้ **๓** แก่พระองค์ในกรุงเฮโบรน อัมโมนโอรสหัวปี พระนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอลประสูติองค์ที่สอง คือดาเนียล พระนางอาบีกายิล ชาวคารเมลประสูติ ^๒ องค์ที่สาม คืออับซาลอม โอรสของมาอาคาห์ราชธิดาของทัลมัย กษัตริย์ของเมืองเกซूर องค์ที่สี่คืออาโดเนียห์ โอรสของฮักกิท ^๓ องค์ที่ห้าคือเซฟาที่ยาห์ พระนางอาบัทลประสูติ องค์ที่หกคืออิทเรอัม เอกลัทมเฮสิของพระองค์ประสูติ ^๔ ทั้งหกองค์ประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเฮโบรน ที่นั่นพระองค์ทรงครอบครองเจ็ดปีกับหกเดือน และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี ^๕ต่อไปนี้เป็นโอรสที่ประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม คืออิชิเมอา ไชบบั นาธันและซาโลมอน สิ่งค์นี้พระนางบัทชวา บุตรสาวของอัมมีเอลประสูติ ^๖ แล้วก็มิอับฮาร์ เอลีซามา เอลีเฟเลท ^๗ ในกาห์ เนเฟก ยาเฟีย ^๘ เอลีซามา เอลียาตุ และเอลีเฟเลท เก้าองค์ด้วยกัน ^๙ ทั้งสิบนี้เป็นโอรสของดาวิด นอกเหนือจากบุตรชายของนางสนม และ ทามาร์ เป็นขนิษฐาของโอรส

ผู้สืบสายโลหิตของดาวิดถึงเศเดคียาห์

^{๑๐}โอรสของซาโลมอนคือเรโโบอัม โอรสของเรโโบอัมคืออาบียาห์ โอรสของอาบียาห์คืออาสา โอรสของอาสาคือเยโฮซาฟัท ^{๑๑}โอรสของเยโฮซาฟัทคือโยรัม โอรสของโยรัมคืออาหัทสยาห์ โอรสของอาหัทสยาห์คือโยอาช ^{๑๒}โอรสของโยอาชคืออามาซียาห์ โอรสของอามาซียาห์คืออาซารียาห์ โอรสของอาซารียาห์คือโยชาม ^{๑๓}โอรสของโยชามคืออาหัทส โอรสของอาหัทสคือเฮเซคียาห์ โอรสของเฮเซคียาห์คือมนัสเสห์ ^{๑๔}โอรสของมนัสเสห์คืออาโมน โอรสของอาโมนคือโยสิยาห์ ^{๑๕}โอรสของโยสิยาห์คือโยฮานันโอรสหัวปี องค์ที่สอง

คือเยโฮยาคิม องค์ที่สามคือเศเดคียาห์ องค์ที่สี่คือซัลลูม ^{๑๖}โอรสของเยโฮยาคิมคือเยโคเนียห์ โอรสของเยโคเนียห์คือเศเดคียาห์

ผู้สืบสายโลหิตของเยโคเนียห์

^{๑๗}และโอรสของเยโคเนียห์ชื่ออัสสิร์ เซอิลทิเอลโอรสของพระองค์ ^{๑๘}มัลคิราม เปดา ยาห์ เซนาสซาร์ เยคามียาห์ โฮซามา เนดาบียาห์ ^{๑๙}และบุตรชายของเปดาบียาคือ เศรูบบาเบลและชิเมอี และบุตรชายของเศรูบบาเบลคือ เมซูลลาม ฮานันยาห์ และน้องสาวของเขาชื่อเซลิมีท ^{๒๐}ฮาซุบฮาห์ โอบเฮล เบเรคียาห์ ฮาสาดียาห์ และยูซบเฮเลด ห้าคนด้วยกัน ^{๒๑}บุตรชายของฮานันยาห์คือ เป-ลาทียาห์และเยซายาห์ ลูกหลานของเรไฟยาห์ ลูกหลานของฮารันน ลูกหลานของโอบาดีห์ ลูกหลานของเซคานียาห์ ^{๒๒}บุตรชายของเซคานียาห์คือ เซโมอาห์ และบุตรชายของเซโมอาห์คือ ฮัทธัช อิกาล บารียาห์ เนออารียาห์และซาฟัท หกคนด้วยกัน ^{๒๓}บุตรชายของเนออารียาห์คือ เอลีโอนัย เฮเสคียาห์ และอัสริคัม สามคนด้วยกัน ^{๒๔}บุตรชายของเอลีโอนัยคือ โฮดาวิยาห์ เอลียาซิบ เปไลยาห์ อักซอบ โยฮานัน เดไลยาห์ และอานานี เจ็ดคนด้วยกัน

ผู้สืบสายโลหิตของยูดาห์

๔ ^๑บุตรชายของยูดาห์คือ เปเรศ เฮสโรน คารมี เฮอร์ และโซบาล ^๒เรอายาห์ บุตรชายโซบาลให้กำเนิดบุตรชื่อยาหาท และยาหาทให้กำเนิดบุตรชื่อยาหุมียและลาฮาด เหล่านี้เป็นครอบครัวของชาวไศราห์ ^๓ต่อไปนี่มาจากบิดาของเอตมม คือยิสเรเอล อิซมาและอิดบาช และน้องสาวของเขาชื่อฮัสเซเลลโพนี่ ^๔และเปเนเอลผู้เป็นบิดาของเกุโดร์ และเอเซอร์ผู้เป็นบิดาของหุซาร์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเฮอร์ บุตรหัวปีของเอฟราธาห์ผู้เป็นบิดาของเบธเลเฮม

ผู้สืบสายโลหิตของอัสซูร์

^๕อัสซูร์บิดาของเทโคอา มีภรรยาสองคน คือ เฮลาร์และนาอาราห์ ^๖นาอาราห์คลอดอาหุสซาม เฮเฟอร์ เทเมนี และฮาอาห์ซทารี ให้แก่เขา เหล่านี้เป็นบุตรชายของนาอาราห์ ^๗บุตรชายของเฮลาร์ คือ เศเรท ยาโคธาร์ และเอทนาน ^๘ฮักไซสให้กำเนิดบุตรชื่อยานู

บ โศเบบาร์ทและบรรดาครอบครัวของอาหาร
เฮลบุตรชายฮารุม

ยาเบสและคำอธิษฐานของตน

“ฝ่ายยาเบสเป็นผู้มีเกียรติกว่าพี่น้องทั้งหลายของเขา มารดาของเขาเรียกชื่อเขาว่า ยาเบส กล่าวไว้ว่า “เพราะเราคลอดเขาด้วยความเจ็บปวด” ๑๐ ยาเบสทูลพระเจ้าของอิสราเอลว่า “โอ ขอพระองค์ทรงอวยพระพรแก่ข้าพระองค์ และขยายเขตแดนของข้าพระองค์ และขอ พระหัตถ์ ของพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ และขอ พระองค์ ทรง รักษา ข้าพระองค์ให้พ้นจากเหตุร้าย เพื่อมิให้ข้าพระองค์เจ็บใจ ปวดกาย” และพระเจ้าทรงประสาทตามที่เขาทูลขอ ๑๑ เกลบที่ขายของซุสชาติให้กำเนิดบุตรชื่อเมธีร์ ผู้เป็นบิดาของเอชโทน ๑๒ เอชโทนให้กำเนิดบุตรชื่อเบธราฟา ปาเสอาร์ท และเทหินนาห์ ผู้เป็นบิดาของงิธนาหาส เหล่านี้เป็นคนของเรคาห์ ๑๓ บุตรชายของเคนัส คือโอทนีเอล และเสไรอาร์ท และบุตรชายของโอทนีเอล คือฮาธา ๑๔ เมโอโนธัยให้กำเนิดบุตรชื่อโอฟราห์ และเสไรอาร์ทให้กำเนิดบุตรชื่อโยอาบ ผู้เป็นบิดาของชาวหุบเขาเกหะราซิม เพราะพวกเขาเป็นช่างฝีมือ ๑๕ บุตรชายของคาเลบผู้เป็นบุตรชายเยฟุนเนห์คือ อีรู เอลาห์ และนาอัม และบุตรชายของเอลาคือเคนัส ๑๖ บุตรชายของเยฮาลเลลคือ คีฟ คีฟาห์ ที่รียา และอาสาเรล ๑๗ บุตรชายของเอสราห์คือเยเธอร์ เมเรด เอเฟอร์ และยาโลน และนางก็คลอดบุตรชื่อ มิเรียม ซัมมัย และอิซบาร์ท ผู้เป็นบิดาของเอชเทโมอา ๑๘ และภรรยาของท่านชื่อเยฮูไดยาห์คลอดบุตรบิดาของเกโดร์ เฮเบอร์ บิดาของโสโค และเยคูธีเอลบิดาของศานาอาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของบิเทียมัทธาของฟาโรห์ผู้ที่เมเรดได้แต่งงานด้วย ๑๙ บุตรชายภรรยาของท่านชื่อโฮติยาห์น้องสาวของนาอัมเป็นบิดาของเคอิลาห์ ผู้เป็นคนเกษม และเอชเทโมอาผู้เป็นคนมาอาคาห์ ๒๐ บุตรชายของซิมโอนคือ อัมโนน รินนาห์ เบนฮานัน และทิลอน บุตรชายของอิซอคือ โศเทท และเบนไซเฮท

ผู้สืบสายโลหิตของเซ-ลาร์

๒๑ บุตรชายของ เซ-ลาร์ ผู้เป็นบุตรชาย ยูดาห์ คือ เออร์ บิดาของเลคาห์ ลาดาอาห์บิดา

ของมาเรซาห์ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วานของ ผู้ทำผ้าป่านเนื้อละเอียดแห่งวงศ์วานอิชเบอา ๒๒ และโยคิม และคนเมืองโคเซบา และโยอาบ และสาราฟผู้ปกครองในเมืองโมอับ และยาซุบิลเฮม เป็นเรื่องแต่โบราณกาล ๒๓ คนเหล่านี้เป็นช่างหม้อ เขาอยู่ กับต้นไม้เล็ก ๆ และวัดต้นไม้ ที่นั้นเขาอาศัย อยู่กับกษัตริย์รับราชการ

ผู้สืบสายโลหิตและหัวเมืองต่างๆของสิเมโอน

๒๔ บุตรชายของสิเมโอนชื่อ เนมุเอล ยา มีน ยาริบ เศ-ราห์ และซาอูล ๒๕ บุตรชายของซาอูลคือซัลลุม บุตรชายของซัลลุมคือ มิบัสัม บุตรชายของมิบัสัมคือมิชมา ๒๖ บุตรชายของมิชมาคืออัมมูเอล บุตรชายของอัมมูเอลคือคักเกอร์ บุตรชายของคักเกอร์คือซิเมอี ๒๗ ซิเมอีมีบุตรชายสิบหกคน และบุตรสาวหกคน แต่พี่น้องของซิเมอีหามีบุตรมาก ไม่ ครอบครัวของเขาก็ไม่ทวีมากขึ้นอยู่กับคนยูดาห์ ๒๘ เขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในเมืองเบเออร์เซบา โมลาดาห์ ฮาซารซุฮาล ๒๙ และที่บิลฮัท เอเซม โทลัต ๓๐ เบธูเอล โฮรมาห์ คีกลาก ๓๑ เบธมารคาโบท ฮาซารซูลิม เบธบิรี และที่ซาอาราอิม เหล่านี้เป็นหัวเมืองของเขาจนถึงดูวิดขึ้นครองครอง ๓๒ และชนบทของเขาทั้งหลายคือเอดาม อายิน รีมโมน โทเคน และอาซัน หัวหัวเมือง ๓๓ รวมอยู่กับบรรดาชนบทของเขาซึ่งอยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ไกลไปจนถึงเมืองบาอัล เหล่านี้เป็นภูมิลำเนาของเขา และสำมะโนครัวเชื้อสายของเขา ๓๔ เมโซบับ ยัมเลค โยซาห์บุตรชายอามาธียาห์ ๓๕ โยเอล เยฮูบุตรชายโยชิบียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเสไรอาร์ท ผู้เป็นบุตรชายอาลีเอล ๓๖ เอลีโอนัย ยาอาโคบาร์ท เยโซฮายาห์ อาสายาห์ อาดีเอล เยสิมีเอล เบไนยาห์ ๓๗ ศีซาบุตรชายซิปี ผู้เป็นบุตรชายอาโลน ผู้เป็นบุตรชายเยดาธาห์ ผู้เป็นบุตรชายซิมรี ผู้เป็นบุตรชายเซโมอาห์ ๓๘ ท่านที่กล่าวชื่อมานี้เป็นเจ้านายในครอบครัวของท่าน และเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายก็เพิ่ม ขึ้นมากมาย

คนสิเมโอนชนะเกอร์และคน อามาเลซที่ภูเขาเสอีร์

^{๓๙}เขาทั้งหลายได้เดินทางไปถึงทางเข้าเมืองที่เกอร์ ถึงข้างทิศตะวันออกของหุบเขา เพื่อหาทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขา ^{๔๐}เขาทั้งหลายก็พบทุ่งหญ้าอุดมดี และแผ่นดินนั้นก็กว้างขวางเขียวและสงบสันติ เพราะชาวเมืองที่อยู่ก่อนนั้นเป็นคนฮาม ^{๔๑}แล้วคนเหล่านั้นซึ่งมีชื่อในสามมะโนครัวได้เข้ามาในสมัยของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และโจมตีเต็นท์ของเขา และที่อยู่อาศัยทั้งหลายที่พบอยู่ที่นั่น และกวาดล้างเขาเสียจนถึงทุกวันนี้ แล้วก็ตั้งภูมิลำเนาอยู่ในที่ของเขา เพราะที่นั่นมีทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขา ^{๔๒}ส่วนหนึ่งของเขาเหล่านั้นคือส่วนคนสิเมโอนหาร้อยคนพากันไปที่ภูเขาเสอีร์ มีประตูชื่อเป-ลาทียาห์ นูอารียาห์ เรไฟยาห์และอุสซีเอลบุตรชายทั้งหลายของอิซอ ^{๔๓}และเขาได้โจมตีคนอามาเลซส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งหนีรอดไป แล้วเขาทั้งหลายก็อาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้

ผู้สืบสายโลหิตของรูเบน ถึงสมัยการเป็นเชลย

๕ ^๑บุตรชายของรูเบนบุตรหับบีของอิสราเอล (เขาเป็นบุตรหับบีก็จริง แต่เพราะเขาได้กระทำให้ที่นอนของบิดาของเขา มีมลทิน สิทธิบุตรหับบีของเขาจึงตกอยู่กับบุตรชายของโยเซฟ ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล แต่โยเซฟมิได้ขึ้นทะเบียนไว้ในสามมะโนครัว เชื้อสายตามลิสสิทธิบุตรหับบี ^๒แม้ว่ายูดาห์มีกำลังมากในพวกพี่น้องของตน และเจ้านายองค์หนึ่งก็มาจากเขา แต่สิทธิบุตรหับบีก็ยังเป็นของโยเซฟ) ^๓บุตรชายของรูเบนบุตรหับบีของอิสราเอล คือ ฮาโนค บัลลูลู เฮสโรนและคารมี ^๔บุตรชายของโยเอลคือเซไมอาห์ บุตรชายของเซไมอาห์คือโกก บุตรชายของโกกคือซิเมอี ^๕บุตรชายของซิเมอีคือมีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือเรอายาห์ บุตรชายของเรอายาห์คือบาอัล ^๖บุตรชายของบาอัลคือเบเอราห์ ผู้ซึ่งที่กิลทาลีเสอร์กษัตริย์เมืองอัสซีเรียได้กวาดไปเป็นเชลย ท่านเป็นเจ้านายของคนรูเบน ^๗และญาติของท่านตามครอบครัวเมื่อขึ้นทะเบียนในสามมะโนครัว เชื้อสายไว้ นั่นคือ เจ้าเยอีเอล

และเศคาริยาห์ ^๘และเบลามบุตรชายอาซาส บุตรชายเซมา บุตรชายโยเอล ผู้อาศัยอยู่ในอาโรเออร์ ไกลไปถึงเมืองเนโบและบาอัลเมโอน

คนรูเบนทวีมากขึ้นในทางทิศตะวันออก

^๙ท่านอาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกไกลออกไปถึงทางเข้าถิ่นทุรกันดาร ซึ่งอยู่ปากข้างนี้ของแม่น้ำยูเฟรติสด้วย เพราะสัตว์เลี้ยงของเขาทวีมากขึ้นในแผ่นดินกิเลอาด ^{๑๐}ในรัชกาลของซาอูลเขาทั้งหลายทำสงครามกับคนฮาการ์ผู้ต้องล้มตายด้วยมือของเขา เขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในดินที่ของเขาตลอดแถบตะวันออกของกิเลอาด

ผู้สืบสายโลหิตของกาต

^{๑๑}ลูกหลานของกาตอาศัยอยู่ตรงหน้าเขาในแผ่นดินบาซานไปจนถึงเมืองสาเลคาห์ ^{๑๒}โยเอลเป็นเจ้า ซาฟามเป็นที่สอง ยานัยและซาฟทโนบาซาน ^{๑๓}และวงศ์ญาติของเขาตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือมีคาเอล เมซูลลาม เซบา โยรัย ยาคาน คูอา และเอเบอร์เจ็ดคนด้วยกัน ^{๑๔}คนเหล่านี้เป็นบุตรอาบีฮายิล ผู้เป็นบุตรชายหุรี ผู้เป็นบุตรชายยาโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายเยซิชัย ผู้เป็นบุตรชายยาโด ผู้เป็นบุตรชายบุส ^{๑๕}อาห์เป็นบุตรชายอับดีเอล ผู้เป็นบุตรชายกุนี เป็นเจ้านายในเรือนบรรพบุรุษของเขา ^{๑๖}และเขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในกิเลอาด ในบาซาน และตามหัวเมือง และในเขตทุ่งหญ้าทั้งสิ้นของซาโรนจนสุดเขต ^{๑๗}คนเหล่านี้ทั้งสิ้นขึ้นทะเบียนในสามมะโนครัว เชื้อสายไว้ในรัชกาลของโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลของเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล

คนรูเบน คนกาต และคนตระกูลมนัส เสห์ครั้งหนึ่งชนะชนชาติอื่น

^{๑๘}คนรูเบน คนกาต และคนตระกูลมนัสเสห์ครั้งหนึ่งมีคนเก่งกล้า ผู้ถือธงและดาบ และโก่งธนู ชำนาญศึกสีหมันสีพันเจ็ดร้อยหกสิบคน พร้อมที่จะเข้ารบ ^{๑๙}เขาทำศึกกับคนฮาการ์ เยทุร์ นาฟิซ และโนดับ ^{๒๐}และเมื่อเขาได้รับความช่วยเหลือ คนฮาการ์และพวกที่อยู่ด้วยทุกคนก็ถูกมอบไว้ในมือของเขา เพราะเขาร้องทูลต่อพระเจ้าในการสงคราม

และพระองค์ทรงประสาทตามคำทูลของเขา เพราะเขาทั้งหลายวางใจในพระองค์ ^{๒๑} เขาได้กวาดเอาฝูงสัตว์ของข้าศึกไป คือ อูฐ ห้าหมื่นตัว แกะสองแสนห้าหมื่นตัว ลาสองพัน และคนหนึ่งแสน ^{๒๒} เพราะเขาล้มตายเสียมาก ด้วยการศึกษาครั้งนี้เป็นมาจากพระเจ้า และเขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในที่ของเขาจนถูกกวาดไปเป็นเชลย ^{๒๓} คนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น เขามีคนมากขึ้นด้วยกันตั้งแต่เมืองบาซานถึงเมืองบออัลเฮออร์ โมน เสเนียร์ และภูเขาเฮออร์โมน ^{๒๔} ต่อไปนี้เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา คือ เอเฟออร์ อิชอี เอลีเอล อัสรีเอล เยเรมีย์ โฮดาเวียห์ และยาดีเอล เป็นทแกล้วทหาร คนมีชื่อเสียงเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา

คนมนัสเสห์ให้วีรบุรุษ

^{๒๕} แต่เขาทั้งหลายละเมิดต่อพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และเล่นซุกกับบรรดาพระของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงทำลายเสียต่อหน้าเขาทั้งหลาย ^{๒๖} พระเจ้าแห่งอิสราเอลจึงทรงเร้าจิตใจของปูล กษัตริย์แห่ง อัส ซีเรีย และจิตใจของที กัลทปิเล เซอร์ กษัตริย์แห่ง อัส ซีเรีย และพระองค์ทรงกวาดเขาไปเสียคือ คนรูเบน คนกาต และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง และพาเขาทั้งหลายไปยังฮาลาห์ ฮาโบร์ ฮารา และแม่น้ำเมืองโกซาน จนถึงทุกวันนี้

ผู้สืบสายโลหิตของเลวี

^๑ บุตรชายของเลวีคือ เกอร์โซม โคฮาท และเมรวารี ^๒ บุตรชายของโคฮาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล ^๓ บุตรของอัมรามคือ อาโรน โมเสส และนางมีเรียม บุตรชายอาโรนคือ นาตบ อับิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์

ผู้สืบสายโลหิตของพวกปุโรหิตถึงสมัยการเป็นเชลย

^๔ เอเลอาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อฟีเนหัส ฟีเนหัสให้กำเนิดบุตรชื่ออับิฮูวา ^๕ อับิฮูวาให้กำเนิดบุตรชื่อบุคคี บุคคีให้กำเนิดบุตรชื่ออุสซี ^๖ อุสซีให้กำเนิดบุตรชื่อเศ-ราทียาห์ เศ-ราทียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเมราโยท ^๗ เมราโยทให้กำเนิดบุตรชื่ออามาริยาห์ อามาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิหุบ ^๘ อาหิหุบให้กำเนิด

บุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิมอาัส ^๙ อาหิมอาัสให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยฮานัน ^{๑๐} และโยฮานันให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ (ท่านนี้แหละที่ทำหน้าที่ปุโรหิตอยู่ในพระวิหารซึ่งซาโลมอนทรงสร้างในเยรูซาเล็ม) ^{๑๑} อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออามาริยาห์ อามาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิหุบ ^{๑๒} อาหิหุบให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่อซัลลุม ^{๑๓} ซัลลุมให้กำเนิดบุตรชื่อฮิลศิยาห์ ฮิลศิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ ^{๑๔} อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเสโรอาห์ เสโรอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮซาตัก ^{๑๕} และเยโฮซาตักถูกกวาดไปเป็นเชลย เมื่อพระเยโฮวาห์ได้ทรงให้ยูดาห์ และเยรูซาเล็มเข้าสู่การถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วยหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์

แต่ละครอบครัวของบุตรชายสามคนของเลวี

^{๑๖} บุตรชายของเลวีคือ เกอร์โซม โคฮาท และเมรวารี ^{๑๗} ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของเกอร์โซมคือ ลิบนี และซีเมอี ^{๑๘} บุตรชายของโคฮาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล ^{๑๙} บุตรชายของเมรวารีคือ มาร์สิ และมุซซี เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเลวีตามพงศ์พันธุ์บิดาของเขา ^{๒๐} บุตรชายของเกอร์โซมคือลิบนี บุตรชายของลิบนีคือยาหัท บุตรชายของยาหัทคือคิมมาห์ ^{๒๑} บุตรชายของคิมมาห์คือโยอาห์ บุตรชายของโยอาห์คืออิดโด บุตรชายของอิดโดคือเศ-ราห์ บุตรชายของเศ-ราห์คือเยอาเชร์ย ^{๒๒} บุตรชายของโคฮาทคือ อัมมีนาตบ บุตรชายของอัมมีนาตบคือโคราห์ บุตรชายของโคราห์คืออัสสิร์ ^{๒๓} บุตรชายของอัสสิร์คือเอลคานาห์ บุตรชายของเอลคานาห์คืออับิยาสาฟ บุตรชายของอับิยาสาฟคืออัสสิร์ ^{๒๔} บุตรชายของอัสสิร์คือทาห์ท บุตรชายของทาห์ทคืออูรีเอล บุตรชายของอูรีเอลคืออุสซียาห์ บุตรชายของอุสซียาห์คือซาอูล ^{๒๕} บุตรชายของเอลคานาห์คืออูมาสย และอาหิไมท ^{๒๖} สำหรับเอลคานาห์นั้น บุตรชายของเอลคานาห์คือโสฟัย บุตรชายของโสฟัยคือนาห์ท ^{๒๗} บุตรชายของนาห์ทคือเอลีอับ บุตรชายของเอลีอับคือเยโรธัม บุตรชายของเยโรธัมคือเอลคานาห์ ^{๒๘} บุตรชายของซามูเอลคือ วัฒนบุตรหัวปีของเขา

และอาบียาห์^{๒๙} บุตรชายของเมรวารีคือมาห์ ลี บุตรชายของมาห์ลีคือลิบนี่ บุตรชายของ ลิบนี่คือซิเมอี บุตรชายของซิเมอีคืออุสซาคห์^{๓๐} บุตรชายของอุสซาคห์คือซิเมอี บุตรชาย ของซิเมอีคือฮักกียาห์ บุตรชายของฮักกียาห์ คืออาเสยาห์^{๓๑} เหล่านี้เป็นบุคคลที่ดาวิดทรง แต่งตั้งให้ดูแลการร้องเพลงในพระนิเวศของ พระเยโฮวาห์ หลังจากที่ยับพันธสัญญามาตั้ง อยู่ที่นั่นแล้ว^{๓๒} เขาทั้งหลายทำการปรนนิบัติ ด้วยเพลง ข้างหน้าที่พักอาศัยในพลับพลา แห่งซุมนุ่มนู จนซาโลมอนได้ทรงสร้างพระ นิเวศของพระเยโฮวาห์ในเยรูซาเล็ม และเขา ได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขาตามตำแหน่ง^{๓๓} ต่อ ไปนี้เป็นบุคคลที่ปฏิบัติงานอยู่พร้อมกับบุตร ของเขา พวกเขาบุตรชายของคนโคธาห์คือ เฮมานนักร้อง ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็นบุตร ชายเชมุเอล^{๓๔} ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้ เป็นบุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีเอล ผู้เป็นบุตรชายโทอาห์^{๓๕} ผู้เป็นบุตรชายศูฟ ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายมา ฮาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาสา^{๓๖} ผู้เป็นบุตร ชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็น บุตรชายอาซารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเศฟันยาห์^{๓๗} ผู้เป็นบุตรชายทาห์ท ผู้เป็นบุตรชายอัลลีสร์ ผู้เป็นบุตรชายอาบียาสาฟ ผู้เป็นบุตรชายโค ราร์^{๓๘} ผู้เป็นบุตรชายอิสฮาร์ ผู้เป็นบุตรชาย โคธาห์ ผู้เป็นบุตรชายเลวี ผู้เป็นบุตรชาย อิสราเอล^{๓๙} กับอาสาฟพี่น้องของเขา ผู้ซึ่ง ยืนอยู่ข้างขวามือของเขา คืออาสาฟบุตรชาย เบเรคียาห์ ผู้เป็นบุตรชายซิเมอา^{๔๐} ผู้เป็น บุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายบาอาเสยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคียาห์^{๔๑} ผู้เป็นบุตรชายเอ ทนี่ ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ผู้เป็นบุตรชายอา ดายาห์^{๔๒} ผู้เป็นบุตรชายเอธาน ผู้เป็นบุตร ชายคิมมาห์ ผู้เป็นบุตรชายซิเมอี^{๔๓} ผู้เป็น บุตรชายยาหาห์ ผู้เป็นบุตรชายเกอร์ซิม ผู้ เป็นบุตรชายเลวี^{๔๔} ที่ข้างซ้ายมือมีบุตรชาย ของเมรวารี พี่น้องของเขาชื่อ เอธานผู้เป็น บุตรชายคิซีย์ ผู้เป็นบุตรชายอับดี ผู้เป็นบุตร ชายมัลลัค^{๔๕} ผู้เป็นบุตรชายฮาบาบียาห์ ผู้ เป็นบุตรชายอามาซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮิลคิ ยาห์^{๔๖} ผู้เป็นบุตรชายอัมซีย์ ผู้เป็นบุตรชายบา นี้ ผู้เป็นบุตรชายเซเมอร์^{๔๗} ผู้เป็นบุตรชาย มาห์ลี ผู้เป็นบุตรชายมุซีย์ ผู้เป็นบุตรชายเม รวารี ผู้เป็นบุตรชายเลวี^{๔๘} และคนเลวีพี่น้อง

ของเขาได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติงานทุกอย่าง ของพลับพลาของพระนิเวศของพระเจ้า

ผู้สืบสายโลหิตของอาโรน

^{๔๙}แต่อาโรนกับ บุตรชาย ของ ท่าน ถวาย เครื่องบูชาบนแท่นเครื่องเผาบูชา และบน แท่นเครื่องหอม และปฏิบัติงานทั้งสิ้นในที่ บริสุทธิที่สุด และกระทำการลบมลทินบาป ของอิสราเอล ตามทุกอย่างที่ไม่เสสผู้รับใช้ ของพระเจ้าได้บัญชาไว้^{๕๐} ต่อไปนี้เป็นบุตร ชายของอาโรนคือเอลเออาซาร์ บุตรชายของ เอลเออาซาร์คือฟีเนหัส บุตรชายของฟีเนหัส คืออาบิซาวา^{๕๑} บุตรชายอาบิซาวาคือบุคคี บุตร ชายของบุคคีคืออุสซีย์ บุตรชายของอุสซีย์คือ เศ-ราหิยาห์^{๕๒} บุตรชายของเศ-ราหิยาห์คือเม รวโรยท บุตรชายของเมรวโรยทคืออามาริยาห์ บุตรชายของอามาริยาห์คืออาหิทูป^{๕๓} บุตร ชายของอาหิทูปคือศาโดก บุตรชายของศา โดกคืออาหิมาอัส

บรรดาหัวเมืองของคนเลวี

^{๕๔}ต่อไปนี้เป็นที่อาศัยของเขา ตามค่าย ในเขตแดนของเขา คือลูกหลานของอาโรน ครอบครัวยคนโคธาห์ เพราะสลากตกเป็นของ เขา^{๕๕}เขาได้รับเมืองเฮโบรนในแผ่นดินยู ดาห์ และทุ่งหญ้าซึ่งอยู่ล้อมรอบนั้น^{๕๖}แต่ ทุ่งนาและตามชนบทของเมืองนั้น เขายกให้ แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์^{๕๗}เขาให้เมือง ต่างๆแห่งยูดาห์แก่ลูกหลานของอาโรน คือ เมืองเฮโบรนซึ่งเป็นเมืองลี้ภัย เมืองลิบนาห์ กับทุ่งหญ้า เมืองยาห์ทีร์ เมืองเอซเทโมอา กับทุ่งหญ้า^{๕๘}ฮีเลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เดบีร์ พร้อมกับทุ่งหญ้า^{๕๙}อาซานพร้อมกับทุ่งหญ้า และเบธเซเมซพร้อมกับทุ่งหญ้า^{๖๐}และจาก ดินแดนตระกูลเบนยามินก็มอบเมืองเกบา พร้อมกับทุ่งหญ้า อาเลเมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และอานาโทพร้อมกับทุ่งหญ้า หัวเมืองทั้ง สิ้นของเขาทุกคนครบถ้วนเป็นสิบสามหัวเมือง ด้วยกัน^{๖๑}ส่วนคนโคธาห์ที่เหลืออยู่นั้นได้ รับส่วนมอบโดยสลากที่ได้จากครอบครัวของ ตระกูล จากตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งมีสิบหัว เมือง^{๖๒}และมอบสิบสามหัวเมืองจากตระกูล อิสสาการ์ ตระกูลอาเซอร์ ตระกูลนัฟทา ลี และจากตระกูลมนัสเสห์ในบาซันให้แก่ คนเกอร์ซิมตามครอบครัวของเขา^{๖๓}และ มอบโดยสลากสิบสองหัวเมืองจากตระกูลรู

เบน ตระกูลกาต และตระกูลเศบูลุนให้แก่คน เมรารีตามครอบครัวของเขา ^{๖๔} ดังนี้แหละ ประชาชนอิสราเอลได้มอบหัวเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่คนเลวี ^{๖๕} และคนอิสราเอลได้จับสลากให้หัวเมืองจากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยามิน ตามที่กล่าวไว้ในวันด้วย ^{๖๖} และครอบครัวคนโคฮาทที่เหลืออยู่ มีหัวเมืองอันเป็นดินแดนของเขาจากตระกูลเอฟราอิม ^{๖๗} คนอิสราเอลได้ให้หัวเมืองลิภัย คือเมืองเซเคมพร้อมกับทุ่งหญ้าในถิ่นภูเขาเอฟราอิม เมืองเกเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า ^{๖๘} เมืองโยกเมอัมพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองเบธโฮโรนพร้อมกับทุ่งหญ้า ^{๖๙} เมืองอัยยาโลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองกัทริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า ^{๗๐} และมอบเมืองจากตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง คือเมืองอาเนอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองบิเลอัมพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่ครอบครัวคนโคฮาทที่เหลืออยู่ ^{๗๑} ดินแดนของมนัสเสห์ครึ่งตระกูลที่มอบให้แก่คนเกออร์ไซมคือ โกลานในเมืองบาซานพร้อมกับทุ่งหญ้า และอัทธาโรทพร้อมกับทุ่งหญ้า ^{๗๒} และจากตระกูลอิสสาการ์ คือเมืองเคเดซพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองดาเบรทพร้อมกับทุ่งหญ้า ^{๗๓} และเมืองราไมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองอาเนมพร้อมกับทุ่งหญ้า ^{๗๔} จากตระกูลอาเซอร์ คือ เมืองมาซาลพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองอับโดนพร้อมกับทุ่งหญ้า ^{๗๕} เมืองหูกอกพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเรโอบพร้อมกับทุ่งหญ้า ^{๗๖} และจากตระกูลนัฟทาลี คือ เมืองเคเดซในกาลิลีพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองฮัมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองคีริยาธอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า ^{๗๗} ส่วนคนเมรารีที่เหลืออยู่นั้นได้รับจากตระกูลเศบูลุนคือ เมืองริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองทาโบรพร้อมกับทุ่งหญ้า ^{๗๘} และปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นที่เยรีโค คือปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนนั้น จากตระกูลรูเบน คือเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาฮาสพร้อมกับทุ่งหญ้า ^{๗๙} เมืองเคเดโมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเมฟาอาทพร้อมกับทุ่งหญ้า ^{๘๐} และจากตระกูลกาต คือ เมืองราไมทในกิเลอาดพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองมาหะเนาอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า ^{๘๑} เมืองเฮสโบนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า

บุตรชายของอิสสาการ์

๗ บุตรชายของอิสสาการ์ คือโทลา ปูอาห์ ยาซูป และซิมโรน สี่คนด้วยกัน ^๒ บุตรชายของโทลาคือ อูสซี เรไฟยาห์ เยรีเอล ยามัย ยิบซัม และเชมุเอล หัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา คือของโทลา เป็นทแกล้วทหารของพงศ์พันธุ์ของเขา และจำนวนของคนเหล่านี้ในรัชสมัยของดาวิดเป็นสองหมื่นสองพันหกร้อยคน ^๓ บุตรชายของอูสซีคือ อิสราหิยาห์ และบุตรชายของอิสราหิยาห์คือ มีคาเอล โอบาดีห์ โยเอล และอิสซืออาห์ ห้าคนด้วยกัน ทุกคนเป็นคนชั้นหัวหน้า ^๔ และพร้อมกับคนเหล่านี้ตาม พงศ์พันธุ์ของเขา ตามเรือนบรรพบุรุษของเขา มีหน่วยทหารศึกสามหมื่นหกพันคน เพราะเขามีภรรยาและบุตรชายมาก ^๕ ญาติพี่น้องของเขาซึ่งเป็นคนในบรรดาครอบครัวของอิสสาการ์ มีหมดด้วยกันเป็นทแกล้วทหารแปดหมื่นเจ็ดพันคน ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัว เชื้อสาย

ผู้สืบสายโลหิตของเบนยามิน

^๖ บุตรชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ และเยดียาเอล สามคนด้วยกัน ^๗ บุตรชายของเบลาคือ เอสโบน อูสซี อูสซีเอล เยรีโมท และอิรี ห้าคนด้วยกัน เป็นหัวหน้าที่ของเรือนบรรพบุรุษ เป็นทแกล้วทหาร และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัว เชื้อสายของเขาเป็นสองหมื่นสองพันสามสิบสี่คน ^๘ บุตรชายของเบเคอร์คือ เตมีราห์ โยอาช เอลีเยเซอร์ เอลีโอนัย อมรี เยูรีโมท อาบียาห์ อานาโรท และอาเลเมท ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเบเคอร์ ^๙ และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัว เชื้อสาย ตามพงศ์พันธุ์ เป็นหัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหาร เป็นสองหมื่นสองร้อยคน ^{๑๐} บุตรชายของเยดียาเอลคือ บิลซาน และบุตรชายของบิลซานคือ เยอุช เบนยามิน เอสูด เคนาอะนาร์ เศซาน ทารซิช และอาหิซาฮาร์ ^{๑๑} ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเยดียาเอล ตามหัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหาร เป็นหนึ่งหมื่นเจ็ดพันสองร้อยคน พร้อมทั้งจะทำศึกสงคราม ^{๑๒} และหุบปีม และหุบปีม เป็นบุตรอิระ และหุซิมบุตรชายอาเฮอร์

บุตรชายของนัฟทาลี

^{๑๓}บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาซีเอล กุณีเยเซอร์ และซัลลุม ลูกหลานของนางบิลฮาห์

ผู้สืบสายโลหิตของมนัสเสห์

^{๑๔}บุตรชายของมนัสเสห์คือ อัสรีเอล ซึ่งนางกำเนิดให้ท่าน (แต่ภรรยาของนายน้อยของท่านคือชาวอาร์มกำเนิดมาคีร์บิดาของกิเลอาด ^{๑๕}มาคีร์ก็รับพี่สาวของหุปีมและซุปีมมาเป็นภรรยา พี่สาวของเขาชื่อมาอาคาห์) และคนที่สองชื่อเศโลเฟห์ด และเศโลเฟห์ดมีบุตรสาว ^{๑๖}และมาอาคาห์ภรรยาของมาคีร์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง นางเรียกชื่อเขาว่า เปเรช และน้องชายของเขาชื่อเซเรช และบุตรชายของเขาชื่อ อุลาม และราแถม ^{๑๗}บุตรชายของอุลามคือเบดาน เหล่านี้เป็นบุตรชายกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายมนัสเสห์ ^{๑๘}และอัมโมเลคท่นองสาวของเขาคลอดบุตรชื่ออิซโฮด อาบิเยเซอร์ และมาฮาลาห์ ^{๑๙}บุตรชายของเซมิดาชื่อ อาหิยัน เซเคม ลิกิยิ และอานียัม

ผู้สืบสายโลหิตของเอฟราอิม

^{๒๐}บุตรชายของเอฟราอิมคือชูเธลาห์ และบุตรชายของชูเธลาห์คือเบเรต บุตรชายของเบเรตคือทาห์ท บุตรชายของทาห์ทคือเอลอาดาห์ บุตรชายของเอลอาดาห์คือทาห์ท ^{๒๑}บุตรชายของทาห์ทคือศบาต บุตรชายของศบาตคือชูเธลาห์ กับเอเซอร์และเอเลียด ซึ่งคนของกัทผู้ที่เกิดในเมืองนั้นได้ฆ่าเสีย เพราะเขาทั้งหลายลงมาปล้นสัตว์เลี้ยงของเขา ^{๒๒}และเอฟราอิมบิดาของเขาไว้ทุกข์โศกเศร้าเป็นหลายวัน และพี่น้องของเขาก็มาเล่าโลมเขา ^{๒๓}ลูละเอฟราอิมก็เข้าไปหาภรรยา และนางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และท่านเรียกชื่อเขาว่า เบรียห์ เพราะเหตุชั่วร้ายตกอยู่กับเรือนของเขา ^{๒๔}(บุตรสาวของท่านชื่อเซเอราห์ ผู้ซึ่งสร้างเมืองเบธโฮโรนล่าง และบน และเมืองอุสเซนเซเอราห์) ^{๒๕}เอฟราอิมมีบุตรชายชื่อเรพาห์ บุตรชายของเรพาห์คือเรเซฟ บุตรชายของเรเซฟคือเทลาห์ บุตรชายของเทลาห์คือทาฮาน ^{๒๖}บุตรชายของทาฮานคือลาดาน บุตรชายของลาดานคืออัมมีสุด บุตรชายของอัมมีสุด

คือเอลิชามา ^{๒๗}บุตรชายของเอลิชามาคือฮูน บุตรชายของฮูนคือโยชูวา

กรรมสิทธิ์ของเอฟราอิม

^{๒๘}ที่ดิน กรรมสิทธิ์ และ ภูมิสำเนาของเขา คือ เบธเอลพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และนาอารันด้านตะวันออก และเกเซอร์ด้านตะวันตกพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เซเคมพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และกาซาพร้อมกับบรรดาหัวเมือง ^{๒๙}และตามพรมแดนของคนมนัสเสห์ มีเมืองเบธชานพร้อมกับบรรดาหัวเมือง ทาอานาคพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เมกิดโดพร้อมกับบรรดาหัวเมือง โดร์พร้อมกับบรรดาหัวเมือง ลูกหลานโยเซฟบุตรชายอิสราเอลได้อาศัยอยู่ที่เหล่านี้

บุตรชายของอาเซอร์

^{๓๐}บุตรชายของอาเซอร์คือ อิมนาห์ อิซวาห์ อิซวี เบรียห์ และเสราห์น้องสาวของเขา ^{๓๑}บุตรชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอล ผู้เป็นบิดาของบิธซาวิธ ^{๓๒}เฮเบอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาเฟลิต โซเมอร์ โซธามและชวาน้องสาวของเขา ^{๓๓}บุตรชายของยูเฟลิตคือ ปาสัด บิมฮาล และอชวาท เหล่านี้เป็นบุตรยาเฟลิต ^{๓๔}บุตรชายของเซเมอร์คือ อาฮีโรกาห์ เยฮูบาห์ และอาร์ม ^{๓๕}บุตรชายของเฮเลมน้องชายของเขาคือ โศฟาห์ อิมนาเซเลซ และอามัล ^{๓๖}บุตรชายของโศฟาห์คือ สุอาห์ ฮารเนเฟอร์ ซูล เบรี อิมราห์ ^{๓๗}เบเซอร์ โฮด ซัมมา ซิลซาห์ อิธราน และเบโอรา ^{๓๘}บุตรชายของเยเธอร์คือ เยฟุนเนห์ ปิสปา และอารา ^{๓๙}บุตรชายของอุลลาคือ อาราห์ ฮันนี่เอล และรีเซย ^{๔๐}ทั้งสิบเหล่านี้เป็นคนของอาเซอร์ หัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทงเกล้าทงทรงที่คัดเลือกไว้ เป็นเจ้านายใหญ่ จำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสามะโนคริว เชื่อสายเพื่อทำศึกสงครามเป็นสองหมื่นหกพันคน

บุตรชายและหัวหน้าตระกูลของเบนยามิน

^๑เบนยามินให้กำเนิดเวลาบุตรหัวปีของเขา อัชเบลคนที่สอง อาหะราห์คนที่สาม ^๒โนฮาร์คนที่สี่ ราฟาคนที่ห้า ^๓และบุตรชายของเวลาคือ อัลดาร์ เก-รา อามิสุด ^๔อามิซวา นอามาน อาโฮอาห์ ^๕เก-รา เซฟูฟาน และหุ

ราม ๖ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเอสูต เขาทั้งหลายเป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเมืองเกบา และเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยยังเมืองมานาธาท ๗ คืออนาอามาน อาหิยาห์ และเก-รา เขาทั้งหลายถูกกวาดไปเป็นเชลย และท่านให้กำเนิดบุตรชื่ออูสซุซาร์ และอาหิซูด ๘ และซาหามให้กำเนิดบุตรในดินแดนโมอับ ภายหลังจาก ที่เขาได้ไล่หุซิม และบาอรา ภรรยาของเขาไปแล้ว ๙ เขาให้กำเนิดบุตรกับโฮเดซภรรยาของเขา คือ โยบับ คิเบีย เมซุมัลคัม ๑๐ ยูอูส สาคีเย และมิรมาร์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเขา เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของเขา ๑๑ เขาให้กำเนิดบุตรกับหุซิมด้วยคือ อาบีบูบ และเอลปาอัล ๑๒ บุตรชายของเอลปาอัลคือ เอเบอร์ มิซอัม และเซเมต ผู้สร้างเมืองโอโน และเมืองโลดพร้อมกับหัวเมือง ๑๓ และเบรียห์ และเซมา เขาทั้งหลายเป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเมืองอัยยาโลน ผู้ซึ่งขับไล่ชาวเมืองกัทไปเสีย ๑๔ และอาหิโย ซาซัค และเยรีโมท ๑๕ เศบาดียาห์ อาราด เอเดอร์ ๑๖ มีคาเอล อิซปาร์ และโยฮา เป็นบุตรชายของเบรียห์ ๑๗ เศบาดียาห์ เมซูลลาม อิสคี เฮเบอร์ ๑๘ อิซเมรีย ยิสลียาห์ และโยบับเป็นบุตรชายของเอลปาอัล ๑๙ ยาคิม คิครี คับดี ๒๐ เอลิเยนัย คิลเลธย เอลิเอล ๒๑ อาดาบยาห์ เบโรอาห์ และซิมราทเป็นบุตรชายของซีเมอี ๒๒ อิซปาน เอเบอร์ เอลิเอล ๒๓ อับโดน คิครี ฮานาน ๒๔ ฮานันยาห์ เอลาม อันโธธียาห์ ๒๕ อีฟไดยาห์ และเปนูเอลเป็นบุตรชายของซาซัค ๒๖ ซัมเซรีย เซหะรียาห์ อาธาเลียห์ ๒๗ ยาอาเรธียาห์ เอลิยาห์ และคีคีรี เป็นบุตรชายของเยโรธัม ๒๘ คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของเขา ตามพงศ์พันธุ์ของเขา เป็นชั้นหัวหน้า คนเหล่านี้อยู่ในเยรูซาเล็ม ๒๙ และในกิเบโอนก็มีบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ และภรรยาของท่านชื่อมาอาคาห์ ๓๐ บุตรชายหัวปีของท่านชื่ออับโดน แล็กก็มี สุร์ คิซ บาอัล นาดับ ๓๑ เกโดร์ อาหิโยเศเคอร์ ๓๒ และมิกลอทให้กำเนิดบุตรชื่อซิเมอาห์ คนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขาในเยรูซาเล็มด้วย เขาอยู่กับญาติของเขา

ผู้สืบสายโลหิตของซาอูล

๓๓ เนอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อคิซ คิซให้กำเนิดบุตรชื่อซาอูล ซาอูลให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน มัลคิซัว อาบีนาดับ และเอซบาอัล

๓๔ และบุตรชายของโยนาธานคือ เมริบบาอัล และเมริบบาอัลให้กำเนิดบุตรชื่อมีคาห์ ๓๕ บุตรชายของมีคาห์คือ ปิโรน เมเลค ทาเรีย และอาหัส ๓๖ และอาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮอัดดาห์ และเยโฮอัดดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาเลเมท อิสมาเวทและคิมรี คิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อโมซา ๓๗ โมซาให้กำเนิดบุตรชื่อบิเนอา บุตรชายของบิเนอาคืออราฟาห์ บุตรชายของอราฟาห์คือเอเลอาสาห์ บุตรชายของเอเลอาสาห์คืออาเซล ๓๘ อาเซลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้เป็นชื่อของเขา อัสรีคัม โบเครู อิชมาเอล เซอริยาห์ โอบาดีห์ และฮานัน ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชาย ของอาเซล ๓๙ บุตรชายของเอเชกน่องชายของเขา คือ อุลามบุตรหัวปีของเขา เยสุซคนที่สอง และเอลิเฟเลท คนที่สาม ๔๐ บุตรชายของอุลามเป็นคนที่เปื้อนทแกล้วทหาร นักธนู มีลูกหลานมากหนึ่งร้อยห้าสิบคน คนเหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นลูกหลานของเบนยามิน

ส่ามะโนคร้วเชื้อสายของอิสราเอลและยูดาห์

๑ ตั้งนั้นอิสราเอลทั้งปวงได้ขึ้นทะเลเบียน ๒ ไว้ใน ส่ามะโนคร้ว เชื้อสาย และดูเถิดทะเลเบียนนี้กับนทีกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล และยูดาห์ ผู้ถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลน เพราะ การละเมิดของเขา ๓ ฝ่ายพวกแรกที่เข้ามาอาศัยในทกรรมสิทธิ์ของเขาคือในบรรดาหัวเมืองของเขานั้น คือ อิสราเอล พวกบุโรหิต พวกเลวี และพวกคนใช้ประจำพระวิหาร ๔ และในเยรูซาเล็มมีประชาชนบางคนในพวกยูดาห์ พวกเบนยามิน พวกเอฟราอิม และพวกมนัสเสห์ ได้อาศัยอยู่ ๕ คืออูรียเป็นบุตรชายอัมมีสุด ผู้เป็นบุตรชายอมรี ผู้เป็นบุตรชายอิมรี ผู้เป็นบุตรชายบาบิ ในพวกบุตรเปเรต ผู้เป็นบุตรชายยูดาห์ ๖ และจากคนซีโลห์คือ อาสาบยาห์ บุตรหัวปี และบุตรชายของเขา ๗ จากบุตรชายของเศ-ราห์คือ เยอูเอล กับญาติของเขา เป็นหก ร้อยเก้าสิบคน ๘ จาก ลูก หลาน ของเบนยามินคือ สัลลู ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายโฮดากียาห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสเสนูอาห์ ๙ อิบเนยาห์บุตรชายเยโรธัม เอลาห์ บุตรชายอุสซึ ผู้เป็นบุตรชายมิครี และเมซูลลามบุตรชายเซฟาธียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเรอูเอล ผู้เป็นบุตรชายอิบเนียห์ ๑๐ และญาติ

ของเขาตามพงศ์พันธุ์ของเขา เป็นกัาร้อยห้าสิบหกคน ทั้งสิ้นนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษตามเรือนบรรพบุรุษของเขา

พวกปุโรหิตใหญ่

๑๐ จากพวกปุโรหิตมี เยดาياهو เยโฮยาธิบดี ยาคีน ๑๑ และอาซารياهو ผู้เป็นบุตรชายฮิลคียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายศาคาโดก ผู้เป็นบุตรชายเมรอโยท ผู้เป็นบุตรชายอาหิหุบ เจ้าหน้าที่ปกครองของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ๑๒ และอาดาياهو ผู้เป็นบุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายปาซเซอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัสลคียาห์ และมาอาสัย ผู้เป็นบุตรชายอาดีเอล ผู้เป็นบุตรชายยาเซราห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายเมซิลเลมิท ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์ ๑๓ และญาติของเขา หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา รวมเป็นหนึ่งพันเจ็ดร้อยหกสิบคน เป็นคนสามารถมากที่จะทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า

คนเลวีอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

๑๔ จากคนเลวีมี เชโมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสซุบ ผู้เป็นบุตรชายอัลรัคัม ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์ ลูกหลานของเมารีย์ ๑๕ กับบับคัคคาร์ เฮเรซ กาลาล และมีทธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคา ผู้เป็นบุตรชายคีคีรี ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ ๑๖ และโอบาดีห์ ผู้เป็นบุตรชายเชโมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกาลาล ผู้เป็นบุตรชายเยดูธุน และเบเรคยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาสา ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้อาศัยอยู่ในชนบทของชาวเนโทฟาห์ ๑๗ ผู้เฝ้าประตูคือ ชัลลูม อักซุบ ทัลโมน อาหิมาน และญาติของเขา ชัลลูมเป็นหัวหน้า ๑๘ ประจำอยู่จนบัดนี้ที่พระทวารของกษัตริย์ทางด้านตะวันออก คนเหล่านี้เป็นผู้เฝ้าประตูค่ายของคนเลวี ๑๙ ชัลลูมเป็นบุตรชายโคเร ผู้เป็นบุตรชายอาบิยาสาฟ ผู้เป็นบุตรชายโคราห์ และญาติของเขาคือเรือนบรรพบุรุษของเขา คือคนโคราห์ เป็นผู้ดูแลการงานปรนนิบัติ เป็นผู้เฝ้าธรณีประตูของพลับพลา ดังบรรพบุรุษของเขา เป็นผู้ดูแลค่ายของพระเยโฮวาห์ เป็นผู้ดูแลทางเข้า ๒๐ และพิเนทส์บุตรชายเอเลอาซาร์ เป็นผู้ครอบครองเหนือเขาในกาลก่อน พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา ๒๑ เศคาริยาห์ บุตรชายเมเชเลมียาห์ เป็นผู้เฝ้าทางเข้าประตูพลับพลาแห่งซุมนุม ๒๒ ผู้ถูกเลือก

เป็นผู้เฝ้าประตูที่ธรณีนี้นั้นมีสองร้อยสิบสองคน เขาขึ้นทะเบียนสามมะโนคริว เชื่อสายไว้ในชนบทของเขา ดาวิดและซามูเอลผู้ทำนายได้สถาปนาเขาไว้ในตำแหน่งหน้าที่ ๒๓ ดังนั้นเขาและลูกหลานของเขาจึงเป็นผู้ดูแลประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เป็นผู้เฝ้าประตูพระนิเวศแห่งพลับพลา ๒๔ ผู้ดูแลประตูร้อยทั้งสี่ด้าน คือด้านตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้ ๒๕ และญาติของเขาซึ่งอยู่ในชนบทของเขาต้องเข้ามาทุกฤดูร้อน ตามเวลากำหนดเพื่อจะอยู่กับคนเหล่านี้

หน้าที่สำคัญของคนเลวีบางคน

๒๖ เพราะนายประตูรั้วทั้งสี่คน ผู้เป็นคนเลวีนั้น มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ดูแลห้องและคลังของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ๒๗ และเขาพักอาศัยอยู่รอบพระนิเวศของพระเจ้า เพราะหน้าที่เฝ้าตกอยู่กับเขา และเขามีหน้าที่เปิดทุกเช้า ๒๘ บางคนเป็นคนดูแลเครื่องใช้ในการปรนนิบัติ เพราะว่าจะเบิกออกไปหรือส่งเข้ามาต้องนับทุกครั้ง ๒๙ และบางคนถูกแต่งตั้งให้ดูแลเครื่องใช้ และดูแลเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์ทั้งสิ้น ดูแลยอดแบ่ง นำองุ่น น้ำมัน กายาน และเครื่องเทศ ๓๐ และบางคนซึ่งเป็นลูกหลานของปุโรหิตก็เตรียมเครื่องเทศประสม ๓๑ และมีที่ธิยาห์คนเลวีคนหนึ่ง ผู้เป็นบุตรหัวปีของชัลลูม คนโคราห์มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ดูแลสิ่งทีปึงในถาด ๓๒ และญาติของเขาบางคน ซึ่งเป็นคนโคธาท เป็นผู้ดูแลขนมปังหน้าพระพักตร์ มีหน้าที่จัดเตรียมทุกวันสะบาโต ๓๓ ต่อไปนี้เป็นนักร้องคือประมุขของบรรพบุรุษคนเลวี ผู้อาศัยอยู่ในห้องในพระวิหารไม่ต้องทำการปรนนิบัติอย่างอื่น เพราะเขาอยู่เวรทั้งกลางวันและกลางคืน ๓๔ คนเหล่านี้เป็นบรรดาหัวหน้าของคนเลวี ตามพงศ์พันธุ์ของเขาเป็นชั้นหัวหน้าคนเหล่านี้อาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็ม

สายตระกูลของซาอูล

๓๕ ในกิเบโอนนั้นเยฮีเอลบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ และภรรยาของท่านชื่อมาอาคาห์ ๓๖ และบุตรชายหัวปีของท่านชื่อ อับโดนแล้วก็มี สุร์ คิช บาอัล เนอร์ นาตบ ๓๗ เกโดร์ อาหิโย เศคาริยาห์ และมิกลิท ๓๘ และมีกลิทให้กำเนิดบุตรชื่อชิเมอัม และคนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขาใน

เยรูซาเล็มด้วย อยู่กับญาติของเขา ^{๓๙}เนอรั ให้กำเนิดบุตรชื่อคีซ คีซให้กำเนิดบุตรชื่อซาอูล ซาอูลให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน มัลคีชูวา อาบีนาดับ และเอชบาอัล ^{๔๐}บุตรชายของโยนาธานชื่อเมริบบาอัล และเมริบบาอัลให้กำเนิดบุตรชื่อมีคาห์ ^{๔๑}บุตรชายของมีคาห์คือ บีโรน เมเลค ทาเรีย และอาหัส ^{๔๒}และอาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อยาร่าห์ และยาร่าห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาเลเมท อัสมาเวท และคิมรี และคิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อโมซา ^{๔๓}โมซาให้กำเนิดบุตรชื่อปิเนอา และบุตรชายของปิเนอาคือเรไฟยาห์ บุตรชายของเรไฟยาห์คือเอลาสาห์ บุตรชายของเอลาสาห์คืออูเชล ^{๔๔}อูเชลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้เป็นชื่อของเขาทั้งหลายคือ อัสริคัม โบเคร อิชมูเอล เซออารียาห์ โอบาดีห์ และฮานัน เหล่านี้เป็นบุตรชายของอูเชล

ซาอูลป่วยแพ้และถูกฆ่าเสีย

๑๐ ^๑คนฟิลิสเตียได้สู้กับคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตียล้มตายอยู่ที่บนภูเขากิลโบอา ^๒และคนฟิลิสเตียก็ไล่ทันซาอูลกับพวกราชโอรส และคนฟิลิสเตียก็ฆ่าโยนาธาน อาบีนาดับ และมัลคีชูวา ราชโอรสของซาอูลเสีย ^๓การรบหนักก็ประชิดซาอูลเข้าไป และนักรบมาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็ทรงบาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักรบ ^๔แล้วซาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า “จงชักดาบออก แหงเราเสียให้ทะลุเถิด เกรงว่าคนที่มิได้เข้าสู่หนัดเหล่านี้จะเข้ามาทำลบลูกแก่เรา” แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ซาอูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออก ทรงล้มทับดาบนั้น ^๕และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาตายด้วย ^๖ดังนั้นซาอูลก็สิ้นพระชนม์พร้อมทั้งราชโอรสทั้งสามของพระองค์ และราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ก็ตายด้วยกัน ^๗เมื่อบรรดาคนอิสราเอลผู้อยู่ในหุบเขาเห็นว่ากองทัพหนีไป และซาอูลกับโอรสของพระองค์ก็สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเขาและหลบหนีไป คนฟิลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น

คนฟิลิสเตียฉลองการสิ้นพระชนม์ของซาอูล

^๘อยู่มาวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟิลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า เขาพบพระศพซาอูลและราชโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขากิลโบอา ^๙เขาก็ถอดเครื่องทรงของพระองค์ เอาพระเศียรและอาวุธของพระองค์ไป และส่งผู้สื่อสารไปทั่วดินแดนฟิลิสเตียให้นำข้าวดีไปยังรูปเคารพและประชาชนของเขา ^{๑๐}เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์ไปไว้ในวิหารพระของเขา และเอาพระเศียรของพระองค์มัดไว้ในวิหารของพระดาโกน ^{๑๑}แต่เมื่อชวายาเบชกิเลอาดทั้งสิ้นได้ยินเรื่องทั้งหมดที่คนฟิลิสเตียได้กระทำแก่ซาอูล ^{๑๒}ทหารเก่งกล้าทั้งสิ้นก็ลุกขึ้นไปเชิญพระศพของซาอูลและศพโอรสของพระองค์ นำมาที่ยาเบช และเขาก็ฝังพระอัฐินั้นใต้ต้นโอ๊กในยาเบช และได้อดอาหารเจ็ดวัน

ความบาปของซาอูล ทำให้พระองค์เสียราชอาณาจักร

^{๑๓}ซาอูลจึงสิ้นพระชนม์ด้วยความละเมิดของพระองค์ซึ่งพระองค์กระทำต่อพระเยโฮวาห์ ในเรื่องที่เขาไม่ได้รับรักษาพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงแสวงหาการนำโดยทรงปรึกษาคานทรงด้วย ^{๑๔}และมีได้ทรงแสวงหาการนำจากพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงสั่งหารพระองค์เสีย และทรงยกราชอาณาจักรให้แก่ดาวิดบุตรชายเจสซี

ดาวิดได้รับการเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล (๒ ซมอ ๕:๑-๓)

๑๑ ^๑แล้วคนอิสราเอลทั้งสิ้นก็ชุมนุมอยู่ด้วยกัน เผ่าดาวิดที่เมืองเฮโบรน ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดูกและเนื้อของพระองค์ ^๒ในกาลก่อน แม้เมื่อซาอูลทรงเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ตรัสแก่พระองค์ว่า ‘เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา’” ^๓ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของคนอิสราเอลก็มา เผ่ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮ

วาท์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์โดยซามูเอล

กรุงเยรูซาเล็มกลายเป็นเมืองหลวง (๒ ซมอ ๕:๖-๑๒)

๔๑ ดาวิด และ คน อิสราเอล ทั้ง สิ้น ไป ยังเยรูซาเล็ม คือเยบูนัส ที่นั่นคนเยบูนัสอยู่ ซึ่งเป็นชาวแผ่นดินนั้น ๔๒ ชาวเมืองเยบูนัสทูลดาวิดว่า “พระองค์จะเสด็จเข้ามาที่นี่ไม่ได้” อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งแห่งศิโยนไว้ คือนครของดาวิด ๔๓ ดาวิดรับสั่งว่า “ผู้ใดที่โจมตีคนเยบูนัสได้ก่อนจะได้เป็นหัวหน้าและผู้บังคับบัญชา” และโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ได้ยกขึ้นไปก่อน ท่านจึงได้เป็นหัวหน้า ๔๔ และดาวิดทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกว่า นครของดาวิด ๔๕ และพระองค์ทรงสร้างเมืองรอบตั้งแต่มิลโลโดยรอบ และโยอาบก็ซ่อมส่วนที่เหลือของเมืองนั้น ๔๖ และดาวิดทรงจำเรอ ยิ่งยิ่งขึ้น เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์

รายชื่อพวกวีรบุรุษของดาวิด

๑๐ ต่อไปนี้เป็นคนที่เด่นในพวกวีรบุรุษของดาวิด ผู้สนับสนุนพระองค์อย่างแข็งแรงในราชอาณาจักรของพระองค์ ด้วยกันกับอิสราเอลทั้งสิ้น เชิญพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับเรื่องอิสราเอล ๑๑ ต่อไปนี้เป็นจำนวนวีรบุรุษของดาวิด คือ ยาไซเบอัม คนอีกโมนี่เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา เขายกหอกของเขาสู้คนสามร้อย และฆ่าเสียในคราวเดียวกัน ๑๒ และในวีรบุรุษทั้งสาม คนที่ถัดเขาไปคือเอลเอซาร์ บุตรชายโดโด คนอาโฮอาห์ ๑๓ เขาอยู่กับดาวิดที่บีสดัมมิม เมื่อคนฟิลิสเตียชุมนุมกันทำสงครามที่นั่น มีที่ดินแปลงหนึ่ง มีข้าวบาร์เลย์เต็มไปหมด และคนทั้งหลายก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตีย ๑๔ แต่พวกเขาหนีอยู่ท่ามกลางที่ดั้นแปลงนั้น และป้องกันมันไว้ ได้ฆ่าคนฟิลิสเตียเสีย และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นด้วยชัยชนะอันยิ่งใหญ่ ๑๕ สามคนในพวกทหารเอกทั้งสามสิบคนนั้นได้ลงไปถึงศิลาหาดาวิดที่ถ้ำอูลูลัม เมื่อกองทัพของคนฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเรฟาอิม

๑๖ คราวนั้นดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของคนฟิลิสเตียอยู่ที่เบธเลเฮม ๑๗ ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า “โอ ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบธเลเฮม ซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้” ๑๘ แล้วคนทั้งสามก็แหกค่ายของคนฟิลิสเตียเข้าไป และตักน้ำมาจากบ่อเบธเลเฮมที่ข้างประตูเมื่อนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออกถวายแต่พระเยโฮวาห์ ๑๙ ตรัสว่า “ขอพระเจ้าของข้าทรงห้ามข้าไม่ให้กระทำอย่างนี้ ควรหรือที่ข้าจะดื่มโลหิตของคนเหล่านี้ผู้ที่เสียชีวิตของเขา เพราะด้วยการเสียชีวิตของเขาเอง เขาได้เอาน้ำนี้มา” เพราะฉะนั้นพระองค์จึงหาทรงดื่มไม่ ทกแล้วทหารสามคนนั้นได้กระทำสิ่งนี้ ๒๐ ฝ่ายอาบิชัยน้องชายของโยอาบ เป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกของท่านสู้คนสามร้อย และฆ่าเสีย และได้รับชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น ๒๑ ในสามคนนั้นท่านมีชื่อเสียงมากกว่าอีกสองคนนั้น และได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น ๒๒ และเบนโยอาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนแก่กล้าแห่งเมืองซิบเซเอล เป็นคนประกอบมหกิจ เขาได้ฆ่าคนดุจสิงโตของโมอับเสียสองคน เขาลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อไวนั้นที่หิมะตกด้วย ๒๓ เขาได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่ง เป็นชายรูปร่างใหญ่โต สูงห้าศอก คนอียิปต์นั้นถือหอกเหมือนไม้กระพันทอผ้า แต่เบนโยอาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขา และแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์ และฆ่าเขาเสียด้วยหอกของเขาเอง ๒๔ สิงเหล่านีเบนโยอาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กระทำ และได้ชื่อเสียงในหมู่พวกทกแล้วทหารสามคนนั้น ๒๕ ดูเถิด เขามีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่เขาไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดได้ทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ๒๖ นอกนั้นมีพวกทกแล้วทหารของกองทัพคือ อาสาเฮลน้องชายของโยอาบ เอลฮานันบุตรชายของโดโดชาวเบธเลเฮม ๒๗ ซัมโมทชาวเมืองฮารอด เฮลเสคนเปโลน ๒๘ อีราบุตรชายอิกเชซชาวเมืองเทโคอา อามิเยเซอร์ชาวเมืองอานาโรท ๒๙ สิบบะคัย คนหูชาห์ อิลัยคนอาโฮอาห์ ๓๐ มาหะริย ชาวเนโทฟาห์ เฮเลด บุตรชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์ ๓๑ อิชัยบุตรชายริบัยแห่งเมืองกิเบอาของเบนยา

มิน เปไนยาห์ ชาวปิราโธน ^{๓๒}หุรัย ชาวลัธราธ กายัซ อาบีเอล คนอารบาห์ ^{๓๓}อัสมาเวท คนบาสุริม เอลียาบา ชาวซาอัลโบน ^{๓๔}ลูกหลานฮาเซมคนกิมโซ โยนาธาน บุตรชายซากิชาวฮาร่าห์ ^{๓๕}อาหิอัม บุตรชายสาคาร์ชาวฮาร่าห์ เอลีฟัล บุตรชายอูระ ^{๓๖}เฮเฟอร์ คนเมเคราไรต์ อาหิยาห์ คนเปโลน ^{๓๗}เฮสโร ชาวคารเมล นาอารัย บุตรชายเอลบัย ^{๓๘}โยเอล น้องชายนาธัน มิบฮาร์ บุตรชายฮากรี ^{๓๙}เศเลก คนอัมโมน นาหะรีย ชาวเบเอโรท ผู้ถืออาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรฺยูาห์ ^{๔๐}อิรา คนอิทไรต์ การบ คนอิทไรต์ ^{๔๑}อูริยาห์ คนฮิตไทต์ ศาบาต บุตรชายอัครัย ^{๔๒}อาตีนา บุตรชายชิซาคนรูเบน หัวหน้าคนหนึ่งของคนรูเบน และสามสิบคนด้วยกันกับเขา ^{๔๓}ฮานัน บุตรชายมาอาคาห์ และโยซาฟัท คนมิทเน ^{๔๔}อุสซียา ชาวอัชทาโรท ซามาและเยฮีเอล บุตรชายโฮธามคนอาโรเออร์ ^{๔๕}เยติยาเอล บุตรชายชิมรี และโยฮา น้องชายของเขา ชาวไทซ์ ^{๔๖}เอลีเอล คนมาหะไวต์ เยริบัยและโยชาเวียห์ บุตรชายเอลนาอัม และอิทมาห์ คนโมอับ ^{๔๗}เอลีเอล โอบेत และยาอาซีเอล คนเมโซบัย

พวกต่างๆที่ร่วมกับดาวิดที่ศึกกลาก

๑๒ ^๑ต่อไปนี้เป็นคนที่มาหาดาวิดที่ศึกกลาก ขณะเมื่อท่านไปไหนไม่ได้สะดวกเพราะเหตุซาอูลบุตรชายคีซ เขาทั้งหลาย เป็นคนในพวก ทแกลัท ทหาร ผู้ช่วยท่านในการรบ ^๒เขาเป็นนักรบ เขาเหวี่ยงหินด้วยสลิงและยิงธนูได้ด้วยมือขวาหรือมือซ้าย เขาเป็นคนเบนยามิน ญาติของซาอูล ^๓อาหิย เซอร์ เป็นหัวหน้า ถัดไปคือ โยอาซ บุตรชายของเซมาอาห์ชาวเมืองกิเบอา และเยฮีเอลกับเปเลท บุตรชายของอัสมาเวท เบราคาห์และเยชูชาวอานาไรท ^๔อิซมัยยาห์แห่งกิเบโอน ทแกลัททหารในพวกสามสิบคนนั้น และเป็นหัวหน้าเหนือสามสิบคนนั้น เยเรมีย ยาฮาซีเอล โยฮานัน โยซาบาตชาวเมืองเกเดราห์ ^๕เอลูซัย เยรีโมท เบอัลยาห์ เซมาริยาห์ เซฟาทียาห์คนฮารูฟ ^๖เอลคานาห์ อิสซืออาห์ อาซาเรล โยเอเซอร์ ยาไซเบอัม คนโคราห์ ^๗และโยเอลาห์ กับ เศบาติยาห์ บุตรชายของเยโรธัมชาวเกโดร์ ^๘มีทแกลัททหารและผู้ชำนาญศึกจากคนกาดหนีเข้าไปหาดาวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็งในถิ่นทุรกันดาร เขา

ชำนาญโล่และดั่ง ผู้ซึ่งหน้าของเขาเหมือนหน้าสิงโต และผู้ซึ่งรวดเร็วเหมือนละมั่งบนภูเขา ^๙เอเซอร์เป็นหัวหน้า โอบาดีห์ที่สงู เอลียอบที่สาม ^{๑๐}มิซมันนาห์ที่ลีเยเรมียที่ห้า ^{๑๑}อัททัยที่หก เอลีเอลที่เจ็ด ^{๑๒}โยฮานันที่แปด เอลซาบัทที่เก้า ^{๑๓}เยเรมียที่สิบ มัคบันนัยที่สิบเอ็ด ^{๑๔}คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของกาด เป็นนายทหารในกองทัพ ผู้น้อยก็เป็นนายร้อย ผู้ใหญ่ก็เป็นนายพัน ^{๑๕}เหล่านี้เป็นคนที่ข้ามแม่น้ำจอร์แดนในเดือนแรกเมื่อนำท่อมฝั่งทั้งสิ้น และให้คนที่อยู่ ณ ลุ่มแม่น้ำแตกหนีไปทางทิศตะวันออก และที่ศตวันตก ^{๑๖}มีคนเบนยามินและยูดาห์มาเฝ้าดาวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็ง ^{๑๗}ดาวิดทรงออกไปต้อนรับเขา และตรัสกับเขาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายมาฉันทมิตรเพื่อช่วยข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะพันผูกติดกับท่าน แต่ถ้ามาเพื่อขายข้าพเจ้าให้แก่ปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า แม้ว่าในมือของข้าพเจ้าไม่มีความผิดใดๆ ก็ขอพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราทั้งหลายทอดพระเนตร และทรงกล่าวโทษท่านทั้งหลายเถิด” ^{๑๘}แล้วพระวิญญาณได้มาเหนืออามาลัย หัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชาชั้น และเขาทูลว่า “ข้าแต่ดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ และอยู่กับพระองค์ ข้าแต่บุตรเจสซี สันติภาพ สันติภาพจงมีแก่พระองค์ และสันติภาพ จงมีแก่ผู้ช่วยของพระองค์ เพราะว่าพระเจ้าของพระองค์ทรงอุปถัมภ์พระองค์” แล้วดาวิดทรงรับเขาทั้งหลายไว้ และทรงตั้งให้เป็นนายทหารในกองทัพของพระองค์ ^{๑๙}คนมนัสเสห์ด้วยได้หลบหนีไปเข้าฝ่ายดาวิดบ้าง เมื่อพระองค์ยกมากับคนฟีลิสเตียเพื่อทำสงครามกับซาอูล แต่พวกฝ่ายดาวิดมิได้ช่วยคนฟีลิสเตียเพราะผู้ครอบครองของคนฟีลิสเตียได้หารีอกันและส่งพระองค์กลับไปเสีย บอกว่า “เขาจะหลบหนีไปคืนกับซาอูลนายของเขาโดยเอาหัวของเราไปด้วย” ^{๒๐}ขณะที่พระองค์ไปยังศึกกลาก คนมนัสเสห์เหล่านี้หลบหนีไปสมทบพระองค์ คือ อัดนาห์ โยซาบาต เยติยาเอล มีคาเอล โยซาบาต เอลิสชู และคิลเลธัย หัวหน้าบรรดากองพันในคนมนัสเสห์ ^{๒๑}เขาทั้งหลายช่วยเหลือดาวิดต่อสู้พวกปูลัน เพราะเขาทั้งหลายเป็นทแกลัททหารทั้งสิ้น และเป็นผู้บังคับบัญชาในกองทัพ ^{๒๒}ในสมัยนั้นทุกจวนมีคนมาเข้าฝ่ายดาวิด เพื่อจะ

ช่วยเหลือพระองค์ จนเป็นกองทัพใหญ่อย่าง กองทัพของพระเจ้า

**กองทัพของตระกูลต่างๆตั้ง
ดาวิดให้เป็นกษัตริย์**

๒๓ ต่อไปนี้เป็นจำนวนทหารติดอาวุธพร้อม สำหรับสงคราม ผู้มาหาดาวิดในเมืองเฮโบรนเพื่อจะมอบราชอาณาจักรของซาอูลให้กับพระองค์ ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ ๒๔ คนยูดาห์ที่ถือโล่และหอกมีหกพันแปดร้อย เป็นทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม ๒๕ จากคนสิเมโอน มีหกแฉ่วทหารชำนาญศึก เจ็ดพันหนึ่งร้อย ๒๖ จากคนเลวีสี่พันหกร้อย ๒๗ เยโฮยาดาเป็นหัวหน้าคนของอาโรน มีคนมากับท่านสามพันเจ็ดร้อย ๒๘ ศาโดทหกแฉ่วทหารหนุ่ม และคนจากเรือนบรรพบุรุษของเขาเองเป็นผู้บังคับบัญชาสี่สิบสองคน ๒๙ จากคนเบนยามินญาติของซาอูลสามพันคน ซึ่งแต่ก่อนนี้จำนวนมากจงรักภักดีต่อราชวงศ์ซาอูล ๓๐ จากคนเอฟราอิม หกแฉ่วทหาร แกล้วกล้าสองหมื่นแปดร้อยคน เป็นคนมีชื่อเสียงในเรือนบรรพบุรุษของเขา ๓๑ จากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล หนึ่งหมื่นแปดพันคน ผู้ซึ่งเขาบ่งชี้ไว้ให้มาเชิญดาวิดไปเป็นกษัตริย์ ๓๒ จากคนอิสราเอล มีผู้รู้กาลเทศะ ทราบว่าอิสราเอลควรทำประการใด มีหัวหน้าสองร้อยคน และญาติของเขาทั้งสิ้นอยู่ใต้บังคับบัญชาของเขา ๓๓ จากคนเศบูลุน มีห้าหมื่นคนที่ฝึกแล้วเตรียมพร้อมเข้าสู่รบ สรรพด้วยอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงครามเพื่อช่วยเหลือมิใช่ด้วยสองจิตสองใจ ๓๔ จากคนนัฟทาลี ผู้บังคับบัญชานี้พันหนึ่ง ซึ่งมีคนติดโล่และหอกมาด้วยสามหมื่นเจ็ดพันคน ๓๕ จากคนดาน มีคนเตรียมพร้อมทำสงครามสองหมื่นแปดพันหกร้อยคน ๓๖ จากคนอาเชอร์ สี่หมื่นคน ฝึกพร้อมที่จะทำสงคราม ๓๗ และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น จากคนรูเบน และคนกาด และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล มีหนึ่งแสนสองหมื่นคน ติดอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงคราม ๓๘ ทหารทั้งสิ้นเหล่านี้ พร้อมทั้งจะทำศึก ได้มายังเฮโบรน ด้วยเจตนาเต็มเปี่ยมที่จะเชิญดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น ในทำนองเดียวกันบรรดาคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ ก็เป็นใจเดียวกันที่จะเชิญดาวิดเป็นกษัตริย์ ๓๙ เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นกับดาวิดสามวันกินและดื่ม เพราะว่าพี่น้องของเขา

ได้เตรียมไว้ให้เขา ๔๐ ยิ่งกว่านั้นผู้ที่อยู่ใกล้เขาทั้งหลายด้วยคือไกลออกไปถึงอิสราเอลและเศบูลุน และนัฟทาลีได้จัดอาหารบรรรทุกลา อูฐ ล่อ และวัว กับเสบียงอาหารมากมายเป็นเป้ง ขนมมะเดื่อ ซอฮองแห้ง น้าองุ่น น้ำมัน วัวและแกะ เพราะว่ามีความชื่นบานในอิสราเอล

**เขาบรทุกหีบแห่งพระเจ้า
โดยใช้วิธีที่ไม่ถูกต้อง**

๑๓ ดาวิดได้ทรงหารือกับนายพันและนายร้อย กับหัวหน้าทุกคน ๒ และดาวิดตรัสกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเห็นด้วย และถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ก็ให้เราทั้งหลายส่งคนไปหาพี่น้องของเรา ผู้ที่เหลืออยู่ในแผ่นดินอิสราเอลทั้งสิ้น ให้ไปยังบุโรหิตและคนเลวีด้วย ผู้ซึ่งอยู่ในหัวเมืองและทุ่งหญ้าของเขา เพื่อให้เขาทั้งหลายมาหาพวกเราพร้อมกัน ๓ และให้เราทั้งหลายนำหีบแห่งพระเจ้าของเรามายังเราอีก เพราะเราทั้งหลายมิได้ไต่ถุยมถึงในสมัยของซาอูล” ๔ “ชุมนุมชนทั้งสิ้นนั้นก็พากันกล่าวว่าพวกเขาจะกระทำตาม เพราะสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของประชาชนทั้งสิ้น ๕ เพราะฉะนั้นดาวิดจึงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้น ตั้งแต่ซีโหร์แห่งอียิปต์ ถึงทางเข้าเมืองฮามัท เพื่อจะเชิญหีบแห่งพระเจ้าจากศิรียาทยเอาริม ๖ ดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงขึ้นไปยังบาอาลัทห์ คือศิรียาทยเอาริม ซึ่งเป็นของยูดาห์ เพื่อจากที่นั่นจะได้เชิญหีบของพระเจ้าคือพระเยโฮวาห์ ผู้ประทับระหว่างพวกเรูป อันเป็นหีบที่เรียกกันตามพระนาม ๗ และเขาทั้งหลายก็บรทุกหีบของพระเจ้าไปในเกวียนเล่มใหม่จากเรือนของอาบีนาดับ และอุสซาทห์กับอาหิโยเป็นคนขับเกวียน ๘ และดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงก็รำเริงกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยเต็มกำลังของเขาทั้งหลาย ด้วยเพลงพิณเขาคู่ พิณใหญ่ รำมะนา ฉาบ และแตร

อุสซาทห์เสียชีวิต

๙ และเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงลานนวดข้าวของคิโดน อุสซาทห์ก็เหยียดมือออกกุมหีบไว้เพราะวัวสะดุด ๑๐ และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้พลุ่งขึ้นต่ออุสซาทห์ และพระองค์ทรงประหารเขา เพราะ เขาเหยียดมือออก

ยังหีบนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้า ^{๑๑} และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงหลายออกมาเหนืออุสซาทห์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอุสซาทห์ จนถึงทุกวันนี้ ^{๑๒} และดาวิดทรงเกรงกลัวพระเจ้าในวินัน และพระองค์ตรัสว่า “เราจะนำหีบของพระเจ้าไปบ้านไปเมืองอย่างไรได้” ^{๑๓} ดาวิดจึงมิได้ทรงย้ายหีบไปไว้ในนครของดาวิด แต่ทรงนำหีบแะไปไว้ที่บ้านโอเบดเอโดมคนกัท ^{๑๔} และหีบของพระเจ้าได้ค้างอยู่กับครวว์เรือนของโอเบดเอโดมที่เรือนของเขาสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่ครวว์เรือนของโอเบดเอโดมกับทั้งสิ้นซึ่งเขามีอยู่

กษัตริย์ดาวิดทรงมั่งคั่งบริบูรณ์

๑๔ ^๑ สยามกษัตริย์เมืองไทรงได้ทรงส่งผู้สื่อสารมาเฝ้าดาวิด และทรงส่งไม้สนสีดาร์ ทุ่งช่างก่อและช่างไม้เพื่อจะสร้างวังถวายพระองค์ ^๒ และดาวิดทรงทราบว่าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล เพราะพระราชอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นที่ยกย่องอย่างยิ่ง เพื่อเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ^๓ และดาวิดทรงรับมเหสีเพิ่มขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม และดาวิดทรงให้กำเนิดโอรสและธิดาอีก ^๔ ต่อไป นี้ เป็น ชื่อ ราชบุตร ซึ่ง พระองค์ ทรง มี ใน เยรูซาเล็ม คือ ชัมมูอา ไชบับ นารัน ซาโลมอน ^๕ อิบฮาร์ เอลิซุวา เอลเปเลท ^๖ โนกาห์ เนเฟก ยาพิย ^๗ เอลิชามา เบเอลยาดา เอลีเฟเลท ^๘ เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยิวว่าดาวิดทรงรับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวงแล้ว คนฟีลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด ดาวิดทรงได้ยิวเรื่องนั้นก็เสด็จออกไปสู้รบกับเขาทั้งหลาย ^๙ ฝ่ายคนฟีลิสเตียได้มาปล้นในหุบเขาเรฟาอิม ^{๑๐} และดาวิดก็ทรงทูลถามพระเจ้าว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปต่อสู้ฟีลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพระองค์หรือ” และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบพระองค์ว่า “ขึ้นไปเถอะ และเราจะมอบเขาไว้ในมือเจ้า” ^{๑๑} และพระองค์เสด็จไปยังบาอัลเปราซิม และดาวิดทรงชนะเขาทั้งหลายที่นั่น และดาวิดตรัสว่า “พระเจ้าทรง ทุละวง ชำคึก ของข้าพเจ้าเหมือนดัง กระแสน้ำที่พุ่งใส” เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกที่นั้นว่า บาอัลเปราซิม ^{๑๒} เขาทั้ง

หลายก็ทิ้งรูปเคารพของเขาเสียที่นั่น และดาวิดก็ทรงมีพระบัญชา และรูปเคารพเหล่านั้นก็ถูกเผาด้วยไฟเสียหมด ^{๑๓} และคนฟีลิสเตียยังมาปล้นในหุบเขาอื่นอีก ^{๑๔} และเมื่อดาวิดทูลถามพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าตรัสตอบพระองค์ว่า “เจ้าอย่าขึ้นไปตามเขาจง อ้อม ไป และโจมตีเขา ที่ตรงข้ามกับหุบตันหม่อน ^{๑๕} และเมื่อเจ้าได้ยิวเสียกับบรรพทพอยู่ที่ยอดหุบตันหม่อนแล้ว จงออกไปทำศึก เพราะพระเจ้าได้เสด็จออกไปข้างหน้า เพื่อโจมตี กองทัพ ของ คน ฟี ลี ส เตีย” ^{๑๖} และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเจ้าบัญชาแก่พระองค์ และเขาทั้งหลายโจมตีกองทัพคนฟีลิสเตียตั้งแต่เมืองกิเบโอนถึงเมืองเกเซอร์ ^{๑๗} กิิตติศัพท์ของดาวิดก็ลือไปสู่อันบรรดาประเทศทั้งหลาย และพระเยโฮวาห์ทรงให้ประชาชนชาติทั้งปวงครันคร้ามดาวิด

**คนเลวีหามหีบแห่งพระเจ้าไป
ยังกรุงเยรูซาเล็ม**

๑๕ ^๑ ดา วิด ทรง สร้าง พระราชวัง ของ พระองค์ หลาย หลั ง ใน นคร ดา วิด และพระองค์ทรงเตรียมที่ไว้สำหรับหีบของพระเจ้าและทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ ^๒ แล้วดาวิดตรัสว่า “นอกจากคนเลวีแล้วไม่ควรที่คนอื่นจะหามหีบของพระเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเขาให้หามหีบของพระเจ้า และปรณันัตพระองค์เป็นนิตย์” ^๓ และดาวิดทรงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้นที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบของพระเยโฮวาห์มาสู่ที่ของหีบนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมไว้ให้ ^๔ และดาวิดทรงรวบรวมลูกหลานของอาโรนและคนเลวี ^๕ คือจากลูกหลานของโคซาท ได้ อูร์เอล เป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยยี่สิบคน ^๖ จากลูกหลานของเมราริ ได้ อาสาياهو เป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขาสองร้อยยี่สิบคน ^๗ จากลูกหลานของเกอร์โซม ได้ โยเอล เป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยสามสิบคน ^๘ จากลูกหลานของเอลิซาฟาน ได้ เซโมอาห์เป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาสองร้อยคน ^๙ จากลูกหลานของเฮโบรน ได้ เอลีเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาแปดสิบคน ^{๑๐} จากลูกหลานของอุสซึเอล ได้ อัมมีนาตบ เป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยสิบสองคน ^{๑๑} แล้วดาวิดทรงเรียก ศาโดค และ อาบียาธาร์ปุโรหิต และคนเลวีคือ อูร์เอล อา

สายาร์ โยเอล เซโม่อาห์ เอลีเอล และอัมมีนาตัม ^{๑๒} และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นประมุขของบรรพบุรุษของคนเลวี จงชำระตัวของเจ้าเสีย ทั้งเจ้าและพี่น้องของเจ้า เพื่อเจ้าจะนำหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลขึ้นมายังสถานที่ซึ่งเราได้จัดเตรียมไว้ให้” ^{๑๓} เพราะเจ้ามิได้ไปหาเสียแต่ครั้งแรก พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงทรงทลายออกมาเหนือเรา เพราะเรามีได้แสวงหาตามระเบียบอันสมควร” ^{๑๔} แล้วปุโรหิตและคนเลวีจึงได้ชำระตัวของเขาเพื่อจะ เชิญหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลขึ้นมา ^{๑๕} และคนเลวีได้หามหีบของพระเจ้าบนบ่าด้วยคานหาม ดังที่โมเสสได้บัญชาเขาไว้ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ^{๑๖} ดาวิดได้ทรงบัญชาแก่บรรดาหัวหน้าของคนเลวีให้แต่งตั้งพี่น้องของเขาให้เป็นนักร้อง เล่นเครื่องดนตรี มีพิณใหญ่ พิณเขาคู่ และฉาบ เพื่อทำเสียงดังด้วยความชื่นบาน ^{๑๗} คนเลวีจึงแต่งตั้งเสมานบุตรชายโยเอล และพี่น้องของเขาคือ อาสาฟบุตรชายเบเรคิยาห์ และจากลูกหลานเมารีย์พี่น้องของเขาคือ เอธานบุตรชายคูชายาห์ ^{๑๘} และพร้อมกับเขาได้แต่งตั้งพี่น้องของเขาในอันดับสองคือ เศคาริยาห์ เบน ยาอาซึเอล เซมิราโมท เยฮีเอล อุณี เอลีอับ เบไนยาห์ มาอาเสอาห์ มัททีธิยาห์ เอลีฟิล และมิกเนยาห์ และโอเบดเอโดม กับเยฮีเอล เป็นคนเฝ้าประตู ^{๑๙} นักร้องคือ เสมาน อาสาฟ เอธาน เป็นคนตีฉาบของลัมฤทธิ ^{๒๐} เศคาริยาห์ อาซึเอล เซมิราโมท เยฮีเอล อุณี เอลีอับ มาอาเสยาห์ และเบไนยาห์ เล่นพิณใหญ่ตามสำเนียงอาลาโมท ^{๒๑} แต่มัททีธิยาห์ เอลีฟิล มิกเนยาห์ โอเบดเอโดม เยฮีเอล และอาซาซิยาห์ เป็นผู้นำด้วยพิณเขาคู่ตามสำเนียงเซมินิท ^{๒๒} เคนานิยาห์ หัวหน้าของคนเลวีในเรื่องเพลงเป็นผู้อำนวยการเพลง เพราะเขาเข้าใจดี ^{๒๓} เบเรคิยาห์ และเอลคานาห์ เป็นนายประตูฝ่าหีบ ^{๒๔} เซบานิยาห์ เยโฮซาฟัท เนธันเอล อามาสัย เศคาริยาห์ เบไนยาห์ และเอลีเยเซอร์ปุโรหิตได้เป่าแตรหน้าหีบของพระเจ้า โอเบดเอโดม และเยฮียาห์เป็นนายประตูฝ่าหีบด้วย

ดาวิดได้นำหีบพันธสัญญาขึ้นมา

^{๒๕} ดาวิด และบรรดาผู้ใหญ่ของอิสราเอล และ ผู้บัญชา กองพัน จึงได้ไป นำ หีบ พันธ

สัญญา ของ พระ เยโฮวาห์ ขึ้น จาก เรือน ของ โอเบดเอโดม ด้วยความเปรมปรีดี ^{๒๖} อยู่มา เพราะพระเจ้าทรงช่วยคนเลวีผู้หามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็ได้ถวายเครื่องบูชาเป็นวัวผู้เจ็ดตัว และแกะผู้เจ็ดตัว ^{๒๗} ดาวิด ทรงฉลองพระองค์ ผ้าป่าน เนื้อละเอียด ทั้งคนเลวีทั้งปวงผู้หามหีบ และนักร้อง และเคนานิยาห์ผู้อำนวยการเพลงของนักร้อง และดาวิดทรงเอาโพดผ้าป่าน ^{๒๘} ดังนี้ แหละ คนอิสราเอล ทั้งปวง ได้นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้อง เสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก เสียงแตร และฉาบ และทำเพลงเสียงดังด้วยพิณใหญ่และพิณเขาคู่

มีกาลมเหสีของกษัตริย์ ดาวิดดูหมิ่นพระองค์

^{๒๙} และต่อมาเมื่อหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มาถึงนครดาวิดแล้ว มีกาลราชธิดาของซาอูลแลดูตามช่องพระแกลเห็นกษัตริย์ดาวิดทรงตั้งนรำและทรงรำเริงอยู่ พระนางก็มีใจดูหมิ่นพระองค์

คนอิสราเอลถวายเครื่องบูชา และมิงานเลี้ยงฉลองเพราะ ได้นำหีบแห่งพระเจ้าเข้ามา

๑๖ ^๑ และ เขา ทั้ง หลาย ได้ นำ หีบ ของ พระเจ้าเข้ามา วางไว้ภายในเต็นท์ ซึ่งดาวิดได้ทรงตั้งไว้ให้ และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเจ้า ^๒ และเมื่อดาวิดทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาเสร็จแล้ว พระองค์ทรงอวยพระพรแก่ประชาชนในพระนาม พระเยโฮวาห์ ^๓ และทรง แจก ขนมอบ คนละก้อน เนื้อคนละส่วน และขนมอบนึ่งแก่คนละอัน แก่บรรดาประชาชนอิสราเอล ทั้งชายและหญิง ^๔ และพระองค์ทรงตั้งคนเลวีบางคนให้เป็นผู้ปรนนิบัติหน้าหีบของพระเยโฮวาห์ ให้ระลึกถึง ถวายโมทนาและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ^๕ อาสาฟเป็นหัวหน้า และรองท่านคือเศคาริยาห์ เยฮีเอล เซมิราโมท เยฮีเอล มัททีธิยาห์ เอลีอับ เบไนยาห์ โอเบดเอโดม และเยฮีเอล ผู้ซึ่งจะเล่นพิณใหญ่และพิณเขาคู่ อาสาฟเป็นคนตีฉาบ ^๖ และเบไนยาห์กับยาอาซึเอลปุโรหิต

จะเป่าแตรเรื่อยไป หน้าหีบพันธสัญญาของพระเจ้า

เพลงโมทนาถวายแด่พระเยโฮวาห์

๗ แล้วในวันนั้นดาวิดทรงกำหนดเป็นครั้งแรกให้มีการร้องเพลงโมทนาถวายแด่พระเยโฮวาห์โดยอสาฟและพี่น้องของท่าน ๘ “จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์ จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ้งแก่ชนชาติทั้งหลาย ๙ จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิบของพระองค์ ๑๐ จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดี ๑๑ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์เรื่อยไป ๑๒ จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ ๑๓ โอ เชื้อสายของอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ ลูกหลานของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์ ๑๔ พระองค์คือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก ๑๕ จงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิตย์ คือพระวาระที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดชั่วหนึ่งพันชั่วอายุ ๑๖ คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับ อับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับ อิสอัค ๑๗ ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับ ยาโคบ ให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่อิสราเอล ให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ ๑๘ ว่า ‘เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย’ ๑๙ เมื่อเจ้าทั้งหลายยังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริงยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น ๒๐ พเนจรไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น จากราชอาณาจักรนี้ถึงอีกชนชาติหนึ่ง ๒๑ พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงชนบทษัตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขา ๒๒ ว่า ‘อย่าแตะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา’ ๒๓ แผ่นดินโลกทั้งสิน จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกวัน ๒๔ จงเล่าถึงสง่าราศีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดา

ชนชาติทั้งหลาย ๒๕ เพราะพระเยโฮวาห์นั้นทรงยิ่งใหญ่ และสมควรจะสรรเสริญอยู่ยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง ๒๖ เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ๒๗ เกียรติและความโอ้อวดระการ มีอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ กำลังและความขึ้นบานอยู่ในสถานที่ประทับของพระองค์ ๒๘ ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายสง่าราศีและกำลังแด่พระเยโฮวาห์ ๒๙ จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนำเครื่องบูชาและมาเข้าเฝ้าพระองค์ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ๓๐ ชาวโลกทั้งสินเอ๋ย จงตัวสั้นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เออ พิภพถูกสถาปนาแล้ว จะไม่หวั่นไหวเลย ๓๑ จงให้ฟ้าสวรรค์ยินดีและแผ่นดินโลกเปรมปรีดี ให้เขาพูดในหมู่บรรดาประชาชาติว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง’ ๓๒ ให้ทะเลคำรน กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น ให้ทุ่งนาเรียงโลด กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น ๓๓ แล้วต้นไม้ทั้งสินของป่าไม้จะร้องเพลง เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก ๓๔ โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ ดำรงเป็นนิตย์ ๓๕ และท่านจงกล่าว ว่า ‘โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้า พระองค์ทั้งหลาย ขอจงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวมข้า พระองค์ทั้งหลาย และทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งปวงให้พ้นจากประชาชาติทั้งหลาย เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะโมทนาขอบพระคุณพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และสิงโลดในการสรรเสริญพระองค์’ ๓๖ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอิสราเอล แต่ นิรันดร์กาล จนถึงนิรันดร์กาล” แล้วประชาชนทั้งปวงได้กล่าวว่า “เอเมน” และได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์

การตั้งผู้ปรนนิบัติ ผู้เฝ้าประตู บุโรหิต และนักเล่นดนตรีสำหรับหีบแห่งพระเจ้า

๗ ดาวิดจึงทรงให้อาสาฟและพี่น้องของท่านอยู่ที่หน้าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ ให้ปรนนิบัติอยู่หน้าหีบนั้นเรื่อย

ไปตามงานประจำวันที่ต้องทำ ^{๓๘} ทั้งโอเบด เอโดม และพี่น้องหกสิบแปดคนของท่านด้วย ฝ่ายโอเบดเอโดมบุตรชายเยดูธุนกับโฮสาทำให้เป็นคนเฝ้าประตู ^{๓๙} และพระองค์ทรงให้คาโตกับโรหิต กับพี่น้องของท่านผู้เป็นปุโรหิต อยู่หน้าพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ ซึ่งอยู่ในปูชนียสถานสูงเมืองกิเบโอน ^{๔๐} เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นเครื่องเผาบูชาในเวลาเย็นเสมอ ตามซึ่งได้บันทึกไว้ทั้งสิ้นในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติอิสราเอล ^{๔๑} เฮมานและเยดูธุนอยู่กับเขาทั้งหลายและบรรดาคนอื่นที่ถูกเลือก และบ่งชื่อไว้ให้ถวายโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ ^{๔๒} และพร้อม กับเขา เฮมาน และ เยดูธุนมี แตร และ ฉาบ เพื่อบรรเลง และเครื่องดนตรีประกอบเพลงถวายพระเจ้า ลูกหลานของเยดูธุนได้รับแต่งตั้งให้ประจำประตู ^{๔๓} และประชาชนทั้งปวงต่างก็จากไปยังบ้านของตน และดาวิดเสด็จกลับเพื่ออวยพรแด่ราชวงศ์ของพระองค์

ดาวิดปรารถนาสร้างพระนิเวศของพระเจ้า (๒ ซมอ ๗:๑-๓)

๑๗ ^๑ อยู่ มา เมื่อ ดา วิด ประทับ ในพระราชวังของพระองค์ ดาวิดตรัสกับนาธันผู้พยากรณ์ว่า “ดูเถิด เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ภายใต้幔” ^๒ และนาธันทูลดาวิดว่า “ขอพระองค์ทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์” ^๓ แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวณะของพระเจ้ามาถึงนาธันว่า “จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าสร้างนิเวศให้เราอยู่ ^๔ เพราะเราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาอิสราเอลขึ้นมาจนกระทั่งวันนี้ แต่เราได้ไปจากเต็นท์นี้ถึงเต็นท์นี้ และจากพลับพลาแห่งนี้ถึงแห่งนั้น ^๕ ในที่ต่างๆที่เราเคลื่อนไปมากับอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับผู้วินิจฉัยของอิสราเอลคนใด ผู้ที่เราได้บัญชาให้เขาเลี้ยงดูประชาชนของเรา หรือว่า ‘ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา’”

พันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับดาวิด (๒ ซมอ ๗:๔-๑๗)

^๔ เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราได้เอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา ^๕ และเราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พ้นหน้าเจ้า และเราได้กระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตอย่างกับชื่อเสียงของผู้ยิ่งใหญ่ในโลก ^๖ และเราจะกำหนดที่หนึ่งในอิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวานใจอีก และคนชั่วจะไม่มาตีปล้นเขาตั้งแต่ก่อนมา ^๗ ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปราบปรามศัตรูทั้งสิ้นของเจ้า ยิ่งกว่านั้นอีก เรากล่าวแก่เจ้าว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์ ^๘ และอยู่มาเมื่อวันทั้งหลายของเจ้าครบแล้ว เจ้าจะไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มากมายหลังเจ้าเกิดขึ้น ผู้ซึ่งจะเป็นบุตรชายคนหนึ่งของตัวเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา ^๙ เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศให้เรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้เป็นนิตย์ ^{๑๐} เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา เราจะไม่นำความเมตตาของเราไปจากเขาเสีย อย่างที่เราเอาไปจากคนที่อยู่ก่อนหน้านั้น ^{๑๑} แต่เราจะให้เขาดำรงอยู่ในนิเวศของเรา และในอาณาจักรของเราเป็นนิตย์ เราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้เป็นนิตย์” ^{๑๒} นาธันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านั้นทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด

คำอธิษฐานและคำสรรเสริญของดาวิด (๒ ซมอ ๗:๑๘-๒๙)

^{๑๖} แล้วกษัตริย์ดาวิดก็เสด็จเข้าไปประทับนั่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า และราชวงศ์ของข้าพระองค์ เป็นอะไรเล่า ที่พระองค์ ทรงนำข้าพระองค์ มาไกล จนถึงแค่นี้ ^{๑๗} โอ ข้าแต่พระเจ้า สิ่งนี้เป็นของเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะพระองค์ ยิง

ตรัสถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ใน
อนาคตอันไกลที่จะมาถึงนั้น และทรงมอง
ข้าพระองค์ตามชนชั้นของมนุษย์ที่มีฐานะ
อันสูงส่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้า
๑๔ และดาวิดจะกล่าวทูลอะไรแก่พระองค์ได้
อีกในเรื่องเกียรติอันทรงประทานแก่ผู้รับ
ใช้ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรู้จักผู้รับ
ใช้ของพระองค์ ๑๕ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
เพื่อทรงเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และ
ตามน้ำพระทัยของพระองค์เอง พระองค์ทรง
กระทำการใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิ้นเพื่อจะกระทำ
สิ่งใหญ่นี้เป็นที่รู้จักทั่วไป ๒๐ โอ ข้าแต่พระ
เยโฮวาห์ หามิผู้ใดเหมือนพระองค์ไม่ ไม่มี
พระเจ้าอื่นใดนอกเหนือพระองค์ ตามที่ข้า
พระองค์ทั้งหลายได้ยินกับหูของข้าพระองค์
๒๑ ประชาชาติอื่นใดบนแผ่นดินโลกเหมือน
อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้า
เสด็จไป ไถ ให้ เป็น ประชาชน ของ พระองค์
เพื่อทรงกระทำให้พระองค์มีพระนามใหญ่
ยิ่ง โดยสิ่งที่ใหญ่โต นำ สะ พริง กลัว ใน
การที่ทรงขับไล่ประชาชาติทั้งหลายให้พ้น
หน้าประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์
ทรงไถ่มาจากอียิปต์ ๒๒ และพระองค์ ทรง
กระทำให้อิสราเอล ประชาชน ของ พระองค์
เป็นประชาชนของพระองค์เป็นนิตย์ และข้า
แต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า
ของเรา ทั้ง หลาย ๒๓ ข้าแต่ พระ เย โฮ วาห์
จะนินบัตินขอ ให้พระ วจนะ ซึ่ง พระองค์ ตรัส
เกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับ
ราชวงศ์จึงดำรงอยู่เป็นนิตย์ และขอพระองค์
ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสแล้ว นั้น เกิด
๒๔ และขอพระนามของพระองค์สถาปนาไว้
และเกรียงไกรอยู่เป็นนิตย์ ว่า ‘พระเยโฮ
วาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล
คือพระเจ้าแก่อิสราเอล’ และวงศ์ของดาวิด
ผู้รับใช้ของพระองค์จะถูกสถาปนาไว้ต่อพระ
พักตร์ของพระองค์ ๒๕ โอ ข้าแต่พระเจ้าของ
ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่
ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า พระองค์จะทรงสร้าง
วงศ์ให้ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึง
ได้ ประสบ ความ กล้า หาญ ที่ จะ อธิษฐาน ต่อ
พระพักตร์พระองค์ ๒๖ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
บัดนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์
ได้ ทรง สัญญา สิ่ง ที่ ดี นี้ ให้ แก่ ผู้รับ ใช้ ของ
พระองค์ ๒๗ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอให้เป็นทีพอ
พระทัยพระองค์ที่จะทรงอวยพระพรแก่วงศ์

ของผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อวงศ์นั้นจะดำรง
อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ โอ ข้า
แต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าสิ่งใดที่พระองค์
ทรงอวยพระพร สิ่งนั้นก็ได้รับพระพรเป็น
นิตย์”

**ราชอาณาจักรของดาวิดถูกสถาปนาไว้
ให้มั่นคง (๒ ซมอ ๘:๑-๑๘)**

๑ และอยู่ต่อมาดาวิดทรงโจมตีคน
ฟีลิสเตีย และ ทรงปราบปราม เขา
เสี่ย ทรงยึดเมืองกัท และชนบทของเมือง
นั้นจากมือคนฟีลิสเตีย ๒ และพระองค์ทรง
โจมตีโมอับ และคนโมอับก็เป็นผู้รับใช้ของ
ดาวิดและนำบรรณาการมาถวาย ๓ ดาวิดทรง
โจมตีฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์ของเมืองโศบัท
ด้วยตรงไปยังเมืองฮามัท ขณะเมื่อพระองค์
เสด็จไปตั้งอำนาจการปกครองของพระองค์
ที่แม่น้ำยูเฟรติส ๔ และดาวิด ทรง ยึด รถ
รบ จาก ท่าน มาหนึ่ง พัน คัน พลม้า เจ็ด พัน
และทหารราบสองหมื่น และดาวิดทรงตัด
เอ็นโคนขามารถรบเสียสิ้น แต่ทรงเหลือไว้
ให้พอแก่รถรบหนึ่งร้อยคัน ๕ และเมื่อคน
ซีเรียแห่งเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์
กษัตริย์แห่งเมืองโศบัท ดาวิดทรงประหาร
คนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน ๖ แล้วดา
วิดทรงตั้งทหารประจำป้อมในซีเรียแห่งเมือง
ดามัสกัส และคนซีเรียเป็นผู้รับใช้ของดาวิด
และนำบรรณาการ มาถวาย ดาวิด เสด็จ ไป
ณ ที่ใด พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะ
แก่พระองค์ที่นั่น ๗ ดาวิดทรง ยึด โล่ทองคำ
ที่ผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์ถือ และทรงนำ
มาที่เยรูซาเล็ม ๘ ดาวิด ทรง ยึด ทอง สัมฤทธิ์
เป็นอันมากจากเมืองทิบาต และจากเมือง
คูน หัวเมืองของฮาดัดเอเซอร์ ซึ่งซาโลมอนท
รงใช้สร้างขั้นสารททองสัมฤทธิ์และเสา และ
เครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ ๙ เมื่อโทอวกษัตริย์แห่ง
เมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดทรงโจมตีกองทัพ
ทั้ง สิ้น ของ ฮาดัด เอ เซอร์ กษัตริย์ แห่ง เมือง
โศบัทแล้ว ๑๐ พระองค์ทรงใช้ฮาโดรมโอรส
ของพระองค์ไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิดเพื่อรับเสด็จ
และถวายพระพรที่พระองค์ทรงรับกับฮาดัด
เอเซอร์และทรงชนะ (เพราะว่าฮาดัดเอเซอร์
ได้สู้รบกับโทอบบ่อยๆ) และพระองค์ได้ส่งของ
ทุกอย่างที่ทำด้วยทองคำ ด้วยเงิน และด้วย
ทองสัมฤทธิ์มาถวาย ๑๑ และกษัตริย์ดาวิด
ทูลถวายสิ่งเหล่านี้แก่พระเยโฮวาห์ พร้อม

กับเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงนำมาจาก ประชาชาติทั้งปวง จากเอโดม โมอับ คนอัมโมิน คนฟีลิสเตีย และอามาเลซ ^{๑๒}และอาบีชัยบุตรชายนางเศรฺยูยาห์ได้ประหารคนเอโดมหนึ่งหมื่นแปดพันคนเสียในหุบเขาเกลีอ ^{๑๓}และท่านตั้งทหารประจำป้อมในเอโดม และคนเอโดมทั้งสิ้นได้เป็นคนรับใช้ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าพระองค์เสด็จไป ณ ที่ใดๆ ^{๑๔}ดาวิดจึงทรงครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้น ^{๑๕}และโยอาบบุตรชายนางเศรฺยูยาห์เป็นผู้บัญชาการกองทัพ และเยโฮซาฟัทบุตรชายอาหิสุตเป็นเจ้ากรมสารบรรณ ^{๑๖}และศาโดกบุตรชายอาหิหุบและอาบีเมเลคบุตรชายอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต และชาวเซบาเป็นราชาเลซา ^{๑๗}และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาอยู่เหนือคนเคเรธและคนเปเลธ และบรรดาโอรสของดาวิดก็เป็นเจ้าหน้าที่ขึ้นหัวหน้าในราชการของกษัตริย์

สงครามกับคนอัมโมินและคนซีเรีย (๒ ซมอ ๑๐:๑-๑๙)

๑๙ ^๑และอยู่ต่อมาภายหลังนั้นนาหาซกษัตริย์ของคนอัมโมินสิ้นพระชนม์ และโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครอบครองแทน ^๒และดาวิดตรัสว่า “เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานูนโอรสของนาหาซ เพราะว่าบิดาของท่านได้แสดงความเมตตาต่อเรา” ดาวิดจึงทรงส่งผู้สื่อสารไปเล่าโลมท่านเกี่ยวกับบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็มายังฮานูนในแผ่นดินของคนอัมโมิน เพื่อจะเล่าโลมท่าน ^๓แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมินทูลฮานูนว่า “พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เล่าโลมมาหาพระองค์เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้นหรือ ข้าราชการของท่านมาหาพระองค์เพื่อค้นหาและคว้าและสอดแนมแผ่นดินมิใช่หรือ” ^๔ฮานูนจึงจับข้าราชการของดาวิดและโกนเขาเสีย และตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป ^๕เมื่อมีบางคนไปทูลดาวิดถึงเรื่องคนเหล่านั้น พระองค์ก็ทรงใช้ให้ไปรับเขา เพราะคนเหล่านั้นอายุมากและกษัตริย์ตรัสว่า “จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเราของท่านทั้งหลายจะขึ้น แล้วจึง

ค่อยกลับมา” ^๖เมื่อคนอัมโมินเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด ฮานูนและคนอัมโมินจึงส่งเงินหนึ่งพันตะลันต์ไปจ้างรถรบและพลม้าจากเมโสโปเตเมีย จากซีเรีย มาอาคาห์ และจากโศบาห์ ^๗เขาได้จ้างรถรบสามหมื่นสองพันคนและกษัตริย์แห่งเมืองมาอาคาห์กับกองทัพของ ท่าน ผู้ซึ่งมาตั้งค่ายอยู่ที่หน้าเมืองเมเดบา และคนอัมโมินก็รวบรวมกันมาจากหัวเมืองของเขาทั้งหลาย และมาทำสงคราม ^๘เมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนั้นจึงใช้โยอาบ และกองทัพ ทแก๊ว ทหารทั้งสิ้นไป ^๙คนอัมโมินออกมาจัดทัพตรงหน้าประตูเมือง และบรรดากษัตริย์ที่ยกมาอยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก ^{๑๐}เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกนั้นชนาบอยู่ข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคัดเอาจากบรรดาคนอิสราเอลที่สรรไว้แล้ว และจัดทัพเข้าไปต่อสู้คนซีเรีย ^{๑๑}ส่วนคนของท่านที่เหลืออยู่ ท่านก็มอบไว้ใน การบังคับบัญชาของอาบีชัยน้องชายของท่าน คนเหล่านั้นก็จัดเข้ากับคนอัมโมิน ^{๑๒}และท่านพูดว่า “ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเราแล้วเจ้าจงช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมินแข็งเกินกำลังของเรา เราจะช่วยเจ้า” ^{๑๓}จึงมีความกล้าหาญเกิด และให้เราประพาศตัวอย่างกล้าหาญเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อหัวเมืองของพระเจ้าของเรา และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด” ^{๑๔}ดังนั้นโยอาบและประชาชนผู้อยู่กับท่านได้เข้ามาใกล้ข้างหน้าคนซีเรียเพื่อสู้รบกัน และเขาทั้งหลายก็แตกหนีไปต่อหน้าท่าน ^{๑๕}และเมื่อคนอัมโมินเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาก็หนีไปให้พ้นหน้าอาบีชัยน้องชายของโยอาบด้วย และเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับมายังเยรูซาเล็ม ^{๑๖}แต่เมื่อคนซีเรียเห็นว่าเขาพ่ายแพ้แก่อิสราเอล เขาจึงส่งผู้สื่อสารไปนำคนซีเรียซึ่งอยู่พักแม่น้ำข้างโน้นออกมา มีไซฟักผู้บังคับบัญชากองทัพของฮาดัดเอเซอร์เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย

ดาวิดทรงนำการสู้รบเอง

^{๑๗}และเมื่อมีคนกราบทูลดาวิด พระองค์ก็ทรงรวมอิสราเอลทั้งสิ้นเข้าด้วยกัน และข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาหาเขา และจัดทัพต่อสู้กับเขา และเมื่อดาวิดทรงจัดทัพเข้าต่อสู้กับคนซีเรีย เขาทั้งหลายต่อสู้กับพระองค์

๑๔ และคนซีเรียก็หนีไปต่อหน้าอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียคือคนของรถรบเจ็ดพันคนและ ทหารราบสี่หมื่นคน และฆ่าไซฟัดผู้บัญชาการกองทัพของเขาทั้งหลายด้วย ๑๕ และเมื่อผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าเขาพ่ายแพ้ต่ออิสราเอล เขาก็ยอมทำสนธิสัญญากับดาวิด และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ คนซีเรียจึงไม่ช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

โยอาบกับดาวิดชนะเมืองรับบัท
(๒ ซมอ ๑๒:๒๖-๓๑)

๒๐ ๑ และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดา กษัตริย์ยกกองทัพออกไปรบ โยอาบก็นำกำลังกองทัพไปกวาดล้างแผ่นดินของ คนอัม โมน และ มาล้อม เมือง รับ บัทไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม และโยอาบก็โจมตีเมืองรับบัท และคว่ำเมืองนั้นเสีย ๒ และดาวิดทรงถอดมงกุฎจากพระเศียรของ กษัตริย์ของเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบ ว่ามงกุฎนั้นมีทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ และมีเพชรพลอยต่างๆ ซึ่งต่อมากลับมาพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงรับของจากเมืองนั้นได้ข้าวของ เป็นอันมาก ๓ พระองค์ทรงนำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกมา ตั้งเขาให้ทำงานหนักอยู่กับเลื่อยและเหล็กขุดและขวาน และดาวิด ทรงกระทำเช่นนั้นแก่หัวเมือง ทั้ง สิบ ของ คนอัม โมน แล้วดาวิดกับประชาชนทั้งปวงก็กลับสู่เยรูซาเล็ม

การฆาตกรรมยักษ์แห่งฟิลิสเตีย

๔ และอยู่มาภายหลังเกิดสงครามขึ้นกับคนฟิลิสเตียที่เมืองเกเซอร์ แล้วสิบเบดัยคนหูชาห์ได้สังหารสิบเบดัยผู้เป็นลูกหลานของ คนยักษ์เสีย และคนฟิลิสเตียก็ถูกปราบปราม ๕ และมีสงครามกับคนฟิลิสเตียอีก และเอลฮานันบุตรชายยาอีร์ได้ฆ่าลามิโอนงชายของ โกลิอัทชาวกัทเสีย ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพั้นทอผ้า ๖ และมีสงครามที่เมืองกัทอีก มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต ผู้ที่มีมือข้างหนึ่งมีนิ้วหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละ หกนิ้ว จำนวนยี่สิบสี่นิ้ว และเขาเป็นบุตรชายของ คนยักษ์ด้วย ๗ และเมื่อเขาทำพ่ายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายซิมเออีพระเชษฐาของดาวิดก็ประหารเขาเสีย ๘ คนเหล่านี้บังเกิดแก่คนยักษ์ในเมืองกัท และ เขาล้ม ตาย ด้วย

พระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์

ดาวิดนับจำนวนทหารอิสราเอล (๒ ซมอ ๒๔:๑-๙)

๒๑ ๑ ชาตาน ได้ ยืน ขึ้น ต่อสู่อิสราเอล และดลพระทัยให้ดาวิดนับจำนวนอิสราเอล ๒ ดาวิดจึง ตรัส กับ โยอาบ และผู้บังคับบัญชากองทัพว่า “จงไปนับอิสราเอล ตั้งแต่เมืองเบเออร์เซบาถึงเมืองดาน แล้วนำรายงานมาให้เราเพื่อจะได้ทราบจำนวนรวมของเขาทั้งหลาย” ๓ แต่โยอาบทูลว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มประชาชนของพระองค์ อีกร้อยเท่าของที่มีอยู่แล้ว ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่ประชาชนนี้ทั้งสิ้นเป็นผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพระองค์มิใช่หรือ ๔ ไฉนเจ้านายของข้าพระองค์จึงรับสั่งเช่นนี้ ไฉนพระองค์จึง ทรง นำ การ ลูเซเมิด มาสู่อิสราเอล” ๕ แต่โยอาบ ขัด รับสั่ง ของ กษัตริย์มิได้ โยอาบจึงจากไป และไปตลอด คนอิสราเอลทั้งสิ้น และกลับมายังเยรูซาเล็ม ๕ และ โยอาบ ถวาย จำนวน ประชาชน ที่ นับ ได้แก่ดาวิด ในอิสราเอลทั้งสิ้นมีหนึ่งล้านหนึ่งแสนคนที่ชกดาบ และในยูดาห์มีสี่แสนเจ็ดหมื่นคนที่ชกดาบ ๖ แต่ท่านมิได้นับเลวีและเบนยามินท่ามกลางจำนวนนั้นด้วย เพราะว่าพระดาร์สของกษัตริย์เป็นที่นารังเกียจแก่โยอาบ

ดาวิดทรงเลือกโรคระบาด
(๒ ซมอ ๒๔:๑๐-๑๗)

๗ แต่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงลงโทษอิสราเอล ๘ และดาวิดทูลพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์ได้ทำบาปใหญ่ยิ่งใน การ ที่ ข้าพระองค์ได้ กระทำ สิ่ง นี้ ข้าแต่พระองค์ บัดนี้ขอทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้กระทำการอย่างโง่เขลามาก” ๙ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับกาดผู้ทำนายของดาวิดว่า ๑๐ “จงไปบอกดาวิดว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่ง เพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า’” ๑๑ กาดจึงเข้าไปหาดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงเลือกเอาตามที่เจ้าพอใจ ๑๒ คือ กั้นดาราอาหารสามปี หรือการล้างผลาญโดยศัตรูของเจ้า

สามเดือนขณะที่ดาบของศัตรูจะขับเจ้าทันหรือดาบของพระเยโฮวาห์สามวันคือโรคระบาดบนแผ่นดิน และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ทำลายทั่วไปในดินแดนทั้งสินของอิสราเอล ฉะนั้นบัดนี้ขอทรงพิจารณาดูว่าจะให้ข้าพระองค์กราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มาว่าประการใด”^{๑๓} แล้วดาวิดตรัสกับกาดว่า “เรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เรารอคอยเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราเข้าไปในมือของมนุษย์เลย”^{๑๔} ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอล และคนอิสราเอลได้ล้มตายเจ็ดหมื่นคน^{๑๕} และพระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์ไปยังเยรูซาเล็มเพื่อจะทำลายเสีย แต่เมื่อท่านจะลงมือทำลาย พระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตรและพระองค์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น และพระองค์ตรัสกับทูตสวรรค์ผู้ทำลายนั้นว่า “พอแล้ว ยับยั้งมือของเจ้าได้” ส่วนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กำลังยืนอยู่ที่ลานนวดข้าวของโอโรนนคนเยบูน^{๑๖} และดาวิดทรงพบกาดที่ซีกออกเหนือเยรูซาเล็ม แล้วดาวิดและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล ผู้ได้สวมผ้ากระสอบแล้ว ก็ซบหน้าลง^{๑๗} และดาวิดทูลพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์มิใช่หรือที่บัญญัติให้คนประจักษ์ ข้าพระองค์เป็นผู้ได้กระทำบาป และได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งนัก แต่บรรดาแกะเหล่านี้เขาได้กระทำอะไร โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์ และราชวงศ์ของข้าพระองค์ แต่ขออย่าให้โรคร้ายนั้นอยู่เหนือประชาชนของพระองค์”

พระเจ้าทรงเลือกลานนวดข้าวของโอโรนน (อาราวันห์) ให้เป็นที่สร้างพระวิหาร (๒ ซมอ ๒๔:๑๘-๒๕)

^{๑๘} แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาให้กาดทูลดาวิดว่า ให้ดาวิดขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่ลานนวดข้าวของโอโรนนคนเยบูน^{๑๙} ดาวิดจึงเสด็จขึ้นไปตามคำของกาด ซึ่งท่านได้กราบทูลในพระนามของพระเยโฮวาห์^{๒๐} ฝ่ายโอโรนน

กำลังนวดข้าวสาเลอยู่ ท่านหันมาเห็นทูตสวรรค์ นูตรชายสี่คนของท่านที่อยู่กับท่านก็ซ่อนตัวเสีย^{๒๑} เมื่อดาวิดเสด็จมายังโอโรนน โอโรนนมองเห็นดาวิด และออกไปจากลานนวดข้าวถวายบังคมดาวิดด้วยซบหน้าลงถึงดิน^{๒๒} และดาวิดตรัสกับโอโรนนว่า “จงให้ที่ลานนวดข้าวแก่เราเถิด เพื่อเราจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนนั้น จงให้แก่เราตามราคาเต็ม เพื่อว่าโรคระบาดนั้นจะได้ระงับเสียจากประชาชน”^{๒๓} แล้วโอโรนนกราบทูลดาวิดว่า “ขอทรงรับไปเถิดพะย่ะค่ะ และขอขัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์กระทำสิ่งทีพระองค์ทรงเห็นชอบเถิด นี่พะย่ะค่ะ ข้าพระองค์ขอถวายวัวสำหรับเครื่องเผาบูชา และถวายเสื่อนนวดข้าวให้เป็นพื้นแล้วข้าวสาเลเป็นธัญญาบูชา ข้าพระองค์ขอถวายหมด”^{๒๔} แต่กษัตริย์ดาวิดตรัสกับโอโรนนว่า “ห้ามมิได้ แต่เราจะซื้อเอาตามราคาเต็ม เราจะไม่เอาของของเจ้าถวายพระเยโฮวาห์ หรือถวายสิ่งทีเรามีได้เสียค่าเป็นเครื่องเผาบูชา”^{๒๕} ดาวิดจึงทรงชำระให้โอโรนนเป็นทองคำน้ำหนักหกร้อยเชเชลเพื่อที่นั้น^{๒๖} ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั้น และทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชา และกราบทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบพระองค์ด้วยไฟจากสวรรค์บนแท่นเครื่องเผาบูชา^{๒๗} แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงบัญชาทูตสวรรค์ และท่านก็เอาดาบใส่ฝักเสีย^{๒๘} ครั้นนั้น เมื่อดาวิดทรงเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงตอบพระองค์ที่ลานนวดข้าวของโอโรนนคนเยบูน พระองค์ก็ทรงถวายสัตวบูชาที่นั้น^{๒๙} เพราะพลับพลาของพระเยโฮวาห์ซึ่งโมเสสได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร และแท่นเครื่องเผาบูชา ในเวลานอนอยู่ในภูเขานิยสถานสูงที่กิเบโอน^{๓๐} แต่ดาวิดจะไปทูลถามพระเจ้าที่นั้นไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงกีดดาบของทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์

ดาวิดทรงเตรียมวัสดุสำหรับการสร้างพระวิหาร

^๑ แล้วดาวิดตรัสว่า “นี่แหละพระ
๒๒ นิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้า นี่แหละแท่นเครื่องเผาบูชาสำหรับอิสราเอล”^๒ ดาวิดทรงบัญชาให้รวบรวมคนต่างด้าวที่อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์ทรงจัดคน

สกัดหินให้เตรียมหินสกัดเพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ^๓ดาวิด ยัง ทรง จัด สะสม เหล็ก เป็นจำนวนมาก เพื่อเป็นตะปูของบานประตูรั้ว และเป็นเหล็ก หนึบ ทั้ง ทอง สัมฤทธิ์ เป็นจำนวนมาก เหลือที่จะชั่งได้ ^๔และไม่สนสิดาร์นึบไม่ถ้วน เพราะว่ามีชาวไซดอน และชาวไทระ ได้นำไม้สนสิดาร์จำนวนมากมายาถวายดาวิด ^๕เพราะดาวิดตรัสว่า “ซาโลมอนบุตรชายของเรา ยัง เด็ก อยู่ และ ไม่ เคย งาน และ พระนิเวศที่จะสร้างถวายพระเยโฮวาห์นั้น ต้อง ทรูหา อย่าง ยิ่ง มี ชื่อ เสียง และ สูง งาม ราศี ในบรรดาประเทศทั้งหลาย เพราะฉะนั้นบัดนี้ เราจึงจะจัดเตรียมไว้” ดาวิด จึง ทรง จัด วัสดุ เป็นจำนวนมากก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์

ดาวิดทรงกำชับซาโลมอน

^๖แล้ว พระองค์ ทรง เรียก ซา โลม อ น ราช โอรส ของ พระองค์ และ กำ ชั บ ทาน ให้ สร้าง พระนิเวศ ถวาย พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า แห่ง อิสราเอล ^๗ดาวิด รั บ สั ง ซา โล ม อ น ว่า “ลูกเอ๋ย เรามี ใจ ประสงค์ ที่ จะ สร้าง พระนิเวศ ถวาย พระนาม แห่ง พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ เรา ^๘แต่ พระ วาจนะ ของ พระ เย โฮ วาห์ มา ยั ง เรา ว่า ‘เจ้า ได้ ทำให้ โลหิต ตก มาก และได้ ทำ สงคราม ใหญ่โต เจ้าอย่าสร้างพระนิเวศเพื่อ นาม ของ เรา เลย เพราะ เจ้า ได้ ทำให้ โลหิต ตก เป็น อนัน มาก ต่อ สายตา ของ เรา บน แผ่นดิน โลก ^๙ดูเถิด บุตรชาย คน หนึ่ง จะ บั ง เกิด มา แก่ เจ้า เขา จะ เป็น คน แห่ง ความ สงบ เรา จะ ให้ ความ สงบ แก่ เขา ให้ พ้น จาก คั ตู รุ ทั้ง สิ้น ของ เขา รอบ ข้าง เพราะ เขา จะ มี ชื่อ ว่า ซา โล ม อ น และ เรา จะ ให้ สันติภาพ และความ สงบ แก่ อิสราเอล ใน สมัย ของ เขา ^{๑๐}เขา จะ สร้าง พระนิเวศ เพื่อ นาม ของ เรา เขา จะ เป็น บุตร ของ เรา และ เรา จะ เป็น บิดา ของ เขา และ เรา จะ สถาปนา ราช บั ล ลั ก์ ของ เขา เหนือ อิสราเอล เป็น นิตย์’ ^{๑๑}นี้ แล และ ลูก ของ ข้า เอ๋ย ขอ พระ เย โฮ วาห์ ทรง สถิต อยู่ กับ เจ้า และ ขอ ให้ เจ้า มี ความ สำเร็จ และ สร้าง พระนิเวศ ของ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ เจ้า สำเร็จ ดัง ที่ พระองค์ ตรัส ถึง เรื่อง เจ้า ^{๑๒}ขอ เพียง พระ เย โฮ วาห์ ประสพ ให้ เจ้า มี ความ เฉลียวฉลาด และความ เข้าใจ และ ทรง ตั้ง เจ้า ให้ ปกครอง อิสราเอล และ ทรง โปรด ให้ เจ้า รักษา พระ ราช บั ญ ญั ตี ของ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ เจ้า ^{๑๓}แล้ว เจ้า จะ ทำ สำเร็จ ถ้า เจ้า จะ ระมัดระวัง ที่ จะ ปฏิบัติ ตาม กฎ เกณฑ์

และ คำ ตัด สิ้น ซึ่ง พระ เย โฮ วาห์ ทรง บั ญ ญา กับ โมเสส เกี่ยวกับ อิสราเอล จง ชั ม แข็ง และ ก ล่า หาญ เกิด อย่าง ล้ว และ อย่า ท้อ ถอย เลย ^{๑๔}และ ดูเถิด เรา ได้ จัด เตรียม ไว้ เพื่อ พระนิเวศ ของ พระ เย โฮ วาห์ ด้วย ความ ยาก เหนียว อย่าง ยิ่ง เป็น ทองคำ หนัก หนึ่ง แสน ตะลันต์ เงิน หนัก หนึ่ง ล้าน ตะลันต์ ทอง สัมฤทธิ์ และ เหล็ก เหลือ ที่ จะ ชั ง เพราะ มี มาก มาก เหลือ เกิน เรา ได้ จัด เตรียม วัสดุ ไม่ และ หิน ด้วย เจ้า จะ เพิ่ม เติม เข้า อีก ก็ได้ ^{๑๕}ยิ่ง กว่า นั้น เจ้า มี คน ทำงาน มาก มาก คือ ข่าง สกัด หิน ข่าง ก่อ ข่าง ไม้ และ ข่าง ผู้ มี มือ ทุก ชนิด ^{๑๖}ส่วน ทองคำ เงิน ทอง สัมฤทธิ์ และ เหล็ก นั้น ก็ มี มาก มาก เหลือ ที่ จะ รั บ ได้ ลูก ชั น ทำ ไป เกิด ขอ พระ เย โฮ วาห์ ทรง สถิต อยู่ กับ เจ้า”

ดาวิดทรงบัญชาประมุขทั้งปวงของอิสราเอลให้ช่วยซาโลมอน

^{๑๗}ดา วิ ด ทรง บั ญ ญา ประมุข ทั้ง ปวง ของ อิสราเอล ให้ ช่วย ซา โล ม อ น โอรส ของ พระองค์ ด้วย ว่า ^{๑๘}“พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรง สถิต อยู่ กับ เจ้า มี ไข้ หรือ และ พระองค์ มี ได้ ประทาน การหยุดพักสงบ แก่ เจ้า ทุก ด้าน หรือ เพราะ พระองค์ ทรง มอบ ชาว แผ่นดิน นี้ ไว้ ใน มือ ของ เรา และ แผ่นดิน นั้น ก็ ราบคาบ ต่อ พระ พักตร์ พระ เย โฮ วาห์ และ ต่อ หน้ า ประชาชน ของ พระองค์ ^{๑๙}บัดนี้ จง ตั้ง จิต ตั้ง ใจ ของ เจ้า ที่ จะ แสวงหา พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ เจ้า จง ลูก ชั น สร้าง สถาน บริสุทธิ ของ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า เพื่อ ว่า หีบ พันธ สั ม ญั ตี ของ พระ เย โฮ วาห์ ก็ ดี และ เครื่อง ใช้ อัน บริสุทธิ ของ พระเจ้า ก็ ดี จะ ได้นำ เมา มา ไว้ ใน พระนิเวศ ที่ จะ สร้าง ขึ้น เพื่อ พระนาม ของ พระ เย โฮ วาห์”

ดาวิดทรงตั้งซาโลมอนให้เป็นกษัตริย์

๒๓ ^๑เมื่อดาวิดทรงชราและห่อหมแล้ว พระองค์ทรงตั้งซาโลมอนโอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ^๒ดาวิดทรงให้ประมุขเจ้านายทั้งสิ้นของอิสราเอลและบรรดาปุโรหิตและคนเลวี ^๓คนเลวีนั้นอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปก็ให้รับไว้ และรวมได้สามหมื่นแปดพันคน ^๔ดาวิดตรัสว่า “จากพวกนี้ สองหมื่นสี่พันคนจะต้องดูแลการงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และหกพันคนเป็นเจ้าหน้าที่และผู้วินิจฉัย ^๕สี่พันคนเป็นนายประตู และอีกสี่พันคนจะถวายสรรเสริญ

แต่พระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องดนตรีซึ่งเราได้สร้างไว้ให้ใช้สรรเสริญ”^๖ และดาวิดทรงจัดแบ่งเป็นกองๆตามบุตรชายของเลวี คือ เกอร์ซิม โคซาท และเมวารี

ผู้สืบสายโลหิตของเกอร์ซิม (กตว ๓:๒๕-๒๖)

^๗จากคนเกอร์ซิมคือลาตาน และซิมเออี ^๘บุตรชายของลาตานคือเยฮีเอลผู้เป็นหัวหน้า และเศธาม และโยเอล สามคน ^๙บุตรชายของซิมเออีคือเซโลมิท ฮาซึเอล และฮาราน สามคน คนเหล่านี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษลาตาน ^{๑๐}และบุตรชายของซิมเออีคือยาหาท ตินา เยอช และเบรียห์ ทั้งสี่คนนี้เป็นบุตรชายของซิมเออี ^{๑๑}และยาหาทเป็นหัวหน้า และศิซาร์ห์เป็นที่สอง แต่เยอช และเบรียห์ไม่มีบุตรชายมาก เพราะฉะนั้นในการนับจึงรวมเข้าเป็นเรือนบรรพบุรุษเดียวกัน

ผู้สืบสายโลหิตของโคซาท (กตว ๓:๒๗-๓๑)

^{๑๒}บุตรชายของโคซาทคืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซึเอล สี่คน ^{๑๓}บุตรชายของอัมรามคืออาโรนและโมเสส เขาตั้งอาโรนไว้ต่างหากให้เป็นผู้ทำพิธีชำระสิ่งของที่บริสุทธิ์ที่สุด ทั้งเขาและบุตรชายของเขาสืบไปเป็นนิตย์ เพื่อเผาเครื่องหอมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และปรนนิบัติพระองค์ และอวยพระพรในพระนามของพระองค์ เป็นนิตย์ ^{๑๔}ฝ่ายโมเสสคนของพระเจ้านั้น บุตรชายของท่านมีชื่อเสียงท่ามกลางคนตระกูลเลวี ^{๑๕}บุตรชายของโมเสสคือเกอร์ซิม กับเอลีเยเซอร์ ^{๑๖}บุตรชายของเกอร์ซิมคือเชบูเอลผู้เป็นหัวหน้า ^{๑๗}บุตรชายของเอลีเยเซอร์คือเรห์บยาห์ผู้เป็นหัวหน้า เอลีเยเซอร์ไม่มีบุตรชายอีก แต่บุตรชายของเรห์บยาห์มีมากนัก ^{๑๘}บุตรชายของอิสฮาร์คือเซโลมิทผู้เป็นหัวหน้า ^{๑๙}บุตรชายของเฮโบรนคือเยรียห์ผู้เป็นหัวหน้า อามาริยาห์ที่สอง ยาฮซึเอลที่สาม และเยคาเมอัมที่สี่ ^{๒๐}บุตรชายของอุสซึเอลคือมีคาห์ผู้เป็นหัวหน้า และอิสซิอาห์ที่สอง

ผู้สืบสายโลหิตของเมวารี (กตว ๓:๓๓-๓๗)

^{๒๑}บุตรชายของเมวารีคือมาห์ลีและมุซึบุตรชายของมาห์ลีคือเอเลอาซาร์และคิซ ^{๒๒}เอเลอาซาร์สิ้นชีวิตไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรสาว บุตรชายของคิซผู้เป็นญาติของเขาแต่งงานกับเขา ^{๒๓}บุตรชายของมุซึคือมาห์ลี เอเดอร์ และเยริโมท สามคน

การจัดงานของคนเลวีใหม่

^{๒๔}คนเหล่านี้ เป็นคนเลวีตามเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา ตามที่เขาได้ขึ้นทะเบียนไว้ตามจำนวนชื่อรายบุคคล อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ผู้ซึ่งจะทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ^{๒๕}เพราะดาวิดตรัสว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ประสาทการหยุดพักสงบแก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์” ^{๒๖}และคนเลวีจึงไม่ต้องหามหามพลับพลาหรือเครื่องใช้ใดๆเพื่องานปรนนิบัติอีกเลย” ^{๒๗}เพราะตามพระดำรัสสุดท้ายของดาวิด คนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป ถูกนับ ^{๒๘}แต่หน้าที่ของเขาจะต้องคอยช่วยบุตรชายของอาโรนในงานปรนนิบัติพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ มีงานดูแลลาน และห้องและงานชำระของทุกอย่างที่บริสุทธิ์ และงานใดๆซึ่งเป็นงานปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ^{๒๙}และช่วยเกี่ยวกับเรื่องขนมปังหน้าพระพักตร์ด้วย เรื่องยอดแบ่งสำหรับธัญญาบูชา ขนมไร้เชื้อแผ่นของปังบูชา ของบูชาคฤกน้ำมัน และเครื่องตวงเครื่องวัดทุกขนาด ^{๓๐}และทุกๆเช้าเขาจะต้องยืนโมทนาและสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และเวลาเย็นก็เช่นเดียวกัน ^{๓๑}ทั้งในเวลาเมื่อถวายบรรดาเครื่องเผาบูชาแต่พระเยโฮวาห์ในวันวันสะบาโต ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ ในวันเทศกาลกำหนด ตามจำนวนที่กำหนดให้ถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทุกวันเรื่อยไป ^{๓๒}ดังนั้นแหละเขาจะดูแลพลับพลาแห่งชุมนุมและดูแลที่บริสุทธิ์ และจะรับใช้บุตรชายของอาโรนพี่น้องของเขา เพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

กองเวรของลูกหลานอาโรน

๒๔ ^๑กองเวรของลูกหลานอาโรนมีดังนี้ บุตรชายของอาโรนคือ นาตบ อับปีสุ เอเลอาซาร์ และ อิชามาร์ ^๒แต่ นาตบ และอับปีสุสิ้นชีวิตก่อนบิดาของตนและไม่มีบุตร เอเลอาซาร์และอิชามาร์จึงทำหน้าที่ตำแหน่งปุโรหิต ^๓ด้วยความช่วยเหลือของศาโดกบุตรชายเอเลอาซาร์ และอาหิเมเลคบุตรชายอิชามาร์ ดาวิดได้ทรงจัดเป็นเวรตามหน้าที่ในการปรนนิบัติของเขาทั้งหลาย ^๔มีหัวหน้าในหมู่บุตรชายของเอเลอาซาร์มากกว่าในหมู่บุตรชายของอิชามาร์ เขาจึงจัดแบ่งดังนี้ พวกบุตรชายของเอเลอาซาร์มีสิบหกคนเป็นหัวหน้าตามเรือนบรรพบุรุษของเขา และในหมู่พวกบุตรชายของอิชามาร์ตามเรือนบรรพบุรุษของเขามีแปดคน ^๕เขาทั้งหลายจัดแบ่งด้วยสลาก เหมือนกันหมด เพราะมีเจ้าหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และเจ้าหน้าที่แห่งพระนิเวศของพระเจ้า เป็นบุตรชายของเอเลอาซาร์กับบุตรชายของอิชามาร์ทั้งสองฝ่าย ^๖และเขาไม่เอาบุตรชายนาธันเอลอัลกษณ ผู้เป็นพวกเลวี ได้บันทึกไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ต่อหน้าเจ้านาย และศาโดกปุโรหิต และอาหิเมเลคบุตรชายอับียาซาร์ และ ต่อหน้าประมุขของบรรพบุรุษของปุโรหิต และของ คนเลวี เขาจับสลากครอบครัวหนึ่งจากเอเลอาซาร์ และจับสลากครอบครัวหนึ่งจากอิชามาร์ ^๗สลากแรกตกกับเยโฮยาริบ ที่สองตกแก่เยดาياهو ^๘ที่สามแก่ฮาริม ที่สี่แก่เฮโริม ^๙ที่ห้าแก่มัลคิยาห์ ที่หกแก่มียามิน ^{๑๐}ที่เจ็ดแก่ฮักโซส ที่แปดแก่อาบียาห์ ^{๑๑}ที่เก้าแก่เยชูอา ที่สิบแก่เซคานิยาห์ ^{๑๒}ที่สิบเอ็ดแก่เอลิยาซิบ ที่สิบสองแก่ยาคิม ^{๑๓}ที่สิบสามแก่หุปปาห์ ที่สิบสี่แก่เยเซเบอับ ^{๑๔}ที่สิบห้าแก่บิลกาห์ ที่สิบหกแก่อิมเมอร์ ^{๑๕}ที่สิบเจ็ดแก่เฮซริ์ ที่สิบแปดแก่อัฟเชส ^{๑๖}ที่สิบเก้าแก่เปธาหิยาห์ ที่ยี่สิบแก่เยเฮเชเคล ^{๑๗}ที่ยี่สิบเอ็ดแก่ยาคิน ที่ยี่สิบสองแก่กามูล ^{๑๘}ที่ยี่สิบสามแก่เดไลยาห์ ที่ยี่สิบสี่แก่มาอาชียาห์ ^{๑๙}คนเหล่านี้มีหน้าที่กำหนดของเขาในการปรนนิบัติที่จะเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ตามระเบียบที่อาโรนบิดาของเขาได้ตั้งไว้สำหรับเขาทั้งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงบัญชาเขาไว้

ผู้สืบสายโลหิตของโคซาท

^{๒๐}ฝ่ายลูกหลานของเลวีที่เหลืออยู่คือ จากบุตรชายของอัมรามมี ชูบาเอล จากบุตรชายของชูบาเอลมี เยเดยาห์ ^{๒๑}ฝ่ายเรหับยาห์ คือ จากบุตรชายของเรหับยาห์มี อิศซืออาห์ ผู้เป็นหัวหน้า ^{๒๒}จากคนอิสสธาร์มี เซโลโมท จากบุตรชายของเซโลโมทมี ยาหาท ^{๒๓}และบุตรชายของเฮโบรนคือ เยรียาห์ผู้เป็นหัวหน้า อามาริยาห์ที่สอง ยาฮาซึเอลที่สาม เยคาเมอัมที่สี่ ^{๒๔}บุตรชายของอุสซึเอลคือ มีคาคห์ บุตรชายของมีคาคห์คือ ซามิร ^{๒๕}น้องชายของมีคาคห์คือ อิศซืออาห์ บุตรชายของอิสซืออาห์คือ เศคาริยาห์

ผู้สืบสายโลหิตของเมรวารีได้จัดให้

^{๒๖}บุตรชายของเมรวารีคือ มาห์ลีและมุซึ บุตรชายของยาอาชียาห์คือ เบโน ^{๒๗}ฝ่ายลูกหลานของเมรวารีคือ ของยาอาชียาห์มี เบโน โซซัม คักเกอร์ และอิบรี ^{๒๘}ของมาห์ลีคือ เอเลอาซาร์ผู้ไม่มีบุตรชาย ^{๒๙}ของคิซบุตรชายของคิซคือ เยราเมเอล ^{๓๐}บุตรชายของมุซึคือ มาห์ลี เอเดออร์ และเยรีโมท คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของคนเลวี ตามเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ^{๓๑}คนเหล่านี้คือ แต่ละหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ และน้องชายของเขา ก็เหมือนกัน ได้จับสลากด้วยอย่างเดียวกับพี่น้องของเขา คือ บุตรชายของอาโรน ต่อพระพักตร์ของกษัตริย์ดาวิด ศาโดกอาหิเมเลค และ ต่อ ประมุขของบรรพบุรุษของปุโรหิตและของคนเลวี

พวกนักดนตรีและนักร้องสำหรับพระวิหาร

๒๕ ^๑ดาวิด และ บรรดาหัวหน้าของ ผู้ปรนนิบัติ ได้ จัด แยก บาง คน ไว้สำหรับการปรนนิบัติ คือจากลูกหลานของอาสาฟ และของเฮมาน และของเยดูธุน ผู้ซึ่งจะพยากรณ์ด้วยพิณเขาคู่ ด้วยพิณใหญ่และด้วยฉาบ รายชื่อของผู้ทำงานตามหน้าที่ของเขา คือ ^๒จากลูกหลานของอาสาฟคือ คักเกอร์ โยเซฟ เนธานียาห์ และอาซาเรลาห์ ลูกหลานของอาสาฟ ภายใต้การนำของอาสาฟ ผู้พยากรณ์ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์ ^๓จากเยดูธุน คือลูกหลานของเยดูธุนมี เกดาลิยาห์ เศรี เยชยาห์ ฮาซาบิ

ยาร์ และมัทธิยาร์ หกคนภายใต้การนำของเยดูธูนบิดาของเขา ผู้พยากรณ์ด้วยพิณ เขาอยู่ในการโมทนาและสรรเสริญต่อพระเยโฮวาห์ “จากเฮมาน คือลูกหลานของเฮมาน มี บุคคียาร์ มีทธานียาร์ อูซซึเอล เซบูเอล และเยริโมท ฮานานียาร์ ฮานานี เอลียาธาห์ กิดดัลห์ และโรมัมห์ที่เอเซอร์ โยชเบคาซาห์ มัลโลธีย์ ไฮร์รี่ และมาหะซึโอท “คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเฮมานผู้ทำนายของกษัตริย์ตามพระวาทะของพระเจ้าเพื่อจะเป่าแตร และพระเจ้าทรงประทานบุตรชายสิบสี่คน และบุตรสาวสามคนแก่เฮมาน ๖ เขาทั้งหลายทุกคนอยู่ภายใต้การนำของบิดาของเขาเพื่อประกอบเพลงในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า อาสาฟ เยดูธูน และเฮมาน อยู่ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์ ๗ จำนวนคนของเขา รวมทั้ง พี่น้อง ของเขา ผู้รับการฝึกในการร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ทุกคนผู้มีความชำนาญ มีสองร้อยแปดสิบแปดคน

การจับฉลากหน้าที่ของแต่ละคน

๘ เขาทั้งหลายจับฉลากหน้าที่ของเขา ทั้งผู้น้อย ผู้ใหญ่ ครุและศิษย์ก็เหมือนกัน ๙ สลากแรกตกเป็นพวกของอาสาฟได้แก่โยเซฟ ที่สองได้แก่เกดาลียาร์ พร้อมกับ พี่น้อง และบุตรชายของเขา สิบสองคน ๑๐ ที่สามตกแก่ดักเกอร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๑๑ ที่สี่ได้แก่อิสริพร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๑๒ ที่ห้าได้แก่เนธานียาร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๑๓ ที่หกได้แก่บุคคียาร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๑๔ ที่เจ็ดได้แก่เยซารเอลาร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๑๕ ที่แปดได้แก่เยซายาร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๑๖ ที่เก้าได้แก่มีทธานียาร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๑๗ ที่สิบได้แก่ซิมเอีพร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๑๘ ที่สิบเอ็ดได้แก่อาซาเรล พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๑๙ ที่สิบสองได้แก่ฮาซาบียาร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบ

สองคน ๒๐ ที่สิบสามได้แก่ซูบาเอล พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๒๑ ที่สิบสี่ได้แก่มัทธิยาร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๒๒ ที่สิบห้าได้แก่เยริโมท พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๒๓ ที่สิบหกได้แก่ฮานานียาร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๒๔ ที่สิบเจ็ดได้แก่โยชเบคาซาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๒๕ ที่สิบแปดได้แก่ฮานานี พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๒๖ ที่สิบเก้าได้แก่มัลโลธีย์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๒๗ ที่ยี่สิบได้แก่เอลียาธาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๒๘ ที่ยี่สิบเอ็ดได้แก่ไฮร์รี่ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๒๙ ที่ยี่สิบสองได้แก่กิดดัลห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๓๐ ที่ยี่สิบสามได้แก่มาหะซึโอท พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน ๓๑ ที่ยี่สิบสี่ได้แก่โรมัมห์ที่เอเซอร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและ พี่น้อง ของเขา สิบสองคน

การจัดกองเวรเฝ้าประตูสำหรับพระนิเวศของพระเจ้า

๒๖ ๑ ฝ่ายกองเวรเฝ้าประตู จากคนโคราห์มี เมเชเลมียาร์บุตรชายโคเรเป็นลูกหลานของอาสาฟ ๒ และเมเชเลมียาร์มีบุตรชายคือ เศคาริยาห์ บุตรหวัปี เยดียาเอล ที่สอง เศบาดียาห์ ที่สาม ยาทเนเอล ที่สี่ ๓ เอลาม ที่ห้า เยโฮฮานัน ที่หก เอลีโอนัย ที่เจ็ด ๔ และโอเบดเอโดมมีบุตรชายคือ เซไมอาห์ บุตรหวัปี เยโฮซาบาด ที่สอง โยอาห์ ที่สาม สาการ์ ที่สี่ เนธันเอล ที่ห้า ๕ อัมมีเอล ที่หก อิสสาการ์ ที่เจ็ด เปอูลเลธัย ที่แปด เพราะว่าพระเจ้าทรงอำนวยการพระพรแก่เขา ๖ และแก่เซไมอาห์บุตรชายของเขาด้วย มีบุตรชายหลายคนเกิดแก่เขา เป็นผู้ปกครองในครัวเรือนบิดาของเขา เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนมีอำนาจใหญ่โตและกล้าหาญ ๗ บุตรชายของเซไมอาห์คือ โอทนี เรฟาเอล โอเบด และเอลซาบาด ผู้ซึ่ง พี่น้อง ของเขาเป็นคนมีกำลังคือ เอลิสู และเสมาคียาร์ ๘ คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นบุตรชายของโอเบดเอโดมกับ

บุตรชายและพี่น้องของเขา เป็นคนสามารถ มีกำลังเหมาะแก่การปรนนิบัติ เป็นของโอเบเดโอดมหกสิบสองคน^๙ และเมเชเลมียาห์ มีบุตรชายและพี่น้องเป็นคนมีกำลังสิบแปดคน^{๑๐} และโฮส่าห์ผู้เป็นลูกหลานของเมรารีมีบุตรชายคือ ซิมรี ผู้เป็นหัวหน้า (เพราะถึงเขาเป็นหัวหน้า)^{๑๑} อิลคียาห์ ที่สอง เทบาลียาห์ ที่สาม เศคาริยาห์ ที่สี่ บุตรชายและพี่น้องของโฮส่าห์ทั้งสิ้น มีสิบสามคน^{๑๒} กองเวรเฝ้าประตูเหล่านี้ตามคนผู้เป็นหัวหน้าของเขา มีหน้าที่เช่นเดียวกับพี่น้องของเขา ในการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

การจับฉลากกันเพื่อรู้ว่าใครอยู่ประตูไหน

^{๑๓}และ เขา จับ สลาก กัน ตาม เรือนบรรพบุรุษ ของ เขา ทั้ง ผู้ น้อย และ ผู้ใหญ่ เหมือนกัน สำหรับใครอยู่ประตูไหน^{๑๔} สลาก สำหรับ ด้าน ตะวัน ออก ตก แก่ เชเล มิ ยาห์ เขา จับ สลาก ให้ บุตร ชาย ของ เขา คือ เศ คา ริยาห์ ด้วย เขา เป็น ที่ ปรี กษา ที่ เจริญ งดงาม และ สลาก ของ เขา ออก มา สำหรับ ด้าน เหนือ^{๑๕} ของ โอเบเด โอดม ออก มา สำหรับ ด้าน ใต้ คลัง พัสตุน เขา จัด ให้ บุตร ชาย ของ เขา ดู แล^{๑๖} ส่วน ของ ชูบ บิม และ โฮส่าห์ ออก มา สำหรับ ด้าน ตะวัน ตก ที่ ประตู ชล เลเคท ตาม ถนน ที่ ขึ้น ไป กำหนด ยาม ตาม ยาม^{๑๗} ด้าน ตะวัน ออก มี คน เลวี่ หก คน ด้าน เหนือ มี สี่ คน ทุก วัน ด้าน ใต้ วัน ละ สี่ คน ทุก วัน และ สอง คู่ ที่ คลัง พัสตุน^{๑๘} สำหรับ ระเบียบ ทาง ตะวัน ตก นั้น มี สี่ คน ที่ ถนน และ สอง คน ที่ ระเบียบ^{๑๙} คน เหล่า นี้ เป็น เวนเฝ้า ประตู จาก ลูก หลาน ของ โคราห์ และ ลูก หลาน ของ เมรารี

คนเลวี่ที่ดูแลคลังพระนิเวศของพระเจ้า

^{๒๐}จากคนเลวี่นั้น อาหิยาห์ดูแลคลังพระนิเวศ ของ พระเจ้า และ คลัง สิ่ง ของ ถวาย^{๒๑} ลูก หลาน ของ ลา ตาน คือ ลูก หลาน ของ คน เกอร์ โชน ที่ เป็น บุตร ชาย ของ ลา ตาน บรรดา หัว หน้า ของ ลา ตาน คน เกอร์ โชน คือ เยฮี เอลี^{๒๒} บุตร ชาย ของ เยฮี เอลี คือ เศ ธาม และ โยเอ ล่นอง ชาย ของ เขา เป็น ผู้ ดู แล คลัง พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮ วาห์^{๒๓} จาก คน อัม ราม คน อิส ฮาร์ คน เฮ โบ รน และ คน อู สซึ เอล^{๒๔} และ เชบู เอล บุตร ชาย ของ เกอร์ ชิม ผู้ เป็น บุตร ชาย

ของ โมเสส เป็น นาย คลัง ใหญ่^{๒๕} พี่น้อง ของ เขา คือ จาก เอลิเย เซอร์ มี เรห์ บยาห์ เป็น บุตร ชาย บุตร ชาย ของ เรห์ บยาห์ คือ เย ชา ยาห์ บุตร ชาย ของ เย ชา ยาห์ คือ โย รีม บุตร ชาย ของ โย รีม คือ คิ ริ บุตร ชาย ของ คิ ริ คือ เซ โล มิ ท^{๒๖} เซ โล มิ ท คน นี้ และ พี่น้อง ของ เขา เป็น ผู้ ดู แล คลัง ของ ถวาย ทั้ง สิ้น ซึ่ง กษัตริย์ ดาวิด และ บรรดา หัว หน้า และ นาย พัน นาย ร้อย และ ผู้ มี ญู ซาก การ กองทัพ ได้ มอบ ถวาย ไว้^{๒๗} จาก ของ ที่ รับ ได้ ซึ่ง เขา ได้ ใน สงคราม เขา ทั้ง หลาย มอบ ถวาย เพื่อ แก่ การ ช่อม แขนง พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮ วาห์^{๒๘} และ ทุก สิ่ง ซึ่ง ซามู เอล ผู้ ทำ นาย และ ซา อูล บุตร ชาย คิซ และ อับ เนอ ริบ บุตร ชาย เนอ ริบ และ เย อาบ บุตร ชาย นาง เศ รุ ยาห์ ได้ ถวาย ไว้ และ ผู้ ได้ ก็ ตาม ได้ ถวาย สิ่ง ใด ของ ถวาย ทั้ง สิ้น ก็ อยู่ ใน ความ ดู แล ของ เซ โล มิ ท และ พี่น้อง ของ เขา

พวกเจ้าหน้าที่และผู้วินิจฉัยสำหรับอิสราเอล

^{๒๙}จากคนอิสฮาร์ เคนานียาห์และบุตรชาย ของ เขา ได้ รับ แต่ง ตั้ง ให้ มี หน้า ที่ ภาย นอก สำหรับ อิสราเอล ให้ เป็น เจ้า หน้า ที่ และ เป็น ผู้ วินิจฉัย^{๓๐} จาก คน เฮ โบ รน ฮา ซา บิ ยาห์ และ พี่น้อง ของ เขา เป็น คน มี ความ กล้า หาญ หนึ่ง พัน เจ็ด ร้อย คน ได้ เป็น ผู้ ดู แล อิสราเอล ทาง พาก ตะวัน ตก ของ แม่ น้า จอร์แดน ข้าง ไนน์ ใน เรื่อง กิจการ ทั้ง สิ้น ของ พระ เย โฮ วาห์ และ ราชการ ของ กษัตริย์^{๓๑} จาก คน เฮ โบ รน มี เย รียาห์ เป็น หัว หน้า ของ คน เฮ โบ รน ตาม พงศ์ พันธุ์ ตาม บรรพบุรุษ ในปี ที่ สิบ ของ รัชกาล ดาวิด เขา ได้ สืบ รว และ พบ คน ที่ มี อำนาจ ใหญ่ โต และ กล้า หาญ ที่ ยา เซอร์ ใน เมือง กี เอลาด^{๓๒} กษัตริย์ ดาวิด ได้ ทรง แต่ง ตั้ง ให้ ท่าน และ พี่น้อง ของ ท่าน คือ คน กล้า หาญ สอง พัน เจ็ด ร้อย คน ผู้ เป็น หัว หน้า ให้ เป็น ผู้ ดู แล คน รูเบน คน กาด และ คน ตระกูล มนัสเสห์ ครั้ง หนึ่ง ใน กิจ ธุระ ทุก อย่าง เกี่ยว กับ พระเจ้า และ กิจ ธุระ เกี่ยว กับ กษัตริย์

กองเวรต่างๆของแต่ละเดือน

๒๗ ต่อ ไป นี้ เป็น ราย ชื่อ ประชาชน อิสราเอล ตาม จำนวน คือ บรรดา หัว หน้า บรรดา นาย พัน นาย ร้อย และ บรรดา เจ้า หน้า ที่ ผู้ รับ ใช้ กษัตริย์ ใน ราชการ ทุก อย่าง ที่ เกี่ยว กับ กอง เวน ที่ เข้า มา และ ออก ไป เดือน

แล้วเดือนเล่าตลอดปี กองเวรหนึ่งๆมีจำนวนสองหมื่นสี่พันคน ^๒คือ ยาไซเบอัมบุตรชายศับดีเอล เป็นผู้ดูแลกองเวรที่หนึ่งในเดือนต้น ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ^๓เขาเป็นลูกหลานของเปรูส และเป็นหัวหน้าผู้บัญชาการกองทัพทั้งสิ้นในเดือนต้น ^๔โดยดยคนอาโหอาห์ เป็นผู้ดูแลกองเวรของเดือนที่สอง มีกิลทเป็นผู้บังคับบัญชาของกองเวรของเขา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ^๕ผู้บังคับบัญชาการกองทัพคนที่สามสำหรับเดือนที่สามคือ เบไนยาร์บุตรชายเยโฮยาคา เป็นปโรหิตใหญ่ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ^๖เบไนยาร์นี่คือ ผู้ที่เป็นทแกล้วทหารในสามสิบคน และเป็นผู้บัญชาการของสามสิบคนนั้น อัมมีขนาดบุตรชายของเขาเป็นผู้ดูแลกองเวรของเขา ^๗อาสาเฮลน้องชายของโยอาบเป็นผู้บัญชาการคนที่สี่สำหรับเดือนที่สี่ และเศบาดียาห์บุตรชายของเขาดูแลต่อจากเขา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ^๘ผู้บัญชาการคนที่ห้าสำหรับเดือนที่ห้าคือ ชัมหุทคนอิสราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ^๙ผู้บัญชาการคนที่หกสำหรับเดือนที่หกคือ อิวาบุตรชายอีกเชซชาวเทโคอา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ^{๑๐}ผู้บัญชาการคนที่เจ็ดสำหรับเดือนที่เจ็ดคือ เฮเลสคนเปโลน เป็นคนเอฟราอิม ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ^{๑๑}ผู้บัญชาการคนที่แปดสำหรับเดือนที่แปดคือ สิบเบคัยคนหุซาแห่งคนเศ-ราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ^{๑๒}ผู้บัญชาการคนที่เก้าสำหรับเดือนที่เก้าคือ อาบีเยเซอร์ชาวอานาโททคนเบนยามิน ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ^{๑๓}ผู้บัญชาการคนที่สิบสำหรับเดือนที่สิบคือ มาหะรียชาวเนโทฟาห์จากคนเศ-ราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ^{๑๔}ผู้บัญชาการคนที่สิบเอ็ดสำหรับเดือนที่สิบเอ็ดคือ เบไนยาร์ชาวปิวาโรนจากคนเอฟราอิม ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ^{๑๕}ผู้บัญชาการคนที่สิบสองสำหรับเดือนที่สิบสองคือ เฮลดยชาวเนโทฟาห์จากคนโอทนีเอล ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน

ประมุขของตระกูลต่างๆแห่งอิสราเอล

^{๑๖}เหนือ ตระกูลต่างๆ ของ อิสราเอล คือ สำหรับคนรูเบนมี เอลีเยเซอร์บุตรชายคีร์รี

เป็นประมุข สำหรับคนสิเมโอนมี เซฟาที่ยาห์บุตรชายมาอาคาห์ ^{๑๗}สำหรับคนเลวีมี ฮาซาบียาห์บุตรชายเคมูเอล สำหรับคนอาโรนมี คาโดก ^{๑๘}สำหรับคนยูดาห์มี เอลีชู พี่ชายคนหนึ่งของดาวิด สำหรับคนอิสสาคาร์มี อมรีบุตรชายมีคาเอล ^{๑๙}สำหรับคนเศบูลุนมี อิชมัยอาห์บุตรชายโอบาดีห์ สำหรับคนนัฟทาลีมี เยรีโมทบุตรชายอัธริเอล ^{๒๐}สำหรับคนเอฟราอิมมี โฮเซยานบุตรชายอาซาซียาห์ สำหรับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลมี โยเอลบุตรชายเปดาเยห์ ^{๒๑}สำหรับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในกิเลอาดมี อิดโดบุตรชายเศคาริยาห์ สำหรับคนเบนยามินมี ยาอาซีเอลบุตรชายอับเนออร์ ^{๒๒}สำหรับคนดานมี อาซาเรลบุตรชายเยโรธัม คนเหล่านี้เป็นประมุขของตระกูลต่างๆแห่งอิสราเอล

การนับประชาชนไม่สำเร็จ

^{๒๓}ดาวิดมิได้ทรงนับจำนวนคนที่อายุต่ำกว่ายี่สิบปี เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ว่าจะกระทำให้อิสราเอลมากเหมือนดาวแห่งท้องฟ้า ^{๒๔}โยอาบบุตรชายนางเศรูยาห์ได้ตั้งต้นนับ แต่ไม่สำเร็จ เพราะพระพิโรธก็มาเหนืออิสราเอลในเรื่องนี้ และจำนวนนั้นก็มิได้ลงไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ดาวิด

เจ้าหน้าที่ต่างๆในรัชกาลของดาวิด

^{๒๕}อัสมาวทบุตรชายอาดีเอลเป็นเจ้ากรมพระคลังนครหลวง และเยโฮนาธันบุตรชายของอูสซียาห์ เป็นเจ้ากรมคลังนอกนคร ในหัวเมือง ในชนบทและในป่า ^{๒๖}เอสรีบุตรชายเคลือบ เป็นผู้ดูแลบรรดาผู้ที่ทำไร่นาหลวง ^{๒๗}ซิเมอือชาวรามาห์ดูแลสวนองุ่น และศับดีชาวเซฟามดูแลผลผลิตผลของสวนองุ่นสำหรับห้องเก็บน้ำองุ่น ^{๒๘}บอาอัลซานันชาวเกเดอร์ เป็นผู้ดูแลต้นมะกอกเทศและต้นมะเดื่อที่ในหุบเขา โยอาซตุดูแลคั้งน้ำมัน ^{๒๙}ชิตริยชาวซาโรนดูแลฝูงวัวซึ่งหากินอยู่ในซาโรน ชาฟัทบุตรชายอัสถึดูแลฝูงวัวในหุบเขาทั้งหลาย ^{๓๐}และโอบิลคนอิชมาเอลดูแลอูฐ เยดาเยห์ชาวเมโรไนทดูแลลา ^{๓๑}ยาซัสชาวฮาการ์ดูแลฝูงแพะแกะ บรรดาคนเหล่านี้เป็นพนักงานดูแลทรัพย์สินสมบัติของกษัตริย์ดาวิด ^{๓๒}โยนาธานลุงของดาวิดเป็นที่ปรึกษา เป็นคนที่มีความเข้าใจและเป็นอ่าลักษณ์ และเยฮีเอ

ลบุตรชายฮัคโมนี่เป็นผู้เลื่องชื่อบุรุษโอรส^{๑๓} อาทิลเฟลเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ และหุซัยคนอาร์คีเป็นพระสหายของกษัตริย์^{๑๔} เยโฮยาตบุตรชายเบเนยาห์และอาบียาธาห์เป็นผู้ทำงานต่อจากอาทิลเฟล โยอาบเป็นผู้นำบัญชาการกองทัพของกษัตริย์

ดาวิดให้คำปรึกษาแก่อิสราเอลและซาโลมอนต่อหน้าประชาชน

๒๘^๑ ณ เยรูซาเล็ม ดาวิดได้ทรงเรียกประชุมบรรดาเจ้านายทั้งสิ้นของอิสราเอล คือเจ้านายของตระกูลและผู้นำบัญชาการกองทัพที่รับราชการตามเวร นายพันนายร้อยและพนักงานทั้งสิ้นผู้ดูแลทรัพย์สมบัติและฝูงสัตว์ของกษัตริย์และโอรสของพระองค์ พร้อมกับพนักงานราชสำนัก ทแกล้วทหารและวีรบุรุษทั้งสิ้น^๒ แล้วกษัตริย์ดาวิดทรงลุกขึ้นประทับยืนและตรัสว่า “พี่น้องของข้าพเจ้า และประชาชนของข้าพเจ้า ขอจงฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีใจประสงค์ที่จะสร้างพระนิเวศอันเป็นที่พักของหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และเพื่อเป็นที่รองพระบาทของพระเจ้าของเรา และข้าพเจ้าได้จัดเตรียมการก่อสร้างไว้เสร็จแล้ว^๓ แต่พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าอย่าสร้างนิเวศเพื่อนามของเราเลย เพราะเจ้าเป็นนกรบและได้ทำโลहितให้ตก’^๔ ถึงกระนั้นก็ตีพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงเลือกข้าพเจ้าจากเรือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหมด ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ เพราะพระองค์ทรงเลือกยูดาห์ให้เป็นประมุข และในวงศ์วานของยูดาห์ เรือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้า และในบรรดาบุตรชายของบิดาข้าพเจ้า พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพเจ้า และทรงให้ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง^๕ และบุตรชายทั้งสิ้นของข้าพเจ้า (เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานบุตรชายเป็นอันมากแก่ข้าพเจ้า) พระองค์ทรงเลือกซาโลมอนบุตรชายของข้าพเจ้าให้นั่งบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์เหนืออิสราเอล^๖ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘ซาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะสร้างนิเวศของเราและลานนิเวศของเรา เพราะเราได้เลือกเขาให้เป็นลูกของเรา และเราจะเป็นพ่อของเขา^๗ เราจะสถาปนาราชอาณาจักรของเขาให้ผู้นับนิตย์ ถ้าเขา

จะเพียรแน่วแน่นอยู่ในการรักษาปฏิบัติตามบัญญัติของเราและคำตัดสินของเราอย่างที่เขาทำอยู่ในวันนี้’^๘ เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวงอันเป็นชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ และต่อพระกรรมของพระเจ้าของเรา จงรักษาและแสวงหาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งมวล เพื่อเจ้าจะได้กรรมสิทธิ์แผ่นดินอันดีนี้ และมอบไว้ให้เป็นมรดกของลูกหลานผู้มาภายหลังเจ้าสืบไปเป็นนิตย์^๙ ซาโลมอนบุตรของเราเอ๋ย เจ้าจงรู้จักพระเจ้าของบิดาเจ้า และจงปรนนิบัติพระองค์ด้วยใจจริงและด้วยความเต็มใจของเจ้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิจารณาจิตใจทั้งปวง และทรงเข้าใจในแผนงานแห่งความคิดทั้งปวง ถ้าเจ้าแสวงหาพระองค์ เจ้าจะพบพระองค์ แต่ถ้าเจ้าทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไปเสียเป็นนิตย์^{๑๐} บัดนี้จงฟังให้ดี เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเจ้าให้สร้างพระนิเวศเพื่อเป็นสถานบริสุทธิ์ จงเข้มแข็งและทำให้สำเร็จเถิด”

ดาวิดทรงมอบแผนผังของพระวิหารให้กับซาโลมอน

^{๑๑} แล้วดาวิดทรงมอบให้กับซาโลมอนโอรสของพระองค์ ซึ่งแผนผังมุขของพระวิหารและแผนผังเรือนต่างๆของพระวิหารนั้น คลังและห้องชั้นบนและห้องชั้นในและห้องสำหรับพระที่นั่งกรุณา^{๑๒} และแผนผังทั้งสิ้นซึ่งพระองค์มีอยู่ในพระทัย ในเรือนลานของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และบรรดาห้องระเบียงรอบและคลังสำหรับพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสำหรับบรรดาของถวาย^{๑๓} และผังสำหรับเวรปุโรหิตและคนเลวี และงานปรนนิบัติทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และสำหรับบรรดาเครื่องใช้ในงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์^{๑๔} พระองค์ทรงมอบน้ำหนักทองคำของเครื่องใช้ทองคำทุกอย่างสำหรับการปรนนิบัติแต่ละอย่าง น้ำหนักเงินของเครื่องใช้เงินทุกอย่างสำหรับงานปรนนิบัติแต่ละอย่าง^{๑๕} น้ำหนักของเชิงประทีปทองคำและตะเกียงทองคำ น้ำหนักของเชิงประทีปแต่ละคันกับตะเกียงแต่ละดวง น้ำหนักเงินของเชิงประทีปทั้งเชิงประทีปกับตะเกียงนั้น

ตามที่จะใช้คืนประทีปแต่ละคัน ^{๑๖} นำหนักทองคำ สำหรับ โต้ะ ขนบั้ง หน้า พระ พักตร์ แต่ละ โต้ะ เงิน สำหรับ โต้ะ เงิน ^{๑๗} และ ขอบเกี่ยวเนื้อ ขาม กับคนโทเป็นทองคำบริสุทธิ์ ขาม ทองคำ และ นำหนัก ทองคำ ของ แต่ละลูก ขาม เงิน และ นำหนัก เงิน ของ แต่ละลูก ^{๑๘} แทนเครื่องหอม ทำด้วยทองคำเนื้อละเอียดและนำหนักของแทนนั้น ทั้งแผ่นผั่งสำหรับบรรจบทองคำของเศวต ซึ่งกางปีกออกไปหีบ พันธสัญญาของ พระ เยโฮวาห์ ^{๑๙} ดาวิดตรัสว่า “สิ่งทั้งปวงเหล่านี้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ ข้าพเจ้า เข้าใจ โดยอาศัยลายพระหัตถ์ของพระองค์เหนือข้าพเจ้า คืองานทุกอย่างซึ่งจะต้องกระทำตามแผนผังนั้น”

ดาวิดทรงเร้าหน้าพระทัยของชาโลมอนในการสร้างพระวิหาร

^{๒๐} แล้วดาวิดตรัสกับชาโลมอนโอรสของพระองค์ว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญ และทำให้ สำเร็จ เกิด อย่าง ล้ว เลย อย่า ขยาด เพราะว่า พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า คือ พระเจ้า ของข้าจะทรงสถิตกับเจ้า พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เจ้าล้มเหลวหรือทอดทิ้งเจ้า จนกว่างาน ทั้ง สิ้น สำหรับ งาน ปราณิบัตติ แห่ง พระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะสำเร็จ ^{๒๑} ดูเถิด มี เวรบุโรหิต และคนเลวี จะอยู่กับเจ้าสำหรับงาน ปราณิบัตติ ทุก อย่าง แห่ง พระ นิเวศ ของ พระเจ้า ในการนี้ ทั้ง สิ้น จะมี คน อยู่ กับ เจ้า คือทุกคนที่เต็มใจ และเป็นผู้มีฝีมือในงาน ปราณิบัตติทุกอย่าง ทั้งประมุขและประชาชน ทั้งปวงจะอยู่ในบังคับบัญชาของเจ้าทั้งสิ้น”

ดาวิดทรงเร้าใจประชาชน

๒๑ ^๑ และ กษัตริย์ ดาวิด ตรัส กับ ชุมชนชน ทั้ง สิ้น ว่า “ชาโลมอนบุตรชายของเรา ซึ่งเป็นผู้เดียวที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ นั้น ยังเป็น คนหนุ่ม และ ไม่ มีความ ชำนาญ การงาน ก็ ใหญ่โต เพราะ ว่า มหานิเวศ นั้น มิใช่ สำหรับ คน แต่ สำหรับ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ^๒ เพราะ ฉะนั้น เรา จึง จัด เตรียม ไว้ สำหรับ พระนิเวศของพระเจ้าของเรา เต็มความสามารถของเรา คือทองคำสำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองคำ และ เงิน สำหรับ สิ่ง ที่ ทำ ด้วย เงิน และ ทองสัมฤทธิ์สำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ และ เหล็กสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเหล็ก และไม้สำหรับสิ่งที่ทำด้วยไม้ มีพลอยสีน้ำขาว และพลอย

สำหรับ ผั่ง พลวง หินลาย เพชรพลอย ทุกชนิด และ หินอ่อน มากมาย ^๓ ยิ่ง กว่า นั้น อีก นอกจาก สิ่ง ทั้ง ปวง ที่ เรา จัด หา ไว้ สำหรับ นิเวศบริสุทธิ์ แล้ว เรา ยังมี ทองคำ และ เงิน เป็นสมบัติของเราเอง และเพราะความรกรากเราเอง ที่มีต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา เรามอบให้ แก่ พระ นิเวศ แห่ง พระ เจ้า ของ เรา ^๔ ดั่ง นี้ ทองคำ สาม พัน ตะลันต์ เป็น ทองคำ เมือง โอฟีร์ และ เงิน ถลุง แล้ว เจ็ด พัน ตะลันต์ เพื่อจะบุผนังพระนิเวศ ^๕ ทองคำสำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองคำ และเงินสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเงิน และเพื่องานทั้งสิ้นที่ช่างจะต้องทำด้วยมือ ใครบ้างเต็มใจที่จะถวาย ของพร้อม กับ ถวายตัว แต่พระเยโฮวาห์ในวันนี้”

บรรดาประมุขและประชาชนถวายด้วยความเต็มใจ

^๖ แล้ว เจ้า นาย ของ บรรพบุรุษ บรรดาประมุขของตระกูลแห่งอิสราเอล ทั้งนายพัน นายร้อย และพนักงานดูแลราชการก็ถวายด้วยความเต็มใจ ^๗ เขาทั้งหลายถวายเพื่อ งาน ปราณิบัตติ แห่ง พระ นิเวศ ของ พระ เจ้า เป็น ทองคำ ห้า พัน ตะลันต์ และ หิน ห่ม น ดา ริ ค เงิน หิน ห่ม น ตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์ หิน ห่ม น แปรต พัน ตะลันต์ และ เหล็ก หิน แสน ตะลันต์ ^๘ ผู้ใดที่มีเพชรพลอยก็ถวายไว้ที่คลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในความดูแลของเยซุเอลคนเกอร์ซัน ^๙ แล้วประชาชนก็เปรมปรีดี เพราะเขาถวายสิ่งเหล่านี้ตามความสมัครใจของเขา เพราะเขาถวายด้วยความจริงใจและความเต็มใจ แต่พระเยโฮวาห์ กษัตริย์ดาวิดก็ทรงเปรมปรีดีเป็นที่ยิ่งด้วย

ดาวิดอธิษฐานและโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์

^{๑๐} เพราะ ฉะนั้น ดาวิด จึง สรรเสริญ พระ เยโฮวาห์ ต่อ หน้า ชุมชนชน ทั้ง ปวง และ ดาวิด ทูล ว่า “ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ พระ เจ้า แห่ง อิสราเอล บรรพบุรุษ ของ ข้า พระ องค์ ทั้ง หลาย สาธุการ แต่ พระ องค์ เป็น นิติย์ และ เป็น นิติย์ ^{๑๑} โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ ความ ยิ่ง ใหญ่ ฤทธา นู ภาพ สง่า รา ตี ชัยชนะ และ ความ โอ้อำ ตระการ เป็น ของ พระ องค์ และ บรรดา สิ่ง ที่ มี อยู่ ใน ฟ้า สวรรค์ และ ใน แผ่น ดิน โลก เป็น ของ พระ องค์ โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ ราชาอาณาจักรเป็นของพระองค์ และพระองค์

ทรง เป็น ที่ ยกย่อง เป็น จอม ของ สิ่ง สารพัด^{๑๒} ทั้ง ความ มั่งคั่ง และ เกียรติ มา จาก พระองค์ และ พระองค์ ทรง ครอบ ครอบงำ อยู่ เหนือ ทุก สิ่ง ฤทธา นุภาพ และ มหิทธิ ฤทธิ อยู่ใน พระหัตถ์ ของ พระองค์ และ อยู่ ที่ พระหัตถ์ ของ พระองค์ ที่ จะ ทรง ฤทธิ ทำให้ ใหญ่ ยิ่ง และ ประทาน กำไล แก่ คน ทั้ง มวล^{๑๓} ฉะนั้น บัดนี้ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ไม่ ทน พระคุณ พระองค์ ผู้ เป็น พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ และ สรรเสริญ พระนาม อัน รุ่งโรจน์ ของ พระองค์^{๑๔} แต่ ข้า พระองค์ เป็น ผู้ ไต และ ชนชาติ ของ ข้า พระองค์ เป็น ผู้ ไต ที่ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย จะ สามารถ ถวาย แต่ พระองค์ ด้วย ความ เต็มใจ เช่น นี้ เพราะ ว่า สิ่ง ของ ทุก อย่าง มา จาก พระองค์ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ได้ ถวาย ของ ที่ เป็น ของ พระองค์ แต่ พระองค์ เท่านั้น^{๑๕} เพราะ ว่า ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย เป็น คน ต่างตัว ต่าง แคน ต่อ พระ พักตร์ พระองค์ และเป็น คน อาศัย อยู่ ชั่วคราว ดั่ง ที่ บรรพบุรุษ ของ ข้า พระองค์ ได้ เป็น อย่าง นั้น มา แล้ว วัน ปี ของ ข้า พระองค์ บน แผ่น ดิน โลก เป็น เหมือน เนา และ ไม่มี อะไร จริง^{๑๖} โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ของ มากมาย เหล่า นี้ ทั้ง สิ้น ซึ่ง ข้า พระองค์ จัดหา เพื่อ สร้าง พระ นิเวศ ถวาย แต่ พระองค์ เพื่อ พระนาม บริสุทธิ ของ พระองค์ มา จาก พระหัตถ์ ของ พระองค์ และเป็น ของ พระองค์ ทั้ง สิ้น^{๑๗} ข้า แต่ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ ทราบ แน่ ว่า พระองค์ ทรง ทดลอง จิตใจ และ ทรง พอ พระทัย ใน ความ เที่ยง ธรรม ส่วน ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ ได้ ถวาย ทุก สิ่ง เหล่า นี้ ทั้ง สิ้น ด้วย ความ เต็มใจ ใน ความ เที่ยง ธรรม แห่ง จิตใจ ของ ข้า พระองค์ และ บัดนี้ ข้า พระองค์ ชื่นใจ ที่ ได้ เห็น ประชาชน ของ พระองค์ ผู้ ซึ่ง อยู่ ณ ที่ นี้ ได้ เต็มใจ ถวาย แต่ พระองค์^{๑๘} โอ ข้า แต่ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ อับราฮัม อิสอัค และ อิสราเอล บรรพบุรุษ ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ขอ พระองค์ ทรง รักษา ความ ประสงค์ แห่ง ความ คิด ใน ใจ ของ ประชาชน ของ พระองค์ ให้ เป็น เช่น นี้ เสมอ ไป และ ขอ ทรง ตั้ง จิตใจ ของ เขา ทั้ง หลาย ให้ มั่น ใน พระองค์^{๑๙} ขอ พระองค์ ทรง โปรด ชาว โยธาเอล บุตร ชาย ของ ข้า พระองค์ ให้ มี จิตใจ จริง ที่ จะ รักษา บรรดา พระ บัญญัติ ของ พระองค์ พระโอวาห์ ของ พระองค์ และ กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ และ ให้ กระทำ

ทุกอย่าง เหล่า นี้ และ สร้าง นิเวศ ตาม ซึ่ง ข้า พระองค์ ได้ ตระเตรียม ไว้ แล้ว นั้น”

ประชาชนตั้งชาวโยธาเอลให้เป็นกษัตริย์

^{๒๐} แล้ว ดาวิด ตรัส กับ ชุมมูม ชน ทั้ง ปวง ว่า “จง ถวาย สาธุการ แต่ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ทั้ง หลาย” และ ชุมมูม ชน ทั้ง ปวง ก็ สรรเสริญ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า แห่ง บรรพบุรุษ ของ เขา ทั้ง หลาย และ กัม ศิริษะ ของ เขา ทั้ง หลาย ลง และ นมัสการ พระ เยโฮวาห์ และ ถวาย บังคม แต่ กษัตริย์^{๒๑} และ เขา ทั้ง หลาย ได้ ถวาย สัตว์ บูชา แต่ พระ เยโฮวาห์ และ ถวาย เครื่อง เมา บูชา แต่ พระ เยโฮวาห์ ที่ ในวัน รุ่งขึ้น ต่อ จาก วัน นั้น เป็น วัน ผู้หนึ่ง พันตัว แกะ ผู้หนึ่ง พันตัว ลูก แกะ หนึ่ง พันตัว พร้อม กับ เครื่อง ต้ม บูชา ที่ คู่ กัน และ ถวาย สัตว์ บูชา อย่าง มากมาย เพื่อ อิสราเอล ทั้ง ปวง^{๒๒} และ เขา ทั้ง หลาย ได้ กิน ได้ ต้ม ต่อ พระ พักตร์ พระ เยโฮวาห์ ที่ วัน นั้น ด้วย ความ ยินดี ยิ่ง และ เขา ทั้ง หลาย ได้ ตั้ง ชาว โยธาเอล โอรส ของ ดาวิด เป็น กษัตริย์ เป็น คารบอง และ เขา ทั้ง หลาย ได้ เจิม ท่าน ไว้ ให้ เป็น เจ้า นาย เพื่อ พระ เยโฮวาห์ และ ศาโดก ให้ เป็น ปุโรหิต^{๒๓} แล้ว ชาว โยธาเอล ทรง ประทับ บน พระที่นั่ง ของ พระ เยโฮวาห์ เป็น กษัตริย์ แทน ดาวิด ราชมิดา ของ พระองค์ และ พระองค์ ทรง เจริญ ขึ้น และ อิสราเอล ทั้ง ปวง ก็ เชื้อ พัง พระองค์^{๒๔} บรรดา ปู่ ระมุข ทั้ง ปวง และ ทแกล้ว ทหาร ทั้ง หลาย ทั้ง บรรดา โอรส ของ กษัตริย์ ดาวิด ได้ ปฏิญาณ ตัว ต่อ กษัตริย์ ชาว โยธาเอล^{๒๕} และ พระ เยโฮวาห์ ทรง ให้ ชาว โยธาเอล มี เกียรติยศ อย่าง เหลือ ล้น ท่ามกลาง สายตา ของ อิสราเอล ทั้ง ปวง และ ทรง ประทาน ความ สง่าผ่าเผย ของ กษัตริย์ แก่ พระองค์ อย่าง ที่ ไม่มี กษัตริย์ องค์ ไต ใน อิสราเอล ที่ มาก่อน พระองค์ ได้ รับ

การสรุปรัชกาลและการสิ้นพระชนม์ของดาวิด (๑ พกษ ๒:๑๑-๑๒)

^{๒๖} ฝ่าย ดาวิด บุตร ชาย เจสซี ได้ ครอบ ครอบงำ เหนือ อิสราเอล ทั้ง ปวง^{๒๗} เวลา ที่ พระองค์ ทรง ครอบ ครอบงำ เหนือ อิสราเอล นั้น เป็น สี่สิบ ปี พระองค์ ทรง ครอบ ครอบงำ ใน เฮโบรน เจ็ด ปี และ ทรง ครอบ ครอบงำ ใน เยรูซาเล็ม สามสิบ สามปี^{๒๘} แล้ว พระองค์ สิ้นพระชนม์ เมื่อ ทรง พระชรา มาก หง่อม แล้ว ทั้ง ทรง มั่งคั่ง และมี พระเกียรติ และ ชาว โยธาเอล โอรส ของ พระองค์

ครอบครองแทนพระองค์^{๒๙} ส่วนพระราชกิจ
ของกษัตริย์ดาวิด ตั้งแต่ต้นจนที่สุด ดูเถิด
ได้บันทึกไว้ในหนังสือของซามูเอลผู้ทำนาย
และในหนังสือของ นาทัน ผู้พยากรณ์ และ
ในหนังสือของ กาด ผู้ทำนาย^{๓๐} มีเรื่องราว

การครอบครองของพระองค์ทั้งสิ้น และยุทธ
พลังของพระองค์ และเรื่องราวที่บังเกิดกับ
พระองค์ และกับ อิสราเอล และ บรรดา ราช
อาณาจักรทั้งสิ้นของประเทศต่างๆ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๒ พงศาวดาร

หนังสือ ๒ พงศาวดาร นี้ พรรณนา การปกครองของกษัตริย์ซาโลมอนและอีก ๑๗ รัชกาล อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่า ระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ ๔๒๗ ปี เล่มนี้บันทึก ประวัติศาสตร์ ของ อิสราเอล จนถึงเวลาที่เขาเป็นเชลย

กษัตริย์ซาโลมอนถวายเครื่องบูชาที่กิเบโอน (๑ พกษ ๓:๔)

๑ ซาโลมอน โอรสของดาวิดได้สถาปนา

๑ ราชอาณาจักร ของ พระองค์ และ พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพระองค์ ทรงสถิตกับพระองค์ และทรงกระทำให้พระองค์ใหญ่โตอย่างยิ่ง ๒ ซาโลมอนตรัสกับอิสราเอลทั้งปวงกับ นายพัน และ นายร้อย ทั้ง กับ ผู้วินิจฉัย และกับเจ้านายทั้งปวงในอิสราเอลทั้งสิ้น ผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา ๓ และซาโลมอนกับชุมนุมชนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ขึ้นไป ที่ ปุชนียสถานสูงซึ่งอยู่ที่กิเบโอน เพราะพลับพลาแห่งชุมนุม ของพระเจ้า ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร อยู่ที่นั่น ๔ แต่ดาวิดได้ทรงนำหีบของพระเจ้า ขึ้น มา จาก ตีริยาท เยออาริม ถึง สถานที่ ซึ่ง ดาวิด ทรง เตรียม ไว้ให้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ในกรุงเยรูซาเล็ม ๕ ยิ่งกว่านั้น แทนบูชาของสัมฤทธิ์ซึ่งเบซาเลลูบุตรชายอูรีผู้เป็นบุตรชายเฮออร์ได้สร้างไว้ นั่นก็อยู่ที่หน้าพลับพลาของพระเยโฮวาห์ และซาโลมอนกับชุมนุมชนก็ได้ใช้แทนนั้นเป็นประจำ ๖ และซาโลมอนเสด็จขึ้นไป ที่นั่นยังแทนบูชาของสัมฤทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซึ่ง อยู่ที่ พลับพลาแห่งชุมนุม และทรงถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวบนแท่นนั้น

ซาโลมอนทูลขอสติปัญญา

(๑ พกษ ๓:๕-๑๕)

๗ ในคืนนั้นพระเจ้าทรงปรากฏแก่ซาโลมอน และตรัสกับพระองค์ว่า “เจ้าอยากให้เราให้อะไรเจ้า ก็จงขอเถิด” ๘ และซาโลม

อนทูล พระเจ้าว่า “พระองค์ได้ ทรง สำแดง ความเมตตายิ่งใหญ่แก่ดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์ปกครองแทน ๙ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ขอให้พระสติปัญญาของพระองค์ที่มีต่อดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์เป็นจริง ณบัดนี้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติที่มากอย่างผงคลีแห่ง แผ่นดิน โลก ๑๐ ขอ ทรง ประทาน สติปัญญา และ ความรู้แก่ข้าพระองค์ ที่จะเข้าออกนอกในต่อหน้าชนชาตินี้ เพราะผู้ใดเล่าที่จะวินิจฉัย ประชาชน ของพระองค์ ได้ ซึ่งใหญ่โตนัก” ๑๑ พระเจ้าตรัสตอบซาโลมอนว่า “เพราะว่าสิ่ง น้อยอยู่ในจิตใจของเจ้า และเจ้ามิได้ขอทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติหรือชีวิตของศัตรูเจ้า และทั้งมิได้ขอชีวิตยืนยาว แต่ได้ขอสติปัญญาและความรู้เพื่อตัวตัวเอง เพื่อเจ้าจะวินิจฉัยประชาชนของเรา ผู้ซึ่งเราได้ตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนือเขานั่น ๑๒ เราประสาทสติปัญญาและความรู้ให้แก่เจ้า เราจะทำให้ทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติแก่เจ้าด้วย อย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดผู้อยู่ก่อนเจ้าได้มี และไม่มีผู้ใดภายหลังเจ้าจะมีเหมือน” ๑๓ ซาโลมอนจึงเสด็จจากปุชนียสถานสูงที่กิเบโอน จากต่อหน้าพลับพลาแห่งชุมนุมไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล ๑๔ ซาโลมอนทรงสะสมรถรบ และพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม ๑๕ และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินและทองคำเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก่อนหีน และทรงกระทำให้มีไม้สนสีดาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา ๑๖ ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของซาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส้นด้ายสำหรับผ้าปาน และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเส้นด้ายสำหรับผ้าปานนั้นมาตามราคา ๑๗ เขาทั้งหลายนำรถรบเข้ามาจากอียิปต์คันหนึ่งเป็นเงินหกร้อยเชเชลเงิน และม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพวกพ่อค้า เขาก็ส่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ของคนฮิตไตต์และบรรดากษัตริย์ของคนซีเรีย

การเตรียมสร้างพระวิหารของ พระเจ้า (๑ พกษ ๕:๑-๑๘)

๒ ฝ่ายซาโลมอนทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์ และสร้างราชวังเพื่อราชอาณาจักรของพระองค์ ^๒ และซาโลมอนทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนขนของ และให้แปดหมื่นคนสกัดหินที่ถิ่นเทือกเขา และให้คนสามพันหกร้อยคนดูแลเขาทั้งหลาย ^๓ และซาโลมอนทรงส่งราชสารไปยังหุรามกษัตริย์เมืองไทรว่า “ท่านได้กระทำกิจกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า คือ ได้ส่งไม้สนสีดาร์ให้พระองค์ท่าน เพื่อสร้างวังให้พระองค์ท่านอาศัยอยู่อย่างไร ขอท่านได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างนั้น ^๔ ดุเถิด ข้าพเจ้ากำลังจะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และมอบถวายแด่พระองค์ เพื่อเผาเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และเพื่อขนมบั้งหน้าพระพักตร์เนื่องนิตย์ และเพื่อเครื่องเผาบูชาทั้งเช้าและเย็น ในวันสะบาโต และในวันข้างขึ้น และวันเทศกาลตามกำหนดของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ซึ่งเป็นกฎตั้งไว้ เป็นนิตย์สำหรับอิสราเอล ^๕ พระนิเวศซึ่งข้าพเจ้าจะสร้างนั้นใหญ่โต เพราะว่าพระเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่าพระทั้งปวง ^๖ แต่ผู้ใดเล่าที่จะสามารถสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ได้ ในเมื่อฟ้าสวรรค์ถึงแม้ว่าฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุดรับรองพระองค์ไว้ไม่ได้ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ นอกจากให้เป็นที่เผาเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระองค์เท่านั้น ^๗ เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอส่งชายคนหนึ่งผู้ชำนาญการช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็กและชำนาญในเรื่องผ้าสีม่วง สีแดงเข้มและสีฟ้า ทั้งเป็นผู้ชำนาญในการแกะสลัก เพื่อจะอยู่กับช่างฝีมือผู้อยู่กับข้าพเจ้าในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าได้จัดหาไว้ ^๘ ขอท่านส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบและไม่ประดูจากเลบานอนให้ข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าทราบทั่วว่า ราชอาณาจักรของท่านรู้จักการตัดไม้ในเลบานอน และดุเถิด ราชอาณาจักรของข้าพเจ้าจะอยู่กับ ราชอาณาจักรของท่าน ^๙ เพื่อจัดเตรียมตัวไม้ให้แก่ข้าพเจ้าให้มากมาย เพราะว่าพระนิเวศที่ข้าพเจ้าจะ

สร้างนี้จะใหญ่โตและแปลกประหลาด ^{๑๐} และดุเถิด ส่วนราชการของท่าน คือผู้ที่โค่นตัดไม้ในนั้น ข้าพเจ้าจะให้ชาวสาลีหูดแล้วสองหมื่นโคระ ชาวบาร์เล่ย์สองหมื่นโคระ นำองุ่นสองหมื่นบัท และนำมันสองหมื่นบัทแก่เขาทั้งหลาย” ^{๑๑} แล้วหุรามกษัตริย์แห่งเมืองไทรจะทรงตอบเป็นลายพระหัตถ์ ซึ่งพระองค์ทรงมีไปถึงซาโลมอนว่า “เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรักประชาชนของพระองค์ พระองค์จึงทรงกระทำให้ท่านเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย” ^{๑๒} หุรามตรัสอีกว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ได้ประทานโอโรสที่ฉลาดคนหนึ่ง แก่ดาวิด กอปรด้วยความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ ผู้ซึ่งจะสร้างพระนิเวศถวายพระเยโฮวาห์ และสร้างพระราชวัง เพื่อราชอาณาจักรของพระองค์ ^{๑๓} บัดนี้ข้าพเจ้าได้ส่งช่างฝีมือคนหนึ่ง กอปรด้วยความเข้าใจ คือ หุราม ที่ปรึกษาอาวูโส ^{๑๔} บุตรชายของหญิงคนदान บิดาของเขาเป็นชาวเมืองไทร เขาชำนาญงานช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก หินและไม้ และทำงานช่างผ้าสีม่วง สีฟ้า ผ้าปานเนื้อละเอียด และผ้าสีแดงเข้ม และทำการแกะสลักทุกชนิด และสร้างตามแบบลวดลายใดๆที่จะกำหนดให้แก่เขา พร้อมกับช่างฝีมือของท่าน คือช่างฝีมือของดาวิดราชบิดาของท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ^{๑๕} เพราะฉะนั้นบัดนี้เรื่องชาวสาลี ชาวบาร์เล่ย์ น้ำมันและองุ่น ซึ่งเจ้านายของข้าพเจ้าได้กล่าวถึงนั้น ขอท่านได้ส่งไปให้พวกเรา ผู้รับใช้ท่าน ^{๑๖} และพวกเราจะตัดตัวไม้เท่าที่ท่านต้องการจากเลบานอน และนำมาให้ท่านโดยแพทางทะเลถึงเมืองยัฟฟา เพื่อว่าท่านจะได้นำขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” ^{๑๗} แล้วซาโลมอนทรงทำบัญชีสามะโนครั้วชนต่างตัว ทั้งสิ้นผู้อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล ภายหลังบัญชีสามะโนครั้วซึ่งดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำไว้ และปรากฏว่ามีคนหนึ่งแสนห้าหมื่นสามพันหกร้อยคน ^{๑๘} พระองค์ทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนขนของ และให้แปดหมื่นคนสกัดหินที่ถิ่นเทือกเขา และคนสามพันหกร้อยคนเป็นผู้ดูแลให้ประชาชนทำงาน

การเริ่มสร้างพระวิหารบนภูเขาโมริยาห์

๓ แล้วซาโลมอนทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของ พระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็มบนภูเขาโมริยาห์ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ดาวิด ราชบิดาของพระองค์ ตรงที่ซึ่งดาวิดทรงกำหนดไว้ที่ลานหูดข้าวของโอรันคนเยบูน ๒ พระองค์ทรงเริ่มสร้างในวันที่สองเดือนที่สองของปีที่สี่แห่งรัชกาลของพระองค์

ขนาดและวัตถุแห่งพระวิหาร (๑ พกษ ๖:๒-๗:๕๑)

๓ ต่อไป นี้เป็นรากฐานซึ่งซาโลมอนทรงวางเพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ส่วนยาวตามศอกโบราณ หกสิบศอก และกว้างยี่สิบศอก ๔ मुखด้านหน้าของพระนิเวศนั้นยาวยี่สิบศอก เท่ากับ ด้านกว้าง ของพระนิเวศ และส่วนสูงหนึ่งร้อยยี่สิบ พระองค์ทรงบุด้านในด้วยทองคำบริสุทธิ์ ๕ ห้องโถงพระองค์ทรงบุด้วยไม้สนสามใบ และบุด้วยทองคำเนื้อดี และทำต้นอินทผลัมและลูกไข่ประดับไว้บนนั้น ๖ พระองค์ทรงแต่งพระนิเวศด้วยผนังเพชรพลอยต่างๆเพื่อความสวยงาม ทองคำนั้นเป็นทองคำ เมื่ออุพารวา ยิม ๗ พระองค์จึงทรงบุพระนิเวศนั้นด้วยทองคำคือที่คานธรณีประตุ ผ่นึง ประตุ กับสลักรูปเศรฐไว้บนผนัง ๘ และ พระองค์ ทรงสร้างที่บริสุทธิ์ที่สุด คือความยาวของที่นั้นตามความกว้างของพระนิเวศ เป็นยี่สิบศอก และกว้างยี่สิบศอก พระองค์ทรงบุด้วยทองคำเนื้อดีหนักหกร้อยตะลันต์ ๙ นำหนักของตะปูหัวสิบเซเชลทองคำ และ พระองค์ ทรงบุห้อง ชั้นบนด้วยทองคำ ๑๐ ในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น พระองค์ทรงสร้างเศรฐไว้สองรูปด้วยไม้บุทองคำ ๑๑ ปีกของเศรฐทั้งสองนั้นกางออกยี่สิบศอก ปีกข้างหนึ่งของเศรฐรูปหนึ่งยาวห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งยาวห้าศอกจดปีกของเศรฐอีกรูปหนึ่ง ๑๒ และของเศรฐอีกรูปหนึ่งปีกข้างหนึ่งห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งห้าศอกด้วยติดต่อกับปีกของเศรฐอีกรูปหนึ่ง ๑๓ ปีกของเศรฐเหล่านี้กางออกยี่สิบศอก เศรฐทั้งสองนั้นยื่นหันหน้าไปทางห้องโถง ๑๔ และ พระองค์ ทรงสร้างม่านด้วยผ้าสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด และปักรูปเศรฐไว้บนนั้น ๑๕ ข้างหน้าพระนิเวศพระองค์ ทรงสร้าง เสา

สองต้น สูงสามสิบห้าศอก มีบัวคว่ำสูงห้าศอก อยู่บนยอดเสาแต่ละต้น ๑๖ พระองค์ทรงทำลูกไข่เหมือนในท้องหลังติดไว้ที่ยอดเสา และ พระองค์ ทรงทำทับทิมหนึ่งร้อยลูกแขวนไว้ที่ไข่ ๑๗ พระองค์ทรงตั้งเสาไว้หน้าพระวิหารข้างขวาต้นหนึ่ง อีกต้นหนึ่งข้างซ้าย ต้นข้างขวานั้นพระองค์ทรงขนานนามว่า ยาคิน และ ต้นข้างซ้ายว่า โบอาส

เครื่องติดตั้งสำหรับพระวิหาร

๑ พระองค์ ทรงสร้างแท่นบูชาด้วยทองสัมฤทธิ์ ยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงสิบศอก ๒ แล้วพระองค์ทรงสร้างชั้นสาครหล่อ เป็นชั้นกลม วัดจากขอบหนึ่งไป ถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก ๓ ภายใต้ชั้นนี้มีรูปวัวอยู่รอบชั้นสาคร ในระยะหนึ่งศอกมีรูปวัวสิบลูก อยู่รอบชั้นสาคร วัวเหล่านี้เป็นสองแถว หล่อพร้อม กับเมื่อหล่อชั้นสาคร ๔ ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนวัวสิบสองตัวหันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว และหันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนวัวนี้ ส่วนเบื้องหลังของมันทั้งสิบอยู่ข้างใน ๕ ชั้นสาครหนาหนึ่งคืบ ที่ขอบของมันทำเหมือนขอบถ้วย เหมือนอย่างดอกบัว บรรจุได้สาม พันบัท ๖ พระองค์ทรงทำชั้นสิบลูกวางอยู่ด้านขวาห้าลูก ด้านซ้ายห้าลูก เพื่อใช้ล้างของโนนั้น เขาจะล้างของซึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชาในนี้ ชั้นสาครนั้นสำหรับให้ปุโรหิตล้างโนนั้น ๗ แล้วพระองค์ทรงสร้างคันทันประทีปทองคำสิบคันตามที่กำหนดเกี่ยวกับคันทันประทีปนั้น และพระองค์ทรงตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าคัน และด้านซ้ายห้าคัน ๘ พระองค์ทรงสร้างโต๊ะสิบตัวด้วย และตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าตัว ด้านซ้ายห้าตัว และพระองค์ทรงทำชามทองคำหนึ่งร้อยลูก ๙ พระองค์ทรงสร้างลานแห่งปุโรหิตและลานใหญ่ และประตูลาน และทรงบุประตุนั้นด้วยทองสัมฤทธิ์ ๑๐ และพระองค์ทรงวางชั้นสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ๑๑ หุรามได้สร้างหม้อ พลั่ว และชาม ดังนั้นหุรามจึงทำงานซึ่งท่านกระทำให้กษัตริย์ซาโลมอนเรื่องพระนิเวศของพระเจ้าสำเร็จ ๑๒ คือ เสาสองต้น คิว และมีบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาทั้งสอง และตาข่ายสองผืนซึ่ง

คลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา^{๑๓} และลูกทับทิมสีร้อยลูกสำหรับดาชายทั้งสองฝั่ง ดาชายฝั่งหนึ่งมีลูกทับทิมสองแถวเพื่อคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา^{๑๔} เขาทำแท่นด้วย และทำชั้นไว้บนแท่น^{๑๕} และชั้นเสาครุฑหนึ่ง และวิลิบสองตัวรองอยู่นั้น^{๑๖} หม้อ พูลู และขอเกี่ยวเหนือเครื่องประกอบทั้งสิ้นนี้ หูรามที่ปรึกษาอาวโรสได้ ทำ ขึ้น ด้วย ทอง สัมฤทธิ์ สุก ถวาย กษัตริย์ซาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์^{๑๗} กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบแม่น้ำจอร์แดน ในที่ดินเหนียวระหว่างสุคตกับเศเรดาห์^{๑๘} ซาโลมอนทรงสร้างเครื่องใช้ทั้งสิ้นนี้เป็นจำนวนมาก จึงมิได้หำนำหนักของทองสัมฤทธิ์^{๑๙} และซาโลมอนจึงทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้า คือแท่นบูชาทองคำ โต๊ะขนมปัง หน้าพระพักตร์^{๒๐} คันประทีป และตะเกียง ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ เพื่อใช้ตามประทีปหน้าห้องหลังตามลักษณะ^{๒๑} ดอกไม้ตะเกียง และตะไกรตัดไส้ตะเกียง ทำด้วยทองคำ คือทองคำบริสุทธิ์ที่สุด^{๒๒} ตะไกรตัดไส้ตะเกียง ชาม ช้อน และกระถางไฟ ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ส่วนทางเข้าของพระนิเวศคือประตูชั้นในของที่บริสุทธิ์ที่สุด และประตูพระวิหารคือประตูห้องโถงทำด้วยทองคำ

การนำหีบแห่งพระเจ้าเข้าไปในพระวิหาร (๑ พกษ ๘:๑-๑๑)

๕ ^๑บรรดากิจการซึ่งซาโลมอนทรงกระทำสำหรับ พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮวาห์ ก็สำเร็จดังนี้ และซาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเจ้า^๒ แล้วซาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล และบรรดาประมุขของบรรพบุรุษชนอิสราเอล ในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองศิโยน^๓ และผู้ชายทั้งสิ้นของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ ณ การเลียงในเดือนที่เจ็ด^๔ พวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของอิสราเอลมา และคนเลวีก็ยกหีบ^๕ และเขาทั้งหลายก็นำหีบปูโลบลูลาแห่งซุนนัม และเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลบพลาขึ้นมา ของเหล่านี้

บรรดาปุโรหิต และคนเลวีหามขึ้นมา^๖ และกษัตริย์ซาโลมอนกับซุนนัมชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันอยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาจำนวนก็ไม่ได้^๗ แล้วปุโรหิตก็นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มายังที่ของหีบ ในที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศคือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้ปีกเศรฐ^๘ เพราะว่าเศรฐนั้นกางปีกออกเหนือที่ของหีบ เศรฐจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบและไม่ควนของหีบ^๙ พวกเขาตั้งคานหามของหีบนั้นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากหีบนั้น ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้^{๑๐} ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากศิลาสองแผ่นซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ ภูเขาไซเนบ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับคนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายออกมาจากอียิปต์^{๑๑} และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ (เพราะปุโรหิตทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ชำระตนให้บริสุทธิ์แล้ว และไม่คำนึงถึงเวร^{๑๒} และบรรดาพวกเลวีที่เป็นนักร้องทั้งหมด ทั้งอาสาฟ เฮมาน และเยดูธุน ทั้งบุตรชายและญาติของเขาทั้งหลาย แต่งกายด้วยผ้าป่านสีขาว มีฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู ยืนอยู่ทางตะวันออกของแท่นบูชา พร้อมกับปุโรหิตเปาแตรหนึ่งร้อยยี่สิบคน)^{๑๓} อยู่มาพวกคนเปาแตรและพวกนักร้องจะทำให้คนได้ยินเขาทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญ และเพลงโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์เป็นเสียงเดียวกัน และเมื่อเขาร้องขึ้นพร้อมกับแตรและฉาบ กับ เครื่องดนตรีอย่างอื่น ในการถวายสรรเสริญแต่พระเยโฮวาห์ว่า “เพราะพระองค์ ประเสริฐ เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์” พระ นิเวศ คือ พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮวาห์ ก็ มี เมฆ เต็ม ไป หมด^{๑๔} จนปุโรหิตจะยืนปรนนิบัติไม่ได้ด้วยเหตุเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเจ้า

ซาโลมอนทรงกล่าวกับซุนนัมชน (๑ พกษ ๘:๑๒-๒๑)

๖ ^๑แล้วซาโลมอนตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมิดหีบ^๒ ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที

เพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์”^{๓๖} แล้ว กษัตริย์ก็ทรงหันพระพักตร์มา และทรงให้ พร แก่ ชุมมูม ชน อิสราเอล ทั้ง ปวง ขณะที่ ชุมมูมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่^{๓๗} พระองค์ ตรัสว่า “สาธุการแด่ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า แห่ง อิสราเอล ผู้ทรง กระทำให้ สำเร็จ ด้วย พระหัตถ์ ของ พระองค์ ตาม ที่ พระองค์ ตรัส ไว้ ด้วย พระโอษฐ์ ต่อ ดาวิด พระ ราชนิเวศ ของ ข้าพเจ้าว่า^{๓๘} “ตั้งแต่วันที่ เรา ได้นำ ประชาชน ของ เรา ออก จาก แผ่นดิน อียิปต์ เรา มิ ได้ เลือก เมือง หนึ่ง เมือง ใด ใน ตระกูล อิสราเอล ทั้ง สิ้น เพื่อ จะ สร้าง พระ นิเวศ เพื่อ นาม ของ เรา จะ อยู่ ที่ นั้น และ เรา มิ ได้ เลือก ชาย คน ใด ให้ เป็น เจ้า นาย เหนือ อิสราเอล ประชาชน ของ เรา^{๓๙} แต่ เรา ได้ เลือก เยรูซาเล็ม แล้ว เพื่อ นาม ของ เรา จะ อยู่ ที่ นั้น และ เรา ได้ เลือก ดาวิด แล้ว ให้ อยู่ เหนือ อิสราเอล ประชาชน ของ เรา”^{๔๐} ดาวิด ราชนิเวศ ของ ข้าพเจ้า ทรง ตั้ง พระทัย ที่ จะ สร้าง พระ นิเวศ สำหรับ พระนาม แห่ง พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ อิสราเอล^{๔๑} แต่ พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ ดาวิด ราชนิเวศ ของ ข้าพเจ้า ว่า “ที่ เจ้า ตั้งใจ สร้าง พระ นิเวศ สำหรับ นาม ของ เรา นั้น เจ้า ก็ ทำ ดี อยู่ แล้ว ใน เรื่อง ความ ตั้งใจ ของ เจ้า^{๔๒} อย่างไรก็ตาม เจ้า จะ ไม่ สร้าง พระ นิเวศ แต่ บุตร ชาย ของ เจ้า ผู้ ซึ่ง จะ ออก มา จาก บั้น เหว ของ เจ้า จะ สร้าง พระ นิเวศ เพื่อ นาม ของ เรา”^{๔๓} บัด นี้ พระ เยโฮวาห์ ทรง ให้ พระ ดารัส ของ พระองค์ ซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ นั้น สำเร็จ เพราะ ข้าพเจ้า ได้ ขึ้น มา แทน ดาวิด ราชนิเวศ ของ ข้าพเจ้า และ นั่ง อยู่ บน บัลลังก์ ของ อิสราเอล ดัง ที่ พระเยโฮวาห์ ได้ ทรง สัญญา ไว้ และ ข้าพเจ้า ได้ สร้าง พระ นิเวศ สำหรับ พระนาม ของ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า แห่ง อิสราเอล^{๔๔} และ ข้าพเจ้า ได้ วาง หีบ ไม้ ที่ นั้น ซึ่ง พันธสัญญา ของ พระเยโฮวาห์ อยู่ ใน นั้น ซึ่ง พระองค์ ได้ ทรง กระทำ กับ ชน อิสราเอล”

การอธิษฐานที่อุทิศถวายพระวิหาร (๑ พกษ ๘:๒๒-๕๓)

^{๒๒}แล้วพระองค์ ประทับ ยืน หน้า แท่น บูชา ของ พระเยโฮวาห์ ต่อ หน้า ชุมมูม ชน อิสราเอล ทั้ง ปวง และ ทาง พระหัตถ์ ของ พระองค์ ออก^{๒๓} เพราะ ซาโลมอน ได้ ทรง สร้าง แท่น ทอง สัมฤทธิ์ ยาว หัว คอก กว้าง หัว คอก สูง สาม คอก และ ทรง ตั้ง ไว้ กลาง ลาน และ พระองค์ ทรง ประทับ อยู่ บน นั้น แล้ว พระองค์ ทรง

คุกเข่าลง ต่อ หน้า ชุมมูม ชน อิสราเอล ทั้ง ปวง และ ทาง พระหัตถ์ ของ พระองค์ ลู ฟา สวรรค์^{๒๔} และ พระองค์ ทูล ว่า “โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า แห่ง อิสราเอล ไม่มี พระเจ้า องค์ ใด เหมือน พระองค์ ใน ฟา สวรรค์ หรือ ที่ แผ่นดิน โลก ผู้ ทรง รักษา พันธสัญญา และ ทรง สำแดง ความ เมตตา แก่ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ผู้ ดำเนิน อยู่ ต่อ พระพักตร์ พระองค์ ด้วย สิ้น สุดใจ ของ เขา^{๒๕} พระองค์ ได้ ทรง กระทำ กับ ดาวิด บิดา ของ ข้า พระองค์ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ตาม บรรดา สิ่ง ซึ่ง พระองค์ ทรง สัญญา ไว้ แก่ ท่าน พระองค์ ตรัส ด้วย พระโอษฐ์ ของ พระองค์ และ พระองค์ ได้ ทรง กระทำ ให้ สำเร็จ ใน วัน นี้ ด้วย พระหัตถ์ ของ พระองค์^{๒๖} โอ ข้า แต่ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า แห่ง อิสราเอล เพราะ ฉะนั้น บัด นี้ ขอ ทรง รักษา สิ่ง ที่ พระองค์ ทรง สัญญา ไว้ กับ ดาวิด ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ราชนิเวศ ของ ข้า พระองค์ ว่า “เจ้า จะ ไม่ ขาด ชาย ผู้ หนึ่ง ใน สายตา ของ เรา ที่ จะ นั่ง บน บัลลังก์ แห่ง อิสราเอล เพื่อ ว่า ลูก หลาน ทั้ง หลาย ของ เจ้า จะ ระมัดระวัง ใน วิถี ทาง ของ เขา ที่ จะ ดำเนิน ตาม ราชบัญญัติ ของ เรา อย่าง ที่ เจ้า ได้ ดำเนิน ต่อ หน้า เรา นั้น”^{๒๗} เพราะ ฉะนั้น โอ ข้า แต่ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า แห่ง อิสราเอล ขอ พระวณะ ของ พระองค์ จง ดำรง อยู่ ซึ่ง พระองค์ ได้ ตรัส กับ ดาวิด ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์^{๒๘} แต่ พระเจ้า จะ ทรง ประทับ กับ มนุษย์ ที่ แผ่นดิน โลก หรือ ดู เกิด ฟา สวรรค์ และ ฟา สวรรค์ อื่น สูง ที่ สุด ยัง รับ พระองค์ อยู่ ไม่ ได้ พระนิเวศ ซึ่ง ข้า พระองค์ ได้ สร้าง ขึ้น จะ รับ พระองค์ ไม่ ได้ ยิ่ง กว่า นั้น สัก เท่า ใด^{๒๙} แต่ ขอ พระองค์ ทรง สน พระทัย ใน คำ อธิษฐาน ของ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ และ ใน คำ วิงวอน นี้ โอ ข้า แต่ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ ขอ ทรง สดับ เสียง ร้อง และ คำ อธิษฐาน ซึ่ง ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ อธิษฐาน ต่อ พระพักตร์ พระองค์^{๓๐} เพื่อ ว่า พระเนตร ของ พระองค์ จะ ทรง ลืม อยู่ เหนือ พระ นิเวศ นี้ ทั้ง กลาง วัน และ กลาง คืน คือ สถานที่ ซึ่ง พระองค์ ได้ ตรัส ว่า จะ ตั้ง พระนาม ของ พระองค์ ไว้ ที่ นั้น เพื่อ ว่า พระองค์ จะ ทรง สดับ คำ อธิษฐาน ซึ่ง ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ จะ ได้ อธิษฐาน ตรง ต่อ สถานที่ นี้^{๓๑} และ ขอ พระองค์ ทรง สดับ คำ วิงวอน ของ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ และ ของ อิสราเอล ประชาชน ของ พระองค์ เมื่อ เขา อธิษฐาน ตรง ต่อ สถานที่ นี้ ขอ พระองค์ ทรง สดับ อยู่ ใน ฟา

สวรรคต์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสถิตแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย ^{๒๒}เมื่อชายคนใดกระทำบาปต่อเพื่อนบ้านของเขา และถูกบังคับให้ทำสัตย์ปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้ ^{๒๓}ขอพระองค์ทรงสถิตจากฟ้าสวรรค์และขอทรงกระทำ ขอทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ลงโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตกลับศีรษะของตัวเขาเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรม สอนแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา ^{๒๔}ถ้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ฟ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรู เพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระองค์ และเขากลับมาหาพระองค์อีก ยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระพักตร์พระองค์ในพระนิเวศนี้ ^{๒๕}ก็ขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้พระราชทานแก่เขาทั้งหลาย และบรรพบุรุษของเขา ^{๒๖}เมื่อฟ้าสวรรค์เปิดอยู่ และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้ใจเขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ ^{๒๗}ก็ขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์ และขอประทานอภัยแก่บาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และขออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขาซึ่งเขาควรจะดำเนิน และขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่ประชาชนของพระองค์เป็นมรดกนั้น ^{๒๘}ถ้ามีการกัณฑ์การอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาดเข้ามา รากินข้าว หรือตักแตนยิบิน หรือตักแตนวัยคลาน หรือศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองในแผ่นดินของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างใด หรือความเจ็บอย่างใดมีขึ้นก็ดี ^{๒๙}ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างใด หรือคำวิงวอนประการใด ซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ ทั้งสิ้น หลีกเลี่ยงก็ประจักษ์ในภัยพิบัติและความทุกข์ใจของเขา และได้กางมือของเขาสู่พระนิเวศ

นี้ ^{๓๐}ขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัย และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเข (เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์) ^{๓๑}เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ และดำเนินในมรรคาของพระองค์ ตลอดวันเวลาที่เขามีชีวิตอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ^{๓๒}ยิ่งกว่านั้นอีก เกี่ยวกับชนต่างด้าวผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอล ประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระหัตถ์อันมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้ ^{๓๓}ก็ขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ ดังอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบว่าพระนิเวศนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์ ^{๓๔}ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปกระทำสงครามต่อศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดๆ ที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อเมืองนี้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างเพื่อพระนามของพระองค์ ^{๓๕}แล้วขอพระองค์ทรงสถิตคำอธิษฐานของเขา และคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ ^{๓๖}ถ้าเขาทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และพระองค์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินหนึ่งไม่ว่าไกลหรือใกล้ ^{๓๗}แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลย และได้กลับใจและได้อธิษฐานต่อพระองค์ในแผ่นดินที่ เขาไปเป็นเชลย ทูลว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้าย และได้กระทำความ

ซัว' ๓๘ ถ้า เขา ทั้ง หลาย กลับ มา หา พระองค์ ด้วย สุด จิต สุด ใจ ของ เขา ใน แผ่น ดิน ที่ เขา ไป เป็น เชลย ที่ ซึ่ง ศัตรู กวาด เขา ไป เป็น เชลย และ อธิษฐาน ต่อ พระองค์ ตรง ต่อ แผ่น ดิน ของ เขา ซึ่ง พระองค์ พระราชทาน แก่ บรรพบุรุษ ของ เขา ทั้ง หลาย และ ต่อ เมือง ซึ่ง พระองค์ ได้ ทรง เลือ ก สรรว ไว้ และ ต่อ พระนิเวศ ซึ่ง พระองค์ ได้ สร้าง ไว้ เพื่อ พระนาม ของ พระองค์ ๓๙ แล้ว ขอ พระองค์ ทรง สดับ คำ อธิษฐาน และ คำ วิงวอน ของ เขา ใน ฟ้า สวรรค์ อัน เป็น ที่ ประทับ ของ พระองค์ และ ขอ ทรง ให้ สิทธิ อื่น ขอบรรณ ของ เขา คง อยู่ และ ขอ ทรง ประทาน อภัย แก่ ประชาชน ของ พระองค์ ผู้ ได้ กระทำ บาป ต่อ พระองค์ ๔๐ ข้า แต่ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ บัด นี้ ขอ พระเนตร ของ พระองค์ ทรง ลืม อยู่ และ ขอ พระกรุณา ของ พระองค์ สดับ คำ อธิษฐาน แห่ง สถานที่ นี้ ๔๑ โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า จะ นั้น บัด นี้ ขอ ทรง ลูก ขึ้น เสด็จ ไปยัง ที่ ฟัน ก ของ พระองค์ ทั้ง พระองค์ และ ทิบบ แห่ง กูทธานู ภาพ ของ พระองค์ โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ขอ ให้ บุโรหิต ของ พระองค์ สวม ความ รอด และ ให้ วิสุทธิชน ของ พระองค์ เปร่ม ปริดี ใน ความ ประเสริฐ ของ พระองค์ ๔๒ โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ขออย่า ทรง หิน หน้า ของ ผู้ ที่ พระองค์ ทรง เจิม ไว้ นั้น ไป เสีย ขอ พระองค์ ทรง ระลึก ถึง ความ เมตตา ของ พระองค์ อัน มี อยู่ ต่อ ดาวิด ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์”

ไฟอย่างอัศจรรย์ลงมาจากฟ้า สวรรค์ สงาราคีของพระเจ้า

๗ เมื่อ ซาโลมอน ทรง จบ คำ อธิษฐาน ของ พระองค์ แล้ว ไฟ ได้ ลง มา จาก ฟ้า สวรรค์ ใหม่ เครื่อง เฝานูซา และ เครื่อง สัตว นูซา เสีย และ สง่า ราคี ของ พระ เยโฮวาห์ ก็ เต็ม พระนิเวศ ๒ บุโรหิต เข้า ไป ใน พระนิเวศ ของ พระ เยโฮวาห์ ไม่ได้ เพราะ ว่า สง่า ราคี ของ พระ เยโฮวาห์ เต็ม พระนิเวศ ของ พระ เยโฮวาห์ ๓ เมื่อ บรรดา ชน อิสราเอล ได้ เห็น ไฟ ลง มา และ สง่า ราคี ของ พระ เยโฮวาห์ อยู่ บน พระนิเวศ เขา ทั้ง หลาย ก็ กราบ ขบ หน้า ลง ถึง พื้น หิน และ ได้ นมัสการ สรร เสริญ พระ เยโฮวาห์ ว่า “เพราะ พระองค์ ประเสริฐ เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง อยู่ เป็น นิตย์” ๔ แล้ว กษัตริย์ และ บรรดา ประชาชน ทั้ง หลาย ได้ ถวาย เครื่อง สัตว นูซา ต่อ พระพักตร์ พระเย

โฮวาห์ ๕ กษัตริย์ ซาโลมอน ทรง ถวาย เครื่อง สัตว นูซา เป็น วัว สอง หมี น สอง พัน ตัว และ แกะ หนึ่ง แสน สอง หมี น ตัว ดังนี้ แล ละ กษัตริย์ และ ประชาชน ทั้ง ปวง ได้ ถู กิ ถวาย พระนิเวศ แห่ง พระเจ้า ๖ บรรดา บุโรหิต ก็ ยืน ประจำ ตำแหน่ง ของ ตน ทั้ง คน เลวี่ ด้วย พร้อม กับ เครื่อง ดนตรี ถวาย แต่ พระ เยโฮวาห์ ซึ่ง กษัตริย์ ดาวิด ได้ ทรง กระทำ เพื่อ สรร เสริญ พระ เยโฮวาห์ เมื่อ ดาวิด ได้ ถวาย สาธุการ ด้วย การ ประนิน บัด ของ เขา ทั้ง หลาย เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง อยู่ เป็น นิตย์ และ บุโรหิต ก็ เป่า แตร ข้าง หน้า เขา และ อิสราเอล ทั้ง ปวง ยืน อยู่ ๗ และ ซาโลมอน ทรง ทำ พิธี ขำระ ส่วน กลาง ของ ลาน ซึ่ง อยู่ ข้าง หน้า พระนิเวศ ของ พระ เยโฮวาห์ ให้ เป็น ส่วน บริสุทธิ เพราะ พระองค์ ทรง ถวาย เครื่อง เฝานูซา และ ไขมัน ของ เครื่อง สัตว นูซา ที่ นั้น เพราะว่า แท่น ทอง สัมฤทธิ์ ซึ่ง ซาโลมอน ทรง สร้าง ไว้ นั้น ไม่ พอล จู เครื่อง เฝานูซา เครื่อง ธัญญ นูซา และ ไขมัน ๘ ใน ครึ่ง นาน ซาโลมอน ทรง ถู กิ เทศกาล อยู่ เจ็ด วัน และ อิสราเอล ทั้ง ปวง อยู่ กับ พระองค์ ด้วย เป็น ชุม นุ่ม ชน ใหญ่ ยิ่ง นั ก ตั้งแต่ ทาง เข้า เมือง ฮามมัท จนถึง แม่น้ำ อียิปต์ ๙ และ ใน วัน ที่ แปร เขา ทั้ง หลาย มี การ ประชุม อัน ศักดิ์ สิทธิ เพราะ เขา ทั้ง หลาย ได้ มี งาน มอบ ถวาย แท่น นูซา มา เจ็ด วัน และ ถู กิ เทศกาล เลี้ยง มา เจ็ด วัน แล้ว ๑๐ เมื่อ วัน ที่ ยี่สิบ สาม ของ เดือน ที่ เจ็ด พระองค์ ทรง ให้ ประชาชน กลับ ไป เติ นท์ ของ ตน มี ใจ ชื่นบาน และ ยินดี ด้วย ความ ดี ซึ่ง พระ เยโฮวาห์ ได้ ทรง สำแดง แก่ ดาวิด และ แก่ ซาโลมอน และ แก่ อิสราเอล ประชาชน ของ พระองค์ ๑๑ ดังนี้ แล ละ ซาโลมอน ทรง สร้าง พระนิเวศ ของ พระ เยโฮวาห์ และ พระราชวัง เสรีจ คือ ทุก อย่าง ซึ่ง พระองค์ ทรง ดำริ จะ กระทำ ใน เรือง พระนิเวศ ของ พระ เยโฮวาห์ และ ใน เรือง พระราชสำนัก ของ พระองค์ พระองค์ ทรง กระทำ ให้ สำ เร็จ ลิน

พันธสัญญาของพระเจ้ากับ ซาโลมอน (๑ พกษ ๙:๑-๙)

๑๒ แล้ว พระเยโฮวาห์ ทรง ปรากฏ แก่ ซาโลมอน เวลา กลาง คิน และ ตรัส กับ ท่าน ว่า “เรา ได้ ยิน คำ อธิษฐาน ของ เจ้า และได้ เลือ ก สถานที่ นี้ สำหรับ เรา ให้ เป็น นิเวศ แห่ง เครื่อง สัตว นูซา ๑๓ ถ้า เรา ฎี ด ฟ้า สวรรค์ มี ให้ ฝน ตก หรือ เรา บัญชา ให้ ตก แตน มา กิน แผ่น ดิน หรือ

ส่งโรคระบาดมาท่ามกลางประชาชนของเรา
 ๑๔ ถ้าประชาชนของเราผู้ซึ่งเขาเรียกกันโดย
 นามของเรานั้นจะถ่อมตัวลง และอิฐฐาน
 และแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากทาง
 ชั่วของเขา เราก็จะฟังจากสวรรค์ และจะ
 ให้ภัยแก่บาปของเขา และจะรักษาแผ่นดิน
 ดินของเขาให้หาย ๑๕ บัดนี้ตาของเราจะลิม
 อยู่ และหูของเราจะ ฟัง คำอธิษฐาน ซึ่ง เขา
 ทั้งหลาย อธิษฐาน ณ สถานที่นี้ ๑๖ เพราะ
 บัดนี้เราได้ เลือกรสรว และ กระทำให้ นี้เวคนี
 เป็นที่ บริสุทธิ เพื่อ นาม ของ เรา จะ อยู่ ที่ นั้น
 เป็น นิตย์ ตาของเรา และ ใจ ของ เรา จะ อยู่
 ที่ นั้น ตลอดเวลา ๑๗ ส่วนเจ้า ถ้าเจ้าดำเนิน
 ต่อหน้าเราอย่าง ดาวิด บิดาของ เจ้า ดำเนิน
 นั้น กระทำตาม ทุก สิ่ง ซึ่ง เรา ได้ บัญชา แก่
 เจ้า และรักษากฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสิน
 ของ เรา ๑๘ แล้ว เรา จะ สถาปนา ราชบัลลังก์
 แห่ง อาณาจักร ของ เจ้า ดัง ที่ เรา ได้ กระทำ
 พันธสัญญาไว้กับดาวิดบิดาของเจ้าว่า ‘เจ้า
 จะไม่ขาดหาย ผู้หนึ่ง ที่ จะ ครอบครอง เหนือ
 อิสราเอล’

พระเจ้าทรงเตือนซาโลมอน

๑๙ แต่ ถ้าเจ้าหัน ไป และทอดทิ้งกฎเกณฑ์
 ของเราและบัญญัติของเราซึ่งเราตั้งไว้ต่อ
 หน้าเจ้า และ จะ ไป ปราบนิบัติ พระอื่น และ
 นมัสการพระเหล่านั้น ๒๐ แล้วเราจะถอนราก
 เขาทั้ง หลาย ออกจาก แผ่นดินของเรา ซึ่ง
 เราได้ ให้ แก่ เขา และ นี้เวตซึ่ง เราชำระให้
 บริสุทธิ เพื่อ นาม ของ เรา เรา จะ เหวี่ยง ออก
 ไป จาก สายตาของเรา และ เรา จะ ทำให้ เขา
 เป็นคำสาปแช่งและคำครุหาท่ามกลางชนชาติ
 ทั้งปวง ๒๑ และนี้เวตนี้ซึ่งสูงส่ง ทุกคนที่ผ่าน
 ไป จะ ประหลาดใจ และ กล่าว ว่า ‘โฉนพระ
 เยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้
 และแก่พระนิเวศนี้’ ๒๒ แล้วเขาทั้งหลายจะ
 ตอบว่า ‘เพราะ เขาทั้ง หลาย ทอดทิ้ง พระเย
 โฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรง
 นำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดพระ
 อื่น และได้นมัสการพระเหล่านั้นทั้งปรมนิบัติ
 ด้วย ฉะนั้น พระองค์ จึง ได้ ทรง นำ เหตุ ร้าย
 ทั้งหมดนี้มาถึงเขาทั้งหลาย”

**การขยายราชอาณาจักร
 กิตติศัพท์แห่งซาโลมอนเลื่อง
 ลือไปทั่ว (๑ พกษ ๙:๑๐-๒๘)**

๑ และอยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ที่ซาโลมอน
 ได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 และพระราชวังส่วนพระองค์ ๒ ซาโลมอนได้
 ทรงเสริมสร้างห้วเมืองซึ่งห้อมล้อมได้ถวายแด่
 พระองค์ แล้วให้คนอิสราเอลอาศัยอยู่ในนั้น
 ๓ และซาโลมอนได้เสด็จไปยังฮามัทโคบาห์
 และยึดเมืองนั้นได้ ๔ พระองค์ได้ทรงสร้าง
 เมืองทัดโมรูไว้ในถิ่นทุรกันดาร และห้วเมือง
 คลังหลวงทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ใน
 ฮามัท ๕ พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองเบธโฮ
 โรนบนและเบธโฮโรนล่างด้วยเป็นเมืองที่
 มั่นคง มีกำแพง ประตูเมือง และตาน ๖ และ
 ทรงสร้าง เมืองบาอาลัท และ ห้ว เมือง คลัง
 หลวงทั้งปวงที่ซาโลมอนทรงมีอยู่ และเมือง
 ทั้งปวงสำหรับรถรบของพระองค์ และเมือง
 ทั้งปวงสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่ง
 ใดๆซึ่งพระองค์ประสงค์จะสร้างในเยรูซาเล็ม
 ในเลบานอน และในแผ่นดินทั้งหมดซึ่งอยู่
 ในครอบครอง ของ พระองค์ ๗ ประชาชนทั้ง
 ปวงที่ เหลือ อยู่ใน เหล่า คนฮิตไทต์ คนอา
 โมไรต์ คนเปรีซซี คนฮีไวต์ และคนเย
 บุส ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอล ๘ จากลูกหลานของ
 ชนเหล่านี้ ผู้เหลือต่อมาในแผ่นดิน ผู้ซึ่ง
 ประชาชนอิสราเอลมิได้ทำลาย ซาโลมอน
 ได้ทรงกระทำให้ประชาชนเหล่านี้เป็นทาส
 แรงงานและเขาทั้งหลายก็เป็นอยู่จนทุกวันนี้
 ๙ แต่ส่วนคนอิสราเอลนั้นซาโลมอนหวุได้ทรง
 กระทำให้เป็นทาสแรงงานไม่ เขาทั้งหลาย
 เป็น ทหาร และ เป็น นาย ทหาร ของ พระองค์
 เป็น ผู้บังคับบัญชารถรบของพระองค์ และ
 พลม้าของพระองค์ ๑๐ และคนต่อไปนี้เป็น
 เจ้าหน้าที่ยื่นผู้ใหญ่ของกษัตริย์ซาโลมอน มี
 สองร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ปกครองประชาชน
 ๑๑ ซาโลมอนทรงนำธิดาของฟาโรห์ขึ้นมา
 จากนครดาวิดยังพระราชวังซึ่งพระองค์ทรง
 สร้างไว้ให้พระนาง เพราะพระองค์ตรัสว่า
 “มเหสีของเราไม่ควรอยู่ในวังของดาวิด
 กษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะสถานที่ทั้งหลาย
 ซึ่งหีบของพระเยโฮวาห์มาถึงเป็นที่บริสุทธิ์”
 ๑๒ แล้วซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาแด่
 พระเยโฮวาห์บนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์
 ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่หน้ามุข ๑๓ ตาม

หน้าที่ประจำวันที่ต้องทำเป็นการถวายบูชา ตามบัญญัติของโมเสส ในวันสะบาโต ในวันขึ้นค่ำหนึ่ง และในวันเทศกาล ตามกำหนดประจำปีสามเทศกาล คือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง^{๑๔} ตามพระราชบัญชาของดาวิดราชบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดแบ่งเวรปุโรหิตสำหรับ การ ประณินบัติ และ แบ่ง คน เลวี่ ให้ประจำหน้าที่การสรรเสริญและการประณินบัติ ต่อหน้าปุโรหิต ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ และคนเฝ้าประตู เป็นเวรเฝ้าทุกประตู เพราะว่าดาวิดบุรุษของพระเจ้าทรงบัญชาไว้เช่นนั้น^{๑๕} และเขาทั้งหลายมิได้หันไปเสียจากสิ่งซึ่งกษัตริย์ได้ทรงบัญชาปุโรหิต และคนเลวี่ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องใด ๆ และเกี่ยวกับเรื่องคลัง^{๑๖} บรรดาพระราชกิจของซาโลมอนก็ลุล่วงไปตั้งแต่วันที่วางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จนถึงวันสำเร็จงาน ดังนั้นพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็สำเร็จครบถ้วน^{๑๗} แล้วซาโลมอนเสด็จไปยังเอธิโอเปียและเมืองเอโกลที่ชายทะเลในแผ่นดินเอโดม^{๑๘} และหุรามก็ให้ข้าราชการของพระองค์ส่งเรือ และข้าราชการที่คุ้นเคยกับทะเลไปให้ซาโลมอน และเขาทั้งหลายไปถึงเมืองโอฟีร์พร้อมกับข้าราชการของซาโลมอน และนำเอาทองคำจากที่นั่นหนักสี่ร้อยห้าสิบตะลันต์มายังกษัตริย์ซาโลมอน

พระราชินีแห่งเซบาทรงเข้าเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอน (๑ พกษ ๑๐:๑-๑๓)

๑๔ เมื่อ พระราชินีแห่งเซบา ทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งซาโลมอน พระนางก็เสด็จมายังเยรูซาเล็ม เพื่อ ทดลอง พระองค์ด้วยปัญหายุ่งยากต่างๆ พร้อมด้วย ข้าราชการบริวาร มากมาย กับ อุฐบรรทุก เครื่องเทศ และ ทองคำ เป็นอัน มาก และ เพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงซาโลมอนแล้ว พระนางทูลเรื่องในใจของพระนางทุกประการ^๒ และซาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นอยู่พ้นซาโลมอนซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้^๓ และเมื่อพระราชินีแห่งเซบาทรงเห็นพระสติปัญญาของซาโลมอนและพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง^๔ ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวยกับการเข้าเฝ้าของบรรดาข้าราชการ และการ

ประณินบัติรับใช้ของมหาดเล็กตลอดทั้ง อาภรณ์ของเขา และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์ตลอดทั้ง อาภรณ์ของเขา และการที่พระองค์เสด็จขึ้นไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว^๕ พระนางทูลกษัตริย์ว่า “ชาวคราวซึ่งหม่อมฉัน ได้ยิน ใน ประเทศ ของ หม่อมฉัน ถึง พระราชกิจ และ พระสติปัญญา ของ พระองค์ เป็นความจริง^๖ แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อ ถ้อยคำ นั้น จน หม่อมฉัน มา เฝ้า และตาของหม่อมฉัน ได้เห็นเอง และ ดูกิจ ที่ เขาบอก แก่ หม่อมฉัน ก็ ไม่ ถึง ครึ่ง หนึ่ง แห่ง พระสติปัญญาใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระองค์เลิศล้ำยิ่งไปกว่าชาวคราวที่หม่อมฉันได้ยิน” บรรดาคนของพระองค์ ก็ เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ ของ พระองค์ ผู้ อยู่ งาน ประจำต่อพระพักตร์พระองค์และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ ก็ เป็นสุข^๘ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์ เป็น กษัตริย์ เพื่อ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพราะพระเจ้าของพระองค์ทรงรักอิสราเอลและจะสถาปนาเขาไว้เป็น นิตย์ พระองค์จึงได้ ทรง แต่ง ตั้ง ให้ พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย เพื่อ พระองค์จะ ทรง อำนวย ความ ยุติธรรม และ ความ เที่ยง ธรรม”^๙ แล้ว พระนาง ก็ ถวาย ทองคำหนึ่ง ร้อยยี่สิบตะลันต์แก่กษัตริย์ ทั้ง เครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศใดๆเหมือนอย่าง ที่ พระราชินีแห่งเมืองเซบาถวายแด่กษัตริย์ซาโลมอน^{๑๐} ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าราชการของหุราม และข้าราชการของซาโลมอนผู้นำทองคำมาจากโอฟีร์ ได้นำไม้ประดู่ และ เพชรพลอยต่างๆมา^{๑๑} แล้วกษัตริย์ทรงใช้ไม้ประดู่ทำขึ้นบันไดพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวัง ทั้งทำพินเขาคู่ และพินใหญ่ให้แก่นักร้อง ซึ่งไม่เคยเห็นมีย่างนั้นแต่ก่อนในแผ่นดินยูดาห์^{๑๒} กษัตริย์ซาโลมอนพระราชทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเซบาตามที่พระนางทรงมีพระประสงค์^{๑๓} ไม่ว่าพระนางจะทูลขอสิ่งใด นอกเหนือไปจากสิ่งที่พระนางนำมาถวายกษัตริย์ ดังนั้นพระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง พร้อมกับข้าราชการของพระนาง

**ทรัพย์สมบัติและความเจริญรุ่งเรืองของ
ซาโลมอน (๑ พกษ ๑๐:๑๔-๒๙)**

^{๑๓}น้ำหนัก ทองคำ ที่ นำ มา ส่ง ซา โลม อ น
ใน ปี หนึ่ง นั้น เป็น ทองคำ หก ร้อย หก สิบ
หก ตระ ลัน ต์ ^{๑๔}นอก เหนือ จาก ทองคำ ซึ่ง
นักรการค้า และ พ่อค้า ได้นำ มา และ กษัตริย์
ทั้ง ปวง ของ ประเทศ อาร ะ เบีย และ บรรดา
เจ้าเมือง แห่ง แผ่นดิน ได้นำ ทองคำ และ เงิน
มา ยิง ซา โลม อ น ^{๑๕}กษัตริย์ ซา โลม อ น ทรง
สร้าง โล่ใหญ่ สอง ร้อย อัน ด้วย ทองคำ หุบ โล่
อัน หนึ่ง ใช้ ทองคำ หุบ หก ร้อย เซ เซล ^{๑๖}และ
พระองค์ ทรง สร้าง โล่ สาม ร้อย อัน ด้วย ทองคำ
หุบ โล่ อัน หนึ่ง ใช้ ทองคำ สาม ร้อย เซ เซล และ
กษัตริย์ ก็ ทรง เก็บ โล่ ไว้ ใน พระ ตำหนัก พนา
เลบานอน ^{๑๗}กษัตริย์ ทรง กระทำ พระ ที่ นั้ ง
งา ช้าง ขนาด ใหญ่ ด้วย และ ทรง บูด ด้วย ทองคำ
บริสุทธิ์ ^{๑๘}พระ ที่ นั้ ง นั้น มี บัน ไค หก ชั้น กับ
ที่ รอง พระ บาท ทำ ด้วย ทองคำ ซึ่ง ติด อยู่ กับ
พระ ที่ นั้ ง ทั้ง สอง ข้าง ของ พระ ที่ นั้ ง มี ที่ วาง
พระ หัตถ์ และ สิ่ง โต สอง ตัว ยืน อยู่ ข้าง ๆ ที่ วาง
พระ หัตถ์ ^{๑๙}มี สิ่ง โต อีก สิบ สอง ตัว ยืน อยู่ ที่ นั้ น
บน บัน ไค หก ชั้น ทั้ง สอง ข้าง เขา ไม่ เคย ทำ ใน
ราชอาณาจักร ใดๆ เหมือน อย่าง นี้ ^{๒๐}ภา ชนะ
ทั้ง สิบ สำหรับ เครื่อง ดิม ของ กษัตริย์ ซา โลม อ
น ทำ ด้วย ทองคำ และ ภา ชนะ ทั้ง สิบ ของ พระ
ตำหนัก พนา เลบานอน ทำ ด้วย ทองคำ บริสุทธิ์
ไม่มี ที่ ทำ ด้วย เงิน เลย เงิน นั้น ถือ ว่า เป็น ของ
ไม่มี ค่า อะไร ใน สมัย ของ ซา โลม อ น ^{๒๑}เพราะ
เรือ ของ กษัตริย์ แล่น ไป ยัง ทาร ชิช พร้อม กับ
ข้าราชการ ของ หุราม กำปั่น ทาร ชิช นำ ทองคำ
เงิน งา ช้าง ลิ ง และ นก ยุง มา สาม ปี ต่อ
ครั้ง ^{๒๒}ตั้ง นั้น แล และ กษัตริย์ ซา โลม อ น จึง ได้
เปรียบ ว่า กษัตริย์ อื่น ๆ แห่ง แผ่นดิน โลก ใน
เรื่อง สมบัติ และ สติ ปัญญา ^{๒๓}และ กษัตริย์ ทั้ง
สิ้น แห่ง แผ่นดิน โลก ก็ แสวง หา ที่ จะ เข้า ฝ้า ซา
โลม อ น เพื่อ จะ พัง พระ สติ ปัญญา ซึ่ง พระ เจ้า
พระราช ทาน ไว้ ใน ใจ ของ ท่าน ^{๒๔}ทุกคน ก็ นำ
เครื่อง บรรณาการ ของ เขา มา เป็น เครื่อง ทำ
ด้วย เงิน เครื่อง ทำ ด้วย ทองคำ และ เครื่อง
แต่ง กาย เครื่อง อาวุธ เครื่อง เทศ ม้า และ ล่อ
ตาม จำนวน กำหนด ทุกๆ ปี ^{๒๕}และ ซา โลม อ
น ทรง มี โรง ช้อง ม้า สี่ พัน ช้อง สำหรับ ม้า และ
รถรบ และมี พล ม้า หนึ่ง หมื่น สอง พัน คน ซึ่ง
พระองค์ ทรง ให้ ประจำ อยู่ ใน หัว เมือง รถรบ
และ อยู่ กับ กษัตริย์ ที่ กรุง เยรูซา เล็ม ^{๒๖}และ

พระองค์ ทรง ครอบ ครอง เหนือ กษัตริย์ ทั้ง ปวง
ตั้งแต่ แม่น้ำ ถึง แผ่น ดิน ของ คน พี ลี ส เตีย
และ ถึง พรหมแดน ของ อียิปต์ ^{๒๗}และ กษัตริย์
ทรง กระทำ ให้ เงิน นั้น เป็น ของ สามัญ ใน กรุง
เยรูซา เล็ม เหมือน ก่อน หิน และ กระทำ ให้ มี
ไม้ สน สี ดาร์ มาก มาก เหมือน ไม้ มะ เตื่อ แห่ง
หุบ เขา ^{๒๘}และ เขา นำ มา เข้า มา ถวาย ซา โลม
อน จาก อียิปต์ และ จาก แผ่นดิน ทั้ง ปวง

**การสิ้นพระชนม์ของซาโลมอน
(๑ พกษ ๑๑:๔๑-๔๓)**

^{๒๙}ส่วน พระ ราช กิ จนอก นั้น ของ ซา โลม อ น
ตั้งแต่ ต้น จน ปลาย มิ ได้ บันทึก ไว้ ใน หนังสือ
ของ นา ธัน ผู้ พยากรณ์ และ ใน คำ พยากรณ์
ของ อา หิ ยาห์ ชาว ซี โลห์ และ ใน นิ มิ ต ของ
อิด โด ผู้ ทำ นาย เกี่ยว กับ เย โร โบ อัม บุตร ชาย
เนบัท หรือ ^{๓๐}ซา โลม อ น ทรง ครอบ ครอง
ใน กรุง เยรูซา เล็ม เหนือ อิสราเอล ทั้ง ปวง สิบ
ปี ^{๓๑}และ ซา โลม อ น ล่วง หลับ ไป อยู่ กับ
บรรพบุรุษ ของ พระ องค์ และ เขา ฝัง พระ ศพ
ไว้ใน นคร ดาวิด ราช บิดา ของ พระ องค์ และ
เร โห โบ อัม โอรส ของ พระ องค์ ครอบ ครอง แทน
พระ องค์

**เรโหโบอัมปกครองแทนซาโลม
อน ความโง่เขลาของเรโหโบ
อัม (๑ พกษ ๑๒:๑-๑๔)**

^๑เร โห โบ อัม ได้ ไป ยัง เมือง เซเคม
๑๐ เพราะ อิสราเอล ทั้ง ปวง ได้ มา ยัง
เซเคม เพื่อ จะ ตั้ง ท่าน ให้ เป็น กษัตริย์ ^๒และ
อยู่ มา เมื่อ เย โร โบ อัม บุตร ชาย เนบัท ได้ ยิน
เรื่อง นั้น เพราะ ท่าน ยัง อยู่ ใน อียิปต์ ที่ ซึ่ง ท่าน
หนี ไป จาก พระ พักตร์ กษัตริย์ ซา โลม อ น แล้ว
เย โร โบ อัม กลับ จาก อียิปต์ ^๓เขา ทั้ง หลาย
ก็ ใช้ คน ไป เรียน ท่าน และ เย โร โบ อัม กับ
อิสราเอล ทั้งหมด ได้ มา และ ทูล เร โห โบ อัม
ว่า “พระ ราช บิดา ของ พระ องค์ ได้ กระทำ
ให้ แอก ของ ข้า พระ องค์ ทุก ชั้ นั้ ก เพราะ
ฉะ นั้น บัด นี้ ขอ ทรง ผ่อน การ ประ นี บัต อย่าง
ทุก ชั้ นั้ ก ของ พระ ราช บิดา ของ พระ องค์ และ
แอก อัน หนัก ของ พระ องค์ เหนือ ข้า พระ องค์
ทั้ง หลาย ให้ เบาลง เสีย และ ข้า พระ องค์ ทั้ง
หลาย จะ ประ นี บัต พระ องค์” ^๔พระ องค์ ตรัส
กับ เขา ว่า “สิ้น สาม วัน จง กลับ มา หา เร อีก”
ประ ชา ชน จึง กลับ ไป เสีย ^๕แล้ว กษัตริย์ เร โห
โบ อัม ก็ ทรง ปรี กษา กับ บรรดา ผู้ เฒ่า ผู้ ย่าง น

ประจำชาติโลกมอราซบิดาของพระองค์ขณะเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ว่า “ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร”^๗ เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์ทรงเมตตาแก่ประชาชนนี้และให้เขาพอใจ และตรัสตอบคำดีแก่เขา เขาทั้งหลายจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์”^๘ แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อม กับพระองค์และอยู่งานประจำพระองค์^๙ และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเราจะตอบประชาชนนี้ผู้ที่ทูลเราว่า ‘ขอทรงผ่อนแอกซึ่ง พระราชบิดา ของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง’”^{๑๐} และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระองค์จงตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า ‘พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำให้แอกของข้าพระองค์ทั้งหลายทุกขหนัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแอกข้าพระองค์ให้เบาลง’ นั้น พระองค์จงตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า ‘นีก้อยของเราดีกว่านีก้าวเราแห่งราชบิดาของเรา’^{๑๑} ที่พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบนท่านทั้งหลายก็ดีแล้ว เราจะเพิ่มแอกให้แก่ท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราดีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม่เรียว แต่เราจะดีสอนท่านทั้งหลายด้วยเส้นแมลงป่อง”

อาณาจักรได้แยกกัน เยโรโบอัมปกครองเหนืออิสราเอล (๑ พงศ ๑๒:๑๖-๒๔)

^{๑๒}เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโหโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า “จงมาหาเราอีก ในวันที่สาม”^{๑๓} และกษัตริย์ตรัสตอบ เขาทั้งหลายอย่างดุดัน กษัตริย์เรโหโบอัม ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาของผู้เฒ่าเสีย^{๑๔} และตรัสกับเขาทั้งหลายตาม คำแนะนำของพวกคนหนุ่มว่า “พระราชบิดาของเราทำแอกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่แก่นั้น พระราชบิดาของเราดีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม่เรียว แต่เราจะดีสอนท่านทั้งหลายด้วยเส้นแมลงป่อง”^{๑๕} กษัตริย์จึงมิได้ทรงฟังเสียงประชาชน เพราะเหตุการณ์นี้เป็นมาแต่พระเจ้า เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงให้พระวจนะของพระองค์ได้สำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัส

โดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท^{๑๖} และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่าการกษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเดินที่ของตนแต่ละคนเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด” อิสราเอลทั้งปวงจึงไปยังเดินที่ของเขาทั้งหลาย^{๑๗} แต่เรโหโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอล ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองยูดาห์^{๑๘} แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมทรงใช้ฮาโดรัม นายงานเหนือแรงงานเกณฑ์ไป และประชาชนอิสราเอลก็เอาหินขว้างท่อนถึงตาย แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรีบขึ้นรถรบของพระองค์ ทรงหนีไปกรุงเยรูซาเล็ม^{๑๙} อิสราเอลจึงกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดถึงทุกวันนี้

พระเจ้าทรงเตือนเรโหโบอัมไม่ให้สู้รบกับอิสราเอลสิบตระกูล

^๑เมื่อ เรโหโบอัมมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้ทรงรวบรวมวงศ์วานยูดาห์และเบนยามิน เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล หมายถึงจะเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัม^๒ แต่พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเซไมอาคันของพระเจ้าว่า^๓ “จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่อิสราเอลทั้งปวงในยูดาห์และเบนยามินว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับพี่น้องของเจ้า จงกลับไปบ้านของตนทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา’” เขาทั้งหลายก็เชื่อฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และกลับไป ไม่ได้สู้รบกับเยโรโบอัม

การสร้างหัวเมืองเพื่อป้องกัน

^๔และเรโหโบอัมประทับในกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองเพื่อป้องกันในยูดาห์^๕ พระองค์ทรงสร้างเมืองเบธเลเฮม เอตาม เทโคอา^๖ เบธชัวร์ โสโค อุดลลัม^๗ กัทมาเรซาห์ และคิฟ^๘ อาโดราอิม ลาคิช และอาเซคาห์^{๑๐} ไคราห์ อัยยาโลน และเฮโบรน หัวเมืองซึ่งมีป้อมที่อยู่ในยูดาห์และเบนยามิน^{๑๑} พระองค์ทรงเสริมป้อมปราการให้

แข็งแแกร่ง และส่งผู้บังคับบัญชาไปประจำการ
 ในป้อมเหล่านี้ และทรงสะสมเสบียงอาหาร
 น้ำมัน และน้ำองุ่น ^{๑๒} และพระองค์ทรงเก็บ
 โล่และหอกไว้ในหัวเมืองทั้งปวง และกระทำ
 ให้หัวเมืองเหล่านี้แข็งแรงมาก พระองค์
 จึงทรงยึดยูดาห์และเบนยามินไว้ได้ ^{๑๓} และ
 ปฏิเสธกับคนเลวีซึ่งอยู่ในอิสราเอลทั้งสิ้นได้
 เข้ามาหาพระองค์จากเขตแดนซึ่งเขาอาศัย
 อยู่

**เยโรโบอัมได้ขับไล่พวก
 ปฏิเสธกับคนเลวีออก**

^{๑๔} เพราะคนเลวีละทิ้งทุ่งหญ้าและที่บ้าน
 ซึ่งเขายึดถือเป็นกรรมสิทธิ์และมายังยูดาห์
 และเยรูซาเล็ม เพราะเยโรโบอัมและโอรส
 ของพระองค์ได้ขับไล่เขาทั้งหลายออกจาก
 ตำแหน่ง ปฏิเสธ ของ พระเยโฮวาห์ ^{๑๕} และ
 พระองค์ทรงแต่งตั้งปฏิเสธของพระองค์ขึ้น
 สำหรับปุชเนียสถานสูงทั้งหลาย และสำหรับ
 เมษะปิตาจ และสำหรับรูปลูกวัวซึ่งพระองค์
 ทรงสร้างขึ้น ^{๑๖} และบรรดาผู้ที่บึกใจแสวง
 หา พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ อิสราเอล ก็
 ติดตามเขาทั้งหลายมาจากตระกูลทั้งปวง
 ของอิสราเอลยังเยรูซาเล็ม เพื่อถวายสัตว
 บูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษ
 ของเขาทั้งหลาย ^{๑๗} เขาทั้งหลายได้เสริม
 กำลังให้ราชอาณาจักรของยูดาห์ และได้กระ
 ทำให้เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนเข้มแข็ง
 อยู่ได้สามปี เพราะเขาทั้งหลายดำเนินอยู่สาม
 ปีในวิถีของดาวิดและซาโลมอน

ราชวงศ์ของเรโหโบอัม

^{๑๘} เรโหโบอัม ทรงรับมาหะลัทธิดาของ
 เยรีโมทโอรสของดาวิดเป็นมเหสี และอาบี
 ฮาอีลบุตรสาวของเออีอับบุตรชายเจสซี ^{๑๙}
 และพระนางก็ประสูติโอรสให้พระองค์คือ
 เยอูช เซมาเรียห์ และศาอัม ^{๒๐} ภายหลัง
 พระองค์ก็ทรงรับมาอาคาห์ธิดาของอับซา
 โลม ผู้ซึ่งประสูติอาบียาห์ อัททัย ศีดา และ
 เซโลมให้พระองค์ ^{๒๑} เรโหโบอัม ทรงรัก
 มาอาคาห์ธิดาของอับซาโลมมากกว่ามเหสี
 และนางสนมของพระองค์ทั้งสิ้น (พระองค์
 มีมเหสีสิบแปดองค์และนางสนมหกสิบคน
 และให้กำเนิดโอรสยี่สิบแปดองค์และธิดา
 หกสิบองค์) ^{๒๒} และเรโหโบอัม ทรงแต่งตั้ง
 ให้อาบียาห์โอรสของมาอาคาห์ เป็นโอรส

องค์ใหญ่ ให้เป็นประมุขท่ามกลางพี่น้องของ
 ตน เพราะพระองค์ทรงตั้งพระทัยจะให้ท่าน
 เป็นกษัตริย์ ^{๒๓} และพระองค์ทรงจัดการอย่าง
 ฉลาด และแจกจ่ายบรรดาโอรสของพระองค์
 ไปทั่วแผ่นดินทั้งสินของยูดาห์ และของ
 เบนยามิน ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิ้น และ
 พระองค์ประทานเสบียงอาหารให้อย่างอุดม
 และพระองค์ทรงประสงค์มหัสึมากมาย

**เรโหโบอัมทรงทอดทิ้งพระเจ้า
 (๑ พกษ ๑๔:๒๑-๒๔)**

^๑ ต่อมาเมื่อราชอาณาจักรของเรโห
 โบอัม ตั้งมั่นคง และ แข็งแรง แล้ว
 พระองค์ทรงทอดทิ้งพระราชาบัญญัติของพระ
 เยโฮวาห์เสีย และอิสราเอลทั้งปวงก็ทิ้งพร้อม
 กับพระองค์ด้วย

**ชิซกักษัตริย์แห่งอียิปต์บุกรุกกรุง
 เยรูซาเล็ม (๑ พกษ ๑๔:๒๕-๒๘)**

^๒ อยู่มาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม
 เพราะเขาทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเยโฮ
 วาห์ ชิซกักษัตริย์แห่งอียิปต์เสด็จขึ้นมาสู้รบ
 เยรูซาเล็ม ^๓ มีรถรบหนึ่งพันสองร้อยคันและ
 พลม้าหกหมื่นคน และพลผู้มากับพระองค์
 จากอียิปต์นับไม่ถ้วนคือ ชาวลิบนี คนสุ
 คีอิม และคนเอธิโอเปีย ^๔ และพระองค์ทรง
 ยึดหัวเมืองที่มีป้อมของยูดาห์และมายัง
 เยรูซาเล็ม ^๕ แล้วเซไมอาห์ผู้พยากรณ์ได้มา
 เผ่าเรโหโบอัมและบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์
 ผู้มาประชุมกันอยู่ที่เยรูซาเล็มด้วยเรื่องชิ
 ซก และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “พระเยโฮ
 วาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าได้ละทิ้งเรา เราจึงได้
 ละทิ้งเจ้าให้อยู่ในมือของชิซก” ^๖ แล้วเจ้า
 นายแห่งอิสราเอลและกษัตริย์ได้ถ่อมตนลง
 และกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรม
 แล้ว” ^๗ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่าเขา
 ทั้งหลายถ่อมตัวลง พระวณะของพระเย
 โฮวาห์ได้มาถึงเซไมอาห์ว่า “เขาทั้งหลาย
 ได้ถ่อมตัวลงแล้ว เราจึงจะไม่ทำลายเขา
 แต่เราจะประสาทการช่วยให้พ้นแก่เขาบ้าง
 และพระพิโรธของเราจะไม่เทลงมาเหนือ
 เยรูซาเล็มโดยมือของชิซก ^๘ อย่างไรก็ตาม
 ทุกอย่างต้องเป็นผู้รับใช้ของชิซก เพื่อเขา
 ทั้งหลายจะได้ทราบความแตกต่างระหว่าง
 การรับใช้เราและรับใช้ราชอาณาจักรทั้งหลาย
 ของแผ่นดินโลก” ^๙ ชิซกักษัตริย์แห่งอียิปต์

จึงขึ้น มาต่อสู้อยู่สามปี พระองค์ ทรงเก็บเอา ทริพย์สิน แห่ง พระนิเวศ ของ พระเยโฮวาห์ และทริพย์สมบัติในพระราชวัง พระองค์ ทรงเก็บเอาไปทุกอย่าง พระองค์ทรงเก็บเอาโล่ ทองคำซึ่งซาโลมอนทรงสร้างไว้ นั้นไปด้วย^{๑๐} และกษัตริย์เรโหโบอัมทรงทำโล่ทองสัมฤทธิ์ขึ้นแทน และได้มอบไว้ในมือของทหารรักษาพระองค์ ผู้เฝ้า ทวารพระราชวัง^{๑๑} และกษัตริย์เสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เมื่อไร ทหารรักษาพระองค์ก็มาถือโล่นั้น แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม^{๑๒} และเมื่อพระองค์ทรงต่อม พระองค์ลง พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็หันไปเสียจากพระองค์ มิได้ทำลายพระองค์อย่างสินเชิง ยิ่งกว่านั้นอีก สภาพการณก็ยังคงอยู่ในยูดาห์

การสิ้นพระชนม์ของเรโหโบอัม (๑ พกษ ๑๔:๓๑)

^{๑๓}กษัตริย์เรโหโบอัมจึงสถาปนาพระองค์ขึ้น ใน กรุง เยรูซาเล็ม และ ทรง ครอบ ครอบ เมื่อเรโหโบอัมทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุ สิบเอ็ด พรรษา และ พระองค์ ทรงครอบครองสิบเจ็ดปี ในกรุงเยรูซาเล็ม อันเป็นเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ ทรงเลือกสรรไว้ จากตระกูลต่างๆทั้งสินของอิสราเอล เพื่อจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น พระมารดาของพระองค์ ทรงพระนามว่า นามามาห์ คนอัมโมน^{๑๔} และพระองค์ได้ทรงกระทำการชั่วร้าย เพราะพระองค์ไม่ตั้งพระทัยของพระองค์ที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์^{๑๕} ส่วนพระราชกิจของเรโหโบอัม ตั้งแต่ ต้นจนสุดท้าย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของเซไมอาห์ผู้พยากรณ์ และของอิดโดผู้ทำนายตามแบบพงศาวดารหรือ มีสงครามเรื่อยไปอยู่ระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัม^{๑๖} และเรโหโบอัมก็ล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาบียาห์ราชโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

อาบียาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (๑ พกษ ๑๕:๑-๒)

^๑ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของกษัตริย์เยโรโบอัม อาบียาห์ได้เริ่มครอบครองเหนือประเทศยูดาห์^๒ พระองค์

ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามปี พระชนนียของพระองค์มีพระนามว่ามีคายาห์ธิดาของอุรีเอล แห่งกิเบอาห์ มีสงครามระหว่างอาบียาห์และเยโรโบอัม^๓ อาบียาห์เสด็จออกทำสงคราม มีกองทัพทหารชำนาญศึกเป็น คนคัดเลือกแล้วสี่แสนคน และเยโรโบอัมได้ตั้งแนวรบสู้กับพระองค์ด้วยคนคัดเลือกแล้ว เป็นทแกล้ว ทหารแปดแสนคน^๔ และอาบียาห์ทรงลุกยืนอยู่บนภูเขาเศมาราอิมซึ่งอยู่ในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และตรัสว่า “ข้าแต่เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวง ขอฟังข้าพเจ้า^๕ ไม่ควรหรือที่ท่านทั้งหลายจะรู้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระราชทานตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แก่ดาวิด และลูกหลานของพระองค์โดยพันธสัญญาเกลือ^๖ ถึงกระนั้นเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ข้าราชการของซาโลมอนโอรสของดาวิด ได้ลุกขึ้นกบฏต่อเจ้านายของตน^๗ และมีคนถ้อยคนอันธพาลบางคน มีวสุมกันกับเขาและขึ้นสู้กับเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน เมื่อเรโหโบอัมยังเด็กอยู่และใจอ่อนแอต้านทานไม่ไหว^๘ และบัดนี้ท่านคิดว่า จะต่อต้านราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในมือของลูกหลานของดาวิด เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนหมู่มาก และมีลูกวัวทองคำซึ่งเยโรโบอัมสร้างไว้ให้ท่านเป็นพระ^๙ ท่านทั้งหลายมิได้ขับไล่ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ ลูกหลานของอาโรน และคนเลวออกไป และตั้งปุโรหิตสำหรับตนเองอย่างชนชาติทั้งหลายหรือ ผู้ใดที่นำวัวหนุ่ม และแกะผู้เจ็ดตัวมาชำระตัวให้บริสุทธิ์ไว้ จะได้เป็นปุโรหิตของสิ่งที่ไม่ใช่พระ^{๑๐} แต่สำหรับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายมิได้ทอดทิ้งพระองค์ เรามีปุโรหิตผู้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เป็นลูกหลานของอาโรน ทั้งมีคนเลวทำงานหน้าที่ของเขาทั้งหลาย^{๑๑} เขาถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ทุกเช้าทุกเย็น ทั้งเครื่องหอม ตั้งขนมปังหน้าพระพักตร์บนโต๊ะบริสุทธิ์ และดูแลคันประทีปทองคำพร้อมทั้งตะเกียง เพื่อให้ประทีปลุกอยู่ทุกเย็น เพราะเราได้รักษาพระบัญญัติซ้ำของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา แต่ท่านได้ทอดทิ้งพระองค์เสีย^{๑๒} และดูเถิด พระเจ้าทรงอยู่กับเรา ทรงเป็นผู้บังคับบัญชาของเรา และปุโรหิตของพระองค์พร้อมกับแดร

๑๓

ศึกพร้อมที่จะเป่าเรียกทำสงครามต่อสู้กับท่าน โอ ข้าแต่ประชาชนอิสราเอล ขออย่าต่อสู้กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน เพราะท่านจะชนะไม่ได้” ๑๓ เยโรโบอัมได้ส่งสมุหผู้คนไว้เพื่อจะอ้อมมาหาเขาจากเบื้องหลัง ดึงหนักกองทหารของท่านจึงอยู่ข้างหน้ายูดาห์ และกองข่มก็อยู่ข้างหลังเขา ๑๔ และเมื่อยูดาห์มองดูข้างหลัง ดูเกิดการศึกก็อยู่ข้างหน้าและข้างหลังเขา และเขาทั้งหลายก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และบรรดาบุโรหิตก็เป่าแตร ๑๕ แล้วคนของยูดาห์ก็ตะเบ็งเสียงร้องทำนองศึก และเมื่อคนยูดาห์ตะโกน อยู่มาพระเจ้าทรงให้เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวงพ่ายแพ้ไปต่ออาบียาห์และยูดาห์ ๑๖ คนอิสราเอลได้หนีต่อหน้ายูดาห์ และพระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือของเขาทั้งหลาย ๑๗ อาบียาห์และประชาชนของพระองค์ก็ฆ่าเขาเสียมากมาย คนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วจึงล้มตายห้าแสนคน ๑๘ นี้แหละคนอิสราเอลก็ถูกปราบปรามในครั้งนั้น และคนยูดาห์ก็ชนะ เพราะเขาฟังพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ๑๙ และอาบียาห์ได้ติดตามเยโรโบอัม และยึดเอาหัวเมืองจากพระองค์ คือเมืองเบธเอลกับชนบทของเมืองนั้น และเยซานาห์กับชนบทของเมืองนั้น และเอโฟรนกับชนบทของเมืองนั้น

การสิ้นพระชนม์ของเยโรโบอัม
(๑ พกษ ๑๔:๑๙-๒๐)

๒๐ เยโรโบอัมมิได้พ้นอำนาจของพระองค์ในรัชสมัยของอาบียาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงประหารพระองค์ พระองค์ก็สิ้นพระชนม์

ครอบครัวของอาบียาห์

๒๑ แต่อาบียาห์ก็มีอำนาจยิ่งขึ้น และมีมเหสีสิบสี่องค์ ให้กำเนิดโอรสยี่สิบสององค์ และธิดาสิบหกองค์ ๒๒ ราชกิจนอกนั้นของอาบียาห์ วิธีการและพระดำรัสของพระองค์ได้บันทึกไว้ในหนังสือของผู้พยากรณ์อิดโด

การสิ้นพระชนม์ของอาบียาห์ อาสาขึ้นครองแทน (๑ พกษ ๑๔:๗-๑๐)

๑๔ อาบียาห์จึงล่วงลับไปอยู่ กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาสาโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์ ในรัชกาล

ของอาสาแผ่นดินได้สงบอยู่สิบปี ๒ และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ๓ พระองค์ทรงกำจัดแท่นบูชาพระต่างดาว และปูชนียสถานสูงทั้งหลาย และพังเสาศักดิ์สิทธิ์ลง และได้เค้นเสารูปเคารพเสีย ๔ และทรงบัญชาให้ยูดาห์แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน และให้รักษาพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ ๕ พระองค์ทรงกำจัดปูชนียสถานสูงและแท่นเครื่องหอมออกเสียจากหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์ด้วย และราชอาณาจักรก็ได้สงบอยู่ภายใต้พระองค์ ๖ พระองค์ทรงสร้างหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ เพราะแผ่นดินก็สงบ พระองค์มิได้ทำสงครามในปีเหล่านั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานการหยุดพักสงบแก่พระองค์ ๗ และพระองค์ตรัสกับยูดาห์ว่า “ให้เราทั้งหลายสร้างหัวเมืองเหล่านี้ ล้อมด้วยกำแพงหอคอย ประตูเมือง และคาน แผ่นดินยังเป็นของเรา เพราะเราได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เราได้แสวงหาพระองค์ และพระองค์ได้ทรงประทานการหยุดพักสงบทุกด้าน” เขาทั้งหลายจึงสร้างและจำเริญขึ้น ๘ และอาสาทรงมีกองทัพสรรพด้วยโล่ใหญ่ และหอกจากยูดาห์สามแสนคน และจากเบนยามินซึ่งถือโล่และโค้งธนูสองแสนแปดหมื่นคน ทั้งสิ้นเป็นทกลั้วทหาร

การชนะยิ่งใหญ่ของอาสาเหนือเศ-ราห์ (๒ พศต ๑๖:๘)

๙ เศ-ราห์ชาวเอธิโอเปียได้ออกมาต่อสู้กับเขาทั้งหลายด้วยกองทัพหนึ่งล้านคน และรถรบสามร้อยคันมาถึงเมืองมารซาห์ ๑๐ และอาสาทรงยกออกไปปะทะกับเขา และเขาทั้งหลายก็ตั้งแนวรบในหุบเขาเศฟาธาที่มารซาห์ ๑๑ และอาสาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดช่วยได้อย่างพระองค์ ในการสู้รบกันระหว่างผู้ที่มีกำลังกับผู้ที่ไม่มีความกล้า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายพึ่งพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายมาต่อสู้กับชนหมู่ใหญ่ในพระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าให้มนุษย์ชนะพระองค์” ๑๒ พระเยโฮวาห์

จึงทรงให้ชาวเอธิโอเปียพายแพ้อาสาและต่อยูดาห์ และชาวเอธิโอเปียก็หนีไป ^{๑๓} อาสาและพลที่อยู่กับพระองค์ก็ไล่ตามเขาไปถึงเมืองเก-ราร์ และชาวเอธิโอเปียล้มตายมากจนไม่เหลือสักชีวิตเดียว เพราะเขาได้แทงพายต่อพระพิศมัยพระเยโฮวาห์และกองทัพของพระองค์ คนยูดาห์ได้เก็บของที่ริบได้มากมาย นักหนา ^{๑๔} และเขาก็โจมตีบรรดาหัวเมืองรอบเมืองเก-ราร์ เพราะว่าความกลัวพระเยโฮวาห์นั้นมาครอบงำทั้งหลาย เขาได้ปล้นหัวเมืองทั้งสิ้น เพราะมีของที่ริบได้ในนั้นมาก ^{๑๕} และเขาได้โจมตีเต็นท์ของผู้ที่มีวัว และเอาแกะไปมากมายและอูฐด้วย แล้วเขาก็กลับไปยังเยรูซาเล็ม

ผู้พยากรณ์อาซารียาห์เตือนอาสา

๑๕ ^๑ พระวิญญูณของพระเจ้าเสด็จมาสถิตกับอาซารียาห์บุตรชายโอเดด ^๒ และ ท่าน ออก ไป ใฝ่ อาสา ทูล พระองค์ ว่า “ข้าแต่อาสา และยูดาห์กับเบนยามินทั้งปวงของฟิงข้าพเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่านทั้งหลาย ต่อเมื่อท่านทั้งหลายอยู่กับพระองค์ ถ้าท่านทั้งหลายแสวงหาพระองค์ ท่านก็จะพบพระองค์ แต่ ถ้าท่านทั้งหลายทอดทิ้งพระองค์ พระองค์ จะ ทรง ทอด ทิ้ง ท่านทั้งหลาย ^๓ อิสราเอลอยู่ปราศจากพระเจ้าเที่ยงแท้เป็นเวลานาน และไม่มีบุตรให้ผู้สูงส่ง และไม่มี พระราชบัญญัติ ^๔ แต่เมื่อถึงคราวเขาทุกข์ยากลำบาก เขาหันมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล และแสวงหาพระองค์ เขาทั้งหลายก็พบพระองค์ ^๕ ในสมัยนั้นไม่มีสันติภาพแก่ผู้ที่ออกไปหรือผู้ที่เข้ามา เพราะมีการรบกวนอยู่ มากมาย รบกวน ชาวเมืองทั้งหลายนั้น ^๖ เขาแตกแยกกันเป็นพวกๆ ประชาชาติ ต่อ ประชาชาติ และ เมือง ต่อเมือง เพราะพระเจ้าทรง รบกวน เขาด้วยความทุกข์ยากทุกอย่าง ^๗ แต่ท่านทั้งหลายจงกล้าหาญ อย่าให้มือของท่านอ่อนลง เพราะว่ากิจการของท่านจะได้รับบำเหน็จ”

อาสานำการปฏิรูปและการฟื้นฟูใหม่มาสู่ประเทศ

^๘ เมื่ออาสาทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้ คือคำพยากรณ์ของ โอเดดผู้พยากรณ์ พระองค์ก็ทรงมี พระทัย กล้า ขึ้น ทรง กำจัด สิ่ง ที่

สะอิดสะเอียนจากแผ่นดินยูดาห์และเบนยามินสิน และจากหัวเมืองซึ่งพระองค์ยึดมาได้จากถิ่นเทือกเขาเอเฟราอิม และพระองค์ทรงซ่อมแซมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งอยู่หน้ามุขพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ^๙ และพระองค์ทรงรวบรวมยูดาห์และเบนยามินทั้งปวง และคนเหล่านั้นจากเอเฟราอิม มูสเสห์ และจากสิเมโอน ผู้อาศัยอยู่กับเขาทั้งหลาย เพราะคนเป็นจำนวนมาก ได้หลบหนีมาหาพระองค์จากอิสราเอล เมื่อเขาเห็นว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์ ^{๑๐} เขา ทั้ง หลาย ชุม นุ่ ม กัน ที่ เยรูซาเล็ม ในเดือนที่สามของปีที่สิบห้าในรัชกาลของอาสา ^{๑๑} เขาทั้งหลายถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้นจากข้าวของที่เขาได้รับมา มีวัวผู้เจ็ดร้อยตัว และแกะเจ็ดพันตัว ^{๑๒} และเขาก็ เข้า ทำ พันธ สัญญา ที่ จะ แสวง หา พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาด้วยสุดจิตสุดใจของเขา ^{๑๓} และว่าผู้ใดที่ไม่แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลควรจะมีโทษถึงตาย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ ชายหรือหญิง ^{๑๔} เขาทั้งหลายได้กระทำสัตย์ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงอันดัง และด้วยเสียงให้ร้อง และด้วยเสียงแตรและแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ^{๑๕} และยูดาห์ทั้งปวงก็เปรมปรีดี เพราะสัตย์ปฏิญาณนั้น เพราะ เขา ทั้ง หลาย ได้ ปฏิญาณ ด้วย สุด ใจ ของ เขา และได้ แสวงหาพระองค์ด้วย sinceritas ปรารถนาของเขา และ เขา ทั้ง หลาย ก็ พบ พระ องค์ และ พระ เย โฮ วาห์ ทรง ประทาน ให้ เขา หยุด พัก สงบรอบด้าน ^{๑๖} แม้ว่ามาอาคาคห์พระมารดาของกษัตริย์อาสา พระองค์ก็ทรงถอดเสียจากเป็นพระ ราช ชน นี้ เพราะ พระนาง ได้ กระทำ รูปเคารพอันน่าเกลียดน่าชังในเสารูปเคารพอาสาทรงโค่นรูปเคารพของพระนางลง และ บด และ เผลา เสีย ที่ ล้ำ ธาร ชิด โธ น ^{๑๗} แต่ยังมีได้ กำจัด ปุ ช นี ย ส ถาน สูง ออก เสีย จาก อิสราเอล อย่างไรก็ตามก็ดีพระทัยของอาสาที่บริสุทธิ์ตลอดรัชสมัยของพระองค์ ^{๑๘} และพระองค์ทรงนำของอุทิศถวายของราชบิดาของพระองค์และข้าวของที่พระองค์เองทรงอุทิศถวาย มีเงินและทองคำ และเครื่องใช้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า ^{๑๙} และไม่มีสงครามอีกจนปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอาสา

**สงครามระหว่างอาสากับบา
อาซา (๑ พกษ ๑๕:๑๖-๒๒)**

๑๖ ๑ในปีที่สามสิบหกแห่งรัชกาลอาสา
บาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลขึ้นมา
ต่อสู้กับยูดาห์ และได้สร้างเมืองรามัท เพื่อ
ว่าพระองค์จะมีทรงให้คนหนึ่งคนใดออกไป
หรือเข้ามาหาอาสา กษัตริย์ของยูดาห์ ๒ แล้ว
อาสา ทรงเอา เงิน และ ทองคำ จาก คลัง ของ
พระนิเวศ ของ พระเยโฮวาห์ และ ราชสำนัก
และ ส่ง ไป ให้ เบนฮาดัด กษัตริย์ แห่ง ซีเรีย ผู้
ประทับในเมืองตามัสกัสว่า ๓ “ขอให้ มีสัญญา
ไมตรีระหว่าง ข้าพเจ้า และ ท่าน ดัง ที่มีอยู่กับ
พระชนกของ ข้าพเจ้า และ พระชนกของ ท่าน
ดูเถิด ข้าพเจ้า ได้ส่ง เงิน และ ทองคำมายัง ท่าน
ขอเสด็จไป ทำลาย สัญญาไมตรีของ ท่าน ซึ่งมี
กับบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเราจะ
ถอยทัพไปจาก ข้าพเจ้า” ๔ และ เบนฮาดัด ทรง
เชื่อฟัง กษัตริย์อาสา และ ส่ง ผู้บังคับบัญชา
กองทัพของพระองค์ ไป ต่อสู้กับ หัวเมือง ของ
อิสราเอล และ เขาทั้งหลาย เจมต เมือง อโยน
ดูาน เอเบลมาอิม และ หัวเมือง คลัง หลวง ทั้ง
สินของ นัฟทาลี ๕ และ ต่อมา เมื่อ บาอาซา ทรง
ได้ยิน เรื่อง นั้น พระองค์ ทรงหยุดสร้าง เมือง
รามัท และ ให้ พระราชกิจของพระองค์ หยุด
ยั้ง ๖ แล้ว กษัตริย์อาสา ทรง นำ ยูดาห์ ทั้ง สิน
และ เขาทั้งหลาย ชนดินของ เมืองรามัท และ
เครื่องไม้ของ เมืองนั้น ซึ่งบาอาซา ใช้สร้าง อยู่
นั้น และ เอา มาสร้าง เมือง เกบา และ เมือง มิส
ปาห์

**พระเจ้าทรงติเตียนอาสา
เรื่องการประนีประนอม**

๗ ครั้น นั้น ฮา นา นี ผู้ ทำนาย ได้ มา เผ่า
อาสา กษัตริย์ ของ ยูดาห์ และ ทูล พระองค์ ว่า
“เพราะ ท่าน ฟัง กษัตริย์ ของ ซีเรีย และ มิได้
ฟัง พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ท่าน เพราะ
ฉะนั้น กองทัพของ กษัตริย์ ซีเรีย จึง ได้ หลุดพ้น
มือท่านไป ๘ คนเอธิโอเปีย และ ชาวลิบนี ไม่
เป็น กองทัพ หึมา มี ธรบ และ พล ม้า มาก
เหลือหลาย หรือ แต่ เพราะ ท่าน ฟัง พระเยโฮ
วาห์ พระองค์ ทรงมอบ เขาทั้งหลาย ไว้ ใน มือ
ของ ท่าน ๙ เพราะว่า พระเนตรของ พระเยโฮ
วาห์ ไป มา อยู่เหนือ แผ่นดิน โลก ทั้ง สิน เพื่อ
สำแดง ฤทธานุภาพของ พระองค์ โดย เห็น แก่
ผู้เหล่านั้น ที่มีใจจริง ต่อ พระองค์ ใน เรื่อง นี้

ท่านได้กระทำการอย่างโง่เขลา เพราะตั้งแต่
นี้ไปท่านจะมีการศึกสงคราม” ๑๐ และอาสา
ก็ ทรง กริ้ว ต่อ ผู้ ทำนาย นั้น และ จับ เขา จำ
ไว้ในคุก เพราะพระองค์ ทรง เกรี้ยวกราด แก่
เขา ใน เรื่อง นี้ และ อาสา ทรง ช่มเหลง ประชาชน
บางคน ใน เวลา เดียวกับ นั้น ด้วย ๑๑ และ ดูเถิด
พระราชกิจของอาสา ตั้งแต่ ต้นจนสุด ทำย ได้
บันทึกลง ไว้ ใน หนังสือ ของ กษัตริย์ แห่ง ยูดาห์
และอิสราเอล

**การสิ้นพระชนม์ของ
อาสา (๑ พกษ ๑๕:๒๓-๒๔)**

๑๒ ใน ปี ที่ สามสิบ เก้า แห่ง รัชกาล ของ
พระองค์ อาสาทรงเป็นโรคที่พระบาท ของ
พระองค์ และ โรคของพระองค์ก็ร้ายแรง แม้
เป็นโรคอยู่ พระองค์ก็มิได้ทรงแสวงหาพระ
เยโฮวาห์ แต่ได้แสวงหาความช่วยเหลือจาก
แพทย์ ๑๓ และ อาสาทรง ล่วง หลับ ไป อยู่ กับ
บรรพบุรุษของพระองค์ สิ้นพระชนม์ในปีที่
สี่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์ ๑๔ เขาทั้ง
หลายฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ ซึ่ง
พระองค์ได้สกัดออกเพื่อพระองค์ ในนครดา
วิด เขาวางพระศพของพระองค์ไว้บนแท่น
ซึ่งมีเครื่องหอมต่างๆเติมไปหมอดู ซึ่งช่างปรุง
เครื่องหอมได้ปรุงไว้ และ เขาทั้งหลาย ก็ ก่อ
เพลิงใหญ่โตถวายพระเกียรติพระองค์

**เยโฮซาฟัทครอบครองแทน
อาสา (๑ พกษ ๑๕:๒๔)**

๑๗ ๑เยโฮซาฟัท โอรส ของ พระองค์
ครอบครองแทนพระองค์ และ ทรง
เสริมกำลังพล ต่อสู้อิสราเอล ๒ พระองค์ ทรง
วางกำลังพล ไว้ ใน หัวเมือง ที่มีป้อม ทั้ง ปวง
ของ ยูดาห์ และ ทรง ตั้ง ทหารประจำป้อม ใน
แผ่นดินยูดาห์ และ ใน หัวเมือง เอฟราอิม ซึ่ง
อาสา ราชบิดาของพระองค์ ได้ยึดไว้ ๓ พระ
เยโฮวาห์ ทรง สถิต กับ เยโฮซาฟัท เพราะ
พระองค์ ทรง ดำเนิน ใน ทาง เบื้อง ต้นๆ ของ ดา
วิด ราชบิดาของพระองค์ พระองค์ มิได้ ทรง
แสวงหาพระบาอัล ๔ แต่ได้แสวงหาพระเย
โฮวาห์ พระเจ้าของ พระราชบิดาของพระองค์
และ ดำเนิน ใน พระบัญญัติของพระองค์ มิได้
ทรง ดำเนิน ตาม การ กระทำ ของ อิสราเอล
๕ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ ทรง สถาปนา ราชอาณาจักร ไว้ ใน พระหัตถ์ของ พระองค์ และ
สิ้นทั้ง ยูดาห์ ก็ นำ เครื่องบรรณาการ มา ถวาย

เยโฮชาฟัท พระองค์จึงมีทรัพย์มั่งคั่งอย่างยิ่ง และมีเกียรติมาก

การฟื้นฟูกันใหม่ในสมัยเยโฮชาฟัท

๖ พระทัยของพระองค์เข้มแข็งขึ้นในพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงกำจัดบูชาเนยสถานสูงและบรรดาเสารูปเคารพเสียจากยูดาห์ ^๗ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์ทรงใช้เจ้านายของพระองค์คือ เบนฮาอิล โอบาดีห์ เศคาริยาห์ เนธันเอล และมีคายาห์ไปสั่งสอนในหัวเมืองของยูดาห์ ^๘และคนเลวีไปกับเขาด้วยคือ เซไมอาห์ เนธานีอาห์ เศบาดียาห์ อาสาเฮล เชมิราโมท เยโฮนาธาน อาโดเนียห์ โทบิยาห์ และโทปาโดเนียห์ คนเลวี และพร้อมกับคนเหล่านี้มี เอลิชามา และเยโฮรัม ผู้เป็นบุตรहित ^๙และเขาทั้งหลายได้สั่งสอนในยูดาห์ มีหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ไปกับเขาด้วย เขาเที่ยวไปทั่วหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ และได้สั่งสอนประชาชน

พระเจ้าทรงเสริมกำลังให้เยโฮชาฟัท

๑๐ ความหวาดกลัวอันมาจากพระเยโฮวาห์ตกอยู่เหนือบรรดาราชาอาณาจักรแห่งแผ่นดินต่างๆที่อยู่รอบยูดาห์ และเขาทั้งหลายมิได้ทำสงครามกับเยโฮชาฟัท ^{๑๑}คนฟีลิสเตียบางพวกได้นำของกำนัลมาถวายเยโฮชาฟัท และนำเงินมาเป็นบรรณาการ และพวกเขากระเบียดได้นำฝูงแพะแกะ คือแกะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัว และแพะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัว มาถวายพระองค์ ^{๑๒}และเยโฮชาฟัททรงเจริญใหญ่ยิ่งขึ้นเป็นลำดับ พระองค์ทรงสร้างป้อมและหัวเมืองคลังหลวงไว้ในยูดาห์ ^{๑๓}และพระองค์ทรงมีพระราชกิจมากมายในหัวเมืองของยูดาห์ พระองค์ทรงมีทหารเป็นทแกล้วทหารในกรุงเยรูซาเล็ม ^{๑๔}ต่อไปนี้เป็นจำนวนตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือ ของยูดาห์ ผู้บังคับบัญชากองพันมี อัดนาห์ผู้บังคับบัญชาพร้อมกับ ทแกล้วทหารสามแสนคน ^{๑๕}ถัดเขาไปคือ เยโฮธานัน ผู้บังคับบัญชาพร้อมกับสองแสนแปดหมื่นคน ^{๑๖}และถัดเขาไปคือ อามัสยาห์ บุตรชายศิครี เป็นคนอาสาสมัครเพื่อการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พร้อมกับ ทแกล้วทหารสองแสนคน ^{๑๗}ของเบนยามินคือ เอลียาดา ทแกล้วทหารพร้อมกับคนสองแสนสรรพด้วยธนูและโล่ ^{๑๘}และถัดเขา

ไปคือ เยโฮซาบาด พร้อมกับคนติดอาวุธหนึ่งแสนแปดหมื่นคน ^{๑๙}เหล่านี้เป็นข้าราชการของกษัตริย์ นอกเหนือจากผู้ที่กษัตริย์ทรงวางไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั่วตลอดแผ่นดินยูดาห์

เยโฮชาฟัททรงเป็นพันธมิตรกับอาหับ (๑ พกษ ๒๒:๒)

๑๘ ^๑ฝ่ายเยโฮชาฟัททรงมีทรัพย์มั่งคั่งและเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นดินเยวกันกับอาหับ ^๒ครั้นล่วงมาหลายปีพระองค์เสด็จลงไปเฝ้าอาหับในสะมาเรีย และอาหับทรงฆ่าแกะและวัวมากมายสำหรับพระองค์ และสำหรับพลที่มากับพระองค์ และทรงชักชวนพระองค์ให้ขึ้นไปต่อสู้กับราโมทกิเลอาด ^๓อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า “ท่านจะไปกับข้าพเจ้ายัง ราโมทกิเลอาดหรือ” พระองค์ทูลตอบพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของท่าน เรา จะอยู่กับท่านในการสงคราม” ^๔และเยโฮชาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ขอสอบถามดู พระดำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เสียก่อน” ^๕แล้ว กษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคนตรัสกับเขาว่า “ควรที่เราจะไปตี ราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป” และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า “ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเถิด เพราะพระเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์” ^๖แต่เยโฮชาฟัททูลว่า “ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกสักคนหนึ่งหรือซึ่งเราจะสอบถามได้” ^๗และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโฮชาฟัทว่า “ยังมีชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์ได้ แต่ข้าพเจ้าขังเขา เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้ายเสมอ ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย คนนั้นคือมีคายาห์บุตรอิมลาห์” และเยโฮชาฟัททูลว่า “ขอ กษัตริย์อย่าตรัสตั้งนินเลย” ^๘แล้ว กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาดเล็กคนหนึ่งเข้ามาและตรัสสั่งว่า “ไปพามีคายาห์บุตรอิมลาห์มาเร็ว” ^๙ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ ต่างประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ ณ ที่ว่างตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้พยากรณ์

ทั้งปวงก็พยากรณ์ถวายอยู่ ๑๐ และเศเตคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ จึงเอาเหล็กทำเป็นเขา และพูดว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘ด้วยสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะผลึกคนซึ่งเรียไปจนเขาทั้งหลาย ถูกทำลาย’” ๑๑ และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้น ทูลว่า “ขอเสด็จขึ้นไปราโม ทกิลเลอาด และจะมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์”

ผู้พยากรณ์มีคายาห์พยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์ของอาหับ
(๑ พกษ ๒๒:๑๓-๒๘)

๑๒ และผู้สื่อสารผู้ไปตามมีคายาห์ได้บอกท่านว่า “ดูเถิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์ดุจปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี” ๑๓ แต่มีคายาห์ตอบว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ แน่ฉันใด พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่าอย่างไร ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น” ๑๔ และเมื่อท่านมาเผ่ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า “มีคายาห์ ควรที่เราจะไปตีราโม ทกิลเลอาด หรือเราไม่ควรไป” และท่านทูลตอบพระองค์ว่า “ขอ เชิญเสด็จ ขึ้นไป และจะมีชัยชนะ เขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ๑๕ แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า “เราได้ให้เจ้าปฏิญาณก็ ครองแล้ว เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระเยโฮวาห์” ๑๖ และท่านทูลว่า “ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอล ทั้งปวง กระจุกกระจายอยู่บนภูเขา อย่างแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เขาต่าง กลับยัง เรือนของตนโดยสันติภาพเถิด’” ๑๗ กษัตริย์แห่งอิสราเอล จึง ทูลเยโฮซาฟัท ว่า “ข้าพเจ้ามิได้บอกท่าน แล้วหรือว่า เราจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งชั่วร้ายต่างหาก” ๑๘ และมีคายาห์ทูลว่า “จะนั้น ขอสดับ พระวจนะของพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ ยืนข้างพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย ๑๙ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทกิลเลอาด’ บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูล

อย่างนั้น ๒๐ แล้วมีวิญญาณดวงหนึ่งมาข้างหน้าเผ่าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง’ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า ‘จะทำอย่างไร’ ๒๑ และเขาทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะออกไปและจะเป็นวิญญาณมูสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาทุกคน’ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จจงไป ทำเช่นนั้นเถิด’ ๒๒ เพราะฉะนั้นบัดนี้ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณมูสาในปากของเหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงลั่นพระวาจาเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์” ๒๓ แล้วเศเตคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้และตบแก้มมีคายาห์ทูลว่า “พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไปจากข้าพุดกับเจ้าได้อย่างไร” ๒๔ และมีคายาห์ตอบว่า “ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะช้อนตัวเจ้า” ๒๕ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า “จงจับมีคายาห์ พาเขากลับไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมือง และแกโยอาซราชูโอรส ๒๖ และว่า ‘กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า เขาตอนนี้จำคุกเสียให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ’” ๒๗ และมีคายาห์ทูลว่า “ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มีได้ ตรัสโดยข้าพระองค์” และท่านกล่าวว่า “บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ขอจงฟังเถิด”

การสงครามที่ราโมทกิลเลอาด อาหับถูกฆ่า (๑ พกษ ๒๒:๒๙-๔๐)

๒๘ กษัตริย์แห่งอิสราเอล กับ เยโฮซาฟัท กษัตริย์แห่งยูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังราโมทกิลเลอาด ๒๙ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า “ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน” และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ ทรงปลอมพระองค์ แล้วทั้งสองพระองค์เข้าทำสงคราม ๓๐ ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซึ่งเรีย ทรงบัญชาบรรดาผู้บัญชาการรถรบของพระองค์ว่า “อย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะ กษัตริย์แห่งอิสราเอล” ๓๑ และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบแลเห็นเยโฮซาฟัท เขาทั้งหลายก็ว่า “เป็นกษัตริย์อิสราเอลแล้ว” เขาจึงหันเข้าไปจะสู้รบกับพระองค์ และ เยโฮซาฟัท ทรงร้องขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์

พระเจ้าทรงให้เขาทั้งหลายออกไปเสียจากพระองค์^{๓๒} และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบเห็นว่าไม่ใช่กษัตริย์อิสราเอล ก็หันรถกลับจากไล่ตามพระองค์^{๓๓} แต่มีชายคนหนึ่ง โกงธนูยิงดาบไป ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าระหว่งเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระอุระพระองค์จึงรับสั่งคนขับรถรบว่า “หันกลับเถอะ พารเราออกจากการรบ เพราะเราบาดเจ็บแล้ว”^{๓๔} วันนั้นการรบก็ดุเดือดขึ้น และกษัตริย์อิสราเอลก็พียงพระองค์เองขึ้นไปในรถรบของพระองค์ หันพระพักตร์เข้าสู่ชนซึ่งเรียกจนถึงเวลาเย็น แล้วประมาณเวลาดวงอาทิตย์ตกพระองค์ก็สิ้นพระชนม์

ผู้พยากรณ์เยชูติเตียนเยโฮซาฟัท

๑๙ เยโฮซาฟัท กษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จกลับไปโดยสวัสดิภาพถึงพระราชวังของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม^๑ แต่เยชูบุตรชายฮานานีผู้ทำนายได้ออกไปเฝ้าพระองค์ ทูลกษัตริย์เยโฮซาฟัทว่า “ควรที่พระองค์จะช่วยคนอธรรมและรักผู้ที่เกิดขัดขัง พระเยโฮวาห์หรือ เพราะเรื่องนี้พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้ออกมาถึงพระองค์^๒ อย่างไรก็ตามก็ตีพระองค์ทรงพบความดีในพระองค์บ้าง เพราะพระองค์ได้ทำลายบรรดาเสารูปเคารพเสียจากแผ่นดิน และได้มุ่งพระทัยแสวงหาพระเจ้า”

เยโฮซาฟัททรงตั้งผู้วินิจฉัย และคนเลวีในแผ่นดิน

^๓เยโฮซาฟัทประทับที่เยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงออกไปท่ามกลางประชาชนอีกตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และนำเขาทั้งหลายกลับมายังพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา “พระองค์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยในแผ่นดินนั้น ในหัวเมืองที่มีป้อมทงสินของยูดาห์ ที่ละหัวเมือง^๖ และตรัสกับผู้วินิจฉัยเหล่านั้นว่า “จงพิจารณาสิ่งที่ท่านทั้งหลายจะกระทำ เพราะท่านมิได้พิพากษาเพื่อมนุษย์ แต่เพื่อพระเยโฮวาห์พระองค์ ทรงสถิตกับท่านในการพิพากษา^๗ ฉะนั้นจงให้ความยำเกรงพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่าน จงระมัดระวังสิ่งที่ท่านกระทำ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่มีความชั่วช้า ไม่เห็นแก่หน้าคนใด และไม่มี การรับสินบน” “ยิ่งกว่านั้นอีก ในเยรูซาเล็ม

เยโฮซาฟัททรงตั้งคนเลวี และปุโรหิตบ้าง กับประมุขของบรรพบุรุษแห่งอิสราเอลบ้าง เพื่อจะให้การพิพากษาแก่พระเยโฮวาห์ และวินิจฉัยคดีที่โต้แย้งกัน เขาทั้งหลายมีตำแหน่งในเยรูซาเล็ม^๘ และพระองค์ทรงกำชับเขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายจงกระทำการนี้ด้วยความยำเกรงพระเยโฮวาห์ด้วยความสัตย์ซื่อ และด้วยสิ้นสุดใจของท่าน^{๑๐} เมื่อมีคดีมาถึงท่านจากพี่น้องของท่านผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของเขากันทั้งหลายเกี่ยวกับเรื่องฆ่าฟันกัน พระราชบัญญัติหรือพระบัญญัติ กฎเกณฑ์หรือคำตัดสิน ท่านทั้งหลายก็ควรจะ ตักเตือนเขา เพื่อเขาจะไม่ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ พระพิโรธจึงจะไม่มาเหนือท่านและพี่น้องของท่าน ท่านจงกระทำเช่นนี้ และท่านจะไม่ละเมิด^{๑๑} และดูเถิด อามาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ก็อยู่เหนือท่านในสรรพกิจของพระเยโฮวาห์ และเศบาดียาห์บุตรชายอิซมาเอลเจ้านายของวงศ์วานยูดาห์ก็อยู่เหนือท่านในสรรพกิจของกษัตริย์ และเลวีจะเป็นเจ้าหน้าที่ปรนนิบัติท่าน จงประกอบกิจอย่างแกลั๊กล่า และขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับผู้เที่ยงธรรม”

คนโมอับบุกรุกยูดาห์

๒๐ ^๑และอยู่มาภายหลัง คนโมอับและคนอัมโมน และพ้อมกับเขามิคคนอื่นนอกจากคนอัมโมนนั้นได้ขึ้นมาทำสงครามกับเยโฮซาฟัท^๒ มีคนมาทูลเยโฮซาฟัทว่า “มีคนหมู่ใหญ่มาสู้รบกับพระองค์จากซีเรียข้างนี้ จากปากทะเลข้างโน้น และดูเถิด เขาทั้งหลายอยู่ในฮาซาไซนทามาร์ คือเอนกาดี”^๓ และเยโฮซาฟัทก็กลัว และมุ่งแสวงหาพระเยโฮวาห์ และได้ทรงประกาศให้อดอาหารทั่วยูดาห์^๔ และยูดาห์ได้ชุมนุมกันแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายพากันมาจากหัวเมืองทั้งสินแห่งยูดาห์ เพื่อแสวงหาพระเยโฮวาห์^๕ และเยโฮซาฟัทประทับยืนอยู่ในที่ประชุมของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ข้างหน้าลานใหม่^๖ และตรัสทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์หรือ พระองค์มิได้ปกครองเหนือบรรดาราชอาณาจักรของประชาชาติหรือ ในพระหัตถ์ของพระองค์มีฤทธิ์และอำนาจ จึง

ไม่มีผู้ใดต่อต้านพระองค์ได้ ๗ พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย มิใช่หรือผู้ทรงขับไล่ชาวแผ่นดินนี้ออกไปเสียให้พินหนออิสราเอลประชาชนของพระองค์ และทรงมอบไว้แก่เชื้อสายของอับราฮัม มิตรสหายของพระองค์ เป็นนิตย์ ๘ และเขาทั้งหลายได้อาศัยอยู่ในนั้น และได้สร้างสถานบริสุทธิ์แห่งหนึ่ง ในนั้นถวายพระองค์ เพื่อพระนามของพระองค์ ทูลว่า “ถ้าเหตุชั่วร้ายขึ้นมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย จะเป็นตาม การพิพากษา หรือโรคระบาด หรือการกันดารอาหาร ข้าพระองค์ทั้งหลายจะยืนอยู่ต่อหน้าพระนิเวศนี้ และต่อพระพักตร์พระองค์ (เพราะพระนามของพระองค์อยู่ในพระนิเวศนี้) และร้องทูลต่อพระองค์ในความทุกข์ใจของข้าพระองค์ทั้งหลาย และพระองค์จะทรงฟังและช่วยให้รอด” ๙ ดูเถิด บัดนี้คนอัมโมนและโมอับ และภูเขาสีเออร์ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ทรงยอมให้คนอิสราเอลบุกกรุก เมื่อเขามาจากแผ่นดินอียิปต์ และผู้ซึ่งเขาได้หลีกไปมิได้ทำลายเสีย ๑๑ ดูเถิด เขาทั้งหลายได้ให้บำเหน็จแก่เราอย่างไร ด้วยมาขับเราออกเสียจากแผ่นดินกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย เป็นมรดก ๑๒ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะไม่ทรงกระทำการพิพากษาเหนือเราหรือ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีฤทธิ์ที่จะต่อสู้คนหมู่มหึมานี้ซึ่งกำลังมาต่อสู้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะกระทำการใด แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพ่งที่พระองค์” ๑๓ ในระหว่างนั้นคนทั้งปวงของยูดาห์ก็ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พร้อมกับภรรยาและลูกหลานของเขา

ผู้พยากรณ์ของพระเจ้าคือ ยาฮาซเเอลให้คำตอບ

๑๔ และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตกับยาฮาซเเอลบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเบนไนยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยอเอล ผู้เป็นบุตรชายมัทธานิยาห์ เป็นคนเลวี ลูกหลานของอาสาฟ เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางที่ประชุมชน ๑๕ และเขาได้พูดว่า “ยูดาห์ทั้งปวง และชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย กับกษัตริย์เยโฮชาฟัทของจิงฟัง พระเยโฮ

วาห์ตรัสดังนี้แก่ท่านทั้งหลายว่า ‘อย่ากลัวเลย และอย่าท้อถอยด้วยคนหมู่มหึมานี้เลย เพราะว่า การสงครามนั้นมิใช่ของท่าน แต่เป็นของพระเจ้า ๑๖ พรุ่งนี้ท่านทั้งหลายจงลงไปต่อสู้กับเขา ดูเถิด เขาจะขึ้นมาทางขึ้นที่ตำบลคิส ท่านจะพบเขาที่ปลายลำธารข้างหน้าถิ่นทุรกันดารเยรูเอล ๑๗’ ไม่จำเป็นที่ท่านจะต้องสู้รบในสงครามครั้งนี้ โอ ยูดาห์ และเยรูซาเล็ม จงเข้าประจำที่ ยืนนิ่งอยู่และดูชัยชนะของพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน’ อย่ากลัวเลย อย่าท้อถอย พรุ่งนี้จงออกไปสู้กับเขา เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับท่าน” ๑๘ แล้วเยโฮชาฟัทโน้มพระเศียรก้มพระพักตร์ของพระองค์ลงถึงดิน และยูดาห์ทั้งปวงกับชาวเยรูซาเล็มได้กราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นมัสการพระเยโฮวาห์ ๑๙ และคนเลวี จากลูกหลานคนโคซาท และลูกหลานคนโคราห์ ได้ยืนขึ้นถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยเสียงอันดังในที่สูง

พระเจ้าทรงประหารพวก ทหารที่บุกกรุกอิสราเอล

๒๐ และเขาทั้งหลายได้ลุกขึ้นแต่เช้า และออกไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเทโคอา และเมื่อเขาออกไป เยโฮชาฟัทประทับยืนและตรัสว่า “โอ ยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม เอ๋ย จิงฟังข้าพเจ้า จิงเชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ จิงเชื่อบรรดาผู้พยากรณ์ของพระองค์ และท่านจะสำเร็จผล” ๒๑ และเมื่อพระองค์ได้ปรึกษากับประชาชนแล้ว พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งบรรดาผู้ที่จะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ให้สรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ขณะเมื่อเขาเดินออกไปหน้าศัตรู และว่า “จงถวายโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์” ๒๒ และเมื่อเขาทั้งหลายตั้งต้นร้องเพลงสรรเสริญ พระเยโฮวาห์ทรงจัดกองข่มคอยต่อสู้กับคนอัมโมน โมอับ และชาวภูเขาสีเออร์ ผู้ได้เข้ามาต่อสู้กับยูดาห์ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงแตกพ่ายไป ๒๓ เพราะว่าคนของอัมโมนและของโมอับได้ลุกขึ้นต่อสู้กับชาวภูเขาสีเออร์ ทำลายเขาเสียอย่างสิ้นเชิง และเมื่อเขาทั้งหลายทำลายชาวสีเออร์หมดแล้ว เขาทั้งหลายช่วยกันทำลายซึ่งกันและกัน ๒๔ เมื่อยูดาห์ขึ้น

ไปอยู่ที่หอคอยที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร เขามอง
 ตรงไปที่คนหมู่มากนั้น และดูเถิด มีแต่ศพ
 นอนอยู่บนแผ่นดิน ไม่มีสักคนเดียวที่รอด
 ไปได้ ^{๒๕}เมื่อเยโฮซาฟัทและประชาชนของ
 พระองค์ มาเก็บ ของที่ รับ จาก เขา ทั้ง หลาย
 พร้อมกับศพ ทั้งหลายนั้นเขาพบสิ่งของเป็น
 จำนวนมาก ทั้งทรัพย์สินสมบัติและเพชรพลอย
 ต่างๆ ซึ่งเขาเก็บมามากสำหรับตัวจนขนไป
 ไม่ไหว เขาเก็บของที่รับได้เหล่านั้นสามวัน
 เพราะมากเหลือเกิน

**เยโฮซาฟัทเสด็จกลับไปยัง
 เยรูซาเล็มอย่างมีชัย**

^{๒๖}ในวันที่สี่เขาทั้งหลายได้ชุมนุมกันที่
 หุบเขาเบรคาห์ ด้วยที่นั่นเขาสรรเสริญ
 พระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกที่นั่น
 ว่า หุบเขาเบรคาห์ จนถึงทุกวันนี้ ^{๒๗}แล้ว
 เขาทั้งหลายกลับไปคนยูดาห์และเยรูซาเล็ม
 ทุกคน และเยโฮซาฟัททรงนำหน้ากลับไป
 ยังเยรูซาเล็มด้วยความชื่นบาน เพราะพระ
 เยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดีเยี่ย
 ศัตรูของเขา ^{๒๘}เขาทั้งหลายมายังเยรูซาเล็ม
 ด้วยพินใหญ่ พินเขาคู และ แตร ยิง พระ
 นิเวศ ของ พระ เยโฮวาห์ ^{๒๙}และ ความ กลัว
 พระเจ้ามาอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรของ
 ประเทศทั้งปวง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยโฮ
 วาห์ทรงต่อสู้ศัตรูของอิสราเอล ^{๓๐}แดนดิน
 ของเยโฮซาฟัทจึงสงบเงียบ เพราะว่าพระเจ้า
 ของพระองค์ทรงประทานให้พระองค์มีการ
 หยุดพักสงบอยู่รอบด้าน ^{๓๑}ดังนี้แหละ เย
 โฮซาฟัททรงครอบครองอยู่เหนือยูดาห์ เมื่อ
 พระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุ
 สามสิบห้า พรรษา และ พระองค์ ทรง ครอบ
 ครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระราชมารดา
 ของพระองค์ทรงพระนามว่า อาซubah บุตร
 สาวชิลี ^{๓๒}พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคา
 ของอัสราหับบิดาของพระองค์ และมีได้ทรง
 พรวดไป จาก ทาง นั้น พระองค์ ทรง กระทำ
 สิ่ง ที่ ถูก ต้อง ในสายพระเนตรของพระเยโฮ
 วาห์ ^{๓๓}อย่างไรก็ดี ประชาชนสูงยังไม่ได้
 ถูกกำจัดออกไป ประชาชนยังมีได้ปักใจใน
 พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน ^{๓๔}ส่วนพระ
 ราชกิจนอกนั้นของเยโฮซาฟัท ตั้งแต่ต้น
 จนถึงที่สุด ดูเถิด ได้มีบันทึกไว้ในหนังสือ
 ของเยชูบุตรชายฮานานี ซึ่งรวมเข้าใน
 หนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล

**เยโฮซาฟัททรงเป็นพันธมิตรกับอา
 หัสยาห์กษัตริย์ของอิสราเอล
 ที่ชั่ว (๑ พกษ ๒๒:๔๗-๔๙)**

^{๓๔}ต่อมาภายหลัง เยโฮซาฟัทกษัตริย์ของ
 ยูดาห์ได้ทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์กษัตริย์
 ของอิสราเอลผู้ทรงกระทำการอย่างชั่วร้าย
 มาก ^{๓๖}พระองค์ทรงร่วมงานในเรื่อง การ
 สร้างเรือไปยังเมืองทาร์ซิช และเขาทั้งหลาย
 สร้างเรือในเอซีโอนเกเบอร์ ^{๓๗}แล้วเอลีเย
 เซอร์บุตรชายโดคาวาหุแห่งเมืองมาเรธาห์ได้
 พยากรณ์ถึงเยโฮซาฟัทว่า “เพราะพระองค์
 ทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์ พระเยโฮวาห์จะ
 ทรงทำลายสิ่งที่ท่านกระทำ” เรือก็แตกไม่
 สามารถไปเมืองทาร์ซิชได้

เยโฮรัมครอบครองเหนือยูดาห์

๒๑ ^๑เยโฮซาฟัทก็ล่วงลับไปอยู่กับ
 บรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝัง
 พระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนคร
 ดาวิด และเยโฮรัมโอรสของพระองค์ครอบ
 ครองแทนพระองค์ ^๒พระองค์ทรงมีพระ
 อนุชา ผู้เป็นโอรสของเยโฮซาฟัทคือ อา
 ซาเรียห์ เยฮีเอล เศคาริยาห์ อูซซูริยาห์
 มีคาเอล เซฟาทิยาห์ เหล่านี้ทั้งสิ้นเป็น
 โอรสของเยโฮซาฟัทกษัตริย์ของอิสราเอล
^๓พระราชบิดาของเขาทั้งหลายประทานเงิน
 ทองคำ และของอันมีค่ามากมาย พร้อม
 กับหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ แต่พระองค์
 ประทานราชอาณาจักรแก่เยโฮรัม เพราะว่า
 ท่านเป็นโอรสหัวปี ^๔เมื่อเยโฮรัมได้ขึ้นครอบ
 ครองราชอาณาจักรของราชบิดาของพระองค์
 และได้สถาปนาไว้แล้ว พระองค์ทรงประหาร
 พระอนุชาของพระองค์เสียหมดด้วยดาบ
 ทั้งเจ้านายบางคนของอิสราเอลด้วย ^๕เมื่อ
 เยโฮรัมทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์มี
 พระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์
 ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี ^๖และ
 พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของกษัตริย์
 ทั้งหลายแห่งอิสราเอล ตามอย่างที่ราชวงศ์
 อาหับกระทำ เพราะว่าวิถีของอาหับเป็น
 มเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำ
 สิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์
^๗อย่างไรก็ดีพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลาย
 ราชวงศ์ของดาวิด เพราะเหตุพันธสัญญาซึ่ง
 พระองค์ทรงกระทำไว้กับดาวิด และเหตุที่

พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานประทีปแก่ดาวิดและแก่ลูกหลานของพระองค์เป็นนิตย์

**คนเอโดมได้ก่อการกบฏ
(๒ พกษ ๘:๒๐-๒๒)**

“ใน รัชกาล ของ พระองค์ เอ โดม ได้ กบฏ ออกห่างจากการปกครองของยูดาห์ และตั้ง กษัตริย์ขึ้นเหนือตน ^๙ แล้ว เยโฮรัม ก็เสด็จ ออกไปพร้อม กับบรรดาเจ้านายและรถรบทั้ง สิ้นของพระองค์ และพระองค์ทรงลุกขึ้นใน กลางคืนโจมตีคนเอโดม ซึ่งมาล้อมพระองค์ และผู้บังคับบัญชารถรบไว้ ^{๑๐} เอโดมจึงได้ กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์จน ทุกวันนี้ ครั้นนั้นลิบนาห์ก็ได้กบฏออกห่าง จากการปกครองของพระองค์ด้วย เพราะว่า พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้า แห่งบรรพบุรุษของพระองค์ ^{๑๑} ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงสร้างปูนียสถานสูงในถิ่นเทือก เขาของยูดาห์ และทรงนำชาวเยรูซาเล็มไป ทำการผิดประเวณี และทรงกระทำให้อูโมงค์ทำเช่นกัน

**ก่อนเอลิยาห์ขึ้นสวรรค์ท่านได้
เขียนคำพยากรณ์ถึงเยโฮรัม**

^{๑๒} และ จดหมาย ฉบับ หนึ่ง มา ถึง พระองค์ จาก เอลิยาห์ ผู้พยากรณ์ว่า “พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ดา วิด บรรพบุรุษ ของ พระองค์ ตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะเจ้ามิได้ดำเนินในบรรดามรรคา ของ เยโฮซาฟัท บิดา ของ เจ้า หรือ ใน บรรดามรรคา ของ อาสา กษัตริย์ ของ ยูดาห์ ^{๑๓} แต่ ได้ เดิน ใน มรรคา ของ บรรดากษัตริย์ แห่ง อิสราเอล และได้ นำ ยูดาห์ กับ ชาวเยรูซาเล็ม ในการแพศยา อย่างกับการ แพศยาแห่งราชวงศ์อาหับ และเจ้าได้ฆ่าพวกน้องชายของเจ้าเสียด้วย ผู้เป็นเชอวงศ์บิดาของเจ้า และพวกเขาดีกว่าเจ้า ^{๑๔} ดูเถิด พระเยโฮวาห์ จะ ทรง นำ ภัย พิบัติ อัน ยิ่ง ใหญ่ มาเหนือชนชาติของเจ้า ลูกหลานของเจ้า เมียของเจ้า และข้าของทั้งสิ้นของเจ้า ^{๑๕} และตัวเจ้าเองจะมีความเจ็บป่วยสาหัสด้วยโรค ลำไส้ของเจ้า จนกว่าลำไส้ของเจ้าจะออกมา เพราะเหตุโรคนั้นวันแล้ววันเล่า’” ^{๑๖} ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ทรงเจ้าให้ความโกรธของคนฟิลิสเตีย และของคนอาระเบีย ผู้อยู่ใกล้

กับคนเอธิโอเปีย มีต่อเยโฮรัม ^{๑๗} และเขาทั้งหลายยกมาต่อสู้กับยูดาห์ และบุกรุกเข้าไปในนั้น และชนชาวของทั้งสิ้นซึ่งมีในราชสำนัก ทั้งบรรดาโอรสและมเหสีของพระองค์ จึงไม่มีโอรสเหลือไว้ให้แก่พระองค์นอกจากเยโฮอาหาลโอรสองค์สุดท้ายของพระองค์

เยโฮรัมเป็นโรคซึ่งรักษาไม่ได้

^{๑๘} ภายหลังเรื่องเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ลำไส้ของเยโฮรัมเป็นโรคซึ่งรักษาไม่ได้ ^{๑๙} ต่อมาเป็นเวลาสิ้นสองปีลำไส้ของพระองค์ก็ออกมาเพราะโรคนั้น และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ด้วยความทรมานทรมายอย่างยิ่ง ประชาชน ของ พระองค์ มิได้ ก่อ เพลิง ถวายเกียรติแก่พระองค์ อย่างกับก่อก่อเพลิงให้กับบรรพบุรุษของพระองค์ ^{๒๐} เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี และพระองค์ได้ทรงจากไปโดยไม่มีใครอาลัย เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่ไม่ใช้ในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์

อาหับสหายที่เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์ (๒ พกษ ๘:๒๔-๒๖)

๒๒ ^๑ และชาวเยรูซาเล็มได้ให้อาหับสหายโอรสองค์สุดท้ายของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนพระองค์ เพราะคนหนุ่มนั้นมาถึงค่ายกับคนอาระเบีย ได้ฆ่าโอรสผู้พี่เสียทั้งหมด ดังนั้นอาหับสหายโอรสของเยโฮรัม กษัตริย์ ของ ยูดาห์ จึง ครอบ ครอบ ^๒ เมื่ออาหับสหายเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาธาเลียห์หลานหญิงของอมรี ^๓ พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งหลายของราชวงศ์ของอาหับด้วย เพราะว่าพระมารดาของพระองค์เป็นที่ปรึกษาใน การกระทำ ความชั่วร้าย ของพระองค์ ^๔ ดังนั้นพระองค์จึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างราชวงศ์ของอาหับได้กระทำ เพราะว่าหลังจากราชบิดาของพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาทั้งหลายเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ นำไปสู่ความพินาศของพระองค์

**อาหัสยาห์เข้าร่วมกับเยโฮรัมในการสู้รบ
ที่เมืองราโมทกิเลอาด (๒ พกษ ๘:๒๘)**

๕ พระองค์ทรงดำเนินตามคำปรึกษาของ
เขาทั้งหลายด้วย และเสด็จไปกับเยโฮรัม
โอรสของอาหัสยาห์กับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อทำ
สงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์ของซีเรียที่เมือง
ราโมทกิเลอาด และคนซีเรียได้กระทำให้
โยรัมบาดเจ็บ ๖ และพระองค์ทรงกลับมาที่
อิสเรเอลเพื่อรักษาบาดแผลซึ่งพระองค์ได้รับ
ที่เมืองรามัท เมื่อพระองค์ทรงต่อสู้กับฮา
ซาเอลกษัตริย์ของซีเรีย และอาหัสยาห์โอร
สของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์เสด็จลงไป
เฝ้าเยโฮรัม โอรสของอาหับในเมืองอิสเรเอล
เพราะว่าพระองค์ประชวร ๗ แต่พระเจ้าทรง
กำหนดไว้เสียแล้วว่า ความล้มจมของอาหัส
ยาห์จะมาโดยที่พระองค์เสด็จลงไปเยี่ยมโย
รัม เพราะเมื่อพระองค์เสด็จไปที่นั่น พระองค์
เสด็จออกไปกับเยโฮรัมเพื่อจะปะทะกับเยชู
บุตรชายนิมซี ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิม
ตั้งให้ตัดราชวงศ์ของอาหับออกเสีย ๘ และ
อยู่มาเมื่อเยชูกำลังสำเร็จโทษราชวงศ์ของ
อาหับ ท่านได้พบเจ้านายของยูดาห์ และ
บรรดาโอรสพระเซบฐาของอาหัสยาห์ ผู้มา
ปรนนิบัติอาหัสยาห์ และท่านก็ได้ประหาร
เขาทั้งหลายเสีย ๙ ท่านได้ค้นหาอาหัสยาห์
และพระองค์ก็ถูกจับ (เมื่อซ่อนพระองค์อยู่ใน
สระมาเรีย) และเขาพาพระองค์มาหาเยชู
และประหารชีวิตพระองค์เสีย เขาทั้งหลาย
ก็ฝังพระศพไว้ เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า
“พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหลานเธอของเยโฮ
ซาฟัท ผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุด
พระทัยของพระองค์” และราชวงศ์ของอาหัส
ยาห์ไม่มีผู้ใดสามารถปกครองราชอาณาจักร
ได้

**เชื้อพระวงศ์แห่งยูดาห์ถูกทำลายเสียสิ้น
เว้นแต่โยอาซ (๒ พกษ ๑๑:๑-๓)**

๑๐ เมื่ออาธาเลียห์พระมารดาของอาหัส
ยาห์เห็นว่าโอรสของพระนางสิ้นพระชนม์
แล้ว พระนางก็ลุกขึ้นทำลายเชื้อพระวงศ์
แห่งราชวงศ์ของยูดาห์เสียสิ้น ๑๑ แต่พระ
นางเยโฮซาเบอาทิดาของกษัตริย์ได้นำ
โยอาซโอรสของอาหัสยาห์ลักพาไปเสียจาก
ท่ามกลางบรรดาโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะ
ต้องถูกประหาร และพระนางก็เก็บเธอและ

พี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทม ดังนั้นแ
ละเยโฮซาเบอาทิดาของกษัตริย์เยโฮรัม
และภรรยาของเยโฮยาตามูโรหิต (เพราะว่า
พระนางเป็นพระชนิษฐาของอาหัสยาห์) ได้
ซ่อนเธอให้พ้นพระนางอาธาเลียห์ เพื่อมิให้
พระนางประหารเธอได้ ๑๒ และเธอได้อยู่กับ
เขาในพระนิเวศของพระเจ้าซ่อนตัวอยู่หกปี
ฝ่ายพระนางอาธาเลียห์ก็ได้ครอบครองแผ่นดิน

**โยอาซเป็นกษัตริย์เหนือยู
ดาห์ (๒ พกษ ๑๑:๔-๑๒)**

๑๓ แต่ในปีที่เจ็ด เยโฮยาดาได้กล้า
แข็งขึ้น และให้พวกนายร้อยกระทำ
พันธสัญญากับท่าน มีอาซาริยาห์บุตรชายเย
โรธัม อิซมาเอลบุตรชายเยโฮซานัน อาซาริ
ยาห์บุตรชายโอเบด มาอาเสอาห์บุตรชายอา
ดูยาห์ และเอลิชาฟัทบุตรชายศิโร ๑๔ และเขา
ทั้งหลายเที่ยวไปทั่วยูดาห์และรวบรวมคน
เลวีมาจากทุกหัวเมืองของยูดาห์ ทั้งบรรดา
หัวประมุขของบรรพบุรุษของอิสราเอล และ
เขาทั้งหลายมายังเยรูซาเล็ม ๑๕ และบรรดา
ชุมนุมชนทั้งสิ้นก็ทำพันธสัญญากับกษัตริย์
ในพระนิเวศของพระเจ้า และเยโฮยาดา
กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ดูเถิด โอรสของ
กษัตริย์จะครอบครองตามที่พระเยโฮวาห์
ตรัสเกี่ยวกับบรรดาโอรสของดาวิด ๑๖ ท่านทั้ง
หลายจงกระทำอย่างนี้ คือท่านผู้เป็นปุโรหิต
และคนเลวี ผู้ออกเวรในวันสะบาโตหนึ่งใน
สาม ให้เป็นคนเฝ้าประตู ๑๗ และหนึ่งในสามให้
อยู่ที่พระราชสำนัก และหนึ่งในสามให้อยู่ที่
ประตูเชิงราก และให้ประชาชนทั้งปวงอยู่ใน
ลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ๑๘ แต่อย่าให้
สักคนหนึ่งเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮ
วาห์ นอกจากปุโรหิตและคนเลวีที่ปรนนิบัติ
อยู่ เขาทั้งหลายเข้าไปได้ เพราะเขาทั้งหลาย
บริสุทธิ์ แต่ประชาชนทั้งปวง จะต้องรักษา
การบังคับบัญชาของพระเยโฮวาห์ ๑๙ ให้คน
เลวี่ล้อมกษัตริย์ไว้ แต่ละคนให้ถืออาวุธ และ
ผู้ใดเข้าไปในพระนิเวศนั้นจะต้องถูกประหาร
จงอยู่กับกษัตริย์ เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามา
และเมื่อพระองค์เสด็จออกไป” ๒๐ คนเลวีและ
คนยูดาห์ทั้งปวงได้กระทำทุกสิ่งที่ยะโฮยาดา
ปุโรหิตได้บัญญัติไว้ เขาทั้งหลายต่างก็นำคน
ของเขามา คือทั้งคนที่ออกเวรในวันสะบา
โต และบรรดาคนเหล่านั้นที่จะเข้าเวรในวัน

สะบาโต เพราะเยโฮยาดาปุโรหิตมิได้ปล่อย
 กองธนู และเยโฮยาดาปุโรหิตได้มอบหอก
 กับดั่งและโล่ซึ่งเป็นของกษัตริย์ดาวิดนั้น ซึ่ง
 อยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าให้ผู้บังคับบัญชา
 กองร้อย ๑๐ และท่านได้ตั้งประชาชนทั้งสิบ
 ให้ล้อมกษัตริย์ไว้ ทุกคนถืออาวุธตั้งแต่ด้าน
 ขวาของพระวิหารถึงด้านซ้ายของพระวิหาร
 รอบแท่นบูชาและพระวิหาร ๑๑ แล้วเขานำ
 ไอรสของกษัตริย์ออกมา และสวมมงกุฎให้
 ท่าน มอบพระโอวาทให้แก่ท่าน และเขาทั้ง
 หลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ เยโฮยาดาจับ
 บุตรชายของท่านก็เจิมพระองค์ และเขาทั้ง
 หลายร้องว่า “ขอ กษัตริย์ทรงพระเจริญ”

**การประหารชีวิตของพระนางอาชาลียาห์
 ผู้ชิวาเรีย (๒ พกษ ๑๑:๑๓-๑๖)**

๑๒ เมื่ออาชาลียาห์ได้ยินเสียงประชาชนวิ่ง
 และสรรเสริญกษัตริย์ พระนางก็เสด็จเข้าไป
 หาประชาชนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 ๑๓ และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเถิด มี
 กษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่เสาชของพระองค์ตรง
 ที่ทางเข้า บรรดาผู้บังคับกองและพลตรก็
 อยู่ข้าง กษัตริย์ และ ประชาชน ทั้ง ปวง แห่ง
 แผ่นดินก็เปรมปรีดีและเป่าแตร บรรดานก
 ร้องพร้อมกับเครื่องดนตรีของเขาก็นำการ
 สรรเสริญ พระ นางอาชา ลียาห์ ก็ ฝึก ฅลอง
 พระองค์ ของ พระนาง ทรง ร้อง ว่า “กบฏ
 กบฏ” ๑๔ แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตจึงนำบรรดา
 นายร้อยผู้บัญชาการกองทัพออกมา สั่งเขา
 ว่า “จงคุมพระนางออกมาระหว่างแถวทหาร
 ผู้ใด ที่ ตามพ ระ นาง ไป ก็ ให้ ประหาร ชีวิต
 เสียด้วยดาบ” เพราะปุโรหิตกล่าวว่า “อย่า
 ประหารพระนางในพระนิเวศของพระเยโฮ
 วาห์” ๑๕ เขาจึงจับพระนาง แล้วพระนางก็
 เสด็จไปที่ทางเข้าประตูมา ณ พระราชวังและ
 เขาทั้งหลายก็ประหารพระนางเสียที่นั่น

**เยโฮยาดาตั้งโยอาชเป็นกษัตริย์
 (๒ พกษ ๑๑:๑๗-๒๐)**

๑๖ เยโฮยาดาได้กระทำพันธสัญญาระหว่าง
 ท่านเองกับประชาชนทั้งปวงและกษัตริย์ว่า
 เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของพระเยโฮ
 วาห์ ๑๗ แล้วประชาชนทั้งปวงก็ไปที่นิเวศของ
 พระบาอัล และพังลงเสีย และเขาทุบแท่น
 บูชาและรูปเคารพของพระบาอัลนั้นให้เป็น
 ซิน่๑ และเขาประหารมีทธานปุโรหิตของพระ

บาอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา ๑๘ เยโฮยาดาวาง
 ยามไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ภาย
 ใต้การควบคุมของปุโรหิตแห่งคนเลวี ผู้ซึ่ง
 ดาวิดทรงจัดตั้งให้ดูแลพระนิเวศของพระเย
 โฮวาห์ ให้ถวายเครื่องเผาบูชาแต่พระเยโฮ
 วาห์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชนิพนธ์ของ
 โมเสส ด้วยความเปรมปรีดีและการร้องเพลง
 ตามพระราชดำรัสสั่งของดาวิด ๑๙ ท่านได้ตั้ง
 ผู้เฝ้าประตูไว้ที่ประตูรั้วพระนิเวศของพระ
 เยโฮวาห์ เพื่อมิให้ผู้มีมลทินด้วยประการ
 หนึ่งประการใดเข้าไป ๒๐ ท่านได้นำผู้บังคับ
 กองร้อย ชุนนาง ผู้ปกครองประชาชน และ
 บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน และท่านได้
 เชิญกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระเยโฮ
 วาห์ไปทางประตูบนไปสู่พระราชสำนัก และ
 เขาก็เชิญกษัตริย์ประทับบนพระราชบัลลังก์
 แห่งราชอาณาจักร ๒๑ บรรดาประชาชนแห่ง
 แผ่นดินก็เปรมปรีดี และกรกฎก็สงบเงียบหลัง
 จากที่เขาได้ประหารพระนางอาชาลียาห์เสีย
 ด้วยดาบแล้ว

**โยอาช (เยโฮอาช) ครบครอง
 เหนือยูดาห์ (๒ พกษ ๑๒:๑-๓)**

๒๔ ๑ เมื่อ โย อา ช ได้ เริ่ม ครบ ครอง
 มี พระ ชนมายุ เจ็ด พรรษา และ
 พระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่
 สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า
 ศิเบียห์แห่งเมืองเบเออร์เซบา ๒ และโยอา
 ชทรงกระทำสิ่งทีชอบในสายพระเนตรของ
 พระ เย โฮ วาห์ ตลอดชั่วอายุของ เย โฮ ยา ดา
 ปุโรหิต ๓ เยโฮยาดาห้ามเหล่าให้พระองค์สอง
 องค์ และพระองค์ก็ให้กำเนิดไอรสและธิดา
 หลายองค์

**พวกปุโรหิตที่ไม่มีประสิทธิภาพ
 และไม่เอาใจใส่งานของ
 พระเจ้า (๒ พกษ ๑๒:๔-๘)**

๔ ต่อ มา ภาย หลัง โย อา ช ทรง ตั้ง พระทัย
 ที่จะซ่อมแซม พระ นิเวศของ พระ เย โฮ วาห์
 ๕ พระองค์ ทรง ประชุม ปุโรหิต และ คน เลวี
 และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงออกไปตาม
 หัวเมืองยูดาห์ และเก็บเงินจากอิสราเอลทั้ง
 ปวง เพื่อซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าของ
 เจ้าเป็นปีๆไป และจงรีบทำงานนั้น” แต่คน
 เลวีไม่เร่งรีบ ๖ แล้ว กษัตริย์จึงตรัสเรียกเย
 โฮยาดาผู้ เป็น หัวหนา และ ตรัส กับ ท่าน ว่า

“ไฉนท่านไม่เรียกร้องให้คนเลวี่นำเงินส่วยเข้ามาจาก ยูดาห์ และ เยรูซาเล็ม ซึ่ง โมเสส ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์กำหนดไว้ ให้ชุมนุมชนอิสราเอลนำมาเพื่อพลับพลาพระโอวาท”
 “เพราะบรรดาโอรสของพระนางฮาธาเลียห์ หมึง ชั่ว ร้าย คน นนุ ได้ ปลิ้น พระ นิเวศ ของ พระเจ้า และได้เอาสิ่งของที่มอบถวายทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์มอบให้แก่พระบาอัล

**การซ่อมแซมพระวิหาร
 (๒ พกษ ๑๒:๙-๑๖)**

๙ กษัตริย์จึงทรงบัญชาและเขาได้ทำหีบลูกหนึ่ง วางไว้นอกประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ๙ และมีคำประกาศไปทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็ม ให้ นำ ส่วย ซึ่ง โมเสส ผู้รับ ใช้ ของ พระเจ้ากำหนด แก่ อิสราเอล ในถิ่นทุรกันดาร เข้ามาถวายพระเยโฮวาห์ ๑๐ บรรดาเจ้านาย ทั้งสิ้นและประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดี และ นำส่วย ของ เขา ทั้ง หลาย มา หย่อน ลง ใน หีบ จนครบ ๑๑ และต่อมาเมื่อคนเลวี่นำหีบเข้ามา ยัง เจ้าพนักงาน ของ กษัตริย์ เมื่อไร และ เมื่อเขาทั้งหลายเห็นว่า มีเงิน มาก ราชเลขา และ เจ้าหน้า ที่ ของ มหาบุโรหิต จะ เข้ามา เท หีบ ออก และ นำ หีบ กลับ ไป ยัง ที่ เดิม เขา ทั้ง หลาย ทำ อย่าง นี้ วัน แล้ว วัน เล่า และ เก็บ เงิน ได้ เป็น อัน มาก ๑๒ กษัตริย์ และ เย โฮยาดา ก็ ให้ แก่ บรรดา ผู้ดูแล กิจการ ของ พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮวาห์ และ เขา ทั้ง หลาย จ้าง ช่าง ก่อ และ ช่าง ไม้ ให้ ซ่อมแซม พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮวาห์ ทั้ง คนงาน ช่าง เหล็ก และ ช่าง ทอง สัมฤทธิ์ ให้ ซ่อมแซม พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮวาห์ ๑๓ บรรดา คน ที่ รับ จ้าง ทำงาน จึง ได้ ทำงาน และ งาน ซ่อมแซม ก็ ดำเนิน ก้าว หน้า ใน มือ ของ เขา และ เขา ได้ ซ่อมแซม พระ นิเวศ ของ พระ เจ้า ตาม ขนาด เดิม และ เสริม ให้ แข็ง แรง ขึ้น ๑๔ และ เมื่อ เขา ได้ กระทำ สำเร็จ แล้ว เขาก็ นำ เงิน ที่ เหลือ อยู่ มา หน้า พระ พุทธร กษัตริย์ และ เยโฮยาดา และ เขา เอา เงิน นั้น ทำ เครื่องใช้ สำหรับ พระ นิเวศ แห่ง พระ เย โฮวาห์ คือ เครื่องใช้ สำหรับการปรนนิบัติ ทั้ง สำหรับการ ถวาย เครื่อง บูชา และ ช้อน และ ภาชนะ ทองคำ และ เงิน และ เขา ทั้ง หลาย ได้ ถวาย เครื่องเผาบูชา ใน พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮวาห์ เสมอตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดา

เยโฮยาดาบุโรหิตที่ตีเสียชีวิต

๑๕ แต่เยโฮยาดากษัตริย์และห้องมแล้วก็สิ้นชีวิต เมื่อสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยสามสิบปี ๑๖ เขาก็ฝังศพท่านไว้ในนครของดาวิด ท่ามกลาง บรรดา กษัตริย์ เพราะ ท่าน ได้ กระทำ การ ดี ใน อิสราเอล และ ต่อ พระ เจ้า และ พระ นิเวศ ของ พระ องค์ ๑๗ หลังจาก ที่ เย โฮยาดา สิ้น ชีวิต แล้ว บรรดา เจ้านาย แห่ง ยูดาห์ ได้ เข้า มา ถวาย บังคม ต่อ กษัตริย์ แล้ว กษัตริย์ ทรง พัง คำ ทูล ของ เขา ๑๘ และ เขา ได้ ทอด ทิ้ง พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮวาห์ พระ เจ้า แห่ง บรรดา บุรุษ ของ เขา และ ปรนนิบัติ บรรดา เสารูปเคารพ และ รูปเคารพ และ พระ พิโรธ ได้ ลง มา เหนือ ยูดาห์ และ เยรูซาเล็ม เพราะ การ ละเมิด ของ เขา นี้ ๑๙ แต่ พระ องค์ ก็ ยัง ทรง ใช้ ผู้พยากรณ์ มา ท่ามกลาง เขา นำ เขา ให้ กลับ มา ยัง พระ เย โฮวาห์ คน เหล่า นี้ เป็น พยาน ปรักร่ำเขา แต่ เขา ไม่ ยอม เจีย พู ฟัง

**ประชาชนเอาหินขว้าง
 เศคาริยาห์บุโรหิตที่ตี**

๒๐ แล้ว พระ วิญญาณ ของ พระ เจ้า ได้ สวม หีบ เศ คาริยาห์ บุตร ชาย เย โฮยาดา บุโรหิต และ ท่าน ได้ ยืน เหนือ ประชาชน และ กล่าว แก่ เขา ทั้ง หลาย ว่า “พระเจ้า ตรัส ดั่ง นี้ ว่า ‘ทำไม ท่านทั้งหลายจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์อันเป็นเหตุให้ท่านเจริญขึ้นไม่ได้’ เพราะท่านทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทอดทิ้งท่าน” ๒๑ แต่เขาทั้งหลายคิดร้ายต่อท่าน และ โดยบัญชาของกษัตริย์ เขาทั้งหลายจึงขว้างท่านด้วยหินในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ๒๒ ดังนั้นแหละ กษัตริย์ โยอาซ จึง มิ ได้ ทรง รลึก ถึง ความ กรุณา ซึ่ง เย โฮยาดา บิดา ของ เศ คาริยาห์ ได้ สำแดง ต่อ พระ องค์ แต่ ได้ ทรง ประหาร บุตร ชาย ของ ท่าน เสีย และ เมื่อ เขา กำลัง จะ ตาย เขา พู ด ว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตรและแก้แค้น” ๒๓ ต่อมาพอปลายปีกองทัพบกของคนที่เรียกก็มาต่อสู้กับโยอาซ เขามายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม และได้ทำลายบรรดาเจ้านายของประชาชนจากหมู่ประชาชน และส่งของที่รีบได้ทั้งสิ้นไปยังกษัตริย์แห่งดามัสกัส ๒๔ แม้ว่า กองทัพบกคนที่เรียกมาแต่น้อยคน พระเยโฮวาห์ ทรง มอบ กองทัพบก ใหญ่ ไว้ ใน มือ ของ เขา เพราะ เขา ทั้ง หลาย ได้ ทอด ทิ้ง พระ เย โฮวาห์ พระ เจ้า

แห่งบรรพบุรุษของเขา ดังนี้แหละคนซีเรีย
ได้ทำโทษโยอาช

โยอาชสิ้นพระชนม์ (๒ พกษ ๑๒:๑๙-๒๑)

๒๕ เมื่อเขาทั้งหลายจากพระองค์ไป (เขาละ
พระองค์ไว้บาดเจ็บอย่างสาหัส) ข้าราชการ
ของพระองค์ก็คิดร้ายต่อพระองค์ เพราะ
โลहितของบุตรชายเยโฮยาดาบรูโรहित และ
ได้ประหารพระองค์เสียที่บนแท่นบรรทม
พระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเขาทั้งหลายฝัง
พระศพไว้ในนครดาวิด แต่เขาทั้งหลายมิได้
ฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์
๒๖ คนเหล่านั้นที่คิดร้ายต่อพระองค์ คือศา
บาดบุตรชายนางซีเมอธคนอัมโมน และ
เยโฮศาบาดบุตรชายนางซีเมอธคนโมอับ
๒๗ เรื่องราวแห่งโอรสของพระองค์ และภาระ
หนักมากมายที่ตกอยู่แก่พระองค์ และการ
ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้า ดูเถิด มี
บันทึกไว้ในหนังสือเรื่องราวของกษัตริย์ และ
อามาซียาห์โอรสของพระองค์ครอบครอง
แทนพระองค์

**อามาซียาห์ครอบครองเหนือยู
ดาห์ (๒ พกษ ๑๔:๑-๒)**

๒๕ เมื่ออามาซียาห์เริ่มครอบครอง
นั้น มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา
และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็ม
ยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรง
พระนามว่า เยโฮอิดดาน ชาวเยรูซาเล็ม
๒ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องใน
สายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่มีไข้
ด้วยพระทัยที่เพียบพร้อม ๓ และอยู่มาพอ
ราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์
อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ทรงประหารชีวิต
ข้าราชการของพระองค์ ผู้ที่ฆ่าพระราชบิดา
ของพระองค์ ๔ แต่พระองค์มิได้ทรงประหาร
ชีวิตลูกหลานของเขา แต่ได้ทรงกระทำตาม
ที่มีบันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของ
โมเสส ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ในวันว่า
“อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของ
ตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดา
ของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วย
บาปของคนนั่นเอง”

ยูดาห์บุกรุกเอโดม

๕ แล้วอามาซียาห์ได้ประชุมพวกยูดาห์
และให้เขาอยู่ภายใต้ผู้บังคับกองพันและผู้
บังคับกองร้อยตามเรือนบรรพบุรุษของเขา
คือยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้น พระองค์ได้
ทรงนับคนที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไป และทรง
เห็นว่ามิมีชายฉกรรจ์สามแสนคน สามารถ
เข้าทำสงคราม สามารถถือหอก และโล่
๖ นอกจากนั้นพระองค์ทรงจ้างทแกล้วทหาร
จากอิสราเอลหนึ่งแสนคนเป็นเงินหนึ่งร้อย
ตะลันต์ ๗ แต่คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาเฝ้า
พระองค์ทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขออย่าให้
กองทัพอิสราเอลไปกับพระองค์ เพราะพระ
เยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตอยู่กับอิสราเอล คือกับ
คนเอเฟราอิมเหล่านั้นทั้งสิ้น ๘ แต่ถ้าพระองค์
คาดหมายว่าโดยวิธีนี้ พระองค์จะเข้มแข็ง
พอที่จะเข้าสงคราม พระเจ้าจะทรงเหยียด
พระองค์ลงต่อหน้าศัตรู เพราะว่าพระเจ้าทรง
ฤทธิ์ที่จะช่วยไว้หรือทิ้งไปได้” ๙ และอามา
ซียาห์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า “แต่เราจะ
กระทำประการใดเรื่องเงินหนึ่งร้อยตะลันต์
ซึ่งเราได้ให้แก่กองทัพอิสราเอลไปแล้วนั้น”
แล้วคนของพระเจ้าทูลตอบว่า “พระเยโฮ
วาห์ทรงสามาถที่จะประทอนแก่พระองค์ยิ่ง
กว่านี้อีกมาก” ๑๐ และอามาซียาห์ก็ทรงปลด
ปล่อยกองทัพซึ่งมายังพระองค์จากเอเฟราอิม
ให้กลับไปบ้านอีก เขาทั้งหลายจึงโกรธอย่าง
รุนแรง ๑๑ แต่อามาซียาห์ทรงกล้าแข็งขึ้น
และทรงนำพลของพระองค์ออกไปยังหุบเขา
เกลือและโจมตีคนเสอีร์หนึ่งหมื่นคน ๑๒ คน
ยูดาห์จับเป็นได้หนึ่งหมื่นคน และพาเขาไป
ที่ยูดหิน และทิ้งเขาทั้งหลายลงมาจากยอด
หินนั้น เขาก็ตกมาแหลกเป็นชิ้นๆ ๑๓ แต่คน
ของกองทัพซึ่งอามาซียาห์ทรงปลดให้กลับ
ไป และไม่ให้เขาไปรบด้วยนั้น เขาตกลงเข้า
โจมตีหัวเมืองของยูดาห์ ตั้งแต่สะมาเรียถึง
เบธโฮโรน และฆ่าประชาชนเสียสามพันคน
และริบข้าวของไปเป็นอันมาก ๑๔ และอยู่
มาเมื่ออามาซียาห์เสด็จกลับจากการฆ่าพัน
คนเอโดม พระองค์ทรงนำรูปเคารพของคน
ชาวเสอีร์มาตั้งไว้เป็นพระของพระองค์ และ
กราบนมัสการพระเหล่านั้น ทรงเผาเครื่อง
หอมถวาย ๑๕ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรง
กริ้วต่ออามาซียาห์ และทรงใช้ผู้พยากรณ์

คนหนึ่งไปหา ทูลพระองค์ว่า “ทำไมเจ้าจึงแสวงหาพระของชนชาติหนึ่ง ซึ่งไม่สามารถช่วยชนชาติของตนเองให้พ้นจากมือของเจ้าได้” ^{๑๖} อยู่มาขณะที่เขากำลังทูลอยู่ กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า “เราได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์หรือ หยุด ทำไมเจ้าจะต้องตายเล่า” ผู้พยากรณ์นั้นจึงหยุด แต่ทูลว่า “ข้าพระองค์ทราบดีว่าพระเจ้าทรงตั้งพระทัยจะทำลายพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ และมีได้ทรงฟังคำปรึกษาของข้าพระองค์”

สงครามระหว่างยูดาห์กับอิสราเอล (๒ พกษ ๑๔:๘-๑๕)

^{๑๗} แล้วอามาธียาร์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงรับคำปรึกษา และทรงใช้ไปเฝ้าโยอาชโฮรสของเยโฮอาหาส โฮรสของเยชู กษัตริย์ของอิสราเอล ทูลว่า “มาเถิด ให้เราทั้งสองมาเผชิญหน้ากัน” ^{๑๘} และโยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ไปยังอามาธียาร์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า “ต้นผักหนามบนเลบานอนส่งข่าวให้หาดันสนสีดาร์บนเลบานอนว่า ‘จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา’ และสัตว์ป่าทุ่งตัวหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมาและย่ำต้นผักหนามลงเสีย ^{๑๙} ท่านว่า ‘ดูซิข้าพเจ้าได้ใจมดีเอโดม’ และจิตใจของท่านก็ผยองขึ้นในความโอ้อวด แต่จงอยู่กับบ้านเถิด เพราะโฉนของท่านจึงเร้าใจตนเองให้ต่อสู้และริบอันตราย อันจะทำให้ท่านล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์กับท่าน” ^{๒๐} แต่อามาธียาร์หาทรงฟังไม่ เพราะเป็นมาจากพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของศัตรูของเขา เพราะเขาทั้งหลายได้แสวงหาพระแห่งเอโดม ^{๒๑} โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จขึ้นไป พระองค์และอามาธียาร์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผชิญหน้ากันที่เบธเซเมช ซึ่งเป็นของยูดาห์ ^{๒๒} และยูดาห์ก็พ่ายแพ้อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปถิ่นที่ของตน ^{๒๓} โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงจับอามาธียาร์กษัตริย์แห่งยูดาห์โฮรสของโยอาช โฮรสของเยโฮอาหาสที่เบธเซเมช และนำพระองค์มายังเยรูซาเล็ม และทรงฟังกำแพงเยรูซาเล็มลงสี่ร้อยศอก ตั้งแต่ประตูเอฟราอิมถึงประตูมุม ^{๒๔} และพระองค์ทรง

รื้อทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งพบในพระนิเวศของพระเจ้า ในความอารักขาของโอเบดเอโดม ทั้งคลังทรัพย์ของสำนักพระราชวัง พร้อมกับคนประกันด้วย และพระองค์เสด็จกลับไปยังสะมาเรีย ^{๒๕} อามาธียาร์ โฮรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์อยู่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของโยอาช โฮรสของเยโฮอาหาส กษัตริย์แห่งอิสราเอล

การสิ้นพระชนม์ของอามาธียาร์ (๒ พกษ ๑๔:๑๗-๒๐)

^{๒๖} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอามาธียาร์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด มีได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล หรือ ^{๒๗} นับแต่ เวลา เมื่อ อามาธียาร์ ทรงหนีไปจากการติดตามพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็คิดกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปที่ลาคีซ แต่เขาใช้ไปตามพระองค์ที่ลาคีซ และประหารพระองค์เสียที่นั่น ^{๒๘} และเขาทั้งหลายนำพระศพใส่หลังม้ากลับมา และฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในเมืองแห่งยูดาห์

อุสซียาร์เป็นกษัตริย์แทนอามาธียาร์ (๒ พกษ ๑๔:๒๑)

๒๖ ^๑ ประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์จึงตั้งอุสซียาร์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาธียาร์ราชบิดาของพระองค์ ^๒ พระองค์ทรงสร้างเมืองเอโลทและให้กลับขึ้นแก่ยูดาห์ หลังจากกษัตริย์ทรงลี้ภัยไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ ^๓ เมื่ออุสซียาร์ทรงเริ่มครอบครองนั้น มีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่าเยโคลียาร์ ชาวเยรูซาเล็ม ^๔ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามที่อามาธียาร์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ ^๕ และพระองค์ทรงแสวงหาพระเจ้าในสมัยของเศคาริยาห์ ผู้เข้าใจในนิมิตต่างๆจากพระเจ้า และทราบดีที่พระองค์แสวงหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เจริญ

อุสซียาห์รับพระพรทั้ง ด้านสงครามและพระราชกิจ

๖ พระองค์เสด็จออกไปทำสงครามต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย และพังกำแพงเมืองกัท และกำแพงเมืองยิบเนห์ และกำแพงเมืองอัทโดด และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองในเขตแดนอัทโดด และที่อื่นๆอีกท่ามกลางคนฟีลิสเตีย ๗ พระเจ้าทรงช่วยพระองค์ในการต่อสู้คนฟีลิสเตีย และต่อสู้คนอาระเบียซึ่งอาศัยอยู่ในกูร์บาอัล และต่อสู้กับคนเมอโอนิม ๘ ซนอัมเมินได้ถวายบรรณาการแก่อุสซียาห์ และพระนามของพระองค์ก็แผ่แพร่ออกไปถึงเขตแดนอียิปต์ เพราะพระองค์ ทรง เข้ม แข็ง ชื่น ยิง นึก ๙ ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซียาห์ทรงสร้างป้อมในเยรูซาเล็มที่ประตูมุม ที่ประตูหุบเขาและที่หัวเลี้ยว และป้องกันไว้แข็งแรง ๑๐ และพระองค์ทรงสร้างป้อมในดินตุรกันดาร ทรง ขุด บ่อน้ำหลายแห่ง เพราะพระองค์ ทรง มี ผีง สัตว์ใหญ่โต ทั้งในหุบเขาและในที่ราบ และทรงมีชาวนาและคนแต่งต้นองุ่นในเนินเขา และใน คาร์ เมล เพราะพระองค์ ทรง รัก เกษตรกรรม ๑๑ ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซียาห์ทรงมีกองทหาร ซึ่งออกไปทำศึกเป็นกองๆ ตามจำนวนที่เยอียเอล ราช เลขา ได้ รวบรวมไว้ด้วยกันกับมาอาเสอาห์เจ้าหน้าที่ภายใต้การควบคุมของฮานันยาห์ ผู้บังคับกองพลคนหนึ่งของกษัตริย์ ๑๒ จำนวนประมุขของบรรพบุรุษทั้งหมดแห่งพวกทเผลคือสอง พัน หก ร้อย คน ๑๓ ได้ บังคับ บัญชา ของ คน เหล่า นี้ มี กองทัพ พล สาม แสน เจ็ด พัน ห้า ร้อย คน ผู้ ทำ สงคราม ได้ ด้วย กำลัง มาก เพื่อ ช่วย กษัตริย์ ให้ ต่อสู้ กับ ศัตรู ๑๔ และอุสซียาห์ทรงเตรียมโล่ หอก หมวกเหล็ก เสื้อเกราะ ธนู และก้อนหินสำหรับสลิงไว้สำหรับกองทัพ ๑๕ ในเยรูซาเล็มพระองค์ทรงกระทำเครื่องกลไกโดยคนช่างประดิษฐ์ทำขึ้นไว้บนป้อมและตามมุม เพื่อยิงลูกธนูและโยนก้อนหินใหญ่ๆ และพระนามของพระองค์ก็ลือไปไกล เพราะพระองค์ทรง รับ ความ ช่วย เหลือ อย่างมหัศจรรย์จนพระองค์เข้มแข็ง

อุสซียาห์ทรงกระทำหน้าที่ของ ปุโรหิตแล้วถูกลงโทษ

๑๖ แต่ เมื่อ พระองค์ ทรง เข้ม แข็ง แกร่ง แล้ว พระองค์ก็มีพระทัยผยองขึ้นจึงทรงกระทำ

ความเสียหาย เพราะพระองค์ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอม ๑๗ แต่อาชาริยาห์ปุโรหิตได้เข้าไปติดตามพระองค์พร้อม กับ ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์แปดสิบคนผู้ซึ่งเก่งกล้า ๑๘ และเขาทั้งหลายได้ขัดขวางกษัตริย์อุสซียาห์และทูลพระองค์ว่า “ข้าแต่อุสซียาห์มีใช้หน้าที่ของพระองค์ที่จะเผาเครื่องหอมถวาย แต่พระเยโฮวาห์ แต่ เป็น หน้าที่ ของ ปุโรหิตผู้ถูกทูลของอาโรน ผู้ซึ่งชำระไว้ให้บริสุทธิ์เพื่อเผาเครื่องหอม ขอเชิญพระองค์เสด็จ ออก ไป จาก สถาน บริสุทธิ นี้ เพราะพระองค์ได้ทรงล่วงเกิน และพระองค์จะไม่ได้รับเกียรติอันใดจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าเลย” ๑๙ แล้วอุสซียาห์ทรงกริ้ว พระองค์มีกระดางไฟอยู่ในพระหัตถ์จะทรงเผาเครื่องหอม และ เมื่อ พระองค์ ทรง กริ้ว ต่อ พวก ปุโรหิต โรคเรื้อนก็เกิดขึ้นมาที่พระนลาฏต่อหน้าปุโรหิตในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ข้างแท่นเผาเครื่องหอม ๒๐ และอาชาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ และบรรดาปุโรหิตทั้งปวงมองดูพระองค์ และดูเกิด พระองค์ ทรง เป็น โรค เรื้อน ที่ พระ นลาฏ และ เขา ทิ้ง หลาย ก็ ผลัก พระองค์ออกไปจากที่นั้น และพระองค์เองก็ทรงรีบเสด็จออกไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระองค์แล้ว ๒๑ และกษัตริย์อุสซียาห์ก็ ทรง เป็น โรค เรื้อน จน วัน สิ้น พระชนม์ และเพราะเป็นโรคเรื้อนก็ทรงประทับในวังต่างหาก เพราะพระองค์ทรงถูกตัดขาดจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และโยชามโอรสของพระองค์ เป็นผู้ดูแล ราช สำนัก ปกครอง ประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น

การสิ้นพระชนม์ของอุสซียาห์ โยชามครอบครองแทน พระองค์ (๒ พกษ ๑๕:๓๒)

๒๒ ส่วน พระ ราช กิจ นอก นั้น ของอุสซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย อิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายอาโมส ได้บันทึกไว้ ๒๓ และอุสซียาห์ก็ทรง ล่วง หลับ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษของพระองค์ และ เขาก็ ผีง พระ ศพ ไว้ กับ บรรพบุรุษของพระองค์ในหน้าที่ฝังศพอันเป็นของกษัตริย์ เพราะเขาทั้งหลายว่า “พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อน” และโยชามโอรสของพระองค์ก็ครอบครองแทนพระองค์

**โยธามทรงครอบครองเหนือ
ยูดาห์ (๒ พกษ ๑๕:๓๒-๓๘)**

๒๗ เมื่อโยธามทรงเริ่มครอบครองนั้น มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยรูซาห์ บุตรสาวของศาโดก ^๒ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งอุสซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ เว้นแต่พระองค์มิได้เข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ แต่ประชาชนยังประพฤติอย่างเลวทราม ^๓ พระองค์ทรงสร้างประตูบนของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำการก่อสร้างมากที่กำแพงตำบลโอเฟล ^๔ ยิ่งกว่านั้นอีกพระองค์ทรงสร้างห้วเมืองในถิ่นเทือกเขาแห่งยูดาห์ และสร้างป้อมกับหอคอยตามป่าไม้ ^๕ และพระองค์ทรงสู้รบกับกษัตริย์คนอัมโมน และทรงชนะ และในปีนั้นคนอัมโมนได้ถวายเงินแก่พระองค์หนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีหนึ่งหมื่นโคเรกับข้าวบาร์เลย์หนึ่งหมื่น คนอัมโมนได้ถวายเท่ากันในปีที่สอง และในปีที่สาม ^๖ โยธามจึงทรงมีกำลังมากขึ้น เพราะพระองค์ทรงตระเตรียมทางทั้งหลายของพระองค์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพระองค์ ^๗ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยธาม และการสงครามทั้งสินของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล และยูดาห์ ^๘ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี ^๙ และโยธามล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาหิสไอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

**อาหิสครอบครองเหนือยู
ดาห์ (๒ พกษ ๑๖:๑)**

๒๘ เมื่ออาหิสทรงเริ่มครองราชย์ มีพระชนมายุยี่สิบพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบหกปี แต่พระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ^๒ แต่ทรงดำเนิน

ตามทางของกษัตริย์แห่งอิสราเอล พระองค์ถึงกับทรงสร้างรูปเคารพหล่อสำหรับพระบาอัล ^๓ ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงเผาเครื่องหอมในหุบเขาบุตรชายของสินโนม และทรงเผาไอรสทั้งหลายของพระองค์ในไฟ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล ^๔ พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและทรงเผาเครื่องหอมที่ปูชนียสถานสูงและบนเนินเขาและใต้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น

**อาหิสกับเปคาห์สู้รบ
กัน (๒ พกษ ๑๖:๕-๖)**

^๕ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จึงทรงมอบพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งซีเรีย ผู้ทรงชนะพระองค์และจับประชาชนของพระองค์เป็นเชลยจำนวนมากนำมาซึ่งดามัสกัส และพระองค์ทรงถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้ชนะพระองค์ด้วยการฆ่าฟันอย่างใหญ่หลวง ^๖ เพราะว่าเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ได้ฆ่าเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคนในยูดาห์ในวันเดียว ทั้งสิ้นเป็นทหารกล้าแข็ง เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ^๗ และคิรีทแก้ว ทหารของเอฟราอิมได้สังหารมาอาเสอาห์ไอรสของกษัตริย์ และอัสรีคมอธิปติกรมวังและเอลคานาห์ผู้ปราช ^๘ คนอิสราเอลได้จับญาติพี่น้องของตนเป็นเชลยสองแสนคน มีผู้หญิง บุตรชาย และบุตรสาว และได้รับของเป็นอันมากมาจากเขานำมาซึ่งสะมาเรีย ^๙ แต่ผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นชื่อว่าโอเดด ท่านออกไปพบกองทัพซึ่งมาซึ่งสะมาเรีย และพูดกับเขาทั้งหลายว่า “ดูเถิด เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกริ้วต่อยูดาห์ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่าน แต่ท่านทั้งหลายได้สังหารเขาเสียด้วยความเกรี้ยวกราดซึ่งขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์” ^{๑๐} และบัดนี้ท่านทั้งหลายเจตนาจะข่มขี่ประชาชนแห่งยูดาห์และเยรูซาเล็มให้เป็นทาสชายและทาสหญิงของท่าน ตัวท่านเองไม่มีบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านหรือ ^{๑๑} บัดนี้ขอฟังข้าพเจ้า และขอส่งเชลยซึ่งท่านได้นำมาจากญาติพี่น้องของท่านกลับไป เพราะว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของ

พระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย” ^{๑๒}บางคนในหัวหน้านักบวชเอเฟราอิมคือ อาซาริยาห์บุตรชายโยฮานัน เบเรคิยาห์บุตรชายเมซิลเลโมท เยฮิสคิยาห์บุตรชายซัลลูมและอามาสาบุตรชายหัดลัย ได้ยืนขึ้นขัดขวางบรรดาผู้ที่กลับมาจากสงคราม ^{๑๓}พูดกับเขาทั้งหลายว่า “เจ้าอย่านำเชลยเข้ามาที่นี่ เพราะเจ้ามุ่งหมายที่จะนำโทษบาปมาเหนือเราต่อพระเยโฮวาห์ เพิ่มเข้ากับบาปและการละเมิดในปัจจุบันของเรา เพราะว่า การละเมิดของเราก็ใหญ่โตอยู่ พระพิโรธอันแรงกล้าต่ออิสราเอลมีอยู่แล้ว” ^{๑๔}เพราะฉะนั้น ผู้ถืออาวุธจึงทิ้งเชลย และ ของที่ริบมาต่อหน้าเจ้านาย และ ชุมมมชนทั้งปวง ^{๑๕}และผู้ชายซึ่งถูกระบุชื่อนั้นได้ลุกขึ้นเอาเสื้อผ้าอันเป็นของที่ริบมาให้แก่คนที่เปลือยกายอยู่ในพวกเชลยและเขาก็ห่อหุ้มให้เขาไว้ และให้รองเท้า และจัดหาอาหารและเครื่องดื่มให้ และขโลมเขา และนำคนที่อ่อนเปลี้ยในพวกเขาขึ้นมา นำเขากลับมายังญาติพี่น้องของเขาที่เมืองเยรีโคคือเมืองต้นอินทผลัม และเขาทั้งหลายก็กลับไปยังสะมาเรีย

คนเอโดมกับคนฟิลิสเตียบุกรุกยูดาห์

^{๑๖}ครั้งนั้น กษัตริย์อาหัส ทรงใช้ให้ไปหา กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเพื่อขอความช่วยเหลือ ^{๑๗}เพราะคนเอโดมได้บุกรุกเข้ามาอีก และ โจมตียูดาห์ และจับไปเป็นเชลยบ้าง ^{๑๘}และคนฟิลิสเตียได้เข้าปล้นหัวเมืองในหุบเขา และที่ภาคใต้ของยูดาห์ และได้ยึดเมืองเบธเซเมช อัยยาโลน เกเดโรท และโสโคกับชนบท ทิมนาห์กับชนบท และทั้งกิมโซกับชนบท และเขาก็ตั้งอยู่ที่นั่น ^{๑๙}เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยูดาห์ด้อยต่ำลงด้วยเหตุอาหัสกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะอาหัสทรงกระทำให้ยูดาห์เปลือยเปล่าไปแล้ว และได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์อย่างร้ายแรง ^{๒๐}ฉะนั้นทีกิลทีบิเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึง ยก ขึ้น มา ต่อสู้ กับ พระองค์ และ กระทำ ให้ พระองค์ ทุกข์ พระทัย แทนที่จะสนับสนุนพระองค์ให้เข้มแข็ง ^{๒๑}เพราะอาหัสทรงเอาของส่วนหนึ่งจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และจาก ราชสำนัก และจากเจ้านาย ถวาย เป็นบรรณาการแก่กษัตริย์ของอัสซีเรีย แต่หาเป็นประโยชน์แก่พระองค์ไม่ ^{๒๒}ในคราวทุกข์ยากนั้น พระองค์ยังละเมิดต่อพระเยโฮ

วาท์ คือ กษัตริย์อาหัสองค์เดียวกันนี้แหละ ^{๒๓}เพราะพระองค์ทรงถวายสัตวบูชาแก่พระของเมืองดามัสกัสซึ่งได้ให้พระองค์พ่ายแพ้ และตรัสว่า “เพราะว่าพระแห่งกษัตริย์ของอัสซีเรียได้ช่วยเราทั้งหลาย เราจึงจะถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้นเพื่อจะช่วยเรา” แต่พระเหล่านั้นเป็นเครื่องทำลายพระองค์ และทั้งอิสราเอลทั้งปวงด้วย ^{๒๔}และอาหัส ทรงรวบรวมเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเจ้า และตัดเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเจ้าเป็นชิ้นๆ และพระองค์ ทรง ปิด ประตู พระนิเวศของ พระ เย โฮ วาห์ และ พระองค์ ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระองค์ทุกมุม เมืองเยรูซาเล็ม ^{๒๕}พระองค์ทรงสร้างรูปนียสถานสูงในหัวเมืองของยูดาห์ทุกหัวเมืองเพื่อเผาเครื่องหอมถวายพระอื่น กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ทรงพระพิโรธ

การสิ้นพระชนม์ของอาหัส เฮเซคิยาห์ครอบครองแทนพระองค์ (๒ พกษ ๑๖:๑๙-๒๐)

^{๒๖}ส่วน พระ ราช กิจ นอก นั้น ของ พระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด เขานับทุกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล ^{๒๗}และอาหัสก็ ล่วง หลบ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษ ของ พระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในกรุง คือในเยรูซาเล็ม แต่เขามีได้ นำ พระศพ ไป ไว้ ใน อุโมงค์ ของ กษัตริย์ แห่ง อิสราเอล และเฮเซคิยาห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

เฮเซคิยาห์ทรงครอบครองเหนือยูดาห์ (๒ พกษ ๑๘:๑; อัสย ๓๖-๓๙)

๒๙ ^๑เมื่อเฮเซคิยาห์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาบิยาห์ บุตรสาวของเศคาริยาห์ ^๒และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ ^๓ในปีแรกแห่งรัชกาลของพระองค์ในเดือนแรก พระองค์ทรงเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้

ทรงทำการซ่อมแซมประตูนั้น “พระองค์ทรงนำปุโรหิตและคนเลวีเข้ามาและทรงให้เขาชุมนุมที่ถนนด้านตะวันออก” และตรัสกับเขาว่า “คนเลวีเอ๋ย ขอฟังเรา จงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระเจ้า แห่ง บรรพบุรุษ ของ ท่าน ให้บริสุทธิ์ และขนสิ่งสกปรกออกเสียจากสถานบริสุทธิ์” เพราะบรรพบุรุษของเราทั้งหลายได้กระทำการละเมิด และได้กระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา เขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระองค์ และหันหน้าของเขาเสียจากที่ประทับของพระเยโฮวาห์ และได้หันหลังให้ “เขาเปิดประตูมุขพระนิเวศด้วย และได้ดับประทีปเสีย และมีได้เผาเครื่องหอมหรือถวายเครื่องเผาบูชาในสถานบริสุทธิ์แต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล” เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมาบนยูดาห์และเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงกระทำให้เขาเป็นสิ่งที่น่าหวาดเสียว เป็นที่สยดสยอง และเป็นที่ย่ำเหยียบตามที่ท่านได้เห็นกับตาของท่านแล้ว “เพราะดูเถิด บิดาทั้งหลายของเราได้ล้มลงด้วยดาบ และบุตรชายบุตรสาวกับภรรยาของเราได้เป็นเชลยเพราะเหตุนี้” บัดนี้เรามีใจประสงค์ที่จะกระทำพันธสัญญากับพระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ จะหันไปเสียจากเรา บุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าเพิกเฉยเพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกท่านให้ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และเป็นผู้ปรนนิบัติของพระองค์ และเผาเครื่องหอม” แล้วคนเลวี่ก็ลุกขึ้นคือมาฮาบุตรชายอามาสัย และโยเอลบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นลูกหลานของโคฮาต และลูกหลานของ เม รารี มีคีชบุตรชายอับดี และอาซาริยาห์บุตรชายเยฮาลเลเลล และของคนเกอร์โซน มีโยอาห์บุตรชายติมมาห์ และเอเดนบุตรชายโยอาห์ และลูกหลานของเอลีซาฟาน มีซิมรีและเยอีเอล และลูกหลานของอาสาฟ มีเศคาริยาห์และมัธธาเนียห์ และลูกหลานของเฮมาน มีเยฮีเอลและซิมเอี และลูกหลานของเยดูธัน มีไซไมอาห์และอุสซีเอล เขาทั้งหลายรวบรวมพี่น้องของเขา และชำระตนให้บริสุทธิ์ และเข้าไปตามที่กษัตริย์ได้ทรงบัญชา โดยพระวามณะของพระเยโฮวาห์ ให้ชำระพระนิเวศ

ของพระเยโฮวาห์ให้บริสุทธิ์” ปุโรหิตได้เข้าไปในส่วนข้างในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เพื่อชำระให้บริสุทธิ์ และเขานำสิ่งสกปรกที่เขาพบในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ออกมาที่ลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และคนเลวี่ก็ขนเอาของนั้นออกไปยังลำธารซิดโรน เขาเริ่มชำระในวันแรกของเดือนแรก และในวันที่แปดของเดือนนั้นเขามายังมุขของพระเยโฮวาห์ เขาชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์อยู่แปดวัน และในวันที่สิบหกของเดือนแรกก็เสร็จ แล้วเขาเข้าไปหา กษัตริย์เฮเซคิยาห์และทูลว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความสะอาดพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สิ้นเสร็จแล้ว ทั้งแท่นเครื่องเผาบูชา และเครื่องใช้ของแท่นนั้น ทั้งสิ้นและโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ และเครื่องใช้ของโต๊ะนั้นทั้งสิ้น” เครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่ง กษัตริย์อาหัสคัดทิ้งในรัชสมัยของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้กระทำการละเมิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้เตรียมพร้อม และได้ชำระแล้ว และดูเถิด ของเหล่านั้นก็อยู่หน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์”

เฮเซคิยาห์ให้ประชาชนนมัสการพระเจ้าในพระวิหารอีก

แล้ว กษัตริย์เฮเซคิยาห์ทรงลุกขึ้นแล้ว และรวบรวมเจ้านายของกรุง และเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้ นำ วัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัว ลูกแกะผู้เจ็ดตัว และแพะผู้เจ็ดตัว เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับ ราช อาณาจักร สถานบริสุทธิ์ และ ยูดาห์ และ พระองค์ ทรงบัญชาให้ลูกหลานของ อาโรน คือ ปุโรหิต ให้ ถวาย ของ เหล่า นั้น บน แท่น บูชา ของ พระ เย โฮ วาห์ เขาทั้งหลายจึงฆ่าวัวผู้ และปุโรหิตก็รับเลือดและพรมที่แท่นบูชา และเขาทั้งหลายฆ่าแกะผู้ และเอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา และฆ่าลูกแกะ เอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา แล้วแพะผู้สำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นเขานำมาที่ กษัตริย์ และที่ประชุมชน และเขาทั้งหลายก็เอามือของเขาวางบนแพะนั้น และปุโรหิตก็ฆ่าแพะเสีย และเอาเลือดของมันทำการคินดีกินบนแท่นนั้น เพื่อทำการลบมลทินบาปให้อิสราเอลทั้งปวง เพราะ กษัตริย์ ทรงบัญชาว่า ให้ทำเครื่องเผาบูชา และ เครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับ อิสราเอล

ทั้งปวง ๒๕ แล้วพระองค์ทรงให้คนเลวีประจำอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ มีฉาบพิณใหญ่ และพิณเขาคู่ ตามบัญญัติของดาวิด และของกาดผู้ทำนายของกษัตริย์ และของนารันผู้พยากรณ์ เพราะว่าพระบัญญัตินั้นมาจากพระเยโฮวาห์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์ ๒๖ คนเลวีก็ยืนอยู่ ถือเครื่องดนตรีของดาวิด และปู้โรหิต ถือแดร์ ๒๗ แล้วเฮเซคียาห์ทรงบัญชาว่า ให้ถวายเครื่องเผาบูชา นั้นบนแท่น และเมื่อเริ่มถวายเครื่องเผาบูชา ก็เริ่มถวายเพลงแด่พระเยโฮวาห์ และแดร์กับเครื่องดนตรีของดาวิด กษัตริย์ของอิสราเอลก็เริ่มด้วย ๒๘ ชุมมูมชนทั้งสิ้นก็นมัสการ และนักร้องก็ร้องเพลง และคนดนตรีก็เป่าแตร ทำอย่างนี้อยู่จนถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ ๒๙ เมื่อการถวายบูชาเสร็จแล้ว กษัตริย์ และ คน ทั้ง ปวง ที่ อยู่ กับ พระองค์ ก็ กราบลงนมัสการ ๓๐ และกษัตริย์เฮเซคียาห์ และเจ้านายก็บัญชาให้คนเลวีร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยถ้อยคำของดาวิดและของอาสาฟผู้ทำนาย และเขาทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญด้วยความยินดี และเขาก็กัมคีระลงนมัสการ ๓๑ แล้วเฮเซคียาห์ตรัสว่า “บัดนี้ท่านทั้งหลายได้ชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ จงเข้ามาใกล้ นำเครื่องสัตวบูชา และเครื่องบูชาไมทนามายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” และชุมมูมชนก็นำเครื่องสัตวบูชา และเครื่องบูชาไมทนา และทุกคนที่มีใจสมัครก็ได้นำเครื่องเผาบูชา มา ๓๒ จำนวนเครื่องเผาบูชาซึ่งชุมมูมชนนำมา คือ วัว ผู้เจ็ดสิบตัว แกะผู้หนึ่งร้อยและลูกแกะสองร้อย ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ๓๓ และเครื่องบูชาที่มอบถวายไว้ มีวัวผู้หกร้อยตัว และแกะสามพันตัว ๓๔ แต่มีปู้โรหิตน้อยเกินไป จนถลกหนังเครื่องเผาบูชาทั้งหมดไม่ได้ คนเลวีพี่น้องของเขาก็ได้ช่วยจนเสร็จงาน และจนกว่าปู้โรหิตคนอื่นจะเสร็จการชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะในการชำระตนนั้นคนเลวี จิริงจึงยิ่งกว่าพวกปู้โรหิต ๓๕ นอกจากเครื่องเผาบูชา มีจำนวนมากมายแล้ว ยังมีไขมันของเครื่องสันติบูชา และมีเครื่องตีมบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาด้วย ดังนั้นแหละงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ฟื้นคืนมาอีก ๓๖ เฮเซคียาห์กับประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดีด้วย

การที่พระเจ้าได้ทรงกระทำให้แก่ประชาชนครั้งนี้ เพราะเรื่องนี้เกิดขึ้นปัจจุบันทันด่วน

การเตรียมสำหรับเทศกาลปัสกา

๓๐ เฮ เซ คี ยาห์ ทรง รั บ สั่ง ไป ถึง อิศราเอล และ ยูดาห์ ทั้ง ปวง และ ทรงพระอักษรถึงเอฟราอิมกับมนัสเสห์ด้วย ว่า เขาทั้งหลายควรจะมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอิสราเอล ๑ เพราะ ว่า กษัตริย์ และ เจ้านาย ของ พระองค์ ทั้ง ชุมมูม ชน ทั้ง ปวง ใน เยรูซาเล็ม ได้ ปรี กษา กัน ที่ จะ ถือ เทศกาลปัสกา ใน เดือน ที่ สอง ๒ ด้วย เขา ทั้ง หลาย จะ ถือ ปัสกาตามกำหนดไม่ได้ เพราะว่าพวกปู้โรหิต ยังมิได้ชำระตนให้บริสุทธิ์เพียงพอแก่จำนวน และประชาชนยังมิได้ชุมนุมกัน ในเยรูซาเล็ม ๓ และ แผนงาน นั้น ก็ เป็น ที่ ชอบ แก่ กษัตริย์ และ ชุมมูม ชน ทั้ง ปวง ๔ เขา จึง ลง มติ ให้ ทำ ประการ ออก ไป ทว่า อิศราเอล ตังแต่เบเออร์เซบาถึงเมืองดานว่า ประชาชนควรมาถือปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่เยรูซาเล็ม เพราะเขามิได้ถือเป็นเวลาตามที่ได้กำหนดไว้ ๕ คนเดินหนังสือจึงออกไป ทว่า อิศราเอล และ ยูดาห์ ถือ หนังสือ จาก กษัตริย์ และ บรรดา เจ้านาย ของ พระองค์ เพราะกษัตริย์ได้ทรงบัญชาว่า “ชนอิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล เพื่อพระองค์จะหันกลับมายังคนส่วนที่เหลืออยู่ของท่านผู้ซึ่งหนีรอดจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ๖ ท่านอย่าเป็นเหมือนบิตาและเหมือนพี่น้องของท่านผู้ได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเข เพราะองค์จึงทรงมอบเขาให้ถึงความเศร้าสุดตามที่ท่านเองก็เห็นอยู่ ๗ และคราวนี้อย่าคอยแข็งอย่างบิตาของท่านทั้งหลายเลย แต่จงยอมมอบตัวท่านแด่พระเยโฮวาห์ และมายังสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงชำระไว้ให้บริสุทธิ์เป็นนิത്യ และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน เพื่อพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากท่าน ๘ เพราะถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมายังพระเยโฮวาห์ พี่น้องของท่านและลูกหลานของท่านจะประสบความเอ็นดูจากผู้ที่จับเขาไปเป็นเชลย และจะได้กลับมายัง

แผ่นดินนี้อีก เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระเมตตาและกรุณา ถ้าท่านกลับมาหาพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงหันพระพักตร์ไปจากท่าน” ^{๑๐} คนเดินหนึ่งสี่อจึงไปตามหัวเมืองต่างๆทั่วแผ่นดินเอฟราอิมและมนัสเสห์ไกลไปจนถึงเศบูลุน แต่คนทั้งหลายก็หัวเราะเยาะเขา และเย้ยหยันเขา ^{๑๑} มีแต่คนอาเซอร์ มนัสเสห์และเศบูลุนบางคนที่ถ่อมตัวและมายังเยรูซาเล็ม ^{๑๒} พระหัตถ์ถองพระเจ้าอยู่เหนือยูดาห์ด้วย ทรงให้เขาเป็นใจเดียวกันที่จะกระทำตามซึ่งกษัตริย์และเจ้านายได้บัญชาเขาไว้ตามพระราชวณะของพระเยโฮวาห์ ^{๑๓} ประชาชนเป็นอันมากมาประชุมกันในเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในเดือนที่สองเป็นการชุมนุมใหญ่ยิ่งนัก ^{๑๔} พวกเขาลุกขึ้นและได้กำจัดแท่นบูชาที่อยู่ในเยรูซาเล็มและแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมทั้งปวงนั้น เขาชนไปทิ้งเสียในลำธารชิดโรน

การถือเทศกาลปัสกาศด้วยความยินดี

^{๑๕} และเขาทั้งหลายได้ฆ่าแกะปัสกาในวันทีสิบสี่ของเดือนที่สอง ปุโรหิตและคนเลวีก็ต้องรู้สึกละอาย เพราะฉะนั้นเขาจึงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และนำเครื่องเผาบูชามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ^{๑๖} เขาทั้งหลายเข้าประจำตำแหน่งที่เขาเคย ตามพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า ปุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งเขารับมาจากมือของคนเลวีประพรม ^{๑๗} เพราะว่ามีหลายคนในชุมนุมชนนั้นยังมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นคนเลวีจึงต้องฆ่าแกะปัสกาแทนทุกคนที่มลทิน เพื่อกระทำให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ ^{๑๘} เพราะว่ามวลชนนั้น คนเป็นอันมากที่มาจากเอฟราอิม มนัสเสห์ อิสสาการ์ และเศบูลุนยังไม่ได้ชำระตน ถึงกระนั้นเขาก็ยังรับประทานปัสกาผิดต่อข้อที่กำหนดไว้ แต่เฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานเผื่อเขาว่า “ขอพระเยโฮวาห์ผู้ประเสริฐทรงให้อภัยแก่ทุกๆคน ^{๑๙} ผู้ป้กใจเสาะหาพระเจ้า คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ถึงแม้ว่าจะไม่ชำระตัวตามกฎของความบริสุทธิ์แห่งสถานบริสุทธิ์นี้” ^{๒๐} พระเยโฮวาห์ทรงฟังเฮเซคียาห์และทรงรักษาประชาชน ^{๒๑} และประชาชนอิสราเอลที่อยู่ ณ เยรูซาเล็มได้ถือ

เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันด้วยความยินดียิ่ง และคนเลวีกับปุโรหิตได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ทุกวันๆ ร้องเพลงทำเสียงดังด้วยเครื่องดนตรีของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ^{๒๒} และเฮเซคียาห์ทรงกล่าวหนุนใจพวกคนเลวีทั้งปวงผู้สอนถึงความบริสุทธิ์แห่งพระเยโฮวาห์ พวกเขาจึงรับประทานอาหารในเทศกาลนั้นเจ็ดวัน ได้ถวายสัตวบูชาเป็นเครื่องสันติบูชา และสารภาพความผิดบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน

การถือเทศกาลปัสกาอีกเจ็ดวัน

^{๒๓} แล้วชุมนุมชนทั้งสิ้นก็ตกลงกันที่จะถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวัน เขาจึงถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวันด้วยความยินดี ^{๒๔} เพราะเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงประทานวัวผู้หนึ่ง พันตัวและแกะเจ็ดพันตัวแก่ชุมนุมชน และพวกเขาได้ให้วัวผู้หนึ่งพันตัวและแกะหนึ่งหมื่นตัวแก่ชุมนุมชน และปุโรหิตเป็นจำนวนมากก็ได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ ^{๒๕} ชุมชนชนทั้งสิ้นของยูดาห์ กับบุตรดาวิดและคนเลวี และชุมนุมชนทั้งสิ้นซึ่งออกมาจากอิสราเอล และคนต่างด้าวซึ่งออกมาจากแผ่นดินอิสราเอล และซึ่งอยู่ในยูดาห์เปรมปรีดีกัน ^{๒๖} จึงมีความชื่นบานใหญ่ยิ่งในเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่สมัยของซาโลมอนโอรสของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่เคยมีอย่างนี้เลยในเยรูซาเล็ม ^{๒๗} แล้วบรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ลุกขึ้นอวยพรประชาชน เสียงของเขาก็ถึงพระกรรณ และคำอธิษฐานของเขาก็ขึ้นมายังที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์คือสวรรค์

การทำลายรูปเคารพ (๒ พงศ ๑๘:๕)

^๑ เมื่อสำเร็จงานนี้ ทั้งสิ้นแล้ว **๓๑** อิสราเอลทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ออกไปยังหัวเมืองยูดาห์และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และโค่นบรรดาเสา รูปเคารพ และพังปฐมนิยสถานสูงลง และพังแท่นทวยดาห์และเบนยามินทั้งสิ้นและในเอฟราอิมกับมนัสเสห์ จนเขาทำลายเสียหมดสิ้น แล้วประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็กลับไปยังหัวเมืองของตน ทุกคนกลับไปยังที่ดินของเขา

เฮเซคียาห์นำให้มีการปฏิรูปใหม่

๒ เฮเซคียาห์ได้ทรงจัดการแบ่ง บรรดาปุโรหิตและคนเลวีเป็นกองๆ แต่ละกองตามหน้าที่ปรนนิบัติ ของ ตน บรรดาปุโรหิตและคนเลวี ให้เป็นพนักงานฝ่ายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาให้ปรนนิบัติ และให้ถวายไมทานาและสรรเสริญภายในประตูค่ายของพระเยโฮวาห์ ๓ ส่วนที่กษัตริย์ทรงบริจาคมอบถวายให้ส่วนพระองค์นั้น เป็นเครื่องเผาบูชาคือเครื่องเผาบูชาสำหรับเช้าและสำหรับเย็น และเครื่องเผาบูชาสำหรับวันสะบาโต วันขึ้นหนึ่งค่ำและเทศกาล ตามกำหนด ตั้งที่บันทึกลงไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ๔ และพระองค์ทรงบัญชาประชาชนผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้บริจาคมอบส่วนที่เป็นของปุโรหิตและของคนเลวี เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้เข้มแข็งขึ้นในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ๕ พอ พระบัญชา กระจาย ออกไป ประชาชนอิสราเอลก็ได้บริจาคมอบเข้ามาอย่างมกมมาย มีผลรุ่งแรกของข้าว น้ำมัน น้ำผึ้ง และผลิตผลทุกอย่างของไร่นา และเขานำสิบชักหนึ่งแห่ง ของ ทุกชนิด เข้ามาอย่าง มากมาย ๖ และ ประชาชนอิสราเอล และ ยูดาห์ผู้อยู่อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์ได้นำสิบชักหนึ่งของวัวและแกะ และสิบชักหนึ่งของสิ่งบริสุทธิที่มอบถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และเก็บไว้เป็นกองๆ ๗ ในเดือนที่สามเขาเริ่มกองสุม ขึ้น และสำเร็จในเดือนที่เจ็ด ๘ เมื่อเฮเซคียาห์และเจ้านายมาเห็นกองเหล่านั้น ท่านทั้งหลาย ก็ถวาย สาธุการ แด่ พระเยโฮวาห์ และอวยพรแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ๙ เฮเซคียาห์ก็ทรงใต้อตาม ปุโรหิตและคนเลวีถึงเรื่องกองเหล่านั้น ๑๐ อาชาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ ผู้เป็นวงศ์วานของศาโดก ทูลตอบพระองค์ว่า “ตั้งแต่ประชาชนได้เริ่มนำส่วนบริจาคมอบเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พวกข้าพระองค์ได้รับประทานและมีพอกับมีเหลือมาก เพราะ พระเยโฮวาห์ได้ทรงอำนวยการพระพรประชาชนของพระองค์ จึงมีเหลืออยู่ใหญ่โตอย่างนี้” ๑๑ แล้วเฮเซคียาห์จึง ทรงบัญชาให้ เขา จัด ห้อย ใน พระนิเวศ ของ พระ เยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็จัดไว้ ๑๒ และเขาทั้งหลายนำสิ่งบริจาคมอบ

มาอย่างสัตย์ซื่อทั้งสิบชักหนึ่งและของมอบถวาย หัวหน้าเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลคือโคนานียาห์คนเลวีกับซิมเมโอนน้องชายเป็นคนรอง ๑๓ เยฮีเอล อาชาซียาห์ นาหัท อาสาเฮล เยรีโมทโยซาบาด เอลีเอล อิสมาคียาห์ มาสาทและเบไนยาห์ เป็นผู้ควบคุมช่วยเหลือโคนานียาห์ และซิมเมโอนน้องชายของเขา โดยการแต่งตั้งของกษัตริย์เฮเซคียาห์ และอาชาริยาห์เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของพระนิเวศของพระเจ้า ๑๔ โคเร บุตรชายอิมานาห์คนเลวี ผู้เฝ้าประตูตะวันออก เป็นผู้ดูแลของบูชาที่ถวายตามใจสมัครแก่พระเจ้า แจกส่วนบริจาคมอบที่ส่งมอบไว้สำหรับพระเยโฮวาห์และสิ่งบริสุทธิที่สุด ๑๕ เอเดน มินยามิน เยชูอาเซไมอาห์ อามาริยาห์ เซคานียาห์ได้ช่วยเขาในตำแหน่งหน้าที่ในหัวเมืองของปุโรหิตให้แจกแก่พี่น้องของเขาทั้งหลาย ทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อยเหมือนกันตามกอง เวร ๑๖ เว้นแต่คนเหล่านั้นที่ขึ้นทะเบียนไว้ตามผู้ชายตั้งแต่สามขวบขึ้นไป ทุกคนที่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เป็นเวรตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ เพื่อทำการปรนนิบัติตามหน้าที่โดยกองของเขา ๑๗ การขึ้นทะเบียนปุโรหิตก็กระทำตามวงศ์วานแห่งบรรพบุรุษของเขา ส่วนคนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปก็ขึ้นตามหน้าที่ของเขา ตามกองเวรของเขาทั้งหลาย ๑๘ และขึ้นทะเบียนทั้งลูกเล็กๆของเขา ภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขา มวลชนทั้งสิ้น เพราะในตำแหน่งหน้าที่นั้นเขาทั้งหลายได้ชำระตัวให้บริสุทธิ ๑๙ สำหรับลูกหลานของอาโรนคือพวกปุโรหิต ผู้อยู่ในทุ่งนารวมรอบหัวเมืองของเขานั้น มีผู้ชายในหัวเมืองต่างๆ ผู้ถูกระบุชื่อให้แจกจ่ายส่วนแบ่งแก่ผู้ชายทุกคนในพวกปุโรหิต และทุกคนในพวกคนเลวีผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้ ๒๐ เฮเซคียาห์ทรงกระทำดังนี้ทั่วทั้งยูดาห์และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบ และที่เป็นความจริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของ พระองค์ ๒๑ และงานทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงเริ่มกระทำในการปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และตามพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ เพื่อแสวงหาพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำด้วยเต็มพระทัย และทรงจำเริญขึ้น

เซนาเคอริบมาบูกฤยกดาห์ (๒ พกษ ๑๘:๑๓-๑๙:๓๗; อัสย ๓๖:๑-๒๒)

๓๒ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้และการสถาปนาขึ้นนั้น เซนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรียยกมาบูกฤยกดาห์ และตั้งค่ายล้อมหัวเมืองที่มีป้อมไว้ ทรงดำริที่จะยึดไว้^๒ และเมื่อเฮเซคียาห์ทรงเห็นว่าเซนาเคอริบยกมาด้วยเจตนาจะต่อสู้กับเยรูซาเล็ม^๓ พระองค์ ทรงวางแผนการกับเจ้านายของพระองค์ และทแกล้วทหารของพระองค์ที่จะออกนำตามหาผู้ที่อยู่นอกเมืองเสีย และเขาทั้งหลายก็ทรงช่วยพระองค์ “มีประชาชนเป็นอันมากรวบรวมกันเข้ามา และเขาทั้งหลายออกนำพุและปิดลำธารซึ่งไหลผ่านแผ่นดินเสีย พูดว่า “ทำไม่จะให้บรรดากษัตริย์อัสซีเรียยกมาพบหน้าเป็นอันมากเล่า”^๔ พระองค์ทรงประกอบกิจอย่างมึกมึน สร้างกำแพงที่ปรักหักพังนั้นทั่วไปใหม่ และสร้างหอคอยขึ้น และทรงสร้างกำแพงข้างนอกอีกชั้นหนึ่ง และพระองค์ ทรงเสริมกำแพงป้อม มิลโลที่นครดาวิด ทรงสร้างหอกและโล่เป็นจำนวนมาก^๕ และพระองค์ ทรงตั้งผู้บังคับการต่อต้านไว้เหนือประชาชน และทรงรวบรวมเข้าไว้ด้วยกัน ณ ถนูนที่ประตูนคร และตรัสอย่างหนักใจเขาทั้งหลายว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่างกลัวหรือ ท้อถอยต่อกษัตริย์อัสซีเรีย และตอกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับเขานั้น เพราะมีผู้หนึ่งฝ่ายเราที่ใหญ่กว่าฝ่ายเขา^๖ ฝ่ายเขามีแต่กำลังเนื้อหนัง แต่ฝ่ายเรามีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงสถิตกับเราที่ทรงช่วยเราและสู้รบฝ่ายเรา” ประชาชนก็วางใจในพระดำรัสของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์

การขู่เข็ญอย่างหยิ่งยโสของเซนาเคอริบ (๒ พกษ ๑๘:๑๗-๒๕)

๓ ภายหลังเซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย (ผู้ซึ่งกำลังล้อมเมืองลาคีซอยู่ด้วยกำลังรบทั้งสิ้นของพระองค์) ได้รับสั่งให้ข้าราชการของพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็มถึงเฮเซคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และถึงประชาชนทั้งปวงของยูดาห์ที่อยู่ในเยรูซาเล็มว่า “เซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งนี้ว่า ‘เจ้าทั้งหลายฟังอะไรเจ้าจึงยืนมั่นให้ล้อมอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

๑๑ เฮเซคียาห์มิได้พาเจ้าให้หลงเพื่อจะมอบให้เจ้าตายด้วยการอดอาหารและความกระหายหรือ ในเมื่อเขาบอกเจ้าว่า ‘พระเจ้าโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย’^{๑๒} เฮเซคียาห์คนนี้แหละมิใช่หรือที่ได้กำจัดปุชเนียสถานสูง และมีแท่นบูชาของพระองค์ และบัญญัติแก่ยูดาห์กับเยรูซาเล็มว่า ‘เจ้าจงนมัสการอยู่หน้าแท่นบูชาแท่นเดียว และเจ้าจงเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น’^{๑๓} เจ้าไม่รู้หรือว่าเราและบรรพบุรุษของเราได้กระทำอะไรแก่ชนชาติทั้งหลายแห่งประเทศต่างๆ พระของบรรดาประชาชาติแห่งประเทศเหล่านั้นสามารถที่จะช่วยประเทศของเขาให้พ้นจากมือของเราหรือ^{๑๔} ในพวกพระทั้งปวงแห่งประชาชาติเหล่านั้นที่บรรพบุรุษของเราได้ทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ยังมีพระองค์ใดเล่าที่สามารถช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเจ้าของเจ้านะหรือจะสามารถช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเรา^{๑๕} เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าให้เฮเซคียาห์ล่อลวงเจ้า หรือพาเจ้าให้หลงในทำนองนี้ อย่าเชื่อเขา เพราะไม่มีพระแห่งประชาชาติหรือราชอาณาจักรใดที่สามารถช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรา หรือจากมือบรรพบุรุษของเรา พระเจ้าของเจ้าจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเราได้น้อยยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดเล่า”^{๑๖} และข้าราชการของพระองค์ก็กล่าวที่บถมพระเยโฮวาห์พระเจ้าและเฮเซคียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์มากยิ่งขึ้น

เซนาเคอริบหมิ่นประมาทพระเจ้าของเฮเซคียาห์ (๒ พกษ ๑๙:๙-๑๓)

๑๗ และพระองค์ทรงพระอักษรหมิ่นประมาทพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล และตรัสที่บถมพระองค์ว่า “พระของบรรดาประชาชาติแห่งประเทศทั้งหลายมิได้ช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเราฉันใดพระเจ้าของเฮเซคียาห์ก็จะไม่ช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเราฉันนั้น”^{๑๘} และเขาทั้งหลายก็ตะโกนความนี้ด้วยเสียงอันดังเป็นภาษาฮีบรูให้ชาวเยรูซาเล็มผู้อยู่บนกำแพงฟัง เพื่อให้เขาตกใจและหวาดหวั่นไหว จะได้ยึดเอาเมืองนั้น^{๑๙} เขาได้พูดถึงพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็มอย่างกับที่เขาพูดถึงพระแห่งชนชาติทั้งหลายของแผ่นดิน

โลก ซึ่งเป็นผลงานของมือมนุษย์^{๒๐} แล้ว กษัตริย์เฮเซคียาห์และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายอามอสได้อธิษฐาน เพราะเรื่องนี้และเรื่องทูลต่อสวรรค์^{๒๑} และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ซึ่งได้ตัดทแกล้วทหารทั้งปวงและผู้บังคับกองและนายทหารในค่ายของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียออกไปเสีย เพราะฉะนั้นพระองค์จึงเสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระองค์ด้วยความอัปยศขายพระพักตร์ และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในนิเวศแห่งพระของพระองค์ คนเหล่านั้นที่ออกมาจากบันไดของพระองค์เองได้ฆ่าพระองค์ด้วยดาบเสียที่นั่น^{๒๒} ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงช่วยเฮเซคียาห์และชาวเยรูซาเล็มให้พ้นจากพระหัตถ์ของเซนนาเคอริบ กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจากมือของศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ และพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายอยู่ทุกด้าน^{๒๓} และคนเป็นอันมากนำของถวายพระเยโฮวาห์มายังกรุงเยรูซาเล็ม และของกำนัลต่างๆมาถวายเฮเซคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องในสายตาของทั้งปวงตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา

เฮเซคียาห์ทรงประหารและทรงกลับฟื้นมาใหม่ (๒ พกษ ๒๐:๑-๑๑)

^{๒๔}ครั้งนั้นเฮเซคียาห์ทรงประหารไก่ล้ จะสิ้นพระชนม์ และพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบและประทานหมายสำคัญอย่างหนึ่งให้แก่เฮเซคียาห์^{๒๕} แต่เฮเซคียาห์มิได้สนองพระคุณนั้น เพราะพระทัยของพระองค์ฝอองขึ้น เพราะฉะนั้นพระพิโรธจึงมาเหนือพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม^{๒๖} แต่เฮเซคียาห์ทรงอ่อนน้อมต่อมพระทัยที่กำเริบนั้นลง ทั้งพระองค์และชาวเยรูซาเล็ม พระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมิได้มาเหนือเขาทั้งหลาย ในรัชกาลเฮเซคียาห์^{๒๗} เฮเซคียาห์ทรงมีราชทรัพย์และเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงสร้างคลังไว้สำหรับพระองค์ เพื่อเก็บเงิน ทองคำ และเพชรพลอยต่างๆ เครื่องเทศ ไม้ และสำหรับทรัพย์สินที่มีค่าทุกชนิด^{๒๘} ทั้งฉางสำหรับข้าว น่องุ่น และน้ำมัน ที่ผลิตมา และโรงเก็บสัตว์เลี้ยงทุกชนิดและคอกแกะ^{๒๙} พระองค์ทรงจัดหัวเมืองเพื่อพระองค์ด้วย ทั้งฝูงแพะแกะและฝูงวัวเป็นอันมาก เพราะพระเจ้าทรงประทานทรัพย์สิน

ให้พระองค์มากยิ่งขึ้น^{๓๐} เฮเซคียาห์องค์นี้เอง ทรงปิดทางนำออกตอนบนของน้ำพุกิโฮนเสีย แล้วนำไปให้ไหลลงไปทางทิศตะวันตกของนครดาวิด และเฮเซคียาห์ทรงจำเริญในพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์^{๓๑} อย่างไรก็ตามในเรื่องทูตที่เจ้านายเมืองบาบิโลนใช้ให้มาถามถึงการมหัศจรรย์ซึ่งได้เกิดขึ้นในแผ่นดิน พระเจ้าก็ทรงปล่อยพระองค์ตามอำเภอใจ เพื่อจะทดลองพระองค์ และเพื่อจะทราบพระดำริทั้งสิ้นในพระทัยของพระองค์^{๓๒} ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเฮเซคียาห์และความดีของพระองค์ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในนิมิตของอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายอามอส และในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล

การสิ้นพระชนม์ของเฮเซคียาห์ (๒ พกษ ๒๐:๒๐-๒๑)

^{๓๓}และเฮเซคียาห์ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในอุโมงค์สำคัญที่สุดของโอรสของดาวิด และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งปวงได้ถวายเกียรติเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ และมนัสเสห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

มนัสเสห์ผู้ชั่วร้ายครอบครองเหนือยูดาห์ (๒ พกษ ๒๑:๒-๙)

๓๓ เมื่อมนัสเสห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี^๑ พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล^๒ เพราะพระองค์ทรงสร้างปุษนียสถานสูงขึ้นไปใหม่ ซึ่งเฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงพังลงนั้น และทรงสร้างแท่นบูชาแต่พระบาอัล และทรงทำบุรกดาศ เสารูปเคารพ และนมัสการบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์ และประณินบิดพระเหล่านั้น^๓ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “นามของเราจะอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์”^๔ และพระองค์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ในลานทั้งสองแห่ง

พระเนเวศของพระเยโฮวาห์^๖ และพระองค์ได้ทรงถวายโอโรสของพระองค์ให้ลุยไฟในหุบเขาบุตรชายของอินโนม ถือฤกษ์ยาม ใช้เวทมนตร์ ใช้ไสยศาสตร์ ติดต่อกับคนทรง และพอมดหมอผี พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ^๗ และรูปเคารพสลัก ซึ่งคือรูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระเนเวศของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าตรัสกับดาวิด และซาโลม อโรส ของดาวิดว่า “ในนิเวศนี้และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสิ้นของอิสราเอล เราจะบรรจนามของเราไว้เป็นนิตย์^๘ และเราจะไม่ให้เท้าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้กำหนดให้บรรพบุรุษของเจ้าอีกเลย ถ้าเขาเพียงแต่จะระมัดระวังกระทำทุกอย่าง ซึ่งเราได้บัญชาไว้ คือราชบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎทั้งสิ้นซึ่งได้ให้ไว้โดยทางโมเสส”^๙ มนัสเสห์ทรงชักจูงยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มให้หลง เขาจึงได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรดาประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายให้พินาศ ประชาชนอิสราเอลนั้น^{๑๐} พระเยโฮวาห์ตรัสกับมนัสเสห์และประชาชนของพระองค์ แต่เขาทั้งหลายไม่ฟัง

มนัสเสห์เป็นเชลยแล้วกลับคืนมา

^{๑๑} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ทรงให้ผู้บังคับกองทหารของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาต่อสู้อาณาทั้งหลาย ได้จับมนัสเสห์ที่ท่ามกลางพงหนาม และจองจำด้วยตรวนและนำพระองค์มายังบาบิโลน^{๑๒} และเมื่อพระองค์ทรงทุกข์ยาก พระองค์ทรงวิงวอนขอพระกรุณาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และต่อมพระทัยลงอย่างมาก ต่อพระพิทตร์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพระองค์^{๑๓} พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ และทรงฟังคำอ้อนวอนของพระองค์ และนำพระองค์กลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม ในราชอาณาจักรของพระองค์อีก แล้วมนัสเสห์ทรงทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า^{๑๔} ภายหลังพระองค์ทรงสร้างกำแพงชั้นนอกให้นครดาวิด ทางตะวันตกของกิโยนในหุบเขาไปจนถึงทางเข้าประตูปลา แล้ววางรอบตำบลโอเฟล และก่อสร้างให้

สูงมาก และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับบัญชากองทัพให้อยู่ในหัวเมืองมีป้อมในยูดาห์ทั้งสิ้น^{๑๕} และพระองค์ทรงเอาพระตำบั่วและรูปเคารพไปเสียจากพระเนเวศของพระเยโฮวาห์ และแทนบูชาทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้บนภูเขาแห่งพระเนเวศของพระเยโฮวาห์ และในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงทิ้งออกไปนอกเมือง^{๑๖} และพระองค์ทรงซ่อมแซมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ และทรงถวายเครื่องสัตวบูชา เป็นเครื่องสันติบูชา และเครื่องโมทนาพระคุณบนแท่นนั้น และพระองค์ทรงบัญชาให้ยูดาห์ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล^{๑๗} ถึงกระนั้นก็ตีประชาชนก็ยังถวายสัตวบูชาที่ปูชนียสถานสูง แต่ถวายต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเท่านั้น^{๑๘} ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของมนัสเสห์ และคำอธิษฐานของพระองค์ต่อพระเจ้า และถ้อยคำของผู้ทำนายผู้ทูลพระองค์ในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล^{๑๙} และคำอธิษฐานของพระองค์ และเรื่องที่พระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ บาปทั้งสิ้นของพระองค์ และการละเมิดของพระองค์ทั้งสิ้น และสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูง และตั้งบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพสลัก ก่อนที่พระองค์ทรงต่อมพระองค์ลงนั้น ดูเถิด เขามันบันทึกไว้ในหนังสือประวัติที่ผู้ทำนายแต่ง^{๒๐} มนัสเสห์จึงทรงลวงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในพระราชวังของพระองค์ และอาโมนโอโรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

อาโมนครอบครองเหนือยูดาห์ (๒ พกษ ๒๑:๑๘-๒๒)

^{๒๑} เมื่ออาโมนเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสองปี^{๒๒} พระองค์ทรงกระทำ ความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อยู่จนมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำนั้น อาโมนถวายสัตวบูชาแก่รูปเคารพสลักทั้งสิ้น ซึ่งมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น และทรงปรนนิบัติรูปเคารพนั้น^{๒๓} และพระองค์มิได้ต่อมพระองค์ลงต่อพระพิทตร์พระเยโฮวาห์ อย่างมนัสเสห์ราช

บิดาของพระองค์ได้ ถ่อมพระองค์ลงนั้น แต่ อาโมนองค์นี้ได้ละเมียดยิ่งขึ้น

การสิ้นพระชนม์ของอาโมน
(๒ พกษ ๒๑:๒๓-๒๖)

๒๔ แล้ว ข้าราชการ ของ พระองค์ ก็ ร่วม กัน คิดกบฏต่อพระองค์ และได้ฆ่าพระองค์เสีย ในพระราชวัง ของ พระองค์ ๒๕ แต่ ประชาชน แห่ง แผ่นดิน ได้ ประหาร บรรดาคน เหล่านั้น ที่คิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และ ประชาชน แห่ง แผ่นดิน ได้ แต่งตั้ง ให้ โยสิยาห์ อีโรส ของ พระองค์ ครอบครอง แทนพระองค์

โยสิยาห์ครอบครองเหนือยูดาห์
(๒ พกษ ๒๒:๑-๒๓:๓๐)

๓๔ ๑ เมื่อโยสิยาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุ แปด พรรษา และ พระองค์ ทรง ครอบ ครอบ ใน เยรูซาเล็ม สามสิบ เอ็ด ปี ๒ พระองค์ ทรง กระทำ สิ่ง ที่ ถูก ต้อง ใน สายพระเนตร ของ พระ เยโฮวาห์ และ ดำเนิน ใน มรรคา ของ ดาวิด บรรพบุรุษ ของ พระองค์ และ พระองค์ มิได้ ทรง เอนเอียง ไป ทาง ขวามือ หรือ ทาง ซ้าย ๓ เพราะ ในปี ที่ แปด แห่ง รัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ยังทรงพระเยาว์อยู่ พระองค์ ทรง เริ่ม แสวงหา พระเจ้า ของ ดาวิด บรรพบุรุษ ของ พระองค์ และ ในปี ที่ สิบสอง พระองค์ ทรง เริ่ม กวาดล้าง ยูดาห์ และ เยรูซาเล็ม ด้วยการกำจัดปูชนียสถานสูง ทั้ง บรรดา เสารูป เคารพ และ รูป เคารพ แกะสลัก และ รูป เคารพ หล่อ ๔ และ เขา พัง แท่น บูชา พระบาอัลลงต่อพระพักตร์ของพระองค์ และ พระองค์ ทรง โคน บรรดา รูป เคารพ ซึ่ง ตั้ง อยู่ บนเนินสูง และ พระองค์ ทรง หุบ บรรดา เสารูป เคารพ และ รูป เคารพ แกะสลัก กับ รูป เคารพ หล่อ เป็นชิ้นๆ และ ทรง กระทำให้ เป็น ผง ไรย บน หลุม ศพ ของ บรรดา คน ที่ ถวาย สัตวบูชา แก่ พระเหล่านั้น ๕ และ พระองค์ ทรง เผา กระจก ถูก ของ ปุโรหิต บน แท่น พระ เหล่านั้น และ ทรง กวาด ยูดาห์ และ เยรูซาเล็ม ๖ และ พระองค์ ทรง กระทำ เช่น กัน ใน หัวเมือง ของ มนัสเสห์ เอฟราอิม และ ลีเมโอน และ ไป ถึง นัฟทาลี ใน ที่ ปักทัก ฟัง ซึ่ง อยู่ โดยรอบ ๗ เมื่อ พระองค์ ทรง ทำ ลาย แท่น บูชา และ บรรดา เสารูป เคารพ และ ทรง หุบ รูป เคารพ สลัก ให้ เป็น ผง และ ทรง โคน บรรดา รูป เคารพ ทั้ง สิ้น ลง ทัว แผ่นดิน อิสราเอล แล้ว พระองค์ เสด็จ กลับ เยรูซาเล็ม

การซ่อมแซมพระวิหาร
(๒ พกษ ๒๒:๓-๗)

๔ ในปี ที่ สิบ แปด แห่ง รัชกาล ของ พระองค์ เมื่อ พระองค์ ทรง กวาดล้าง แผ่นดิน และ พระเนเวศ แล้ว พระองค์ ทรง ใช้ ชาฟาน บุตรชาย อาซาลิยาห์ และ มาอาเสอาห์ ผู้ว่าราชการนคร และ โยอาห์ บุตรชาย โยอาฮาส เจ้ากรมสารบรรณ ให้ ซ่อมแซม พระเนเวศ ของ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ พระองค์ ๕ เมื่อ เขา ทั้ง หลาย มา หูฮิลศิยาห์ มหาปุโรหิต แล้ว เขา ได้ มอบ เงิน ซึ่ง คน ทั้ง หลาย นำ มา ยัง พระเนเวศ ของ พระเจ้า ซึ่ง คน เลวี ผู้เฝ้า ธรณี ประตูดั้ เก็บ จาก มนัสเสห์ และ เอฟราอิม และ จาก บรรดา คน ที่ เหลือ ของ อิสราเอล และ จาก ยูดาห์ กับ เบนยามิน ทั้ง สิ้น แล้ว พวกเขา กลับ ไป ยัง เยรูซาเล็ม ๑๐ เขา ทั้ง หลาย มอบ ให้ แก่ คนทำงาน ผู้ดูแล พระเนเวศ ของ พระเยโฮวาห์ และ มอบ ให้ แก่ คนทำงาน ผู้ทำงาน อยู่ใน พระเนเวศ ของ พระเยโฮวาห์ เพื่อ การซ่อมแซม พระเนเวศ ให้ มั่นคง ๑๑ เขา ทั้ง หลาย มอบ ให้ แก่ ช่าง ไม้ และ ช่าง ก่อสร้าง เพื่อ จะ ซื่อหิน สลัก และ ไม้ กระจก ดาน เพื่อ ประกับ และ เป็น คาน สำหรับ อาคาร ซึ่ง กษัตริย์ แห่ง ยูดาห์ ได้ ปล่อย ให้ ทรุดโทรม พัง ทลาย ไป ๑๒ และ คน ทั้ง หลาย ก็ ทำงาน อย่าง สดีย์ ซื่อ ผู้คุม งาน มี ยาหาค และ โอบาดีห์ คน เลวี ลูก หลาน ของ เมรวารี และ เศคาริยาห์ กับ เมซูลลิม ลูก หลาน ของ คน โคซาท เป็น ผู้ดูแล คน เลวี ทุกคน ที่ ชำนาญ เครื่องดนตรี ๑๓ เป็น ผู้ดูแล คน หาบ หาม และ บรรดา คน ที่ ทำงาน ปรมันิบัติ ทุก อย่าง คน เลวี บาง คน เป็น อาลักษณ์ เป็น เจ้าหน้าที่ และเป็น นาย ประตูดั้

อิสลียาห์ได้พบพระราชบัญญัติของโมเสส
(๒ พกษ ๒๒:๘)

๑๔ ขณะที่ เขา ทั้ง หลาย นำ เงิน ที่ ได้ ถวาย ใน พระเนเวศ ของ พระเยโฮวาห์ ออกมา อิสลียาห์ ปุโรหิต ได้ พบ หนังสือ พระราชบัญญัติ ของ พระเยโฮวาห์ ซึ่ง ทรง ประทาน ทาง โมเสส ๑๕ และ อิสลียาห์ พูด กับ ชาฟาน ราชเลขา ว่า “ข้าพเจ้า ได้ พบ หนังสือ พระราชบัญญัติ ใน พระเนเวศ ของ พระเยโฮวาห์” และ อิสลียาห์ ก็ มอบ หนังสือ นั้น ให้ ชาฟาน ๑๖ และ ชาฟาน ได้ นำ หนังสือ ไป ถวาย กษัตริย์ และ ต่อ ไป ก็ ทูล รายงาน กษัตริย์ ว่า “สิ่ง ทัง ปวง ที่ พระองค์ ทรง มอบ หมายถึง ผู้รับใช้ ของ พระองค์ ให้ กระทำ นั้น เขากำลัง

กระทำอยู่แล้ว” ^{๑๗}เขารวบรวมเงินซึ่งพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้มอบไว้ในมือของผู้ดูแลและคนงาน

การอ่านพระราชบัญญัติได้นำการกลับใจยิ่งใหญ่มา (๒ พกษ ๒๒:๙-๑๓)

^{๑๘}แล้วซาฟานราชเลขาทูลกษัตริย์ว่า “ฮิลคียาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์ ม้วนหนึ่ง” แล้วซาฟานก็อ่านถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์ ^{๑๙}และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำของพระราชบัญญัตินั้น พระองค์ทรง ฉีกฉลองพระองค์ ^{๒๐}และ กษัตริย์ ทรงบัญชาแก่ฮิลคียาห์ อาหิคัมบุตรชายซาฟาน อับโดนบุตรชายมีคาห์ ซาฟานราชเลขา และอาสาياهوรับใช้ของกษัตริย์ ตรัสว่า ^{๒๑}“จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้แก่เรา และให้แก่บรรดาผู้ที่เหลืออยู่ในอิสราเอลและในยูดาห์ เกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือซึ่งได้พบนั้น เพราะว่าพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งเทลงเหนือเรานั้นใหญ่ยิ่งนัก เพราะว่าบรรพบุรุษของเราไม่ได้รักษาพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ทุกประการ”

คำพยากรณ์ของนางฮุลดาห์ (๒ พกษ ๒๒:๑๔-๒๐)

^{๒๒}ฮิลคียาห์และคนเหล่านั้นซึ่งกษัตริย์ทรงใช้ไปจึงไปยังฮุลดาห์หญิงผู้พยากรณ์ภรรยาของซัลลุม บุตรชายทิวกาห์ บุตรชายหัสราห์ ผู้ดูแลฉลองพระองค์ (นางอยู่ในเยรูซาเล็มที่แขวงสอง) และพูดกับนางถึงเรื่องนั้น ^{๒๓}และนางพูดกับเขาว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงบอกชายผู้ซึ่งใช้พวกเจ้าให้มาหาเราว่า ^{๒๔}‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุชั่วร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ คือคำสาปทั้งสินที่บันทึกไว้ในหนังสือซึ่งได้อ่านถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์แห่งยูดาห์นั้น ^{๒๕}เพราะว่าเขาทิ้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเขาจะกระทำให้เราโกรธด้วย การงานทั้งสินแห่งมือของเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจะเทลงเหนือสถานที่นี้ และจะดับไม่ได้’ ^{๒๖}แต่ กษัตริย์ของยูดาห์ผู้ซึ่งเจ้าให้มาทูลพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงทูลท่าน ดังนี้ว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เรื่องถ้อยคำซึ่งเจ้าได้ยินนั้น ^{๒๗}เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน

และเจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า เมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำที่ปรักปรำสถานที่นี้ และชาวเมืองนี้ เจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา และเจ้าได้ฉีกเสื้อผ้าของเจ้าและร้องไห้ต่อหน้าเรา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้ฟังเจ้าด้วย ^{๒๘}ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า และเขาจะรวมเจ้าไปสู่ที่ฝังศพอย่างสันติ และตาของเจ้าจะไม่เห็นบรรดาเหตุชั่วร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือสถานที่นี้และชาวเมืองนี้” และเขาทั้งหลายนำพระวจนะกลับมายังกษัตริย์

การอ่านพระราชบัญญัติให้ประชาชนทั้งปวงฟัง (๒ พกษ ๒๓:๑-๒)

^{๒๙}แล้ว กษัตริย์ รับสั่ง ให้ รวบรวม บรรดาผู้ใหญ่ ของ ยูดาห์ และ เยรูซาเล็ม ^{๓๐}และ กษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พร้อมกับคนทั้งปวงของยูดาห์ และชาวเยรูซาเล็มกับปุโรหิตและคนเลวี คนทั้งปวงทั้งใหญ่และเล็ก และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งสินในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง

กษัตริย์และประชาชนทำพันธสัญญา กับพระเจ้า (๒ พกษ ๒๓:๓)

^{๓๑}และ กษัตริย์ ประทับ ยืน อยู่ใน พระที่ของพระองค์ และกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ที่จะทรงดำเนินตามพระเยโฮวาห์ และรักษาพระบัญญัติ พระโอวาท และกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย ที่จะทรงประกอบกิจตามถ้อยคำของพันธสัญญาซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือม้วนนี้ ^{๓๒}แล้วพระองค์ทรงรับสั่งบรรดาผู้ที่อยู่ในเยรูซาเล็ม และในเบนยามิน ให้เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น และชาวเยรูซาเล็มก็กระทำตามพันธสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ^{๓๓}และโยสิยาห์ได้เอาลังที่นำสะอิดสะเอียนทั้งปวงออกไปเสียจากดินแดนทั้งสินซึ่งเป็นของประชาชนอิสราเอล และทรงกระทำให้บรรดาผู้ที่อยู่ในอิสราเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็มิได้พรางไปจากการติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ตลอดรัชสมัยของพระองค์

การถือเทศกาลปัสกา
(๒ พกษ ๒๓:๒๑-๒๓)

๓๕ ยิ่งกว่านั้น โยสิยาห์ ทรง ถือ เทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ในกรุงเยรูซาเล็ม เขาฆ่าแกะปัสกาในวัน ที่สิบสี่ของเดือนต้น ๒ พระองค์ทรงแต่งตั้งปุโรหิตให้ประจำหน้าที่ และทรงสนับสนุนเขาในการปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์^๑ และพระองค์ตรัสกับคนเลวี ผู้บริสุทธิ์เฉพาะพระเยโฮวาห์ ผู้สอนอิสราเอลทั้งปวงว่า “จงวางทีบบริสุทธิ์ไว้ในพระนิเวศซึ่งซาโลมอนโอรสของดาวิด กษัตริย์ของอิสราเอลทรงสร้างไว้ เจ้าทั้งหลายไม่ต้องใส่บาหมไปอีก บัดนี้จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และอิสราเอลประชาชนของพระองค์^๒ จงเตรียมตัวของเจ้าตามเรือนบรรพบุรุษของเจ้าเป็นกองๆ ตามบันทึกพระราชดำรัสชี้แจงของดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล และตามบันทึกพระราชดำรัสชี้แจงของซาโลมอนโอรสของพระองค์^๓ และยืนประจำอยู่ในสถานบริสุทธิ์ ตามพวกต่างๆ ตามครอบครัวของบรรพบุรุษที่เป็นพี่น้องของท่าน ผู้เป็นประชาชน และตามส่วนแบ่งของแต่ละครอบครัวของคนเลวี^๔ และฆ่าแกะปัสกาและชำระตนให้บริสุทธิ์ และเตรียมไว้ให้พี่น้องของเจ้า เพื่อให้เขากระทำตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ทางโมเสสนั้น”^๕ แล้วโยสิยาห์ได้ทรงบริจาคนแก่ประชาชนเป็นเครื่องปัสกาบูชาสำหรับคนทั้งปวงที่อยู่ทีนั้น เป็นลูกแกะและลูกแพะจากฝูงแกะจำนวนสามหมื่นตัว และวัวผู้สามพันตัว สัตว์เหล่านี้ได้มาจากทรัพย์สินของกษัตริย์^๖ และเจ้านายของพระองค์บริจาคด้วยความเต็มใจแก่ประชาชน แก่ปุโรหิต และแก่คนเลวี ฮิลูคียาห์ เศคาริยาห์ และเยฮีเอล เจ้าหน้าที่ขึ้นหัวหน้าของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ได้มอบลูกแกะและลูกแพะสองพันหกร้อยตัวกับวัวผู้สามร้อยตัวแก่ปุโรหิตเป็นเครื่องปัสกาบูชา^๗ กับโคนานิยาห์ และเซไมอาห์ กับเนธันเอล พวกน้องชายของเขา และสาซาบิยาห์ และเยฮีเอล กับโยซาบาด หัวหน้าของคนเลวี ได้ให้ลูกแกะและลูกแพะห้าพันตัวกับวัวผู้ห้าร้อยตัวแก่คนเลวีเป็นเครื่องปัสกาบูชา^๘ เมื่อเตรียมการเรียบร้อยแล้ว บรรดาปุโรหิตก็ยืนประจำที่ของตน และคนเลวีก็อยู่

ตามกองของตน ตามพระบัญชาของกษัตริย์^{๑๑} แล้วเขาก็ฆ่าแกะปัสกา แล้วปุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งรับมาจากมือเขาประพรม ส่วนคนเลวีถลกหนังสัตว์นั้น^{๑๒} แล้วเขาก็แยกส่วนที่เป็นเครื่องเผาบูชาไว้ต่างหากเพื่อแจกจ่ายได้ตามพวกต่างๆ ผู้เป็นประชาชนที่แบ่งเป็นแต่ละครอบครัวให้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส และเขาก็กระทำกับวัวผู้ทำนองเดียวกัน^{๑๓} และเขาก็ปิ้งแกะปัสกาด้วยไฟตามกฎ และเขาก็ทั้งหลายต้มเครื่องบูชาบริสุทธิ์อื่นๆ ในหม้อ ในหม้อขนาดใหญ่ และในกระทะ และนำไปให้ประชาชนทั้งปวงโดยเร็ว^{๑๔} ภายหลังเขาทั้งหลายจึงเตรียมสำหรับตนเองและสำหรับปุโรหิต เพราะว่าปุโรหิตถูกลูกหลานของอาโรนติดธุระในการถวายเครื่องเผาบูชาและส่วนไขมันจนกลางคืน คนเลวีจึงเตรียมเพื่อตนเอง และเพื่อปุโรหิตถูกลูกหลานของอาโรน^{๑๕} บรรดานักร้องซึ่งเป็นลูกหลานของอาสาฟอยู่ประจำที่ของตน ตามบัญชาของดาวิดอาสาฟ และเฮมาน กับเยดูธุนผู้ทำนายของกษัตริย์ และคนเฝ้าประตูก็อยู่ประจำทุกประตู เขาไม่จำเป็นละงานหน้าที่ของเขา เพราะคนเลวีพี่น้องของเขาได้เตรียมไว้ให้เขา^{๑๖} เขาก็เตรียมการปรนนิบัติทั้งสิ้นแด่พระเยโฮวาห์ในวันเดียวนั้นเอง เพื่อจะถือเทศกาลปัสกา และถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ตามพระบัญชาของกษัตริย์โยสิยาห์^{๑๗} และประชาชนอิสราเอลผู้อยู่ที่นั่นได้ถือเทศกาลปัสกาเวลานั้น และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน^{๑๘} ตั้งแต่สมัยของซามูเอลผู้พยากรณ์ ไม่มีเทศกาลปัสกาเหมือนอย่างนี้ได้ถือกันมาในอิสราเอล ไม่มีกษัตริย์แห่งอิสราเอลสักองค์หนึ่งที่ถือเทศกาลปัสกาอย่างที่โยสิยาห์ได้ทรงถือนี้ และบรรดาปุโรหิตกับคนเลวี และยูดาห์กับอิสราเอลทั้งปวงซึ่งอยู่พร้อมกัน ทั้งชาวเยรูซาเล็ม^{๑๙} เขาก็ถือเทศกาลปัสกาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลโยสิยาห์

การสิ้นพระชนม์ของโยสิยาห์
(๒ พกษ ๒๓:๒๔-๓๐)

^{๒๐} หลังจากสิ่งทั้งปวงเหล่านี้เมื่อโยสิยาห์ได้เตรียมพระวิหารไว้ เนโค กษัตริย์แห่งอียิปต์ได้เสด็จขึ้นไปสู้รบที่คาร์คะมีซที่แม่น้ำยูเฟรติส และโยสิยาห์เสด็จออก

ไปสู้รบกับพระองค์^{๒๑} แต่พระองค์รับสั่งให้ทูตไปทูลโยสิยาห์ว่า “กษัตริย์แห่งยูดาห์เอ๋ย เรามีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน วันนี้เรามีได้มาต่อสู้อันแต่ต่อสู้กับวงศ์วานซึ่งเราทำสงครามด้วย เพราะพระเจ้าทรงบัญชาเราให้เร่งรีบ ขอยังคงการขัดขวางพระเจ้าผู้ทรงสถิตกับเรา เกรงว่าพระองค์จะทรงทำลายท่านเสีย”^{๒๒} ถึงกระนั้นก็ตียอสิยาห์มิได้หันพระพักตร์ไปจากพระองค์ แต่ทรงปลอมพระองค์ เพื่อจะสู้รบกับพระองค์มิได้ ฟัง พระดำรัสของเนโคที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า แต่เข้ารบ ณ ที่หุบเขาเมกิดโด^{๒๓} และนักธนูได้ยิงกษัตริย์โยสิยาห์ และกษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า “จงพาเราไปเสียเถอะ เพราะเราถูกบาดเจ็บสาหัสแล้ว”^{๒๔} ข้าราชการของพระองค์จึงนำพระองค์ออกจากรถรบและให้พระองค์ประทับในรถรบคันที่สองของพระองค์ และนำพระองค์มาเยรูซาเล็ม และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเขาฝังไว้ในอุโมงค์แห่งบรรพบุรุษของพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งปวงได้ไว้ทุกข์ให้โยสิยาห์^{๒๕} เยเรมีย์กล่าวคำคร่ำครวญถวายโยสิยาห์ด้วย และบรรดานักร้องชายและนักร้องหญิงทั้งปวงกล่าวถึงโยสิยาห์ในคำคร่ำครวญของเขาจนทุกวันนี้ เขาทั้งหลายกระทำเรื่องนี้ให้เป็นกฎในอิสราเอล ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือคำคร่ำครวญ^{๒๖} ส่วนพระราชกิจนอกถนนของโยสิยาห์ และความดีของพระองค์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์^{๒๗} และพระราชกิจของพระองค์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์

เยโฮอาหาสครอบครอง แต่ถูกถอดออกจากราชสมบัติ (๒ พกษ ๒๓:๓๐-๓๓)

๓๖ ประชาชนแห่งแผ่นดินใต้ตั้งให้เยโฮอาหาสโอรสของโยสิยาห์และให้พระองค์เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ในเยรูซาเล็ม^๒ เมื่อเยโฮอาหาสเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามเดือน^๓ แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงถอดพระองค์ในเยรูซาเล็ม และกำหนดให้แผ่นดินนั้นถวายบรรณาการเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์^๔ และ

กษัตริย์แห่งอียิปต์ตั้งให้เอลียาคิมพระอนุชาของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม และทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์ใหม่ว่า เยโฮยาคิม แต่เนโคทรงจับเยโฮอาหาสพระเชษฐานำไปยังอียิปต์^๕ เมื่อเยโฮยาคิมเริ่มครองราชย์นั้นทรงมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์^๖ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และจงจำพระองค์ด้วยตรวนเพื่อพาพระองค์ไปยังบาบิโลน^๗ เนบูคัดเนสซาร์ทรงนำเครื่องใช้ส่วนหนึ่งของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไปยังบาบิโลน และทรงเก็บไว้ในวิหารของพระองค์ในบาบิโลน

เยโฮยาคิมได้ครอบครองเป็นเวลาสามเดือน (๒ พกษ ๒๔:๖-๑๐)

^๘ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮยาคิมและการอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และเหตุการณ์อื่นๆซึ่งเกี่ยวกับพระองค์ ดูเถิด สิ่งเหล่านี้ก็ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ และเยโฮยาคิมโอรสของพระองค์ได้ครองราชย์แทนพระองค์^๙ เมื่อเยโฮยาคิมเริ่มครองราชย์นั้นทรงมีพระชนมายุสิบแปดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามเดือนกับสิบวัน พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์^{๑๐} พอถึงสิ้นปีแล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงใช้ให้นำพระองค์มายังบาบิโลน พร้อมกับเครื่องใช้ประเสริฐแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และตั้งให้เศเดคิยาห์ปิตุลาของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม

เศเดคิยาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (๒ พกษ ๒๔:๑๗-๑๘)

^{๑๑} เมื่อเศเดคิยาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี^{๑๒} พระองค์ทรงกระทำ ความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์มิได้ถ่อมพระองค์ลงต่อหน้าเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ ผู้กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระ

เยโฮวาห์^{๑๓} พระองค์ ทรง กบฏ เช่นกัน ต่อ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ผู้ซึ่งทรงให้พระองค์ ปฏิญาณใน พระนาม ของ พระเจ้า พระองค์ ทรง แข็ง พระศอก ของพระองค์ ทำพระทัยให้ กระด้าง ไม่หันไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้า แห่ง อิสราเอล^{๑๔} ยิ่ง กว่า นิน บรดา บุโรหิต ใหญ่ และ ประชาชน ก็ ทำการ ละเมิด อย่าง ยิ่ง โดยการติดตามบรรดาสิ่ง ที่ น่าสะอิดสะเอียน ของ ประชาชาติ และ เขา ทั้ง หลาย กระทำให้ พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรง ชำระ ให้ บริสุทธิ ใน เยรูซาเล็ม นั้น เป็นมลทิน ไป

คนยูดาห์ถูกกวาดไป เป็นเชลย (๒ พกษ ๒๕:๑-๑๗)

^{๑๕}พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า แห่ง บรรพบุรุษ ของ เขา ทรง ใช้ ให้ ทูต ของพระองค์ มาอย่าง ไม่หยุดยั้ง เพราะ พระองค์ ทรง มี พระทัย กรุณา ต่อ ประชาชน ของ พระองค์ และ ต่อ ที่ ประทับ ของ พระองค์^{๑๖} แต่ เขา ทั้ง หลาย เยาะเย้ย ทูต ของ พระเจ้า และ ดูหมิ่น พระ วจนะ ของ พระองค์ และ ต่ำ ผู้พยากรณ์ ของ พระองค์ จน พระฟีโรธ ของ พระเยโฮวาห์ พลุ้ง ขึ้นต่อ ประชาชน ของ พระองค์ จน แก่ ไม่ ไหว^{๑๗} พระองค์ จึง ทรง นำ กษัตริย์ แห่ง คน เคลเดีย มา ต่อสู้ เขา ทั้ง หลาย ผู้ซึ่ง ฆ่าชาย หนุ่ม ของ เขา ด้วย ดาบ ใน พระนิเวศ อัน เป็น สถาน บริสุทธิ ของ เขา และ ไม่ มีความ กรุณา แก่ ชาย หนุ่ม หรือ หญิง พรหมจารี คน แก่ หรือ คน ชรา พระองค์ ทรง มอบ ทั้งหมด ไว้ ใน มือ ของ เขา^{๑๘} และ เครื่องใช้ ทั้ง สิ้น ของ พระ นิเวศ ของ พระเจ้า ทั้ง ใหญ่ และ เล็ก และ ทรัพย์สมบัติ แห่ง พระนิเวศ ของ พระเยโฮวาห์ และ ทรัพย์สมบัติ แห่ง กษัตริย์ และ แห่ง

เจ้านาย ของ พระองค์ สิ่ง ทั้งหมด นี้ พระองค์ ทรง นำ มา ยัง บาบิโลน^{๑๙} และ เขา เผา พระ นิเวศ ของ พระเจ้า และ พัง กำแพง เยรูซาเล็ม ลง และ เอา ไฟ เผา วัง ของ เมือง นั้น เสีย สูญ และ ทำลาย เครื่องใช้ ประเสริฐ ทั้ง ปวง ใน นั้น^{๒๐} และ บรรดา ผู้ ที่ รอด จาก ดาบ นั้น พระองค์ ทรง ให้ กวาด ไป เป็น เชลย ยัง บาบิโลน และ เขา ทั้ง หลาย เป็น ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ และ แก่ ราวงศ์ ของ พระองค์ จน ถึง การ สถาปนา ราชอาณาจักร เปอร์เซีย^{๒๑} เพื่อให้ สำเร็จ ตาม พระ วจนะ ของ พระเยโฮวาห์ ผ่าน ปาก ของ เยเรมีย์ จนกว่า แผ่นดิน จะ ได้ ขึ้น ชม กับ ปีสะบาโต ของ มัน เพราะ ตราบ เท่า ที่ มัน ยัง วาง เปล่า อยู่ มัน ก็ รักษา สะบาโต เพื่อ จะ ให้ ครบ ตาม กำหนด เจ็ดสิบปี

กษัตริย์ไซรัสทรงประกาศให้สร้าง พระวิหารของพระเจ้าขึ้นใหม่

^{๒๒}ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์ของ เปอร์เซีย เพื่อ พระวจนะ ของ พระเยโฮวาห์ ทาง ปาก ของ เยเรมีย์ จะ สำเร็จ พระเยโฮวาห์ ทรง รมเร้าจิตใจ ของ ไซรัส กษัตริย์ ของ เปอร์เซีย กษัตริย์ จึง ทรง มี ประกาศ ตลอด ราชอาณาจักร ของ พระองค์ และ บันทึก เป็น ลาย ลักษณะ อักษร ลง ด้วย ว่า^{๒๓} “ไซรัส กษัตริย์ แห่ง เปอร์เซีย ตรัส ดังนี้ว่า ‘พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ฟาสะวรรค ได้ พระราชทาน บรรดา ราชอาณาจักร แห่ง แผ่นดิน โลก แก่ เรา และ พระองค์ ทรง กำชับ ให้ เรา สร้าง พระนิเวศ ให้ พระองค์ ที่ เยรูซาเล็ม ซึ่ง อยู่ใน ยูดาห์ มี ผู้ใด ใน ท่ามกลาง ท่านทั้งหลาย ที่เป็น ประชาชน ของ พระองค์ ขอ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ เขา สถิตกับเขา ขอให้ เขา ขึ้น ไป เกิด’”

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

เอสรา

มีอยู่หกเล่มในพระคัมภีร์เดิมที่เขียนขึ้นหลังจากยูดาห์กลับมาจากการเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน คือเอสรา เนหะมีย์ เอสเธอร์ ฮักกัย เศคาริยาห์ และมาลาคี

ในปีก่อนค.ศ. ๕๓๖ กษัตริย์ไซรัสของบาบิโลนสั่งพวกยิวที่มีความประสงค์ให้กลับไปยังแผ่นดินอิสราเอล และสร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นมาใหม่ พวกยิวหลายคนได้กลับไปยัง แผ่นดินอิสราเอล และสร้างพระวิหารขึ้นมาใหม่ โดยผู้นำคือเศรบบาเบลซึ่งเป็นเจ้าเมือง และ เอสรา ซึ่งเป็นอาลักษณ์ หลังจากนั้นเนหะมีย์นำอีกพวกหนึ่งกลับไปแล้วสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมา และได้ตั้งพวกยิวขึ้นให้เป็นประเทศอีก

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ ๘๐ ปี

กษัตริย์ไซรัสทรงประกาศให้สร้างพระวิหารของพระเจ้าใหม่

๑ ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระวณะของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรง รมเร้าจิตใจของไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึง ทรง มี ประกาศ ตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า ๒ “ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ตรัส ดังนี้ว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรง กำชับ ให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ ๓ มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระเจ้าของเขาสงัดกับเขา และขอให้เขาขึ้นไปยังเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในยูดาห์และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล (คือพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า) ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ๔ และคนใดก็ตามที่เหลื่ออยู่ ไม่ว่าเขาจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใด ขอให้คนซึ่งอยู่ในที่ของเขาช่วยเขาด้วยเงินและด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและสัตว์ นอก

เหนือจากเครื่องบูชาตามใจสมัครสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม”

ผู้ถูกเนรเทศกลับไปยังเยรูซาเล็ม

๕ แล้ว ประมุข ของ บรรพบุรุษ แห่ง ยูดาห์ และ เบนยามิน ได้ลุกขึ้น ทั้งบรรดาปุโรหิต และคนเลวี คือทุกคนที่พระเจ้าทรงเร้าจิตใจของเขาให้ไปสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ๖ และทุกคนที่อยู่ใกล้เขาก็ได้ช่วยมือเขาด้วยเครื่องเงิน ด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและด้วยสัตว์ และด้วยของมีค่า นอกเหนือจากทุกสิ่ง ที่ถวายบูชาตามใจสมัคร ๗ กษัตริย์ไซรัสก็ทรงนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ออกมา ซึ่งเป็นเครื่องใช้ที่เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงกวาดมาจากเยรูซาเล็ม และทรงเก็บไว้ในนิเวศแห่งพระของพระองค์ ๘ ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ทรง นำ สิ่ง เหล่านี้ ออก มา ใน ความดูแลของมิทเรดาท สมุหพระคลัง ผู้ นับออกให้แก่เซบัสซาร์เจ้านายของยูดาห์ ๙ และนี่เป็นจำนวนของสิ่งเหล่านั้น อ่างทองคำสามสิบ อ่างเงินหนึ่งพัน มิดยัสสิบเก้าเล่ม ๑๐ ขามทองคำสามสิบ ขามเงินอีกชนิดหนึ่ง มี สี่ ร้อย สิบ และ ภาชนะ อย่าง อื่น หนึ่ง พัน ๑๑ ภาชนะที่ทำด้วยทองคำและทำด้วยเงินทั้งสิ้นรวมห้าพันสี่ร้อย ทั้งหมดนี้เซบัสซาร์ได้นำขึ้นมา เมื่อได้นำพวกเชลยขึ้นมาจากบาบิโลนถึงกรุงเยรูซาเล็ม

รายการประชาชนที่กลับไปยังเยรูซาเล็ม

๑๒ ต่อไปนี้เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ขึ้นมาจากการเป็นเชลยในพวกที่ถูกกวาดไป ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และกลับไปยังเยรูซาเล็มและยูดาห์ ต่างก็ไปยังเมืองของตน ๒ เขาทั้งหลายมากับเศรบบาเบลคือเยชูอา เนหะมีย์ เสโรอาห์ เรอเอไลยาห์ โมเรเดคัย บิลชาน มิสปาร์ บิกวัย เรซุม และบานานาห์ จำนวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ ๓ คนปาโรซ สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน ๔ คนเซฟาธียาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน ๕ คนอาราห์ เจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าคน ๖ คนปาห์ทโมอับ คือลูกหลานของเยชูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบสองคน ๗ คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน ๘ คนศัทธู เก้าร้อยสี่สิบห้าคน ๙ คนศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน ๑๐ คน

บานี หกร้อยสี่สิบสองคน ^{๑๑}คนเบบัย หกร้อยยี่สิบสามคน ^{๑๒}คนอัสดาด หนึ่งพันสองร้อยยี่สิบสองคน ^{๑๓}คนอาโดเน็ทิม หกร้อยหกลิบหกคน ^{๑๔}คนบิกวีย สองพันห้าสิบกคน ^{๑๕}คนอาดิม สี่ร้อยห้าสิบลีคน ^{๑๖}คนอาเทอร์คือของเฮซเคียห์ เก้าสิบบแปดคน ^{๑๗}คนเบไชสามร้อยยี่สิบสามคน ^{๑๘}คนโยราห์ หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน ^{๑๙}คนฮาซุม สองร้อยยี่สิบสามคน ^{๒๐}คนกิบบาร์ เก้าสิบลห้าคน ^{๒๑}คนชาวเบธเลเฮม หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน ^{๒๒}ชาวเนโทฟาห์ห้าสิบกคน ^{๒๓}ชาวอานาโธท หนึ่งร้อยยี่สิบบแปดคน ^{๒๔}คนอัสมาวท สี่สิบลสองคน ^{๒๕}คนชาวคิริยาทอาริม ชาวเคฟีราห์ และชาวเบเอโรท เจ็ดร้อยสี่สิบลสามคน ^{๒๖}คนชาวรามาห์ และชาวเกบา หกร้อยยี่สิบลเอ็ดคน ^{๒๗}ชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบลสองคน ^{๒๘}ชาวเบธเอลและชาวอัย สองร้อยยี่สิบลสามคน ^{๒๙}คนชาวเนโบห้าสิบลสองคน ^{๓๐}คนชาวมักบิช หนึ่งร้อยห้าสิบลหกคน ^{๓๑}คนเอลามอีกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบลสี่คน ^{๓๒}คนชาวฮาริม สามร้อยยี่สิบลคน ^{๓๓}คนชาวโลด ชาวฮาดิด และชาวโอนโน เจ็ดร้อยยี่สิบลห้าคน ^{๓๔}คนชาวเยรีโค สามร้อยยี่สิบลห้าคน ^{๓๕}คนเสนาอาห์ สามพันหกร้อยสามสิบลคน

พวกปุโรหิตที่กลับไป

^{๓๖}บรรดาปุโรหิตคือ คนเยดาياهو วงศ์วานเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบลสามคน ^{๓๗}คนอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบลสองคน ^{๓๘}คนปาซเฮอร์ หนึ่งพันสองร้อยสี่สิบลเจ็ดคน ^{๓๙}คนฮาริม หนึ่งพันสิบลเจ็ดคน

พวกคนเลวีที่กลับไป

^{๔๐}คนเลวีคือ คนเยชูอาและซัดมีเอล ฝ่ายคนโฮตาวีياهو เจ็ดสิบลสี่คน ^{๔๑}พวกนักร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งร้อยยี่สิบลแปดคน ^{๔๒}ลูกหลานคนเผ่าประตูดิคน ซัลลุม คนอาเทอร์ คนทัลมิน คนอักซูป คนฮาธา และคนไซบัย รวมกัน หนึ่งร้อยสามสิบลเก้าคน ^{๔๓}คนใช้ประจำพระวิหาร คือคนตีหะ คนฮาสุฟา คนทับบาโอท ^{๔๔}คนเคโรส คนสือฮา คนฟาโดน ^{๔๕}คนเลบานาห์ คนฮากาบาห์ คนอักซูป ^{๔๖}คนฮากาบ คนซัลมัย คนฮานัน ^{๔๗}คนกิดเดล คนกาฮาร์ คนเรอياهو ^{๔๘}คนเรชิน คนเนโคดา คนกัสซาม ^{๔๙}คนอุสซฮาห์ คนปาเสอฮาห์ คนเบสัย ^{๕๐}คนอัสนาห์ คนเมอูนิม คนเนฟิสิม ^{๕๑}คน

บักบูก คนฮาสุฟา คนฮารฮูร์ ^{๕๒}คนบัสลูท คนเมหิตา คนฮารซา ^{๕๓}คนบารไชส คนสิเสรา คนเทมาห์ ^{๕๔}คนเนซียาห์ และคนฮาทิฟฟา ^{๕๕}ลูกหลานข้าราชการของซาโลมอนคือ คนโสทง คนโสเฟเรท คนเปร์ดา ^{๕๖}คนยาอาลาห์ คนดาร์โคน คนกิดเดล ^{๕๗}คนเซฟาทิยาห์ คนฮัทริล คนไปเคเรทแห่งซาบอิม และคนอามี ^{๕๘}คนใช้ประจำพระวิหารและลูกหลานของข้าราชการของซาโลมอนทั้งสิ้น เป็นสามร้อยเก้าสิบลสองคน ^{๕๙}ต่อไปนี้เป็นบรรดาผู้ที่ขึ้นมาจากเทลเมลาห์ เทลฮารซา เศรูป อัดดาน และอิมเมอร์ แต่เขาพิสูจน์เรื่องบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ว่าเขาเป็นคนอิสราเอลหรือไม่ ^{๖๐}คือคนเดไลยาห์ คนโทบิอาห์ และคนเนโคดา รวม หกร้อยห้าสิบลสองคน ^{๖๑}และจากลูกหลานของปุโรหิตด้วยคือ คนฮาบายาห์ คนฮักไชส และคนบารซิลลัย ผู้ได้ภรรยาจากบุตรสาวของบารซิลลัย คนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น ^{๖๒}คนเหล่านี้เมื่อค้นหุชื่อในทะเบียนที่เขาขึ้นไว้ในสามะโนครวัเชื้อสายก็เฝ่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต ^{๖๓}ผู้ว่าราชการเมืองสั่งเขามิให้รับประทานอาหารบริสุทธิที่สุด จนกว่าจะมีปุโรหิตที่จะปรึกษากับอูริมและทุมมิมเสียก่อน

จำนวนคนที่กลับไปทั้งหมด

^{๖๔}ทุมมุนชนทั้งหมดรวมกันมี สี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบลคน ^{๖๕}นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบลเจ็ดคน และเขามีนักร้องชายหญิงสองร้อยคน

ทรัพย์สินของคนที่กลับไป

^{๖๖}ม้าของเขามีเจ็ดร้อยสามสิบลหกตัว ล่อของเขาสองร้อยสี่สิบลห้าตัว ^{๖๗}อูฐของเขาสี่ร้อยสามสิบลห้าตัว และลาของเขาหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบลตัว ^{๖๘}ประมุขของบรรพบุรุษบางคนเมื่อเขามาถึงที่พระเนวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ได้ถวายตามใจสมัครเพื่อพระเนวศของพระเจ้า เพื่อจะสร้างพระเนวศขึ้นในที่เดิม ^{๖๙}เขาถวายตามกำลังของเขา แก่กองทรัพย์เพื่อ พระราชกิจ เป็นทองคำ หกหมื่นหนึ่งพันดารีค เงินห้าพันมานะ และเครื่องแต่งกายปุโรหิตหนึ่งร้อยตัว ^{๗๐}บรรดาปุโรหิต คนเลวี ประชาชนส่วนหนึ่ง นักร้องคนเผ่าประตูดิ และคนใช้ประจำพระวิหารอยู่

ตาม เมือง ของ ตน และ อิสราเอล ทั้ง ปวง อยู่ ตามเมืองของเขา

เยชูอา กับ เศรบบาเบล ตั้ง แท่นบูชา ขึ้น มา

๓ เมื่อมาถึงเดือนที่เจ็ดที่คนอิสราเอลอยู่ ตามหัวเมือง ประชาชนได้มาพร้อมหน้ากันที่เยรูซาเล็ม ๒ แล้วเยชูอาบุตรชายโยซาดัก ได้ลุกขึ้นพร้อมกับพวกปุโรหิตผู้เป็นญาติของเขาด้วยกัน กับเศรบบาเบลบุตรชายเซอัสทีเอล พร้อมกับญาติของเขา และได้สร้างแท่นบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาบนนั้น ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า ๓ เขาได้ตั้งแท่นบูชาไว้บนฐาน เพราะความกลัวอยู่เหนือเขาหยุดด้วยชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น และเขาถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นต่อพระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องเผาบูชา เวลาเช้าและเวลาเย็น

เทศกาลอยู่เพิงและเครื่องเผาบูชาต่างๆ

๔ และเขาถือเทศกาลอยู่เพิง ตามที่บันทึกไว้ และถวายเครื่องเผาบูชาประจำวันตามจำนวนที่กำหนดไว้ ตามธรรมเนียม อันเป็นหน้าที่พึงทำทุกวัน ๕ ต่อมาก็ถวายเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ถวายเครื่องบูชาในวันขึ้นหนึ่งค่ำ และตามบรรดาเทศกาลกำหนดของพระเยโฮวาห์ที่ตั้งไว้ และถวายเครื่องบูชาของทุกคนที่ถวายตามใจสมัครแต่พระเยโฮวาห์ ๖ เขาเริ่มต้นถวายเครื่องเผาบูชาแต่พระเยโฮวาห์ตั้งแต่วันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด แต่เขายังมิได้วางรากฐานพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ๗ เขาทั้งหลายจึงให้เงินแก่ช่างสกัดหินและช่างไม้ และมอบอาหาร เครื่องดื่ม และน้ำมันแก่คนไซดอนและคนไทระ เพื่อให้ นำไม้สนสีดาร์มาจากเลบานอนไปถึงทะเลถึงเมืองยัฟฟา ตามที่เขาได้รับอนุญาตมาจากไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

การวางรากฐานของพระวิหาร

๘ ในปีที่สองซึ่งเขามาถึงพระนิเวศแห่งพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ในเดือนที่สอง เศรบบาเบลบุตรชายเซอัสทีเอล และเยชูอาบุตรชายโยซาดัก ได้ทำการตั้งต้นพร้อมพี่น้องของเขาที่เหลืออยู่ คือบรรดาปุโรหิตและคนเลวี และคนทั้งปวงซึ่งมาจากการเป็นเชลยยังเยรูซาเล็ม เขาได้เลือกตั้งคนเลวี ตั้งแต่

อายุสี่สิบขึ้นไป เพื่อให้ดูแลการงานของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ ๙ และเยชูอา กับบุตรชายและพี่น้องของท่าน กับซัดมีเอลและบุตรชายของเขา คนของยูดาห์ รวมกันควบคุมคนงานในพระนิเวศแห่งพระเจ้า รวมกับบุตรชายเฮนาดดพร้อม กับบุตรชายและญาติของเขาผู้เป็นคนเลวี ๑๐ และเมื่อช่างก่อได้วางรากฐานของพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ บรรดาปุโรหิตก็แต่งเครื่องยศออกมาพร้อมกับแตรและคนเลวี คนของอาสาฟพร้อมกับฉาบ ถวายสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตามพระราชกำหนดของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล ๑๑ และเขาร้องเพลงตอบกัน สรรเสริญและโมทนาแต่พระเยโฮวาห์ว่า “เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ ดำรงเป็นนิตย์ต่ออิสราเอล” และประชาชนทั้งปวงก็ให้ร้องด้วยเสียงดังเมื่อเขาสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่ารากฐานของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์วางเสร็จแล้ว ๑๒ แต่ปุโรหิตและคนเลวี และประมุขของบรรพบุรุษเป็นอันมาก คือคนแก่ผู้ได้เห็นพระวิหารหลังก่อนเมื่อเขาเห็นรากฐานของพระวิหารหลังนี้ได้วางแล้ว ได้ร้องให้ด้วยเสียงดัง คนเป็นอันมากได้ให้ร้องด้วยความชื่นบาน ๑๓ ประชาชนจึงสังเกตไม่ได้ว่า โहनเป็นเสียงโห้ร้องด้วยความชื่นบาน และ โहनเป็นเสียงประชาชนร้องโห้ เพราะประชาชนโห้ร้องเสียงดังมาก และเสียงนนั้นก็ได้ยินไปไกล

คนที่ไม่เชื่อพระเจ้าพยายามขัดขวางงานก่อสร้าง

๑๔ เมื่อปฏิบัติของยูดาห์และเบนยามิน ได้ยินว่า ลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย กำลังสร้างพระวิหารถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ๒ เขาทั้งหลายได้เข้ามาหาเศรบบาเบลและประมุขของบรรพบุรุษและพูดกับเขาว่า “ให้เราสร้างด้วยกันกับท่าน เพราะว่าพวกเราแสวงหาพระเจ้าของท่านอย่างท่านทั้งหลาย และเราได้ถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ตั้งแต่วันที่เอซาร์ฮัด โคนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำเรามาที่นี่” ๓ แต่เศรบบาเบล เยชูอา และคนอื่นๆที่เป็นพวกประมุขของบรรพบุรุษที่เหลืออยู่ในอิสราเอล พูดกับเขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนกับเราในการสร้างพระนิเวศถวายแด่พระเจ้าของเรา แต่พวก

เราจะสร้างแต่ลำพังถวายแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตามที่กษัตริย์ไซรัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ทรงบัญชาไว้แก่เรา”^๔ แล้วประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น ได้กระทำ ให้ประชาชนยูดาห์ที่ถอย และรวบรวมพวกเขา ในการสร้าง^๕ และได้จ้างที่ปรึกษาไว้ ขีด เขา เพื่อ มิ ให้ เขา สมหวัง ตาม จุด ประสงค์ ของ เขา ตลอด รัช สมัย ของ ไซรัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย แม้ถึง รัชกาลของดา ริอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย^๖ และในรัชกาล อาหสุเอรัส ต้นรัชกาลของพระองค์ เขาทั้งหลาย ได้เขียนฟ้องชาวยูดาห์และเยรูซาเล็ม^๗ และในรัชสมัยของอาร์ทาเซอร์ซีสนั้น ปิ ซลาม มีทรดาท และทาเบเอล และพวก ภาคีทั้งปวงของเขาได้เขียนไปทูลอาร์ทา เซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ภูิกานั้นได้ เขียนขึ้นเป็นอักษรอาร์ม แล้วก็แปลเป็น ภาษาอาร์ม^๘ เรอฮูมผู้บังคับบัญชา และซิมชัย อัลลักษณ์ได้เขียนหนังสือปรักปรำเยรูซาเล็ม ถวาย กษัตริย์ อาร์ ทา เซอร์ ซีส ดัง ต่อ ไป นี้^๙ แล้ว เรอฮูม ผู้บังคับบัญชา ซิมชัย อัลลักษณ์ กับภาคีทั้งปวงของท่าน และชาวดินา คนอา ฟอาร์เซคา คนทาร์เปลี คนอาฟอาร์ซีส คนเอ เรก ชาวบาบิโลน ชาวสุสา คนเดอฮาวาร์ และ คนเอลาม^{๑๐} และคนประชาชาติอื่นผู้ซึ่ง โอสันปาร์ เจ้านายผู้ใหญ่ได้ส่งมาให้ตั้งอยู่ ในหัวเมืองสะมาเรีย และในส่วนที่เหลือของ มณฑลทางฟากแม่น้ำข้างนี้ เป็นต้น

พวกปฏิปักษ์เขียนจดหมายถึง กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส

^{๑๑}และนี่เป็นสำเนาจดหมายที่เขาส่งไป ถึงพระองค์ คือถึงกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ว่า “ขอกราบ ทูล ข้าราชการ ของพระองค์ คือคนของมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ เป็นต้น^{๑๒}บัดนี้ขอกษัตริย์ทรงทราบ ว่า พวกยิวซึ่ง มาจากพระองค์มาหาข้าพระองค์นั้นได้ไปยัง เยรูซาเล็ม เขากำลังก่อสร้างเมืองที่มีกำแพง และซัวร์ขึ้นใหม่ เขากำลังจะทำกำแพง เมืองเสร็จและซ่อมแซมรากฐาน^{๑๓}บัดนี้ขอกษัตริย์ทรงทราบ ว่า ถ้าเมืองนี้ได้สร้างขึ้น ใหม่และกำแพงเมืองเสร็จแล้ว เขาจะไม่ส่ง บรรณาการ ค่าธรรมเนียม หรือค่าภาษี และ เงิน รายได้ ของ หลวง ก็ จะ ขาด ตก บกพร่อง ไป^{๑๔}เพราะเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายได้รับ พระบรม ราชูปถัมภ์ จาก ราชวัง ของ กษัตริย์

จึงไม่สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเห็น การเลือกเกียรติของกษัตริย์ เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงส่งมากกราบ ทูล แก่ กษัตริย์^{๑๕}เพื่อว่าจะได้ค้นดูในหนังสือ บันทึกรวบรวมพระบัญชาของพระองค์ พระองค์ จะพบในหนังสือบันทึกแล้วทราบว่าเมืองนี้ เป็นเมืองมกกบฏ เป็นภยันตรายแก่บรรดา กษัตริย์และมณฑลทั้งหลาย และได้มีการ ปลูกปั่นขึ้นจากสมัยเก่าก่อน เพราะเหตุนี้เอง เมืองนี้จึงถูกทิ้งร้าง^{๑๖}ข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอกราบ ทูล ให้กษัตริย์ทรงทราบว่า ถ้าเมือง นี้ได้สร้างใหม่เสร็จและกำแพงเมืองก็สำเร็จ แล้ว พระองค์ จะไม่มีกรรมสิทธิในมณฑล ฟากแม่น้ำข้างนี้”

กฤษฎีกาจากกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส

^{๑๗}กษัตริย์ทรงส่งพระราชสารตอบไปถึงเร อฮูมผู้บังคับบัญชา และซิมชัยอัลลักษณ์ และ ภาคีทั้งปวงของเขาผู้อาศัยในสะมาเรีย และ ในส่วนที่เหลือของมณฑลทางฟากแม่น้ำข้าง โนนว่า “ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขเถิด เป็นต้น^{๑๘}บัดนี้หนังสือที่ท่านส่งไปยังเราได้ให้แปล ต่อหน้าเรา^{๑๙}และเราได้ออกคำสั่ง และได้สอบสวนแล้ว เห็นว่าเมืองนี้แต่ก่อนนั้น ได้ลุกขึ้นต่อสู้กษัตริย์ และการกบฏ และการปลูกปั่นได้เกิดขึ้นในเมืองนั้น^{๒๐}เคยมี กษัตริย์ผู้ทรงอำนาจได้ครอบครองเยรูซาเล็ม เป็น ผู้ทรงปกครองมณฑลทั้งสินฟากแม่น้ำข้าง โนน ซึ่งเขาถวายบรรณาการ ค่าธรรมเนียม และภาษีให้^{๒๑}เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจง ออกคำสั่งว่า ให้คนเหล่านี้หยุดและไม่ต้อง สร้างเมืองนี้ใหม่ จนกว่าเราจะออกกฤษฎีกา^{๒๒}และขอระงับอย่าหยวนในเรื่องนี้ ทำไมจะ ให้ความเสื่อมเสียเกิดขึ้นเป็นภัยอันตรายต่อ กษัตริย์”

การก่อสร้างได้หยุด

^{๒๓}แล้ว เมื่อ ได้ อ่าน สำเนา ราช สาร ของ กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสต่อหน้าเรอฮูม และซิม ชัยอัลลักษณ์ และภาคีทั้งหลายของท่าน ท่าน ทั้งหลายก็รีบไปหาพวกยิวที่เยรูซาเล็ม และ ใช้กำลังและอำนาจกระทำให้เขาหยุด^{๒๔}งาน พระนิเวศ แห่ง พระเจ้า ซึ่ง อยู่ใน เยรูซาเล็ม จึงหยุด งานนั้นได้หยุดจนถึงปีที่สองแห่ง รัชกาลดาโรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

อักษัยและเศคาริยาห์หนุนใจ ประชาชนให้ทำการก่อสร้างต่อไป

๕ ๑ ฝ่ายผู้พยากรณ์คือ อักษัยผู้พยากรณ์ และ เศคาริยาห์ บุตรชาย อีดโด ได้พยากรณ์ แก่ พวก ยิว ผู้ อยู่ใน ยูดาห์ และ เยรูซาเล็ม ใน พระนาม ของ พระเจ้า แห่ง อิสราเอล คือ แก่ พวก เขา ๒ แล้ว เศรูบบาเบ ลบุตรชายเซอูลทีเอล และเยชูอาบุตรชายโย ซาดัก ได้ลุกขึ้นตั้ง ต้นสร้างพระนิเวศแห่ง พระเจ้า ซึ่ง อยู่ใน เยรูซาเล็ม ขึ้นใหม่ และ ผู้พยากรณ์ ของ พระเจ้า ได้ อยู่ กับ ท่าน ช่วย เหลือท่าน ๓ ในเวลาเดียวกันนั้นที่ทุเรนัย ผู้ ราชารมณฑล ฟากแม่น้ำข้างนี้ และ เซธาร์โบเซนัย และคณะของเขาได้มาหาท่าน และพูดกับท่านดังนี้ว่า “ผู้ใดที่ให้กฤษฎีกา แก่ท่าน ให้สร้างพระนิเวศและกำแพงนี้จน สำเร็จ” ๔ “เขาถามท่านอย่างนี้ด้วยว่า “ผู้ ที่กำลังสร้าง ดิกนี้ นั้น มีชื่อใครบ้าง” ๕ แต่ พระเนตรของ พระเจ้า ของ เขา ทง หลาย อยู่ เหนือ พวก ผู้ใหญ่ ของ พวก ยิว และ เขา ก็ ยับยั้ง เขา ทง หลาย ไม่ ได้ จนกว่า เรื่อง นี้ จะ ทราบถึง ดาโรัส และมีคำตอบเป็นหนังสือ เกี่ยว กับ เรื่องนี้มา ๖ สำเนาจดหมายซึ่งที่ทุ เรนัยผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และ เซธาร์โบเซนัย และคณะของท่านคือคนอาฟ อาร์เซาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ ส่ง ไปทูลกษัตริย์ดาโรัส

พวกศัตรูเขียนถึงกษัตริย์ดาโรัส

๗ ท่านทั้งหลายได้ส่งหนังสือซึ่งมีข้อความ ต่อไปนี้ “กราบทูลกษัตริย์ดาโรัส ขอทรงพระ เจริญ ๘ ขอ กษัตริย์ ทรงทราบ ว่า ข้าพระองค์ ทั้งหลาย ไป ยัง มณฑลยูดาห์ ถึง พระนิเวศ ของ พระเจ้าใหญ่ยิ่ง ซึ่ง กำลังสร้าง ขึ้นด้วย หินใหญ่ และ วาง ไม้ไว้บนผนัง งานนี้ได้ ดำเนินไปอย่างขยันขันแข็งและเจริญขึ้นใน มือของ เขา ๙ แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถาม พวก ผู้ใหญ่ เหล่า นั้น ว่า “ผู้ใดที่ให้กฤษฎีกา แก่ท่าน ให้สร้าง พระนิเวศ และ ทำ กำแพง นี้ จนสำเร็จ” ๑๐ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถามชื่อ ของ เขาด้วย เพื่อ กราบทูล ให้ พระองค์ ทรง ทราบ เพื่อ ข้าพระองค์ จะ ได้ เขียนชื่อ บุคคล เหล่า นั้น ที่เป็นหัวหน้าของเขาลงไว้ ๑๑ และ นี้เป็นคำตอบของเขาแก่ข้าพระองค์ “เราเป็น ผู้รับใช้ ของ พระเจ้า แห่ง ฟาสวรรค์ และ แผ่น

ดินโลก และเรากำลังสร้างพระนิเวศซึ่งได้ สร้าง มาหลายปีแล้ว ขึ้นใหม่ ซึ่ง กษัตริย์ ผู้ ใหญ่ ของ อิสราเอล ได้ ทรงสร้าง ให้ สำเร็จ ๑๒ แต่ เพราะ ว่า บรรพบุรุษ ของ เรา ได้ กระทำ ให้ พระเจ้า แห่ง ฟาสวรรค์ ทรงกริ้ว พระองค์ ทรงมอบท่านเหล่านั้นไว้ในพระหัตถ์ของเนบู คัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน คนเคลเดีย ผู้ทรงทำลายพระนิเวศนี้ และทรงกวาดเอา ประชาชนไปยังบาบิโลน ๑๓ ถึงอย่างไรก็ดีใน ปีต้นแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งบาบิโลน กษัตริย์ไซรัส ได้ ทรง ออกกฤษฎีกา ให้สร้าง พระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ ๑๔ และ เครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศ ของ พระเจ้า ซึ่ง เนบูคัดเนสซาร์ ได้ ทรง กวาดไป จาก พระวิหารซึ่ง อยู่ใน เยรูซาเล็ม นั้น และ ทรงนำ ไปยัง วิหารของบาบิโลน สิ่งเหล่านี้ กษัตริย์ไซรัสทรงนำออกมาจากวิหารของบา บิโลน และทรงมอบไว้กับคนหนึ่งชื่อเซซบัส ซาร์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการ เมือง ๑๕ และพระองค์ตรัสกับท่านดังนี้ว่า “จง รับ เครื่องใช้ เหล่า นี้ ไป เก็บ ไว้ ใน พระวิหาร ซึ่ง อยู่ใน เยรูซาเล็ม และ จงสร้าง พระนิเวศ ของพระเจ้าขึ้นใหม่ในที่เดิมนี้” ๑๖ แล้วเซซ บัสซาร์คนนี้ได้มาวางรากฐานพระนิเวศของ พระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และตั้งแต่เวลา นั้นจนบัดนี้ก็กำลังสร้างอยู่และยังไม่สำเร็จ” ๑๗ เพราะ ฉะนั้น บัดนี้ ถ้า กษัตริย์ ทรง เห็นดี ก็ ขอทรง ให้คนดูในคลังราชทรัพย์ที่อยู่ในบาบิโลน เพื่อ ดูว่า กษัตริย์ไซรัสทรงออกกฤษฎีกา ให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ ใน เยรูซาเล็ม หรือ ไม่ และ ขอ กษัตริย์ รับสั่ง แก่ ข้าพระองค์ ทั้งหลาย ตาม พงพระทัย ของ พระองค์ในเรื่องนี้”

ดาโรัสทรงรับรองกฤษฎีกาของไซรัส

๖ ๑ แล้วกษัตริย์ดาโรัสทรงออกกฤษฎีกา และ ทรง ให้ คนดู ใน หอ เก็บ หนังสือ ซึ่ง เป็นที่ราชทรัพย์สะสมไว้ในบาบิโลน ๒ และได้มีการพบหนังสือม้วนหนึ่งที่อาคเมดาร์ ไนพระราชวัง ซึ่ง อยู่ใน มณฑล มีเดีย และมีข้อความ เขียน อยู่ใน หนังสือ ม้วน นั้น ดัง ต่อไปนี้ ๓ “ในปีต้นแห่งรัชกาล กษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ไซรัสทรงออกกฤษฎีกาว่า เรื่อง พระนิเวศ ของ พระเจ้า ที่ เยรูซาเล็ม ว่า ให้ สร้าง พระนิเวศ นั้น ขึ้นใหม่ คือ ที่ ซึ่ง เขา นำ เครื่องสัตว์มาถวาย ให้ลงรากมั่นคง ให้

พระนิเวศ สูง หก ลิบ ศอก และ กว้าง หก ลิบ ศอก ^๔ให้ ก่อ ด้วย หิน ใหญ่ สาม ชั้น และ ไม่ ใหม่ ชั้นหนึ่ง และให้เสียเงินค่าก่อสร้างจาก พระคลังหลวง ^๕และเครื่องใช้ ทองคำ และ เงิน ของ พระนิเวศ แห่ง พระเจ้า ซึ่ง เหม่ คัด เนซาร์ ทรง นำ ออก มา จาก พระวิหาร ที่ อยู่ ใน เยรูซาเล็ม นำ มา ไว้ ที่ บาบิโลน นั้น ให้ คั้น เสีย และ ให้ นำ กลับ ไป ยัง พระวิหาร ซึ่ง อยู่ ใน เยรูซาเล็ม ไว้ ตาม ที่ ของ สิ่ง นนงๆ ท่าน จง เก็บ ไว้ ใน พระนิเวศ แห่ง พระเจ้า ^๖ เพราะ ฉะนั้น บัด นี้ ที่ ทาเชนัย ผู้ว่า ราชการ มณฑล ฟาก แม่น้ำ ข้าง โนน เซซาร์โปเซเนีย และ ภาค ของ ท่าน คือ คุณ อาฟอาร์เซคา ซึ่ง อยู่ ใน มณฑล ฟาก แม่น้ำ ข้าง โนน จง ไป เสีย ให้ ท่าง เกิด “จง ให้งานสร้าง พระนิเวศ ของ พระเจ้า ดำเนิน ไป เกิด ให้ ผู้ว่า ราชการ ของ พวก ยิว และ บรรดา พวก ผู้ใหญ่ ของ พวก ยิว สร้าง พระนิเวศ ของ พระเจ้า นี้ ใน ที่ เดิม ขึ้น ใหม่ ^๗ ยิ่ง กว่า นั้น อีก เรา ออก กฤษฎีกา เกี่ยวกับ สิ่ง ที่ ท่าน พึง กระทำ เพื่อ พวก ผู้ใหญ่ ของ พวก ยิว ในการ สร้าง พระนิเวศ ของ พระเจ้า ให้ ชำระ เงิน ค่า ก่อสร้าง แก่ คน เหล่า นี้ เดิม เพื่อ พวก เขา ไม่ ถูก หยุต ยัง เอา เงิน จาก ราช ทรัพย์ คือ บรรณาการ ของ มณฑล ฟาก แม่น้ำ ข้าง โนน ^๘ และ สิ่ง ใดๆ ที่ เขา ต้องการ เช่น วัว หมู และ ผู้ หรือ แกะ สำหรับ เครื่อง เฒ่า บูชา ถวาย แต่ พระเจ้า แห่ง ฟาสวรรค์ ทั้ง ข้าว สาลี เกลือ น้ำมัน หรือ น้ำมัน ตาม ที่ บุโรหิต เยรูซาเล็ม กำหนด ไว้ ให้ มอบ แก่ เขา เป็น วัน ใดๆ ไป อย่า ได้ ขาด ^๙ เพื่อ เขา จะ ได้ ถวาย เครื่อง สัตว์ บูชา อัน เป็น กลิ่น ที่ พอ พระทัย แต่ พระเจ้า แห่ง ฟาสวรรค์ และ ให้ อธิษฐาน เพื่อ ชีวิต ของ กษัตริย์ และ โอรส ของ พระองค์ ^{๑๐} และ เรา ออก กฤษฎีกา ว่า ถ้า ผู้ใด เปลี่ยนแปลง ประกาศ นี้ ก็ ให้ ตึง ไม่ ใหญ่ อัน หนึ่ง ออก เสีย จาก เรือน ของ เขา และ ให้ เขา ถูก ตรึง ไว้ บน ไม้ นั้น และ ให้ เรือน ของ เขา เป็น กอง ขยะ เพราะ เรื่อง นี้ ^{๑๑} และ ขอ พระเจ้า ผู้ ทรง กระทำ ให้ พระนาม ของ พระองค์ สถิต ที่ นั้น ทรง คว้า กษัตริย์ ทั้งหมด หรือ ประชาชาติ ใดๆ ที่ ยืน มือ ออก เปลี่ยนแปลง ข้อ นี้ คือ เพื่อ ทำลาย พระนิเวศ ของ พระเจ้า ซึ่ง อยู่ ใน เยรูซาเล็ม ข้าพเจ้า ดาริอัส ออก กฤษฎีกา นี้ ขอ ให้ กระทำ กัน ด้วย ความ ขยัน ชิน แข็ง ^{๑๒} แล้ว ทาเชนัย ผู้ว่า ราชการ มณฑล ฟาก แม่น้ำ ข้าง นี้ เซซาร์โปเซเนีย และ ภาค ของ ท่าน ทั้ง สอง ก็ได้ กระทำ ทุก อย่าง ด้วย ความ ขยัน ชิน แข็ง

ตาม พระคำ รัสซึ่ง กษัตริย์ ดาริอัส ได้ ทรง บัญชา มา ^{๑๔} และ พวก ผู้ใหญ่ ของ พวก ยิว ก็ได้ ทำ การ ก่อสร้าง ให้ ก้าว หน้า ไป ตาม การ พยายาม ของ อักกัย ผู้ พยายาม และ เศคาริยาห์ นูตรชาย ยอด โด เขา สร้าง เสร็จ ตาม พระบัญชา แห่ง พระเจ้า ของ อิสราเอล และ ตาม กฤษฎีกา ของ ไชร์ส และ ดาริอัส และ อารทาเซอร์ซีส กษัตริย์ แห่ง เปอร์เซีย

พระวิหารได้สำเร็จและถวายแด่พระเจ้า

^{๑๕} และ พระนิเวศ นี้ ได้ สำเร็จ ใน วัน ที่ สาม ของ เดือน อา ดาร์ ใน ปี ที่ หก แห่ง รัชกาล กษัตริย์ ดา ริ อัส ^{๑๖} และ ชนชาติ อิสราเอล บรรดา บุโรหิต และ คน เลวี และ ลูก หลาน ของ พวก ที่ ถูก กวาด ไป เป็น เชลย ที่ เหลือ อยู่ ได้ ฉลอง การ มอบ ถวาย พระนิเวศ แห่ง พระเจ้า นี้ ด้วย ความ ชิน บาน ^{๑๗} ณ การ ถวาย พระนิเวศ แห่ง พระเจ้า นี้ เขา ทั้ง หลาย ได้ ถวาย วัว ผู้ หนึ่ง ร้อย ตัว แกะ ผู้ สอง ร้อย ตัว ลูก แกะ สี่ ร้อย ตัว และ ส่วน นู เครื่อง บูชา ได้ บาบ สำหรับ อิสราเอล ทั้ง ปวง นั้น มี แพะ ผู้ สิบ สอง ตัว ตาม จำนวน ตระกูล ของ อิสราเอล ^{๑๘} และ เขา ตั้ง บุโรหิต ไว้ ใน กอง ของ เขา ทั้ง หลาย และ คน เลวี ใน เวน ของ เขา สำหรับการ ประนอม ใจ พระเจ้า ที่ เยรูซาเล็ม ตาม ที่ บันทึก ไว้ ใน หนังสือ ของ โมเสส

การถือเทศกาลปัสกาอีก

^{๑๙} ใน วัน ที่ สิบ สี่ ของ เดือน ที่ หนึ่ง ลูก หลาน ของ พวก ที่ ถูก กวาด ไป เป็น เชลย ได้ ถือ เทศกาล ปัสกา ^{๒๐} เพราะ บรรดา บุโรหิต และ คน เลวี ได้ ชำระ ตน ทุกคน เขา บริสุทธิตาม ด้วย กัน เขา จึง ฆ่า แกะ ปัสกา สำหรับ ลูก หลาน ของ พวก ที่ ถูก กวาด ไป เป็น เชลย ทั้งหมด สำหรับ พวก พี่น้อง ที่ เป็น บุโรหิต และ สำหรับ ตัว เขา ทั้ง หลาย เอง ^{๒๑} ประชาชน อิสราเอล ผู้ ได้ กลับ มา จาก การ ถูก กวาด ไป เป็น เชลย และ ทุก คน ที่ สมทบ กับ เขา และ แยก ตัว ออกจาก การ มูล ทิน ของ บรรดา ประชาชาติ แห่ง แผ่น ดิน นั้น เพื่อ จะ แสวง หา พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า แห่ง อิสราเอล ก็ได้ รับ ประทาน ^{๒๒} และ เขา ได้ ถือ เทศกาล กิน ขนม บั้ง ไร้ เชื้อ เจ็ด วัน ด้วย ความ ชิน บาน เพราะ ว่า พระ เยโฮวาห์ ได้ ทรง กระทำ ให้ เขา ชิน บาน และ ทรง หัน พระทัย ของ กษัตริย์ อัสซีเรีย มาหา เขา เพื่อ เสริม กำลัง

มือของเขาในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล

เอสรากับเพื่อนร่วมงานไปเยรูซาเล็ม

๗ ๑ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ในรัชกาลของอาร์ทาเซอซีส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เอสราบุตรชายเสโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาซารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮิลคียาห์ ๒ ผู้เป็นบุตรชายซัลลุม ผู้เป็นบุตรชายคาโดก ผู้เป็นบุตรชายอาหิทุบ ๓ ผู้เป็นบุตรชายอามารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาซารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมรายอท ๔ ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราหิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอุสซึ ผู้เป็นบุตรชายบุคคิ ๕ ผู้เป็นบุตรชายอาบิซวา ผู้เป็นบุตรชายฟิเนหัส ผู้เป็นบุตรชายเอลาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรนปุโรหิตใหญ่ ๖ เอสราคนนี้ได้ขึ้นไปจากบาบิโลน ท่านเป็นธรรมาจารย์ชำนาญในเรื่องพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลประทานให้ และกษัตริย์ประทานทุกอย่างที่ท่านทูลขอ เพราะว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน ๗ มีบางคนในคนอิสราเอลและในบรรดาปุโรหิต บรรดาคนเลวี บรรดานักร้อง และคนเฝ้าประตู และคนใช้ประจำพระวิหาร ได้ขึ้นไปด้วย ถึงเยรูซาเล็มในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอซีส ๘ และท่านมาถึงเยรูซาเล็มในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดของกษัตริย์ ๙ เพราะในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง ท่านได้เริ่มขึ้นไปจากบาบิโลน และในวันที่หนึ่งของเดือนที่ห้า ท่านมายังเยรูซาเล็ม เพราะว่าพระหัตถ์ประเสริฐของพระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน ๑๐ เพราะเอสราได้ตั้งใจของท่านที่จะแสวงหาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และกระทำตาม และสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินต่างๆในอิสราเอล

อาร์ทาเซอซีสสัญญาให้เอสราได้รับความช่วยเหลือ

๑๑ ต่อไปนี้เป็นสำเนาจดหมายซึ่งกษัตริย์อาร์ทาเซอซีส พระราชทานแก่เอสราปุโรหิต ผู้เป็นธรรมาจารย์ ผู้เป็นธรรมาจารย์แห่งเรื่องราวของพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และกฎเกณฑ์ของพระองค์เพื่ออิสราเอลว่า ๑๒ “อาร์ทาเซอซีส มหากษัตริย์ เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ถึงเอสรา

ปุโรหิต ธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขอย่างสมบูรณ์เถิด เป็นต้น ๑๓ บัดนี้เราออกกฤษฎีกาว่า ประชาชนอิสราเอลผู้หนึ่งผู้ใดหรือปุโรหิตของเขาทั้งหลาย หรือคนเลวในราชอาณาจักรของเรา ผู้ซึ่งสมัครใจที่จะไปยังเยรูซาเล็ม ก็ให้ไปกับเจ้าได้ ๑๔ เพราะกษัตริย์และที่ปรึกษาทั้งเจ็ดได้ใช้เจ้าไปให้ถามถึงยูดาห์และเยรูซาเล็ม ตามพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในมือนั้น ๑๕ และให้นำเงินและทองคำซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาของพระองค์สมัครใจถวายแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ประทับในเยรูซาเล็ม ๑๖ พร้อมทั้งเงินและทองคำทั้งสินซึ่งเจ้าจะหาได้ทั่วไปในมณฑลบาบิโลน พร้อมกับของถวายด้วยใจสมัครของประชาชนและปุโรหิตเต็มใจถวายแด่พระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ๑๗ แล้วด้วยเงินนี้เจ้าจงขยันขันแข็งซื้อวัวผู้ แกะผู้และลูกแกะ กับธัญญาบูชาคู่กัน และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน และเจ้าจงถวายสิ่งเหล่านี้บนแท่นบูชาของพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ๑๘ ส่วนเงินและทองคำที่เหลืออยู่นั้นเจ้าและพี่น้องของเจ้าเห็นดีที่จะทำประการใด ก็จงกระทำเถิด ตามนำพระทัยของพระเจ้าของเจ้า ๑๙ และเครื่องใช้ซึ่งได้มอบให้เจ้าสำหรับการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้า เจ้าจงมอบถวายไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งเยรูซาเล็ม ๒๐ และสิ่งใดๆซึ่งยังต้องการสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าซึ่งเจ้าจะต้องจัดหา นั้น เจ้าจงจัดหาด้วยเงินพระคลังของกษัตริย์ ๒๑ และเราคือกษัตริย์อาร์ทาเซอซีส ได้ออกกฤษฎีกาไปยังบรรดานายคลังในมณฑลปากแม่น้ำข้างโน้นว่า สิ่งใดๆที่เอสราปุโรหิตธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ต้องการจากท่าน จงกระทำให้เขาด้วยความขยันขันแข็ง ๒๒ ถึงจำนวนเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีถึงหนึ่งร้อยโคระ นำองุ่นหนึ่งร้อยบัท น้ำมันหนึ่งร้อยบัท และเกลือไม่จำกัดจำนวนว่าเท่าไร ๒๓ สิ่งใดที่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงบัญชา ก็จงกระทำให้อย่างเต็มขนาดสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เกลือกว่าพระพิโรธของพระองค์จะมีต่อดินแดนของกษัตริย์และโอรสของพระองค์ ๒๔ เราขอแจ้งแก่ท่านทั้งหลายด้วย

ว่า ไม่เป็นการถูกต้อง ตาม กฎหมายที่จะเอาบรรณาการ ค่าธรรมเนียม หรือส่วยจากคนหนึ่งคนใดในบรรดาปรีทิต คนเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตู คนใช้ประจำ พระวิหาร หรือผู้รับใช้อื่นๆ ของ พระนิเวศของพระเจ้า^{๒๕} ส่วนเจ้า เอสรา ตามพระสติปัญญาแห่งพระเจ้าของเจ้าอันอยู่ในมือของเจ้า จงแต่งตั้งพนักงาน ผู้ปกครอง และผู้พิพากษาให้พิพากษาประชาชนทั้งปวงในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น คือทุกคนที่รับบรรดาพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และคนเหล่านั้นที่ไม่รู้ เจ้าทั้งหลายจะต้องสอน^{๒๖} ผู้ใดที่ไม่เชื่อฟัง พระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และกฎหมายของกษัตริย์ ก็ให้พิพากษาลงโทษเขาอย่างเคร่งครัด จะเป็นโทษถึงตายหรือถึงเนรเทศ หรือถึงริบทรัพย์ของเขาหรือถึงจำขังก็ได้”

เอสราขอบพระคุณพระเจ้า

^{๒๗}สาธุการแด่ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ผู้ทรง ดล พระทัย ของกษัตริย์ ให้เสริมความงามแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่ง อยู่ใน เยรูซาเล็ม ^{๒๘}และทรงบันดาลให้ข้าพเจ้ามีความเมตตาต่อพระพักตร์ กษัตริย์ และที่ปรึกษา ของพระองค์ และต่อหน้าเจ้านายผู้ทรงอำนาจของกษัตริย์ และข้าพเจ้าก็มีใจกล้าขึ้น เพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้รวบรวม บุคคล ชนผู้นำจากอิสราเอลขึ้นไปกับข้าพเจ้า

รายชื่อเพื่อนร่วมงานของเอสรา

^๑ต่อไปนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของ เขาทั้งหลาย และนี้เป็นสำมะโนคร่าวเชื้อสายของบรรดาผู้ที่ขึ้นไปกับข้าพเจ้าจากบาบิโลน ในรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส คือ ^๒จากคนฟีเนหัสมี เกอร์โซม จากคนอิธามาร์ มี ดาเนียล จากคนดาวิดมี ฮัทซัท ^๓จากคนเซคานียาห์ จากคนปุโรหิตมี เศคาริยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายผู้ขึ้นทะเบียนไว้หนึ่งร้อยห้าสิบคน ^๔จากคนปาห์ทิมอับมี เอลีโอนัย บุตรชายเศ-ราหิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยคน ^๕จากคนเซคานียาห์มี บุตรชายของ ยาฮาซึเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสามร้อยคน ^๖จากคนอาดินมี เอเบต บุตรชายโยนาธาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายห้าสิบคน ^๗จากคนเอ

ลามมี เยชายาห์ บุตรชายอาธาลิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายเจ็ดสิบคน ^๘จากคนเซฟาหิยาห์มี เศบาดียาห์ บุตรชายมีคาเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายแปดสิบคน ^๙จากคนโยอามมี โอบาดีห์ บุตรชายเยฮีเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยสิบแปดคน ^{๑๐}จากคนเซโลมีทมี บุตรชายของโยสิฟิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยหกสิบคน ^{๑๑}จากคนเบบัยมีเศคาริยาห์ บุตรชายเบบัย พร้อมกับท่านมีผู้ชายยี่สิบแปดคน ^{๑๒}จากคนอัศกาตมี โยฮานัน บุตรชายอัคคาทาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยสิบคน ^{๑๓}จากคนอาดินคัมมีผู้ที่มาทีหลัง นี่เป็นชื่อของเขาคือ เอลีเฟเลท เยอียเอลและเซไมยาห์ พร้อมกับพวกเขามีผู้ชายหกสิบคน ^{๑๔}จากคนบิกวัยมี อุรียและศับบูต พร้อมกับเขาทั้งสองมีผู้ชายเจ็ดสิบคน

เอสราต้องการให้มีคนเลวีและคนใช้ประจำพระวิหารไปเพิ่มเติม

^{๑๕}ข้าพเจ้าได้รวบรวม เขา ทั้ง หลาย เข้ามายังแม่น้ำที่ไหลไปสู่อาหะวา เราตั้งค่ายอยู่ที่นั่นสามวัน เมื่อข้าพเจ้าสำรวจดูประชาชนและปรีทิต ข้าพเจ้าไม่เห็นลูกหลานของเลวีที่นั่นเลย ^{๑๖}แล้วข้าพเจ้าจึงให้ไปเรียกเอลิเยเซอร์ อารีเอล เซไมยาห์ เอลนาธัน ยาริบ เอลนาธัน นาธัน เศคาริยาห์ และเมซูลลาม บุคคล ชนหัวหน้า และให้หาโยยาริบและเอลนาธัน ผู้เป็นคนมีความเข้าใจ ^{๑๗}และส่งเขาด้วยคำสั่งไปยังท่านอิดโด บุคคล ชนหัวหน้ายังสถานที่ที่ชื่อคาสีเฟีย คือให้บอกท่านอิดโด และพี่น้องของท่านผู้เป็นคนใช้ประจำพระวิหารที่สถานที่ที่ชื่อคาสีเฟียว่า ขอส่งผู้ปรนนิบัติสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเราด้วยเรา ^{๑๘}และโดยพระหัตถ์อันทรงพระคุณของพระเจ้าของเราอยู่กับเรา เราได้นำคนที่มีความสุขุมมาให้เรา เป็นลูกหลานของมหาสิบลูบรูชาเลวี ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล ชื่อเซเรบิยาห์ กับบุตรชายและญาติพี่น้อง รวมสิบแปดคน ^{๑๙}ทั้งสาซาบิยาห์และเยชายาห์ ลูกหลานของเมรารีกับญาติพี่น้องและบุตรชายของเขา รวมยี่สิบคน ^{๒๐}และคนใช้ประจำพระวิหาร ซึ่งดาวิดและข้าราชการของพระองค์ได้จัดตั้งขึ้นไว้เพื่อปรนนิบัติคนเลวี มีคนใช้ประจำพระวิหารสองร้อยยี่สิบคน บุคคลเหล่านั้นทั้งสิ้นมีชื่อระบุไว้

การถืออดอาหารที่แม่น้ำอาหะวา

๒๑ แล้วข้าพเจ้าก็ประกาศให้ถืออดอาหารที่นั่น คือที่แม่น้ำอาหะวา เพื่อเราทั้งหลายจะได้ ถ่อม ตัว ลง ต่อ พระพิภคร์พระเจ้าของเรา เพื่อจะ ทูล ขอ หนทาง อัน ถูก ต้อง จาก พระองค์ สำหรับเรา ลูกหลานของเรา และข้าพเจ้าของ ทั้ง สิ้น ของ เรา ๒๒ เพราะ ข้าพเจ้า ละอาย ที่ จะ ทูล ขอ กง ทหาร และ พล ม้า จาก กษัตริย์ เพื่อช่วยเราสู้ศัตรูตาม ทาง ของ เรา ใน เมื่อ เรา ได้ กราบ ทูล กษัตริย์ แล้ว ว่า “พระหัตถ์ ของ พระเจ้า ของ เรา อยู่ กับ บรรดา ผู้ ที่ แสวงหา พระองค์ ให้ ยัง ผล ดี แต่ ฤทธา ญ่ ภาพ และ พระพิโรธ ของ พระองค์ ต่อ สู้ คน เหล่า นั้น ที่ ละ กิ่ง พระองค์” ๒๓ เรา จึง อด อาหาร และ วิงวอน พระเจ้า ของ เรา เพื่อ เรื่อง นี้ และ พระองค์ ทรง พัง เสียง ร้อง ทูล ของ เรา

ทรัพย์สมบัติมอบไว้แก่ปุโรหิตสิบสองคน

๒๔ และข้าพเจ้าได้แยกปุโรหิตใหญ่ออกสิบสองคนคือ เซเรบียาห์ ฮาซาบียาห์ และพี่น้องสิบคนของเขาที่อยู่กับเขา ๒๕ และข้าพเจ้าได้ชั่งเงิน และทองคำ และเครื่องใช้กับเครื่องบูชาสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา มอบให้เขาทั้งหลายซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาและเจ้านายของพระองค์ และคนอิสราเอลทั้งปวงที่นั่นได้ถวายไว้ ๒๖ ข้าพเจ้าได้ ชั่ง ใส่ มือ ของ เขา เป็น เงิน หก ร้อย ห้า สิบ ตะ ลันต์ และ เครื่อง ใช้ ที่ ทำ ด้วย เงิน มี ค่า หนึ่ง ร้อย ตะ ลันต์ และ ทองคำ ร้อย ตะ ลันต์ ๒๗ ขาม ทองคำ ยี่สิบ ลูก มี ค่า หนึ่ง พัน ดา ริค และ เครื่อง ใช้ ทอง ส้ม ฤทธิ เนื้อ ละ เอียด สุก ใส่ สอง ลูก มี ค่า เท่า กับ ทองคำ ๒๘ และ ข้าพเจ้า บอกเขาว่า “ท่านทั้งหลายบริสุทธิต่อพระเยโฮวาห์ และ เครื่อง ใช้ กับ บริสุทธิ และ เงิน กับ ทองคำ เป็น ของ ถวาย ด้วยใจสมัครแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย ๒๙ จงเผ่าดูแลไว้จนกว่าท่านซึ่งสิงเหล่านั้นต่อหน้าพวกปุโรหิตใหญ่และคนเลวี และประมุขของบรรพบุรุษอิสราเอลในเยรูซาเล็มภายในห้องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” ๓๐ บรรดาปุโรหิต และ คนเลวี จึง รับ เงิน และ ทองคำ ที่ได้ ชั่ง และ เครื่อง ใช้ เพื่อนำไปยังเยรูซาเล็ม ยังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

เอสราถึงเยรูซาเล็ม

๓๑ และเราก็ออกจากแม่น้ำอาหะวาในวันที่สิบสองของเดือนต้น เพื่อไปยังเยรูซาเล็ม และพระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่กับเรา และพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของศัตรูและจากพวกชุมนุมคอยอยู่ตามทาง ๓๒ เรา มา ถึง เยรูซาเล็ม และ พัก อยู่ ที่ นั้น สาม วัน ๓๓ ในวันที่สี่ภายในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ก็ชั่งเงิน ทองคำและเครื่องใช้ใส่มือของเมเรโมทปุโรหิต บุตรชายอูรียาห์ และคนที่อยู่กับเขาคืออเลอซาร์บุตรชายฟีเนหัส และคนที่อยู่กับเขาทั้งหลายคือ โยซาบาค บุตรชายเยชูอา และ โนอัดยาห์บุตรชายบิโนยคูนเลวี ๓๔ เขาชั่งและนับทั้งหมดและบันทึกน้ำหนักของทุกสิ่งไว้ ๓๕ บรรดาลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย ซึ่งมาจากการเป็นเชลย ได้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล มีวัวผู้สิบสองตัวสำหรับพวกอิสราเอลทั้งปวง แกะผู้เก้าสิบหกตัว ลูกแกะเจ็ดสิบเจ็ดตัว และแพะผู้สิบสองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาถวายพระเยโฮวาห์

พวกเขามอบพระราชโองการให้แก่ผู้ว่าราชการมณฑล

๓๖ เขาทั้งหลายได้มอบพระราชโองการให้แก่สมุหเทศาภิบาลของกษัตริย์ และแก่ผู้ว่าราชการมณฑลปากแม่น้ำข้างนี้ และท่านเหล่านี้ได้ช่วยเหลือประชาชนและพระนิเวศของพระเจ้า

การสมรสกับชนชาติที่ไม่เชื่อ พระเจ้าเป็นสิ่งที่ผิดพลาด

๓๗ เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว พวกเจ้านายก็เข้ามาหาข้าพเจ้ากล่าวว่า “ประชาชนแห่งอิสราเอล และพวกปุโรหิตกับคนเลวีมิได้แยกตนเองออกจากชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น โดยได้ประพฤติตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา คือออกจากคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปอร์เซีย คนเยบูน คนอัมโมน คนโมอับ คนอียิปต์ และคนอาโมไรต์ ๓๘ เพราะเขารับบุตรสาวของชนเหล่านี้เป็นภรรยาของเขาเอง และของบุตรชายของเขา ดังนั้นเชื้อสายบริสุทธิ์ได้ปะปนกับชนชาติทั้งหลายของ

แผ่นดินเหล่านั้น นี่แหละในการละเมิดข้อนี้ มือของเจ้าหน้าที่ชั้นหัวหน้าและผู้ครองเมืองได้เด่นที่สุด”^๓ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็ฉีกเสื้อของข้าพเจ้าทั้งเสื้อคลุมของข้าพเจ้า และทิ้งผมออกจากศีรษะของข้าพเจ้าและทิ้งหวาดเครา และนั่งลงตะลึงอยู่^๔ แล้วบรรดาคนที่สนสະกันไปด้วยพระวจนะของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เหตุด้วยการละเมิดของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น ได้มาประชุมต่อหน้าข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้านั่งตะลึงอยู่จนถึงเวลาถวายเครื่องสักการบูชาตอนเย็น

คำอธิษฐานและการสารภาพของเอสรา

^๕ ณ เวลาสักการบูชาตอนเย็นนั้นข้าพเจ้าได้ลุกขึ้นจากการถ่อมตัว มีเครื่องแต่งกายและเสื้อคลุมของข้าพเจ้าฉีกขาด และข้าพเจ้าก็ถูกเขาลง และชูมือขึ้นต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า^๖ และข้าพเจ้าทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ละอายขวยเขินที่จะเงยหน้าหาพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นสูงกว่าศีรษะของข้าพระองค์ และการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลายกองขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์^๗ ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการละเมิดยิ่งใหญ่ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายจนถึงทุกวันนี้ และเพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายทั้งบรรดาภักษัตริย์ของข้าพระองค์ และบรรดาปุโรหิตของข้าพระองค์ได้ถูกมอบไว้ในมือของบรรดาภักษัตริย์แห่งแผ่นดินเหล่านั้น ให้แก่ดาบ แก่การเป็นเชลย แก่การปล้น และแก่การขายหน้าอย่างที่สุด อย่างทุกวันนี้^๘ แต่บัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงสำแดงพระกรุณา พ้อพระทัยชั่วคราวหนึ่งสั้นๆ และได้ทรงประทานให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีคนที่เหลืออยู่และมีที่ยึดมั่นในที่บริสุทธิ์ของพระองค์ เพื่อว่าพระเจ้าของข้าพระองค์จะได้ทรงให้ตาของข้าพระองค์ทั้งหลายแจ่มขึ้น และทรงประสพ ความฟื้นคืน มาเล็ก น้อย จากการเป็นทาสของข้าพระองค์ทั้งหลาย^๙ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาส แต่พระเจ้าของข้าพระองค์มิได้ทรงละทิ้งข้าพระองค์ไว้ในความเป็นทาส แต่ทรงบันดาลให้ข้า

พระองค์ทั้งหลายได้รับความเมตตาในสายพระเนตรภักษัตริย์ทั้งหลายแห่งเปอร์เซีย ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการฟื้นฟูขึ้น เพื่อจะตั้งพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นไว้ เพื่อจะซ่อมแซมสิ่งที่ยังหักพังในพระนิเวศ เพื่อจะประทานกำแพงแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม^{๑๐} และบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ต่อจากนี้ ข้าพระองค์จะทูลอะไรอีก เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระองค์^{๑๑} ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘แผ่นดินซึ่งเจ้ากำลังเข้าไปเพื่อยึดเป็นกรรมสิทธิ์นั้น เป็นแผ่นดินมลทินด้วยความโสโครกของชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินเหล่านั้น ด้วยการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา ซึ่งเติมไปหมด ตั้งแต่ปลายข้างนี้ถึงปลายข้างโน้น ด้วยความมลทินของเขาทั้งหลาย^{๑๒} เพราะฉะนั้นบัดนี้ อย่ามอบพวกบุตรสาวของเจ้าแก่พวกบุตรชายของเขา หรืออย่ารับพวกบุตรสาวของเขาให้พวกบุตรชายของเจ้า หรืออย่าเสริมสันติภาพและความเจริญมั่งคั่งของเขาทั้งหลายเป็นนิตย์เพื่อเจ้าทั้งหลายจะแข็งแรง และกินของดีแห่งแผ่นดินนั้น และมอบแผ่นดินนั้นไว้เป็นมรดกแก่ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายเป็นนิตย์’^{๑๓} และเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายรับโทษ เพราะการชั่วร้ายของข้าพระองค์ และเพราะการละเมิดใหญ่ยิ่งของข้าพระองค์ และเมื่อพระองค์คือพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทรงลงโทษข้าพระองค์ เหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์ น้อยกว่าที่พึงควรได้รับ และทรงประทานการช่วยให้พ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายอย่างนี้^{๑๔} สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระองค์อีก และเข้าเกี่ยวดองด้วยการแต่งงานกับชนชาติทั้งหลายที่กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้หรือ พระองค์จะไม่ทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายจนพระองค์ผลาญข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย จนไม่มีคนที่เหลืออยู่และไม่มีใครรอดได้เลยหรือ^{๑๕} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์ชอบธรรม เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนที่เหลืออยู่ซึ่งรอดพ้นมาอย่างทุกวันนี้ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ มีการละเมิดของข้า

พระองค์อยู่ เพราะไม่มีสักคนเดียวที่จะยืนต่อพระพักตร์พระองค์ได้เหตุเรื่องนี้”

คนของพระเจ้าแยกออกจากชาวโลก

๑๐ ขณะนี้เอสราอธิษฐานและทำการสารภาพร้องให้ทั้งตัวลงต่อหน้าพระเนตรของพระเจ้า มีชุมนุมชนหมู่ใหญ่โตมากทั้ง ชาย หญิง และ เด็ก จาก อิสราเอล ประชุมต่อหน้าท่าน เพราะประชาชนได้ร้องไห้อย่างขมขื่น^๑ และเขาคำนึงว่าบุตรชายเยชูเอล คนเอลามกล่าวแก่เอสราว่า “พวกเราทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเจ้าของเราเสียแล้ว และได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนี้ แต่ถึงจะมีเรื่องอย่างนี้ ก็ยังมีความหวังในอิสราเอลอยู่”^๒ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ให้เรากระทำพันธสัญญากับพระเจ้าของเราที่จะทิ้งภรรยาและลูกเหล่านีซึ่งเกิดมาจากเขาทั้งหลายเสียทั้งสิ้น ตามคำปรึกษาของเจ้านายของข้าพเจ้า และของบรรดาผู้ที่สันตะท่านด้วยพระบัญญัติของพระเจ้าของเราทั้งหลาย และขอให้กระทำตามพระราชบัญญัติเถิด “จงลุกขึ้นเถิด เพราะเป็นหน้าที่ของท่าน และเราทั้งหลายจะสนับสนุนท่านของจงเข้มแข็งและกระทำเสียเถิด”^๓ แล้วเอสราได้ลุกขึ้นให้บรรดาปุโรหิตใหญ่และเลวีและอิสราเอลทั้งปวงกระทำสัตย์ปฏิญาณว่าเขาจะกระทำตามที่ได้พูดแล้ว เขาทั้งหลายจึงกระทำสัตย์ปฏิญาณ^๔ แล้วเอสรา ก็ถอยไปจากต่อหน้าพระเนตรของพระเจ้า เข้าไปในห้องของโยฮานันบุตรชายเอลียาฮิบ เมื่อมาถึงที่นั่นแล้วก็ไม่รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำ เพราะท่านโศกเศร้าด้วยเรื่องภรรยาละเมิดของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น^๕ และเขาทำการป่าว ร้องทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็มแก่ลูกหลานทั้งสิ้นของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยว่า ให้มาชุมนุมกันที่เยรูซาเล็ม^๖ และถ้าผู้ใดไม่มาภายในสามวัน ตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่และพวกผู้ใหญ่ทั้งหลาย จะต้องริบทรัพย์สินสมบัติของเขาเสียทั้งสิ้น และผู้นั้นต้องขาดจากชุมนุมชนของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย^๗ และชายทั้งปวงของยูดาห์และเบนยามินได้ชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มภายในสามวันในเดือนที่เก้า ณ วันที่สิบของเดือนนั้น และประชาชนทั้งปวงนั่งอยู่ที่ถนนหน้าพระเนตรของพระเจ้า ตัวสันตะท่านด้วยเรื่องนี้ และด้วยเรื่องฝนตกหนัก^๘ และเอสราปุโรหิตได้

ลุกขึ้นพูดกับเขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายได้ละเมิดและได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ จึงได้ทูลีการละเมิดของอิสราเอล”^{๑๑} เหตุฉะนั้นบัดนี้ จง สารภาพ ต่อ พระ เย โฮวาท์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน และกระทำตามหน้าพระทัยของพระองค์ จงแยกตัวท่านออกเสียจากชนชาติทั้งหลาย แห่ง แผ่นดิน และจากภรรยาต่างชาติ”^{๑๒} แล้วชุมนุมชนทั้งสิ้นได้ตอบด้วยเสียงอันดังว่า “เป็นดัง นั้นแหละ เราต้อง กระทำ ตาม ที่ ท่าน พูด แล้ว”^{๑๓} แต่มีประชาชนมาก และเป็นเวลาที่ฝนตกหนัก เราอยู่กลาง แจ้ง ไม่ไหว และ จะ จัด ให้ เสร็จ ใน วัน สอง วัน ก็ ไม่ได้ เพราะ เรา ได้ ละเมิด ใน เรื่อง นี้ มาก นั ก ^{๑๔} ขอ ให้ เจ้าหน้าที่ ของ เรา ทำการแทนชุมนุมชนทั้งสิ้น และให้บรรดาคนในหัวเมืองของเราที่ได้รับภรรยาต่างชาติ มาตาม เวลา กำหนด พร้อม กับ พวก ผู้ใหญ่ และผู้วินิจฉัยของทุกเมืองจนกว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเจ้าของเรา ที่ทรงมีในเรื่องนี้หันเหไปจากเราทั้งหลาย”^{๑๕} โยนาธานบุตรชายอาสาเฮล และยาไซอาห์บุตรชายทิกวาท์ ท่านั้นที่คัดค้านเรื่องนี้ และเมฆุลลามกับซับเบัย คนเลวีสนับสนุนเขาทั้งสอง^{๑๖} แล้วลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยก็ได้กระทำตาม เอสราปุโรหิตและประมุขของบรรพบุรุษบางคน ตามเรื่องบรรพบุรุษของเขา แต่ละคนก็ระบุชื่อไว้ได้ถูกเลือก ในวันที่หนึ่งของเดือนที่สิบเขาหนึ่งประชุมกันพิจารณาเรื่องนี้^{๑๗} พอถึงวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง เขาก็จบเรื่องที่ชายทั้งปวงได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ^{๑๘} ลูกหลานของปุโรหิตผู้ได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ จากคนเยชูอาบุตรชายโยชาดักและพี่น้องของท่านมี มาอาเสอาห์ เอลีเยเซอร์ ยาริบและเกดาเลียห์^{๑๙} เขาทั้งหลายปฏิญาณตนว่าเขาจะทิ้งภรรยาของเขาเสีย และเพราะเขามีความผิด เขาจึง ถวาย แกะ ผู้ตัวหนึ่ง จากฝูง แพะ แกะ เป็นเครื่องบูชา เพราะเหตุการละเมิดของเขา^{๒๐} จากคนอิมเมอร์ มี ฮานานีและเศบาคิยาห์^{๒๑} จากคนฮาริม มี มาอาเสอาห์ เอลียาห์ เซไมอาห์ เยฮีเอล และอุสซียาห์^{๒๒} จากคนปาซเซอร์ มี เอลีโอนัย มาอาเสอาห์ อิซมาเอล เนธันเอล โยซาบาด และเอลาสาห์^{๒๓} จากพวกคนเลวี มี โยซาบาด ชิเมอี เคลายาห์ (คือเคลีทา) เปธาหิยาห์ ยูดาห์และเอลีเยเซอร์^{๒๔} จากพวกนักร้อง มี เอลียาฮิบ จากคนเฝ้าประตู

มี ชัลลูม เทเลม และอุรี^{๒๕} และจากพวก
อิสราเอล คือจากคนปาโรซ มี รามียาห์ อิสซึ
ยาห์ มัลคิยาห์ มียามิน เอเลอาซาร์ มัลคิยาห์
และเบไนยาห์^{๒๖} จากคนเอลาม คือ มัทธานี
ยาห์ เศคาริยาห์ เยฮีเอล อับดี เยรีโมท เอ
ลียาห์^{๒๗} จากคนศัทธู มี เอลีโอนัย เอลียา
ซึบ มัทธานียาห์ เยรีโมท ศาบาด และอาซึ
ซา^{๒๘} จากคนแบบัย มี เยโฮฮานัน ฮานันยาห์
ศับบัย อัทลัย^{๒๙} จากคนบानी มี เมซูลลาม
มัลลูค อาดาياهو ยาซุบ เซอัล และเยรีโมท
^{๓๐} จากคนปาห์ทโมอับ มี อัดนา เคลาล เบ
ไนยาห์ มาอาเสอาห์ มัทธานียาห์ เบซาเลล
บินนุย และมนัสเสห์^{๓๑} จากคนฮาริม มี เอ
ลีเยเซอร์ อิสซึอาห์ มัลคิยาห์ เซโมอาห์ ชิเม

โอน^{๓๒} เบนยามิน มัลลูค เซมาริยาห์^{๓๓} จาก
คนฮาซุม มี มัทเรนัย มัทซัตตาทห์ ศาบาด เอ
ลีเฟเลท เยเรมัย มนัสเสห์และซิเมอี^{๓๔} จาก
คนบानी มี มาอาดัย อัมราม อุเอล^{๓๕} เบไน
ยาห์ เบดัยยาห์ เซลลูห์^{๓๖} วานียาห์ เมเรโมท
เอลียาซึบ^{๓๗} มัทธานียาห์ มัทเรนัย ยาอาสุ
^{๓๘} บานี บินนุย ชิเมอี^{๓๙} เซเลมียาห์ นาธัน
อาดياهو^{๔๐} มัคนาเดบัย ซาซัย ซารัย^{๔๑} อา
ซาวเรล เซเลมียาห์ เซมาริยาห์^{๔๒} ชัลลูม อา
มาริยาห์ และโยเซฟ^{๔๓} จากคนเนโบ มี เยอี
เอล มัททีธิยาห์ ศาบาด เศบินา ยูดูตัย โย
เอล และเบไนยาห์^{๔๔} บุคคลเหล่านี้ทั้งสิ้นได้
แต่งงานกับหญิงต่างชาติ บางคนมีบุตรเกิด
จากภรรยาเหล่านั้นด้วย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

เนหะมีย์

หนังสือเล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของการสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมา หลังจากเศรุบบาเบลกับพวกยิวสร้างพระวิหารใหม่เสร็จแล้ว อีกประมาณ ๙๐ ปีต่อมา เนหะมีย์ได้รับอนุญาตจากกษัตริย์ให้กลับไปสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม ให้ตั้งกรุงเยรูซาเล็มนั้นเป็นเมืองหลวง และให้ตั้งอิสราเอลเป็นประเทศอีก ครั้นเนหะมีย์ได้นำพวกยิวอีกพวกหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนคนมากกว่าพวกยิวในสมัยของเอสราให้กลับไปด้วย กำแพงกรุงเยรูซาเล็มนั้นได้ถูกทำลายมากกว่า ๑๐๐ ปีก่อนเวลานั้น ในตอนที่ยูดาห์ถูกนำไปยังบาบิโลนให้เป็นเชลย (๒ พศต ๓๖:๑๙)

ที่บอกว่ามากกว่า ๑๐๐ ปีนั้น ก็คือใน ๒ พศต ๓๖:๒๑ อิสราเอลอยู่ที่บาบิโลนเป็นเวลา ๗๐ ปีแล้ว แล้วต้องบวกรวมรัชการสามสมัยคือกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ดาร์ริอุส และกษัตริย์อาหสุเอรัส (อสร ๔:๕-๙) แล้วบวกรวมอีก ๒๐ ปีในรัชการของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส (นหม ๒:๑) เอสราได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ๑๔ ปีก่อนเนหะมีย์ (ให้เปรียบเอสรา ๗:๗ กับเนหะมีย์ ๒:๑)

เนหะมีย์ไปที่กรุงเยรูซาเล็มในปีก่อนค.ศ. ๔๔๖ อาร์ซิปซอบ เจมส์ อาซซอร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ ๑๑ ปี

“ระยะเวลาของสองเล่มนี้ คือเอสรา กับเนหะมีย์ ประมาณหนึ่งศตวรรษ เพราะว่าเรื่องของเอสราเริ่มต้นในปีแรกของกษัตริย์ไซรัส ในปีก่อนค.ศ. ๕๓๘ และเรื่องของเนหะมีย์สิ้นสุดลงหลังจากปีที่ ๓๒ ของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ในปีก่อนค.ศ. ๔๓๒” (จาก Topical Index and Digest of the Bible, โดยมอนเซอร์)

พี่น้องของเนหะมีย์รายงานเรื่องความทุกข์ใจในเยรูซาเล็ม

๑ ถ้อยคำของเนหะมีย์ บุตรชายฮาคาลิ

๑) ยาร์ ต่อมาในเดือนคิสลิว ในปีที่ยี่สิบขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสุสานปราสาท ๒ อานานี พี่น้องของข้าพเจ้าคนหนึ่งมาจากยูดาห์กับชายบางคน ข้าพเจ้าได้เฝ้าถามถึงพวกยิวที่

หนีได้ ผู้ซึ่งเหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย และถามเรื่องเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม ๓ เขาทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้าว่า “ผู้ที่เหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยซึ่งอยู่ในมณฑลมีความลำบากและความอับอายมาก กำแพงเมืองเยรูซาเล็มก็พังลง และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย” ๔ อยู่มาเมื่อข้าพเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็นั่งลงร้องไห้และโศกเศร้าอยู่หลายวัน ข้าพเจ้าอดอาหารและอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่อยมา

เนหะมีย์เสียใจจึงอธิษฐาน

๕ ข้าพเจ้าทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และดำรงความเมตตากับบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติ ของพระองค์ ๖ ขอพระองค์ทรงเจียพระกรรณสดับ และขอทรงลืมนพระเนตรของพระองค์ดูอยู่ เพื่อจะทรงฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่ง ข้า พระองค์ ทูลอธิษฐาน ต่อ พระ พักตร์พระองค์ ณ บัดนี้ ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อประชาชนอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ สาราภาพบาปของประชาชนอิสราเอล ซึ่งข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์กับเรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทำบาปแล้ว ๗ ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติเลวทรามมากต่อพระองค์ และมีได้รักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ ๘ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงพระวจนะซึ่งพระองค์ได้บัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ ว่า ‘ถ้าเจ้าทั้งหลายกระทำการละเมิด เราจะกระจ่ายเจ้าทั้งหลายไปในหมู่ชนชาติทั้งหลาย ๙ แต่ถ้าเจ้ากลับมาหาเรา และรักษาบัญญัติของเราและประพฤติตาม ถึงแม้ว่าพวกเจ้ากระจัดกระจ่ายไปอยู่ใต้ฟ้าที่ไกลที่สุด เราจะรวบรวมเจ้ามาจากที่นั้น และ นำ เจ้า มายัง สถานที่ ซึ่ง เรา ได้ เลือกลงไว้ เพื่อกระทำให้นามของเราดำรงอยู่ที่นั้น’ ๑๐ เขาเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ และเป็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยฤทธาานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ ๑๑ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์

ทูล วิงวอน ต่อ พระองค์ ขอ ทรง เจริญ พระกรรม ตั้ง พระทัย สัตย์ พึง คำ อธิษฐาน ของ ผู้รับใช้ ของพระองค์ และ คำอธิษฐาน ของ บรรดา ผู้รับใช้ ของพระองค์ ผู้ปรารถนา จะ ยำเกรง พระนาม ของพระองค์ ข้าพระองค์ ทูล วิงวอน ต่อ พระองค์ ขอ ทรง ให้ ผู้รับใช้ ของพระองค์ จำไว้ ความ เมตตา ใน สายตา ของ ชาย คน นี้” ขณะ นั้น ข้าพเจ้า เป็น พนักงาน เชื้อ ถ้วย เสวย ของ กษัตริย์

กษัตริย์อารทาเซอร์ซีสทรงอนุญาตให้เนหะมีย์ไปสร้างกำแพงเยรูซาเล็ม

๒ และ อยู่ มา ใน เดือน นิ สาน ใน ปี ที่ ยี่สิบ แห่ง รัชกาล กษัตริย์อารทาเซอร์ซีส เมื่อ นำ อุ่น จัด ตั้ง ไว้ ตรง พระพักตร์ พระองค์ ข้าพเจ้า ก็ ทิพย์ นำ อุ่น ถวาย กษัตริย์ แต่ ก่อน นี้ ข้าพเจ้า มิ ได้ โศก เศร้า ต่อ พระพักตร์ พระองค์ ด้วย เหตุ นี้ กษัตริย์ จึง ตรัส กับ ข้าพเจ้า ว่า “ท่าไม สิ้นหา ของ เจ้า จึง เศร้า หมอง เจ้า ก็ มิ เจ็บ มิ ป่วย มิ ไข้ หรือ เห็น จะ มิ มี อะไร นอก จาก เศร้า ใจ” และ ข้าพเจ้า ก็ เกรง กลัว ยิ่ง นึก “ข้าพเจ้า ทูล กษัตริย์ ว่า “ขอ กษัตริย์ ทรง พระ เจริญ เป็น นิ ตย์ เกิด ไฉน สิ้นหา ของ ข้าพระองค์ จะ มิ เศร้า หมอง เล่า ใน เมื่อ เมือง สถาน ที่ ผัง ศพ ของ บรรพบุรุษ ของ ข้าพระองค์ ร้าง เปล่า อยู่ และ ประตู่ เมือง ก็ ถูก ไฟ ทำ ลาย เสีย” “แล้ว กษัตริย์ ตรัส กับ ข้าพเจ้า ว่า “เจ้า ปรารถนา จะ ขอ อะไร” ข้าพเจ้า จึง อธิษฐาน ต่อ พระเจ้า ของ ฟ้า สวรรค์ “และ ข้าพเจ้า ทูล กษัตริย์ ว่า “ถ้า เป็น ที่ พอ พระทัย กษัตริย์ และ ถ้า ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ เป็น ที่ โปรด ปราน ใน สาย พระเนตร ของ พระองค์ ขอ ทรง ใช้ ข้าพระองค์ ให้ ไป ยัง ยูดาห์ ยัง เมือง ซึ่ง เป็น ที่ ผัง ศพ ของ บรรพบุรุษ ของ ข้าพระองค์ เพื่อ ข้าพระองค์ จะ สร้าง ขึ้น ใหม่” ๖ และ กษัตริย์ ตรัส กับ ข้าพเจ้า (มี พระ ราชนิ ประทับ ข้าง พระองค์) ว่า “เจ้า จะ ไป นาน สัก เท่า ไฉ เมื่อไร เจ้า จะ กลับ มา” จึง เป็น ที่ พอ พระทัย กษัตริย์ ที่ จะ ให้ ข้าพเจ้า ไป และ ข้าพเจ้า ก็ กำหนด เวลา ให้ พระองค์ ทรง ทราบ ๗ และ ข้าพเจ้า ก็ กราบ ทูล กษัตริย์ ว่า “ถ้า เป็น ที่ พอ พระทัย กษัตริย์ ขอ ทรง โปรด มี พระราชสาร ให้ ข้าพระองค์ นำ ไป ถึง ผู้ว่า ราชการ มณฑล ฟาก แม่น้ำ ข้าง ไนน์ เพื่อ เขา จะ ได้ออนุญาต ให้ ข้าพระองค์ ผ่าน ไป จน ข้าพระองค์ จะ ไป ถึง ยูดาห์ ๘ และ พระราช

สาร ถึง อาสา ฟัก เจ้า พนักงาน ผู้ดูแล ป่าไม้ หลวง เพื่อ เขา จะ ได้ ให้ ไม้ แก่ ข้าพระองค์ เพื่อ ทำ กำแพง เมือง และ เพื่อ ทำ บ้าน ที่ ข้าพระองค์ จะ ได้ เข้า อาศัย” กษัตริย์ ก็ ทรง พระราชทาน ให้ ตาม พระหัตถ์ ถิ่น ประเสริฐ ของ พระเจ้า ของ ข้าพเจ้า ที่ อยู่ เหนือ ข้าพเจ้า “แล้ว ข้าพเจ้า มา ยิง ผู้ว่า ราชการ มณฑล ฟาก แม่น้ำ ข้าง ไนน์ และ มอบ พระราชสาร ของ กษัตริย์ ให้ แก่ เขา อนึ่ง กษัตริย์ ทรง จัด ให้ นาย ทหาร และ พล ม้า ไป กับ ข้าพเจ้า ด้วย ๑๐ แต่ เมื่อ สัน บาล ลั ทชาว โส โร นา อิม และ โท บี อาห์ คน อัม โม น ข้า ราชการ ได้ ยิน เรื่อง นี้ เป็น เรื่อง ที่ ไม่ พอ ใจ เขา อย่าง ยิง ที่ มี คน มา หา ความ สุข ให้ คน อิสราเอล

เนหะมีย์แอบดูกำแพงเมือง

๑๑ ข้าพเจ้า จึง มา ยิง เยรูซาเล็ม และ พัก อยู่ ที่ นั้น สาม วัน ๑๒ แล้ว ข้าพเจ้า ลุก ขึ้น ใน กลาง คีน คือ ข้าพเจ้า กับ บาง คน ที่ อยู่ กับ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า มิ ได้ บอก ผู้หนึ่ง ผู้ใด ถึง เรื่อง ที่ พระเจ้า ของ ข้าพเจ้า ตัด ใจ ข้าพเจ้า ให้ กระทำ เพื่อ เยรูซาเล็ม ข้าพเจ้า มิ มี สัตว์ อื่น กับ ข้าพเจ้า นอกจาก สัตว์ ที่ ข้าพเจ้า ใช้อยู่ ๑๓ ใน กลาง คีน ข้าพเจ้า ออก ไป ทาง ประตู หุบ เขา ถึง บ่อมังกร และ ถึง ประตู กอง ขยะ และ ข้าพเจ้า ได้ ตรวจ ดู กำแพง เยรูซาเล็ม ที่ ผัง และ ประตู เมือง ที่ ถูก ไฟ ทำ ลาย ๑๔ แล้ว ข้าพเจ้า ก็ ไป ต่อ ยิง ประตู นาฬ ถึง สระ หลวง แต่ มิ มี ที่ ที่ จะ ให้ สัตว์ ซึ่ง ข้าพเจ้า ใช้อยู่ ผ่าน ไป ได้ ๑๕ แล้ว ข้าพเจ้า ขึ้น ไป กลาง คีน ทาง ลำธาร และ ตรวจ ดู กำแพง แล้ว กลับ มา เข้า ทาง ประตู หุบ เขา กลับ ที่ เดิม ๑๖ ส่วน พวก เจ้า หน้า ที่ ก็ มิ ทราบ ว่า ข้าพเจ้า ไป ไหน หรือ ข้าพเจ้า ทำ อะไร และ ข้าพเจ้า ก็ ยิง มิ ได้ บอก พวก กิวย บรรดา บุโร หิด พวก ขุนนาง พวก เจ้า หน้า ที่ และ คน อื่น ๆ ที่ จะ รับ ผิด ชอบ การ งาน

การหุนใจของเนหะมีย์ พวกเขาส่งกำแพงขึ้นได้

๑๗ แล้ว ข้าพเจ้า พุด กับ เขา ทั้ง หลาย ว่า “ท่าน ทัง หลาย เห็น แล้ว ว่า เรา ตก อยู่ใน ความ ลำบาก อย่างไร ที่ เยรูซาเล็ม ปริก หัก พัง ลง และ ไฟ ใหม่ ประตู เมือง เสีย นั้น มา เกิด ให้ เรา สร้าง กำแพง เยรูซาเล็ม ขึ้น เพื่อ เรา จะ มิ ต้อง อับอาย ขาย หน้า อิก” ๑๘ แล้ว ข้าพเจ้า บอก เขา ถึง การ ที่ พระหัตถ์ ของ พระเจ้า อยู่ กับ ข้าพเจ้า

เพื่อยังผลดี ทั้งพระเจ้าและเขาทั้งหลายพูดว่า “ให้เราลุกขึ้นสร้างเถิด” เขาก็ปลงใจลงมือทำการดีนั้น^{๑๙} แต่เมื่อสันบาลลทคนไฮโรนาอิม และโทบีอาห์ข้าราชการ คนอุ้มโม่ กับเกเซมชาวอาระเบียได้ยินเรื่องนั้น เขาทั้งหลายเยาะเย้ยและดูถูกเรา พูดว่า “เจ้าทั้งหลายทำอะไรกันแน่ เจ้ากำลังกบฏต่อกษัตริย์หรือ”^{๒๐} แล้วข้าพเจ้าตอบเขาทั้งหลายว่า “พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงให้เรากระทำสำเร็จ และเราทั้งหลายผู้รับใช้ของพระองค์จะลุกขึ้นสร้าง แต่ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนหรือสิทธิหรือที่ระลึกในเยรูซาเล็ม”

ประชาชนช่วยกันสร้างกำแพงเมือง

๓ แล้ว เอลียาซิม มหาปุโรหิต ได้ลุกขึ้นพร้อมกับพี่น้องของท่าน บรรดาปุโรหิต และเขาทั้งหลายได้สร้างประตูแก่ เขาได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์ และได้ตั้งบานประตู เขาทั้งหลายได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์จนถึงหอคอย เมอาห์ไกล ไปจนถึง หอคอยฮานันเอล^๒ และถัดท่านไป คนชาวเยรีโคก็ได้สร้าง และถัดเขาไป ตักเกอร์บุตรชายอิมรีก็ได้สร้าง^๓ และลูกหลานของหัสเสนาอาห์ได้สร้าง ประตูปลา เขาได้วาง วงกบ และได้ตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู^๔ ถัดเขาไป เมเรโมบุตรชายอูรีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอีกโซสได้ซ่อมแซม และถัดเขาไป เมซูลลามบุตรชายเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเซซาเบล ได้ซ่อมแซม และถัดเขาไป ซาโดกบุตรชายบาอานา ได้ซ่อมแซม^๕ และถัดเขาไป ชาวเทโคอา ได้ซ่อมแซม แต่พวกขุนนางของเขาไม่ยอมเอาคูอมารับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทั้งหลาย^๖ และเยโฮยาดาบุตรชายปาเสอาห์ และเมซูลลามบุตรชายเบโลไดอาห์ ได้ซ่อมแซม ประตูเก่า เขาวางวงกบและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู^๗ และถัดเขาไป คือ เมลาติยาห์ชาวกิเบโอน และยาโดนชาวเมโรไนท คนเมืองกิเบโอนและเมืองมิสปาห์ ได้ซ่อมแซม ซึ่งอยู่ใต้ปกครอง ของเจ้า เมืองฟากแม่น้ำข้างนี้^๘ ถัดเขาไป คือ อูสซีเอลบุตรชายฮารฮายาห์ ข้าง ท้อง ได้ซ่อมแซม ถัดเขาไป คือ ฮานันยาห์ ผู้เป็นบุตรชาย ของข้าง นำหอม คนหนึ่ง ได้ซ่อมแซม เขาบูรณะเยรูซาเล็มไกลไปจนถึงตอนกำแพงกว้าง^๙ ถัดเขาไป คือเรไฟ

ยาห์บุตรชายเฮอร์ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็ม ได้ซ่อมแซม^{๑๐} ถัดเขาไป คือ เยดา ยาห์บุตรชายฮารัมฟ ได้ซ่อมแซม ตรงข้ามกับบ้านของเขา และถัดเขาไป คือ ฮัทธันบุตรชายฮาซันนิยาห์ ได้ซ่อมแซม^{๑๑} มัลคิยาห์บุตรชายฮาริม และหัสซันบุตรชายปาห์ทโมอบ ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง และหอคอยเดอบ^{๑๒} ถัดเขาไปคือ ซัลลุมบุตรชายฮัลโลเทซ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็ม ได้ซ่อมแซม ทั้งตัวเขาและบุตรสาวของเขา^{๑๓} ฮานันและชาวเมืองศานาโนอาห์ ได้ซ่อมแซม ประตูหุบเขา เขาสร้างประตูขึ้นใหม่และตั้งบานประตู ติด ลูกสลัก และ ดาล ประตู และซ่อมแซม กำแพง ระยะพันศอกไกล ไปจนถึงประตูกองขยะ^{๑๔} มัลคิยาห์บุตรชายเรคาบ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวง เบธอัคเคเรม ได้ซ่อมประตูกองขยะ เขาสร้างและตั้งบานประตู ติด ลูก สลัก และ ดาล ประตู^{๑๕} ซัลลุนบุตรชายคลโฮเซห์ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงมิสปาห์ ได้ซ่อมแซมประตูน้ำพุ ได้สร้างประตู สร้างมุงและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู ท่านได้สร้างกำแพงสระซีโลอาห์ตรงไปทางราชอุทยานไกลไปจนถึงบันไดซึ่งลงไปจากนครดาวิด^{๑๖} ถัดเขาไป เนหะมีย์บุตรชายอัสนุก ผู้ปกครองแขวงเบธซัวร์ครึ่งหนึ่งได้ซ่อมแซม ไปจนถึงที่ตรงข้ามกับอุโมงค์ฝั่งศพของดาวิด ถึงสระขุดและถึงโรงทเกลือทหาร^{๑๗} ถัดเขาไปคนเลวีได้ซ่อมแซม คือ เรอซุมบุตรชายบานี ถัดเขาไปคือ ฮาซามิยาห์ ผู้ปกครองแขวงเคอิลาห์ครึ่งหนึ่ง ได้ซ่อมแซมส่วนของเขา^{๑๘} ถัดเขาไป พี่น้องของเขาได้ซ่อมแซม คือ บัฟวีย์บุตรชายเฮนาตัต ผู้ปกครองแขวงเคอิลาห์ครึ่งหนึ่ง^{๑๙} ถัดเขาไปคือ เอเซอร์บุตรชายเยชูอา ผู้ปกครองเมืองมิสปาห์ได้ซ่อมแซม อีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับทางขึ้นไปยังคลังอาวุธตรงที่มุมหักของกำแพง^{๒๐} ถัดเขาไปคือ บารุกบุตรชายศัมบัย ได้ซ่อมแซมอย่างร้อนใจอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่มุม หัก ของ กำแพง จนถึง ประตูเรือนของเอลียาซิมมหาปุโรหิต^{๒๑} ถัดเขาไปคือ เมเรโมบุตรชายอูรีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอีกโซส ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่ประตูเรือนของเอลียาซิมถึงปลายเรือนของเอลียาซิม^{๒๒} ถัดเขาไปคือบรรดาปุโรหิตชาวที่ราบ ได้ซ่อมแซม^{๒๓} ถัดเขาไปคือ เบนยามินและหัสซัน ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขา

ทั้งหลาย ถัดเขาไปคือ อาซาริยาห์บุตรชาย มาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอานานิยาห์ได้ ซ่อมแซมข้างเรือนของเขาเอง ^{๒๔} ถัดเขาไป คือ บิหนุนบุตรชายฮานาตัดได้ซ่อมแซมอีก ส่วนหนึ่ง ตั้งเต้านของอาซาริยาห์ถึงมุมหัก ของกำแพง คือถึงมุมเหลี่ยม ^{๒๕} ปาลาลบุตรชาย ของอูซัย ได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับมุมหักของ กำแพง และหอคอยที่ยื่นจากพระราชวังหลัง บนที่ลานทหารรักษาพระองค์ ถัดเขาไปคือ เปดายาห์บุตรชายปาโรซ ^{๒๖} และคนใช้ประจำ พระวิหารอยู่ที่โอเฟล ได้ซ่อมแซมไปจนถึงที่ ตรงข้ามกับประตูนำทางด้านตะวันออกและ ที่หอคอยยื่นออกไป ^{๒๗} ถัดเขาไปชาวเทโคอา ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตรงข้ามกับหอคอย ใหญ่ที่ยื่นออกไปไกล ไปจนถึง ประตูเมือง โอเฟล ^{๒๘} บรรดาปุโรหิตได้ซ่อมแซมเหนือ ประตูม้าขึ้นไป ต่างก็ซ่อมที่ตรงข้ามกับเรือน ของตน ^{๒๙} ถัดเขาไป ซาโดกบุตรชายอิมเม ออร์ ได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับเรือนของเขา ถัดเขาไป เซไมอาห์บุตรชายเซคานิยาห์ คน ฝ้าประตูตะวันออกได้ซ่อมแซม ^{๓๐} ถัดเขาไป ฮานันยาห์บุตรชายเซเลมียาห์ และฮานันบุตร ชายคนที่หกของศาลาฟ ได้ซ่อมแซมอีกส่วน หนึ่ง ถัดเขาไปคือ เมซูลลามบุตรชายเบเรคิ ยาห์ ได้ซ่อมแซม ตรงข้าม กับ ห่อง ของ เขา ^{๓๑} ถัดเขาไป มิลคิยาห์บุตรชายของช่างทอง คนหนึ่งได้ซ่อมแซมไกล ไปจนถึง เรือนของ คนใช้ประจำพระวิหาร และของพ่อค้า ตรง ข้ามกับประตูมีฟคาตุ จนถึงห้องชั้นบนที่มุม ^{๓๒} และระหว่างห้องชั้นบนที่มุมกับประตูแกะ นั้น บรรดาช่างทองและพ่อค้าได้ซ่อมแซม

สันบาลัทท์กับโทบิอาห์เยาะเย้ยพวกยิว

๑ ต่อมาเมื่อสันบาลัทท์ได้ยินว่าเรากำลัง ก่อสร้างกำแพง เขาโกรธและเดือดดาล มาก และเขาเยาะเย้ยพวกยิว ^๒ และเขาพูด ต่อหน้าพี่น้อง ของ เขา และ ต่อหน้ากองทัพ ของสะมาเรียว่า “พวกยิวที่อ่อนแอเหล่านี้ ทำอะไรกัน เขาจะซ่อมกันหรือ เขาจะทำ สัตวบูชาหรือ เขาจะทำให้เสร็จในวันเดียว หรือ เขาจะเอาหินที่ถูกเผาจากกองขยะมาใช้ อีกหรือ” ^๓ โทบิอาห์คนอัมโมนอยู่ข้างๆท่าน และเขาพูดว่า “เออ สิ่งที่เขา กำลัง สร้าง อยู่ นั้น ถ้าสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งวิ่งขึ้นไป มันจะพัง กำแพงหินของเขาลงมา”

เนหะมีย์อธิษฐาน

“โอ ข้าแต่พระเจ้า ของ ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย ขอ ทรง สดับ เพราะ ข้าพระองค์ ทั้ง หลายเป็นที่ดูถูกดูหมิ่น ขอทรงเห็นการเยาะ เย้ยของเขาส่งคืนกลับศีรษะของเขาเอง และ ขอทรงมอบเขาไว้ให้ถูกปล้นบนแผ่นดินที่ เขาจะไป เป็นเชลยนั้น ^๔ ขออย่าทรงปกปิด ความชั่วช้าของเขาไว้ และขออย่าลบล้างบาป ของเขาทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เพราะเขาทั้งหลายได้ยั่วเย้าให้ ทรง กริ้ว ต่อ หน้าบรรดาผู้ก่อสร้าง” ^๖ เราจึงสร้างกำแพง ขึ้น และกำแพงทั้งสิ้นก็ ต่อ กันสูง ครั้ง หนึ่ง แล้ว เพราะประชาชนมีน้ำใจที่จะทำงาน

การวางแผนร้าย เนหะมีย์จึงอธิษฐานต่อ

^๗ แต่ต่อมาเมื่อสันบาลัทท์และโทบิอาห์ กับ ชาวอาระเบีย และคนอัมโมน และชาวอัค โดตได้ยินว่า การซ่อมแซมกำแพงเยรูซาเล็ม นั้นกำลังคืบหน้าต่อไป และกำลังปิดช่องโหว่ ต่างๆ เขาทั้งหลายก็โกรธมาก ^๘ และเขาก็ ปองร้าย กัน จะ มาสู้รบ กับ เยรูซาเล็ม และ ก่อการไกลหลอหลอนนั้น ^๙ แต่เราทั้งหลาย ได้ อ่อนน้อมต่อพระเจ้าของเรา และวางยาม ป้องกันเขาทั้งหลายทั้งกลางวันและกลางคืน

บรรดาศัตรูขู่ว่าจะเข้าตี

^{๑๐} แต่ยูดาสกล่าวว่า “เรียวแรงของคน ที่ ขนของก็กำลังทรุดลง และมีสิ่งปรักหักพัง มาก เราไม่สามารถสร้างกำแพงได้” ^{๑๑} และ ศัตรูของ เรากล่าว ว่า “เขา จะ ไม่รู้ ไม่ เห็น จนกว่าเราจะเข้ามาท่ามกลางเขาและฆ่าเขา กับยับยั้งงานของเขา” ^{๑๒} ต่อมาเมื่อพวกยิว ที่อยู่ใกล้เขาทั้งหลายมาก็ได้บอกเราตั้งสิบ ครั้งว่า “เขาจะลุกขึ้นมาต่อสู้เราจาก ที่อยู่ ของเขาทุกแห่ง” ^{๑๓} ข้าพเจ้าจึงตั้งประชาชน ไว้ในส่วนที่ต่ำที่สุดข้างหลังกำแพง และใน ที่สูง ตามครอบครัวของเขา โดยมีดาบ หอก และคันธนู ^{๑๔} ข้าพเจ้าเฝ้ามองดู แล้วลุกขึ้นพูด กับขุนนางและเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย กับคนนอก นั้นว่า “อย่ากลัวเขาเลย จงระลึกถึงองค์พระ ผู้เป็นเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและน่าเกรงกลัว และต่อสู้ เพื่อ พี่น้อง ของ ท่าน บุตรชายบุตรสาว ของ ท่าน ภรรยา และ เรือน ของ ท่าน” ^{๑๕} อยู่มา เมื่อศัตรูของเราได้ยินว่าเราได้ยินเรื่อง แล้ว และพระเจ้าได้ทรงทำลายแผนงานของเขา

เราต่างก็กลับมายังกำแพงที่งานของตนทุกคน^{๑๖} ตั้งแต่วันนั้นมา ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าครั้งหนึ่งทำการก่อสร้าง อีกครั้งหนึ่งถือหอกโล่ ค้อนธนู และเลื่อยเกวาระ บรรดาประมุขทั้งหลายหนุนหลังบรรดาวงศ์วานยูดาห์^{๑๗} ผู้ที่ก่อสร้างกำแพง และบรรดาผู้ที่ขึ้นของกับผู้ที่ยกของขึ้น ทุกคนมือหนึ่งทำงาน อีกมือหนึ่งถืออาวุธไว้^{๑๘} ผู้ก่อสร้างทุกคนมีดาบคาดอยู่ที่สัสข้างขณะที่เขาสร้าง ชายที่เป่าแตรอยู่ข้างข้าพเจ้า^{๑๙} ข้าพเจ้าพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ที่ส่งไปกับคนนอกนั้นว่า “การงานก็ใหญ่โตและกระจายกันไปมาก เพราะเราแยกกันอยู่บนกำแพงห่างจากกัน^{๒๐} เมื่อท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรอยู่ตรงไหน จงวิ่งกรูกันไปที่พวกเรา พระเจ้าของเราทั้งหลายจะทรงต่อสู้เพื่อพวกเรา”^{๒๑} เราจึงทำงานกัน พวกเราครั้งหนึ่งถือหอกตั้งแต่เช้ามืดจนดวขึ้น^{๒๒} ครั้งนั้น ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนอีกว่า “ขอให้ผู้ชายทุกคนกับคนใช้ของเขาด้วย ค้ำจุนเสียภายในเยรูซาเล็ม เพื่อเขาจะเป็นยามให้เราในกลางคืนและทำงานกลางวัน”^{๒๓} ข้าพเจ้า พี่น้องของข้าพเจ้า หรือคนใช้ของข้าพเจ้า หรือคนยามผู้ติดตามข้าพเจ้าก็ดี ไม่มีใครถอดเครื่องแต่งกายออก เว้นแต่เหล่าคนที่ถอดออกเพื่อซัก

คนยิวมีบางคนเอาพี่น้องที่เป็นหนี้เขามาเป็นทาส

๕ ^๑มีเสียงร้องของประชาชน และของภรรยาของเขอย่างเกรี้ยวกราดกล่าวโทษพี่น้องยิว^๒ เพราะมีคนที่กล่าวว่า “เรามากคนด้วยกัน ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเรา ขอให้เราได้ข้าว เพื่อเราจะได้รับประทาน และมีชีวิตอยู่ได้”^๓ และมีคนกล่าวว่า “เราต้องจำนำไร่นาของเรา สวนองุ่นของเรา และบ้านเรือนของเรา เพื่อจะได้ข้าว เพราะเหตุการณ์กันดารอาหาร”^๔ และคนอื่น ๆ กล่าวว่า “เราได้ขอยืมเงินมาเป็นค่าภาษีถวายกษัตริย์ โดยจำนำนาและสวนองุ่นของเรา^๕ เนื้อของเราเป็นเหมือนเนื้อพี่น้องของเรา ลูกของเราก็เหมือนลูกของเขา แต่ดูเถิด เราก็กังให้บุตรชายและบุตรสาวของเราเป็นทาส บุตรสาวของเราบางคนเป็นทาสแล้ว และเราไม่มีกำลังที่จะไถ่เขาเลย เพราะคนอื่น ยึดนา และสวนองุ่นของเรา”^๖ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องของเขา และ

ถ้อยคำของเขา ข้าพเจ้าก็โกรธมาก^๗ ข้าพเจ้าตริกตรงแล้วก็นำความนี้ไปกล่าวหาพวกขุนนางและเจ้าหน้าที่ ข้าพเจ้าพูดกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายต่างคนต่างได้ให้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยจากพี่น้องของตน” และข้าพเจ้าก็เรียกชุมนุมใหญ่มาสู้กับเขา^๘ และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขาว่า “เราได้ไถ่พวกยิวพี่น้องของเราผู้ถูกขายไปยังคนต่างประเทศคืนมา ตามแต่เราจะสามารถทำได้ แต่ท่านกลับขายพี่น้องของ ท่าน เพื่อเขาจะได้ถูกขายให้แก่พวกเรา” คนทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พูดไม่ออก^๙ ข้าพเจ้าจึงว่า “สิ่งที่ท่านทั้งหลายทำอยู่นั้นไม่ดี ไม่ควรที่ท่านจะดำเนินในความยำเกรงพระเจ้าของเราทั้งหลาย เพื่อป้องกันความเยาะเย้ยของประชาชาติเหล่านั้น ซึ่งเป็นศัตรูของเราดอกหรือ^{๑๐} ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้ากับพี่น้องของข้าพเจ้าและคนใช้ของข้าพเจ้าให้เขา ยืมเงินและยืมข้าว ให้เราเลิกการให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ยนั้นเสียเถิด^{๑๑} ในวันนี้ขอจงคืนมา ไร่นา สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และเรือนของเขา และส่วนร้อยของเงิน ข้าว นูวองุ่น และน้ำมัน ซึ่งท่านได้ริดเอาจากเขานั้นเสีย”^{๑๒} แล้วเขาทั้งหลายพูดว่า “เราจะคืนสิ่งเหล่านี้และจะไม่เรียกร้องสิ่งใดๆจากเขาทั้งหลาย เราจะกระทำตามที่ท่านพูด” และข้าพเจ้าก็เรียกบรรดาปุโรหิตมา และให้ปุโรหิตเอาคำปฏิญาณจากเขาทั้งหลายว่า เขาจะกระทำตามที่เขาสัญญาแล้วนั้น^{๑๓} ข้าพเจ้าก็ สลัด ตัก ของ ข้าพเจ้าด้วย และพูดว่า “ตั้งนั้นแหละถ้าคนใดมิได้กระทำตามสัญญา ขอบพระเจ้านั้นสลัดเขาเสียจากเรือนของเขา และจากการงานของเขา ให้เขาถูกสลัดออกไปแล้วไปตัวเปล่า” และชุมนุมชนทั้งปวงกล่าวว่า “เอเมน” และได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ แล้วประชาชนก็ได้กระทำตามที่เขาได้สัญญาไว้

เนหะมีย์รับประทานอาหารของตนเองสิบสองปี

^{๑๔}“ยิ่งกว่านั้นอีก ตั้งแต่เวลาที่ข้าพเจ้าได้ รับ แต่ง ตั้ง ให้ เป็น ผู้ว่า ราชการ ใน แผ่น ดิน ยูดาห์ ตั้งแต่ปีที่ ยี่สิบ จนปีที่ สามสิบสอง แห่ง รัชกาล กษัตริย์ อาร์ทาเซอร์ซีส สิบสอง ปี ด้วยกัน ข้าพเจ้า หรือ พี่น้อง ของ ข้าพเจ้า มิได้ รับ ประทาน อาหาร ของ ตำแหน่ง ผู้ว่า ราชการ^{๑๕} ผู้ว่าราชการคนที่อยู่ก่อนข้าพเจ้า

ได้ เบียดเบียนประชาชน ได้เอาเงินเป็นค่าอาหารและนำออกไปจากเขา นอกจากเงินวันละสิบลีบเซเชล แม้ข้าราชการของท่านก็ได้ใช้อำนาจเหนือประชาชน แต่ข้าพเจ้ามิได้กระทำเช่นนั้น เพราะความยำเกรงพระเจ้า^{๑๖} ข้าพเจ้ายังยึดงานสร้างกำแพงนี้อยู่ และมีผู้ซื้อที่ดินเลย และคนใช้ของข้าพเจ้าทั้งสิ้นก็ได้ชุมนุมกันทำงานกันที่นั่น^{๑๗} ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้ามีคนหนึ่ง ร้อยห้าสิบ ร่วมสำรับกับข้าพเจ้า คือพวกยิวและเจ้าหน้าที่ นอกเหนือจากบรรดาผู้ที่มาอยู่กับเราทั้งหลายจากประเทศชาติผู้ซึ่งอยู่รอบเรา^{๑๘} สิ่งที่เตรียมไว้ในวันหนึ่งๆมีไว้ตัวหนึ่ง และแกะที่คัดเลือกแล้วหกตัว เบ็ดไถ่เขาก็จัดไว้ให้ข้าพเจ้าด้วย ในทุกๆสิบวันนำอ่องน่มากมายหลายถุงหนึ่ง แม้จะมากอย่างนี้ ข้าพเจ้ามิได้เรียกร้องเอาส่วนอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ เพราะว่าการปรนนิบัตินันทนาการชนชาตินี้ อยู่แล้ว^{๑๙} ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำเพื่อชนชาตินี้ให้เกิดผลดีเกิด”

เนหะมีย์ไม่ยอมพบกับผู้วิจารณ์

๖ ๑ อยู่มาเมื่อมีรายงานให้สันบาลัทท โทบิอาห์และเกเซมชาวอาระเบียกับศัตรูอื่นๆของเราทั้งหลายได้ยินว่า ข้าพเจ้าได้ก่อกำแพง และไม่มีช่องโหว่เหลืออยู่ (แม้ว่าจนวันนั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้ตั้งบานประตูที่ประตูเมือง) ๒ สันบาลัทท กับ เกเซม ใช้ให้มาหาข้าพเจ้าว่า “ขอเชิญมาพบกันในชนบทแห่งหนึ่งในที่ราบโอโน” แต่เขาทั้งหลายเจตนาจะทำอันตรรายข้าพเจ้า ๓ ข้าพเจ้าก็ใช้ผู้สื่อสารไปหาพวกเขาว่า “ข้าพเจ้ากำลังทำงานใหญ่ลงมาไม่ได้ ทำไมจะให้งานหยุดเสียในขณะที่ข้าพเจ้าทำงานลงมาหาท่าน” ๔ แล้วเขาใช้ให้มาหาข้าพเจ้าอย่างนี้สี่ครั้ง ข้าพเจ้าก็ตอบเขาไปทำนองเดียวกัน ๕ สันบาลัททได้ส่งคนใช้ของท่านมาหาข้าพเจ้าในทำนองเดียวกันเป็นครั้งที่ห้า ถึงจดหมายเปิดมา ๖ ในนั้นมีเขียนไว้ว่า “เขากล่าวกันในท่ามกลางประชาชนทั้งหลาย และเกเซมก็กล่าวด้วยว่า ท่านและพวกยิวเจตนาจะกบฏ เหตุนี้แหละท่านจึงสร้างกำแพง และท่านปรารถนาจะเป็นกษัตริย์ของพวกเรา ตามถ้อยคำนี้ ๗ และท่านได้แต่งตั้งผู้พยากรณ์ไว้ให้ป่าวร้องเกี่ยวกับตัวท่านในเยรูซาเล็มว่า ‘มีกษัตริย์ในยู

ดาห์’ บัดนี้จะได้รายงานให้กษัตริย์ทรงทราบตามถ้อยคำเหล่านี้ เหตุฉะนั้นบัดนี้ขอเชิญท่านมาหารือด้วยกัน” ๘ แล้วข้าพเจ้าก็ใช้ให้ไปหาเขากล่าวว่า “สิ่งที่ท่านกล่าวมานั้นเราไม่ได้กระทำกันเลย ท่านเสกสรรขึ้นตามใจของท่านเอง” ๙ เพราะเราทั้งหลายต้องการที่จะให้เราตกใจคิดว่า “เมื่อของของเราผลมาจากงานไปเสีย และงานจะไม่ได้ไม่สำเร็จ” โอ ข้าแต่พระเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์ทรงเสริมกำลังมือของข้าพระองค์^{๑๐} และข้าพเจ้าเข้าไปในเรือนของเซไมอาห์ บุตรชายเดไลยาร์ห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเทฮาเบล ผู้ที่เก็บตัวอยู่ เขาพูดว่า “ให้เราไปพบกันในพระนิเวศของพระเจ้าในพระวิหาร ให้เราปิดประตูพระวิหารเสีย เพราะเราทั้งหลายจะมาฆ่าท่านเวลากลางคืนเขาจะมาฆ่าท่านเสีย”^{๑๑} แต่ข้าพเจ้าว่า “คนอย่างข้าพเจ้าจะหนีหรือ และคนอย่างข้าพเจ้าจะเข้าไปอยู่ในพระวิหารเพื่อช่วยชีวิตให้รอดได้หรือ ข้าพเจ้าจะไม่เข้าไป”^{๑๒} และดูเถิด ข้าพเจ้าเข้าใจและเห็นว่าพระเจ้ามิได้ทรงใช้เขา แต่เขาได้พยากรณ์ใส่ร้ายข้าพเจ้า เพราะโทบิอาห์และสันบาลัททได้จ้างเขา^{๑๓} เขาทั้งสองได้จ้างเขาด้วยหวังจะให้ข้าพเจ้ากลัวแล้วกระทำเช่นนั้น จะได้บาปและเขาจะมีเรื่องป้ายร้ายข้าพเจ้า เพื่อจะเยาะเย้ยข้าพเจ้า ๑๔ “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงโทบิอาห์และสันบาลัททตามสิ่งเหล่านี้ที่เขาได้กระทำทั้งในอดีตชาติหญิงผู้พยากรณ์และผู้พยากรณ์อื่นๆซึ่งต้องการให้ข้าพระองค์กลัว”

กำแพงเมืองได้สำเร็จ

๑๕ กำแพง จึง สำเร็จ ในวันที่ สิบห้า เดือนเอลูล ในห้าสิบสองวัน ๑๖ และอยู่มาเมื่อศัตรูทั้งสินของเราทั้งหลายได้ยิน และเมื่อประชาชนทั้งปวงรอบเราก็เห็นแล้ว เขาก็น้อยเนื้อต่ำใจ เพราะเขาทั้งหลายหยิ่งรู้ว่างานนี้ที่ได้สำเร็จไปก็ด้วยพระเจ้าของเราทรงช่วยเหลือ ๑๗ ยิ่งกว่านั้นอีก ในครั้งนั้นขุนนางทั้งหลายของยูดาห์ก็ได้ส่งจดหมายหลายฉบับไปถึงโทบิอาห์ และจดหมายของโทบิอาห์ก็มาถึงเขา ๑๘ เพราะมีหลายคนในยูดาห์ได้ผูกพันกับเขาไว้ด้วยคำปฎิญาณ เพราะเขาเป็นบุตรเขยของเซดานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาราห์ และโยฮานันบุตรชายของเขาก็ได้รับบุตรสาวของเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายเบเรคิ

ยาร์ห์ เป็นภรรยาของตน ^{๑๙}เขาทั้งหลายพูดถึงความคิดของโทบิอาห์ต่อหน้าข้าพเจ้าด้วย และรายงานคำของข้าพเจ้าไปให้เขา และโทบิอาห์ก็ได้ส่งจดหมายมาให้ข้าพเจ้า เพื่อให้กล่าว

สถานที่กับผู้ว่าการป้อม เป็นผู้ดูแลเยรูซาเล็ม

๗ ต่อมาเมื่อสร้างกำแพงเสร็จ ข้าพเจ้าก็ตั้งบานประตู และผู้เฝ้าประตู นักร้องเพลง และแต่งตั้งคนแล้วไว้ ^๒ข้าพเจ้ามอบให้สถานที่ที่หนึ่งของข้าพเจ้า และสถานที่นักร้องผู้ดูแลสำนักพระราชวัง เป็นผู้รับผิดชอบขบกรงเยรูซาเล็ม เพราะเขา เป็นคนสัตย์ซื่อ และยำเกรงพระเจ้ามากกว่าคนอื่น ^๓ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า “อย่าให้ประตูเมืองเยรูซาเล็มเปิดจนกว่าแดดจะร้อน และเมื่อเขายืนเฝ้ายามอยู่ ก็ให้ปิดและเอาดาลกันไว้ จงแต่งตั้งยามจากชาวเยรูซาเล็ม ต่างก็ประจำที่ของเขา และต่างก็เฝ้ายามตรงข้ามเรือนของเขา” ^๔เมืองนั้นกว้างและใหญ่ แต่คนภายในน้อย และบ้านช่องก็ยังไม่ได้สร้าง

สำมะโนครัวเชื้อสายของคนที่ยืนมาจากบาบิโลนครังแรก

^๕แล้วพระเจ้า ทรง ดลใจ ข้าพเจ้า ให้เรียกชุมนุม พวก ขุนนาง และ เจ้า หน้าที่ และประชาชน เพื่อ จะ ขึ้น ทะเบียน สำมะโนครัวเชื้อสาย ข้าพเจ้าพบหนังสือสำมะโนครัวเชื้อสาย ของ คน ที่ ขึ้น มา ครัง ก่อน ข้าพเจ้าเห็นเขียนไว้ว่า ^๖ต่อไป นี้ เป็น ประชาชน แห่ง มณฑล ที่ ขึ้น มา จาก การ เป็น เชนล ใน พวก ที่ ถูก กวาด ไป ซึ่ง เนบุดคัด เนสซาร์ กษัตริย์ แห่ง บาบิโลน ได้ กวาด ไป เขาทั้งหลาย กลับ มา กับ เศรฐบาล เยรูซาเล็ม และ ยูดาห์ ต่าง กลับ ยัง หัว เมือง ของ ตน ^๗เขาทั้งหลาย ที่ กลับ มา กับ เศรฐบาล เยชูอา เนหะมีย์ อาซาริยาห์ ราอามิยาห์ นาหะมานี โมรเดคัย บิลชาน มิสเปเรท บิกเวีย เนฮูม บานานาห์ จำนวนผู้ชาย ของ ประชาชน อิสราเอล คือ ^๘คนปาโรซ สอง พันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน ^๙คนเซฟาทิยาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน ^{๑๐}คนอาราห์ หกร้อยห้าสิบสองคน ^{๑๑}คนปาห์ทโมอับ คือลูกหลานของเยชูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบแปดคน ^{๑๒}คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน ^{๑๓}คนคัทธู แปดร้อยสี่สิบห้าคน ^{๑๔}คน

คักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน ^{๑๕}คนบิบนูย หกร้อยสี่สิบแปดคน ^{๑๖}คนบาบัย หกร้อยยี่สิบแปดคน ^{๑๗}คนอัสกาด สองพันสามร้อยยี่สิบสองคน ^{๑๘}คนอาโดเน็คัม หกร้อยหกสิบเจ็ดคน ^{๑๙}คนบิกเวีย สองพันหกสิบเจ็ดคน ^{๒๐}คนอาดีน หกร้อยห้าสิบห้าคน ^{๒๑}คนอาเทอร์ของเฮเซคิยาห์ เก้าสิบแปดคน ^{๒๒}คนฮาซุม สามร้อยยี่สิบแปดคน ^{๒๓}คนเบนไซ สามร้อยยี่สิบสี่คน ^{๒๔}คนฮาริฟ หนึ่งร้อยสิบสองคน ^{๒๕}คนกิเบโอน เก้าสิบห้าคน ^{๒๖}คนชาวเบธเลเฮมและเนโทฟาห์ หนึ่งร้อยแปดสิบแปดคน ^{๒๗}คนชาวอานาโทท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน ^{๒๘}คนชาวเบธฮัสมาเวท สี่สิบสองคน ^{๒๙}คนชาวคิริยาทเยอาริม เคฟีราห์ และเบเอโรท เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน ^{๓๐}คนชาวรามาห์ และเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน ^{๓๑}คนชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน ^{๓๒}คนชาวเบธเอลและอัย หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน ^{๓๓}คนชาวเนโบอิกแห่งหนึ่ง ห้าสิบสองคน ^{๓๔}คนเอลามอีกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน ^{๓๕}คนฮาริม สามร้อยยี่สิบคน ^{๓๖}คนชาวเยรีโค สามร้อยสี่สิบห้าคน ^{๓๗}คนชาวโลด ชาวฮาดิด และชาวโอโน เจ็ดร้อยยี่สิบเอ็ดคน ^{๓๘}คนชาวเสนาอาห์ สามพันเก้าร้อยสามสิบคน

สำมะโนครัวเชื้อสายของบรรดาปุโรหิต

^{๓๙}บรรดาปุโรหิต คนเยดาเยห์ คือวงศ์วานของเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน ^{๔๐}คนอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน ^{๔๑}คนปาซเซอร์ หนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน ^{๔๒}คนฮาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน

สำมะโนครัวเชื้อสายของคนเลวี

^{๔๓}คนเลวี คือคนเยชูอาคือ ของ ซัดมีเอล และของคนโฮเดวาห์ เจ็ดสิบสี่คน ^{๔๔}บรรดานักร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งร้อยสี่สิบแปดคน ^{๔๕}คนเฝ้าประตูคือ คนซัลลุม คนอาเทอร์ คนทัลโมน คนอักซูป คนฮาทีธา คนโซบัย หนึ่งร้อยสามสิบแปดคน

สำมะโนครัวเชื้อสายของคนใช้ประจำพระวิหาร

^{๔๖}คนใช้ประจำพระวิหารคือ คนคีหะ คนฮาสุฟา คนทับบาโอท ^{๔๗}คนเคโรส คนสืออาคนพาโดน ^{๔๘}คนเลบานา คนฮากาบา คนซัลมัย ^{๔๙}คนฮานัน คนกิดเดล คนกาฮาร์ ^{๕๐}คน

เรอายาห์ คนเรซิน คนเนโคดา ^{๕๑}คนกัสซาม คนอุสซาร์ คนปาสาเอห์ ^{๕๒}คนเบสัย คนเมอูนิม คนเนฟีซิม ^{๕๓}คนบับบุด คนฮาคุฟา คนฮารูร์ ^{๕๔}คนบัสลีท คนเมหิดา คนฮารซา ^{๕๕}คนบารไซส คนสิเสรา คนเทมาห์ ^{๕๖}คนเนซียาห์ คนฮาทิฟา

สามะโนคริวเชื้อสายลูกหลาน ผู้รับใช้ของซาโลมอน

^{๕๗}ลูกหลาน ผู้รับ ใช้ ของ ซา โล ม อ น คน โส ทัย คนโสเฟเรท คนเปรีดา ^{๕๘}คนยาอาลา คนดาร์โคน คนกิดเดล ^{๕๙}คนเซฟาทิยาห์ คนฮัทธิล คนโปเคเรทแห่งซาบาอิม คนอาโมน ^{๖๐}คนใช้ประจำพระวิหารทั้งสิ้น และลูกหลานแห่งข้าราชการของซาโลมอน มีสามร้อยเก้าสิบสองคน ^{๖๑}ต่อไปนี้เป็นบรรดาคคนที่ขึ้นมาจากเทลเมลาห์ เทลฮารซา เครูป อัดโดน และอิมเมอร์ แต่เขาพิสูจน์เรื่องบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ว่าเขาเป็นคนอิสราเอลหรือไม่ ^{๖๒}คือคนเดลายาห์ คนโทบีอาห์ คนเนโคดา หกร้อยสี่สิบสองคน

ปุโรหิตบางคนพิสูจน์สายวงศ์ตระกูลของเขาไม่ได้

^{๖๓}จากบรรดาศาสนิกปุโรหิตด้วยคือ คนฮาบายาห์ คนฮักไซส คนบารซิลลัย ผู้มีภรรยาคนหนึ่งเป็นบุตรสาวของบารซิลลัยคนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น ^{๖๔}คนเหล่านี้หาการลงทะเบียนของเขาในทะเบียนสามะโนคริวเชื้อสาย แต่หาไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต ^{๖๕}ผู้ว่าราชการเมืองสั่งเขามิให้รับอาหารบริสุทธิ์ที่สุด จนกว่าจะมีปุโรหิตที่จะปรึกษากับอูรีม และ ทูม มีม เสียก่อน

จำนวนชุมนุมชนทั้งหมด

^{๖๖}ชุมนุมชนทั้งหมดด้วยกันมีสี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน ^{๖๗}นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงของเขา ซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องสองร้อยสี่สิบห้าคนทั้งชายและหญิง

ทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา

^{๖๘}ม้าของเขามีเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อของเขามีสองร้อยสี่สิบห้าตัว ^{๖๙}อูฐของเขา มีสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขามีหก

พันเจ็ดร้อยสี่สิบตัว ^{๗๐}ประมุขของบรรพบุรุษบางคนได้ถวายให้แก่งาน ผู้ว่าราชการถวายเข้าพระคลังเป็นทองคำหนึ่งพันดาร์ริค ซามห้าสิบลูก เสือปุโรหิตห้าร้อยสามสิบตัว ^{๗๑}และประมุขของ บรรพบุรุษ บาง คน ถวาย ให้ แก่ พระ คลัง ของ งาน เป็น ทองคำ สอง หมื่น ดา ริค เงินสองพันสองร้อยมานัน ^{๗๒}และสิ่งทีประชาชนส่วนที่เหลือถวายนั้น มีทองคำสองหมื่นดาร์ริค เงินสองพันมานัน และเสือปุโรหิตหกสิบเจ็ดตัว ^{๗๓}ดังนั้นบรรดาศาสนิกปุโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง ประชาชนบางคน คนใช้ประจำพระวิหาร และคนอิสราเอลทั้งปวงอาศัยอยู่ในหัวเมืองของตน เมื่อถึงเดือนที่เจ็ด คนอิสราเอลอยู่ในหัวเมืองของเขาทั้งหลาย

เอสราอ่านพระราชบัญญัติให้ประชาชนทั้งหลายฟัง

^{๗๔}ประชาชนทั้งปวงได้ชุมนุมพร้อมหน้ากันที่ถนนซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ และเขาบอก เอส รา ธรรมาจารย์ให้ นำ หนังสือ พระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่อิสราเอลนั้นมา ^{๗๕}เอสราปุโรหิตได้นำพระราชบัญญัติมาหน้าชุมนุมชน ทั้งชายและหญิง และบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ ณ วันต้นของเดือนที่เจ็ด ^{๗๖}และท่านหันหน้าไปทางถนนซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ อ่านตั้งแต่เช้าตรู่ จนเที่ยงวัน ต่อหน้าผู้ชายผู้หญิง กับบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ และประชาชนก็ตะแคงหูฟังหนังสือพระราชบัญญัติ ^{๗๗}เอสราธรรมาจารย์ยืนอยู่บนแท่นไม้ ซึ่งเขาทำไว้เพื่อการนี้ข้างๆท่านมีมัทธิซียาห์ เซมา อานายาห์ อูรีอาห์ ฮิลคียาห์และมาอาสอาห์ยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน กับมีเปดายาห์ มิซาเอล มัลคียาห์ ฮาซุม ฮัซบัดดานาห์ เศคาริยาห์และเมซูลลามอยู่ข้างซ้ายมือของท่าน ^{๗๘}และเอสราได้เปิดหนังสือต่อสายตาของประชาชนทั้งปวง (เพราะท่านอยู่สูงกว่าประชาชนทั้งปวงนั้น) เมื่อท่านเปิดหนังสือประชาชนทั้งหมดก็ยืนขึ้น ^{๗๙}เอสราสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าใหญ่ยิ่ง และประชาชนทั้งปวงตอบว่า “เอเมน เอเมน” พร้อมกับยกมือขึ้น และเขาทั้งหลายโน้มน้าวลงนมัสการพระเยโฮวาห์ซบหน้าลงถึงดิน ^{๘๐}หนึ่งเยชูอา บานี เซเรบียาห์ ยามีน อักซูป ซับเบธีย โธดียาห์ มาอาเสอาห์ เคลีทา อาซาริยาห์ โยซาบาด ฮานัน

เป็ลยฮาห์และพวกคนเลวี ได้ช่วยประชาชนให้เข้าใจ พระราชบัญญัติ ฝ่ายประชาชนก็ยังมีอยู่ในที่ของตน ^๘ และเขาทั้งหลายอ่านจากหนังสือ จากพระราชบัญญัติของพระเจ้าเป็นตอนๆ และเขาก็แปลความ ประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น ^๙ และเนหะมีย์ที่เป็นผู้ว่าราชการ และเอสรูปโรหิตและธรรมาจารย์ และคนเลวีผู้สอนประชาชน ได้พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า “วันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ แต่พระ เยโฮวาห์ พระเจ้าของท่านทั้งหลายอย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้” เพราะประชาชนได้ร้องไห้เมื่อเขาได้ยินถ้อยคำของ พระราชบัญญัติ ^{๑๐} แล้ว ท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า “ไปเถิด ไปรับประทานไขมัน และดื่มน้ำหวาน และส่ง ส่วนอาหารไปให้ คนที่ไม่มีอะไรเตรียมไว้ เพราะว่าวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อย่าโสกเศร้าเลย เพราะความขื่นบานของตบในพระเยโฮวาห์เป็นกำลังของท่าน” ^{๑๑} บรรดาคนเลวีจึงให้ประชาชนทั้งปวงเจี๊ยบ กล่าวว่่า “จงนิ่งเสีย เพราะวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ อย่าทุกขโศกเลย” ^{๑๒} และประชาชนทั้งปวงจึงไปกินและดื่มและส่งส่วนอาหาร เปรมปรีดีกันเป็นที่ยิ่ง เพราะเขาทั้งหลายเข้าใจถ้อยคำซึ่งประกาศให้เขาฟังนั้น ^{๑๓} ณ วันที่สอง ประมุขของบรรพบุรุษแห่งประชาชนทั้งปวง พร้อมกับบรรดาปุโรหิตและคนเลวีมาหาเอสรธรรมาจารย์พร้อมกัน เพื่อจะศึกษาถ้อยคำของพระราชบัญญัติ

การถือเทศกาลอยู่เพิง

^{๑๔} และเขาเห็นเขียนไว้ในพระราชบัญญัติว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ประชาชนอิสราเอลควรจะอยู่เพิงระหว่างเทศกาลเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด ^{๑๕} และเขาควรจะประกาศและป่าวร้องในหัวเมืองทั้งปวง และในเยรูซาเล็มว่า “จงออกไปที่ภูเขา และนำกิ่งมะกอกเทศ กิ่งไม้สน กิ่งต้นน้ำมันเขียว ใบบิณฑลัม และกิ่งไม้ใบดกอื่นๆ เพื่อทำเพิง ดังที่ได้เขียนไว้” ^{๑๖} ประชาชนจึงออกไป เอากิ่งไม้เหล่านั้นมาและทำเพิงสำหรับตัวต่าง อยู่บนหลังคาบ้านของตน และตามลานบ้านของตน และในลานพระนิเวศของพระเจ้า และในถนนที่ประตูนั้น และในถนนที่ประตูเอฟราอิม ^{๑๗} และชุมนุมชนทั้งปวง ผู้ได้กลับมาจากการเป็นเชลยได้ทำเพิงและพัก

อยู่ในเพิง เขามีความเปรมปรีดียิ่งนัก เพราะตั้งแต่สมัยของเยชูอาบุตรชายนูนถึงวันนั้น ประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำเลย ^{๑๘} และทุกวันท่านอ่านจากหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ตั้งแต่วันแรกจนวันสุดท้าย เขาถือเทศกาลเลี้ยงอยู่เจ็ดวัน และในวันที่แปดมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ตามระเบียบปฏิบัติ

การสารภาพ การถืออดอาหาร และการกลับใจเสียใหม่

^{๑๙} ในวัน ที่ยี่สิบสี่เดือนนี้ ประชาชนอิสราเอลได้ชุมนุมกันถืออดอาหาร และนั่งห่มผ้ากระสอบ และเอาดินใส่ศีรษะ ^{๒๐} และเชือสายของอิสราเอลได้แยกตนออกจากชนต่างชาติทั้งปวง และยื่นสารภาพบาปของตน และสารภาพความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ^{๒๑} และเขาลุกขึ้นในที่ของเขา และอ่านหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาอยู่สามชั่วโมง อีกสามชั่วโมง เขาสารภาพ และนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

พวกปุโรหิตและคนเลวี สารภาพบาปของตน

“เยชูอา บานี ชัดมีเอล เซบานียาห์ นูหนิ เซเรบียาห์ บานีและเคนานี คนเลวี ได้ยืนขึ้นที่บันได และเขาได้ร้องด้วยเสียงดังต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ^๑ แล้วคนเลวี เยชูอา ชัดมีเอล บานี ฮาซบเนียนิห์ เซเรบียาห์ ไฮดียาห์ เซบานียาห์ และเปธาหียาห์ กล่าวว่า “จงยืนขึ้นและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายตั้งแต่นี้วันตรีศกกาลจนวันตรีศกกาล สาธุการแต่พระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ซึ่งยิ่งใหญ่เหนือการโมทนาและการสรรเสริญทั้งปวง ^๒ พระองค์คือพระเยโฮวาห์ พระองค์องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์อันสูงสุด พร้อมกับบริวารทั้งสินของฟ้าสวรรค์นั้น แผ่นดินโลก และบรรดาสิ่งที่อยู่ therein ทะเลและบรรดาสิ่งที่อยู่ใต้นั้น และพระองค์ทรงรักษาสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นไว้ และบริวารของฟ้าสวรรค์ได้นมัสการพระองค์ ^๓ พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ทรงเลือกอับราม และทรงนำท่านออกมาจากเมืองเออร์แห่งประเทศเคลเดีย และทรงประทานนามท่านว่าอับราฮัม ^๔ และพระองค์ทรงเห็นว่า น่าใจ ของ ท่าน สัตย์ ซื่อ ต่อ พระ

พักตร์พระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับท่าน ที่จะประทานแผ่นดินของคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามไรต์ คนเปริสซี คนเยบูน และคนเกอร์กาซีให้แก่เชื้อสายของท่าน และพระองค์ทรงกระทำให้คำสัตย์ของพระองค์สำเร็จ เพราะพระองค์ชอบธรรม^๙ และพระองค์ ทอด พระเนตร ความทุกข์ใจ ของ บรรพบุรุษ ของ ข้า พระองค์ ในอียิปต์ และ ฟัง เสียง ร้องทุกข์ ของ เขา ทั้งหลายที่ทะเลแดง^{๑๐} และพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์สู่ฟาโรห์และข้าราชการทั้ง สิบ และ ต่อ ประชาชน ทั้ง สิบ แห่ง แผ่นดิน ของ ฟาโรห์ เพราะ พระองค์ทรง ทราบ ว่า เขาทั้งหลาย ได้ ประพฤติอย่างหยิ่งยโสต่อบรรพบุรุษของข้าพระองค์ และพระนาม ของ พระองค์ ก็ ลือ ไป ดัง ทุก วัน นี้^{๑๑} และพระองค์ได้ทรงแยกทะเลต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขาจึงเดินไปกลางทะเลบนดินแห้ง และ พระองค์ได้ ทรง เหยียด ผู้ ข่มเหง เขา ทั้งหลาย ลง ใน ที่ ลึก อย่าง กับ ทรง เหยียด หิน ลง ไป ใน มหาสมุทร^{๑๒} ยิ่ง กว่า นั้น อีก พระองค์ทรง นำ เขา ใน กลาง วัน ด้วย เสา เมฆ และ ใน กลาง ค่ำ ด้วย เสาเพลิง เพื่อให้แสงแก่เขาในทางที่ เขา ควร จะ ไป^{๑๓} พระองค์เสด็จลงมาบนภูเขาซีนายและตรัสกับเขาจากฟ้าสวรรค์ และประทานคำตักสินอันชอบ และพระราชบัญญัติที่แก่ กฎเกณฑ์และพระบัญญัติที่ดีแก่เขา^{๑๔} และพระองค์ ทรง ให้ เขา ทราบ ถึง วัน สบาโตบริสุทธิ์ของพระองค์ และทรงบัญชาข้อ บังคับ กฎ เกณฑ์ และ พระ ราช บัญญัติ ทาง โมเสส ผู้รับใช้ ของ พระองค์^{๑๕} พระองค์ประทานอาหารแก่เขาจากฟ้าสวรรค์แก่ความหิว และ ทรง นำ น้ำ ออก มา จาก ศิลา ให้ เขา แก่ กระหาย และ พระองค์ ทรง สัญญา ไว้ ว่า จะ ให้ เขา เข้า ไป ยึด แผ่นดิน ซึ่ง พระองค์ ทรง ปฏิญาณว่าจะประทานให้เขานั้น^{๑๖} แต่เขาทั้งหลาย คือ บรรพบุรุษ ของ ข้า พระองค์ ทั้งหลาย ได้ ประพฤติ อย่าง หยิ่ง ยโส และ แข็ง คอ ของ เขา เสีย มิ ได้ เชื่อ ฟัง พระบัญญัติ ของ พระองค์^{๑๗} เขา ทั้ง หลาย ปฏิเสธ ไม่ เชื่อ ฟัง และไม่เอาใจใส่ในการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรง ประกอบ ขึ้น ท่ามกลาง เขา แต่ เขา แข็ง คอ ของ เขา และ ใน การ กบฏ นั้น ได้ แต่ง ตั้ง หัวหน้า เพื่อ จะ กลับ ไป สู่ ความ เป็น ทาส เขา แต่ พระองค์ ทรง เป็น พระเจ้า พร้อม ที่ จะ ทรง ให้ อภัย มี พระทัย เมตตา และ กรุณา ทรง

พระพิโรธข้า และทรงอดมด้วยความเมตตา และมีได้ทรงละทิ้งเขาทั้งหลาย^{๑๘} แม้ว่าเขาทั้งหลายได้สร้างรูปวัวหล่อไว้สำหรับตัวและกล่าวว่า 'นี่คือพระเจ้าของเรา ผู้ทรงนำเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์' และได้กระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง^{๑๙} ด้วยพระกรุณาซบเซอของพระองค์ พระองค์ ก็ มิ ได้ ทรง ละทิ้ง เขา ใน ถิ่น ทูรกันดาร เสาเมฆซึ่งนำเขาในกลางวัน มิ ได้ พრაก จาก เขา ไป หรือ เสาเพลิงในกลางคืนซึ่งให้แสงแก่เขาตามทางซึ่งเขาควรจะไป ก็ มิ ได้ ขาด ไป^{๒๐} พระองค์ประทานพระวิญญูณอันประเสริฐให้สั่งสอนเขา และมีได้ทรงยับยั้งมานาของพระองค์เสียจากปากของเขาทั้งหลาย และประทานน้ำแก่กระหายของเขา^{๒๑} เออ พระองค์ ทรง ชุบเลี้ยงเขาทั้งหลายในถิ่นทูรกันดารสี่สิบปี และเขามิได้ขาดสิ่งใดเลย เสื้อผ้าของเขาไม่ขาดวิน และเท้าของเขา มิ ได้ บวม^{๒๒} และ ยิ่ง กว่า นั้น อีก พระองค์ ทรง มอบ ราชอาณาจักร และชนชาติทั้งหลายแก่เขา และทรงปันให้เขาตามเขตแดน เขาจึงได้ยึดแผ่นดินแห่งสิโหน และ แผ่นดิน ของ กษัตริย์ แห่ง เมือง เฮช โบน และ แผ่นดิน ของ โอก กษัตริย์ แห่ง เมืองบาซัน^{๒๓} พระองค์ทรงทิวูกลานของเขอย่างดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงนำเขาเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ตรัสสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเขาให้เข้าไปยึดนั้น^{๒๔} ลูกลานเหล่านั้น จึง เข้า ไป และ ยึด แผ่นดินนั้น พระองค์ทรงปราบปรามชาวแผ่นดินนั้น คือคนคานาอันให้พินหน้าเขา และทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของเขา พร้อมกับกษัตริย์และชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ให้ได้กระทำแก่คนเหล่านั้นตามชอบใจเขา^{๒๕} และ เขา จึง เข้า ยึด หัว เมือง ที่มี ป้อม และ แผ่นดินอุดม และถือกรรมสิทธิเรือนซึ่งเต็มด้วยของดีทั้งปวง ทั้ง ที่ ชั่ง นำ ซึ่ง สกิด ไว้ สวน อนุ่น สวน มะกอกเทศ และ ต้น ผลไม้ มากมาย เขาจึงได้กินอิมจนอัน และ บิ ดิ ยินดีในพระคุณยิ่งของพระองค์^{๒๖} ถึงกระนั้น ก็ ดี เขา ไม่ เชื่อ ฟัง และได้ กบฏ ต่อ พระองค์ เหยียด พระราชบัญญัติ ของ พระองค์ ไว้ เบื้องหลัง และได้ฆ่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ ผู้ซึ่ง ได้ ตัก เตือน เขา เพื่อ ให้ เขา กลับ มาหา พระองค์ และ เขา กระทำ การ หมิ่น ประมาท อย่าง ใหญ่ หลวง^{๒๗} เพราะ ฉะนั้น พระองค์ ทรง มอบ เขา ไว้ ใน มือ ศัตรู ของ เขา ผู้ ซึ่ง กระทำ

ให้เขาทนทุกข์และในเวลาแห่งการทนทุกข์ของเขานั้น เขาร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ได้ประทานบรรดาผู้ช่วยแก่เขา ผู้ได้ช่วยเขาให้พ้นจากมือศัตรูของเขาตามพระกรุณาธิบช้อนของพระองค์^{๒๕} แต่เมื่อเขาพักสงบแล้ว เขาก็กระทำความชั่วต่อพระพักตร์พระองค์อีก พระองค์จึงทรงสลະเขาไว้ในมือศัตรูของเขา ศัตรูจึงได้ปกครองเขา ถึงกระนั้นเมื่อเขาหันมาร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นหลายครั้งหลายหน ตามพระกรุณาของพระองค์^{๒๖} และพระองค์ทรงตักเตือนเขา เพื่อที่จะทรงหันเขาให้กลับ มาสู่พระราชบัญญัติของพระองค์ แต่เขาก็ยังประพฤติอย่างเย่อหยิ่งอวดดี ไม่ยอมเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ แต่ได้กระทำความผิดต่อคำตักสินของพระองค์ (อันเป็นข้อปฏิบัติซึ่งมนุษย์จะดำรงชีพอยู่ได้) และได้หันป่าดื้อและคอแข็งเข้าสู้ และได้เชื่อฟัง^{๒๗} พระองค์ทรงอดทนกับเขาอยู่หลายปี และทรงเตือนเขาด้วยพระวิญญูญาณของพระองค์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์ เขาก็ยังไม่เจียหุฟัง เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น^{๒๘} ถึงกระนั้นด้วยพระกรุณาธิบช้อนของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงกระทำให้เขาพินาศหรือละทิ้งเขาเสีย เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตาและพระกรุณา^{๒๙} ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ทรงฤทธิและน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตา ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์อยู่ทรงเห็นว่าความทุกข์ยากลำบาก ทั้งสิ้นนั้น เป็นแต่สิ่งเล็กน้อยซึ่งบังเกิดขึ้นกับข้าพระองค์ทั้งหลาย กับบรรดากษัตริย์ของข้าพระองค์ กับบรรดาเจ้านาย บรรดาปุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ บรรพบุรุษ และชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่สมัยกษัตริย์อัสซูรีเรีย จนถึงวันนี้^{๓๐} แต่ในบรรดาสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ยุติธรรม เพราะพระองค์ทรงประกอบกิจอย่างเที่ยงตรง แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติอย่างชั่วร้าย^{๓๑} บรรดากษัตริย์ เจ้านาย ปุโรหิต และบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย มิได้รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ หรือเชื่อฟังพระบัญญัติ

ของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงเตือนเขา^{๓๒} เพราะเขาทั้งหลายมิได้ปรนนิบัติพระองค์ในราชอาณาจักรของเขา ในพระคุณยิ่งของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่เขา และในแผ่นดินที่ใหญ่อุดมซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่เขา และเขา มิได้หันกลับจากการชั่วร้ายของเขา^{๓๓} ดูเถิดวันนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินที่พระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เพื่อให้ได้รับประทานพืชผลกับของอันดีของมัน ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินนั้น^{๓๔} และผลิตผลอันมากมายของแผ่นดินนั้นก็ตกแก่กษัตริย์ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งไว้เหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยเหตุบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย เขาทั้งหลายมีอำนาจเหนือร่างกาย และเหนือฝูงสัตว์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ตามความพอใจของเขาทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายทุกชนิก^{๓๕} เหตุบรรดาลิ่งเหล่านี้เราทั้งหลายจึงกระทำพันธสัญญามั่นคงและบันทึกไว้ เจ้านาย คนเลวี และปุโรหิตของเราทั้งหลายจึงประทับตราของเอาไว้”

รายชื่อของคนที่ประทับตราไว้ที่พันธสัญญา

๑๐ บรรดาผู้ที่ประทับตราของเอาไว้ คือ เนหะมีย์ผู้ว่าราชการ ผู้เป็นบุตรชายฮาคาลิยาห์ เศเดคิยาห์^๒ เสโรอาห์ อารีริยาห์ เยเรมีย์^๓ ปาซเซอร์ อามาริยาห์ มัลคิยาห์^๔ อัสทัช เซบานิยาห์ มัลลูล^๕ ฮาริม เมเรโมท โอบาดีห์^๖ ดาเนียล กินเนธอน บารุก^๗ เมซูลลาม อามิยาห์ มิยูมิน^๘ มาอาซิยาห์ บิลกัย เซโมอาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิต^๙ และคนเลวีคือ เยชูอาผู้เป็นบุตรชายอาซันยาห์ บินนูลูกหลานเฮนาตัด ชัดมีเอล^{๑๐} และพี่น้องของเขา เซบานิยาห์ โฮติยาห์ เกลิทา เปไลยาห์ ฮานัน^{๑๑} มีคา เรโอบ ฮาซาบิยาห์^{๑๒} คักเกอร์ เซเรบิยาห์ เซบานิยาห์^{๑๓} โฮติยาห์ บานี เบนินู^{๑๔} บรรดาหัวหน้าของประชาชนคือ ปาโรส ปาห์ทโมอับ เอลาม ศักกูบานี^{๑๕} นุนี อัสกาต เบนัย^{๑๖} อาโดเนียห์ บิกวัย อาติน^{๑๗} อาเทอร์ เฮเซคิยาห์ อัสซูร์^{๑๘} โฮติยาห์ ฮาซุม เบไซ^{๑๙} ฮาริฟ อานาโฮท เบนัย^{๒๐} มักปีอาช เมซูลลาม เฮซึร์^{๒๑} เมเซซาเบล ศาโดก ยาดควา^{๒๒} เปลาทิยาห์ ฮานัน อานาพยาห์^{๒๓} โฮเซยา ฮานันยาห์ หัสซูป^{๒๔} ฮัลโล

เหซ บิลหา โซเบก ^{๒๕}เรฮูม ฮาซันนาห์ มาอาเสอาห์ ^{๒๖}อาฮีอาห์ ฮานัน อานัน ^{๒๗}มัลลุก ฮาริม บาอานาห์ ^{๒๘}ส่วนประชาชนนอกนั้น บรรดาปุโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง คนใช้ประจำพระวิหาร และคนทั้งปวงผู้ได้แยกตัวออกจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินใหญ่ ^{๒๙}นั้น มาถือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ทั้งภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขา และคนทั้งปวงผู้มีความรู้และความเข้าใจ ^{๓๐}ได้สมทบกับพี่น้องของเขา กับขุนนางของเขา ได้เข้าในการสถาปนา และในการปฏิญาณที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งทรงมอบไว้ทางโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และที่จะปฏิบัติและกระทำตามพระบัญญัติ ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และตามคำตัดสินและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ^{๓๑}และที่เราทั้งหลายจะไม่ยกบุตรสาวของเราให้แก่ชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้น และไม่รับบุตรสาวของเขาทั้งหลายให้แก่บุตรชายของเรา ^{๓๒}และถ้าชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้นนำเครื่องใช้หรือข้าวอย่างใดๆมาขายในวันสะบาโต เราจะไม่ซื้อจากเขาในวันสะบาโตหรือในวันบริสุทธิ และเราจะจะไม่เก็บผลของปีที่เจ็ด และไม่เก็บหนี้สินทุกอย่าง ^{๓๓}และเราทั้งหลายกำหนดไว้ว่าจะให้คิดกับตัวเราเป็นรายปีให้เสียคนละจำนวนหนึ่ง ส่วนสาม เซเชล เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ^{๓๔}คือให้เป็นราคาขนมปังหน้าพระพักตร์ ธัญญาบุงาเนื่องชนิดย์ เครื่องเผาบูชาเนื่องชนิดย์ สำหรับสะบาโตต่างๆ วันขึ้นหนึ่งค่ำ เทศกาลกำหนดต่างๆ สิ่งของบริสุทธิ และเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อทำการลบมลทินบาปของพวกอิสราเอล สำหรับงานทุกอย่างในพระนิเวศของพระเจ้าของเราทั้งหลาย ^{๓๕}เราได้จับสลากด้วย คือบรรดาปุโรหิต คนเลวี และประชาชนทั้งหลายเพื่อเอาฟินถวาย นำเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ตามเรือนบรรพบุรุษของเรา ตามเวลากำหนดเป็นปีๆไป เพื่อเผาบนแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ ^{๓๖}และเพื่อนำผลแรกแห่งที่ดินของเรา และผลแรกของผลต้นไม้ทั้งสิ้นทุกปี มายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ^{๓๗}และจะนำบุตรชายหัวปี และสัตว์หัวปีของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ และลูก

หัวปีแห่งฝูงวัว และฝูงแพะแกะของเรามายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ยังปุโรหิตผู้ปรนนิบัติอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา ^{๓๘}และที่จะนำยอดแป้งเปียกของเรา สิ่งบริจาคมของเรา ผลไม้ของต้นไม้ทุกต้น น้ำมัน และน้ำมัน มายังบรรดาปุโรหิตแห่งห้องพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และที่จะนำสิบชักหนึ่งจากแผ่นดินของเรา มาให้คนเลวี เพราะคนเลวีเป็นผู้เก็บสิบชักหนึ่งแห่งงานของเราจากหัวเมืองชนบททั้งสิ้นของเรา ^{๓๙}และปุโรหิต ลูกหลานของอาโรน จะอยู่กับคนเลวีเมื่อคนเลวีได้รับสิบชักหนึ่ง และคนเลวีจะนำสิบชักหนึ่งของสิบชักหนึ่งมายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา มายังห้อง ยังคลังพัสดุ ^{๔๐}เพราะประชาชนอิสราเอล และคนเลวีจะนำส่วนบริจาคมคือ ข้าว น้ำมัน ไขมัน และน้ำมัน มายังห้องซึ่งเป็นที่เก็บเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ และที่อยู่ของปุโรหิตผู้ปรนนิบัติ และคนเฝ้าประตู และนักร้อง เราจะไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

รายชื่อของคนที่ย้ายอยู่ในเยรูซาเล็ม

^๑ พวกประมุขของประชาชนอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม และประชาชนนอกนั้นจับสลากกัน เพื่อจะนำเอาคนส่วนหนึ่งในสิบส่วนให้เข้าไปอยู่ในเยรูซาเล็ม นครบริสุทธิ ฝ่ายอีกเก้าส่วนสิบนั้นให้อยู่ในหัวเมืองต่างๆ ^๒และประชาชนได้ไม่ทนแบกบรรดาผู้ที่สมัครใจไปอยู่ในเยรูซาเล็ม ^๓ต่อไปนี้เป็นหัวหน้ามณฑลที่มาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม แต่ในหัวเมืองของประเทศยูดาห์ต่างคนต่างอาศัยอยู่ที่ดินของตนในหัวเมืองของตน คืออิสราเอล บรรดาปุโรหิต คนเลวี คนใช้ประจำพระวิหาร และลูกหลานข้าราชการของซาโลมอน ^๔บางคนในลูกหลานของยูดาห์และลูกหลานของเบนยามินอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ลูกหลานของยูดาห์มี อาชายาห์ บุตรชายอุสซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเซฟาทิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาหะลาเลล แห่งคนเปเรซ ^๕และมาอาเสอาห์ บุตรชายบารุค ผู้เป็นบุตรชายคัลไฮเซห์ ผู้เป็นบุตรชายฮาชายาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดายาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยยาบิธ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายชาวีสิเลห์ ^๖ลูกหลาน

นของเปเรศทั้งสิ้นที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม มี
 คนเก่งกล้า สี่ร้อยหกสิบแปดคน ^๗ และต่อไป
 นี้เป็นคนเบนยามิน คือสลลบุตรชายเมซูล
 ลาม ผู้เป็นบุตรชายโยเอเด ผู้เป็นบุตรชาย
 เปดาเยห์ ผู้เป็นบุตรชายโคลาเยห์ ผู้เป็น
 บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิธิเอล
 ผู้เป็นบุตรชายเยซาเยห์ ^๘ และถัดเขาไปคือ
 กับบัย สลลย มีเก้าร้อยยี่สิบแปดคน ^๘ โยเอ
 ลบุตรชายคีคีรีเป็นผู้ดูแลเขาทั้งหลาย และ
 เหนือเมืองนั้นยูดาห์บุตรชายเสนูอาห์เป็นที่
 สอง ^{๑๐} จากบรรดาปุโรหิตคือ เยดคาเยห์บุตร
 ชายโยยาธิบ ยาคีน ^{๑๑} เสโรยาห์บุตรชายฮิล
 ตียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตร
 ชายศาโตก ผู้เป็นบุตรชายเมราโยท ผู้เป็น
 บุตรชายอาหิ ทูบ ผู้ปกครอง พระนิเวศของ
 พระเจ้า ^{๑๒} และพี่น้องของเขาที่ทำงานอยู่ใน
 พระนิเวศ มีแปดร้อยยี่สิบสองคน และอาดา
 ยาห์บุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายเบโลเย
 ยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอัมซึ ผู้เป็นบุตรชายเศคา
 รียาห์ ผู้เป็นบุตรชายปาซเซอร์ ผู้เป็นบุตร
 ชายมัลคียาห์ ^{๑๓} และพี่น้องของเขา ประมุข
 ของบรรพบุรุษ มีสองร้อยสี่สิบสองคน และ
 อามาซัสบุตรชายอาซารเอล ผู้เป็นบุตรช
 ยอัครชัย ผู้เป็นบุตรชายเมซิลเลโมท ผู้เป็น
 บุตรชายอิมเมอร์ ^{๑๔} และพี่น้องของเขาเป็น
 ทเกล้าทหาร มีหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน ผู้ดูแล
 ของเขาชื่อ คับดีเอลบุตรชายของคนใหญ่คน
 โตคนหนึ่ง ^{๑๕} จากคนเลวีคือ เซโมอาห์บุตร
 ชายหัสซูป ผู้เป็นบุตรชายอัสรีคัม ผู้เป็นบุตร
 ชายฮาซาบียาห์ ผู้เป็นบุตรชายบุนนี่ ^{๑๖} และ
 ซับเบธัยกับโยซาบาด จากพวกหัวหน้าของ
 คนเลวี ผู้ควบคุมการงานภายนอกพระนิเวศ
 ของพระเจ้า ^{๑๗} และมัธธานียาห์บุตรชายมีคา
 ผู้เป็นบุตรชายคัปปิ ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ ผู้
 เป็นหัวหน้าในการเริ่มต้นการโมทนาพระคุณ
 ในการอธิษฐาน และบักบุดียาห์เป็นที่สองใน
 หมู่พี่น้องของเขา และอับดานบุตรชายซัมมูวา
 ผู้เป็นบุตรชายกาลาล ผู้เป็นบุตรชายเยดูธุน
^{๑๘} คนเลวีทั้งหมดในนครบริสุทธิมี สองร้อย
 แปดสิบสี่คน ^{๑๙} คนเฝ้าประตูมี อักซูป ทัล
 โมนและพี่น้องของเขา ผู้เฝ้าประตูประตูมี
 หนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน

**คนอิสราเอลนอกนั้น
 อาศัยอยู่ในหัวเมืองต่างๆ**

^{๒๐} คนอิสราเอลนอกนั้น ที่เป็นพวกปุโรหิต
 และคนเลวี อยู่ในหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์
 ทุกคนอยู่ในที่ดินมรดกของเขา ^{๒๑} แต่คนใช้
 ประจำพระวิหารอยู่ที่โอเฟล และศิษย์กับศิ
 ปาควบคุมคนใช้ประจำพระวิหาร ^{๒๒} ผู้ดูแล
 คนเลวีในเยรูซาเล็มคือ อูซซึบุตรชายบานี
 ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบียาห์ ผู้เป็นบุตรช
 ยมัธธานียาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคา สำหรับ
 ลูกหลานของอาสาฟ พวกนักร้องดูแลการ
 งานพระนิเวศของพระเจ้า ^{๒๓} เพราะมีพระ
 บัญชาจากกษัตริย์ถึงเรื่องเขา และมีของปัน
 ส่วนที่ได้ตกลงกันไว้สำหรับนักร้อง ตามที่
 ต้องการทุกวัน ^{๒๔} และเปธาหียาห์บุตรชาย
 เมเซซาเบล คนเศ-ราห์ บุตรชายยูดาห์เป็น
 สนนองโอรชู้ของกษัตริย์ในเรื่องกิจการต่างๆ
 อันเกี่ยวกับประชาชน ^{๒๕} ส่วนที่ชนบทและไร
 นาของชนบทเหล่านั้น ประชาชนพวกยูดาห์
 บางคนอาศัยอยู่ในศิรียาทอราบา และชนบท
 ของเมืองนั้น และไนดี โบนกับชนบทของ
 เมืองนั้น และไนเยซับเซเอลกับชนบทของ
 เมืองนั้น ^{๒๖} และไนเยซูกากับไนโมลาดาห์
 และเบธเปเลต ^{๒๗} ในฮาซารูซออัล ในเบเอ
 อร์เซบากับชนบทของเมืองนั้น ^{๒๘} ในคิกลาก
 ในเมโคนาห์กับชนบทของเมืองนั้น ^{๒๙} ในเอน
 รีมโมน ในโคราห์ ในยารมูท ^{๓๐} ศาโนอาห์
 อดุลลัมและชนบทของเมืองนั้น ลาคีซและไร
 นาของเมืองนั้น อาเซคาห์กับชนบทของเมือง
 นั้น เขาจึงตั้งค่ายจากเบเออร์เซบาถึงหุบเขาอิ
 นโนม ^{๓๑} ประชาชนเบนยามินอยู่ต่อจากเกบา
 ไปด้วย ที่มีคมาซ ที่อัยยา เบธเอลและชนบท
 ของเมืองนั้น ^{๓๒} ที่อานาโทท โนบ อานานียาห์
^{๓๓} ฮาโซร์ รามา กิธทอิม ^{๓๔} ฮาดิด เสโฮอิม
 เนบัลลัท ^{๓๕} โลด และโอโน หุบเขาของพวก
 ช่างฝีมือ ^{๓๖} และบางส่วนของคนเลวีอยู่ในยู
 ดาห์และในเบนยามิน

**พวกปุโรหิตและคนเลวีที่
 ขึ้นมากับเศรูบบาเบล**

^๑ ต่อไปนี้เป็นปุโรหิต และคนเลวีที่
๑๒ ขึ้นมากับเศรูบบาเบลบุตรชายเซอ
 ลทีเอล และกับเยซูกาคือ เสโรอาห์ เอมเรมี
 เอสรา ^๒ อมารียาห์ มัลลุก ฮัทธัซ ^๓ เซคานี
 ยาห์ เรฐุม เมเรโมท ^๔ อิดโด กิเนเธน อาบี

ยาร์ ^๕มียามิน มาอาติยาร์ บิลกาห์ ^๖เซไมอาห์ โยยาริบ เยดาเยห์ ^๗สัลลู อาโมค ฮิลคียาร์ เยดาเยห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิตใหญ่ และพี่น้องของเขาในสมัยของเยชูอา ^๘คนเลวีคือ เยชูอา บินนุย ชดมีเอล เซเรบิยาห์ ยูดาห์ และมัทธานิยาห์ ผู้ซึ่งดูแลการเพลงโมทนาพร้อมกับพี่น้องของเขา ^๙และบักบุดิยาห์ กับอุณนี่พี่น้องของเขา ยืนอยู่ตรงกันข้ามในการปรนนิบัติ

สำมะโนครัวเชื้อสายของพวกปุโรหิต

^{๑๐}และเยชูอาให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาคิม โยยาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลียาซิบ เอลียาซิบให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาดา ^{๑๑}โยยาดาให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน และโยนาธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาดดูวา ^{๑๒}และในรัชกาลโยยาคิม มีปุโรหิตผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษคือ ของคนเสโรอาห์มี เมรายาร์ ของคนเยเรมียมี ฮานานิยาห์ ^{๑๓}ของคนเอสรามี เมซูลลาม ของคนอามาริยาห์มี เยโฮฮานัน ^{๑๔}ของคนมัลลุกมี โยนาธาน ของคนเซบานิยาห์มี โยเซฟ ^{๑๕}ของคนฮาริมมี อัดนา ของคนเมราโยทมี เฮลคาย ^{๑๖}ของคนอิดโตมี เศคาริยาห์ ของคนกินเนโธมี เมซูลลาม ^{๑๗}ของคนอาบิยาห์มี ศิครี ของคนมินยามิน ของคนโมอิตยาห์มี บิลทัย ^{๑๘}ของคนบิลกาห์มี ซัมมูวา ของคนเซไมอาห์มี เยโฮนาธาน ^{๑๙}และของคนโยยาริบมี มัทเธนัย ของคนเยดาเยห์มี อูซซี ^{๒๐}ของคนสัลลัมี คาลลัมี ของคนอาโมคมี เอเบอร์ ^{๒๑}ของคนฮิลคียาร์มี ฮาซาบิยาห์ ของคนเยดาเยห์มี เนธันเอล

พวกหัวหน้าของคนเลวี

^{๒๒}ส่วนคนเลวีในสมัยของเอลียาซิบ โยยาดา โยฮานัน และยาดดูวา ชื่อประมุขของบรรพบุรุษมีบันทึกไว้ทั้งบรรดาปุโรหิตจนถึงรัชสมัยของดาร์อิอัสคนเปอร์เซีย ^{๒๓}ลูกหลานของเลวี ประมุขของบรรพบุรุษ มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร จนสมัยของโยฮานัน บุตรชายเอลียาซิบ ^{๒๔}และหัวหน้าของคนเลวีคือ ฮาซาบิยาห์ เซเรบิยาห์ และเยชูอาบุตรชายชดมีเอล กับญาติพี่น้องของเขาอยู่ตรงกันข้าม ที่จะสรรเสริญและโมทนาพระคุณตามบัญญัติของดาวิดคนของพระเจ้า เป็นยามๆไป ^{๒๕}มัทธานิยาห์ บักบุดิยาห์ โอบาดีห์ เมซูลลาม ทัลโมน และอิกซูป เป็นคนเฝ้า

ประตู ยืนเฝ้าอยู่ที่โรงพัสดุของประตู ^{๒๖}คนเหล่านี้อยู่ในสมัยของโยยาคิมบุตรชายเยชูอา ผู้เป็นบุตรชายโยชาตัก และในสมัยของเนหะมีย์ผู้ว่าราชการ กับในสมัยของเอสร่า ปุโรหิต และธรรมาจารย์

การทำพิธีมอบถวายกำแพงเมือง

^{๒๗}คราว เมื่อ ทำ พิธี มอบ ถวาย กำแพง เยรูซาเล็ม เขาได้แสวงหาคนเลวีตามที่ของเขาทั่วทุกแห่ง เพื่อนำเขามาที่เยรูซาเล็ม เพื่อฉลองมอบถวายด้วยความยินดี ด้วยการโมทนาและด้วยการร้องเพลง ด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ ^{๒๘}ลูกหลานพวกนักร้องได้รวมกันมาจากมณฑลรอบเยรูซาเล็ม และจากชนบทของชาวเนโทฟาห์ ^{๒๙}ทั้งมาจากวงศ์วานกิลกาล และจากเขตเกบาและอัสมาเวท เพราะบรรดานักร้องได้สร้างชนบทของตนรอบเยรูซาเล็ม ^{๓๐}บรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ และเขาทั้งหลายได้ชำระประชาชน และประตูเมือง กับกำแพงให้บริสุทธิ์ ^{๓๑}แล้วข้าพเจ้าได้นำเจ้านายแห่งยูดาห์ขึ้นบนกำแพง และแต่งตั้งให้คณะใหญ่สองคณะ เป็นผู้กล่าวโมทนาและเดินเป็นกวัฏจักรระบวนแห่ คณะหนึ่งไปทางขวาขึ้นไปบนกำแพงจนถึงประตูกองขะ ^{๓๒}และถัดเข้าไปมี โฮซาเยห์ และเจ้านายแห่งยูดาห์ครึ่งหนึ่ง ^{๓๓}กับอาซาริยาห์ เอสร่า เมซูลลาม ^{๓๔}ยูดาห์ เบนยามิน เซไมอาห์ และเยเรมีย ^{๓๕}และบุตรชายของพวกปุโรหิตบางคนที่มีเศตรคือ เศคาริยาห์บุตรชายโยนาธาน ผู้เป็นบุตรชายเซไมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัทธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคายาห์ ผู้เป็นบุตรชายศักเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ ^{๓๖}กับญาติพี่น้องของเขาคือ เซไมอาห์ อาซารเอล มีลัลลั กิลลัลลั มาอัย เนธันเอลและยูดาห์ ฮานานี พร้อมกับเครื่องดนตรีของดาวิดคนของพระเจ้า และเอสร่าธรรมาจารย์ได้เดินนำหน้าเขา ^{๓๗}ที่ประตูน้ำพุ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับพวกเขา เขาทั้งหลายเดินขึ้นบันไดของนครดาวิด ที่ทางขึ้นกำแพงเหนือพระราชวังของดาวิด ถึงประตูนำทางทิศ ตะวัน ออก ^{๓๘}อีก คณะหนึ่ง ที่กล่าว คำโมทนาเดินไปทางตรงกันข้าม และข้าพเจ้าตามเขาไป พร้อมกับประชาชนครึ่งหนึ่ง บนกำแพงเหนือหอคอยเตาไฟ ถึงกำแพงกัว ^{๓๙}และเหนือประตูเอฟราอิม และทางประตูเก่า และทางประตูปลา และหอคอยฮานัน

เอล และหอคอยเมอาห์ ถึงประตูแกะ และ เขามาหยุดอยู่ที่ประตูยาม ^{๔๐} คณะทั้งสองผู้ กล่าวคำโมทนาได้มายืนอยู่ที่พระนิเวศของ พระเจ้า ทั้งข้าพเจ้าและเจ้าหน้าที่ครึ่งหนึ่งอยู่ กับข้าพเจ้า ^{๔๑} กับปุโรหิตที่ถือแตรคือ เอลิ ยาхим มาอาเสอาห์ มินยามิน มีคายาห์ เอลิ ไออัน เศคาริยาห์ กับฮานันยาห์ ^{๔๒} และ มาอาเสอาห์ เซไมอาห์ เอเลอาซาร์ อูสซึ เย โฮฮานัน มัลคิยาห์ เอลาม และเอเซอร์ และ บรรดานักร้องได้ร้องเพลงด้วยเสียงดัง มีอิสร ราหิยาห์เป็นหัวหน้าของเธอ ^{๔๓} และเขาทั้งหลาย ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาใหญ่โตในวัน นั้น และเปรมปรีดี เพราะพระเจ้าทรงกระทำ ให้เขาเปรม ปรีดีด้วยความ ซึ้นบานใหญ่ยิ่ง พวกภรรยาและเด็กก็เปรม ปรีดีด้วย และ ความ ซึ้นบาน ของ เยรูซาเล็มก็ได้ยินไปไกล ^{๔๔} ในวันนั้น เขาแต่งตั้งบางคนให้ดูแลห้อง สำหรับพัสดุ ของบริจาด ผลไม้รุ่นแรก ส่วน สิบชักหนึ่ง ให้รวบรวมปันส่วนซึ่งกำหนดไว้ ในพระราชบัญญัติสำหรับปุโรหิตและคนเลวี เข้ามาไว้ในนั้น ตามไร่นาในหัวเมืองเหล่านั้น เพราะยูดาห์เปรมปรีดีด้วย เรื่องบรรดา ปุโรหิต และคนเลวีผู้ปรนนิบัติอยู่นั้น ^{๔๕} และ ทั้งพวกนักร้องและพวกเฝ้าประตูได้ทำการ ปรนนิบัติพระเจ้าของเขาและทำการชำระให้ บริสุทธิ ตามพระบัญชาของดาวิด และของ ซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ ^{๔๖} เพราะ ในสมัยดาวิดและอาสาฟในดึกดำบรรพ์นั้นมี หัวหน้าพวกนักร้อง และมีบทเพลงสรรเสริญ และบทเพลงโมทนาพระคุณพระเจ้า ^{๔๗} และ อิสราเอล ทั้ง ปวง ใน สมัย ของ เศ รุบ บา เบล และในสมัยของเนหะมีย์ ได้ให้ปันส่วนตาม ต้องการทุก วัน แก่ นัก ร้อง และ คนเฝ้าประตู และ เขา ได้ กั้น ส่วน ของ คน เลวี ไว้ ต่าง หาก และคนเลวีได้กั้นส่วนของลูกหลานอาโรนไว้ ต่างหาก

คนอิสราเอลต้องแยกเสียจากคนต่างด้าว

^๑ ใน วัน นั้น เขา อ่าน หนังสือ ของ **๑๓** โมเสสให้ประชาชนฟัง และเขาพบ ที่มีเขียนไว้ว่า ไม่ควรให้คนอัมโมนหรือคน โมอับเข้าไปในที่ชุมนุมของพระเจ้าเป็นนิตย์ ^๒ เพราะเขามีได้เอาอาหารและนำมาต้อนรับ คนอิสราเอล แต่ได้จ้างบาลอัมให้มาต่อต้าน และแข่งเขา แต่พระเจ้าของเราทรงเปลี่ยน คำแข่ง เป็นพร ^๓ และ อยู่ มา เมื่อ ประชาชน

ได้ยิน พระราช บัญญัติ เขาก็ แยก อิสราเอล ออกจากคนต่างด้าวทั้งปวง ^๔ ก่อนหน้านั้น เอลิยาซิบปุโรหิตผู้ได้รับการแต่งตั้งให้ดูแล ห้องในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และผู้ เกี่ยวพันกับโทบิอาห์ ^๕ ได้จัดห้องใหญ่ห้อง หนึ่งให้โทบิอาห์ เป็นห้องที่แต่ก่อนใช้เก็บ รัญญูบูชา กายาห์ เครื่องใช้ต่างๆ และสิบชัก หนึ่งที่เป็นข้าว นำองุ่นใหม่ และน้ำมัน ซึ่ง เขาให้ไว้ตามบัญญัติให้แก่คนเลวี ^๖ นัก ร้อง คนเฝ้าประตู และ ของ บริจาด สำหรับปุโรหิต ^๖ เมื่อเกิดเรื่องนี้ข้าพเจ้ามิได้อยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะในปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลอารทา เซอร์ซีสกษัตริย์แห่งบาบิโลนนั้น ข้าพเจ้าได้ ไปเฝ้ากษัตริย์ และอีกไม่กี่วันข้าพเจ้าก็ถูกลา กษัตริย์

เนหะมีย์ไปยังเยรูซาเล็มครั้งที่สอง

^๗ และ มายัง เยรูซาเล็ม แล้ว ข้าพเจ้า จึง ทราบ ความ ชั่วร้าย ซึ่ง เอลิ ยาซิบ ได้ กระทำ เพื่อโทบิอาห์ คือจัดห้องภายในบริเวณพระ นิเวศของพระเจ้าให้เขา ^๘ ข้าพเจ้าโกรธนัก และข้าพเจ้าก็โยนเครื่องแต่งเรือนทั้งสินของ โทบิอาห์ออกเสียจากห้อง ^๙ แล้วข้าพเจ้าสั่ง ให้เขาชำระห้อง และข้าพเจ้าก็นำเครื่องใช้ ประจำพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งรัญญูบูชากับ กายาณกลับมาจากที่นั่นอีก

อิสราเอลนำคนเลวีกลับมายังพระ วิหารและจัดเลี้ยงพวกเขา

^{๑๐} และข้าพเจ้ายังทราบอีกว่า ส่วนของคน เลวีนั้น เขาก็ไม่ได้มอบให้ เพราะฉะนั้นคน เลวี และ นัก ร้อง ผู้ปฏิบัติ การงาน ต่าง ก็ หนี กลับ ไปยัง ไร่นา ของ ตน ^{๑๑} ข้าพเจ้าจึงต่อว่า เจ้าหน้าที่และพูดว่า “ทำไมจึงทอดทิ้งพระ นิเวศของพระเจ้าเสีย” ข้าพเจ้าจึง รวบรวม เขากลับมา และตั้งเขาไว้ตามตำแหน่ง ของ เขาอีก ^{๑๒} และยูดาห์ทั้งปวงได้นำสิบชักหนึ่ง ที่เป็นข้าว นำองุ่นใหม่ และน้ำมันเข้ามายัง เรือนพัสดุ ^{๑๓} ข้าพเจ้าได้แต่งตั้งคนให้ดูแล เรือนพัสดุคือ เซเลมียาห์ปุโรหิต ศาโดกธร รมาจารย์ และเปดายาห์แห่งคนเลวี และ ผู้ช่วยของเขาคือ ฮานันบุตรชายตักเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายมีทธานิยาห์ เพราะนับได้ว่า เขาสัตย์ซื่อ และหน้าที่ของเขาคือแจกจ่าย แก่พวกพี่น้อง ^{๑๔} โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้า พระองค์ เกี่ยวกับเรื่องนี้ขอทรงระลึกถึงข้า

พระองค์ และขออย่าทรงลบหลู่การที่ตีทิ้งหลายของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์ได้กระทำเพื่อ พระนิเวศ ของ พระเจ้า ของ ข้าพระองค์ และเพื่อการปรนนิบัติในที่นั้น”

บางคนฝ่าฝืนวันสะบาโต

๑๕ ครั้งนั้นในยูดาห์ ข้าพเจ้าเห็นคนย่ำน้ำองุ่นในวันสะบาโต และนำฟ่อนข้าวเข้ามาบรรทุกหลังลา ทั้งนำองุ่น ผลองุ่น มะเดื่อ และเกาะทุกอย่าง ซึ่งเขานำมายังเยรูซาเล็มในวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขาในวันที่เขาทั้งหลายขายอาหาร^{๑๖} และมีคนชาวไทระอาศัยอยู่ในเมืองได้นำปลาและสินค้าทุกอย่างเข้ามาขายในวันสะบาโตแก่ประชาชนยูดาห์ และในเยรูซาเล็ม^{๑๗} แล้วข้าพเจ้าได้ถือว่าพวกขุนนางแห่งยูดาห์ และพูดกับเขาว่า “ทำไมท่านทั้งหลาย กระทำ ความชั่วร้ายเช่นนี้ กระทำให้วันสะบาโตเป็นมลทิน^{๑๘} บรรพบุรุษของท่านมิได้กระทำเช่นนี้หรือ และพระเจ้าของเรามิได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งสินให้ตกอยู่บนเราและบนเมืองนี้หรือ ท่านยังจะ นำพระพิโรธ ยิ่งกว่านั้น มาเหนืออิสราเอลด้วยการกระทำให้วันสะบาโตเป็นมลทิน”^{๑๙} และอยู่มาพอเริ่มมืดที่ประตูเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้บัญชาให้ปิดประตูเมือง และสั่งว่า “ไม่ให้เปิดจนกว่าจะพ้นวันสะบาโตแล้ว และข้าพเจ้าก็ตั้งข้าราชการบางคนของข้าพเจ้าให้ดูแลประตูเมืองว่าไม่ให้นำภาระสิ่งใดเข้ามาในวันสะบาโต^{๒๐} แล้วพวกพ่อค้าและพวกขายสินค้าทุกชนิดค้างอยู่นอกเยรูซาเล็มหนหนึ่ง หรือสองหน^{๒๑} ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขา และพูดกับเขาว่า “ทำไมท่านมานอนอยู่ข้างกำแพงเมือง ถ้าท่านทำอีกข้าพเจ้าจะจับท่าน” ตั้งแต่คราวนั้น มา เขาก็ไม่มาอีกในวันสะบาโต^{๒๒} และข้าพเจ้าบัญชาคนเลวีให้ชำระตัวเขา และมาเฝ้าประตูเมือง เพื่อรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์ในเรื่องนี้ด้วย และขอทรงไว้ชีวิตข้าพระองค์ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์”

การติเตียนคนที่แต่งงานกับคนต่างชาติ

๒๓ ในสมัยนั้นข้าพเจ้าได้เห็นพวกยิวผู้ได้แต่งงานกับหญิงชาวอิชโดด อัมโมนและโมอับ^{๒๔} และเด็กของเขารุ่งหนึ่งพูดภาษาอิชโดด เขาพูดภาษาฮีบรูไม่ได้ แต่พูดภาษาชนชาติของเขาแต่ละพวก^{๒๕} ข้าพเจ้าได้โต้แย้งกับเขา และแข่งเขา และตีเขาบางคน และตั้งผมของเขาร่วง และข้าพเจ้ากระทำให้เขาปฏิญาณในพระนามของพระเจ้า ด้วยข้าพเจ้ากล่าว ว่า “เจ้าทั้งหลายอย่ายกบุตรสาวของเจ้าให้แก่บุตรชายของเข หรือรับบุตรสาวของเขาให้แก่บุตรชายของเจ้า หรือตัวเจ้าเอง^{๒๖} ซาโลม อนกษัตริย์แห่งอิสราเอล มิได้ทำบาปด้วยเรื่องหญิงอย่างนี้หรือ ท่ามกลางหลายประชาชาติไม่มีกษัตริย์ใดเหมือนพระองค์ และพระเจ้าของพระองค์ก็ทรงรักพระองค์ และพระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์ เป็น กษัตริย์เหนืออิสราเอล ทั้งปวง ถึงกระนั้นก็ตี แม้เป็นพระองค์หญิงต่าง ชาติ ก็ เป็น เหตุ ให้ พระองค์ ทรง ทำบาป^{๒๗} ครรหรือที่เราจะฟังเจ้าและกระทำความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิน และประพடுத்தเลมิตต่อพระเจ้าของเราด้วยการแต่งงานกับหญิงต่าง ชาติ”^{๒๘} บุตรชายคนหนึ่งของโยยาคา ผู้เป็นบุตรชายเอลียาฮิบ มหาปุโรหิต เป็นบุตรเขยของสัน บาล ลัท ชาวไฮโรนาอิม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขับไล่เขาไปเสียจากข้าพเจ้า^{๒๙} “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงเขาทั้งหลาย เพราะว่าเขาทั้งหลายได้กระทำให้การเป็นปุโรหิต และพันธสัญญาของพวกปุโรหิตและคนเลวีเป็นมลทิน”^{๓๐} ดังนี้แหละ ข้าพเจ้าได้ชำระเขาจากต่างดาว ทุก อย่าง และข้าพเจ้าได้ตั้งหน้าที่ของบรรดาปุโรหิต และคนเลวีต่างก็ประจำงานของตน^{๓๑} ข้าพเจ้าได้จัดให้หาพิน ถวายตามเวลากำหนดและสำหรับผลรุ่นแรกด้วย “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ให้เกิดผลดีเถิด”

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

เอสเธอร์

ในประเทศเปอร์เซีย พวกยิวซึ่งเป็นเชลยที่นั่น ก็อบถูกทำลายหมด เรื่องที่สวयงามนี้ได้เล่าให้ทราบ ว่าพระเจ้าทรงช่วยเขาให้รอดพ้นได้อย่างไร คือเรื่องเกี่ยวกับนางเอสเธอร์กับโมรเดคัย

เรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากเศรบบาเบลกับพวกเขาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และก่อนเอสรา กับเนหะมีย์ได้รับอนุญาตจากกษัตริย์ให้ไปยังแผ่นดินอิสราเอล เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ประเทศเปอร์เซีย กษัตริย์ไซรัส และกษัตริย์ดาร์อิอัสที่ ๑ ได้เสียชีวิตไปแล้ว กษัตริย์อาหสุเอรัสบุตรชายของดาร์อิอัสที่ ๑ กำลังปกครองอยู่ กษัตริย์อาหสุเอรัสนี้ บางคนคิดว่าเป็น เซอร์ซีส และบางคนคิดว่าเป็น ดาร์อิอัส ไฮสทาส ฟิส กษัตริย์อาหสุเอรัสเป็นผู้กตขี้ที่มักมากในกาม โลเล และโหดร้าย ทหารเรือของท่าน ซึ่งมีจำนวนมากได้แพ้ทหารเรือของประเทศกรีซซึ่งมีจำนวนน้อยที่เมืองซาลามิส ในปีก่อนค.ศ. ๔๘๐ เอสราพูดถึงท่านในหนังสือเอสรา ๔:๖ บุตรชายของอาหสุเอรัส คืออาหารเซอร์ซีสได้ปกครองต่อจากบิดา พระเจ้าได้พูดถึงอาหารเซอร์ซีสนี้ในบทสุดท้ายของหนังสือเอสราและในหนังสือเนหะมีย์

พระราชินีวักซีที่ไม่เชื่อฟังกษัตริย์

๑ อยู่ มา ใน รัช สมัย ของ อาห สุ เอ ร ัส

๑ (อา ห สุ เอ ร ัส ผู้ทรง ครอบ ครอง ตั้งแต่ ประเทศอินเดียถึงประเทศเอธิโอเปีย เห็นอหนึ่ง ร้อย ยี่สิบ เจ็ด มณฑล นั้น) ๒ ใน สมัย ที่ กษัตริย์อาหสุเอรัสประทับบนบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์ในสุสาปราสาท ๓ ในปี ที่ สาม แห่ง รัชกาล ของ พระองค์ พระองค์ พระราชทานการเลี้ยงแก่เจ้านาย และบรรดาข้าราชการของพระองค์ นายทัพนายกองทัพแห่งเปอร์เซียและมีเดีย และขุนนางกับผู้ว่าราชการมณฑลเฝ้าอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ๔ ขณะที่ พระองค์ ทรง แสดง ราช สมบัติ แห่ง ราชอาณาจักร อัน รุ่งเรือง ของ พระองค์ ทั้ง ความ โอ้อำ ตระการ อัน รุ่งโรจน์ ของ พระองค์ อยู่เป็นเวลาหลายวัน ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน ๕ เมื่อวันเหล่านี้ผ่านพ้นไปแล้ว กษัตริย์ทรง

จัดการเลี้ยงแก่บรรดาประชาชนผู้อยู่ในสุสาปราสาท ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย นานเจ็ดวันในลานอุทยานแห่งสำนักพระราชวังของกษัตริย์ ๖ มี ฝ้าม่านฝ้ายสีขาวย และสีม่วงคล้ำ มีสายป่าน และเชือกขนแกะสีม่วง คล้อง ห่วง เงิน และเส้าหินอ่อน ทั้งเตียงทองคำและเงินบนพื้นลาดปูนฝังหินแดง หินอ่อน มุกดา และหินอ่อนสีดำ ๗ เครื่องดื่มก็ใส่ถ้วยทองคำส่งให้ (เป็นถ้วยหลากหลายชนิด) และเหล้าองุ่นของราชสำนัก มากมาย ตาม พระทัย กว้าง ขวาง ของ กษัตริย์ ๘ การดื่มก็กระทำกันตาม กฎหมาย ที่ไม่มี การบังคับ เพราะกษัตริย์ทรงมีพระกระแสรับสั่งไปยังพนักงานทั้งปวงว่า ให้ทุกคนทำได้ตามใจปรารถนา ๙ พระราชินีวักซี ก็พระราชทานการเลี้ยงแก่สตรีในราชสำนัก ซึ่งเป็น ของ กษัตริย์ อาห สุ เอ ร ัส ด้วย ๑๐ ณ วันที่เจ็ดเมื่อพระทัยของกษัตริย์รื่นเริงด้วยเหล้าองุ่น พระองค์ ทรงบัญชา เมหุมาน บิธธา ฮาร์โบนา บิกูธา และอาบักธา เศธาร์ และคารคาส ชั้นที่ทั้งเจ็ดผู้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์กษัตริย์อาหสุเอรัส ๑๑ ให้ไปเชิญพระราชินีวักซี สวม มงกุฎ มา เฝ้า กษัตริย์ เพื่อให้ประชาชนและเจ้านายของพระองค์ได้ชมสง่าราศีโฉมของพระนาง เพราะพระนางงามนัก ๑๒ แต่พระราชินีวักซีที่ทรงปฏิเสธไม่มาตามพระบัญชาของกษัตริย์ที่รับสั่งไปกับชั้นที่ เมื่อ เป็น เช่น นี้ กษัตริย์ ทรง เตือดดดาล และพระพิโรธของพระองค์ระอุอยู่ในพระอุระ ๑๓ ฝ่าย กษัตริย์ จึง ตรัส กับ คน ที่ มี ปัญญา ผู้ทราบกาลเทศะ (เพราะนี้เป็นวิธิตำเนนการของกษัตริย์ต่อบรรดาผู้ที่เจนจัดในกฎหมาย และการพิพากษา ๑๔ ผู้ที่รองพระองค์คือ คารเซนา เซธาร์ อัดมาธา ทารซุช เมเรสมารเสนา และเมมูดาน เจ้านายทั้งเจ็ดของเปอร์เซีย และมีเดีย ผู้เคยเข้า เฝ้า กษัตริย์ และนั่ง ก่อน ใน ราชอาณาจักร) ๑๕ ว่า “ตาม กฎหมาย จะ ต้อง กระทำ อะไร ต่อ พระราชินีวักซี เพราะว่าพระนางมิได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหสุเอรัส ซึ่งรับสั่งไปกับชั้นที่” ๑๖ เมมูดานจึงทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ และเจ้านายทั้งปวงว่า “พระราชินีวักซีได้ทรงกระทำผิดมิใช่ต่อกษัตริย์เท่านั้น แต่ต่อเจ้านายทั้งปวงและประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งสินของกษัตริย์อาหสุเอรัส ๑๗ เพราะสิ่งทีพระราชินีทรงกระทำนั้นจะเป็นที่ทราบแก่สตรีทั้งปวง ทำให้เขามองดู

สามีของเขาด้วยความประมาท เพราะเขาจะพูดว่า ‘กษัตริย์อาหุสเอรัสมีพระบัญชาให้นำพระราชินีวชิมาต่อพระพักตร์พระองค์ แต่พระนางไม่เสด็จมา’ ๑๘ ในวันนี้ที่เดียวเจ้านายผู้หญิงแห่งเปอร์เซียและมีเดียซึ่งได้ยื่นสิ่งที่พระราชินีทรงกระทำนี้ ก็จะทำให้เจ้านางทั้งปวงของกษัตริย์รู้ทั่วกัน ทำให้มีความประมาท และความโกรธขึ้นเป็นอันมาก ๑๙ ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอให้มิพระราชโองการจากพระองค์ และให้บันทึกไว้ในกฎหมายของคนเปอร์เซียและคนมีเดียอย่างที่ดีคนคำไม่ได้ว่า ‘วชิที่จะเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหุสเอรัสอีกไม่ได้’ และขอ กษัตริย์ประทานตำแหน่งราชินีให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าพระนาง ๒๐ ดังนั้นเมื่อ กษัตริย์ ทรงประกาศกฤษฎีกาตลอดพระราชอาณาจักรของพระองค์ (อันกว้างใหญ่อย่างยิ่งนั้น) สตรีทั้งปวงจะต้องให้เกียรติสามีของตน ‘ไม่ว่าสูงหรือต่ำ’ ๒๑ คำทูลแนะนำนี้ เป็นที่พอพระทัย กษัตริย์ และเจ้านาย กษัตริย์จึงทรงกระทำตามที่เมมคานทูลเสนอ ๒๒ พระองค์ทรงมีพระอักษรไปทั่วราชมณฑลของกษัตริย์ ถึงทุกมณฑลตามอักษรของมณฑลนั้น และถึงทุกชาติตามภาษาของเขา ให้ชายทุกคนเป็นเจ้าของนายในเรือนของตน และให้ประกาศกฤษฎีกานี้ตามภาษาของแต่ละชนชาติ

เอสเธอร์รับตำแหน่งเป็นพระราชินี

๒ ภาย หลัง เหตุการณ์ เหล่า นี้ เมื่อ พระพิโรธของกษัตริย์อาหุสเอรัสสงบลง พระองค์ทรงระลึกถึงวชิและสิ่งที่พระนางทรงกระทำ และกฤษฎีกาที่พระองค์ทรงออกเรื่องพระนาง ๒ ข้าราชการของ กษัตริย์ ผู้ปรนนิบัติพระองค์อยู่จึงทูลว่า “ขอทรงให้หาหญิง พรหมจารี สาว สวย มงุ ถวาย กษัตริย์ ๓ และ ขอ กษัตริย์ ทรง แต่ง ตั้ง เจ้าหน้า ที่ ทุก มณฑล แห่ง ราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อให้ คน เหล่า นี้ รวบรวม หญิง สาว พรหมจารี งดงาม ทั้งหลาย มา ยัง ฮาเร็ม ใน สุสาป ราสาท ให้ อยู่ใน อารักขา ของ เฮกัย ข้าราชการ พาร ใน พระราชสำนัก ของ กษัตริย์ ผู้ดูแล สตรี และ ขอ ประทาน เครื่อง ขู่า ระล่ำ และ ประเทือง ผิว สำหรับ หญิง เหล่า นั้น ๔ และ ขอ ให้ หญิง สาว คน ที่ กษัตริย์ พอ พระทัย ได้ เป็น พระ ราชินี แทน วชิ” ข้อนี้พอพระทัยกษัตริย์ พระองค์ จึงทรงกระทำตามนั้น ๕ ยังมีอีกคนหนึ่ง

สุสาป ราสาท ชื่อ โมเรเดคัย บุตรชาย ยาสีร์ ผู้ เป็น บุตรชาย ชี เมอี ผู้ เป็น บุตรชาย คิช คน เบนยามิน ๖ ผู้ ถูก กวาด ต้อน จาก เยรูซาเล็ม ใน หมู่ เซลย ที่ ถูก กวาด ต้อน ไป พร้อมกับ เยโคเนีย กษัตริย์ ของ ยูดาห์ ผู้ ซึ่ง เหน็บ คัด เนส ชาร์ กษัตริย์ ของ บาบิโลน ได้ กวาด ต้อน ไป นั้น ๗ ท่าน ได้ เลียง ดู ฮาตาซาหาคือ เอสเธอร์ บุตรสาว ลุง ของ ท่าน เพราะ เธอ ไม่มี พ่อ แม่ สาว คน นี้ รูปร่าง และ หน้า ดู เมื่อ บิดา มารดา ของ เธอ สิ้น ชีวิต แล้ว โมเรเดคัย ก็ รับ เธอ มา เลียง เป็น บุตรสาว ๘ ต่อ มา เมื่อ พระ บัญชา ของ กษัตริย์ และ กฤษฎีกา ของ พระองค์ ประกาศ ออก ไป และ เมื่อ เขา รวบรวม หญิง สาว เป็น อัน มาก เข้า มา ใน สุสาป ราสาท ให้ อยู่ ภาย ใต้ อารักขา ของ เฮกัย เอสเธอร์ ก็ ถูก นำ เข้า มา ไว้ ใน ราช สำนัก ภาย ใต้ อารักขา ของ เฮกัย ผู้ ดูแล สตรี ๙ หญิง นั้น เป็น ที่ พอใจ เขา และ เธอ ก็ เป็น ที่ โปรด ปราน แก่ เขา เขา จึง รับผิดชอบ เครื่อง ประเทือง ผิว และ ส่วน ของ เธอ ให้ เธอ พร้อมกับ สาว ใช้ ที่ คัด เลือก แล้ว เจ็ด คน จาก ราชสำนัก แล้วก็ เลื่อน เธอ และ สาว ใช้ ของ เธอ ขึ้น ไป ยัง สถาน ที่ ดี ที่ สุด ใน ฮาเร็ม ๑๐ เอสเธอร์ มิ ได้ บอก ให้ ทราบ ถึง ชาติ และ ญาติ ของ เธอ เพราะ โมเรเดคัย ก้า ขับ เธอ ไม่ ให้ ใคร รู้ ๑๑ ทุก วัน โมเรเดคัย เดิน มา หน้า ลาน ของ ฮาเร็ม เพื่อ ฟัง ข่าว เอสเธอร์ เป็น อย่างไร และ มี อะไร เกิด ขึ้น แก่ เธอ ๑๒ เมื่อ ถึง เวร ที่ สาว ๆ ทุกคน จะ เข้า ไป เฝ้า กษัตริย์ อาหุสเอรัส หลัง จาก ได้ เตรียม ตัว ตาม ระเบียบ ของ หญิง สิบสอง เดือน แล้ว (และ นี้ เป็น เวลา ปกติ สำหรับ ประเทือง ผิว คือ ซิลม ภาย หญิง ด้วย น้ำมัน กายา นหก เตือน และ หก เตือน ด้วย เครื่อง เทศ และ น้ำมัน ประเทือง ผิว ผู้ หญิง) ๑๓ เมื่อ สาว ๆ ทุกคน จะ เข้า ไป เฝ้า กษัตริย์ อย่าง นี้ เธอ จะ ต้องการ เอา อะไร จาก ฮาเร็ม ไป ยัง ราช สำนัก ก็ เอา ไป ได้ ๑๔ เธอ เข้า ไป เฝ้า เวลา เย็น และ ใน เวลา เช้า เธอ กลับ ออก มา ใน ฮาเร็ม ที่ สอง ใน อารักขา ของ ซาอัส กาส ซัน ที่ ของ กษัตริย์ ผู้ ดูแล นาง ห้าม เธอ ไม่ ได้ เข้า ไป เฝ้า กษัตริย์ อีก นอกจาก กษัตริย์ จะ พอ พระทัย ใน เธอ และ ทรง เรียก ชื่อ เธอ ให้ เข้า เฝ้า ๑๕ บัดนี้ เมื่อ ถึง เวร ของ เอสเธอร์ บุตรสาว ของ อาบิฮาอิล ลุง ของ โมเรเดคัย ผู้ ซึ่ง รับ เธอ ไว้ เป็น บุตรสาว จะ เข้า เฝ้า กษัตริย์ เธอ มิ ได้ ขอ สิ่ง ใด นอกจาก สิ่ง ที่ เฮกัย ข้าราชการ ของ กษัตริย์ ผู้ ดูแล พวก สตรี แนะนำ ฝ่าย เอสเธอร์ ได้รับความ

โปรดปรานในสายตาของทุกคนที่ได้พบเห็น^{๑๖} เมื่อเขาพาเอสเธอร์เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหุสุเอรัสในพระราชสำนัก ในเดือนสิบซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์^{๑๗} กษัตริย์ทรงรักเอสเธอร์ยิ่งกว่าบรรดาหญิงทั้งปวงนั้น และเธอได้รับพระกรุณาและความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์มากกว่าหญิงพรหมจารีทั้งสิ้นพระองค์จึงทรงสวมพระมงกุฎบนศีรษะของเธอ และทรงตั้งเธอให้เป็นพระราชินีแทนวันที่^{๑๘} แล้ว กษัตริย์พระราชทานการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายและข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ เป็นการเลี้ยงของพระนางเอสเธอร์ พระองค์ทรงอนุมัติให้งดส่วยแก่มณฑลทั้งปวง และพระราชทานของกำนัล ด้วยพระทัยกว้างขวางของกษัตริย์^{๑๙} เมื่อรวบรวมหญิงพรหมจารีมาครั้งที่สอง โมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์^{๒๐} ฝ่ายพระนางเอสเธอร์นั้นมิได้ทรงให้ใครทราบถึงพระญาติหรือชนชาติของพระนางดังที่โมรเดคัยกำชับพระนางไว้ เพราะพระนางเอสเธอร์ทรงทำตามคำสั่งของโมรเดคัย เช่นเดียวกับเมื่อเขาเลี้ยงดูพระนางมา

โมรเดคัยช่วยชีวิตของกษัตริย์

^{๒๑} ในครั้งนั้นเมื่อโมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ บิธธานและเทเรซ ชั้นที่สองคนของกษัตริย์ ผู้เฝ้าธรณีประตู มีความโกรธและหาช่องที่จะประทุษร้ายกษัตริย์อาหุสุเอรัส^{๒๒} เรื่องนี้รู้ถึงโมรเดคัยและท่านก็ทูลพระราชินีเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์กราบทูลกษัตริย์ในนามของโมรเดคัย^{๒๓} เมื่อมีการสอบสวนเรื่องนี้ว่าเป็นความจริงแล้ว กษัตริย์ก็ทรงให้แฆวนสองคนนั้นเสียที่ต้นไม้ และบันทึกเรื่องไว้ในหนังสือพงศาวดารต่อพระพักตร์กษัตริย์

ฮามานวางแผนร้ายที่จะทำลายคนยิวทั้งปวง

ก ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ กษัตริย์อาหุสุเอรัสทรงเลื่อนยศฮามานบุตรชายฮัมเมดธา คนอากัก กษัตริย์ทรงเลื่อนท่านและทรงตั้งเก้าอี้ของท่านไว้เหนือกว่าของเจ้านายทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์^{๒๔} บรรดาข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ก็กราบลงแสดงความเคารพต่อฮามาน

เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาให้แสดงความเคารพต่อท่านเช่นนั้น แต่โมรเดคัยมิได้กราบหรือแสดงความเคารพ^{๒๕} ข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์จึงพูดกับโมรเดคัยว่า “ทำไมท่านละเมิดพระบัญชาของกษัตริย์” “อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายพูดกับท่านวันแล้ววันเล่า และท่านไม่ฟังเขา เขาก็ไปเรียนฮามานเพื่อจะดูว่าถ้อยคำของโมรเดคัยจะชนะหรือไม่ เพราะท่านบอกเขาว่าท่านเป็นยิว”^{๒๖} เมื่อฮามานเห็นว่าโมรเดคัยไม่กราบลงหรือแสดงความเคารพต่อท่าน ฮามานก็เดือดดาล^{๒๗} แต่ท่านเห็นว่าเป็นการเสียเกียรติที่จะจับกุมโมรเดคัยคนเดียว เพราะมีคนเรียนท่านให้ทราบถึงชนชาติของโมรเดคัย ฮามานจึงหาช่องที่จะทำลายยิวทั้งหมด คือชนชาติของโมรเดคัยทั่วราชอาณาจักรของอาหุสุเอรัส^{๒๘} ในเดือนแรกซึ่งเป็นเดือนนิसानปีที่สิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อาหุสุเอรัส เขาพากันทอดเปอร์ คือสลาก ต่อหน้าฮามานเพื่อหาวัน และเพื่อหาเดือนได้เดือนที่สิบสอง คือเป็นเดือนอาดาร์^{๒๙} แล้วฮามานทูลกษัตริย์อาหุสุเอรัสว่า “มีชนชาติหนึ่งกระจ่ายอยู่ทั่ว และแยกกันอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายในมณฑลทั้งหลายแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ กฎหมายของเขาคัดค้านกฎหมายของชนชาติอื่นทั้งสิ้น และพวกนี้ไม่มีรักษากฎหมายของกษัตริย์ การที่กษัตริย์ทรงปล่อยเขาไว้นี้ไม่บังเกิดประโยชน์แก่พระองค์”^{๓๐} ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอทรงออกกฤษฎีกาให้ทำลายล้างเขาเสียเถิด และข้าพระองค์จะถวายเงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ใส่มือบรรดาผู้ดูแลพระราชกิจของกษัตริย์ เพื่อเขาจะได้ใส่ในพระคลังของกษัตริย์”^{๓๑} กษัตริย์จึงถอดพระธำมรงค์ตราออกจากพระหัตถ์ของพระองค์มอบแก่ฮามานบุตรชายฮัมเมดธา คนอากัก ศัตรูของพวกยิว^{๓๒} และกษัตริย์ตรัสกับฮามานว่า “เรามอบเงินนั้นให้แก่ท่านและมอบประชาชนแก่ท่านด้วย เพื่อจะทำแก่เขาตามที่ท่านเห็นดี”^{๓๓} แล้วทรงเรียกราชอาลักษณ์เข้ามาในวันที่สิบสามเดือนต้น ให้เขียนกฤษฎีกาตามที่ฮามานบัญชาไว้ทุกประการ ส่งไปยังสมุหเทศาภิบาลของกษัตริย์และของเจ้าเมืองมณฑลทั้งปวงและถึงเจ้านายแห่งชนชาติทั้งปวง ถึงทุกมณฑลเป็นอักษรของมณฑลนั้น และถึงชนทุก

ชาติเป็นภาษาของเขา เขียนในพระนามของ กษัตริย์ อาหุส เอรัส และประทับตราด้วย พระอัมรรค์ของกษัตริย์^{๑๓} ให้คนเดินขู่ว่า จุดหมายเหล่านี้ไปถึงมณฑลของกษัตริย์ทั้ง สิบสองให้ทำลาย สังหารและทำให้ยิวทั้งปวง พิณดาไป ทั้งหนุ่มและแก่ เด็กและผู้หญิงในวันเดียวกัน คือวันที่สิบสามเดือนที่สิบสอง ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ และให้รับเอาข้าวของของเขาไปหมด^{๑๔} ให้ออกสำเนาเอกสารนั้น เป็นกฤษฎีกาในทุกมณฑล นำไปป่าวร้องให้ชนชาติทั้งปวงพร้อมเพื่อวันนั้น^{๑๕} บรรดาคนเดินขู่ว่าก็รีบไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และออกกฤษฎีกานั้นในสุสาปราสาท กษัตริย์ก็ประทับตีมกับฮามาน ส่วนชาวนครสุสาพากันงุนงง

พวกยิวถืออดอาหาร

๑ เมื่อ โม รเดคัย ทราบ ทุก อย่าง ที่ ได้กระทำไปแล้ว โม รเดคัย ก็ ฉีก เสื้อ ของตนสวม ผ้า กระสอบ และ ใส่ ขี้ เถ้า และ ออกไป กลาง นคร คูร์คราตวู ด้วย เสียง ดัง อย่าง ขมขื่น^๒ ท่าน ขึ้น ไป อยู่ ตรง หน้า ประตู ของ กษัตริย์ เพราะ ไม่มี ผู้ใด ที่ สวม ผ้า กระสอบ เข้า ประตู ของ กษัตริย์ ได้^๓ และ ใน ทุก มณฑล ที่ พระ บัญชา ของ กษัตริย์ และ กฤษฎีกา ของ พระองค์ ไป ถึง ก็ มี การ ไว้ ทุก ข้อย่าง ใหญ่ หลวง ท่า มกลาง พวก ยิว ด้วยการ อด อาหาร ร้อง ให้ และ คร่ำครวญ และ คน เป็น อัน มาก นอน ใน ผ้า กระสอบ และ มี ขี้ เถ้า^๔ เมื่อ สาว ใช้ และ ชั้น ที่ ของ พระ นาง เอสเธอร์ มา ทูล พระ นาง พระ ราชนิ กิ เป็น ทุก ข้ ใน พระ ทัย ยิ่ง นั ก พระ นาง ทรง ส่ง เสื้อผ้า ไป ให้ แก่ โม รเดคัย เพื่อ ท่าน จะ ได้ ถอด ผ้า กระสอบ ของ ท่าน ออก เสีย แต่ ท่าน ไม่ ยอม รับ ผ้านั้น^๕ แล้ว พระ นาง เอสเธอร์ มี พระ สาว นี ยี่ เรียก ฮาธาต ซัน ที่ คน หนึ่ง ของ กษัตริย์ ผู้ ซึ่ง พระ องค์ ทรง แต่ง ตั้ง ให้ ปรนนิบัติ พระ นาง ตรัส สั่ง ให้ ไป หา โม รเดคัย เพื่อ จะ ทรง ทราบ ว่า เรื่อง อะไร และ ทำ อย่าง นั้น ทำ ไหม^๖ ฮาธาต ออก ไป หา โม รเดคัย ที่ ถนน ใน นคร ข้าง หน้า ประตู ของ กษัตริย์^๗ โม รเดคัย ก็ เล่า เรื่อง ทั้ง สิ้น ที่ เกิด แก่ ท่าน และ จำนวน เงิน ถูก ต้อง ที่ ฮา มา น สัญญา ถวาย แก่ พระ คลัง ของ กษัตริย์ เพื่อ การ ทำลาย พวก ยิว^๘ โม รเดคัย ยัง ได้ ให้ สำเนา กฤษฎีกา เขียน ที่ ออก ใน สุสา ปราสาท ให้ ทำลาย เขา ทั้ง หลาย เพื่อ นำ ไป แสดง แก่ พระ นาง เอสเธอร์

อธิบายเรื่องให้พระนาง และกำชับให้พระนาง เข้า ฝ้า กษัตริย์ เพื่อ ทูล อ้อนวอน พระองค์ และวิงวอนพระองค์เพื่อเห็นแก่ชนชาติของพระนาง^๙ ฮาธาตก็กลับไปทูลพระนาง เอสเธอร์ถึงสิ่งที่โม รเดคัยได้บอกไว้^{๑๐} แล้วพระนาง เอสเธอร์ ก็ บอก ฮาธาต ให้ ส่ง ขาว ไป ให้ โม รเดคัย ว่า^{๑๑} “ข้าราชการของกษัตริย์ทั้งสิบสอง และประชาชนในบรรดามณฑลของกษัตริย์ทราบอยู่ว่า ถ้าชายหรือหญิงคนใด เข้า ฝ้า กษัตริย์ ภายใน พระ ลาน ชั้น ใน โดย มิ ได้ ทรง เรียก ก็ มี กฎหมาย อยู่ ข้อ เดียว เหมือน กัน หมด ให้ ลง โทษ ถึง ตาย เว้น เสีย แต่ ผู้ ซึ่ง กษัตริย์ ยื่น ธาร พระ กร ทอง คำ ออก รับ คน นั้น จึง จะมี ชีวิต อยู่ ได้ ส่วน ฉันท กษัตริย์ ก็ มิ ได้ ตรัส เรียก ให้ เข้า ฝ้า มา สาม สิบ วัน แล้ว”^{๑๒} เขา ทั้ง หลาย ก็ มา ออก โม รเดคัย ถึง สิ่ง ที่ พระ นาง เอสเธอร์ ตรัส นั้น^{๑๓} โม รเดคัย จึง บอก เขา ให้ กลับ ไป ทูล ตอบ พระ นาง เอสเธอร์ ว่า “อย่า คิด ว่า เธอ อยู่ ใน ราช สำนั กจะ รอด พ้น ได้ ดี กว่า พวก ยิว ทั้ง ปวง^{๑๔} เพราะ ถ้า เธอ เจ็บ บอยู่ ใน เวลานี้ ความ ช่วย เหลือ และ การ ช่วย ให้ พ้น จะ มา ถึง พวก ยิว จาก ที่ อื่น แต่ เธอ และ วงศ์ วาน บิดา ของ เธอ จะ พิณดา ที่ จริง เธอ มา รับ ตำแหน่ง ราชนิ กิ เพื่อ ยาม วิ กฤต เช่น นี้ ก็ เป็น ได้ นะ ใคร จะ รู้”^{๑๕} แล้ว เอสเธอร์ ตรัส บอก เขา ให้ ไป บอก โม รเดคัย ว่า^{๑๖} “ไป เกิด ให้ รวบรวม พวก ยิว ทั้ง สิ้น ที่ หา พบ ใน สุสา และ ถือ อด อาหาร เพื่อ ฉันท อยู่ รับ ประทาน อย่า ต้ม สาม วัน กลาง ค่ำ หรือ กลาง วัน ฉันท และ สาว ใช้ ของ ฉันท จะ อด อาหาร อย่าง ท่าน ดั ย แล้ว ฉันท จะ เข้า ฝ้า กษัตริย์ แม้ ว่า เป็น การ ผ่า ผืน กฎหมาย ถ้า ฉันท พิณดา ฉันท ก็ พิณดา”^{๑๗} โม รเดคัย ก็ ไป กระทำ ทุก อย่าง ตาม ที่ พระ นาง เอสเธอร์ รับ สั่ง แก่ ท่าน

พระราชินีเอสเธอร์กล้า อุทธรณ์ถึงกษัตริย์

๑ อยู่ มา ใน วัน ที่ สาม พระ นาง เอสเธอร์ ทรง ฉลอง พระ องค์ และ ประทับ ยืน ที่ ใน ลาน ชั้น ใน ของ พระ ราชา สำนั ก ตรง ข้าง กับ ท้อง พระ โรง ใหญ่ ของ กษัตริย์ กษัตริย์ ประทับ บน ราชบัลลังก์ ภายใน พระ ราชา วัง ตรง ข้าง ทาง เข้า พระ ราชา วัง^๒ เมื่อ กษัตริย์ ทอด พระ เนตร เห็น พระ ราชนิ เอสเธอร์ ประทับ ยืน อยู่ ใน พระ ลาน พระ นาง ก็ เป็น ที่ ไป รด ปราน ใน สาย พระ เนตร ของ พระ องค์ พระ องค์ จึง

ทรงยื่นธารพระกรทองคำซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์แก่พระนาง เอสเธอร์ พระนาง เอสเธอร์ก็เสด็จเข้ามาแตะยอดธารพระกร^๓ กษัตริย์ตรัสกับพระนางว่า “พระราชินี เอสเธอร์ เรื่องอะไรกัน พระนางต้องการสิ่งใด ก็เชิญประทานให้แก่พระนาง ถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา” “และพระนาง เอสเธอร์ ทูลว่า “ถ้าเป็นที่พอพระทัย กษัตริย์ ขอ กษัตริย์เสด็จมาพร้อม กับฮามานในวันนี้ถึงการเลี้ยงที่หม่อมฉันเตรียมไว้เพื่อพระองค์”^๔ กษัตริย์จึงตรัสว่า “ให้ฮามานรีบมา เพื่อท่านจะได้กระทำตามที่พระนาง เอสเธอร์ปรารถนา” กษัตริย์จึงเสด็จไปในการเลี้ยงกับฮามานซึ่งพระนาง เอสเธอร์ได้ทรงเตรียมไว้^๖ ขณะอยู่ที่การเลี้ยง เหล้าองุ่น กษัตริย์ตรัสกับ เอสเธอร์ ว่า “คำร้องขอของพระนางว่ากระไร เราจะให้ แล้วคำทูลขอของพระนางว่ากระไร แม้จะถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา ก็จะทำให้สำเร็จ” “พระนาง เอสเธอร์ ทูลว่า “คำร้องขอของหม่อมฉันและคำทูลขอของหม่อมฉัน คือ “ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของ กษัตริย์ และเป็น ที่พอพระทัย กษัตริย์ที่จะประทานตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และให้คำทูลขอของหม่อมฉันสำเร็จนี้ ขอ กษัตริย์เสด็จมาพร้อม กับฮามานในการเลี้ยงซึ่งหม่อมฉันจะเตรียมไว้สำหรับเขาทั้งหลาย และพวงนี้หม่อมฉันจะกระทำตามที่ กษัตริย์ตรัสนั้น” “วันนั้นฮามานก็ออกไปด้วยใจ ชินบาน และยินดี แต่เมื่อฮามานเห็น โมรเดคัยที่ประตูดอกของ กษัตริย์ ไม่ยืนขึ้นหรือตัวสั่นอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็เคียดแค้นต่อ โมรเดคัย^{๑๐} ถึงอย่างนั้นก็ตี ฮามานก็อดกลั้นไว้ กลับไปบ้าน ไขให้คนไปตามบรรดาเพื่อนของตนและเศเรฆกรรยาของตน^{๑๑} ฮามานพรรณนาถึงความโง่งนแห่งความมั่งมีของท่าน จำนวนบุตรของท่าน และเกียรติยศทั้งสิ้นซึ่ง กษัตริย์ พระราชทานแก่ท่าน และถึงเรื่องว่า กษัตริย์ได้เลื่อนท่านขึ้นเหนือเจ้านายและข้าราชการของ กษัตริย์อย่างไร^{๑๒} แล้วฮามานเสริมว่า “แม้พระราชินี เอสเธอร์ก็มิได้ทรงให้ผู้ใดไปกับ กษัตริย์ในการเลี้ยงซึ่งพระนางทรงจัดขึ้นนอกจากตัวข้า และพวงนี้พระนางทรงเชิญข้ากับ กษัตริย์อีก^{๑๓} แต่สิ่งเหล่านี้หาเป็นประโยชน์แก่ข้าไม่ ทราบใดที่ข้าเห็น โมรเดคัยคนยิวหนึ่งอยู่ที่ประตูของ กษัตริย์”^{๑๔} เศเรฆกรรยาของท่าน และ

สหายทั้งสิ้นของท่านจึงพูดกับท่านว่า “ขอทำตะแลงแกงสูงห้าสิบศอก รุ่งเช้าก็ทูล กษัตริย์ให้แขวน โมรเดคัยเสียที่นั่น แล้วก็ไปกินเลี้ยงอย่างว่าเรียงกับ กษัตริย์” คำแนะนำนี้เป็นที่พอใจฮามาน ท่านจึงสั่งให้ทำตะแลงแกง

ฮามานต้องยกย่องโมรเดคัย

๖ ๑ คืนวันนั้น กษัตริย์บรรทมไม่หลับ และพระองค์ทรงบัญชาให้นางหนึ่งสืบบันทึกเหตุที่ น่าจดจำคือ พระราชพงศาวดารมา เขาก็อ่านถวายเป็น กษัตริย์^๒ พระองค์ทรงเห็นเขียนไว้ว่า โมรเดคัยได้ทูล เรื่องบิกธานาและเทเรฆอย่างไร คือเรื่องคนที่สองคนของ กษัตริย์ ผู้เฝ้าธรณีประตู หาช่อง จะปลง พระชนม์ กษัตริย์อาหุเสอร์ส^๓ กษัตริย์ตรัสว่า “ได้ให้เกียรติและยศอะไรแก่ โมรเดคัยเพราะเรื่องนี้บ้าง” ข้าราชการของ กษัตริย์ ผู้ปรนนิบัติพระองค์ทูลว่า “ยังไม่ได้ให้สิ่งใดพะย่ะค่ะ” “กษัตริย์ตรัสว่า “ใครอยู่ในฐานะบ้าน” ฝ่ายฮามานฟังเข้ามาถึงพระลานชั้นนอกแห่งราชสำนัก เพื่อจะ ทูล กษัตริย์ เรื่องเอา โมรเดคัยแขวนเสียที่ตะแลงแกงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับท่าน “ข้าราชการของ กษัตริย์จึง ทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ฮามานกำลังยืนอยู่ในพระลานพะย่ะค่ะ” และ กษัตริย์ตรัสว่า “ให้ท่านเข้ามานี้”^๖ ฮามานจึงเข้ามา กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า “หาก กษัตริย์มีพระประสงค์จะประทานเกียรติยศแก่บุคคลผู้ใดแล้ว กษัตริย์ควรจะทำแก่เขาประการใด” และฮามานรำพึงในใจว่า “ผู้ใดเล่าที่ กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศมากกว่าข้า”^๗ แล้วฮามานจึงทูล กษัตริย์ว่า “เพื่อให้เกียรติแก่คนที่ กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศนั้น “ขอ นำฉลองพระองค์ซึ่ง กษัตริย์ทรง และ ม้า ซึ่ง กษัตริย์ทรง และ มงกุฎ ซึ่ง พระองค์ทรงสวมบนพระเศียร^๘ ขอทรง มอบ ฉลองพระองค์ และ ม้า ในมือของเจ้านายผู้ใหญ่ยิ่งที่สุด คนหนึ่ง ของ กษัตริย์ ขอ ให้ แต่ง คนที่ กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศ และขอให้ชายนั้นขึ้นนั่งหลังม้าไปตามถนนของกรุง และป่าวร้องไป ข้างหน้าเขาว่า “ผู้ที่ กษัตริย์พอ พระทัย จะ ประทาน เกียรติยศ ก็เป็นเช่นนั้นแหละ”^{๑๐} กษัตริย์จึง ตรัสกับฮามานว่า “รีบเข้าเถอะ เอาเสื้อและม้าอย่างที่ท่านว่า แล้วให้เกียรติแก่ โมรเดคัยคนยิวซึ่งนั่งที่ประตูของ กษัตริย์ อย่าเว้นสิ่งใดที่

ท่านกล่าวมานั้นเลย” ๑๑ ฮามานจึงนำฉลองพระองค์กับม้าและตกแต่งไมรเดคัย และให้ท่านขึ้นม้าไปตามถนนในกรุง ปาวร้องหน้าท่านว่า “ผู้ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศ ก็เป็นเช่นนี้แหละ” ๑๒ แล้วไมรเดคัยก็กลับมายังประตูของกษัตริย์ แต่ฮามานรีบกลับไปบ้านของท่าน คลุ้มศีรษะและคร่ำครวญ ๑๓ และฮามานเล่าทุกสิ่งทีอุบัติแก่ท่านให้ เศเรช ภรรยาของท่านและสหายทั้งหลายของท่านฟัง คนฉลาดของท่านและเศเรชภรรยาของท่านจึงว่า “ถ้าท่านเริ่มล้มลงต่อหน้าไมรเดคัย ซึ่งเป็นเชื้อสายของยิว ท่านจะไม่ชนะเขา แต่จะล้มลงต่อหน้าเขาแน่” ๑๔ ขณะเมื่อเขาทั้งหลายกำลังพูดกับท่านอยู่ ชั้นที่ของกษัตริย์ก็มาถึงรีบนำฮามานไปยังการเลี้ยงซึ่งพระนางเอสเธอร์ทรงจัดนั้น

การเลี้ยงของพระราชินีเอสเธอร์

๗ กษัตริย์จึงเสด็จกับฮามานไปในการเลี้ยงกับพระราชินีเอสเธอร์ ๒ ในวันที่สอง เมื่ออยู่ที่การเลี้ยงเหล่าอู๋น กษัตริย์ตรัสกับเอสเธอร์อีกว่า “พระราชินีเอสเธอร์ คำร้องขอของพระนางคืออะไร และคำทูลขอของพระนางคืออะไร เราจะประทานให้ แม้ถึงครั้งราชอาณาจักรของเรา ก็จะสำเร็จ” ๓ พระราชินีเอสเธอร์ทูลตอบว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ และถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอพระราชทานชีวิตของหม่อมฉันให้แก่หม่อมฉันตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และชีวิตของชนชาติของหม่อมฉันตามคำทูลขอของหม่อมฉัน ๔ เพราะพวกเราถูกขายทั้งหม่อมฉันและชนชาติของหม่อมฉันให้ถูกทำลาย ให้ถูกสังหารและให้ถูกล้างผลาญ แต่ถ้าพวกเราถูกขายเพียงให้เป็นที่ทาสชายและหญิง หม่อมฉันก็จะอดกลั้นสงบไว้ เพราะความทุกข์ยากของเราจะเปรียบกับผลเสียหายของกษัตริย์นั้นก็ได้” ๕ กษัตริย์อาหุสุเอรัสจึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า “ผู้นั้นคือใคร อยู่ที่ไหน จึงบังอาจคิดการกระทำเช่นนี้” ๖ และพระนางเอสเธอร์ทูลว่า “คู่อริและศัตรูคือฮามานคนโหดร้ายผู้นี้เพคะ” ฮามานก็กลัวอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์และพระราชินี

ฮามานถูกแขวนคอให้ตาย

๗ กษัตริย์ทรงลุกขึ้นจากการเลี้ยงเหล่าอู๋นด้วยทรงพระพิโรธ และเสด็จเข้าไปในราชอุทยาน แต่ฮามานยังอยู่เพื่อทูลขอชีวิตจากพระราชินีเอสเธอร์ เพราะท่านเห็นว่ากษัตริย์ทรงมุ่งร้ายต่อท่านแล้ว ๘ เมื่อกษัตริย์เสด็จกลับจากราชอุทยานมายังที่ซึ่งมีการเลี้ยงเหล่าอู๋น ฝ่ายฮามานยังกราบอยู่ที่พระแท่นซึ่งพระนางเอสเธอร์ประทับอยู่นั้น กษัตริย์ตรัสว่า “เขายังจะข่มขืนพระราชินีต่อหน้าต่อตาเราในบ้านของเราหรือ” พอพระราชินีหลุดจากพระโอษฐ์กษัตริย์เขาก็มาคลุมหน้าฮามาน ๙ ฮารโบนา ชั้นที่คนหนึ่งทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า “ดูเถิด ตะแลงแกงซึ่งฮามานเตรียมไว้สำหรับไมรเดคัย ซึ่งรายงานช่วยพระชนม์กษัตริย์ ก็ยังตั้งอยู่ที่บ้านของฮามาน สูงห้าสิบศอกพะยะคะ” กษัตริย์ตรัสว่า “แขวนมันบนนั้นแหละ” ๑๐ เขาก็แขวนฮามานบนตะแลงแกงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับไมรเดคัย แล้วพระพิโรธของกษัตริย์ก็สงบลง

พวกยิวรับอนุญาตแก้แค้นศัตรูทั้งหลายของเขา

๘ ในวันนั้น กษัตริย์อาหุสุเอรัสพระราชทานวงศ์วานของฮามานศัตรูของพวกยิวแก่พระราชินีเอสเธอร์ ไมรเดคัยก็เข้าเฝ้ากษัตริย์ เพราะพระนางเอสเธอร์ได้ทูลว่าท่านเป็นอะไรกับพระนาง ๒ กษัตริย์จึงถอดพระธำมรงค์ตรา ซึ่งพระองค์ทรงเอามาจากฮามาน พระราชทานให้ไมรเดคัย พระนางเอสเธอร์ก็ทรงตั้งไมรเดคัยเป็นใหญ่เหนือวงศ์วานของฮามาน ๓ แล้วพระนางเอสเธอร์กราบทูลกษัตริย์อีก พระนางกราบลงที่พระบาทของพระองค์ และวิงวอนพระองค์ด้วยน้ำพระเนตร ขอให้แผนการร้ายของฮามาน คนอากัก และการปองร้ายซึ่งท่านได้คิดขึ้นต่อพวกยิวนั้นพ้นไปเสีย ๔ กษัตริย์จึงทรงยินยอพระกรทองคำแก่พระนางเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์ก็ทรงลุกขึ้นประทับยืนเฝ้ากษัตริย์ ๕ พระนางทูลว่า “ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ถ้าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องต่อพระพักตร์กษัตริย์ และหม่อมฉันเป็นที่พอพระทัยใน

สายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้มีพระอักษรรับสั่งให้กลับความในจดหมายซึ่งฮามาน คนอากัก บุตรชายฮัมเมดาธาได้คิดขึ้น และเขียนเพื่อทำลายพวกยิวที่อยู่ในมณฑลทั้งสิบของกษัตริย์^๖ เพราะหม่อมฉันจะอดทนดูภัยพิบัติมาถึงชาติของหม่อมฉันอย่างไรได้ หม่อมฉันจะทนต่อการทำลายญาติพี่น้องของหม่อมฉันอย่างไรได้” กษัตริย์อาหสุเอรัสจึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์และแก่โมรเดคัยคนยิวว่า “ดูเถิด เรามอบวงศ์ความของฮามานแก่พระนางเอสเธอร์แล้ว และเขาก็แขวนมันบนตะแลงแกง เพราะมันจะทำอันตรายแก่พวกยิว “ท่านจะเขียนตามที่ท่านพอใจ เกี่ยวกับเรื่องยิวในนามของกษัตริย์ และประทับตราด้วยพระธำมรงค์ เพราะว่ากฤษฎีกาที่เขียนในนามของกษัตริย์ และประทับตราด้วยพระธำมรงค์จะเปลี่ยนกลับไม่ได้” “แล้วพระองค์ทรงเรียกราชอาลักษณ์เข้ามาในเวลานั้นในเดือนที่สาม ซึ่งเป็นเดือนสิวัน ณ วันที่ยี่สิบสาม และให้เขียนกฤษฎีกาตามที่โมรเดคัยบัญชาทุกอย่างเกี่ยวกับพวกยิว ถึงบรรดาสมุหเทศาภิบาล และผู้ว่าราชการ และเจ้าหน้าที่ของมณฑล ตั้งแต่อินเดียถึงเอธิโอเปีย ร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล ไปถึงทุกมณฑลเป็นอักษรของมณฑลนั้น และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเขา และถึงพวกยิวเป็นอักษรและในภาษาของเขา^{๑๐} และท่านเขียนในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัส และประทับตราพระธำมรงค์ของกษัตริย์ และส่งจดหมายนั้นไปทางผู้เดินข่าวขึ้นม้าเร็ว และผู้ขี่ล่ออูฐ และม้าอาชาไนยหนุ่ม^{๑๑} ตามจดหมายเหล่านี้กษัตริย์ทรงอนุญาตให้พวกยิวผู้อยู่ในทุกเมือง ชุมนุมกัน และป้องกันชีวิตของตน ให้ทำลาย ให้สังหาร และให้ล้างผลาญกำลังพลใดๆ ของประชาชนหรือมณฑลใดๆ ซึ่งจะทำร้าย ทั้งเด็กและผู้หญิง และปล้นเอาข้าวของของเขา^{๑๒} ในวันเดียวตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส คือวันที่สิบสาม เดือนที่สิบสอง ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์^{๑๓} สำเนาของหนังสือที่เขียนนั้นจะต้องเป็นกฤษฎีกาในทุกมณฑล และออกโดยการป่าวร้องแก่ชนชาติทั้งปวง พวกยิวจะต้องพร้อมกันในวันนั้นแก่แผ่นดินของตน^{๑๔} คนเดินข่าวซึ่งขี่ล่ออูฐจึงรีบเร่งขับไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และกฤษฎีกานั้นออกในสุ

สาปราสาท^{๑๕} เมื่อโมรเดคัยออกไปพ้นพระพักตร์กษัตริย์ สวมฉลองพระองค์สีฟ้าและสีขาว พร้อมกับมงกุฎทองคำใหญ่และเสื้อคลุมผ้าปานเนื้อละเอียดสีม่วง ฝ่ายชาวนครสุสาก็ให้ร้องเปรมปรีดี^{๑๖} พวกยิวมีความผ่องใส ความยินดี ชื่นบานและเกียรติ^{๑๗} ทุกมณฑลทุกเมือง ไม่ว่าที่ใดที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์มาถึง ก็มีความยินดีและความชื่นบานท่ามกลางพวกยิว มีการเลี้ยงและวันรื่นเริง คนเป็นอันมากมาจากชนชาติของประเทศก็ประกาศตัวเป็นพวกยิว เพราะความกลัวพวกยิวมาครอบงำเขา

พวกยิวป้องกันตนเองได้

๙^๑ ในเดือนที่สิบสอง ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ วันที่สิบสาม เดือนนั้น เมื่อจะปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาในวันนั้นเองที่ศัตรูของพวกยิวหวังจะเป็นใหญ่เหนือพวกยิว (แต่ซึ่งถูกเปลี่ยนไป เป็นวันที่พวกยิวได้ความเป็นใหญ่เหนือพวกที่เกลียดชังเขา)^๒ พวกยิวก็ชุมนุมกัน ในบรรดาหัวเมืองตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส เพื่อจะจับพวกที่หาช่องทำร้ายเขา ไม่มีผู้ใดต่อต้านพวกเขาได้ เพราะความกลัวเขาครอบงำเหนือชนชาติทั้งปวง^๓ บรรดาเจ้านายทั้งปวงของมณฑล และสมุหเทศาภิบาล และผู้ว่าราชการเมือง และเจ้าหน้าที่ราชการก็ช่วยพวกยิวด้วย เพราะความกลัวโมรเดคัยครอบงำเขา^๔ เหตุว่าโมรเดคัยเป็นใหญ่อยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปทั่วทุกมณฑล เพราะชายที่ชื่อโมรเดคัยนั้นมีอำนาจมากยิ่งขึ้นทุกที^๕ พวกยิวจึงโจมตีศัตรูทั้งหมดของตนด้วยฟันดาบสังหารและทำลายเขา และทำแก่ผู้ที่เกลียดชังเขาตามใจชอบ^๖ ในสุสาปราสาทพวกยิวได้สังหารและทำลายล้างเสียห้าร้อยคน^๗ ได้สังหารปารชันดาธา และดัลโฟน และอัสปาธา^๘ และไปราธา และอาดัลยา และอาริดาธา^๙ และปารมัทธา และอาริสัย และอารูดีย และไวซาธา^{๑๐} คือเขาสังหารบุตรชายทั้งสิบของฮามาน บุตรชายฮัมเมดาธา ศัตรูของพวกยิว แต่เขามิได้ปล้นข้าวของ^{๑๑} ในวันนั้นจำนวนคนที่ถูกฆ่าในสุสาปราสาทก็ถูกนำมารายงานต่อเบื้องพระพักตร์กษัตริย์^{๑๒} กษัตริย์จึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า

“พวกยิวได้สังหารและทำลายล้างเสียทำร้ายคนในสุสาปราสาท รวมทั้งบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานด้วย แล้วเขาได้ทำอะไรกันบ้างในมณฑลที่เหลืออยู่ของกษัตริย์นั้น บัดนี้คำร้องของพระนางคืออะไร เราจะประทานให้ คำขอของพระนางมีอะไรอีกต่อไปอีกบ้าง เราก็จะกระทำตามนั้น” ^{๑๓} พระนางเอสเธอร์ทูลว่า “ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอให้พวกยิวที่อยู่ในสุสาได้กระทำตามกฤษฎีกาของวันนี้ ในวันพรุ่งนี้อีก และขอให้แขวนบุตรชายทั้งสิบของฮามานบนตะแลงแกง” ^{๑๔} กษัตริย์ได้ทรงบัญชาให้กระทำเช่นนั้น มีกฤษฎีกาออกในสุสา และบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานก็ถูกแขวน ^{๑๕} พวกยิวที่อยู่ในสุสาชุมนุมกันในวันที่สิบสี่เดือนอาดาร์ด้วย และได้สังหารสามร้อยคนในสุสา แต่เขามิได้รับข่าวของ ^{๑๖} ฝ่ายพวกยิวอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในมณฑลของกษัตริย์ก็ชุมนุมกันป้องกันชีวิต และพันศัตรูของเขา เขาสังหารผู้ที่เกลียดชังเขาเสียเจ็ดหมื่นห้าพันคน แต่เขามิได้รับข่าวของ ^{๑๗} เหตุนี้เกิดขึ้นในวันที่สิบสามเดือนอาดาร์ และในวันที่สิบสี่เขาหยุดพัก และกระทำวันนั้นให้เป็นวันกินเลี้ยงและยินดี ^{๑๘} แต่พวกยิวที่อยู่ในสุสาชุมนุมกันในวันที่สิบสามและวันที่สิบสี่ และหยุดพักในวันที่สิบห้า ทำให้วันนั้นเป็นวันกินเลี้ยงและยินดี ^{๑๙} เพราะฉะนั้นพวกยิวในชนบท ที่อยู่ตามหัวเมืองที่ไม่มีกำแพง ถือวันที่สิบสี่ของเดือนอาดาร์เป็นวันแห่งความยินดีและกินเลี้ยง และถือเป็นวันรื่นเริง และเป็นวันที่เขาส่งของขวัญไปให้กันและกัน

เทศกาลเปอ์ริมเริ่มต้น

^{๒๐} และ โม รเดคัย บันทึกร เรื่อง นี้ และ ส่งจดหมายไปยังพวกยิวทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งปวงของกษัตริย์อาหสุเอรัส ทั้งใกล้และไกล ^{๒๑} ชักชวนเขาให้ ถือ วันที่ สิบ สี่ เดือนอาดาร์ และ วันที่ สิบ ห้า เดือนเดียวกัน ทุกๆ ปี ^{๒๒} เป็นวันที่ พวกยิว พ้นจาก ศัตรู ของ เขา และเป็นเดือนที่ เปลี่ย น ความ โศก เศร้า เป็น ความ ยินดี และการ คร่ำ ครวญ เป็น วัน รื่น เริง ให้ แก่ เขา และ ให้ เขา ถือ เป็น วัน กิน เลี้ยง และ วัน ยินดี เป็น วัน ที่ ส่ง ของ ขวัญ แก่ กัน และ กัน และ ให้ ของ ขวัญ แก่ คน จน ^{๒๓} พวกยิว จึง ตกลง กระทำ ตาม ที่ เขา ตัด ใจ แล้ว และ ตาม ที่ โม รเดคัย เขียน ไป ถึง เขา ^{๒๔} เพราะ ฮามาน

บุตรชายฮัมเมดาธา คนอากัก ศัตรูของพวกยิวทั้งปวง ได้ปองร้ายต่อพวกยิวเพื่อทำลายเขา ได้ทอดเปอ์ริ คือ สลาก เพื่อล้างผลาญและทำลายเขา ^{๒๕} แต่เมื่อพระนางเอสเธอร์เข้าเฝ้ากษัตริย์ พระองค์ทรงบัญชาเป็นลายลักษณ์อักษรให้แผนการมุ่งร้ายของท่าน ซึ่งท่านได้คิดต่อพวกยิวนั้น กลับตกลงบนศีรษะของท่านเอง และให้ตัวท่านกับบุตรชายของท่านถูกแขวนบนตะแลงแกง ^{๒๖} เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกวันเหล่านี้ว่า เปอ์ริม ตาม คำเปอ์ริ ดังนั้น เพราะทุกอย่างที่เขียนไว้ในจดหมายนี้ และเพราะสิ่งที่พวกยิวต้องเผชิญในเรื่องนี้ และสิ่งที่อุบัติแก่เขา ^{๒๗} พวกยิวก็กำหนดและรับว่าตัวเขาเอง เชื้อสายของเขา และบรรดาผู้ที่เข้าจาริตยิว จะถือสองวันนี้ดังที่เขียนไว้ และตามเวลาที่กำหนดไว้ ทุกปีมิได้ขาด ^{๒๘} และว่าจะจดจำวันเหล่านี้ และถือตลอดทุกชั่วอายุ ทุกครอบครัว มณฑลและเมือง วันเทศกาลเปอ์ริมนั้นจะไม่เลิกถือในท่ามกลางพวกยิว หรือการระลึกถึงวันเหล่านี้จะไม่สั่นลงในเชื้อสายของเขาเลย ^{๒๙} แล้วพระราชินีเอสเธอร์ ธิดาของอาบิฮาอิล กับโมรเดคัยคนยิว ก็เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร รับรอง จดหมาย ฉบับ ที่ สอง นี้ เรื่องเทศกาลเปอ์ริม ^{๓๐} ให้ส่งจดหมายไปถึงยิวทั้งปวงในหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑลในราชอาณาจักรของอาหสุเอรัส เป็นคำที่แท้จริงให้อยู่เย็นเป็นสุข ^{๓๑} และให้ถือวันเทศกาลเปอ์ริมเหล่านี้ตามกำหนดฤดูกาล ดังที่โมรเดคัยคนยิวและพระราชินีเอสเธอร์มีพระเสาวนีย์สั่งพวกยิว และตามที่เขาดังไว้สำหรับตนเอง และสำหรับ เชื้อสาย ของ เขา เกี่ยว กับ การอดอาหารและการร้องทุกข์ของเขา ^{๓๒} พระบัญชาของพระนางเอสเธอร์ตั้งระเบียบการเทศกาลเปอ์ริมไว้และมีบันทึกไว้ในหนังสือ

โมรเดคัยได้รับตำแหน่งรองกษัตริย์

^๑ กษัตริย์อาหสุเอรัสมีรับสั่งให้เก็บ **๑๐** บรรณาการ ทั่ว ราชอาณาจักร และ ตาม เกาะ ต่าง ๆ แห่ง ทะเล ^๒ พระ ราช กิจ อัน กุปร ด้วย พระ ราช อำนาจ และ อาณาภพ กับ เรื่อง ราว ละเอียด ของ ยศ ศักดิ์ อัน สูง ของ โม รเดคัย ซึ่ง กษัตริย์ ทรง เลื่อน ท่าน ขึ้น มี ได้ บันทึก ไว้ ใน หนังสือ พงศาวดาร ของ กษัตริย์ แห่ง มีเดีย และ เปอ์ริเซีย หรือ ^๓ เพ ราะ โม รเดคัยคนยิวมีตำแหน่งรองกษัตริย์อาหสุเอ

ริส และท่านเป็นใหญ่ท่ามกลางพวกยิว และเป็นที่ชอบพอของ มวลญาติพี่น้องของท่าน เพราะ ท่าน แสวงหา ความ มั่งคั่ง ให้ ชนชาติ

ของท่าน และพูดให้เกิดสันติสุขแก่เชื้อสาย
ทั้งปวงของท่าน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

โยบ

หนังสือโยบอาจจะเป็นหนังสือเก่าแก่ที่สุดในพระคัมภีร์ เพราะว่าหนังสือโยบไม่ได้กล่าวถึงประเทศอิสราเอล แผ่นดินคานาอัน พระราชบัญญัติของโมเสส พกาศาสดาพยากรณ์ พระสัญญาของพระเจ้า วันสะบาโต พิธีสühนต์ และเวลาที่พระเจ้าทรงนำพวกอิสราเอลให้ออกจากประเทศอียิปต์ เพราะฉะนั้นเราเชื่อว่าหนังสือโยบถูกเขียนขึ้นก่อนเพ็นทะทูก

หนังสือโยบไม่ใช่เรื่องสมมุติแต่เกี่ยวกับคนหนึ่งที่เคยอยู่บนโลกนี้ โยบ เป็นคนที่พระเจ้าถือว่าเป็นคนที่ดีมากที่สุดเท่าที่โนอาห์ และดาเนียล (อสค ๑๔:๑๔, ๒๐) เขาเป็นคนมั่งมี และเป็นคนชอบธรรมที่อยู่ในตำบลอุส

หนังสือโยบนี้ ซึ่งเป็นบทกวีได้อธิบายละเอียดถึงปัญหาของคนชอบธรรมเล่มนี้ พรรณนาการที่โยบ สอบถามพระเจ้าหลังจากโยบเกิดภัยหลายอย่างในชีวิตของเขา ซึ่งโยบถามพระเจ้าว่า ทำไมคนชอบธรรมจะต้องมีปัญหา คำถามนี้เป็นปัญหาสำหรับมนุษย์เราทุกคน (โยบ ๑:๘)

ระยะเวลาของหนังสือโยบนี้เป็นประมาณ ๑ ปีหรืออาจจะน้อยกว่า ๑ ปี

หลักความประพฤติ, ครอบครัว, ความมั่งคั่งและทางที่เป็นตามอย่างพระเจ้าของโยบ

๑ มีชายคนหนึ่งในแผ่นดินอุส ชื่อโยบ ๑ ชายคนนั้นเป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้าและหั่นเสียจากความชั่วร้าย ๒ ท่านให้กำเนิดบุตรชายเจ็ดคนและบุตรสาวสามคน ๓ ส่วนสัตว์เลี้ยงของท่าน มีแกะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว วัวห้าร้อยคู่ และลาตัวเมียห้าร้อยตัว และท่านมีคนใช้มากมาย ดังนั้นชายผู้นี้จึงใหญ่โตที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก ๔ บุตรชายของท่านเคยจัดการเลี้ยงในบ้านของแต่ละคนตามวันกำหนดของตน เขาจะใช้ให้ไปเชิญน้องสาวทั้งสามคนของเขา มา รับประทานและดื่มกับเขาด้วย ๕ และเมื่อการเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะใช้ให้ไปทำพิธีชำระตัวเขา

ทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่นแต่เช้า มีด ถวายเครื่องเผาบูชาตามจำนวนของเขาทั้งหมด เพราะโยบกล่าวว่า “ชะรอยบุตรชายของข้าพเจ้าได้กระทำบาป และบุ้งพระเจ้าอยู่ในใจของเขา” โยบกระทำดังนี้เรื่อยมา

ซาตานฟ้องว่าโยบรับใช้พระเจ้าเพราะรักความมั่งคั่ง

๖ อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาตานได้มาในหมู่เขาด้วย ๗ พระเยโฮวาห์ตรัสถามซาตานว่า “เจ้ามาจากไหน” ซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า “จากไปๆมาๆอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น” ๘ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้ไตร่ตรองดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ ว่าในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหั่นเสียจากความชั่วร้าย” ๙ แล้วซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า “โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆหรือ ๑๐ พระองค์มิได้ทรงกันรั้วต้นไม้อรอบตัวเขา และคริวเรือนของเขา และทุกสิ่งที่เขา มีอยู่เสียทุกด้านหรือ พระองค์ได้ทรงอำนวยพระพรงานนม้ามือของเขา และฝูงสัตว์ของเขา ได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน ๑๑ แต่ขอยืนพระหัตถ์เถิด และแต่จะต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขา มีอยู่ และเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์” ๑๒ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า “ดูเถิด บรรดาสิ่งที่เขา มีอยู่ก็อยู่ในอำนาจของเจ้า เพียงแต่ขอยืนมือแต่จะต้องตัวเขาเท่านั้น” ซาตานจึงออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์

ซาตานรับอนุญาตมาบรรดาบุตรของโยบ และทำลายฝูงสัตว์ของท่าน

๑๓ อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่ม นำอั่งนอนอยู่ในเรือนของพี่ชายห้าปีของเขา ๑๔ มีผู้สี่สารมาหาโยบเรียนว่า “วัวกำลังไถนาอยู่ และลากำลังกินหญ้าในที่ข้างๆ ๑๕ และคนเสบามาโจมตีเอามันไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน” ๑๖ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า “เพลิงของพระเจ้าตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ไหม้แกะและคนใช้และเผาผลาญเสียหมด และข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวได้หนีรอดมา

เรียนท่าน”^{๑๗} ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า “ชาวเคลเดียจัดเป็นสามกองทำการปล้นเอาอูฐไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน”^{๑๘} ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า “บุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มนำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายหัวปีของเขา”^{๑๙} และดูเถิด มีพายุใหญ่ข้ามถิ่นทุรกันดารมากระทบเรือนทั้งสี่มุม และเรือนนั้นพังทับคนหนุ่ม และเขาก็ตาย และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน”^{๒๐} แล้วโยบก็ลุกขึ้น ฉีกเสื้อคลุมของตน โกงศิริษะ กรบลงถึงดินนมัสการ^{๒๑} ท่านว่า “ข้าพเจ้ามาจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้าตัวเปล่า และข้าพเจ้าจะกลับไปตัวเปล่า พระเยโฮวาห์ทรงประทาน และพระเยโฮวาห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระเยโฮวาห์”^{๒๒} ในเหตุการณ์นี้ทั้งสินโยบมิได้ทำบาปหรือกล่าวโทษพระเจ้าอย่างโง่เขลา

ชาตานรับอนุญาตทราบมาตัวโยบเอง

๒ และอยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ชาตานก็มาในหมู่พวกเขาเพื่อรายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วย^๒ และพระเยโฮวาห์ตรัสถามชาตานว่า “เจ้ามาจากไหน” ชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า “จากไปๆมาๆอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนเนิน”^๓ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า “เจ้าได้ไตร่ตรองดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า บนแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขาเพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ”^๔ แล้วชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า “หนึ่งแทนหนึ่ง คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แทนชีวิตของเขา”^๕ แต่บัดนี้ ขอพระองค์เหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ และแตะต้องกระดูกและเนื้อของเขา และเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์ของพระองค์”^๖ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในมือของเจ้า จงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น”^๗ ชาตานจึงออกไปจากเมืองพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และได้ให้โยบเป็นผีร้าย ตั้งแต่ฝ่าเท้าของท่านจนถึง

กระหม่อมที่ศีรษะ”^๘ และท่านก็เอาหินหม้อแตกขุดตัวของท่าน และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า

ภรรยาโยบเยาะเย้ยท่าน

^๙ แล้วภรรยาของท่านเรียนว่า “ท่านยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านอีกหรือ จงแช่งพระเจ้าและตายเสียเถอะ”^{๑๐} แต่ท่านตอบนางว่า “เธอพูดอย่างหญิงโง่จะฟังพูดอะไรกัน เราจะรับสิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และจะไม่รับของชั่วบ้างหรือ” ในเหตุการณ์นี้ทั้งสินโยบมิได้กระทำบาปด้วยริมฝีปากของตน

สหายสามคนของโยบ

^{๑๑} เมื่อสหายทั้งสามของโยบได้ยินถึงภัยพิบัตินี้ทั้งสินที่ได้เกิดขึ้นกับท่าน ต่างก็มาจากที่ของตน คือ เอลิฟัสชาวเทมาน บิลดัดคนซูอาห์ และโซฟาร์ชาวนาอาเมห์ เขาได้นัดมาพร้อมกันเพื่อร่วมทุกข์กับท่านและเล่าโลมใจท่าน^{๑๒} เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นแต่ไกล เขาก็จำท่านไม่ได้ ก็เปล่งเสียงร้องไห้ ต่างก็ฉีกเสื้อคลุมของตน และชด์ผงคลีดินเหนือศีรษะของตนขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์^{๑๓} และนั่งกับท่านบนดินเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่มีสักคนหนึ่งพูดกับท่านสักคำ ด้วยเขาเห็นว่าความทุกข์ระทมของท่านนั้นใหญ่ยิ่งนัก

โยบกล่าวถึงความทุกข์และความหมัดหวังของตน

๓ ต่อมา โยบ บ้า ปาก ของ ท่าน แห้ง วันกำเนิดของท่าน^๒ และโยบว่า^๓ “ขอให้วันซึ่งข้าเกิดนั้นพินาศ ทั้งคืนที่พูดว่า ‘ตั้งครบุรีเด็กชายคนหนึ่งแล้ว’ นั้นด้วย”^๔ ขอให้วันนั้นเป็นความมืด ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าแสวงหาวันนั้น หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น”^๕ ขอความมืดที่บและเงามัจจุราชยึดเอาวันนั้นไว้ ขอให้ผมคลุมผมไว้ ขอให้ความดำทะมึนแห่งวันนั้นทำให้มันหาวดกลัว^๖ คืนนั้นนะ ขอให้ความมืดที่บฉวยมันไว้ อย่าให้มันเข้าส่วนท่ามกลางบรรดาวันของปี อย่าให้นับมันเข้าเป็นส่วนของเดือนต่อไปเลย”^๗ ดูเถิด ขอให้คืนนั้นเป็นหมัน ขออย่าให้เสียงร้องอันขึ้นบานได้ยินในคืนนั้น”^๘ ขอให้บรรดาผู้ที่สาปวันได้สาปคืนนั้นด้วย คือผู้ที่พร้อมจะเปล่งเสียงร้องคร่ำครวญ”^๙ ขอให้ดาวเวลารุ่งสว่างของมันมืด ขอให้มันหวังความสว่าง แต่

ไม่พบ อย่าให้เห็นแสงอรุณรุ่งเช้า ๑๐ เพราะ
ว่า มัน มิได้ ปิด ประตู แห่ง ธรรม มารดา ของ
ข้า หรือ ช้อน ความ เสร้า ไส้ จาก ตา ของ ข้า
๑๑ ทำไม ข้า ไม่ ตาย เสีย แต่ กำเนิด ข้า ไม่ ข้า
ไม่ ขาดใจ เสีย เมื่อ ข้า ออก มา จาก ธรรม แล้ว ก็
สิ้น ไป ๑๒ ทำไม หัว เจริง รับ ข้า ไว้ หรือ ทำไม
หัวนม มี ให้ ข้า ดูด ๑๓ ถ้า หา ไม่ แล้ว ข้า จะนอน
เจ็บสงบ อยู่ ข้า จะหลับ แล้ว ข้า จะ ได้ หุด พัก
อยู่ ๑๔ กับ พวก กษัตริย์ และ พวก ที่ ปรีชา ของ
แผ่นดิน โลก ผู้ ได้ สร้าง ที่ โดด เดี่ยว อ่าง ว่าง ไว้
สำหรับ ตัว เอง ๑๕ หรือ กับ เจ้า นาย ผู้ มี ทอง คำ
ผู้ บรรจ เงิน ไว้ เต็ม บ้าน ๑๖ หรือ ทำไม ข้า ไม่
เป็น อย่าง ลูก ที่ แท้ง ซึ่ง ช้อน ไว้ อย่าง ทารก
ซึ่ง ไม่ เคย เห็น แสง สว่าง ๑๗ ที่ นั้น คน ชั่ว ร้าย
หยุด ดิน รน และ ที่ นั้น ผู้ ที่ เห็น ย่อ อ่อน ได้ หุด
พัก ๑๘ ที่ นั้น ผู้ ถูก จอ ง จำ ก็ สบาย ด้วย กัน เขา
ทั้งหลาย ไม่ ได้ ยืน เสียง ของ ผู้ ก่อ ชี ๑๙ ผู้ น้อย
และ ผู้ ใหญ่ ก็ อยู่ ที่ นั้น และ ทาส ก็ เป็น อี สระ
พ้น จาก นาย ของ เขา ๒๐ โฉน หนอ ผู้ ที่ ทน ทุก ข์
เวท นา อย่าง นี้ ยัง ได้ รับ แสง สว่าง และ ผู้ ที่ มี ใจ
ขม ชื่น ได้ รับ ชีวิต ๒๑ ผู้ คอย ความ ตาย แต่ มี น
ไม่ มา และ ขุด หามัน มากกว่า ทาร พย์ ที่ ช้อน
อยู่ ๒๒ ผู้ ซึ่ง เปร ม ปรีดี อย่าง ยิง และ ยิน ดี เมื่อ
เขา พบ หลุม ผิง ศพ ๒๓ โฉน จึง ประ ทาน ความ
สว่าง แก่ ผู้ ที่ ทาง ของ เขา ช้อน อยู่ ผู้ ซึ่ง พระ เจ้า
ทรง ล้อม รัว ดัน ไม่ กัน ไว้ ๒๔ เพราะ การ ถอน
หายใจ ของ ข้า มี มาก ก่อน อาหาร ของ ข้า และ
การ ครวญ คราง ของ ข้า ก็ เเทอ ออก มา เหมือน น้ำ
ทั้งหลาย ๒๕ เพราะ สิ่ง ที่ ข้า กั ล้ว มาก ก็ มา เหนือ
ข้า และ สิ่ง ที่ ข้า ครัน คร้าม ก็ ตก แก่ ข้า ๒๖ ข้า ไม่
สบาย ใจ เลย ทั้ง ข้า ก็ ไม่ สงบ ข้า ไม่ ได้ หุด พัก
แต่ ความ ทรมาน ก็ มา หา”

เอลีฟัสตอบโยบ

๑ แล้ว เอลีฟัส ชาว เทมาน ตอบ ว่า ๒ “ถ้า
จะ ลอ ง พุด ลัก คำ ท่าน จะ ทน ไหว ไหม
ถึง กระนั้น ใคร จะ อุด พุด ได้ ๓ ดู เกิด ท่าน ได้
แนะนำ คน มาก มาก มา ยแล้ว และ ท่าน ได้ เสริม
มือ ที่ อ่อน เป็ลย ให้ มี กำลัง ๔ ถ้อย คำ ของ ท่าน
หุน ใจ คน ที่ กำลัง สะดุด และ ท่าน ได้ ทำ เขา
ที่ อ่อน เป็ลย ให้ มี นคง ๕ แต่ บัด นี้ มา ถึง ท่าน
แล้ว และ ท่าน ก็ ท้อ ใจ มัน แต่ จะต้อง ท่าน เข้า
และ ท่าน ก็ ล้า บาก ใจ ๖ ความ ย่า เกรง ของ ท่าน
ความ มี นใจ ของ ท่าน ความ หวัง ของ ท่าน และ
การ ประ พุ ตติ ติ รบ คอบ ของ ท่าน อยู่ ที่ ไหน
เล่า ๗ ข้า ขอ ร้อง ให้ ท่าน จำ ไว้ หนอย เกิด ว่า ผู้

ที่ ไร่ ความ ผิด เคย พิ นาศ หรือ หรือ คน เที่ยง
ธรรม ถูก ตัด ออก ที่ ไหน ๘ ตาม ที่ ข้า ได้ เห็น
บุร รดา ผู้ ที่ ไถ ความ ชั่ว ชั่ว และ หว่า น ความ
ชั่ว ร้าย ก็ ได้ เกียว อย่าง นั้น ๙ เขา พิ นาศ ด้วย
ลม หาย ใจ ของ พระ เจ้า และ เขา ต้อง สิ้น ไป
ด้วย ลม แห่ง พระ นา สิ ก ของ พระ องค์ ๑๐ เสียง
คำ ราม ของ สิง โด และ เสียง ของ สิง โด ดู ร้าย
และ พิน ของ สิง โด หน่ม ก็ หัก เสีย แล้ว ๑๑ สิง โด
แก่ พิ นาศ เพราะ เขา ดุ เหย และ ลูก ของ สิง โด
ที่ แข็ง แรง ก็ กระ จัด กระ ฉาย ไป ๑๒ มี คำ หนึ่ง
มา ถึง ข้า อย่าง เจ็บ บบ หู ของ ข้า ได้ ยืน เสียง
กระ ชิบ คำนั้น ๑๓ ท่า มก ลาง ความ คิด จาก นิ มิ ต
กลาง คิน เมื่อ คน หลับ สนิ ท ๑๔ ความ ครัน คร้าม
มา เหนือ ข้า และ ตัว สิ้น ซึ่ง กระ ทำ ให้ กระ ดู ก
ทั้ง สิ้น ของ ข้า สิ้น สะ เทือน ๑๕ มี วิ ญญา ณ องค์
หนึ่ง ผ่า ฐ หน้า ของ ข้า ขน ที่ เหนือ ของ ข้า ลุก ชัน
๑๖ องค์ นั้น นิง อยู่ แต่ ข้า พิ เคะระ ห์ รูป ว่าง ของ
องค์ นั้น ไม่ ได้ มี สัน ฐาน อย่าง หนึ่ง ช้าง หน้า ตา
ของ ข้า เจ็บ อยู่ แล้ว ข้า ได้ ยืน เสียง หนึ่ง
ว่า ๑๗ “มนุษย์ ที่ อ่อน แอ จะ ชอบ ธรรม ยิง กว่า
พระ เจ้า ได้ หรือ มนุษย์ จะ บริ สุ ทธิ ยิง กว่า ผู้ ทรง
สร้าง เขา ได้ หรือ ๑๘ ดู เกิด แม้ ผู้ รับ ไร่ ของ
พระ องค์ พระ องค์ ก็ ไม่ ทรง วาง พระ ทัย และ
หุด สวรรค์ ของ พระ องค์ พระ องค์ ทรง กล่า ว
โทษ ที่ เขา ใจ ๑๙ ผู้ ที่ อา ศย ใน เรือ น ดิน จะ ยิง
กว่า น สัก เทา ได ราก ฐาน ของ เขา อยู่ ใน ผง คลิ
ดิน ผู้ ถูก ขยี้ เหมือน อย่าง ตัว มอด ๒๐ เขา ถูก
ทำ ลาย ระหว่าง เวลา เช้า และ เย็น เขา พิ นาศ ไป
เป็น นิ ตย โดย ไม่ มี ผู้ โด สัน ใจ ๒๑ สง่า รา คี ซึ่ง อยู่
ภายใน เขา จะ หาย ไป มี ไร่ หรือ เขา จะ ตาย ด้วย
ปราศ จาก ปญญา”

เอลีฟัสเตือนโยบต่อไป

๑ “ร้อง เรียก เดียว นชี มี ผู้ โด จะ ตอบ ท่าน
๒ ท่าน จะ หนี ไป หา วิ สุ ทธิ ชน ผู้ โด ๒ แ่น
ละ ความ โกรธ ชำ คน โฉน และความ มี ริษยา ชำ
คน เชลว ๓ ข้า เคย เห็น คน โฉน หยั ราก แต่
ทัน ได นั้น ข้า ก็ แข่ง ที่ อา ศย ของ เขา ๔ บุ ตร
ของ เขา ห่าง ไกล จาก ความ ปลอด ภัย เขา ถูก
บีบ คั้น ที่ ประ ดู เมือ ง และ ไม่ มี ผู้ โด ช่วย เขา
ให้ พ้น ได ๕ ผล การ เกียว ของ เขา คน หิว ก็ กิน
เสีย แม้ ส่วน ที่ เอา หนาม สะ ไม้ เขาก็ เอา ออก
ไป และ คน กระ หาย ก็ หอบ ฮัก ฤ ตติ ตาม ความ
มึง คัง ของ เขา ๖ เพราะ ความ ทุก ข์ ใจ มี ได้ มา
จาก ผง คลิ หรือ ความ ยาก ล้า บาก งอก ออก
มา จาก ดิน ๗ แต่ มนุษย์ เกิด มา เพื่อ แก่ ความ

ยากลำบาก อย่างประกายไฟย่อมปลิวขึ้นบน
 ๘ ข้าจะแสวงหาพระเจ้า และข้าจะมอบเรื่อง
 ราว ของ ข้า กับ พระเจ้า ๙ ผู้ทรง กระทำ การ
 ใหญ่ เหลือ ที่จะ หยั่ง รู้ ได้ และการมหัศจรรย์
 อย่างนับไม่ถ้วน ๑๐ พระองค์ประทานฝนบน
 แผ่น ดิน โลก และ ทรง ส่ง น้ำ มา บน ไร่ นา
 ๑๑ พระองค์ ทรง ตั้ง คน ต่ำ ไว้ บน ที่ สูง และ
 บรรดาคนที่ไว้ทุกข์ก็ทรงยกขึ้นให้ปลอดภัย
 ๑๒ พระองค์ ทรง ชัด ขวาง อุบาย ของ เจ้า เล่ห์
 เพื่อมือของเขาจะได้ทำไม่สำเร็จ ๑๓ พระองค์
 ทรง จับ คน ที่มี ปัญหา ด้วย อุบาย ของ เอง
 และ คำ ปรีกษา ของ คน หลัก หลวม ก็ สิ้น ลง
 โดยด่วน ๑๔ เขาประสพความมืดในเวลากลางวัน
 และ คล้ำ ไป ใน ที่ ยาม วัน เหมือนอย่างกลาง
 คืน ๑๕ แต่ พระองค์ ทรง ช่วย คน ชัดสน จาก
 ดาบ จากปากของเขา และจากมือของคนมี
 กำลัง ๑๖ คนจนจึงมีความหวัง และความชั่ว
 ข้าก็ปิดปากของ ตน ๑๗ ดูเถิด มนุษย์คนใด
 ที่พระเจ้าทรงดีเตียนก็เป็นสุข เพราะฉะนั้น
 อยู่ดู หมิ่น การ ดี สอน ของ องค์ ผู้ทรง มหิทธิ
 ฤทธิ์ ๑๘ เพราะพระองค์ ทรง ให้ บาด เจ็บ แต่
 พระองค์ ทรง พัน แผล ให้ พระองค์ โบาย ดี แต่
 พระหัตถ์ ของ พระองค์ ทรง รักษา ๑๙ พระองค์
 จะ ทรง ช่วย ท่าน ให้ พ้น จาก ความ ยาก ลำบาก
 หก ประการ เออ เจ็ด ประการ จะ ไม่มี เหตุ ร้าย
 มา แต่ ต้อง ท่าน ๒๐ ใน คราว กิน ดาร อาหาร
 พระองค์ จะ ทรง ใถ่ ท่าน ออก จาก ความ ตาย
 และ ใน การ สงคราม จาก อาณูภาพ ของ ดาบ
 ๒๑ จะ ทรง ช้อน ท่าน ไว้ จาก การ ไล่ ร้าย ของ
 ลิน และ จะ ไม่ ก้าว การ ทำลาย เมื่อ มัน มา ถึง
 ๒๒ ท่าน จะ เยาะ การ ทำลาย และ การ กิน ดาร
 อาหาร และ จะ ไม่ ก้าว สัตว์ ป่า ดิน ๒๓ ท่าน จะ
 พันธมิตร กับ หิน แห่ง ทุ่ง นา และ สัตว์ ป่า ทุ่ง
 จะ อยู่ อย่าง สันติ กับ ท่าน ๒๔ ท่าน จะ ทราบ ว่า
 เต็นท์ ของ ท่าน ปลอดภัย และ ท่าน จะ ไป พัก
 ใน ที่ อาศัย ของ ท่าน และ จะ ไม่ ทำ ความ ผิด
 บาป ๒๕ ท่าน จะ ทราบ ด้วย ว่า เชื่อสาย ของ ท่าน
 จะ มากมาย และ ลูก หลาน ของ ท่าน จะ เป็น
 อย่าง หนาแน่น แผ่น ดิน โลก ๒๖ ท่าน จะ มา ที่
 หลุมศพ ของ ท่าน เมื่อ แก่ ห่อ ม อยู่ อย่าง ฟอน
 ข้า ที่ นำ มา สู่ ลาน ตาม ถดู ๒๗ ดูเถิด นี่ แผล
 เป็น ข้อ ที่ เรา ทรง ออก มา เป็น ความ จริง จง
 ฟัง และ ทราบ เพื่อ ประโยชน์ ของ ตน เกิด”

โยบขอความเมตตา

๖ แล้วโยบตอบว่า ๒ “โอ ข้าอยากให้ซึ่ง
 ดูความเศร้าโศกของข้า และเอาความ
 ลำบากยากเย็นของข้าใส่ไว้ในตราขู ๓ บัดนี้
 ก็จะหนักกว่าทนายในทะเล เพราะเหตุนี้คำ
 พุดของข้าก็จะถูกกลืนไปหมด ๔ เพราะธนู
 ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็อยู่ในตัวข้า จิตใจ
 ของข้าติမ်พิษของมัน ความน่าหวาดเสียว
 จากพระเจ้าขยายแนวเข้าสู่ข้า ๕ ลาป่าร้อง
 เมื่อมันมีหญ้าหรือ วัช ผู้ร้อง บน กอง หญ้า
 ของมันหรือ ๖ จะรับประทานสิ่งที่จืดโดย
 ไม่ใส่เกลือได้หรือ หรือ ไซ้ ขาว มี รส อะไ
 บ้าง ๗ สิ่งที่จิตใจของข้าไม่ยอมแต่ตั้งนั้น
 กลับเป็นอาหารระทมทุกข์ของข้า ๘ โอ ข้า
 อยากจะได้สมดังที่ทูลขอ และขอพระเจ้า
 ทรงประทานตามความปรารถนาของข้า ๙ ว่า
 พระเจ้าพอพระทัยที่จะชยข้าว่า พระองค์จะ
 ใช้พระหัตถ์ของพระองค์อย่างเต็มที่ และตัด
 ข้าออกเสีย ๑๐ นี่จะเป็นการปลอบโยนใจของ
 ข้า ข้าจะเสริมกำลังในความทุกข์ ขออย่า
 ให้พระองค์แสดงพระเมตตา เพราะข้ามิได้
 ปกปิดพระวจนะขององค์ผู้บริสุทธิ์นั้น ๑๑ ข้า
 มีกำลังอะไร ที่ข้าจะมีความหวัง และอะไร
 เป็นอวสานของข้า ที่ข้าจะต่อชีวิตของข้า
 ๑๒ กำลังของข้าเป็นกำลังของหินหรือ เนื้อ
 ของข้าเป็นเนื้อทองสัมฤทธิ์หรือ ๑๓ ข้าไม่
 มีความช่วยเหลือในตัวข้าหรือ ข้าจนปัญญา
 เสียแล้วหรือ ๑๔ บุคคลผู้ใดสิ้นความหวังก็
 ควรได้รับความกรุณาจากเพื่อน แต่เขาทอด
 ทิ้งความยำเกรงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ๑๕ พี
 ่นองของข้าทรยศอย่างลำธาร อย่างลำธาร
 ที่นำไหลล้น ๑๖ ซึ่งดำไปเหตุด้วยน้ำแข็ง
 และที่หิมะซ่อนตัวอยู่ในนั้น ๑๗ เมื่อมันร้อน
 ขึ้นมันก็หายไป เมื่อร้อนมันก็สูญไปจากที่
 ของมัน ๑๘ หมู่คนเดินทางหันออกจากทาง
 ของเขา เขาขึ้นไปยังที่ร้างเปล่า และพินาศ
 ๑๙ หมู่คนเดินทางของตำบลเทมามองดู คน
 เดินทางของเมืองเซบารอคอยหมู่คนเหล่าน
 นั้น ๒๐ เพราะเขาทั้งหลายหวังใจ เขาจึงต้อง
 ผิดหวัง เขามาถึงที่นั่นและต้องละอายใจ
 ๒๑ เพราะบัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ไร้ความหมาย
 ท่านเห็นความลำบากยากเย็นของข้า และ
 ท่านก็กลัว ๒๒ ข้าพูดว่า ‘ขอของกำนัลข้า
 หน่อย’ หรือ ‘ขอสิ้นบนจากทรัพย์สินของ
 ท่านให้ข้า’ ๒๓ หรือว่า ‘ขอช่วยข้าให้พ้นจาก

มือของปฏิปักษ์” หรือว่า ‘ขอไถ่ข้าจากมือของผู้มีอำนาจ’ หรือ ^{๒๔}สอนข้าซี และข้าจะเจียบขอ ทำให้ ข้า เข้าใจว่า ข้า ผิด ตรง ไหน ^{๒๕}คำซื่อตรงมีอำนาจมาจริง ๆ แต่คำดีเตียนของท่านดี เตียนอะไร ^{๒๖}ท่านคิดว่าท่านดี เตียนโดยคำได้หรือ เมื่อคำปฐาจารย์ของคนสิ้นหวังเป็นแต่ลม ^{๒๗}เออ ท่านทั้งหลายเออเปรียบลูกกำพร้าพ่อ และซุดบอดักจับเพื่อนของท่าน ^{๒๘}จะนั้นบัดนี้ ขอมมอง ดูข้าด้วยความพอใจเถิด เพราะถ้าข้ามสา ก็จะไม่ปรากฏแจ้งแก่ท่าน ^{๒๙}ขอทีเถอะ ขอหนักคิดใหม่ อย่าทำความชั่วข้าเลย เออ กลับคิดใหม่เถอะ ข้ายังชอบธรรมอยู่ ^{๓๐}มีความชั่วข้าสิ่งใดบนลิ้นข้าหรือ ข้าไม่รู้ถึงรศภัยพิบัติหรือ”

โยบอ้อนวอนต่อพระเจ้า

๗ ^๑“มนุษย์ไม่มีเวลา กำหนด บน แผ่นดิน โลก หรือ และ ชีวิต ของ เขา ไม่ เหมือน ชีวิต ของ ลูกจิ้งจอก หรือ ^๒เหมือนอย่างทาส ที่ปรารถนาเงา และเหมือนอย่างลูกจิ้งจ่อมองหา คำ จ้าง แห่ง งาน ของ ตน ^๓เช่นเดียวกัน ข้าต้อง ได้รับ ส่วน เปลา ประโยชน์ เป็น เดือน ๆ และ เขา แบ่ง คืน แห่ง ความ นำ อิดโรย แก่ ข้า ^๔เมื่อ ข้า นอน ลง ข้า ว่า ‘เมื่อไร นอน ข้า จะลุก ขึ้น และ กลาง คืน จะ ผ่าน พัน ไป’ และ ข้า ก็ พลิก ไป พลิก มา จน รุ่ง เช้า ^๕เนื้อ ของ ข้า ห่ม นอน และ ก้อน ผุ่น หนึ่ง ของ ข้า แข็ง ขึ้น แล้ว ก็ นำ รัง เกียจ ^๖วัน คืน ของ ข้า เร็ว กว่า กระสวย ของ ช่าง ทอ และ สิ้น สุด ลง ด้วย ไร้ว ความหวัง ^๗โอ ขอ ทรง จำ ไว้ ว่า ชีวิต ของ ข้า พระองค์ เป็น แต่ ลม หายใจ ดา ของ ข้า พระองค์ จะ ไม่ เห็น สิ่ง ดี อี ก เลย ^๘ดา ของ ผู้ ที่ เห็น ข้า พระองค์ จะ ไม่ ได้ ดู ข้า พระองค์ อี ก ต่อ ไป ฝ่าย พระเนตร ของ พระองค์ มอง หา ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ ก็ ไป เสีย แล้ว ^๙เมฆ ฆาง และ หาย ไป ฉับ ไต บุคคูล ที่ ลัง ไป ยัง แคน คน ตาย ก็ มิ ได้ ขึ้น มา ฉนั้น ^{๑๐}เขา จะ ไม่ กลับ ไป เรือน ของ เขา อี ก หรือ ที่ อยู่ ของ เขา ก็ จะ ไม่ รู้ จัก เขา อี ก เลย ^{๑๑}เพราะ ฉนั้น ข้า พระองค์ จึง ไม่ ยับ บัง ปาก ของ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ จะ พูด ด้วย ความ แสน ระทม แห่ง จิต ใจ ของ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ จะ บ่น ด้วย ความ ขม ขื่น แห่ง จิต ใจ ของ ข้า พระองค์ ^{๑๒}ข้า พระองค์ เป็น ทะเล หรือ เป็น ปลา วาฬ หรือ พระองค์ จึง ทรง วาง ยาม เฝ้า ข้า พระองค์ ^{๑๓}เมื่อ ข้า พระองค์ พูด ว่า ‘เพียง ของ ข้า จะ เล้า โลม ข้า ที่นอน ของ ข้า จะ บรรเทา

การร้องทุกข์ของข้า’ ^{๑๔}แล้วพระองค์ก็ทำให้ข้า พระองค์ กลัว ด้วย ความ ผัน และ ทำให้ข้า พระองค์ หวาด เสียว ด้วย นิमित ^{๑๕}จิตใจข้า พระองค์ จึง เลือก ที่ จะ ถูก รัศ คอ ตาย และ เลือก ความ ตาย แทน ชีวิต ของ ข้า พระองค์ ^{๑๖}ข้า พระองค์ เบื่อ ชีวิต ข้า พระองค์ จะ ไม่ ยู่ ตลอด ไป ปล่อย ข้า พระองค์ แต่ ลำพัง เถิด เพราะ วัน คืน ของ ข้า พระองค์ เป็น แต่ เพียง เปลา ประโยชน์ ^{๑๗}มนุษย์ เป็น อะไร พระองค์ จึง ทรง ถู ว่า เขา สำคัญ หนัก และ ที่ พระองค์ ใส่ พระทัย เขา ^{๑๘}ทรง เยี่ยม เขา ทุก เช้า ทรง ลอง ดู เขา ทุก ขณะ ^{๑๙}อีก นาน เท่า ไดร พระองค์ จึง จะ ไม่ ทรง ออก ไป จาก ข้า พระองค์ หรือ ปล่อย ข้า พระองค์ แต่ ลำพัง จน ข้า พระองค์ จะ กลืน น้ำลาย ของ ตน ได้ ^{๒๐}โอ ข้า แต่ พระองค์ ผู้ ปก ปัก รักษา มนุษย์ ข้า พระองค์ ทำ บาป แล้ว ข้า พระองค์ จะ ทำ อะไร แก่ พระองค์ เล่า ทำ ไม่ พระองค์ จึง ทรง ทำให้ ข้า พระองค์ เป็น เปาหมาย ของ พระองค์ ดัง นั้น จึง เป็น ภาระ หนัก แก่ ข้า พระองค์ เอง ^{๒๑}ทำ ไม่ พระองค์ ไม่ ทรง ปรารถนา ภัย แก่ การ ละเมิด ของ ข้า พระองค์ และ นำ เอา ความ ชั่ว ชั่ว ของ ข้า พระองค์ ไป เสีย เพราะ บัดนี้ ข้า พระองค์ จะ นอน ลง ใน ผง คลิ ดิน พระองค์ จะ ทรง เสาะ หา ข้า พระองค์ ใน เวลา เช้า แต่ ข้า พระองค์ จะ ไม่ ยู่ แล้ว”

บิลดัตว่าโยบเป็นคนหน้าซื่อใจคด

๘ ^๑แล้ว บิลดัต คน ซูอาห์ ตอบ ว่า ^๒“ท่าน จะ พูด อย่าง นี้อยู นาน เท่า ไดร และ คำ ปก ของ ท่าน จะ เป็น พายุ นาน สัก เท่า ไดร ^๓พระเจ้า ทรง ผัน แปร ความ ยุติธรรม หรือ หรือ องค์ ผู้ทรง มหิทธิ ฤทธิ ผัน แปร ความ เทียง ธรรม หรือ ^๔ถ้า บุตร ของ ท่าน ได้ กระทำ บาป ต่อ พระองค์ และ พระองค์ ทรง ทอด ทิ้ง เขา ทั้ง หลาย เพราะ เหตุ การ ละเมิด ของ เขา ^๕ถ้า ท่าน จะ หมั่น แสวง หา พระเจ้า และ วิงวอน ต่อ องค์ ผู้ทรง มหิทธิ ฤทธิ ^๖ถ้า ท่าน บริสุทธิ และ เทียง ธรรม แน่ ละ บัดนี้ พระองค์ ก็ จะ ทรง ตื่น ขึ้น เพื่อ ท่าน และ ทรง ให้ ที่ อาศัย แห่ง ความ ชอบ ธรรม ของ ท่าน เจริญ เป็น แน่ ^๗ถึง แม้ การ เริ่ม ต้น ของ ท่าน จะ เล็ก น้อย แต่ ต่อ ไป ปลาย ๆ จะ ใหญ่ โด มาก ยิ่ง ^๘ข้า ขอ ร้อง ให้ ท่าน ถาม คน ไบราณ ดู และ คิด ดู ว่า บรรพบุรุษ ค้น พบ สิ่ง ไตบ้าง ^๙(เพราะ ส่วน เรา เหมือน อย่าง เกิด วาน นี้ จะ รู้ อะไร ก็ ทำ ไม่ เพราะ วัน คืน ของ เรา บน แผ่นดิน โลก เปรียบ เหมือน เงา) ^{๑๐}เขา จะ ไม่

สอนท่านและบอกท่าน และกล่าวคำจากใจ
 ของเขาหรือ ^{๑๑}ต้นกกจะงอกขึ้นในที่ที่ไม่มี
 ไม้ได้หรือ ต้นยอจะงอกงามในที่ที่ไม่มีน้ำ
 ได้หรือ ^{๑๒}ขณะที่มีดอกยังไม่ได้ตัดลง มัน
 ก็เหี่ยวแห้งไป ก่อนต้นไม้อื่นๆ ^{๑๓}ทางของ
 บรรดาผู้ที่ลืมนพระเจาก็เป็นอย่างไรนั้นแหละ
 ความหวังของคนหนาซื่อใจคดจะพินาศไป
^{๑๔}ความหวังใจของเขาหักสะบั้น และความ
 ใ่วางใจของเขาจะเหมือนใยแมงมุม ^{๑๕}เขา
 พึ่งเรือนของเขา แต่มันทันทันไม่ไหว เขายึด
 มันไว้ แต่มันก็ทาทนอยู่ไม่ ^{๑๖}เขาเขียนสด
 อยู่ต่อหน้าดวงอาทิตย์ และแขนงของเขา
 ก็แผ่ออกเหนือสวนของเขา ^{๑๗}รากของเขา
 เลื้อยไปเกาะกองหิน และหยั่งลงไปในซอก
 ก้อนหิน ^{๑๘}ถ้าพระองค์ทำลายเขาไปจากที่
 ของเขาแล้วที่นั่นจะปฏิเสธเขาว่า ‘ข้าไม่เคย
 เห็นเจ้า’ ^{๑๙}ดูเถิด นี่เป็นความขึ้นบานแห่ง
 ทางของเขา และผู้อื่นจะงอกออกมจาก
 ดิน ^{๒๐}ดูเถิด พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งคน
 ดีรอบคอบ หรือคำจูนผู้กระทำความชั่วร้าย
^{๒๑}พระองค์ยังจะทรงให้ปากของท่านหัวเราะ
 ร่วน และทำให้ริมฝีปากของท่านโห่ร้องเสมอ
^{๒๒}คนเหล่านั้นที่เกลียดชังท่านจะห่มความ
 อับอาย และที่อาศัยของคนชั่วจะไม่มีต่อไป
 อีกเลย”

โยบยอมรับว่าท่านเป็นคนบาป

๙ ^๑แล้วโยบตอบว่า ^๒“จริงที่เดียว ข้า
 ทราบว่าเป็นอย่างนั้น แต่คนเราจะชอบ
 ธรรม จำเพาะ พระ พักตร์ พระเจ้า ได้อย่างไร
^๓ถ้าคนหนึ่ง คนใดปรารถนาจะได้ แแย้ง กับ
 พระองค์ ใน พัน ครั้ง ผู้ นั้น ก็ ตอบ พระองค์
 ไม่ได้สักครั้งเดียว ^๔พระองค์ฉลาด อยู่ใน
 พระทัย และ พระกำลังก็ แข็งแรง ผู้ใดเคย
 ได้ แข็ง ข้อ ต่อ พระองค์ และ เจริญ ขึ้น ได้ เล่า
^๕พระองค์ ผู้ทรง เคลื่อน ภูเขา และ ภูเขา ทั้ง
 หลายก็ไม่มีรู้ เมื่อพระองค์ทรงความมั่นเสียด้วย
 พระพิโรธของพระองค์ ^๖ผู้ทรง สั่น แผ่นดิน
 โลกให้ ออกจาก ที่ ของมัน และ เสา ของมัน ก็
 สั่น สะเทือน ^๗ผู้ทรง บัญชา ดวงอาทิตย์ และ
 มันไม่ขึ้น ผู้ทรง ผืน กีบ บรรดา ดวงดาว ไว้
^๘ผู้ทรง ชิง ฟ้า สวรรค์ ออก แต่ พระองค์ เดียว
 และ ทรง ย่ำ คำนึง ของ ทะเล ^๙ผู้ทรง สร้าง หมู
 ดาวจระเข้ และ หมู ดาว ไถ หมู ดาว ลูก ไก่ และ
 หมู ดาว ทิศ ได้ ^{๑๐}ผู้ทรง กระทำ มหกิจ เหลือ ที่
 จะ เข้าใจ ได้ และ การ มหศจรรย์ อย่าง นับ ไม่

ถ้วน ^{๑๑}ดูเถิด พระองค์ ทรง ผ่าน เข้า ไป และ
 ข้าหา เห็น พระองค์ ไม่ พระองค์ ทรง เลย ไป
 และ ข้าหา สังกัด เห็น ไม่ ^{๑๒}ดูเถิด พระองค์
 ทรง ฉวย ไป ใคร จะ ห้าม พระองค์ ได้ ใคร
 จะ ทูล พระองค์ ว่า ‘พระองค์ ทรง กระทำ อะไร
 นั้น’ ^{๑๓}ถ้า พระเจ้า จะ ไม่ ทรง หิน พระพิโรธ
 ของ พระองค์ กลับ ต่อ พระองค์ เหล่า สมุน ของ
 ความ มุ่ง การ ต้อง กราบ อยู่ ^{๑๔}แล้ว ข้า จะ ตอบ
 พระองค์ ได้อย่างไร จะ เลือ ก ถ้อย คำ อะไร มา
 ได้ ต่อ พระองค์ ^{๑๕}แม้ ว่า ข้า ชอบ ธรรม ข้า ก็
 ตอบ พระองค์ ไม่ ได้ ข้า จะ ต้อง ขอ พระกรุณา
 ต่อ ผู้ พิพากษา ของ ข้า ^{๑๖}ถ้า ข้า ร้อง ทูล ต่อ
 พระองค์ และ พระองค์ ทรง ตอบ ข้า ข้า จะ ไม่
 เชื่อ ว่า พระองค์ ทรง พัง เสี่ยง ของ ข้า ^{๑๗}เพราะ
 พระองค์ ทรง ชัย ข้า ด้วย พายุ และ ทวีบาด แผล
 ของ ข้า โดย ไม่มี เหตุ ^{๑๘}พระองค์ จะ ไม่ ทรง
 ให้ ข้า หาย ใจ ได้ แต่ เติ ม ความ ชม ชื่น ให้ ข้า
 เติ ม ^{๑๙}ถ้า ข้า กล่าว ถึง กำ ลัง ดู เถิด พระองค์
 ทรง มี ฤ ทิ ถ้า เป็น เรื่อง การ พิพากษา ใคร
 จะ นัด เวลา ให้ ข้า สู้ คดี ได้ ^{๒๐}ถ้า ข้า อ้าง ว่า ตัว
 ชอบ ธรรม ปาก ของ ข้า จะ กล่าว โทษ ข้า ถ้า
 ข้า อ้าง ว่า ตัว ดี รอบ คอบ พระองค์ จะ พิสูจน์ ว่า
 ข้า บก พร่อง ^{๒๑}ถึง แม้ ข้า ดี รอบ คอบ ข้า ก็ ไม่
 เข้า ใจ ตัว ข้า เอง ข้า จะ เกลียด ชู้ วิ ต ของ ข้า
^{๒๒}ก็ เหมือน กัน หมด เพราะ จะ นั้น ข้า จึง ว่า
 ‘พระองค์ ทรง ทำลาย ทั้ง คน ดี รอบ คอบ และ คน
 ชั่ว’ ^{๒๓}เมื่อ ภัย พิบัติ นำ ความ ตาย มา โดย ฉับ
 พลัน พระองค์ ทรง เยาะ เย้ย ความ มู ล่า บาก ยก
 เย็น ของ ผู้ ไร้ คดี ^{๒๔}แผ่นดิน โลก นี้ ทรง มอบ ไว้
 ใน มือ ของ คน ชั่ว พระองค์ ทรง ปิด หน้า บรรดา
 ผู้ วิ นิจ ฉัย โลก ถ้า ไม่ ไซ้ พระองค์ แล้ว ใคร เล่า
^{๒๕}วัน ทั้ง หลาย ของ ข้า พระองค์ เร็ว กว่า นก วิง
 มัน พัน ไป มัน ไม่ เห็น สิ่ง ดี อะไร ^{๒๖}มัน ผ่าน
 ไป อย่าง กับ เรือ เร็ว ดัง นก อิน ทรี โฉบ ลง บน
 เหยื่อ ^{๒๗}ถ้า ข้า พระองค์ ว่า ‘ข้า จะ ลืม คำ ร้อง
 ทุกข์ ของ ข้า ข้า จะ ทิ้ง หน้า เสร้า ของ ข้า เสีย
 และ เบิกบาน’ ^{๒๘}ข้า พระองค์ เกิด กลับ บรรดา
 ความ ทุกข์ ของ ข้า พระองค์ เพราะ ข้า พระองค์
 ทราบ ว่า พระองค์ จะ ไม่ ถือ ว่า ข้า พระองค์ ไร้ คดี
^{๒๙}ถ้า ข้า พระองค์ ชั่ว ข้า พระองค์ ตรา กตร ว่า
 เป ล่า ง ทำ ไม ^{๓๐}ถ้า ข้า พระองค์ ชำ ระ ตัว ของ
 ข้า พระองค์ ด้วย น้ำ จาก หิมะ และ ล้าง มือ ของ
 ข้า พระองค์ ด้วย น้ำ ดำ ^{๓๑}พระ องค์ ยัง จะ ทรง
 จุ่ม ข้า พระองค์ ลง ใน บ่อ แม้ เสื้อ ผ้า ของ ข้า
 พระองค์ จะ รัง เกียจ ข้า พระองค์ ^{๓๒}พระ องค์
 มิ ไซ้ มนุ ษย์ อย่าง ข้า ที่ ข้า จะ ตอบ พระ องค์

ซึ่งเราจะมาสู้อัดด้วยกัน ^{๓๓}ไม่มีคนกลางระหว่างเรา ผู้ซึ่งจะวางมือบนเราทั้งสองได้ ^{๓๔}ขอให้พระองค์ ทรงนำไม้เรียวไปจากข้าเสียที และ ขออย่าให้ความ ครั้นคร้าม จากพระองค์กระทำให้ข้ากลัวมาก ^{๓๕}แล้วข้าจะพูดและไม่กลัวพระองค์ แต่ใจจริงของข้าไม่เป็นอย่างนั้น”

โยบสิ้นหวังเพราะเหตุสภาพของตน

๑๐ “จิตใจข้าเมื่อชีวิตของข้า ข้าจะด้วยจิตใจขมขื่นของข้า ^๒ข้าจะทูลพระเจ้าว่า ‘ขออย่าทรงกล่าวโทษข้าพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบว่าเป็นคนผิดของพระองค์ ^๓พระองค์ทรงเห็นชอบแล้วหรือที่ จะบีบบังคับ ที่ จะหมิ่นพระหัตถ์กิจของพระองค์ และ ทรงโปรดแผนการของคนชั่ว ^๔พระองค์ทรงมีพระเนตรอย่างตาคนหรือ พระองค์ทรงเห็นอย่างมนุษย์เห็นหรือ ^๕วันของพระองค์เหมือนวันของมนุษย์หรือ ปีของพระองค์เหมือนวันคืนของคนเราหรือ ^๖ที่พระองค์ทรงคอยจับความชั่วข้า ข้าพระองค์ และค้นหาบาปของข้าพระองค์ ^๗แม้พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์มิได้เป็นคนชั่ว และไม่มีใครช่วยให้พ้นออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้ ^๘พระหัตถ์ของพระองค์ ปั้น และ ทรงสร้าง ข้าพระองค์ถึง กระนั้น พระองค์ ทรง หัน มา ทำลาย ข้าพระองค์ ^๙ขอทรงระลึกว่าพระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์ดุจดั่งดินเหนียว พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้กลับ เป็นผงคลีดินอีกหรือ ^{๑๐}พระองค์มิได้ทรงเทข้าพระองค์ออกอย่างน้ำมัน และทำข้าพระองค์ให้แข็งเหมือนเนยแข็งหรือ ^{๑๑}พระองค์ทรง ห่ม ข้าพระองค์ไว้ด้วยหนัง และเนื้อ และทรงสานข้าพระองค์ไว้ด้วยกระดูก และ เส้นเอ็น ^{๑๒}พระองค์ทรงประสาทชีวิตและความเมตตาแก่ข้าพระองค์ และความ ดูแลรักษา ของพระองค์ได้สงวนชีวิตวิญญาณข้าพระองค์ไว้ ^{๑๓}แต่สิ่งต่อไปนี้ พระองค์ทรงซ่อนไว้ในพระทัยของพระองค์ ข้าพระองค์ทราบว่าเป็นพระประสงค์ของพระองค์ ^{๑๔}ถ้าข้าพระองค์ทำบาป พระองค์ทรงหมายข้าพระองค์ไว้ และไม่ทรงปล่อยตัวข้าพระองค์ให้พ้นโทษความชั่วข้าของข้าพระองค์ ^{๑๕}ถ้าข้าพระองค์ชั่วร้าย วิบัติแก่ข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์ชอบธรรม ข้า

พระองค์ยังฝังศีรษะของข้าพระองค์ขึ้นไม่ได้ ข้าพระองค์เต็มด้วยความอดสู ฉะนั้นขอมองดูความทุกข์ใจของข้าพระองค์ ^{๑๖}ภัยพิบัติต่างๆเพิ่มมากขึ้น พระองค์จะทรงล่าข้าพระองค์อย่างสิงโตร้าย และทรงทำการมูหิตจรรยสู้อข้าพระองค์อีก ^{๑๗}พระองค์ทรงพินพยานของพระองค์ ปรีกปรีว่าข้าพระองค์ใหม่ พระองค์ในข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำพลโยธา หลาย กอง มา สู้อข้าพระองค์ ^{๑๘}ในพระองค์ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์โอ ข้าพระองค์อยากตายก่อนตาใดๆได้เห็นข้าพระองค์ ^{๑๙}เหมือนอย่างกับว่าข้าพระองค์มิได้เกิดมา ข้าพระองค์คงถูกนำจากครรภ์ไปถึงหลุมฝังศพแล้ว ^{๒๐}วันคืนชีวิตของข้าพระองค์ไม่น้อยหรือ ขอหยุดเถิด ขอให้ข้าพระองค์อยู่ล้าพัง เพื่อข้าพระองค์จะชื่นใจสักหน่อย ^{๒๑}ก่อนที่ข้าพระองค์จะไปยังที่ที่ข้าพระองค์ไม่กลับ ถึงแผ่นดินแห่งความมิดและเงามัจจุราช ^{๒๒}แผ่นดินแห่งความมิดที่บดบังตัวความมิดที่เดียว เป็นแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช ไม่มีระเบียบ ที่ความสว่างเป็นเหมือนความมิด”

โคฟาร์ว่าโยบพูดมุสาและเป็นคนหน้าซื่อใจคด

๑๑ แล้วโคฟาร์ชาวนาอาเมห์ตอบว่า **๑๑** ^๒“ควรที่จะฟังมวลถ้อยคำโดยไม่มีใครตอบหรือ และคนที่พูดมากควรจะนับว่าชอบธรรมหรือ ^๓ควรที่คำพูดมุสาของท่านทำให้คนนิ่ง และเมื่อท่านเยาะเย้ย ไม่ควรมีผู้ใดทำให้ท่านอายหรือ ^๔เพราะท่านว่า ‘หลักคำสอนของข้าบวิสุทธิ และข้าก็สะอาดในสายพระเนตรพระเจ้า’ ^๕แต่ โอ ใครจะให้พระเจ้าตรัสและ ทรงเปิดริมพระโอษฐ์ของพระองค์ ตรัสกับท่าน ^๖ใครจะให้พระองค์ทรงสำแดงเคล็ดลับของสติปัญญาให้ท่าน เพราะความเข้าใจของพระองค์คือเนกอนันต์ จงทราบเถิดว่าพระเจ้า ทรง เรียก ร้อง จาก ท่าน น้อย กว่าความชั่วช้าของท่านฟังได้รับ ^๗ท่านจะหยิ่งรู้สภาพของพระเจ้าได้หรือ ท่านหยิ่งรู้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ ^๘นั่นสูงเท่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะทำอะไรได้ ลึกกว่านรก ท่านจะทราบอะไรได้ ^๙ชีวิตดึกยาวกว่าโลก และกว้างกว่าทะเล ^{๑๐}ถ้าพระองค์ ทรง ตัด ออก และทรงคุมขัง และทรงเรียกมาชุมนุมกัน

ใครจะขัดขวางพระองค์ได้ ^{๑๑} เพราะพระองค์ทรงทราบคนไร้ค่า เมื่อพระองค์ทรงเห็นความชั่วร้าย พระองค์จะไม่ทรงพิพากษาหรือ ^{๑๒} แต่คนไร้ค่าอยากฉลาด ถึงแม้ว่ามนุษย์เกิดมาเหมือนลูกลาป่า ^{๑๓} ถ้าท่านเตรียมใจของท่านไว้ และท่านเหยียดมือของท่านออกไปหาพระองค์ ^{๑๔} ถ้าความชั่วช้ายู่ในมือของท่าน ทั้งเสียให้ไกล และอย่าให้ความชั่วร้ายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของท่าน ^{๑๕} แล้วแน่ละ ท่านจะเงยหน้าขึ้นโดยปราศจากตำหนิ ท่านจะมั่นคง และไม่ต้องกลัว ^{๑๖} เพราะท่านจะลืมความทุกข์ยากของท่าน ท่านจะจดจำได้เหมือนน้ำที่ได้ไหลผ่านพ้นไป ^{๑๗} แล้วชีวิตของท่านจะสุขใสมากกว่าเวลาที่ยังวัน ท่านจะส่องแสงเหมือนเวลาเช้า ^{๑๘} และท่านจะรู้สึกมั่นคง เพราะมีความหวัง เออ ท่านจะตรวจตราดู และนอนพักอย่างปลอดภัย ^{๑๙} ท่านจะนอนลง และไม่มีใครทำให้ท่านกลัว เออ คนเป็นอันมากจะมาวอนขอความช่วยเหลือจากท่าน ^{๒๐} แต่ตาของคนชั่วร้ายจะมีดมัว เขาจะหลีกเลียงหลบหนีไม่ได้ และความหวังของเขาจะเหมือนความตายนั่นเอง”

โยบตอบและว่ากล่าวความถ้อยธรรมของเพื่อนๆ

๑๒ ^๑ แล้วโยบตอบว่า ^๒ “ไม่ต้องสงสัยเลย ที่ท่านทั้งหลายเป็นเสียงของประชาชน และสติปัญญาจะตายไปพร้อมกับท่าน ^๓ แต่ข้าก็มีความเข้าใจอย่างกับท่าน ข้าไม่ต้องยกว่าท่าน เออ เรื่องอย่างนี้ใครจะไม่ทราบ ^๔ ข้าเป็นเหมือนผู้ที่ให้เพื่อนบ้านหัวเราะเยาะ ผู้ร้องทูลพระเจ้าและพระองค์ทรงตอบ คนดีรอบคอบอันชอบธรรมเป็นที่ให้เขาหัวเราะเยาะ ^๕ ในความคิดของผู้ที่อยู่อย่างสบาย ผู้มีเท้าพร้อมที่จะพลาดเหมือนตุ้บเกียงที่ถูกสบประมาท ^๖ เต็นท์ของโจรก็มั่งคั่ง และ บุคคลที่ยั่วเย้าพระเจ้าก็มั่นคง พระเจ้าทรงนำของมากมายมาสู่มือของเขา ^๗ แต่ขอลงสัตว์เดียรัจฉาน และมันจะสอนท่าน ถามนกในอากาศดู และมันจะบอกท่าน ^๘ หรือพูดกับแผ่นดินโลก และมันจะสอนท่าน และปลาทะเลจะประกาศแก่ท่าน ^๙ ในบรรดาสิ่งเหล่านี้มีสิ่งใดที่ไม่ทราบว่าจะหัตถ์ของพระ เยโฮวาห์ ทรงกระทำให้เป็นไปอย่างนั้น ^{๑๐} จิตใจของสิ่งที่มีชีวิต ทุกอย่าง อยู่

ในพระหัตถ์ของพระองค์ ทั้งลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวง ^{๑๑} หูทดลองถ้อยคำมิใช่หรือ และเปดานปากชิมรสอาหารมิใช่หรือ ^{๑๒} สติปัญญาอยู่กับคนมีอายุมาก และอายุยืนยาวทำให้เกิดความเข้าใจ ^{๑๓} สติปัญญาและฤทธานุภาพ อยู่ กับ พระเจ้า พระองค์ทรงมีค่าแนะนำ และความเข้าใจ ^{๑๔} ดูเถิด พระองค์ทรงฟังทั้งหลายลง และไม่มีผู้ใดสร้างใหม่ได้ พระองค์ทรงกักขังมนุษย์คนหนึ่งไว้และไม่มีผู้ใดเปิดได้ ^{๑๕} ดูเถิด พระองค์ทรงยึดน้ำไว้ และมันก็แห้งไป ดังนั้นพระองค์ทรงส่งมันออกไปและมันก็ท่วมแผ่นดิน ^{๑๖} พระกำลังและพระสติปัญญาอยู่กับพระองค์ ผู้ถูกลงทั้งผู้ลง เป็นของพระองค์ ^{๑๗} พระองค์ทรงนำที่ปรึกษาตัวล่อนจ้อนไป และพระองค์ทรงกระทำผู้พิพากษาให้เป็นคนโง่ ^{๑๘} พระองค์ทรงแก้พันธนาการของ กษัตริย์ และ ทรงผูกมัดเอวของ กษัตริย์เหล่านั้นด้วยผ้าคาดเอว ^{๑๙} พระองค์ทรงนำเจ้าชายตัวล่อนจ้อนไป และทรงคว่ำผู้มีกำลังเสีย ^{๒๐} พระองค์ทรงเอาคำพูดไปเสียจากผู้ที่เขาวางใจ และทรงนำการพินิจพิจารณาไปเสียจากพวกผู้มีอายุ ^{๒๑} พระองค์ทรงเทความเหี้ยมหยามบนเจ้านาย และ ทรงกระทำให้ผู้ที่แข็งแรงอ่อนกำลัง ^{๒๒} พระองค์ทรงเปิดสิ่งที่ลึกออกมาจากความมืด และทรงนำเงามัจจุราชมารู้อความสว่าง ^{๒๓} พระองค์ทรงกระทำประชชาติให้ใหญ่โต และ ทรงทำลายเสีย พระองค์ทรงขยายบรรดาประชชาติ และทรงนำเขาทั้งหลายให้แคบลงอีก ^{๒๔} พระองค์ทรงนำความเข้าใจไปเสียจากหัวหน้าชาวโลก และ ทรงกระทำให้เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีหนทาง ^{๒๕} เขาทั้งหลายคล้ำอยู่ในความมืดปราศจาก ความสว่าง และ พระองค์ ทรงทำให้เขาโง่เขลาอย่างคนเมา”

โยบปกป้องความซื่อสัตย์ของตนเอง

๑๓ ^๑ “ดูเถิด ตา ของ ข้า ได้ เห็น สิ่งทั้งหมดนี้แล้ว หูของข้าได้ยินและเข้าใจเรื่องนี้แล้ว ^๒ อะไรที่ท่านทั้งหลายรู้ ข้าก็รู้ด้วย ข้าไม่ต้องยกว่าท่าน ^๓ แต่ข้าใครจะทูลต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และปรารภงานจะสูคติของข้ากับพระเจ้า ^๔ ส่วนท่าน ท่านฉาบเสียด้วยการมูสา ท่านทั้งปวงเป็นแพทย์ที่ใช้ไม่ได้ ^๕ โอ ท่านน่าจะนิ่งเสีย และความนินนจะเป็นสติปัญญาของท่าน ^๖ บัดนี้ขอฟัง

การหาเหตุผลของข้า และขอ ฟัง คำวิงวอน แห่งริมฝีปากของข้า ^๗ ท่านทั้งหลายจะพูด ชั่วร้าย เพื่อ พระเจ้า หรือ และ พูด ลวง เพื่อ พระองค์ หรือ ^๘ ท่านทั้งหลายจะแสดงความ ลำเอียงเข้าข้างพระองค์หรือ ท่านจะว่าความ ผ้ายพระเจ้าหรือ ^๙ เมื่อพระองค์ทรงค้นท่าน พบ จะดีแก่ท่านใหม่ หรือ ท่านจะเยาะเย้ย พระองค์ได้อย่าง ผู้หนึ่งผู้ใดเยาะเย้ยมนุษย์ หรือ ^{๑๐} พระองค์จะ ทรงตำหนิท่านทั้งหลาย แน่ ถ้า ท่าน แสดง ความ ลำเอียง อย่าง ลับๆ ^{๑๑}ความ โอ้อ่า ตระการ ของ พระองค์ จะ ไม่ กระทำให้ท่านคร่ำมกแล้ว และความครั้นคร้ำ ต่อพระองค์จะไม่ตกเหนือท่านหรือ ^{๑๒}ความ ระบุถึงถึงทั้งหลายของท่านเป็นเหมือนอย่าง ซีเภา ร่างกายของท่านเป็นแต่กายนดิน ^{๑๓}ขอ นิ่งเถอะ และข้าจะพูด และอะไรจะเกิดแก่ ข้า ก็ขอให้เกิดเถิด ^{๑๔}ทำไมนะหรือ ข้าจะ จับเนื้อของข้าไว้ และเสียดชีวิตของข้า ^{๑๕}ถึง แม้พระองค์ ทรงประหารข้าเสีย ข้าก็จะยัง วางใจ ในพระองค์ แต่ ข้าจะ ยัง ยืนยั้น ทาง ทั้งหลาย ของ ข้า จำเพาะ พระพักตร์พระองค์ ^{๑๖}พระองค์จะทรงเป็นความรอดของข้าด้วย เพราะ คนหน้าชื่อใจคด จะไม่ ได้ เข้ามา ต่อ เบื้อง พระพักตร์พระองค์ ^{๑๗}ขอ ฟัง ถ้อยคำ ของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำกล่าวของ ข้าอยู่ในหูของท่าน ^{๑๘}ดูเถิด ข้าเตรียมคดี ของข้าแล้ว ข้าทราบ ว่า จะ ปรากฏ ว่า ข้า บริสุทธิ์ ^{๑๙}ใครนะจะสู้คดีกับข้า เพราะบัดนี้ ถ้าข้านิ่งเสีย ข้าก็จะตาย ^{๒๐}ขอทรงประสาท สองสิ่ง แก่ ข้าพระองค์ และ ข้าพระองค์ จะ ไม่ ช้อน ตัว จาก พระพักตร์พระองค์ ^{๒๑}ขอ ทรงหุดพระหัตถ์ให้ไกลจากข้าพระองค์ และ ขออย่าให้ความ ครั้นคร้ำ พระองค์ ทำให้ข้า พระองค์คร่ำมกแล้ว ^{๒๒}ขอพระองค์ทรงเรียก เถิด แล้วข้าพระองค์จะทูลตอบ หรือขอให้ ข้าพระองค์ทูล และขอพระองค์ทรงตอบแก่ ข้าพระองค์ ^{๒๓}บรรดาความชั่วช้าและความ บาปผิดของข้าพระองค์มีเท่าใด ขอทรงโปรด ให้ ข้าพระองค์ทราบ ถึง การละเมิด และบาป ของข้าพระองค์ ^{๒๔}ทำไม พระองค์ ทรงเมิน พระพักตร์เสีย และ ทรง นับว่า ข้าพระองค์ เป็นศัตรูของพระองค์ ^{๒๕}พระองค์จะทรงให้ ไปไม้ที่ถูกลมพัดหัก เสีย หรือ และ จะ ทรง ไล่ติดตาม ฟาง แห่ง หรือ ^{๒๖}เพราะ พระองค์ ทรงจารึกถึงขมขื่นต่อสู้อข้าพระองค์ และทรง กระทำให้ ข้าพระองค์ รับโทษความชั่วช้าที่

ข้าพระองค์กระทำเมื่อยังรุ่งอยู่อยู่ ^{๒๗}พระองค์ ทรงเอาเท้า ของข้าพระองค์ใส่ชื่อไว้ และ ทรงแผ่ดูทางทั้งสินของข้าพระองค์ พระองค์ ทรงจารึก เครื่องหมาย ไว้ บนฝ่าเท้า ของ ข้า พระองค์ ^{๒๘}มนุษย์ก็ทรุดโทรมไปเหมือนขาง เน่า เหมือนเครื่องแต่งกายที่ตัวมอดกิน”

โยบตอบสหายของตน

๑๔ ^๑“มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่ ๑๔ แต่ไม่นาน และเต็มไปด้วยความ ยุ่งยากใจ ^๒เขาออกมาเหมือนดอกไม้ แล้ว ก็ถูกตัดให้ล้มลง เขาลี้ไปอย่างเงา และ ไม่ อยู่ต่อไปอีก ^๓และพระองค์ทรงลืมนพระเนตร มองคนอย่างนี้หรือ และทรงนำข้าพระองค์ มาในการพิพากษาของพระองค์หรือ ^๔ใครจะ เอาสิ่งสะอาดออกมาจากสิ่งไม่สะอาดได้ ไม่มี ใครสักคน ^๕วันเวลาของเขาถูกกำหนดไว้ เสียแล้ว และจำนวนเดือนของเขาก็อยู่กับ พระองค์ พระองค์ทรงกำหนดขอบเขต ของ เขาไม่ให้เขาผ่านไปได้ ^๖ฉะนั้น ขอ ทรง หันพระพักตร์ไปจากเขา และทรงเลิกเถิด พระเจ้าข้า เพื่อให้เขาขึ้นบานด้วย วัน ของ เขาอย่าง ลูกจ้าง ^๗เพราะ สำหรับ ต้นไม้ ก็ มี ความหวัง ถ้ามันถูกตัดลง มันก็จะแตกหน่อ อีก และหน่ออ่อนของมันจะไม่หยุดยง ^๘ถึง รากของมันจะแก่อยู่ในดิน และตอของมัน จะตายอยู่ในผงคลีดิน ^๙แต่พอได้กลิ่น ไร่ ของน้ำ มันจะงอก และแตกกิ่งออกเหมือน ต้นไม้่ออ่อน ^{๑๐}แต่มนุษย์ตาย และลืมนพิพาท เื่อ มนุษย์สิ้นลมหายใจ และเขาอยู่ที่ไหน เล่า ^{๑๑}น้ำขาดจากทะเลไป และแม่น้ำก็เหือด และแห้งไปฉนั้นใด ^{๑๒}ฉนั้น นั้น แหละ มนุษย์ ก็นอนลงและไม่ลุกขึ้นอีก จนท้องฟ้าไม่มี อีก เขาก็ไม่ตื่นขึ้น และปลุกเขาก็ไม่ได้ ^{๑๓}โอ หากพระองค์ทรงช้อนข้าพระองค์ไว้ใน แดนคนตายก็จะดี ใครจะให้พระองค์ ทรง ปกปิด ข้าพระองค์ไว้จนพระพิโรธ พระองค์ พ้นไป ใครจะให้พระองค์ ทรง กำหนด เวลา ให้ข้าพระองค์ และทรง ระบุถึงข้าพระองค์ ^{๑๔}ถ้า มนุษย์ตายแล้ว เขาจะมีชีวิตอีกหรือ ข้าพระองค์ จะคอยอยู่ตลอดวัน ประจำการ ของข้าพระองค์ จนกว่าการปลดปล่อยของ ข้าพระองค์จะมาถึง ^{๑๕}พระองค์จะทรงเรียก และข้าพระองค์จะทูลตอบพระองค์ พระองค์ จะทรงอาลัยอาวรณ์พระหัตถ์กิจของพระองค์ ^{๑๖}แต่พระองค์ ทรง นับ ก้าว ของ ข้าพระองค์

พระองค์มิได้ทรงจ้องจับผิดข้าพระองค์หรือ^{๑๗} การละเมิดของข้าพระองค์นั้นทรงใส่ไว้ในถุงที่ผืนกิตรา และพระองค์ทรงมัดความชั่วข้าของข้าพระองค์ไว้^{๑๘} แต่ภูเขาก็ตลายลง และผู้ฟังไป และก้อนหินก็ถูกย้ายไปจากที่ของมัน^{๑๙} นำเข้เขาหินไปเสีย พระองค์ทรงพัดพาสิ่งต่างๆ ที่งอกขึ้นจากผงคลีดินแห่งแผ่นดินโลกไป พระองค์ทรงทำลายความหวังของมนุษย์เช่นกัน^{๒๐} พระองค์ทรงชนะเขาเสมอ และเขาก็ล่องลับไป พระองค์ทรงเปลี่ยนสีหน้าของเขาและทรงส่งเขาไปเสีย^{๒๑} บรรดาบุตรชายของเขาได้รับเกียรติและเขาก็ไม่ทราบ เขาทั้งหลายตกต่ำลง แต่เขาหาหยิ่งรู้ไม่^{๒๒} เขา รู้สึกเพียงความเจ็บในร่างกายของตน และจิตใจเขาคำครวญ”

เอลีฟัสว่าเขามีความรู้มากกว่าโยบ

๑๕^๑ แล้ว เอลี ฟัส ชาว เทมาน ตอบว่า^๒ “ควรที่ คน มี ปัญญา จะ ตอบ ด้วย ความ รู้ ลมๆ แล้งๆ หรือ และ บรรจุ ลม ตะวัน ออก ให้ เต็ม ท้อง^๓ ควรที่ เขา จะ ไต่ แย้ง กัน ในการ พุด อัน ไร ประโยชน์ หรือ ด้วย ถ้อยคำ ซึ่ง ไม่ ได้ ผล หรือ^๔ แต่ ท่าน กำลัง ขจัด ความ ย่ำ เกรง เสีย และ ขัด ขวาง การ อธิษฐาน ต่อ พระ พักตร์ พระเจ้า^๕ เพราะ ปาก ของ ท่าน กล่าว ความ ชั่ว ชั่ว ของ ท่าน และ ท่าน เลือก เอา ลิน ของ คน ฉลาด เกม โกง^๖ ปาก ของ ท่าน กล่าว โทษ ท่าน เอง ไม่ ใช่ ข้าพเจ้า และ ริม ฝี ปาก ของ ท่าน ปรีกปรีา ท่าน เอง^๗ ท่าน เป็น มนุษย์ คน แรก ที่ เกิด มา หรือ หรือ ท่าน คลอด มา ก่อน เนิน เขา หรือ^๘ ท่าน ได้ ฟัง ความ ลึก ลับ ของ พระเจ้า หรือ และ ท่าน จำ กัด สติ ปัญญา ไว้ เฉพาะ ตัว ท่าน หรือ^๙ ท่าน ทราบ อะไร ที่ พวกเรา ไม่ ทราบ บ้าง ท่าน เข้าใจ อะไร ที่ ไม่ กระจ่าง แก่ เรา เล่า^{๑๐} ใน พวก เรา มี คน ผมหงอก และ คน สูง อายุ แก่ ยิ่ง กว่า บิดา ของ ท่าน^{๑๑} ท่าน เห็น คำ เล่า โลม ของ พระเจ้า เป็น ของ เล็ก น้อย ไป หรือ มี เรื่อง ลึก ลับ อะไร บ้าง อยู่ กับ ท่าน หรือ^{๑๒} เหตุ ไฉน ท่าน จึง ปล่อย ตัว ไป ตามใจ ท่าน กระพริบ ตา เพราะ เหตุ อะไร เล่า^{๑๓} คือ ที่ ท่าน หัน จิต ใจ ของ ท่าน ต่อ สู้ พระเจ้า และ ให้ ถ้อยคำ อย่าง นี้ออก จาก ปาก ของ ท่าน^{๑๔} มนุษย์ เป็น อะไร เล่า เขา จึง จะ สะอาด ได้ หรือ เขา ผู้ เกิด มา โดย ผู้ หญิง เป็น อะไร เขา จึง ชอบ ธรรม ได้^{๑๕} ดูเถิด พระเจ้า มิได้ ทรง

วางใจในวิสุทธิชนของพระองค์ ใช้แล้ว ในสายพระเนตรพระองค์ ฟาสวรรค์ก็ไม่สะอาด^{๑๖} แล้ว มนุษย์ผู้ตีความชั่วข้าเหมือนดูม่นำก็นำสะอิดสะเอียนและใส่โครยงกว่านูนสักเท่าใด^{๑๗} ฟังข้าซี ข้าจะแสดงแก่ท่าน สิ่งใดที่ข้าได้เห็น ข้าจะกล่าว^{๑๘} สิ่งทีคนมีปัญญาได้บอกกันมาแต่บรรพบุรุษของเขา และมีได้ปิดบังไว้^{๑๙} ผู้ที่ได้รับพระราชทานแผ่นดินแต่พวกเดียว และไม่มีคนต่างด้าวผ่านไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย^{๒๐} คนชั่วทุกคนที่ทรมาณตลอดอายุของเขา ตลอดปีทั้งปวงได้ซ่อนไว้จาก ผู้บีบบังคับ^{๒๑} เสียงที่นำคร้ามกลัว อยู่ในหู ของ เขา ผู้ทำลาย จะ มา เหนือ เขา ในยามมั่งคั่ง^{๒๒} เขาไม่เชื่อว่าเขาจะกลับออกมาจากความมืด เขาจะต้องตายด้วยดาบ^{๒๓} เขาพเนจรไปเพื่อหาอาหาร กล่าว ว่า ‘อยู่ที่ไหนนะ’ เขาทราบอยู่ ว่า วันแห่งความมืด อยู่ แล่ เอี่ยม มือ^{๒๔} ความ ทุกข์ ใจ และ ความ แสนระทม จะ ทำ ให้ เขา คร้าม กลัว มัน จะ ชนะ เขา เหมือน อย่าง กษัตริย์ เตรียมพร้อม แล้ว สำหรับการศึก^{๒๕} เพราะ เขา ได้ เหยียด มือ ของ เขา ออก สู้ พระเจ้า และ เพิ่ม กำ ลัง เพื่อ ต่อ สู้ องค์ ผู้ ทรง มหิทธิ ฤทธิ^{๒๖} เขา วิง เข้า ใส่ พระองค์ อย่าง ดื้อ ดิ่ง พร้อม กับ ดึง ปุ่ม หนา^{๒๗} เพราะ ว่า เขา ได้ คลุม หน้า ของ เขา ด้วย ความ อ้วน ของ เขา แล้ว และ รวบรวม ไขมัน มา ไว้ ที่ บน เหว ของ เขา^{๒๘} และ ได้ อาศัย อยู่ ใน หั้ว เมือง ที่ รกร้าง ใน เรือน ซึ่ง ไม่มี ผู้อาศัย ซึ่ง พร้อม ที่ จะ กลาย เป็น กอง ซาก ปรีก หัก ฟัง^{๒๙} เขา จะ ไม่ มั่ง มี และ ทรัพย์ สมบัติ ของ เขา จะ ไม่ ทน ทาน และ ข้าว ของ ของ เขา จะ ไม่ เพิ่ม พูน ใน แผ่น ดิน^{๓๐} เขา จะ หิน จาก ความ มืด ไม่ ฟัน เปลวเพลิง จะ ทำ ให้ เหนือ ของ เขา แห่ง ไป และ โดย ลม พระ โอษฐ์ เขา จะ ต้อง จาก ไป เสีย^{๓๑} อย่า ให้ เขา วางใจ ใน ความ อนิจจัง ลวง ตัว เขา เอง เพราะ ความ อนิจจัง จะ เป็น สิ่ง ตอบ แทน เขา^{๓๒} จะ ชำระ ให้ เขา เต็ม ก่อน เวลา ของ เขา และ กิจ กำน ของ เขา จะ ไม่ เขียว^{๓๓} เขา จะ เป็น ประจูดจเถา อุ่น ที่ เขา ยาลูก อุ่น ดิบ ของ มัน และเป็น ดั่ง ต้น มะ กอก เทศ ที่ สด ดิ่ง ทิ้ง ดอก บาน ของ มัน^{๓๔} เพราะ ว่า ที่ ชุ่ม นุ่ม ของ พวก หน้า ชื่อ ใจ คน นั้น จะ รกร้าง ไป และ ฟ้า จะ เผา ผล ชาติ เติ้น ที่ แห่ง สิบ บน เสีย^{๓๕} เขา ทั้ง หลาย ดั่ง ครรภ ความ ชั่ว และ คลอด ความ ร้าย ออก มา และ ท้อง ของ เขา ทั้ง หลาย ตระ เตรียม การ ล้อ ลวง”

โยบบ่นเรื่องพระราชกิจของพระเจ้า

๑๖ แล้วโยบตอบว่า ๒ “ข้าเคยได้ยินเรื่องอย่างนี้มานานแล้ว ท่านทุกคนเป็นผู้เล้าโลมที่ทวนใจ ๓ คำลมๆ แล้งๆ จะจบสิ้นเมื่อไรหน้อ ท่านเป็นอะไรไป ท่านจึงตอบอย่างนี้ ๔ ข้าก็พูดอย่างท่านทั้งหลายได้เหมือนกัน ถ้าชีวิตท่านมาแทนที่ชีวิตของข้า ข้าก็สามารถสรรหาถ้อยคำมากมายก่ายกองมาต่อสู้อ่านทั้งหลายได้ และสันตிரชะของข้าใส่ท่าน ๕ ข้าจะหนุนกำลังของท่านทั้งหลายด้วยปากของข้าก็ได้ และการเคลื่อนไหวแห่งริมฝีปากของข้าจะระงับความเจ็บปวดของท่านก็ได้ด้วย ๖ ถ้าข้าพูด ความเจ็บปวดของข้าก็ไม่ระงับ และถ้าข้านิ่งไว้ จะบรรเทาไปสักเท่าใด ๗ แต่ที่นี่แหละ เดียวนี้พระเจ้าทรงให้ข้าอ่อนเปลี้ย พระองค์ทรงกระทำให้พรรคพวกทั้งสิ้นของข้าเลิกร้างไป ๘ และพระองค์ได้ให้ข้าเต็มไปด้วยรอยย่นซึ่งสภาพนี้เป็นพยานปรักปรำข้า และความฝ่ายฟอมของข้าลุกขึ้นปรักปรำข้า มันเป็นพยานใส่หน้าข้า ๙ พระองค์ทรงฉีกข้าด้วยพระพิโรธของพระองค์และทรงเกลียดชังข้า พระองค์ทรงขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟัน ใส่ข้า ปรักฤษ์ของข้า ถลิ่งดาสู่ข้า ๑๐ มีคนอำปากใส่ข้า เขาตบแก้ม ประจานข้า เขาสูมห่วงกันปรักปรำข้า ๑๑ พระเจ้าทรงมอบข้าให้แก่คนอุทธรณ์ และทรงเหวี่ยงข้าไว้ในมือของคนชั่วร้าย ๑๒ ข้าอยู่สบาย และพระองค์ทรงหักข้าสะบั้นเออ พระองค์ทรงฉวยคอข้า และฟาดข้าลงเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงตั้งข้าให้เป็นเป้าของพระองค์ ๑๓ นักธนูของพระองค์ล้อมข้า พระองค์ทรงทะเลวง เป็ด ไต ของข้า และไม่เพลามือเลย พระองค์ทรงเหน็บตาของข้าลงบนดิน ๑๔ พระองค์ทรงพังเข้าไปเป็นช่องๆ พระองค์ทรงวิ่งเข้าใส่ข้าอย่าง มนุษย์ยักษ์ ๑๕ ข้าเย็บ ผ่ากระสอบ ติดหนัง ของข้า และทำให้เขาสัตว์ของข้าสกรปรุกด้วยผงคลีดิน ๑๖ หน้าของข้าแดงด้วยการรำให้ เงามัจจุราชอยู่ที่หลังตาของข้า ๑๗ แม้ว่าในมือของข้าไม่มีความมอญติธรรมเลย และคำอธิษฐานของข้าก็บริสุทธี ๑๘ โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย อย่าปิดบังโลหิตของข้านะ อย่าให้เสียงร้องของข้ามีที่หยุดพัก ๑๙ ดูเถิด เดียวนี้เองพยานของข้าก็อยู่บนสวรรค์ และพระองค์ผู้รับรองข้าก็อยู่ในที่สูง ๒๐ เพื่อนของข้าดูหมิ่นข้า แต่ตา

ของข้าเห็นตาออกถวายพระเจ้า ๒๑ โอ ขอให้ผู้หนึ่งผู้ใดอ่อนน้อมเพื่อมนุษย์ต่อพระเจ้าอย่างที่มีมนุษย์อ่อนน้อมเพื่อเพื่อนบ้านของเขา ๒๒ เพราะว่าต่อไปอีกไม่กี่ปี ข้าจะไปตามทางที่ข้าจะไม่กลับ”

โยบอ่อนน้อมต่อพระเจ้า

๑๗ “ลมหายใจของข้าได้แตกดับ วันเวลาของข้าก็จบลง หลุม ผัง ศพพร้อมสำหรับข้าแล้ว ๒ และคนมักเยาะเย้ยก็อยู่รอบข้านี้เอง และตาของข้าก็จ้องอยู่กับการย่ำเย้าของเขา ๓ โปรดทรงวางประกันไว้สำหรับข้าพระองค์กับพระองค์ ใครอยู่ที่นั่นที่จะให้ประกันสำหรับข้าพระองค์ได้ ๔ เพราะพระองค์ทรงปิดใจของเขาทั้งหลายไว้จากความเข้าใจ ฉะนั้นพระองค์จะไม่ทรงยกย่องเขา ๕ ผู้ที่กล่าวคำประจบประแจงแก่เพื่อนของเขา นัยน์ตาของลูกหลานของเขาจะมัวมืดไป ๖ พระองค์ทรงกระทำให้ข้า เป็นคำครหาของชนชาติทั้งหลาย แต่ก่อนนั้นข้าเป็นเหมือนรามะนา ๗ นัยน์ตาของข้าได้มืดมัวไปด้วยความโศก สลด และอวิญวะ ทั้งสิ้นของข้าก็เหมือนกับเงา ๘ คนเที่ยงธรรมก็จะตูกตะลิ่งด้วยเรื่องนี้ และคนไร้ผิดก็จะเร็วตัวขึ้นปรักปรำผู้คนหน้าชื่อใจคด ๙ คนชอบธรรมยังจะยึดมั่นอยู่กับทางของเขา และผู้ที่มีมือสะอาดก็จะแข็งแรงยิ่งขึ้นๆ ๑๐ แต่พวกท่านท่านทุกคนมาอีกซี ข้าจะไม่พบคนที่มิปัญญาสักคนในพวกท่าน ๑๑ วันของข้าก็ผ่านพ้นไป แผนงานของข้าก็แตกหัก คือความคิดในใจของข้านั้น ๑๒ เขาเหล่านั้นทั่วกลางคืนให้เป็นกลางวัน ความสว่างนั้นก็สิ้นเพราะเหตุความมืด ๑๓ ถ้าข้ารอดคอย แดนคนตายจะเป็นบ้านของข้า ข้าได้ทางที่นอนออกในความมืด ๑๔ ข้าได้พูดกับความเปื่อยเน่าว่า ‘เจ้าเป็นพ่อของข้า’ และพูดกับहनอนว่า ‘เจ้าเป็นแม่ของข้าและเป็นพี่สาวของข้า’ ๑๕ แล้วบัดนี้ความหวังของข้าอยู่ที่ไหนเล่า ส่วนความหวังของข้านั้นใครจะเห็นได้ ๑๖ ความหวังนั้นจะลงไปใต้ลดาประตูแดนคนตาย เราจะลงไปด้วยกันในผงคลีดิน”

บิลดัดกล่าวถึงความทุกข์ของคนชั่ว

๑๘ แล้ว บิล ดัด คน ชู อาร์ท ตอบ ว่า ๒ “ท่านจะค้นหาถ้อยคำนานเท่าใดจงใคร่ครวญ แล้ว ภายหลัง พวก เรา จะ พูด

๓ทำไมเราจึงถูกนับให้เป็นสัตว์ และถือว่าเลว
 ทรมานในสายตาของท่าน ๔ท่านผู้ฉีกตัวของ
 ท่านด้วยความโกรธของท่าน จะให้แผ่นดิน
 โลกถูกทอดทิ้งเพราะเห็นแก่ท่านหรือ หรือ
 จะให้ก้อนหินโยกย้ายจากที่ของมัน ๕เออ
 ความสว่างแห่งคนชั่วจะถูกดับเสีย และเปลว
 ไฟของเขาจะไม่ส่องแสงอีก ๖ความสว่างใน
 เต็นท์ของเขาจะมืด และตะเกียงของเขาจะ
 ดับพร้อมกับเขา ๗ก้าวอันแข็งแรงของเขาก็
 จะสั้นเข้า และความคิดอ่านของเขาเองก็
 จะคว่ำเขาลง ๘เพราะเขาถูกเหยียงเข้าไปใน
 ชาย่ด้วยเท้าของเขาเอง และเขาเดินอยู่บน
 หลุมพราง ๙กับอันหนึ่งจะฉวยสั้นเท้าของ
 เขาไว้ ผู้ปล้นจะมีชัยต่อเขา ๑๐มีบ่วงซ่อน
 อยู่ในดินไว้ดักเขา มีกับอยู่ในทางไว้ดักเขา
 ๑๑สิ่งนำหวาดเสียวจะทำให้เขาตกใจอยู่รอบ
 ด้าน และไล่ติดสั้นเท้าของเขาอยู่ ๑๒กำลัง
 ของเขาก็จะกร่อนไปเพราะความหิว และภัย
 พิบัติก็จะคอยพร้อมอยู่ที่ข้างเขา ๑๓มันจะ
 กินความ แข็งแกร่งแห่งผิวหนังของเขาเสีย
 แม้แต่บุตรหัวปีแห่งความ ตาย จะกินความ
 แข็งแกร่งของเขาเสีย ๑๔ความไว้วางใจของ
 เขา จะ ถูก ถอน ออกจาก เต็นท์ ของ เขา จะ
 ถูกนำมายัง กษัตริย์แห่งความนำหวาดเสียว
 ๑๕สิ่งที่ไม่ใช่ของเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของ
 เขา จะมี กำมะถัน กลีอน กลาด อยู่ เหนือ ที่
 อยู่ของเขา ๑๖รากของเขาจะแห้ง ไปข้างใต้
 นั้น และกิ่งของเขาที่อยู่ข้างบนจะถูกตัดทิ้ง
 ๑๗การระลึกถึงเขาจะพินาศไปจากโลก และ
 เขาจะไม่มีชื่ออยู่ในถนน ๑๘เขาจะถูกผลักไส
 จากความสว่างเข้าสู่ความมืด และจะถูกไล่
 ออกไป จาก แผ่น ดิน โลก ๑๙เขาจะ ไม่มี ลูก
 หรือหลานท่ามกลางประชาชนของเขา และ
 จะไม่มีใครเหลืออยู่ในที่ซึ่งเขาเคยอาศัยอยู่
 ๒๐ผู้ที่มาภายหลังเขาก็จะตกตะลึงด้วยวัน
 ของเขา เหมือนกับผู้ที่มาก่อนก็หวาดกลัว
 ด้วย ๒๑แน่ละ ที่อยู่ของ คน ชั่ว เป็นอย่างนี้
 แหละ และที่อยู่ของ คน ชึ่ง ไม่รู้จักพระเจ้าก็
 เป็นอย่างนี้แหละ”

โยบมั่นคงในความเชื่อ

๑๘ แล้วโยบตอบว่า ๒“ท่านทั้งหลาย
 จะทรมานจิตใจข้าจนสักเท่าใด ทั้ง
 ทูบข้าเป็นชินๆด้วยถ้อยคำ ๓ท่านทั้งหลาย
 พุดสบประมาทข้าสิบหนแล้ว และที่ข้าทำ
 เป็น คน แปร ก หน้า ต่อ ข้า นั้น ท่าน ก็ ไม่ อย

เลย ๔ถ้าแม้ว่าข้าหลงทำผิดจริง ความผิด
 ของข้าก็อยู่ กับ ข้า ๕ถ้าท่าน ทั้ง หลาย จะ
 ผยองเพราะข้าจริง และใช้ความต่ำต้อยของ
 ข้าปรักปรำข้า ๖จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรง
 คว่ำข้าลง แล้ว และได้ ทรง เอา ตาย ของ
 พระองค์ ล้อม ข้า ไว้ ๗ดูเถิด ข้าร้อง ออก มา
 เพราะเหตุความ ทารุณ แต่ไม่มีใคร ฟัง ข้า
 ร้อง ให้ ช่วย แต่ไม่มี ความ ยุติธรรม ที่ไหน
 ๘พระองค์ทรงก่อกำแพงกันทางข้าไว้ ข้าจึง
 ข้ามไปไม่ได้ และพระองค์ทรงให้ทาง ของ
 ข้ามืดไป ๙พระองค์ทรงปลดส่งราศีของข้า
 ไปจากข้าเสีย และทรงถอดมงกุฎจากศีรษะ
 ของข้า ๑๐พระองค์ทรงพังข้าลงเสียทุกด้าน
 และข้าก็สั้นไป พระองค์ทรงทิ้งความหวัง
 ของข้าขึ้นเหมือนถ่อน ต้นไม้ ๑๑พระพิโรธ
 ของพระองค์พลุ่งขึ้นใส่ข้า และทรงนับข้าว่า
 เป็นปรปักษ์ของพระองค์ ๑๒กองทหารของ
 พระองค์เข้ามาพร้อมกัน เขาทั้งหลายก่อเชิง
 เทินต่อสู้ข้า และตั้งค่ายล้อม เต็นท์ ของ ข้า
 ๑๓พระองค์ทรงให้พี่น้องของข้าห่างไกลจาก
 ข้า ผู้ที่ คู่ ณ เคย ของ ข้า ก็ หัน ไป จาก ข้า เสีย
 ๑๔ญาติของข้าละข้าเสีย และเพื่อนสนิทของ
 ข้าได้ล้มข้าเสียแล้ว ๑๕คนทั้งหลายที่อาศัย
 อยู่ในบ้านของข้าและสาวใช้ของข้า นับข้า
 เป็นคนต่างดาว ข้ากลายเป็นคนต่างดาวใน
 สายตาของเขา ๑๖ข้าเรียกคนใช้ของข้า แต่
 เขาไม่ ตอบ ข้า ข้าต้องวิ่งวอนเขาด้วยปาก
 ของข้า ๑๗ลมหายใจข้าเป็นที่ขยะแขยงแก่
 ภรรยาของข้า ถึงแม้ข้าได้อ่อนวอนเพื่อลูกๆ
 ที่บังเกิดแก่ข้าเอง ๑๘แม้เด็กๆดูหมิ่นข้า เมื่อ
 ข้าลุกขึ้นเขาก็ว่าข้า ๑๙สหายสนิททั้งสิ้นของ
 ข้ารังเกียจข้า และคนเหล่านั้นที่ข้ารัก เขาหัน
 หลังให้ข้า ๒๐กระดูกของข้าเกาะติดหนังและ
 ติดเนื้อของข้า และข้ารอดได้อย่างหวุดหวิด
 ๒๑โอ ข้าแต่ท่าน สหายของข้า สงสารข้าเถิด
 สงสารข้าเถิด เพราะพระหัตถ์ดีของพระเจ้าได้
 แตะต่อข้า ๒๒ทำไมท่านทั้งหลายจึงขมเหง
 ข้าอย่างกับเป็นพระเจ้า ทำไมท่านไม่พอใจ
 กับเนื้อของข้า ๒๓โอ ข้าอยากให้อภัยค่าของ
 ข้าได้ถูกบันทึกไว้ โอ ข้าอยากให้อจารึกไว้
 ในหนังสือ ๒๔ข้าอยากให้สลักไว้ในศิลาเป็น
 นิตย ด้วยปากกาเหล็กและตะกั่ว ๒๕แต่ส่วน
 ข้า ข้าทราบ ว่า พระผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์
 อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงประทับยืนบน
 แผ่นดินโลก ๒๖และหลังจาก ตัว หุนอน แห่ง
 ผิวหนังทำลายร่างกายนี้แล้ว ในเนื้อหนังของ

ข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็น
เอง และนัยน์ตาของข้าจะได้เห็น ไม่ใช่คนอื่น
อื่น แม้ว่าจิตใจในตัวข้าก็อ่อนระโหย แต่
ท่านทั้งหลายควรว่า ‘ทำไมพวกเราข่มเหง
ท่าน เมื่อรากของเรื่องนั้นพบอยู่ในตัวเรา’
จึงกลัวดาบ เพราะพระพิโรธนำโทษของ
ดาบมา เพื่อท่านจะทราบว่ามีกาพิพากษา”

โคฟาร์คิดว่าความบาปที่ โยบซ่อนอยู่จะปรากฏ

๒๐ แล้วโคฟาร์ชาวนาอาเมห์ตอบว่า
๒ “เพราะฉะนั้นเพราะเหตุความคิด
ของข้าจึงต้องตอบด้วยความเร่งร้อน ข้า
ได้ฟังคำติเตียนที่สบประมาทแล้ว เพราะ
เหตุจิตใจข้ารู้เรื่อง ข้าจึงต้องตอบ ตั้งแต่
ดึกดำบรรพ์มา ตั้งแต่ มนุษย์ถูก วางไว้บน
แผ่นดินโลก ท่านไม่ทราบหรือ ว่า เสียง
ไชโยของคนชั่วนั้นสิ้น และความขึ้นบานของ
คนหน้าซื่อใจคดนั้นเป็นแต่ครู่เดียว แม้
ความสูงของเขาเด่นขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และ
ศิระษะของเขาไปถึงหมู่เมฆ เขาจะพินาศ
เป็นนิตย์อย่างอุจจาระของเขาเอง บรรดาคน
ที่เคยเห็นเขาจะพูดว่า ‘เขาอยู่ที่ไหน’ เขา
จะบินไปเสียเหมือนความฝัน และจะไม่มี
ใครพบอีก เขาจะถูกไล่ไปเสียอย่างนิมิต
ในกลางคืน นัยน์ตาซึ่งได้เห็น เขาจะไม่
เห็นเขากอีก หรือที่ของเขาจะไม่เห็นเขากอีก
เลย ลูกหลานของเขาจะเสาะหาเป็นที่
โปรดปรัานของคนยากจน และมือของเขาจะ
คืนทรัพย์สินสมบัติของเขา กระดูกของเขา
เต็มไปด้วยความบาปของคนหนุ่มซึ่งจะนอน
ลงกับเขาในผงคลีดิน แม้ว่าความชั่วจะ
หวนอยู่ในปากของเขา แม้เขาซ่อนไว้ได้
ลิ้นของเขา แม้เขาไม่อยากจะปล่อยและ
ไม่ละทิ้ง แต่อมไว้ในปากของเขา อาหาร
ของเขายังเปลี่ยนในท้องของเขา เหมือนพิษ
ของงูเห่าในตัวเขา เขากลิ่นทรัพย์สินสมบัติ
ลงไป แต่จะเอาเจียนมันออกมาอีก พระเจ้า
จะเหวี่ยงมันออกมาจากท้องของเขา เขา
จะดูดพิษของงูเห่า ลิ้นของงูร้ายจะงู้าเขา
เขาจะไม่ได้เห็นแม่น้ำลำธาร หรือน้ำเอ่อ
ล้น คือลำธารที่มีน้ำผึ้ง และนมข้นไหลอยู่
เขาจะคืนผลงานของเขา และจะไม่กลืน
กินเสีย เขาได้ทำอะไรทำให้อะไร เขาจะต้องคืนให้
เท่านั้น และเขาจะไม่ได้ ความขึ้นบานใน
สิ่งนั้นเลย เพราะเขาได้ขี้และทอติง

คนยากจน เขาได้ชิงบ้านซึ่งเขาไม่ได้สร้าง
แน่นอนเขาจะไม่รู้สึกสงบใจ เขาจะเก็บ
สิ่งที่เขาปรารถนาไม่ได้เลย อาหารของเขา
จะไม่มีอะไรเหลือ เหตุฉะนั้นไม่มีใครเสาะหา
ทรัพย์สินสมบัติของเขา ในขณะที่เขาอิมหนา
สำราญ เขาจะตกในสภาพขัดสน มือของคน
ชั่วทงปวงจะมายังเขา เมื่อกำลังจะเต็ม
ท้องของเขาให้เต็ม พระเจ้าจะทรงส่งความ
พิโรธอันดุเดือดมาถึงเขา และหลังลงมาบน
เขาเมื่อเขาได้รับประทานอาหารอยู่ เขาจะลี้
จากอาวุธเหล็ก คันธนูเหล็กกล้าจะแทงเขา
ทะลุ เขาตั้งมันออก และมันออกมาจาก
ร่างกายของเขา เออ กระบี่อันยาววิ่งออกมา
จากนัศิของเขา ความน่าหวาดเสียวมายัง
เขา ความมืดทั้งปวงจะซ่อนไว้ในที่ลึกลับ
ของเขา ไฟที่ไม่ต้องเป่าจะกลืนเขาเสีย สิ่งใด
ที่เหลืออยู่ในเต็นท์ของเขาจะถูกเผาผลาญ
ฟ้าสวรรค์จะสำแดงความชั่วช้าของเขา
และแผ่นดินโลกจะลุกขึ้นรักปรีาเขา ผล
กำไรแห่งคริวเรือนของเขาจะถูกนำไปเสีย
ทรัพย์สินสมบัติของเขาจะถูกกวาดไปในวันแห่ง
พระพิโรธของพระเจ้า นี่เป็นส่วนของคน
ชั่วจากพระเจ้า และเป็นมรดกที่พระเจ้าทรง
กำหนดให้เขา”

โยบทุกขใจเรื่องความ เจริญของคนอธรรม

๒๑ แล้วโยบตอบว่า “ขอพึงถ้อยคำ
ของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำนี้
ปลอบใจท่าน ขออดทนหน่อยและข้าจะพูด
และเมื่อข้าพูดแล้ว ก็เยาะต่อไปเถาะ ส่วน
ข้านี้ จะต่อว่ามนุษย์หรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นทำไม
ใจข้าจึงไม่ควรเป็นทุกข์ มองดูข้าซี และจง
ตกตะลึงเถิด และท่านจงเอามือปิดปากของ
ท่าน เมื่อข้าระลึกถึงเรื่องนี้ข้าก็ตระหนัก
ตกใจ และความสันสะท่านก็จับเนื้อของข้า
ทำไมคนชั่วจึงมีชีวิตอยู่ เออ จนถึงแก่ และ
เจริญมีกำลังมากขึ้น เชื้อสายของเขาก็ตั้ง
มั่นคงอยู่ในสายตาของเขา และลูกหลานของ
เขาก็อยู่ต่อหน้าต่อตาเขา เรือนของเขาทั้ง
หลายก็ปลอดภัยปราศจากความกลัว และไม่
เรียวของพระเจาก็ไม่อยู่บนเขา วิวผู้ของ
เขาเกิดพันธุ์ ไม่มีขาด วิวเมียของเขาตกลูก
และไม่มีแกะ เขาส่งเด็ก ๆ ออกไปอยู่อย่าง
ฝูงแพะ แกะ และ ลูกหลานเล็ก ของ เขาก็
เดินว่า เขาหยิบเอา รำมะนา และ พิณเขา

คู่ และเปรมปรีดิ์ตามเสียงขลุ่ย ^{๑๓}ตลอดวัน เวลาของเขา เขาก็เจริญ และเขาลงไปที่แดน คนตายในพริบตาเดียว ^{๑๔}เขาจึงทูลพระเจ้าว่า ‘ขอจากเราไปเสีย เพราะเราไม่ปรารถนาความรู้ในทางของท่าน ^{๑๕}องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คืออะไร ที่เราจะต้องปรนนิบัติเขา ถ้าเรอริชฐานต่อเขา เราจะได้ประโยชน์อะไร’ ^{๑๖}ดูเถิด ความจำเริญของเขา เขาทั้งหลายไม่อยู่ในกำมือของเขา คำปรึกษาของคนชั่วอยู่ห่างไกลจากข้า ^{๑๗}ตะเกียงของคนชั่วดับ บ่อยเท่าใด ความยากลำบาก มาเหนือเขาบ่อยเท่าใด พระเจ้า ทรง แจกจ่าย ความเศร้าโศกด้วยพระพิโรธของพระองค์ ^{๑๘}เขาเป็นเหมือนฟางข้าวหน้าลม และเป็นเหมือนแกลบที่พายุพัดไป ^{๑๙}พระเจ้า ทรง สะสม ความชั่วช้าของเขาไว้ให้ลูกหลานของเขา หรือ พระองค์ ทรง ตอบแทนแก่เขาเอง และเขาก็จะ ทราบ ^{๒๐}นัยนัยตา ของ เขา จะ เห็น ความพินาศของเขา และเขาจะติ่มพระพิโรธขององค์ ผู้ทรง มหิทธิ ฤทธิ์ ^{๒๑}เพราะ เขามี ความ พึง พอใจอะไร ใน เรื่อง วงศ์วาน ที่ ตาม เขามา เมื่อจำนวนเดือนของเขาถูกตัดขาด กลางคืนเสียแล้ว ^{๒๒}มีผู้ใดจะสอนความรู้ให้ แต่พระเจ้าได้หรือ เมื่อพระองค์ทรงพิพากษา เทวชีพ ^{๒๓}คนหนึ่ง ตาย เมื่อ ยัง แข็งแรง เต็ม ที่ สบาย และ ปลอดภัย ทั้ง สิ้น ^{๒๔}ถึง กาย ของ เขา เต็ม ด้วย นานม และ กระดูก ของ เขาก็ ชุ่ม ด้วย ไขกระดูก ^{๒๕}อีก คน หนึ่ง ตาย ด้วย ใจ ชม ชื่น ไม่ เคย ได้ ชิม ของ ดี ^{๒๖}เขา ทั้ง สอง นอน ลง ใน ผู้คลีดิน เหมือนกัน และ ตัว นอน ก็ คลุม เขา ทั้ง สอง ไว้ ^{๒๗}ดูเถิด ข้ารู้ ความคิด ของ ท่าน และ อุบาย ของ ท่าน ที่ จะ ทำ ผิด ต่อ ข้า ^{๒๘}เพราะ ท่าน ว่า ‘วัง ของ เจ้า นาย อยู่ ที่ ไหน เดิน ที่ ซึ่ง คน ชั่ว อาศัย นั้น อยู่ ที่ ไหน’ ^{๒๙}ท่าน มิ ได้ ถาม นัก ท่อง เทียว และ ท่าน มิ ได้ รับ สัก ชี พยาน ของ เขา หรือ ^{๓๐}ว่า คน ชั่ว ได้ สงวน ไว้ จนถึง วัน แห่ง ภัย พิบัติ และ เขา จะ ถูก นำ ไป ยัง วัน แห่ง พระพิโรธ ^{๓๑}ใคร แจง วิถี การ ของ เขา ต่อ หน้า เขา และ ผู้ใด สอน เขา ใน สิ่ง ที่ เขา ได้ กระ ทำ ^{๓๒}แม้ กระนั้น เขา จะ ถูก หาม ไป ยัง หลุม ศพ และ จะ ยัง อยู่ ใน ธุม โมงค์ ^{๓๓}สำหรับ เขา ก่อน ดิน ที่ หุบ เขาก็ เบา สบาย คน ทั้ง ปวง ก็ ตาม เขา ไป และ คน ที่ ไป ข้าง หน้า ก็ นับ ไม่ ถ้วน ^{๓๔}แล้ว ทำ ไหม ท่าน จะ มา เล้า โลม ใจ ข้า ด้วย สิ่ง ว่าง เปล่า คำตอบ ของ ท่าน ไม่มี อะไร เหลือ แล้ว นอกจาก การมุสา”

เอลีฟัสพ้องโยบเป็นครั้งที่สาม

๒๒ ^๑แล้ว เอลีฟัส ชาว เท มา น ตอบ ว่า “คน จะ เป็น ประโยชน์ อะไร แก่ พระเจ้า ได้ หรือ แน่ ละ ผู้ใด ฉลาด ก็ เป็น ประโยชน์ แก่ ตน เอง ต่าง หาก ^๒ถ้า ท่าน เป็น คน ชอบ ธรรม จะ เป็น ที่ พอ พระ ทาย ์ องค์ ผู้ ทรง มหิทธิ ฤทธิ์ หรือ ถ้า ทาง ทั้ง หลาย ของ ท่าน ดี รอบ คอบ จะ เป็น ประโยชน์ อะไร แก่ พระ องค์ ^๓พระ องค์ จะ ทรง ดี เตียน ท่าน เพราะ ยำ กรง หรือ พระ องค์ จะ ทรง สู้ ความ กับ ท่าน หรือ ^๔ความ ชั่ว ของ ท่าน ใหญ่ โด มี ไร หรือ ความ ชั่ว ช้า ของ ท่าน ไม่มี ที่ สิ้น สุด มี ไร หรือ ^๕เพราะ ท่าน ยืด ของ ประกัน ไป จาก ที่ น้อย เปล่า ๆ และ ริบ เสือ ผ่า ของ คน ที่ เปลือย กาย ^๖ท่าน มิ ได้ ให้ นำ แก่ คน อิดโรย ตี๋ม และ ท่าน หน่วง หนึ่ยว ขน มบึง ไว้ มิ ให้ คน ที่ หิว ^๗คน ที่ มี อำนาจ ใหญ่ โด ย่อม ได้ ที่ ดิน เป็น กรรม สิทธิ และ คน ที่ มี หนาม ไม้ ตาก ก็ ได้ เข้า อาศัย อยู่ ^๘ท่าน ไ่ แม่ มาย ออก ไป มือ เปล่า บุละ แขน ของ ลูก กำ พรา พ้อ ก็ หัก ^๙เพราะ ฉะนั้น กับ ตัก อยู่ รอบ ท่าน และ ความ สยด สยอง อัน ฉับ พลัน ก็ ท่วม ทับ ทั่ว น ^{๑๐}หรือ ความ มืด จน ท่าน ไม่ เห็น อะไร และ นำ ที่ ท่วม ก็ คลุม ท่าน ไว้ ^{๑๑}พระเจ้า มิ ได้ ทรง สถิต อยู่ ณ ที่ สูง ใน ฟา สวรรค์ หรือ ดู ดาว ที่ สูง ที่ สุด เกิด มิน สูง จริ่ง ^{๑๒}เพราะ ฉะนั้น ท่าน ว่า ‘พระเจ้า ทรง รู้ อะไร พระ องค์ จะ ทรง ทะลุ เมฆ มืด ทับ ไป พิพากษา ได้ หรือ ^{๑๓}เมฆ ทับ คลุม พระ องค์ ไว้ พระ องค์ ทรง มอง อะไร ไม่ เห็น และ พระ องค์ ทรง ดำ เนิน โดย รอบ บน พิน ฟ้า’ ^{๑๔}ท่าน มุ่ง ไป ทาง เก่า หรือ ซึ่ง คน ชั่ว เคย ดำ เนิน นั้น ^{๑๕}ผู้ ถูก ฉวย เอา ไป ก่อน เวลา กำหนด ของ เขา ราก ฐาน ของ เขา ถูก ไหล ล้น ไป ด้วย น้ำ ท่วม ^{๑๖}ผู้ ทูล พระ เจ้า ว่า ‘ขอ ทรง ไป จาก ข้า ทั้ง หลาย’ และ ‘องค์ ผู้ ทรง มหิทธิ ฤทธิ์ จะ ทรง ช่วย เขา ทั้ง หลาย ได้’ ^{๑๗}แต่ พระ องค์ ทรง ให้ เรือน ของ เขา เต็ม ด้วย ขອງ ดี แต่ คำ ปรึกษา ของ คน ชั่ว ห่าง ไกล จาก ข้า ^{๑๘}คน ชอบ ธรรม เห็น และ ยิน ดี คน ไร ผิด หัว เราะ เยาะ ^{๑๙}ใน ขณะ ที่ ตรี พย์ สมบัติ ของ เขา ไม่ ถูก ตัดขาด แต่ ของ ที่ เหลือ นั้น ไฟ ก็ เผา เสีย ^{๒๐}จะ ปรอง ดอง กับ พระ เจ้า และ อยู่ อย่าง สันติ ตั้ง นน สิ่ง ที่ ดี จะ มา ถึง ท่าน ^{๒๑}ขอ จง รับ พระ ราช บัญ ญัติ จาก พระ โอรส ฐ์ ของ พระ องค์ และ เก็บ พระ วจน ะ ของ พระ องค์ ไว้ ใน ใจ ของ ท่าน ^{๒๒}ถ้า ท่าน กลับ มายัง องค์ ผู้ ทรง มหิทธิ ฤทธิ์

ท่านจะเจริญและจะทิ้งความชั่วช้าให้ไกลจาก
 เต็นท์ของท่าน ๒๔ ท่านจะรวบรวมทองคำไว้
 เหมือนผงคลิ ดิน และทองคำเหมือนโอไฟร์ไว้
 เหมือนหินในลำธาร ๒๕ และองค์ผู้ทรงมหิทธิ
 ฤทธิ์จะเป็นผู้ป้องกันท่าน และท่านจะมีเงิน
 อย่างมากมาย ๒๖ แล้วท่านจะบิตียินดีในองค์
 ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และเงยหน้าของท่านหา
 พระเจ้า ๒๗ ท่านจะอธิษฐานต่อพระองค์ และ
 พระองค์จะทรงฟังท่าน และท่านจะทำตาม
 คำปฏิญาณของท่าน ๒๘ ท่านจะตัดสินใจใน
 เรื่อง โด และเรื่อง นั้น จะสำเร็จ สม ประสงค์
 และ จะ มี แสง สว่าง สอง ทาง ให้ ท่าน ๒๙ เมื่อ
 มนุษย์ถูกทิ้งลงไป ท่านจะว่า ‘มีการทรงช่วย
 ยกชูขึ้น และพระองค์ทรงช่วยคนถ่อมใจให้
 รอด’ ๓๐ พระองค์ทรงช่วยเกาะแห่งผู้ไร้ความ
 ผิดให้พ้น มันได้รับการช่วยให้พ้นโดยความ
 สะอาดแห่งมือของท่าน”

โยบอาลัยถึงพระเจ้า

๒๓ ๑ แล้ว โยบ ตอบว่า ๒ “คำร้อง ทุกข์
 ของข้าก็ขมขื่นในวันนี้ด้วย การที่
 ข้าถูก ทบตี ก็หนักกว่า การ ร้อง คราง ของ ข้า
 ๓ โอ ข้าอยากทราบว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน
 เพื่อข้าจะมาถึง พระที่นั่งของพระองค์ ๔ ข้า
 จะยื่นคดีของข้าต่อพระพิทတ်พระองค์ และ
 บรรจข้อโต้แย้งให้เต็มปากข้า ๕ ข้าจะทราบ
 คำตอบของพระองค์ และเข้าใจสิ่งที่พระองค์
 จะ ตรัส กับ ข้า ๖ พระองค์ จะ ทรง โต้แย้ง กับ
 ข้าด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
 หรือ เปล่าหนะ พระองค์ จะ ทรง ให้ กาลัง แก่
 ข้า ๗ ณ ที่นั้นคนเที่ยงธรรม จะ ลี้ความ กับ
 พระองค์ได้ และข้าจะรับการช่วยให้พ้นจาก
 ผู้พิพากษาของข้าเป็นนิตย์ ๘ ดูเถิด ข้าเดินไป
 ข้างหน้า แต่พระองค์มิได้ทรงสถิตที่นั่น และ
 ข้างหลัง แต่ข้าก็ไม่สังเกตเห็นพระองค์ ๙ ข้าง
 ซ้ายมือที่พระองค์ทรงกระทำกิจ ข้าก็ไม่เห็น
 พระองค์ ข้างขวา มือพระองค์ ทรง ช้อน อยู่
 ข้าหาพระองค์ไม่พบ ๑๐ ด้วยว่าพระองค์ทรง
 ทราบทางที่ข้าไป เมื่อพระองค์ทรง ทดสอบ
 ข้าแล้ว ข้าก็จะเป็นอย่างทองคำ ๑๑ ทำของ
 ข้าดีดรอยพระบาทของพระองค์แน่น ข้าตาม
 มรรคาของพระองค์ และมีได้หนีไปข้างๆเลย
 ๑๒ ข้ามิได้ พราก ไป จาก พระ บัญญัติ แห่ง ริม
 พระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าตีราคาพระวจนะ
 แห่ง พระโอษฐ์ของ พระองค์ สูง กว่า อาหาร ที่
 จำเป็นสำหรับข้า ๑๓ แต่พระองค์ทรงผ่นแปร

มิได้ และผู้ใดจะหันพระองค์ได้ พระองค์มี
 พระประสงค์ลึกลับใจ พระองค์ก็ทรงกระทำสิ่ง
 นั้น ๑๔ เพราะว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งที่
 พระองค์ทรงกำหนดให้ข้านครบถ้วน และ
 สิ่งอย่างนั้นเป็นอันมาก อยู่ในพระดำริของ
 พระองค์ ๑๕ เพราะฉะนั้นข้าจึงสะทสะท้าน
 ต่อพระพิทတ်พระองค์ เมื่อข้าตริตรอง ข้าก็
 ครันคร้ามต่อพระองค์ ๑๖ พระเจ้าทรงกระทำ
 ให้ใจ ของ ข้า อ่อน เป็ลย องค์กร ผู้ทรง มหิทธิ
 ฤทธิ์ได้กระทำให้ข้าสะทสะท้าน ๑๗ เพราะ
 ข้ามิได้ถูกตัดขาดก่อนความ มีดมาถึง และ
 พระองค์มิได้ ทรงปิดบังความ มีด ที่บ ัว จาก
 หน้าข้า”

**โยบบ่นว่าพระเจ้าทรง
 เมินเฉยต่อความชั่วร้าย**

๒๔ ๑ “เมื่อวาระกำหนดไม่ปิดบังไว้จาก
 องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ทำไมบรรดา
 ผู้ ที่ รู้จัก พระองค์ ไม่ เห็น วัน กำหนด ของ
 พระองค์ ๒ มีคนที่ย้ายหลักเขต เขายืดฝุง
 แปะแเกาะพาไปเสียด ๓ เขาไล่ต้อนลาของคน
 กำพร้าพ่อไป เขาเอาวัวของหญิงม่ายไปเป็น
 ประกัน ๔ เขาผลักคน ชัดสน ออก นอกถนน
 คน ยากจน แห่ง แผ่น ดิน โลก ต่าง ก็ ช้อน ตัว
 หมด ๕ ดูเถิด ดังลาอายุในถิ่นทุรกันดาร คน
 ยากจน นนออกไปทำงานพยายามหาอาหาร
 ถิ่น แห่ง แล้ง ให้ อาหาร แก่ เขา และ บุตร ทั้ง
 หลายของเขา ๖ เขาทิ้งหลายเก็บหญ้าแห้งที่
 ไนทุ่ง และเขาเล็มสวนองุ่นของคนชั่ว ๗ เขา
 ทำให้คนที่เปลือยกายนอนตลอดคืนโดยไม่มี
 เสื้อผ้า และไม่มีผ้าห่มกันหนาว ๘ เขาเบียด
 ผ่นแห่งภูเขา และเกาะ หิน อยู่ เพราะขาดที่
 กำบัง ๙ มี ผู้ ฉวย เด็ก กำพร้าพ่อ ไป จาก ออก
 และเอาของประกันจากคนยากจน ๑๐ เขาทิ้ง
 หลายทำให้เขาเดิน เปลือย กาย ไป โดยไม่มี
 เสื้อผ้า เขาก็แบกฟ่อนข้าวไปจากคนที่หิว
 ๑๑ เขาทำน้ามันอยู่ที่ท่ามกลางกำแพงของพวก
 เขา เขาย่ำอยู่ที่บ่อย่ำองุ่น แต่เขาต้องทน
 ความ กระจาย ๑๒ คนคร่ำครวญออกมาจาก
 ที่ในเมือง และจิตใจของคนบาดเจ็บร้องขอ
 แต่พระเจ้ามิได้ สนพระทัย ใน ความ โง่เขลา
 ของ เขา ๑๓ เขาอยู่ในพวกที่ กบฏ ต่อ ความ
 สว่าง ที่ ไม่ คั่น เคย กับ ทาง ของ ความ สว่าง
 นั้น และมีได้ อยู่ในทาง ของ ความ สว่าง นั้น
 ๑๔ ฉาดกร ลูก ขึ้น มา แต่ เขา ตูรู้ เขา ชำ คน
 ยากจน และคน ชัดสน และในกลาง คินเขา

เป็นเหมือนขโมย ^{๑๕}ตาของผู้ล้วงประเวณี คอยเวลาพลบค่ำ กล่าว ว่า “ไม่มีตาใดจะ เห็นข้า” และเขาก็ปลอมหน้าของเขา ^{๑๖}ใน ยามมืดเขาซุกเข้าไปในเรือนซึ่งเขาหมายไว้ สำหรับ ตนเองในเวลากลางวัน เขาไม่รู้จัก ความสว่าง ^{๑๗}เพราะเงามัจจุราชเป็นเหมือน เวลาเช้าแก่เขาทุกคน ถ้าใครรู้จักเขา เขาก็ เป็นความสยดสยองของเงามัจจุราช ^{๑๘}เขา รวดเร็วดุจดั่งน้ำมากหลาย ส่วนแบ่งของเขา ถูกสาปในแผ่นดิน เขาไม่หันหน้าไปสู่สวน อบอุ่นของเขา ^{๑๙}ความแห้งแล้งและความร้อน ฉวยเอาน้ำหิมะไปฉนินดู แดนคนตายก็ฉวย เอาผู้กระทำบาปไปฉนิน ^{๒๐}ครรรจ์จะลืมหู เขา ตัวนอนอนจะกินเขาอย่างอ่อย ไม่มีใครจำ เขาได้ต่อไป ความชั่วจะหักลงเหมือนต้นไม้ ^{๒๑}เขาไร้อาจากหญิงหมั้นที่ไม่มีลูก และไม่ ทำดีอะไรให้แก่หญิงม่าย ^{๒๒}เขาได้ทำลายคน ที่มีกำลังด้วยอำนาจของตน เขาลุกขึ้น แล้ว ไม่มีใครมั่นใจ เรื่องชีวิต ของตน ^{๒๓}พระเจ้า ทรงประทานความปลอดภัยให้เขา และ เขาก็พึ่งอยู่ และพระเนตรของพระองค์อยู่บน หนทางของเขา ^{๒๔}เขาทั้งหลายถูกยกย่อง ขึ้นครู่หนึ่งแต่ก็ต้องลื่นไปและถูกนำลงมา เขา ถูก เอา ออก ไป จาก ทาง เหมือนคนอื่นๆ และถูกตัดออกเหมือนยอดรวงข้าว ^{๒๕}แล้ว บัดนี้ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ใครจะพิสูจน์ได้ว่าข้า มุสา และสาแดงว่าสิ่งที่ข้ากล่าวนั้นไร้สาระ”

บิลตัดบอกโยบว่ามนุษย์ไม่ สามารถรู้จักพระเจ้าได้

๒๕ ^๑แล้ว บิล ตัด คน ชู อาร์ท ตอบ ว่า ^๒“พระเจ้าทรงอำนาจในการครอบ ครองและทรงให้ยาเกรงพระองค์ ทรงกระทำ สันติภาพ ใน สวรรค์ เมือง สูง ของ พระองค์ ^๓กองทัพของพระองค์มีจำนวนหรือ ความ สว่าง ของ พระองค์ มีได้ สอง มา เหนือ ผู้ใด บ้าง ^๔แล้วมนุษย์จะขอบรรรมต่อพระพักตร์ พระเจ้าได้อย่างไร คนที่เกิดจากผู้หญิงจะ สะอาดได้อย่างไร ^๕ดูเถิด ถึงแม้ดวงจันทร์ ก็ไม่มีความสุข และดวงดาวก็ไม่บริสุทธิ์ ในสายพระเนตรของพระองค์ ^๖มนุษย์จะยิ่ง สะอาด น้อย กว่านั้น เท่าใด ผู้เป็นเพียงตัว ตักแต่ และบุตรของมนุษย์เล่า ผู้เป็นเพียง ตัวนอนอน”

โยบกล่าวซ้ำว่าท่านเชื่อในพระเจ้า

๒๖ ^๑แล้วโยบตอบว่า ^๒“ท่านได้ช่วยผู้ แขนที่ไม่มีมีแรงแล้วหนอ ท่านให้คำปรึกษา แก่ คนที่ไม่มีสติ ปัญญา และได้ให้ความ รู้มากที่ สมฤทธิ์ ผล จริง หนอ ^๓ท่าน เปล่ง วาจา ออก มา แก่ ใคร เล่า และ วิญญาณ ของ ใคร ได้ ออก มา จาก ท่าน ^๔ชาว แดนคนตาย เบื้องล่างสะทกสะท้านได้น้ำและชาวเมืองนั้น ^๕นรกเปลือยอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และ แดนพินาศไม่มีผ้าห่ม ^๖พระองค์ทรงคลีทาง เหนือออกคลุมที่เว้งว้าง และแขวนโลกไว้ เหนือที่ว่างเปล่า ^๗พระองค์ทรงมัดน้ำไว้ใน เมฆที่บของพระองค์ และเมฆนั้นก็ไม่ขาด วินไป ^๘พระองค์ทรงคลุมหน้าของพระที่นั่ง และ คลี เมฆ ของ พระองค์ ออก คลุม มัน ไว้ ^๙พระองค์ทรงขีดปริมณฑลไว้บนพื้นน้ำ ณ เขตระหว่างความสว่างและความมืด ^{๑๐}เสา พากีหวั่นไหวและประหลาดใจเมื่อพระองค์ ทรงชนาบ ^{๑๑}พระองค์ทรงปราบทะเลให้สงบ ด้วยอำนาจของพระองค์ พระองค์ทรงตีคน จอทองด้วยความเข้าพระทัยของพระองค์ ^{๑๒}พระองค์ ทรง ตกแต่ง ไฟ สวรรค์ ด้วย พระ วิญญาณของพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์ ทรงสร้างพญานาคที่ขด ^{๑๓}ดูเถิด เหล่านี้เป็น เพียง พระ ราช กิจ ผิด ผืน ของ พระองค์ เรา ได้ยิน ถึง พระองค์ ก็ เป็น เพียง เสียง กระซิบ ใครจะเข้าใจถึงฤทธิ์กัมปนาทอันเกรียงไกร ของพระองค์ได้”

ความจริงใจของโยบ

๒๗ ^๑และโยบได้กล่าวกลอนภษิตของ ตนอีกว่า ^๒“พระเจ้าทรงพระชนม์ อยู่ แน่ ฉนินใด คือ พระองค์ ผู้ทรง นำ ความ ยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าไปเสีย และองค์ ผู้ทรง มหิทธิฤทธิ์ ทรงพระชนม์อยู่ แน่ ฉนินใด คือผู้ทรงทำใจข้าให้หมั้นขึ้น ^๓เพราะลมหายใจ ยังอยู่ในตัวข้าตราบไต และลมปราณจาก พระเจ้ายังอยู่ในรูจมูกของข้าตราบไต ^๔ริม ฝีปากของข้าจะไม่พูดความเท็จและลิ้นของ ข้าจะไม่เปล่งคำหลอกลวง ^๕ขอพระเจ้าอย่า ยอมให้ข้าเห็นว่าท่านเป็นฝ่ายที่ถูกเลย ข้า จะไม่ ทิ้ง ความ สัตย์จริง ของ ข้า จน ข้า ตาย ^๖ข้ายึดความชอบธรรมของข้าไว้มันไม่ยอม ปลอยไป จิตใจของข้าไม่ตำหนิข้า ไม่ว่าวัน

ใดในชีวิตของข้า “ขอให้ศัตรูของข้าเป็นเหมือนคนชั่ว และขอให้ผู้ที่ถูกขืนต่อสู้อข้าเป็นเหมือนคนอธรรม

คนหาซื้อใจคดขาดความหวัง

“เพราะอะไรจะเป็นความหวังของคนหาซื้อใจคด แม้ว่าเขาได้กำไรแล้ว เมื่อพระเจ้าทรงเอาชีวิตของเขาไป “พระเจ้าจะทรงฟังเสียงร้องของเขาหรือ เมื่อความยากลำบากมาสู่เขา “เขาจะปิติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ หรือ เขา จะ กราบทูล พระเจ้า ทุก เวลา หรือ “ข้าจะสอนท่านทั้งหลายโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ข้าจะไม่ปิดบังพระดำริขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ “๑๒ ดูเถิด ท่านทุกคนได้เห็นเองแล้ว ทำไมท่านจึงเหลวไหลสิ้นเชิงที่เดียวเล่า “๑๓ ต่อพระเจ้า นี่เป็นส่วนของคนชั่ว และมรดกซึ่งผู้มึบบังคับจะได้รับจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ “๑๔ ถ้า ลูก หลาน ของ เขา เพิ่ม ขึ้น ก็เพื่อถูกดาบ และลูกหลานของเขาก็หาไม่พอกิน “๑๕ คนของเขาที่เหลืออยู่ ความตายก็จะฝังเขาเสีย และภรรยาฆ่าทิ้งหลายของเขาจะไม่คร่ำครวญ “๑๖ ถึงเขาจะกอบโกยเอาเงินไว้มาก อย่าง ผงคลีดิน และ กอง เสื้อผ้าไว้ตั้ง ดิน เนนียว “๑๗ เขาจะ กอง ไว้ ก็ ได้ แต่คนชอบธรรมจะสวม และคนไร้ผิดจะแบ่งเงินกัน “๑๘ เขาสร้างบ้านเหมือนอย่างตัวมอดเหมือนอย่างเพิงที่คนยามสร้าง “๑๙ คนมั่งคั่งจะนอนลง แต่เขาจะไม่ถูกรวบรวมไว้ เขา ลืมตาของเขาขึ้น และเขาไม่อยู่แล้ว “๒๐ ความสยดสยองท่วม เขาเหมือนน้ำมากหลาย ในกลาง คิน พายุ หอบ เขา ไป “๒๑ ลม ตะวัน ออก หอบเขาขึ้น และเขาก็จากไป เหมือนพายุฝนก็กวาดเขาออกไปจากที่ของเขา “๒๒ พระเจ้า จะ ทรง เหวี่ยง เขา อย่าง ไม่ ปราณี เขาจะหนีจาก พระหัตถ์ ของ พระองค์ “๒๓ คน จะ ตบมือ เยาะเย้ยเขา และเย้ยหยันเขาออกไปจากที่ของเขา”

สติปัญญาเป็นของประทานจากพระเจ้า

๒๘ “แน่ ละ ต้อง มี เหมือน สำหรั บ แร่ เงิน และ มี ที่ สำหรั บ ทองคำ ที่ เขา ถลุง ๒ เขาเอาเหล็กมาจากพื้นดิน และถลุงทองสัมฤทธิ์จากแร่ดิบ “๓ มนุษย์กำจัดความมืด และค้นหาไปยังเขตไกลที่สุด ค้นแร่ดิบในที่มืดครึ้มและเงามัจจุราช “๔ เขาขุดปล่อง

ไกลจากที่ฝูงคนอาศัยอยู่ คนสัญจรไปมาลิ้มเขาแล้ว เขาแขวนอยู่แกว่งไปแกว่งมาไกลจากฝูงคน “๕ ฝ่ายแผ่นดินนั้นมิอาหารออกมาแต่ภายใต้ก็คว่ำอย่างถูกไฟไหม้ “๖ ก้อนหินของที่นั้นเป็นที่อยู่ของพลอยไพฑูรย์ และไม่มีผงทองคำ “๗ ทางนั้นไม่มีเหยี่ยววิรุ และไม่มีตาเหยี่ยวต้ามองเห็น “๘ ลูกสิงโตไม่เคยเดินที่นั้น สิงโตดุร้ายไม่ผ่านมาที่นั้น “๙ คนยืนมือที่หินแข็ง และทำลายภูเขาลงถึงราก “๑๐ เขาขุดลารางไว้ในหิน และตาของเขาเห็นของประเสริฐทุกอย่าง “๑๑ เขากันตาน้ำไว้ เพื่อให้มีน้ำย่อย และสิ่งที่ปิดบังไว้ เขานำมาให้แจ้ง “๑๒ แต่จะพบพระปัญญาที่ไหน และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน “๑๓ มนุษย์ไม่รู้จักค่าของพระปัญญา และในแผ่นดินของคนเป็นก็หาไม่พบ “๑๔ บาดาลพูดว่า ‘ที่ข้าไม่มี’ และทะเลกล่าวว่า ‘ไม่อยู่กับข้า’ “๑๕ จะเอาทองคำซื้อก็ไม่ได้ และจะชั่งเงินให้ตามราคาก็ไม่ได้ “๑๖ จะตีราคาเป็นทองคำโอฟิร์ก็ไม่ได้ หรือเป็นพลอยสีน้ำข้าวประเสริฐหรือพลอยไพฑูรย์ก็ไม่ได้ “๑๗ จะเทียบเท่าทองคำและแก้วผลึกก็ไม่ได้ หรือจะแลกกับเครื่องทองคำเนื้อดีก็ไม่ได้ “๑๘ อย่าเอ่ยถึงหินปะการังและไข่มุกเลยค่าของพระปัญญาสูงกว่ามุกดา “๑๙ บุรชาติมแห่งเมืองเอธิโอเปีย ก็เปรียบกับพระปัญญาไม่ได้ หรือจะตีราคาเป็นทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ “๒๐ ดังนั้นพระปัญญามาจากไหนเล่า และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน “๒๑ เป็นสิ่งที่ซ่อนพ้นจากตาของสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง และปิดบังไว้จากนกในอากาศ “๒๒ แดนพิเนาสและมัจจุราชกล่าวว่า ‘เราได้ยินเสียงลือเรื่องพระปัญญา กับ หู ของ เรา’ “๒๓ พระเจ้า ทรง ทราบ ทาง ไปหาพระปัญญานั้น และพระองค์ทรงทราบ ที่อยู่ ของ พระ ปัญญา ด้วย “๒๔ เพราะพระองค์ทอดพระเนตรไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก และ ทรง เห็น ทุก สิ่ง ที่ ได้ พา สวรรค์ “๒๕ ในเมื่อพระองค์ทรงกำหนดน้ำหนักให้แก่ลม และ ทรง กะ นำ ด้วย เครื่อง ตวง “๒๖ เมื่อพระองค์ทรงสร้างกฎให้ฝน และสร้างทางไว้ให้แสงแลบของฟ้าผ่า “๒๗ แล้วพระองค์ทอดพระเนตรพระปัญญาและทรงประกาศ ทรงสถาปนาไว้และทรงวิจัย “๒๘ และพระองค์ตรัสกับมนุษย์ว่า ‘ดูเถิด ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นแหละคือพระปัญญา และที่จะพ้นจากความชั่ว คือความเข้าใจ”

โยบแก้คำกล่าวหาผิด

๒๙ ^๑แล้วโยบก็กล่าวกลอนภาษิตของ
 ท่านอีก ว่า ^๒“โอ ข้าอยากจะอยู่
 อย่าง แต่ละเดือน ที่ผ่านไป อย่าง ใน สมัย
 เมื่อพระเจ้าทรงพิทักษ์ข้า ^๓เมื่อประทีปของ
 พระองค์ส่องเหนือศีรษะข้า และ ข้าเดินฝ่า
 ความมืด ไป ด้วย ความสว่าง ของ พระองค์
^๔อย่างข้าเมื่อครั้งยังหนุ่มแน่นอยู่ เมื่อความ
 ลึกลับแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือเต็นท์ของข้า
^๕เมื่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยังอยู่กับข้า และ
 ลูกหลานที่หอมล้อมข้า ^๖เมื่อข้าล้างย่างเท้า
 ของข้าด้วยนมขัน และก้อนหินที่ธารน้ำมัน
 ออกให้ข้า ^๗เมื่อข้าออกมายังประตูเมือง เมื่อ
 ข้าเตรียม ที่นั่ง ของ ข้า ที่ ถนน ^๘คนหนุ่มๆ
 เห็นข้าแล้วก็หลีกไป คนสูงอายุลุกขึ้นยืน
^๙เจ้านายหยุดพูด เอามือปิดปากของตนไว้
^{๑๐}เสียงของขุนนางก็สงบลง และลินของ
 เขาก็เกาะติดเพดานปาก ^{๑๑}เมื่อหูได้ยินแล้ว
 ต่างก็ว่าข้าเป็นสุข และเมื่อตาดู ก็ยกย่อง
 ข้า ^{๑๒}เพราะว่าข้าช่วยคนยากจนที่ร้องให้
 ช่วย และเด็กกำพร้าพ่อที่ไม่มีใครอุปถัมภ์
 เขา ^{๑๓}พรของคนที่จวนพิณาศก็มาถึงข้า และ
 ข้าเป็นเหตุให้จิตใจของหญิงม่ายร้องเพลง
 ด้วยความชื่นบาน ^{๑๔}ข้าสวมความชอบธรรม
 และ มันก็ ห่อหุ้ม ข้าไว้ ความยุติธรรมของ
 ข้าเหมือนเสื้อคลุม และผ้าโพกศีรษะ ^{๑๕}ข้า
 เป็นนัยน์ตาให้คนตาบอด และเป็นเท้าให้
 คนง่อย ^{๑๖}ข้าเป็นบิดาให้คนขัดสน และข้า
 สอบสวน เรื่อง ของ ผู้ที่ ข้า ไม่รู้จัก ^{๑๗}ข้าหัก
 ขากรรไกรของ คนชั่ว และได้ตั้งเอาเหยื่อ
 จากฟันของเขา ^{๑๘}แล้วข้าคิดว่า ‘ข้าจะตาย
 ในวัง ของ ข้า และ ข้าจะทวีวันเวลาของข้า
 อย่างทราญ ^{๑๙}รากของข้าจะแผ่ไปถึงน้ำ มี
 น้ำค้างบนกิ่งของข้าตลอดคืน ^{๒๐}สง่าราศีของ
 ข้าสถิตขึ้น อยู่กับ ข้า และ คันธ ของ ข้าใหม่
 เสมออยู่ในมือข้า’ ^{๒๑}คนทั้งหลายเจียหูฟัง
 ข้า และ คอย อยู่ และ เจียบ อยู่ ฟัง คำปรึกษา
 ของข้า ^{๒๒}หลังจากที่ ข้าพูด แล้ว เขาก็ไม่
 พูดอีกเลย และคำของข้าก็กลืนลงมาเหนือ
 เขา ^{๒๓}เขาคอย ข้า เหมือน คอย ฝน เขา อ้า
 ปาก ของ เขา เหมือน อย่าง รอ รับ น้ำ ฝน ชุก
 ปลายฤดู ^{๒๔}ถ้าข้าหัวเราะเยาะเขา เขาก็ไม่
 ยอมเชื่อ และสีหน้าอันผ่องใสของข้า เขาก็
 มิได้ ทำให้หม่นหมองลง ^{๒๕}ข้าเลือกทางให้
 เขา และนั่งเป็นหัวหน้า และอยู่อย่างกษัตริย์

ท่ามกลางกองทหาร อย่างผู้ที่ปลอบโยนคนที่
 คร่ำครวญ”

ความมั่งมีของโยบกลายเป็นความยากจน

๓๐ ^๑“แต่เดี๋ยวนี้เขาเยาะข้า คือคนที่
 อ่อนกว่าข้านะ คนที่ข้าจะเหยียด
 หยามพ่อของเขา ถึงกับไม่ยอมให้อยู่กับ
 สุนัขที่เฝ้าฝูงแพะแกะของข้า ^๒ข้าจะได้อะไร
 จากกำลังมือของเขาทั้งหลาย คือของคนที่
 เรียวแรงเขาหมดไปแล้ว ^๓เพราะเหตุความ
 ขาดแคลน และ หิวโหย พวก เขาจึง อยู่ อย่าง
 โดดเดี่ยว เมื่อก่อนเขาหนีไปยังถิ่นทุรกันดาร
 ซึ่งรกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า ^๔เขาเก็บผัก
 ชะคราม ซึ่งอยู่กับพุ่มไม้ และเอารากต้นไม้
 จำพวกสนจูนีเปอร์มาเป็นอาหาร ^๕เขาถูก
 ขับไล่ออกไปจากท่ามกลางคน (มีคนที่ตะโกน
 ตามเขาไปอย่างตามโจร) ^๖ฉะนั้น เขาต้อง
 พักอยู่ที่ลำละหาน ในโพรงดินและซอกหิน
^๗เขาร้องอยู่ที่ท่ามกลางพุ่มไม้ เขาเบียดกัน
 อยู่ ภายใต้ ต้น ต่ำแย ^๘เขาเป็นลูก ของ คน
 ถ้อย เออ เป็นลูกของคนที่เสียชื่อ เขาถูกกวาด
 ออกไปเสียจากแผ่นดิน ^๙และบัดนี้ข้ากลายเป็น
 เพลงเยาะเย้ย ของเขา เออ ข้าเป็นคำ
 ครหาของเขา ^{๑๐}เขาทั้งหลายสะอิดสะเอียน
 ข้า และ เห็นห่างจาก ข้า เขาไม่ รังรอที่จะ
 ถ่มน้ำลายลงหน้าของข้า ^{๑๑}เพราะพระเจ้า
 ทรงหุ่ยยอนสายธนูของข้า และให้ ข้าตกต่ำ
 เขาทั้งหลายก็เหวี่ยงความยังคิดเสียต่อหน้า
 ข้า ^{๑๒}คนหนุ่มลุกขึ้นข้างขวามือของข้า เขา
 ผลัก ต้นเท้า ของ ข้าออกไป เขาเหวี่ยงทาง
 แห่งความพิณาศไว้ต่อสู้ข้า ^{๑๓}เขาพึงทางเดิน
 ของข้า เขาเสริมภัยพิบัติให้ข้า ไม่มีผู้ใด
 ช่วยข้าไว้เลย ^{๑๔}เขามาหาข้าอย่างกับน้ำ
 ที่ทะเลาะเข้ามาอย่างเต็มที่ เขากลึงตัวข้า
 มาหาข้าท่ามกลางซากปรักหักพัง ^{๑๕}ความ
 สยดสยองต่างๆนั้น มาใส่ข้า จิตใจของข้า
 ถูกเขาติดตามอย่างลมตาม และความเจริญ
 รุ่งเรืองของข้าสูญไปเสียอย่างเมฆ ^{๑๖}บัดนี้
 จิตใจของข้าก็ละลายไป วันแห่งความทุกข์
 ใจยึดตัวข้าไว้ ^{๑๗}กลางคืนกระดุกข้าทะลุไป
 และความเจ็บปวดที่แตะข้านั้นไม่หยุดพัก
 เลย ^{๑๘}เครื่องแต่งกายของข้าเสีรูปร่างไปด้วย
 ความรุนแรงแห่งโรคนี้ มันมืดข้าอย่างผ้าค้อ
 เสือริตข้า ^{๑๙}พระเจ้าทรงเหวี่ยงข้าลงในปลัก
 และข้าก็กลายเป็นเหมือนผงคลี และ ขี้เถา

๒๐ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ และพระองค์
 หาทรงสดับ ข้าพระองค์ไม่ ข้าพระองค์ยืน
 ขึ้น และพระองค์หาทรงมองไม่ ๒๑ พระองค์
 กลับทรงดูร้ายต่อข้าพระองค์ พระองค์ทรง
 ต่อต้านข้าพระองค์ด้วยพระหัตถ์ ทรงฤทธิ์
 ของพระองค์ ๒๒ พระองค์ทรงชูข้าพระองค์
 ขึ้นเหนือลม และทรงให้ข้าพระองค์ขีลม
 และทรงให้ตัวข้าพระองค์ละลายไป ๒๓ ข้า
 พระองค์ทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงให้ข้า
 พระองค์ตายเสีย และให้ไปสู่ที่กำหนดของ
 คนเป็นทั้งปวง ๒๔ ถึงกระนั้นเขาจะไม่ยื่นมือ
 ของเขาออกช่วยคนในแดนคนตาย ถึงแม้ว่า
 พวกเขาจะร้องขอความช่วยเหลือในท่ามกลาง
 ภัยพิบัติของเขา ๒๕ ข้ามิได้ร้องให้เพื่อผู้ที่วัน
 เวลาของเขายากเย็นหรือ จิตใจของข้ามิได้
 โศกสลดเพื่อคนขัดสนหรือ ๒๖ แต่เมื่อข้ามอง
 หาของดี ของร้ายก็มาถึง และเมื่อข้าคอย
 ความสว่าง ความมืดก็มาถึง ๒๗ จิตใจของข้า
 ร้อนรุ่มไม่เคยสงบเลย วันแห่งความทุกข์
 ใจมาพบข้า ๒๘ ข้าได้ไว้ทุกข์ มิใช่ด้วยแดด
 ข้ายืนขึ้นในที่ชุมนุมชน และร้องขอความ
 ช่วยเหลือ ๒๙ ข้าเป็นพี่น้องกับมังกร และ
 เป็นเพื่อนกับนกเค้าแมว ๓๐ ผิวหนึ่งของข้า
 คำกระดุกของข้าร้อนอย่างไฟไหม้ ๓๑ เพราะ
 ฉะนั้นเสียงพิณเขาคู่ของข้ากลายเป็นเสียง
 โหยให้ และเสียงขลุ่ยของข้ากลายเป็นเสียง
 ของผู้ที่ร้องให้”

โยบปกป้องความซื่อสัตย์ของตนเอง

๓๑

“ข้าได้ทำพันธสัญญากับนัยน์ตา
 ของข้า แล้วข้าจะมองหญิง
 พรหมจารีได้อย่างไร ๒๐อะไรจะเป็นส่วนของ
 ข้าจากพระเจ้าเบื้องบน และเป็นมรดกของ
 ข้าจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ณ ที่สูง ๓ มิใช่
 ภัยอันตรายสำหรับคนชั่ว และภัยพิบัติสำหรับ
 คนที่กระทำความชั่วช้าดอกหรือ ๔ พระองค์มี
 ทรงเห็นทางที่ข้าไป และนับฝ่าเท้าของข้า
 ดอกหรือ ๕ ถ้าข้าได้ดำเนินไปกับความไร้
 สาระ และเท้าของข้าเร่งไปสู่ความหลอกลวง
 ๖ ก็ขอให้เอาข้าซึ่งด้วยตราขูที่ยังตรง และ
 ขอพระเจ้า ทรงทราบ ความซื่อสัตย์ของข้า
 ๗ ถ้าอย่างเท้าของข้าหันออกไปจากทาง และ
 จิตใจของข้าดำเนินตามนัยน์ตาของข้า และ
 ถ้าความต่างพร้อยใดๆเกาะติดมือข้า ๘ ก็ขอ
 ให้ข้าหว่าน และให้คนอื่นกิน และขอให้สิ่ง
 ที่งอกขึ้นเพื่อข้าถูกถอนรากเอาไป ๙ ถ้าใจ

ของข้าถูกล่อลวงไปหาผู้หญิง และข้าได้ชุ่ม
 อยู่ที่ประตูเพื่อนบ้านของข้า ๑๐ แล้วก็ขอให้
 ภรรยาของข้าไม่แบ่งให้คนอื่น และให้คน
 อื่นโน้มท่อนาง ๑๑ เพราะนั่นเป็นความผิด
 ที่ร้ายกาจ และเป็นความชั่วช้าที่ผู้พิพากษา
 ต้องปรับโทษ ๑๒ เพราะนั่นจะเป็นไฟผลาญ
 ให้ไป ถึงแดนพินาศ และจะถอนราก ผล
 เพิ่มพูนทั้งปวงของข้า ๑๓ ถ้าข้าถูกถูกรื่องของ
 ทาสหรือทาสหญิงของข้า เมื่อเขานำมาร้อง
 ทุกข์ต่อข้า ๑๔ เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้น แล้ว
 ข้าจะทำอะไรได้ เมื่อพระองค์ทรงสอบถาม
 ข้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไร ๑๕ พระองค์
 ผู้ทรงสร้างข้าในครรภ์ มิได้ทรงสร้างเขาหรือ
 มิใช่ พระองค์องค์เดียวเท่านั้น หรือ ที่ทรง
 สร้างเราทั้งสองในครรภ์ ๑๖ ถ้าข้าได้หวัง
 เหนียวลิ้นใดๆที่คนยากจนอยากได้ หรือได้
 กระทำให้นัยน์ตาของหญิงม่ายมองเสียเปล่า
 ๑๗ หรือข้ารับประทานอาหารของข้าแต่ลำพัง
 และคนกำพร้า พ่อไม่ได้ร่วมรับประทาน
 อาหารนั้นด้วย ๑๘ (เพราะตั้งแต่เด็กมา เขา
 เติบโตขึ้นกับข้า อยู่อย่างอยู่กับพ่อ และข้าได้
 เป็นผู้แนะนำเธอตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้า)
 ๑๙ ถ้าข้าเห็นคนหนึ่งคนใดพินาศเพราะขาด
 เสื้อผ้า หรือเห็นคนขัดสนไม่มีผ้าคลุมกาย
 ๒๐ ถ้าบั้นเอวของเขามีใต้อวยพรแก่ข้า และ
 ถ้าเขามีใต้อบอุ่นด้วยขนแกะของข้า ๒๑ ถ้า
 ข้ายกมือขึ้นและต้องคนกำพร้าพ่อเพราะข้า
 เห็นความสนับสนุนที่ประตูเมือง ๒๒ แล้วก็
 ให้กระดุกไหลปลาร้าหลุดจากบ่าของข้า และ
 ให้แขนของข้าหัก หลุดจากข้อต่อ เสียเถิด
 ๒๓ เพราะข้าสยดสยองด้วยภัยพิบัติที่มาจาก
 พระเจ้า และด้วยเหตุความโอาสอธรรมการของ
 พระองค์ ข้าทำอะไรไม่ได้ ๒๔ ถ้าข้ากระทำให้
 ทองคำเป็นที่ไว้ใจหรือพุดกับทองคำเนื้อดีว่า
 ‘ท่านเป็นที่วางใจของข้า’ ๒๕ ถ้าข้าเปรมปรีดี
 เพราะสมบัติของข้ามากมาย หรือเพราะมือ
 ของข้าได้มามาก ๒๖ หรือข้าเฟื่องดวงอาทิตย์
 เมื่อส่องแสง หรือดวงจันทร์เมื่อเคลื่อนไป
 อย่างสง่า ๒๗ และจิตใจของข้าถูกล่อลวงอยู่
 อย่างลับๆ และปากของข้าจุ่มมือของข้า ๒๘ นี้
 เป็นความชั่วช้าด้วยที่ผู้พิพากษาจะต้องปรับ
 โทษ เพราะข้าคงต้องปฏิเสธพระเจ้าเบื้อง
 บน ๒๙ ถ้าข้าเปรมปรีดีเมื่อผู้ที่เกลียดชังข้า
 นั้นพินาศ หรือลึงโลดเมื่อเหตุร้ายมาทันเขา
 ๓๐ ข้าไม่ยอมให้ปากของข้าบาปไปโดยขอ
 ชีวิตของเขาด้วยคำสาปแช่ง ๓๑ ถ้าคนแห่ง

เต็นท์ของข้ามิได้กล่าวว่า ‘โอ ยังมีใครที่เิน
 ที่กินเนื้อของนายไม่อิม’ ^{๓๒}คนต่างถิ่นมิได้
 พักอยู่ในถนน ข้าเปิดประตูให้แก่คนเดินทาง
^{๓๓}ถ้าข้าปิดบังการละเมิดของข้าอย่างอาดัม
 ด้วยซ่อนความชั่วข้าของข้าไว้ในอกของข้า
^{๓๔}เพราะข้ากลัวมวลชนและกลัวที่ครอบครัว
 ต่างๆจะเหยียดหยามข้า ข้าจึงนิ่งเสีย ไม่
 ออกไปพ้นประตูบ้าน ^{๓๕}โอ ข้าอยากให้สัก
 คนหนึ่ง ฟัง ข้า ดูเถิด ความปรารถนาของ
 ข้าคือ ขอองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตอบข้า ข้า
 อยากได้คำสำนวนพ้องข้าซึ่งคู่ความเขียนขึ้น
^{๓๖}ข้าจะใส่บาแยกไปแน่ทีเดียว ข้าจะมัดมัน
 ไว้ต่างมงกุฏ ^{๓๗}ข้าจะแจ้งจำนวนฝีเท้าของ
 ข้าแก่พระองค์ ข้าจะเข้าไปเฝ้าพระองค์อย่าง
 เป็นเจ้านาย ^{๓๘}ถ้าที่ดินของข้าร้องกล่าวโทษ
 ข้า และ ร่องไถในนั้น ร้องให้ด้วยกัน ^{๓๙}ถ้า
 ข้ากินผลผลิตของมันด้วยมิได้เสียเงิน และ
 กระทำให้เจ้าของที่ดินเดิมมันเสียชีวิต ^{๔๐}ก็
 ขอให้มันต้นผักหนามงอกแทนข้าวสาลี และ
 หญ้าสาบแรังแทนข้าวบาร์เลย์” จบถ้อยคำ
 ของโยบ

เอลีชูมากล่าวฝ่ายพระเจ้า

๓๒ ^๑ดังนั้น บุรุษทั้งสามก็หยุดตอบโยบ
 เพราะโยบชอบธรรมในสายตาของ
 ตนเอง ^๒แล้วเอลีชู บุตรชายบาราเคล คนนุซี
 ครอบครัวราม ก็โกรธ เขาโกรธโยบ เพราะ
 ท่าน อ้าง ตัว ว่า ชอบ ธรรม หา ใช้ พระเจ้า ไม่
^๓เขาโกรธสหายสามคนของโยบด้วย เพราะ
 เขาทั้งหลายตอบไม่ได้ ทั้งๆที่เขาหาว่าโยบ
 ผิด ^๔ฝ่ายเอลีชูคอยจนโยบพูดจบ เพราะพวก
 เขาแก่กว่าตน ^๕และเมื่อเอลีชูเห็นว่าไม่มี
 คำตอบ ใน ปาก ของ บุรุษ ทั้ง สาม นี้ แล้ว เขา
 จึง โกรธ ^๖และเอลีชู บุตรชายบาราเคล คน
 นุซี กล่าว ว่า “ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย และท่าน
 สูงอายุแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเกรงกลัว
 ที่จะกล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าแก่ท่าน
^๗ข้าพเจ้าว่า ‘ขอให้อภัยผิดเถิด และให้ปีหลาย
 ปีสอนสติปัญญา’ ^๘แต่มีจิตวิญญาณในมนุษย์
 การดลใจจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระทำให้
 เขาเข้าใจ ^๙ไม่ใช่ผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นที่เป็นคน
 ฉลาด หรือคน สูงอายุ เข้าใจ ความ ยุติธรรม
^{๑๐}เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงว่า ‘ขอฟังข้าพเจ้า
 ขอให้ข้าพเจ้ากล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้า
 ด้วย’ ^{๑๑}ดูเถิด ข้าพเจ้าได้คอยฟังคำของท่าน
 ทั้งหลาย ข้าพเจ้าเจียหู ฟัง เหตุผล ของ ท่าน

ขณะที่ท่านค้นหาว่าจะพูดว่าอะไร ^{๑๒}เออ
 ข้าพเจ้าสนใจฟังท่าน และ ดูเถิด ไม่มีผู้ใด
 ให้เหตุผล อันควรแก่โยบ ในพวกท่านไม่มี
 ผู้ใดที่ตอบคำของโยบได้ ^{๑๓}อย่าเพ้อพุดนะ
 ว่า ‘เราได้พบพระปัญญาแล้ว พระเจ้าทรง
 ผลักเขาลงแล้ว มิใช่มนุษย์’ ^{๑๔}ข้าพเจ้าได้ฟัง
 เลื่องถ้อยคำของเขาสู่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้า
 จะไม่ตอบ ถ้อยคำของเขาด้วย คำพูด ของ
 ท่าน ^{๑๕}เขาทั้งหลายก็ตกตะลึง เขาไม่ตอบ
 อีก เขาไม่มีถ้อยคำจะพูดสักคำเดียว ^{๑๖}และ
 ข้าพเจ้า จะ คอย หรือ (เพราะ เขา ทั้ง หลาย
 ไม่พูด เพราะเขายืนอยู่ที่นั่น ไม่ตอบอีก)
^{๑๗}ข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าจะให้คำตอบของ
 ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสำแดงความคิดเห็นของ
 ข้าพเจ้าด้วย ^{๑๘}เพราะข้าพเจ้ามีถ้อยคำเต็ม
 ตัว จิตใจ ภายใน ข้าพเจ้า บังคับ ข้าพเจ้าอยู่’
^{๑๙}ดูเถิด จิตใจของข้าพเจ้าเหมือนเหล่าอู่น
 ซึ่งไม่มี ที่ ระบาย ออก เหมือน ถูง หนึ่ง เหล่า
 อู่นใหม่จะระเบิดอยู่รอมร่อแล้ว ^{๒๐}ข้าพเจ้า
 ต้องพูด จึง จะ ได้ ความ บรรเทา ข้าพเจ้า ต้อง
 เปิดริมฝีปากขึ้นตอบ ^{๒๑}ข้าพเจ้าจะไม่แสดง
 อกตित่อนุคคลใดๆ หรือใช้การประจบสอพลอ
 ต่อผู้ใด ^{๒๒}เพราะข้าพเจ้าประจบ สอพลอ ไม่
 ได้ ถ้าทำอย่างนั้น ผู้ทรงสร้างของข้าพเจ้าจะ
 กำจัดข้าพเจ้าเสียในไม่ช้า”

เอลีชูให้เหตุผลกับโยบ

๓๓ ^๑“ท่านโยบเจ้าข้า อย่างไรก็ตามขอ
 ฟัง คำ ของ ข้าพเจ้า และ ฟัง ถ้อยคำ
 ทั้ง ลิ้น ของ ข้าพเจ้า ^๒ดูเถิด บัดนี้ ข้าพเจ้า
 ได้ อ้า ปาก ลิ้น ภายใน ปาก ของ ข้าพเจ้า ก็
 พูด ^๓ถ้อยคำของข้าพเจ้าสำแดงความเที่ยง
 ธรรมแห่งจิตใจ และริมฝีปากของข้าพเจ้าจะ
 กล่าวความรู้อย่างจริงใจ ^๔พระวิญญาณของ
 พระเจ้า ได้ ทรง สร้าง ข้าพเจ้า และ ลม ปราด
 ของ องค์ ผู้ทรง มหิทธิ ฤทธิ์ ได้ ให้ ชีวิต แก่
 ข้าพเจ้า ^๕ถ้า ท่าน ตอบ ข้าพเจ้า ได้ ก็ ตอบ
 ชี้ จง ลำดับ ถ้อยคำของ ท่าน ต่อหน้าข้าพเจ้า
 เขิญเถอะ ^๖ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่อย่าง ท่านตรง
 พระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงปั้นข้าพเจ้า
 ขึ้นมาจากดินด้วยเหมือนกัน ^๗ดูเถิด อย่า
 ให้ ความ กลัว ข้าพเจ้า กระทำให้ ท่าน ตกใจ
 ข้าพเจ้าจะไม่ชักชวนท่านหนักเกินไป ^๘แน่
 ละ ท่านพูดให้ข้าพเจ้าฟัง และข้าพเจ้าได้ยิน
 เสียง ถ้อยคำ ของ ท่าน ว่า ^๙‘ข้าพเจ้า สะอาด
 ปราศจาก การ ละเมิด ข้าพเจ้าบริสุทธิ์’ ไม่มี

ความชั่วช้าในข้าพเจ้าเลย ๑๐ ดูเถิด พระองค์ ทรงหาเรื่องกับข้าพเจ้า พระองค์ทรงนับว่า ข้าพเจ้าเป็นศัตรูกับพระองค์ ๑๑ พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพเจ้าใส่ขื่อไว้ และ ทรงฝ่า ดูทางของข้าพเจ้าทิ้งสิ้น' ๑๒ ดูเถิด ในเรื่อง นี้ท่านไม่ยุติธรรมเลย ข้าพเจ้าจะตอบท่าน พระเจ้าใหญ่ยิ่งกว่ามนุษย์ ๑๓ ทำไมท่านจึง ได้แย้งกับพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ทรง รายงานเรื่องพระราชกิจใดๆของพระองค์เลย ๑๔ เพราะพระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง เออ สองครั้ง แต่มนุษย์ไม่ยังรู้ได้ ๑๕ ในความฝัน ในนิมิต กลางคืนเมื่อคนหลับสนิท เมื่อเขาเคลิบเคลิม อยู่บนที่นอนของเขา ๑๖ แล้วพระองค์ทรง เบิกหูของมนุษย์ และ ทรงประทับ ตรา คำสั่งสอนของเขาไว้ ๑๗ เพื่อว่าพระองค์จะ ได้หันให้มนุษย์กลับจากเป้าหมายของเขา และ ตัดความ เยื่อหุ้ม ออก เสีย จากมนุษย์ ๑๘ พระองค์ทรงยึดเหนี่ยววิญญาณของเขาไว้ จากปากแดนคนตาย และยึดชีวิตของเขาไว้ จากการที่จะพินาศด้วยดาบ ๑๙ มนุษย์ยังถูก ตีสอนด้วยความเจ็บปวดบนที่นอนของเขา ด้วย และด้วยความเจ็บปวดอย่างสาหัสใน กระดูกต่างๆของเขา ๒๐ ชีวิตของเขาจึงได้ เบื่ออาหาร และจิตใจจึงได้เบื่ออาหารโอชะ ๒๑ เนื้อของเขาหลุดไทรมไปมากจนมองไม่ เห็น กระดูกของเขาซึ่งแลไม่เห็นนั้นก็โผล่ ออกมา ๒๒ เออ วิญญาณของเขาเข้าไปใกล้ ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาใกล้ผู้ที่มีความตายมา ๒๓ ถ้ามีผู้ส่งข่าวผู้หนึ่งมาเพื่อ เขาเป็นล้าม หนึ่งในพื้นเพื่อแถลงแก่มนุษย์ ว่าอะไรถูกเพื่อเขา ๒๔ และผู้ส่งข่าวนั้นกรณา เขา ทูลว่า 'ขอทรงปล่อยเขาให้พ้นจากที่ จะไปยังปากแดนคนตาย ข้าพระองค์พบคำ ใต้แล้ว ๒๕ เนื้อของเขาจะอ่อนกว่าเนื้อเด็ก ขอให้เขากลับไปสู่กำลังเหมือนเมื่อยังหนุ่ม' ๒๖ เขาจึงจะอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์ จะทรงพอพระทัยเขา เขาจะเห็นพระพักตร์ พระองค์ด้วยความชื่นบาน แล้วพระองค์จะ ทรงให้มนุษย์กลับสู่สภาพความชอบธรรม ๒๗ พระองค์ทรงทอดพระเนตรมนุษย์ และ ถ้าผู้ใดกล่าวว่า 'ข้าบาปแล้ว และเห็นผิด เป็นชอบ และมีได้เป็นประโยชน์อะไรแก่ข้า' ๒๘ พระองค์จะทรงใต้จิตวิญญาณของเขาให้ พ้นจากการลงไปสู่ปากแดนคนตาย และชีวิต ของเขาจะเห็นความสว่าง ๒๙ ดูเถิด พระเจ้า ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นกับมนุษย์บ่อยๆ

หลายครั้ง ๓๐ เพื่อจะนำจิตวิญญาณของเขา มาจากปากแดนคนตาย เพื่อให้เขาแจ่มแจ้ง ขึ้นด้วยความสว่างแห่งผู้ทรงมีชีวิต ๓๑ โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอดึงใจฟังข้าพเจ้า ขอเจียบ และข้าพเจ้าจะพูด ๓๒ ถ้าท่านมีอะไรพูด ก็ ตอบข้าพเจ้ามาเถาะ เพราะข้าพเจ้าปรารถนา แก่คดีของท่าน ๓๓ ถ้าหากไม่ก็ขอฟังข้าพเจ้า ขอ เจียบและข้าพเจ้าจะสอนปัญญาให้แก่ท่าน"

เอลีฮูกล่าวถึงเหตุผลต่างๆของโยบ

๓๔ ๑ เอลีฮูพูดต่อไปว่า ๒ 'โอ ท่านผู้ มีปัญญา ขอฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ท่านผู้มีความรู้ ขอเจียหูฟังข้าพเจ้า ๓ เพราะ หูกี้ลองชิม ถ้อยคำอย่างกับพาดานปากชิม อาหาร ๔ ขอให้เราเลือกสิ่งที่ถูก ขอให้เรา เรียนรู้ในพวกเราเองว่าอะไรดี ๕ เพราะ โยบกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงเอาความยุติธรรมที่ควร ตกแก่ข้าพเจ้าไปเสีย' ๖ ข้าพเจ้าถูกนับเป็น คนมูสา ถึงแม้ข้าพเจ้าชอบธรรม แผลของ ข้าพเจ้ารักษาไม่หายแม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีการ ละเมิดเลย ๗ ใครหนอที่จะเหมือนโยบ ผู้ ตีมความเหี้ยมหยามเหมือนตีมน้ำ ๘ ผู้เข้า สังคมกับคนกระทำความชั่ว และเดิน ไปกับคนชั่ว ๙ เพราะท่านได้กล่าวว่า 'ไม่ เป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เราที่ เราจะ บีติ ยินดีในพระเจ้า' ๑๐ เพราะฉะนั้น ท่าน ผู้มีความเข้าใจ ขอ ฟัง ข้าพเจ้า เมื่อนเสีย เกิดที่พระเจ้าจะทรงกระทำความชั่ว และ ที่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงกระทำความ ชั่วช้า ๑๑ เพราะพระเจ้าทรงสนองตามการก ระทำของมนุษย์ และพระองค์ทรงให้เกิด แก่เขาตามการกระทำของเขา ๑๒ แน่นนอน ที่เดียว พระเจ้าจะไม่ทรงกระทำชั่ว และ องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะไม่ทรงผันแปรความ ยุติธรรม ๑๓ ใครแต่งตั้งให้พระองค์ปกครอง โลก หรือใครเล่ามอบหมายทั้งโลกไว้กับ พระองค์ ๑๔ ถ้าพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่ กับมนุษย์ และ ทรงรวบรวม วิญญาณ และ ลมปราณของเขากลับมาสู่พระองค์ ๑๕ เนื้อ หนึ่งทั้งสิ้นก็จะพินาศไปด้วยกัน และมนุษย์ ก็จะไปเป็นผงคลีดิน ๑๖ ถ้าท่านมีความ เข้าใจ ขอ ฟัง ชื่อนี้ ขอ ฟัง เสียง ถ้อยคำ ของ ข้าพเจ้า ๑๗ ผู้ที่เกลียดชังความยุติธรรมควร จะ ปกครอง หรือ ท่านจะ ประณาม ผู้ที่ ชอบ ธรรมที่สุดหรือ ๑๘ เหมาะสมหรือไม่ที่จะพูด

แก่กษัตริย์ว่า ‘ท่านผู้ชั่วร้าย’ และแก่เจ้านาย ว่า ‘ท่านทั้งหลายผู้ธรรม’ ^{๑๙} ยิ่งไม่เหมาะสมที่จะแสดงอคติแก่เจ้านาย หรือไม่ทรงเห็นแก่คนมั่งคั่งมากกว่าคนยากจน เพราะคนทั้งหมดนี้เป็นพระหัตถกิจของพระองค์ ^{๒๐} สักครู่เดียวเขาทั้งหลายก็ตาย เวลาเที่ยงคืน ประชาชนตัวสั้น และตายไป และผู้มีอานุภาพก็ถูกเอาไปเสียมิใช่ด้วยมือมนุษย์ ^{๒๑} เพราะพระเนตรของพระองค์มองดูทางทั้งหลายของมนุษย์ พระองค์ทรงเห็นย่างเท้าของเขาหมด ^{๒๒} ไม่มีที่มืดครึ้มหรือเงามัจจุราช ซึ่งคนกระทำความชั่วช้าจะซ่อนตัวได้ ^{๒๓} เพราะพระองค์จะไม่ทรงกำหนดให้มนุษย์ทำเกินสิ่งที่สมควร ให้เข้าเฝ้าพระเจ้ารับการพิพากษา ^{๒๔} พระองค์ทรงหุบผู้มีอานุภาพเป็นชินๆโดยไม่ต้องนับและทรงตั้งคนอื่นไว้แทน ^{๒๕} เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงทราบกิจการของเขา และทรงคว่ำเขาเสียในกลางคืน เขาก็แหลกไป ^{๒๖} พระองค์ทรงดีเขาเหมือนอย่างคนชั่วต่อหน้าต่อตาคนอื่น ^{๒๗} เพราะว่าเขาทั้งหลายหันกลับเสียจากการติดตามพระองค์ และไม่นับถือมูรคาของพระองค์แต่อย่างใดเลย ^{๒๘} เหตุนี้เขาจึงกระทำให้เสียงร้องของคนยากจนมาถึงพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องของผู้รับความทุกข์ใจ ^{๒๙} เมื่อพระองค์ทรงประทานความสงบให้ ใครจะสร้างความยุ่งยากได้ เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ใครจะเห็นพระองค์ได้ ^{๓๐} ไม่ว่าจะทำแก่ประชาชาติหรือแก่บุคคลก็เหมือนกัน ^{๓๑} เพื่อว่าคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้ครอบครอง และเขาจะไม่วางกับดักประชาชน ^{๓๒} เพราะเป็นสิ่งเหมาะสมที่จะร้องทูลพระเจ้าว่า ‘ข้าพระองค์ได้รับการติสอนแล้ว ข้าพระองค์จะไม่ทำผิดต่อไปอีก ^{๓๓} ขอทรงโปรดสอนข้าพระองค์ถึงสิ่งที่ข้าพระองค์มองไม่เห็น ถ้าข้าพระองค์กระทำความชั่วช้า ข้าพระองค์จะไม่กระทำอีก’ ^{๓๔} การตอบสนองของพระองค์จะต้องเป็นอย่างที่ท่านต้องการหรือ ท่านจึงไม่รับ ท่านเองต้องเลือก และไม่ใช้ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ก็พูดไปเถิด ^{๓๕} จงให้คนที่เข้าใจพูดกับข้าพเจ้า และให้คนฉลาดฟังข้าพเจ้า ^{๓๖} โยบพูดอย่างไม่มีความรู้ ถ้อยคำของเขาปราศจากสติปัญญา ^{๓๖} ข้าพเจ้าปรารถนาให้โยบถูกทดลองต่อไปถึงที่สุด เพราะว่าเขตอบเหมือนอย่างคน

ชั่ว ^{๓๖} เพราะเขาเพิ่มการกบฏเข้ากับบาปของเขา เขาตบมือเย้ยอยู่ที่ท่ามกลางเรา และถ้อยคำของเขากล่าวร้ายพระเจ้า”

เอลีชูกล่าวถึงความชอบธรรมของพระเจ้า

๓๕ ^๑เอลีชูพูดต่อไปว่า ^๒“ท่านคิดว่านี่ยุติธรรมหรือ ท่านพูดหรือว่า ‘ความชอบธรรมของข้าพเจ้ายิ่งกว่าของพระเจ้า’ ^๓ ที่ท่านถามว่า ‘ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร’ และ ‘ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไรถ้าข้าพเจ้าได้รับการชำระจากบาปของข้าพเจ้า’ ^๔ ข้าพเจ้าจะตอบท่านกับมิตรสหายของท่านด้วย ^๕ จงมองดูท้องฟ้าเถิด ดูเมฆซึ่งอยู่สูงกว่าท่าน ^๖ ถ้าท่านทำบาป ท่านจะได้อะไรที่กระทบกระเทือนพระองค์ ถ้าการละเมิดของท่านทวีขึ้น ท่านทำอะไรแก่พระองค์ ^๗ ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม ท่านถวายอะไรแก่พระองค์ หรือพระองค์ทรงรับอะไรจากมือของท่าน ^๘ ความชั่วของท่านก็เป็นอันตรายแก่คนอย่างท่าน และความชอบธรรมของท่านก็เป็นประโยชน์แก่บุตรมนุษย์ ^๙ เหตุด้วยการถูกบีบบังคับเป็นอันมาก ก็ทำให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับนั้นร้องทุกข์ เขาร้องขอความช่วยเหลือ เนื่องด้วยแขนของผู้ทรงอำนาจ ^{๑๐} แต่ไม่มีสักคนพูดว่า ‘พระเจ้าผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า ผู้ทรงประทานเพลงในเวลากลางคืน ทรงอยู่ที่ไหน ^{๑๑} ผู้ทรงสอนเรามากกว่าสอนสัตว์แห่งแผ่นดินโลก และทรงกระทำให้เราฉลาดกว่านกในฟ้าอากาศ’ ^{๑๒} เขาร้องทุกข์ ณ ที่นั้น แต่ไม่มีผู้ใดตอบเขา เหตุความเยอหยิ่งของคนชั่ว ^{๑๓} แน่ละ พระเจ้ามิได้ฟังสิ่งไร้สาระ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์มิได้ทรงนับถือเสียงนั้น ^{๑๔} ถึงแม้ท่านว่า ท่านจะไม่เห็นพระองค์ แต่คิดนั้นก็อยู่ต่อ พระพักตร์พระองค์ ฉะนั้นท่านจงวางใจในพระองค์อยู่ ^{๑๕} บัดนี้ เพราะไม่เป็นเช่นนั้น พระพิโรธของพระองค์ได้ลงโทษ แต่พระองค์มิได้สนพระทัยการละเมิดเสียมากมาย ^{๑๖} เพราะฉะนั้นโยบจึงอ้าปากพูดคำลมๆแล้งๆ และทวิคำพูดโดยปราศจากความรู้”

พระเจ้าทรงชอบธรรม

๓๖ ^๑และเอลีชูพูดต่อไปด้วยว่า ^๒“ขอทนอยู่กับข้าพเจ้าสักหน่อย และข้าพเจ้าจะสำแดงแก่ท่าน เพราะว่าข้าพเจ้ามี

บางสิ่งที่จะพูดแทนพระเจ้าอีก ^๓ข้าพเจ้าจะเอาความรู้มาจากที่ไกล และถวายนามขอบธรรมแก่ผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า ^๔เพราะที่จริงถ้อยคำของข้าพเจ้ามิใช่เท็จ พระองค์ผู้ทรงความรู้รอบคอบสถิตกับท่าน ^๕ดูเถิด พระเจ้าทรงอำนาจ และมิได้ทรงเหยียดหยามผู้ใดเลย พระองค์ทรงอำนาจภาพในเรื่องกำลังและสติปัญญา ^๖พระองค์มิได้สงวนชีวิตคนชั่ว แต่ทรงประทานความยุติธรรมแก่คนยากจน ^๗พระองค์มิได้ทรงหันพระเนตรของพระองค์จากคนขอบธรรม แต่กับบรรดาคนชั่วที่รับบนพระที่นั่ง พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เป็นนิตย์ และเขาก็อยู่ในที่สูง ^๘และถ้าเขาถูกจำด้วยพันธนาการ และติดอยู่ในบ่วงแห่งความทุกข์ใจ ^๙พระองค์ก็ทรงสำแดงกิจกรรมของเขาทั้งหลายแก่เขา และการละเมิดของเขาว่า เขาได้กระทำมากเกินไป ^{๑๐}พระองค์ทรงเบิกหูของเขาให้ฟังคำเตือนสอน และทรงบัญชาให้เขากลับจากความชั่วช้าของเขา ^{๑๑}ถ้าเขาทั้งหลายเชื่อฟัง และปรนนิบัติพระองค์ เขาจะอยู่ครบอายุของเขาด้วยความเจริญรุ่งเรือง และอยู่ครบปีของเขาด้วยความสุขใจ ^{๑๒}แต่ถ้าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟัง เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบ และตายโดยปราศจากความรู้ ^{๑๓}คนหน้าซื่อใจคดก็สะสมพระพิโรธ เมื่อพระองค์ทรงมัดเขา เขาไม่ร้องให้ช่วย ^{๑๔}เขาตายเมื่อยังหนุ่มอยู่ และชีวิตของเขาอยู่ที่ท่ามกลางพวกกะเทย ^{๑๕}พระองค์ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นด้วยความทุกข์ใจของเขา และทรงให้ความล้ำค่าเบิกหูของเขา ^{๑๖}เออ พระองค์ทรงชวนท่านให้ออกมาจากความคับใจ มายิ่งที่กว้างที่ไม่มีมีการบีบ และสิ่งที่วางไว้ในสำหรับของท่านก็มีแต่สิ่งอันพิ ^{๑๗}แต่ท่านก็สมกับการพิพากษาคนชั่ว การพิพากษาและความเที่ยงธรรมมาทันจับท่าน ^{๑๘}เหตุด้วยพระพิโรธ จงระวังเถิด เกรงว่าพระองค์จะเอาท่านไปเสียด้วยการลงโทษ แล้ว แม้การไถ่อันยิ่งใหญ่ก็ไม่สามารถช่วยท่านให้พ้นได้ ^{๑๙}พระองค์จะสนพระทัยในทรัพย์สมบัติของท่าน หรือทองคำ หรือเรือวแรงทั้งสินหรือ เปล่าเลย ^{๒๐}อย่าอาลัยถึงกลางคืน เมื่อชนชาติทั้งหลายถูกตัดขาดใน ที่ของ เขา ^{๒๑}ระวังให้ดี อยู่ให้ห่างไปหาความชั่วช้า เพราะท่านเลือกสิ่งนี้มากกว่าเลือกความทุกข์ใจ ^{๒๒}ดูเถิด พระเจ้าทรงสำแดงความยิ่งใหญ่ ด้วยฤทธานุภาพ

ของพระองค์ ผู้ใดเป็นผู้สั่งสอนเหมือนอย่างพระองค์เล่า ^{๒๓}ผู้ใดเป็นผู้บงการมรรคาของพระองค์ หรือผู้ใดจะพูดได้ว่า ‘พระองค์ทรงกระทำความชั่วช้าแล้ว’ ^{๒๔}จงระลึกถึงที่จะยกย่องพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งมนุษย์ได้เห็นนั้น ^{๒๕}มนุษย์ทั้งปวงเพ่งดูสิ่งนั้นอยู่แล้ว มนุษย์เห็นสิ่งนั้นได้แต่ไกล ^{๒๖}ดูเถิด พระเจ้านั้นใหญ่ยิ่ง และเราก็หาหยั่งรู้ถึงพระองค์ไม่ อายุของพระองค์เป็นสิ่งที่ค้นหากันไม่ได้ ^{๒๗}เพราะพระองค์ทรงตั้งหยดน้ำขึ้นไป ซึ่งตกลงเป็นฝนจากไอ น้ำของพระองค์ ^{๒๘}ซึ่งเมฆก็ไหลลงมา และหยดลงที่มนุษย์อย่างอุดม ^{๒๙}เออ มีคนใดเข้าใจการแผ่ของเมฆหรือและการคะนองแห่งพลับพลาของพระองค์หรือ ^{๓๐}ดูเถิด พระองค์ทรงกระจายฟ้าแลบออกไปรอบพระองค์ และคลุมกันของทะเล ^{๓๑}เพราะ พระองค์ ทรงพิพากษาชนชาติ ทั้งหลายด้วยสิ่งนี้ พระองค์ประทานอาหารอย่างอุดม สมบูรณ์ ^{๓๒}พระองค์ ทรงคลุมฟ้าแลบด้วยเมฆ และทรงบัญชาให้เมฆบังฟ้าแลบนั้น ^{๓๓}เสียงครืนๆของมันประกาศเกี่ยวกับพระองค์ และฝูงสัตว์ก็ประกาศเกี่ยวกับพายุซึ่งจะมาถึง”

พระราชกิจและสติปัญญาของพระเจ้า

๓๗ ^๑“เรื่อง นี้ กระทำให้ หัวใจ ของข้าพเจ้า สั่น ริว สะทก สะท้าน ขวัญหนี ดีผ้อ ^๒จง ตั้งใจ ฟัง เสียง กัมปนาท ของพระองค์ และ เสียง กระหิม ที่ ออก มา จากพระโอษฐ์ ของ พระองค์ ^๓พระองค์ ทรงปล่อย ให้ ไป ทัว ใต้ ฟ้า ทั้ง ลิน และ ฟ้าแลบของ พระองค์ ไป ถึง สุด ปลาย แผ่น ดิน โลก ^๔พระ สุรเสียง ของ พระองค์ คราง กระหิมตาม ไป พระองค์ ทรง แผด พระ สุรเสียงอัน โอฬาริก ของ พระองค์ พระองค์ มิได้ทรง หน่วง เหนียว ฟ้าแลบ เมื่อ ได้ยิน พระสุรเสียง ของ พระองค์ ^๕พระเจ้า ทรง สำแดง กัมปนาท อย่าง ประหลาด ด้วย พระ สุรเสียงของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำการใหญ่โต ซึ่งเราเข้าใจไม่ได้ ^๖เพราะพระองค์ตรัสกับหิมะว่า ‘ตกลงบนแผ่นดินซี’ และในทำนองเดียวกัน ก็ ตรัส กับ ฝน และ กับ ห่า ฝน อันหนัก แห่ง กำลัง ของ พระองค์ ^๗พระองค์ ทรงมัด มือ ของ มนุษย์ ทุกคน เพื่อ ทุกคน จะ รู้จัก พระราช กิจ ของ พระองค์ ^๘แล้ว สัตว์ ฟ้า จึง เข้า ไป สู้รัง ของ มัน และ พัก อยู่ ใน ถ้ำ ของ มัน

๑๘ ลมหมุนออกมาจากห้องทิศใต้ และความหนาว มาจาก ลม เหนือ ๑๐ พระเจ้า ประทาน น้ำค้างแข็ง ด้วยลมหายใจของพระองค์ และ นำ กว้าง ใหญ่ ก็ แข็ง ตั้ว ๑๑ เช่นเดียวกัน พระองค์ ทรงบรรพทุกความชุ่มชื้นไว้ที่เมฆที่บ พระองค์ ทรง กระจาย เมฆ แห่ง ไฟแลบ ออก ไป ๑๒ มัน หนี ไปๆ ตาม การนำ ของ พระองค์ เพื่อให้ มัน ทำตาม ที่ พระองค์ ทรง บัญชา มัน ไว้เหนือผิวพิภพโลกนี้ ๑๓ ไม่ว่าจะ เป็น เพื่อ การ ตีสอน หรือ เพื่อ แผ่นดิน ของ พระองค์ หรือ เพื่อ ความ เมตตา พระองค์ ทรง กระทำ ให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น ๑๔ โอ ท่านโยบ เจ้าข้า ขอ พึง ช้อน นี้ จง นิ่ง พิจารณา การกระทำ อันมหัศจรรย์ ของพระเจ้า ๑๕ ท่านทราบหรือ ว่า พระเจ้าทรงกำชับมันอย่างไร และกระทำให้ ไฟแลบแห่งเมฆของพระองค์มีแสง ๑๖ ท่านทราบ ถึงการทรงตัวของเมฆหรือ เป็นพระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ผู้สมบูรณ์ ในความรู้ ๑๗ ตัวท่าน ผู้ที่เสือด่าของตบร้อน เมื่อแผ่นดินโลกอบอ้าวและชื้นเพราะลมทิศใต้ ๑๘ ท่านแผ่ฟ้าออกไปพร้อมกับพระองค์ ได้ หรือ ให้ แข็ง อย่าง คั่น ฉ่อง หลอม ๑๙ จง สอนเรามาว่าเราควรจะทำอะไร เพราะ ความ มืด เรา จึง ร่าง สำนวน ของ เรา ไม่ได้ ๒๐ จะทูลพระองค์ได้ใหม่ ว่า ข้าพเจ้าอยากจะทำอะไร ถ้าผู้ใดทูล เขาจะต้องถูกกลืนไปหมดเป็นแน่ ๒๑ บัดนี้มนุษย์เพิ่งดูฟ้าแลบอันสูงใสแห่งเมฆไม่ได้ เมื่อลมผ่านไปกวาดให้กระจ่าง ๒๒ แสงทองส่องมาจากทิศเหนือ พระเจ้า ทรง ฉลอง พระองค์ ด้วย ความ โอ้อวดตระการ อยู่ๆ นำ คร้าม กลัว ๒๓ องค์ ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้น เราจะค้นพบพระองค์ไม่ได้ พระองค์ใหญ่ยิ่งในเรื่องฤทธานุภาพ ความยุติธรรม และความ เทียง ธรรม อัน มาก ยิ่ง พระองค์ จะ ไม่ ทรง ผ่าผืน ๒๔ เพราะ ฉะนั้นมนุษย์จึงยำเกรงพระองค์ พระองค์ไม่ทรงนับถือผู้ใดที่มีใจประกอบด้วยสติปัญญา”

พระเจ้าทรงตอบโยบ

๑ แล้ว พระ เย โส วาห์ ทรง ตอบ โยบ ๒ ออกมาจาก ลม หมุน ว่า ๓ “นี่ใครหนอที่ให้อำนาจมีดมนไปด้วยถ้อยคำอันปราศจากความรู้ ๔ จงคาดเอาไว้อย่างกับลูกผู้ชาย หน้อยซี เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา ๕ เมื่อเรารวบรวมฐานของแผ่นดินโลกนั้นเจ้าอยู่ที่ไหน ถ้าเจ้ามีความเข้าใจก็บอกเรา

๖ ผู้ใดได้กำหนดขนาดให้โลก แน่นอูน ละ เจ้าต้องรู้ซี หรือใครซึ่งเชือกวัดบนนั้น ๗ รากฐานของโลกจมไปอยู่บนอะไร หรือผู้ใดวางศิลามุมเอกของมัน ๘ ในเมื่อดาวรุ่งแห่ช่องสรรเสริญ และบรรดาบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าให้ร้องด้วยความชื่นบาน ๙ หรือผู้ใดเอาประตูปิดทะเลไว้ เมื่อมันระเบิดออกมา ดึงออกมาจากกรรม ๑๐ เมื่อเราสร้างเมฆให้เป็นเสื่อ และความมืดที่บเป็นผ้าอ้อมของมัน ๑๑ แล้วกำหนดเขตให้มัน และวางดาลและประตู ๑๒ และกล่าว ว่า ‘เจ้าไป ได้ ไกลแค่ไหนแหละ อย่ายลไปอีก และคลื่นคะนองของเจ้าหยุดเพียงแค่นี้แหละ’ ๑๓ เจ้าได้บังคับบัญชาอรุณตั้งแต่เจ้าเกิดมา และเป็นเหตุให้อรุณท้อรู้จักที่ของมันหรือ ๑๔ เพื่อมันจะจับปลายแผ่นดินโลก และสลัดคนชั่วออกไปเสียจากโลก ๑๕ โลกก็เปลี่ยนไปเหมือนดินเหนียวถูกตราประทับ และทุกสิ่งเด่นออกมาเหมือนเสือด่า ๑๖ แสงสว่างถูกยึดไว้เสียจากคนชั่วร้าย และแขนของเขาที่เงือขึ้นก็ถูกหักเสีย ๑๗ เจ้าเข้าไปในตาน้ำแห่งทะเลแล้วหรือ หรือเดินเข้าไปในชอกมหาสมุทรแล้วหรือ ๑๘ เขาเผยประตูความตายแก่เจ้าแล้วหรือ หรือเจ้าได้เห็นประตูงามจักรวาลแล้วหรือ ๑๙ เจ้าหยิ่งรู้ความกว้างใหญ่ของแผ่นดินโลกหรือ ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดนี้ก็จงบอกมา ๒๐ ทางที่จะนำไปสู่สำนักของความสว่างอยู่ที่ไหน และส่วนที่มืด สถานที่นั้นอยู่ที่ไหน ๒๑ เพื่อเจ้าจะได้พามันไปยังแดนของมัน และเพื่อเจ้าจะได้เห็นทางไปบ้านของมัน ๒๒ เจ้าคงรู้เพราะเจ้าเกิดมาแล้วอายุของเจ้าก็มากเหลือหลาย ๒๓ เจ้าเข้าไปในคลังหิมะแล้วหรือ หรือเจ้าเห็นคลังลูกเห็บแล้วหรือ ๒๔ ซึ่งเราสงวนไว้เพื่อเวลา ยากลำบาก เพื่อวันศึกและสงคราม ๒๕ ทางที่จะไปสู่ที่ซึ่งความสว่างแจกจ่ายออกไปนั้นอยู่ที่ไหน หรือที่ซึ่งลมตะวันตกกระจายไปบนแผ่นดินโลกอยู่ที่ไหน ๒๖ ใครเขาจะช่องให้กระแสฝนและทำทางให้ฟ้าผ่า ๒๗ ให้น้ำฝนมาบนแผ่นดินที่ไม่มีคนอยู่ และบนถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีมนุษย์ที่นั่น ๒๘ เพื่อให้พื้นดินที่รกร้างและว่างเปล่าได้ อิมเอม และกระทำ ให้ หน่อ ของ ต้นอ่อน งอก ขึ้น ๒๙ ฝนมีฟ่อหรือ หรือผู้ใดได้กระทำให้เกิดหยาดน้ำค้าง ๓๐ นำ แข็ง มาจาก กรรม ของ ผู้ใด ผู้ใดให้กำเนิดแก่ปุยน้ำค้างแข็งแห่งฟ้าสวรรค์ ๓๑ นำ ลูกช่อนไว้เหมือนมีหินปิดบัง และผิว

มหาสมุทรแข็งตัว ^{๓๑}เจ้ามัดหมุดดาวลูกไก่ให้เป็นกลุ่มได้หรือ หรือแก้เครื่องผูกหมุดดาวได้หรือ ^{๓๒}เจ้านำดาวนักษัตรออกมาตามฤดูของมณได้หรือ หรือเจ้านำทางของหมุดดาวจรจะเข้และลูกของมณได้หรือ ^{๓๓}เจ้ารู้จักของฟ้าสวรรค์หรือเปล่า เจ้าตั้งฟ้าสวรรค์ให้ครอบครองแผ่นดินได้หรือ ^{๓๔}เจ้าตะเบ็งเสียงไปถึงเมฆได้ไหมละ เพื่อนำมากมายจะลงมาคลุมเจ้า ^{๓๕}เจ้าใช้ฟ้าแลบออกไปเพื่อให้มันไปและพูดกับเจ้าว่า ‘เราอยู่ที่นี้’ ได้ไหม ^{๓๖}ใครให้สติปัญญาภายใน หรือให้ความเข้าใจแก่จิตใจ ^{๓๗}ใครจะนับเมฆด้วยสติปัญญาได้ หรือใครจะเอียง ฤกษ์ นำของ ท้องฟ้าได้ ^{๓๘}เมื่อ ผงคลีแข็งอย่างโลหะหลอม เมื่อ ก้อนดินเกาะกันแน่นหรือ ^{๓๙}เจ้าล่าเหยื่อให้สิงโตได้หรือ หรือให้สิงโตหนุ่ม ที่หิวโหยได้ไหมละ ^{๔๐}เมื่อมันหมอบอยู่ในถ้ำของมัน หรือนอนคอยอยู่ในที่กำบัง ^{๔๑}ใครจัดหาเหยื่อให้กา เมื่อลูกอ่อนของมณ ร้อง ต่อ พระเจ้า และ ระ เหะ หน ไป เพราะขาดอาหาร”

พระเจ้าทรงสำแดงให้โยบเห็นสติปัญญาของพระองค์ในสิ่งสารพัดที่ทรงสร้างไว้

๓๙ ^๑“เจ้ารู้ไหมว่าเสียงผาดกลกเมื่อไร เจ้าเคยเฝ้าดูดวงตวเมียดกลกหรือ ^๒เจ้านับเดือนที่มันท่องครบได้หรือ และเจ้ารู้เวลาเมื่อ มัน ตกลก ใหม่ ^๓คือ เมื่อ มัน พุบลง ตกลก ของ มัน แล้ว ก็ ตกลก อ่อน ของ มัน ออกมา ^๔ลูก อ่อน ของ มัน แข็ง แรง ขึ้น มัน เติบโตใหญ่ด้วยมีข้าวกิน มันออกไปแล้วไม่กลับมาอีก ^๕ใครปล่อยให้ลาป่าวิ่งกระเจิงไป ใครแก้เชือกผูกลาเปลี่ยว ^๖ซึ่งเรา ได้ ให้ ถิน ทูรกันดาร เป็น บ้าน ของ มัน และ ให้ ดิน แห้ง แล้ง เป็น ที่ อาศัย ของ มัน ^๗มัน เย้ย เสียง อี ก ที่ ก ของ เมือง มัน ไม่ ได้ ยืน เสียง ของ ผู้ ชับ ชี ตะ โจน บอ ก ^๘มัน ตระ เวน ภู เขา อัน เป็น ลาน หน้ า ของ มัน และ มัน แสง หา หน้ า เขียว ทุก อย่าง ^๙ม้ายูนิคอนยอมรับใช้เจ้าหรือ มัน จะ นอน ค้าง คิน อยู่ ที่ ราง หน้ า ของ เจ้า หรือ ^{๑๐}เจ้า เอา เชือก ผูก ม้ายูนิคอน ให้ ลาก ไถ ได้ หรือ หรือ มัน จะ ยอม คราด ที่ ลุ่ม ตาม เจ้า ไป หรือ ^{๑๑}เจ้า จะ ฟัง มัน เพราะ แรง มัน มาก ได้ หรือ หรือ จะ มอ บ งาน ของ เจ้า ไว้ กับ มัน ^{๑๒}เจ้า ไว้ ใจ ว่า มัน จะ กลับ มา และ นำ ข้าว ของ เจ้า มา ที่ ลาน นวด ข้าว หรือ ^{๑๓}เจ้า ให้ ปีก อัน สวย งาม แก่ นก ยุง หรือ และ ให้ ปีก และ ขน แก่ นก กระ จอก เทศ

หรือ ^{๑๔}ซึ่ง ละ ไช ของ มัน ไว้ กับ ดิน ให้ มัน นอบ อ่อน อยู่ ใน ดิน ^{๑๕}ลื ม ไป ว่า ดิน หนึ่ง อาจ จะ เหยียบ มัน แหก และ สัตว์ ป่า หู ง จะ ย่ำ มัน ^{๑๖}มัน รุน แรง ต่ อ ลูก อ่อน ของ มัน อย่าง กับ ว่า ไม่ ใช้ ลูก ของ มัน ถึง มัน จะ เหนื่อย เปล่า มัน ก็ ไม่ กลัว ^{๑๗}เพราะ พระ เจ้า ทรง กระ ทำ ให้ มัน ลื ม สติ บัญ ญา และ มี ได้ ทรง ให้ มัน มีความ เข้าใจ ^{๑๘}เมื่อ มัน เร่ง ตัว เอง ให้ หนี มัน หัว เราะ เยะ าะ ม้า และ คน ชี ^{๑๙}เจ้า ให้ พลัง แก่ ม้า หรือ เจ้า ทั ม คอ ของ มัน ด้วย ฟาร้อง หรือ ^{๒๐}เจ้า ทำ ให้ มัน กลัว อย่าง ตัก แตน หรือ เสี่ยง หาย ใจ อัน ดั่ง ของ มัน นา สะ พริง กลัว ^{๒๑}มัน ตะ กุ ย ไป ใน หุบ เขา และ เดิน โลด ด้วย กำลัง ของ มัน มัน ออก ไป ปะ ทะ คน ถือ อาวู ^{๒๒}มัน หัว เราะ เยะ าะ ความ กลัว และ ไม่ ตก ใจ มัน ไม่ หัน กลับ หนี ดาบ ^{๒๓}และ ธนู กวัด แกว ง กระ ทบ มัน หอก ใหญ่ ที่ วาว วับ และ หอก ชัด กระ แท ก มัน ^{๒๔}มัน โยก ดิน ด้วย ความ ดู ร้าย และ เตือด ดาล พอ ได้ ยืน เสี่ยง แตร มัน ยืน นิ่ง อยู่ ต่อ ไป ไม่ ได้ ^{๒๕}เมื่อ เป่า แตร ขึ้น มัน ร้อง ‘ฮึ แอ้’ มัน ได้ กลืน สงคราม แต่ ไกล ทั้ง เสี่ยง ตะ โจน ของ ผู้ บัง คับ บัญ ญา และ เสี่ยง โห้ ร้อง ^{๒๖}เหยี่ยว นก เขา โฟ ไป มา ด้วย สติ บัญ ญา ของ เจ้า หรือ และ กาง ปีก ของ มัน ตรง ไป ทาง ที่ ศี ได้ ^{๒๗}นูกอินทรี ทะ ยาน ขึ้น ตาม บัญ ญา ของ เจ้า หรือ ทั้ง ทำ รัง ของ มัน บน ที่ สูง ^{๒๘}มัน อยู่ ที่ หน้ า ผา และ ทำ รัง ของ มัน บน ชะ โกง ผา และ บน ที่ เข้ม แข็ง ^{๒๙}มัน สล่ ก หา เหยื่อ จาก ที่ นั้น ตา ของ มัน เห็น เหยื่อ ได้ แต่ ไกล ^{๓๐}ลูก อ่อน ของ มัน ตุด เลือด และ มี ะ ไร ลูก ฆ่า ตาย ที่ ไหน มัน อยู่ ที่ นั้น แหละ”

โยบถ่อมตัวลง

๔๐ ^๑และ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยบว่า ^๒“คนมักคิดจะได้แย้งกับองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ หรือ เขา ผู้ ได้ แแย้ง กับ พระเจ้า ขอ ให้ เขา ตอบ หน้อย เอะจะ” ^๓แล้ว โยบ พูล ดุ บ พระเยโฮวาห์ ว่า ^๔“ดูเถิด ข้าพระองค์ นี้ ก็ กระ จิ ริต จะ พูล พระองค์ ว่า กระ ไร ได้ ข้าพระองค์ เออ มี อับ ดิบ ปาก ^๕ข้าพระองค์ ได้ กราบ พูล ครั้ง หนึ่ง แล้ว และ จะ ไม่ กราบ พูล อี ก สอง ครั้ง แล้ว แต่ ข้าพระองค์ จะ ไม่ พูล ต่อ ไป” ^๖แล้ว พระเยโฮวาห์ ทรง ตอบ โยบ ออก มา จาก ลม หนุน ว่า ^๗“จง คาด เหว ไว้ อย่าง ลูก ผู้ ชาย หน้อย ชี เราจะ ถาม เจ้า ขอ เจ้า ตอบ เรา ^๘เจ้า ยัง จะ ให้ เรา อยู่ ฝ่าย ผิด หรือ เจ้า จะ หา ว่า เรา ผิด เพื่อ เจ้า จะ เป็น ฝ่าย ชอบ หรือ ^๙เจ้า

มีแขนเหมือนพระเจ้าหรือ และเจ้าทำเสียง
 กัมปนาท เหมือนเสียง ของ พระองค์ได้ หรือ
 ๑๐ จงเอาความ โอ้อำ ตระการ และ ความ สง่า
 ผ่าเผยประดับ ตัว จง เอาสง่า วราศี และ ความ
 สูงงามห่มตัว ๑๑ เหตุความกริ้วที่ล้นของเจ้า
 นั้นออกมาก จงดูทุกคนที่เยอหยิ่ง และทำให้
 เขาตกต่ำลง ๑๒ จงดูทุกคนที่เยอหยิ่งและดิ่ง
 เขาลงมาก และเหยียบคนชั่วไว้ตรงที่ที่เขา
 ยืนอยู่นั้น ๑๓ ช้อนเขาไว้ในผองคลีด้วยกัน มัด
 หน้าของเขาไว้ด้วยกันโนโลกบาดาล ๑๔ แล้ว
 เราเองจะยอมรับว่า มือขวาของเจ้าสามารถ
 ช่วยเจ้าได้ ๑๕ ดูเบเฮโมทเกิด ซึ่งเราได้สร้าง
 อย่างที่เราได้สร้างเจ้า มันกินหญ้าเหมือนวัว
 ๑๖ ดูเกิด กำลิ่ง ของ มัน อยู่ในเอว และ ฤทธิ์
 ของมันอยู่ในกำลิ่งเนื้อท้อง ๑๗ มันขยับหาง
 ของมันให้แข็งเหมือนไม้สนสีดาร์ เอ็นโคนขา
 ของมันก็สานเข้าด้วยกัน ๑๘ กระดูกของมัน
 เหมือนท่อนทองสัมฤทธิ์ และกระดูกของมัน
 เหมือนท่อนเหล็ก ๑๙ มันเป็นพระราชกิจชิน
 ที่สำคัญของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างมันนำดาบมา
 ให้ ๒๐ ภูเขาผลิตอาหารให้มันแน่ เป็นที่ที่สัตว์
 ป่าหุงทุกชนิดเล่น ๒๑ มันนอนอยู่ใต้ต้นไม้ที่มี
 ร่มเงา ในเพิงอ้อและในบึง ๒๒ ต้นไม้ที่มีร่ม
 เงาเป็นเงาคลุมมัน ต้นหลิวแห่งธารนำล้อม
 มันไว้ ๒๓ ดูเกิด มันดื่มแม่น้ำจนหมดและไม่
 รีบหนีไป มันวางใจว่าจะดูดแม่น้ำจอร์แดน
 เข้าใส่ปากมัน ๒๔ มันจ้องตาดูแม่น้ำ จมูกมัน
 ทะลุผ่านบ่วงทั้งหลายได้”

**พระเจ้าทรงแสดงฤทธิ์
 อำนาจในตัวเลวีอาธาน**

๔๑ “เจ้าจะลากเลวีอาธานออกมาด้วย
 เบ็ดได้หรือ หรือจะเอาเชือกกดลิน
 ของมันลงได้ ๒ เจ้าเอาเชือกสนตะพายมัน
 ได้หรือ หรือเอาหนามเจาะคางมันได้ ๓ มัน
 จะวิ่งวอนต่อเจ้าเป็นอันมากหรือ มันจะพูด
 ด้วยคำ อ่อนหวาน กับ เจ้า หรือ ๔ มัน จะ ทำ
 พันธสัญญา กับเจ้า เพื่อเจ้าจะรับมันเป็นบ่าว
 ตลอดไปหรือ ๕ เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนนก
 หรือเจ้าจะผูกมันไว้ให้สาว ๆ ของเจ้าเล่นหรือ
 ๖ เพื่อนฝูง จะ มา จับ และ กิน มัน ได้ หรือ เขา
 ทั้งหลายจะแบ่งกันท่ามกลางพวกพ่อค้าหรือ
 ๗ เจ้าเอาฉมวกปักหนังของมัน หรือเอาหลาว
 แทะหัวของมันได้หรือ ๘ ลงมือจับมันดู เมื่อ
 คิดถึง การ ต่อสู้ กับมันแล้ว เจ้าจะไม่คิด ทำ
 อีก ๙ ดูเกิด ความหวังของคนที่อ้อจู้มันนั้น

ก็เป็นของเปล่า เมื่อเห็นมันเข้าเท่านั้น จะ
 ไม่ล้มลงหรือ ๑๐ ไม่มีใครดูพอที่จะไปยั่วเย้า
 มัน แล้วใครเล่าจะยืนมันต่อเราได้ ๑๑ ใคร
 เล่าที่จะขัดขวางเรา ซึ่งเราจะต้องตอบสนอง
 เขา สิ่งใดอยู่ที่ฟ้าสวรรค์ หังสินก็เป็น
 ของเรา ๑๒ เราจะ ไม่จดพูด ถึงอวัยวะ ต่างๆ
 ของมัน หรือกำลิ่งอันแข็งกล้าของมัน หรือ
 โคร่ง ร้าง อันดีของมัน ๑๓ ใครจะ ถลก เสือ
 ชันนอก ของ มัน ออกได้ ใครจะ แทะ เข้าไป
 ใน เสือ เกราะ สอง ชั้น ของ มันได้ ๑๔ ใครจะ
 เปิด ประตู หน้า ของมันได้ ฟันของมันนั้นน่า
 สยดสยองโดยรอบ ๑๕ เกิดของมันอยู่อย่าง
 ทะเนง แนบตัวมันสนิทเหมือนอย่างตราฉนัก
 ๑๖ มันอยู่ชิดกันมาก ไม่มีลม ผ่านเข้าไปได้
 ๑๗ เกิดเหล่านั้นต่อซึ่งกันและกัน มันเกาะ
 ติดหมด และแยกจากกันไม่ได้ ๑๘ การจาม
 ของมันปลอยแสงสว่างออกมา ตาของมัน
 เหมือนอย่างแสงอรุณรุ่งเช้า ๑๙ คบเพลิงออก
 มาจากปากของมัน ประกายไฟกระโดดออก
 มา ๒๐ ควัน ออก มา ทาง รูกมูก ของ มัน อย่าง
 กับ มาจาก หม้อ หรือ หม้อ ขนาดใหญ่ ที่ เตือด
 ฟล่าน ๒๑ ลมหายใจของมันจุดถ่านลูก เปลว
 เพลิงออกมาจากปากของมัน ๒๒ กำลิ่งอยู่ใน
 ลำคอของมัน และความสยดสยองเด่นอยู่
 ข้างหน้ามัน ๒๓ หลีบเนื้อของมันเกาะติดกัน
 หล่อติดกันแน่น ทำอะไรมันไม่ได้ ๒๔ หัวใจ
 ของมัน แข็งอย่าง กับ หิน เออ แข็งเหมือน
 อย่างแท่นหินไม้ ๒๕ เมื่อมันลอยขึ้นมา ผู้ทรง
 อานภาพก็กลัวมัน พอมันแวง เขาทั้งหลาย
 ก็มีใจฟ่อเสียแล้ว ๒๖ ถึงคนใด เอาดาบ ลอง
 แทะมัน ก็ต่อต้านมันไม่ได้ ไม่ว่า หอก หรือ
 แหวน หรือ หอกซัด ๒๗ มันนับเหล็กว่าเป็น
 ฟาง และทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นไม้ ๒๘ ลูกธนู
 ทำให้มันหนีไปไม่ได้ หินลูกสลิงก็กลายเป็น
 ต่อข้าว ๒๙ ไม้กระบองก็หนีเป็นต่อข้าวด้วย
 มันหัวเราะเยาะการขัดหอก ๓๐ เบื้องล่างของ
 มันคมอย่างกับเศษหม้อแตก มันเหยียดตัว
 ออกบนเลนเหมือนแหลมคม ๓๑ มันทำให้หน้า
 ลึกเดือดเหมือนหม้อ มันทำให้ทะเลเหมือน
 หม้อน้ำมันทา ๓๒ มันละทางแวบวาบไว้ข้าง
 หลัง ทำให้ใครๆคิด ว่ามหาสมุทรผมหงอก
 ๓๓ บนแผ่นดินโลก ไม่มีอะไรเหมือนมัน เป็น
 สิ่งที่ถูกสร้างไม่รู้จักความกลัว ๓๔ มันเห็น
 ทุกสิ่งที่อยู่สูง มันเป็นกษัตริย์เหนือบรรดา
 สัตว์ที่สง่า”

โยบสารภาพต่อพระเจ้า

๔๒ ^๑แล้วโยบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ๒ “ข้าพระองค์ทำทุกสิ่งได้ และพระประสงค์ของพระองค์จะไม่หดหู่ไปได้เลย ^๓“นี่ใครหนอที่ซ่อนคำปรึกษาด้วยไร้ความรู้” เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงกล่าวถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่เข้าใจ สิ่งทีประหลาดเกินแก่ข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ไม่ทราบ “ฟังซี เราจะพูด เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา” ^๔ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ตาของข้าพระองค์เห็นพระองค์ ^๕ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลับใจอยู่ในผงคลีและซีเถ้า”

ความมั่งคั่งของโยบกลับมาสู่ท่านอีก

^๖เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสพระวจนะเหล่านี้แก่โยบแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอลีฟัสชาวเทมานว่า “ความพิโรธของเราพุ่งขึ้นต่อเจ้า และต่อสหายทั้งสองของเจ้า เพราะเจ้ามิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด ^๗เพราะฉะนั้นจงเอาวัวผู้เจ็ดตัว และแกะผู้เจ็ดตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และถวายเครื่องเผาบูชาสำหรับเจ้าทั้งหลาย และโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อเจ้า เพราะเราจะยอมรับเขา เกรงว่าเรากระทำกับเจ้าตามความโง่ของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายมิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเรา

ได้พูด” ^๘ฝ่ายเอลีฟัสชาวเทมาน และบิลดัดคนซออาห์ และเศฟาร์ชานาอาเมห์ ได้ไปกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง และพระเยโฮวาห์ทรงยอมรับโยบ ^๙และพระเยโฮวาห์ทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเมื่อสหายของท่าน และพระเยโฮวาห์ประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน ^{๑๐}และบรรดาพี่น้องชายหญิงของท่าน และบรรดาผู้รู้จักท่านมาก่อนได้มาหาท่าน และรับประทานอาหารกับท่านในบ้านของท่าน และเขาทั้งหลายแสดงความเห็นอกเห็นใจและเล้าโลมท่าน ด้วยเรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงนำมาเหนือท่าน และต่างก็ให้เงินแผ่นดินหนึ่งกับแหวนทองคำวงหนึ่งแก่ท่าน ^{๑๑}และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรชีวิตอันปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าบนต้นของท่าน และท่านมีแกะหนึ่งหมื่นสี่พัน อูฐหกพัน วัวผู้พันคู่ และลาตัวเมียหนึ่งพัน ^{๑๒}ท่านมีบุตรชายเจ็ดคน และบุตรสาวสามคนด้วย ^{๑๓}และท่านเรียกชื่อคนแรกว่า เยมีมาห์ และชื่อคนที่สอง เคลียาห์ และชื่อคนที่สาม เคเรนหับปุก ^{๑๔}และในแผ่นดินนั้นทั้งสินไม่มีหญิงใดงดงามเท่าบรรดาบุตรสาวของโยบ และบิดาของเขาได้ให้มรดกแก่เธอพร้อมกับพวกพี่ชายและน้องชายของเธอ ^{๑๕}ต่อจากนี้ไป โยบมีชีวิตอยู่อีกหนึ่งร้อยสี่สิบปี และได้เห็นบุตรชายของท่าน หลานเหลนของท่านสี่ชั่วอายุ ^{๑๖}และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่ทั้งหม่อมทีเดียว

ประวัติความเป็นมาของ

เพลงสดุดี

หนังสือสดุดีประกอบด้วยบทเพลงและบทกวี ๑๕๐ บท เล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ได้ถูกเขียนขึ้นในลักษณะเป็นเล่มเดี่ยว แล้วหลังจากนั้นคนที่มีความปรารถนาดีได้แบ่งเล่มเหล่านั้นเป็นบท และข้อต่างๆเพื่อจะช่วยให้ใช้เล่มเหล่านั้นอย่างสะดวกขึ้น

ถึงแม้ว่าเราเรียกเล่มนี้ว่า “เพลงสดุดีของดาวิด” กษัตริย์ดาวิดไม่ได้เขียนทุกๆบทในหนังสือสดุดีนี้ อาสาฟได้เขียนบทเพลง ๑๒ บท (๕๐; ๗๓-๘๓) เอธานได้เขียนบทเพลงหนึ่งบท (๘๙) โมเสสได้เขียนบทเพลงบทเดี่ยว (๙๐) และบทเพลงบางบทเราไม่รู้ว่าเป็นผู้เขียน แต่กษัตริย์ดาวิดได้เขียนบทเพลงส่วนมาก

วิธีแต่งบทกวีของพวกฮีบรูเป็นดังนี้ เขาใช้คำสัมผัส ประโยคคู่ ประโยคซ้ำ และประโยคที่มีความหมายตรงกันข้าม บทเพลงส่วนใหญ่เป็นคำอธิษฐานและคำสรรเสริญ แต่บางบทเป็นคำพยากรณ์ มีคำพยากรณ์หลายข้อเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ (สดด ๒; ๒๒; ๖๙:๘-๙ ให้เปรียบกับ ลก ๒๔:๒๕-๒๖)

บทเพลงทุกบทมาจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากมนุษย์ที่เขียนขึ้น พระเจ้าทรงพอใจผู้เขียนและเขาเขียนตามการดลใจนั้น หนังสือสดุดีนี้มั่งคั่งด้วยเรื่องการถวายตัวต่อพระเจ้า การอธิษฐาน การสรรเสริญ พระเจ้า การแนะนำ และการช่วยเหลือ คริสเตียนควรท่องจำบทเพลงบางบททั้งหมด และบางข้อจากบทเพลงอื่น ๆ

เล่มที่หนึ่งซึ่งเปรียบกับหนังสือปฐมกาล เกี่ยวกับมนุษย์ ความสุขของคนที่รักพระเจ้า

๑ บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของ ๑ คนอธรรม หรือ ยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือ นั่งอยู่ในที่หนึ่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นก็เป็นสุข ๒ แต่ความปิตินิติของผู้ที่นอนอยู่ในพระราชบัญญัติของพระเยซูคริสต์ เขาไตร่ตรองถึงพระราชบัญญัติของพระองค์ ทั้งกลางวันและกลางคืน ๓ เขาจะเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตาม

ฤดูกาล และใบก็จะไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็จะจำเริญขึ้น

คนอธรรมขาดความสุข

“คนอธรรมไม่เป็นเช่นนั้น แต่เป็นเหมือนแกลบซึ่งลมพัดกระจายไป ๔ เหตุฉะนั้นคนอธรรมจะไม่ยั่งยืนอยู่ได้เมื่อถึงการพิพากษาหรือคนบาปไม่ยั่งยืนในที่ซุ่มนอมของคนชอบธรรม ๖ เพราะพระเยซูคริสต์ทรงทราบทางของคนชอบธรรม แต่ทางของคนอธรรมจะพินาศไป

ราชอาณาจักรของพระบุตร

๒ เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์ ๒ บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองปรึกษากันต่อสู้อย่างโหดเหี้ยมและผู้รับการเจิมของพระองค์ กล่าวหาว่า “ให้เรากระเบิดสายแอกของเขาให้ขาดสะบั้น และขจัดบังเหียนของเขาให้พ้นจากเรา” ๔ พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์จะทรงพระสรวล องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาจะทรงเย้ยหยันเขาเหล่านั้น ๕ แล้วพระองค์จะตรัสกับเขาทั้งหลายด้วยพระพิโรธ และกระทำให้เขาสยดสยองด้วยความกลัวของพระองค์ ตรัสว่า ๖ “เราได้ตั้งกษัตริย์ของเราไว้แล้วบนศิโยน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา” ๗ ข้าพเจ้าจะประกาศพระดำรัสของพระองค์ พระเยซูคริสต์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว” ๘ จงขอจากเราเถิด และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดทั้งแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า ๙ เจ้าจะตีเขาให้แตกด้วยคทาเหล็ก และฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆดุจภาชนะของช่างหม้อ”

ทรงชักชวนกษัตริย์ทั้งหลายให้ปรนนิบัติพระเยซูคริสต์

๑๐ เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ทั้งหลาย จงฉลาดเถิด ข้าแต่กษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก จงรับคำเตือนเถิด ๑๑ จงปรนนิบัติพระเยซูคริสต์ด้วยความยำเกรง และจงเกษมเปรมปรีดีด้วยตัวสัน ๑๒ จงขอบพระคุณเถิดเถิดเถิดว่าพระองค์จะทรงพระพิโรธ และเจ้าต้องพินาศจากทางนั้น เมื่อพระพิโรธของ

พระองค์นั้นจุดให้ลุกแต่น้อย ความสุขเป็นของคนที่หลายผู้วางใจในพระองค์

**เราปลอดภัยเพราะพระเจ้าทรงป้องกัน
เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อเสด็จหนีจาก
อับซาลอมโอรสของพระองค์**

๓ ข้าแต่ พระ เย โส วา ห์ ศัตรู ของ ข้า พระองค์ ทุ วิ มาก ขึ้น เหลือ เกิน คู่อริ มากมาย เหล่านี้กำลัง ลุก ขึ้น ต่อสู้ ข้า พระองค์ ๒ มีคนเป็นอันมากกำลังกล่าวถึงจิตวิญญาณ ข้า พระองค์ ว่า “ใน พระเจ้า ไม่มี ทาง รอด สำหรับ เขา” เซลาห์ ๓ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วา ห์ พระองค์ ทรง เป็น โล่ ล้อม รอบ ตัว ข้า พระองค์ พระองค์ ทรง เป็น สง่า ราศี ของ ข้า พระองค์ และ ทรง เป็น ผู้ชู ศิระษะ ของ ข้า พระองค์ ไว้ ๔ ข้าพเจ้า ร้อง ทูล พระ เย โส วา ห์ ด้วย เสียง ของ ข้าพเจ้า และ พระองค์ ทรง ฟัง ข้าพเจ้า จาก ภูเขอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เซลาห์ ๕ ข้าพเจ้านอนลง และ กลับ ไป ข้าพเจ้า กลับ ตื่น ขึ้น เพราะ พระ เย โส วา ห์ ทรง อุปถัมภ์ ข้าพเจ้า ๖ ข้าพเจ้า ไม่ กลัว คน เป็น หมิ่น ๆ ซึ่ง ตั้ง ตน ต่อสู้ ข้าพเจ้า อยู่ รอบ ด้าน ๗ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วา ห์ โปรด ทรง ลุก ขึ้น โอ ข้า แต่ พระ เจ้า ของ ข้า พระองค์ โปรด ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ให้ พ้น เพราะ พระองค์ ทรง ตบ แก้ม ศัตรู ทั้ง หลาย ของ ข้า พระองค์ และ ทรง ทูบ ฟัน ของ คนอธรรม ทั้ง ปวง ๘ การ ช่วย ให้ รอด เป็น ของ พระ เย โส วา ห์ ขอ พระ พร ของ พระ องค์ หลัง ลง เหนือ ประชาชน ของ พระ องค์ เทอญ เซลาห์

**ดาวิดอธิษฐานต่อพระเยโฮ
วาท์ ถึงหัวหนานักร้องใช้เครื่อง
สาย เพลงสดุดีของดาวิด**

๑ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความชอบธรรม ของข้าพระองค์ ขอทรง โปรด สดับ เมื่อ ข้าพระองค์ ร้อง ทูล เมื่อ ข้าพระองค์ จนตรอก พระองค์ ทรง ประทาน ช่อง ทาง ให้ ขอ ทรง เมตตาแก่ข้าพระองค์ และ ทรง ฟัง คำอธิษฐาน ของ ข้า พระองค์ ๒ โอ บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ เอ๋ย ท่าน จะ ทำให้ เกียรติ ของ ข้าพเจ้า กลายเป็น ความ อับอาย อีก นานเท่าใด ท่าน จะ รัก สิ่ง ไร้สาระ และ แสวงหา การ มุสา อีก นานเท่าใด เซลาห์

จงวางใจในพระเยโฮวาห์

๓ จงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงแยก คนที่ตามทางของพระเจ้าไว้สำหรับพระองค์ พระ เย โส วา ห์ จะ ทรง สดับ เมื่อ ข้าพเจ้า ทูล พระองค์ ๔ โกรธก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป จงคำนึงในใจเวลาอยู่บนที่นอนและสงบอยู่ เซลาห์ ๕ จงถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งความ ชอบธรรม และ วางใจในพระเยโฮวาห์ ๖ มีคน เป็นอันมากกล่าวว่า “ผู้ใดจะแสดงสิ่งดี ๆ ให้ เรา ได้ เห็น บ้าง ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรง เปล่ง แสงสว่าง จาก สีพระพักตร์ ของ พระองค์ มา เหนือ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย” ๗ พระองค์ ได้ ประทาน ความ ชื่นบาน ให้ แก่ จิตใจ ของ ข้า พระองค์ มากกว่า เมื่อ พวก เขา ได้ ข้าว และ นำ อุ่น มากมาย ๘ ข้าพระองค์ จะ เอนกาย ลง นอน หลับ ใน ความ สนุก ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะ พระองค์ เท่านั้น ที่ ทรง กระทำ ให้ ข้า พระองค์ อาศัย อยู่ อย่าง ปลอดภัย

คนอธรรมไม่ได้รับพระเมตตา ถึงหัวหนานักร้องใช้เครื่องเป่า เพลงสดุดีของดาวิด

๑ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วา ห์ ขอ ทรง ๑ ใจ เยีย พระ กร รณ สดับ ถ้อยคำ ของ ข้า พระองค์ ขอทรงพิจารณาเสียงคร่ำครวญของ ข้า พระองค์ ๒ ข้า แต่ พระ บรม กษัตริย์ และ พระ เจ้า ของ ข้า พระองค์ ขอทรง ฟัง เสียง ร้อง ทูล ของ ข้า พระองค์ เพราะ ข้า พระองค์ จะ อธิษฐาน ทูล ต่อ พระองค์ ๓ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วา ห์ ใน เวลา เข้า พระ องค์ จะ ทรง สดับ เสียง ของ ข้า พระองค์ ใน เวลา เข้า ข้า พระองค์ จะ เตรียม คำ อธิษฐาน ทูล ต่อ พระองค์ และ ฝ้า คอย ดู อยู่ ๔ ด้วย ว่า พระองค์ มี ได้ ทรง เป็น พระ เจ้า ผู้ ปิติ ยินดี ใน ความ ชั่ว ความ ชั่ว ร้าย จะ ไม่ อาศัย อยู่ กับ พระองค์ ๕ คน โง่ เซลา จะ ไม่ ยืน อยู่ เฉพาะ พระ เนตร ของ พระ องค์ พระ องค์ ทรง เกลียด ชัง ผู้ กระทำ ความ ชั่ว ข้า ทง สิ้น ๖ พระองค์ จะ ทรง ทำลาย ผู้ ที่ พุด มุสา พระ เย โส วา ห์ จะ ทรง สะ อิด สะ เอียน ต่อ ผู้ กระ หาย เลือด และ คน หลอกลวง

ดาวิดวางใจว่าพระเจ้าจะทรงนำท่าน

๗ แต่ โดย ความ เมตตา อัน บริบูรณ์ ของ พระองค์ ข้า พระองค์ จะ เข้า ไป ใน พระ นิเวศ ของ พระองค์ ข้า พระองค์ จะ นมัสการ ตรง ต่อ พระ วิหาร อัน บริสุทธิ์ ของ พระองค์ ด้วย ความ

ย่าเกรงพระองค์ ๘ โอ ข้าแต่พระ เย โส วาห์
 เนื่องด้วยพวกศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรง
 นำ ข้า พระองค์ไป โดย ความ ชอบ ธรรม ของ
 พระองค์ ขอทรง โปรดทำทางซึ่งข้าพระองค์
 เดิน หน ให้ รวด รื่น ๙ เพราะ ใน ปาก ของ เขา
 เหล่า นั้น ไม่ มีความ สัตย์ ซื่อ จิตใจ ของ เขาก็
 คือ ความ ชั่ว ร้าย ล้า คอ ของ เขา คือ หลุม ผัง
 ศพ ที่ เปิด อยู่ เขา ประจบ สอ พลอด ด้วย ลิ้น ของ
 เขา ๑๐ โอ ข้าแต่พระเจ้า โปรด ทำลาย พวก
 เขา และ ให้ เขา ทั้ง หลาย ล้ม ลง ด้วย ความ
 คิด เห็น ของ ตนเอง เหตุ การ ละเมิด เป็น อัน
 มาก นั้น ขอ ทรง ขับไล่ เขา ออก ไป เนื่องจาก
 เขา ทั้ง หลาย ได้ กบฏ ต่อ พระองค์ ๑๑ แต่ ให้ คน
 ทั้ง ปวง ที่ วางใจ ใน พระองค์ นั้น เปรม ปรีดี ให้
 เขา ร้อง เพลง ด้วย ความ ชื่น ชม ยินดี อยู่ เสมอ
 เพราะ พระองค์ ทรง ป้อง กัน เขา ไว้ ให้ คน
 ที่ รัก พระนาม ของ พระองค์ บริดา ปราโมทย์ อยู่
 ใน พระองค์ ๑๒ ข้าแต่พระ เย โส วาห์ เพราะ
 พระองค์ จะ ทรง อำนาจ พระพร แก่ คน ชอบ
 ธรรม พระองค์ จะ ทรง ค้ม ครอง เขา ไว้ ด้วย
 ความ โปรดปราน ประดุจ เป็น โล่ ป้อง กัน เขา

**ดาวิดบ่น แต่ได้ชนะพวกศัตรูของท่าน
 ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสายตามทำ
 นองเขมินิท เพลงสวดของดาวิด**

๖ โอ ข้าแต่พระ เย โส วาห์ ขออย่าทรง
 ขนาบข้าพระองค์เมื่อทรงโกรธ และขอ
 อย่าทรง ลง ทัณฑ์ ข้าพระองค์ ด้วย พระพิโรธ
 ของ พระองค์ ๒ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์
 ขอ ทรง พระ กรุณา แก่ ข้าพระองค์ เพราะ ข้า
 พระองค์ อ่อน ทรโย ไร้ยางแรง โอ ข้าแต่พระ
 เย โส วาห์ ขอ ทรง รักษา ข้าพระองค์ เพราะ
 กระดูก ของ ข้าพระองค์ ทุก ขั ยาก ล้า บาก นึก
 ๓ ทั้ง จิตใจ ของ ข้าพระองค์ ก็ ทุก ขั ยาก ล้า บาก
 อย่าง ยิ่ง โอ ข้าแต่พระ เย โส วาห์ อีก นาน
 สัก เท่า ไฉน ๔ โอ ข้าแต่พระ เย โส วาห์ ขอทรง
 หัน มา ช่วย ชีวิต ของ ข้าพระองค์ ให้ พ้น ด้วย
 เถิด โอ ขอทรง ช่วย ข้าพระองค์ ให้ รอด เพราะ
 เห็น แก่ ความ เมตตา ของ พระองค์ ๕ เพราะ
 ถ้า ใน ความ ตาย ไม่ มี การ ระลึก ถึง พระองค์
 แล้ว ใน แดน ผู้ ตาย ใคร เล่า จะ โมทนา พระคุณ
 ของ พระองค์ ๖ ข้าพระองค์ อ่อน แปลย ด้วยการ
 คัวร์ครวญ และ หลัง นำ ตา ท่วม ที่นอน ตลอด
 ทั้ง คืน ที่ เอนกาย ก็ ซึม ซอก ไป ด้วย นำ ตา ของ
 ข้าพระองค์ ๗ ตา ของ ข้าพระองค์ ทรุด ไทร มไป
 เพราะ ความ ทุกข์ใจ มึน อ่อน เพลีย ลง เพราะ

คู่อริ ทั้ง ปวง ของ ข้าพระองค์ ๘ บรรดา เจ้า ผู้
 กระ ทำ ความ ชั่ว ช้าง พราก ไป จาก ข้า เพราะ
 พระ เย โส วาห์ ทรง สดับ เสียง ร้องไห้ ของ ข้า
 แล้ว ๙ พระ เย โส วาห์ ทรง สดับ คำ วิงวอน ของ
 ข้า พระ เย โส วาห์ จะ ทรง รับผิดชอบ อธิษฐาน ของ ข้า
 ๑๐ ขอให้ ศัตรู ทั้ง สิ้น ของ ข้า ได้ อาย และ ล้า บาก
 ยาก นึก ขอให้ เขา ทั้ง หลาย หัน กลับ และ ได้รับ
 ความ อับอาย ใน พรบิตา เดียว

**ดาวิดอธิษฐานเรื่องการประสังครายของ
 พวกศัตรู ชิกายोनของดาวิดซึ่งท่าน
 ร้องถวายพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับ
 คำพูดของคุณคนเบนยามิน**

๗ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ พระเจ้า ของ
 พระองค์ ข้า พระองค์ วางใจ อยู่ ใน
 พระองค์ ขอ ทรง ช่วย ข้าพระองค์ ให้ พ้น ภัย
 จาก ผู้ ช่ม เหนง ทั้ง มวล ขอ ทรง ช่วย ข้าพระองค์
 ให้ พ้น ๒ เกรง ว่า เขา จะ ฉีก จิต วิญญาน ข้า
 พระองค์ เสีย อย่าง สิงโต และ ฉีก จิต วิญญาน
 นั้น ออก เป็น ชิ้นๆ โดย ไม่ มี ผู้ใด ช่วย ได้ ๓ โอ
 ข้าแต่พระ เย โส วาห์ พระเจ้า ของ ข้าพระองค์
 ถ้า ข้าพระองค์ กระทำ เช่น นี้ คือ ถ้า มี ความ
 ชั่ว ช้า ใน มือ ของ ข้าพระองค์ ๔ ถ้า ข้าพระองค์
 ตอบ แทน ความ ชั่ว แก่ ผู้ ที่ อยู่ อย่าง สันติ กับ
 ข้าพระองค์ (แต่ ผู้ ที่ เป็น ศัตรู ด้วย ปราศ จาก
 เหตุ ข้าพระองค์ เคย ช่วย ผู้ นั้น ให้ รอด พ้น ไป)
 ๕ ก็ ขอให้ ศัตรู ช่ม เหนง จิต วิญญาน ข้าพระองค์
 หัน และ ให้ เขา เหยียบ ย่ำ ชีวิต ข้า พระองค์
 ลง ถึง ดิน และ วาง เกียรติยศ ของ ข้าพระองค์
 ไว้ ใน ผง คลี เชลลาร์ ๖ โอ ข้าแต่พระ เย โส
 วาห์ ขอ พระองค์ ทรง ลุก ขึ้น ด้วย พระพิโรธ
 ของ พระองค์ ขอ ทรง ชื่น สู้ ความ เกรี้ยว กวาด
 ของ ศัตรู ของ ข้าพระองค์ ขอ ทรง ตื่น ขึ้น เพื่อ
 ทำ การ พิพากษา ที่ พระองค์ ทรง กำหนด แล้ว
 ๗ ตั้ง นั้น ชุม นุ่ม ชนชาติ ทั้ง หลาย จะ มา อยู่ รอบ
 พระองค์ เพราะ เห็น แก่ ชุม นุ่ม นั้น ขอ ทรง กลับ
 ไป ประทับ บน ที่ สูง ๘ พระ เย โส วาห์ จะ ทรง
 พิพากษา ชนชาติ ทั้ง หลาย โอ ข้าแต่พระ เย โส
 วาห์ ขอ ทรง พิพากษา ข้าพระองค์ ตาม ความ
 ชอบ ธรรม ของ ข้าพระองค์ และ ตาม ความ
 สัตย์ สุจริต ซึ่ง มี อยู่ ใน ข้าพระองค์ ๙ โอ ขอ
 ให้ ความ ชั่ว ร้าย ของ คน ชั่ว จง มา ถึง ที่ สิ้น สุด
 แต่ ขอ ทรง สถาปนา คน ชอบ ธรรม ขึ้น เพราะ
 พระเจ้า ผู้ ทรง ชอบ ธรรม ทรง ทดลอง ความ คิด
 และ จิตใจ ทั้ง หลาย ๑๐ การ ป้อง กัน ข้าพเจ้า อยู่
 กับ พระเจ้า ผู้ ทรง ช่วย คนใจ เถียง ตรง ให้ รอด

๑๑พระเจ้าทรงพิพากษาคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงพระพิโรธกับคนชั่วทุกวัน ๑๒ถ้ามนุษย์คนใดไม่กลับใจ พระองค์จะทรงลงโทษตามชอบพระองค์ พระองค์ทรงไถ่กู้คนเตรียมพร้อมไว้ ๑๓พระองค์ทรงเตรียมอาวุธแห่งความตาย พระองค์ทรงกระทำให้ลูกธนูของพระองค์ต่อสู้ผู้ข่มเหงทั้งหลาย ๑๔ดูเถิด คนชั่ว ก่อความชั่วช้าขึ้นแล้ว กำลังท้องความชั่วช้า และคลอดการมั่วสอออกมา ๑๕เขาขาดหลุมพรางไว้ และตกลงไปในหลุมที่เขาทำไว้ นั่น ๑๖ความชั่วช้าของเขาจะกลับมาสุมศีรษะเขา และความทารุณของเขาจะลงมาบนนกบาลของเขาเอง ๑๗ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เนื่องด้วยความชอบธรรมของพระองค์ และข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้สูงสุด

**พระราชกิจและความรักของพระเจ้า
ยกย่องสง่าราศีของพระองค์
ถึงหัวหน้าร้องตามทำนอง
กิตติบท เพลงสดุดีของดาวิด**

๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก พระองค์ผู้ทรงตั้งสง่าราศีของพระองค์ไว้เหนือฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย ๒จากปากของเด็กอ่อน และเด็กที่ยังดูดนม พระองค์ทรงตั้งกำลัง เพราะบรรดาคู่อริของพระองค์ เพื่อระงับ ยับยั้ง ศัตรู และผู้กระทำการแก่แค้น ๓เมื่อ ข้าพระองค์ พิจารณา ดู ฟ้า สวรรค์ อันเป็น ผลงาน แห่ง นิ้ว พระหัตถ์ ของ พระองค์ ดวงจันทร์ และ ดวงดาว ซึ่ง พระองค์ ได้ ทรงสถาปนาไว้ ๔มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขา ๕เพราะพระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว และทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎ ให้แก่เขา ๖พระองค์ทรงมอบอำนาจให้ครอบครองบรรดาพระหัตถ์กิจของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา ๗คือ ฝูงแกะ และ ฝูงวัว ทั้งสิ้น ทั้งสัตว์ป่าด้วย ๘ตลอดทั้งนกในอากาศ ปลาในทะเล และอะไรต่างๆที่ไปมาอยู่ตามทะเล ๙โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก

**การสรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วย
การพิพากษาของพระองค์ ถึง
หัวหน้าร้องตามทำนองมูธ
ลับเบน เพลงสดุดีของดาวิด**

๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ จะ บอก ถึง การมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ ๒ข้าพระองค์จะยินดีและปลาบปลื้มใจในพระองค์ โอ ข้าแต่ องค์ ผู้ สูงสุด ข้าพระองค์ จะ ร้อง เพลงสรรเสริญพระนาม ของ พระองค์ ๓เมื่อพวกศัตรูของ ข้าพระองค์ หัน กลับ เขา ทั้ง หลาย ก็ สะดุด และ พินาศ ไป ต่อ เบื้อง พระ พักตร์ ของ พระองค์ ๔เพราะพระองค์ทรงให้ความยุติธรรม และความเที่ยงตรงแก่ข้าพระองค์ พระองค์ ประทับ บน พระที่นั่ง และ ประทาน การพิพากษาอันชอบธรรม ๕พระองค์ได้ทรงขนานบรรดาประชาชาติ และทรงทำลายคนชั่ว แล้ว ทรง ลบ ชื่อ ของ เขา ออก เสีย เป็น นิตย ๖โอ ศัตรูเอ๋ย ความพินาศของเจ้าได้สำเร็จเป็นนิตย พระองค์ทรงทำลายบรรดาหัวเมือง ของ เขา และ ที่ ระลึก ของ เขา ก็ วอดวาย พร้อม กับ เขา ๗แต่ พระ เย โฮ วาห์ จะ ทรง ยืน อยู่ เป็น นิตย พระองค์ทรงตระเตรียมบัลลังก์ของพระองค์เพื่อการพิพากษา ๘พระองค์ จะ ทรง พิพากษา โลก ด้วย ความชอบธรรม พระองค์จะทรงพิพากษาบรรดาประชาชาติ ด้วย ความ เที่ยง ธรรม ๙พระ เย โฮ วาห์ จะ ทรง เป็น ที่ ลิ้ม ยัก ของ คน ที่ ถูก กัด ขี้น ทรง เป็น ที่ ลิ้ม ยัก ใน เวลา ยาก ลำบาก ๑๐บรรดา ผู้ ที่ รู้ จัก พระนาม ของ พระองค์ ก็ จะ วาง ใจ ใน พระองค์ ข้าแต่ พระ เย โฮ วาห์ เพราะ ว่า พระองค์ มี ได้ ทรง ทอด ทิ้ง บรรดา ผู้ ที่ เสาะแสวงหาพระองค์ ๑๑จง ร้อง เพลง สรรเสริญ พระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งประทับในศิโยน จงบอกเล่าถึงพระราชกิจของพระองค์ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ๑๒เมื่อพระองค์ทรงไต่สวนเรื่องโลหิต พระองค์ทรงจำเขาทั้งหลายไว้ พระองค์มีได้ทรงลืมนำร้องทุกข์ของผู้ต่อมตัวลง ๑๓โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอทรงทอดพระเนตรว่า ข้าพระองค์ ต้อง ทน ทุกข์ ทรมาน เพราะ คน ที่ เกลี้ย ดัด ชึ่ง ข้าพระองค์ เพียง ใด ข้าแต่ พระองค์ ผู้ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นจากประตูของความตาย ๑๔เพื่อ ข้าพระองค์ จะ กล่าว

บรรดา คำสรรเสริญ พระองค์ ที่ ใน ประดุ ทั้งหลายแห่งธิดาไยน ข้าพระองค์จะเปรมปรีดี ในการ ช่วย ให้ รอด ของ พระองค์ ^{๑๔}บรรดา ประชาชาติ ได้ จม ลง ใน หลุม ซึ่ง เขา ทำ ไว้ และ ทำ ของ เขา ติดตา ข้าย ซึ่ง เขา เอง ช้อน ดักไว้ ^{๑๖}พระเยโฮวาห์ ทรง เผย พระองค์ ให้ ปรากฏ แจ่ม ด้วย การ พิพากษา ซึ่ง พระองค์ ได้ ทรงกระทำ คนชั่วถูกดักด้วยกิจการที่ทำด้วยมือของเขานั่น อีกเกออัน เซลาห์ ^{๑๗}คนชั่วจะ ต้องถอยไปสู่รกรก คือประชาชาติที่มวลที่ลืมนั้น พระเจ้า ^{๑๘}เพราะ พระองค์ จะ ไม่ ทรง ลืม คน ชัดสนเสมอไป และความหวังของคนยากจน จะไม่พินาศไปเป็นนิรันดร์ ^{๑๙}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้น อย่าให้มนุษย์มีชัยได้ แต่ให้บรรดาประชาชาติถูกพิพากษาในสายพระเนตรของพระองค์ ทั้งสิ้น ^{๒๐}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงให้เขายำเกรง และให้บรรดาประชาชาติทราบ ว่า เขาทั้งหลายเป็นเพียงมนุษย์เท่านั้น เซลาห์

ดาวิดร้องทุกข์ต่อพระเจ้า

^๑โอ ข้าแต่ พระ เย โฮ วาห์ ไฉน พระองค์ ประทับยืนอยู่ท่ามกลาง ไฉน พระองค์ ทรง ช้อน พระองค์ เสีย ใน ยาม ยาก ลำบาก ^๒คนชั่วข่มเหงคนยากจนอย่างทงนองอาจ ขอให้เขาติดกับบ่วงแร้วแห่งอุบายที่เขาคิดขึ้นนั้น ^๓เพราะคนชั่วอดถึงสิ่งที่ใจเขาอยากได้นั้น และอวยพรคนที่โลก ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง ^๔เพราะคนช้วนั้นด้วยสีหน้าที่เยอหยิ่งยโสจะไม่แสวงหาพระเจ้า พระเจ้ามิได้อยู่ในความคิดทั้งสิ้นของเขาเลย ^๕วิธีการของคนชั่วร้ายกาจอยู่ตลอดเวลา การพิพากษาของพระองค์อยู่สูงพ้นสายตาของเขา เขาพ่นความร้ายใส่บรรดาคู่อริของเขา ^๖โดยคิดในใจของเขาว่า “ข้าจะไม่หวั่นไหว เพราะข้าจะไม่พบความยากลำบากเลย” ^๗การแข่งด่า การล่อลวง และการฉ้อฉลอยู่เต็มปากของเขา ความชั่วร้ายและความเลวทรามอยู่ใต้ลิ้นของเขา ^๘เขานั่งซุ่มคอยดักทำร้ายอยู่ตามซนบพ และกระทำฆาตกรรมคนไร้ผิดเสียในที่เร้นลับ ตาของเขาสอดหาคนยากจน ^๙เขาซุ่มอยู่ในที่ลับเหมือนสิงโตอยู่ในที่กำบัง เขาซุ่มอยู่เพื่อจับคนยากจน แล้วเขาจูดลากคนยากจนมาด้วยตาข่ายของเขา ^{๑๐}เขาหมอบลงและย่อตัวลงเพื่อคนยากจนจะจมลงด้วยพวกที่แข็งแรง

ของเขา ^{๑๑}เขาคิดในใจว่า “พระเจ้าลืมนแล้ว พระองค์ ทรง ช้อน พระพิภพ และ จะ ไม่ ทรง เห็นเลย”

การทูลขอให้แก้ไขสถานการณ์

^{๑๒}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้น โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงชูพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้น ขออย่าทรงลืมนคนที่ต่อมตัวลง ^{๑๓}ไฉนคนชั่วจึงประณามพระเจ้า และกล่าวในใจของตนเองว่า “พระองค์จะไม่ทรงเอาเรื่องเอาราว” ^{๑๔}พระองค์ ทรง เห็น เออ พระองค์ ทรง พิเคราะห์ ความยากลำบาก และความโกรธเคืองแล้ว เพื่อพระองค์จะได้ทรงดำเนินคดีด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ คนยากจนมอบตัวไว้กับพระองค์ พระองค์ ทรง เป็นผู้ช่วยคนกำพร้าพ่อ ^{๑๕}ขอพระองค์ ทรง หัก แขน ของ คน ชั่ว และ คน กระทำ ชั่ว ขอ ทรง คั่น ความ ชั่ว ของ เขา ออก มา จนหมดสิ้น ^{๑๖}พระเยโฮวาห์ ทรง เป็น พระมหากษัตริย์ อยู่ เป็น นิรันดร์ บรรดา ประชาชาติ จะ พินาศ ไป จาก แผ่นดิน ของ พระองค์ ^{๑๗}ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ ทรง สดับ ความ ปราศรัย ของ คน ที่ ต่อ ม ตัว ลง จะ ทรง เสริม กำลัง ใจ เขา และ พระองค์ จะ ทรง เจีย พระกร รณ สดับ ถ้อย คำ ของ เขา ^{๑๘}เพื่อ ประทาน ความ ยุติธรรม แก่ คน กำพร้าพ่อ และ คน ถูก บี บัง คับ เพื่อบุคคลบนแผ่นดินโลกจะไม่บีบบังคับเขากอีกต่อไป

การทรงเตรียมและความยุติธรรมของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

^๑ข้าพเจ้า วางใจ ใน พระ เย โฮ วาห์ ^๒ท่านจะพูดกับจิตใจข้าพเจ้าอย่างไรว่า “จงหนีไปที่ภูเขาเหมือนนก ^๓เพราะดูเถิด คนชั่ว โกง ธน และ เอา ลูก ธน พาด สาย ไว้ แล้ว เพื่อจะยิงเข้าไปอย่างลับๆ ให้ถูกคนใจเที่ยงธรรม ^๔ถ้า รากฐาน ถูก ทำลาย เสีย แล้ว คนชอบธรรม จะ ทำอะไรได้” ^๕พระเยโฮวาห์ ทรง สถิต ใน พระ วิหาร อัน บริสุทธิ์ ของ พระองค์ พระที่นั่งของพระเยโฮวาห์อยู่บนฟ้าสวรรค์ พระเนตรของพระองค์มองและเห็นตาของพระองค์ ทดสอบ บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ ^๖พระเยโฮวาห์ ทรง ทดสอบ คน ชอบ ธรรม แต่ วิญญาณ ของ พระองค์ ทรง เกลียด ชัง คน ชั่ว และ ผู้ ที่ ทรัก ความ ทา รุณ โหด ร้าย ^๗พระองค์ จะ ทรง เท พ่วง แร้ว ต่าง ๆ เพลิง และ

ไฟกำมะถันใส่คนชั่ว ลุ่มที่แผดเผาจะเป็น ส่วนถ้วยของเขาเหล่านั้น เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ชอบธรรมทรงรักความชอบธรรม พระพิภคตร์ของพระองค์ ทอดพระเนตรคนเที่ยงตรง

ดาวิดมั่นใจในพระสัญญาของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนอง เซมิไนท เพลงสดุดีของดาวิด

๑๒ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ ขอ ทรงโปรด ช่วย เพราะ คน ที่ ตาม ทางของ พระเจ้า ไม่มี อีก แล้ว และ คน สุจริต ได้ อันตรธาน ไป จาก บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ ๒ ทุกคนกล่าวว่า ไร้สาระต่อเพื่อนบ้านของตน เขา ทั้ง หลาย พุด ด้วย ริม ฝี ปาก ที่ ป้อ ยอ และ สอง ใจ ๓ พระเยโฮวาห์จะทรงตัดริมฝีปากที่ ป้อ ยอ ออก เสีย สิ้น และ ลิ้น ที่ พุด ว่า จา เยอ หยิ ง นั้น ด้วย ๔ คือ บรรดา ผู้ ที่ กล่าว ว่า “เราจะชนะ ด้วย ลิ้น ของ เรา ริม ฝี ปาก ของ เรา เป็น ฝ่าย เรา ใคร จะ เป็น นาย เรา” ๕ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะ ลุก ขึ้น เดียว นี้ เพราะ คน ยาก จน ถูก บีบ บังคับ และ คน ชัด สน คร่า ครวญ เรา จะ จัด เขา ไว้ ใน ที่ ปลอดภัย จาก คน ที่ พ้น ความ ร้าย ใส่ เขา” ๖ พระดำรัส ของ พระเยโฮวาห์ เป็น พระดำรัส ที่ บริสุทธิ์ เป็น เหมือน เงิน หลอม ให้ บริสุทธิ์ ใน เตา ไฟ บน แผ่น ดิน แล้ว ถึง เจ็ด ครั้ง ๗ โอ ข้า แต่ พระเยโฮวาห์ พระองค์ จะ ทรง ป้อง กัน พวก เขา ทั้ง หลาย พระองค์ จะ ทรง ปก ปัก รักษา พวก เขา ไว้ เสมอ จาก พงศ ภั นธุ์ นี้ ๘ คน ชั่ว ก็ เพิน ฟาน ไป มา อยู่ รอบ ด่าน ขณะ เมื่อ มี การ ยก ย่อง คน ชั่ว ชั่ว ที่ สุด

ดาวิดร้องทุกข์ต่อพระเจ้าเรื่อง ความซุกซม ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

๑๓ โอ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ อีก นาน เท่า ไฉน พระองค์ จะ ทรง ลื ม ข้า พระองค์ เสีย เป็น นิตย์ หรือ พระองค์ จะ ปิด บัง พระพิภคตร์ ของ พระองค์ จาก ข้า พระองค์ นาน เท่า ไฉน ๒ ข้า พระองค์ จะ ต้อง ตรึก ตรอง ใน ใจ ของ ข้า พระองค์ และ มีความ ทุกข์ ไส ก อยู่ ใน ใจ ทุก วัน นาน เท่า ไฉน ศัตรู ของ ข้า พระองค์ จะ เห็น อยู่ ข้า พระองค์ นาน เท่า ไฉน

การทูลขอพระคุณ

๓ โอ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ ขอ ทรง พิจารณา และ ฟัง ข้า พระองค์ ด้วย เกิด ทั้ง ขอ ทรง เพิ่ม ความ สว่าง แก่ ตา ข้า พระองค์ เกลือก ว่า ข้า พระองค์ จะ หลับ อยู่ ใน ความ ตาย ๔ เกรง ว่า ศัตรู ของ ข้า พระองค์ จะ ว่า “เรา ชนะ เขา แล้ว” เกรง ว่า คู่ อริ ของ ข้า พระองค์ จะ เปรม ปรีดี เพราะ ข้า พระองค์ กำลัง หวั่นไหว ๕ แต่ ข้า พระองค์ วาง ใจ ใน ความ เมตตา ของ พระองค์ จิต ใจ ของ ข้า พระองค์ จะ เปรม ปรีดี ใน ความ รอด ของ พระองค์ ๖ ข้า พเจ้า จะ ร้อง เพลง สรรเสริญ พระ เย โฮ วาห์ เพราะ ว่า พระองค์ ทรง กระ ทำ แก่ ข้า พเจ้า อย่าง บริบูรณ์

คนโง่ที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าและ มนุษย์ธรรมดา ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

๑๔ คนโง่รำพึงในใจของตนว่า “ไม่มีพระเจ้า” เขาทั้งหลายก็เลวทรามลง เขากระทำกิจการที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำได้ ๒ พระเยโฮวาห์ทรงมองลงมา จากฟ้าสวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ว่า จะมี คน ไฉนบ้าง ที่ เข้าใจ ที่ เสาะ แสวงหา พระเจ้า ๓ เขาทั้งหลายก็หลงเงินไปหมด เขาทั้งหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียว ที่ ทำ ดี ไม่มี เลย ๔ บรรดา ผู้ ที่ กระ ทำ ความ ชั่ว ชั่ว ไม่มี ความ รู้ หรือ คือ ผู้ ที่ กิน ประชาชน ของ เรา อย่าง กิน ขุนม บั ง และ ไม่ ร้อง ทูล พระเยโฮวาห์ ๕ เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสยดสยองยิ่งนัก เพราะพระเจ้าทรงสถิตตลอดชั่วอายุของผู้ชอบธรรม ๖ เจ้า ได้ คว่า แผนงาน ของ คน ยาก จน เสีย แต่ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของเขา ๗ โอ ขอ การ ช่วย ให้ รอด เพื่อ อิสราเอล มา จาก ติ โย น เสีย ที่ เกิด เมื่อ พระเยโฮวาห์ทรงให้พวกเขลยแห่งประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปลื้ม อิสราเอลจะยินดี

ดาวิดพรรณนาถึงพลเมืองของศิโยน เพลงสดุดีของดาวิด

๑๕ ข้า แต่ พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะอาศัย อยู่ในพลับพลาของพระองค์ ผู้ใดจะอยู่บนภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ๒ คือ ผู้ ที่ ดำเนิน ใน ความ เที่ยง ธรรม และ ประพฤติ ตาม

ความชอบธรรม และพูดความจริงจากใจของตน ^๓ผู้ซึ่งไม่ใช้เงินของตนในการนินทาว่าร้าย ไม่กระทำชั่วต่อเพื่อนบ้าน และไม่ตำหนิเพื่อนบ้านของตน ^๔ในสายตาของเขา คนถ้อยเป็นคนที่ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม เขาให้เกียรติแก่ผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ เมื่อให้คำสัตย์ปฏิญาณแล้ว ต้องพบกับความปวดร้าว เขาก็ไม่กลับคำ ^๕เขาเป็นผู้ที่ให้คนอื่นก้เงินโดยมิได้คิดดอกเบี้ย และไม่ยอมรับสินบนต่อผู้ไ้ร้ความผิด ผู้ซึ่งกระทำสิ่งเหล่านี้จะไม่หวนไหวเป็นนิตย์

**ดาวิดขอให้พระเจ้าทรงพิทักษ์
ท่าน มิคทามบทหนึ่งของดาวิด**

๑๖ ^๑โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพิทักษ์ข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ^๒โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้ทูลพระเยโฮวาห์แล้วว่า “พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ นอกเหนือพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่มีดีเลย” ^๓วิสุทธิชนในแผ่นดินและผู้ประเสริฐ เป็นพวกที่ข้าพเจ้ามีความปีติยินดี ทั้งสิ้นด้วย ^๔แต่บรรดาผู้ที่ริบติดูตามพระอื่น ความทุกข์โศกของเขาก็ทวีขึ้น ข้าพเจ้าจะไม่ถวายเครื่องตีฆ้องแห่งเลือดของพวกเขา หรือริมฝีปากของข้าพเจ้าจะไม่ออกชื่อพระนั้น

**การเป็นขึ้นมาจากความ
ตายไปสู่ชีวิตนิรันดร์**

^๕พระเยโฮวาห์ ทรงเป็นส่วน มรดก และถ้วยของข้าพเจ้า พระองค์ทรงรักษาสวนของข้าพระองค์ไว้ ^๖เขตแดนของข้าพเจ้าเป็นที่ที่ร่มรื่น เออ ข้าพเจ้ามีมรดกที่ดี ^๗ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ประทานคำปรึกษาแก่ข้าพเจ้า เออ ในกลางคืนจิตใจของข้าพเจ้า เตือน สอน ข้าพเจ้า ^๘ข้าพเจ้า ตั้ง พระเยโฮวาห์ไว้ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวนไหว ^๙เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหนังของข้าพเจ้า จะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย ^{๑๐}เพราะพระองค์จะไม่ ทรง ทิ้ง จิตวิญญาณ ของ ข้า พระองค์ ไว้ ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป ^{๑๑}พระองค์จะทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อ พระพิภคร์พระองค์มีความ

ขึ้นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเปลือดเปลือนอยู่เป็นนิตย์

**ดาวิดขอพระเจ้าทรงป้องกันท่านจาก
พวกศัตรู คำอธิษฐานของดาวิด**

๑๗ ^๑โอ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ ขอทรง สดบ ความ ฝ่าย ยุติธรรม ทรง ฟัง คำร้อง ทูล ของ ข้า พระองค์ ขอ ทรง เจริญ พระกร ธรณ สดับ คำอธิษฐาน ของ ข้า พระองค์ ซึ่ง มา จาก ริม ฝีปาก ที่ ไม่มี การ หลอก ลวง ของ ข้า พระองค์ ^๒ขอให้การชนะ ความ ของ ข้า พระองค์ มา จาก พระ พิศัย พระองค์ ขอ พระเนตร ของ พระองค์ ทรง เห็น สิ่ง ที่เยง ธรรม ^๓เมื่อ พระองค์ ทรง ลอง จิตใจ ของ ข้า พระองค์ และเสด็จเยี่ยมเมเยียนข้าพระองค์ในเวลากลางคืน เมื่อ ทรง ทดสอบ ข้า พระองค์ แล้ว พระองค์ จะ ไม่ ทรง พบ ความ ชั่ว ใน ข้า พระองค์ เลย ข้า พระองค์ ตั้งใจ แล้ว ว่า ปาก ของ ข้า พระองค์ จะมี ได้ ละเมิด ^๔เกี่ยว ด้วย กิจการ ของ มนุษย์ โดย พระ วาจา จาก พระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ข้องเกี่ยวกับ ทาง แห่ง คน ทาธูณ โหด ร้าย ^๕ขอให้ ย่างเท้า ของ ข้า พระองค์ แนบ สนธิ กับ วิถี ของ พระองค์ เพื่อ เท้า ของ ข้า พระองค์ มิได้ พลัด ^๖โอ ข้า แต่ พระเจ้า ข้า พระองค์ ร้อง ทูล ถึง พระองค์ เพราะ พระองค์ จะ ทรง สดบ ข้า พระองค์ ขอ ทรง เจริญ พระกร ธรณ สดบ ถ้อยคำ ของ ข้า พระองค์ ด้วย เกิด ^๗โอ ข้า แต่ พระ ผู้ช่วย ของ บรรดา ผู้แสวงหา ที่ ลี้ภัย จาก ปฏิกฤษ์ ของ เขา ณ พระหัตถ์ขวา ของ พระองค์ ขอ ทรง สำแดง ความ เมตตา อย่าง มหัตศจรย์ ของ พระองค์ ^๘ขอ ทรง รักษา ข้า พระองค์ ตั้ง แก้วตา ขอ ทรง ช้อน ข้า พระองค์ ไว้ ภาย ได้ ร่ม ปีก ของ พระองค์ ^๙ให้ พ้น จาก คน ชั่ว ผู้ล้าง ผลาญ และ จาก ศัตรู ผู้คอย เช่น หม่า ซึ่ง ล้อม ข้า พระองค์ ไว้ โดย รอบ ^{๑๐}เขา ปิด ใจ ของ เขา ไว้ เพราะ เหตุ ความ มั่งคั่ง ของ ตน ปาก ของ เขา พูด คำ หึง ยโส ^{๑๑}เขา สะกด รอย ข้า พระองค์ เพียง นี้ ได้ ล้อม ข้า พระองค์ ไว้ เขา จับ ตาดู ข้า พระองค์ เพื่อ จะ เหวี่ยง ข้า พระองค์ ลง ดิน ^{๑๒}เขา เป็น ดุจ สิง โด ที่ กระหาย เหยื่อ ของ มัน เหมือน ดั่ง สิง โด หนุม ซึ่ง ชุ่ม ดัก ทำ ร้าย อยู่ ใน ที่ ลับ ^{๑๓}โอ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ ขอ ทรง ลุก ขึ้น ปะทะ เขา ไว้ และ คร่า เขา ลง เสีย ขอ ทรง ช่วย ชีวิต ของ ข้า พระองค์ ให้ พ้น จาก คน ชั่ว ด้วย ดาบ ของ พระองค์ ^{๑๔}โอ ข้า แต่ พระ

เยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจาก มนุษย์ผู้ซึ่งเป็นพระหัตถ์ของพระองค์ จาก มนุษย์แห่งโลกนี้ จากมนุษย์ผู้ซึ่งมีส่วนของ ชีวิตนี้ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้ท้องของเขาเต็ม ไปด้วยทรัพย์สมบัติที่พระองค์ทรงซ่อนไว้ พวกเขามีลูกหลานอุดมสมบูรณ์ และส่วน ที่เหลือเขามอบไว้ให้แก่ลูกอ่อนของเขา ^{๑๕}ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเห็นพระ พักตร์ของพระองค์ในความชอบธรรม เมื่อ ข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์จะอิมโอบใจ ด้วยพระลักษณะของพระองค์

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะเหตุพระพร อันมากมาย ถึงหัวหนานักร้อง เพลงสดุดี ของดาวิด ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ ซึ่ง ถวายถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเยโฮ วาห์ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วย ท่านให้พ้นจากเงื้อมมือศัตรูทั้งหลายของท่าน และจากเงื้อม พระหัตถ์ของซาอูล ท่านกล่าวว่า

๑๘ ^๑โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลัง ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรัก พระองค์ ^๒พระเยโฮวาห์ เป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์ เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ เป็นกำลังของ ข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์จะวางใจใน พระองค์ เป็นดัง เป็นเขาแห่งความรอดของ ข้าพระองค์ เป็นที่กำบัง เข้มแข็ง ของ ข้าพระองค์ ^๓ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพระองค์จะได้รับการช่วยให้พ้นจากศัตรูของ ข้าพระองค์ ^๔ความโศกเศร้าแห่งความตาย ล้อมข้าพระองค์ไว้ กระแสแห่งคนธรรม ที่ท่วมทับข้าพระองค์ทำให้ข้าพระองค์กลัว ^๕ความโศกเศร้าแห่งนรก ล้อมข้าพระองค์ไว้ บ่วงมัจจุราขปะทะข้าพระองค์ ^๖ในยาม ทุกข์ระทมใจ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าร้องทูลขอความช่วยเหลือจาก พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงสดับเสียง ของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และ เสียงร้องของข้าพเจ้าได้ยินต่อพระพักตร์ พระองค์ ไปถึงพระกรรณของพระองค์ ^๗แล้ว แผ่นดินโลกก็ สั่น สะเทือน และ โคลงเคลง รากฐานของภูเขาก็ หวั่นไหวด้วย และ สั่น สะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว ^๘ควันออกไปตามช่องพระนสิกของพระองค์ และเพลิง

ผลาญ ออก มา จาก พระโอษฐ์ ของ พระองค์ ถ่านก็ติด เปลวไฟนั้น ^๙พระองค์ทรงโน้ม ฟ้าสวรรค์ลง ด้วย และ เสด็จลงมา ความ มืดทึบอยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ^{๑๐}พระ องค์ทรงเคาะรูปต้นหนึ่ง แล้วทรงเหาะไป พระองค์ทรงเหาะไปโดยปีกของลมอย่างรวดเร็ว ^{๑๑}พระองค์ทรงกระทำให้ความมืด ปกคลุมพระองค์ไว้ ให้เมฆมืดและอุ้มน้ำ เป็นพลับพลาของพระองค์ ^{๑๒}มีลูกเห็บและ ถ่านเพลิงแตกออกมาทะเลเมฆจาก ความ สว่างสุกใสข้างหน้าพระองค์ ^{๑๓}พระเยโฮ วาห์ทรงค่นองก๊กก้องในฟ้าสวรรค์ และ องค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุรเสียง คือลูกเห็บ และถ่านเพลิง ^{๑๔}พระองค์ทรงยิงลูกธนูของ พระองค์ออกไป ทำให้เขาต่างกระจัดกระจาย ไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบแปลบปลาบ ทำให้เขาโกสลาหล ^{๑๕}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แล้วก็เห็นกันทะเลตลอดจนรากฐานของ พิกภพก็ปรากฏแจ่ม เมื่อพระองค์ทรงชนบททะเลด้วยลมที่พวยพุ่งจากช่องพระนสิก ของพระองค์ ^{๑๖}พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้า ออกมาจากน้ำอันมากมาย ^{๑๗}พระองค์ทรง ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากศัตรูเข้มแข็งของ ข้าพเจ้า และจากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเรามีอานาภาพเกินกว่าข้าพเจ้ามาก นึก ^{๑๘}เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้า ประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็น ที่พิทักษ์ของข้าพเจ้า ^{๑๙}พระองค์ทรงนำ ข้าพเจ้าออกมาয়িংที่กว้างใหญ่ และทรงช่วย ข้าพเจ้าให้พ้น เพราะพระองค์ทรงชื่นชม ยินดีในข้าพเจ้า ^{๒๐}พระเยโฮวาห์ประทาน รางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของ ข้าพเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตาม ความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า ^{๒๑}เพราะ ข้าพเจ้ารักษาบรรดา มรรคาของพระเยโฮ วาห์ และไม่ได้พรากจากพระเจ้าของข้าพเจ้า อย่างชั่วร้าย ^{๒๒}เพราะคำตัดสินทั้งสินของ พระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้ ผลักกฎเกณฑ์ของพระองค์ไปเลย ^{๒๓}ต่อพระ พักตร์พระองค์ข้าพเจ้ารู้ตัวหนี และข้าพเจ้า รักษาตัวไว้ไม่ทำความชั่วช้า ^{๒๔}เพราะ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงตอบแทนข้าพเจ้า ตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความ สะอาดแห่งมือของข้าพเจ้าในสายพระเนตร ของพระองค์ ^{๒๕}พระองค์จะทรงสำแดงความ

เมตดา ต่อ ผู้ที่มี ความ เมตดา พระองค์ จะ ทรง สำแดง พระองค์ อย่างไร ดำหนิ ต่อ ผู้ที่ ไร้ ดำหนิ ^{๒๖} พระองค์ จะ ทรง สำแดง พระองค์ บริสุทธิ ต่อ ผู้ที่ บริสุทธิ พระองค์ จะ ทรง สำแดง พระองค์ เป็น ปฏิบัติ ต่อ ผู้ที่ คิด โกง ^{๒๗} เพราะ พระองค์ จะ ทรง ช่วย ประชาชน ที่ ยาก แค้น ให้ พ้น ภัย ตา ที่ หยิง ยโส นน พระองค์ จะ ทรง กระทำ ให้ ต่ำ ลง ^{๒๘} พระองค์ จะ ทรง จุด ตะเกียง ของ ข้าพระองค์ พระ เย โส วาห์ พระเจ้า ของ ข้าพระองค์ จะ ทรง กระทำ ความ มีด ของ ข้าพระองค์ ให้ สว่าง ^{๒๙} พระเจ้า ข้า ข้าพระองค์ ตะลุยกองทัพ ได้ โดย พระองค์ และ โดย พระเจ้า ของ ข้าพเจ้า นี้ ข้าพเจ้า สามารถ กระโดด ข้าม กำแพง ได้ ^{๓๐} สำหรับ พระเจ้า พระองค์ นี้ พระ มรรคา ของ พระองค์ ดีเลิศ ทุก ประการ พระ วณะ ของ พระ เย โส วาห์ พิสูจน์ แล้ว เป็น ความ จริง พระองค์ ทรง เป็น ดั่ง ของ บรรดา ผู้ที่ วางใจ ใน พระองค์ ^{๓๑} เพราะ ผู้ใด จะ เป็น พระเจ้า นอก จาก พระ เย โส วาห์ และ ผู้ใด เล่า เป็น ศิลา เว้น แต่ พระเจ้า ของ เรา ^{๓๒} คือ พระเจ้า ผู้ทรง เอา กำลิ่ง คาค เหว ของ ข้าพเจ้า ไว้ และ ทรง กระทำ ให้ ทาง ของ ข้าพเจ้า รอบคอบ ^{๓๓} พระองค์ ทรง กระทำ ให้ เท้า ของ ข้าพเจ้า เหมือน อย่าง ดิน กวาง ตัว เมีย และ ทรง วาง ข้าพเจ้า ไว้ บน ที่ สูง ^{๓๔} พระองค์ ทรง ฝึก มือ ของ ข้าพเจ้า ให้ ทำ สงคราม ดั่ง นน แขน ของ ข้าพเจ้า สามารถ ทำให้ คัน ธนู เหล็กกล้า หัก ได้ ^{๓๕} พระองค์ ประทาน โล่ แห่ง ความ รอด ของ พระองค์ ให้ ข้าพระองค์ และ พระหัตถ์ ขวามือ ของ พระองค์ ทรง ค้ำจุน ข้าพระองค์ และ ซี่ง พระองค์ ทรง น้อม พระทัย ลง ก็ กระทำ ให้ ข้าพระองค์ เป็น ใหญ่ ขึ้น ^{๓๖} พระองค์ ประทาน ที่ กว้าง ขวาง สำหรับ ย่าง เท้า ของ ข้าพระองค์ เท้า ของ ข้า พระองค์ จึง ไม่ พลัด ^{๓๗} ข้าพระองค์ ไล่ ตาม ศัตรู ของ ข้า พระองค์ ทัน และ ไม่ หัน กลับ จนกว่า เขา จะ ถูก ผลาญ เสียสิ้น ^{๓๘} ข้าพระองค์ ได้ แทง เขา ทะลุ เขา จึง ไม่ สามารถ ลุก ขึ้น ได้ อีก เขา ล้ม ลง ที่ ใต้เท้า ของ ข้า พระองค์ ^{๓๙} เพราะ พระองค์ ทรง เอา กำลิ่ง คาค เหว ข้า พระองค์ ไว้ เพื่อ ทำ สงคราม พระองค์ ทรง กระทำ ให้ พวก ที่ ลุก ขึ้น ต่อสู้ กับ ข้าพระองค์ สยบ ลง อย่าง รวดคอบ ^{๔๐} พระองค์ ทรง โปรด ประทาน คอ ของ ศัตรู ของ ข้าพระองค์ แก่ ข้า พระองค์ เพื่อ ข้าพระองค์ จะ ทำลาย บรรดา ผู้ ที่ เกลียด ชัง ข้าพระองค์ เสียสิ้น ^{๔๑} เขา ร้อง

ให้ช่วย แต่ ไม่มีใคร ช่วย ให้ รอด ได้ เขา ร้อง ทูล พระ เย โส วาห์ แต่ พระองค์ มี ได้ ทรง ตอบ เขา ^{๔๒} ข้าพระองค์ จึง ทูบ เขา แหก ละ เอียด อย่าง ผงคืด ต่อ หน้า ลม ข้าพระองค์ จึง โยน เขา ออก ไป เหมือน โคลน ตาม ถนน ^{๔๓} พระองค์ ทรง ช่วย ข้าพระองค์ ให้ พ้น จาก การ ย้อย แ่่ง กับ ประชาชน และ ทรง ตั้ง ให้ ข้าพระองค์ เป็น หัวหน้า ของ บรรดา ประชาชาติ ชนชาติ ที่ ข้าพระองค์ ไม่ เคย รู้จัก ก็ จะ ได้ ประนิน ษิตี ข้าพระองค์ ^{๔๔} พอ เขา ได้ ยิน ถึง ข้าพระองค์ เขาก็ จะ เชื่อ ฟัง ชน ต่าง ต้าว จะ ได้ มา หมอบ ราบ ต่อ ข้าพระองค์ ^{๔๕} ชน ต่าง ต้าว นั้น จะ เสีย กำลิ่ง ใจ และ ตัว สัน ออก มา จาก ที่ กำบัง อัน เข้ม แข็ง ของ เขา เหล่า นั้น ^{๔๖} พระ เย โส วาห์ ทรง พระชนม์ อยู่ และ ศิลา ของ ข้าพระองค์ เป็น ที่ ควร สรรเสริญ พระเจ้า แห่ง ความ รอด ของ ข้าพระองค์ เป็น ที่ ยกย่อง ^{๔๗} คือ พระเจ้า ผู้ ประทาน การ แก่ แค้น แก่ ข้าพระองค์ และ ทรง ปราบ ปราบ บรรดา ชนชาติ ทัง หลาย ให้ อยู่ ภายใต้ อำนาจ ของ ข้าพระองค์ ^{๔๘} ผู้ทรง ช่วย ข้าพระองค์ ให้ พ้น จาก ศัตรู พระเจ้า ข้า พระองค์ ทรง ยก ข้า พระองค์ ขึ้น เหนือ พวก ที่ ลุก ขึ้น ต่อสู้ กับ ข้าพระองค์ พระองค์ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ให้ พ้น จาก คน ทารุณ โหด ร้าย ^{๔๙} โอ ข้าแต่ พระ เย โส วาห์ เพราะ เหตุ นี้ ข้า พระองค์ จึง จะ ขอ เทิดทูน พระองค์ ไว้ ท่ามกลาง ประชาชาติ ทัง หลาย และ ร้อง เพลง สรรเสริญ พระนาม ของ พระองค์ ^{๕๐} พระองค์ ประทาน ชัยชนะ อัน ยิ่งใหญ่ แก่ กษัตริย์ ของ พระองค์ และ ทรง สำแดง ความ เมตดา แก่ ผู้ที่ พระองค์ ทรง เจิม ไว้ นั้น คือ ดาวิด และ แก่ เชื้อ พระวงศ์ ของ ท่าน เป็น นิตย์

**สิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงสร้างแล้ว
ประกาศสง่าราศีของพระองค์ ถึงหัวหน้า
นักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด**

๑๙ ^๑ฟ้า สวรรค์ ประกาศ สง่า ราศี ของ พระเจ้า และ ภาค พื้น ฟ้า สำแดง พระ หัตถกิจ ของ พระองค์ ^๒วัน ส่อง ถ้อยคำ ให้ แก่ วัน และ คิน แจ้ง ความ รู้ ให้ แก่ คิน ^๓วาจา ไม่มี ถ้อยคำ ก็ ไม่มี และ ไม่มีใคร ได้ ยิน เสียง ฟ้า ^๔ถึง กระนั้น เสียง ฟ้า ก็ ออก ไป ทัว แผ่นดิน โลก และ ถ้อยคำ ก็ แพร่ ไป ถึง สุด ปลาย พิกพ พระองค์ ทรง ตั้ง ผลิบผลา ไว้ ให้ ดวงอาทิตย์ ณ ที่นั้น ^๕ซึ่ง ออก มา อย่าง เจ้า บ่าว ออก มา จาก ห้อง โถง ของ เขา และ วิ่ง ไป ตาม วิถี ด้วย ความ

ขึ้นบานอย่างชายฉกรรจ์ ๖ ดวงอาทิตย์ขึ้นมา จากสุดปลายฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่ง และโคจรไป ถึงที่สุดปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดสามารถ ช้อนให้พ้นจากความ ร้อนของ มัน ได้ ๗ พระ ราช บัญญัติ ของ พระ เยโฮวาห์ รอบคอบ และ พินพิรุณ วิญญาณ พระโฮวาห์ของพระ เยโฮ วาห์นั้นแน่นอนจนกระทั่งทำให้คนรู้ น้อย มีปัญญา ๘ กฏ เกณฑ์ ของ พระ เยโฮ วาห์ นั้น ถูก ต้อง กระทำ ให้ จิตใจ เปรม ปรีดี พระ บัญญัติ ของ พระ เยโฮ วาห์ นั้น บริสุทธิ กระทำ ให้ ดวงตา กระจ่างแจ้ง ๙ ความ ยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้น สะอาดหมดจดถาวรเป็นนิรันดร์ คำตัดสินของ พระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรง และชอบธรรม ทั้ง สิ้น ๑๐ นาปรารถนามากกว่าทองคำ เออ ยิ่ง กว่าทองคำเนื้อดีมากนัก หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้ง และรวงผึ้ง ๑๑ อนึ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นที่รักเตือน ผู้รับใช้ของพระองค์ การที่จะรักษาข้อความ เหล่านี้ก็ได้บำเหน็จอันใหญ่ยิ่ง

ดาวิดทูลขอพระคุณ

๑๒ แต่ผู้ใดเล่าจะเข้าใจเรื่องความผิดพลาด ของตนได้ ขอพระองค์ทรงชำระข้าพระองค์ ให้พ้นจากความผิดที่ซ่อนเร้นอยู่ ๑๓ ขอทรง ยับยั้งผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากบาปโดย ประมาทนั้นด้วยเถิด ขออย่าให้มันมีอำนาจ เหนือข้าพระองค์เลย แล้วข้าพระองค์จะรู้ คำหนีและพ้นจากความผิดจากการละเมิดที่ ยิ่งใหญ่นั้น ๑๔ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลัง ของข้าพระองค์และพระผู้เฒ่าของข้าพระองค์ ขอให้ ถ้อยคำจากปาก ของข้าพระองค์ และการ ร่ำพึม ในจิตใจ เป็น ที่ พอ พระทัย ในสาย พระเนตรของพระองค์เถิด

การทูลขอพระพรโดยทางสถานบริสุทธิ์ ถึงหัวหน้ากร็อง เพลงสดุดีของดาวิด

๒๐ โอ พระ เยโฮวาห์ ทรง พัง ท่าน ใน วันยากลำบาก พระนามของพระเจ้า แห่งยาโคบพิทักษ์รักษาท่าน ๒ ขอพระองค์ ทรงให้ความช่วยเหลือมาจากสถานบริสุทธิ์ และทรงเพิ่มกำลัง ให้แก่ท่านมาจาก เมืองศิ โยน ๓ ขอทรงระลึกถึงเครื่องถวายทั้งสินของ ท่าน และโปรดปรานเครื่องเผาบูชาของท่าน เซลาห์ ๔ ขอ ทรง ประสทิธิ ประสาท ตามใจ ปรารถนาของท่านด้วย และให้โครงการที่ ท่านคิด นั้น สำเร็จ ทั้ง สิ้น ๕ เพื่อ พวก เรา จะ ได้ให้ร้องเนื่องด้วยความรอดของท่าน และ

ยก ชง ขึ้น ใน พระนาม พระเจ้า ของ เรา ขอ พระ เยโฮวาห์ ทรง โปรด ให้ คำ ทูล ขอ ทั้ง สิ้น ของท่านสำเร็จเถิด ๖ บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบบว่า พระ เยโฮวาห์ จะ ทรง ช่วย ผู้ ที่ พระองค์ ทรง เจิม ไว้ พระองค์จะทรง พัง เขาจาก ฟ้าสวรรค์ อันบริสุทธิ์ของพระองค์ และโดยชัยชนะอัน ทรงอานุภาพด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ ๗ บ้างก็วางใจในรถรบ บ้างก็วางใจในม้า แต่ เราจะระลึกถึงพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้า ของเรา ๘ เขาทั้งหลายจะล้มพับลงไป แต่เรา จะ ลุก ขึ้น ยืน ตรง อยู่ ๙ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดเถิด ขอให้กษัตริย์ทรงฟังเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย ร้องทูลต่อท่าน

การขอพระคุณสำหรับชัยชนะ ถึง หัวหน้ากร็อง เพลงสดุดีของดาวิด

๒๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กษัตริย์จะ เปรมปรีดีในพระกำลังของพระองค์ ท่าน จะ ปิติ ยินดี อย่าง ยิ่ง ใน ความ รอด ของ พระองค์ ๒ พระองค์ ทรง ประสทิธิ ประสาท ตามใจปรารถนาของท่าน และมีได้ทรงยับยั้ง สิ่ง ที่ ริม ฝีปาก ท่าน ทูล ขอ เซลาห์ ๓ เพราะ พระองค์ ทรง อำนวย พรีดี แก่ท่าน พระองค์ ทรงสวมมงกุฎทองคำบริสุทธิ์บนศีรษะของ ท่าน ๔ ท่าน ทูล ขอ ชีวิต และ พระองค์ ก็ ประทานชีวิตยืนนานเป็นนิรันดร์ ๕ สง่า ราศีของท่านใหญ่ยิ่งเนื่องด้วยความรอดของ พระองค์ พระองค์ทรงประดับกษัตริย์ด้วยยศ ศักดิ์ และความ สง่า โอ้อวดระการ ๖ พระองค์ ทรง โปรด ให้ ท่าน รับ พระพรอย่าง ที่สุด เป็น นิรันดร์ และ ทรง กระทำ ให้ ท่าน ยินดี ปรีดา อย่างเหลือล้นด้วยสีพระพักตร์ของพระองค์ ๗ เพราะกษัตริย์วางใจในพระเยโฮวาห์ และ ด้วยความเมตตาของพระองค์ผู้สูงสุด ท่าน จะไม่หวั่นไหวเลย ๘ พระหัตถ์ของพระองค์ จะ คั่น พบ เหล่า ศัตรู ทั้ง หลาย พระหัตถ์ ขวาท จะ พบ บรรดา ผู้ ที่ เกลียด ชัง พระองค์ ๙ เมื่อพระองค์ทรงพระพิโรธ พระองค์จะทรง กระทำให้เขาร้อนจัดตั้งเตาไฟ พระเยโฮวาห์ จะ ทรง กลืน เขาด้วยพระพิโรธของพระองค์ และไฟจะเผาผลาญเขาเสีย ๑๐ พระองค์จะ ทรง ทำลาย ลูก หลาน ของ เขา เสีย จาก แผ่น ดินโลก และพรากเชื้อสายของเขาจากบุตร ทั้งหลายของมนุษย์ ๑๑ แม้เขาทั้งหลายได้ ปองร้าย ต่อพระองค์ แม้เขาประดิษฐ์ เรื่อง

ชั่วร้าย เขาก็จะกระทำไม่สำเร็จ ^{๑๒}ฉะนั้น พระองค์จะทรงกระทำให้เขาหนีหายไปเมื่อ พระองค์จะทรงเสด็จไปตรงหน้าเขาทีเดียว ^{๑๓}ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเป็นที่ยกย่อง เชิดชูในพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์ ทึ่งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญฤทธานุภาพ ของพระองค์

ทรงพยากรณ์ถึงคำตรัสของพระเยซุสบน ทางเขน ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนอง อาเยเลท ซาฮาร์ เพลงสดุดีของดาวิด

๒๒

^๑พระเจ้า ของ ข้าพระองค์ พระเจ้า ของ ข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรง ทอด ทิ้ง ข้า พระองค์ เสีย เหตุใดพระองค์ ทรงเมินเฉยที่จะช่วยข้าพระองค์ และต่อ ถ้อยคำคร่ำครวญ ของ ข้าพระองค์ ^๒โอ ข้า แต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้อง ทูล ใน เวลา กลาง วัน แต่พระองค์มิได้ ทรง ฟัง ถึง กลาง ค่ำคืน ข้า พระองค์ ยัง ร่ำ ทูล ต่อ ไป ไม่ หยุด ^๓ถึง อย่างไร พระองค์ ทรง เป็น องค์ บริสุทธิ โอ พระองค์ ประทับ เหนือ คำ สรรเสริญ ของ คนอิสราเอล ^๔บรรพบุรุษของ ข้าพระองค์ทั้งหลายวางใจในพระองค์ เขา ทั้ง หลาย วางใจ และ พระองค์ ทรง ช่วย เขา ให้ พ้น ^๕เขา ร้อง ทูล พระองค์ ก็ ทรง ช่วย เขา ให้ รอด เขา วางใจ ใน พระองค์ เขา จึง มิ ได้รับความ อับอาย ^๖ข้าพระองค์เป็นดุจตัว หนอน มิใช่คน คนก็ด่า ประชาชนก็ดูหมิ่น ^๗บรรดา ผู้ ที่ เห็น ข้า พระองค์ ก็ หัวเราะ เยาะ เย้ยข้าพระองค์ เขาบ่นริมฝีปากและสันคิรีระห กว่าว่า ^๘“เขาวางใจ ใน พระ เย โฮ วาห์ ว่า พระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้น จึงให้พระองค์ ทรง ช่วย เขา ให้ พ้น เพราะพระองค์ทรงพอ พระทัย ในเขา” ^๙ถึง กระนั้นพระองค์ก็ทรง เป็นผู้นำข้าพระองค์ออกมาจากครรรภ์มารดา และทรงให้ข้าพระองค์มีความหวังใจเมื่ออยู่ ที่อกแม่ ^{๑๐}ตั้งแต่คลอด ข้าพระองค์ก็ต้อง ฟัง พระองค์ พระองค์ ทรง เป็น พระเจ้า ของ ข้าพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังอยู่ในครรภ์ มารดา ^{๑๑}ขออย่าทรงห่างไกล ข้าพระองค์ เพราะ ความ ยาก ลำบาก อยู่ ใกล้ และ ไม่มี ผู้ ใดช่วยได้เลย ^{๑๒}เหล่าวัวผู้ล้อมข้าพระองค์ไว้ วัวผู้แข็งแรงแห่งบาซันล้อมข้าพระองค์ไว้ ^{๑๓}มันอ้าปากกว้างเข้าใส่ข้าพระองค์ตั้งสิงโต ขณะกัดฉีกและคำรามร้อง ^{๑๔}ข้าพระองค์ถูก เทออกเหมือนอย่างน้ำ กระดุก ทั้ง สิ้น ของ

ข้าพระองค์หลุดล้วยไป จิตใจก็เหมือนซีผึ้ง ละลายภายในอกของข้าพระองค์ ^{๑๕}กำลัง ของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อ ดิน และ ลิน ของ ข้า พระองค์ ก็ เกาะ ติด ที่ ขากรรไกร พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ ในผงคลีมีจจูราช ^{๑๖}พระเจ้าข้า บรรดาสุนัข ล้อม รอบ ข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วหมู่หนึ่ง ล้อม ข้า พระองค์ เขา แทะ มือ เท่างเท้า ข้า พระองค์ ^{๑๗}ข้าพระองค์นับกระดุกทั้งหลาย ของ ข้า พระองค์ได้ เป็น ซินๆ เขา จ้อง มอง และ ยิ้ม เยาะ ข้า พระองค์ ^{๑๘}เสื้อผ้า ของ ข้า พระองค์ เขา แบ่ง บั่น กัน ส่วน เสื้อ ของ ข้า พระองค์ นั้น เขาก็จับสลากกัน ^{๑๙}โอ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ ขอ พระองค์ อย่า ทรง ห่างไกลเลย โอ ข้า แต่พระองค์ กำลัง ของข้าพระองค์ ขอ ทรง เร่ง รีบ มาช่วยข้า พระองค์ด้วยเถิด ^{๒๐}ขอทรงช่วยจิตวิญญาณ ข้า พระองค์ให้ พ้น จาก ดาบ ช่วย ชีวิต ข้า พระองค์จากฤทธิ์ของสุนัข ^{๒๑}ขอทรงช่วย ข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากปากสิงโต เพราะ พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์จากบรรดาเขา ของม้ายูนีคอนเหล่านั้นด้วย ^{๒๒}ข้าพระองค์ จะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้อง ของ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ จะ สรรเสริญ พระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน ^{๒๓}ท่านผู้เกรง กลัวพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์ ท่าน เชื่อสายทั้งหลายของยาโคบเอ๋ย จงถวาย สง่าราศีแด่พระองค์ ท่านเชื่อสายทั้งสิ้นของ อิสราเอลเอ๋ย จงเกรงกลัวพระองค์ ^{๒๔}เพราะ พระองค์มิได้ทรงดูถูกหรือสะอิดสะเอียนต่อ ความทุกข์ยากของผู้ที่ทุกข์ใจ และพระองค์ มิได้ ทรง ซ่อน พระ พักตร์ จาก เขา เมื่อ เขา ร้องทูล พระองค์ทรงสดับ ^{๒๕}ข้าพระองค์จะ สรรเสริญ พระองค์ในที่ ชุมนุม ชน ใหญ่ ข้า พระองค์ จะ ทำ ตาม คำ ปฏิญาณ ต่อ หน้า ผู้ ที่ เกรงกลัวพระองค์ ^{๒๖}คนเสี้ยมเจียมตัวจะ ได้กินอิม บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์จะสรร เสริญพระเยโฮวาห์ ขอจิตใจของท่านทั้งหลาย มีชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์ ^{๒๗}ที่สุดปลายทั้ง สิ้นของแผ่นดินโลกจะจดจำ และ หนักนูน มายังพระเยโฮวาห์ และครอบครวัทั้งสิ้น ของบรรดาประชาชาติจะนมัสการต่อพระ พักตร์พระองค์ ^{๒๘}เพราะอำนาจการปกครอง เป็นของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรง ครอบ ครอง เหนือ บรรดาประชาชาติ ^{๒๙}เออ คนร้ายร้ายทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะต้องกิน

เลี้ยงและกราบลงต่อพระองค์ บรรดาผู้ที่ลงไปสู่ผงคลีทั้งสิ้นจะกราบไหว้ต่อพระพิภพของพระองค์ คือบรรดาผู้ที่รักษาตัวให้คงชีวิตอยู่ไม่ได้แล้วนั้น ^{๓๐} จะมีเชื้อสายๆหนึ่งปรนนิบัติพระองค์ จะทรงนับว่าพวกนั้นเป็นยุคที่ถวายแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๓๑} พวกเขาจะมาประกาศความชอบธรรมของพระองค์แก่ชนชาติหนึ่งที่จะเกิดมา ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการนั้น

**เพลงสดุดีของผู้เลี้ยง
แถม เพลงสดุดีของดาวิด**

๒๓ ^๑ พระเยโฮวาห์ ทรง เป็น ผู้ เลี้ยง ดู ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จะ ไม่ ขัดสน ^๒ พระองค์ ทรง กระทำให้ ข้าพเจ้า นอน ลง ที่ ทุ้ง หญ้า เขียว สด พระองค์ ทรง นำ ข้าพเจ้า ไป ริม น้ำ แตน สงบ ^๓ พระองค์ ทรง พิน จิต วิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้า ไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ^๔ แม้ ข้า พระองค์ จะ เดิน ไป ตาม หุบเขาเงามัจจุราช ข้าพระองค์ไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพระองค์ คทา และ ธำร พระกร ของ พระองค์ เล้าโลม ข้า พระองค์ ^๕ พระองค์ ทรง เตรียม สรรบให้ข้าพระองค์ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์ พระองค์ ทรง เจริญ ข้าพระองค์ ด้วย น้ำมัน ชื่นนำของ ข้าพระองค์ ก็ ล้น อยู่ ^๖ แน่ ที่ เดียว ที่ ความ ดี และ ความ เมตตา จะ ติดตาม ข้าพเจ้า ไป ตลอด วัน คืน ชีวิต ของ ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สืบไปเป็นนิตย์

**กษัตริย์ผู้ทรงสร้างราศี
เพลงสดุดีของดาวิด**

๒๔ ^๑ แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้น เป็นของพระเยโฮวาห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น ^๒ เพราะพระองค์เองทรงประดิษฐ์แผ่นดินไว้บนทะเลและทรงสถาปนามันไว้เหนือน้ำ ^๓ ผู้ใดจะขึ้นไปบนภูเขาของพระเยโฮวาห์ และผู้ใดจะยืนอยู่ในที่บริสุทธิ์ของพระองค์ ^๔ คือผู้ที่ไม่มีมือสะอาดและใจบริสุทธิ์ ผู้ที่ได้ปลงใจในสิ่งไรสาระและมีได้ปฏิญาณอย่างหลอกลวง ^๕ เขาจะรับพระพรจากพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมจากพระเจ้าแห่งความรอดของเขา ^๖ อย่างนี้แหละเป็นยุคที่เสาะหาพระองค์ ที่

เสาะหาพระพิภพของพระองค์ โอ ยาโคบ เอ๋ย เซลฮาห์ ^๗ โอ ประตุมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนี้วันตรีเอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงสร้างราศีจะได้เสด็จเข้ามา ^๘ กษัตริย์ผู้ทรงสร้างราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์ ผู้เข้มแข็ง และทรงอานุภาพ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงอานุภาพในสงคราม ^๙ โอ ประตุมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนี้วันตรีเอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงสร้างราศีจะได้เสด็จเข้ามา ^{๑๐} กษัตริย์ผู้ทรงสร้างราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงสร้างราศี เซลฮาห์

**ดาวิดทูลขอด้วยความ
วางใจ เพลงสดุดีของดาวิด**

๒๕ ^๑ โอ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ จิต วิญญาณข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์ ^๒ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ วางใจ ใน พระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย ขออย่าให้ศัตรูของข้าพระองค์ได้ไชโยเหนือข้าพระองค์ ^๓ เออ อย่าให้ผู้ใดอยู่ที่เฝ้าพระองค์อยู่นั้นได้อาย แต่ผู้ที่ละเมิดโดยไม่มีเหตุนั้นขอให้ความรอดมาให้ ^๔ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์รู้จักพระมรรคาของพระองค์ ขอทรงสอนวิถีของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ^๕ ขอทรงนำข้าพระองค์ไปในความจริงของพระองค์ และขอทรงสอนข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ รอคอย พระองค์ อยู่ วันยังค่ำ ^๖ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงพระกรุณาของพระองค์และถึงความเมตตาของพระองค์ ด้วยสิ่งเหล่านั้นมีมาแต่กาลก่อน

การทูลขอให้อภัยความผิดบาปของตน

^๑ ขออย่าทรงนึกถึงบาปในวัยหนุ่มของข้าพระองค์ หรือการละเมิดของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ด้วยเห็นแก่ความดีของพระองค์ ขอทรงนึกถึงข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์ ^๒ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ประเสริฐและเที่ยงธรรม เพราะฉะนั้นพระองค์จะทรงสั่งสอนพระมรรคานั้นแก่คนบาป ^๓ พระองค์จะทรงนำคนใจถ่อมไปในสิ่งที่ถูก และทรงสอนมรรคาของพระองค์

แก่คนใจถ่อม ๑๐ พระมรรคาทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ เป็น ความ เมตตา และความ จริ่งแก่บรรดาผู้ที่ รักษา พันธ สัญญา และ บรรดาพระโอวาท ของพระองค์ ๑๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเห็นแก่พระนาม ของพระองค์ ขอทรง ให้อภัย ความ ชั่ว ชั่ว ของ ข้าพระองค์ ขอทรง ให้อภัย ความ ชั่ว นน ในทาง ที่ เขา ควร เลือก ได้ ๑๒ จิต วิญญาณ เขาเอง จะ อาศัย อยู่อย่างสงบ และ มื้อซ้อสาย ของเขา จะ ได้ แผ่นดิน เป็นกรรมสิทธิ์ ๑๓ ความ สึกกลับ ของพระเยโฮวาห์ มีอยู่แก่คนที่ ย่ำเกรง พระองค์ และพระองค์ จะ ทรง แจ้ง พันธ สัญญา ของพระองค์ แก่เขาเหล่านั้น ๑๔ ตา ของ ข้าพเจ้า จ้อง ตรง พระเยโฮวาห์ เสมอ เพราะพระองค์ จะ ทรง ถอนเท้า ของข้าพเจ้า ออกจาก ข่าย ๑๕ ขอพระองค์ ทรง หันมา ทาง ข้าพระองค์ และมีพระเมตตาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ ว่าเหว และเป็นทุกข์อยู่ ๑๖ ความ ยาก ลำบาก ในใจ ของ ข้าพระองค์ ก็ ขยาย กว้าง ออก ไป โอ ขอทรง นำข้าพระองค์ ออกจาก ความ ทุกข์ ใจ ของ ข้าพระองค์ ๑๗ ขอทรง พิจารณา ความ ทุกข์ ยาก และความ ยาก ลำบาก ของ ข้าพระองค์ และ ทรง ยกบาป ทั้งสิ้น ของ ข้าพระองค์ เสีย ๑๘ ขอทรง พิจารณา ว่า คู่อริ ของ ข้าพระองค์ มี มากเท่าใด และ เขา เกลียด ชัง ข้าพระองค์ ด้วย ความเกลียดอย่างทารุณสักเพียงใด ๑๙ โอ ขอทรง ระ แวด ระวัง ชีวิต ของ ข้าพระองค์ และ ช่วยข้าพระองค์ ให้พ้น ขออย่าให้ข้าพระองค์ ได้รับความอาย เพราะข้าพระองค์ วางใจ ในพระองค์ ๒๐ ขอให้ ความสุจริต และความเที่ยงธรรม สงวน ข้าพระองค์ ไว้ เพราะข้าพระองค์ รอคอยพระองค์อยู่ ๒๑ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรง ใฝ่ใจ สราเอล ออกจาก ความ ยาก ลำบาก ทั้งสิ้น ของ เขา

ดาวิดพึ่งพระเจ้าในความสุจริต ของท่าน เพลงสดุดีของดาวิด

๒๖ ๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรง ตัดสิน เข้า ข้าง ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ ดำเนิน อยู่ใน ความ สุจริต ของ ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ ได้ วางใจ ในพระเยโฮวาห์ ฉะนั้น ข้าพระองค์ จะ ไม่ พลาด ๒ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพิสูจน ข้าพระองค์ และ ลอง ข้าพระองค์ เกิด ทดสอบ ใจ และ จิต

ของ ข้า พระองค์ เกิด ๓ เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ อยู่ ต่อตา ข้า พระองค์ และ ข้า พระองค์ ดำเนิน ใน ความ จริ่ง ของ พระองค์ ๔ ข้าพระองค์ มิได้ นั่ง อยู่ กับ คน ไร้ สาระ หรือ จะ มิได้ สมาคม กับ คน มารยา ๕ ข้าพระองค์ เกลียด ชุม นุ่ม คน ที่ ทำ ชั่ว และ ข้าพระองค์ จะ ไม่ นั่ง กับ คน ชั่ว ๖ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อความบริสุทธิ์ ข้าพระองค์ จะ ชำระ มือ และ จะ เดิน อยู่ รอบ แท่น ของ พระองค์ ๗ พลัง ประกาศ ด้วย เสียง แห่ง การ โมทนา พระคุณ และ บอก เล่า ถึง พระ ราช กิจ มหัศจรรย์ ทั้งสิ้น ของ พระองค์ ๘ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ รัก พระ นิเวศ อันเป็นที่ ประทับ ของ พระองค์ และ สถานที่ ประทับ แห่ง เกียรติยศ ของ พระองค์ ๙ ขออย่าทรง กวาด จิต วิญญาณ ข้าพระองค์ ไป กับ คนบาป หรือ กวาด ชีวิต ของ ข้าพระองค์ ไป กับ คน กระหาย เลือด ๑๐ คือ คน ซึ่ง ใน มือ ของ เขา มี แผนการ ชั่ว และ มือ ขาว ของ เขา เต็ม ด้วย ลิ้นบน ๑๑ แต่สำหรับ ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ เดิน ใน ความ สุจริต ขอทรง ใฝ่ ข้าพระองค์ และ ทรง กรณา ต่อ ข้าพระองค์ ๑๒ เท้า ของ ข้าพระองค์ เหยียบ อยู่ บน พื้นราบ ข้าพระองค์ จะ สรร เสริญ พระเยโฮวาห์ ใน ที่ ชุม นุ่ม คน

ดาวิดยึดมั่นในความเชื่อโดยฤทธิ์อำนาจ ของพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด

๒๗ ๑ พระเยโฮวาห์ ทรง เป็น ความ สว่าง และความ รอด ของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จะ กลัว ผู้ใด เล่า พระเยโฮวาห์ ทรง เป็น ที่ กำบัง เข้ม แข็ง แห่ง ชีวิต ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จะ ต้อง เกรง ใคร ๒ เมื่อ คน ชั่ว ได้ เข้า มา หา ข้าพเจ้า เพื่อ จะ กิน เนื้อ ข้าพเจ้า คือ ปฏิปักษ์ และ คู่อริ ของ ข้าพเจ้า เขา ได้ สะดุด และ ล้มลง ๓ แม้มองทัพ ตั้ง ค่าย สู้ ข้าพเจ้า จิตใจ ของ ข้าพเจ้า จะ ไม่ กลัว แม้ ข้าพเจ้า จะ ได้รับ ภัย สงคราม ข้าพเจ้า ยัง ใฝ่ใจ ได้ อยู่

ดาวิดปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความรัก

๔ ข้าพเจ้า ทูล ขอ สิ่ง หนึ่ง จาก พระ เยโฮวาห์ ซึ่ง ข้าพเจ้า จะ เสาะ แสวง หา เสมอ คือ ที่ ข้าพเจ้า จะ ได้ อยู่ ใน พระ นิเวศ ของ พระ เยโฮวาห์ ตลอด วัน เวลา ชั่ว ชีวิต ของ ข้าพเจ้า เพื่อ จะ ดู ความ งาม ของ พระ เยโฮวาห์ และ เพื่อ จะ พินิจ พิจารณา อยู่ ใน พระ วิหาร ของ พระองค์ ๕ เพราะ พระองค์ จะ ทรง ช้อน

ข้าพเจ้าใน ที่กำบัง ของพระองค์ ในยาม ยากลำบาก พระองค์ จะปิดข้าพเจ้าไว้ใน ที่ซ่อนเร้น แห่ง พลับพลา ของพระองค์ พระองค์ จะทรงตั้งข้าพเจ้าไว้สูงบนศิลา ^๖ และบัดนี้ศีรษะของข้าพเจ้าจะเชิดขึ้นเหนือศัตรูของข้าพเจ้า ที่อยู่รอบข้าง ฉะนั้นข้าพเจ้าจะถวายเครื่องสดทวบูชา แห่ง การให้ ร้อง ใน พลับพลา ของพระองค์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ ^๗ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลด้วยเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงกรุณาและตรัสตอบ ข้าพระองค์ ^๘ พระองค์ ตรัสแล้วว่า “จงหาหน้าของเรา” จิตใจของข้าพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ จะแสวงหา พระพักตร์ ของพระองค์” ^๙ ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ อย่าผลักไสผู้รับใช้ของพระองค์ออกไปเสียด้วยความกริ้ว พระองค์ ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขออย่าทรงทิ้งข้าพระองค์ หรือ สละ ข้าพระองค์ เสีย ^{๑๐} แม้มิบัติและมารดาของข้าพระองค์ทอดทิ้งข้าพระองค์ แต่พระเยโฮวาห์จะทรงยกข้าพระองค์ขึ้น ^{๑๑} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอสอนมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และทรงนำข้าพระองค์ไปบนวิถีราบ เหตุด้วยศัตรูของข้าพระองค์ ^{๑๒} ขออย่าทรงมอบข้าพระองค์ไว้กับปญฺธิให้เขาทำตามใจชอบ เพราะพยานเท็จได้ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์ และเขาหาใจออกมาเป็นความทารุณ ^{๑๓} ข้าพเจ้าคงหมดสติไปนอกจากข้าพเจ้าเชื่อว่า ข้าพเจ้าจะเห็นความดีของพระเยโฮวาห์ที่ในแผ่นดินของคนเป็น ^{๑๔} จงรอคอยพระเยโฮวาห์ จงเข้มแข็ง และพระองค์จะทำให้จิตใจของท่านกล้าหาญ เออ จงรอคอยพระเยโฮวาห์เถิด

ดาวิดทูลขอเรื่องศัตรู ของท่าน เพลงสดุดีของดาวิด

๒๘ ^๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ ร้อง ทูล ต่อ พระองค์ ศิลา ของ ข้าพระองค์ ขออย่าให้พระกรรมหนวกต่อข้าพระองค์ เกรงว่าถ้าพระองค์ทรงเจียบอยู่ต่อข้าพระองค์ ข้าพระองค์ จะเป็น เหมือนคนเหล่านั้ น ที่ ลง ไป ยัง ปาก แคน ผู้ตาย ^๒ ขอทรงสดับเสียงวิงวอนของข้าพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์จาก

พระองค์ ขณะ เมื่อ ข้า พระองค์ ยุกมือ ของข้าพระองค์ ขึ้น ตรง ต่อ ที่ บริสุทธิ ที่สุด ของพระองค์ ^๓ ขออย่าทรงกวาดข้าพระองค์ไปพร้อมกับคนชั่ว กับบรรดาคนที่กระทำความชั่ว ข้า ผู้พูด อย่าง สันติ กับ เพื่อนบ้าน ของตน แต่ การ ปอง ร้าย อยู่ใน ใจ ของ เขา ทั้งหลาย ^๔ ขอทรงสนองเขาตาม การงาน ของเขา และตามความชั่วแห่งกิจการของเขา ขอทรงตอบแทนเขาตามสมควร ^๕ เพราะข้าไม่นับถือพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ หรือพระหัตถกิจของพระองค์ พระองค์จะทรงฟังเขาลงและไม่สร้างเขาขึ้นอีก

สาธุการแด่พระเยโฮวาห์

^๖ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ ทรง สดับ เสียง วิงวอน ของ ข้าพเจ้า ^๗ พระเยโฮวาห์ ทรง เป็น กำลั ง และ เป็น โล่ ของข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้รับความอุปถัมภ์ ฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงปิติยินดียิ่ง ข้าพเจ้าจะถวายโมทนาแก่พระองค์ด้วยบทเพลงของข้าพเจ้า ^๘ พระเยโฮวาห์ ทรง เป็น กำลั ง ของ เขา ทั้งหลาย พระองค์ ทรง เป็น ป้อม แห่ง ความ รอด ของผู้รับเจิมของพระองค์

การอธิษฐานเพื่อประชาชน

^๙ ขอ ทรง ช่วย ประชาชน ของ พระองค์ ให้รอด และ อำนาจ พระพร แก่ มรดก ของพระองค์ ขอทรงเป็นผู้เลี้ยงดูเขา และหอบหิ้วเขาไปเป็นนิตย์

ดาวิดขอให้บรรดาเจ้านายถวายสง่าราศี แด่พระเยโฮวาห์ เพลงสดุดีของดาวิด

๒๙ ^๑ โอ ข้า แต่ เทว ชีพ ทั้ง หลาย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์เถิด จงถวายสง่า ราศี และ พระ กำลั ง แด่ พระ เย โฮ วาห์ ^๒ จง ถวาย สง่า ราศี ซึ่ง ควร แก่ พระนาม ของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ^๓ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือหน้าพระเจ้าแห่งสง่าราศีที่ทรงคะนองเสียง คือพระเยโฮวาห์ ทรง อยู่ เหนือ น้ า ทั้ง หลาย ^๔ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ทรงฤทธานุภาพ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์เต็มด้วยความสูงส่ง ^๕ พระสุรเสียง ของ พระ เย โฮ วาห์ หัก

ต้นสนสีดาร์ พระ เย โส วาห์ ทรง หัก ต้นสน
 สีดาร์ แห่ง เลบานอน ๖ พระองค์ ทรง กระทำ
 ให้ พวก เขากระโดด เหมือน ลูกวัว เลบานอน
 และ สี รือ น เหมือน ม้า ยูนิคอน หมูม ๗ พระ
 สุรเสียง ของ พระ เย โส วาห์ แยก เปลวเพลิง
 ออก จาก กัน ๘ พระ สุรเสียง ของ พระ เย โส
 วาห์ สั่น ถิ่น ทูร กัน ดาร พระ เย โส วาห์ ทรง สั่น
 ถิ่น ทูร กัน ดาร แห่ง เมือง คาเดช ๙ พระ สุรเสียง
 ของ พระ เย โส วาห์ กระทำ ให้ กวาง ตัว เมีย
 ตก กลู ก และ ทำ ให้ ปาดง โหรง เหวง และ ใน พระ
 วิหาร ของ พระ องค์ ทุก คน กล่าว ถึง สง่า ราศี
 ของ พระ องค์ ๑๐ พระ เย โส วาห์ ประทับ เหนือ
 หน้า ท่วม พระ เย โส วาห์ ประทับ เป็น กษัตริย์
 เป็น นิตย์ ๑๑ พระ เย โส วาห์ จะ ทรง ประทาน
 กำ ลัง แก่ ประชาชน ของ พระ องค์ พระ เย โส
 วาห์ จะ ทรง อำ นวย พระ พร แก่ ประชาชน ของ
 พระ องค์ ให้ มี สันติ ภาพ

**ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะ
 พระองค์ทรงช่วยท่านพ้นได้ เพลง
 สดุดีและบทเพลงของดาวิด ณ
 พิธีถวายพระราชวังของดาวิด**

๓๐ ๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์
 จะ ยอ พระ เกียรติ พระ องค์ เพราะ
 พระ องค์ ทรง ดึง ข้า พระ องค์ ขึ้น มา และมี ได้
 ทรง ให้ คู่อริ ของ ข้า พระ องค์ เปรม ปรี ดี เพราะ
 ข้า พระ องค์ ๒ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า
 ของ ข้า พระ องค์ ข้า พระ องค์ ร้อง ทูล ขอ ความ
 อุปถัมภ์ จาก พระ องค์ และ พระ องค์ ได้ ทรง
 รักษา ข้า พระ องค์ ให้ หาย ๓ โอ ข้าแต่พระเย
 โฮวาห์ พระ องค์ ทรง นำ จิต วิญญาณ ของ ข้า
 พระ องค์ ขึ้น มา จาก แดน ผู้ ตาย ทรง ให้ ข้า
 พระ องค์ มี ชีวิต เพื่อ ข้า พระ องค์ ไม่ ต้อง ลง ไป
 สู่ ปาก แดน ผู้ ตาย ๔ โอ ท่าน วิสุทธิชน ของ
 พระ องค์ เอ๋ย จง ร้อง สรรเสริญ พระ เย โส วาห์
 และ ถวาย โมทนา เมื่อ ระลึก ถึง ความ บริสุทธิ
 ของ พระ องค์ ๕ เพราะ พระ พิโรธ ของ พระ องค์
 นั้น เป็น แต่ ชั่ว ขณะ หนึ่ง และ ความ โปรดปราน
 ของ พระ องค์ นั้น ตลอด ชีวิต การ ร้อง ให้ อาจ
 จะ อ้อย อิ่ง อยู่ สัก คี น หนึ่ง แต่ ความ ชื่นบาน
 จะ มา เวลา เข้า ๖ ข้า พระ องค์ พุด ใน ความ
 เจริญ รุ่งเรือง ของ ข้า พระ องค์ ว่า “ข้าพเจ้า
 จะ ไม่ หวั่น ไหว เลย” ๗ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
 โดย ความ โปรดปราน ของ พระ องค์ พระ องค์
 ทรง สถาปนา ข้า พระ องค์ ไว้ อย่าง ภูเขา เข้ม
 แข็ง พอ พระ องค์ ทรง ช้อน พระ พักตร์ ของ

พระองค์ ข้าพระองค์ก็ลำบากใจ ๘ โอ ข้า
 แต่ พระ เย โส วาห์ ข้า พระ องค์ ร้อง ทูล ต่อ
 พระ องค์ และ ข้า พระ องค์ ได้ วิวัง วอน พระ เย
 โฮวาห์ ว่า ๙ “จะได้ ทำ ไร อะไร จาก โลหิต ของ
 ข้า พระ องค์ เมื่อ ข้า พระ องค์ ลง ไป ฝั่ง ปาก แดน
 ผู้ ตาย ผง คลี จะ สรรเสริญ พระ องค์ หรือ มัน
 จะ บอก เล่า เรื่อง ความ จริง ของ พระ องค์ หรือ
 ๑๐ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสถับและ
 ทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮ
 วาห์ ขอทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์”
 ๑๑ สำหรับ ข้า พระ องค์ พระ องค์ ทรง เปลี่ย น
 กวาว ไว้ ทุก ชั้ เป็นการ เดิน รำ พระ องค์ ทรง แก่
 เสื้อ ผ้า กระสอบ ของ ข้า พระ องค์ ออก และ ทรง
 คาด เอว ข้า พระ องค์ ด้วย ความ ยินดี ๑๒ เพื่อ
 จิต วิญญาณ ของ ข้า พระ องค์ จะ ร้อง เพลง
 สรรเสริญ พระ องค์ และ ไม่ หนึ่ง เงียบ โอ ข้า
 แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้า
 พระองค์จะถวายโมทนาแต่พระองค์เป็นนิตย์

**ดาวิดไว้วางใจในพระเจ้า ถึงหัวหน้า
 นักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด**

๓๑ ๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์
 วางใจ ใน พระ องค์ ขอ อย่า ให้ ข้า
 พระ องค์ ได้ อาย เลย ขอ ทรง ช่วย ข้า พระ องค์
 ให้ พ้น ใน ความ ชอบธรรม ของ พระ องค์ ๒ ขอ
 ทรง เจีย พระ กร ณ ให้ แก่ ข้า พระ องค์ ขอ
 ทรง ช่วย ข้า พระ องค์ ให้ รอด อย่าง รวด เร็ว เกิด
 ขอ พระ องค์ ทรง เป็น คีลา เข้ม แข็ง ของ ข้า
 พระ องค์ เป็น ป้อม ปรากการ เข้ม แข็ง ที่ จะ ช่วย
 ข้า พระ องค์ ให้ รอด ๓ พระ เจ้า ข้า พระ องค์
 ทรง เป็น คีลา และ เป็น ป้อม ปรากการ ของ ข้า
 พระ องค์ ขอ ทรง พา และ นำ ข้า พระ องค์ ด้วย
 เห็น แก่ พระ นาม ของ พระ องค์ ๔ ขอ ทรง ปลด
 ข้า พระ องค์ ออกจาก ชาย ที่ พวก เขา วาง อย่าง
 ลับ ๆ เพื่อ ดัก ข้า พระ องค์ เพราะ พระ องค์ ทรง
 เป็น กำ ลัง ของ ข้า พระ องค์ ๕ ข้า พระ องค์ มอบ
 จิต วิญญาณ ของ ข้า พระ องค์ ไว้ ใน พระ หัตถ์
 ของ พระ องค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า
 แห่ง ความ จริง พระ องค์ ทรง ไล่ ข้า พระ องค์
 แล้ว ๖ ข้า พระ องค์ เกลียต บรรดา ผู้ ที่ หนี ถือ
 พระ เทียม เท็จ แต่ ข้า พระ องค์ วางใจ ใน พระ
 เย โส วาห์ ๗ ข้า พระ องค์ จะ เปรม ปรี ดี และ
 ยินดี ใน ความ เมตตา ของ พระ องค์ เพราะ
 พระ องค์ ทรง ทอด พระ เนตร ความ ทุก ชั้ใจ ของ
 ข้า พระ องค์ พระ องค์ ทรง ทราบ เรื่อง ความ
 ทุก ชั้ ยาก แห่ง จิต วิญญาณ ของ ข้า พระ องค์

๘ และมีได้ทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือของศัตรู พระองค์ ทรง วาง เท้า ของ ข้า พระองค์ ไว้ในที่ กว้าง ขวาง ๙ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ เพราะ ข้า พระองค์ กำลัง ทุกข์ ใจ นัยน์ตา ของ ข้า พระองค์ ก็ ร่วง ไรไป เพราะ ความ ระทม ทั้ง จิตวิญญาณและร่างกายของข้าพระองค์ด้วย ๑๐ เพราะชีวิต ของ ข้า พระองค์ ก็ ร้อย ห่อไป ด้วย ความ ทุกข์ โศก และ ปี เดือน ของ ข้า พระองค์ ก็ หมดไป ด้วยการถอนหายใจ กำลัง ของข้าพระองค์อ่อนลงเพราะความซ้าซ้าของข้าพระองค์ และกระดูกของข้าพระองค์ก็ร่วงโรยไป ๑๑ ข้าพระองค์เป็นที่ินทาท่ามกลางบรรดาปฏิปักษ์ของ ข้า พระองค์ โดยเฉพาะ ท่ามกลาง เพื่อน บ้าน ของ ข้า พระองค์ เป็นเรื่องน่าครั้นคร้ามของผู้ที่คุ้นเคย ผู้ที่เห็นข้าพระองค์ในถนนก็หนีข้าพระองค์ไป ๑๒ เขา ลืม ข้า พระองค์ เสีย ประหนึ่ง ว่า เป็น คน ตาย แล้ว ข้าพระองค์เหมือนอย่างภาษาคนที่แตก ๑๓ พระเจ้า ข้า ข้าพระองค์ ได้ยินเสียงซุบซิบของ คน เป็น อัน มาก มี ความ สยดสยอง อยู่ ทุก ด้าน ขณะ เมื่อ เขา ร่วม กัน คิด แผนการ ต่อสู้ ข้า พระองค์ ขณะที่ เขา ปอง ร้าย ชีวิต ของข้าพระองค์ ๑๔ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ แต่ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ ทูล ว่า “พระองค์ ทรง เป็น พระเจ้า ของ ข้า พระองค์” ๑๕ วันเวลาของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือศัตรูและผู้ข่มเหงของข้าพระองค์ ๑๖ ขอพระพิศมัยพระองค์ทอแสงบนผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยความเมตตาของพระองค์ ๑๗ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย เพราะ ข้าพระองค์ ร้อง ทูล พระองค์ ขอให้คนชั่ว ได้อาย ขอให้เขาเงียบเสียงไป ยังแดนผู้ตาย ๑๘ ขอให้ริมฝีปากที่มูสาเป็นไป ซึ่งพูดทะเลสิ่งอวดดีต่อคนชอบธรรม ด้วยความจงองหองและการดูหมิ่น

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีเลิศของพระองค์

๑๙ โอ ความดีของพระองค์อุดมสักเท่าใดที่พระองค์ทรงสะสมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และ ทรง กระทำไว้ เพื่อ ผู้ที่วางใจในพระองค์ ต่อหน้าบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ๒๐ พระองค์ ทรง ช้อน เขา ไว้ในความ

ลึกลับแห่งพระพิศมัยพระองค์ให้พ้นจากการปองร้าย ของ มนุษย์ พระองค์ ทรง ยึด เขา ไว้ อย่าง ลึกลับ ใน ที่ กำบัง ของ พระองค์ ให้ พ้น จาก ลิ่น ที่ ทะเลาะวิวาท ๒๑ สาธุการ แต่ พระ เย โส วาห์ เพราะ พระองค์ ทรง สืบแดง แก้ว เมตตา อย่าง มหึศจรรยย์ ของ พระองค์ แก่ ข้า พระองค์ในเมืองเข้มแข็ง ๒๒ ด้วยข้าพระองค์กล่าวอย่างรีบร้อนว่า “ข้าพระองค์ถูกตัดขาดไปพ้นสายพระเนตรของพระองค์แล้ว” แต่ พระองค์ ยัง ทรง ได้ยิน เสียง แห่ง คำ วิงวอน ของ ข้า พระองค์ เมื่อ ข้าพระองค์ ร้อง ทูล ขอ ต่อ พระองค์ ๒๓ โอ ท่านบรรดาวิสุทธิชนทั้ง สิ้นของพระองค์เอ๋ย จงรักพระเยโฮวาห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิทักษ์รักษาคนสัตย์ชื่อไว้ แต่ทรงสนองผู้กระทำหังการอย่างเต็มขนาด ๒๔ จงเข้มแข็ง และพระองค์จะให้ใจของท่านกล้าหาญเถิด ท่านทั้งปวงผู้หวังใจในพระเยโฮวาห์

ความเชื่อได้ปกปิดบาปของผู้ที่เชื่อ เพลงสดุดีของดาวิด มัสคิลบทหนึ่ง

๓๒ ๑ บุคคลผู้ซึ่งได้รับอภัยการละเมิดแล้วก็เป็นสุข คือผู้ทรงกลบเกลื่อนบาปให้ นั้น ๒ บุคคล ซึ่ง พระ เย โส วาห์ มี ได้ ทรง ถือ โทษ ความ ซ้า ซ้า ก็ เป็นสุข คือ ผู้ที่ ไม่มี การ หลอกลวง ใน ใจ ของ เขา ๓ เมื่อ ข้า พระองค์ หนึ่ง เงียบ ร่างกาย ของ ข้า พระองค์ ก็ ร่วง ไรไป โดย การ คร่ำครวญ วัน ยัง คำ ของข้าพระองค์ ๔ พระหัตถ์ของพระองค์หนักอยู่บนข้าพระองค์ ทั้ง วัน ทั้ง คืน กำลัง ของ ข้า พระองค์ ก็ เหี่ยวแห้ง ไป อย่าง ความ ร้อน ใน หน้า แล้ง เซลาห์ ๕ ข้าพระองค์ สารภาพบาป ของ ข้า พระองค์ ต่อ พระองค์ และ ข้า พระองค์มิได้ช้อนความซ้าซ้าของข้าพระองค์ไว้ ข้าพระองค์ทูลว่า “ข้าพระองค์จะสารภาพการ ละเมิด ของ ข้า พระองค์ ต่อ พระ เย โส วาห์” แล้ว พระองค์ ทรง ยก โทษ ความ ซ้า ซ้า แห่ง ความ บาป ของ ข้า พระองค์ เซลาห์ ๖ เพราะฉะนั้นทุกคนที่ตามทางของพระเจ้า จะ อธิษฐาน ต่อ พระองค์ ใน เวลา ที่ จะ พบ พระ องค์ ได้ ใน เวลานั้น น่า ท่วม มาก น่า จะ ไม่ มา ถึงคนนั้น ๗ พระองค์ทรงเป็นที่ช้อนของข้าพระองค์ พระองค์ ทรง สงวน ข้า พระองค์ ไว้ จาก ความ ยาก ลำบาก พระองค์ ทรง ล้อม ข้า พระองค์ไว้ด้วยเพลงฉลองการช่วยให้พ้น เซลาห์ ๘ เราจะแนะนำและสอนเจ้าถึงทางที่เจ้า

ควรจะไป เราจะทำให้คำปรึกษาแก่เจ้าด้วย
 จับตาเจ้าอยู่ ๙อย่าเป็นเหมือนม้าหรือ ล่อที่
 ปราศจากความเข้าใจ ซึ่งต้องติดเหล็กขวาง
 ปากและบังเหียน มิฉะนั้นมันก็จะเข้ามาหา
 เจ้า ๑๐ อนาคตทุกข์ของคนชั่วนั้นมีมาก แต่
 ความเมตตาจะล้อมบุคคลที่วางใจในพระเย
 โฮวาห์ ๑๑ ข้าแต่คนชอบธรรม จงยินดีในพระ
 เยโฮวาห์ และเปรมปรีดี บรรดาท่านผู้มีใจ
 ที่เที่ยงตรงจงให้ร้องเถิด

**การสรรเสริญพระเจ้าเพราะ
 ความดีเลิศของพระองค์**

๑ โอ ข้าแต่ท่านผู้ชอบธรรม จงเปรม
๓๓ ปรีดีในพระเยโฮวาห์ การสรรเสริญ
 นั้นควรแก่คนที่เที่ยงธรรม ๒ จงสรรเสริญพระ
 เยโฮวาห์ ด้วยพิณเขาคู่ จง ถวาย สดุดี แต่
 พระองค์ด้วยพิณใหญ่ และพิณสิบสาย ๓ จง
 ร้องเพลงบทใหม่ ถวายพระองค์ จงดีดสาย
 อย่าง แคล่วคล่อง พร้อม กับ โห่ร้อง ๔ เพราะ
 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่เที่ยงธรรม และ
 บรรดาพระราชกิจของพระองค์ก็สำเร็จด้วย
 ความจริง ๕ พระองค์ทรงรักความชอบธรรม
 และความ ยุติธรรม แผ่นดิน โลก เต็ม ด้วย
 ความดีของพระเยโฮวาห์ ๖ โดยพระ วจนะ
 ของ พระ เยโฮวาห์ ฟาสวรรค์ ก็ ถูก สร้าง ขึ้น
 มา กับบริวารทั้งปวงก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของ
 พระองค์ ๗ พระองค์ทรงรวบรวม น้ำทะเลไว้
 ด้วยกันเป็นกองใหญ่ และทรงเก็บที่ลึกไว้ใน
 คลัง ๘ ให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นยำเกรงพระเย
 โฮวาห์ ให้บรรดาชาวพิภพทั้งปวงยินดีสิ่ง
 พรีดิ์เพรีดิ์ต่อพระองค์ ๙ เพราะพระองค์ตรัส
 มันก็เกิด ขึ้นมา พระองค์ทรงบัญญัติ มัน ก็
 ออกมา ๑๐ พระเยโฮวาห์ทรงให้การปรึกษา
 ของชาติต่างๆเปล่าประโยชน์ พระองค์ทรง
 ให้แผนงานของชนชาติทั้งหลายไร้ผล ๑๑ คำ
 ปรึกษาของพระเยโฮวาห์ตั้งมั่นคงเป็นนิตย์
 พระดำริ ใน พระทัย ของ พระองค์ อยู่ ทุก ชั่วโมง
 ๑๒ ประชาชาติที่พระเจ้าของเขาคือพระ
 เยโฮวาห์ ก็ เป็นสุข คือ ชนชาติ ซึ่ง พระองค์
 ทรง เลือกสรร ไว้ เป็น มรดก ของ พระองค์
 ๑๓ พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากฟาสวรรค์
 พระองค์ ทอด พระเนตร บุตร ทั้ง หลาย ของ
 มนุษย์ ๑๔ จากที่ซึ่งพระองค์ประทับพระองค์
 ทอดพระเนตรเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
 ๑๕ คือ พระองค์ผู้ทรง ประดิษฐ์จิตใจของเขา
 ทั้ง หลาย ทุก คน และ ทรง พิจารณา กิจการ

ของเขา ทั้ง หลาย ทั้ง สิ้น ๑๖ กองทัพใหญ่หา
 ช่วย ให้ กษัตริย์ องค์หนึ่ง องค์ใด รอดพ้น ไป
 ไม่ กำลัง อันมากมาย ก็ไม่ช่วยนักรบให้พ้น
 ได้ ๑๗ ม้าศึกจะเป็นที่หวังความปลอดภัยก็
 หาไม่ กำลัง มหาศาล ของ มัน ก็ ช่วย ให้ รอด
 ไม่ได้ ๑๘ ดูเถิด พระเนตรของพระเยโฮวาห์
 อยู่เหนือผู้ที่ยำเกรงพระองค์เหนือผู้ที่หวัง
 ในความเมตตาของพระองค์ ๑๙ เพื่อพระองค์
 จะ ทรง ช่วย จิตวิญญาณ ของ เขา ให้ พ้น จาก
 มัจจุราช และ ให้ เขา ดำรงชีวิตอยู่ได้ ในเวลา
 กันดารอาหาร

ความไว้วางใจในพระเจ้า

๒๐ จิตวิญญาณของเราทั้งหลายรอดโดยพระ
 เยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และ
 เป็นโล่ของเรา ๒๑ เออ จิตใจของเราทั้งหลาย
 ยินดีในพระองค์ เพราะเราวางใจในพระนาม
 บริสุทธิของพระองค์ ๒๒ โอ ข้าแต่พระเยโฮ
 วาห์ ขอความเมตตาของพระองค์จงอยู่เหนือ
 ข้าพระองค์ทั้งหลายตามที่ข้าพระองค์หวังใจ
 ในพระองค์

**ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าและแนะนำให้คน
 อื่นทำเช่นกัน เพลงสดุดีของดา
 วิดเมื่อท่านทำเป็นบ้ำต่อหน้า
 อาบีเมเลค พระองค์จึงขับไล่
 ท่านออกไปเสียและท่านก็ไป**

๓๔ ๑ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์
๓๔ ตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่
 ปากข้าพเจ้าเรื่อยไป ๒ จิตใจของข้าพเจ้าจะ
 อ้อวดในพระเยโฮวาห์ คนที่เสี้ยมเจียมตัว
 จะฟังและยินดี ๓ โอ เชิญยกพระเกียรติพระ
 เยโฮวาห์พร้อมกับข้าพเจ้า ให้เราสรรเสริญ
 พระนามของพระองค์ด้วยกัน ๔ ข้าพเจ้าได้
 แสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรง
 ฟังข้าพเจ้า และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจาก
 ความกลัวทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ๕ เขาทั้งหลาย
 เพิ่งดูพระองค์ และเบิกบาน หน้าที่ตาของเขา
 จึงไม่ต้องอาย ๖ คนจนคนนี้ ร้อง ทูล และ
 พระเยโฮวาห์ทรง สดับ และ ทรง ช่วย เขา
 ให้ พ้น จาก ความ ยาก ลำบาก ทั้ง สิ้น ของ เขา
 ๗ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ตั้งค่ายล้อม
 บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และช่วยเขา
 ทั้งหลายให้รอด ๘ โอ ขอเชิญชมดูแล้วจะ
 เห็นว่าพระเยโฮวาห์ประเสริฐ คนที่วางใจ
 ในพระองค์ก็เป็นสุข ๙ โอ ท่านวิสุทธิชน

ทั้งหลายของพระองค์ จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ เพราะผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไม่ขาดแคลน ๑๐ เหล่าสิงโตหนุ่ม ยังขาดแคลนและหิวโหย แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเยโฮวาห์จะไม่ขาดของดีใดๆ ๑๑ บุตรทั้งหลายเอ๋ย มาเถิด มาฟัง เรา เราจะสอนเจ้าถึงความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ ๑๒ มนุษย์คนใดผู้ปรารถนาชีวิตและรักวันคืนทั้งหลาย เพื่อเขาจะได้เห็นของดี ๑๓ จงระวังลึนของเจ้าจากความชั่ว และอย่าให้ริมฝีปากพูดเป็นอุบายล่อลวง ๑๔ จงหนีความชั่ว และกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น ๑๕ พระเนตรของพระเยโฮวาห์เห็นคนชอบธรรม และพระกรรมของพระองค์สถับคำอ้อนวอนของเขา ๑๖ พระพิภพของพระเยโฮวาห์ตั้งต่อสู้อกับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว เพื่อจะตัดการระลึกถึงเขาเสียจากแผ่นดินโลก ๑๗ เมื่อคนชอบธรรมร้องทูลขอ พระเยโฮวาห์ ทรงสถับและทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบาก ทั้งสิ้นของเขา ๑๘ พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ใกล้ผู้ที่จิตใจฟกช้ำและทรงช่วยผู้ที่จิตใจสำนึกผิดให้รอด ๑๙ คนชอบธรรมนั้นถูกข่มใจหลายอย่าง แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาออกมาให้พ้นหมด ๒๐ พระองค์ ทรงรักษากระดูกเขาไว้ทั้งหมด ไม่หักสีกี่เดียว ๒๑ ความชั่วจะสังหารคนชั่ว และคนทั้งหลายที่เกลียดชังคนชอบธรรมจะสาบสูญไป ๒๒ พระเยโฮวาห์ ทรงไถ่ชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์ และไม่มีผู้ใดที่วางใจในพระองค์แล้วจะต้องสาบสูญไป

ดาวิดทูลขอความปลอดภัย เพลงสดุดีของดาวิด

๓๕ ๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงส่งผู้ที่รบกับข้าพระองค์ ๒ ขอทรงถือโล่และดั่ง และทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์ ๓ ขอทรงเตรียมหอก และขวานศึกสู้ผู้ข่มเหงข้าพระองค์ ขอตรัสกับจิตใจของข้าพระองค์ ว่า “เราเป็นผู้ช่วยให้รอดของเจ้า” ๔ ผู้ที่แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์นั้น ขอให้เขาได้อายและอัปยศ ผู้ที่ประเดิษฐ์ความชั่วต่อสู้อข้าพระองค์นั้น ขอทรงให้เขากลับไปและอดสู ๕ ขอให้เขาเป็นเหมือนกลบต่อหน้าลม และขอให้ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ขับไล่ตามเขาไป ๖ ขอให้ทางของเขามี

และลึน และขอให้ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ข่มเหงพวกเขา ๗ เพราะเขาเอาชายซ่อนดักข้าพระองค์ไว้อย่างไม่มีเหตุ เขาขุดหลุมพรางเอาชีวิตข้าพระองค์อย่างไม่มีเรื่อง ๘ ขอให้ความพินาศมาถึงเขาอย่างไม่รู้ตัว และขอให้ชายที่เขาซ่อนไว้ในนิตใจเขาเองและให้เขาติดชายพินาศเอง ๙ แล้วจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ ลิงโลดอยู่ในการช่วยให้รอดของพระองค์ ๑๐ กระดุกทั้งสิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวว่ “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มีผู้ใดเหมือนพระองค์ พระองค์ผู้ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นจากผู้ที่ยั้มแข็งเกินกำลังของเขา คนยากจนและคนขูดสนจากผู้ที่ยั้มเขา” ๑๑ มีพยานเท็จลุกขึ้น เขาฟ้องสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่ทราบ ๑๒ เขาสนองข้าพระองค์โดยทำชั่วตอบความดี จิตใจของข้าพระองค์ก็ตรมตรอม ๑๓ ส่วนข้าพระองค์ เมื่อเขาป่วยข้าพระองค์สวมผ้ากระสอบ ข้าพระองค์ข่มใจตนเองด้วยการอดอาหาร ข้าพระองค์ขบหน้าลงที่อกอธิษฐาน ๑๔ ข้าพระองค์ประพต้อย่างที่เขาเป็นเพื่อนหรือพี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คอดกและร้องให้ คร่ำครวญเหมือนคนไว้ทุกข์ให้มารดา ๑๕ แต่พอ ข้าพระองค์สะดุด เขาก็ข่มขู่ฉันอย่างชอบใจ นกเลงหัวไม้รวบรวมกันมาสู้กับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยังไม่รู้ แต่พวกเขาได้ด่าว่าข้าพระองค์อย่างไม่หยุดยั้ง ๑๖ เขาเยาะเย้ยอย่างคนหน้าซื่อใจคดในการเลี้ยงต่างๆ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้าพระองค์ ๑๗ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะนิ่งทอดพระเนตรอีกนานเท่าใด ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากการร้ายกาจของเขา ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากหมู่สิงโต ๑๘ แล้วข้าพระองค์จะโมทนาพระคุณพระองค์ในที่ชุมนุมใหญ่ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนเป็นอันมาก ๑๙ ขออย่าให้คู่อริอย่างไรเหตุผลนั้นมีความเปรมปรีดีเหนือ ข้าพระองค์ และอย่าให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุได้หลิวตาให้กัน ๒๐ เพราะเขาไม่พูดอย่างสันติ แต่เขาคิด ถ้อยคำหลอกลวงต่อบรรดาผู้ที่สงบเจียบในแผ่นดิน ๒๑ เขาอ้าปากกว้างใส่ข้าพระองค์ เขากล่าวว่า “อ้อฮา อ้อฮา เราเห็นกับตาแล้ว”

ดาวิดทูลขอให้พระเจ้าต่อสู้ กับพวกศัตรูของท่าน

^{๒๒}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทอดพระเนตรแล้ว ขออย่าทรงนิ่งเสีย โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าทรงสถิตไกลจากข้าพระองค์ ^{๒๓}ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงร้อนพระทัย ตื่นขึ้นเพื่อเห็นแก่ลัทธิของข้าพระองค์ เพื่อเห็นแก่เรื่อง ของ ข้าพระองค์ เกิด ^{๒๔}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงให้ความ ยุติธรรม แก่ข้าพระองค์ ตาม ความ ชอบ ธรรม ของ พระองค์ และขออย่าให้เขาเปรมปรีดีเหนือข้าพระองค์ ^{๒๕}ขออย่าให้เขาทั้งหลายรำพึงในใจว่า “เอ้อเฮอ เราได้ทำตามใจปรารถนาของเรา” อย่าให้เขากล่าวได้ว่า “เราได้กลืนเขาเสียแล้ว” ^{๒๖}ขอ ให้ เขา ได้ อาย และ ได้ ความ ยุ่ง ยาก ด้วย กัน คือ เขา ผู้เปรมปรีดี เพราะความลำเค็ญของข้าพระองค์ ให้เขาได้ ห่ม ความ อาย และ ความ อับยศ คือ ผู้ที่ เขา อวด ตัว สู้ ข้าพระองค์ ^{๒๗}ขอ ให้ บรรดา ผู้ ที่ เห็น ชอบ ใน เหตุ อัน ชอบ ธรรม ของ ข้าพระองค์ ให้ ร้อง และ ยินดี และ กล่าว อยู่ เสมอ ว่า “ขอ ให้ พระ เย โฮ วาห์ นั้น ใหญ่ ยิ่ง พระ องค์ ผู้ ทรง ปิติ ยินดี ใน ความ เจริญ ของ ผู้รับใช้ของพระองค์” ^{๒๘}แล้ว ลิน ของ ข้าพระองค์ จะ บอก เล่า ถึง ความ ชอบ ธรรม ของ พระองค์ และ จะ สรร เสริญ พระองค์ วัน หนึ่ง

สภาพของคนอธรรม ถึงหัวหน้า นักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์

๓๖ ^๑การ ละเมิด ของ คน ชั่ว ล้วง ลึก เข้า ไป ใน ใจ ของ ข้าพเจ้า ว่า “ใน แวดตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า” ^๒เพราะ เขา บ่อย ยอ ตนเอง ใน สายตา ของ ตน จน ได้ พบ ว่า ความ ชั่ว ของ เขา เป็น สิ่ง ที่ น่า รัง เกียจ ^๓ถ้อยคำ จาก ปาก ของ เขา ก็ ชั่ว ชั่ว และ หลอกลวง เขา หลุด ที่ จะ ประพฤติ อย่าง ฉลาด และ กระทำ ความ ดี ^๔เขา ปอง ความ ชั่ว ร้าย เมื่อ เขา อยู่ บน ที่นอน ของ เขา เขา วาง ตัว ใน ทาง ที่ ไม่ ดี เขามี ได้ เกลียด ชัง ความ ชั่ว ^๕โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความ เมตตา ของ พระองค์ อยู่ใน ไฟ สวรรค์ ความ สัตย์ ซื่อ ของ พระองค์ ไป ถึง เมฆ ^๖ความ ชอบ ธรรม ของ พระองค์ เหมือน ภูเขา ใหญ่ ทั้ง หลาย คำ

ตัดสินของพระองค์เหมือนที่ลึกยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วย มนุษย์ และ สัตว์ ให้ รอด ^๗โอ ข้าแต่พระเจ้า ความ เมตตา ของ พระองค์ ประเสริฐ สัก เท่า ไฉน บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ เข้า ลิ กย อยู่ ได้ ร่ม ปีก ของ พระองค์ ^๘เขา อ้อม ด้วย ความ อุดม สมบูรณ์ แห่ง พระนิเวศ ของ พระองค์ และ พระองค์ จะ ประทาน ให้ เขา ต็ม จาก แม่น้ำ แห่ง ความ สุข เกษม ของ พระองค์ ^๙เพราะ ธารน้ำพุ แห่ง ชีวิต อยู่ กับ พระองค์ เรา จะ เห็น ความ สว่าง โดย สว่าง ของ พระองค์

การทูลขอพระพรจากพระเจ้า

^{๑๐}โอ ขอ ประทาน ความ เมตตา ของ พระองค์ ต่อ ไป แก่ ผู้ ที่ รู้จัก พระองค์ และ ความ ชอบ ธรรม ของ พระองค์ แก่ คน ใจ เทียง ธรรม ^{๑๑}ขอ อย่า ให้ เท้า ของ คน จง หอง มา เหนือ ข้าพระองค์ หรือ ให้ มือ ของ คน ชั่ว ขับ ไล่ ข้าพระองค์ ไป เสีย ^{๑๒}แล้ว คน กระ ทำ ความ ชั่ว ซ้ำ ก็ ล้ม อยู่ ที่ นั้น เขา ถูก ผล กิ่ง ลุก ขึ้น อีก ไม่ ได้

สันติภาพและความดีในอนาคต สำหรับผู้ท้อใจในพระเยโฮ วาห์ เพลงสดุดีของดาวิด

๓๗ ^๑ขอ ให้อาณา เจ้า เต็ด ร้อน เพราะ เหตุ คน ที่ กระ ทำ ชั่ว อย่า อิจ ฉา คน ที่ กระ ทำ ความ ชั่ว ซ้ำ ^๒เพราะ ไม่ ชั่ว เขา จะ เขียว ไป เหมือน หญ้า และ แห่ง ไป เหมือน ฟืช สด ^๓จง วาง ใจ ใน พระ เย โฮ วาห์ และ กระ ทำ ความ ดี ท่าน จึง จะ อาศัย อยู่ใน แผ่นดิน และ จะ ได้ รับ การ เลี้ยง ดู อย่าง แท้ จริง ^๔จง ปิติ ยินดี ใน พระ เย โฮ วาห์ และ พระ องค์ จะ ประทาน ตาม ใจ ปรารถนา ของ ท่าน ^๕จง มอบ ทาง ของ ท่าน ไว้ กับ พระ เย โฮ วาห์ วาง ใจ ใน พระ องค์ และ พระ องค์ จะ ทรง กระ ทำ ให้ สำเร็จ ^๖พระ องค์ จะ ทรง ให้ ความ ชอบ ธรรม ของ ท่าน กระ จ่าง อย่าง ความ สว่าง และ ให้ ความ ยุติ ธรรม ของ ท่าน แจ่ม อย่าง เทียง วัน ^๗จง สงบ อยุ่ ต่อ พระ เย โฮ วาห์ และ เพียร รอคอย พระ องค์ อยุ่ อย่า ให้ ใจ ของ ท่าน เต็ด ร้อน เพราะ เหตุ ผู้ ที่ เจริญ ทาง ของ เขา หรือ เพราะ เหตุ ผู้ ที่ กระ ทำ ตาม อุบาย ชั่ว ^๘จง ระ บัง ความ โกรธ และ ทิ้ง ความ พิโรธ อย่า ให้ ใจ เต็ด ร้อน ของ ท่าน นำ ท่าน ไป กระ ทำ ชั่ว ^๙เพราะ คน ที่ กระ ทำ ชั่ว จะ ถูก ตัด ออก ไป แต่ คน เหล่า นั้น ที่ รอคอย พระ เย โฮ วาห์ จะ ได้ แผ่นดิน โลก เป็น มรดก ^{๑๐}ยัง อีก น้อย

หนึ่งคนชั่วจะไม่มียก แม้จะมองดูที่ที่ของ
 เขาให้ดู เขาก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น ^{๑๑} แต่คนใจอ่อน
 สุภาพจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และ
 ตัวเขาจะปิตินิรันดร์ในสันติภาพอุดมสมบูรณ์ ^{๑๒}
 คนชั่วปองร้ายคนชอบธรรม และขบเขี้ยว
 เคี้ยวฟันใส่เขา ^{๑๓} แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะ
 ทรงพระสรวลต่อคนชั่ว เพราะพระองค์ทอด
 พระเนตรเห็นวันเวลาของเขากำลังมา ^{๑๔} คน
 ชั่วซัดดาบและโค้งคันธนู เพื่อเอาคนจนและ
 คนขัดสนลง เพื่อสังหารคนที่เดินอย่างเที่ยง
 ธรรม ^{๑๕} ดาบของเขาจะเข้าไปในใจของเขา
 เอง และคันธนูของเขาจะหัก ^{๑๖} เล็กๆน้อยๆ
 ที่คนชอบธรรมมีก็ดีกว่าความอุดมสมบูรณ์
 ของคนชั่ว เป็นอันมาก ^{๑๗} เพราะแขนของ
 คนชั่วจะหัก แต่พระเยโฮวาห์ทรงเชิดชูคน
 ชอบธรรม ^{๑๘} พระเยโฮวาห์ทรงทราบวันเวลา
 ของคนไร้ตำหนิ และมรดกของเขาจะดำรง
 อยู่เป็นนิรันดร์ ^{๑๙} เขาจะไม่ได้ตายในยามชั่ว
 ร้าย ในวันกั้นดารเขาจะอิมใจ ^{๒๐} แต่คนชั่วจะ
 พินาศ ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะเหมือนสง่า
 ของลูกแกะ เขาจะอันตรายกันไป อันตราย
 ไปเหมือนควัน ^{๒๑} คนชั่วขอยืมและไม่จ่ายคืน
 แต่คนชอบธรรมนั้นแสดงความเมตตาและ
 แจกจ่าย ^{๒๒} เพราะคนเช่นนั้นที่พระองค์ทรง
 อำนาจ พระพรจะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก
 แต่คนทั้งหลายที่ถูกพระองค์สาปจะต้องถูก
 ตัดออกไปเสีย ^{๒๓} พระเยโฮวาห์ทรงนำย่าง
 เท้าของคนดี และพระองค์ทรงพอพระทัย
 ในทางของเขา ^{๒๔} แม้เขาล้ม เขาจะไม่ถูก
 เหวี่ยงลงเหยียดยาว เพราะว่าพระหัตถ์พระ
 เยโฮวาห์พยุงเขาไว้ ^{๒๕} ข้าพเจ้าเคยห่ม และ
 เดี่ยวนี้แก้แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นคน
 ชอบธรรม ถูกทอดทิ้ง หรือ เชื้อสายของเขา
 ขอลาน ^{๒๖} เขาแสดงความเมตตาและให้ยืม
 เสมอ และเชื้อสายของเขาก็ได้รับ พระพร
^{๒๗} จึงพราดเสียจากการชั่ว และกระทำความ
 ดี และท่านจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ^{๒๘} เพราะพระ
 เยโฮวาห์ทรงรักการพิพากษา พระองค์จะไม่
 ทอดทิ้งวิสุทธิชนของพระองค์ จะทรงสงวน
 คุณเหล่านั้นไว้เป็นนิรันดร์ แต่เชื้อสายของคน
 ชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย ^{๒๙} คนชอบธรรมจะ
 ได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และอาศัยอยู่บน
 นั้นเป็นนิรันดร์ ^{๓๐} ปากของคนชอบธรรมเปล่ง
 สติปัญญา และลิ้นของเขาพูดความยุติธรรม
^{๓๑} พระราชบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในจิตใจ
 ของเขา และย่างเท้าของเขาจะไม่พลาด

^{๓๒} คนชั่วเฝ้าดูคนชอบธรรมและแสวงหาที่จะ
 สังหารเขาเสีย ^{๓๓} พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทิ้ง
 เขาไว้ในมือของเขา หรือให้เขาถูกปรับโทษ
 เมื่อเขาขึ้นศาล ^{๓๔} จึงรอดอยู่พระเยโฮวาห์
 และรักษาทางของพระองค์ไว้ และพระองค์
 จะยกย่องท่านให้ได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก
 ท่านจะได้เห็นเมื่อคนชั่วถูกตัดออกไปเสีย
^{๓๕} ข้าพเจ้าเห็นคนชั่วมีอำนาจมากยิ่ง และ
 สูงเด่นอย่างต้นเขี้ยวสดที่อยู่ในท้องถิ่นของ
 มันท ^{๓๖} เขาได้ผ่านไป และดูเถิด ไม่มีเขา
 เสียแล้ว ถึงข้าพเจ้าจะแสวงหาเขา ก็ไม่พบ
 เขา ^{๓๗} จึงหมายคนไร้ตำหนิไว้ และมองดู
 คนเที่ยงธรรม เพราะอนาคตของคนนั้นคือ
 สันติภาพ ^{๓๘} แต่ผู้ละเมิดจะถูกทำลาย เสีย
 ด้วยกัน จุดหมายปลายทางของคนชั่วจะ
 ถูกตัดออกไปเสีย ^{๓๙} ความรอดของคนชอบ
 ธรรมมาจากพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็น
 กำลังของเขาในเวลายากลำบาก ^{๔๐} พระเย
 โฮวาห์จะทรงช่วยเขาและทรงช่วยเขาให้พ้น
 พระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนชั่วและ
 ทรงช่วยเขาให้รอด เพราะเขาทั้งหลายวางใจ
 ในพระองค์

ดาวิดทูลขอพระกรุณาจากพระเจ้า เพลง สดุดีของดาวิด เพื่อการถวายบูชารำลึก

^๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่า
๓๘ ทรง ขนบ ข้า พระองค์ ด้วย ความ
 กริ้ว ของ พระองค์ หรือ ตี สอน ข้า พระองค์
 ด้วย พระพิโรธ ของ พระองค์ ^๒ เพราะ ลูก ธนู
 ของ พระองค์ จม เข้าไป ใน ข้า พระองค์ และ
 พระหัตถ์ของพระองค์ลงมาเหนือข้าพระองค์
^๓ เพราะพระพิโรธของพระองค์จึง ไม่มีความ
 ปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์ เพราะบาป
 ของ ข้า พระองค์ จึง ไม่มี อนุมัย ใน กระดูก
 ของข้าพระองค์ ^๔ เพราะความชั่วช้าของข้า
 พระองค์ ท่วม ศีรษะ มันหนัก เหมือน ภาวะ
 ซึ่ง หนัก เหลือ กำลัง ข้า พระองค์ ^๕ เพราะ
 ความ โง่เขลา ของ ข้า พระองค์ บาดแผล ของ
 ข้า พระองค์ จึง เหมือน และ เปื่อย เน่า ^๖ ข้า
 พระองค์หนักใจ ข้าพระองค์ก็กังวลมาก ข้า
 พระองค์เดินเป็นทุกข์ไปวันยังค่ำ ^๗ เพราะ
 บินเอาจ ของ ข้า พระองค์ เต็ม ไป ด้วย โรค ที่
 นำรังเกียจ และ ไม่มีความปกติ ในเนื้อหนัง
 ของข้าพระองค์ ^๘ ข้าพระองค์ ร่วงโรย และ
 ฟกช้ำทีเดียว ข้าพระองค์ครวญคราง เพราะ
 ใจข้าพระองค์ไม่สงบ ^๙ ข้าแต่องค์พระผู้เป็น

เจ้า ความปรารถนาทั้งสิ้นของข้าพระองค์ ก็แจ้งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ การถอนหายใจของข้าพระองค์ก็ไม่พ้นที่พระองค์ทรงทราบ ^{๑๐} หัวใจของข้าพระองค์เต้น และกำลังของข้าพระองค์หมดไป และความสว่างของ নয়น์ตาของข้าพระองค์ก็สูญไปจากข้าพระองค์แล้วด้วย ^{๑๑} มิตรและเพื่อนของข้าพระองค์ ยืนเด่นอยู่ห่างจากภัยพิบัติของข้าพระองค์ และญาติของข้าพระองค์ยืนห่างออกไปไกลโพ้น ^{๑๒} และบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์ได้วางบ่วงไว้ บรรดาผู้ที่คิดทำร้ายข้าพระองค์พูดเป็นอุบาย และรำพึงถึงการทรยศอยู่วันยังค่ำ ^{๑๓} แต่ข้าพระองค์เหมือนคนหูหนวก ข้าพระองค์ไม่ได้ยิน ข้าพระองค์เหมือนคนใบ้ผู้ไม่อัปปากของเขา ^{๑๔} พะยะคะ ข้าพระองค์เหมือนคนที่ไม่ได้ยิน ซึ่งในปากของเขาไม่มีการตัดพ้อ ^{๑๕} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์คือพระองค์ผู้ที่จะทรงฟังข้าพระองค์ ^{๑๖} เพราะข้าพระองค์ทูลว่า “โปรดฟังข้าพระองค์เถิด มิฉะนั้นพวกเขาจะเปรมปรีดีเพราะข้าพระองค์คือผู้ที่ไอ้อวดต่อข้าพระองค์เมื่อทำข้าพระองค์พลาดไป” ^{๑๗} เพราะข้าพระองค์จะล้มแล้ว และความเศร้าโศกอยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ ^{๑๘} ข้าพระองค์จะสารภาพความชั่วช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นทุกข์เพราะบาปของข้าพระองค์ ^{๑๙} บรรดาผู้ที่เป็นคู่อริของข้าพระองค์ก็ว่องไวและแข็งแรง และคนที่เกลียดข้าพระองค์โดยไร้เหตุทวีมากขึ้น ^{๒๐} บรรดาผู้ที่กระทำชั่วแก่ข้าพระองค์ตอบแทนความดี เป็นปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ติดตามความดี ^{๒๑} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าสถิตไกลจากข้าพระองค์ ^{๒๒} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรอดของข้าพระองค์ขอทรงรีบมาช่วยข้าพระองค์เถิด

ดาวิดรักษาความคิดของท่าน
ไว้ ถึงหัวหน้านักร้อง ถึงเยดู
ธูน เพลงสดุดีของดาวิด

๓๘ ข้าพเจ้าว่า “ข้าพเจ้าจะระแวง
ระวังทางของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้า

จะไม่ทำบาปด้วยลิ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใส่บังเหียนปากของข้าพเจ้า ตราบเท่าที่คนชั่วอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า” ^๒ ข้าพเจ้าก็เป็นใบ้เงียบไป ข้าพเจ้านิ่งเงียบ แม้แต่จากสิ่งที่ดี ความทุกข์ใจของข้าพเจ้ารุนแรงขึ้น ^๓ จิตใจข้าพเจ้าร้อนอยู่ภายในข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรำพึงอยู่ในไฟก็ลุก ข้าพเจ้าจึงพูดด้วยลิ้นของข้าพเจ้าว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบถึงบันปลายของข้าพระองค์ และวันเวลาของข้าพระองค์จะนานสักเท่าใด เพื่อข้าพระองค์จะทราบว่าข้าพระองค์อ่อนแอแค่ไหน ^๔ ดูเถิด พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพระองค์ยาว สองสามฝ่ามือเท่านั้น ชีวิตของข้าพระองค์ไม่เท่าไรเลย เฉพาะพระพักตร์พระองค์ มนุษย์ทุกคนดำรงอยู่อย่างไร้สาระแน่ทีเดียว เซลลาห์ ^๕ มนุษย์ทุกคนดำเนินไปอย่างเงาแน่ทีเดียว เขาทั้งหลายยุ่งอยู่เปล่าๆ แน่ทีเดียว มนุษย์โกยกองไว้ และไม่ทราบว่าใครจะเก็บไป ^๖ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ข้าพระองค์จะรอคอยอะไร ความหวังของข้าพระองค์อยู่ในพระองค์ ^๗ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์ อย่าให้ข้าพระองค์เป็นที่นินทาของคนใจ ^๘ ข้าพระองค์เป็นใบ้ ข้าพระองค์ไม่อัปปาก เป็นพระองค์เองที่ทรงกระทำเช่นนั้น

คำอธิษฐานของดาวิด

^{๑๐} ขอทรงถอนโทษทัณฑ์จากข้าพระองค์เสียเถิด ข้าพระองค์ร่วงโรยไปด้วยการทุบตีจากพระหัตถ์ของพระองค์ ^{๑๑} เมื่อพระองค์ทรงดีสอนมนุษย์ด้วยการชนาบเพราะเรื่องความชั่วช้า พระองค์ทรงเผาผลาญความสวยงามของเขาเสียอย่างท่วมมอด มนุษย์ทุกคนก็ไร้สาระแน่ทีเดียว” เซลลาห์ ^{๑๒} “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสถิต คำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรมแก่การร้องทูลของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเฉยเมยต่อหน้าตาของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นแต่แขกที่ผ่านไปของพระองค์ เป็นคนที่อาศัยอยู่อย่างบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพระองค์ ^{๑๓} โอ ขอทรงเมตตาพระพักตร์จากข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเบิกบานขึ้น ก่อนที่ข้าพระองค์จะจากไปและไม่มียู่อีก”

เรื่องความวางใจในพระเจ้า ถึงหัวหน้า นักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

๕๐ ข้าพเจ้าได้เพียรรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรง เอน พระองค์ลง สดับ คำร้อง ทูล ของ ข้าพเจ้า ^๒ พระองค์ ทรง จุด ข้าพเจ้า ขึ้นมาจาก หลุม อันน่า สลด ออก มาจาก เล่นตม แล้ว วางเท้า ของ ข้าพเจ้า ลง บนศิลา กระทำให้ย่างเท้าของข้าพเจ้ามั่นคง ^๓ พระองค์ทรงบรรจเพลงใหม่ในปากข้าพเจ้า เป็นบทเพลง สรรเสริญ พระเจ้า ของ เรา คน เป็นอันมาก จะเห็นและ เก่ง กล้ว และวางใจ ในพระเยโฮวาห์ ^๔ คนใด ที่วางใจในพระเยโฮวาห์ ก็เป็นสุข ผู้มิได้หันไปหาคนจองหอง หรือ ไปหาบรรดาผู้ที่หลงเงินไป ตามความ เท็จ ^๕ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ข้าพระองค์ พระองค์ได้ ทรง ทวี พระราชกิจ อันมหัศจรรย์ของพระองค์ และพระคำริของ พระองค์ แก่ ข้าพระองค์ ^๖ ไม่มี ผู้ใด รายงาน พระราชกิจทั้งสิ้นเหล่านั้นได้ ถ้าข้าพระองค์ จะประกาศและบอกกล่าวแล้ว ก็มีมากมาย เหลือที่จะนับ

การเชื่อฟังเป็นเครื่องบูชาที่ดีที่สุด

^๖ เครื่อง สัตว บูชา และ เครื่อง บูชา พระองค์ ไม่ ทรง ประสงค์ พระองค์ ทรง เบิก หู ของ ข้าพระองค์ เครื่อง เผาบูชา และ เครื่องบูชา ไถ่บาป พระองค์มิได้ทรงเรียกร้อง ^๗ แล้วข้าพระองค์ ทูล ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ มาแล้ว พระเจ้าข้า ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์ ^๘ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ปิติยินดีที่กระทำตามนำพระทัย พระองค์ พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ อยู่ในจิตใจ ของ ข้าพระองค์” ^๙ ข้าพระองค์ได้ ประกาศ เรื่อง ความ ชอบ ธรรม ใน ชุม นุ่ม ชน ใหญ่ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ดูเถิด ตามที่ พระองค์ ทรง ทราบ แล้ว ข้าพระองค์มิได้ ยับยั้งริมฝีปากของข้าพระองค์ไว้เลย ^{๑๐} ข้าพระองค์มิได้แจ้งความชอบธรรมของพระองค์ไว้ แต่ในจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ พูด ถึง ความ สัตย์ ซื่อ และ ความ รอด ของ พระองค์ ข้าพระองค์มิได้ปิดบังความเมตตา และความจริงของพระองค์ไว้จากชุมนุ่มชน ใหญ่โตนั้น ^{๑๑} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ พระองค์ อย่า ทรง ยึด เหนี่ยว พระ กรุณา คุณ ของ พระองค์ จาก ข้าพระองค์ ขอ ให้ ความ

เมตตา และ ความจริง ของพระองค์สงวนข้าพระองค์ไว้ เป็น นิตย์ ^{๑๒} เพราะ ความ ชั่ว ได้ ล้อมข้าพระองค์ไว้ อย่างหนีไม่ถ้วน ความชั่ว ข้าของข้าพระองค์ตามทันข้าพระองค์ จนข้าพระองค์มองอะไรไม่เห็น มีนมากกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ ก็ ฝ่อไป ^{๑๓} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรง พอพระทัยที่จะช่วยข้าพระองค์ให้พ้น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเร่งมาสงเคราะห์ข้าพระองค์เถิด ^{๑๔} ขอให้ผู้ที่หาโอกาสทำลายชีวิต ของ ข้าพระองค์ได้ อาย และ เกิด ความ ยุ่งเหยิงด้วยกัน ขอให้ผู้ปรารถนาสิ่งชั่วร้าย ต่อ ข้าพระองค์ นั้น ต้อง หัน กลับ ไป และ ได้ ความอัปยศ ^{๑๕} ขอให้คนเหล่านั้นสาบสูญไป เพื่อ เป็น รางวัล สำหรับความ นาละอาย ที่ เขา ได้ พุด กับ ข้าพระองค์ ว่า “อ้อฮา อ้อฮา” นั้น ^{๑๖} ขอให้บรรดาผู้แสวงหาพระองค์เปรมปรีดี และ ยินดี ใน พระองค์ ขอ ให้ บรรดา ผู้ที่ รัก ความ รอด ของ พระองค์ กล่าวเสมอว่า “พระ เยโฮวาห์ ใหญ่ ยิ่ง นั้ก” ^{๑๗} ฝ่าย ข้า พระองค์ ยากจนและขัดสน แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรง เอาพระทัยใส่ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า ของข้าพระองค์ ขออย่าทรงรอช้า พระองค์ ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของ ข้าพระองค์

การเอาใจใส่คนจน ถึงหัวหน้า นักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

๕๑ ผู้ใดเอาใจใส่คนจนก็เป็นสุข พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาให้พ้นในวันยากลำบาก ^๒ พระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันเขาและรักษาเขาให้มีชีวิต ในแผ่นดินเขาจะ ได้รับพระพร พระองค์จะไม่ทรงมอบเขาไว้กับศัตรูของเขาให้ทำตามใจชอบ ^๓ เมื่อเขาอยู่บนที่นอนด้วยความอิดโรยพระเยโฮวาห์ จะทรงทำให้เขาแข็งแรงขึ้น เมื่อเขาอยู่บนที่นอนแห่งความเจ็บไข้พระองค์จะทรงรักษาเขาให้หายหมด

การทูลขอของดาวิด

^๔ ข้า พระองค์ ทูล ว่า “ข้า แต่ พระ เย โฮวาห์ ขอ ทรง พระ กรุณา แก่ ข้าพระองค์ ขอ ทรง รักษา จิต วิญญาณ ข้าพระองค์ เพราะ ข้า พระองค์ได้ ทำบาป ต่อ พระองค์” ^๕ ศัตรูของ ข้าพเจ้ากล่าวใส่ร้ายข้าพเจ้าว่า “เมื่อไรเขาจะ ตายนะ และชื่อของเขาจะได้พินาศ” ^๖ ถ้าคน

หนึ่งคนใดมาเห็นข้าพระองค์ เขาจะพูดเรื่อง
ไร้สาระ ขณะที่ใจของเขาเก็บเรื่องความชั่ว
ช้า เมื่อเขาออกไปเขาก็บ่าวร้องไป ๗ ทุกคน
ที่เกลียดข้าพระองค์ เขาซุบซิบกันถึงเรื่องข้า
พระองค์ เขาปองร้ายต่อข้าพระองค์ ๘ เขาทั้ง
หลายกล่าวว่า “โรคร้ายเข้าไปอยู่ในตัวเขา
แล้ว เขาจะไม่ลุกไปจากที่ที่เขาอนนอนอีก”
๙ แม้ว่าเพื่อนในอกของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งข้า
พระองค์ไว้วางใจ ผู้ที่รับประทานอาหารของ
ข้าพระองค์ได้ยกสันห์ต่อข้าพระองค์

ดาวิดพึ่งพระเจ้าสำหรับความช่วยเหลือ

๑๐ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอแต่พระองค์
ทรง พระ กรุณาต่อ ข้า พระองค์ ขอ ทรง ยก
ข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะสนองเขา
๑๑ โดย ข้อ นี้ ข้าพระองค์ทราบ ว่า พระองค์
ทรงพอพระทัยในข้าพระองค์ คือศัตรูของข้า
พระองค์ไม่ได้ชนะข้าพระองค์ ๑๒ แต่พระองค์
ทรงคำพิพากษาข้าพระองค์ไว้เพราะความสัตย์สุจริต
ของข้าพระองค์ และทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ต่อ
เบื้องพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ ๑๓ สาธุการ
แต่ พระ เย โฮวาห์ พระเจ้า แห่ง อิสราเอล เป็น
นิตย์ในอดีต และสืบไปเป็นนิตย์ เอเมนและ
เอเมน

**เล่มที่สองซึ่งเปรียบกับหนังสือ
อพยพ เกี่ยวกับประเทศอิสราเอล
ดาวิดมีความร้อนรนในการ
ปรนนิบัติพระเจ้า ถึงหัวหนันกร็อง
มัสคิลบทหนึ่งของคณะโคราห์**

๔๒ ๑ กวางกระเลือกกระสนหาลำธารที่
มีน้ำไหลฉ่ำฉ่ำ โอ ข้าแต่พระเจ้า
จิต วิญญาณ ของ ข้า พระองค์ ก็ กระเลือก
กระสนหาพระองค์ฉันนั้น ๒ จิตวิญญาณของ
ข้าพเจ้ากระหายหาพระเจ้า หาพระเจ้าผู้ทรง
พระชนม์ เมื่อไรข้าพเจ้าจะได้มาปรากฏต่อ
พระพักตร์พระเจ้า ๓ ข้าพเจ้ากิน น้ำตา ต่าง
อาหารทั้งวันคืน ขณะที่คนพูดกับข้าพเจ้า
วันแล้ววันเล่าว่า “พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน”
๔ เมื่อข้าพเจ้าระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็
ระบายความในใจออกมาได้ เพราะข้าพเจ้า
ไปกับประชาชน คือไปกับพวกเขาถึงพระ
นิเวศ ของ พระเจ้า ด้วยเสียง โห่ ร้อง ยินดี
และเสียง เพลง โหมทนา คือ มวลชน กำลัง มี
เทศกาล ฉลอง ๕ โอ จิตใจ ของ ข้าพเจ้า เอ๋ย
ใจเจ้าจึงฝ่ออยู่ ใจเจ้าจึงกระสับกระส่าย

อยู่ใน ข้าพเจ้า เจ้า จง หวัง ใจ ใน พระเจ้า
เพราะ ข้าพเจ้า จะ ยัง คง สรรเสริญ พระองค์
สำหรับ ความ ช่วยเหลือ ที่มา จาก พระ พักตร์
ของ พระองค์ ๖ โอ ข้า แต่ พระเจ้า ของ ข้า
พระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ฝ่ออยู่ภายใน
ข้าพระองค์ เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึง จะ
ระลึกถึงพระองค์ ตั้งแต่แผ่นดินแห่งแม่น้ำ
จอร์แดน และแห่งภูเขาเออร์โมเนตั้งแต่เนิน
มิซาร์ ๗ เมื่อเสียงน้ำแก่งตกที่ลึกก็กู่เรียก
ที่ลึก บรรดาคลื่น และ ระลอก ของ พระองค์
ท่วมข้าพระองค์แล้ว ๘ กลางวันพระเยโฮวาห์
จะทรงบัญชาความเมตตาของพระองค์ และ
กลางคืนเพลงของพระองค์จะอยู่กับข้าพเจ้า
พร้อม กับ คำ อธิษฐาน ต่อ พระเจ้า แห่ง ชีวิต
ของ ข้าพเจ้า ๙ ข้าพเจ้าทูล พระเจ้า ศิลา ของ
ข้าพเจ้าว่า “ใจนพระองค์ทรงลืมข้าพระองค์
เสีย ใจนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์
เพราะ การ บีบ บังคับ ของ ศัตรู” ๑๐ ประโยชน์
ของ ข้าพเจ้า เยาะ เย้ย ข้าพเจ้า ประจูดาบ
ภายในบรรดากระดูกของข้าพเจ้า ในเมื่อเขา
กล่าวแก่ข้าพเจ้าทุกวันว่า “พระเจ้าของเจ้า
อยู่ที่ไหน” ๑๑ โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย ใจน
เจ้าจึงฝ่ออยู่ ใจนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่
ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวัง ใจ ใน พระเจ้า เพราะ
ข้าพเจ้า จะ ยัง คง สรรเสริญ พระองค์ ผู้ทรง
เป็น สวัสดิภาพ แห่ง สิ้นหนำ ของ ข้าพเจ้า และ
พระเจ้าของข้าพเจ้า

**ดาวิดสัญญาว่าจะปรนนิบัติ
พระเจ้าด้วยความปิติยินดี**

๔๓ ๑ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแก้แค้น
ข้าพระองค์ และ ต่อสู้ คดี ของ ข้า
พระองค์ต่อประชาชาติที่ไร้ธรรม โอ ขอทรง
ช่วย ข้า พระองค์ ให้ พ้น จาก คน ล่อลวง และ
คนอธรรม ๒ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า
แห่งกำลังของข้าพระองค์ ใจนพระองค์ทรง
ทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย ใจนข้าพระองค์จึง
ต้องไปอย่าง เป็น ทุกข์ เพราะ การ บีบ บังคับ
ของ ศัตรู ๓ โอ ขอ ทรง โปรด ใช้ ความ สว่าง
และความจริงของพระองค์ออกไปให้ข้า
พระองค์ ให้ทั้งสองนำข้าพระองค์มาถึงภูเขา
บริสุทธิ์ของพระองค์ และถึงพลับพลาของ
พระองค์ ๔ แล้วข้าพระองค์จะไปยังแท่นบูชา
ของพระเจ้า ถึงพระเจ้าซึ่งเป็นที่ความชื่นบาน
ยอดยิ่งของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า

พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวาย
เพลงสดุดีแก่พระองค์ด้วยพิณเขาคู่

พระเจ้าทรงเป็นผู้หนุนจิตใจของดาวิด

๔ โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงฝ่อ
อยู่ ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า
จงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคง
สรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่ง
สีหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

**ความโปรดปรานในหอดิต ถึงหัวหน้านักร้อง
มัสคิลบทหนึ่งของคณะโคราห์**

๔๔ โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้ง
หลายได้ยืนกับหูของตน บรรพบุรุษ
ของข้าพระองค์ทั้งหลายเล่าให้ฟัง ถึงกิจการ
ซึ่งพระองค์ ทรงกระทำในสมัยของ เขา ใน
สมัย โบราณกาล นั้น พระองค์ ทรง ขับไล่
บรรดาประชาชาติออกไป ด้วยพระหัตถ์ของ
พระองค์เอง แต่พระองค์ทรงปลุกบรรพบุรุษ
ทั้งหลายไว้ พระองค์ ทรง ให้ ชาติ ทั้ง หลาย
ทุกขใจ และได้ ทรง ขับไล่ ชาติ ทั้ง หลาย นั้น
ออกไป เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้แผ่นดินนั้น
มาครอบครองด้วยดาบของเขาเอง มิใช่แขน
ของเขาที่ช่วยให้เขารอด แต่โดยพระหัตถ์
ขวา และ พระกร ของ พระองค์ และ โดย
ความ สว่าง จาก สี พระ พักตร์ พระองค์ เพราะ
พระองค์ทรงโปรดปรานเขาทั้งหลาย ๔ โอ ข้า
แต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของข้า
พระองค์ ขอ พระองค์ ทรง บัญชาการ ช่วย ให้
พื้น ใต้ สำหรับ ยา โคบ ๕ ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย
ดันศัตรูออกไปโดยพระองค์ ข้าพระองค์ ทั้ง
หลาย เหยียบ คน ที่ ลุก ขึ้น ต่อสู้ ข้า พระองค์
ลง ด้วย พระนาม ของ พระองค์ ๖ เพราะ ข้า
พระองค์ไม่ วางใจ ใน คັນ ธนู ของ ข้า พระองค์
และดาบ ของ ข้าพระองค์ช่วยข้าพระองค์ให้
รอดไม่ได้

ความชั่วร้ายต่างๆในปัจจุบัน

๗ แต่ พระองค์ ได้ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ทั้ง
หลาย ให้ รอด จาก ศัตรู และ ทรง ให้ ผู้ เกลียุต
ข้า พระองค์ ได้ ความ อดาย ๘ ข้าพระองค์ ทั้ง
หลาย อด ถึง พระเจ้า ได้ ตลอด ทั้ง วัน และ
ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย สรรเสริญ พระนาม ของ
พระองค์ เป็น นิตย์ เซลาห์ ๙ แต่ พระองค์ ยัง
ทรง ทอด ทิ้ง ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย เสีย และ
ให้ ข้าพระองค์ ได้ ความ อับยศ และมี ได้ เสียด

ออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย
๑๐ พระองค์ ทรง กระทำ ให้ ข้า พระองค์ ทั้ง
หลายถอยกลับจากคูริ และคนที่เกลียดข้า
พระองค์ทั้งหลายก็ได้ของริบไป ๑๑ พระองค์
ทรง กระทำ ให้ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย เป็น ดั่ง
แกะ ที่ จะ เอา ไป กิน และ ทรง กระจาย ข้า
พระองค์ ทั้ง หลาย ให้ ไป อยู่ ท่ามกลาง บรรดา
ประชาชาติ ๑๒ พระองค์ ทรง ขาย ประชาชน
ของพระองค์อย่างให้เปล่า ตามราคาไม่ทรง
ได้อะไรเพิ่มเลย ๑๓ พระองค์ทรงกระทำให้ข้า
พระองค์ เป็น ที่ นิินทา ของ เพื่อน บ้าน เป็น ที่
เยาะเย้ยและดูหมิ่นแก่ผู้ที่อยู่รอบข้าพระองค์
๑๔ พระองค์ ทรง กระทำ ให้ ข้า พระองค์ ทั้ง
หลายเป็นคำครหาท่ามกลางประชาชาติ เป็น
ที่ สัน ศีระ ษะ ท่ามกลาง ชาติ ทั้ง หลาย ๑๕ ความ
อับยศ อดสู อยู่ ตรง หน้า ข้า พระองค์ วัน ยัง
คำ และ ความ อับยาศ คลุม หน้า ข้า พระองค์
๑๖ เนื่องด้วยเสียงของ คนเยาะเย้ย และคน
หมิ่นประมาท เนื่องด้วยศัตรูและผู้แก้แค้น
๑๗ สิ่ง ทั้ง ปวง นี้ เกิด แก่ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย
แม้ว่าข้าพระองค์ไม่ลิ้ม พระองค์ หรือ ทูจริต
ต่อพันธสัญญาของพระองค์ ๑๘ จิตใจของข้า
พระองค์ ทั้ง หลาย ก็ มิ ได้ หัน กลับ ย่าง เท้า
ของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มิได้พราวจากพระ
มรรคา ของ พระองค์ ๑๙ ถึง แม้ พระองค์ ทรง
ให้ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย แผลถูกลาญใน ที่ ของ
มังกร และคลุ้มข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ด้วย
เงามัจจุราช ๒๐ ถ้าเรา ได้ ลิ้ม พระนาม พระเจ้า
ของ เรา หรือ พนม มือ ของ เรา ให้ แก่ พระ
อื่น ๒๑ พระเจ้า จะ ไม่ ทรง ค้น หา เรื่อง นี้ หรือ
เพราะ พระองค์ ทรง ทราบ ความ ลึกลับ ของ
จิตใจ ๒๒ เพราะ เห็น แก่ พระองค์ ข้า พระองค์
ทั้ง หลาย จึง ถูก ประทรวินยังคำ และ นับว่า
เป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า

ดาวิดทูลขอความช่วยเหลือ

๒๓ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอ ทรง
ตื่นเถิด ไฉนพระองค์บรรทมอยู่ ขอ ทรง
ตื่นขึ้นเถิด ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์
เสียตลอดกาล ๒๔ ไฉนพระองค์ทรงซ่อนพระ
พักตร์ของพระองค์เสีย ไฉนพระองค์ ทรง
ลืมหการที่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกขยากและ
ถูก บีบ บังคับ เสีย ๒๕ เพราะ จิต วิญญาณ ข้า
พระองค์ทั้งหลายโน้มถึงผงคลี ร่างกายของ
ข้าพระองค์ทั้งหลายเกาะติดดิน ๒๖ ลุก ขึ้น
เถิด พระเจ้าข้า ขอเสด็จมาช่วยข้าพระองค์

ทั้งหลาย ขอทรงไถ่ข้าพระองค์ไว้เพื่อเห็นแก่
ความเมตตาของพระองค์

**ความรุ่งเรืองแห่งอาณาจักรของพระ
คริสต์ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนอง
โซซานิม มัสคิลบทหนึ่งของ
คณะโคราห์ เพลงแห่งความรัก**

๔๕ *จิตใจข้าพเจ้าลั่นไหลด้วยแนวคิด
ดี ข้าพเจ้า เล่า บท ประพันธ์ ของ
ข้าพเจ้าถวายกษัตริย์ ลีนของข้าพเจ้าเหมือน
ปากไก่ ของ อาลักษณ์ ที่ ชูนาญ ^๒พระองค์
ท่านงามเลิศยิ่งกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์
พระองค์ หลัง ลง บน รีม ฝิปาก ของ พระองค์
ท่าน เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงอำนวยการพระพร
พระองค์ท่านตลอดกาล *โอ ข้าแต่องค์ผู้ทรง
มหิทธิฤทธิ์ ขอ ทรง ชัด ดาบ ไม้ ที่ เหว ของ
พระองค์ ท่าน โดย สง่า ราศี และ ความ สูงส่ง
ของ พระองค์ ท่าน ^๔ขอ ทรง ม้า อย่าง ใ่อ้อา
ตรการเสด็จไปอย่างมีชัย เพื่อเห็นแก่ความ
จริง ความ อ่อน สุภาพ และ ความ ชอบ ธรรม
ให้พระหัตถ์ขวาของพระองค์ท่านสอนกิจอัน
นำครั้นคร้ามแก่พระองค์ท่าน ^๕ลูกธนูของ
พระองค์ท่านก็คม อยู่ในจิตใจของศัตรูของ
กษัตริย์ ชนชาติทั้งหลายจึงลุ่มอยู่ใต้พระองค์
ท่าน ^๖โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์
ดำรงเป็นนิตย์และเป็นนิตย์ ธารพระกรแห่ง
อาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธารพระกรที่ยัง
ธรรม ^๗พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและ
ทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้าคือ
พระเจ้าของพระองค์ท่านได้ทรงเจิมพระองค์
ท่าน ไว้ ด้วย น้ำมัน แห่ง ความ ยินดี ยิ่ง กว่า
พระสหายทั้งปวงของพระองค์ท่าน ^๘บรรดา
ฉลอง พระองค์ ของ พระองค์ ท่าน ก็ หอม ฟุ้ง
ไปด้วย กลิ่น มดยอบ กฤษณา และ การบูร
จากพระราชวังงาช้าง ฉลองพระองค์เหล่านี้
กระทำ ให้ พระองค์ ท่าน ยินดี ^๙ใน หมู่ สตรี
ผู้มีเกียรติของพระองค์ท่าน มี ราชนิตา ของ
บรรดากษัตริย์ พระราชินีระดับทองคำเมือง
โอฟีร์ประทับอยู่ข้าง ขวา พระหัตถ์ พระองค์
ท่าน ^{๑๐}โอ ธิดาเอ๋ย จงพิเคราะห์ ฟัง และ
เอียงหูของเธอลง จงลืมนชนชาติของเธอ และ
ลืมนบ้านบิดาของเธอเสีย ^{๑๑}และกษัตริย์จะ
ทรงปรารถนาความ งาม ของ เธอ เนื่องจาก
พระองค์ท่านเป็นเจ้านายของเธอ จงโค้งลง
ให้ พระองค์ ท่าน เกิด ^{๑๒}ธิดาของเมืองไทรู
จะเอาของกำนัลมากำนัลเธอ คือเครื่องมั่งคั่ง

ที่สุด ของ ประชาชน จะ ขอ ความ กรุณา จาก
เธอ ^{๑๓}เจ้าหญิงประดับพระกายในห้องของ
พระนางเธอด้วยเสื้อผ้ายกทองคำ ^{๑๔}เขาจะ
นำพระนางผู้ทรงเสื่อหลายสีเข้าเฝ้ากษัตริย์
และจะนำหญิงพรหมจารีผู้ดีติดตามคือเพื่อน
เจ้าสาวมาถวายพระองค์ ^{๑๕}เขาทั้งหลายจะ
ถูก นำ ไป ด้วย ความ ชื่นบาน และ ยินดี เขา
จะ เข้า ไป ใน พระราชวัง ^{๑๖}บรรดาโอรส ของ
พระองค์ท่านจะแทนบรรพบุรุษของพระองค์
ท่าน พระองค์ท่านจะแต่งตั้งให้เป็นเจ้านาย
ทั่ว แผ่นดิน โลก ทั้ง สิ้น ^{๑๗}เราจะ กระทำ ให้
พระนาม ของ พระองค์ ท่าน เป็น ที่ เชิดชูตลอด
บรรดาชั่วอายุ ฉะนั้นชนชาติทั้งหลายจะสรรเสริญ
พระองค์ท่านเป็นนิกาล

**“พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลัง
ของข้าพระองค์ทั้งหลาย” ถึง
หัวหน้านักร้อง ของคณะโคราห์
บทเพลงตามทำนองอาลาไมท**

๔๖ *พระเจ้า ทรง เป็น ที่ ลี้ ภัย และ เป็น
กำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย เป็น
ความ ช่วย เหลือ ที่ พร้อม อยู่ใน ยาม ยาก
ลำบาก ^๒ฉะนั้น เรา จะ ไม่ กลัว แม้ว่า แผ่น
ดิน โลก จะ ถูก ยก ออก ไป แม้ว่า ภูเขา ทั้ง
หลายจะ โคลงเคลง ลง สู่ สะดือ ทะเล ^๓แม้ว่า
นำทะเลลึกคคะนองและฟองฟู แม้ว่าภูเขาสิ้น
สะเทือนเพราะ ทะเล ลวน นน เซลาห์ ^๔มี
แม่น้ำสายหนึ่ง ที่ คลอง ระบาย จะ กระทำ ให้
พระมหานครของพระเจ้ายินดี คือ พลัปปลา
บริสุทธิของ องค์ ผู้ สูง สุด ^๕พระเจ้า ทรง สถิต
กลาง พระ มหานคร เธอ จะ ไม่ โคลงเคลง
ย้าย ไป พอ รุ่งอรุณ พระเจ้า ก็ ทรง ช่วย เธอ
ไว้ ^๖บรรดาประชาชาติก็ถอลหม่าน และ ราช
อาณาจักรทั้งหลายก็คลอนแคลน พระองค์
ทรงเปล่งพระสุรเสียง แผ่นดินโลกก็ละลาย
ไป ^๗พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับเรา
ทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัย
ของพวกเรา เซลาห์ ^๘มาเถิด มาดูพระราช
กิจของพระเยโฮวาห์ ว่าพระองค์ทรงกระทำ
ให้เกิด การ รกร้าง อะไรบ้าง ใน แผ่นดิน โลก
^๙พระองค์ทรงให้สงครามสงบถึงที่สุดปลาย
แผ่นดินโลก พระองค์ทรงหักคันทนุและฟัน
หอกเสีย พระองค์ทรงเผาธรรปเสียด้วยไฟ
^{๑๐}“จงนิ่งเสีย และรู้เถอะว่า เราคือพระเจ้า
เราจะเป็นที่ยกย่องท่ามกลางประชาชาติ เรา
จะเป็นที่ยกย่องในแผ่นดินโลก” ^{๑๑}พระเจ้า

โฮ วาห์ จอม โยธา ทรง สถิต กับ เรา ทั้ง หลาย
พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของพวกเขา
เรา เซลาห์

**คำชักชวนแก่บรรดาประชาชาติ ถึง
หัวหน้านักร้อง เพลง
สดุดีของคณะโคราห์**

๔๗ ^๑โอ ดู ก่อน ชนชาติ ทั้ง หลาย จง
ตบมือ จง โห่ร้องถวายพระเจ้าด้วย
เสียงไชโย ^๒ เพราะพระเยโฮวาห์องค์ผู้สูงสุด
เป็นที่น่าคร่ำครวญ ทรงเป็นพระมหากษัตริย์
ผู้ยิ่งใหญ่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ^๓ พระองค์
จะ ทรงปราบ ปราบ ชนชาติ ทั้ง หลาย ให้ อยู่
ภายใต้เรา และชาวประเทศทั้งหลายให้อยู่
ภายใต้เท้าของเรา ^๔ พระองค์จะ ทรงเลือก
มรดกของเราให้เรา เป็นสิ่งภูมิใจของยาโคบ
ที่พระองค์ทรงรัก เซลาห์ ^๕ พระเยโฮวาห์
เสด็จขึ้นด้วยเสียงโห่ร้อง พระเยโฮวาห์เสด็จ
ขึ้น ด้วย เสียง แตร ^๖ จง ร้อง เพลง สรรเสริญ
ถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด จง
ร้อง เพลง สรรเสริญ ถวาย พระ มหา กษัตริย์
ของเรา จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด ^๗ เพราะ
พระเจ้า ทรง เป็น กษัตริย์ เหนือ แผ่น ดิน โลก
ทั้ง สิ้น จง ร้อง เพลง สรรเสริญ ด้วย ความ
เข้าใจ ^๘ พระเจ้าทรงครอบครองเหนืออาณา
ประชาชาติ พระเจ้าทรงประทับบนพระที่นั่ง
แห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ ^๙ บรรดาเจ้า
นาย ของ ชนชาติ ทั้ง หลาย ประชุม กัน เป็น
ประชาชนของพระเจ้าแห่งอับราฮัม เพราะ
บรรดาโล่ของแผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า
พระองค์ทรงเป็นที่ภัยภัยอย่างสูง

**ภูเขาศิโยนจะเป็นนครขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของ บทเพลงและเพลง
สดุดีของคณะโคราห์**

๔๘ ^๑พระ เย โฮ วาห์ นั้น ยิ่ง ยิ่งใหญ่ และ
สมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ในนคร
แห่ง พระเจ้า ของ เรา บน ภูเขา แห่ง ความ
บริสุทธิ์ของพระองค์ ^๒ มอง ขึ้น ไป ก็ ดู งาม
เป็น ความ ชื่นบาน ของ แผ่น ดิน โลก ทั้ง สิ้น
คือ ภูเขาศิโยน ด้านทิศเหนือ ซึ่งเป็นนคร
ของ พระ มหา กษัตริย์ ^๓ ภายในปราสาท ทั้ง
หลาย ของ นคร นั้น ก็ เป็น ที่ ทราบ กัน แล้ว ว่า
พระเจ้า ทรง เป็น ที่ ลี้ ภัย อัน มั่นคง ^๔ เพราะ
ดูเถิด กษัตริย์ชุมนุมกันแล้วเสด็จไปด้วยกัน
^๕ พอท่านทั้งหลายเห็นนครนั้นท่านก็พากัน

ประหลาดใจ ท่านเป็นทุกข์ แล้วก็ตื่นหนีไป
^๖ ความตระหนกตกประหม่าจับใจท่านที่นั้น
มีความทุกข์ระทมอย่างหญิงกำลังคลอดบุตร
^๗ พระองค์ ทรง ฟาด ทำลาย กำป็น แห่ง ทารก
ชดด้วยลมตะวันออก ^๘ เรา ได้ยินอย่างไร เรา
ก็ ได้เห็นอย่างนั้น ในนครแห่งพระเยโฮวาห์
จอมโยธา ในนครแห่งพระเจ้าของเรา ซึ่ง
พระเจ้าจะทรงสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์ เซลาห์
^๙ โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายคำนึง
ถึง ความ เมตตา ของ พระองค์ ใน ท่ามกลาง
พระวิหารของพระองค์ ^{๑๐} โอ ข้าแต่พระเจ้า
พระนาม ของ พระองค์ ไป ถึง ที่ สุด ปลาย แผ่น
ดินโลกอย่างไร คำสรรเสริญพระองค์ก็ไปถึง
อย่างนั้น พระหัตถ์ขวาของพระองค์เต็มไป
ด้วยความชอบธรรม ^{๑๑} ขอ ภู เขาศิ โย น จง
เปรมปรีดี ขอจิตาแห่งยูดาห์จงยินดี เพราะ
เหตุคำตัดสินของพระองค์ ^{๑๒} จงเดินรอบศิ
โยน ไปให้รอบเถิด จงนับหอคอยของศิโยน
^{๑๓} จงสังเกตเชิงเทินของเธอให้ดี จงพิจารณา
ปราสาททั้งหลายของเธอ เพื่อท่านจะได้บอก
คนชั่วอายุต่อไป ^{๑๔} ว่านี่คือพระเจ้า ทรงเป็น
พระเจ้าของเราเป็นนิกาล พระองค์จะทรง
เป็นผู้นำของเราจนถึงเวลาสิ้นชีวิต

**การวางใจในพระเจ้าสำหรับการ
เป็นขึ้นมาใหม่ ถึงหัวหน้านักร้อง
ร้อง เพลงสดุดีของคณะโคราห์**

๔๙ ^๑ดู ก่อน ชาติ ทั้ง หลาย จง พัง
ข้อความ นี้ ชาวพิภพ ทั้ง ปวง เอย
จง เจียหู่ พัง ^๒ ทั้ง ผู้ใหญ่ ผู้ น้อย ทั้ง เศรษฐี
และ คนจน ด้วย กัน ^๓ ปาก ของ ข้าพเจ้า จะ
เผยปัญญา การรำพึง ของจิตใจข้าพเจ้าคือ
ความเข้าใจ ^๔ ข้าพเจ้าจะเอียงหูฟังคำอุปมา
ข้าพเจ้าจะแก้ปริศนาของข้าพเจ้าให้เข้ากับ
เสียง พิณ เขา คู่ ^๕ ทำไม ข้าพเจ้า จึง กลัว ใน
คราวทุกข์ยากลำบาก เมื่อความ ชั่ว ชั่ว แห่ง
ผู้ ช่ม เหนง ล้อม ตัว ข้าพเจ้า ^๖ คน ผู้ วาง ใจ ใน
ทรัพย์ ศฤงคาร ของ ตัว และ อด อด ความ
มั่งคั่ง อัน อุดม ของ ตน ^๗ แน่ ที่ เดียว ไม่มี คน
ใด ได้ พี่ น้อง ของ ตน ได้ หรือ ถวาย ค่า ชีวิต
ของเขาแด่พระเจ้า ^๘ (เพราะค่าไถ่ชีวิตของ
เขานั้นแพงและไม่เคยพอเลย) ^๙ ที่ เขา จะ มี
ชีวิต เรื่อยไป เป็นนิรันดร์ และ ไม่ต้อง เห็น ความ
เปื่อยเน่า ^{๑๐} เออ เขา เห็น ว่า ถึง ปราศ ภัย ก็ ยัง
ตาย คน โง่ และ คน โฉด ก็ ต้อง พิณาศ เหมือน
กัน และ ละ ทรัพย์ ศฤงคาร ของ ตน ไว้ ให้ คน

อื่น ^{๑๑}จิตใจ เขาคิดว่า วงศ์วาน ของ เขา จะ ดำรง อยู่ เป็น นิติย์ และ ที่ อยู่ ของ เขา ถึง ทุก ชั่วอายุ ถึง เขา เคย เรียก ที่ ดิน ของ ตัว ตาม ชื่อ ของ ตน ^{๑๒}มนุษย์ จะ คง ชีพ ใน ายศ ศักดิ์ ติ ของ ตน ไม่ได้ เขา ก็ เหมือน สัตว์ เดียว ริจ ฉาน ที่ ฟินาศ ^{๑๓}วิถี ทาง ของ พวก เขา คือ ความ ใจ เขา ถึง กระนั้น คน ชั่วอายุ ต่ ไป ก็ พอ ใจ กับ คำ ก้าว ของ เขา เซลาห์ ^{๑๔}ดัง แกะ เขา ถูก กำหนด ไว้ ให้ แก่ แคน ผู้ ตาย มี จุรา จะ เป็น เมฆ บาล ของ เขา คน เทียง ธรรม จะ มี ำนาจ เหนือ เขา ทั้ง หลาย ใน เวลา เข้า และ ความ งาม ของ เขา จะ เบียด ลิน ไป ใน แคน ผู้ ตาย ซึ่ง คือ ที่ อาศัย ของ เขา ^{๑๕}แต่ พระเจ้า จะ ทรง ได้ ใจ ติ วิญญาณ ของ ข้าพเจ้า จาก ฤทธาณ ภาพ ของ แคน ผู้ ตาย เพราะ พระองค์ จะ ทรง รับ ข้าพเจ้า ไว้ เซลาห์ ^{๑๖}ท่าน อย่าง ลัว เมื่อ ผู้หนึ่ง มั่ง มี ขึ้น เมื่อ สง่า ราติ ของ บ้าน ของ เขา เพิ่ม ขึ้น ^{๑๗}เพราะ เมื่อ เขา ตาย เขา จะ ไม่ เอา อะไร ไป เลย สง่า ราติ ของ เขา จะ ไม่ ลง ไป ตาม เขา ^{๑๘}แม้ ว่า เมื่อ เขา เป็น อยู่ เขา นับ ว่า ตัว เขา สุข สมาย และ คน อื่น จะ ยก ย่อง ท่าน เมื่อ ท่าน เจริญ ^{๑๙}เขา จะ ไป อยู่ กับ พวก บรรพ นุช ของ เขา ผู้ ซึ่ง จะ ไม่ เห็น ความ สว่าง อีก ^{๒๐}มนุษย์ ซึ่ง มี ยศ ศักดิ์ ติ แต่ ขาด ความ เข้า ใจ เขา ก็ เหมือน สัตว์ เดียว ริจ ฉาน ที่ ฟินาศ

**พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรง
ครอบครองบนแผ่นดินโลก
เพลงสดุดีของอาสาฟ**

๕๐ ^๑พระเจ้าผู้ทรง มหิทธิ ฤทธิ คือ พระ เย โฮ วาห์ ตรี ส และ ทรง เรียก แผ่น ดิน โลก ตั้งแต่ ที่ ดวง อาทิตย ขึ้น จน ถึง ที่ ดวง อาทิตย ตก ^๒พระเจ้า ทรง ทอ แสง ออก มา จาก ติโยน นคร แห่ง ความ งาม หมด จด ^๓พระเจ้า ของ เรา จะ เสด็จ มา พระองค์ จะ มี ได้ ทรง เจริญ อยู่ เพลิง จะ เผา ผลาญ มา ข้าง หน้า พระองค์ รอบ พระองค์ คือ วาตะ อัน ทรง มหิทธิ ฤทธิ ^๔พระองค์ จะ ทรง เรียก ถึง ฟ้า สวรรค์ เบื้อง บน และ ถึง แผ่น ดิน โลก เพื่อ พระองค์ จะ ทรง พิพากษา ประชาชน ของ พระองค์ ว่า ^๕“จง รวบรวม บรรดา วิ สุทธิ ชน ของ เรา มา ให้ เรา ผู้ กระ ทำ พันธ สัญญา กับ เรา ด้วย เครื่อง สัตว บูชา” ^๖ฟ้า สวรรค์ จะ ประกาศ ความ ชอบ ธรรม

ของ พระองค์ เพราะ พระเจ้า นั้น แล และ ทรง เป็น ผู้ พิพากษา เซลาห์

**พระเจ้าทรงชอบพระทัย
ในการเชื้อฟิงพระองค์**

^๗“โอ ประชาชน ของ เรา เอ๋ย จง ฟิง และ เรา จะ พุด โอ อิสราเอล เอ๋ย เรา จะ เป็น พยาน ปรัก ปรำ เจ้า เรา เป็น พระเจ้า พระเจ้า ของ เจ้า ^๘เรา จะ มี ได้ ตัก เตือน เจ้า เรื่อง เครื่อง สัตว บูชา ของ เจ้า เครื่อง เผา บูชา ของ เจ้า มี อยู่ ต่อ หน้า เรา เสมอ ^๙เรา จะ ไม่ รับ ิว ผู้ จาก เรือน ของ เจ้า หรือ แพะ ผู้ จาก คอก ของ เจ้า ^{๑๐}เพราะ สัตว์ ทุก ตัว ใน ป่า เป็น ของ เรา ทั้ง สัตว์ เลียง บน ภูเขา ตั้ง พัน ยอด ^{๑๑}เรา รู้ จัก บรรดา นก แห่ง ภูเขา ทั้ง หลาย และ บรรดา สัตว์ ใน นา เป็น ของ เรา ^{๑๒}ถ้า เรา หิว เรา จะ ไม่ บอก เจ้า เพราะ พิภพ และ สาร พัด ที่ อยู่ ใน นั้น เป็น ของ เรา ^{๑๓}เรา จะ กิน เนื้อ วัว ผู้ หรือ หรือ ตีม เลือด แพะ หรือ ^{๑๔}จง นำ เครื่อง การ โมทนา พระคุณ มา เป็น เครื่อง สักการ บูชา แต่ พระเจ้า และ ทำ ตาม คำ ปฎิญาณ ของ เจ้า ต่อ องค์ ผู้ สูง สุด ^{๑๕}และ จง ร้อง ทูล เรา ใน วัน ทุก ชั ยก ล้ำ บาก เรา จะ ช่วย เจ้า ให้ พัน และ เจ้า จะ ถวาย สง่า ราติ แก่ เรา” ^{๑๖}แต่ พระเจ้า ตรี ส กับ คน ชั่ว ว่า “เจ้า มี สิทธิ อะไร ที่ จะ ท้อง กฎ เกณฑ์ ของ เรา หรือ รับ ปาก ตาม พันธ สัญญา ของ เรา ^{๑๗}เพราะ เจ้า เกลียด คำ สั่ง สอน และ เจ้า เหยียด คำ ของ เรา ไว้ ข้าง หลัง เจ้า ^{๑๘}เมื่อ เจ้า เห็น ใจ ร เจ้า ก็ คบ เขา และ เจ้า เข้า สังคม กับ คน ล้วง ประเวณี ^{๑๙}เจ้า ปล่อย ปาก ของ เจ้า ให้ พุด ชั่ว และ ลิน ของ เจ้า ประกอบ การ หลอก ลวง ^{๒๐}เจ้า นั้น พุด ใส่ ร้าย พี่ น้อง ของ เจ้า เจ้า นั้น หา ลูก ชาย มารดา ของ เจ้า เอง ^{๒๑}เจ้า ได้ กระ ทำ สิ่ง เหล่า นี้ แล้ว เรา ก็ นิง เจริบ เจ้า คิด ว่า เรา เป็น เหมือน เจ้า แต่ เรา จะ ขนบ เจ้า และ เรา จะ รายงาน สิ่ง เหล่า นั้น ต่อ หน้า ต่อ ตา เจ้า ^{๒๒}เจ้า ทั้ง หลาย ผู้ ลิม พระเจ้า จง พิจารณา เรื่อง นี้ หา ไม่ เรา จะ นิง เจ้า เป็น ชิน ๑ และ จะ ไม่ มี สัก คน ที่ ช่วย เจ้า ให้ พัน ได้ ^{๒๓}บุคคล ที่ นำ การ สรรเสริญ มา เป็น เครื่อง สักการ บูชา ก็ ให้ เกิด ติ แก่ เรา เรา จะ สำ แดง ความ รอด ของ พระเจ้า แก่ ผู้ จัด ทาง ของ เขา อย่าง ถูก ต้อง”

ดาวิดทูลขอกภัยและขอคืนดีกันกับพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อนานันผู้พยากรณ์มาเฝ้าท่านหลังจากที่ท่านเข้าหานางบัทเชบาแล้ว

๕๑ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแสดงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์ ขอทรงลบการละเมิดของข้าพระองค์ออกไปตามแต่พระกรุณาอันอุดมของพระองค์ ^๒ขอทรงล้างข้าพระองค์จากความชั่วช้าให้หมดสิ้น และทรงชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์ ^๓เพราะข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดของข้าพระองค์แล้ว และ บาป ของ ข้า พระองค์ อยู่ ต่อ หน้า ข้าพระองค์เสมอ ^๔ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น และได้กระทำการชั่วร้ายในสายพระเนตรพระองค์ ทั้งนี้เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรมในคำตรัสของพระองค์ และ กระจ่างแจ้ง ในการพิพากษาของพระองค์ ^๕ดูเถิด ข้าพระองค์ก็ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า และ มารดาตังครรภ์ข้าพระองค์ในบาป ^๖ดูเถิด พระองค์ มี พระประสงค์ความจริงภายใน และ จะ ทรง สอน สติปัญญาแก่ข้าพระองค์ภายในจิตใจกลับของข้าพระองค์ ^๗ขอทรงชำระข้าพระองค์ด้วยต้นหุสบ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด ขอทรงล้างข้าพระองค์และ ข้าพระองค์ จะ ขาว กว่าหิมะ ^๘ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยืนความซื่อสัตย์และความยินดี เพื่อกระดูกซึ่งพระองค์ทรงหักนั้นจะเปรมปรีดี ^๙ขอทรงเปื้อน พระพักตร์พระองค์ จากบาปทั้งหลายของข้าพระองค์เสีย และทรงลบบรรดาความชั่วช้าของข้าพระองค์ให้สิ้น ^{๑๐}โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอ ทรง สร้าง ใจ สะอาด ภายใน ข้าพระองค์ และพินน้ำใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์ ^{๑๑}ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปเสียจากเมืองพระพักตร์พระองค์ และขออย่าทรงนำพระวิญาณบาริสทุทธิของพระองค์ไปจาก ข้าพระองค์ ^{๑๒}ขอ ทรง คืน ความ ซื่อสัตย์ ใน ความ รอด แก่ ข้า พระองค์ และขออย่าทรงไว้ด้วยเติมพระทัย ^{๑๓}แล้ว ข้า พระองค์ จะ สอน ผู้ ละเมิด ทั้ง หลาย ถึง บुरรดาพระมรรดาของพระองค์ และคนบาปทั้งหลาย จะ กลับ สู่ พระองค์ ^{๑๔}โอ ข้า แต่ พระเจ้า คือ พระเจ้า แห่ง ความ รอด ของ ข้า พระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจาก

ความผิดเพราะทำโลหิตเขาดก และลื่นของข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความชอบธรรมของพระองค์ ^{๑๕}โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงเบิกริมฝีปาก ของ ข้าพระองค์ และ ปากของข้าพระองค์จะสำแดงการสรรเสริญพระองค์ ^{๑๖}เพราะพระองค์มิได้ทรงประสงค์เครื่องสัตวบูชา มิฉะนั้นข้าพระองค์จะถวายให้ พระองค์ มิได้ พอ พระทัย เครื่อง เผาบูชา ^{๑๗}เครื่องบูชาที่ พระเจ้า ทรง รับ ได้ คือ จิตใจ ที่ ซอกซำ จิตใจ ที่ สำนึก ผิด และ ซอกซำ นั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะมีได้ทรงดูถูก ^{๑๘}ขอทรงกระทำดี แก่ศิโยนตามพระกรุณาของพระองค์ ขอทรงสร้างกำแพงเยรูซาเล็ม ^{๑๙}แล้วพระองค์จะทรงประดิษฐานเครื่องสัตวบูชาแห่งความ ชอบธรรม ในเครื่องเผาบูชา และในเครื่องเผาบูชาทั้งตัว แล้วเขาจะถวายวัวผู้บนแท่นบูชาของพระองค์

ดาวิดขอบพระคุณ ถึงหัวหน้านักร้อง มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อโดเอกคนเอโดมมาทูลซาอูลว่า “ดาวิดได้มาที่เรือนอาทิมเลด”

๕๒ โอ เจ้าผู้มีอิทธิ ไฉนเจ้าจึงโอ้อวด ในการชั่ว ความเมตตาของพระเจ้าดำรงอยู่วันยังค่ำ ^๒ลื่นของเจ้า ออก อุบาย ประสงค์ร้าย และหลอกลวงอย่างมืดโงกคม ^๓เจ้ารักชั่วมากกว่าดี และการมูสามากกว่าพูดความ ชอบธรรม เซลาห์ ^๔เจ้ารักทุกคำ ที่ทำลาย โอ ลื่น แห่ง การ หลอกลวง ^๕แต่ พระเจ้า จะ ทรง ทำลาย เจ้า ลง เสีย เป็น นิตย์ พระองค์จะทรงฉวยและดึงเจ้าจากที่อยู่อาศัยของเจ้า พระองค์จะทรงถอนรากเจ้าเสียจากแผ่นดินของคนเป็น เซลาห์ ^๖คนชอบธรรม จะ เห็น และ เกรง กลัว และ จะ หัวเราะ เยาะ เขา กล่าว ว่า ^๗“จง ดู บุรุษ ผู้ ไม่ ให้ พระเจ้า เป็น กำลัง ของ ตน แต่ ไว้ใจ ใน ความ มั่งคั่ง อัน อุดม ของ เขา เขา เสริม กำลัง ตัว เขา ใน ความ ชั่ว ร้าย ของ เขา” ^๘ฝ่าย ข้าพเจ้า เป็น เหมือนต้นมะกอกเทศเขียวสดในพระนิเวศของพระเจ้า ข้าพเจ้าวางใจในความเมตตาของพระเจ้า เป็น นิจ กาล ^๙ข้า พระองค์ จะ สรรเสริญพระองค์ เป็น นิตย์ เพราะ พระองค์ ได้ทรงกระทำเช่นนั้น ข้าพระองค์จะรอคอยพระนาม ของ พระองค์ เพราะ เป็น พระนาม ประเสริฐต่อหน้าวิสุทธิชนของพระองค์

ความเลวทรามของมนุษย์ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองมหาเล่ห์ มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด

๕๓ ^๑คนโง่รำพึงในใจของตนว่า “ไม่มีพระเจ้า” เขาทั้งหลายก็เลวทรามลง และกระทำความชั่วช้าที่นำสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ^๒พระเจ้าทรงมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่า จะมีคนใดบ้างที่ เข้าใจ ที่ เสาะ แสงหาพระเจ้า ^๓เขาทั้งหลายก็ถดถอยไปหมด เขาทั้งหลายก็เลว ทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย ^๔บรรดาผู้ที่กระทำความชั่วช้าไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชนของเราอย่าง กินขนมปัง และไม่ร้องทูลพระเจ้า ^๕เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่าง น่าสยดสยอง ยิ่งนัก ในที่ซึ่งไม่น่ามีความสยดสยอง เพราะพระเจ้าทรงกระจ่ายกระดูกของคนที่ตั้งคายนั้เจ้า พระองค์ทรงให้เขาทั้งหลาย ได้อาย เพราะพระเจ้าทรงขังเขา ^๖โอ ขอการช่วยให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยน เสียทีเถิด เมื่อพระเจ้าทรงให้พวกเขลยแห่งประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปลื้ม อิสราเอลจะยินดี

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อพวกเขาออกไปทูลซาอูลว่า “ดาวิดซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางเราไม่ใช่หรือ”

๕๔ ^๑โอ ข้า แต่พระเจ้า ขอ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ให้ รอด ด้วย พระนามของพระองค์ และ แก่ แทน ข้า พระองค์ ด้วย อาณาภาพของพระองค์ ^๒โอ ข้า แต่พระเจ้า ขอ ทรง สดับ คำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอ ทรง เจีย พระกรรม สดับ ถ้อยคำ จาก ปาก ของ ข้า พระองค์ ^๓เพราะ คน แปลก หน้า ได้ ลูก ขึ้น สู้ ข้า พระองค์ ผู้ บีบ บังคับ เสาะ หา ชีวิต ของ ข้า พระองค์ เขามิได้ ตั้ง พระเจ้า ไว้ ตรง หน้า เขา เซลาห์

ดาวิดวางใจในพระเจ้า

^๑ดูเถิด พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า องค์ พระผู้ เป็น เจ้า ทรง เป็น ผู้ ผดุง ชีวิต ของ ข้าพเจ้าไว้ ^๒พระองค์ จะ ทรง ตอบ สนอง การ ร่ำไห้ ต่อ พวก ศัตรู ของ ข้าพเจ้า และ ทรง ขจัด

เขา เสีย ด้วย ความ จริง ของ พระองค์ ^๓ข้า พระองค์ จะ ถวาย สัตว บูชา ตาม ใจ สม คร แก่ พระองค์ โอ ข้า แต่ พระเยโฮวาห์ ข้า พระองค์ จะ สรร เสริญ พระนาม ของ พระองค์ เพราะ พระนาม หนึ่ง ประเสริฐ ^๔เพราะ พระองค์ ทรง ช่วย ข้าพเจ้า ให้ พ้น จาก ความ ทุก ข้ำ ยาก ล้า บก ทุก อย่าง และ นัยน์ตา ของ ข้าพเจ้า มอง เห็น พระ ประสงค์ ของ พระองค์ ต่อ พวก ศัตรู ของ ข้าพเจ้า หนึ่ง สำ เร็จ

ความกลัวและความสะทกสะท้านมาเหนือดาวิด ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด

๕๕ ^๑โอ ข้า แต่พระเจ้า ขอ ทรง เจีย พระกรรม สดับ คำอธิษฐาน ของ ข้า พระองค์ ขอ ย่า ซ่อน พระองค์ เสีย จาก คำ วิงวอน ของ ข้า พระองค์ ^๒ขอ ทรง สดับ และ ขอ ทรง ฟัง ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ เสร้า สลด ใน เรื่อง ร้อง ทุกข์ ของ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ จึง ส่ง เสียง ครวญ คราง ^๓เพราะ เสียง ของ ศัตรู เพราะ การ บีบ บังคับ ของ คน ชั่ว เหตุ ว่า เขา ฟ้อง ว่า ข้า พระองค์ ได้ ทำ ความ ชั่ว ช้า และ เขา บ่ม ความ เกลียด ชัง ข้า พระองค์ โดย ความ โกรธ ^๔จิตใจของข้าพระองค์ระทมอยู่ในข้าพระองค์ ความสยดสยองของมัจจุราช ตกเหนือข้าพระองค์ ^๕ความกลัวและความสะทก สะท้าน มา เหนือ ข้า พระองค์ ความหวาดเสียวท่วมข้าพระองค์ ^๖และข้าพระองค์ว่า “โอ ข้าอยากมีปีกอย่างนกเขา จะได้บินหนีไปและอยู่สงบ ^๗ดูเถิด ข้าจะได้พบเนเจอร์ไปไกล ข้าจะได้พักอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เซลาห์

ดาวิดขอพระเจ้าทรงทำลายพวกศัตรูของท่าน

^๑ข้า จะ ได้ รับ หนี ไป จาก ลม ดู เตือด และ พายุ” ^๒โอ ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ขอ ทรง ทำลาย เสีย และ ให้ ภาษา ของ เขา ยุ้ง เหยิง ไป เพราะ ข้า พระองค์ เห็น ความ ทารุณ และ การ โกลาหล ที่ ใน นคร ^๓เขา เดิน บน กำแพง รอบ นคร อยู่ ทั้ง กลาง วัน และ กลาง ค่ำ และ ความ บาป ผิด กับ ความ เสร้า โศก อยู่ ภายใน นคร ^๔ความ เลว ทราม มี อยู่ ท่า มก ลาง เถอ การ หลอก ลวง และ การ ฉ้อ โกง ไม่ พราก ไป จาก ถนน ทั้ง ปวง ของ เถอ ^๕มิใช่ ศัตรู ผู้ เยาะ เย้ย ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จะ ได้ หน ได้ มิใช่ ผู้ ที่ เกลียด ชัง ข้าพเจ้า ผู้ ฟ้อง ตัว ไล่ ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะได้ หลบ เขาได้ ^{๑๓} แต่ เป็น ท่าน เสมอ ป่า เสมอ ไร่ กับ ข้าพเจ้า เป็น เกลือ ของข้าพเจ้า เป็นมิตรรู้จักมักคุ้นกับข้าพเจ้า ^{๑๔} เราเคยสนทนาปราศรัยกันอย่างชื่นใจ เรา ดำเนินในพระนิเวศของพระเจ้าฉันมิตรสนิท ^{๑๕} ขอ มัจจุราชมานหาเขาเหล่านั้น ให้ เขาหลง ไปยัง นรก ทั้ง เป็น เพราะ ความ เลว ทรมาน อยู่ใน ที่ อยู่อาศัย ของ เขา และ อยู่ท่ามกลาง พวกเขา ^{๑๖} สำหรับ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะ ร้อง ทูล ต่อ พระเจ้า และ พระ เยโฮวาห์ จะ ทรง ช่วย ข้าพเจ้า ให้ รอด ^{๑๗} ทั้ง เวลา เช้า เวลา เย็น และ เวลาเที่ยง ข้าพเจ้า จะ อธิษฐาน และ ร้อง ทุกข์ และ พระองค์ จะ ทรง สดับ เสียง ของ ข้าพเจ้า ^{๑๘} พระองค์ได้ ทรง ช่วย จิต วิญญาณ ของ ข้าพเจ้า ให้ ปลอดภัย จาก สงคราม ที่ ข้าพเจ้า ต่อสู้ อยู่ เพราะ คน เป็น อัน มาก อยู่ ฝ่าย ข้าพเจ้า ^{๑๙} พระเจ้า จะ ทรง สดับ และ ลด เขา ลง คือ พระองค์ ผู้ทรง ดำรง อยู่ ตั้งแต่ โบราณกาล เซลาห์ เพราะ เขา ไม่ เปลี่ยน เขา จึง ไม่ ยำเกรง พระเจ้า ^{๒๐} เขายืน มีมือออกต่อสู้อย่างสนิทกับเขา เขาฝ่าฝืน พันธสัญญาของเขา ^{๒๑} คำพูดจากปากของเขา เรียบลื่นยิ่งกว่า เนย แต่ สงคราม อยู่ ภายใน ใจ ของ เขา ถ้อยคำ ของ เขา อ่อนนุ่ม ยิ่งกว่า นม นม แต่ ทั่ว เป็น ดาบ ที่ ชัก ออก มา แล้ว ^{๒๒} จึง มอบ ภาระ ของ ท่าน ไว้ กับ พระเยโฮวาห์ และ พระองค์ จะ ทรง คำ จูณ ท่าน พระองค์ จะ ไม่ ทรง ยอม ให้ คน ชอบธรรม คลอนแคลนเลย ^{๒๓} โอ ข้าแต่พระเจ้า แต่พระองค์จะทรงเหวี่ยงเขา ลงสู่ปากแดนพิเนศ คนที่ ทำให้ โลหิต ตก และ คน หลอก ลวง จะ มี ชีวิต อยู่ ไม่ ถึง ครึ่ง จำนวนเวลาของเขา แต่ข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์

ดาวิดขอให้รอดพ้นจากพวกศัตรู ถึง หัวหนานกร็อง ตามทำนองโยนาธานเลมเรโคคิม มีคทามบทหนึ่งของดาวิด เมื่อชาวฟิลิสเตียจับท่านในเมืองกัท

๕๖

^๑โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตา ข้าพระองค์ เพราะ มนุษย์ จะ กลืน ข้าพระองค์ เสีย เขา ต่อสู้ และ บีบ บังคับ ข้าพระองค์ วัน ยัง คำ ^๒ โอ ข้าแต่ พระองค์ ผู้ สูงสุด พวก ศัตรู ของ ข้าพระองค์ จะ กลืน ข้าพระองค์ เสีย วันยังคำ เพราะหลายคนต่อสู้อข้าพระองค์ ^๓ เมื่อข้าพระองค์กลัว ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ^๔ ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะ

สรรเสริญพระวณะของพระองค์ ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่าเนื้อหนังอาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้ ^๕ เขาประทุษร้ายต่อข้ากล่าวของข้าพระองค์ วันยังคำ ความคิดทั้งสิ้นของเขา ล้วนมุ่งร้ายต่อข้าพระองค์ ^๖ เขาร่วมหัวกัน เขาชุมนุมอยู่ เขาเฝ้ารอเฝ้าของข้าพระองค์อยู่ กับคนที่ ชุ่่มคอยเอาชีวิตข้าพระองค์ ^๗ เขาจะหนีให้พ้น เพราะเหตุความชั่วช้าของเขาหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเหวี่ยงชนชาติทั้งหลายลงมา ด้วยพระพิโรธ ^๘ พระองค์ทรง หนี การ ระหกระเหินของข้าพระองค์ ทรงเก็บน้ำตาของข้าพระองค์ใส่ขวดของพระองค์ไว้ น้ำตานั้นไม่ อยู่ในบัญชีของพระองค์หรือ พระเจ้าคะ

ดาวิดวางใจในพระเจ้า

^๑แล้วศัตรูของข้าพระองค์จะหันกลับในวินาที ข้าพระองค์ร้องทูล ข้าพระองค์ทราบเช่นนี้ว่า พระเจ้าทรงสถิตฝ่ายข้าพระองค์ ^๒ ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวณะของพระองค์ ในพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวณะของพระองค์ ^๓ ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่ามนุษย์อาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้ ^๔ โอ ข้าแต่พระเจ้า ที่ข้าพระองค์ปฏิญาณไว้ นั้น ข้าพระองค์จะทำตาม ข้าพระองค์จะ ถวาย คำ สรรเสริญ แต่ พระองค์ ^๕ เพราะ พระองค์ ทรง ช่วย จิต วิญญาณ ของ ข้าพระองค์ ให้ พ้น จาก มัจจุราษ พระองค์ จะ ทรง ช่วย เ้า ของ ข้าพระองค์ ให้ พ้น จาก การ ล้ม มี ไข้ หรือ เพื่อข้าพระองค์จะดำเนินอยู่ต่อเบื้อง พระ พักตร์ พระเจ้า ใน ความ สว่าง แห่ง ชีวิต

การทูลขอของดาวิด ถึงหัวหนานกร็อง ตามทำนองอาลัทสซิท มีคทามบทหนึ่งของดาวิด เมื่อท่านหนีชาวอูลที่ในถ้ำ

๕๗

^๑โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะจิตวิญญาณของข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์ จนกว่าภัยอันตรายเหล่านี้จะผ่านพ้นไป ^๒ ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้าองค์ผู้สูงสุด ต่อพระเจ้าผู้ทรงกระทำการทั้งสิ้นให้สำเร็จเพื่อข้าพเจ้า ^๓ พระองค์จะทรงใช้มาจากฟ้าสวรรค์ และ

ช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากการเยาะเย้ยของผู้ที่อยู่ยากไกล ข้าพเจ้าเสีย เซลลาห์ พระเจ้าจะทรงใช้ความเมตตาและความจริงลงมา ๔ จิตใจข้าพเจ้าอยู่ที่ท่ามกลางเหล่าสิงโต ข้าพเจ้านอนท่ามกลางผู้ที่ไฟติดตัวคือบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ฝัน ของ เขา ทั้ง หลาย คือ หอก และ ลูกธนู ลิน ของ เขา คือ ดาบ คม ๕ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่ยกย่องเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก ๖ เขาทั้งหลายวางดาบชายดักเท้าข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าได้ค่อมลง เขาขุดบ่อไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า แต่เขาก็ตกลงไปเสียเอง เซลลาห์

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้า

๗ โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มันคง จิตใจ ของ ข้า พระองค์ มันคง ข้า พระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญ ๘ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงตื่นเถิด พิณใหญ่ และ พิณ เขาคู่เอ๋ย จงตื่นเถิด ข้าพเจ้าจะปลุก อรุณ ๙ โอ ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ข้า พระองค์ จะ สรรเสริญ พระองค์ ท่ามกลาง ประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญ พระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ๑๐ เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ใหญ่ ยิ่ง ถึง ฟ้า สวรรค์ ความ จริง ของ พระองค์ สูง ถึง เมฆ ๑๑ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชูเหนือ ฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือ ทั่วแผ่นดินโลก

การตำหนิผู้พิพากษาธรรม ถึง หัวหน้านักร้องตามทำนองอาลัทส์ ซิท มิคตามบทหนึ่งของดาวิด

๕๘ ๑ โอ ชุมมูม ชนเอ๋ย ท่านพูดอย่าง ขอบธรรมหรือ โอ บุตรทั้งหลายของ มนุษย์ เอ๋ย ท่าน พิพากษาอย่าง เที่ยง ธรรม หรือ ๒ แปล่าเลย ในใจของท่าน ท่านประดิษฐ์ ความ ผิด ท่าน ชั่ง ความ ทารุณ แห่ง มือ ของ ท่านในแผ่นดินโลก

ลักษณะของคนชั่ว

๓ คนชั่วหลงเงินไปตั้งแต่จากครรภ์ เขา หลงทางไปตั้งแต่เกิด คือ พุดมูสา ๔ เขามี พิษเหมือนพิษงู เหมือนงูพิษหูหนวกที่อุด หูของมัน ๕ มันจึงไม่ฟังเสียงของหมองู ผู้ ซึ่งมิมีมนต์ขลัง ๖ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรง หักฟันในปากของมันเสีย โอ ข้าแต่พระเย

โฮวาห์ ขอทรงฉีกเขี้ยวของสิงโตหนุ่มออก เสีย ๗ ให้พวกเขาละลายไปเหมือนน้ำที่ไหล ไม่ขาดสาย เมื่อเขาถึงธนูเพื่อยิงลูกศร ให้ ลูกศรนั้นถูกตัดเป็นชิ้นๆ ๘ ขอให้เขาเหมือน ทากที่ละลายเป็นเมือกไป เหมือนทารกแห่ง ที่ไม่เคยเห็นดวงอาทิตย์ ๙ ก่อนหม้อของเจ้า จะรู้สึกร้อนจากหมูนํ้าทั้งเป็น พระองค์จะทรง กวาดหนามเหล่านั้นไปเสียเหมือนลมหมุน และด้วยพระพิโรธของพระองค์ ๑๐ คนชอบ ธรรมจะเปรมปรีดี เมื่อเขาเห็นการแก้แค้น เขาจะเอาโลहित ของคนชั่วล้างเท้าของเขา ๑๑ จะมีคนกล่าว ว่า “แน่แล้ว มีบำเหน็จให้ แก่คนชอบธรรม แน่แล้ว มีพระเจ้าผู้ทรง พิพากษาโลก”

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้า นักร้องตามทำนองอาลัทส์ซิท มิคตาม บทหนึ่งของดาวิด เมื่อเขาทูลทรงใช้คน ให้ไปเฝ้าบ้านของท่านเพื่อจะฆ่าท่านเสีย

๕๙ ๑ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจาก ศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยป้องกันข้า พระองค์ ให้ พ้น จาก บรรดา ผู้ ที่ ลุก ขึ้น ต่อสู้ ข้า พระองค์ ๒ ขอ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ให้ พ้น จาก ผู้ ที่ ทำความ ชั่ว ร้าย และ ขอ ทรง ช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากคนกระหายเลือด ๓ เพราะดูเถิด เขาซุ่มคอยเอาชีวิตข้าพระองค์ ผู้ มี อำนาจ ร่วม หัว กัน ต่อสู้ ข้า พระองค์ โอ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ มิใช่การละเมิด หรือ บาป ของ ข้าพระองค์เอง ๔ เขาวิ่งไปเตรียม พร้อม มิใช่ความผิดของข้าพระองค์ ขอทรง กระปรี้กระเปร่า ขอทรงมาช่วยข้าพระองค์ และทอดพระเนตร ๕ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ของอิสราเอล ขอทรงตื่นขึ้นลงโทษบรรดา ประชาชาติ ขออย่าทรงเมตตาผู้ละเมิดที่คิด ร้ายแม้สักคนเดียว เซลลาห์ ๖ เขากลับมาทุก เย็น หอนอย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร ๗ ดูเถิด ปาก ของ เขายัง ฟัน อยู่ และมีดาบ ที่ริม ฝีปาก ของ เขา เพราะ เขา คิด ว่า “ใคร จะ ฟัง เรา” ๘ โอ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ แต่ พระองค์ ทรง หัวเราะเยาะ เขา พระองค์ ทรง เยาะเย้ยประชาชาติทั้งปวง ๙ เพราะเหตุพระ กำลัง ของ พระองค์ ข้าพระองค์จะคอยเฝ้า พระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นบ่อมปรการ ของข้าพระองค์ ๑๐ พระเจ้าแห่งความเมตตา

ของข้าพเจ้าจะทรงป้องกันข้าพเจ้า พระเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าเห็นความปรารถนาของข้าพเจ้าต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้านั้นสำเร็จ ^{๑๑}โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระโล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าทรงสังหารเราเสีย เกรงว่าชนชาติของข้าพระองค์จะลืมนามของเรา พระหรรษะเห็นไปด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ และทำให้เขาล้มลง ^{๑๒}เพราะบาปปากของเขา และเพราะถ้อยคำริมฝีปากของเขา ขอให้เขาติดกับโดยความเย่อหยิ่งของเขา เพราะการสู้รบแข่งและการมูสาซึ่งเขาปลั่ง ออกมานั้น ^{๑๓}ขอทรงเผาผลาญเขาเสียโดยพระพิโรธ ขอทรงเผาผลาญเขาจนเขาไม่เหลือเลย แล้วเขาจะทราบ ว่าพระเจ้าทรงปกครองเหนือยาโคบ ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เซลาห์ ^{๑๔}ให้เขากลับมาทุกเย็น หอนอย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร ^{๑๕}ให้เขาเที่ยวไปหาอาหาร ถ้าไม่ได้กิน อิมก็ขู่ว่าราม ^{๑๖}แต่ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงอาณาภาพของพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะพระองค์ทรงเป็นบ่อปรกาศของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยในยามทุกข์ของข้าพระองค์ ^{๑๗}โอ ข้าแต่พระเจ้ากำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นบ่อปรกาศของข้าพระองค์ และทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพระองค์

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองซูซานเอดูท มิคทาม บทหนึ่งของดาวิดเพื่อสั่งสอน เมื่อท่านขับเดียวกับอาร์ม-นาหะราอิม และกับอาร์มไซบาร์ท และเมื่อขากลับโยอาบได้ฆ่าชาวเอโดมเสียหนึ่งหมื่นสองพันคนในหุบเขาเกลิล

๖๐ ^๑โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว ทั้งได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกระจัดกระจายไป พระองค์ทรงไม่พอพระทัย โอ ขอให้พระองค์ทรงหันมาหาข้าพระองค์ทั้งหลายอีก ^๒พระองค์ทรงกระทำให้แผ่นดินหวั่นไหว ทรงให้มันแตกแยกออก ขอทรงซ่อมช่องของมัน เพราะมันโยกเยก ^๓พระองค์ทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์ประสบความลำบาก พระองค์

ทรงบังคับ ข้าพระองค์ให้ดื่ม น้ำ อุ่นแห่งความประหลาดใจ ^๔พระองค์ทรงตั้งธงไว้ให้บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อชักขึ้น เพราะเหตุความจริง เซลาห์ ^๕ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น ^๖พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า “เราจะเปดียินดี เราจะแบ่งเมืองเซเคม และแบ่งหุบเขาเมืองสุดคทออก ^๗กิเลอาดเป็นของเรา มันสเสห์ เป็นของเรา เอฟราอิมเป็นที่กันศึระของเรา ยูดาห์เป็นผู้ตั้งพระราชบัญญัติของเรา ^๘โมอับ เป็นอ่างล้างชำระของเรา เราเหวี่ยง รองเท้าของเราลงบนเอโดม เราให้ร้องด้วยความ มีชัยเหนือฟิลิสเตีย” ^๙ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม ^{๑๐}โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ มิได้ ทรง ทอด ทิ้ง ข้าพระองค์ ทั้งหลายแล้วหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ มิทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ ^{๑๑}ขอประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล ^{๑๒}โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เอง จะทรง เป็นผู้ เหยียบ คู่อริ ของข้าพเจ้าทั้งหลายลง

ดาวิดร้องทูลต่อพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีของดาวิด

๖๑ ^๑โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงฟังเสียงร้อง ของ ข้าพระองค์ ขอทรงสดับคำ อธิษฐาน ของ ข้าพระองค์ ^๒ข้าพระองค์ร้อง ทูล พระองค์ มา แต่ ที่สุด ปลาย แผ่น ดิน โลก เมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อนระอาไป ขอทรง นำ ข้าพระองค์ มา ถึง ศิลากี่ สูง กว่า ข้าพระองค์ ^๓เพราะ พระองค์ ทรง เป็น ที่ ลี้ ภัย ของ ข้าพระองค์ เป็น หอคอย เข้ม แข็ง ที่ ประจัน หน้า ศัตรู ^๔ข้าพระองค์ จะ อยู่ ใน พลับพลาของพระองค์เป็นนิรันดร์ ข้าพระองค์ จะ วางใจ ใน ที่ กั้นบัง ปีก ของ พระองค์ เซลาห์ ^๕โอ ข้าแต่พระเจ้า เพราะ พระองค์ ทรง สดับ คำ ปฏิญาณ ของ ข้าพระองค์ และ พระองค์ ประทาน มรดก ของ บรรดา ผู้ ที่ เกรง กลัว พระนาม ของ พระองค์ แก่ ข้าพระองค์ ^๖พระองค์ จะ ทรง ยึด พระชนม์ ของ กษัตริย์ ให้ ปี เตือน ของ ท่าน ยืนนาน ไป หลาย ชั่วอายุ

๗ ท่านจะคอยเฝ้าต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็น
นิตย์ โอ ขอทรงแต่งตั้ง ความ เมตตา และ
ความจริงไว้คุ้มครองท่าน ๘ แล้วข้าพระองค์
จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์
เสมอ ตามที่ข้าพระองค์ทำตามคำปฏิญาณอยู่
แต่ละวันนั้น

**ดาวิดวางใจในพระเจ้าแต่ผู้เดียว ถึง
หัวหน้านักร้อง ตามทำนอง
เยดูธุน เพลงสดุดีของดาวิด**

๖๒ ๑ แน่นอนจิตใจของข้าพเจ้าคอยท่า
พระเจ้า ความ รอดของข้าพเจ้ามา
จากพระองค์ ๒ พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา
และเป็น ความ รอดของข้าพเจ้า เป็น ป้อม
ปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว
ใหญ่โต ๓ พวกเจ้าจะคิดความร้ายต่อคนอื่น
นานสักเท่าใด เจ้าทุกคนจะถูกสังหาร ผู้
เหมือนกำแพงที่เอนและรั้วที่โยกเยก ๔ เขา
คิดแต่เพียงจะ ผลักท่านลงมาจากยศของ
ท่าน เขาพอใจในความเท็จ เขาอวยพรด้วย
ปากของเขา แต่เขาแข่งอยู่ในใจ เซลาห์
๕ จิตใจของข้าพเจ้า จงคอยท่าพระเจ้าแต่องค์
เดียว เพราะ ความ หวังของข้าพเจ้ามาจาก
พระองค์ ๖ พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และ
เป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการ
ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว ๗ ความ
ช่วยให้ รอด และ สง่า ราศี ของ ข้าพเจ้า อยู่ที่
พระเจ้า ศิลาอันทรงมหิทธิฤทธิ์และที่ลี้ภัย
ของข้าพเจ้าคือพระเจ้า ๘ ประชาชนเอ๋ย จง
วางใจในพระองค์ตลอดเวลา จงระบายความ
ในใจของท่านต่อพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นที่
ลี้ภัยของเรา เซลาห์ ๙ คนฐานะต่ำก็เป็นสิ่ง
ไร้สาระ คนฐานะสูงก็เป็นความเท็จ เมื่อขังดู
เขาก็ล่อยขึ้น เขารวมด้วยกันยิ่งเบากว่าสิ่งไร
สาระ ๑๐ อย่างวางใจในการบีบบังคับ อย่าหวัง
เปล่าด้วยการปล้นสะดม ถ้าความ มั่งคั่งเพิ่ม
ขึ้น อย่างวางใจในสิ่งนั้น ๑๑ พระเจ้าตรัสครั้ง
หนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยืนอย่างนี้สองครั้งแล้ว ว่า
ฤทธาณภาพเป็นของพระเจ้า ๑๒ โอ ข้าแต่องค์
พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาเป็นของพระองค์
เพราะพระองค์ ทรงสนองมนุษย์ทุกคนตาม
การงานของเขา

**ดาวิดกระหายหาพระเจ้า เพลงสดุดีของ
ดาวิด เมื่อท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารยูดาห์**

๑ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็น
๖๓ พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์
แสวงหาพระองค์แต่เช้า จิตวิญญาณของข้า
พระองค์ กระหายหาพระองค์ เนื้อหนังของ
ข้าพระองค์ กระเสือกกระสน หิว พระองค์ใน
ดินแดนที่แห้ง และ กระหายน้ำ ที่ที่ไม่มี
น้ำ ๒ เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จึง เคยเห็น
พระองค์ในสถานบริสุทธิ์ เห็นฤทธาณภาพ
และ สง่า ราศี ของพระองค์ ๓ เพราะ ความ
เมตตาของพระองค์ ดีกว่าชีวิต ริม ฝีปาก
ของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ ๔ เช่น
นั้นแหละ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์
ตราบเท่าชีวิตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์
จะชูมือต่อพระนามของพระองค์ ๕ จิตใจ
ของข้าพระองค์จะอิม หนาดังกินไขกระดูก
และ ไข มัน และ ปาก ของ ข้า พระองค์ จะ
สรรเสริญพระองค์ ด้วย ริม ฝีปาก ที่ ขึ้นบาน
๖ เมื่อข้าพระองค์คิดถึงพระองค์ขณะอยู่บน
ที่นอน และ ตริก ตรองถึงพระองค์ทุกยาม
๗ เพราะพระองค์ ทรงเป็นความ อุปลักษณ์ ของ
ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึง เปรมปรีดีอยู่ใน
ร่ม ปีก ของ พระองค์ ๘ จิต วิญญาณ ของ ข้า
พระองค์เกาะติดอยู่ที่พระองค์ พระหัตถ์ขวา
ของพระองค์ชูข้าพระองค์ไว้

ดาวิดมั่นใจว่าพวกศัตรูจะถูกทำลาย

๙ แต่บรรดาผู้แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์
เพื่อทำลาย จะลงไปในที่ลึกแห่งแผ่นดินโลก
๑๐ เขาจะล้มลงด้วยดาบ เขาจะเป็นเหยื่อของ
สุนัขจิ้งจอก ๑๑ แต่กษัตริย์จะทรงเปรมปรีดี
ในพระเจ้า ทุกคนที่ปฏิญาณในพระนามของ
พระองค์จะรอดอ้างพระนามนั้น แต่ปากของ
คนมูสาจะถูกปิด

**ดาวิดขอให้รอดพ้นจากพวกศัตรู ถึง
หัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด**

๖๔ ๑ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรง สดับ
เสียง ของ ข้า พระองค์ เมื่อ ข้า
พระองค์อธิษฐาน ขอทรงสงวนชีวิตของข้า
พระองค์ไว้จากความคิดกัลต์ศัตรู ๒ ขอทรง
ซ่อนข้าพระองค์ไว้จาก การหาหรืออย่างลับๆ
ของคนชั่ว จาก การปองร้ายของคนที่กระทำ
ความชั่วช้า ๓ ผู้ลี้ภัยของเขาย่างลับดาบ

ผู้เอาคำขมขื่นเล็งอย่างลูกธนู “ยิ่งออกมาจากที่ข่มยังคนปราศจากตำหนิ ยิ่งเขาทันที และอย่างไม้กั้วเกรง “เขายึดจุดประสงค์ ชั่วของเขาไว้มัน เขาพูดถึงการวาง กับดักอย่างลับๆ คิดว่า “ใครจะเห็นเขาทั้งหลายได้” ๖ เขาทั้งหลายค้นหาความชั่วช้า เขาทั้งหลายค้นหาอย่าง ขมิขมมันจนสำเร็จ เพราะฉะนั้น ภายใต้น และจิตใจ ของมนุษย์ นั้น ลึกล้ำนัก ๗ แต่พระเจ้าจะทรง ยิ่ง ธนูใส่เขา เขาจะบาดเจ็บทันที ๘ เพราะว่าเขาทำให้ลึนของเขาเป็นสิ่งที่สะดุดแก่เขาเอง ทุกคนที่เห็นเขาจะหนีไป ๙ แล้วทุกคนจะกลัวเกรง เขาจะบอกถึงกิจการของพระเจ้า และตริกตรองถึงสิ่งนั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้ว ๑๐ คนชอบธรรมจะเปรมปรีดีในพระเยซูฮิวาห์ และจะวางใจในพระองค์ บรรดาคนที่เที่ยงธรรมในจิตใจจะอวดอ้างพระองค์

**การสรรเสริญพระคุณของพระเจ้า
ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดี
และบทเพลงของดาวิด**

๖๕ ๑ โอ ข้าแต่พระเจ้า ในศิโยนการสรรเสริญ คอยทำ พระองค์ เขาจะทำตามคำปฏิญาณแก่พระองค์ ๒ โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงสถิตคำอธิษฐาน เนื้อหนังทั้งสิ้นจะมายังพระองค์ ๓ ความชั่วช้าทั้งหลายชนะข้าพระองค์ เนื่องด้วยการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ก็จะทรงชำระล้างให้

**ความประเสริฐของพระเจ้า
ต่อผู้เลือกสรรของพระองค์**

“สุขจริงหนอ ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกและนำมาใกล้ให้ ฟานักอยู่ในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะอิมเอบด้วยความดีแห่งพระนิเวศของพระองค์ คือพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ ๔ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความ รอด ของ ข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะ ทรงตอบ ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยความ ชอบธรรม โดยกิจการที่นำ ครั้น คร้าม พระองค์ ผู้ทรง เป็น ความไว้วางใจ ของ ที่ สิ้น สุด ปลาย ทั้ง ปวง ของ แผ่นดินโลก และ ของ คน ที่ อยู่ ทาง ทะเล ที่ ไกลโพ้น ๖ พระองค์ผู้ทรงสถาปนาภูเขาด้วยพระกำลังของพระองค์ ทรงคாதพระองค์ไว้ด้วยอำนาจ ๗ ผู้ทรง ระวัง เสียง อึง คะเนิง ของ

ทะเล เสียง อึง คะเนิง ของคลื่น ทะเล เสียง โกลาหล ของชาวประเทศทั้งหลาย ๘ ผู้ที่อยู่ในเขต แผ่นดินโลก ไกลโพ้น จึง เกรงกลัวต่อหมายสำคัญ ของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้เข้ขึ้นและเย็นลงก่อกองด้วยความชื่นบาน ๙ พระองค์ ทรง เยี่ยมเยียน แผ่นดินโลก และ ทรง รุดนำ พระองค์ทรงกระทำให้อุดม ยิ่ง ด้วย แม่น้ำ ของพระเจ้าซึ่ง มี น้ำ เต็ม พระองค์ ทรง จัดหา ข้าว ให้ เพราะ ทรง จัดเตรียมโลกไว้เช่นนั้นแหละ ๑๐ พระองค์ทรง รุดนำตามรอย โถ ของมันอย่างอุดม และให้ซีโธราบลง ให้อ่อนละมุนด้วยฝน และทรงอวยพรผลผลิตของมัน ๑๑ พระองค์ทรงให้ปี เป็น ยอด ด้วย ความ ดี ของ พระองค์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์มีความไพบุลย์ ย้อยหยด ๑๒ ทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็หยดย้อย เนินเขาคาดเอวด้วยความชื่นบาน ๑๓ ป่าพงห่มตัวด้วยฝู่งแพะ แกะ หุบเขาพร่าวไปด้วยข้าว เขาให้ ร้อง ด้วย ความ ชื่นบาน และ ร้องเพลง

**ดาวิดบอกถึงความประเสริฐอัน
พิเศษของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง
ร้อง บทเพลงหรือเพลงสดุดี**

๖๖ ๑ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงทำเสียงชื่นบานถวายพระเจ้า ๒ จงร้องเพลงถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ จงถวายสรรเสริญอย่างรุ่งเรืองต่อพระองค์ ๓ จงทูลพระเจ้าว่า “พระราชกิจของพระองค์นำ ครั้น คร้าม ยิ่ง นั้ก ฤทธาานุภาพของพระองค์ใหญ่หลวงนัก จนศัตรูจะหมอบราบต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ๔ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะนมัสการพระองค์ และจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เขาทั้งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์” เซลาห์ ๕ จงมาดูสิ่งทีพระเจ้าได้ทรงกระทำ พระราชกิจของพระองค์ นำ ครั้น คร้าม ต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ๖ พระองค์ทรงเปลี่ยนทะเล ให้เป็นดินแห้ง คนเดินข้าม แม่น้ำไป ที่ นั้น เราได้ เปรม ปรีดี ใน พระองค์ ๗ ผู้ทรง ปกครอง ด้วย อำนาจ ของ พระองค์ เป็น นิตย ผู้ซึ่งพระเนตรเฝ้าบรรดาประชาชาติอยู่ อย่าให้คนมุกกบฏยกย่องตนเอง เซลาห์ ๘ โอ ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา จงให้ไต่ยินเสียงสรรเสริญพระองค์ ๙ ผู้ทรงให้จิตวิญญาณเราอยู่ที่ท่ามกลางคนเป็น และมีไต่

ทรงยอมให้เท้าเราพลาด ๑๐ โอ ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ ทรง ลงใจ ข้า พระองค์ ทั้งหลาย พระองค์ ทรง ทดลอง ข้าพระองค์ อยู่ ทดลองเงิน ๑๑ พระองค์ ทรง นำข้าพระองค์ ทั้งหลาย เข้ามา ใน ข้าย พระองค์ ทรง วาง ความ ทุกข์ยาก ไว้ ที่ เหว ของ ข้าพระองค์ ๑๒ พระองค์ ทรง ให้คน ขบถรบ ทบตี ระบอบ ข้าพระองค์ ทั้งหลาย ข้าพระองค์ ทั้งหลาย ต้อง ลุย ฝลุย ฝ่า แต่ พระองค์ ยัง ทรง นำ ข้าพระองค์ มาสู่ ที่ อิมเอิบ ๑๓ ข้าพระองค์ จะ เข้า ไป ใน พระนิเวศ ของ พระองค์ พร้อมด้วย เครื่อง เฝา บูชา ข้า พระองค์ จะ ทำ ตาม คำ ปฏิญาณ ต่อ พระองค์ ๑๔ ตาม ที่ ริมฝีปาก ข้าพระองค์ ได้ พูด ไว้ และ ที่ ปาก ข้าพระองค์ ได้ กล่าว ใน ยาม ที่ ข้าพระองค์ ทุกข์ ยาก ล้าปาก ๑๕ ข้า พระองค์ จะ ถวาย สัตว์ อ้วนพี เป็น เครื่อง เฝา บูชา แต่ พระองค์ พร้อมกับ คน เครื่อง สัตว์ บูชา ด้วย แกะ ผู้ ข้า พระองค์ จะ ถวาย บูชา ด้วย วัว ผู้ และ แพะ เซลลาห์ ๑๖ บรรดา ผู้ ที่ เกรงกลัว พระเจ้า ขอ เชิญ มา พัง และ ข้าพระเจ้า จะ บอก ถึง ว่า พระองค์ ได้ ทรง กระทำ อะไร แก่ จิต วิญญาณ ข้าพระเจ้า บั้ว ๑๗ ปาก ข้าพระเจ้า ได้ ร้อง ทูล พระองค์ และ ลิ้น ข้าพระเจ้า ได้ ยกย่อง พระองค์ ๑๘ ถ้า ข้าพระเจ้า ได้ บ่ม ความ ชั่วช้า ไว้ ใน ใจ ข้าพระเจ้า องค์ พระผู้ เป็น เจ้า จะ ไม่ ทรง สดับ ๑๙ แต่ พระเจ้า ได้ ทรง สดับ แน่ ที่เดียว พระองค์ ได้ ทรง ฟัง เสียง คำ อธิษฐาน ของ ข้าพระเจ้า ๒๐ สาธุการ แต่ พระเจ้า เพราะว่า พระองค์ ไม่ ทรง ปฏิเสธ คำ อธิษฐาน ของ ข้าพระเจ้า หรือ ยับยั้ง ความ เมตตา ของ พระองค์ เสีย จาก ข้าพระเจ้า

**การอธิษฐานและการสรรเสริญ
พระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่อง
สาย เพลงสดุดีหรือบทเพลง**

๖๗ ๑ ขอพระเจ้า ทรง พระเมตตา ต่อ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย และ อำนวย พร แก่ ข้า พระองค์ ขอ พระองค์ ทรง ให้ พระ พักตร์ ฉาย สว่าง แก่ ข้า พระองค์ เซลลาห์ ๒ เพื่อ พระ มรรคา ของ พระองค์ จะ เป็น ที่ รู้จัก ใน แผ่น ดิน โลก ความ รอด ของ พระองค์ จะ เป็น ที่ ทราบ ท่ามกลาง บรรดา ประชาชาติ ทั้ง ลิน ๓ โอ ข้า แต่ พระเจ้า ขอ ชนชาติ ทั้ง หลาย สรรเสริญ พระองค์ ให้ ชนชาติ ทั้ง หลาย สรรเสริญ พระองค์ ๔ โอ ขอ ให้ ชาว ประเทศ ทั้ง หลาย ยินดี และ ร้อง เพลง ด้วย ความ ชื่นบาน เพราะ พระองค์ จะ ทรง พิพากษา

ชนชาติ ทั้ง หลาย ด้วย ความ ชอบ ธรรม และ ทรง ครอง ครอง ชาว ประเทศ ทั้ง หลาย ใน โลก เซลลาห์ ๕ โอ ข้า แต่ พระเจ้า ขอ ชนชาติ ทั้ง หลาย สรรเสริญ พระองค์ ให้ ชนชาติ ทั้ง หลาย สรรเสริญ พระองค์ ๖ แล้ว แผ่น ดิน โลก จึง จะ ได้ เกิด ผล พระเจ้า คือ พระเจ้า ของ เรา จะ ทรง อำนวย พระพร แก่ เรา ๗ พระเจ้า จะ ทรง อวย พระพร แก่ เรา แล้ว ที่ สุด ปลาย แผ่น ดิน โลก จะ เกรง กลัว พระองค์

**การอธิษฐานเมื่อคนอิสราเอลย้ายที่
พันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ ถึงหัวหน้า
นักร้อง เพลงสดุดีหรือบทเพลงของดาวิด**

๖๘ ๑ ขอพระเจ้า ทรง ลูก ขึ้น ให้ ศัตรู ของ พระองค์ กระจาย ไป ให้ บรรดา ผู้ ที่ เกลียด ชัง พระองค์ หนี ไป ต่อ เมือง พระ พักตร์ พระองค์ ๒ คน ถูก ขับ ไป ฉันทใด ก็ ขอ ทรง ไล่ เขา ไป ฉันทนั้น ชี ผึ่ง ละลาย ต่อ หน้า ไฟ ฉันทใด ก็ ขอ ให้ คน ชั่ว พินาศ ต่อ เมือง พระ พักตร์ พระเจ้า ฉันทนั้น ๓ แต่ ขอ ให้ คน ชอบ ธรรม ชื่นบาน ให้ เขา เต้น โลด ต่อ เมือง พระ พักตร์ พระเจ้า ให้ เขา ลิง โลด ด้วย ความ ชื่นบาน ๔ จง ร้อง เพลง ถวาย พระเจ้า จง ร้อง เพลง สรรเสริญ พระนาม ของ พระองค์ จง ยกย่อง พระองค์ ผู้ ทรง เมฆ เป็น พาหนะ โดย พระนาม ของ พระองค์ คือ พระ เยโฮวาห์ จง ลิง โลด ต่อ เมือง พระ พักตร์ พระองค์ ๕ พระเจ้า ใน ที่ ประทับ บริสุทธิ ของ พระองค์ ทรง เป็น พระ บิดา ของ คน ก้าวร้าว พ่อ และ ทรง เป็น ผู้ พิพากษา ของ หญิง ม่าย ๖ พระเจ้า ทรง ให้ คน เปลี่ยว เปล่า อยู่ ใน อูรอบคริว พระองค์ ทรง ปลด ปล่อย คน เหล่า นั้น ที่ ถูก ล่าม ด้วย ไซ่ ตรวน แต่ คน มัก กบฏ จะ อาศัย ใน แผ่น ดิน ที่ แห่ง แล้ง ๗ โอ ข้า แต่ พระเจ้า เมื่อ พระองค์ เสด็จ ำหน้า ประชาชน ของ พระองค์ เมื่อ พระองค์ เสด็จ ไป ตาม ถิ่น ทูรกันดาร เซลลาห์ ๘ แผ่น ดิน โลก ก็ หวั่นไหว ท้องฟ้า ก็ เฝ่น ลง มา ต่อ เมือง พระ พักตร์ พระเจ้า ภูเขา ซินาย โน้ม สัน สะเทือน ต่อ เมือง พระ พักตร์ พระเจ้า คือ พระเจ้า ของ อิสราเอล ๙ โอ ข้า แต่ พระเจ้า พระองค์ ทรง ส่ง ฝน อุ่น อุดม ลง มา เมื่อ มรดก ของ พระองค์ อ่อน ระเหย พระองค์ ทรง ฟืน ขึ้น ใหม่ ๑๐ ชุม นุ่ม ชน ของ พระองค์ ก็ มา อาศัย ใน นั้น โอ ข้า แต่ พระเจ้า โดย ความ ดี ของ พระองค์ พระองค์ ทรง จัด เตรียม ไว้ ให้ แก่ คน ชัดสน ๑๑ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า ประทาน พระวณะ พวก ที่ นำ

ข้าวนั้นก็เป็นพวกใหญ่โต ^{๑๒}บรรดาภักษัตริย์
 ของกองทัพทั้งหลายก็หนีไป ผู้หญิงที่อยู่บ้าน
 ก็เอาข้าวของที่รีบมาได้แบ่งกัน ^{๑๓}ถึงแม่ท่าน
 นอนอยู่ที่ท่ามกลางคอกแกะ ท่านก็จะเหมือน
 ปีกนกเขาที่บินด้วยเงิน และขนของมันที่บิน
 ด้วยทองคำ ^{๑๔}เมื่อผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระจ่าย
 ตกกลงบนภูเขาศิลาโมน ^{๑๕}ภูเขาของพระเจ้า
 เหมือนยังภูเขาเมืองบาซาน ภูเขาที่มียอด
 สูงก็เหมือนยังภูเขาเมืองบาซาน ^{๑๖}ภูเขาที่
 มียอดสูงเอ๋ย ท่าไมมองด้วยความริษยา ณ ที่
 ภูเขาซึ่งพระเจ้าทรงประสงค์ให้เป็นที่พัก
 ของพระองค์ เออ ที่ที่พระเยโฮวาห์จะประทับ
 เป็นนิรันดร์ ^{๑๗}รถรบของพระเจ้าอ่อนกอนั้นต์
 คือมีทูตสวรรค์นับเป็นพันๆ องค์พระผู้เป็น
 เจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา เหมือน
 ในชีนนาย คือในสถานบริสุทธิ์ ^{๑๘}พระองค์
 เสด็จขึ้นสู่เมืองสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลย
 ไป เป็นเชลยอีก และรับของประทานเพื่อ
 มนุษย์ และรับเพื่อผู้ที่ทักบฏด้วย เพื่อพระเย
 โฮวาห์พระเจ้าจะทรงประทับท่ามกลางพวก
 เขา ^{๑๙}สาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรง
 คำชูเราทั้งหลายอยู่ทุกวัน พระเจ้าผู้ทรงเป็น
 ความรอดของเรา เซลาห์ ^{๒๐}พระเจ้าของเรา
 เป็นพระเจ้าแห่งความรอด ซึ่งได้พ้นความ
 ตายนั่นก็อยู่ที่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า
^{๒๑}แต่พระเจ้าจะทรง ตี ศีรษะ ของ ศัตรูของ
 พระองค์ให้แตก คือกระหม่อมมีผมของผู้ที่
 ขึ้นด้าเนินในทางละเมิดของเขา ^{๒๒}องค์พระ
 ผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราจะนำเขาทั้งหลายกลับ
 มาจากบาซาน เรา จะ นำ ประชาชน ของ เรา
 กลับมาจากที่ลี้กของทะเล ^{๒๓}เพื่อเจ้าจะเอา
 ทำ้อาบเลือดของคูริของเจ้า เพื่อลิ้นสุนัข
 ของเจ้าจะมีส่วนด้วย” ^{๒๔}โอ ข้าแต่พระเจ้า
 การเสด็จของพระองค์ปรากฏแล้ว การเสด็จ
 ของพระเจ้าของข้าพระองค์ พระมหากษัตริย์
 ของข้าพระองค์ เข้าในสถานบริสุทธิ์ ^{๒๕}นัก
 ร้องนำหน้า นักดนตรีคัต์ทำย ระหว่างนั้นมี
 สตรีเล่นรำมะนา ^{๒๖}ท่านทั้งหลายผู้เป็นนำพ
 ของอิสราเอล จงสรรเสริญพระเจ้า คือ องค์
 พระผู้เป็นเจ้าในที่ชุมนุมใหญ่ ^{๒๗}นั่นมีเบน
 ยามินผู้น้อยที่สุดนำหน้า บรรดาเจ้านายผู้
 ดาห์อยู่เป็นหมู่ใหญ่ เจ้านายแห่งเศบูลุน เจ้า
 นายแห่งนัฟทาลี ^{๒๘}โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอ
 ทรงเรียกอาณาภาพของพระองค์มา พระเจ้า
 ทรงบัญชาพระกำลังของพระองค์ พระองค์

ผู้ได้ ทรง กระทำ เพื่อ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย
^{๒๙}บรรดาภักษัตริย์ จะ นำ ของ กำเนิด มา ถวาย
 พระองค์ เนื่องด้วยพระวิหารของพระองค์ที่
 เยรูซาเล็ม ^{๓๐}ขอทรงชนาบทหมู่คนที่แหงด้วย
 หอก ฟุ้ง วัว กับ ลูกวัว แห่ง ชนชาติ ทั้ง หลาย
 จนเขาทุกคนยินยอมด้วยถวายเงินแผ่น ขอ
 ให้ชนชาติทั้ง หลาย ผู้ปิตินดี ในสงคราม ได้
 กระจัดพลัดพรากไป ^{๓๑}พวกเจ้านายจะออก
 มาจากอียิปต์ เอธิโอเปียจะรีบยื่นมือของเขา
 ออกทูลพระเจ้า ^{๓๒}โอ บรรดาอาณาจักรแห่ง
 แผ่นดินโลกเอ๋ย จง ร้อง เพลง ถวาย พระเจ้า
 จง ร้อง เพลง สรรเสริญ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า
 เซลาห์ ^{๓๓}ต่อ พระองค์ ผู้ทรง ฟ้า สวรรค์ ฟ้า
 สวรรค์ดึกดำบรรพ์ ดูเถิด พระองค์ทรงเปล่ง
 พระสุรเสียง ของ พระองค์ คือ พระ สุรเสียง
 ทรงมหิทธิฤทธิ์ ^{๓๔}จงถวายฤทธานุภาพแด่
 พระเจ้า ซึ่งความสูงส่งของพระองค์อยู่เหนือ
 อิสราเอล และฤทธานุภาพของพระองค์อยู่
 ในท้องฟ้า ^{๓๕}โอ ข้า แต่ พระเจ้า พระองค์
 ทรง นำ ครัน ครัม นัก ใน สถาน บริสุทธิ ของ
 พระองค์ คือ พระเจ้า ของ อิสราเอล พระองค์
 นั้นประทานฤทธิและกำลังแก่ประชาชนของ
 พระองค์ สาธุการแด่พระเจ้า

**ดาวิดร้องทุกข์เรื่องความยากลำบาก ถึง
 หัวหน้านักร้อง ตามทำนองโซ
 ซานิม เพลงสดุดีของดาวิด**

๖๘ ^๑โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้า
 พระองค์ให้รอด เพราะนำข้าขึ้นมาถึง
 จิต วิญญาณ ข้า พระองค์ แล้ว ^๒ข้า พระองค์
 จม อยู่ในเลนลึก ไม่มี ที่ ยืน ข้า พระองค์ มา
 อยู่ในน้ำ ลึก และ น้ำ ท่วม ข้า พระองค์ ^๓ข้า
 พระองค์อ่อนระอาใจด้วยเหตุร้องไห้ คอของ
 ข้าพระองค์แห้งผาก ตาของข้าพระองค์มืด
 ลง ด้วยการคอยท่าพระเจ้าของข้าพระองค์
 “บรรดา คน ที่ เกลียด ชัง ข้า พระองค์ โดย
 ไร้ เหตุ มี มาก ยิ่ง กว่า เส้นผม บน ศีรษะ ข้า
 พระองค์ คน ที่ จะ ทำลาย ข้า พระองค์ ก็ มี
 อิทธิพล คือผู้ที่เป็นพวกศัตรูของข้าพระองค์
 อย่าง ไม่มี เหตุ แล้ว ข้า พระองค์ ได้ ส่ง คิน
 ลิง ที่ ข้า พระองค์ มิได้ ขโมยไป ^๔โอ ข้า แต่
 พระเจ้า พระองค์ทรงทราบถึงความโง่ของข้า
 พระองค์ ความผิดบาป ที่ ข้า พระองค์ กระทำ
 แล้ว มิได้ ซ่อน ไว้ จาก พระองค์ ^๕โอ ข้า แต่
 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา ขออย่า
 ให้ บรรดา ผู้ ที่ คอยท่า พระองค์ ได้ รับ ความ

อายุ เพราะ ข้า พระองค์ โอ ข้า แต่ พระเจ้า ของอิสราเอล ขออย่าให้บรรดาผู้ที่เสาะหา พระองค์ได้ความอับยศเพราะข้าพระองค์^๗ ที่ ข้าพระองค์ทนการเยาะเย้ย ที่ความอับอาย ได้ คลุม หน้า ข้า พระองค์ไว้ ก็ เพราะ เห็น แก่ พระองค์^๘ ข้าพระองค์กลายเป็นแขกแปลก หน้าของพี่น้อง และเป็นคนต่างดาวของบุตร แห่งมารดาข้าพระองค์^๙ ความร้อนใจในเรื่อง พระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมท้นข้าพระองค์ และคำพูดเยาะเย้ย ของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ย พระองค์ ตก อยู่ แก่ ข้า พระองค์^{๑๐} เมื่อ ข้า พระองค์ ร้อง ให้ และ ถ่อม ใจ ลง ด้วย การ อด อาหาร มันกลายเป็นการเยาะเย้ยข้าพระองค์^{๑๑} ข้าพระองค์ใช้ผ้ากระสอบเป็นเครื่องนุ่งห่ม ข้าพระองค์กลายเป็นขีปากของเขา^{๑๒} คนที่ หนึ่ง ที่ประตุมืองก็พูดตำหนิข้าพระองค์ คนที่ เมมาแต่งเพลงร้องว่าข้าพระองค์

การทูลขอให้พ้นไป

^{๑๓}โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ แต่ ส่วน ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ อธิษฐาน ต่อ พระองค์ ใน เวลา อัน เหมาะ สม โอ ข้า แต่ พระเจ้า โดย ความ เมตตา อัน อุดม ของ พระองค์ ขอ ทรง โปรด พัง ข้า พระองค์ ด้วย ความ จริง แห่ง ความ รอด ของ พระองค์^{๑๔} ขอ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ให้ พ้น จาก จม ลง ใน เลน ขอ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ให้ พ้น จาก คน ที่ เกลียด ชัง ข้า พระองค์ และ จาก น้ำ ลึก^{๑๕} ขอ อย่า ให้ น้ำ ท่วม ข้า พระองค์ หรือ น้ำ ที่ ลึก กลืน ข้า พระองค์ เสีย หรือ ปาก แदन ผู้ ตาย จับ ข้า พระองค์ไว้^{๑๖} โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ ขอ ทรง พัง ชั่ว พระองค์ เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์นั้นเลิศ ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์ ตาม พระ กรุณาอัน อุดม ของ พระองค์^{๑๗} ขอ อย่า ทรง ซ่อน พระ พักตร์ ของ พระองค์ เสีย จาก ผู้รับ ใช้น์ ของ พระองค์ เพราะ ข้า พระองค์ ทุกข์ ใจ ขอ ทรง รีบ พัง ข้า พระองค์^{๑๘} ขอ มา ไกล่ จิต วิญญาณ ข้า พระองค์ ทรง ไถ่ จิต วิญญาณ นั้น ไว้ เพราะ ศัตรู ของ ข้า พระองค์ ขอ ทรง ปลดเปลื้อง ข้า พระองค์^{๑๙} พระองค์ ทรง ทรามการ ที่ เขา เยาะเย้ย ข้า พระองค์ แล้ว ทั้ง ความอาย และความอับยศของข้าพระองค์ บรรดา คู่ อริ ของ ข้า พระองค์ อยู่ ต่อ พระ พักตร์ พระองค์หมด^{๒๐} การเยาะเย้ยกระทำให้จิตใจ ข้า พระองค์ ซอก ข้า ข้า พระองค์ จึง หมด ค้าง ใจ ข้า พระองค์ มอง หา ผู้ สงสาร แต่ ก็ ไม่มี

หาผู้เล้าโลม แต่ข้าพระองค์หาไม่พบ^{๒๑} เขา ให้ ดี หมี แก่ ข้า พระองค์ เป็น อาหาร ให้ น้ำ ส้ม สายชู แก่ ข้า พระองค์ ต้ม แก่ กระจาย^{๒๒} ขอให้ ส้ารับ ที่ อยู่ ตรง หน้า เขา เอง กลายเป็น บ่วง แร้ว และ สิ่ง ที่ ควร เป็น ส้ารับ ความ สุข สุขสบาย ของ เขา ให้ กลายเป็น เครื่อง ตก^{๒๓} ขอ ให้ ตา ของ เขา มี ตา ไป เพื่อ เขา จะ ได้ มอง ไม่ เห็น และ ทำ บิน เขา ให้ สัน สະ ที่ อน เรื่อย ไป^{๒๔} ขอ ทรง เท ความ กวี ลง เหนือ เขา และ ให้ ความ กวี อัน ร้อน ยิ่ง ตาม ท้น เขา^{๒๕} ขอให้ ที่ อาศัย ของ เขา รกร้าง และ อย่า ให้ ผู้ ได อาศัย อยู่ใน เติน ที่ ของ เขา^{๒๖} เพราะ เขา ได้ ช่ม เหมง ผู้ ที่ พระ องค์ ทรง เฝีย น ตี เขา เล่า ถึง ความ เจ็บ บวด ของ ผู้ ที่ พระ องค์ ให้ บาด เจ็บ แล้ว^{๒๗} ขอ ทรง เพิ่ม โทษ ความ ชั่ว ช้า แล้ว ทรง เพิ่ม อีก อย่า ให้ เขา ได้ รับ ความ ชอบ ธรรม จาก พระ องค์^{๒๘} ขอให้ เขา ถูก ลบ ออก เสีย จาก ทะเบียน ผู้ มี ชีวิต อย่า ให้ เขา ขึ้น ทะเบียน ไว้ ใน หมู่ คน ชอบ ธรรม^{๒๙} แต่ ข้า พระองค์ ทุกข์ ยาก และ มีความ เศร้า โศก โอ ข้า แต่ พระเจ้า ขอ ความ รอด ของ พระองค์ ตั้ง ข้า พระองค์ ไว้ ให้ สูง^{๓๐} ข้า พเจ้า จะ สรร เสริญ พระนาม พระเจ้า ด้วย บท เพลง ข้า พเจ้า จะ ยุก ย่อง พระองค์ โดย โมทนา พระคุณ^{๓๑} การ นั้น จะ เป็น ที่ พื่อ พระ ทัย พระ เยโฮวาห์ มากกว่า วิว ผู้ หรือ วิว ผู้ ท่ง เขา และ กีบ^{๓๒} บรรดา ผู้ ถ่อม ใจ จะ เห็น และ ยิน ตี ท่าน ผู้ เสาะ หา พระ เจ้า ขอ ให้ ใจ ของ ท่าน พ้น ขึ้น ขึ้น^{๓๓} เพราะ พระ เยโฮวาห์ ทรง สดับ คน ชัด สน และ มี ได้ ทรง ดู หมี น คน ของ พระ องค์ ที่ ถูก จอง จำ^{๓๔} ขอ ฟ้า สวรรค์ และ แผ่น ดิน โลก สรร เสริญ พระ องค์ ทั้ง ทะเล และ สรร พลัง ที่ เคลื่อน ไหว อยู่ ใน นั้น^{๓๕} เพราะ พระ เจ้า จะ ทรง ช่วย คี โยน ให้ รอด และ จะ สร้าง หัว เมือง ยุค าท ขึ้น เขา ท่ง หลาย จะ อาศัย อยู่ ที่ นั้น และได้ เป็น กรรม สิทธิ^{๓๖} เชื้อสาย ของ ผู้รับ ใช้น์ ของ พระ องค์ จะ ได้ เป็น มรดก และ บรรดา ผู้ ที่ รัก พระนาม ของ พระ องค์ จะ อยู่ ที่ นั้น

การอธิษฐานเรื่องคนอธรรมและคนชอบธรรม ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด สำหรับการบูชาอันเป็นที่ระลึก

๗๐ โอ ข้า แต่ พระเจ้า ขอ ทรง ร่ง มา ช่วย ข้า พระองค์ ให้ พ้น โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ ขอ ทรง ร่ง มา ช่วย ข้า พระองค์ เกิด ๒ ขอ ให้ ผู้ ที่ มุ่ง เอา ชีวิต ของ ข้า พระองค์ ได้ อาย และ เกิด ความ อลวน ขอให้ ผู้ บรรดา

ที่จะให้ข้าพระองค์เจ็บ นั่นต้องหันกลับไป และได้รับความอภัย ^๓ผู้ที่พูดว่า “อ้อฮา อ้อฮา” นั่นขอให้ต้องหันกลับไป เพราะเป็นผลแห่งความอายของเขา ^๔ขอให้บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์เปรมปรีดีและยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์ กล่าวเสมอว่า “พระเจ้าใหญ่ยิ่งนัก” ^๕แต่ข้าพระองค์ยากจนและขัดสน โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงรีบมาหาข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงรอช้า พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์

ดาวิดทูลขอเพื่อตนเองและ เรื่องพวกศัตรูของท่าน

๗๑ ^๑โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ อย่าให้ข้าพระองค์รับความละอายเลย ^๒ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและหลีกเลี่ยงหลบหนีโดยความชอบธรรมของพระองค์ ขอทรงเอียงพระกรรณฟังข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ^๓ขอพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์อาศัยเสมอ พระองค์ทรงบัญชาที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะพระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ ^๔โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคนชั่ว จากเงื้อมมือของคนอธรรมและคนดูร้าย ^๕โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทรงเป็นที่วางใจของข้าพระองค์ตั้งแต่เด็ก ๆ มา ^๖ข้าพระองค์ฟังพระองค์ ตั้งแต่กำเนิด พระองค์ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์มาจากครรภ์มารดา ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เสมอ ^๗ข้าพระองค์เป็นที่อัศจรรย์ใจของคนเป็นอันมาก แต่พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์ ^๘ขอให้ปากของข้าพระองค์เต็มไปด้วยการสรรเสริญพระองค์ และถวายเกียรติแด่พระองค์วันยังค่ำ ^๙เมื่อวัยชรา ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ทิ้งเสีย ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์หมดแรง ^{๑๐}เพราะบรรดาศัตรูของข้าพระองค์ กล่าวร้าย ข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่จ้องเอาชีวิตของข้าพระองค์ ปรีกษา กัน ^{๑๑}และกล่าวว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งเขาแล้ว

จึงข่มเหงและฉวยเขาไว้ เพราะไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้พ้น” ^{๑๒}โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงอยู่ไกล ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ ขอทรงรีบมาช่วยข้าพระองค์ ^{๑๓}ขอให้ศัตรูชีวิตของข้าพระองค์ รับความอายและถูกล้างผลาญเสีย ผู้เสาะหาที่จะทำอันตรายข้าพระองค์นั้น ขอให้การเยาะเย้ยและความอภัยท่วมเขา ^{๑๔}แต่ข้าพระองค์จะหวังอยู่ตลอดไป และจะสรรเสริญพระองค์มากยิ่งขึ้น ^{๑๕}ปากของข้าพระองค์จะเล่าถึงความชอบธรรมและความรอดของพระองค์ วันยังค่ำ เพราะจำนวนเหล่านี้นั้นมากมายเกินความรู้ของข้าพระองค์ ^{๑๖}ข้าพระองค์จะไปด้วยพระกำลังขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะกล่าวถึงความชอบธรรมของพระองค์ ของพระองค์เท่านั้น ^{๑๗}โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงสอนข้าพระองค์ตั้งแต่เด็ก ๆ มา และข้าพระองค์ยังป่าวร้องราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ ^{๑๘}แม้จะถึงวัยชรา และผมหงอกก็ติดตาม โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย จนกว่าข้าพระองค์จะประกาศถึงอาณาภาพของพระองค์ แก่ชั่วอายุถัดไป และฤทธิเดชของพระองค์ แก่บรรดาผู้ที่จะเกิดมา

การสรรเสริญพระเจ้า

^{๑๙}โอ ข้าแต่พระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์ ไป ถึงที่ สูง นั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำการใหญ่ ผู้ใดจะเหมือนพระองค์ ^{๒๐}พระองค์ผู้ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ ประสบ ความ ทุกข์ ยาก ลำบาก เป็นอันมาก จะทรง รื้อ ข้าพระองค์ ขึ้นมา อีก พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ ขึ้นมา อีก จากที่ ลึก ของ โลก ^{๒๑}พระองค์จะทรงเพิ่มเกียรติแก่ข้าพระองค์ และเล่าโลมข้าพระองค์ รอบด้าน ^{๒๒}โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ฝ่ายข้าพระองค์ จะสรรเสริญพระองค์ ด้วย พิณ ใหญ่ ถึง เรื่อง ความ จริง ของ พระองค์ โอ ข้าแต่ องค์ บิรูส ทิ แห่ง อิสราเอล ข้าพระองค์ จะ ร้อง เพลง สรรเสริญ พระองค์ ด้วย พิณ เขา ^{๒๓}ริม ฝี ปาก ของ ข้า พระองค์ จะ ให้ ร้อง ด้วย ความ ซึน บาน เมื่อ ข้า พระองค์ ร้อง เพลง สรรเสริญ พระองค์ ทั้ง จิต วิญญาณ ของ ข้า พระองค์ ด้วย ซึ่ง พระองค์ ได้ ทรง ใถ่ ไว้ ^{๒๔}และ ลิ้น ของ ข้า พระองค์ จะ พูด ถึง ความ ชอบ ธรรม ของ พระองค์ ตลอด วัน ยัง ค่ำ เพราะ ผู้ ซึ่ง แสวง หา ที่

จะทำอันตรายข้าพระองค์ได้รับความอับอาย และอับยศ

**ดาวิดอธิษฐานเพื่อชาวโลมอน
เพลงสดุดีเพื่อชาวโลมอน**

๗๒ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอประทาน ความ ยุติธรรม ของ พระองค์ แก่ กษัตริย์ และความชอบธรรมของพระองค์แก่ ราชอาณาจักร ^๑ท่านจะได้พิพากษาประชาชนของ พระองค์ด้วยความชอบธรรม และคนยากจน ของ พระองค์ ด้วย ความ ยุติธรรม ^๒บรรดา ภูเขา จะ บังเกิด สันติสุข สำหรับ ประชาชน และเนินเขา โดยความชอบธรรม ^๓ท่านจะสู้ คดีของคนยากจนแห่งประชาชน ให้การช่วย ให้พ้นแก่ลูกหลานของคนขัดสน และจะทูป ผู้บีบบังคับเป็นชิน ^๔พวกเขาจะเกรงกลัว พระองค์ ทราบ ที่ ดวง อาทิตย์ และ ดวง จันทร์ คงอยู่ ตลอดทุกชั่วอายุ ^๕ท่านจะเป็นเหมือน ฝนที่ตกบนหญ้าที่ตัดแล้ว เหมือนท่าฝนที่รด แผ่นดินโลก ^๖ในสมัยของท่านคนชอบธรรม จะ เจริญ ขึ้น และ สันติภาพ อันอุดมจนไม่มี ดวงจันทร์ ^๗ท่านจะครอบครองจากทะเลถึง ทะเล และจากแม่น้ำจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก ^๘บรรดาผู้ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารจะ กราบลงต่อท่าน และบรรดาศัตรูของท่านจะ เลี้ยผงคลี ^๙บรรดากษัตริย์แห่งเมืองทาร์ซิช และของเกาะทั้งปวงจะถวายราชบรรณาการ บรรดากษัตริย์แห่งเชบูและเส-บาจะนำของ กานัลมา ^{๑๐}กษัตริย์ทั้งปวงจะกราบลงไหว้ ท่าน บรรดา ประชาชาติ จะ ปรีดนมบัติ ท่าน ^{๑๑}เพราะท่านจะช่วยคนขัดสนให้พ้นเมื่อเขา ร้อง ทูล คนยากจน และคนที่ไร้ผู้อุปถัมภ์ ^{๑๒}ท่านจะสงสารคนอ่อนเปลี้ย และคนขัดสน และช่วยชีวิตบรรดาคนขัดสน ^{๑๓}ท่านจะไถ่ ชีวิต ของ เขา จาก การ หลอก ลวง และ ความ รุนแรง และ โลहित ของ เขา จะ ประเสริฐ ใน สายตา ของ ท่าน ^{๑๔}ท่าน ผู้ นั้น จะ มี ชีวิต ยืนนาน คน จะ ถวาย ทอง คำ เมื่อ เขา แก่ ท่าน เขาจะอธิษฐานเมื่อท่านเริ่ดไป และจะ อวยพรท่านวันยังค่ำ ^{๑๕}จะมีข้าอุดมในแผ่นดินบนยอดภูเขาทั้งหลาย ผลของแผ่นดิน จะ แก้ว ไกว เหมือนเลบานอน และคนจาก นครจะบานออกเหมือนหญ้าในทุ่งนา ^{๑๖}นาม ของ ท่าน จะ ดำรง อยู่ เป็น นิตย์ ชื่อเสียง ของ ท่านจะยั่งยืนอย่างดวงอาทิตย์ คนจะอวยพร กันเองโดยใช้ชื่อท่าน ประชาชาติทั้งปวงจะ

เรียกท่านว่าผู้ได้รับพระพร ^{๑๗}สาธุการแด่ พระเยโฮวาห์พระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำสิ่งมหัศจรรย์แด่พระองค์เดียว ^{๑๘}สาธุการแด่พระนามรุ่งโรจน์ของพระองค์ เป็นนิตย์ ขอสง่าราศีของพระองค์เต็มโลก เอเมนและเอเมน ^{๑๙}คำอธิษฐานของดาวิด บุตรชายของเจสซี จบเท่านี้

**เล่มที่สามซึ่งเปรียบกับหนังสือเลวินิติ
เกี่ยวกับสถานบริสุทธิ์ พระประสงค์ของ
พระเจ้าสำหรับคนชอบธรรมและคน
อธรรม เพลงสดุดีของอาสาฟ**

๗๓ แท้จริงพระเจ้าทรงดูอิสราเอล ต่อบุคคลผู้มีใจบริสุทธิ์ ^๒แต่ข้าพเจ้า เล่า ทำ ของ ข้าพเจ้า ก็เกือบ สะดุด อย่าง ทำ ของ ข้าพเจ้า หิน พลัด เต็ม ที่ แล้ว ^๓เพราะ ข้าพเจ้า ริษยา คน โง่ เวลา เมื่อ ข้าพเจ้า เห็น ความ เจริญ รุ่งเรือง ของ คน ชั่ว ^๔เพราะเขาทั้งหลาย ไม่มีความเจ็บปวดเมื่อเขาตายไป แต่ กำลัง ของ เขายัง สมบูรณ์ อยู่ ^๕เขาทั้งหลาย ไม่ลำบาก อย่าง คน อื่น ๆ เขา ทั้ง หลาย ไม่ รับ ภัย อย่าง คน อื่น ๆ ^๖เพราะ ฉะนั้น ความ เยอ หียง จึง เป็น สร้อย คอ ของ เขา ความ ทารุณ คลุม เขา ไว้ อย่าง เครื่อง แต่ง กาย ^๗ตา ของ เขา พอง ด้วย ความ อ้วนพี เขามีสั่งของเหลือเพื่อ ตามใจปรารถนา ^๘เขาเย้ยและพูดด้วยความ มุ่งร้าย เขา ใฝ่สูง ชู ว่า จะ บีบบังคับ ^๙เขา อ้า ปาก สู้ฟ้าสวรรค์ และ ลิ้น ของ เขา ก็ คั่นอง ไป ในโลก ^{๑๐}ประชาชนของพระองค์จึงหันกลับมา และนำแห่งความบริสุทธิ์ณถูกบีบให้เขาทั้งหลาย ^{๑๑}และ เขา ทั้ง หลาย พูด ว่า “พระเจ้า ทรง ทราบ ได้ อย่างไร พระองค์ ผู้ สูงสุด มี ความรู้หรือ” ^{๑๒}ดูเถิด คนอธรรมเป็นเช่นนี้ แผล และ เขา เจริญ ใน แผ่นดินโลก และ ร่ำรวย ขึ้น ^{๑๓}แท้จริง ข้าพเจ้า ชำระใจ ให้ สะอาด และ ชำระ มือ ด้วย ความ บริสุทธิ์ ก็ เปล่า ประโยชน์ ^{๑๔}เพราะ ข้าพเจ้า รับ ภัย อยู่ วัน ยัง คำ และ ถูก ขนาบ อยู่ ทุก เช้า ^{๑๕}ถ้า ข้าพระองค์ ได้ พูด ว่า “ข้าพเจ้า จะ พูด อย่าง นี้” ดูเถิด ข้าพระองค์ จะ ทำ ผิด ต่อ ชั่วอายุ แห่ง บุตร ทั้ง หลาย ของ พระองค์ แล้ว ^{๑๖}แต่ เมื่อ ข้าพระองค์ ตรัส ว่า จะ เข้าใจ เรื่อง นี้ ได้อย่างไร ข้าพระองค์ รู้สึกว่า เป็น งาน ที่ เหน็ดเหนื่อย ^{๑๗}จน ข้าพระองค์ เข้าไป ใน สถานบริสุทธิ์ ของ พระเจ้า แล้ว ข้าพระองค์ จึง พิเคราะห์ เห็น ปลาย ทาง ของ เขา ทั้ง หลาย ^{๑๘}จริง ละ พระองค์ ทรง

วางเขาไว้ในที่สิ้น พระองค์ทรงกระทำให้
 เขาล้มถึงความพินาศ ^{๑๙} เขาถูกนำไปสู่การ
 รกร้างในครุ่เดียวเสียจริงๆ เขาถูกครอบงำ
 ด้วยความสยดสยองอย่างสิ้นเชิง ^{๒๐} โอ ข้า
 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหมือนความฝันที่
 ที่ตื่นอยู่ เมื่อพระองค์ทรงตื่นอยู่ พระองค์
 จะดูหมิ่นภาพของเขา ^{๒๑} เมื่อจิตใจของข้า
 พระองค์ขมขื่น เมื่อข้าพระองค์เสียวแปลบ
 ถึงหัวใจ ^{๒๒} ข้าพระองค์โศก และไม่เพียง
 सा ข้าพระองค์ประพาดเหมือนสัตว์ต่อพระ
 พักตร์พระองค์ ^{๒๓} ถึงกระนั้นก็ดี ข้าพระองค์
 อยู่กับพระองค์เสมอ พระองค์ทรงจับมือขวา
 ของข้าพระองค์ไว้ ^{๒๔} พระองค์จะ ทรง นำ
 ข้าพระองค์ด้วยความ ปรีกษา ของ พระองค์
 และภายหลังพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์
 ให้ได้รับเกียรติยศ ^{๒๕} นอกจากพระองค์ ข้า
 พระองค์มิมีผู้ใด ในฟ้าสวรรค์ นอกจาก
 พระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาผู้ใดใน
 โลก ^{๒๖} เนื้อหนังและจิตใจของข้าพระองค์จะ
 วายไป แต่พระเจ้าทรงเป็นกำลังใจของข้า
 พระองค์ และเป็นส่วนของข้าพระองค์เป็น
 นิตย์ ^{๒๗} เพราะดูเถิด บุคคลผู้ห่างเหินจาก
 พระองค์จะพินาศ พระองค์ทรงให้บุคคลที่ไม่
 จจริงต่อพระองค์ดับไป ^{๒๘} แต่ส่วนข้าพระองค์
 ที่ จะ เข้า ใกล้ พระเจ้านั้นดี ข้าพระองค์ได้
 วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพื่อข้า
 พระองค์จะได้เล่าถึง พระราชกิจ ทั้งสิ้นของ
 พระองค์

**คำพยากรณ์ไว้ทุกข้เรื่องการทำลายกรุง
 เยรูซาเล็มเมื่อพวกอิสราเอลถูกนำไป
 เป็นเชลย มัสคิลบทหนึ่งของอาสาฟ**

๗๔ ^๑โอ ข้าแต่พระเจ้า โฉน พระองค์
 ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ทั้งหลายทิ้ง
 เสีย เป็น นิตย์ โฉน ความ กวีร ของ พระองค์
 กรุ่น ขึ้น ต่อ แกะ แห่ง ทุ่ง หญ้า ของ พระองค์
^๒ขอ ทรง ระลึก ถึง ชุ่มนุ่มน ชน ของ พระองค์
 ซึ่ง พระองค์ ทรง ได้ มา แต่ ดึกดำบรรพ์ ซึ่ง
 พระองค์ทรงได้ไว้ให้เป็นตระกูลที่เป็นมรดก
 ของพระองค์ ขอทรง ระลึก ถึง ภูเขาคีโยน
 ซึ่ง พระองค์ ทรง เคย ประทับ นัน ^๓ขอ ทรง
 นำย่างพระบาทของพระองค์มายังชากปรัก
 หัก พังอยู่เนื่อง นิตย์ คือ มายัง สิ่ง ทั้ง ปวง ที่
 ถูกศัตรูกระทำอย่างชั่วร้ายในสถานบริสุทธิ์
 นัน ^๔พวกคูริชของพระองค์คำราม อยู่กลาง
 สถานประชุมของพระองค์ เขาตั้งธงของเขา

เองไว้เป็นหมายสำคัญ ^๕คนหนึ่งคนใดจะ
 มีชื่อเสียงเหมือนคนยก ขวาน ขึ้น เหนือ พุ่ม
 ต้นไม้ ^๖แต่บัดนี้บรรดาไม้ที่แกะสลักทั้งสิ้น
 เขาก็พังลงมาเสียด้วยขวานและค้อน ^๗เขา
 เอาไฟ เผา สถานบริสุทธิ์ ของ พระองค์ เขา
 ทำลาย ความ ศักดิ์สิทธิ์แห่ง สถานที่ พระนาม
 ของ พระองค์ ประทับ นัน ถึง ดิน ^๘เขา รำพึง
 ในใจว่า “เราจงทำลายเขาทั้งหลายให้สิ้น
 เชิง” เขาเผาบรรดาสถานประชุมของพระเจ้า
 ที่ใน แผ่นดินหมด ^๙พวกเขาไม่เห็นหมาย
 สำคัญ ทั้ง หลาย ของ เขา ไม่มี ผู้พยากรณ์อีก
 แล้ว ในพวกเขาไม่มีใครทราบว่านานเท่าใด
^{๑๐}โอ ข้าแต่พระเจ้า คูริช จะ เย้ย อยู่ นาน
 เท่าใด ศัตรู จะ หมิ่น ประมาท พระนาม ของ
 พระองค์ เป็น นิตย์ หรือ ^{๑๑}โฉน พระองค์ จึง
 หด พระหัตถ์ ของ พระองค์ เสีย คือ พระหัตถ์
 ขวา ของ พระองค์ ขอ ทรง เหยียด พระหัตถ์
 จาก พระ ทรวง ของ พระองค์ ^{๑๒}ถึง กระนั้น
 พระเจ้า กษัตริย์ ของ ข้า พระองค์ ทรง อยู่
 แต่ ดึกดำบรรพ์ ทรง ประกอบ กิจ ความ รอด
 ท่ามกลาง แผ่นดินโลก ^{๑๓}พระองค์ทรงแยก
 ทะเลด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ พระองค์
 ทรง หัก หัว มังกร ใน น้า ^{๑๔}พระองค์ ทรง ทูบ
 หัวทั้งหลายของเลวี่อาชานเป็นชิ้นๆ พระองค์
 ประทานมันให้เป็นอาหารของคนที่ยอดเยี่ย
 ใน ดิน ทุกวันดาร ^{๑๕}พระองค์ ทรง แยก เปิด
 นำพุดและลำธาร พระองค์ทรงให้แม่น้ำที่ไหล
 อยู่เสมอแห่งไป ^{๑๖}วันเป็นของพระองค์ คิน
 เป็นของพระองค์ด้วย พระองค์ทรงสถาปนา
 ความสว่างและดวงอาทิตย์ ^{๑๗}พระองค์ทรง
 จัดเขตทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก พระองค์ทรง
 สร้างฤดูร้อนและฤดูหนาว ^{๑๘}โอ ข้าแต่พระ
 เยโฮวาห์ ขอ ทรง ระลึก ข้อ นี้ ว่า ศัตรูเยะ
 เย้ยอย่างไร และชนชาติใดได้หมิ่นประมาท
 พระนามของพระองค์อย่างไร ^{๑๙}โอ ขออย่า
 ทรงมอบวิญญานหนักเขาของพระองค์แก่ฝูง
 ชนโหดร้าย ขออย่าทรงลื้มชุ่มนุ่มนชนยากจน
 ของพระองค์เป็น นิตย์ ^{๒๐}ขอ สอน พระทัย ใน
 พันธสัญญา เพราะสถานที่ มีด ของ แผ่นดิน
 เต็ม ไป ด้วย ที่ อยู่ ของ ความ ทารุณ ^{๒๑}โอ
 ขออย่าให้ ผู้ ที่ ถูก บีบ บังคับ ได้ อาย ขอ ให้
 คนจนและคนขัดสน สรรเสริญ พระนาม ของ
 พระองค์ ^{๒๒}โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้น
 สู้คดีของพระองค์ ขอทรงระลึกว่าคนเียงเย้ย
 พระองค์อยู่วันยังค่ำ ^{๒๓}ขออย่าทรงลื้มเสียง

ของคู่อริของพระองค์, เสียงยิ่งคะนึงของคน
ที่ถูกขึ้นสู่พระองค์ก็เพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ

**ผู้พยากรณ์สรรเสริญพระเจ้า ถึงหัวหน้า
นักร้อง ตามทำนองอาลัทซิท เพลง
สดุดีหรือบทเพลงของอาสาฟ**

๗๕ โอ ข้า แต่ พระเจ้า ข้า พระองค์
ทั้ง หลาย ขอ โมทนา พระองค์ ข้า
พระองค์ทั้งหลายขอโมทนาพระองค์ เพราะ
บรรดา พระ ราช กิจ มหัศจรรย์ ของ พระองค์
ประกาศว่าพระนามของพระองค์อยู่ใกล้

**คำสัญญาว่าจะพิพากษา
ด้วยความเที่ยงธรรม**

๒ เมื่อสถานประชุม มาอยู่ต่อหน้าเรา เรา
จะพิพากษาด้วยความเที่ยงธรรม ๓ เมื่อแผ่น
ดินโลกละลาย พร้อมทั้งบรรดาชาวแผ่นดิน
โลกนั้น ผู้ที่รักษาเสาของมันให้มันอยู่คือเรา
เอง เซลาห์ ๔ เราพูดกับคนโง่เขลาว่า “อย่า
ประทุติโง่เขลา” และแก่คนชั่วว่า “อย่ายก
เขาขึ้น ๕ อย่ายกเขาของเจ้าขึ้นให้สูง หรือ
พูดจาอย่างคองแข็ง” ๖ เพราะ การยกขึ้นนั้น
มิได้มาจาก ทิศ ตะวัน ออก หรือ ทิศ ตะวัน ตก
และมีไผ่มาจากทิศใต้ ๗ แต่พระเจ้าทรงเป็น
ผู้พิพากษา พระองค์ทรงให้คนหนึ่งลง และ
ทรงยกอีกคนหนึ่งขึ้น ๘ เพราะในพระหัตถ์
ของ พระเยโฮวาห์มีถ้วยลูกหนึ่ง มีน้ำองุ่น
เป็น ฟอง ประสมไว้ดี พระองค์ ทรง เท ของ
ดื่ม จาก ถ้วย นั้น และ คน ชั่ว ของ แผ่นดินโลก
ทั้ง สิ้น จะ ดื่ม หมด ทั้ง ตะกอน ๙ แต่ข้าพเจ้า
จะ ประกาศ เป็น นิตย ข้าพเจ้า จะ ร้อง เพลง
สรรเสริญพระเจ้าของยาโคบ ๑๐ “บรรดาเขา
ของคนชั่วจะถูกเราตัดออกหมด แต่เขาของ
ผู้ชอบธรรมจะถูกเชิดชูขึ้น”

**การประกาศถึงความรุ่งเรืองของพระเจ้า
ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลง
สดุดีหรือบทเพลงของอาสาฟ**

๗๖ โอใน ยู ดาห์ เขา รู้จัก พระเจ้า ใน
อิสราเอลพระนามของพระองค์ใหญ่
ยิ่ง ๒ ที่ประทับของพระองค์ตั้งอยู่ในซาเล็ม
ที่ ฟานัก ของ พระองค์ อยู่ใน คิ โยน ๓ ที่นั้น
พระองค์ทรงหักลูกธนูทั้งโล่ ดาบ และการ
ยุทธ เซลาห์ ๔ พระองค์ทรงรุ่งโรจน์สูงส่งยิ่ง
กว่าภูเขามิมีเหยื่อ ๕ ด้วยว่าคนใจเขมแข็ง
ถูกริบข้าวของ เขาหลับไป ชายฉกรรจ์ทั้งสิ้น

ไม่สามารถใช้มือของเขาได้อีกแล้ว ๖ โอ ข้า
แต่พระเจ้าของยาโคบ พอพระองค์ทรงชนาบ
ทั้ง รถม้า และ ม้า ก็ ล่วง ลับ ไป ๗ แต่พระองค์
เจ้า พระองค์ ทรง เป็น ที่ นำ คร้าม กลัว เมื่อ
พระองค์ทรงกริ้วขึ้นแล้วใครจะยืนอยู่ในสาย
พระเนตรของพระองค์ได้ ๘ พระองค์ทรงลั่น
คำพิพากษามาจากฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกก็
กลัว และ นิ่ง เจียบ ๙ เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้น
พิพากษา เพื่อช่วยผู้ถ่อมตัวทั้งสิ้นของแผ่น
ดินโลกให้รอด เซลาห์ ๑๐ แน่ละ ความโกรธของ
อง มนุษย์ จะ สรรเสริญ พระองค์ และ ความ
โกรธที่เหลื่ออยู่นั้นพระองค์จะทรงยับยั้งไว้

จงปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความยำเกรง

๑๑ จงปฏิบัติตามต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
ท่านทั้งหลาย และจงปฏิบัติตาม ให้คนที่อยู่
รอบพระองค์น่าของกำนลมายังพระองค์ผู้ซึ่ง
เขาควรเกรงกลัว ๑๒ พระองค์จะทรงตัดดวง
จิตของผู้ครอบครองทั้งหลาย พระองค์ทรง
เป็นที่ นำ คร้าม กลัว แก่ บรรดา กษัตริย์ แห่ง
แผ่นดินโลก

**หนักแต่งสดุดีสักับความไม่วางใจ ถึง
หัวหน้านักร้อง ตามทำนองเย
ธูม เพลงสดุดีของอาสาฟ**

๗๗ ข้าพเจ้า ร้อง ทูล ต่อ พระเจ้า ด้วย
เสียง ของ ข้าพเจ้า ทูล ต่อ พระเจ้า
ด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ได้ทรง
เจีย พระกร รณ สดับ ข้าพเจ้า ๒ ใน วัน ยาก
ลำบาก ของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า แสวงหา องค์
พระผู้เป็นเจ้า ในกลางคืนบาดแผลข้าพเจ้า
ไหลออกไม่หยุด จิตใจของข้าพเจ้าไม่รับคำ
เล่าโลม ๓ ข้าพเจ้ารำลึกถึงพระเจ้า ข้าพเจ้า
ก็ครวญคราง ข้าพเจ้าคร่ำครวญ จิตใจของ
ข้าพเจ้าก็อ่อนระอาไป เซลาห์ ๔ พระองค์
ทรงจับหนังตาของข้าพระองค์ไว้ไม่ให้ปิด
ข้าพระองค์ ทุกข์ มาก จน พุด ไม่ ออก ๕ ข้า
พระองค์ พิจารณา ถึง สมัย ก่อน ข้าพระองค์
จำปีที่มนานมาแล้วได้ ๖ ข้าพระองค์รำลึก
ถึงบทเพลง ของ ข้าพระองค์ในกลางคืน ข้า
พระองค์ตรัสตรองกับจิตใจของตนเอง และ
จิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็เสาะหา ๗ “องค์
พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทอดทิ้งเป็นนิตย์ และ
จะไม่เคยพอพระทัยอีกหรือ ๘ ความเมตตา
ของพระองค์จะระงับอยู่เป็นนิตย์หรือ พระ
สัญญาของพระองค์สิ้นสุดตลอดทุกชั่วอายุ

หรือ “พระเจ้าทรงลืมนี่จะทรงพระกรุณาหรือ เพราะ พระพิโรธ พระองค์ จึง ทรง ปิด ความ สว่างเสียหรือ” เซลาห์

การชัชชนะ

๑๐ และ ข้าพเจ้า ว่า “นั่นแหละ เป็น ความ ทุกข์ ของ ข้าพเจ้า แต่ ข้าพเจ้า จะ ระลึก ถึง ปี ทิ้ง หลาย แห่ง พระหัตถ์ ขวามือ ของ พระองค์ ผู้ สูงสุด” ๑๑ ข้าพเจ้า จะ ระลึก ถึง พระ ราช กิจ ทิ้ง ปวง ของ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ข้า ข้า พระองค์ จะ จดจำ บรรดา การ มหัศจรรย์ ของ พระองค์ ใน สมัย ก่อนๆ ๑๒ ข้าพระองค์ จะ ตรึก ตรอง ถึง พระ ราช กิจ ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ และ กล่าว ถึง พระราชกิจ ของ พระองค์ ๑๓ โอ ข้า แต่ พระเจ้า วิถี การ ของ พระองค์ อยู่ใน สถาน บริสุทธิ พระองค์ ไฉน จะ ยิ่ง ใหญ่ อย่าง พระเจ้า ของ เรา ๑๔ พระองค์ คือ พระเจ้า ผู้ ทรง กระทำ การ มหัศจรรย์ ผู้ ทรง สำแดง ฤทธานุ ภาพ ของ พระองค์ ท่ามกลาง ชนชาติ ทั้ง หลาย ๑๕ พระองค์ ได้ ทรง ไล่ ประชาชน ของ พระองค์ ด้วย พระกร ของ พระองค์ คือ ลูกหลาน ของ ยา โคบ และ โยเซฟ เซลาห์ ๑๖ โอ ข้า แต่ พระเจ้า เมื่อนำ เห็น พระองค์ นำ เห็น พระองค์ มัน ก็ เกรงกลัว แน่ ที่เดียว ที่ ลึก ก็ สัน สະ ทาน ๑๗ เมฆ เท นาลง มา ท้องฟ้า ก็ ค่นอง เสียง ลูก ธนู ของ พระองค์ ก็ ปลิว ไป ปลิว มา ๑๘ ฟ้าผ่า ของ พระองค์ มี เสียง อยู่ใน ฟ้า สวรรค์ ฟ้า แลบ ทำให้ พิกพ สว่าง แผ่นดิน โลก ก็ สัน สະ ทาน และ หวั่น ไหว ๑๙ พระ มรรคา ของ พระองค์ อยู่ใน ทะเล พระ วิถี ของ พระองค์ อยู่ใน นาม หิม่า ทั้ง หลาย ถึง กระเน่น รอย พระบาท ของ พระองค์ ก็ ไม่มี ใคร รู้ ๒๐ พระองค์ ทรง นำ ประชาชน ของ พระองค์ โดย มือ ของ โมเสส และ อาโรน เหมือน ฝูง แพะ แกะ

คนอิสราเอลจะสอนลูกหลานเรื่อง ความดีเลิศของพระเจ้า มีสติ ลมบทหนึ่งของอาสาฟ

๗๘ โอ ประชาชน ของ ข้าพเจ้า เออ จง เชื้อ หู ฟัง กฎ ของ ข้าพเจ้า เอียง หู ของ ท่าน ทั้ง หลาย ฟัง ถ้อยคำ จาก ปาก ข้าพเจ้า ๒ ข้าพเจ้า จะ อ้า ปาก กล่าว คำ อุปมา ข้าพเจ้า จะ กล่าว คำ ลึก ลับ ของ โบราณกาล ๓ ถึง สิ่ง ที่ เรา ทั้ง หลาย ได้ ยิน ได้ ทราบ ที่ บรรพบุรุษ ของ เรา ได้ บอก เรา ๔ เรา จะ ไม่ ช้อน ไว้ จาก ลูก หลาน ของ เขา แต่ จะ บอก แก่ ชั่วอายุ ที่ กำลัง

เกิด มา ถึง การ สรรเสริญ พระ เยโฮวาห์ และ ฤทธานุภาพ ของ พระองค์ และการ มหัศจรรย์ ซึ่ง พระองค์ ได้ ทรง กระทำ ๕ เพราะ พระองค์ ทรง สถาปนา พระ โอวาห์ ไว้ ใน ยา โคบ และ ทรง แต่ง ตั้ง พระ ราช บัญญัติ ไว้ ใน อิสราเอล ซึ่ง พระองค์ ทรง บัญชา แก่ บรรพบุรุษ ของ เรา ว่า ให้ แจ้ง เรื่อง ราว เหล่า นั้น แก่ ลูก หลาน ของ เขา ๖ เพื่อ ชั่วอายุ รุ่น ต่อ ไป จะ ทราบ เรื่อง คือ ลูก หลาน ที่ จะ เกิด มา และ ที่ จะ ลูก ขึ้น บอก ลูก หลาน ของ เขา ๗ เพื่อ เขา จะ ตั้ง ความ หวัง ของ เขา ไว้ ใน พระเจ้า และ ไม่ ลืม พระ ราช กิจ ของ พระเจ้า แต่ รักษา พระ บัญญัติ ของ พระองค์ ๘ และ เพื่อ เขา จะ มี ได้ เหมือน บรรพบุรุษ ของ เขา คือ ชั่วอายุ ที่ ดื้อ ดิ่ง และ มัก กบฏ ชั่วอายุ ที่ จิตใจ ไม่ มั่นคง ผู้ ซึ่ง จิต วิญญาน ของ เขา ไม่ มั่นคง ต่อ พระเจ้า ๙ บรรดา คน เอฟ ราอิม มี อาวุธ พร้อม และ ถู้อันธนู ได้ หัน กลับ ใน วัน สงคราม ๑๐ เขา ทั้ง หลาย มี ได้ รักษา พันธสัญญา ของ พระเจ้า และ ปฏิเสธ ที่ จะ เดิน ตาม พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ ๑๑ เขา ลืม สิ่ง ที่ พระองค์ ได้ ทรง กระทำ และ การ มหัศจรรย์ ซึ่ง พระองค์ ทรง สำแดง แก่ เขา ๑๒ พระองค์ ทรง กระทำ การ มหัศจรรย์ ท่ามกลาง สายตา ของ บรรพบุรุษ ของ เขา ใน แผ่นดิน อียิปต์ ใน ไร่นา โศดอน ๑๓ พระองค์ ทรง แยก ทะเล และ ให้ เขา เดิน ผ่าน ไป และ กระทำ ให้ น้ำ ดอง อยู่ เหมือน กอง สูง ๑๔ ใน กลาง วัน พระ องค์ ทรง นำ เขา ด้วย เมฆ และ ด้วย แสง ไฟ คั่น ยัง รุ่ง ๑๕ พระองค์ ทรง ผ่าน หิน ใน ถิ่น ทุก กั้น ดาร ประทาน นำ เป็น อัน มาก ให้ เขา ต้ม เหมือน มา จาก ที่ ลึก ๑๖ พระองค์ ทรง กระทำ ให้ น้ำ ล้ำธาร ออก มา จาก หิน ทรง กระทำ ให้ น้ำ ไหล ลง มา เหมือน แม่น้ำ ๑๗ แต่ เขา ยัง กระทำ บาป ยิ่ง ขึ้น ต่อ พระองค์ ได้ กบฏ ต่อ องค์ ผู้ สูงสุด ใน ที่ แห่ง แล้ง ๑๘ เขา ทดลอง พระเจ้า อยู่ใน ใจ ของ เขา โดย เรียก ร้อง อาหาร ที่ เขา อยาก ๑๙ เขา พูด ปรีกปรีว่า พระเจ้า ว่า “พระเจ้า จะ ทรง เตรียม สำรับ ใน ถิ่น ทุก กั้น ดาร ได้ หรือ” ๒๐ ดู เกิด พระองค์ ทรง ตี หิน ให้ น้ำ พุ ออก มา และ ล้ำธาร ก็ ไหล ล้น พระองค์ จะ ประทาน ขนม บึง ด้วย ได้ หรือ หรือ ทรง จัด เนื้อ ให้ ประชาชน ของ พระองค์ ได้ หรือ ๒๑ เพราะ ฉะนั้น เมื่อ พระ เยโฮวาห์ ทรง สดับ แล้ว พระองค์ ทรง พระ พิโรธ มี ไฟ หลง ขึ้น สู้อียิปต์ พระ พิโรธ ของ พระองค์ สูง ขึ้น สู้อิสราเอล ๒๒ เพราะ เขา ไม่ เชื่อ พระเจ้า

และไม่ไว้วางใจในความรอดของพระองค์^{๒๓} พระองค์ยังทรงบัญชาเมฆเบื้องบน และทรงเปิดประตูฟ้าสวรรค์^{๒๔} พระองค์ทรงหลั่งมานาให้เขารับประทาน และทรงประทานอาหารที่พวยให้เขา^{๒๕} มนุษย์ได้กินอาหารของทูตสวรรค์ พระองค์ทรงประทานอาหารให้เขาอย่างอุดม^{๒๖} พระองค์ทรงกระทำให้ลมตะวันตกพัดในฟ้าสวรรค์ และทรงนำลมได้ออกมาด้วยฤทธิ์ของพระองค์^{๒๗} พระองค์ทรงหลั่งเนื้อให้เขาอย่างผดคลี คือนก ดั่งเม็ดทรายในทะเล^{๒๘} พระองค์ทรงให้มันตกลงมากกลางค่ายของเขา และรอบที่อาศัยของเขา^{๒๙} เขาได้รับประทานอิมิตี เพราะพระองค์ประทานสิ่งที่เขาอยาก^{๓๐} แต่ก่อนที่เขาจะหายอยาก ขณะที่อาหารยังอยู่ในปากของเขา^{๓๑} พระพิโรธของพระเจ้าปลุ่งขึ้นต่อเขา และพระองค์ทรงสังหารคนฉกรรจ์ที่สุดของเขาเสีย และทรงคว่ำคานที่คูดเลือกแล้วในอิสราเอลเสีย^{๓๒} ถึงมีเรื่องทั้งสินนี้ เขาก็ยังกระทำบาป เขามีได้ เชื่อถือ การมหัศจรรย์ของพระองค์^{๓๓} พระองค์จึงทรงกระทำให้วันของเขาหายไปดังสิ่งไร้สาระ และทรงให้ปีของเขาหายไปด้วยความยากลำบาก^{๓๔} เมื่อพระองค์ทรงสังหารเขา เขาแสวงหาพระองค์ เขาได้กลับ มาแสวง พระเจ้า ด้วยใจร้อนรน^{๓๕} เขาระลึกว่าพระเจ้าทรงเป็นศิลาของเขา และพระเจ้าองค์สูงสุดเป็นพระเจ้าผู้ไถ่ของเขา^{๓๖} แต่เขาขอพระองค์ด้วยปากของเขา และมุสาต่อพระองค์ ด้วยลิ้นของเขา^{๓๗} เพราะจิตใจของเขา ไม่ แน่ว แน่ ต่อพระองค์ เขาไม่จริงใจต่อพันธสัญญาของพระองค์^{๓๘} ถึงกระนั้น ด้วย ความ สงเวช พระองค์ ทรง อดภัย ความ ชั่ว ชั่ว ของ เขา และมี ได้ ทรง ทำลาย เขา พระองค์ ทรง ยับยั้ง พระพิโรธ ของ พระองค์ บ่อยๆ และมี ได้ ทรง กวน พระพิโรธ ของ พระองค์ ทั้ง สิน ให้ ขึ้น มา^{๓๙} พระองค์ ทรง ระลึก ว่า เขา เป็น เพียง แต่ เนื้อ หนึ่ง เป็น ลม ที่ ผ่าน ไป แล้ว มี ได้ กลับ มา อีก^{๔๐} เขา ยั่ว พระองค์ ใน ถิ่น ทูรกันดาร บ่อย สัก เท่า ไฉน และ ทำให้ พระองค์ โทมนัส ใน ทะเล ทราย^{๔๑} แต่ เขายัง ได้ กลับ ทดลอง พระเจ้า อีก และได้ ทำ ให้ องค์ บาริสทิส ของ อิสราเอล เศร้า พระทัย^{๔๒} เขา มิ ได้ ระลึก ถึง พระหัตถ์ ของ พระองค์ หรือ วัน ที่ พระองค์ ทรง ช่วย เขา ให้ พ้น จาก คู่อริ ของ เขา^{๔๓} เมื่อ พระองค์ ทรง กระทำ หมาย สำคัญ ของ พระองค์ ใน อียิปต์ และ การ มหัศจรรย์

ของพระองค์ ใน ไร่นา โคอัน^{๔๔} พระองค์ ทรง เปลี่ยน แม่น้ำ และ ลำธาร ของ เขา ให้ เป็น เลือด เพื่อ เขา ต้ม อะไร มิ ได้^{๔๕} พระองค์ ทรง ส่ง ผึ้ง เหลือบ มา ทำ มกลาง เขา ซึ่ง ผลาญ เขา และ กบ ซึ่ง ทำ ลาย เขา^{๔๖} พระองค์ ประทาน พิษ ผล ของ เขา แก่ ตก แตน วัล คณ และ ผล งาน ออก แรง ของ เขา แก่ ตก แตน วัล บิน^{๔๗} พระองค์ ทรง ทำ ลาย เกา ถอง ของ เขา ด้วย ลูก เข็บ และ ตัน มะ เตื่อ ของ เขา ด้วย น้ำ ค้าง แข็ง^{๔๘} พระองค์ ทรง มอบ ผู่ งู ของ เขา ไว้ กับ ลูก เข็บ และ ผู่ งู พะ แกะ ของ เขา กับ ฟ้า ฟ้า^{๔๙} พระองค์ ทรง ปล่ อย ความ กวี รุ ภัย ของ พระองค์ มา เหนือ เขา ทั้ง พระ พิโรธ ความ กวี รุ และความ ทุกข์ ลำบาก โดย ส่ง เหล่า ทูต สวรรค์ ชั่ว ร้าย ทำ มกลาง เขา^{๕๐} พระองค์ ทรง เปิด วิถี ให้ แก่ ความ กวี รุ ของ พระองค์ พระองค์ มิ ได้ ทรง วัน จิต วิญญาน เขา ไว้ จาก ความ ตาย แต่ ประทาน ชีวิต ของ เขา แก่ โจร ระบาด^{๕๑} พระองค์ ทรง ประหาร ลูก หัว ปี ทั้ง สิน ใน อียิปต์ คือ ผล แรก แห่ง กาล ings ของ เขา ใน เติ นท์ ของ ฮาม^{๕๒} แล้ว พระองค์ ทรง นำ ประชาชน ของ พระองค์ ออก มา เหมือน นำ แกะ และ นำ เขา ไป ใน ถิ่น ทูรกันดาร เหมือน ผู่ งู พะ แกะ^{๕๓} พระองค์ นำ เขา ไป อย่าง ปลอด ภัย เขา จึง มิ กลัว แต่ ทะเล ท่วม ต้ ทรู ของ เขา^{๕๔} และ พระองค์ ทรง พา เขา มา ยิง เขต แคน แห่ง สถาน บาริสทิส ของ พระองค์ ยัง ภู เขา นี้ ซึ่ง พระ หัตถ์ ถู ขว ของ พระองค์ ได้ ทรง ไถ ไว้^{๕๕} พระองค์ ทรง ชิบ ประชาชาติ ต่าง ๆ ออก ไป ข้าง หน้า เขา พระองค์ ทรง วัด แบ่ง แคน ประชาชาติ นั้น ให้ เป็น มรดก และ ทรง ตั้ง บรรดา ตระกูล อิสราเอล ไว้ ใน เติ นท์ ของ เขา^{๕๖} แต่ เขา ทัง หลาย ยัง ทดลอง และ ยั่ว พระเจ้า องค์ สูง สุด มิ ได้ รักษา บรรดา พระ โออาท ของ พระองค์^{๕๗} กลับ หนี ไป เสีย และ ประพดี ทรย ต่อ ย่าง บรรพ ฐะ ของ เขา เขา บิด ไป เหมือน คน ัน ทุ ที่ ไว้ ใจ มิ ได้^{๕๘} เพราะ เขา ยั่ว ยา พระองค์ ให้ ทรง กวี รุ ด้วย เรื่อง ปุช นี ย สถาน สูง ของ เขา ทัง หลาย ได้ หมุน ให้ พระองค์ หวง แหน เขา ด้วย เรื่อง รูป เคารพ แกะ สลัก ของ เขา^{๕๙} เมื่อ พระเจ้า ทรง สดับ พระองค์ ทรง พระ พิโรธ ยิ่ง และ พระองค์ ทรง รัง เกียจ อิสราเอล ยิ่ง หนัก^{๖๐} พระองค์ ทรง ลู ะ พลั บ ผลา ใน ซี โลห์ คือ เติ นท์ ที่ พระองค์ ทรง ตั้ง ไว้ ทำ มกลาง มนุษย์^{๖๑} และ ทรง มอบ ฤ ทา ณา ภา พ ของ พระองค์ แก่ การ เป็น เชลย และ ส่ง รา ตี ของ พระองค์ แก่ มือ ของ คู่อริ^{๖๒} พระองค์

ทรงมอบประชาชนของพระองค์แก่ดาบ และทรงพระพิโรธต่อ มรดกของพระองค์ ๖๓ ไฟผลาญหนุ่มๆของเขาสี และสาว ๆ ของเขาก็ไม่ได้ แต่งงาน ๖๔ บรรดาปิโรหิต ของเขาล้มลงด้วยดาบ และหญิงม่ายของเขามิมีการร้องทุกข์ ๖๕ แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตื่นอย่างตื่นบรรทม อย่างชายฉกรรจ์ให้ร้องเพราะ ฤทธิ เหล่า อ่อน ๖๖ และพระองค์ ทรงดีปฏิบัติของพระองค์ในข้างหลัง และให้เขาได้อายุเป็นนิตย์ ๖๗ พระองค์ทรงปฏิเสธพลับพลาของโยเซฟ พระองค์มิได้ทรงเลือกตระกูลเอฟราอิม ๖๘ แต่พระองค์ทรงเลือกตระกูลยูดาห์ ภูเขาศิโยนซึ่ง พระองค์ทรงรัก ๖๙ พระองค์ทรงสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระองค์อย่างกับพระราชวังสูง อย่างแผ่นดินโลกซึ่ง พระองค์ตั้งไว้เป็นนิตย์ ๗๐ พระองค์ทรงเลือกดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ทรงพาท่านมาจากคอกแกะ ๗๑ พระองค์ทรงพาท่านมาจากการดูแลแม่แกะ ที่มีลูกอ่อนให้เป็นผู้เลี้ยงดูยาโคบประชาชนของพระองค์ และอิสราเอล มรดกของพระองค์อย่าง เลี้ยงแกะ ๗๒ ท่านจึงเลี้ยงดูเขาทั้งหลายด้วยใจเที่ยงธรรม และนำเขาทั้งหลายไปด้วยมือข้าของ

การร้องทุกข์เรื่องการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม เพลงสดุดีของอาสาฟ

๗๙ โอ ข้าแต่พระเจ้า พวกต่างชาติได้เข้าในมรดกของพระองค์ เขาได้ทำให้พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์มีมลทิน เขาได้ทำให้เยรูซาเล็มเป็นที่ปรักหักพัง ๒ เขาให้ ศพ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ เป็น อาหาร แก่ บรรดานก ใน อากาศ ให้ เนื้อ ของ วิสุทธิชนของพระองค์ แก่ สัตว์ป่า แห่ง แผ่นดิน ๓ เขาได้ เท โลหิต ของ คน เหล่า นั้น ออก มา อย่าง นำ รอบ เยรูซาเล็ม จน ไม่มี คน ผั่ง ศพ ๔ เรากลายเป็นที่เหยียบย่ำแก่เพื่อนบ้านของเราเป็นที่สบประมาท และเยาะเย้ยแก่คนที่อยู่รอบเรา ๕ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกริ้วอีกนานเท่าใด เป็นนิตย์หรือ พระเจ้าข้า ความหวงแหนของพระองค์จะไหม้ดังไฟไปอีกนานเท่าใด ๖ ขอทรงเทความกริ้วของพระองค์ลงเหนือบรรดาประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือราชอาณาจักรทั้งหลายที่ไม่ร้องทูลออกพระนามของพระองค์ ๗ เพราะเขาทั้งหลายได้ผลาญยาโคบ และกระทำให้อาศัยของเขาร้างเปล่า

การทูลขอพระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้พ้น

๘ โอ ขออย่าทรงระลึกถึงความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอความสับสนของ พระองค์ เร่ง มา พบ ข้า พระองค์ทั้งหลาย เพราะ ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย ตกต่ำมาก ๙ โอ ข้า แต่ พระเจ้า แห่ง ความ รอดของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ขอ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ เพราะเห็นแก่สง่าราศีแห่งพระนามของ พระองค์ ขอ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ให้พ้น และ อภัย บาป ของ ข้า พระองค์ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ๑๐ ควรหรือที่บรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า “พระเจ้าของเราอยู่ที่ไหน” ขอให้ พระองค์ ทรง ปรากฏ ใน ท่ามกลาง ประชาชาติ ต่อ สายตา ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย โดยการ แก่ แค้น โลหิตของ ผู้รับ ใช้ พระองค์ ที่ ไหล ออก มา ๑๑ ขอให้เสียงคร่ำครวญของบรรดาเชลยมาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ขอทรงสงวนคนเหล่านั้นที่ต้องถึงตาย ๑๒ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตอบแทนการที่ข้าได้เหยียบย่ำต่อพระองค์ สักเจ็ดเท่า ณ ทรงอกเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ ๑๓ แล้วข้าพระองค์ทั้งหลาย ประชาชน ของ พระองค์ ผูก แพะ แกะ แห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ จะไม่ทูลหาพระคุณพระองค์ เป็นนิตย์ ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย จะกล่าวสรรเสริญพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ

การทูลขอให้พระเจ้าทรงโปรดปรานอีกถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองโซซานิมีเออูท เพลงสดุดีของอาสาฟ

๘๐ โอ ข้า แต่ พระผู้ทรง เลี้ยง ดูอิสราเอล อย่าง เลี้ยง แกะ คือ พระองค์ผู้ทรงนำโยเซฟอย่างนำฝูงแพะแกะขอทรงเจียพระกรรมสมบัติ พระผู้ประทับระหว่างพวกเรือบ ขอทรงทอแสงออกมา ๒ ต่อหน้าเอฟราอิม และเบนยามิน และมนัสเสห์ ขอ ทรง ปลุก พระ ราช อำนาจ ของ พระองค์ ขึ้นมาช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด ๓ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ให้ กลับ สู่อุสราฟดี ขอ พระ พักตร์ ของ พระองค์ ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด ๔ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระองค์ จะ ทรง กริ้ว ต่อ คำ อธิษฐานของ ประชาชน ของ พระองค์ นาน สัก เท่าใด

๕ พระองค์ได้ ทรง เลี้ยง เขา ด้วย น้ำตา ต่าง
 อาหาร และ ทรง ให้ เขา ต่อม น้ำตา อย่าง เต็ม
 ขนาด ๖ พระองค์ ทรง กระทำให้ ข้า พระองค์
 เป็น ที่ แดง ร้าว กัน ใน หมู่ เพื่อน บ้าน ของ ข้า
 พระองค์ และ ศัตรู ของ ข้า พระองค์ หิว รวาทะ กัน
 ๗ โอ ข้า แต่ พระเจ้า จอม โยธา ขอ ทรง ช่วย ข้า
 พระองค์ ทั้ง หลาย ให้ กลับ สู่ สภาพ ดี ขอ พระ
 พุทธร် ของ พระองค์ ทอแสง เพื่อ ข้า พระองค์
 ทั้ง หลาย จะ รอด ๘ พระองค์ ทรง นำ เถา อ่อง น
 ออก จาก อียิปต์ พระองค์ ทรง ขับ ไล่ บรรดา
 ประชาชาติ ออก ไป และ ทรง ปลุก เถา อ่อง น ไว้
 ๙ พระองค์ ทรงปราบดินให้ มัน ก็ หยิ่ง ราก ลึก
 และ แม้ เต็ม แผ่น ดิน ๑๐ ร่ม เงาม ของ มัน คลุม
 ภูเขา และ กิ่ง ก้าน ของ มัน เหมือน ต้น สน สิตาร์
 อัน ดี ๑๑ มัน ส่ง กิ่ง ไป ถึง ทะเล และ ส่ง แขนง
 ไป ถึง แม่น้ำ ๑๒ ทำ ไม่ พระองค์ จึง ทรง พัง ริว
 ต้นไม้ ล่ง เสียว บรรดา คน ทั้ง สิ้น ที่ ผ่าน ไป ตาม
 ทาง จึง เต็ด ผล ของ มัน ๑๓ หมู ปา จาก ดง มา
 ย่ำ ยี่ มัน และ บรรดา สัตว์ ปา ใน ไร่นา กิน มัน เป็น
 อาหาร ๑๔ โอ ข้า แต่ พระเจ้า จอม โยธา ขอ ทรง
 หัน กลับ เกิด พระเจ้า ข้า ขอ ทรง มอง จาก ฟ้า
 สวรรค์ และ ทรง เห็น ขอ ทรง สน พระทัย ใน เถา
 อ่อง น นี้ ๑๕ คือ สวน อ่อง น ซึ่ง พระหัตถ์ ขาว ของ
 พระองค์ ทรง ปลุก ไว้ และ กิ่ง ที่ พระองค์ ทรง
 ให้ เจริญ แข็ง แรง เพื่อ พระองค์ เอง ๑๖ มัน ถูก
 เผา เสีย ด้วย ไฟ มัน ถูก ตัด ลง พวก เขา พิณา ศ
 ด้วยการ ต่ำ หิน จาก สี่ พระ พุทธร် ของ พระองค์
 ๑๗ ขอ พระหัตถ์ ของ พระองค์ จง อยู่ เหนือ ผู้ ที่
 อยู่ เบื้อง ขาว พระหัตถ์ ของ พระองค์ คือ บุตร
 ของ มนุษย์ ที่ พระองค์ ทรง กระทำให้ แข็ง แรง
 เพื่อ พระองค์ เอง ๑๘ แล้ว ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย
 จะ ไม่ หัน กลับ มา จาก พระองค์ ขอ ทรง สงวน
 ชีวิต ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ไว้ แล้ว ข้า พระองค์
 ทั้ง หลาย จะ ทูล ออก พระนาม พระองค์ ๑๙ โอ
 ข้า แต่ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า จอม โยธา ขอ ทรง
 ช่วย ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ให้ กลับ สู่ สภาพ ดี
 ขอ พระ พุทธร် ของ พระองค์ ทอแสง เพื่อ ข้า
 พระองค์ ทั้ง หลาย จะ รอด ได้

**การสรรเสริญพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง
 ตามทำนองกัททิส เพลงสดุดีของอาสาฟ**

๘๑ จง ร้อง เพลง ถวาย พระเจ้า พระ
 เสียง ดัง ถวาย แต่ พระเจ้า ของ ยูา โคบ ๒ จง
 เปล่ง เสียง สดุดี จง ตี รัมะนา ทั้ง พิณ เขาคู่
 อิน ไพเราะ และ พิณใหญ่ ๓ จง เป่า แตร เมื่อ

วัน ขึ้น ค่ำ เมื่อ วัน เพ็ญ ณ วัน การ เลี้ยง ของ
 เรา ๔ เพราะ เป็น กฎ เกณฑ์ สำหรับ อิสราเอล
 เป็น พระ ราช บัญญัติ ของ พระเจ้า แห่ง ยา โคบ
 ๕ พระองค์ ทรง ตง ให้ เป็น พระ โอวาท ใน โยเซฟ
 เมื่อ พระองค์ ทรง ออก ไป สู่ แผ่น ดิน อียิปต์ ใน
 ที่ ซึ่ง ข้า พเจ้า ได้ยิน ภาษา ซึ่ง ข้า พเจ้า ไม่ เคย
 รู้ จัก ๖ ว่า “เรา ผ่อน ป่า ของ เขา จาก การะ ของ
 เขา เมื่อ เขา เป็น อิสระ พ้น การะ ฉะ” ๗ เมื่อ ทุก ช้
 ใจ เจ้า เรียก เรา ก็ ช่วย เจ้า ให้ พ้น เรา ตอบ เจ้า
 ใน ที่ ลับ ลี ของ ฟ้า ร้อง เรา ได้ ทดลอง เจ้า ที่ นำ
 ณ เมรีบาห์ เซลาห์ ๘ โอ ประชาชน ของ เรา
 เอ๋ย จง พัง แล้ว เรา จะ ทัก ท้วง เจ้า โอ อิสราเอล
 เอ๋ย ถ้า เจ้า จะ พัง เรา ๙ จะ ไม่มี พระ แผล ก
 ท่า มกลาง เจ้า เลย เจ้า จะ ไม่ กรบ ไหว้ พระ
 ต่าง ค้าว ๑๐ เรา คือ พระ เยโฮวาห์ พระ เจ้า ของ
 เจ้า ผู้ ได้ พา เจ้า ออก มา จาก แผ่น ดิน อียิปต์ อ้า
 ปาก ของ เจ้า ให้ กว้าง เกิด เรา จะ บ่อน เจ้า ให้
 อิม ๑๑ แต่ ประชาชน ของ เรา ไม่ พัง เสี่ยง ของ
 เรา อิสราเอล ไม่ ยอม รับ เรา เลย ๑๒ เรา จึง มอบ
 เขา ไว้ แก่ จิต ใจ คือ ด่าน ของ เขา เอง ให้ ดำ เนิน
 ตาม คำ ปรี กษา ของ เขา เอง ๑๓ โอ ประชาชน
 ของ เรา นำ จะ พัง เรา และ อิสราเอล นำ จะ เดิน
 ใน ทาง ทั้ง หลาย ของ เรา ๑๔ แล้ว ไม่ ข้า เรา ก็
 จะ ให้ ศัตรู ของ เขา นอบ น้อม ลง และ จะ หัน มือ
 ของ เรา สู่ คู่อริ ของ เขา” ๑๕ บรรดา ผู้ ที่ เกลียด
 ซึ่ง พระ เยโฮวาห์ จะ หมอบ รวบ ต่อ พระองค์
 “แต่ เวลา ของ เขา ทั้ง หลาย จะ ยัง ยืน อยู่ เป็น
 นิตย” ๑๖ พระองค์ จะ ทรง เลี้ยง เขา ด้วย ข้าว
 สา ลี อย่าง ดี ที่ สุด “เรา จะ ให้ เจ้า พอ ใจ ด้วย น้
 ฝั่ง ที่ มา จาก หิน”

**การทูลขอให้พระเจ้าทรงพิพากษา
 เพลงสดุดีของอาสาฟ**

๘๒ ๑ พระเจ้า ทรง เข้า ประทับ ใน ชุม นม
 ชน ของ ผู้ มี อำนาจ พระองค์ ทรง
 ทำ การ พิพากษา ท่า มกลาง พระ ทั้ง หลาย ว่า
 ๒ “ท่าน จะ ตัด สิ้น อย่าง อ ยุติธรรม และ แสดง
 ความ ลำ เเอียง ข้าง คน ชั่ว นาน เท่า ได เซลาห์
 ๓ จง ให้ ความ ยุติธรรม แก่ คน ยากจน และ
 กำ ปร้า พอ จง ดำรง สิทธิ ของ ผู้ ที่ ทุก ช้ ยาก และ
 คน ชัด สน ๔ จง ช่วย คน ยากจน และ คน ชัด สน
 ให้ พ้น ช่วย เขา ให้ พ้น จาก มือ ของ คน ชั่ว”
 ๕ เขา ทั้ง หลาย ไม่ รู้ และ ไม่ เข้า ใจ เขา เดิน ไป
 มา ใน ความ มืด ราก ทั้ง สิ้น ของ แผ่น ดิน โลก
 ก็ หวัน ไหว ๖ เรา ได้ กล่าว ว่า “ท่าน ทั้ง หลาย
 เป็น พระ เป็น บุตร ของ ผู้ สูง สุด ท่าน ทุก คน นน

แหละ “ถึงกระนั้น ท่านก็จะตายอย่างมนุษย์ และล้มลงเหมือนเจ้านายคนหนึ่งคนใด” “โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้นพิพากษาแผ่นดินโลก เพราะบรรดาประชาชาติ ทั้งสิ้นจะเป็นมรดกของพระองค์”

**การร้องทุกข์เรื่องการคิดกบฏ
บทเพลงหรือเพลงสดุดีของอาสาฟ**

๘๓ “โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงนิ่งอยู่ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงเงียบ และเฉยอยู่ ^๒ เพราะ ดุเดือดศัตรู ของ พระองค์ สับสน อลหม่าน บรรดาผู้ที่ ชัง พระองค์ ได้ ยก ศีรษะ ของ เขา ขึ้น ^๓ เขา วางแผนการ แยก คาย สู้ ประชาชน ของ พระองค์ เขา ปรีกษากัน สู้ ผู้ที่ พระองค์ ทรงช้อน อยู่ “เขา พูด ว่า “มา เกิด ให้ เรา ตัด เขา ออกจาก การ เป็น ประชาชาติ เพื่อ จะ ไม่ระลึก ถึง ชื่อ อิสราเอล อีก ต่อ ไป” ^๔ เพราะ เขา ปองร้าย เป็น ใจ เดียว กัน เขา ทำ พันธสัญญา สู้ พระองค์ ^๕ คือ เต็นท์ ของ เอโดม และ คน อีซมาเอล โมอับ และ คน ฮาการ์ ^๖ เกบาล อัมโมน และ อามาเลค ฟิ ลิส เตีย กับ ชาว เมือง ไทระ ^๗ อัสซีเรีย ก็ สมทบ เขา ด้วย เขา ได้ ช่วย ลุก หลาน ของ โลท เซลาห์

การอธิษฐานผู้ศัตรูของอิสราเอล

“ขอ ทรง ทำ กับ เขา อย่าง พระองค์ ทรงกระทำ กับ มีเดียน อย่าง ที่ ทำ กับ สีเสรา และ ยามีน ที่ ล้าธาร คีไซน ^{๑๐} ผู้ ถูก ทำ ลาย ที่ ต่าบ ลเอน โดร์ ผู้ กลาย เป็น ภัย ของ ที่ ดิน ^{๑๑} ขอ ทรง ทำ ชู นนาง ของ เขา เหมือน โอ เรบ และ เศ เออบ ทำ เจ้านาย ทั้ง สิ้น ของ เขา เหมือน เศ บาร์ และ ศาล มุนนา ^{๑๒} ผู้ ที่ กล่าว ว่า “ให้ เรา เอา ที่ อาศัย ทั้ง หลาย ของ พระเจ้า มา เป็น กรรม สิทธิ ของ เรา เกิด” ^{๑๓} โอ ข้าแต่ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ ขอ ทรง ทำ เขา ให้ เหมือน นก จักร เหมือน แกลบ ต่อ หน้า ลม ^{๑๔} อย่าง ไฟ เผา ผล ชาติ ไม้ อย่าง เปลวเพลิง ที่ ให้ ภูเขา ลุก โพล่ง ^{๑๕} ขอ ทรง ช่ม เหมง เขา ด้วย พายุ แร่ง กล้า ของ พระองค์ และ ทรง ทำ ให้ เขา คร่ำ กลัว ด้วย พายุ จัด ของ พระองค์ ^{๑๖} ทรง ให้นำ หน้า ของ เขา เต็ม ไป ด้วย ความ อาย โอ ข้าแต่ พระเยโฮวาห์ เพื่อ เขา จะ ได้ แสวง หา พระนาม ของ พระองค์ ^{๑๗} ขอ ให้ เขา อับ อาย และ กลัว อยู่ เป็น นิรันดร์ ให้ เขา อด สู้ และ พิณา คไป ^{๑๘} เพื่อ คน ทั้ง ปวง จะ ทราบ ว่า

พระองค์ ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์แต่ผู้เดียว ทรงเป็นผู้สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

ความปรารถนาเข้าไปนมัสการในพระวิหาร ถึงหัวหนานักร้อง ตามทำนองกิตทิธ เพลงสดุดีของคณะโคราห์

๘๔ “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จอมโยธา จริงๆ ^๒ วิญญาณ ของ ข้า พระองค์ ปรารถนา เออ อาลัย หา บริเวณ พระ นิเวศ ของ พระ เยโฮวาห์ ใจ กาย ของ ข้า พระองค์ โห่ ร้อง ถวาย พระเจ้า ผู้ ทรง พระ ชนม์ ^๓ แม้น ก ระ จอก ก็ หา บ้าน ได้ แล้ว และ นก นาง แอ่น หาว รัง สำหรับ ตัว มัน ได้ ที่ ที่ มัน จะ ตก พอง ออก ลุก คือ ที่ แทน บูชา ของ พระองค์ โอ ข้าแต่ พระเยโฮวาห์ จอม โยธา กษัตริย์ และ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ “ความสุข เป็น ของ บุคคล ที่ อาศัย ใน พระ นิเวศ ของ พระองค์ เขา จะ ร้อง เพลง สรรเสริญ พระองค์ เสมอ เซลาห์ ^๕ ความสุข เป็น ของ บุคคล ที่ กำลัง ของ เขา อยู่ใน พระองค์ คือ คน ที่ ใน ใจ ของ เขา เป็น ทาง ทง หลาย ของ พระองค์ ^๖ ขณะที่ เขา ผูก ใจ ไป ตาม ห่วง เขา บา คา เขา กระ ทำ ให้ เป็น ที่ นินา พ ฝน ต้น ฤดู กระ ทำ ให้ สระ น้ำ เต็ม ^๗ เขา ไป ด้วย มี กำลัง มา เพิ่ม ขึ้นๆ เขา ทั้ง หลาย จะ เข้า ฝ้า พระเจ้า ใน คีไซน

การทูลขอให้เข้าไปอยู่ในพระวิหาร

“โอ ข้าแต่ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า จอมโยธา ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่ พระเจ้า ของ ยาโคบ ขอ ทรง เงีย พระกรรม เซลาห์ ^๕ ขอ ทอด พระ เนตร โอ ข้าแต่ พระเจ้า โล่ ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ขอ ทอด พระ เนตร หน้า ผู้ รับ เจิม ของ พระองค์ ^{๑๐} เพราะ วัน เดียว ใน บริเวณ พระ นิเวศ ของ พระองค์ ดี กว่า พัน วัน ใน ที่ อื่น ข้า พระองค์ จะ เป็น คน ฝ้า ประตุ พระ นิเวศ ของ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ ดี กว่า อยู่ใน เต็นท์ ของ ความ ชั่วร้าย ^{๑๑} เพราะ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ทรง เป็น ดวง อาทิตย์ และเป็น โล่ พระเยโฮวาห์ จะ ทรง ปูน ความ กรุณา และ เกียรติ พระองค์ จะมี ได้ ทรง หวง ของ ที่ ดัน ไต ไว้ เลย จาก บุคคล ผู้ ดำ เนิน ใน ความ เที่ยง ธรรม ^{๑๒} โอ ข้าแต่ พระเยโฮวาห์ จอมโยธา บุคคล ที่ วาง ใจ ใน พระองค์ ก็ เป็น สุข

**หักแตงสดุดีทูลขอพระเมตตาตั้ง
เดิม ถึงหัวหน้่าห์กร้อง เพลง
สดุดีของคณะโคราห์**

๘๕ ^๑ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ พระองค์
ได้ ทรง โปรดปราน แผ่น ดิน ของ
พระองค์ พระองค์ ทรง ให้ พวก เชลย ของ ยา
โค บก กลับ สู่ สภา พติ ^๒พระองค์ ได้ ทรง ยก
ความ ช้ำ ช้า ของ ประชาชน ของ พระองค์ เสีย
พระองค์ ทรง กลบ เกลือ่นบาป ทั้ง สิ้น ของ เขา
เซลาห์ ^๓พระองค์ ได้ ทรง นำ พระ พิโรธ ทั้ง สิ้น
ของ พระองค์ กลับ พระองค์ ทรง เคย หัน จาก
ความ กริว อ้น ร้อน แรง ของ พระองค์ ^๔โอ ข้า
แต่พระเจ้า แห่ง ความ รอด ของ ข้า พระองค์ ทั้ง
หลาย ขอ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ให้ กลับ คี้น อีกร
ขอ ทรง รั้ง บับ ความ กริว จาก ข้า พระองค์ ทั้ง
หลาย ^๕พระองค์ จะ ทรง กริว ต่อ ข้า พระองค์
ทั้ง หลาย เป็น นิตย หรือ พระองค์ จะ ทรง ให้
ความ กริว ของ พระองค์ ดำรง ตลอด ทุก ชั่วอายุ
หรือ ^๖พระองค์ จะ ไม่ ทรง ให้ ข้า พระองค์ ทั้ง
หลาย พิน อีกร หรือ เพื่อ ประชาชน ของ พระองค์
จะ ได้ เปรม ปรีดี ใน พระองค์ ^๗โอ ข้า แต่
พระ เย โส วาห์ ขอ ทรง สำแดง ความ เมตตา
ของ พระองค์ แก่ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย และ
ขอ ประทาน ความ รอด ของ พระองค์ แก่ ข้า
พระองค์ ทั้ง ปวง

ความมั่นใจในความดีเลิศของพระเจ้า

^๘ข้าพระองค์ จะ ได้ ฟัง ความ ที่ พระเจ้า พระ
เย โส วาห์ จะ ตรัส เพราะ พระองค์ จะ ตรัส ความ
สันติ แก่ ประชาชน ของ พระองค์ และ แก่ วิสุทธิ
ชน ของ พระองค์ แต่อย่า ให้ เขา ทั้ง หลาย หัน
กลับ ไป สู่ ความ โง่ อีกร ^๙แน่ ที่ เดียว ที่ ความ รอด
ของ พระองค์ อยู่ ใกล้ คน ที่ เกรง กลัว พระองค์
เพื่อ ส่า รวาคี จะ อยู่ ใน แผ่น ดิน ของ ข้า พระองค์
ทั้ง หลาย ^{๑๐}ความ เมตตา และ ความ จริง ได้ พบ
กัน ความ ชอบ ธรรม และ สันติ ภาพ ได้ จับ กัน
และ กัน ^{๑๑}ความ จริง จะ งอก ขึ้น มา จาก แผ่น
ดิน และ ความ ชอบ ธรรม จะ มอง ลง มา จาก ฟ้า
สวรรค์ ^{๑๒}เออ พระ เย โส วาห์ จะ ประทาน สิ่ง ที่
ดี ๆ และ แผ่น ดิน ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย จะ
เกิด ผล ^{๑๓}ความ ชอบ ธรรม จะ นำ หน้า พระองค์
และ จะ ตั้ง ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ไว้ ใน มรรคา
แห่ง รอย พระบาท ของ พระองค์

**ดาวิด ฟังพระเมตตาของพระเจ้า
คำอธิษฐานของดาวิด**

๘๖ ^๑โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ ขอ ทรง เจีย
พระ กร รณ สดับ ข้า พระองค์ เพราะ
ข้า พระองค์ ยาก จน และ ชัด สน ^๒ขอ ทรง สงวน
ชีวิต ข้า พระองค์ ไว้ เพราะ ข้า พระองค์ บิ ริ สุ ทิ
โอ ข้า แต่ พระ เจ้า ของ ข้า พระองค์ ขอ ทรง ช่วย
ผู้ รับ ใช้ ของ พระองค์ ผู้ วาง ใจ ใน พระองค์ ^๓โอ
ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ขอ ทรง พระ กร ณา
ต่อ ข้า พระองค์ เพราะ ข้า พระองค์ ร้อง ทูล ต่อ
พระองค์ วัน ยัง ต่า ^๔ขอ ทรง ให้ จิต ใจ ผู้ รับ ใช้
ของ พระองค์ ยิน ดี โอ ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า
จิต ใจ ข้า พระองค์ ตั้ง ใจ แน่ว แน่ ใน พระองค์
^๕ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า เพราะ พระองค์
ประ เสริฐ และ ทรง พริ้ม ที่ จะ ประทาน อภัย
อุดม ด้วย ความ เมตตา ต่อ บรรดา ผู้ ร้อง ทูล
พระองค์ ^๖โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ ขอ ทรง
เจีย พระ กร รณ สดับ คำ ทูล อธิษฐาน ของ ข้า
พระองค์ ขอ ทรง สดับ เสียง ร้อง ทูล วิงวอน
ของ ข้า พระองค์ ^๗ใน วัน ลำบาก ของ ข้า
พระองค์ ข้า พระองค์ จะ ร้อง ทูล พระองค์
เพราะ พระองค์ จะ ทรง ตอบ ข้า พระองค์ ^๘โอ
ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ใน บรรดา พระ
ไม่มี ผู้ ไใด เหมือน พระองค์ และ ไม่มี กิจ การ
ใด ๆ เหมือน พระ ราช กิจ ของ พระองค์ ^๙โอ
ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า บรรดา ประชาชาติ
ที่ พระองค์ ทรง สร้าง จะ มา นมัสการ ต่อ พระ
พักตร์ พระองค์ และ จะ เกิด ทูน พระ นาม ของ
พระองค์ ^{๑๐}เพราะ พระองค์ ใหญ่ ยิ่ง และ ทรง
กระทำ การ มหัศจรรย์ พระองค์ แต่ องค์ เดียว
ทรง เป็น พระ เจ้า ^{๑๑}โอ ข้า แต่ พระ เย โส
วาห์ ขอ ทรง สอน พระ มรรคา ของ พระองค์
แก่ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ จะ ดำเนิน ใน
ความ จริง ของ พระองค์ ขอ ทรง ส่า รววม ใจ ของ
ข้า พระองค์ ให้ ย่า เกรง พระ นาม ของ พระองค์
^{๑๒}โอ ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระ เจ้า ของ
ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ จะ สรร เสริฐ พระ องค์
ด้วย สิ้น สุด ใจ และ ข้า พระองค์ จะ เกิด ทูน
พระ นาม ของ พระองค์ เป็น นิตย ^{๑๓}เพราะ
ความ เมตตา ของ พระองค์ ที่ ทรง มี ต่อ ข้า
พระองค์ นั้น ใหญ่ ยิ่ง นักร และ พระองค์ ทรง ช่วย
จิต วิญญูณ ของ ข้า พระองค์ ให้ พ้น จาก ที่ ลึก
ที่สุด ของ นรก ^{๑๔}โอ ข้า แต่ พระ เจ้า คน หยิง
ยโส ได้ ลุก ขึ้น ต่อ สู้ ข้า พระองค์ หมุ่น คน ทารุณ
เสาะ หา ชีวิต ข้า พระองค์ เขามี ได้ ประดิษฐาน

พระองค์ไว้ตรงหน้าเขา ^{๑๕}โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้ากอบกู้ด้วยพระกรุณาและพระเมตตา ทรงกิริวข้าและอุดมด้วยความเมตตา และความจริง ^{๑๖}โอ ขอทรงหันมาเมตตาข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงช่วยชีวิตบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์ ^{๑๗}ขอประทานหมายสำคัญแห่งความโปรดปรานของพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อคนที่เกลียดชังข้าพระองค์จะเห็น และจะได้อาย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์ และทรงเล้าโลมข้าพระองค์

สง่าราศีของอิสราเอลในอนาคต เพลงสดุดีหรือบทเพลงของคณะโคราห์

๘๗ ^๑รากฐานของพระองค์อยู่บนภูเขาอันบริสุทธิ์ ^๒พระเยโฮวาห์ทรงรักประตูศิโยนมากยิ่งกว่าบรรดาที่อาศัยของยาโคบ ^๓โอ นครแห่งพระเจ้าเอ๋ย เขากล่าวสรรเสริญเธอ เซลาห์ ^๔ในบรรดาผู้ที่รู้จักเรา เราละบุชือราหับและบาบิโลน ดูเถิด ฟิลิสเตีย ไทระ และเอธิโอเปีย เขากล่าวกันว่า “ผู้นี้เกิดที่นั่น” ^๕และเขาจะพูดเรื่องศิโยนว่า “ผู้นี้และผู้หนึ่งเกิดในเมืองนั้น” เพราะองค์ผู้สูงสุดนั้นแหละจะสถาปนาเมืองนั้นไว้ ^๖ขณะที่พระเยโฮวาห์ทรงจดชชชาติทั้งหลาย พระองค์จะทรงบันทึกว่า “ผู้นี้เกิดที่นั่น” เซลาห์ ^๗นักร้องและนักเล่นเครื่องดนตรีจะอยู่ที่นั่น นำพวงสัมพันธ์ของเราอยู่ในเธอ

คำอธิษฐานแห่งความโศกเศร้า บทเพลงหรือเพลงสดุดีของคณะโคราห์ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองมาหะลิท เลอนโทท มัสคิลบทหนึ่งของเฮมาน คนเอสราห์

๘๘ ^๑โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระพิภพ พระองค์ทั้งกลางวัน และ กลางคืน ^๒ขอ คำ อธิษฐานของข้าพระองค์มาจำเพาะ เบื้องพระพิภพของพระองค์ ขอ ทรงเจีย พระกร รณ สดับ คำร้องทูลของข้าพระองค์ ^๓เพราะจิตใจของข้าพระองค์ลำบาก เต็มที่ และ ชีวิต ของ ข้าพระองค์ เข้า ใกล้เคียง ผู้ตาย ^๔เขา นับ ข้า

พระองค์ใน บรรดา ผู้ ที่ ลง ไป ยัง ปาก แดน ข้า พระองค์ เป็น เหมือน ชาย ที่ ไม่มี กำลัง ^๕เหมือน คน ที่ เขา ทิ้ง ไว้ ท่ามกลาง คน ตาย เหมือน คน ถูก ช้ำ ที่นอน อยู่ใน หลุม ศพ ผู้ที่ พระองค์ มิได้ ทรง ระลึก ถึง อีก และ เขา ทิ้ง หลาย ถูก พราก เสีย จาก พระหัตถ์ ของ พระองค์ ^๖พระองค์ ทรง ใส่ ข้าพระองค์ ไว้ ใน ส่วนลึก ของ ปาก แดน ผู้ตาย ใน แดน ที่ มี ด และ ลึก ^๗พระพิโรธ ของ พระองค์ หนัก อยู่ บน ข้าพระองค์ และ พระองค์ ทรง ทับถม ข้าพระองค์ ด้วย คลื่น ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ เซลาห์ ^๘พระองค์ ทรง กัน ผู้ ที่ คั่น เคย กับ ข้าพระองค์ ให้ ออก ห่าง จาก ข้า พระองค์ พระองค์ ทรง กระทำ ให้ ข้า พระองค์ เป็น ที่ นำ รัง เกียจ ต่อ เขา ทั้ง หลาย ข้าพระองค์ ถูก ชัง ข้าพระองค์ จึง ออก ไป ไม่ได้ ^๙นัยน์ตา ของ ข้าพระองค์ มัว ไป เพราะ ความ ทุกข์ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ ข้าพระองค์ ร้อง ทูล พระองค์ ทุก วัน ข้า พระองค์ ชู มือ ขึ้น ต่อ พระองค์ ^{๑๐}พระองค์ จะ ทรง กระทำ การ มหัศจรรย์ เพื่อ คน ตาย หรือ ชาว แดน ผู้ตาย จะ ลุก ขึ้น สรรเสริญ พระองค์ ได้ หรือ เซลาห์ ^{๑๑}เขา จะ ประกาศ ความ เมตตา ของ พระองค์ ใน หลุม ศพ หรือ หรือ จะ ประกาศ ความ สัตย์ สุจริต ใน แดน พิษ นาค หรือ ^{๑๒}ในความมืด เขา จะ รู้จัก การ มหัศจรรย์ ของ พระองค์ หรือ ใน แผ่น ดิน แห่ง ความ หลง ลืม เขา จะ รู้จัก ความ ขอบ ธรรม ของ พระองค์ หรือ ^{๑๓}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ในเวลาเข้าคำอธิษฐานของข้าพระองค์จะขึ้นไปหาพระองค์ ^{๑๔}ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไฉนพระองค์ทรงเหวี่ยงจิตวิญญาณข้าพระองค์ออกไปเสีย ไฉนพระองค์ทรงซ่อนพระพิภพเสียจากข้าพระองค์ ^{๑๕}ตั้งแต่เป็นอนุชนมา ข้าพระองค์ทุกข์ยาก และพร้อมที่จะตาย ขณะ ข้า พระองค์ ทน ต่อ ความ สยดสยอง ของ พระองค์ ข้าพระองค์ มี จิตใจ ไขว้เขว ไป ^{๑๖}ความ พิโรธ อัน แกร่ง กล้า ของ พระองค์ กวาด ไป เหนือ ข้าพระองค์ สิ่ง ที่ นำ กลัว จาก พระองค์ ตัด ข้า พระองค์ ออก เสีย ^{๑๗}มัน ล้อม ข้าพระองค์ ไว้ รอบ วัน ยัง ค่ำ ย่าง นำ ท่วม มันท่วมข้าพระองค์มืด ^{๑๘}พระองค์ ทรง ให้ คน รัก และ สหาย ห่าง เห็น จาก ข้า พระองค์ ผู้ ที่ คั่น เคย กับ ข้า พระองค์ อยู่ ใน ความมืด

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะพันธสัญญา และความโปรดปรานของพระองค์ มัสคิลบทหนึ่งของเอธาน คนเอสรธา

๘๙ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ด้วยปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะประกาศความสัตย์สุจริตของพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ ^๒ด้วยข้าพระองค์ได้กล่าวแล้วว่า “ความเมตตาจะตั้งอยู่เป็นนิตย์ พระองค์จะสถาปนาความสัตย์สุจริตของพระองค์ในฟ้าสวรรค์ที่เดียว” ^๓“เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ที่ถูกเลือกของเรา เราได้ปฏิญาณกับดาวิดผู้รับใช้ของเรา ^๔ว่า ‘เราจะสถาปนาเชื้อสายของเจ้าไว้เป็นนิตย์ และจะสร้างบัลลังก์ของเจ้าไว้ทุกชั่วอายุ’” เซลธา ^๕โอข้าแต่พระเยโฮวาห์ ฟ้าสวรรค์จะสรรเสริญการมหัศจรรย์ของพระองค์ และสรรเสริญความสัตย์สุจริตของพระองค์ในที่ประชุมของบรรดาวิสุทธิชนด้วย ^๖เพราะผู้ใดเล่าที่ในฟ้าสวรรค์จะเปรียบกับพระเยโฮวาห์ได้ในบรรดากลูกลานของผู้มีอำนาจผู้ใดจะเหมือนพระเยโฮวาห์ ^๗คือองค์พระเจ้าผู้เป็นที่เกรงกลัวอย่างยิ่งในสภาของบรรดาวิสุทธิชน และบรรดาผู้ที่อยู่รอบพระองค์เกรงขามพระองค์ ^๘โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะทรงฤทธานุภาพเท่าเทียมพระองค์ด้วยความสัตย์สุจริตของพระองค์ รอบพระองค์ ^๙พระองค์ทรงปกครอง การเหือดดาลของทะเล เมื่อคลื่นสูงขึ้นพระองค์ทรงให้สงบ ^{๑๐}พระองค์ทรงทุบราห์บเป็นชิ้นๆเหมือนผู้ถูกฆ่า พระองค์ทรงกระจ่าย คีตกุของพระองค์ด้วยพระกร ทรงฤทธิ์ของพระองค์ ^{๑๑}ฟ้าสวรรค์เป็นของพระองค์ แผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ด้วยพระองค์ผู้ใด ทรงตั้งพิภพ และบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น ^{๑๒}ทิศเหนือ และทิศใต้ พระองค์ก็ได้ ทรงสร้าง ภูเขาทาโบร์กับภูเขาเฮอร์โมนจะสรรเสริญพระนามของพระองค์อย่างขึ้นบาน ^{๑๓}พระองค์มีพระกรอันทรงฤทธิ์ พระหัตถ์ของพระองค์ก็แข็งแรง พระหัตถ์ขวาของพระองค์ก็สูง ^{๑๔}ความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์ ความเมตตา และความจริงเดินนำหน้าพระองค์ ^{๑๕}ชนชาติที่รู้จักให้ร้องอย่างขึ้นบานก็เป็นสุข โอ ข้าแต่พระ

เยโฮวาห์ พวกเขาจะเดินในความสว่างจากสีพระพักตร์ของพระองค์ ^{๑๖}พวกเขาจะปลาบปลื้มยินดีในพระนามพระองค์วันยังค่ำ และได้รับการเชิดชูโดยความชอบธรรมของพระองค์ ^{๑๗}เพราะพระองค์ทรงเป็นสง่าราศีแห่งกำลังของเขாதังหลาย แต่โดยความโปรดปรานของพระองค์ เขาของข้าพระองค์ทั้งหลายจะถูกเชิดชูขึ้น ^{๑๘}เพราะผู้ป้องกันเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ของเราเป็นองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ^{๑๙}ในกาลก่อน พระองค์ตรัสด้วยนิมิตแก่ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ และตรัสว่า “เราได้ช่วยเหลือชายฉกรรจ์คนหนึ่ง เราได้เชิดชูคนที่ถูกเลือกคนหนึ่งเหนือประชาชน ^{๒๐}เราได้พบดาวิดผู้รับใช้ของเรา ด้วยนามันบริสุทธิ์ของเรา เราได้เจิมเขาไว้แล้ว ^{๒๑}เพื่อว่ามีมือของเราจะอยู่กับเขาเป็นนิตย์ และแขนของเราจะเสริมกำลังของเขา ^{๒๒}คีตกุจะเรียกอะไรจากเขาไม่ได้ บุตรแห่งความชั่วร้ายจะกดขี่เขาไม่ได้ ^{๒๓}เราจะขยี้คู่อริของเขาต่อหน้าเขา และตีผู้ที่เกลียดเขาให้ล้มลง ^{๒๔}ความสัตย์สุจริตและความเมตตาของเราจะอยู่กับเขา และเขาของเขาจะเป็นที่เชิดชูโดยนามของเรา ^{๒๕}เราจะเอามือของเขาวางไว้บนทะเล และมีมือขวาของเขานำทางหลาย ^{๒๖}เขาจะร้องต่อเราว่า ‘พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ และเป็นศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์’ ^{๒๗}และเราจะให้เขาเป็นบุตรหับีบของเราด้วย สูงกว่าบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ^{๒๘}เราจะเก็บความเมตตาของเราไว้ให้เขาเป็นนิตย์ และพันธสัญญาของเราจะตั้งมั่นคงอยู่เพื่อเขา ^{๒๙}เราจะสถาปนาเชื้อสายของเขาไว้เป็นนิตย์ ทั้งบัลลังก์ของเขาให้ดำรงตราบเท่ากาลของฟ้าสวรรค์ ^{๓๐}ถ้ากลูกลานของเขาถึงราชบัลลังก์ของเรา และไม่ดำเนินตามคำตักสินของเรา ^{๓๑}ถ้าเขาทั้งหลายฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของเรา และมีได้รักษาบัญญัติของเรา ^{๓๒}แล้วเราจะลงโทษการละเมิดของเขาด้วยไม้เรียว และความชั่วช้าของเขาด้วยการเขียน ^{๓๓}แต่จะจะไม่ถอนความเมตตาของเราไปจากเขา หรือไม่จริงต่อความสัตย์สุจริตของเรา ^{๓๔}เราจะไม่ฝ่าฝืนพันธสัญญาของเรา หรือพลิกแพลงถ้อยคำที่ออกไปจากริมฝีปากของเรา ^{๓๕}เราปฏิญาณด้วยความบริสุทธิ์ของเราเด็ดขาดว่า เราจะไม่สาต่อดาวิด ^{๓๖}เชื่อ

สาย ของ เขา จะ ดำรง อยู่ เป็น นิตย์ บัลลังก์ ของ เขา จะ ยืน นาน อย่าง ดวง อาทิตย์ ต่อ หน้า เรา ^{๓๗} จะ สถาปนา ไว้ อย่าง ดวง จันทร์ เป็น นิตย์ และ เหมือน สกชี พยาน อัน สัตย์ ซื่อ ใน ท้องฟ้า” เซลาห์ ^{๓๘} แต่ พระองค์ ทรง ได้ เหวี่ยง ออก ไป และ เกลียด ชัง พระองค์ ทรง พระ พิโรธ ต่อ ผู้ ที่ เจิม ไว้ ของ พระองค์ ^{๓๙} พระองค์ ได้ ทรง บอก เลิก พันธ สัญญา กับ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ พระองค์ ทรง กระทำ มง กฏ ของ ท่าน มลทิน โดย เหวี่ยง ลง สู่ พื้น ดิน ^{๔๐} พระองค์ ได้ พัง รั้ว ต้น ไม้ ของ ท่าน ทั้ง สิ้น พระองค์ ทรง ให้ ที่ กำบัง เข้ม แข็ง ของ ท่าน ปรีก หัก พัง ลง ^{๔๑} คน ทั้ง ปวง ที่ ผ่าน ไป ก็ ปล้น ท่าน ท่าน ก็ เป็น ที่ นิินทา ของ เพื่อน บ้าน ^{๔๒} พระองค์ ทรง ยก ย่อง มือ ขว ของ คู่อริ ของ ท่าน พระองค์ ทรง กระทำ ให้ ศัตรู ทั้ง สิ้น ของ ท่าน เปรม ปริดี ^{๔๓} จริ ที่ เดียว พระองค์ ทรง หัน คม ดาบ ของ ท่าน และ พระองค์ มิ ได้ ทรง กระทำ ให้ ท่าน ตั้ง มั่น อยู่ ใน สงคราม ^{๔๔} พระองค์ ได้ ทรง กระทำ ให้ สง่า ของ ท่าน เสื่อม สูญ ไป และ ทรง เหวี่ยง บัลลังก์ ของ ท่าน ลง สู่ พื้น ดิน ^{๔๕} พระองค์ ทรง ตัด วัน วย หนุ่ม ของ ท่าน ให้ สิ้น และ ทรง คลุม ท่าน ไว้ ด้วย ความ อาย เซลาห์

**พระสัญญาอันมั่นคง
ของพระเจ้าต่อดาวิด**

^๑ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ พระองค์ จะ ช้อน อก ค่อย นาน เท่า ได เป็น นิตย์ หรือ พระ พิโรธ ของ พระองค์ จะ ใหม อยู่ นาน เท่า ได ^๒ ขอ ทรง ระลึก ว่า ช่วง ชี วิต ของ ข้า พระองค์ สิ้น แต่ ไหน ไฉน พระองค์ ทรง เรมิต สร้าง บรรดา มนุษย์ มา อย่าง เปลา่ ประโยชน์ ^๓ มนุษย์ คน ได มี ชี วิต อยู่ ได้ โดย ไม่ ต้อง เห็น ความ ตาย เขา จะ ช่วย จิต วิญญาณ ของ ตน ให้ พ้น จาก มือ ของ แตน ผู้ ตาย ได้ หรือ เซลาห์ ^๔ ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ความ เมตตา ใน กาล ก่อน ของ พระองค์ อยู่ ที่ ไหน ซึ่ง พระองค์ ทรง ปฏิญาณ ต่อ ดาวิด โดย ความ จริง ของ พระองค์ ^๕ ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ขอ ทรง ระลึก ว่า ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ถูก ค่า อย่าง ไไร และ ข้า พระองค์ รับ ความ สบ ประมาท ของ บรรดา ชนชาติ ที่ มี อำนาจ ใหญ่ โต ไว้ ใน ออก ของ ข้า พระองค์ อย่าง ไไร ^๖ โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ นั้น แล และ ศัตรู ของ พระองค์ ได้ เย้ย หัน นั้น แล เขา เย้ย รอย เท้า ของ ผู้ ที่ เจิม ไว้ ของ

พระองค์ ^๗ สาธุการ แต่ พระ เยโฮวาห์ เป็น นิตย์ เอเมน และ เอเมน

**เล่มที่สี่ซึ่งเปรียบกับหนังสือกันดารวิถี
เกี่ยวกับอิสราเอลและชนชาติ
นั้น โมเสสกล่าวถึงพระสัญญา
และการทำโทษของพระเจ้า คำ
อธิษฐานของโมเสส คนของพระเจ้า**

^๑ ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระองค์ ทรง เป็น ที่ อาศัย ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ตลอด ทุก ชั่ว อายุ ^๒ ก่อน ที่ ภูเขา ทั้ง หลาย เกิด ขึ้น มา ก่อน ที่ พระองค์ ทรง ให้ กำเนิด แผ่น ดิน โลก และ พืช พวง พระองค์ ทรง เป็น พระเจ้า ตั้ง แต่ นิรันดร์ กาล ถึง นิรันดร์ กาล ^๓ พระองค์ ทรง ให้ มนุษย์ กลับ ไป สู่ ความ พิณา ศ และ ตรัส ว่า “บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ เอ๋ย จง กลับ เกิด” ^๔ เพราะ พัน ปี ใน สาย พระ เนตร ของ พระองค์ เป็น เหมือน วาน นี้ ซึ่ง ผ่าน ไป แล้ว หรือ เหมือน ยาม เดียว ใน เวลา กลาง ค่ำ ^๕ พระองค์ ทรง กวาด มนุษย์ ไป เสีย อย่าง นำ ท่วม เขา เป็น เหมือน การ นอน หลับ เหมือน หน้ำ ที่ งอก ขึ้น ใหม่ ใน เวลา เช้า ^๖ ใน เวลา เช้า มัน ก็ บาน ออก และ ใหญ่ ขึ้น ครั้น เวลา เย็น ก็ ถูก ตัด ลง และ เหยี่ยว ไป ^๗ เพราะ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ถูก ความ กวีว ของ พระองค์ ผลาญ เสีย ข้า พระองค์ ก็ เตือด ร้อน เพราะ พระ พิโรธ ของ พระองค์ ^๘ พระองค์ ทรง ต่ง ความ ชั่ว ชั่ว ของ ข้า พระองค์ ไว้ ต่อ พระ พักตร์ พระองค์ ทรง ต่ง บาป ลัษๆ ของ ข้า พระองค์ ไว้ ใน ความ สว่าง แห่ง พระ พักตร์ ของ พระองค์ ^๙ วัน ทั้ง ปวง ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย สิ้น ไป ได้ พระ พิโรธ ของ พระองค์ กำหนด ปี ของ ข้า พระองค์ สิ้น สุด ลง อย่าง เสียง ถอน หาย ไจ

ความสั้นแห่งชีวิต

^{๑๐} กำหนด ปี ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย คือ เจ็ด สิบ หรือ ถ้า เป็น เหตุ จาก มี กำล้ง ก็ ถึง แปด สิบ แต่ ช่วง ชี วิต นั้น มี แต่งาน และ ความ โศก เศร้า ไม่ ชำ ก็ สูญ ไป และ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ก็ จาก ไป ^{๑๑} ผู้ ได จะ ทราบ ถึง ฤทธิ ความ กวีว ของ พระองค์ และ พระ พิโรธ ของ พระองค์ ตาม ความ เกรง กลัว พระองค์ ^{๑๒} ขอ พระองค์ ทรง สอน ให้ นั้น วัน ของ ข้า พระองค์ เพื่อ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย จะ ต่ง จิต ต่ง ใจ ได้ สติ ปัญญา ^{๑๓} โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ ขอ ทรง หัน มา เกิด พระเจ้า ข้า หรือ ยั้ง อีก นาน เท่า ได ขอ ทรง มี

ความสงสารบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ๑๔ โอ ขอ ทรง ให้ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย อิม ใน เวลา เข้า ด้วย ความ เมตตา ของ พระองค์ เพื่อ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย จะ ได้ เปรม ปรีติ และ ยินดี ตลอด วัน เวลา ของ ข้า พระองค์ ๑๕ ขอ ทรง ให้ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ยินดี ให้ มาก วัน เท่ากับ ที่ พระองค์ ได้ ทรง ให้ ข้า พระองค์ ได้ ปรสบ การ ร้าย ๑๖ ขอ ให้ พระ ราช กิจ ของ พระองค์ ปรากฏ แก่ ผู้รับ ใช้ของพระองค์ และ ให้ สง่า ราศี ของ พระองค์ ปรากฏ แก่ ลูกลาน ของ เขา ๑๗ ขอ ความ งาม ของ พระ เย โส วาห์ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ อยู่ เหนือ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ขอ ทรง สถาปนา หัตถกิจ ของ ข้า พระองค์ เหนือ ข้า พระองค์ พระเจ้า ข้า ขอ พระองค์ ทรง สถาปนา หัตถกิจ ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย

สภาพอันมีสุขของคนที่รักพระเจ้า

๙๑ ๑ ผู้ที่อาศัยอยู่ ณ ที่กำบังขององค์ผู้สูงสุด จะอยู่ในร่มเงาของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ๒ ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงพระเยโฮวาห์ว่า “พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ และ ป้อมปราการ ของ ข้า พระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้าพระองค์จะไว้วางใจ”

ความปลอดภัยของคนที่รักพระเจ้า

๓ เพราะพระองค์จะทรงช่วยตัวท่านให้พ้นจาก กีบ ของ พรานนก และ จาก โรค ภัย อย่าง ร้ายแรงนั้น ๔ พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะวางใจอยู่ใต้ปีกของพระองค์ ความจริงของพระองค์เป็นโล่และเป็นตั้งของท่าน

การยกย่องคนที่รักพระเจ้า

๕ ท่านจะไม่กลัวความสยดสยองในกลางคืน หรือ กลัว ลูกล ฐนุ ที่ ปลิว ไป ในกลาง วัน ๖ หรือโรคภัยที่ไล่มาในความมืด หรือความพินาศที่เกิดความหายนะในเที่ยงวัน ๗ พันคนจะลี้ภัยอยู่ที่ข้างๆท่าน หมิ่นคนที่มือขวาของท่าน แต่ภัยนั้นจะไม่มาใกล้ท่าน ๘ ท่านจะมองดูด้วยตาเท่านั้น และเห็นการตอบแทนแก่คนชั่ว ๙ เพราะท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือองค์ผู้สูงสุดเป็นที่อยู่ของท่าน ๑๐ ไม่มีการร้ายใดๆจะตก

มาบนท่าน ไม่มีภัยมาใกล้ที่อาศัยของท่าน ๑๑ เพราะ พระองค์ จะ รับสั่ง เหล่า ทูต สวรรค์ ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ระแวงตระวังท่านในทางทั้งปวงของท่าน ๑๒ เขาทั้งหลายจะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าท่าของท่านจะกระแทกหิน ๑๓ ท่านจะเหยียบสิ่งโตและงูพิษ ท่านจะยำยิ่งโตห่มและมรกต ๑๔ เพราะเขาผูกพันกับเราด้วยความรัก เราจึงจะช่วยเขาให้พ้น เราจะตั้งเขาไว้ในที่สูง เพราะเขารู้จักนามของเรา ๑๕ เขาจะร้องทูลเรา และเราจะตอบเขา เราจะอยู่กับเขาในยามลำบาก เราจะช่วยเขาให้พ้นและให้เกียรติเขา ๑๖ เราจะให้เขาอิมใจด้วยชีวิตยืนยาว และสำแดงความรอดของเราแก่เขา

การสรรเสริญความดีเลิศของพระเจ้า เพลงสดุดีหรือ บทเพลงสำหรับวันสะบาโต

๙๒ ๑ เป็นการดีที่จะโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์ โอ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ ๒ ที่จะประกาศความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า และความสัตย์สุจริตของพระองค์ในกลางคืน ๓ เป็นเสียงก้องไปด้วยพิณลึบสาย และพิณใหญ่ และด้วยเสียงพิณเขาคู่ ๔ ข้าแต่ พระ เย โส วาห์ เพราะ พระองค์ ทรงกระทำ ให้ ข้า พระองค์ ยินดี ด้วย พระ ราช กิจ ของ พระองค์ ข้า พระองค์ จะ ฉลอง ชัยชนะ เนื่องในพระหัตถกิจของพระองค์ ๕ โอ ข้าแต่ พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์ใหญ่หลวงนัก พระดำริของพระองค์สุดลึกกล้า ๖ คนเขลาจะทราบไม่ได้ คนโง่เข้าใจเรื่องนี้ไม่ได้ ๗ ว่า ถึง แม้ คน ชั่ว จะ ออก ขึ้นอย่าง หมู่่า และคนกระทำความชั่ว ข้า ทั้ง ปวง เจริญ ขึ้น เขาทั้งหลายจะถูกทำลายเป็นนิตย์ ๘ ข้าแต่ พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงอยู่บนที่สูงเป็นนิตย์ ๙ โอ ข้าแต่ พระเยโฮวาห์ เพราะ คุณเกิด ศัตรู ของ พระองค์ เพราะคุณเกิด ศัตรู ของพระองค์ จะ พินาศ คน กระทำความ ชั่ว ข้า ทั้ง ปวง จะ ต้อง กระจัดกระจาย ไป ๑๐ แต่ พระองค์ ทรง เชิดชู เขา ของ ข้า พระองค์ อย่าง กับ เขาม้า ยูนีคอน ข้า พระองค์ จะ ถูก เจริญ ด้วย น้ามันใหม่ ๑๑ นัยน์ตาของข้าพระองค์จะเห็นความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพระองค์นั้นสำเร็จ หูของข้าพระองค์จะได้ยินถึงความปรารถนาของข้าพระองค์

ต่อ คน ชั่ว ที่ ลุก ขึ้น สู้ ข้ำ พระองค์ นั้น สำเร็จ
 ๑๒ คนชอบธรรมจะงอกขึ้นอย่างต้นอินทผลัม
 เขาจะเจริญขึ้นอย่างต้นสนสดาว์ในเลบานอน
 ๑๓ คนที่ ถูก ปลุก ใจ ในพระนิเวศ ของพระเย
 โฮวาห์จะเจริญขึ้นในบริเวณของพระเจ้าของ
 เรูททั้งหลาย ๑๔ เขาแก่แล้วก็ยังเกิดผล เขาจะ
 มีน้ำเลี้ยงเต็ม และเขียวสดอยู่ ๑๕ เพื่อแสดง
 ว่าพระเยโฮวาห์นั้นเที่ยงธรรม พระองค์ทรง
 เป็นศิลา ของ ข้ำ พระองค์ ใน พระองค์ ไม่มี
 ความอธรรม

ความรุ่งเรืองแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้า

๑ พระ เย โฮ วาห์ ทรง ครอบ ครอบ
 ๙๓ พระองค์ทรงสวมความยิ่งใหญ่ พระ
 เยโฮวาห์ทรงสวมกำลัง พระองค์ทรงเอาพระ
 กำลัง คัด พระองค์ โลก ได้สถาปนาไว้ แล้ว
 มันจะไม่หวั่นไหว ๒พระที่นั่ง ของ พระองค์
 ได้ สถาปนา ไว้ แล้ว ตั้งแต่ กาล ดึกดำบรรพ์
 พระองค์ ดำรง อยู่ ตั้งแต่ นิ วัน ดूर กาล ๓โอ
 ข้ำ แต่ พระ เย โฮ วาห์ กระแส น้ำ ใต้ คะนอง
 กระแส น้ำ คะนอง เสียง กระแส น้ำ คะนอง
 เสียงกึกก้อง ๔พระเยโฮวาห์บนสูงที่สูงนั้นทรง
 มหิทธิ ฤทธิ ยิ่ง กว่า เสียง ของ น้ำ มาก หลาย
 ทรง มหิทธิ ฤทธิ ยิ่ง กว่า คลื่น ทะเล ๕บรรดา
 พระโอวาท ของพระองค์ แน่นนอนทีเดียว โอ
 ข้ำ แต่พระเยโฮวาห์ ความบริสุทธิ์เหมาะ กับ
 พระนิเวศของพระองค์เป็นนิตย์

**การขอร้องเรื่องการปกครองอย่าง
 กตัญญูและการขาดความเคารพ**

๑ โอ ข้ำ แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า เจ้า
 ๙๔ แห่งการแก้แค้น โอ ข้ำ แต่พระเจ้า
 เจ้าแห่งการแก้แค้น ขอทรงสำแดงพระองค์
 ๒ข้ำ แต่ ผู้พิพากษาโลก ขอทรง ลุก ขึ้น ให้
 คนโง่หิ่ง ได้รับ ผลสนอง อันสมกับ เขา ๓ข้ำ
 แต่พระเยโฮวาห์ คนชั่วจะนานเท่าใด คน
 ชั่ว จะ ลิงโลด อยู่ นานเท่าใด ๔เขาจะพล่าน
 และพุดอย่างจ้องหอนานเท่าใด คนกระทำ
 ความชั่วช้าทั้งปวงจะโอ้อวดนานเท่าใด ๕โอ
 ข้ำ แต่พระ เย โฮ วาห์ เขาทุบประชาชน ของ
 พระองค์เป็นชิ้นๆ และทำมรดกของพระองค์
 ให้ ทุกข์ ยาก ๖เขาสังหาร แม่ ม่าย และ คน
 ต่างต่าง และกระทำฆาตกรรมลูกกำพร้าพ่อ

๗และ เขา กล่าว ว่า “พระ เย โฮ วาห์ จะ ไม่
 แล เห็น พระเจ้า ของ ยา โคบ จะ ไม่ หยั่ง ฐึ”
 ๘คนเขลาที่สุดของประชาชนเอ๋ย จงเข้าใจ
 เกิด คนโง่ทั้งหลาย เมื่อไรเจ้าจึงจะฉลาด
 ๙พระองค์ผู้ทรงปลุกหู พระองค์จะไม่ทรง
 ได้ยิน หรือ พระองค์ผู้ทรง บัน ตา พระองค์
 จะไม่ทรงเห็นหรือ ๑๐พระองค์ผู้ทรงติสอน
 บรรดาประชาชนดี พระองค์จะไม่ทรงชมนับ
 หรือ พระองค์ ผู้ทรง สอน ความ รู้ ให้ มนุษย์
 พระองค์จะไม่ทรงทราบหรือ ๑๑พระเยโฮวาห์
 ทรงทราบความคิดของมนุษย์ว่าเป็นเพียงแต่
 ไร้สาระ

พระพรแห่งความทุกข์ยาก

๑๒ โอ ข้ำ แต่พระเยโฮวาห์ คนที่พระองค์
 ทรงติสอนนั้นก็เป็นสุข คือคนที่พระองค์ทรง
 สอนด้วยพระราชบัญญัติของพระองค์ ๑๓ เพื่อ
 จะให้เขาพักจากวันลำบากจนกว่าจะชุดบ่อไว้
 ให้คนชั่ว ๑๔เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ทอด
 ทิ้ง ประชาชน ของ พระองค์ พระองค์ จะ ไม่
 ทรงสละมรดกของพระองค์ ๑๕เพราะความ
 ยุติธรรม จะ กลับ ไปหาความชอบธรรม และ
 บรรดาคนเที่ยงธรรมในใจจะติดตามไป ๑๖ผู้
 ใดจะลุกขึ้นต่อต้านคนกระทำความชั่ว แทน
 ข้ำพเจ้า ผู้ใดจะยืนต่อสู้อันกระทำความชั่ว
 แทนข้ำพเจ้า ๑๗ถ้าพระเยโฮวาห์มิใช่ความ
 อุปถัมภ์ ของ ข้ำพเจ้า วิญญาณของ ข้ำพเจ้า
 คง อยู่ในความสงัด ๑๘เมื่อข้ำพเจ้าได้คิดว่า
 “เท้าของข้ำพลาต” โอ ข้ำ แต่พระเยโฮวาห์
 ความ เมตตา ของ พระองค์ ยึด ข้ำพระองค์ ไว้
 ๑๙เมื่อความกังวลในใจของข้ำพระองค์มีมาก
 การเล่าโลม ของพระองค์ก็ให้หุนจิดใจของข้ำ
 พระองค์ให้ชื่นบาน ๒๐บัลลังก์แห่งความ ชั่ว
 ช้าจะร่วมมิตรกับพระองค์ได้หรือ คือผู้ที่ใช้
 กฎหมายประกอบการชั่วร้าย ๒๑เขาทั้งหลาย
 ผูกมิตรกันต่อสู้อชีวิตของคนชอบธรรม และ
 ปรับโทษโลหิตที่ไร้ความผิด ๒๒แต่พระ เย
 โฮวาห์ทรงเป็นที่กำบัง เข้มแข็งของข้ำพเจ้า
 แล้ว และพระเจ้าของข้ำพเจ้าเป็นศิลาที่ลี้ภัย
 ของข้ำพเจ้า ๒๓พระองค์จะทรงนำความ ชั่ว
 ช้าของข้ำเองมาเหนือข้ำ และจะทรงตัดข้ำ
 เหล่านั้นออกเสียเพราะความชั่วร้ายของข้ำ
 เอง ใช่แล้ว พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะ
 ทรงตัดข้ำออกเสีย

**การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า
เพราะความดีเลิศของพระองค์**

๙๕ ^๑โอ มาเถิด ให้เราทั้งหลาย ร้อง
 กระทำเสียงชื่นบานถวายศิลาแห่งความรอด
 ของพวกเรา ^๒ให้เราทั้งหลาย เข้ามาอยู่
 เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยโมทนา
 ให้เรากระทำความชื่นบานถวายพระองค์ด้วย
 บทเพลงสดุดี ^๓เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็น
 พระเจ้าใหญ่ยิ่ง และทรงเป็นกษัตริย์ใหญ่
 ยิ่งเหนือพระทั้งหลาย ^๔ที่ลึกของแผ่นดิน
 โลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ที่สูงของ
 ภูเขาเป็นของพระองค์ด้วย ^๕ทะเลเป็นของ
 พระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน และ
 พระหัตถ์ของพระองค์ ทรงปั้นแผ่นดินแห่ง
^๖โอ มาเถิด ให้เรานมัสการ และกราบลง
 ให้เราคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
 ผู้ทรงสร้างพวกเรา ^๗เพราะพระองค์ทรงเป็น
 พระเจ้าของเรา และเราเป็นประชาชนแห่งทุ่ง
 หญ้าของพระองค์ และเป็นแกะแห่งพระหัตถ์
 ของพระองค์ วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระ
 สรรเสริญของพระองค์ ^๘อย่าให้จิตใจของท่าน
 แข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกับภูนั้น เหมือน
 อย่างใน วันที่ ถูก ทดลอง ใน ถิ่น ทูรกันดาร
^๙เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอา
 เราเข้าพิสูจน และ ได้ เห็น กิจการ ของ เรา
^{๑๐}เราจึงเคืองคนชั่วอายุ นั้น อยู่สี่สิบปี และ ว่า
 “เขาเป็นชนชาติที่มีใจมกหลงผิด เขาไม่รู้จัก
 ทางทั้งหลายของเรา” ^{๑๑}เพราะฉะนั้นเราจึง
 ปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า “เขาจะ
 ไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา”

**การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าเพราะ
ความยุติธรรมของพระองค์**

๙๖ ^๑โอ จง ร้อง เพลง บท ใหม่ ถวาย
 พระ เย โฮ วาห์ แผ่น ดิน โลก ทั้ง
 สิ้น จง ร้อง เพลง ถวาย พระ เย โฮ วาห์ ^๒จง
 ร้อง เพลง ถวาย พระ เย โฮ วาห์ สรรเสริญ
 พระนามของพระองค์ จงประกาศความรอด
 ของ พระ องค์ ทุกๆ วัน ^๓จง เล่า ถึง สง่า ราศี
 ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ถึง
 การมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดา
 ชนชาติทั้งหลาย ^๔เพราะพระเยโฮวาห์นั้น
 ทรงยิ่งใหญ่ และ สมควร จะ สรรเสริญ อย่าง
 ยิ่ง พระองค์ ทรง เป็น ที่ เกรง กลัว เหนือ พระ

ทั้งปวง ^๕เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้ง
 หลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยโฮวาห์ทรง
 สร้างฟ้าสวรรค์ ^๖เกียรติและความสูงส่งมีอยู่
 ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ กำลังและ
 ความงามอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ ^๗โอ
 ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่
 พระเยโฮวาห์ จงถวายสง่าราศีและกำลังแด่
 พระนามของพระองค์ แต่พระเยโฮวาห์ จง
 นำเครื่องบูชาและมายังบริเวณพระนิเวศของ
 พระองค์ ^๘โอ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วย
 เครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ชาวโลกทั้ง
 สิ้นเอ๋ย จงตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
^{๑๐}จงพูดท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่าพระ
 เยโฮวาห์ทรงครอบครอง เออ พิภพจะถูก
 สถาปนาเพื่อมันจะไม่หวั่นไหวเลย พระองค์
 จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความ
 ชอบธรรม ^{๑๑}จงให้ฟ้าสวรรค์เปรมปรีดี และ
 แผ่นดินโลกยินดี ให้ทะเลถ่มน้ำ กับสิ่งทั้ง
 ปวงที่อยู่ในนั้น ^{๑๒}ให้ทุ่งนาเริงโลด กับสิ่ง
 ทุกอย่างที่อยู่ในนั้น แล้วต้นไม้ทั้งสิ้นของ
 ป่าไม้จะปลอบปลื้มยินดี ^{๑๓}เฉพาะพระพักตร์
 พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมา ด้วย
 พระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะ
 ทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และ
 ชนชาติทั้งหลายด้วยความจริงของพระองค์

**ความรุ่งเรืองแห่งราช
อาณาจักรของพระเจ้า**

๙๗ ^๑พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง จง
 ให้แผ่นดินโลกเปรมปรีดี ให้เกาะ
 เล็กๆ มากมาย นั้น ยินดี ^๒เมฆ และ ความ
 มืด ทึบ อยู่ รอบ พระองค์ ความ ชอบ ธรรม
 และความ ยุติธรรม เป็น รากฐาน แห่ง บัลลังก์
 ของ พระองค์ ^๓ไฟ ลุก อยู่ ข้าง หน้า พระองค์
 และ ใหม้ ปฏิบัติ กษ ของ พระองค์ รอบ ข้าง เสีย
^๔ฟ้าแลบ ของ พระองค์ กระทำให้ พิภพ สว่าง
 แผ่น ดิน โลก เห็น แล้ว สิ้น สะ ทาน ^๕ภูเขา
 ละลาย อย่าง ขี้ ผืน ต่อ เบื้อง พระ พักตร์ พระ
 เย โฮ วาห์ ต่อ เบื้อง พระ พักตร์ องค์ พระ ผู้
 เป็น เจ้า แห่ง แผ่น ดิน โลก ทั้ง สิ้น ^๖ฟ้าสวรรค์
 ป่าว ร้อง ความ ชอบ ธรรม ของ พระองค์ และ
 ชนชาติ ทั้ง หลาย เห็น สง่า ราศี ของ พระองค์
^๗ให้ ผู้ ประณิบัติ รูป เคารพ สลัก ทั้ง สิ้น ได้ อย
 ่ คือ ผู้ ที่ อด ใน รูป เคารพ ของ เขา ให้ พระ
 ทั้ง สิ้น กราบ ลง ต่อ พระองค์ ^๘ศิโยน ได้ ยิน

และ ยินดี และ ชิดา ทั้ง ปวง ของ ยู ดาห์ เปรม
 ปรีดี โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ เพราะ คำ
 พิพากษาของพระองค์ ^๙ข้าแต่พระเยโฮวาห์
 เพราะพระองค์สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
 พระองค์ทรงสูงเด่นกว่าพระทั้งปวงอย่างยิ่ง
 ๑๐ ท่านผู้ที่รักพระ เย โส วาห์ ก็จงเกลียดชัง
 ความชั่ว พระองค์ทรงอารักขาชีวิตวิสุทธิชน
 ของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจาก
 มือของคนชั่ว ^{๑๑}ความสว่าง แจ่ม ขึ้น แก่ คน
 ชอบธรรม และความ ซึ้นบาน มี ขึ้น แก่ คน ใจ
 เทียงธรรม ^{๑๒}ท่านผู้ชอบธรรมเอ๋ย จงเปรม
 ปรีดี ในพระเยโฮวาห์ และ ถวาย โมทนา เมื่อ
 ระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

สิ่งทั้งปวงจงสรรเสริญพระเจ้า เพลงสดุดี

๑๗ ^๑โอ จง ร้อง เพลง บท ใหม่ ถวาย
 ทรง กระทำ การ มหัศจรรย์ พระหัตถ์ ขว
 และพระกรบริสุทธิ์ของพระองค์ได้นำความ
 มี ชัย มา ^๒พระ เย โส วาห์ ทรง กระทำ ให้
 ความ รอด ของพระองค์ เป็น ที่ รู้จัก พระองค์
 ทรง สำแดง ความ ชอบ ธรรม ของ พระองค์
 อย่าง เปิด เผย ท่ามกลาง สายตา ของ บรรดา
 ประชาชาติ ^๓พระองค์ ทรง ระลึก ถึง ความ
 เมตตา และความ จริง ของ พระองค์ ต่อ วงศ์
 วาน อิสราเอล ที่สุด ปลาย แผ่น ดิน โลก ทั้ง
 สิ้น ได้ เห็น ความ รอด ของ พระเจ้า ของ เรา
^๔ชาว โลก ทั้ง สิ้น เอ๋ย จง เปล่ง เสียง ซึ้นบาน
 ถวายแด่พระเยโฮวาห์ เปล่งเป็นเสียงเพลง
 ซึ้นบาน และ ร้อง เพลง สรรเสริญ ^๕จง ร้อง
 เพลง สรรเสริญ ถวาย พระ เย โส วาห์ ด้วย พิณ
 เขา คู่ ด้วย พิณ เขา คู่ คลอ ด้วย เสียง เพลง
 สดุดี ^๖ด้วย เสียง แตร และ เสียง แตร ทอง
 เหลือง ขนาด เล็ก จง กระทำ เสียง ซึ้นบาน ต่อ
 พระพักตร์พระเยโฮวาห์ คือพระมหากษัตริย์
^๗ให้ ทะเล คารน กับ สิ่ง ทั้ง ปวง ที่ อยู่ ใน ทะเล
 นั้น พิกพ และบรรดาผู้อาศัยอยู่ในนั้น ^๘ให้
 กระแสน้ำตบมือของ มัน ให้ บรรดา เนิน เขา
 ปีดียินดีด้วยกัน ^๙เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระ
 เย โส วาห์ เพราะ พระองค์ เสด็จ มา พิพากษา
 โลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความ
 ชอบ ธรรม และ ชนชาติ ทั้ง หลาย ด้วย ความ
 เทียงตรง

การนมัสการในศิโยน

๑๗ ^๑พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง ให้
 ชนชาติ ทั้ง หลาย ตู สัน พระองค์ ผู้
 ประทับ ระหว่าง พวก เครบ ให้ แผ่น ดิน โลก
 หวนไหว ^๒พระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่งอยู่ในศิโยน
 พระองค์ สูง เต้น อยู่ เหนือ ประชาชาติ ทั้ง ปวง
^๓ให้ เขา สรรเสริญ พระนาม อัน ยิ่ง ใหญ่ และ
 นำ คร้าม กลัว ของ พระองค์ เพราะ พระนาม
 นั้นบริสุทธิ์ ^๔อุทยาน ภาพ ของ กษัตริย์ ทรง
 รัก ความ ยุติธรรม พระองค์ ทรง สถาปนา
 ความ เทียงตรง พระองค์ ทรง ประกอบ ความ
 ยุติธรรม และ ความ ชอบ ธรรม ขึ้น ใน ยา โคบ
^๕จงยอพระเกียรติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
 เรา และ นมัสการ ที่ แท่น รอง พระบาท ของ
 พระองค์ เพราะพระองค์บริสุทธิ์ ^๖โมเสสและ
 อาโรนอยู่ในพวกปุโรหิตของพระองค์ ซามูเอล
 อยู่ในพวกที่ทูลออกพระนามของพระองค์
 ด้วย พวก ท่าน ร้อง ทูล พระ เย โส วาห์ และ
 พระองค์ ทรง ตอบ ท่าน เหล่า นั้น ^๗พระองค์
 ตรัส กับ ท่าน ที่ ไนเสาเมฆ ท่าน ทั้ง ปวง ได้
 รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์และกฎ
 ที่พระองค์ประทานแก่ท่าน ^๘โอ ข้าแต่พระ
 เย โส วาห์ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย
 พระองค์ ทรง ตอบ ท่าน เหล่า นั้น พระองค์ ทรง
 เป็น พระเจ้า ผู้ยกโทษท่านเหล่านั้น แต่ ทรง
 เป็น ผู้ สอน การ ะ ทำ ผิด ของ ท่าน เหล่า
 นั้น ^๙จงยอพระเกียรติพระเยโฮวาห์พระเจ้า
 ของเรา และ นมัสการ ที่ ภูเขาอันบริสุทธิ์ของ
 พระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
 บริสุทธิ์

จงสรรเสริญพระเจ้าด้วยความซึ้นบาน เพลงสดุดีเพื่อสรรเสริญพระเจ้า

๑๐๐ ^๑ชาว โลก ทั้ง สิ้น เอ๋ย จง เปล่ง
 เสียง ซึ้นบาน ถวายแด่พระเยโฮ
 วาห์ ^๒จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความ
 ยินดี จงเข้ามาเฝ้าพระองค์ด้วยการร้องเพลง
^๓จง รู้ เกิด ว่า พระ เย โส วาห์ ทรง เป็น พระเจ้า
 คือพระองค์เองที่ทรงสร้างเราทั้งหลาย เรา
 ไม่ได้สร้างตัวเองขึ้น เราเป็นประชาชนของ
 พระองค์ เป็น แกะ แห่ง ฟัง ญา ของ พระองค์
^๔จง เข้า ประตู ของ พระองค์ ด้วยการ โมทนา
 และ เข้า บริเวณ พระ นิเวศ ของ พระองค์ ด้วย
 การ สรรเสริญ จง ถวาย โมทนา ขอพระคุณ
 พระองค์ จง ถวาย สาธุการ แด่ พระนาม ของ

พระองค์ ^๕ เพราะ พระ เย โส วาห์ ประเสริฐ
ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ และ
ความจริงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

**ดาวิดปฏิญาณว่าจะประพุดตัวอย่างดี
รอบคอบ เพลงสดุดีของดาวิด**

^๑ ข้าพระองค์ จะ ร้อง เพลง เรื่อง
๑๐๑ ความเมตตาและความยุติธรรม
โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะร้อง
เพลงถวายพระองค์ ^๒ ข้าพระองค์จะประพุด
อย่าง เฉลียวฉลาด ตาม มรรคา ที่ ดี รอบคอบ
โอ เมื่อไรพระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ภายใน
เรือน ของ ข้า พระองค์ ^๓ ข้า พระองค์ จะ ไม่
ตั้ง สิ่ง ไฉน ที่ ชั่ว ชั่ว ไว้ ต่อ หน้า ต่อตา ของ ข้า
พระองค์ ข้าพระองค์เกลียดกิจการของผู้ที่ไม่
ซื่อตรง กิจการนั้นจะไม่ติดอยู่กับข้าพระองค์
^๔ ข้าพระองค์จะอยู่ห่างไกลจากคนใจดีวัน
ข้าพระองค์จะไม่ร่วมรัศมีชั่วร้ายเลย ^๕ บุคคล
ใดก็ตามใส่ร้ายเพื่อนบ้านของเขาอย่างลับๆ
ข้าพระองค์จะขจัดเขาออกเสีย คนที่มีตา
โยโสและใจที่จงหองข้าพระองค์จะไม่ยอม
ทนด้วย ^๖ นัยน์ตาข้าพระองค์จะมองหาคนที่
ซื่อตรงในแผ่นดิน เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับข้า
พระองค์ ผู้ใดดำเนินในทางที่ดีรอบคอบ ผู้นั้น
จะปรนนิบัติข้าพระองค์ ^๗ ผู้ที่ประพุดีหลอก
ลงจะไม่ได้อาศัยอยู่ในเรือนของข้าพระองค์
คนใดที่พูดเท็จจะไม่ยั่งยืนอยู่ต่อสายตาของ
ข้าพระองค์ ^๘ ข้าพระองค์จะทำให้ลายคนชั่วทั้ง
สิ้นในแผ่นดินเสียแต่เนิ่นๆ เพื่อว่าข้าพระองค์
จะได้ตัดบรรดาผู้กระทำชั่วออกเสียให้หมด
จากนครของพระเยโฮวาห์

**การขอร้องอย่างทุกซื่ใจ คำอธิษฐาน
ของผู้ถูกข่มใจ เมื่อเขาอ่อน
ระอาใจ และระบายความมัน
ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์**

๑๐๒ ^๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ
ทรง สดับ คำ อธิษฐาน ของ ข้า
พระองค์ ขอ เสียง ร้อง ของ ข้า พระองค์ มา
ถึง พระองค์ ^๒ ขอ อย่า ทรง ซ่อน พระ พักตร์
ของ พระองค์ จาก ข้า พระองค์ ใน วัน ทุกซื่
ใจ ของ ข้า พระองค์ ขอ ทรง เงี่ย พระกร รณ
สดับ ข้า พระองค์ ขอ ทรง ตอบ ข้า พระองค์
โดย เร็ว ใน วัน ที่ ข้า พระองค์ ร้อง ทูล ต่อ
พระองค์ ^๓ เพราะ วัน ของ ข้า พระองค์ สิ้นไป

อย่างวัน และกระดุกของข้าพระองค์ใหม่
อย่างเตาไฟ ^๔ จิตใจของข้าพระองค์ถูก ناب
และเหี่ยวไปเหมือนหญ้า ข้าพระองค์จึงลืมน
รับ ประทาน อาหาร ของ ข้า พระองค์ ^๕ เหตุ
ด้วยเสียงร้องครางของข้าพระองค์ กระดุก
ของข้าพระองค์เกาะติดเนื้อของข้าพระองค์
^๖ ข้าพระองค์เป็นเหมือนนกกระทุงที่ในถิ่น
ทุรกันดาร ดูนกเค้าแมว กระทั่งทะเลทราย
^๗ ข้าพระองค์เฝ้าอยู่ ข้าพระองค์เหมือนนก
กระจอกโดดเดี่ยวบนหลังคาเรือน ^๘ ศัตรูของ
ข้าพระองค์เยาะหยันข้าพระองค์วันยังค่ำ ผู้
ที่คลั่งใส่ข้าพระองค์ปฏิญาณตัวต่อท่านข้า
พระองค์ ^๙ เพราะ ข้า พระองค์ กิน ชี ถั่ว ต่าง
อาหาร และเจือน้ำตาลเข้ากับเครื่องดื่ม ^{๑๐} เหตุ
ด้วยความพิโรธและความกริ้วของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้นและโยน
ข้าพระองค์ทิ้งไปเสีย ^{๑๑} วัน เวลา ของ ข้า
พระองค์ เหมือนเงา เวลา เย็น ข้า พระองค์
เหี่ยวไปเหมือนหญ้า

**จงระลึกถึงพระเมตตา
ทั้งหลายของพระเจ้า**

^{๑๒} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์
จะ ทรง ประทับ อยู่ เป็น นิตย์ การ ระลึก ถึง
พระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ ^{๑๓} พระองค์จะ
ทรงลุกขึ้นเมตตาศิโยน เพราะถึงเวลาที่จะ
ทรงพระกรุณาเธอ เธอ เวลากำหนดมาถึง
แล้ว ^{๑๔} เพราะ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ รัก ซาก
ก้อนหินของเธอหนัก และสงสารผงคลีของเธอ
^{๑๕} บรรดา ประชาชาติ จะ กลัว พระนาม ของ
พระเยโฮวาห์ และบรรดาภักษัตริย์ของแผ่น
ดินโลกกลัวสง่าราศีของพระองค์ ^{๑๖} เพราะ
เมื่อ พระ เย โส วาห์ จะ ทรง สร้าง ศิ โยน นั้น
พระองค์ จะ ทรง ปรากฏ ด้วย สง่า ราศี ของ
พระองค์ ^{๑๗} พระองค์ จะ สน พระทัย ใน คำ
อธิษฐานของคนสิ้นเนื้อประดาตัว และจะไม่
ทรงดูหมิ่นคำอธิษฐานของเขา ^{๑๘} จงบันทึก
เรื่องนี้ไว้ให้ชั่วอายุที่จะมีมา เพื่อประชาชน
ที่ยังจะทรงสร้างมานั้นจะได้สรรเสริญพระ
เยโฮวาห์ ^{๑๙} เพราะพระองค์ทอดพระเนตร
ลงมาจากที่สูงอันบริสุทธิ์ของพระองค์ จาก
ฟ้าสวรรค์พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรแผ่น
ดินโลก ^{๒๐} เพื่อทรงสดับเสียงร้องครางของ
เชลย เพื่อ ทรง ปลอ้ย คน ที่ ต้อง ถึง ตาย ให้
เป็น อิสระ ^{๒๑} เพื่อ จะ ประกาศ พระนาม ของ
พระเยโฮวาห์ในศิโยน และกล่าวสรรเสริญ

พระองค์ในเยรูซาเล็ม ^{๒๒} ขณะเมื่อชนชาติทั้งหลาย รวบรวมกัน ทั้งบรรดาราช อาณาจักร เพื่อปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ^{๒๓} พระองค์ทรงหักกำลังของข้าพเจ้ากลางทาง พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพเจ้าสิ้นเข้า ^{๒๔} ข้าพเจ้าว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้า พระองค์ ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสียในครึ่งกลางวันเวลาของข้าพระองค์ พระองค์ผู้ปีเดือนดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ” ^{๒๕} เมื่อเดิม พระองค์ ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถกิจของพระองค์ ^{๒๖} สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์จะทรงดำรงอยู่ บรรดาสิ่งเหล่านี้จะเก่าไป เหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์จะทรงเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป ^{๒๗} แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด ^{๒๘} ลูกหลานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่มั่นคง และเชื้อสายของเขาจะได้รับการสถาปนาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

การสรรเสริญพระเจ้าสำหรับบรรดาพระเมตตาของพระองค์ เพลงสดุดีของดาวิด

๑๐๓ โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์ และทั้งสิ่งที่อยู่ในข้า จงถวายสักการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ^๒ โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์ และอย่าลืม พระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์ ^๓ ผู้ทรงอภิบาลความชั่วช้าทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน ^๔ ผู้ทรงไถ่ชีวิตของท่านมาจากปากแดน ผู้ตาย ผู้ทรงสวมความเมตตาและพระกรุณาเป็นมงกุฎให้ท่าน ^๕ ผู้ทรงให้ปากท่านอิมด้วยของดี ้วยหนุ่มของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกอินทรี ^๖ พระเยโฮวาห์ทรงประกอบความชอบธรรมและการยุติธรรมให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกบีบบังคับ ^๗ พระองค์ทรงสำแดงวิธีการของพระองค์แก่โมเสส พระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนอิสราเอล ^๘ พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและมีพระคุณ ทรงกิริวข้าและอุ้มด้วยความเมตตา ^๙ พระองค์จะไม่ทรงปรักปรำเสมอหรือทรงกิริวอยู่เป็นนิตย์ ^{๑๐} พระองค์มิได้ทรงกระทำต่อเราตามเรื่องบาปของเรา หรือทรงสนองตามความ

ชั่วช้าของเรา ^{๑๑} เพราะฟ้าสวรรค์สูงเหนือแผ่นดินเท่าใด ความเมตตาของพระองค์ก็มีต่อบรรดาคนที่เกรงกลัวพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น ^{๑๒} ตะวันออกไกลจากตะวันตกเท่าใด พระองค์ทรงปลดการละเมิดของเราออกไปไกลเท่านั้น ^{๑๓} บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระเยโฮวาห์ ทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น ^{๑๔} เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงธุลี ^{๑๕} ส่วนมนุษย์นั้นวันเวลาของเขาเหมือนหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา ^{๑๖} เพราะลมพัดผ่านมันไป มันก็สูญเสีย และสถานที่ของมันไม่รู้จักมันอีก ^{๑๗} แต่ความเมตตาของพระเยโฮวาห์นั้นดำรงอยู่ ตั้งแต่ในวันตรีกาลถึงในวันตรีกาลต่อผู้ที่ยำเกรงพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ต่อหลานเหลน ^{๑๘} ต่อบรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์ และระลึกอยู่ที่ จะกระทำตามพระบัญญัติของพระองค์ ^{๑๙} พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ครองทุกสิ่งอยู่ ^{๒๐} ข้าแต่ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นทูตสวรรค์ของพระองค์ จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์ ท่านผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้กระทำตามพระบัญชาของพระองค์ และเชื่อฟังเสียงพระวณะของพระองค์ ^{๒๑} พลโยธาทั้งสิ้นของพระองค์ จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์ คือบรรดาผู้รับใช้ที่กระทำตามพระทัยพระองค์ ^{๒๒} พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ในทุกสถานที่ที่พระองค์ทรงครอบครองอยู่ จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์ โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์

การไต่ตรองถึงสง่าราศีของพระเจ้า

๑๐๔ โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ใหญ่ยิ่งนัก พระองค์ทรงเกียรติและความสูงส่งเป็นฉลองพระองค์ ^๒ ผู้ทรงคลุมพระองค์ด้วยแสงสว่าง ดุจดั่งฉลองพระองค์ ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์ออกตั้งซึ่งมาน ^๓ ผู้ทรงวางฐานของที่ประทับอันสูงของพระองค์ไว้ในน้ำ ผู้ทรงใช้เมฆเป็นราชรถ ผู้ทรงดำเนินไปบนปีกของลม ^๔ ผู้ทรงบันดาลพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ เป็นดุจวิญญาณ และทรง

บันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง ผู้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก เพื่อมิให้มันหวั่นไหวเป็นนิตย์^๖ พระองค์ทรงคลุมมันไว้ด้วยน้ำลึกอย่างกับเครื่องนุ่งห่ม น้ำอยู่เหนือภูเขา^๗ เมื่อพระองค์ทรงขนานน้ำนั้นก็หนีไป พอได้ยืนเสียวฟ้าร้องของพระองค์ มันก็วิ่งไป^๘ น้ำนั้นขึ้นไปยังภูเขา แล้วไหลลงไปยังหุบเขา ไปยังที่ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ให้น้ำนั้น^๙ พระองค์ทรงวางขอบเขตมิให้มันข้าม เพื่อมิให้มันคลุมแผ่นดินโลกอีก^{๑๐} พระองค์ทรงกระทำให้น้ำพุพุ่งขึ้นมาในหุบเขา น้ำนั้นก็ไหลไประหว่างเขา^{๑๑} ให้บรรดาสัตว์ป่าได้ดื่มและให้ลาป่าดับความกระหายของมัน^{๑๒} ที่ริมน้ำนั้น นกในอากาศจึงได้มีที่อาศัย มันร้องอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้^{๑๓} พระองค์ทรงรดภูเขาจากที่ประทับอันสูงของพระองค์ แผ่นดินโลกก็อิมด้วยผลพระราชกิจของพระองค์^{๑๔} พระองค์ทรงให้หญ้างอกมาเพื่อสัตว์เลี้ยง และผักให้มนุษย์ได้ดูแล เพื่อเขาจะทำให้เกิดอาหารจากแผ่นดิน^{๑๕} และน้ำองุ่นซึ่งให้ใจมนุษย์ยินดี นำมันเพื่อทำให้หน้าของเขาทอแสงและขนบปังซึ่งเสริมกำลังใจมนุษย์^{๑๖} บรรดาดันไม้ของพระเยโฮวาห์ได้อิมหน้า คือต้นสน สิตาร์แห่งเลบานอนซึ่งพระองค์ได้ทรงปลูกไว้^{๑๗} นกสร้างรังของมันอยู่ในนั้น ส่วนนกกระสาดำนั้น ต้นสนสามใบเป็นบ้านของมัน^{๑๘} ภูเขาสูงนั้นเป็นที่ลี้ภัยของเลี้ยงผา หินเป็นของตัวกระจงผา^{๑๙} พระองค์ทรงจัดตั้งดวงจันทร์ให้กำหนดฤดู ดวงอาทิตย์รู้จักเวลาดตกของมัน^{๒๐} พระองค์ทรงให้เกิดความมืดและเป็นกลางคืน เป็นที่ซึ่งบรรดาสัตว์ของป่าไม่คานออกมา^{๒๑} สิงโตหนุ่มคำรามหาเหยื่อของมัน และแสงหาอาหารของมันจากพระเจ้า^{๒๒} เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นมันก็รวบรวมกันและไปนอนอยู่ในที่ของมัน^{๒๓} มนุษย์ก็ออกไปทำงานของเขา ไปทำภารกิจของเขา จนเวลาเย็น^{๒๔} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์มีมากมายจริง ๆ พระองค์ทรงสร้างการงานนั้นทั้งสินด้วยพระปัญญา แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติของพระองค์^{๒๕} ทะเลอยู่ข้างโน้น ทั้งใหญ่และกว้าง ซึ่งในนั้นมีสิ่งเคลื่อนไหววนไม่ถ่วน คือสัตว์ที่มีชีวิตทั้งเล็กและใหญ่^{๒๖} กำปั่นแล่นไปโน้นหนะ และเลวีอาธานที่พระองค์สร้างไว้ให้เล่นนั้น^{๒๗} บรรดาสิงเหล่านี้แหงนหา

พระองค์ เพื่อให้พระองค์ประทานอาหารแก่มันตามเวลา^{๒๘} เมื่อพระองค์ประทานให้ มันก็เก็บไป เมื่อพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออก มันก็อิมหน้าด้วยของดี^{๒๙} เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพิศวัตร์เสีย มันทั้งหลายก็ล้าปากใจ เมื่อพระองค์ทรงเออลมหายใจมันไปเสีย มันก็ตาย และกลบเป็นผงคลี^{๓๐} เมื่อพระองค์ทรงส่งวิญญาณของพระองค์ออกไป มันก็ถูกสร้างขึ้นมา และพระองค์ก็ทรงเปลี่ยนโฉมหน้าของพื้นดินเสียใหม่^{๓๑} สง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะดำรงอยู่เป็นนิตย์ พระเยโฮวาห์จะทรงเปรมปรีดีในบรรดาพระราชกิจของพระองค์^{๓๒} ผู้ทรงทอดพระเนตรโลก มันก็สิ้นสะทั้น ผู้ทรงแต่ต้องภูเขา มันก็มีควันขึ้นมา^{๓๓} ข้ามีชีวิตอยู่ตราบใด ข้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ขณะข้ายังเป็นอยู่ ข้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้า^{๓๔} การรำพึงของข้าจะเป็นสิ่งที่พอพระทัย ข้าจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์^{๓๕} ขอคนบาปถูกผลาญเสียจากแผ่นดินโลก และขออย่าให้มีคนชั่วอีกเลย โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

๑๐๕ โอ จงโมทนา ขอบพระคุณพระนามพระองค์ จงร้องทูลออกของพระองค์ แจ่มแก่ชนชาติทั้งหลาย^๒ จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์^๓ จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดี^๔ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสวงหาพระพิศวัตร์ของพระองค์เรื่อยไป^๕ จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโสมนัสของพระองค์^๖ โอ เชื้อสายของอับราฮัม ผู้รับใช้ของพระองค์ เชื้อสายของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์^๗ พระองค์คือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก^๘ พระองค์ทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิตย์ คือพระวจนะที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดหนึ่งพันชั่วอายุ

พระเจ้าได้ทรงช่วยพวก บรรพบุรุษแห่งอิสราเอล

๑ คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค ๑๐ ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่อิสราเอล ให้เป็นพันธสัญญาในวันตรี ๑๑ ว่า “เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย” ๑๒ เมื่อเขายังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแค่นกอูตัยอยู่ในนั้น ๑๓ พเนจรไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น จากราชอาณาจักรนี้ถึงอีกชนชาติหนึ่ง ๑๔ พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงชนาบกษัตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขา ๑๕ ว่า “อย่าแต่จะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา” ๑๖ เมื่อพระองค์ทรงเรียกการกัณดารอาหารให้เกิดขึ้นที่แผ่นดิน และทรงทำลายอาหารที่บำรุงชีวิตเสียสิ้น ๑๗ พระองค์ทรงใช้ชายคนหนึ่งไปข้างหน้าเขา คือโยเซฟ ซึ่งถูกขายไปเป็นทาส ๑๘ เท้าของเขาเจ็บช้ำด้วยตรวน ตัวเขาเข้าอยู่ในปลอกเหล็ก ๑๙ จนกว่าสิ่งที่เขาบอกได้บังเกิดขึ้น พระวจนะของพระเยโฮวาห์ทดสอบเขา ๒๐ กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้ไปปล่อยตัวเขา ผู้ปกครองของชนชาติทั้งหลายได้ปล่อยเขา เป็นอิสระ ๒๑ กษัตริย์ทรงตั้งเขาให้เป็นเจ้านายเหนืออูฐของพระองค์ เป็นผู้ปกครองกรรมสิทธิ์ที่ปวงของพระองค์ ๒๒ ให้ผูกมัดเจ้านายของพระองค์ตามขอบใจ และสอนสติปัญญาแก่ผู้อาวุโสของพระองค์ ๒๓ แล้วอิสราเอลได้มาที่อียิปต์ ยาโคบได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของฮาม ๒๔ และพระเจ้าทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์มีลูกดก และทรงกระทำให้เขาแข็งแรงกว่าคู่อริของเขา ๒๕ พระองค์ทรงหันใจเขาเหล่านั้นให้เกลียดประชาชนของพระองค์ ให้ใช้กลอุบายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ๒๖ พระองค์ทรงใช้โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ และอาโรนผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ ๒๗ เขาทั้งสองกระทำหมายสำคัญท่ามกลางเขาทั้งหลาย ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของฮาม ๒๘ พระองค์ทรงใช้ความมืดมา กระทำให้แผ่นดินมืด เขาทั้งหลายมิได้กบฏต่อพระวจนะของพระองค์ ๒๙ พระองค์ทรงกระทำให้นากลายเป็นเลือด

และให้ปลาของเขาตาย ๓๐ กบแท้งกันมาเป็นฝูงใหญ่ที่แผ่นดินของเขา แม่น้ำไนล์ของกษัตริย์ของเขา ก็มี ๓๑ พระองค์ตรัส และฝูงเหลือบก็มาและรินน้ำไปทั่วในแผ่นดินของเขา ๓๒ พระองค์ประทานลูกเห็บแก่เขา แทนฝน และไฟไหม้ทั่วแผ่นดินของเขา ๓๓ พระองค์ทรงชนาบเขาองุ่น และต้นมะเดื่อของเขา และทรงฟาดต้นไม้ในประเทศของเขาให้หัก ๓๔ พระองค์ตรัส และตักแตนวัยบินก็มา และตักแตนวัยคลานมานับไม่ถ้วน ๓๕ มากินพืชในแผ่นดินของเขาหมด และกินผลแห่งดินของเขาสิ้น ๓๖ พระองค์ทรงสังหารบรรดาลูกหัววัวในแผ่นดินของเขา คือผลแรกแห่งกำลังทั้งสิ้นของเขา ๓๗ แล้วพระองค์ทรงนำอิสราเอลออกไปพร้อมกับเงินและทองคำ และไม่มีสักคนหนึ่งในตระกูลของพระองค์ที่อ่อนแอ ๓๘ เมื่อเขาพราวจากไป อียิปต์ก็ยินดี เพราะความครั้นคร้ามต่ออิสราเอลได้ตกอยู่บนเขา ๓๙ พระองค์ทรงกางเมฆเป็นเครื่องกำบัง และไฟให้ความสว่างเวลากลางคืน ๔๐ ประชาชนร้องขอ และพระองค์ทรงนำนกคุ้มมา และให้เขาอิมใจด้วยอาหารจากฟ้าสวรรค์ ๔๑ พระองค์ทรงเปิดหิน และน้ำก็ไหลออกมา มันไหลพุ่งไปเป็นแม่น้ำในที่แห้งแล้ง ๔๒ เพราะพระองค์ทรงระลึกถึงพระสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ และอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์ ๔๓ พระองค์จึงทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมาด้วยความชื่นบาน ทรงนำผู้ที่เลือกสรรไว้วันนั้นด้วยความเบิกบานใจ ๔๔ และพระองค์ประทานแผ่นดินของบรรดาประชาชาติให้แก่เขา และเขาได้ผลงานของชาติทั้งหลายเป็นกรรมสิทธิ์ ๔๕ เพื่อเขาจะปฏิบัติกฎเกณฑ์ของพระองค์ และรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

การกบฏของประชาชนและ บรรดาพระเมตตาของพระเจ้า

๑๐๖ ๑ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ ๒ ผู้ใดจะพรรณนาถึงพระราชกิจอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะแสดงถึงพระเกียรติของพระองค์ อย่างครบถ้วนได้ ๓ บรรดาผู้ที่รักษาความยุติธรรมก็เป็นสุข

และผู้ที่กระทำความชอบตลอดเวลา^๔ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ด้วยความโปรดปรานซึ่งพระองค์ทรงมีต่อประชาชนของพระองค์ โอ ขอทรงประทาน ความ รอด ของ พระองค์ ให้ แก่ ข้าพระองค์^๕ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นความเจริญรุ่งเรือง ของ บรรดา ผู้เลือกสรร ของ พระองค์ เพื่อ ข้าพระองค์ จะ เปร่ม ปริดี ใน ความ ยินดี แห่ง ประชาชาติ ของ พระองค์ เพื่อข้าพระองค์ จะ อด ด้ ร่วม กับ มรดก ของ พระองค์^๖ ทั้ง ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย และ บรรพบุรุษ ของ ข้าพระองค์ ด้ กระทำบาป แล้ว ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย ด้ กระทำ ความ ชั่ว ชั่ว ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย ด้ กระทำ อย่าง ชั่วร้าย^๗ บรรพบุรุษ ของ ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย เมื่อ ท่าน อยู่ใน อียิปต์ ท่าน มิ ด้ เข้าใจ การ มหัศจรรย์ ของ พระองค์ ท่าน มิ ด้ ระลึก ถึง ความ เมตตา อัน อุดม ของ พระองค์ แต่ ด้ กบฏ ต่อกับ พระองค์ ที่ ทะเล ที่ ทะเลแดง^๘ ถึง กระนั้น พระองค์ ยัง ทรง ช่วย ท่าน ให้ รอด เพราะ เห็น แก่ พระนาม ของ พระองค์ เพื่อ พระองค์ จะ ให้ ทราบ ถึง ฤทธานุภาพ อัน ใหญ่ ยิ่ง ของ พระองค์^๙ พระองค์ ทรง ขนาน ทะเลแดง มัน ก็ แห่ง ไป และ พระองค์ ทรง นำ ท่าน ข้าม ที่ ลึก อย่าง กับ เดิน ข้าม ถิ่น ทูรกันดาร^{๑๐} พระองค์ จึง ทรง ช่วย ท่าน ให้ พัน มือ ของ ผู้ ที่ เกลียด ชัง ท่าน และ ด้ นำ ท่าน จาก เจอมน มือ ของ ศัตรู^{๑๑} และ นำ ท่วม ปฏิบัติ ของ ท่าน เขา ไม่ เหลือ สัก คน เดียว^{๑๒} แล้ว ท่าน เชื่อ พระ วณะ ของ พระองค์ ท่าน ร้อง เพลง สรรเสริญ พระองค์^{๑๓} แต่ ไม่ ข้า ท่าน ก็ ลืม พระ ราช กิจ ของ พระองค์ เสีย ท่าน ไม่ คอย พระ คำ รัส ปรีक्षा ของ พระองค์^{๑๔} แต่ ใน ถิ่น ทูรกันดาร นั้น ท่าน มีความ อายก อย่าง รุนแรง และ ด้ ทดลอง พระเจ้า ใน ทะเลทราย^{๑๕} พระองค์ ทรง ประทาน สิ่ง ที่ ท่าน ขอ แต่ ทรง ใช้ โรค ผอม แห่ง มา ท่วม กลาง จิตใจ ท่าน^{๑๖} เมื่อ คน ใน ค่าย ริษยา โมเสส และ อา โรน วิ สุทธิ ชน ของ พระ เยโฮวาห์^{๑๗} พัน แผ่น ดิน อ้าปาก กลืน ดาธาน และ ทับ คณะ อาบี รัม เสีย^{๑๘} ไฟ ระเบิด ใน คณะ ของ ท่าน และ เปลวเพลิง ผลาญ คน ชั่ว เสีย^{๑๙} ท่าน ด้ สร้าง ลูกวัว ใน โฮ เรบ และ นมัสการ รูป เคารพ หลอ^{๒๐} ท่าน จึง เอา สาราติ ของ พระเจ้า แลก กับ รูป ของ วัว ที่ กิน หญ้า^{๒๑} ท่าน ลืม พระเจ้า พระ ผู้ ช่วย ให้ รอด ของ ท่าน ผู้ ด้ ทรง กระทำ พระ ราช กิจ ใหญ่ โต ใน อียิปต์^{๒๒} ทำการ มหัศจรรย์ ใน แผ่น

ดิน ของ ฮาม และ สิ่ง น่า รำ กกลัว ที่ ทะเลแดง^{๒๓} เพราะ ฉะนั้น พระองค์ ตรัส ว่า จะ ทำลาย ท่าน เสีย ดี แต่ โมเสส ผู้ เลือกสรร ของ พระองค์ ด้ มา ยืน ฝ้า ทัด ทาน พระองค์ เพื่อ หัน พระ พิโรธ ของ พระองค์ เสีย จาก การ ทำลาย^{๒๔} แล้ว ท่าน ก็ ด้ ถูก แผ่น ดิน อัน ร่ม รื่น นั้น ท่าน ไม่ เชื่อ พระ วณะ ของ พระองค์^{๒๕} ท่าน บ่น อยู่ ใน เติ้น ที่ ของ ท่าน และ ไม่ ฟัง พระ สุรเสียง ของ พระ เยโฮวาห์^{๒๖} เพราะ ฉะนั้น พระองค์ ทรง ยก พระ หัตถ์ ของ พระองค์ ปฎิญาณ ต่อกัน ว่า จะ ทำ ให้ ท่าน ล้ม ตาย ใน ถิ่น ทูรกันดาร^{๒๗} และ จะ กระจาย เชื้อ สาย ของ ท่าน ไป ท่วม กลาง ประชาชาติ หว่าน เขา ไป ทั่ว ประเทศ ทั้ง หลาย^{๒๘} แล้ว ท่าน ก็ ไป ติด พัน อยู่ กับ พระ บาอัล แห่ง เมือง เปโอรี และ รับ ประทาน เครื่อง สัตวบูชา ที่ บูชา พระ ตาย^{๒๙} ท่าน ยัว เย้า พระองค์ ให้ ทรง กริ้ว ด้วย การ กระทำ ของ ท่าน และ โรค ระบาด เกิด ขึ้น ท่วม กลาง ท่าน^{๓๐} แล้ว พิเน หุส ด้ ยืน ขึ้น จัด การ ลงโทษ และ โรค ระบาด นั้น ก็ หยุด^{๓๑} ที่ เขา ทำ นั้น พระองค์ ทรง นับ ว่า เป็น ความ ชอบธรรม แก่ เขา ตลอด ทุก ชั่ว อายุ สืบ ต่อกัน เป็น นิตย์^{๓๒} ท่าน ทำ ให้ พระองค์ กริ้ว ที่ นำ แห่ง การ ด้ เถียง เพราะ เรื่อง ของ ท่าน นี้ โมเสส ก็ พอลอย เสีย หาย ด้วย^{๓๓} เพราะ ท่าน ทำ ให้ จิตใจ โมเสส ชม ชื่น ดั่ง นม รีม ฝัก ของ เขา จึง พุด ก้อย คำ หุนหัน^{๓๔} ท่าน มิ ด้ ทำลาย ชนชาติ ทั้ง หลาย ตาม ที่ พระ เยโฮวาห์ ทรง บัญชา ท่าน ไว้^{๓๕} แต่ ท่าน ด้ ประทุ กับ ประชาชาติ เหล่า นั้น และ หัด ทำ อย่าง ที่ เขา ทำ กัน^{๓๖} ท่าน ปรม นิบัติ รูป เคารพ ของ เขา ซึ่ง กลาย เป็น บ่วง สำหรับ ท่าน^{๓๗} ท่าน ฆ่า บุตร ชาย และ บุตร สาว ของ ท่าน ถวาย เป็น เครื่อง สักการ บูชา แก่ ปีศาจ^{๓๘} ท่าน เท โลหิต ผู้ ไร้มิด ออก มา คือ โลหิต บุตร ชาย บุตร สาว ของ ท่าน ผู้ ซึ่ง ท่าน ด้ ฆ่า เป็น เครื่อง สักการ บูชา แก่ รูป เคารพ แห่ง คานาอัน แผ่น ดิน ก็ มลทิน ไป ด้วย โลหิต^{๓๙} ท่าน จึง เป็น คน ไม่ สะอาด ด้วย การ กระทำ ของ ท่าน และ ประพฤติ เยี่ยง โสเภณี ใน การ กระทำ ของ ท่าน^{๔๐} แล้ว ความ กริ้ว ของ พระ เยโฮวาห์ ก็ พลุ่ ง ขึ้น ต่อกัน ประชาชน ของ พระองค์ และ พระองค์ ทรง รัง เกียจ มรดก ของ พระองค์^{๔๑} พระองค์ ทรง มอบ ท่าน ไว้ ใน มือ ประชาชาติ ต่าง ๆ บรรดา ผู้ ที่ เกลียด ท่าน จึง ปกครอง เหนือ ท่าน^{๔๒} ศัตรู ของ ท่าน ด้ บีบ บังคับ ท่าน และ ท่าน ตก ไป อยู่ ใต้ อำนาจ ของ เขา^{๔๓} พระองค์ ทรง ช่วย ท่าน ให้ พัน หลาย

ครั้ง แต่ท่านมักกบฏในจุดประสงค์ของท่าน และถูกเหยียดลงด้วยความชั่วช้าของท่าน^{๔๔} ถึงอย่างไร เมื่อพระองค์สถับเสวยร้องทูลของ ท่าน พระองค์ ทรง สนพระทัย ในความทุกข์ใจของท่าน^{๔๕} เพื่อเห็นแก่ท่าน พระองค์ ทรง ระลึก ถึง พันธสัญญาของพระองค์ และกลับทรงกรุณาตามความเมตตาอันอุดมของพระองค์^{๔๖} พระองค์ทรงให้ท่านได้รับความสงสารจากบรรดาผู้ที่ได้ยึดท่านไปเป็นเชลย^{๔๗} โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลายจากท่ามกลางประชาชาติต่างๆ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะโมทนาขอบพระคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ และเรีงโลดในการสรรเสริญพระองค์^{๔๘} จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแต่นี้วันดีรกาลจนถึงนิรันดร์กาล และขอประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า “เอเมน” จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

เล่มที่ห้าซึ่งเปรียบกับหนังสือพระราชบัญญัติ เกี่ยวกับพระเจ้าและพระวณะของพระองค์ การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

๑๐๗ โอ จง โมทนา ขอบ พระ คุณ พระ เย โส วาห์ เพราะ พระองค์ ประเสริฐ เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรงเป็นนิรันดร์^๑ ให้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ไว้แล้วกล่าวดั่งนั้นเถิด คือผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ไว้จากมือของปรปักษ์^๒ และรวบรวมเข้ามาจากแผ่นดินทั้งหลาย จากตะวันออก และจากตะวันตก จากเหนือและจากใต้

การปฏิบัติตามกฎต่างๆของพระเจ้า

“เขา ก็ พนจร อยู่ ใน ป่า ใน ที่ แห้ง แล้ง หาไม่ พบ ทาง ที่ จะ เข้า นคร ซึ่ง พอ จะ อาศัย ได้^๑ หิวโหย และ กระหาย จิตใจ ของ เขาก็ อ่อนระอาไป ใน ตัว เขา^๒ แล้ว ใน ความ ยาก ลำบาก ของ เขา เมื่อ เขา ร้อง ทูล พระ เย โส วาห์ พระองค์ ทรง ช่วย เขา ให้ พ้น จาก ความ ทุกข์ใจ ของ เขา^๓ พระองค์ ทรง นำ เขา ไป ใน ทาง ตรง จน เขามา ถึง นคร ซึ่ง พอ จะ อาศัย ได้^๔ โอ ให้ เขา ขอบ พระ คุณ พระ เย โส วาห์ เพราะ ความ ดี ของ พระองค์ เพราะ การ มหัศจรรย์ ของ พระองค์ ที่มี ต่อ บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์

เพราะ ผู้ ที่ กระหาย พระองค์ ทรง ให้ เขา อิ่ม และ ผู้ ที่ หิว พระองค์ ทรง ให้ เขา หน้า ใจ ด้วย ของ ดี^๑ ผู้ ที่ หนึ่ง อยู่ใน ความ มืด และ เงา มัจจุราช ถูก ชิง อยู่ ด้วย ความ ทุกข์ ยาก และ ฉืด ตรวน^๒ เพราะ เขา กบฏ ต่อ พระ วณะ ของ พระเจ้า และ หายม ค่า ปรีชา ของ องค์ ผู้ สูง สุด^๓ พระองค์ จึง ทรง กระทำ จิตใจ ของ เขา ทง หลาย ให้ ถ่อม ลง ด้วย งานหนัก เขา ล้มลง และ ไม่มี ใคร ช่วย^๔ แล้ว ใน ความ ยาก ลำบาก ของ เขา เมื่อ เขา ร้อง ทูล พระ เย โส วาห์ พระองค์ ทรง ให้ เขา รอด จาก ความ ทุกข์ใจ ของ เขา^๕ พระองค์ ทรง นำ เขา ออก มา จาก ความ มืด และ เงา มัจจุราช และ ทรง ระเบิด พันธนะ ของ เขา ให้ ขาด สะบั้น^๖ โอ ให้ เขา ขอบ พระ คุณ พระ เย โส วาห์ เพราะ ความ ดี ของ พระองค์ ที่ เพราะ การ มหัศจรรย์ ของ พระองค์ ที่มี ต่อ บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์^๗ เพราะ พระองค์ ทรง พัง ประดู ทอง สัมฤทธิ์ และ ทรง ตัด ซี ลูก กรง เหล็ก เสีย^๘ เขา เป็น คน โง่ เพราะ การ ละเมิด ของ เขา และ เพราะ ความ ชั่วช้า ของ เขา เขา ต้อง ทน ความ ทุกข์ ยาก^๙ จิตใจ เขา รัง เกียจ อาหาร ทุก ชนิด และ เข้า ไป ไกล ประดู ความ ตาย^{๑๐} แล้ว ใน ความ ยาก ลำบาก ของ เขา เมื่อ เขา ร้อง ทูล พระ เย โส วาห์ พระองค์ ทรง ให้ เขา รอด จาก ความ ทุกข์ใจ ของ เขา^{๑๑} พระองค์ ทรง ใช้ พระ วณะ ของ พระองค์ ไป ปรีชา เขา และ ทรง ช่วย เขา ให้ พ้น จาก สิ่ง ต่างๆ ที่ จะ ทำลาย เขา^{๑๒} โอ ให้ เขา ขอบ พระ คุณ พระ เย โส วาห์ เพราะ ความ ดี ของ พระองค์ เพราะ การ มหัศจรรย์ ของ พระองค์ ที่มี ต่อ บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์^{๑๓} และ ให้ เขา ถวาย เครื่อง สักการบูชา โมทนา พระ คุณ และ เล่า พระ ราช กิจ ของ พระองค์ ด้วย ความ ซึนบาน^{๑๔} ผู้ ที่ ลง เรือ ไป ใน ทะเล ทำ อาชีพ อยู่ บน น้ำ กว้าง ใหญ่^{๑๕} เขา ได้ เห็น พระ ราช กิจ ของ พระ เย โส วาห์ และ การ มหัศจรรย์ ของ พระองค์ ใน ที่ นาลึก^{๑๖} เพราะ พระองค์ ทรง บัญชา และ ทรง ให้ เกิด ลม พายุ ซึ่ง ให้ คลื่น ทะเล กำ ริบ^{๑๗} คน เหล่า นั้น ถูก ชัด ขึ้น ไป สู่ ท้องฟ้า และ ลง ไป สู่ ที่ ลึก ใจ ของ เขา ละ ลาย ไป เพราะ เหตุ ความ ยาก ลำบาก^{๑๘} เขา ถลา และ โส เซ ไป อย่าง คน เมมา และ สิ้น บัญญา ลง^{๑๙} แล้ว ใน ความ ยาก ลำบาก ของ เขา เมื่อ เขา ร้อง ทูล พระ เย โส วาห์ พระองค์ ทรง ช่วย นำ เขา ออก จาก ความ ทุกข์ใจ ของ เขา^{๒๐} พระองค์ ทรง กระทำ ให้ พายุ สงบ ลง และ คลื่น ทะเล ก็ นิ่ง

๓๐ แล้วเขาก็ยินดีเพราะเขามีความเงียบ และ พระองค์ทรงนำเขามายังท่าที่ เขาปรารถนา ๓๑ โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะ ความดี ของพระองค์ เพราะ การมหัศจรรย์ ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ๓๒ ให้เขาขอบพระคุณ พระองค์ ใน ชุมชน ประชาน และสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุม ของผู้อาวุโส ๓๓ พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำให้ เป็นถิ่นทุรกันดาร นำฟูให้ เป็นดินแห้งผาก ๓๔ แผ่นดินที่มีผลตกให้เป็นที่แห้งแล้ง เพราะ เหตุความโหดร้ายของชาวเมือง ๓๕ พระองค์ ทรงเปลี่ยนถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ แผ่น ดินแห้งผากให้เป็นน้ำฟู ๓๖ และพระองค์ทรง ให้คนหิวโหยอาศัยที่นั่น เพื่อเขาจะสถาปนา นครซึ่งพอจะอาศัยได้ ๓๗ เขาหว่านนา และ ปลูก สวน องุ่น และ ได้ ผล ตก มาก ๓๘ โดย พระพรของพระองค์เขาทั้งหลายทวีผลมาก ยิ่ง และพระองค์มิได้ทรงให้วัวของเขาลด จำนวนลง ๓๙ เมื่อเขาถูกทำให้น้อยลงและถูก เหยียดให้ต่ำโดยการบีบบังคับกับความยาก ลำบาก และความโศกเศร้า ๔๐ พระองค์ ทรง เทความดูหมิ่นลงบนเจ้านาย ทรงกระทำให้ เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีหนทาง ๔๑ แต่พระองค์ทรงยกคนขัดสนขึ้นจากความ ทุกข์ยาก และกระทำให้ครอบครัวของเขา มากอย่างฝูงแพะแกะ ๔๒ คนชอบธรรมจะ เห็นและยินดี และความชั่วช้าทั้งปวงก็จะ ปิดปากของมัน ๔๓ ผู้ใดฉลาดและจะรักษาสิ่ง เหล่านี้ ก็จะเข้าใจถึงความเมตตาของพระเย โฮวาห์

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้า บทเพลง หรือเพลงสดุดีของดาวิด

๑๐๘ โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้า พระองค์มั่นคง ข้าพระองค์จะ ร้องเพลง และร้อง เพลง สรรเสริญ ด้วยจิตใจ ของข้าพระองค์ ๒ พินใหญ่และพินเขาอยู่เอ๋ย จงตื่นเถิด ข้าพเจ้าจะปลูก อรุณ ๓ โอ ข้า แต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญ พระองค์ ท่ามกลาง ประชาชาติ ข้าพระองค์ จะ ร้อง เพลง สรรเสริญ พระองค์ ท่ามกลาง ชนชาติทั้งหลาย ๔ เพราะ ความ เมตตาของ พระองค์ใหญ่ยิ่งเหนือฟ้าสวรรค์ ความจริง ของพระองค์สูงถึงเมฆ

การทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

๕ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชู เหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่ เหนือทั่วแผ่นดินโลก ๖ ขอทรงช่วยให้รอด โดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์และทรงตอบ ข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะ ได้รับการช่วยเหลือ ๗ พระเจ้าได้ตรัสด้วยความ บริสุทธิของพระองค์ว่า “เราจะปิตินันดี เราจะแบ่งเมืองเซเชม และแบ่งหุบเขาเมือง สุขค ทอก ๘ ก็เลอาดเป็นของเรา มันส์ เสห์เป็นของเรา เอฟราอิมเป็นที่กันศึรชะ ของเรา ยูดาห์เป็นผู้ตั้งพระราชบัญญัติของ เรา ๙ โมอับ เป็นอ่างล้างชำระของเรา เรา เหยียดรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราให้ ร้องด้วยความ มีชัยเหนือฟีลิสเตีย” ๑๐ ผู้ใด จะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม ๑๑ โอ ข้าแต่ พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ ทั้งหลายแล้วหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ มิได้ทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้ง หลายแล้วละ ๑๒ ขอประทานความช่วยเหลือ เพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความ ช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล ๑๓ โดยพระเจ้า เอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เอง จะ ทรง เป็น ผู้ เหยียด คู่อริ ของ ข้าพเจ้าทั้งหลายลง

ดาวิดบ่นเรื่องพวกศัตรูที่หินทาทัน ถึง หัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

๑๐๙ โอ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ซึ่งข้า พระองค์สรรเสริญ ขออย่าทรง หนึ่งเสีย ๒ เพราะปากของคนชั่วและปากของ คนหลอกลวงอำใส่ข้าพระองค์อยู่แล้ว พวก เขาได้พูดปรักปรำ ข้าพระองค์ด้วยลิ้นมุสา ๓ เขาทั้งหลายล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยถ้อยคำ เกลียดขัง และโจมตีข้าพระองค์อย่างไรเหตุ ๔ เขาเป็นพวก ปฏิปักษ์ต่อ ข้าพระองค์ แทน ความรักของข้าพระองค์ ส่วนข้าพระองค์ได้ อธิษฐานเท่านั้น ๕ เขาตอบแทนข้าพระองค์ ด้วยความชั่วแทนความดี และความเกลียด ขังแทนความรักของข้าพระองค์ ๖ ขอทรง ตั้งคนชั่วให้อยู่เหนือเขาและให้ชาติตายนิน อยู่ที่มีมือขวาของเขา ๗ เมื่อพิจารณาคดี ก็ ให้เขาปรากฏว่าเป็นผู้กระทำผิด และให้คำ อธิษฐานของเขากลายเป็นความบาป ๘ ขอให้

วันเวลาของเขาน้อย ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา ๙๖ ขอให้ลูกของเขากำพร้า พ่อ และภรรยาของเขาเป็นม่าย ๙๗ ขอให้ลูกของเขาต้องเร่ร่อนขอทานเรื่อยไป ขอให้เขาหาอาหารจากที่รกร้างว่างเปล่าของเขา ๙๘ ขอให้เจ้าหนี้มายึดของ ทั้งสินที่เขามีอยู่ ขอคนต่างถิ่นมาปล้นผลงานของเขาไป ๙๙ ขออย่าให้ผู้ใดเอ็นดูเขา อย่าให้ผู้ใดสงสารลูกกำพร้าพ่อของเขา ๑๐๐ ขอให้ทายาทของเขา ถูกตัดออก และในคนชั่วอายุต่อมา ก็ขอให้ชื่อของเขาถูกขีดฆ่าออกเสีย ๑๐๑ ขอให้ความชั่วช้า ของบรรพบุรุษของเขา ยังเป็นที่จำได้ อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ อย่าให้บาปของมารดาเขาลบเลือนไป ๑๐๒ ขอให้บาปเหล่านั้น อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอไป เพื่อพระองค์จะทรงตัดการระลึกถึงเขาเหล่านั้นเสียจากแผ่นดินโลก ๑๐๓ เพราะเขาไม่จดจำ ที่จะแสดงความเอ็นดู แต่ข่มเหงคนจนและคนขัดสน เพื่อจะฆ่าคนที่เศร้าใจเสีย ๑๐๔ เขารักที่จะแข่ง ขอให้คำแข่ง ตกบนเขา เขาไม่ชอบการให้พร ขอพรจงห่างไกลจากเขา ๑๐๕ เขาเอาการแข่งห่มต่างเสื้อผ้าของเขา ขอให้ซึมเข้าไปในกายของเขาย่างน้ำ ขอให้ซึมเข้าไปในกระดูกของเขาย่างน้ำมัน ๑๐๖ ให้เหมือนเครื่องแต่งกายที่คลุมเขาอยู่ เหมือนเข็มขัดที่คาดเขาไว้เสมอ ๑๐๗ ทั้งนี้ขอให้ เป็นบำเหน็จจาก พระเยโฮวาห์ แก่ พวกปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ แก่ผู้ ที่กล่าวร้ายต่อชีวิตของข้าพระองค์ ๑๐๘ โอ ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์โดยเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพราะว่าความเมตตา ของ พระองค์ นั้น ประเสริฐ ขอ ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ๑๐๙ เพราะข้าพระองค์ ยากจนและขัดสน และจิตใจของข้าพระองค์ ก็บาดเจ็บอยู่ภายใน ๑๑๐ ข้าพระองค์สิ้นสุดไปแล้วอย่างเงาตอนเย็น ข้าพระองค์ ถูก สลัดออกเหมือนตักแตน ๑๑๑ ข้าของข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยเพราะการอดอาหาร ร่างกายของข้าพระองค์ก็ชุกพอมไป ๑๑๒ ข้าพระองค์กลายเป็นที่ตำหนิติเตียนของเขา เมื่อเขามองดูข้าพระองค์ เขาก็กินสัตว์ ๑๑๓ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ โอ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดตามความเมตตาของพระองค์ ๑๑๔ เพื่อเขาจะทราบว่าเป็นผีพหุหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงกระทำการนี้

๑๑๕ ให้เขาแข่งไป แต่ขอพระองค์ทรงอำนาจ พระพร เมื่อเขาลุกขึ้น ขอให้เขาได้อายุ แต่ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี ๑๑๖ ขอให้พวกปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ห่มความอับยู่ศ ขอให้ ความ อับอาย สวม กาย เขาอย่าง เสือคลุ่ม ๑๑๗ ด้วยปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระ เยโฮวาห์ เป็นอย่าง มาก ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนมากมาย ๑๑๘ เพราะพระองค์จะทรงประทับขวามือของคนขัดสน เพื่อทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนที่ปรับโทษจิตใจเขานั้น

พระเยโฮวาห์ทรงประทานให้กษัตริย์มีอำนาจครอบครอง เพลงสดุดีของดาวิด

๑ พระเยโฮวาห์ตรัสกับองค์พระ

๑๑๐ ผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า “จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า” ๒ พระเยโฮวาห์จะทรงใช้คทาทรงฤทธิของพระองค์ท่านไปจากศิโยน จงครอบครองท่ามกลางศัตรูของพระองค์ท่านเถิด ๓ ประชาชาติของพระองค์ท่าน จะ สวมคร ถวาย ตัว ของ เขา ด้วยความเต็มใจ ในวันแห่ง ฤทธิอำนาจ ของ พระองค์ท่าน ด้วย เครื่อง ประดับแห่ง ความ บริสุทธิ จากกรรมของอูโรไนท์ นำคางแห่งวัยหนุ่ม เป็นของ พระองค์ท่าน ๔ พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแล้ว และ จะ ไม่ เปลี่ยน พระทัย ของ พระองค์ ว่า “เจ้าเป็นปุโรหิต เป็น นิตย ตาม อย่าง ของ เมล คี เซ เดค” ๕ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ประทับ ข้าง ขวา หัตถ์ ของ พระองค์ ท่าน พระองค์จะทรงทลายบรรดากษัตริย์ในวันที่ ทรงพระพิโรธ ๖ พระองค์จะทรงกระทำ การ พิพากษาท่ามกลางประชาชาติให้ซากศพเต็มไปหมด พระองค์จะทรงทลายผู้เป็นประมุขทั่วแผ่นดินโลกอันกว้างขวาง ๗ พระองค์ท่าน จะทรงตีมจากลำธารข้างทาง ฉะนั้นพระองค์ท่านจะทรงฝังศพพระเศียรขึ้น

จงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระองค์

๑ จง สรร เสริญ พระ เย โฮ วาห์ **๑๑๑** เถิด ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพเจ้า ในคณะผู้เที่ยงธรรม ในชุมนุมชน ๒ บรรดาพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่ง เป็นที่ค้นคว้าของทุกคนที่พอใจ ๓ พระราชกิจของพระองค์

สูงส่งและมีเกียรติ และความชอบธรรมของ พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ “พระองค์ได้ทรง ให้ พระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์เป็นที่ จดจำ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระคุณและเติมไป ด้วยพระกรุณา “พระองค์ประทานอาหารให้ ผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ พระองค์จะทรงจดจำ พันธสัญญาของพระองค์เสมอ ๖ พระองค์ได้ ทรงสำแดงฤทธานุภาพแห่งพระราชกิจของ พระองค์ แก่ ประชาชนของพระองค์ เพื่อจะ ทรงประทานมรดกของบรรดาประชาชาติแก่ เขา ๗ พระหัตถกิจ ของพระองค์ นั้น สุจริต และยุติธรรม และพระบัญญัติทั้งหลายของ พระองค์ก็ไว้ใจได้ “สถาปนาอยู่เป็นนิกาล และ ประกอบความจริงกับความเที่ยงธรรม “พระองค์ ทรง ใช้ การไถ่ให้มายัง ประชาชน ของพระองค์ พระองค์ทรงบัญชาพันธสัญญา ของพระองค์เป็นนิตย์ พระนามของพระองค์ บริสุทธิ์และน่าคร้ามกลัวจริง ๆ

จงยำเกรงพระเยโฮวาห์

๑๐ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่ม ต้นของสติปัญญา บรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามพระ บัญญัติ ของพระองค์ก็ได้ความเข้าใจดี การ สรรเสริญพระเจ้าดำรงอยู่เป็นนิตย์

พระสัญญาต่างๆสำหรับผู้ ที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์

๑๑๒ ๑ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด คน ที่ เกรง กลัว พระ เย โฮ วาห์ ก็เป็นสุข คือ ผู้ปิติยินดี เป็นอันมากในพระ บัญญัติ ของ พระองค์ ๒ เชื้อสาย ของ เขา จะ ทรงอานุภาพในแผ่นดิน ชั่วอายุที่เที่ยงธรรม จะ รับ พระพร ๓ ทรัพย์ ศฤงคาร และ ความ มั่งคั่ง มีอยู่ในเรือนของเขา และความชอบ ธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิตย์ “ความสว่าง จะ โส่ล่ ขึ้นมา ในความมืด ให้คนเที่ยงธรรม เขามีความเมตตา เติมไปด้วยความสงสาร และชอบธรรม “คนที่ดีจะแสดงความเมตตา คุณและให้ยืม เขาจะดำเนินการของเขาด้วยความ ยุติธรรม ๖ แน่นอนเขาจะไม่ ถดถอย เป็นนิตย์ คนจะ รู้สึก ถึง คนชอบ ธรรม อยู่ เป็นนิตย์ ๗ เขาจะไม่กลัวชาวร้าย จิตใจของ เขายึดแน่น วางใจในพระเยโฮวาห์ “จิตใจ ของเขาแน่นแน่ เขาจะไม่กลัวจนกว่าจะเห็น ความ ประสงค์ ต่อ ศัตรู ของ เขา สำเร็จ ๘ เขา

แจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบ ธรรมของเขาดำรงเป็นนิตย์ เขาของเขาจะ ถูกเชิดชูขึ้นด้วยเกียรติ ๑๐ คนชั่วจะเห็นแล้ว เป็นทุกข์ใจ เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วละลาย ไป ความปรารถนาของคนชั่วนั้นจะสูญเปล่า

จงสรรเสริญพระเจ้าเพราะ ความดีงามของพระองค์

๑๑๓ ๑ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด โอ บรรดาผู้รับใช้ ของ พระ เย โฮวาห์ เอ๋ย จงสรรเสริญเถิด จงสรรเสริญ พระนามพระเยโฮวาห์ ๒ สาธุการแด่พระนาม ของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็น นิตย์ ๓ ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวง อาทิตย์ตกพระนามของพระเยโฮวาห์เป็นที่ สรรเสริญ “พระเยโฮวาห์ประทับอยู่สูงเหนือ ประชาชาติทั้งปวง และสง่าราศีของพระองค์ สูงเหนือฟ้าสวรรค์ “ไม่มีพระใดเป็นเหมือนพระ เยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ประทับบนที่สูง ๖ ผู้ถ่อมพระทัยลงทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวง ในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ๗ พระองค์ทรง ยกคนยากจนขึ้นมาจากฝูงคลี และทรงยก คนขัดสนขึ้นมาจากกองขี้เถา “เพื่อให้เขา นั่งกับบรรดาเจ้านาย คือบรรดาเจ้านายแห่ง ชนชาติของพระองค์ “พระองค์โปรดให้หญิง หมั้นมีบ้านอยู่ เป็นแม่ที่ขึ้นบานมีบุตร จงสรร เสริญพระเยโฮวาห์เถิด

จงยำเกรงพระเจ้าเพราะบรรดา พระราชกิจของพระองค์

๑๑๔ ๑ เมื่อ อิสราเอล ออก ไป จาก อียิปต์ คือวงศ์วานของยาโคบ ไปจากชนชาติต่างภาษา ๒ ยูดาห์กลายเป็น สถาน บริสุทธิ ของ พระองค์ อิสราเอล เป็น อาณาจักรของพระองค์ ๓ ทะเลมองแล้วหนี จอร์แดนหันกลับ ๔ ภูเขากระโดดเหมือนแกะ ผู้ เนิน เขา กระโดดเหมือนลูก แกะ ๕ เป็น ะไรนะ โอ ทะเลเอ๋ย เจ้าจึงหนี แม่น้ำ จอร์แดนเอ๋ย เจ้าจึงหันกลับ ๖ ภูเขาเอ๋ย เจ้า จึงกระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขาเอ๋ย เจ้าจึง กระโดดเหมือนลูกแกะ ๗ แผ่นดินเอ๋ยสั่นเทิ้ม เถิด ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อ เบื้องพระพักตร์พระเจ้าของยาโคบ “ผู้ให้หิน เป็นสระน้ำ หินเหล็กไฟเป็นน้ำพุ

จงมันใจในพระเจ้า

๑๑๕ ^๑โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่
 แกล่เหล่าข้าพระองค์ มิใช่แกล่
 เหล่าข้าพระองค์ พระเจ้าข้า แต่ขอถวายสง่า
 ราศีแด่พระนามของพระองค์ เพราะเห็นแก่
 ความเมตตาของพระองค์ และความจริงของ
 พระองค์ ^๒ทำไมบรรดาประชาชาติจะกล่าว
 ว่า “บัดนี้พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในไห
 เล่า” ^๓แต่พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในฟ้า
 สวรรค์ สิ่งใดที่พระองค์พอพระทัยพระองค์ก็
 ทรงกระทำ ^๔รูปเคารพของคนเหล่านั้นเป็น
 เงิน และ ทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์
^๕รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดู
 ไม่ได้ ^๖มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน มีจมูก แต่ดม
 ไม่ได้ ^๗มีมือ แต่คลำไม่ได้ มีเท้า แต่เดิน
 ไม่ได้ รูปเหล่านั้นทำเสียงในคอไม่ได้ ^๘ผู้
 ที่ทำรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเหล่านั้น
 เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปเหล่านั้นก็เช่นกัน
^๙โอ อิสราเอลเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์
 เกิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็น
 โส่ของเขாதังหลาย ^{๑๐}โอ วงศ์วานอาโรน
 เอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เกิด พระองค์
 ทรงเป็น ความ อุปถัมภ์ และเป็น โส่ของ เขา
 ทังหลาย ^{๑๑}ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์
 เอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เกิด พระองค์
 ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโส่ของเขาทัง
 หลาย ^{๑๒}พระเยโฮวาห์ ทรงเป็นห้วงเราทัง
 หลาย พระองค์จะทรงอำนวยพระพรเราทัง
 หลาย พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่วงศ์
 วานอิสราเอล พระองค์จะทรงอำนวยพระพร
 แก่วงศ์วานอาโรน ^{๑๓}พระองค์จะทรงอำนวย
 พระพรแก่บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์
 ทังผู้น้อยและผู้ใหญ่ ^{๑๔}พระเยโฮวาห์จะทรง
 ให้ท่านเพิ่มพูนขึ้นทั้งท่านและลูกหลานของ
 ท่าน ^{๑๕}ท่านได้รับพระพรจากพระเยโฮวาห์
 ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ^{๑๖}ฟ้า
 สวรรค์เป็นฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ แต่
 พูระองค์ทรงประทานแผ่นดินโลกให้แก่บุตร
 ทังหลายของมนุษย์ ^{๑๗}คนตายไม่สรรเสริญ
 พระเยโฮวาห์ หรือผู้ที่ลงไปสู่ที่สังคึกิเช่นนั้น
^{๑๘}แต่เราทังหลายจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์
 ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นนิตย์ จงสรรเสริญ
 พระเยโฮวาห์เกิด

การประกาศความรักต่อพระเจ้า
เพราะพระองค์ทรงช่วยให้พ้น

๑๑๖ ^๑ข้าพเจ้า รัก พระ เย โฮ วาห์
 เพราะ พระองค์ ทรง สดับ เสียง
 และคำวิงวอนของข้าพเจ้า ^๒เพราะพระองค์
 ทรงเจียรพระกรรมสดับข้าพเจ้า เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้า จะ ทูล พระองค์ ตราบ เท้า ที่ ข้าพเจ้า
 มีชีวิตอยู่ ^๓ความ เสร้า โศก แห่ง ความ ตาย
 มาล้อมข้าพเจ้าอยู่ ความเจ็บปวดแห่งนรก
 จับข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าประสบความ ทุกข์ใจ
 และความ ระทม ^๔แล้วข้าพเจ้า ร้อง ทูล ออก
 พระนามพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระ
 เยโฮวาห์ ขอทรง ช่วย ชีวิต ข้าพระองค์ ให้
 รอด” ^๕พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและชอบ
 ธรรม พระเจ้าของเรา ทังหลาย กอปรด้วย
 พระเมตตา ^๖พระเยโฮวาห์ ทรงสงวนคนรู้
 น้อยไว้ เมื่อข้าพเจ้าตกต่ำ พระองค์ทรงช่วย
 ข้าพเจ้าให้รอด ^๗โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย
 กลับไปสู่อู่ที่พักของเจ้าเกิด เพราะพระเยโฮ
 วาห์ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างบริบูรณ์ ^๘เพราะ
 พระองค์ทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจาก
 มัจจุราช ช่วยนัยน์ตาข้าพระองค์จากน้ำตา
 ช่วยเท้าข้าพระองค์จากการลุ่ม ^๙ข้าพเจ้าจะ
 ดำเนินอยู่ เฉพาะ เบื้อง พระ พักตร์พระ เย โฮ
 วาห์ในแผ่นดินของคนเป็น ^{๑๐}ข้าพเจ้าเชื่อ
 แล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด ข้าพเจ้าได้รับ
 ความทุกขียากใหญ่ยิ่ง ^{๑๑}ข้าพเจ้ากล่าวด้วยความ
 ความเร่งร้อนว่า “คนเรานี้เป็นคนโกหกทัง
 นั้น” ^{๑๒}ข้าพเจ้าจะ เอาอะไรตอบ แทนพระ
 เยโฮวาห์ ได้ เนื่องจาก บรรดา พระ ราช กิจ
 อัน มี พระคุณ ต่อ ข้าพเจ้า ^{๑๓}ข้าพเจ้า จะ ยก
 ถ้วยแห่งความ รอดและร้อง ทูล ออกพระนาม
 พระเยโฮวาห์ ^{๑๔}บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำ
 ปฏิญาณของข้าพเจ้าแต่พระเยโฮวาห์ต่อหน้า
 ประชาชนทังปวงของพระองค์ ^{๑๕}มรณกรรม
 แห่ง วิ สุทธิ ชน ของ พระองค์ สำคัญ ใน สาย
 พระเนตรของพระเยโฮวาห์ ^{๑๖}โอ ข้าแต่พระ
 เยโฮวาห์ แท้จริงข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของ
 พระองค์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้
 ของพระองค์ เป็นบุตรชายของหญิงคนใช้
 ของพระองค์ พระองค์ทรงแก้พันธนะของ
 ข้าพระองค์ ^{๑๗}ข้าพระองค์ จะ ถวาย เครื่อง
 สักการบูชาโมทนาพระคุณแต่พระองค์ และ
 จะ ร้อง ทูล ออก พระนาม ของ พระ เย โฮ วาห์
^{๑๘}บัดนี้ ข้าพเจ้า จะ ทำ ตาม คำ ปฏิญาณ ของ

ข้าพเจ้าแต่ พระ เย โสวาท์ ต่อ หน้าประชาชน ทั้งปวงของพระองค์ ^{๑๙}ในบริเวณพระนิเวศของ พระ เย โสวาท์ โอ เยรูซาเล็ม เอ๋ย ในท่ามกลางเธอ จงสรรเสริญพระเยโฮวาท์เถิด

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะความเมตตา และความจริงของพระองค์

๑๑๗ ^๑โอ ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญ พระ เย โสวาท์ เถิด ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงยกย่องพระองค์เถิด ^๒เพราะความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อเรานั้นใหญ่หลวง และความจริงของพระเยโฮวาท์ดำรงเป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาท์เถิด

การโมทนาขอบพระคุณเพราะ ความรอดของพระเยโฮวาท์

๑๑๘ ^๑โอ จง โมทนา ขอบ พระ คุณ ประเสริฐ เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรงเป็นนิตย์ ^๒บัดนี้จึงให้อิสราเอลกล่าวว่า “ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์” ^๓บัดนี้จึงให้วงศ์วานอาโรนกล่าวว่า “ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์” ^๔บัดนี้จึงให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาท์กล่าวว่า “ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์” ^๕ข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระเยโฮวาท์ในยามเป็นทุกข์ พระเยโฮวาท์ทรงตอบข้าพเจ้าและทรงตั้งข้าพเจ้าให้อยู่ในที่กว้างขวาง ^๖มีพระเยโฮวาท์อยู่ฝ่ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัวมนุษย์ จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า ^๗พระเยโฮวาท์ ทรง อยู่ ฝ่าย ข้าพเจ้า พร้อมกับ ผู้อื่นที่ช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึง จะ เห็น ความ ปราบปรามของข้าพเจ้าต่อคนที่เกลียดข้าพเจ้านั้นสำเร็จ ^๘การวางใจในพระเยโฮวาท์ก็ ดีกว่าที่จะเชื่อใจในมนุษย์ ^๙การวางใจในพระเยโฮวาท์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในเจ้านาย ^{๑๐}ประชาชาติทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาท์ ^{๑๑}เขาทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า ล้อมรอบข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาท์ ^{๑๒}เขาได้ล้อมข้าพเจ้าเหมือนผึ้ง เขาทั้งหลายดับเสียแล้วเหมือนเปลวไฟไหม้ เพราะข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาท์ ^{๑๓}เจ้าได้ ผลัก ข้าพเจ้า อย่างแรงเพื่อให้ข้าพเจ้าล้มลง แต่พระเยโฮ

วาท์ทรงช่วยข้าพเจ้า ^{๑๔}พระเยโฮวาท์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า พระองค์ทรงมาเป็นความรอดของข้าพเจ้า ^{๑๕}เสียงแห่งความยินดีและความรอดอยู่ในพลับพลาของผู้ชอบธรรมว่า “พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาท์ห้าวหาญนัก” ^{๑๖}พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาท์เป็นที่เชิดชู พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาท์ห้าวหาญนัก” ^{๑๗}ข้าพเจ้าจะไม่ตาย แต่ข้าพเจ้าจะเป็นอยู่ และประกาศพระราชกิจของพระเยโฮวาท์ ^{๑๘}พระเยโฮวาท์ทรงติสอนข้าพเจ้าอย่างหนัก แต่พระองค์ไม่ทรงมอบข้าพเจ้าไว้กับมัจจุราช ^{๑๙}ขอเปิดประตูความชอบธรรมให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเข้าไป ประตุ นั้นไป และจะสรรเสริญพระเยโฮวาท์ ^{๒๐}นี่คือประตูของพระเยโฮวาท์ คนชอบธรรมจะเข้าไปทางนี้ ^{๒๑}ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์ และมาเป็นความรอดของข้าพระองค์ ^{๒๒}ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว ^{๒๓}การนี้เป็นมาจากพระเยโฮวาท์ เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา ^{๒๔}นี่เป็นวันซึ่งพระเยโฮวาท์ได้ทรงสร้าง เรา จะ เปรม ปรีดี และยินดีในวันนั้น ^{๒๕}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาท์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดเถิด โอ ข้าแต่พระเยโฮวาท์ บัดนี้ขอประทานความจำเริญแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด ^{๒๖}ขอให้ท่านผู้เข้ามาในพระนามของพระเยโฮวาท์จึงได้รับพระพร ข้าพเจ้าทั้งหลายอวยพรท่านทั้งหลายจากพระนิเวศของพระเยโฮวาท์ ^{๒๗}พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาท์ ผู้ทรงประทานความสว่างแก่เรา จงผูกมัดเครื่องบูชาด้วยเชือกไปถึงเชิงนอนของแท่นบูชา ^{๒๘}พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเชิดชูพระองค์ ^{๒๙}โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาท์ เพราะพระองค์ ประเสริฐ เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ดำรงเป็นนิตย์

บรรดาคำอธิษฐาน การ สรรเสริญและการประกาศว่า จะเชื่อฟังพระเจ้า อาเลฟ (ก)

๑๑๙ ^๑บรรดาผู้ที่ดีรอบคอบในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาท์ ^๒ผู้

ที่ รักษา บรรดา พระ โอวาท ของ พระองค์ ก็ เป็นสุข คือ ผู้ที่ แสวงหา พระองค์ ด้วย สุดใจ ^๓ ทั้ง ผู้ที่ไม่ กระทำ ความชั่วช้า แต่เดินตาม บรรดาพระมรรคาของพระองค์ ^๔ พระองค์ได้ ทรงบัญญัติให้ เราทั้งหลาย รักษา ข้อบังคับของ พระองค์ อย่าง เคร่งครัด ^๕ โอ ขอให้ ทาง ทั้ง หลาย ของ ข้าพระองค์ มีมั่นคง ในการ รักษา กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ ^๖ แล้ว ข้าพระองค์ จะไม่ ได้รับความ อาย เมื่อ ข้าพระองค์ เอาใจ ใส่พระ บัญญัติ ทั้งสิ้น ของ พระองค์ ^๗ ข้าพระองค์ จะ สรรเสริญ พระองค์ ด้วย ใจ ที่เที่ยงตรง เมื่อ ข้า พระองค์ เรียน รู้ คำ ตัดสิน อันชอบธรรม ของ พระองค์ ^๘ ข้าพระองค์ จะ รักษา กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ โอ ขออย่า ทรง ทอดทิ้ง ข้าพระองค์ เสียอย่างสิ้นเชิงเลย

เบธ (ข)

^๙ หมู่ ๆ จะ รักษา ทาง ของ ตน ให้ บริสุทธิ์ ได้อย่างไร โดย ระแวง ระวัง ตามพระ วาจา ของพระองค์ ^{๑๐} ข้าพระองค์ แสวงหาพระองค์ ด้วย สุดใจ ของ ข้า พระองค์ โอ ขออย่า ให้ ข้า พระองค์ หลง ไป จาก พระ บัญญัติ ของ พระองค์ ^{๑๑} ข้าพระองค์ ได้ สละสม พระ ตำรัส ของพระองค์ ไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้า พระองค์ จะไม่ ทำบาป ต่อพระองค์ ^{๑๒} โอ ข้า แต่พระเยโฮวาห์ สาธุการแด่พระองค์ ขอทรง สอน กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ แก่ ข้า พระองค์ ^{๑๓} ข้าพระองค์ ประกาศ ด้วยริมฝีปาก ของ ข้า พระองค์ ถึง บรรดา คำ ตัดสิน แห่ง พระโอษฐ์ ของพระองค์ ^{๑๔} ข้าพระองค์ ปิติยินดีในทาง แห่ง บรรดา พระ โอวาท ของ พระองค์ มาก เท่ากับ ในความ มั่งคั่ง ทั้งสิ้น ^{๑๕} ข้าพระองค์ จะ รำพึงถึง ข้อบังคับของพระองค์ และเอาใจ ใส่ทาง ทั้งหลาย ของพระองค์ ^{๑๖} ข้าพระองค์ จะ ปิติ ยินดี ใน กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ ข้า พระองค์ จะไม่ ลืม พระวาจา ของพระองค์

กิเมล (ค)

^{๑๗} ขอ ทรง กระทำ แก่ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ อย่างบริบูรณ์ เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตและจะ รักษาพระวาจาของพระองค์ ^{๑๘} ขอเบิกตาข้า พระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นสิ่งมหัศจรรย์ จาก พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ ^{๑๙} ข้า พระองค์ เป็นคนพเนจรบนแผ่นดินโลก ขออย่าทรงซ่อนพระบัญญัติของพระองค์จากข้า พระองค์เสีย ^{๒๐} จิตใจของข้าพระองค์เร่าร้อน

เพราะปรารถนา คำ ตัดสิน ของพระองค์ ตลอด เวลา ^{๒๑} พระองค์ ทรง ขนบคนยโส ที่ถูกสาป แฉ่ง ผู้หลงไป จากพระบัญญัติของพระองค์ ^{๒๒} ขอ ทรง นำการ ตำหนิ และการ ประมาท ไป จาก ข้าพระองค์ เพราะ ข้าพระองค์ ได้ รักษา บรรดาพระโอวาทของพระองค์ ^{๒๓} แม่เจ้านาย นิ่งปรินักษากันต่อสู้ข้าพระองค์ แต่ผู้รับ ใช้ของ พระองค์ ได้ รำพึง ถึง กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ ^{๒๔} บรรดาพระ โอวาท ของพระองค์ เป็น ความ ปิติยินดีของข้าพระองค์ เป็นที่ปรึกษาของข้า พระองค์

ดาเลธ (ง)

^{๒๕} จิตใจของ ข้าพระองค์ ติดผองคล้ำ ขอทรง สงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวาจาของ พระองค์ ^{๒๖} ข้าพระองค์ ได้ ทุล ถึง ทาง ของ ข้าพระองค์ และพระองค์ ทรง พัง ข้าพระองค์ ขอ ทรง สอน กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ แก่ ข้า พระองค์ ^{๒๗} ขอ ทรง กระทำ ให้ ข้า พระองค์ เข้าใจทางแห่งข้อบังคับของพระองค์ และข้า พระองค์ จะกล่าวถึง พระราชกิจอันมหัศจรรย์ ของพระองค์ ^{๒๘} จิตใจของข้าพระองค์ละลาย ไป ด้วย ความ โศก ขอ ทรง เสริม กำลัง ข้า พระองค์ ตามพระ วาจา ของพระองค์ ^{๒๙} ขอ ทรง ให้ ทาง เทียม เท็จ ไกล จาก ข้า พระองค์ และ ขอ โปรด ประทาน พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ แก่ ข้า พระองค์ ^{๓๐} ข้า พระองค์ ได้ เลือก ทาง แห่ง ความ จริง ข้าพระองค์ ตั้ง คำ ตัดสิน ของ พระองค์ ไว้ ตรง หน้า ข้า พระองค์ ^{๓๑} ข้าพระองค์ ผูกพันอยู่กับบรรดาพระโอวาท ของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่า ให้ข้าพระองค์ ขาย หน้า ^{๓๒} ข้าพระองค์ จะ วิ่ง ในทางพระบัญญัติของพระองค์ เมื่อพระองค์ ทรงให้จิตใจของข้าพระองค์กว้างขวาง

อี (จ)

^{๓๓} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสอนทาง กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ แก่ ข้าพระองค์ และ ข้าพระองค์ จะ รักษาทางนั้นไว้จนสุดปลาย ^{๓๔} ขอ ประทาน ความ เข้าใจ แก่ ข้า พระองค์ และข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติของ พระองค์ไว้ ข้าพระองค์ จะ ปฏิบัติ พระ ราช บัญญัติ นั้นด้วยสุดใจของข้าพระองค์ ^{๓๕} ขอ โปรด ให้ ข้า พระองค์ ไป ใน มรรคา แห่ง พระ บัญญัติ ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ ยินดี ในมรรคา นั้น ^{๓๖} ขอ ทรง โน้ม ใจ ข้าพระองค์

ในบรรดาพระโอราพของ พระองค์ และ มีใช้
ในทางโลกกำไร ^{๓๗}ขอทรงเห็นนัยนิตาของ
ข้าพระองค์ไปจากการมองดูสิ่งอนิจจัง และ
ขอ ทรง สงวน ชีวิต ของ ข้า พระองค์ ใน พระ
วรณะของ พระองค์ ^{๓๘}ขอ ทรง ยินยอม พระ
วณะของพระองค์กับผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้
เกรงกลัวพระองค์ ^{๓๙}ขอ ทรง หนการเยาะเย้ย
ซึ่งข้าพระองค์ครั้นคร้ามหนีไปเสีย เพราะคำ
ตัดสินของพระองค์นั้นดี ^{๔๐}ดูเถิด ข้าพระองค์
ปรารถนาข้อบ่งคืบ ของพระองค์ โดยความ
ชอบธรรม ของ พระองค์ ขอ ทรง สงวน ชีวิต
ของข้าพระองค์

เวา (จ)

^{๔๑}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตา
ของ พระองค์ มา ถึง ข้า พระองค์ คือ ความ
รอดของพระองค์ตามพระวณะของพระองค์
^{๔๒}แล้ว ข้าพระองค์จะมีคำตอบแก่ผู้ที่เยาะ
เย้ยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์วางใจใน
พระ วณะ ของ พระองค์ ^{๔๓}ขออย่า ทรง นำ
พระวณะแห่งความจริงออกไปจากปากข้า
พระองค์อย่างสิ้นเชิง เพราะความหวังของข้า
พระองค์อยู่ในคำตัดสินของพระองค์ ^{๔๔}ข้า
พระองค์ จะ รักษา พระ ราช บัญญัติ ของ พระ
องค์สืบไปเป็นนิกาล ^{๔๕}และ ข้าพระองค์
จะเดินอย่างเสรีเพราะข้าพระองค์ได้แสวงหา
ข้อบ่งคืบของพระองค์ ^{๔๖}ข้าพระองค์จะพูด
ถึง พระ โอราพ ของ พระองค์ ต่อ เบื้อง พระ
พิภพ บรรดา กษัตริย์ และ จะ ไม่ ขาย หน้
^{๔๗}ข้าพระองค์จะปิดยี่นตีในพระบัญญัติของ
พระองค์ ซึ่ง ข้าพระองค์ รัก ^{๔๘}ข้าพระองค์
จะ ยกมือต่อ พระ บัญญัติ ของ พระองค์ ซึ่ง ข้า
พระองค์ รัก และ ข้าพระองค์จะรำพึง ถึง กฎ
เกณฑ์ของพระองค์

เชน (ช)

^{๔๙}ขอทรงระลึกถึงพระวณะของพระองค์
ที่มีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรง
กระทำให้ข้าพระองค์หวังอยู่นั้น ^{๕๐}นี่คือการ
เล่าโลม ใน ความ ทุกข์ ยาก ของ ข้า พระองค์
คือ พระ วณะ ของ พระองค์ ให้ ชีวิต แก่ ข้า
พระองค์ ^{๕๑}คนโห้ยังเย้ยหยันข้าพระองค์ยั้ง
นัก แต่ข้าพระองค์ไม่ หัน เสีย จาก พระ ราช
บัญญัติของพระองค์ ^{๕๒}ข้าพระองค์ระลึกถึง
คำตัดสินของพระองค์แต่โบราณกาล โอ ข้า
แต่ พระ เย โฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ รับ ความ

เล่าโลมใจ ^{๕๓}ความ กว้าว ันเร้าร้อน จួយ ข้า
พระองค์ไว้ เพราะเหตุคนชั่ว ผู้ละทิ้งพระ
ราช บัญญัติ ของ พระองค์ ^{๕๔}กฎ เกณฑ์ ของ
พระองค์ได้เป็นบทเพลงของข้าพระองค์ใน
เรือนที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่นั้น ^{๕๕}โอ ข้าแต่
พระ เย โฮวาห์ ในกลางคืนข้าพระองค์ระลึก
ถึงพระนามของพระองค์ และรักษาพระราช
บัญญัติของพระองค์ไว้ ^{๕๖}สิ่งนี้ได้ตกมายัง
ข้าพระองค์เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบ่งคืบ
ของพระองค์ไว้

เชธ (ซ)

^{๕๗}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรง
เป็นส่วนของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวว่า
ข้าพระองค์จะ รักษาพระวณะของพระองค์
^{๕๘}ข้าพระองค์วอนขอความโปรดปรานของ
พระองค์ ด้วย สิ้น สุดใจ ของ ข้า พระองค์ ขอ
ทรงกรุณาแก่ข้าพระองค์ตามพระดำรัสของ
พระองค์ ^{๕๙}ข้าพระองค์คิดถึงทาง ทั้ง หลาย
ของ ข้า พระองค์ แล้ว ข้า พระองค์ หัน หน้
ของข้าพระองค์ไปสู่บรรดาพระโอราพของ
พระองค์ ^{๖๐}ข้าพระองค์เร่งรีบไม่ล่าช้าที่จะ
รักษาพระบัญญัติของพระองค์ ^{๖๑}แม่ห่มคน
ชิวตักข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมพระ
ราชบัญญัติของพระองค์ ^{๖๒}พอเที่ยงคืน ข้า
พระองค์ จะ ลุก ขึ้น โมทนา พระคุณ พระองค์
เนื่องด้วยคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
^{๖๓}ข้าพระองค์เป็นเพื่อนกับทุกคนผู้ยำเกรง
พระองค์กับผู้ที่รักษาข้อบ่งคืบของพระองค์
^{๖๔}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แผ่นดินโลกเต็ม
ด้วยความเมตตาของพระองค์ ขอทรงสอน
กฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์

เทธ (ด)

^{๖๕}พระองค์ได้ทรงกระทำดีต่อผู้รับใช้ของ
พระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ตามพระ
วณะ ของ พระองค์ ^{๖๖}ขอ ทรง สอน คำ
ตัดสิน และ ความ รู้ แก่ ข้า พระองค์ เพราะ
ข้าพระองค์ เชื่อ ถือพระบัญญัติของพระองค์
^{๖๗}ก่อนที่ข้าพระองค์ทุกข์ยาก ข้าพระองค์
หลงเงิน แต่บัดนี้ข้าพระองค์รักษาพระวณะ
ของพระองค์ไว้ ^{๖๘}พระองค์ประเสริฐ และ
ทรง กระทำ การ ดี ขอ ทรง สอน กฎ เกณฑ์
ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ^{๖๙}คนโห้ป้าย
ความ เท็จ ใส่ ข้า พระองค์ แต่ ข้า พระองค์
จะ รักษา ข้อ บ่งคืบ ของ พระองค์ ด้วย สุดใจ

^{๗๐}จิตใจของเขาทั้งหลายต่ำช้าเหมือนไข่มุน แต่ ข้า พระองค์ ปิติ ยินดี ใน พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ ^{๗๑}ดีแล้ว ที่ ข้า พระองค์ ทุกข์ ยาก เพื่อ ข้า พระองค์ จะ เรียน รู้ ถึง กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ ^{๗๒}สำหรับข้าพระองค์ พระราช บัญญัติ แห่ง พระโอษฐ์ ของ พระองค์ ก็ ดี กว่า ทองคำและเงินพันกัแห่ง

โจด (ญ)

^{๗๓}พระหัตถ์ ของ พระองค์ ได้ สร้าง และ สถาปนาข้าพระองค์ ขอประทานความเข้าใจ แก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้พระ บัญญัติ ของ พระองค์ ^{๗๔}บรรดาผู้เกรงกลัว พระองค์ จะ เห็น ข้า พระองค์ และ เปรม ปรีดี เพราะ ว่า ข้า พระองค์ ได้ หวัง ใน พระ วาจา ของ พระองค์ ^{๗๕}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้า พระองค์ ทราบ ว่า คำ ตัดสิน ของ พระองค์ นั้น ถูกต้อง แล้ว และทราบ ว่าด้วยความ ซื่อตรง พระองค์ ทรง ให้ ข้าพระองค์ ทุกข์ยาก ^{๗๖}ขอ ความ เมตตา ของ พระองค์ เป็น ที่ เล้าโลม ข้า พระองค์ ตามพระ คำรัสของพระองค์ที่มีแก่ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ^{๗๗}ขอ พระ กรุณา ของ พระองค์มายังข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะ เป็นอยู่ เพราะพระ ราชบัญญัติของพระองค์ เป็นความปิตียินดีของข้าพระองค์ ^{๗๘}ขอทรง ให้ คน โอหัง ได้ รับ ความ อาย เพราะ ว่า เขา ได้ ครว้ ข้า พระองค์ ด้วย ความ เห็จ โดย ไม่มี เหตุ แต่ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบ่งคืบของ พระองค์ ^{๗๙}ขอให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ หันกลับมายังข้าพระองค์ พร้อมกับผู้ที่ทราบ ถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ^{๘๐}ขอให้ จิตใจข้าพระองค์ไว้ร่ำทำหนิในเรื่องกฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะ ไม่ต้อง ขาย หนิ

คาฟ (ด)

^{๘๑}จิตใจ ของ ข้า พระองค์ อ่อน ระโยห คอย ความ รอด ของ พระองค์ แต่ ข้า พระองค์ หวัง ใน พระ วาจา ของ พระองค์ ^{๘๒}นัยน์ตา ของ ข้า พระองค์ มัว มีด ไป ด้วย คอย พระ คำรัส ของ พระองค์ ข้า พระองค์ ทูล ถาม ว่า “เมื่อไรพระองค์จะ ทรง เล้าโลมข้าพระองค์” ^{๘๓}เพราะ ว่า ข้า พระองค์ เป็น เหมือน ถูง หนัง ถูก รุม ครวัน แต่ ข้า พระองค์ ยัง ไม่ ลืม กฎ เกณฑ์ของพระองค์ ^{๘๔}ผู้รับใช้ของพระองค์ จะอยู่หนานเท่าไร พระองค์จะทรงกระทำการ

พิพากษาบรรดาผู้ ช่มเหง ข้า พระองค์ เมื่อไร ^{๘๕}คน โอหัง ได้ ขุด หลุม พราง ดัก ข้า พระองค์ ซึ่ง ไม่ สอดคล้อง กับ พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ ^{๘๖}พระบัญญัติของพระองค์ ทง สิ้น สัตย์ชื่อ เขาช่มเหงข้าพระองค์ด้วยความเห็จ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ด้วย ^{๘๗}เขาเกือบจะ ทำให้ ข้า พระองค์ ดับชีพ ไป จาก แผ่นดิน โลก แล้ว แต่ข้าพระองค์ไม่ทอดทิ้งข้อบ่งคืบของ พระองค์ ^{๘๘}ขอ ทรง สงวน ชีวิต ข้า พระองค์ ไว้ ด้วย ความ เมตตา ของ พระองค์ เพื่อ ข้า พระองค์ จะ รักษา พระ โอวาท แห่ง พระโอษฐ์ ของพระองค์

ลามเมด (ต)

^{๘๙}โอ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ พระ วาจา ของ พระองค์ ปัก แน่น อยู่ ใน สวรรค์ เป็น นิตย ^{๙๐}ความ ซื่อตรงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่ว อายุ พระองค์ ทรง สถาปนา แผ่นดิน โลก และ มุน กั ตั้ง อยู่ ^{๙๑}โดยกฎของพระองค์คือสิ่งเหล่านี ตั้งมั่นอยู่ทุกวันนี้ เพราะของทุกสิ่งเป็นผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ^{๙๒}ถ้า พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ ไม่ เป็น ที่ ปิติ ยินดี ของ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ คงจะ พินาศ แล้ว ใน ความ ทุกข์ ยากของข้าพระองค์ ^{๙๓}ข้าพระองค์จะไม่ลืม ข้อ บ่งคืบ ของ พระองค์ เลย เพราะ พระองค์ ทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์โดยข้อบ่งคืบ หนิ ^{๙๔}ข้าพระองค์เป็นของพระองค์ ขอทรง ช่วย ข้า พระองค์ ให้ รอด เพราะ ข้า พระองค์ ได้ แสวงหา ข้อ บ่งคืบ ของ พระองค์ ^{๙๕}คน ช่ว ชุ่ม คอย ทำลาย ข้า พระองค์ แต่ ข้า พระองค์ จะ พิจารณา พระ โอวาท ของ พระองค์ ^{๙๖}ข้า พระองค์ เคย เห็น ขอบเขต ของ ความ สมบูรณ์ ทั้งสิ้นแล้ว แต่พระบัญญัติของพระองค์กว้าง ขวางเหลือเกิน

เมม (ถ)

^{๙๗}โอ ข้า พระองค์ รักษา พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ จริง ๆ เป็น คำ รำพึง ของ ข้า พระองค์ วัน ยัง คำ ^{๙๘}โดย พระ บัญญัติ ของ พระองค์ พระองค์ ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ฉลาดกว่า ศัตรูของข้าพระองค์ เพราะพระบัญญัติหนิอยู่ กับ ข้า พระองค์ เสมอ ^{๙๙}ข้าพระองค์ มีความ เข้าใจ มากกว่า บรรดา ครู ของ ข้า พระองค์ เพราะบรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นคำ รำพึง ของ ข้า พระองค์ ^{๑๐๐}ข้าพระองค์เข้าใจ มากกว่าคนสูงอายุ เพราะข้าพระองค์ รักษา

ข้อ บังคับ ของ พระองค์ ๑๐๑ ข้า พระองค์ ร้อง
 เท้า ข้าพระองค์ ไว้ จาก วิถี ชั่ว ทุก อย่าง เพื่อ
 รักษา พระวาระ ของ พระองค์ ๑๐๒ ข้า พระองค์
 มิ ได้ เลี่ยง จาก คำ ตัดสิน ของ พระองค์ เพราะ
 พระองค์ ได้ ทรง สอน ข้า พระองค์ ๑๐๓ พระ
 คำ รัส ของ พระองค์ นั้น ข้า พระองค์ ชิม แล้ว
 หวาน จริง ๆ หวาน กว่า น้ำ ผิง เมื่อ ถึง ปาก
 ข้า พระองค์ ๑๐๔ ข้า พระองค์ ได้ ความ เข้าใจ
 โดย ข้อ บังคับ ของ พระองค์ เพราะ ฉะนั้น ข้า
 พระองค์ เกลียด ชัง วิถี เท็จ ทุก อย่าง

นูน (ท)

๑๐๕ พระวาระ ของ พระองค์ เป็น โคม สำหรับ
 เท้า ของ ข้า พระองค์ และเป็น ความ สว่าง แก่
 มรรคา ของ ข้า พระองค์ ๑๐๖ ข้า พระองค์ ได้
 ตั้ง สัตย์ ปฏิญาณ และ จะ กระทำ ให้ สำเร็จ ว่า
 จะ รักษา คำ ตัดสิน อัน ชอบ ธรรม ของ พระองค์
 ๑๐๗ ข้า พระองค์ ทุก ชัย ยก อย่าง นึก โอ ข้า
 แต่ พระ เย โสวาห์ ขอ ทรง สวง นชีวิต ของ ข้า
 พระองค์ ตาม พระวาระ ของ พระองค์ ๑๐๘ โอ
 ข้า แต่ พระ เย โสวาห์ ขอ ทรง รับ คำ สักการ
 บูชา ด้วย ปาก ของ ข้า พระองค์ และ ขอ สอน คำ
 ตัดสิน ของ พระองค์ แก่ ข้า พระองค์ ๑๐๙ ชีวิต
 ของ ข้า พระองค์ อยู่ใน มือ ของ ข้า พระองค์
 เสมอ แต่ ข้า พระองค์ ไม่ ลืม พระ ราช บัญญัติ
 ของ พระองค์ ๑๑๐ คน ชั่ว วา ง กับ ดัก ข้า พระองค์
 แต่ ข้า พระองค์ ไม่ หลง เงิน จาก ข้อ บังคับ ของ
 พระองค์ ๑๑๑ บรรดา พระ โอวาท ของ พระองค์
 ข้า พระองค์ รั บ ไว้ เป็น มรดก เป็น นิตย์ พระ เจ้า
 ข้า เป็น ความ ชื่นบาน แก่ใจ ข้า พระองค์ ๑๑๒ ข้า
 พระองค์ โน้ม จิตใจ ข้า พระองค์ ปฏิบัติ ตาม กฎ
 เกณฑ์ ของ พระองค์ เป็น นิตย์ จน อวสาน

ชาเมค (ธ)

๑๑๓ ข้า พระองค์ เกลียด ชัง ความ คิด สอง จิต
 สองใจ แต่ ข้า พระองค์ รัก พระ ราช บัญญัติ
 ของ พระองค์ ๑๑๔ พระองค์ ทรง เป็น ที่ ชื่น
 และเป็น โล่ ของ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ หวัง
 ใน พระ วาระ ของ พระองค์ ๑๑๕ แน่ เจ้า
 คน ทำ ชั่ว ไป เสีย จาก ข้า เพื่อ ข้า จะ รักษา
 พระ บัญญัติ ของ พระ เจ้า ของ ข้า ๑๑๖ ขอ ทรง
 ประคอง ข้า พระองค์ ไว้ ตาม พระ คำ รัส ของ
 พระองค์ เพื่อ ข้า พระองค์ จะ เป็น อยู่ และ อยู่
 ให้ ข้า พระองค์ ชาย หน้า ใน ความ หวัง ของ ข้า
 พระองค์ ๑๑๗ ขอ ทรง ชู ข้า พระองค์ ขึ้น เพื่อ ข้า
 พระองค์ จะ ปลอดภัย และ มีความ นับถือ กฎ

เกณฑ์ ของ พระองค์ สืบ ๆ ไป ๑๑๘ พระองค์ ทรง
 ตะ เพ็ด บรรดา คน ที่ หลง เงิน จาก กฎ เกณฑ์
 ของ พระองค์ พระ เจ้า ข้า อุบาย หลอก ลวง
 ของ เขา คือ ความ เท็จ ๑๑๙ พระองค์ ทรง หึง
 บรรดา คน ชั่ว ของ แผ่นดิน โลก เหมือน ที่ ชี แร่
 เพราะ ฉะนั้น ข้า พระองค์ รัก บรรดา พระ โอวาท
 ของ พระองค์ ๑๒๐ เนื้อ หนึ่ง ข้า พระองค์ สิ้น หนึ่ง
 เพราะ เกรง กลัว พระองค์ และ ข้า พระองค์ กลัว
 คำ ตัดสิน ของ พระองค์

เอน (น)

๑๒๑ ข้า พระองค์ ได้ กระทำ สิ่ง ที่ ยุติ ธรรม และ
 เทียง ธรรม ขออย่า ทรง ละ ข้า พระองค์ แก่ ผู้
 บีบ บังคับ ข้า พระองค์ ๑๒๒ ขอ ทรง เป็น ประกัน
 เพื่อ ช่วย ผู้รับ ใช้น ของ พระองค์ ขออย่า ทรง
 ให้ คน โอหัง บีบ บังคับ ข้า พระองค์ ๑๒๓ นัยน์ตา
 ของ ข้า พระองค์ มิ ว่าง ไป ด้วย คอย ความ รอด
 ของ พระองค์ และ คอย พระ คำ รัส ชอบ ธรรม
 ของ พระองค์ สำเร็จ ๑๒๔ ขอ ทรง กระทำ แก่
 ผู้รับ ใช้น ของ พระองค์ ตาม ความ เมตตา ของ
 พระองค์ และ ขอ ทรง สอน กฎ เกณฑ์ ของ
 พระองค์ แก่ ข้า พระองค์ ๑๒๕ ข้า พระองค์ เป็น
 ผู้รับ ใช้น ของ พระองค์ ขอ ทรง ประทาน ความ
 เข้าใจ แก่ ข้า พระองค์ เพื่อ ข้า พระองค์ จะ รู้ ถึง
 บรรดา พระ โอวาท ของ พระองค์ ๑๒๖ เป็น เวลา
 ที่ พระ เย โสวาห์ ควร ทรง จัดการ เพราะ เขา
 หัก พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ ๑๒๗ เพราะ
 ฉะนั้น ข้า พระองค์ รัก พระ บัญญัติ ของ พระองค์
 ยิ่ง กว่า ทองคำ ยิ่ง กว่า ทองคำ นี้อัต ๑๒๘ เพราะ
 ฉะนั้น ข้า พระองค์ ถือ ว่า บรรดา ข้อ บังคับ ของ
 พระองค์ ถูก ต้อง ใน ทุก เรื่อง ข้า พระองค์
 เกลียด มรรคา พจจริต ทุก ทาง

บี (บ)

๑๒๙ บรรดา พระ โอวาท ของ พระองค์
 ประหลาด นึก เพราะ ฉะนั้น จิตใจ ของ ข้า
 พระองค์ จึง รักษา ไว้ ๑๓๐ การ คลี ติ ลาย พระ
 วาระ ของ พระองค์ ให้ ความ สว่าง ทั้ง ให้ ความ
 เข้าใจ แก่ คน รู้ น้อย ๑๓๑ ข้า พระองค์ หอบ
 จน อ้า ปาก เพราะ ข้า พระองค์ กระหาย พระ
 บัญญัติ ของ พระองค์ ๑๓๒ ขอ ทรง หัน มา หา ข้า
 พระองค์ และมี พระ กรุณา ต่อ ข้า พระองค์ ดัง ที่
 พระองค์ ทรง เคย กระทำ ต่อ ผู้ ที่ รัก พระนาม
 ของ พระองค์ ๑๓๓ ขอ ทรง ให้ ย่าง เท้า ของ ข้า
 พระองค์ มั่นคง อยู่ใน พระ คำ รัส ของ พระองค์
 ขออย่า ทรง ให้ ความ ชั่ว ช้า ใดๆ มี อำนาจ เหนือ

ข้าพระองค์^{๑๓๔}ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นการบีบบังคับของมนุษย์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์^{๑๓๕}ขอทรงกระทำให้พระพิภพของพระองค์ทอแสงมาที่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์^{๑๓๖}ข้าพระองค์นำตาไหลพรingsเพราะคนไม่รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์

ชาตติ (ป)

^{๑๓๗}โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ พระองค์ชอบธรรม และ คำ ตัดสิน ของ พระองค์ ก็ ถูก ต้อง ^{๑๓๘}บรรดา พระ โอวาท ที่ พระองค์ ทรง กำหนด ไว้ ก็ ชอบ ธรรม และ สัตย์ สุจริต ทั้ง สิ้น ^{๑๓๙}ความ เร่าร้อน ของ ข้าพระองค์ เมา ข้าพระองค์ อยู่ เพราะ คู่หู ของ ข้าพระองค์ ลืม พระ วาจา ของ พระองค์ ^{๑๔๐}พระ คำรัส ของ พระองค์ นั้น บริสุทธิ์ เพราะ ฉะนั้น ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ รัก พระ คำรัส นั้น ^{๑๔๑}ข้าพระองค์ คำ ด้อย และ เป็น ที่ ถูก ถูก แต่ ข้าพระองค์ ไม่ ลืม ข้อ บังคับ ของ พระองค์ ^{๑๔๒}ความ ชอบ ธรรม ของ พระองค์ ชอบ ธรรม อยู่ เป็น นิตย และ พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ เป็น ความ จริง ^{๑๔๓}ความ ทุก ขยาย กล้า บาก และ ความ แสน ระทม ได้ มา สู่ ข้าพระองค์ แต่ พระ บัญญัติ ของ พระองค์ เป็น ความ ปิติ ยินดี ของ ข้า พระองค์ ^{๑๔๔}บรรดา พระ โอวาท ของ พระองค์ ชอบ ธรรม เป็น นิตย ขอ ประทาน ความ เข้าใจ แก่ ข้า พระองค์ เพื่อ ข้าพระองค์ จะ ดำรง ชีวิต อยู่

คอฟ (ผ)

^{๑๔๕}ข้าพระองค์ ร้อง ทูล ด้วย สิ้น สุดใจ ของ ข้าพระองค์ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ ขอ ทรง พัง ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ จะ รักษา กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ ^{๑๔๖}ข้าพระองค์ ร้อง ทูล พระองค์ ขอ ทรง ช่วย ข้าพระองค์ ให้ รอด เพื่อ ข้าพระองค์ จะ รักษา บรรดา พระ โอวาท ของ พระองค์ ^{๑๔๗}ข้าพระองค์ ตื่น ขึ้น ก่อน อรุณ ทูล ขอ ความ ช่วย เหลือ ข้าพระองค์ หวัง อยู่ ใน พระ วาจา ของ พระองค์ ^{๑๔๘}นัยน์ตา ของ ข้าพระองค์ ตื่น อยู่ ก่อน ถึง ยาม ทุก ยาม ใน กลางคืน เพื่อ รำ ฟัง ถึง พระ คำรัส ของ พระองค์ ^{๑๔๙}ขอ ทรง พัง เสียง ข้าพระองค์ ด้วย ความ เมตตา ของ พระองค์ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ ขอ ทรง สงวน ชีวิต ของ ข้าพระองค์ ไว้ ตาม คำ ตัดสิน ของ พระองค์ ^{๑๕๐}ผู้ติดตาม การ มุ่งร้าย

เข้ามาใกล้ข้าพระองค์แล้ว เขาอยู่ห่างไกลจากพระราชบัญญัติของพระองค์^{๑๕๑}โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ แต่ พระองค์ ทรง สถิต ใกล้ และ พระ บัญญัติ ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ ก็ จริง ^{๑๕๒}ข้าพระองค์ ทราบ นาน แล้ว จาก บรรดา พระ โอวาท ของ พระองค์ ว่า พระองค์ ทรง ตั้ง ไว้ เป็น นิตย

เรช (ผ)

^{๑๕๓}ขอ ทอด พระ เนตร ความ ทุก ขียาก ของ ข้า พระองค์ และ ขอ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ให้ พ้น เพราะ ข้า พระองค์ มิ ได้ ลืม พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ ^{๑๕๔}ขอ ทรง แก่ คดี ของ ข้า พระองค์ และ ขอ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ให้ พ้น ขอ ทรง สงวน ชีวิต ของ ข้า พระองค์ ตาม พระ คำรัส ของ พระองค์ ^{๑๕๕}ความ รอด นั้น อยู่ ห่าง ไกล จาก คน ชั่ว เพราะ เขา ไม่ แสวง หา กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ ^{๑๕๖}โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ พระ กรุณา ของ พระองค์ ใหญ่ หลวง นึก ขอ ทรง สงวน ชีวิต ของ ข้า พระองค์ ไว้ ตาม คำ ตัดสิน ของ พระองค์ ^{๑๕๗}ผู้ ช่ม เหนง และ ปรักษ์ ของ ข้า พระองค์ มี มาก มาย แต่ ข้า พระองค์ ไม่ หัน เหนไป จาก บรรดา พระ โอวาท ของ พระองค์ ^{๑๕๘}ข้าพระองค์ มอง คุณ ละ เม็ด ด้วย ความ ชิง ชัง เพราะ เขา ไม่ รักษา พระ คำรัส ของ พระองค์ ^{๑๕๙}โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ ขอ ทรง พิเคราะห์ ว่า ข้าพระองค์ รัก ข้อ บังคับ ของ พระองค์ มาก เท่า ไฉน ขอ ทรง สงวน ชีวิต ของ ข้าพระองค์ ไว้ ตาม ความ เมตตา ของ พระองค์ ^{๑๖๐}ตั้งแต่ แรก พระ วาจา ของ พระองค์ คือ ความ จริง และ คำ ตัดสิน อื่น ชอบ ธรรม ของ พระองค์ ทุก ข้อ ดำรง อยู่ เป็น นิตย

ชิน (พ)

^{๑๖๑}เจ้า นาย ได้ ช่ม เหนง ข้า พระองค์ โดย ปราศ จาก เหตุ แต่ จิตใจ ของ ข้า พระองค์ ตะ ลิง พรings เพริด เพราะ พระ วาจา ของ พระองค์ ^{๑๖๒}ข้า พระองค์ เปรม ปรี ดิ เพราะ พระ คำรัส ของ พระองค์ อย่าง ผู้ ชิง พบ ของ ที่ ถูก ธิบ มา เป็น อัน มาก ^{๑๖๓}ข้า พระองค์ เกลียด และ สะ อิด สะ เอียน ต่อ ความ เเท็จ แต่ ข้าพระองค์ รัก พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ ^{๑๖๔}ข้าพระองค์ สรร เสริญ พระองค์ วัน ละ เจ็ด ครั้ง เหตุ เรือง ข้อ ตัดสิน อื่น ชอบ ธรรม ของ พระองค์ ^{๑๖๕}บุคคล เหล่า นั้น ที่ รัก พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ มี สันติ ภาพ ใหญ่ ยิ่ง ไม่มี สิ่ง ได กระ ทำ ให้

เขา สะดุดใจได้ ๑๖๖ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ ข้า พระองค์ หวัง ใน ความ รอด ของ พระองค์ และ ข้า พระองค์ ทำ ตาม พระ บัญญัติ ของ พระองค์ ๑๖๗ จิตใจ ของ ข้า พระองค์ รักษา บรรดา พระ โอวาท ของ พระองค์ ข้า พระองค์ รัก พระ โอวาท นั้น มาก ยิ่ง ๑๖๘ ข้า พระองค์ รักษา ขอบ บังคับ และ บรรดา พระ โอวาท ของ พระองค์ เพราะ ทาง ทิ้ง สิ้น ของ ข้า พระองค์ อยู่ ต่อ เบื้อง พระ พักตร์ พระองค์

เทา (ฟ)

๑๖๙ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ ขอ เสีย ร้อง ทูล ของ ข้า พระองค์ ขึ้น มา ต่อ เบื้อง พระ พักตร์ พระองค์ ขอ ประทาน ความ เข้าใจ แก่ ข้า พระองค์ ตาม พระ วาจา ของ พระองค์ ๑๗๐ ขอ คำ วิงวอน ของ ข้า พระองค์ ขึ้น มา ต่อ เบื้อง พระ พักตร์ พระองค์ ขอ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ ให้ พันตาม พระ คำ รัส ของ พระองค์ ๑๗๑ ริมฝีปาก ของ ข้า พระองค์ จะ เท คำ สรรเสริญ ออก มา ที่ พระองค์ ทรง สอน กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ แก่ ข้า พระองค์ ๑๗๒ ลิ้น ของ ข้า พระองค์ จะ กล่าว เรื่อง พระ คำ รัส ของ พระองค์ เพราะ พระ บัญญัติ ทิ้ง สิ้น ของ พระองค์ ชอบ ธรรม ๑๗๓ ขอ พระ หัตถ์ ของ พระองค์ ทรง ช่วย ข้า พระองค์ เพราะ ข้า พระองค์ ได้ เลือก ขอบ บังคับ ของ พระองค์ ๑๗๔ โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ ข้า พระองค์ กระหาย ความ รอด ของ พระองค์ และ พระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ เป็น ความ ปิติ ยินดี ของ ข้า พระองค์ ๑๗๕ ขอ ทรง โปรด ให้ จิตใจ ข้า พระองค์ มี ชีวิต อยู่ และ จิตใจ นั้น จะ สรรเสริญ พระองค์ และ ให้ คำ ตัด สิ้น ของ พระองค์ ช่วย ข้า พระองค์ ๑๗๖ ข้า พระองค์ หลง เงิน ดั่ง แกะ ที่ หาย ไป ขอ ทรง เสาะ หา ผู้ รับ ใช้ ของ พระองค์ เพราะ ข้า พระองค์ ไม่ ลืม พระ บัญญัติ ของ พระองค์

**ดาวิดทูลขอเรื่องศัตรู
ของท่าน บทเพลงใช้แห่ขึ้น**

๑๒๐

เมื่อ ข้าพเจ้า ทุกข์ใจ ข้าพเจ้า ได้ ร้อง ทูล ต่อ พระ เย โส วาห์ และ พระองค์ ทรง พัง ข้าพเจ้า ๒ คือ ทูล ว่า “โอ ข้า แต่ พระ เย โส วาห์ ขอ ทรง ช่วย จิตใจ ข้า พระองค์ ให้ พัน จาก ริมฝีปาก มุสา จาก ลิ้น ที่ หลอก ลวง” ๓ “แน่ะ ลิ้น หลอก ลวง เอ๋ย จะ ประทาน สิ่ง ไต แก่ เจ้า และ จะ เพิ่ม เต็ม อะไร ให้ เจ้า อีก ๔ ลูก ธนุคม ของ นก รม กับ ถ่านไม้

จำพวก สุน จูนิเปอร์ ที่ ลูก โพลง นะซี ๕ วิบัติ แก่ ข้าพเจ้า ที่ ข้าพเจ้า อาศัย กับ ชน เม เซค ที่ พัก อยู่ ท่ามกลาง เติร์ท ของ คน เคดาร์ ๖ จิตใจ ข้าพเจ้า พัก อยู่ ท่ามกลาง ผู้เกลียด สิ้นดี นาน จน เกิน ไป แล้ว ๗ ข้าพเจ้า ชอบ สนดี แต่ เมื่อ ข้าพเจ้า พุด เขา หลุน สงคราม

**ผู้ที่วางใจในพระเจ้าอยู่อย่าง
ปลอดภัย บทเพลงใช้แห่ขึ้น**

๑๒๑

ข้าพเจ้า จะ เยก หน้า ดู ภูเขา จาก โทน ๒ ความ อุปลัมภ ของ ข้าพเจ้า มา จาก พระ เย โส วาห์ ผู้ ทรง สร้างฟ้า สวรรค์ และ แผ่น ดิน โลก ๓ พระองค์ จะ ไม่ ให้ ทำ ของ ท่าน พลาด ไป พระองค์ ผู้ ทรง อารักขา ท่าน จะ ไม่ เกลี้ยไป ๔ ดูเถิด พระองค์ ผู้ ทรง อารักขา อิสราเอล จะ ไม่ ทรง หลบ สหนี หรือ นิทรา ๕ พระ เย โส วาห์ ทรง เป็น ผู้ อารักขา ท่าน พระ เย โส วาห์ ทรง เป็น ที่ กำบัง ที่ ข้าง ขวา มือ ของ ท่าน ๖ ดวง อาทิตย์ จะ ไม่ โจมตี ท่าน ใน เวลา กลาง วัน หรือ ดวง จันทร์ ใน เวลา กลาง ค่ำ ๗ พระ เย โส วาห์ จะ ทรง อารักขา ท่าน ให้ พันภัย นันตราย ทิ้ง สิ้น พระองค์ จะ ทรง อารักขา ชีวิต ของ ท่าน ๘ พระ เย โส วาห์ จะ ทรง อารักขา การ เข้า ออก ของ ท่าน ตั้งแต่ กาล บัด นี้ สืบ ไป เป็น นิรันดร์

**ดาวิดปิติยินดีเรื่องพระนิเวศของพระเย
โฮวาท บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด**

๑๒๒

ข้าพเจ้านิดี เมื่อ เขากล่าว แก่ ข้าพเจ้า ว่า “ให้ เรา เข้า ไป ยัง พระ นิเวศ พระ เย โส วาห์ เกิด” ๒ โอ เยรูซาเล็ม เอ๋ย ทำ ของ พวก ข้าพเจ้า จะ ยืน อยู่ ภายใน ประตู กำแพง ของ เธอ ๓ เรา สร้าง เยรูซาเล็ม ไว้ เป็น นคร ซึ่ง ประสาน แน่น ไว้ ด้วย กัน ๔ เป็น ที่ ที่ บรรดา ตระกูล ต่าง ๆ ขึ้น ไป คือ บรรดา ตระกูล ของ พระ เย โส วาห์ ไป ยัง ทึบ พระ โอวาท ของ อิสราเอล ให้ ถวาย โมทนา แก่ พระนาม ของ พระ เย โส วาห์ ๕ พระ ที่ นิ่ง สำหรับ การ พิพากษา ได้ ตั้ง อยู่ ที่ นั้น คือ พระ ที่ นิ่ง ของ พระ ราช วงศ์ ดาวิด ๖ จง อธิษฐาน ขอ สันติภาพ ให้ แก่ เยรูซาเล็ม ว่า “ขอ บรรดา ผู้ ที่ รัก เธอ จง จำ เร็ว” ๗ ขอ สันติภาพ จง มี อยู่ ภายใน กำแพง ของ เธอ และ ให้ ความ เจริญ อยู่ ภายใน วง ของ เธอ ๘ เพื่อ เห็น แก่ พี่น้อง และมี ทรสหาย บัด นี้ ข้าพเจ้า จะ พุด ว่า “สันติภาพ จง มี อยู่ ภายใน เธอ” ๙ เพื่อ เห็น แก่ พระ นิเวศ ของ พระ เย โส

วาท้พระเจ้าของเรา ข้าพเจ้าจะหาความดีให้
เธอ

**คนที่ตามทางของพระเจ้านั้นหัวใจใน
พระองค์ บทเพลงใช้แห่ขึ้น**

๑๒๓ ^๑โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ประทับใน
ฟ้าสวรรค์ ข้าพระองค์เงยหน้า
ดูพระองค์ ^๒ดูเถิด ตาของผู้รับใช้มองดูมือ
นายของตนฉันใด และตาของสาวใช้มองดู
มือนายหญิงของตนฉันใด ตาของข้าพเจ้าทั้ง
หลายมองดูพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
ทั้งหลายจนกว่าพระองค์จะมีพระกรุณาต่อ
ข้าพเจ้าทั้งหลายฉันนั้น ^๓โอ ข้าแต่พระเย
โฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาต่อพวกข้าพระองค์
ขอ ทรง พระ กรุณา ต่อ พวก ข้า พระองค์ เกิด
พระเจ้าข้า เพราะพวกข้าพระองค์เอือมระอา
ความหมิ่นประมาท ^๔จิตใจของข้าพระองค์
ทั้งหลายเอือมระอาการเยาะเย้ยของคนที่อยู่
สบาย คือการหมิ่นประมาทของคนเยอหยิ่ง

**พระพรแห่งการช่วยให้พ้นอย่างอัศจรรย์
บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด**

๑๒๔ ^๑“ถ้า พระ เย โฮ วาห์ มิได้ ทรง
สถิตฝ่ายพวกเรา” เออ ขอให้
อิสราเอล กล่าว ว่า ^๒“ถ้า พระ เย โฮ วาห์ มิได้
ทรง สถิต ฝ่าย พวก เรา เมื่อ คน ลุก ขึ้น ต่อ สู้
เรา ^๓แล้ว เขา จะ กลืน เรา เสีย ทัง เป็น เมื่อ
ความโกรธของเขาพุ่งขึ้นต่อเรา ^๔แล้วนำ
ทั้งหลายจะท่วมพวกเรา กระแสน้ำจะไหล
อยู่เหนือจิตใจเรา ^๕แล้วน้ำที่กำเริบจะไหล
ท่วมจิตใจเราไป” ^๖สาธุการแด่ พระ เย โฮ
วาห์ ผู้มิได้ ทรง ให้ เรา เป็น เหยื่อ ฟัน เขา เหล่า
นั้น ^๗จิตใจเรารอดไปอย่างนงจากกับของ
พรวนหก กับ กิ หัก และ เรา ได้ หนี รอด ไป
“ความ อุปถัมภ์ ของ เรา อยู่ ใน พระนาม ของ
พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่น
ดินโลก

**ผู้ที่วางใจในพระเจ้าอยู่อย่าง
ปลอดภัย บทเพลงใช้แห่ขึ้น**

๑๒๕ ^๑บรรดาผู้ที่วางใจในพระเยโฮ
วาท้ก็เหมือนนกเขาติโยน ซึ่งไม่
หวั่นไหว แต่ดำรงอยู่เป็นนิตย์ ^๒ภูเขาอยู่รอบ
เยรูซาเล็มฉันใด พระ เย โฮ วาห์ ทรง อยู่ รอบ
ประชาชนของพระองค์ ตั้งแต่ เวลา นี้ สืบ ต่อ
ไปเป็นนิตย์ฉันนั้น ^๓เพราะคทาของคนชั่ว

จะไม่พักอยู่เหนือแผ่นดินที่ตกเป็นส่วนของ
คนชอบธรรม เกรงว่าคนชอบธรรมจะยืนมือ
ออกกระทำความชั่วช้า

คำอธิษฐาน

^๑โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงประกอบ
การดีต่อผู้ทำดี และต่อผู้เที่ยงธรรมในจิตใจ
ของเขา ^๒แต่บรรดาผู้ที่หันเข้าหาทางคดของ
เขา พระเยโฮวาห์จะทรงพาเขาไปพร้อมกับ
คนทำความ ชั่ว ช้า แต่ สันติภาพ จะ มี อยู่ ใน
อิสราเอล

**ศิโยนฉลองการกลับมาจากการ
เป็นเชลย บทเพลงใช้แห่ขึ้น**

๑๒๖ ^๑เมื่อ พระ เย โฮ วาห์ ทรง ให้ ศิ
โยนกลับ มา จาก การ เป็น เชลย
เราก็เป็นเหมือนคนที่ฝันไป ^๒ปากของเราได้
หัวเราะเต็มที และลิ้นของเราได้เปล่งเสียงให้
ร้องอย่างชื่นบาน แล้วเราได้พูดกันท่ามกลาง
ประชาชาติว่า “พระเยโฮวาห์ทรงกระทำการ
มหัศจรรย์ให้เรา” ^๓พระเยโฮวาห์ทรงกระทำ
การมหัศจรรย์ให้เรา เรามีความยินดี ^๔โอ ข้า
แต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้ง
หลายกลับมาจากการเป็นเชลย อย่างทางนำ
ไหลที่ทางใต้ ^๕บรรดาผู้ที่หวนด้วยน้ำตาจะ
ได้ เกี่ยว ด้วย เสียง โห่ ร้อง อย่าง ชื่น บาน ^๖ผู้
ที่ ร้อง ให้ ออก ไป หอบ หิว เมล็ดพืชอันมีค่าจะ
กลับบ้านด้วยเสียงโห่ ร้องอย่างชื่นบาน นำ
ฟ่อนข้าวของตนมาด้วย

**พระพรของพระเจ้าบริสุทธิ์ บทเพลงใช้
แห่ขึ้นของซาโลมอน**

๑๒๗ ^๑ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสร้าง
บ้าน บรรดาผู้ที่สร้างก็เหน้อย
เปล่า ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงเฝ้าอยู่เหนือ
นคร คนยามตื่นอยู่ที่เหน้อยเปล่า ^๒เป็นการ
เหน้อยเปล่าที่ ท่าน ลุก ขึ้น แต่ เช้า มี ด นอน
ดึก และกินอาหารแห่งความเศร้าโศก เพราะ
พระองค์ ประทาน แก่ ผู้ที่ ทรัก ของ พระองค์ ให้
หลับสบาย

บุตรที่ดีเป็นของประทานจากพระเจ้า

^๑ดูเถิด บุตรทั้งหลายเป็นมรดกจากพระ
เยโฮวาห์ ผู้บังเกิดจากครรภ์เป็นรางวัลของ
พระองค์ ^๒บุตรทั้งหลายที่เกิด เมื่อ เขา ยัง
หนุ่มก็เหมือนลูกธนูในมือนักรบ ^๓ชายใด ๆ

ที่มีลูกธนูเต็มแฉกก็เป็นสุข เขาจะไม่ต้อง
ละอาย แต่เขาจะพูดกับศัตรูของเขาที่ประตู
เมือง

**พระพรสำหรับครอบครัวที่สัตย์
ชื่อ บทเพลงใช้แห่ขึ้น**

๑๒๘ ๑ ทุกคนที่เกรงกลัวพระเยโฮ
วาห์ก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินใน
มรรคาของพระองค์ ๒ เพราะท่านจะกินผล
นำมือของท่าน ท่านจะเป็นสุข และท่านจะ
อยู่เย็นเป็นสุข ๓ ภรรยาของท่านจะเป็นอย่าง
เถาองุ่น ลูกดอกอยู่ข้างบ้านของท่าน ลูกๆ
ของท่านจะเป็นเหมือนหน่อมะกอกเทศรอบ
โถ๊ะของท่าน ๔ ดุเถิด คนที่ยำเกรงพระเย
โฮวาห์จะได้รับพระพรดังนี้แหละ ๕ พระเย
โฮวาห์จะทรงอำนาจพระพรท่านจากศิโยน
และท่านจะเห็นความเจริญของเยรูซาเล็ม
ตลอดวันเวลาชีวิตของท่าน ๖ เออ ท่านจะ
เห็นลูกหลานของท่าน และสันติภาพมีอยู่ใน
อิสราเอล

**การสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระองค์ทรง
ช่วยอิสราเอลให้รอด บทเพลงใช้แห่ขึ้น**

๑๒๙ ๑ “เขาได้ให้ข้าพเจ้า ทุกข์ยาก
หลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา” ให้
อิสราเอลกล่าวเถิดว่า ๒ “เขาได้ให้ข้าพเจ้า
ทุกข์ยากหลายครั้ง ตั้งแต่หนุ่มๆมา แต่เขา
ยังเอาชนะข้าพเจ้าไม่ได้ ๓ คนที่โง่ก็ได้โง่
บนหลังข้าพเจ้า เขาทำรอยไถของเขาให้
ยาว” ๔ พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรม พระองค์
ทรงตัดเครื่องจองจำของคนชั่วออก ๕ ขอให้
บรรดาผู้ที่เกลียดชังศิโยนได้ขายหน้าและ
ต้องถอยกลับไป ๖ ให้เขาเป็นเหมือนหม้าที่
งอกบนหลังคาเรือน ซึ่งเหี่ยวแห้งไปก่อนมัน
โตขึ้น ๗ ซึ่งคนเกี่ยวไม่เก็บใส่มือหรือคนที่มัด
ฟ่อนไม่เก็บไว้ที่อกของเขา ๘ ทั้งคนที่ผ่านไป
ไม่พูดว่า “ขอพระพรของพระเยโฮวาห์อยู่บน
ท่านทั้งหลาย เราอวยพรท่านทั้งหลายในพระ
นามพระเยโฮวาห์”

**ความหวังในการอธิษฐาน
บทเพลงใช้แห่ขึ้น**

๑๓๐ ๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้า
พระองค์ร้องทูลพระองค์จากที่
ลึก ๒ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสดับ
เสียงของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณ

สดับ เสียง คำวิงวอน ของ ข้า พระองค์ ๓ โอ
ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ ถ้า พระองค์ จะ ทรง
หมายความว่า ข้าพระองค์ผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า
ผู้ใด จะ ยืน อยู่ ได้ ๔ แต่ พระองค์ มี การ อภัย
เพื่อ เขา จะ ยำเกรง พระองค์ ๕ ข้าพเจ้า คอย
พระ เย โฮ วาห์ จิตใจ ของ ข้าพเจ้า คอย อยู่
และ ข้าพเจ้า หวัง ใน พระ วาจา ของ พระองค์ ๖
จิตใจของข้าพเจ้าคอยองค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่ง
กว่าคนยาม คอย เวลา รุ่งเช้า ข้าพเจ้ากล่าว
ว่า ยิ่งกว่าคนยาม คอย เวลา รุ่งเช้า ๗ จง ให้
อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์ เพราะใน
พระเยโฮวาห์มีความเมตตา และในพระองค์
มีการไถ่อย่างสมบูรณ์ ๘ และพระองค์จะทรง
ไถ่อิสราเอลจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเขา

**ดาวิดถ่อมใจลงและตักเตือนอิสราเอล
บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด**

๑๓๑ ๑ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ จิตใจ
ของ ข้า พระองค์ มี ได้ เหนือ เหนือ
และ นัยน์ตา ของ ข้า พระองค์ มี ได้ เยโฮ
พระองค์ มี ได้ ไป ینگ กับ เรื่อง โท โท หรือ
เรื่องมหัศจรรย์เกินตัวของข้าพระองค์ ๒ แต่
ข้าพระองค์ ได้ สงบ และ ระวัง จิตใจ ของ ข้า
พระองค์ อย่าง เด็ด ที่ หยานม มารดา ของ ตน
แล้ว จิตใจของข้าพระองค์เหมือนอย่างเด็ก
ที่หย่านมแล้ว ๓ จงให้อิสราเอลหวังใจในพระ
เยโฮวาห์ตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไปเป็นนิตย์

**คำอธิษฐานเมื่อย้ายที่พระ
โอวาท บทเพลงใช้แห่ขึ้น**

๑๓๒ ๑ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรง
ระลึกถึงดาวิดและความลำบาก
ยากเข็ญทั้งสิ้นของท่าน ๒ ว่า ท่านได้ปฏิญาณ
ต่อพระเยโฮวาห์อย่างไร และได้ปฏิญาณตัว
ไว้ต่อองค์ผู้ทรง มหิทธิ ฤทธิ์ ของ ยา โคบ ว่า
๓ “แนนอนข้าพระองค์จะไม่เข้าตัวบ้านหรือ
ขึ้นไปนอนบนที่นอนของตน ๔ ข้าพระองค์
จะไม่ให้นัยน์ตาของข้าพระองค์หลับ หรือให้
หนังตาเคลิ้มไป ๕ จนกว่าข้าพระองค์จะหาส
ถานที่สำหรับพระเยโฮวาห์ได้ คือที่ประทับ
ของ พระเจ้า ผู้ทรง มหิทธิ ฤทธิ์ ของ ยา โคบ”
๖ ดุเถิด เราได้ยินเรื่องนี้ในเอฟราธาห์ เรา
ได้พบสิ่งนี้ในนาของปาไม ๗ “เราจะไปยัง
ที่ประทับของพระองค์ เราจะนมัสการที่รอง
พระบาทของพระองค์” ๘ โอ ข้าแต่พระเยโฮ
วาห์ ขอทรงลุกขึ้นเสด็จไปยังที่พำนักของ

พระองค์ ทั้ง พระองค์ และ ทิบบ แห่ง อานูภาพ
 ของพระองค์ ๙ ขอบุโรหิตของพระองค์สวม
 ความ ชอบ ธรรม และ ให้ วิ สุทธิ ชน ของ
 พระองค์ให้ ร้อง ด้วย ความ ชื่นบาน ๑๐ เพราะ
 เห็น แก่ ดาวิด ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ขออย่า
 ทรง เหมื พระพัตร์หนี จาก ผู้ที่ พระองค์ ทรง
 เจิมไว้ นัน ๑๑ พระเยโฮวาห์ ทรง ปฎิญาณ เป็น
 ความ จริก กับ ดาวิด ซึ่ง พระองค์ จะ ไม่ ทรง
 หันกลับ คือ ว่า “เราจะ ตั้ง ผล จาก ตัว ของ เจ้า
 ไว้ บน บัลลังก์ ของ เจ้า ๑๒ ถ้า บรรดา บุตร ของ
 เจ้า รักษา พันธสัญญา ของ เรา และ บรรดา พระ
 โอรส ของ เรา ซึ่ง เรา จะ สอน เขา เหล่า บุตร
 ของ เขา ทั้ง หลาย ด้วย เช่น กัน จะ นั่ง บน บัลลังก์
 ของ เจ้า เป็น นิตย์” ๑๓ เพราะ พระเยโฮวาห์
 ทรง เลือก คิโยน พระองค์ มี พระประสงค์ จะ
 ให้ เป็น ที่ ประทับ ของ พระองค์ ๑๔ ตรัส ว่า “นี่
 เป็น ที่ พำนัก ของ เรา เป็น นิตย์ เรา จะ อยู่ ที่ นี้
 เพราะ ประารถนา เช่น นั้น ๑๕ เรา จะ อำนวย พร
 อย่าง มากมาย แก่ สุบียง ของ เมือง นี้ เรา จะ ให้
 คน จน ของ เมือง นี้ อิ่ม ด้วย ขนมปัง ๑๖ เรา จะ
 เอา ความ รอด ห่ม บูโรหิต ของ เมือง นั้น และ
 วิ สุทธิ ชน ของ เมือง นั้น จะ ให้ ร้อง ด้วย ความ
 ชื่นบาน ๑๗ ณ ที่ นั้น เรา จะ กระทำ ให้ มี เขา หนึ่ง
 งอก ขึ้น มา สำหรับ ดาวิด เรา ได้ เตรียม ประทีป
 ดวง หนึ่ง สำหรับ ผู้รับ เจิม ของ เรา ๑๘ เรา จะ
 เอา ความ อาย ห่ม ศัตรู ของ ท่าน แต่ มงกุฏ ของ
 ท่าน จะ แวว วาว อยู่ บน ท่าน”

**ความดีงามเมื่อพี่น้องเป็นอันหนึ่งอัน
 เดียวกัน บทเพลงใช้แห่งชนของดาวิด**

๑๓๓ ๑ ดูเถิด ซึ่ง ที่ น้อง อาศัย อยู่
 ด้วยกัน เป็น น้า หนึ่งใจ เดียวกัน
 ก็ เป็น การ ดี และ นำ ชื่น ใจ มาก สัก เท่า ไใด
 ๒ เหมือน น้า มัน ประเสริฐ อยู่ บน ศิระ ษะ ไหล อาบ
 ลง มา บน หนวด เครา บน หนวด เครา ของ
 อาโรน ไหล อาบ ลง มา บน คอ เสื้อ ของ ท่าน
 ๓ เหมือน น้า ค้าง ของ ภูเขา เฮอร์ โมน เหมือน
 น้า ค้าง ซึ่ง ตก ลง บน ที่ ออ กเขา คิโยน เพราะ ว่า
 พระเยโฮวาห์ ทรง บัง คับ บัญชา พระพร ที่ นั้น
 คือ ชีวิต จำ เริญ เป็น นิตย์

**คำตักเตือนให้สรรเสริญ
 พระเจ้า บทเพลงใช้แห่งชน**

๑๓๕ ๑ มาเถิด มา ถวาย สาธุการ แต่
 พระเยโฮวาห์ บรรดา ท่าน ผู้รับ
 ใช้ ทั้ง สิ้น ของ พระเยโฮวาห์ ผู้ ยืน อยู่ ใน พระ

นิเวศ ของ พระ เยโฮวาห์ ใน กลาง คิโน ๒ จง
 ยกมือ ของ ท่าน ขึ้น ใน สถาน บริสุทธิ และ
 ถวาย สาธุการ แต่ พระเยโฮวาห์ ๓ ขอ พระเย
 โฮวาห์ ทรง อำนวย พระพร ท่าน จาก คิโยน คือ
 พระองค์ ผู้ ทรง สร้าง ฟา สวรรค์ และ แผ่น ดิน
 โลก

คำตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

๑๓๕ ๑ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด
 จงสรรเสริญ พระนาม ของ พระ
 เยโฮวาห์ โอ บรรดา ผู้รับ ใช้ ของ พระเยโฮ
 วาห์เอ๋ย จงสรรเสริญพระองค์ ๒ ท่าน ที่ ยืน อยู่
 ใน พระนิเวศ ของ พระเยโฮวาห์ ที่ ใน บริเวณ
 พระนิเวศ ของ พระเจ้า ของ เรา ๓ จงสรรเสริญ
 พระเยโฮวาห์ เพราะ พระเยโฮวาห์ ประเสริฐ
 จง ร้อง เพลง สรรเสริญ พระนาม ของ พระองค์
 เพราะ การ กระ ทำ นัน เพลิด เพลิน ๔ เพราะ
 พระเยโฮวาห์ ทรง เลือก ยา โคบ ไว้ สำหรับ
 พระองค์เอง เลือก อิสราเอล ไว้ เป็น กรรม สิทธิ
 ของ พระองค์ ๕ เพราะ ข้าพเจ้า ทราบ ว่า พระเย
 โฮวาห์ ใหญ่ ยิ่ง และ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า ของ เรา
 ใหญ่ ยิ่ง กว่า พระอื่น ทั้ง สิ้น ๖ พระเยโฮวาห์
 พอ พระทัย สิง ได พระองค์ ก็ ทรง กระทำ ใน ฟา
 สวรรค์ และ บน แผ่น ดิน โลก ใน ทะเล และ ที่ น้า
 ลึก ทั้ง สิ้น ๗ พระองค์ ทรง กระทำ ให้ เมฆ ลอย
 ขึ้น มา จาก ที่ สูด ปลาย แผ่น ดิน โลก พระองค์
 ทรง กระทำ ฟา แลบ ให้ แก่ ผ่น และ ทรง นำ
 ลม ออก มา จาก คลัง ของ พระองค์ ๘ พระองค์
 คือ ผู้ ทรง สังหาร ลูก หิว ปี ของ อียิปต์ ทั้ง ของ
 คน และ ของ สัตว์ ๙ โอ อียิปต์เอ๋ย ผู้ ทรง ให้
 หมาย สำคัญ และ การ มหัศจรรย์ ท่ามกลาง เจ้า
 ให้ ต่อสู้ กับ ฟาโรห์ และ บรรดา ข้าราชการ ของ
 ท่าน ๑๐ พระองค์ คือ ผู้ ทรง ตี ประชาชาติ ใหญ่
 โต และ ทรง สังหาร กษัตริย์ ผู้ ทรง ฤทธิ ๑๑ คือ
 สิ โหน กษัตริย์ ของ คน อา ไม ไรต์ และ โอก
 กษัตริย์ ของ เมือง บา ชาน และ บรรดา ราชา
 อาณาจักร แห่ง คานาอัน ๑๒ และ ประทาน แผ่น
 ดิน ของ เขา ทั้ง หลาย ให้ เป็น มรดก เป็น มรดก
 แก่ อิสราเอล ประชาชน ของ พระองค์ ๑๓ โอ ข้า
 แต่ พระเยโฮวาห์ พระนาม ของ พระองค์ ดำรง
 เป็น นิตย์ โอ ข้า แต่ พระเยโฮวาห์ ความ
 ระลึก ถึง พระองค์ ดำรง อยู่ ทุก ชั่วโมง ๑๔ เพ
 ราะ พระเยโฮวาห์ จะ ทรง แก่ แทน ประชาชน
 ของ พระองค์ และ ทรง กลับ พระทัย ใน เรื่อง
 บรรดา ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์

บรรดารูปเคารพไร้สาระ

๑๔ รูปเคารพของบรรดาประชาชาติเป็นเงิน และทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์ ๑๖ รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้ ๑๗ มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน ทั้งไม่มีลมหายใจ ในปากของรูปนั้น ๑๘ ผู้ที่ทำรูปนั้นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปนั้นก็เช่นกัน ๑๙ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ โอ วงศ์วานอาโรนเอ๋ย จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ ๒๐ โอ วงศ์วานเลวีเอ๋ย จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ ท่านที่ย้ายเกรงพระเยโฮวาห์ จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ ๒๑ สักการแก่พระเยโฮวาห์จากศิโยน พระองค์ผู้ทรงพำนักอยู่ในเยรูซาเล็ม จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

คำตักเตือนให้ขอบพระคุณพระเจ้า สำหรับบรรดาพระเมตตาของพระองค์

๑๓๖

๑ โอ จงไม่ทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ ทรงประเสริฐ เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๒ โอ จงไม่ทนาขอบพระคุณพระเจ้า ผู้เหนือ พระ ทั้ง หลาย เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๓ โอ จงไม่ทนาขอบพระคุณถวายแต่พระองค์ ผู้เป็น เจ้าเหนือเจ้าทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๔ ถวาย แต่ พระองค์ ผู้ทรง กระทำ การมหัศจรรย์ ยิ่ง ใหญ่ แต่ องค์ เดียว เพราะความเมตตาของพระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๕ ถวาย แต่ พระองค์ ผู้ทรง สร้าง ฟ้า สวรรค์ ด้วย พระ สติ ปัญญา เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๖ ถวาย แต่ พระองค์ ผู้ทรง กาง แผ่นดิน โลก ออก เหนือ นำ ทั้ง หลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๗ ถวาย แต่ พระองค์ ผู้ทรง สร้าง ดวงสว่าง ใหญ่ ๆ เพราะความเมตตาของพระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๘ สร้าง ดวงอาทิตย์ ให้ ครอบ กลาง วัน เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๙ ดวง จันทร์ และ ดาว ทั้ง หลาย ให้ ครอบ กลาง คิน เพราะความเมตตาของพระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๑๐ ถวาย แต่ พระองค์ ผู้ทรง ติ อียิปต์ ทาง บรรดา ลูก หัวปี เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๑๑ และ ทรง นำ อิสราเอล ออก มา จาก ท่ามกลาง เขา เพราะ ความ เมตตา ของ

พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๑๒ ด้วย พระหัตถ์ เข้ม แข็ง และ พระกร ที่ เหยียด ออก เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๑๓ ถวาย แต่ พระองค์ ผู้ทรง แบ่ง ทะเล แดง ออก จาก กัน เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๑๔ และ ทรง ให้ อิสราเอล ผ่าน ไป ท่ามกลาง ทะเล นั้น เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๑๕ แต่ ทรง ค้ำ ฟ้า ไวร้ และ กองทัพ ของ ท่าน เสีย ใน ทะเล แดง เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๑๖ ถวาย แต่ พระองค์ ผู้ทรง นำ ประชาชน ของ พระองค์ ไป ใน ถิ่น ทูกันดาร เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๑๗ ถวาย แต่ พระองค์ ผู้ทรง ติ พระ มหา กษัตริย์ ทั้ง หลาย เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๑๘ และ ทรง สंहार กษัตริย์ พระนาม อุโฆษ เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๑๙ มี สิ โหน กษัตริย์ ของ คน อา โม รัด เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๒๐ และ โอบ กษัตริย์ แห่ง เมือง บา ซาน เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๒๑ และ ประทาน แผ่นดิน ของ เขา ให้ เป็น มรดก เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๒๒ ให้ เป็น มรดก แก่ อิสราเอล ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๒๓ คือ พระองค์ นี้ เอง ผู้ทรง ระลึก ถึง เรา ใน ฐานะ ต่า ต่อย ของ เรา เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๒๔ และ ทรง ใถ้ เรา ให้ พ้น จาก ศัตรู ของ เรา เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๒๕ พระองค์ ผู้ประทาน อาหาร แก่ เนื้อ หนึ่ง ทั้ง ปวง เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์ ๒๖ โอ จงไม่ทนาขอบพระคุณพระเจ้า แห่ง ฟ้า สวรรค์ เพราะ ความ เมตตา ของ พระองค์ ดำรง เป็น นิตย์

**ความมั่นคงของพวก
ยิวในเมื่อเขาเป็นเชลย**

๑๓๗

๑ ณ ริม ผัง แม่น้ำ แห่ง บาบี ลอน เรานั่ง ลง เมื่อ ได้ ระลึก ถึง ศิ โยเน ราก็ รั่ำ ให้ ๒ ใน ท่ามกลาง ที่ นั้น เรา แววน พิณ เรา คู่ ของ เรา ไว้ ที่ ต้น หลิว ๓ เพราะ ที่ นั้น ผู้ ที่ นำ เรา ไป เป็น เชลย ต้องการ ให้ เรา ร้อง เพลง และ ผู้ ที่ ปล้น เรา ต้องการ ให้ สนุกสนาน เขา ว่า “จง ร้อง เพลง ศิ โยเน สัก บท หนึ่ง ให้ เรา ฟัง” ๔ เรา จะ ร้อง เพลง ของ พระ เย โฮ

วาที่ได้อย่างไร ที่ในแผ่นดินต่างด้าว ๔ โอ เยรูซาเล็ม เอ๋ย ถ้าข้าพเจ้าลืม เธอ ก็ ขอให้ มือขวาของข้าพเจ้าลืมฝีมือเสีย ๖ ขอให้ลิ้นของข้าพเจ้าเกาะติดเพดานปากของข้าพเจ้า ถ้าว่าข้าพเจ้าไม่ระลึกถึงเธอ ถ้าว่าข้าพเจ้ามิได้ตั้ง เยรูซาเล็มไว้เหนือความชื่นบานอันสูงที่สุดของข้าพเจ้า ๗ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในวันแห่ง เยรูซาเล็ม ขอทรงระลึกถึงคนเอโดม ผู้ที่พูดว่า “จงทลายเสีย จงทลายเสีย ลงไปจนถึงรากฐานของมัน” ๘ โอ ธิดาแห่งบาบิโลนเอ๋ย ซึ่งจะต้องล้างผลาญเสีย ความสุขจะมีแก่ผู้ที่สนองเจ้าให้สมกับที่เจ้าได้กระทำกับเรา ๙ ความสุขจะมีแก่ผู้ที่เอาลูกเล็กเด็กแดงของเจ้าเหวี่ยงกระแทกลงกับก้อนหิน

**ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะ
พระวอนขอของพระองค์เป็น
ความจริง เพลงสดุดีของดาวิด**

๑๓๘ ๑ ข้า พระองค์ จะ สรรเสริญพระองค์ ด้วย สิ้น สุดใจ ของ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ จะ ร้อง เพลง สรรเสริญ ถวาย พระองค์ ต่อ หน้า บรรดา พระ ๒ ข้า พระองค์ กราบ ลง ตรง มายัง พระ วิหาร อัน บริสุทธิของพระองค์ และสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะความเมตตาและความจริงของพระองค์ เพราะพระองค์ ทรง เชิดชู พระ วอนขอ ของ พระองค์ เหนือ พระนาม ทั้ง หลาย ของ พระองค์ ๓ ใน วัน ที่ ข้า พระองค์ ร้อง ทูล พระองค์ ได้ ทรง ตอบ ข้า พระองค์ พระองค์ทรงเพิ่มกำลังจิตใจของข้าพระองค์ ๔ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บรรดาภักษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกจะสรรเสริญพระองค์ เมื่อท่านเหล่านั้นได้ยินพระวอนขอแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ ๕ และท่านเหล่านั้นจะร้องเพลงถึงพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์นั้นใหญ่หลวง ๖ ถึงแม้พระเยโฮวาห์นั้นสูงยิ่ง พระองค์ก็ทรงเห็นแก่คนต่ำต้อย แต่พระองค์ทรงทราบคนโง่ทั้งได้แต่ไกล

ความมั่นใจในพระเจ้า

๗ แม้ข้าพระองค์เดินอยู่กลางความลำบาก ยาก ยืน พระองค์ จะ ทรง สงวน ชีวิต ข้า พระองค์ไว้ พระองค์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ ออก ต่อ ต้าน ความ พิโรธ ของ ศัตรูของข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของ

พระองค์จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ๘ พระเยโฮวาห์จะทรงให้สำเร็จ พระประสงค์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ ขออย่าทรงละทิ้งพระหัตถ์กิจของพระองค์

**ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าและ
ทูลขอความจริงใจ ถึงหัวหน้า
นกร้อง เพลงสดุดีของดาวิด**

๑๓๙ ๑ โอ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ พระองค์ ได้ ทรง ตรวจ สอบ ข้า พระองค์ และ ทรง รู้จัก ข้า พระองค์ ๒ เมื่อ ข้า พระองค์นั่งลงและลุกขึ้น พระองค์ทรงทราบ พระองค์ ทรง ประจักษ์ ใน ความ คิด ของ ข้า พระองค์ได้แต่ไกล ๓ พระองค์ทรงคณินิธิของข้าพระองค์และการนอนของข้าพระองค์ และทรง คั่น เคย กับ ทาง ทั้ง ลิน ของ ข้า พระองค์ ๔ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แม้ก่อนที่ลิ้นของข้าพระองค์จะพูด ดูเถิด พระองค์ก็ทรงทราบ ความ เสีย หมุด แล้ว ๕ พระองค์ ทรง ล้อม ข้า พระองค์ อยู่ ทั้ง ข้าง หลัง และ ข้าง หน้า และ ทรง วาง พระหัตถ์ บน ข้า พระองค์ ๖ ความรู้ อย่าง นิมิตต์จรรยเกินข้าพระองค์ สูงนัก ข้า พระองค์เอือมไม่ถึง ๗ ข้าพระองค์จะไปไหน ให้พ้นพระวิญญูญาณของพระองค์ได้ หรือข้า พระองค์จะหนีไปไหนให้พ้นพระพักตร์ของพระองค์ ๘ ถ้า ข้า พระองค์ ขึ้น ไป ยัง สวรรค์ พระองค์ทรงสถิตที่นั่น ถ้าข้าพระองค์จะทำ ที่นอนไว้ในนรก ดูเถิด พระองค์ทรงสถิตที่นั่น ๙ ถ้าข้าพระองค์จะติดปีกแสงอรุณ และ อาศัย อยู่ ที่ ส่วน ของ ทะเล ไกล โพน ๑๐ แม้ ถึงที่ นั้น พระหัตถ์ ของ พระองค์ จะ นำ ข้า พระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะ ยึด ข้า พระองค์ไว้ ๑๑ ถ้า ข้า พระองค์ จะ ว่า “แน่นอนความมืดจะบังข้าไว้และความสว่าง จะรอบข้าเป็นกลางคืน” ๑๒ สำหรับพระองค์ แม้ความมืดก็มิได้ซ่อนอะไรไว้จากพระองค์ กลางคืนก็แจ่มอย่างกลางวัน ความมืด เป็น อย่าง ความ สว่าง ๑๓ เพราะพระองค์ทรงปัน ส่วน ภายใน ของ ข้า พระองค์ พระองค์ ทรง ทอ ข้า พระองค์ เข้า ด้วย กัน ใน ครรภ มารดา ของข้าพระองค์ ๑๔ ข้าพระองค์จะสรรเสริญ พระองค์ เพราะข้าพระองค์ถูกสร้างมาอย่าง แปลกประหลาดและน่ากลัว พระราชกิจของ พระองค์ มหัศจรรย์ จิตใจ ข้า พระองค์ ทราบ เรื่องนี้อย่างดี ๑๕ เมื่อข้าพระองค์ถูกสร้างอยู่

ในที่ลับลี้ ประดิษฐ์ขึ้นมา ณ ภายในที่ลึก
 แห่งโลก โครงร่างของข้าพระองค์ไม่ปิดบังไว้
 จากพระองค์ ^{๑๖}พระเนตรของพระองค์ทรง
 เห็นส่วนประกอบของข้าพระองค์ในเมื่อยัง
 ไม่สมบูรณ์ ในวันทั้งหลายที่กำลังประกอบ
 ขึ้น เมื่อครั้งไม่เกิดขึ้น อวัยวะทั้งหลายของ
 ข้าพระองค์ก็ทรงจารึกไว้ในพระตำรับของ
 พระองค์ ^{๑๗}โอ ข้าแต่พระเจ้า พระตำรับของ
 พระองค์ประเสริฐแก่ข้าพระองค์จริงๆ รวม
 กันเข้าก็ไพศาลนักหนา ^{๑๘}ถ้าข้าพระองค์จะ
 นับก็มากกว่าเม็ดทราย เมื่อข้าพระองค์ตื่น
 ขึ้น ข้าพระองค์ก็ยืนอยู่กับพระองค์ ^{๑๙}โอ ข้า
 แต่พระเจ้า แน่نونพระองค์จะ ทรงสังหาร
 คนชั่วเสีย ดังนั้น คนกระหายเลือดเอ๋ย จง
 พრაก ไปจาก ข้าพระองค์ ^{๒๐}เพราะพวกเขา
 กล่าวต่อต้านพระองค์ด้วยมุ่งร้าย และพวก
 ศัตรูของ พระองค์ ใช้ พระนาม ของ พระองค์
 อย่างไรประโยชน์ ^{๒๑}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
 ข้าพระองค์มิได้ เกลียด ผู้ที่ เกลียด พระองค์
 หรือ และ ข้าพระองค์มิได้ สะอิดสะเอียนคน
 เหล่านั้นผู้ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์ดอกหรือ ^{๒๒}ข้า
 พุระองค์ เกลียด เขา ด้วย ความ เกลียด อย่าง
 ที่สุด และ นับ เขา เป็น ศัตรู ของ ข้า พระองค์
^{๒๓}โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงค้นดูข้าพระองค์
 และทรงทราบจิตใจของข้าพระองค์ ขอทรง
 ลองข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดของ
 ข้าพระองค์ ^{๒๔}และทอดพระเนตรว่ามีทางชั่ว
 ไตงในข้าพระองค์หรือไม่ และขอทรงนำข้า
 พระองค์ไปในมรรคานิรันดร์

**ดาวิดทูลขอพระเจ้าทรงช่วยท่านให้พ้น
 ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด**

๑๔๐ ^๑โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ
 ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจาก
 คนชั่วร้าย ขอทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จาก
 คนทารุณ ^๒ผู้คิด ปองร้าย อยู่ในจิตใจ ของ
 เขา และก่อกวนต่อเนืองกันให้มีสงครามขึ้น
^๓เขาทำลินของเขาให้คมเหมือนลึง และ
 ภายใต้อิมฝีปากของเขามีพิษของงูพิษ เซ
 ล่าห์ ^๔โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษา
 ข้าพระองค์ไว้ให้พ้นจากมือของคนชั่ว ขอ
 ทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากคนทารุณ ผู้คิด
 แผนการพลิกเท้าของข้าพระองค์ ^๕คนโง่ห้
 ได้ซ่อนกับดักข้าพระองค์และวางบ่วงไว้ ที่
 ข้างทางเขากางตาข่าย เขาตั้งบ่วงไว้วัดกับข้า
 พระองค์ เซล่าห์ ^๖ข้าพเจ้าทูลพระเยโฮวาห์

ว่า “พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์
 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังเสียงทูล
 วังวอนของข้าพระองค์ ^๗โอ ข้าแต่พระเจ้า
 คือองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นกำลังแห่ง
 ความรอดของข้าพระองค์ พระองค์ทรงคลุม
 ศีรษะข้าพระองค์ไว้ในยามศึก ^๘โอ ข้าแต่
 พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงอนุมัติตามความ
 ปราบณาของคนชั่ว อย่าให้การคิดปองร้าย
 ของเขาคืบหน้าไป เกลือกว่าเขาจะยกตัวขึ้น
 เซล่าห์ ^๙ฝ่ายศีรษะของคนทีล่อมข้าพระองค์
 ไว้ในนั้น ขอให้ความสาระแห่งริมฝีปากของ
 เขาท่วมเขา ^{๑๐}ขอให้ถ่านที่ลุกอยู่ตกใส่เขา
 ขอให้เขาถูกทิ้งในไฟลงไปในบ่อ ไม่ให้ลุก
 ขึ้นมาอีก ^{๑๑}ขออย่าให้เขาตั้งคนส่อเสียด
 ไว้ในแผ่นดิน ขอให้ความร้ายล้าคนทารุณ
 จนกว่าเขาได้” ^{๑๒}ข้าพเจ้าทูลว่า พระเย
 โฮวาห์จะทรงกระทำความเที่ยงธรรมให้แก่
 ผู้ที่ทุกข์ยาก และทรงจัดความยุติธรรมให้
 แก่คนขัดสน ^{๑๓}แนนนอนทีเดียว ที่คนชอบ
 ธรรมจะ ถวาย โมทนา ขอบพระคุณ พระนาม
 ของพระองค์ คนเที่ยงธรรมจะอาศัยอยู่ต่อ
 เบื้องพระพักตร์พระองค์

**ดาวิดทูลขอให้เรื่องของท่านเป็นที่พอ
 พระทัยของพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด**

๑๔๑ ^๑ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ ข้า
 พระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ขอ
 ทรงรีบตอบข้าพระองค์ ขอทรงเจียพระกร
 รัณ สดับ เสียง ข้า พระองค์ เมื่อ ข้า พระองค์
 ร้องทูลพระองค์ ^๒ขอให้คำอธิษฐานของข้า
 พระองค์ เป็น ดั่ง เครื่อง หอม ต่อ พระ พักตร์
 พระองค์ และที่ข้าพระองค์ยกมือขึ้นเป็นดัง
 เครื่องสัตวบูชาเวลานั้น ^๓โอ ข้าแต่พระเยโฮ
 วาห์ ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์
 ขอรักษาประตูริมฝีปากของข้าพระองค์ ^๔ขอ
 อย่าให้จิตใจข้าพระองค์เอนเอียงไปหาความ
 ชั่วใดๆ หรือ ให้ ข้า พระองค์ สลละวน อยู่ กับ
 การชั่วร้ายร่วมกับคนที่ทำความชั่วช้า และ
 ขออย่าให้ข้าพระองค์กิน ของ โอชะ ของ เขา
^๕ขอให้คนชอบธรรมตีข้าพระองค์ จะ เป็น
 ความเมตตาแก่ข้าพระองค์ ขอให้เขาตีเตียน
 ข้า พระองค์ จะ เป็น นามัน ดี เลิศ ซึ่ง จะ ไม่
 ให้ศีรษะข้าพระองค์แตก เพราะข้าพระองค์
 ยัง อธิษฐาน ต่อสู้ความ ชั่ว ของ เขา ทั้ง หลาย
 อยู่ ^๖เมื่อ ผู้พิพากษา ทั้ง หลาย ของ เขา ถูก
 โยนลงที่หน้าผา เขาจะไต่ย็นถ้อยคำของข้า

พระองค์ เพราะเป็นถ้อยคำไพเราะ ๗ กระดูก
 ของเราทั้งหลายกระจายที่ปากแดนผู้ตาย
 ฉันทิด เหมือนเมื่อคนหนึ่งตัดและผ้าไม่อยู่
 บนแผ่นดินฉันทิด ๘ โอ ข้าแต่พระเจ้าคือ
 องค์ พระผู้เป็นเจ้า ตาของข้าพระองค์เพ่ง
 ตรง พระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์
 ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์ไร้คุณธรรม ๙ ขอ
 พระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากกับ
 ซึ่งเขาวางดักข้าพระองค์ไว้ และจากบ่วงแร้ว
 ของผู้กระทำความชั่วช้า ๑๐ ขอให้คนชั่วตก
 ไปด้วยกันในข่ายของตนเอง แต่ขอให้ข้า
 พระองค์ผ่านพ้นไป

**ดาวิดได้รับความปลอดภัยเมื่อท่าน
 อธิษฐาน มัสคิลบทหนึ่งของดาวิด
 คาอธิษฐานเมื่อท่านอยู่ในถ้ำ**

๑๔๒ ๑ ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์
 ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ด้วย
 เสียงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวิงวอนต่อพระ
 เยโฮวาห์ ๒ ข้าพเจ้าหลังคำคร่ำครวญของ
 ข้าพเจ้าออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
 ข้าพเจ้าทูลเรื่องความลำบากยากเย็นของ
 ข้าพเจ้าต่อพระองค์ ๓ เมื่อจิตใจของข้า
 พระองค์อ่อนระอาภายใน พระองค์ทรงทราบ
 ทางของข้าพระองค์ ในวิถีที่ข้าพระองค์เดิน
 ไปเขาซ่อนกับไว้ดักข้าพระองค์ ๔ ข้าพระองค์
 มองทางขวามือและมองดู แต่ไม่มีใครยอม
 รู้จักข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีที่หลบภัย
 ไม่มีใครเอาใจใส่จิตใจข้าพระองค์ ๕ โอ ข้าแต่
 พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์
 ข้าพระองค์ว่า “พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของ
 ข้าพระองค์ เป็นส่วนของข้าพระองค์ในแผ่นดิน
 ของคนเป็น ๖ ขอทรงฟังคำร้องทูลของ
 ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ตกต่ำมากนัก
 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ข่มเหง
 ข้าพระองค์ เพราะเขาแข็งแรงเกินกำลัง
 ข้าพระองค์ ๗ ขอทรงพาจิตใจข้าพระองค์
 ออกจากคุก เพื่อข้าพระองค์จะสรรเสริญ
 พระนามของพระองค์ คนชอบธรรมจะล้อม
 ข้าพระองค์ไว้เพราะพระองค์จะทรงกระทำ
 แก่ข้าพระองค์อย่างบริบูรณ์”

**การทูลขอความโปรดปรานเมื่อต้องถูก
 ตัดสิน เพลงสดุดีของดาวิด**

๑๔๓ ๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ
 ทรงสถับ คำอธิษฐานของข้า

พระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสถับคำ
 วิงวอนของข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้า
 พระองค์ตามความสัตย์สุจริตของพระองค์
 ตามความชอบธรรมของพระองค์ ๒ ขออย่า
 ทรงตัดสินผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะไม่มี
 คนเป็นคนใดที่ขอบธรรมในสายพระเนตร
 ของพระองค์ ๓ เพราะศัตรูข่มเหงจิตใจข้า
 พระองค์ มันขยี้ชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน
 มันได้กระทำให้ข้าพระองค์อาศัยในที่มืด
 เหมือนคนที่ตายนานแล้ว ๔ เพราะฉะนั้น
 จิตวิญญาณของข้าพระองค์จึงอ่อนระอาอยู่
 ในข้าพระองค์ จิตใจภายในข้าพระองค์ก็
 อ้ำว้าง ๕ ข้าพระองค์ระลึกถึงสมัยเก่าก่อน
 ได้ ข้าพระองค์รำพึงถึงทุกสิ่งที่พระองค์ทรง
 กระทำ ข้าพระองค์รำพึงถึงพระหัตถกิจของ
 พระองค์ ๖ ข้าพระองค์เหยียดมือออกไปสู่
 พระองค์ จิตใจของข้าพระองค์กระหายหา
 พระองค์อย่างแผ่นดินที่แห้งผาก เซลาห์ ๗ โอ
 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรับฟังข้าพระองค์
 จิตวิญญาณข้าพระองค์ผ่อไปแล้ว ขออย่า
 ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไว้จากข้า
 พระองค์ เกรงว่าข้าพระองค์จะเหมือนคน
 เหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนผู้ตาย ๘ ขอทรง
 โปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินถึงความเมตตา
 ของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะข้าพระองค์
 วางใจในพระองค์ ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึง
 ทางที่ควรดำเนินไป เพราะข้าพระองค์ตั้งใจ
 แน่วแน่ในพระองค์ ๙ โอ ข้าแต่พระเยโฮ
 วาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรู
 ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ซ่อนตัวอยู่
 กับพระองค์ ๑๐ ขอทรงสอนให้ข้าพระองค์ทำ
 ตามพระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์ทรง
 เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ พระวิญญาณ
 ของพระองค์ประเสริฐ ขอทรงนำข้าพระองค์
 เข้าไปยังแผ่นดินแห่งความเที่ยงธรรม ๑๑ โอ
 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิต
 ข้าพระองค์ไว้ เพราะเห็นแก่พระนามของ
 พระองค์ ขอทรงนำจิตใจข้าพระองค์ออก
 มาจากความยากลำบากเพราะเห็นแก่ความ
 ชอบธรรมของพระองค์ ๑๒ และขอทรงตัด
 ศัตรูของข้าพระองค์ออกไปตามความเมตตา
 ของพระองค์ และขอทรงทำลายบรรดาผู้ที่
 ทรมานจิตใจข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์
 เป็นผู้รับใช้ของพระองค์

ดาวิดทูลขอความเมตตาและสัญญาว่าจะ
ได้สรรเสริญพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด

๑๔๔^๑สาธุการ แต่ พระ เย โส วาห์
กำลังของข้าพระองค์ ผู้ทรงฝึก
มือของข้าพระองค์ให้ทำสงคราม และนิ้วมือ
ของข้าพระองค์ให้ทำศึก ^๒ทรง เป็น ความ
ดี และ ป้อม ปราการ ของ ข้า พระองค์ เป็น ที่
กำบังเข้มแข็ง และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของข้า
พระองค์ เป็น โล่ ของ ข้าพระองค์ และเป็นผู้
ซึ่ง ข้าพระองค์วางใจอยู่ ผู้ทรงปราบชนชาติ
ทั้งหลายไว้ได้ข้าพระองค์ ^๓ข้าแต่พระเยโฮ
วาห์ มนุษย์เป็นอะไรเล่าซึ่งพระองค์ทรงเอา
พระทัยใส่เขา หรือบุตรของมนุษย์เป็นอะไร
ซึ่งพระองค์ ทรง คิดถึง เขา ^๔มนุษย์เหมือน
สิ่ง ไร้สาระ วัน เวลา ของ เขา เหมือน งา ที่
ผ่านไป ^๕โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรง
โน้ม ฟ้าสวรรค์ ของ พระองค์ และ ขอ เสด็จ
ลง มา แต่ ต้อง ภูเขา เพื่อให้ มัน มี ควีน ขึ้น
^๖ขอ ทรง พุ่ง ฟ้าฟ้าออกมา และ กระจาย เขา
ไป ขอ ทรง ยิง ลูกธนู ของ พระองค์ และ ทรง
ทำลาย พวก เขา ^๗ขอ ทรง เหยียด พระหัตถ์
ของพระองค์จากที่สูง ขอ ทรง ช่วยเหลือ ข้า
พระองค์ และ ช่วย ข้าพระองค์ให้พ้นจากน้ำ
มาก หลาย ให้ พ้น จาก มือ ของ ชน ต่างต่าง
^๘ผู้ซึ่งปาก ของ เขา พูด เรื่อง ไร้สาระ และ ซึ่ง
มือขวา ของ เขา เป็น มือขวา แห่ง ความ มุสา
^๙โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะร้องเพลง
บทใหม่ ถวาย แต่ พระองค์ ข้า พระองค์ จะ
ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่และ
พิณลึบสาย ^{๑๐}พระองค์ ทรง เป็น ผู้ ประทาน
ความ รอด แก่ บรรดา กษัตริย์ ผู้ทรง ช่วย ดา
วิด ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ให้พ้นจากดาบที่นำ
มาซึ่งความเจ็บปวด ^{๑๑}ขอทรงช่วยเหลือข้า
พระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น
จากมือคนต่างต่าง ผู้ซึ่งปากของเขาพูดเรื่อง
ไร้สาระ และ ซึ่ง มือขวา ของ เขา เป็น มือขวา
แห่งความมุสา ^{๑๒}เพื่อบรรดาบุตรชายของข้า
พระองค์ทั้งหลายเมื่อเขายังหนุ่มอยู่จะเป็น
เหมือนต้นไม้โตเต็ม ขนาด เพื่อบรรดาบุตร
สาว ของ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเป็นเหมือน
เสาหัวมุม สลักออกมาตามแบบพระราชวัง
^{๑๓}เพื่อ ยุ้ง ฉาง ของ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย จะ
เต็ม มี ของ บรบูรณ์อยู่ ทุกอย่าง เพื่อ แกะ ของ
ข้าพระองค์ทั้งหลายมีลูกตั้งพันตั้งหมื่นตาม
ถนนของข้าพระองค์ทั้งหลาย ^{๑๔}เพื่อว่าตัวผู้

ของข้าพระองค์ ทั้งหลาย มี กำลัง ใช้ แรงงาน
เพื่อไม่มีใครพึงเข้ามา ไม่มีออกไป เพื่อไม่มี
เสียงร้องทุกข์ในถนนหนทางของข้าพระองค์
ทั้งหลาย ^{๑๕}ชนชาติผู้มีพระพรอย่างนี้หลงลง
มาถึงก็เป็นสุข ชนชาติซึ่งพระเจ้าของเขาคือ
พระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดี
และความเมตตาของพระองค์
บทเพลงสรรเสริญของดาวิด

๑๔๕^๑ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์
โอ ข้าแต่พระมหากษัตริย์ ข้า
พระองค์จะเอนยอพระองค์ จะถวายสาธุการ
แต่ พระนาม ของ พระองค์ เป็น นิจ กาล ^๒ข้า
พระองค์ จะ ถวาย สาธุการ แต่ พระ องค์ ทุกๆ
วัน ข้า พระองค์ จะ สรรเสริญ พระนาม ของ
พระองค์ เป็น นิจ กาล ^๓พระ เย โส วาห์ นั้น
ยิ่งใหญ่ และ สมควร จะ สรรเสริญ อย่าง ยิ่ง
ความ ยิ่ง ของ พระองค์ นั้น เหลือ จะ หยั่ง
รู้ ^๔คน ชั่ว อายุ หนึ่ง จะ สรรเสริญ พระ ราช
กิจ ของ พระองค์ ให้ คน อีก ชั่ว อายุ หนึ่ง พัง
และจะประกาศกิจการอันทรงอานุภาพ ของ
พระองค์ ^๕ข้าพระองค์จะกล่าวถึงเกียรติยศ
อัน รุ่งโรจน์ ของ ความ สูงส่ง ของ พระองค์
และถึง พระ ราช กิจ มหึศจรรย์ ของ พระองค์
^๖มนุษย์จะกล่าวถึงอานุภาพ แห่ง กิจการอัน
น่าเกรง ขาม ของ พระองค์ และ ข้า พระองค์
จะ เล่า ถึง ความ ยิ่ง ใหญ่ ของ พระองค์ ^๗เขา
ทั้งหลายจะโฆษณาข่าว เลื่องลือให้ระลึกถึง
คุณความดีอันอุดมของพระองค์ออกมา และ
จะร้องเพลงถึงความชอบธรรมของพระองค์
^๘พระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาและทรงเติม
ไปด้วยพระกรุณา ทรง กิ่ว ข้า และ มีความ
เมตตาอย่างอุดม ^๙พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อ
ทุกคน และความ เมตตา ของ พระองค์ มี อยู่
เหนือ พระ ราช กิจ ทั้ง ลิน ของ พระองค์ ^{๑๐}โอ
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจทั้งสิน ของ
พระองค์ จะ สรรเสริญ พระองค์ และ วิ สุทธิ
ชน ทั้ง ลิน ของ พระองค์ จะ ถวาย สาธุการ แต่
พระองค์ ^{๑๑}เขา ทั้ง หลาย จะ พูด ถึง สง่า ราศี
แห่งราชอาณาจักรของพระองค์ และเล่าถึง
ฤทธานุภาพ ของ พระองค์ ^{๑๒}เพื่อให้กิจการ
อันทรงอานุภาพของพระองค์ และสง่าราศีอัน
รุ่งโรจน์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์แจ้ง
แก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ ^{๑๓}ราชอาณาจักร
ของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และ

อำนาจ การ ปกครอง ของ พระองค์ ดำรง อยู่ ตลอดทุกชั่วอายุ ^{๑๔}พระเยโฮวาห์ทรงชูทุก คนที่กำลังจะล้มลง และ ทรง ยก ทุก คนที่ โนม่ ต่ำลง ให้ลุกขึ้น ^{๑๕}นั่นแน่ดาทั้งปวงมอง ดูพระองค์ และ พระองค์ ประทานอาหารให้ ตาม เวลา ^{๑๖}พระองค์ ทรง ยืนพระหัตถ์ของ พระองค์ พระองค์ ทรง ให้สิ่งสารพัดที่มีชีวิต อิมตามความปรารถนา ^{๑๗}พระเยโฮวาห์ทรง ชอบธรรมตามทางทั้งสิ้นของพระองค์ และ ทรงบริสุทธิ์ในการกระทำทั้งสิ้นของพระองค์ ^{๑๘}พระเยโฮวาห์ทรงสถิตใกล้ทุกคนที่ ร้อง ทูลพระองค์ ทุก คนที่ ร้อง ทูล พระองค์ตาม ความจริง ^{๑๙}พระองค์จะทรงโปรดตามความ ปรารถนา ของ บรรดา ผู้ ที่ ยาเกรง พระองค์ พระองค์จะทรงสถับเสียงร้องทูลของเขาด้วย และจะทรงช่วยเขาให้รอด ^{๒๐}พระเยโฮวาห์ ทรงสงวนทุกคนที่รักพระองค์ไว้ แต่บรรดา คนชั่ว พระองค์ จะ ทรง ทำลาย ^{๒๑}ปาก ของ ข้าพเจ้าจะกล่าวสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และ ให้ บรรดา เนื้อ หนึ่ง ทั้ง สิ้น ถวาย สาธุการแด่ พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นนิกาล

**หักแต่่งสวดดีปฏิญาณว่า
จะสรรเสริญพระเจ้าเป็นนิตย์**

๑๔๖ ^๑จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด โอ จิตใจ ของ ข้าพเจ้า เอ๋ย จง สรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด ^๒ข้าพเจ้าจะสรร เสริญพระเยโฮวาห์ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิต อยู่ ข้าพเจ้า จะ ร้อง เพลง สรรเสริญ พระเจ้า ของข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้ายังเป็นอยู่ ^๓อย่า วางใจ ในเจ้านายหรือในบุตรของมนุษย์ ซึ่ง ไม่มีความ ช่วยเหลืออยู่ในตัวเขา ^๔เมื่อลม หายใจของเขาพราดไป เขาก็กลับคืนเป็นดิน ในวันเดียวกันนั้นความคิด ของ เขาก็พินาศ ^๕คนที่ผู้อุปถัมภ์ของเขาคือพระเยโฮวาห์ของ ยาโคบก็เป็นสุข คือผู้ที่ความหวังของเขาอยู่ ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ^๖ผู้ใดทรง สร้างฟ้าสวรรค์และ แผ่นดินโลก ทะเล และ บรรดาสิ่งของที่อยู่ในนั้น ผู้รักษาความจริง ไว้เป็นนิตย์ ^๗ผู้ทรงประกอบความ ยุติธรรม ให้แก่คนที่ถูกบีบบังคับ ผู้ประทานอาหารแก่ คนที่หิว พระเยโฮวาห์ ทรงปลอ่ยผู้ถูกคุม ขัง ให้เป็นอิสระ ^๘พระเยโฮวาห์ทรงเบิกตา ของคนตาบอด พระเยโฮวาห์ ทรงยกคนที่ ตกต่ำให้ลุกขึ้น พระเยโฮวาห์ทรงรักคนชอบ ธรรม ^๙พระเยโฮวาห์ ทรงเผ่าดูคนต่างด้าว

พระองค์ทรงชูลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย แต่ พระองค์ทรงพลิกทางของคนชั่ว ^{๑๐}พระเยโฮ วาห์จะทรงครอบครองเป็นนิตย์ โอ คีโยนเอ๋ย พระเจ้าของพระองค์จะทรงครอบครองทุกชั่วอายุ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

ผู้พยากรณ์ตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

๑๔๗ ^๑จง สรร เสริญ พระ เย โฮ วาห์ เกิด เป็นการดี ที่ จะ ร้อง เพลง สรรเสริญพระเจ้าของเรา เพราะการกระทำ นั้นเป็นที่น่ายินดีและการสรรเสริญก็เหมาะสม ^๒พระ เย โฮ วาห์ ทรง ก่อสร้าง เยรูซาเล็ม ขึ้น พระองค์ทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่ต้อง กระจัดกระจายไป ^๓พระองค์ทรงรักษาคนที่ ซอกซำระกำใจ และทรงพันผูกบาดแผลของ เขา ^๔พระองค์ทรงนับจำนวนดาว พระองค์ ทรง ตั้ง ชื่อ มัน ทุก ดวง ^๕องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้าของเรา ใหญ่ ยิ่ง และ ทรง ฤทธานู ภาพ อุดม ความ เข้าใจของพระองค์นั้นวัดไม่ได้ ^๖พระเยโฮวาห์ทรงชูคนใจถ่อมขึ้น พระองค์ ทรง เทวียง คน ชั่ว ลง ถึง ดิน ^๗จง ร้อง เพลง โมทนาพระคุณถวาย พระ เย โฮ วาห์ จง ร้อง เพลงสรรเสริญพระเจ้าของเราด้วยพิณเขาคู่ ^๘ผู้ทรงคลุมฟ้าสวรรค์ด้วยเมฆ ผู้ทรงเตรียม ฝนให้แกแผ่นดินโลก ผู้ทรงกระทำให้หญ้างอกบนภูเขา ^๙พระองค์ทรงประทานอาหาร แก่สัตว์และแก่ลูกกาที่ร้อง ^{๑๐}ความปิติยินดี ของพระองค์มีได้อยู่ที่ กำลัง ของ มา ความ ปรีดี ของ พระองค์ มีได้ อยู่ ที่ ขา ของ มนุษย์ ^{๑๑}แต่พระเยโฮวาห์ทรงปรีดีในคนที่ยาเกรง พระองค์ ในคนที่ความหวัง ของ เขาอยู่ใน ความเมตตาของพระองค์ ^{๑๒}โอ เยรูซาเล็ม เอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด โอ คีโยน เอ๋ย จง ถวาย สรรเสริญ แต่พระเจ้า ของ เอง ^{๑๓}เพราะพระองค์ ทรง เสริม กำลัง ดาล ประตุ ของ เอง พระองค์ ทรง อำนาจ พระพร บุตร ทั้งหลาย ที่ อยู่ ภายใน เอง ^{๑๔}พระองค์ ทรง กระทำ สันติภาพ ใน เขตแดน ของ เอง ทรง ให้เธออิมด้วยข้าวสาลีที่ดีที่สุด ^{๑๕}พระองค์ ทรง ใช้ พระ บัญญัติ ของ พระองค์ ออก ไป ยัง แผ่นดินโลก พระวจนะของพระองค์ไปเร็ว ^{๑๖}พระองค์ ประทาน หิมะ อย่าง ปุย ขน แกะ พระองค์ ทรง หว่าน น้ำค้างแข็ง ขาว อย่าง ซี เต้า ^{๑๗}พระองค์ทรงโยนน้ำแข็งของพระองค์ เป็นก้อนๆ ใคร จะ ทนทาน ความ หนาว ของ พระองค์ได้ ^{๑๘}พระองค์ทรงใช้พระวจนะของ

พระองค์ออกไป และละลายมันเสีย พระองค์ทรงให้ลมพัด และน้ำก็ไหล ^{๑๙}พระองค์ทรงสำแดงพระวามะของพระองค์แก่ยาโคบ กฎเกณฑ์และคำตัดสินของพระองค์แก่อิสราเอล ^{๒๐}พระองค์มิได้ทรงประกอบ การ เช่น นี้แก่ประชาชาติอื่นใด และสำหรับ คำตัดสินของพระองค์นั้น พวกเขาไม่รู้จักเลย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

หนักแต่งสดุดีตกเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

๑๔๘ ^๑ จง สรร เสริญ พระ เย โฮ วาห์ เกิด จง สรร เสริญ พระ เย โฮ วาห์ จากฟ้าสวรรค์ จงสรรเสริญพระองค์ในที่สูง ^๒ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาพลโยธาของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ ^๓ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาดาวที่ส่องแสง จงสรรเสริญพระองค์ ^๔ฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุด จงสรรเสริญพระองค์ ทั้งน้ำทั้งหลายเหนือฟ้าสวรรค์ ^๕ให้สิ่งเหล่านั้นสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงบัญชา สิ่งเหล่านั้นก็ถูกเนรมิตขึ้นมา ^๖และพระองค์ทรงสถาปนามันไว้เป็นนิจกาล พระองค์ทรงกำหนดเขตซึ่งมันข้ามไปไม่ได้ ^๗จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จากแผ่นดินโลกนะ เจ้ามังกรทั้งหลายและที่นำลึกทั้งปวง ^๘ไฟกับลูกเห็บ หิมะกับหมอก ลมพายุกระทำตามพระวามะของพระองค์ ^๙บรรดาภูเขาและเนินเขาทั้งปวง ต้นไม้มีผลและไม่สนสัตว์ทั้งปวง ^{๑๐}สัตว์ป่าและสัตว์ใช้ทั้งปวง สัตว์เลื้อยคลานและนกที่บินได้ ^{๑๑}บรรดาภษัตริย์ของแผ่นดินโลกและชนชาติทั้งหลาย เจ้านายและผู้พิพากษาทั้งปวงของแผ่นดินโลก ^{๑๒}และคนหนุ่มกับทั้งสาว คนแก่และเด็ก ^{๑๓}ให้ทั้งหลายเหล่านี้สรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ เพราะพระนามของพระองค์เท่านั้นที่ประเสริฐ สง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ ^{๑๔}พระองค์ทรงยกย่องเขาแก่ประชาชนของพระองค์ ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญของบรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ คือชนชาติอิสราเอล ประชาชนที่อยู่ใกล้พระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

การตกเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงรักศิโยน

๑๔๙ ^๑ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ ร้องบทสรรเสริญถวายพระองค์ในชุมนุมวิสุทธิชน ^๒ให้อิสราเอลยินดีในผู้สร้างของเขา ให้บุตรทั้งหลายของศิโยนเปรมปรีดีในภษัตริย์ของเขา ^๓ให้เขาสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วย เต็มร่า ให้เขาถวายเพลงสรรเสริญแด่พระองค์ด้วยรำมะนา และพิณเขาคู่ ^๔เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปรีดีในประชาชนของพระองค์ พระองค์จะทรงประดับคนใจดีด้วยความรอด ^๕ให้วิสุทธิชนลึงโลดโนสง่าราศี ให้เขาร้องเพลงบนที่นอนของเขา ^๖ให้การสรรเสริญอย่างสูง แต่พระเจ้าอยู่ในปากของเขา และให้ดาบสองคมอยู่ในมือของเขา ^๗เพื่อทำการแก้แค้นบรรดาประชาชาติ และทำการลงโทษชนชาติทั้งหลาย ^๘เพื่อเอาตรวนล่ามบรรดาภษัตริย์ของเขา และเอาเครื่องเหล็กจองจำล่ามบรรดาขุนนางของเขา ^๙เพื่อจะกระทำแก่เขาตามคำพิพากษาที่บันทึกไว้แล้ว นี่เป็นเกียรติแก่บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

การตกเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า ด้วยเครื่องดนตรีต่าง ๆ

๑๕๐ ^๑ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงสรรเสริญพระเจ้า ในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ในพื้นฟ้า อันอันภาพของพระองค์ ^๒จงสรรเสริญพระองค์ เพราะกิจการอันอันภาพของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ตามความยิ่งใหญ่อย่างมากของพระองค์ ^๓จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงแตร จงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณเขาคู่ ^๔จงสรรเสริญพระองค์ด้วย รำมะนา และการ เต็มร่า จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องสาย และ ชลู่ย ^๕จง สรรเสริญ พระองค์ ด้วย เสียง ฉิ่ง จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉาบ ^๖จงให้ทุกสิ่งที่ยกย่องสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

สภามิต

หนังสือ สภามิต เหมือนอย่างทุกเล่มในพระคัมภีร์ ได้รับการดลใจจากพระเจ้า เล่มนี้เริ่มขึ้นด้วยคำว่า “สภามิตของซาโลมอน” ซึ่งอาจจะหมายความว่าซาโลมอนรวบรวมสภามิตหลายข้อ และไม่ได้เขียนขึ้นเองทั้งหมด แต่ซาโลมอนเป็นผู้ที่เขียนสภามิตเหล่านี้ ส่วนใหญ่ที่เราเห็นในสภามิต ๑:๑ และ ๒๕:๑ และให้เปรียบกับ ๑ พกษ ๔:๒๙-๓๒ สองบทสุดท้ายถูกเขียนขึ้นโดยผู้อื่น ตามที่กล่าวไว้ในสองบทนั้น

“คนของเฮเซคียาห์” ได้รวบรวมสภามิตต่างๆในบทที่ ๒๕-๒๙ แต่ยังมีเรียกสภามิตนั้นว่า “สภามิตของซาโลมอน” อากูร์เป็นผู้ที่เขียนบทที่ ๓๐ และกษัตริย์เลมูเอลเป็นผู้ที่เขียนบทที่ ๓๑ แต่ข้อ ๑๐-๓๑ ของบทสุดท้ายมีหัวเรื่องที่ต่างกับกับข้อ ๑-๙ ของบทนั้นและผู้เขียนอาจจะตั้งใจให้สองหัวเรื่องนี้้อยู่คนละบท

หนังสือสภามิตเป็น “อักษรศาสตร์แห่งสติปัญญา” คือเป็นคำแนะนำที่รวบรวม มีค่ามาก และได้รับการดลใจจากพระเจ้า ซึ่งสามารถช่วยทุกคนได้ หนังสือสภามิตนี้เป็นสภามิตตามหลักจรรยาที่ขัดเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของคนทั่วไป

อ.มาร์ทีน ลูเตอร์ เรียกหนังสือสภามิตว่า “หนังสือแห่งการประพฤติดี” อ.คอลลิดจ์เรียกเล่มนี้ว่า “คู่มือที่ดีที่สุดสำหรับรัฐบุรุษ” อ.ติน แสตนลีย์เรียกหนังสือนี้ว่า “ปรัชญาแห่งชีวิตประจำวัน” อ.อังกัสได้กล่าวว่า “หนังสือสภามิตเป็นหนังสือสำหรับจรรยาประจำวันเหมือนอย่างหนังสือสติดีเป็นหนังสือสำหรับการสรรเสริญพระเจ้า” อ.บริดจิส อธิบายว่า “เล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ยกย่องตำแหน่งสูงของเรา และหนังสือสภามิตสอนว่าเราควรประพฤติอย่างไรในตำแหน่งนั้น” อ.ไอทีนเจอร์ บอกว่า “หนังสือสภามิตอธิบายชีวิตของพระเยซูชัดมาก” (จาก Christian Workers Commentary, โดยอ.เจมส์ เกรย์)

คนที่มีสติปัญญาจะเกรงกลัวพระเยโฮวาห์

๑ สภามิตของซาโลมอน โอรสของดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล ๒ เพื่อให้บรรลุปัญญาและคำสั่งสอน เพื่อให้เข้าใจถ้อยคำแห่งความเข้าใจ ๓ เพื่อให้รับคำสั่งสอนในเรื่องสติปัญญา ในเรื่องความเที่ยงตรง ความยุติธรรม และความเที่ยงตรง ๔ เพื่อให้ความหยิ่งรู้แก่คนเขลา ให้ความรู้และความเฉลียวฉลาดแก่คนหนุ่ม ๕ ทั้งปราชญ์จะได้ยินและเพิ่มพูนการเรียนรู้ และคนที่มีความเข้าใจจะได้คำปรึกษาที่ฉลาด ๖ เพื่อให้เข้าใจสภามิตและปริศนา ทั้งถ้อยคำของปราชญ์และปริศนาที่ลึกซึ้งของเขา ๗ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นบ่อเกิดของความรู้ คนโง่ย่อมดูหมิ่นปัญญาและคำสั่งสอน ๘ บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า และอย่าดูเถียงกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า ๙ เพราะทั้งสองนั้นจะเป็นมาลัยงาม สวมศีรษะของเจ้า เป็นจี้ห้อยคอของเจ้า ๑๐ บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าคนบาปล้อชวนเจ้า อย่าได้ยอมตาม ๑๑ ถ้าเขาว่า “มากับพวกเราเถิด ให้เราหมอบคอยเอาเลือดคน ให้เราชุ่มตักคนไว้ผัดเล่นเถิด ๑๒ ให้เรากลืนเขาทางเป็นอย่างแดนผู้ตาย และกลืนเขาทางตัวอย่างคนเหล่านั้นที่ลงไปสู่ปากแดน ๑๓ เราจะพบของประเสริฐทุกอย่าง เราจะบรรจเรือ่นของเราให้เต็มด้วยของที่บริบได้ ๑๔ จงเข้าส่วนกับพวกเรา เราทุกคนจะมีเงินถุงเดียวกัน” ๑๕ บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าเดินในทางนั้นกับเขา จงยับยั้งเท้าของเจ้าจากวิถีของเขา ๑๖ เพราะว่าเท้าของเขาวิ่งไปหาความชั่วร้าย และเขารีบเร่งไปทำให้โลหิตตก ๑๗ เพราะที่จะซึ่งชายไว้ให้หนักหิน ก็ไร้ผล ๑๘ แต่คนเหล่านั้นหมอบคอยโลหิตของตนเอง เขาชุ่มตักชีวิตของเขาเอง ๑๙ ทางของบรรดาผู้ที่ทำกำไรด้วยความทารุณโหดร้ายก็อย่างนี้แหละ คือมันย่อมคร่ำเอาชีวิตของเจ้าของตนเอง ๒๐ ปัญญาร้องเสียงดังอยู่ที่ถน เธอเปล่งเสียงของเธอตามถน ๒๑ เธอร้องออกมาที่ชุมนุมชนใหญ่สุด ที่ทางเข้าประตูเมือง เธอกล่าวถ้อยคำของเธออยู่ในเมืองว่า ๒๒ “คนเขลาเอ๋ย เจ้าจะรักความเขลาไปนานสักเท่าใด คนมักเยาะเย้ยจะปดิดินดีในการเยาะเย้ยนานเท่าใด และคนโง่จะเกลียดความรู้นานเท่าใด ๒๓ จงหันกลับเพราะคำตักเตือน

ของเรา ดูเถิด เราจะเทวัญญาณของเราให้เจ้า เราจะให้ถ้อยคำของเราแจ้งแก่เจ้า ^{๒๔} เพราะเราได้เรียกแล้ว และเจ้าปฏิเสธ เราเหยียดมือออกและไม่มีใครสนใจ ^{๒๕} เจ้ามิได้รับรู้ในบรรดาคำแนะนำของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย ^{๒๖} ฝ่ายเราจะหว่าเรเยยความ หายนะ ของเจ้า เราจะเยาะ เมื่อความหวาดกลัว ลานมาก กระทบเจ้า ^{๒๗} เมื่อความหวาดกลัวของเจ้ามาถึงอย่างการกรร่า งว่างเปล่า และความพินาศของเจ้ามาถึงอย่าง ลมหมุน เมื่อความซึ่มเศร้าและความปวดร้าว มาถึงเจ้า ^{๒๘} แล้วเขาจะทุลเรา แต่เราจะไม่ตอบ เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันขันแข็ง แต่ จะไม่พบเรา ^{๒๙} เพราะว่าเขาเกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ^{๓๐} เขาไม่รับคำแนะนำของเราเลย แต่กลับ ดูหมิ่นคำตักเตือนของเราทั้งสิ้น ^{๓๑} เพราะฉะนั้น เขาจะกินผล แห่งทาง ของเขา และ อิมด้วยกลวิธี ของเขาเอง ^{๓๒} เพราะการหัน กลับ ของ คน โง่ จะฆ่าเขา และความเจริญ ของคนโง่จะทำลายเขา ^{๓๓} แต่บุคคลผู้ฟังเรา จะอยู่อย่างปลอดภัย เขาจะอยู่อย่างสุขสงบ ปราศจากความคิดพรั่นพรึงในความชั่วร้าย”

พระเจ้าทรงประทานสติปัญญา

๒ ^๑บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้ารับคำของ เรา และ สละสม คำบัญชา ของ เรา ไว้กับ เจ้า ^๒กระทำ หู ของ เจ้า ให้ ผึ่ง เพื่อ รับ ปัญญา และเอียงใจของเจ้าเข้าหาความเข้าใจ ^๓เออ ถ้าเจ้าร้องหาความรอบรู้ และเปล่งเสียงของ เจ้าหาความเข้าใจ ^๔ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาดู จหาเงิน และเสาะหาปัญญาอย่างหาขุมทรัพย์ ที่ซ่อนไว้ ^๕นั้นแหละ เจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระเยโฮวาห์ และพบความรู้ของพระเจ้า ^๖ เพราะ พระ เย โฮวาท் ทรง ประทาน ปัญญา ความรู้และความเข้าใจมาจากพระโอษฐ์ของ พระองค์ ^๗พระองค์ทรง สละสม สติปัญญาไว้ ให้คนชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นดั่งให้แก่ ผู้ที่ ดำเนิน ใน ความ เทียง ธรรม ^๘พระองค์ ทรง รักษา ระวาง วิถี ของ ความ ยุติธรรม และ ทรง สงวน ทาง ของ วิ สุทธิ ชน ของ พระองค์ ไว้ ^๙แล้วเจ้าจะเข้าใจความ ชอบธรรม และ ความ ยุติธรรม และความเที่ยงตรง คือวิถีที่ ดีทุกสาย ^{๑๐}เมื่อปัญญาจะเข้ามาในใจของ เจ้า และความรู้อจะเป็นที่รั่มรื่นแก่จิตใจของ เจ้า ^{๑๑}ความเฉลียวฉลาดจะคอยเฝ้าเจ้า และ

ความเข้าใจจะระแวดระวังเจ้าไว้ ^{๑๒}เพื่อช่วย เจ้าให้พ้นจากทาง แห่ง คน ชั่วร้าย จากความ ที่พุดตลบตะแลง ^{๑๓}ผู้ทอดทิ้งวิถีแห่งความ เทียงธรรม เพื่อเดินในทางแห่งความมืด ^{๑๔}ผู้ เปรวมปรีดีในการกระทำความชั่วร้าย และปรีดี ยินดีในการตลบตะแลงของคนที่ชั่ว ^{๑๕}ผู้ซึ่งวิถี ชีวิตของเขาล้วนแต่คดเคี้ยวทั้งสิ้น และทาง ประพุดติของเขาตลบตะแลง ^{๑๖}เพื่อช่วยเจ้า ให้พ้นจากหญิงชั่ว จากหญิงสัจจที่พุดจา พะเน้าพะนอ ^{๑๗}ผู้ทอดทิ้งคู่เคียงที่นางได้มา เมื่อยังสาวงานั้นเสีย และลืมนพันธสัญญาแห่ง พระเจ้าของตน ^{๑๘}เพราะเรือนของนางจมลง ไปสู่ความ มรณา และวิถีของนาง ไปสู่ชาว เมืองผี ^{๑๙}ผู้ที่ไปหานางไม่มีกลับมาสักคน เดียว หรือหามีผู้ใดหันเข้าทางแห่งชีวิตอีกได้ ไม่ ^{๒๐}ดังนั้น เจ้าควรจะดำเนินในทางของคน ดี และรักษาวีถีของคนชอบธรรม ^{๒๑}เพราะ ว่าคนที่เที่ยงธรรมจะได้อยู่ในแผ่นดิน และ คนดีรอบคอบจะคงอยู่ในนั้น ^{๒๒}แต่คนชั่วร้าย จะถูกตัดขาดเสียจากแผ่นดินโลก และคน ละเมียดจะถูกถอนรากออกไปจากแผ่นดินโลก เสีย

จงถวายเกียรติแด่พระเยโฮวาท์จึงได้สติปัญญา

๓ ^๑บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าลืมนกฎเกณฑ์ ของเรา แต่ให้ใจของเจ้ารักษาบัญญัติ ของเรา ^๒เพราะสิ่งเหล่านี้จะเพิ่ม วัน เดือน ปี ชีวิตยืนยาว และความ สุขสมบูรณ์แก่เจ้า ^๓อย่าให้ความ เมตตาและความ จริ่ง ทอด ทิ้ง เจ้า จงผูกมันไว้ที่คอของเจ้า จงเขียนมันไว้ ที่แผ่นจารึกแห่งหัวใจของเจ้า ^๔ดังนั้น เจ้า จะพบความ โปรดปรานและความเข้าใจอันดี ในสายพระเนตรพระเจ้าและในสายตามนุษย์ ^๕จง วางใจ ใน พระ เย โฮวาท் ด้วย สุดใจ ของ เจ้า และอย่าพึ่งพาความเข้าใจ ของ ตนเอง ^๖จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และ พระองค์จะ ทรงกระทำ ให้วิถีของเจ้าราบรื่น ^๗อย่าทำตัวฉลาดตามสายตาของตนเอง จง ยำเกรงพระเยโฮวาท์ และออกไปเสียจาก ความชั่วร้าย ^๘การกระทำเช่นนี้จะเป็น สุข ภาพแก่สدةือของเจ้า และเป็นไขในกระดูก ของตน ^๙จงถวายเกียรติแด่พระเยโฮวาท์ ด้วยทรัพย์สินของตน และด้วยผลแรกแห่ง ผลิตผลทั้งสิ้นของเจ้า ^{๑๐}แล้วยั้งของเจ้าจะ เต็มด้วยความอุดม และบ่ออย่าอุนของเจ้าจะ

ล้นด้วยน้ำองุ่นใหม่ ^{๑๑}บุตรชายของเราเอ๋ย อยู่ยาดูหมิ่นการตีสอนของพระเยโฮวาห์ หรือ เบื่อหน่ายต่อการตักเตือนของพระองค์ ^{๑๒}เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตักเตือนผู้ที่พระองค์ทรงรัก ดังบิดาตักเตือนบุตรชาย ผู้ที่เขাপิดชื่นชม ^{๑๓}มนุษย์ผู้ประสบปัญญาและผู้ที่ได้รับความเข้าใจ เป็นสุขจริงหนอ ^{๑๔}เพราะผลที่ได้จากปัญญาย่อมดีกว่าผลที่ได้จากเงินและกำไรนั้นดีกว่าทองคำเนื้อดี ^{๑๕}เธอประเสริฐกว่าทับทิม และบรรดาสิ่ง ที่เจ้าปรารถนา จะเปรียบกับเธอไม่ได้ ^{๑๖}ชีวิตยืนยาวอยู่ที่มือขวาของเธอ และที่มือซ้ายของเธอมีความมั่งคั่งและเกียรติยศ ^{๑๗}ทางของเธอเป็นทางของความร่มรื่น และวิถีทั้งสินของเธอคือสันติภาพ ^{๑๘}เธอเป็นต้นไม้แห่งชีวิตแก่ผู้ที่ยึดเธอไว้ บรรดาผู้ที่ยึดเธอไว้แนกก็เป็นสุข ^{๑๙}พระเยโฮวาห์ทรงวางรากแผ่นดินโลกโดยปัญญา พระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์โดยความเข้าใจ ^{๒๐}โดยความรู้ของพระองค์ นำบาดาลก็ปะท้อออกมา และเมฆก็หยาดน้ำค้างลงมา ^{๒๑}บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาสติปัญญาและความเฉลียวฉลาดไว้ อย่าให้ทั้งสองนี้หนีไปจากสายตาของเจ้า ^{๒๒}ตั้งนั้นทั้งสองจะเป็นชีวิตแก่จิตใจของเจ้า จะเป็นความมั่งคั่งประดับคอของเจ้า ^{๒๓}แล้วเจ้าจะดำเนินในทางของเจ้าอย่างปลอดภัย และทำของเจ้าจะไม่สะดุด ^{๒๔}เมื่อเจ้านอน เจ้าจะไม่กลัว เออ เจ้าจะนอนและการนอนหลับของเจ้าจะเป็นอย่างผาสุกสดชื่น ^{๒๕}อย่าเกรงความหวาดกลัวอย่างปัจจุบันทันด่วน และอย่าเกรงเมื่อการรกร้างว่างเปล่าของคนชั่วมาถึง ^{๒๖}เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความไว้วางใจของเจ้า และจะทรงรักษาทำของเจ้าให้พ้นจากการถูกจับ ^{๒๗}อย่ายึดความดีไว้จากผู้ที่สมควรจะได้รับ ในเมื่อสิ่งนี้อยู่ในอำนาจมือของเจ้าที่จะกระทำได้ ^{๒๘}อย่าพูดกับเพื่อนบ้านของเจ้าว่า “ไปเถอะ แล้วกลับมาอีก ฟร่งนี่ฉันจะให้” ในเมื่อเจ้ามิให้อยู่แล้ว ^{๒๙}อย่ากะแผนงานชั่วร้ายต่อเพื่อนบ้านของเจ้า ผู้อาศัยอย่างไว้วางใจอยู่ข้างๆเจ้า ^{๓๐}อย่าโต้แย้งกับผู้ใดอย่างไรเหตุผลในเมื่อเขามีได้ทำอันตรายอย่างใดแก่เจ้า ^{๓๑}อย่าอิจฉาคนที่ ทารุณ อย่าเลือกทางใดๆ ของเขาเลย ^{๓๒}เพราะคนตลบตะแลงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ข้อลึกลับของพระองค์นั้นอยู่กับคนชอบธรรม ^{๓๓}คำ

สาปแช่งของพระเยโฮวาห์อยู่บนเรือนของ คนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงอำนาจ พระพรแก่ที่อาศัย ของ คน ชอบ ธรรม ^{๓๔}แน่นอน พระองค์ทรงเยาะเย้ยคนที่มักเยาะเย้ย แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจดี ^{๓๕}คนฉลาดจะได้เกียรติเป็นมรดก แต่คนโง่ จะได้รับความอับยศเป็นตำแหน่ง

สติปัญญาจากบิดา

๕ ^๑บุตรทั้งหลายเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า ให้ตั้งใจฟังเพื่อเจ้าจะได้รับความเข้าใจ ^๒เพราะเราให้หลักคำสอนที่ดีแก่เจ้า อย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของเรา ^๓เพราะเราเป็นลูกชายของพ่อเรา ดูอ่อนโยนและเป็นที่รักยิ่งในสายตาของแม่เรา “บิดาสอนเรา และพูดกับเราว่า “ให้ใจของเจ้ายึดคำสอนของเราไว้ให้มั่น จงรักษาบัญญัติของเรา และมีชีวิตอยู่” ^๔อย่าลืมนและอย่าหันกลับจากถ้อยคำแห่งปากของเรา จงเอาปัญญา และเอาความเข้าใจ ^๕อย่าทอดทิ้งเธอ และเธอจะรักษาเจ้าไว้ จงรักเธอ และเธอจะระแวงระวังเจ้า ^๖ปัญญาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉะนั้นจงเอาปัญญา แม้เจ้าจะได้อะไรก็ตาม จงเอาความเข้าใจไว้ ^๗จงตีราคาเธอให้สูง และเธอจะยกย่องเจ้า ถ้าเจ้ากอดเธอไว้ เธอจะให้เกียรติเจ้า ^๘เธอจะเอามาลัยงามสวมศีรษะเจ้า เธอจะให้มงกุฎแห่งสง่าราศีแก่เจ้า” ^๙โอ บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟัง และรับ ถ้อยคำของเรา เพื่อปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะมากหลาย ^{๑๐}เราได้สอนเจ้าในเรื่องทางปัญญาแล้ว เราได้นำเจ้าในวิถีของความเที่ยงธรรม ^{๑๑}เมื่อเจ้าเดิน ย่างเท้าของเจ้าจะไม่ถูกขัดขวาง และเมื่อเจ้าวิ่ง เจ้าจะไม่สะดุด ^{๑๒}จงยึดคำสั่งสอนไว้ และอย่าปล่อยไป จงระแวงระวังเธอไว้ เพราะเธอเป็นชีวิตของเจ้า ^{๑๓}อย่าเข้าไปในวิถีของคนชั่ว และอย่าเดินในทางของคนชั่วร้าย ^{๑๔}จงหลีกเลี่ยง อย่าเดินบนถนน เลี้ยวออกไปเสีย และจงผ่านไป ^{๑๕}เพราะถ้าคนชั่วร้ายไม่ได้ทำความผิด เขาจะนอนไม่หลับ ถ้าเขาไม่ได้ทำให้คนใดสะดุด เขาจะหลับไม่ลง ^{๑๖}เพราะเขารับประทานอาหารของความชั่วร้าย และดื่มเหล้าองุ่นแห่งความทารุณ ^{๑๗}แต่วิถีของคนชอบธรรมเหมือนแสงอรุณ ซึ่งฉายสุกใสยิ่งขึ้นๆจนเต็มวัน ^{๑๘}ทางของคนชั่วร้ายก็เหมือนความมืดทึบ เขาไม่ทราบว่าจะสะดุดอะไร ^{๑๙}บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจ

ต่อถ้อยคำของเรา จงเอียงหูของเจ้าเข้าหาคำพูดของเรา ^{๒๑}อย่าให้มันหนีไปจากสายตาของเจ้า จงรักษามันไว้ ภายในใจของเจ้า ^{๒๒}เพราะมันเป็นชีวิตแก่ผู้ที่คุณพบ และมันเป็นสุขภาพแก่เนื้อหนังของผู้ที่นั่ง ^{๒๓}จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่ม ต้นออกมาจากใจ ^{๒๔}จงหนีไปจากปากที่พูดคนเดียว และให้ริมฝีปากกลดเลี้ยวอยู่ห่างจากเจ้า ^{๒๕}ให้ตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้า และให้หนังตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้าเจ้า ^{๒๖}จงพิจารณาวิถีแห่งเท้าของเจ้า แล้วทางทั้งสี่ของเจ้าจะมั่นคง ^{๒๗}อย่าเหไปข้างหน้าหรือหันมาข้างซ้าย จงกลับเท้าของเจ้าเสียจากความชั่วร้าย

จงระวังผู้หญิงชั่ว

๕ ^๑บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อปัญญาของเรา จงเอียงหูของเจ้าฟังความเข้าใจของเรา ^๒เพื่อเจ้าจะรักษาความเฉลียวฉลาดไว้ และริมฝีปากของเจ้าจะระแวดระวังความชั่ว ^๓เพราะริมฝีปากของหญิงชั่ว นั้นก็หยาดน้ำผึ้งออกมา และปากของนางก็สิ้นยิ่งกว่านม ^๔แต่ในที่สุด นางขมขื่นอย่างบอระเพ็ด และคม อย่าง ดาบสองคม ^๕เท้าของนางก้าวลงไปสู่ความตาย อย่างเท้าของนางติดตามวิถีสุนัข ^๖เกรงว่าเจ้าจะสนใจในวิถีแห่งชีวิต ทางของนางวนเวียนไป เพื่อเจ้าจะหารู้ไม่ ^๗ฉะนั้น โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา และอย่าพราวจากถ้อยคำแห่งปากของเรา ^๘จงหลีกเลี่ยงของเจ้าให้ไกลจากนาง อย่าไปใกล้ประตูเรือนของนาง ^๙เกรงว่าเจ้าจะให้เกียรติของเจ้าแก่คนอื่น และให้ปีเดือนของเจ้าแก่คนโหดร้าย ^{๑๐}เกรงว่าแขกแปลกหน้าจะกินความ อุดม สมบูรณ์ของเจ้าจนอิม และแรงงานของเจ้า ตก ไป ในเรือนของ คนต่างด้าว ^{๑๑}และถึงบั้นปลายชีวิตของเจ้า เจ้าควรดูควาง เมื่อเนื้อและกายของเจ้าถูกล้างผลาญ ^{๑๒}และเจ้าว่า “ข้าเคยเกลียดคำสั่งสอนเสียจริงๆ และจิตใจของข้าดูเหมือนการตัก เตือน ^{๑๓}ข้าไม่เคยเชื่อฟังเสียง ครุของข้า หรือเอียงหูให้แก่ผู้สั่งสอนของข้า ^{๑๔}ข้าจวนจะล้มละลายสู่ความพินาศอยู่รอมร่อ ในหมู่ ชุม นมู ขน และ คน ที่ ประชุม กัน อยู่ นั้น” ^{๑๕}จงตีมำจากถั่งเก็บน้ำของเจ้า ตีมำไหลจากบ่อของเจ้าเอง ^{๑๖}จงให้นำพหูของเจ้าไหลกระจ่ายออกไปนอกบ้าน และให้ธารน้ำนั้น

ไหลไปตามถนน ^{๑๗}จงให้มันเป็นของเจ้าแต่ผู้เดียว และมิใช่สำหรับ คน แลก หน้าด้วย ^{๑๘}จงให้นำพหูของเจ้าได้รับพร และเปรมปรีดีอยู่กับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น ^{๑๙}จงให้นาง เหมือนนาง กวาง ที่น่ารัก เลี้ยงผาที่งามสง่า จงให้ถณของภรรยาเจ้าเป็นที่หน้าใจเจ้าอยู่ทุกเวลา จงติดต่อกับความรักของนาง เสมอ ^{๒๐}บุตรชายของเราเอ๋ย เจ้าจะเคลิบเคลิ้มอยู่กับหญิงชั่วทำไมเล่า และโอบกอดอกของนางผู้สัตย์จรรยาอยู่ทำไม ^{๒๑}เพราะว่าทางของคนก็เบี่ยงหน้าพระเนตรของพระยูโยฮาวห์ และพระองค์ทรงใคร่ครวญวิถีทั้งสี่ของเขา ^{๒๒}ความชั่วช้าของคนชั่วร้ายจะตักเขาเอง และเขาก็จะติดอยู่กับตาข่ายบาปของเขา ^{๒๓}เขาจะตายปราศจากคำสั่งสอน และเพราะความโง่งอย่างยิ่งของเขา เขาจึงจะหลงเงินไป

คำเตือนเรื่องการค้าประกำ การเกียจคร้าน ความหยิ่ง การเป็นพยานเท็จและการผิดประเวณี

๖ ^๑บุตรชาย ของ เรา เอ๋ย ถ้า เจ้า เป็น ผู้ ประกำ เพื่อนของเจ้า ได้ทำสัตย์ญาให้แก่คนแปลกหน้า ^๒เจ้าจึงติดบ่วงเพราะคำจากปากของเจ้า และเจ้าติดกับเพราะคำพูดจากปากของเจ้า ^๓บุตรชายของเราเอ๋ย จงทำอย่างนี้และช่วยตัวเจ้าให้รอดเกิด เพราะเมื่อเจ้าตกอยู่ในกำมือเพื่อนของเจ้าแล้ว ไป รีบไปวิ่งวอนเพื่อนของเจ้า ^๔อย่าให้ตาของเจ้าหลับลง อย่าให้หนังตาของเจ้าปรือไป ^๕จงปลีกลิ้ว ตัว ของ เจ้า จาก ภัย อย่าง ละมั่ง ที่ ปลีกลิ้ว ตัว จาก มือ ของ พราน อย่าง นกจาก มือ ของ คนจับนก ^๖คนเกียจคร้านเอ๋ย ไปห้ามดไปพิเคราะห์ดูทางของมัน และจงฉลาด ^๗โดยปราศจาก ผู้นำ ทาง ผู้ดูแล หรือ ผู้ ปกครอง ^๘มันเตรียม อาหาร ของ มัน ใน ถู ดู แล และ สุ่ม ของกิน ของ มัน ใน ถู ดู เกี่ยว ^๙โอ คนเกียจคร้านเอ๋ย เจ้าจะนอนนานเท่าใด เมื่อไรเจ้า จะ ลุก ขึ้น จาก หลับ ^{๑๐}หลับ นิด เคลิ้ม น้อย กอด มือ พัก นิด น้อย ^{๑๑}ความ จน จะมาเหนือเจ้าอย่างคนจร และความขัดสนอย่างคนถืออาวุธ ^{๑๒}คนเหลวไหล คือคนชั่วร้าย ที่เหียวไปด้วยปากคนเดียว ^{๑๓}ตาของเขาก็ขยับ เท้าของเขาก็ขยับ นิ้วของเขาก็ขยับไป ^{๑๔}ประติษฐ์ความชั่วร้ายอยู่เรื่อยไปด้วยใจลบลบตะแลง หว่านความแตกราว ^{๑๕}เพราะ

ฉะนั้นความหายนะจะมาถึงเขาอย่างปัจจุบันทันด่วน ฉับพลันนั้นเอง เขาจะแตกอย่างซ่อมไม่ได้^{๑๖} หกสิ่งเหล่านี้พระเยโฮวาห์ทรงเกลียด เอย มีเจ็ดสิ่งเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนสำหรับพระองค์^{๑๗} ดายโส ลินมูสา และมีที่ท่าโลहितไว้ฝังให้ตึก^{๑๘} จิตใจที่คิดแผนงานชั่วร้าย เท่าซึ่งรับวิ่งไปสู่ความร้าย^{๑๙} พยานเท็จซึ่งพูดมุสา และคนผู้หว่านความแตกร้างท่ามกลางพวกพี่น้อง^{๒๐} บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาบัญญัติของพ่อเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า^{๒๑} มัดมันมัดไว้บนใจของเจ้าเสมอ ผูกมันไว้ที่คอของเจ้า^{๒๒} เมื่อเจ้าเดิน มันจะนำเจ้า เมื่อเจ้านอนลง มันจะเฝ้าเจ้า และเมื่อเจ้าตื่นขึ้น มันจะพูดกับเจ้า^{๒๓} เพราะพระบัญญัติเป็นประทีป และพระราชบัญญัติเป็นสว่าง และคำตักเตือนแห่งการสั่งสอนเป็นทางแห่งชีวิต^{๒๔} เพื่อสงวนเจ้าไว้จากหญิงชั่วร้าย จากลิมพะเน่าพะเนอของหญิงสัญจร^{๒๕} อย่าปรารถนาความงามของนางอยู่ในใจของเจ้า อย่าให้นางจับเจ้าด้วยหนังตาของนาง^{๒๖} เพราะโดยวิธีการของหญิงแพศยา ชายคนใดอาจเหลือแค่ขนมบ่งก้อนเดียวได้ และหญิงเล่นขูล่าชีวิตประเสริฐของชายทีเดียว^{๒๗} ผู้ชายจะหอบไฟไว้ที่อกของเขาโดยไม่ให้เสื้อผ้าของเขาไหม้ได้หรือ^{๒๘} หรือผู้ใดจะเดินบนถ่านที่ลุกโพลง โดยไม่ให้เกิดเท้าของเขาถูกไฟลวกได้หรือ^{๒๙} บุคคลผู้เข้าหา ภรรยาของเพื่อนบ้านก็เป็นอย่างนั้นแหละ ไม่มีผู้ใดที่แตะต้องนางแล้วจะไร้ความผิด^{๓๐} ถ้าขโมยเข้าลักเพื่อบรรเทาความอยากเมื่อเขาหิว คนไม่ดูหมิ่นขโมยนั้นมิใช่หรือ^{๓๑} แต่ถ้าจับเขาได้ เขาต้องชำระคืนเจ็ดเท่า เขาจะต้องให้สิ่งของทั้งสินในบ้านของเขา^{๓๒} แต่ผู้ใดที่ล่วงประเวณีกับผู้หญิงคนหนึ่งก็ขาดความเข้าใจ ผู้ใดที่กระทำอย่างนั้นก็ทำลายจิตใจตนเอง^{๓๓} เขาได้รับบาดแผลและความอัปยศ และจะล้างความช้ำหน้าของตนหาได้ไม่^{๓๔} เพราะความริษยากระทำให้คนเกรียวกราด ในวันที่เขาแก้แค้น เขาจะไม่เพลามือ^{๓๕} เขาจะไม่รับค่าทำขวัญใดๆ ถึงเจ้าจะทวิชของก้านัล เขาก็ไม่ยอมสงบ

จงระวังวิถีทางของหญิงชั่ว

๗ บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาถ้อยคำของเรา จงสะสมบัญญัติของเราไว้กับ

เจ้า^๒ จงรักษาบัญญัติของเรา และดำรงชีวิตอยู่ จงรักษากฎเกณฑ์ของเราอย่างกับแก้วตาของเจ้า^๓ มัดมันไว้ที่นิ้วมือของเจ้า เขียนมันไว้บนแผ่นจารึกแห่งใจของเจ้า^๔ จงพูดกับปัญญาว่า “เธอเป็นพี่สาวของฉัน” และจงเรียกความเข้าใจว่า “ญาติผู้หญิง”^๕ เพื่อปัญญานี้จะพิทักษ์เจ้าไว้ให้พ้นจากหญิงชั่วจากหญิงสัญจรที่พูดจาพะเน่าพะเนอ^๖ เพราะที่หน้าต่างบ้านของเรา เราได้มองออกไปตามบานเกล็ด^๗ เราเห็นว่าท่ามกลางคนเขลาและท่ามกลางคนหนุ่มๆ ที่เราพิเคราะห์ดูนั้น ก็มีหนุ่มคนหนึ่งไร้ความเข้าใจ^๘ ผ่านไปตามถนนใกล้ทางแยกไปบ้านของนาง เดินตามถนนซึ่งไปบ้านนาง^๙ ในเวลาโพล้เพล้ ในเวลาเย็น เวลาค่ำคืนและความมืด^{๑๐} และดูเถิด หญิงคนหนึ่ง มาพบเขาแต่งตัวอย่างหญิงแพศยาหัวใจเจ้าเล่ห์^{๑๑} (นางจัดจ้านและดื้อดึง ทำของนางไม่อยู่กับบ้าน^{๑๒} ประเดี๋ยวอยู่ ถนน ประเดี๋ยวอยู่ ตาม ถนน และนางหมอบค้อยอยู่ทุกมุม)^{๑๓} นางฉวยเขาได้และจูบเขา นางพูดกับเขาอย่างไม่มีมายายว่า^{๑๔} “ฉันจำต้องถวายเครื่องสักการบูชา และวันนี้ฉันได้ทำตามคำปฏิญาณแล้ว^{๑๕} ฉันจึงออกมาหาเธอ เสาะหาหน้าเธอ และฉันพบเธอแล้ว^{๑๖} ฉันได้ประดับเตียงของฉันด้วยผ้าคลุม เป็นผ้าลินินอียิปต์สีต่างๆ^{๑๗} ฉันได้ออบที่นอนของฉันด้วยมดยอบ กฤษณา และอบเชย^{๑๘} มาเถอะ ให้เรามาอ้อมด้วยความรักจนรุ่งเช้า ให้เราทำตัวของเราให้ปิติยินดีด้วยความรัก^{๑๙} เพราะผิวของฉันไม่อยู่บ้าน เขาไปทางไกล^{๒๐} เขาเอาเงินไปถลุงหนึ่ง พอวันเพ็ญเขาจึงกลับมา”^{๒๑} นางหว่านล้อมด้วยวาจาโอ้อวม นางบังคับเขาด้วยริมฝีปากที่พูดพะเน่าพะเนอ^{๒๒} เขาก็ติดตามนางไปทันทีอย่างวัวตัวผู้ไปสู่การฆ่า หรืออย่างคนเขลาที่ไปรับโทษที่ชื่อ^{๒๓} จนลูกธนูปักเข้าไปถึงตับอย่างนกรนเข้าไปหาปูวง เขาหาทราบไม่ว่านี้มีคำถึงชีวิต^{๒๔} ฉะนั้น โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเราและจงตั้งใจต่อถ้อยคำจากปากของเรา^{๒๕} อย่าให้ใจของเจ้าหันไปตามทางของนาง อย่าหลงทางไปในวิถีของนางนั้น^{๒๖} เพราะนางได้พัดเหยื่อลงเสียเป็นอันมาก เอย นางได้ฆ่าชายที่แข็งแรงจำนวนมากเสียแล้ว^{๒๗} เรือนของนางเป็นทางไปสู่กรน ลงไปถึงห้วงแห่งความตาย

การสรรเสริญสติปัญญา

๘ ๑ปัญญาได้ร้องเรียกหรือ ความเข้าใจ มิได้เปล่งเสียงของเธอหรือ ๒ ณ ที่สูงที่ข้างทาง ที่กลางถนนเธอก็ยืนอยู่ ๓ ข้างประตูหน้าเมือง ที่ทางเข้ามา เธอก็ร้องเสียงดังว่า ๔ “โอ บรรดาผู้ชายเอ๋ย เราเรียกเจ้า และเสียงเรียกของเรา ไปถึงบุตรชายของมนุษย์ ๕ โอคนเขลา จงเข้าใจสติปัญญา คนโง่งทั้งหลาย จงมีใจที่เข้าใจ ๖ ฟังหู เพราะเราจะพูดถึงสิ่งยอดเยี่ยม เพราะสิ่งที่ชอบจะมาจากริมฝีปากของเรา ๗ เพราะ ปาก ของเราจะกล่าวความจริง ความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ต่อ ริมฝีปาก ของเรา ๘ บรรดา คำ ปาก ของเรานั้นชอบธรรม ในนั้นไม่มีคำบิดหรือคำคด ๙ คำเหล่านั้นสำหรับผู้ที่เข้าใจก็ตรงหมด สำหรับผู้พบความรู้ก็ถูกต้อง ๑๐ จงรับคำสั่งสอนของเราแทนเงิน และความรู้แทนทองคำอย่างดี ๑๑ เพราะปัญญาดีกว่าทับทิม และสิ่งที่เจ้าปรารถนาทั้งหมดจะเปรียบเทียบกับปัญญาไม่ได้ ๑๒ เราคือปัญญา อยู่ในความหยิ่งรู้ และเราพบความรู้แห่งความเฉลียวฉลาด ๑๓ ความ ย่ำ เกรง พระ เย โสวาท เป็น ความเกลียดชังความชั่วร้าย เราเกลียดความเยอหยิ่ง และความ จอง หอง และ ทาง ของ ความชั่วร้ายกับปากตลบตะแลง ๑๔ เรามีคำหาหรือและสติปัญญา เรามีความเข้าใจ เรามีกำลัง ๑๕ โดยเรานี้แหละกษัตริย์จึงปกครอง และผู้ครอบครองจึงตรากฎหมายที่ยุติธรรม ๑๖ โดย เรานี้แหละ เจ้า นาย และ ขุนนาง ได้ครอบครอง คือบรรดาผู้พิพากษาของแผ่นดินโลก ๑๗ เรารักบรรดาผู้ที่รักเรา และบรรดาผู้ที่แสวงหาเราอย่าง ขยัน ขัน แข็ง ก็พบเรา ๑๘ ความมั่งคั่งและเกียรติอยู่กับเรา เธอ ทั้งทรัพย์ศฤงคารที่ทนทานและความชอบธรรม ๑๙ ผล ของ เราดีกว่าทองคำ แม้ทองคำ เนื้อือดี และผล ได้ ของ เราดีกว่าเงินเนื้อบริสุทธิ์ ๒๐ เรานำ ใน ทาง แห่ง ความ ชอบ ธรรม ใน วิถีที่ทั้งหลายของ ความ ยุติธรรม ๒๑ ประสาททรัพย์ศฤงคารแก่บรรดาผู้ที่รักเรา บรรจुकลิ่งทรัพย์ทั้งหลายของเขา ให้เต็ม ๒๒ พระ เย โสวาท ทรง เป็น เจ้าของ เรา ใน เมื่อ พระองค์ ทรง เริ่ม งาน ของ พระองค์ ก่อน บรรดาพระราชกิจโบราณของพระองค์ ๒๓ เราได้รับการสถาปนาไว้ตั้งแต่ตีกดาบรรพ์มาแล้ว ตั้งแต่แรก ก่อนปฐมกาลของแผ่นดินโลก ๒๔ เรา

ถือกำเนิดมาเมื่อก่อนมีมหาสมุทร เมื่อไม่มีน้ำพุที่มีน้ำมากมาย ๒๕ ก่อนการเนรมิตสร้างภูเขา ก่อนเนินเขา เราก็ถือกำเนิดมาแล้ว ๒๖ ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก ทั้งไร่นา หรือก่อนฝนแรกของพิภพ ๒๗ เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ เราอยู่ที่นั่นแล้ว เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาเมืองบนเนิน มหาสมุทร ๒๘ เมื่อพระองค์ ทรง สถาปนา ฟ้า เมืองบน เมื่อพระองค์ทรงกระทำน้ำพุของน้ำบาดาลให้มันไว้ ๒๙ เมื่อพระองค์ทรงกำหนดเขตจำกัดให้แก่ทะเล เพื่อว่าน้ำจะไม่ละเมิด พระบัญชาของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงปักผังรากฐานของพิภพ ๓๐ เราอยู่ข้างพระองค์แล้ว เหมือนผู้ที่พระองค์ทรงเลี้ยงดู เราเป็นความปิติยินดีประจำวันของพระองค์ เปรมปรีดีอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เสมอ ๓๑ เปรมปรีดีในพิภพที่มีคนอาศัยของพระองค์ และปิติยินดีในบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ๓๒ ฉะนั้น โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา บรรดาผู้ที่รักษาทางของเราก็อยู่สุขสงบ ๓๓ จงฟังคำสั่งสอน และจงฉลาด และอย่าเพิกเฉยเสีย ๓๔ ผู้ใดที่ฟังเราก็เป็นสุข คือเฝ้าอยู่ที่ประตูรั้วของเราทุกวัน และคอยอยู่ข้างประตูบ้านของเรา ๓๕ เพราะผู้ใดที่พบเราก็พบชีวิต และได้รับความพอพระทัยจากพระเยโฮวาท ๓๖ แต่ผู้ที่พลาดขาดเราก็กระทำจิตใจตัวเองให้เจ็บ บรรดาผู้ที่เกลียดชังเราก็รักความมรณา”

ความเกรงกลัวพระเยโฮวาท เป็นการเริ่มต้นของสติปัญญา

๙ ๑ปัญญาได้สร้างเรือนของเธอแล้ว เธอได้ตั้งเสาเจ็ดต้น ๒ เธอได้ฆ่าสัตว์ของเธอ ได้ ประสม น้ำ อุ่น ของ เธอ ได้ จัด โต๊ะ ของเธอแล้วด้วย ๓ และได้ส่งสาวใช้ของเธอออกไป ส่งเสียงเรียกจากที่สูงที่สุดในเมืองว่า ๔ “ผู้ใดที่เป็นคนเขลา ให้เขาหันเข้ามาที่นี่” เธอพูดกับผู้ที่ไร้ความเข้าใจว่า ๕ “มาเถอะ มารับประทานขนมปังของเรา และตม น้ำอุ่นที่เราได้ประสม ๖ จงทิ้งความเขลาเสีย และดำรงชีวิตอยู่ ดำเนินในทาง ของ ความ เข้าใจนั้นเถิด” ๗ ผู้ที่ว่างกล่าวคนมักเยาะเย้ย จะได้รับความอับอาย และผู้ที่ตักเตือนคนชั่วร้ายจะได้รับรอยเปื้อน ๘ อย่าตักเตือนคนมักเยาะเย้ย เพราะเขาจะเกลียดเจ้า จงตักเตือนปราชญ์ และเขาจะรักเจ้า ๙ จงให้ คำ สั่งสอนแก่ปราชญ์และเขาจะฉลาดยิ่งขึ้น จง

ถ่อม ^๓ความ ซื่อสัตย์ ของ คน ที่ เที่ยง ธรรม ย่อม นำ เขา แต่ ความ คดโกง ของ คน ละเมียด ย่อม ทำ ลาย เขา ^๔ความ มั่งคั่ง ไม่ อำนวย กาย ไร ใน วัน ทรง พระ พิโรธ แต่ ความ ขอบ ธรรม ช่วย ให้ พัน ความ มรณา ^๕ความ ขอบ ธรรม ของ คน ที่ ไร ตำหนิ ย่อม รักษา ทาง ของ เขา ให้ ตรง แต่ คน ชั่วร้าย จะ ล้ม ลง ด้วย ความ ชั่วร้าย ของ เขา เอง ^๖ความ ขอบ ธรรม ของ คน เที่ยง ธรรม ย่อม ช่วย เขา ให้ พัน แต่ คน ละเมียด จะ ถูก ราคะ ของ เขา จับ เป็น เชลย ^๗เมื่อ คน ชั่วร้าย ตาย ความ หวัง ของ เขา จะ พิณาศ และ ความ มุ่งหวัง ของ คน อธรรม ก็ สูญ เพล่า ^๘คน ขอบ ธรรม รับ การ ช่วย เหลือ ให้ พัน ความ ลำบาก และ คน ชั่วร้าย เข้า ไป แทน ที่ ^๙คน หน้า ชื่อ ใจ คด ทำ ลาย เพื่อน บ้าน ของ เขา ด้วย ปาก แต่ คน ขอบ ธรรม จะ ได้ รับ การ ช่วย ให้ พัน ด้วย อกุศล ความ รู้ ^{๑๐}เมื่อ คน ขอบ ธรรม อยู่ เย็น เป็น สุข บ้าน เมือง ก็ เปรม ปริดี และ เมื่อ คน ชั่วร้าย พิณาศ ก็ มี เสีย ให้ ร้อง ^{๑๑}โดย พร ของ คน เที่ยง ธรรม บ้าน เมือง ก็ เป็น ที่ ยก ย่อง แต่ ว่า มัน คว้าง โดย ปาก ของ คน ชั่วร้าย ^{๑๒}บุคคล ที่ ชาติ สติ ปัญญา ย่อม เหยียด เพื่อน บ้าน ของ ตน แต่ คน ที่ มีความ เข้าใจ ก็ ยิง หนึ่ง อยู่ ^{๑๓}บุคคล ที่ เทียว ชุบ ชิบ ก็ เผย ความ ลับ แต่ บุคคล ที่ มี ใจ สัตย์ ซื่อ ย่อม ปิด บัง สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด ไว้ ได้ ^{๑๔}ที่ เหนือ ที่ ไม่มี ค่า เน้น หนา ประชาชน ก็ ล้ม ลง แต่ ใน ที่ ซึ่ง มี ที่ ปรีกษา มาก ย่อม มี ความ ปลอดภัย ^{๑๕}บุคคล ผู้ รับ ประกัน คน อื่น จะ ต้อง ทน ทุกข์ แต่ คน ที่ เกลียด การ รับ ประกัน ย่อม ปลอดภัย ^{๑๖}สตรี งาม ส่ง ย่อม ได้ รับ เกียรติ และ ชาย ที่ มี อำนาจ ใหญ่ โต ย่อม มั่งคั่ง ^{๑๗}ชาย ผู้ มี ความ เอ็นดู ย่อม ให้ ประโยชน์ แก่ ใจ ตน แต่ ชาย ที่ ดูร้าย ย่อม ทำ ให้ ตัว เอง เจ็บ ปวด ^{๑๘}บุคคล ชั่วร้าย ได้ ทำงาน ที่ หลอกลวง แต่ บุคคล ที่ หว่าน ความ ขอบ ธรรม จะ ได้ บำเพ็ญ ที่ แน่นนอน ^{๑๙}ความ ขอบ ธรรม นำ ไป สู่ ชีวิต ใจ คน บุคคล ผู้ ติดตาม ความ ชั่วร้าย จะ นำ ไป สู่ ความ ตาย ของ ตน เอง ฉนั้น ^{๒๐}คน ที่ มี ใจ ตลบตะแลง เป็น ที่ น่า สะอิดสะเอียน ต่อ พระ เยโฮวาห์ แต่ คน ที่ เที่ยง ตรง ใน ทาง ของ เขา ย่อม เป็น ความ ปิติ ยินดี ของ พระ องค์ ^{๒๑}ถึง แม้ ใคร ลง มือ ช่วย ก็ ตาม ซึ่ง คน ชั่วร้าย จะ ไม่มี โทษ นั้น หามิ ได้ แต่ บรรดา ชื่อ สาย ของ คน ขอบ ธรรม จะ ได้ รับ การ ช่วย ให้ พัน ^{๒๒}สตรี งาม ที่ ปราศ จาก ความ เฉลียวฉลาด ก็ เหมือน หวง ทอง คำ ที่ จมูก หมู ^{๒๓}ความ ปราศ ณา ของ คน ขอบ ธรรม อยู่ใน

ความ ดี เท่านั้น ความ มุ่งหวัง ของ คน ชั่วร้าย อยู่ใน ความ พิโรธ ^{๒๔}บาง คน ยิง จำหน่าย ยิง มั่งคั่ง บาง คน ยิง ยึด สิ่ง ที่ ควร จำหน่าย ไว้ ยิง ชัดสน ก็มี ^{๒๕}บุคคล ที่ ใจ กว้าง ขวาง ย่อม ได้ รับ ความ มั่งคั่ง บุคคล ที่ รัด หนา เขา เอง จะ รับ การ รัด หนา ^{๒๖}ประชาชน จะ แข่ง บุคคล ที่ กัก ข้าว แต่ พระ พร จะ อยู่ บน ศีรณะ ของ ผู้ ที่ ขาย ข้าว ^{๒๗}บุคคล ผู้ แสวง หา ความ ดี ก็ แสวง หา ความ พอใจ แต่ ความ ชั่วร้าย มา ถึง ผู้ ที่ เสาะ หามัน ^{๒๘}บุคคล ผู้ วาง ใจ ใน ความ มั่งคั่ง ของ ตน จะ ล้ม ละ ลาย แต่ คน ขอบ ธรรม จะ รุ่ง เรือง อย่าง ไบไม่ เขียว ^{๒๙}บุคคล ผู้ ทำ ให้ ครว้ เรือน ของ เขา ลำบาก จะ รับ ลม เป็น มรดก และ คน โง่ จะ เป็น คน ไร้ ของ คน ที่ มี ใจ ฉลาด ^{๓๐}ผล ของ คน ขอบ ธรรม เป็น ต้น ไม้ แห่ง ชีวิต และ ผู้ ชนะ วิญญาณ ก็ มี สติ ปัญญา ^{๓๑}ดู เกิด แม้ คน ขอบ ธรรม อาจ จะ ถูก ทำ โทษ ใน แผ่น ดิน โลก คน ชั่วร้าย และ คน บาป จะ ยิ่ง กว้าง นน สัก เท่า ใด

ความชอบธรรมเปรียบกับความชั่วร้าย

๑๒ ^๑ผู้ใดที่รักคำสั่งสอนก็รักความรู้ แต่ บุคคล ที่ เกลียด การ ตก เตือน ก็ เป็น คน โฉด ^๒คน ดี เป็น ที่ ไป รุด ปราน ของ พระ เยโฮวาห์ แต่ คน ที่ คิด การ ชั่วร้าย พระ องค์ จะ ทรง ตำหนิ ^๓คน จะ ตง อยู่ ด้วย ความ ชั่วร้าย ไม่ได้ แต่ ราก ของ คน ขอบ ธรรม จะ ไม่ รู้ จัก เคลื่อน ย้าย ^๔การ ยาดี เป็น มงกุฏ ของ สามิ ตน แต่ นาง ผู้ ที่ นำ ความ อับอาย มา ก็ เหมือน ความ เปื้อน เน่า ใน กระดู กสามิ ^๕ความคิด ของ คน ขอบ ธรรม นน ยุติ ธรรม แต่ คำหา รือ ของ คน ชั่วร้าย นน หลอกลวง ^๖ถ้อยคำ ของ คน ชั่วร้าย หมอ บคอย เอา โลหิต แต่ ปาก ของ คน เที่ยง ธรรม จะ ช่วย คน ให้ รอด พัน ^๗คน ชั่วร้าย คว่า แล้ว และ ไม่มี อก แต่ เรือน ของ คน ขอบ ธรรม ยัง ดำรง อยู่ ^๘คน จะ ได้ คำ ชม เชย ตาม สติ ปัญญา ของ เขา แต่ คน ที่ ความ คิด ตลบ ตะแลง จะ เป็น ที่ ดู หมิน ^๙ผู้ ที่ ถูก สบ ประมาท และ มี คน รับ ไซ้ ก็ ดี กว่า คน ที่ ยก ย่อง ตน เอง แต่ ขาด อาหาร ^{๑๐}คน ขอบ ธรรม ย่อม เห็น แก่ ชีวิต สัตว์ ของ เขา แต่ ความ กรุณา ของ คน ชั่วร้าย คือ ความ ดูร้าย ^{๑๑}บุคคล ที่ โธณา ของ ตน จะ มี อาหาร อุดม แต่ บุคคล ที่ ติดตาม คน ไร้ สาระ ก็ ขาด ความ เข้าใจ ^{๑๒}คน ชั่วร้าย ปราศ ณา ตา ข่าย ของ คน เลว แต่ ราก ของ คน ขอบ ธรรม ย่อม ออก ผล ^{๑๓}คน ชั่วร้าย ย่อม ปิด บัง โดย การ ละเมียด แห่ง ริม ฝี ปาก ของ ตน แต่ คน ขอบ

ธรรมจะหนีพ้นจากความลำบาก ๑๔ จากผลแห่งปากของตนคนก็อิมใจในความดี และผลงานแห่งมือของเขาก็จะกลับมาหาเขา ๑๕ ทางของคนโง่ นั้นถูกต้องในสายตาของเขาเอง แต่คนที่ยอมฟัง คำแนะนำ ก็ฉลาด ๑๖ จะรู้ความโกรธของคนที่โง่ได้ทันที แต่คนที่หยิ่งรู้ยอมปีติด้วยความอับอาย ๑๗ บุคคลผู้พูดความจริงกล่าวความชอบธรรม แต่พยานเท็จกล่าวคำหลอกลวง ๑๘ มีบางคนที่ย้ำพูดพล่อยๆของเขา เหมือนดาบแทง แต่ลิ้นของปราชญ์นำการรักษามาให้ ๑๙ ริมฝีปากที่พูดจริงจะทนอยู่ได้เป็นนิตย์ แต่ลิ้นที่พูดมุสาอยู่ได้เพียงประเดี๋ยวเดียว ๒๐ ความหลอกลวง อยู่ในใจของบรรดาผู้คิด แผนการชั่วร้าย แต่บรรดาผู้กะแผนงานแห่งสันติภาพ มีความขึ้นบาน ๒๑ ไม่มีความชั่วตกอยู่กับคนชอบธรรม แต่คนชั่วร้ายจะเต็มด้วยความร้าย ๒๒ ริมฝีปากที่พูดมุสาเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่คนทั้งหลายที่ประพฤติอย่างจริงจังเป็นความปีติยินดีของพระองค์ ๒๓ คนที่หยิ่งรู้ยอม เก็บ ความรู้ไว้ แต่ใจคนโง่ ป่าว ร้องความโง่เขลา ๒๔ มือของคนที่ยืนยันแข็งแรงจะครอบครอง ฝ่ายคนเกียจคร้านจะถูกบังคับให้ทำงานโยธา ๒๕ ความกระวนกระวายในใจของมนุษย์ถ่วงเขาลง แต่ถ้อยคำที่ดีกระทำให้เขาชื่นชม ๒๖ คนชอบธรรมประเสริฐกว่าเพื่อนบ้านของตน แต่ทางของคนชั่วร้าย ชักจูงพวกเขาให้หลง ๒๗ คนเกียจคร้านจะไม่ปึงเหยื่อที่เขาล่ามา แต่ทรัพย์ศฤงคารของคนยืนยันแข็งแรงมีค่า ๒๘ ในวิถีของความชอบธรรมมีชีวิต และในทางนั้นไม่มีความมรณา

บุตรชายที่ฉลาด คือพระพรแห่งความชอบธรรม

๑๓ บุตรชายที่ฉลาดฟังคำสั่งสอนของบิดาตน แต่คนมักเยาะเย้ยไม่ฟังคำขนาบ ๒ คนจะกินของดีจากผลปากของตน แต่จิตใจของคนละเมิดจะกินความทารุณ ๓ บุคคลที่ระแวดระวังปากของเขาจะสงวนชีวิตของเขา แต่บุคคลที่เป็ดริมฝีปากกว้างก็ จะ มา ถึง ความพินาศ ๔ วิญญาณของ คนเกียจคร้านยัง ออากอยู่ แต่ไม่ได้อะไรเลย ฝ่าย วิญญาณ ของ คน ขยัน จะ อ้วนพี ๕ คนชอบธรรมเกลียดความเท็จ แต่คนชั่วร้ายประพฤติน่ารังเกียจและน่าอดสู ๖ ความชอบธรรมระแวดระวังผู้ที่ทางของเขาเที่ยงธรรม

แต่ ความชั่วร้ายกว่าคนบาป ๗ คนที่ ว่าตนมั่งคั่ง แต่ไม่มีอะไรเลยก็มี คนที่ ว่าตนเป็นคนจน แต่มีทรัพย์ศฤงคารเป็นอันมากก็มีอยู่ ๘ ค่าไถ่ชีวิตของคนคือทรัพย์ศฤงคารของเขา แต่คนยากจนไม่ฟังคำดีเตือน ๙ สวาของ คนชอบธรรมก็เปรมปรีดี แต่ประทับของ คนชั่วร้ายจะถูกดับ ๑๐ เพราะความทะนงตัวเท่านั้น การวิวาทจึงเกิดขึ้น แต่ปัญญาอยู่กับบรรดาผู้ที่รับคำแนะนำ ๑๑ ทรัพย์ศฤงคารที่ได้มาโดยโศคลาภจะยอบแบายบลง แต่บุคคลที่สำสมโดยการทำงานจะได้เพิ่มพูนขึ้น ๑๒ ความหวังที่ถูกหน่วงไว้ทำให้ใจเจ็บช้ำ แต่ความปรารถนาที่สำเร็จแล้วเป็นต้นไม้แห่งชีวิต ๑๓ บุคคลผู้ดูหมิ่นพระวจนะ จะ ถูก ทำลาย แต่บุคคลผู้เกรงกลัวพระบัญญัติจะได้รับบำเหน็จ ๑๔ กฎเกณฑ์ ของ ปราชญ์ เป็น นำพา แห่ง ชีวิต เพื่อจะ ออก ไป ให้ พ้น จาก บ่วง ของ ความ มรณา ๑๕ ความ เข้าใจ ที่ ดี ก็ ได้ รับ ความ โปรดปราน แต่หนทางของคนละเมิดก็ยากนัก ๑๖ บรรดาคนที่หยิ่งรู้กระทำทุกอย่างด้วยความรู้ แต่คนโง่ก็อวดความโง่ของตน ๑๗ ผู้สื่อสารที่ชั่วร้ายหลงไปในความร้าย แต่ทูตที่สัตย์ซื่อ นำการรักษามาให้ ๑๘ ความยากจนและความอดสู มา ถึง บุคคล ที่ เฟิกเฉย ต่อ คำสั่งสอน แต่ บุคคล ที่ สนใจ คำตักเตือน ก็ ได้ รับ เกียรติ ๑๙ ความปรารถนาที่สัมฤทธิ์ผลเป็น สิ่ง หอม หวาน สำหรับ จิต วิญญาณ แต่ เป็น ความสะอิดสะเอียนแก่คนโง่ที่จะละเสียดจากความชั่วร้าย ๒๐ บุคคลที่เดินกับปราชญ์จะกลายเป็นคนฉลาด แต่เพื่อนฝูง ของ คนโง่ จะถูกทำลาย ๒๑ ความชั่วร้ายตามติดคนบาป แต่คนชอบธรรมจะได้รับความดีเป็นบำเหน็จ ๒๒ คนดีก็ละมรดกไว้ให้แก่หลานๆ แต่ทรัพย์ศฤงคารของคนบาปนั้นสำสมไว้ให้คนชอบธรรม ๒๓ คน ที่ คน ยากจน ใถ ไว้ ก็ เกิด ผล อุดม แต่สิ่งของถูกทำลายได้เพราะขาดความยุติธรรม ๒๔ บุคคลที่สงวนไม้เรียวก็เกลียดบุตรชายของตน แต่ผู้ที่รักเขาพยายามตีสอนเขาทันเวลา ๒๕ คนชอบธรรมรับประทานได้จนพอใจ แต่ท้องของคนชั่วร้ายจะหิว

คนฉลาดเปรียบกับคนเขลา คนมั่งมีเปรียบกับคนยากจน

๑๔ ผู้หญิงทั้งหลายที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของเธอขึ้น แต่ผู้หญิงที่โง่หรือมึนลงด้วยมือตนเอง ๒ บุคคลผู้ดำเนิน

ในความเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่บุคคลที่คิดเคียวในทางของเขาก็ดูหมิ่นพระองค์^๓ ในปากของคนโง่ไม่มีไว้เวียงแห่งความโอหัง แต่ริมฝีปากของปราชญ์จะสงวนเขาไว้^๔ ที่ไหนที่ไม่มีไว้เวียง ผู้ที่เห็นรางหญ้าสะอาด แต่พืชผลอุดมได้มาด้วยแรงวัว^๕ พยานที่สัตย์ซื่อจะไม่มุสา แต่พยานเท็จจะกล่าวคำมุสา^๖ คนมักเยาะเย้ยแสวงหาปัญญาเสียเปล่า แต่ความรู้นั้นก็ง่ายแก่คนที่มีความเข้าใจ^๗ ใจไปให้พ้นหน้าคนโง่เมื่อเจ้าไม่พบริมฝีปากแห่งความรู้ในตัวเขา^๘ ปัญญาของคนหยิ่งรู้คือการเข้าใจทางของเขา แต่ความโง่ของคนโง่เป็นที่ล่อกลวง^๙ คนโง่เขลาเยาะเย้ยเรื่องความผิดบาป แต่ในท่ามกลางคนชอบธรรมก็มีความโปรดปราน^{๑๐} จิตใจรู้ความขมขื่นของใจเองและไม่มีใครอื่นมาเข้าส่วนความชื่นบานของมัน^{๑๑} เรือนของคนชั่วร้ายจะถูกคว่ำ แต่เต็นท์ของคนเที่ยงธรรมจะรุ่งเรือง^{๑๒} มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา^{๑๓} แม่ใจของคนหัวเราะก็เศร้า และที่สุดของความชื่นบานนั้นคือความโศกสลด^{๑๔} คนที่มีใจหันกลับจะได้ผลจากทางของเขาจนเต็ม และคนดีก็จะได้ผลดีแห่งการกระทำของเขา^{๑๕} คนเขลาเชื่อถือว่าจากทุกอย่าง แต่คนหยิ่งรู้มองดูว่าเขากำลังไปทางไหน^{๑๖} คนมีปัญญาก็เกรงกลัวและหันเสียจากความชั่วร้าย แต่คนโง่เตี้อดตาลด้วยความมั่นใจ^{๑๗} คนไม่ไหวจับพลันประพตใจเขลา และคนวางแผนชั่วร้ายเป็นที่เกลียดชัง^{๑๘} คนเขลาได้ความโง่เป็นมรดก แต่คนหยิ่งรู้ก็มีความรู้เป็นมรดก^{๑๙} คนชั่วร้ายกราบคนดี และคนชั่วร้ายกราบอยู่ที่ประตูเมืองของคนชอบธรรม^{๒๐} คนยากจนนั้นแม่เพื่อนบ้านของตนก็รังเกียจ แต่คนมั่งคั่งมีสหายมากมาย^{๒๑} บุคคลที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของตนก็ทำบาป แต่บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็เป็นสุข^{๒๒} คนที่คิดการชั่วนั้นไม่ผิดหรือ บรรดาผู้ที่คิดการดีก็จะพบความเมตตาและความจริง^{๒๓} มีกำไรอยู่ในงานทุกอย่าง การเพียงแต่พูดแห่งริมฝีปากนั้นไม่ไปทางความขาดแคลน^{๒๔} มงกุฏของปราชญ์คือความมั่งคั่งของตน แต่ความโง่ของคนโง่คือความเขลา^{๒๕} พยานซื่อตรงจะช่วยชีวิตให้รอด แต่พยานล่อกลวงจะกล่าวคำมุสา^{๒๖} ความยำเกรงพระเยโฮวาห์ทำให้

คนอยู่อย่างมั่นใจมาก ลูกหลานของเขาจะมีที่ลี้ภัย^{๒๗} ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นนำพู่แห่งชีวิต เพื่อผู้หนึ่งผู้ใดจะหลีกเลี่ยงบ่วงของความมรณาได้^{๒๘} ในมวลประชาชนก็มีศักดิ์ศรีของกษัตริย์ แต่ไร้ประชาชนเจ้านายก็ถูกทำลาย^{๒๙} บุคคลที่โกรธช้ำก็มีความเข้าใจมาก แต่บุคคลที่ไม่โห่เหว็ก็ยกย่องความโง่^{๓๐} ใจที่สูงบให้ชีวิตแก่เนื้อหนัง แต่ความริษยากระทำให้กระดุกผู้^{๓๑} บุคคลผู้บีบบังคับคนยากจน ดูถูกพระเจ้าผู้สร้างของเขา แต่บุคคลที่ถวายเกียรติแด่พระองค์ก็เอ็นดูต่อคนขัดสน^{๓๒} คนชั่วร้ายก็ถูกไล่่ออกตามการกระทำชั่วร้ายของเขา แต่คนชอบธรรมมีความหวังในความมรณาของเขา^{๓๓} ปัญญาอาศัยอยู่ในใจของคนที่มีความเข้าใจ แต่สิ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางบรรดาคนโง่ก็ปรากฏตัว^{๓๔} ความชอบธรรมเชิดชูประชาชนชาติหนึ่งๆ แต่บาปเป็นเหตุให้ชนชาติหนึ่งๆถูกตำหนิ^{๓๕} ข้าราชการที่เฉลียวฉลาดก็ได้รับความโปรดปรานจากกษัตริย์ แต่พระพิโรธของพระองค์ก็ตกลงบนผู้ที่ประพตินาละอาย

ความดีเปรียบกับความชั่วร้าย

๑๕ คำตอบอ่อนหวานทำให้ความโกรธเกรี้ยวหนีไปเสีย แต่คำกักขะพะไว้โทสะ^๒ ลินของปราชญ์ใช้ความรู้อย่างถูกต้อง แต่ปากของคนโง่เทความโง่ออกมา^๓ พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่ในทุกแห่งหน ทรงเฝ้าดูคนชั่วและคนดี^๔ ลินที่สุภาพเป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่ลินดลปลดแล่งทำน้ำใจให้แตกสลาย^๕ คนโง่ดูหมิ่นคำสั่งสอนของบิดาตน แต่ผู้ที่สนใจคำตักเตือนเป็นผู้หยิ่งรู้^๖ ในเรือนของคนชอบธรรมมีคลังทรัพย์มาก แต่ความลำบากตกอยู่กับรายใต้ของคนที่ชั่วร้าย^๗ ริมฝีปากของปราชญ์กระจายความรู้ แต่ความคิดของคนโง่หาเป็นเช่นนั้นไม่^๘ เครื่องสักการบูชาของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่คำอธิษฐานของคนเที่ยงธรรมเป็นความปิติยินดีของพระองค์^๙ ทางของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงรักผู้ที่ตั้งใจตามความชอบธรรม^{๑๐} ผู้ที่ทอดทิ้งทางดีนับว่าการทำโทษเป็นสิ่งที่หนักใจ บุคคลผู้เกลียดคำเตือนสติจะตายเปล่า^{๑๑} นรกและแดนพินาศก็ประจักษ์แจ้งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮ

วาทะใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์จะแจ้ง เฉพาะพระองค์ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ^{๑๒}คน มักเยาะเย้ยไม่รักคนที่ตักเตือนเขา ทั้งเขา จะไม่ไปหาปราษฎ ^{๑๓}ใจที่ร่าเริง กระทำให้ สิ้นหน้าแจ่มใส แต่โดยความเศร้าในใจดวง จิตก็แหลกสลายไป ^{๑๔}ใจของบุคคลผู้มีความ เข้าใจก็แสวงหาความรู้ แต่ปากของ ความโง่กินความโง่เป็นอาหาร ^{๑๕}ทุกๆวันของ คนที่ทุกข์ใจก็ร้าย แต่คนที่มีใจร่าเริงมีการ เลี้ยงต่อเนื่องกัน ^{๑๖}มีทรัพย์น้อยแต่มีความ ย่ำเกรงพระเยโฮวาห์ ดีกว่ามีคลัง ทรัพย์ใหญ่ แต่มีความลำบากอยู่ด้วย ^{๑๗}กิน ผักเป็นอาหารในที่ที่มีความรักก็ดีกว่า กินเนื้อวัวอ้วนพร้อมกับความเกลียดชังอยู่ ด้วย ^{๑๘}คนใจร้อนเร็วการวิวาท แต่บุคคล ผู้โกรธช้าก็ระงับการชิงดี ^{๑๙}ทางของคน เกียจคร้านเหมือนรวตั้นไม้หนาม แต่วิถีของ คนชอบธรรมเป็นทางหลวงราบเสมอ ^{๒๐}บุตร ชายที่ฉลาดกระทำให้บิดายินดี แต่คนโง่ ดูหมิ่นมารดาของตน ^{๒๑}ความโง่เป็นความ ชินบานแก่บุคคลผู้ไม่มีสติปัญญา แต่คนที่มี ความเข้าใจจะดำเนินในความเที่ยงธรรม ^{๒๒}ปราศจากการปรึกษาหารือ แผนงานก็ล้ม เหลว แต่มีผู้แนะนำมากมาย แผนงานนั้นก็ สำเร็จ ^{๒๓}คำตอบจากปากที่เหมาะสมก็เป็น ความชื่นบานแก่คน คำเดียวที่ถูกกาลเทศะ ก็ดีจริง ^{๒๔}ทางแห่งชีวิตนำคนฉลาดขึ้นไป สู่เบื้องบน เพื่อเขาจะได้หลีกเลี่ยงจากนรก เบื้องล่าง ^{๒๕}พระเยโฮวาห์จะทรง รื้อเรือน ของคนเยอหยิง แต่ให้ขอบเขตของหญิงม่าย คงอยู่ ^{๒๖}ความคิดทั้งหลายของคนชั่วร้าย เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ถ้อยคำของคนบริสุทธิ์เป็นถ้อยคำที่พอ พระทัย ^{๒๗}บุคคลผู้ตะกละหากำไรก็กระทำความลำบากแก่ครัวเรือนของตน แต่บุคคลผู้ เกลียดสินบนจะมีชีวิตอยู่ ^{๒๘}ใจของคนชอบ ธรรมรำพึงว่าจะตอบอย่างไร แต่ปากของคน ชั่วร้ายเทสิงชั่วร้ายออก ^{๒๙}พระเยโฮวาห์ทรง อยู่ห่างไกลจากคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรง สดบคำอธิษฐานของคนชอบธรรม ^{๓๐}สว่าง ของตาทำให้ใจเปรมปรีดี และข่าวดีกระทำ ให้กระตือรือร้น ^{๓๑}หูที่ฟังคำตักเตือนที่ ให้ชีวิตจะอยู่ท่ามกลางปราษฎ ^{๓๒}บุคคลผู้ เพิกเฉยต่อคำสั่งสอนก็ดูหมิ่นจิตใจตนเอง แต่บุคคลผู้ฟังคำตักเตือนก็ได้ความเข้าใจ ^{๓๓}ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการสอนให้

เกิดปัญญา และความถ่อมใจเดินอยู่ข้างหน้า เกียรติ

ความดีเปรียบกับความชั่วร้าย

๑๖ ^๑ทั้งแผนงานของจิตใจมนุษย์ และ คำตอบของลิ้น มาจากพระเยโฮวาห์ ^๒ทาง ทั้งสิ้น ของ มนุษย์ก็สะอาด ในสายตา ของเขาเอง แต่พระเยโฮวาห์ทรง ชั่งจิตใจ ^๓จง มอบ งาน ของ เจ้า ไว้กับ พระ เย โฮ วาห์ และแผนงานของเจ้าจะได้รับการสถาปนา ไว้ ^๔พระเยโฮวาห์ทรงสร้างทุกสิ่งไว้เพื่อ พระองค์เอง แม้คนชั่วร้ายก็เพื่อวันชั่วร้าย ^๕ทุกคนที่มีความเยอหยิงในใจก็เป็นที่น่า สะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ ถึงแม้มีอู่ ประสานมือช่วยกัน เขาจะพันโทษก็หาไม่ได้ ^๖ความเมตตาและความจริงได้ลบความชั่ว ชั่ว และคนหลีกเลี่ยงความชั่วร้ายได้โดยความ ย่ำเกรงพระเยโฮวาห์ ^๗เมื่อทางของมนุษย์ เป็นที่โปรดปรานแต่พระเยโฮวาห์ แม้ศัตรู ของเขานับพระองค์ก็ทรงกระทำให้คืนดีกับ เขาได้ ^๘มีแต่่น้อยแต่มีความชอบธรรมก็ ดีกว่ามีรายได้มากด้วยอุบาย ^๙ใจของ มนุษย์กะแผนงานทางของเขา แต่พระเย โฮวาห์ทรงนำอย่างเท่าของเขา ^{๑๐}คำตัดสิน อันมาจากพระเจ้าอยู่ที่ริมฝีพระโอษฐ์ของ กษัตริย์ พระโอษฐ์ของพระองค์ไม่ละเมิดใน การพิพากษา ^{๑๑}ตราฐ และตาซึ่งเที่ยงตรง เป็นของพระเยโฮวาห์ ลูกตมทั้งสิ้นในอู่ เป็นพระราชา กิจ ของพระองค์ ^{๑๒}การกระ ทำความชั่วร้าย เป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังต่อ กษัตริย์ เพราะว่าบัลลังก์นั้นถูกสถาปนาไว้ ด้วยความชอบธรรม ^{๑๓}ริมฝีปากที่ชอบธรรม เป็นที่ปีติยินดีแก่กษัตริย์ และพระองค์ทรง รักบุคคลผู้พูดสิ่งที่ถูก ^{๑๔}พระพิโรธ ของ กษัตริย์ เป็นผู้สื่อสารของความมรณา แต่ ปราษฎจะระงับเสียได้ ^{๑๕}ในความผ่องใส จากสีพระพักตร์ของกษัตริย์ก็มีชีวิต และ ความโปรดปรานของพระองค์ก็เหมือนเมฆ ฝนปลายฤดู ^{๑๖}ได้ปัญญาที่ดีกว่าได้ทองคำ สักเท่าใด ที่จะได้ความเข้าใจก็ดีกว่าเลือก เอาเงิน ^{๑๗}ทางหลวงของคนเที่ยงธรรมหัน ออกจากความชั่วร้าย บุคคลผู้ระแวงระวัง ทางของตนก็สงวนชีวิตของเขาไว้ ^{๑๘}ความ เยอหยิงเดินหน้าการถูกทำลาย และจิตใจที่ ยโสหน้าหน้าการล้ม ^{๑๙}ที่จะเป็นคนมีใจถ่อม อยู่กับคนยากจนก็ดีกว่าแบ่งของรืบมาได้

กับคนเยอหยิ่ง ๒๐ บุคคลผู้จัดการธุรกิจอย่างเฉลียวฉลาดจะพบของดี และคนที่วางใจในพระเยโฮวาห์จะเป็นสุข ๒๑ คนใจฉลาดเรียกว่าเป็นคนมีความพินิจ และความหวานแห่งริมฝีปากเพิ่มความเรียนรู้ ๒๒ ความเข้าใจเป็นน้ำพุแห่งชีวิตแก่ผู้ที่มีความเข้าใจ แต่คำสั่งสอนของคนโง่เป็นความโง่เขลา ๒๓ ใจของปราชญ์กระทำให้อปากของเขาสุขุม และเพิ่มการเรียนรู้แก่ริมฝีปากของเขา ๒๔ ถ้อยคำแหลม ชื่นเหมือนรวงผึ้ง เป็นความหวานแก่จิตวิญญาณ และเป็นอนามัยแก่กระดูก ๒๕ มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา ๒๖ คนที่ทำงานก็ทำงานเพื่อตนเอง เพราะปากของเขากระตุ้นเขาไป ๒๗ คนอธรรมขุดค้นความชั่ว และในริมฝีปากของเขาเหมือนอย่างไฟลุก ๒๘ คนตลบตะแลง แพ้การวิวาท และผู้กระซิบก็แยก เพื่อนสนิท ออกจากกัน ๒๙ คน ทารุณ ล่อชวนเพื่อนบ้านของเขา และนำเขาไปในทางที่ไม่ดี ๓๐ เขา ขยิบตา กะแผนงานที่ตลบตะแลง เขาแหม่มริมฝีปากของเขา นำความชั่วร้ายให้เกิดขึ้น ๓๑ ศีรษะที่มีผมหยอกเป็นมงกุฎ แห่งสง่าราศี ถ้าพบในทางแห่งความชอบธรรม ๓๒ บุคคลผู้โกรธซ้าก็ดีกว่าคนมีกำลังมาก และบุคคลผู้ปกครองจิตใจของตนเองก็ดีกว่าผู้ที่ตีเมืองได้ ๓๓ สลากันน เขาทอดลงที่ตัก แต่การตัดสินมาจากพระเยโฮวาห์ทั้งสิน

คำสั่งสอนเรื่องความดีกับความชั่วร้าย

๑๗ ๑ เสบียง ครัว หนึ่ง พร้อม กับ ความ สงบ ดี กว่า เรือน ที่ มี เครื่อง สักการบูชาเต็มพร้อมกับการวิวาท ๒ ทาสที่เฉลียวฉลาดจะปกครองบุตรชายผู้ประพฤติกว้างและจะมีส่วนแบ่งมรดกเท่ากับพวกพี่น้อง ๓ เขามีไว้สำหรับเงิน และเตาถลุงมีไว้สำหรับทองคำ และพระเยโฮวาห์ทรงทดลองใจ ๔ ผู้กระทำ ความ ชั่ว พัง ริมฝีปากเท็จ และคนมุสาเงี้ยวแกลั่นเหลวไหล ๕ บุคคลที่เย้ยหยันคนยากจนก็ดูถูกพระผู้สร้างของเขา บุคคลที่ยินดีเมื่อมีความลำบากยากเย็น จะไม่มีโทษหามาได้ ๖ หลานๆ เป็นมงกุฎของคนแก่ และสง่าราศีของบุตรคือบิดาของเขา ๗ วาจาสะละสลวยไม่เหมาะแก่คนโง่ฉันทัด ริมฝีปากที่มุสายังไม่เหมาะแก่เจ้านาย ฉันทัด ๘ ของ ก้านล ก็ เป็น เหมือน

เพชรพลอยในสายตาของเจ้าของ ไม่ว่ามันจะ หัน ไป ทาง ไหน ก็ เจริญ รุ่งเรือง ทาง นั้น ๙ บุคคล ผู้ ปิดบัง การ ละเมิด ก็ เสาะ หา ความ รัก แต่คนกล่าวเรื่องนั้นซ้าซาก็ทำให้เพื่อนสนิท แยกจากกัน ๑๐ คำขบขำเข้าไปในคนฉลาดลึกกว่าเขี้ยวคนโง่สักร้อยเท่า ๑๑ คนชั่วร้ายก็แสวงแต่การปกบฏ ฉะนั้นจะมีผู้สื่อสารดูร้ายไปสู้เขา ๑๒ ให้คนไปพบแม่หมีที่ลุกถูกขโมยไป ยังดีกว่า ไปพบคนโง่ในความโง่ของเขา ๑๓ ถ้าคนหนึ่งคนใดที่ชั่วตอบแทนความดี ความ ชั่ว จะ ไม่ พრაก จาก เรือน ของ คนนั้น ๑๔ เมื่อเริ่มต้นวิวาทก็เหมือนปล่อยน้ำให้ไหล ฉะนั้นจงเลิกเสียก่อนเกิดการวิวาท ๑๕ ผู้ที่ช่วยให้คนชั่วร้าย เป็นฝ่าย ถูก และ ผู้ที่ ปรับ โทษ คน ชอบ ธรรม ทั้ง สอง ก็ เป็น ที่ นำ สะอิดสะเอียน ต่อพระเยโฮวาห์ ๑๖ ทำไมคนโง่จึงมีเงินในมือเพื่อซื้อปัญญา ในเมื่อเขาไม่มีความคิด ๑๗ มิตรสหายก็มีความรักอยู่ทุกเวลา และพี่น้องก็เกิดมาเพื่อช่วยกันยามทุกข์ยาก ๑๘ คนที่ไม่มีความเข้าใจก็ให้คำปฏิญาณ และเป็นผู้รับประกันต่อหน้าเพื่อน ของ ตน ๑๙ บุคคล ผู้ รัก การ ละเมิด ก็ รักการวิวาท บุคคลผู้ทำประตู่เรือนของเขาให้สูงก็แสวงการทำลาย ๒๐ ผู้หนึ่งผู้ใดมีใจตลบตะแลงก็ไม่พบสิ่งที่ดีอันใด และผู้ที่ลึนวิปลาสก็ตกอยู่ในความยากลำบาก ๒๑ บิดาที่มีบุตรฉลาดก็มีความเศิก และบิดาของคนโง่ไม่มีความชื่นบาน ๒๒ ใจร้ายเป็นยาอย่างดี แต่จิตใจที่หมดมานะทำให้กระดูกแห้ง ๒๓ คนชั่วร้ายรับสินบนจากอกเสือเพื่อผันแปรทางแห่งความยุติธรรม ๒๔ คนที่มีความเข้าใจมุ่งหน้าของเขาตรงไปสู่อปัญญา แต่ตาของคนโง่อยู่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก ๒๕ บุตรชายโง่เป็นที่เศิกสลดแก่บิดา และเป็นความขมขื่นแก่สตรีผู้ให้กำเนิด ๒๖ ที่จะปรับคนชอบธรรมก็ไม่ดี ที่จะบอยเจ้านายเพราะเหตุความเที่ยงตรงก็ผิด ๒๗ บุคคลที่ ยับยั้ง ถ้อยคำของเขา เป็นคนมีความรู้ และบุคคลผู้มึจิตใจเยือกเย็นเป็นคนที่มีความเข้าใจ ๒๘ ถึงคนโง่หากนิงเสียก็นับว่าเป็นคนฉลาด คนที่หุบริมฝีปากของเขาก็นับว่าเป็นคนมีความเข้าใจ

คำสั่งสอนเรื่องความชอบธรรม

๑๘ ๑ คนที่ปลิกตัวไปจากผู้อื่น จงใจ กระทำ ตามใจ ตนเอง และ คำนึง คดี แห่ง สติ ปัญญา ทั้ง หลาย ๒ คน โง่ ไม่

เฟลิดเฟลินในความเข้าใจ แต่เฟลิดเฟลินในการแสดงความคิดเห็นของตนเท่านั้น ^๓เมื่อคนชั่วร้ายมาถึง ความหมิ่นประมาทก็มาด้วย และความ อุดมมาก กับการรู้เกียรติ ^๔คำปากของคนเราเป็นน้ำลิก น้ำพุแห่งปัญญาเหมือนลำธารน้ำเขียว ^๕ที่จะลำเอียงเข้าข้างคนชั่วร้าย เพื่อจะบังคับคนชอบธรรม เรื่องความยุติธรรมก็ไม่ดี ^๖ริมฝีปากของงูคนโง่นำการวิวาทมา และปากของเขาก็เชื่อเชื่องการโบาย ^๗ปากของคนโง่เป็นสิ่งที่ทำลายตัวเขาเอง และริมฝีปากของเขาก็เป็นบ่วงดักจิตใจตนเอง ^๘ถ้อยคำของผู้กระซิบนิทานก็เหมือนบาดแผล มันลงไปยั่งส่วนข้างในของร่างกาย ^๙แล้วบุคคลที่หย่อนยานในการงานก็เป็นพี่น้องกับคนเจ้าทำลาย ^{๑๐}พระนามของพระเยโฮวาห์เป็นป้อมเข็มแข็ง คนชอบธรรมวิ่งเข้าไปในนั้นและปลอดภัย ^{๑๑}ทรัพย์ศฤงคารของ เศรษฐี เป็นเมือง เข็ม แข็ง ของเขา และเป็นเหมือนกำแพงสูงตามความคิดเห็นของเขา ^{๑๒}ใจของคนก็ จงหอง ก่อนถึงการ ถูกทำลาย แต่ความ ต่อม ใจ เดิน อยู่หน้าเกียรติ ^{๑๓}ถ้าคนหนึ่งคนใดตอบก่อนที่เขาได้ยิน ก็เป็นความ โง่ และความ อับอายของเขา ^{๑๔}จิตใจของคนจะทนต่อความเจ็บป่วยได้ แต่จิตใจที่ขอกช้าใครจะทนได้เล่า ^{๑๕}ใจของคนหยิ่งรู้ย่อมหาความรู้ และหูของปราชญ์ แสง ความ รู้ ^{๑๖}ของ ก้านล ของ ผู้หนึ่งผู้ใดยอมเปิดทางให้ผู้นั้น และนำเขามาถึงคนใหญ่คนโต ^{๑๗}บุคคลผู้ แกล้ง คดี ของตนก่อนก็ดูเหมือนเป็นฝ่ายถูก จนกว่าฝ่ายตรงข้าม จะมาสอบสวนเขา ^{๑๘}การจับสลากกระทำให้การทะเลาะสิ้นสุด และตัดสินคู่ได้แย่ง ที่มี กำลัง ^{๑๙}การ คินตี กัน กับ พี่น้อง ที่ สะดุดกันแล้วก็ยากกว่าการชนะเมืองที่เข็มแข็ง และการทะเลาะวิวาทของเขาเหมือนดวลที่ป้อมปราการ ^{๒๐}ห้อง จะ อิม ก็ จาก ผล แห่งปากของเขา เขาจะหน้าใจเพราะผลอันเกิดจากริมฝีปากของตน ^{๒๑}ความตายและความเป็นอยู่ที่อำนาจของลิ้น และบรรดาผู้ที่รักมันก็จะกินผลของมัน ^{๒๒}บุคคลที่พบภรรยา ก็พบของดี และได้ความ ไปรดปรานจากพระเยโฮวาห์ ^{๒๓}คนยากจนใช้คำวิงวอน แต่คนมั่งคั่งตอบเสียงห้วนๆ ^{๒๔}คนที่มิเพื่อน ต้อง แสร้งทำเป็นเพื่อน แต่มีมิตรคนหนึ่งก็ใกล้ชิดยิ่งกว่าพี่น้อง

คนฉลาดเปรียบกับคนโง่เขลา

๑๘ ^๑คน ยากจน ผู้ ดำเนิน ใน ความซื่อสัตย์ของเขา ดีกว่าคนที่มีริมฝีปากดลบลดแลงและเป็นคนโง่ ^๒แล้วการที่จิตใจคนไม่มีความรู้ก็ไม่ดี และบุคคลที่เร่งทำหนักก็มักพลาดผิด ^๓ความ โง่ ของคนใดนำความ พิณาครมาถึงเขา และใจของเขาเกรี้ยวกราดต่อพระ เยโฮวาห์ ^๔ทรัพย์ศฤงคารเพิ่มเพื่อนเป็นอันมาก แต่คนยากจนก็ถูกเพื่อนของเขาร้างไป ^๕พยานเท็จจะไม่ได้รับ โทษหามิได้ และบุคคลผู้เปล่งคำมสาจะหนีไม่พ้น ^๖คนเป็นอันมากเอาอกเอาใจของเจ้านาย และทุกคนก็เป็นมิตรกับคนที่ให้ของกำนัล ^๗บรรดาพี่น้องของคนยากจนก็ยังเกลียดเขา มิตรของเขาจะยิ่งไกลจากเขาลักเท่าใด เขาพยายามพูด แต่ไม่มีใครยอมฟัง ^๘บุคคลที่ได้ปัญญาที่รักจิตใจตนเอง บุคคลผู้รักษาความ เข้าใจไว้จะพบสิ่งที่ดี ^๙พยานเท็จจะไม่รับโทษหามิได้ และบุคคลที่เปล่งคำมสาจะพินาศ ^{๑๐}ที่คนโง่จะอยู่อย่างสำราญก็ไม่เหมาะอยู่แล้ว ที่ทาสจะปกครองเจ้านายก็ยังไม่เหมาะมากกว่านั้นอีก ^{๑๑}สามัญสำนึกที่ดีกระทำให้คน โกรธ ข้ำ และ ที่ มอง ข้ามการ ละเมิด ไป เสีย ก็ เป็น สง่า ราศี แก่ เขา ^{๑๒}พระพิโรธของกษัตริย์เหมือนเสียงคำรามของสิงโต แต่ความ ไปรดปรานของพระองค์เหมือน น้ำค้าง บน ผัก หญ้า ^{๑๓}บุตร ชาย โง่เขลาเป็นความ พิณาศของบิดาของเขา และการทะเลาะวิวาทของภรรยา ก็เหมือนน้ำฝนย่อยหยดไม่หยุด ^{๑๔}เรือนและทรัพย์ศฤงคารเป็นมรดกมาจากบิดา แต่ภรรยาที่หยิ่งรู้ก็มาจากพระเยโฮวาห์ ^{๑๕}ความ เกียจคร้าน ทำให้ หลับสนิท และคนขี้เกียจจะต้องหิว ^{๑๖}บุคคลที่ รักษา พระ บัญญัติ ก็ รักษา ชีวิต ของ ตน บุคคลที่ดูหมิ่นมรดกทั้งหลายของพระองค์ก็จะถึงตาย ^{๑๗}บุคคลที่ เอ็นดู คนยากจนก็ให้พระเยโฮวาห์ ทรง ยิ้ม และพระองค์จะทรงตอบแทนแก่การกระทำของเขา ^{๑๘}จงดีสอนบุตรชายของตนเมื่อยังมีความหวัง อย่าหมอดกำลังใจเพราะเหตุการร้องไห้ของเขา ^{๑๙}คนที่โมโหฉุนเฉียวจะต้องได้รับโทษ เพราะถ้าเจ้าช่วยเขาให้พ้นแล้ว ก็ต้องช่วยเขาให้พ้นอีก ^{๒๐}จงฟังคำแนะนำและรับคำสั่งสอนเพื่อเจ้าจะได้ปัญญาสำหรับอนาคต ^{๒๑}ในใจของมนุษย์มี แผนงาน เป็น อัน มาก แต่คำ

ปรึกษาของพระเยโฮวาห์นั้นแหละ จะดำรงอยู่ได้ ^{๒๒} สิ่งที่น่าปรารถนาในตัวมนุษย์คือความเมตตา และคนยากจนยังดีกว่าคนมูสา ^{๒๓} ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นำไปสู่ชีวิต และบุคคลผู้ได้รับแล้วก็หยุดด้วยความพอใจ เขาจะไม่มีอันตรายใดมาเยี่ยมกรายเขา ^{๒๔} คนเกียจคร้านฝังมือของตัวไว้ในอกเสื้อ และจะไม่ยอมเอามาสู่ปากของตนอีก ^{๒๕} จงตีคนที่มักเยาะเย้ย และคนเขลาจะเรียนความหยิ่งรู้เอง จงตักเตือนคนที่มีความเข้าใจและเขาจะเข้าใจความรู้ ^{๒๖} บุคคลผู้ทำทารุณแก่บิดาของเขาและขี้เปลืองมารดาของเขาไปเสียเป็นบุตรชายผู้ก่อให้เกิดความอับอายและการถูกตำหนิ ^{๒๗} บุตรชายของเราเอ๋ย จงเลิกฟังคำสั่งสอนที่ทำให้เจ้าหลงไปจากคำแห่งความรู้ ^{๒๘} พยานที่อธรรมก็เยาะเย้ยความยุติธรรม และปากของคนชั่วร้ายก็กลืนกินแต่ความชั่วช้า ^{๒๙} การปรับโทษมีพร้อมอยู่สำหรับคนมักเยาะเย้ย และการโบยก็สำหรับหลังของคนโง่

คำเตือนสติและคำสั่งสอน

๒๐ ^๑ เหล่าอู่น้ำให้เกิดการเยาะเย้ย และสุรา ก็ให้เกิด เป็น พาล เกเร ผู้ใดถูกมันหลอกลวงก็ไม่ใช่คนฉลาด ^๒ ความครั้นคร้ามกษัตริย์ก็เหมือนสิงโตคำราม ผู้ใดยั่วเย้าพระองค์ให้กริ้วก็ทำผิดต่อชีวิตของตนเอง ^๓ ที่จะรักษาตนให้พ้นการวิวาทก็เป็นเกียรติ แต่คนโง่ทุกคนจะเข้ายุ่งกับธุระของคนอื่น ^๔ คนเกียจคร้านไม่ไถนาในหน้าหนาว เขาจึงจะแสวงหาเมื่อถึงฤดูเกี่ยว แต่ไม่พบอะไรเลย ^๕ คำปรึกษาในใจของคนเหมือนน้ำลึก แต่คนที่มีความเข้าใจจะสามารถโพงมันออกมาได้ ^๖ คนเป็นอันมากป่าวร้องความดีของเขาเอง แต่ใครจะหาคนสัตย์ซื่อพบเล่า ^๗ คนชอบธรรมดำเนินในความซื่อสัตย์ของตน บุตรทั้งหลายของเขาที่เกิดตามเขามาย่อมได้รับพร ^๘ กษัตริย์ผู้ประทับบนบัลลังก์พิพากษาย่อมทรงผิดความชั่วทั้งหลาย ออกด้วยพระเนตรของพระองค์ ^๙ ผู้ใดจะกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำใจของข้าพเจ้าให้สะอาดแล้ว ข้าพเจ้าบริสุทธิ์ พ้นบาปของข้าพเจ้า” ^{๑๐} ลูกตุ้มจ้อจลและเครื่องตวงคดโกง ทั้งสองสิ่งเป็นที่น่าสนใจต่อพระเยโฮวาห์พอๆกัน ^{๑๑} แม้เด็กก็แสดงตัว โดยการประพฤติของเขาว่า สิ่งที่เขา

กระทำจะบริสุทธิ์ และถูกต้องหรือไม่ ^{๑๒} หูที่ฟังได้และตาที่มองเห็น พระเยโฮวาห์ทรงสร้างมันทั้งสอง ^{๑๓} อย่ารักการหลับไหล เกรงว่าเจ้าจะมาถึงความยากจน จงลืมนูของเจ้า และเจ้าจะได้กินอาหารอิ่ม ^{๑๔} ผู้ซื้อพูดว่า “แล้ว เลว” แต่เมื่อเขาไปแล้ว เขาจึงอวด ^{๑๕} มีทองคำและทับทิมมีค่าเป็นอันมาก แต่ริมฝีปากที่มีความรู้ก็เป็นเพชรนิลจินดาประเสริฐ ^{๑๖} จงยึดเสื้อผ้าของเขาไว้ เมื่อเขาเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเขาไว้ เมื่อเขารับประกันหญิงต่างดาว ^{๑๗} อาหารที่ได้มาด้วยการหลอกลวงมีรสหวานแก่ผู้ได้มา แต่ภายหลัง ปาก ของ เขา จะ เต็ม ไป ด้วย กรวด ^{๑๘} แผนงานทั้งสินดำรงอยู่ได้ด้วยการปรึกษาหารือ จงทำสงครามด้วยมีการนำที่ฉลาด ^{๑๙} บุคคลที่เที่ยวซุบซิบไปก็เผยความลับให้กระจาย ฉะนั้นอย่าเข้าสังคมกับคนที่ยกยอด้วยริมฝีปากของตน ^{๒๐} ถ้าคนหนึ่งคนใดแข่งบิดาหรือมารดาของตน ประทีปของเขาจะดับมืดมิด ^{๒๑} เริ่มแรกอาจได้รับมรดกแบบซิงสุกก่อนห้าม แต่ที่สุดปลายจะไม่ใช่เป็นพร ^{๒๒} อย่าพูดว่า “ข้าจะแก้แค้นความชั่ว” แต่จงรอยคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงช่วยเจ้าให้รอด ^{๒๓} ลูกตุ้มจ้อจลเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ และดูราฐูเทียมเท็จก็ไม่ดี ^{๒๔} อย่างทำของมนุษย์นั้นพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้สั่ง แล้วคนจะเข้าใจทางของเขาเองได้อย่างไร ^{๒๕} ที่คนจะกินของบริสุทธิ์ และมาสอบถามเมื่อปฏิญาณไปแล้ว ทั้งสองเป็นบ่วงดักตนเอง ^{๒๖} กษัตริย์ที่ฉลาดย่อมผิดคนชั่วร้าย แล้วทรง ชัม กงจักร ทับ เขา ^{๒๗} จิตวิญญาณของมนุษย์เป็นประทีปของพระเยโฮวาห์ ส่องดูส่วนลึกที่สุดของเขา ทั้งสิน ^{๒๘} ความเมตตาและความจริงสงวนกษัตริย์ไว้ และความเมตตาก็เช็ดชูพระที่นั่งของพระองค์ไว้ ^{๒๙} สงสารคีของคนที่งุ่มง่ามของเข แต่ความงามของคนก็คือผมหงอกของเขา ^{๓๐} ความฟกช้ำดำเขียวของบาดแผลก็ชำระความชั่วเสีย การโบยตีกระทำให้ส่วนลึกที่สุดสะอาดสะอาด

ทางแห่งสันติภาพและความสำเร็จ

๒๑ ^๑ พระทัยกษัตริย์เป็นเหมือนธารน้ำ ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ จะ หัน ไป ไหนๆ ตาม แต่พระองค์ทรงโปรด ^๒ ทางของคนทุกทางก็ถูกต้องใน

สายตาของตนเอง แต่พระเยโฮวาห์ทรงพิเนิจ
 ดุจิตใจ ^๓ที่จะกระทำความเทียงธรรมและ
 ความยุติธรรมก็เป็นทีโปรดปรานแต่พระเย
 โฮวาห์มากกว่าเครื่องสักการบูชา ^๔ตายใ
 ใจเยโฮยงและการไถนาของคนชั่วร้ายเป็น
 บาป ^๕แผนงานของคนขยันขันแข็งนำสู่
 ความอุดมแน่นอน แต่ทุกคนที่เร่งร้อนก็
 มาสู่ความขัดสนเท่านั้น ^๖การไต่คลังทรัพย์
 มาด้วยลินมุสา ก็คือ ความอนิจจังที่เคลื่อน
 ไปๆมาๆของคนทีเสาะหาความตาย ^๗ความ
 ทารุณของคนชั่วร้ายจะกวาดเขาไป เพราะ
 เขาปฏิเสธไม่ยอมทำสิ่งที่ยุติธรรม ^๘ทาง
 ของมนุษย์ตลบตะแลงและมีความผิด แต่
 ความประพฤติของผู้บริสุทธิ์นั้นถูกต้อง ^๙อยู่
 ทีมุมบนหลังคาเรือนดีกว่าอยู่ในเรือนกว้าง
 ขวางร่วมกับหญิงชั้ทะเลาะ ^{๑๐}วิญญาณของ
 คนชั่วร้ายปรารถนาความชั่ว เพื่อนบ้านของ
 เขาไม่เป็นที่ชอบใจในสายตาของเขา ^{๑๑}เมื่อ
 คุณมักเยาะเย้ยถูกลงโทษ คุณเขลาทีฉลาด
 ขึ้น เมื่อปราชญ์ได้รับการสั่งสอน เขาก็ได้
 ความรู้ ^{๑๒}คนชอบธรรมสังเกตดูเรือนของ
 คนชั่วร้าย แต่พระเจ้าทรงคว่าคนชั่วร้าย
 ลงเพราะเหตุความชั่วร้ายของเขา ^{๑๓}บุคคล
 ผู้อดหุไม่ฟังเสียงร้องของคนยากจน ตัว
 เขาเองจะร้อง แต่ไม่มีใครได้ยิน ^{๑๔}ให้
 ของกำนัลในทีลับย้อมแปรความโกรธ ให้
 สิบบนในอกก็แปรการพิโรธร้าย ^{๑๕}เมื่อ
 กระทำการตัดสินใจ ก็เป็นการขึ้นบานแก่คน
 ชอบธรรม แต่คนกระทำความชั่วช้าจะ
 ได้รับความพิเนาศ ^{๑๖}ผู้ใดทีหันเหไปจากทาง
 แห่งความเข้าใจ จะพักอยู่ในทีประชุมของ
 คนตาย ^{๑๗}บุคคลทีรักความเพิลิตเพลินจะ
 เป็นคนยากจน บุคคลทีรักเหล่าองุ่นและ
 น้ำมันจะไม่มั่งคั่ง ^{๑๘}คนชั่วร้ายเป็นคำไถ่
 สำหรับคนชอบธรรม และคนละเมิดสำหรับ
 คนเทียงธรรม ^{๑๙}อยู่ในแผ่นดินทูกันดาร
 ดีกว่าอยู่กับผู้หญิงทีชั้ทะเลาะและจู้จึชั้
 บ่น ^{๒๐}คลังทรัพย์ประเสริฐและน้ำมันมีอยู่
 ในทีอาศัยของคนฉลาด แต่คนโง่กินมัน
 หมด ^{๒๑}บุคคลผู้ตามติดความชอบธรรมและ
 ความเอ็นดู จะพบชีวิตและความชอบธรรม
 กับเกียรติยศ ^{๒๒}ปราชญ์ป็นเข้าไปในเมือง
 ของคนทีมีกำลัง และฟังหลายทีกำบังเข้ม
 แข็งทีเขาไว้วางใจ ^{๒๓}บุคคลทีรักษาปาก
 และลินของตนก็รักษาจิตใจเขาเองให้พ้น
 ความลำบาก ^{๒๔}“คนเยโฮยงและคนมักเยาะ

เย้ย” เป็นชื่อของคนทีประพฤติตัวด้วยความ
 โกรธเยโฮยงโยส ^{๒๕}ความปรารถนาของคน
 เกียจคร้านฆ่าตัวเขาเอง เพราะมือของเขา
 ปฏิเสธไม่ทำงาน ^{๒๖}เขาโลภอย่างตะกละอยู่
 วันยงค่า แต่คนชอบธรรมให้และไม่หนวง
 หนียวไว้ ^{๒๗}เครื่องสักการบูชาของคนชั่วร้าย
 เป็นสิ่งทีน่าสะอิดสะเอียน เมื่อเขานำมาด้วย
 ใจทีชั่วร้ายจะยงกว่านสนักเท่าใด ^{๒๘}พยาน
 เท็จจะต้องพิเนาศ แต่คนทีพูดอย่างซื่อสัตย์
 นั้นฟังได้ ^{๒๙}คนชั่วร้ายทำให้น้ำหน้าของตนด้าน
 ไป แต่คนทีเทียงธรรมพิเคราะห์ดูทางของตน
^{๓๐}ปัญญาทีดี ความเข้าใจทีดี คำปรึกษาที
 ดี จะเอาชนะพระเยโฮวาห์ไม่ได้ ^{๓๑}ม้าที
 เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับวันสงคราม แต่
 ความปลอดภัยเป็นของพระเยโฮวาห์

หลักการฝ่ายศีลธรรม จริยธรรมและจิตวิญญาณ

๒๒ ^๑ชื่อเสียงดีเป็นสิ่งควรเลือกยงกว่า
 ความมั่งคั่งมากมาย และซึ่งเป็นที่
 โปรดปรานก็ยงกว่ามีเงินหรือทอง ^๒คนมั่งคั่ง
 และยากจนประชุมพร้อมกัน พระเยโฮวาห์
 ทรงสร้างเขาทั้งสิน ^๓คนหยิ่งรู้เห็นอันตราย
 และซ่อนตัวของเขาเสีย แต่คนเขลาเดิน
 เรือยไปและรับโทษ ^๔บำเหน็จของความถ่อม
 ใจและความยำเกรงพระเยโฮวาห์ คือความ
 มั่งคั่ง เกียรติและชีวิต ^๕หนามและบ่วงอยู่
 ในทางของคนตลบตะแลง บุคคลทีระแวง
 ระวังจิตใจตนเองจะอยู่ไกลเสียจากสิ่งเหล่านี้
^๖จงฝึกเด็กในทางทีเขาควรจะเดินไป
 และเมื่อเขาชราแล้ว เขาจะไม่พรากจากทาง
 นั้น ^๗คนมั่งคั่งปกครองเหนือคนยากจน และ
 คนขอยืมก็เป็นที่าสของคนให้ยืม ^๘บุคคลผู้
 หว่านความชั่วช้าจะเกียความหายนะ และ
 ไม้ถื่อแห่งความดูเดิดของเขาจะล้มเหลว
^๙บุคคลทีมีตาแสดงใจกว้างขวางก็จะรับ
 พร เพราะเขาแบ่งส่วนอาหารของเขาแก่
 คนยากจน ^{๑๐}จงขับคนมักเยาะเย้ยออกไป
 เสีย แล้วการวิวาทจะหมดไป เออ การ
 วิวาทและการดูแคลนจะหยุดลง ^{๑๑}บุคคล
 ทีรักใจบริสุทธิ์ เพราะเหตุริมฝีปากของเขา
 มีกรุณาคุณ กษัตริย์จะได้เป็นมิตรของเขา
^{๑๒}พระเนตรพระเยโฮวาห์เฝ้าอยู่เหนือความ
 ฐ แต่พระองค์ทรงคว่าถ้อยคำของคนละเมิด
^{๑๓}คนเกียจคร้านกล่าวว่า “มีสิ่งใดอยู่ข้าง
 นอก ข้าจะถูกลงฆ่าตามถนน” ^{๑๔}ปากของ

หญิงชั่วเป็นหลุมลึก บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธจะตกลงในทีนั้น ^{๑๔}ความโง่ถูกผูกมัดอยู่ในใจของเด็ก แต่ไม่เรียกว่าดี สอนก็ขบมันให้ห่างไปจากเขา ^{๑๖}บุคคลผู้บิบบังคับคนยากจนเพื่อเพิ่มทรัพย์ศฤงคารของตน และผู้ที่เพิ่มให้แก่คนมั่งคั่ง จะมาถึงความขัดสนอย่างแน่นอน ^{๑๗}เอียงหูของเจ้าและฟังถ้อยคำของปราชญ์ และเอาใจใส่ความรู้ของเรา ^{๑๘}เพราะถ้าเจ้ารักษาถ้อยคำและความรู้นั้นไว้ในตัวเจ้า ก็จะเป็นความชื่นใจแก่เจ้า แล้วทั้งสองจะมั่นคงในริมฝีปากของเจ้า ^{๑๙}เพื่อความไว้วางใจของเจ้าจะอยู่ในพระเยโฮวาห์ เราให้แจ้งประกาศแก่เจ้าในวันนี้แม้แก่ตัวเจ้าเอง ^{๒๐}เราได้เขียนให้เจ้าถึงสิ่งวิเศษนัก ถึงเรื่องการปรึกษาและความรู้แล้วมิใช่หรือ ^{๒๑}เพื่อให้เจ้าทราบถึงความแน่นอนของถ้อยคำแห่งความจริง เพื่อเจ้าจะได้ให้คำตอบที่จริงแก่ผู้ที่ใช้เจ้าไป ^{๒๒}อย่าปล้นคนยากจน เพราะเขาเป็นคนยากจนหรือบีบบังคับคนทุกจิตใจที่ประตุมือง ^{๒๓}เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงว่าความแทนเขา และริบชีวิตของผู้ที่ริบเขา ^{๒๔}อย่าเป็นมิตรกับคนที่มักโกรธ หรือไปกับคนขีโมโห ^{๒๕}เกรงว่าเจ้าจะเรียนรู้ทางของเขา และพัวพันจิตใจเจ้าเข้าในบ่วง ^{๒๖}อย่าเป็นพวกที่เป็นผู้ค้าประกัน อย่าเป็นพวกผู้เป็นประกันหนี้สิน ^{๒๗}ถ้าเจ้าไม่มีอะไรชำระเขา ทำไมจึงควรให้เขาเอาที่นอนไปจากใต้ตัวเจ้าเล่า ^{๒๘}อย่าย้ายหลักเขตเก่าแก่ซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้ปักไว้ ^{๒๙}เจ้าเห็นคนที่ขยันในงานของเขาหรือ เขาจะได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ เขาจะไม่ยืนอยู่ต่อหน้าคนต่ำต้อย

การตักเตือนเรื่องความตะกละ การสมาคมกับคนชั่ว การละเลยต่อการดีสอนบุตร หญิงแพศยาและการดื่มสุรา

๒๓ ^๑เมื่อ เจ้า นั่ง ลง รับ ประทาน กับ ผู้ครอบครองบ้านเมือง จงสังเกตให้ดีว่าอะไรอยู่ข้างหน้าเจ้า ^๒ถ้าเจ้าเป็นคนตะกละ เจ้าจงจ่อมิดไว้ที่คอของเจ้า ^๓อย่าปรารภของโอชะของท่าน เพราะมันเป็นอาหารที่หลอกลวง ^๔อย่าทำงานเพื่อมั่งมี จงเลิกฟังสติปัญญาของตนเอง ^๕เจ้าจะเฟื่องตาของเจ้าอยู่ที่ของอนิจจังหรือ เพราะทรัพย์สมบัติมีปีกแน่นอนทีเดียวมันจะบินไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี ^๖อย่ากินอาหารของ

คนที่ตระหนี่ อย่าปรารภของโอชะของเขา ^๗เพราะเขาคิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นเช่นนั้น เขาพูดกับเจ้าว่า “จงกินและดื่มเถิด” แต่ใจของเขามีใจอยู่กับเจ้า ^๘เจ้าจะต้องสำรวจอาหารซึ่งเจ้าได้กินเข้าไปนั้น และเสียถ้อยคำแช่มชื่นของเจ้าเสียเปล่าๆ ^๙อย่าพูดให้คนโง่ได้ยิน เพราะเขาจะดูหมิ่นปัญญาแห่งถ้อยคำของเจ้า ^{๑๐}อย่าโยกย้ายเสาเขตเก่าแก่ หรือเข้าไปในไร่นาของคนที่กำพร้าพ่อ ^{๑๑}เพราะพระผู้ไถ่ของเขาแข็งแรง พระองค์จะว่าคดีของเขาต่อสู่เจ้า ^{๑๒}จงเอาใจของเจ้ารับคำสั่งสอน และเอาหูของเจ้ารับถ้อยคำแห่งความรู้ ^{๑๓}อย่ายับยั้งการดีสอนเสียจากเด็ก เพราะถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย ^{๑๔}เจ้าจะตีเขาด้วยไม้เรียว แล้วเจ้าจะช่วยชีวิตของเขาให้รอดจากนรก ^{๑๕}บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าใจของเจ้าฉลาด ใจของเราเองก็จะยินดี ^{๑๖}เออ วิทยุญาณของเราจะเปรมปรีดี เมื่อริมฝีปากของเจ้าพูดสิ่งที่ถูกต้อง ^{๑๗}อย่าให้ใจของเจ้าริษยาคนบาป แต่จงยำเกรงพระเยโฮวาห์วันยังค่ำ ^{๑๘}ด้วยว่าจะมีที่สิ้นสุดอย่างแน่นอนทีเดียว และความคาดหวังของเจ้าจะมีได้ถูกตัดออก ^{๑๙}บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟัง และจงฉลาดเถิด และนำใจของเจ้าไปในทางนั้น ^{๒๐}อย่าอยู่ท่ามกลางคนดื่มเหล้าองุ่นหรือท่ามกลางคนตะกละที่กินเนื้อ ^{๒๑}เพราะคนขีเมาและคนตะกละจะมาถึงความยากจนและความว่างเหงามจะเอาผ้าชีวีรห่มคนนั้น ^{๒๒}จงฟังบิดาของเจ้าผู้ให้กำเนิดเจ้า และอย่าดูหมิ่นมารดาของเจ้า เมื่อนางแก่ ^{๒๓}จงซื้อความจริงและอย่าขายไปเสีย จงซื้อปัญญา คำสั่งสอน และความเข้าใจ ^{๒๔}บิดาของคนชอบธรรมจะเปรมปรีดีอย่างยิ่ง บุคคลผู้ให้กำเนิดบุตรที่ฉลาดจะยินดีเพราะเขา ^{๒๕}บิดามารดาของเจ้าจะยินดี และผู้ที่คลอດเจ้าก็จะเปรมปรีดี ^{๒๖}บุตรชายของเราเอ๋ย ขอใจของเจ้าให้เราเออะ และให้ตาของเจ้าสังเกตดูทางทั้งหลายของเรา ^{๒๗}เพราะหญิงแพศยาเป็นหลุมลึก และหญิงสัจจริงเป็นเหมือนบ่อแคบ ^{๒๘}นางหมอบค้อยอยู่เหมือนค้อยเหี่ยว และเพิ่มคนละเมิดขึ้นท่ามกลางมนุษย์ ^{๒๙}ใครที่ร้องโอย ใครที่ร้องอูย ใครที่มีการวิวาท ใครที่มีการร้องคราง ใครที่มีบาดแผลปราศจากเหตุ ใครที่มีตาแดง ^{๓๐}คือบรรดาผู้ที่นั่งแช่อยู่กับเหล้าองุ่น บรรดาผู้ที่ไปแสวงหาเหล่าประสม ^{๓๑}อย่ามองดูเหล้าองุ่นเมื่อมันมีสีแดง

เมื่อเป็นประกายในถ้วย และลงไป คล่องๆ^{๓๒} ๓๒ ที่สุด มัน กัด เหมือนงู และ มัน ฉก เอา เหมือนงู พิษ^{๓๓} ๓๓ ตาของเจ้าจะมอง ดูหญิงชิว และใจของเจ้าจะพูดตลบตะแลง^{๓๔} ๓๔ เออ เจ้า จะเป็นเหมือนคนที่นอนอยู่กลางทะเล อย่าง คนที่นอนอยู่บนเสากลางโบ^{๓๕} ๓๕ เจ้าจะว่า “เขา ตีข้า แต่ข้าไม่เจ็บ เขาทุบข้า แต่ข้าไม่รู้สึก ข้า จะตื่นเมื่อไรหนอ ข้าจะแสวงหาการดีมอีก”

การตักเตือนเรื่องการริษยาคนชั่ว

๒๔ ๑อย่าคิดริษยาคนชั่ว หรือปรารถนา อยู่ร่วมกับเขา ๒ เพราะหัวใจของเขา คิดประกอบการ ทำลาย และ ริม ฝิปาก ของ เขาพูด การประทุษร้าย ๓ เรือนนั้นเขาสร้าง กันด้วยปัญญา และสถาปนามันไว้ด้วยความ เข้าใจ ๔ โดยความรู้บรรดาห้องก็เต็มไปด้วย ความ มั่งคั่งล้วนประเสริฐและผลิตผลิตทั้ง สิ้น ๕ คนฉลาดมีกำลังมาก และคนมีความรู้ ก็เพิ่มกำลังขึ้น ๖ เพราะหาโดยการนำที่ฉลาด เจ้าก็จะเข้าสงครามได้ และด้วยมีที่ปรึกษา มากๆก็มีความปลอดภัย ๗ สำหรับคนโง่ นั้น ปัญญาสูงเกินไป ที่ประตูเมืองเขาไม่อัปปาก พูด ๘ บุคคล ผู้ กะ แพนงาน ทำความ ชั่ว เขา เรียกกันว่าคนเจ้าเล่ห์ ๙ การคิดในเรื่องที่โง่ เวลาเป็นบาป และคนมักเยาะเย้ยเป็นที่น่าเกลียดน่าชังแก่มนุษย์ ๑๐ ถ้าเจ้าท้อใจในวัน แห่งความชั่วร้าย กำลังของเจ้าก็น้อย ๑๑ ถ้า เจ้าไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ถูกนำไปสู่ความ มรณ ๑๒ และ ไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ติดตุเปไปเพื่อถูก ฆ่าให้รอด ๑๓ ถ้าเจ้าจะ ว่า “ดูเถิด เราไม่รู้ เรื่องนี้เลย” พระองค์ผู้ทรง ชิงใจ จะไม่ ทรง พงษ์เล็งเห็นหรือ พระองค์ผู้ทรง เฝ้าวิญญาน อยู่เหนือเจ้าจะไม่ทราบหรือ และพระองค์จะไม่ ทรง เรียกเอาจากทุกคนตาม การกระทำ ของเขาหรือ ๑๔ บุตรชายของเราเอ๋ย จงรู้ ปรุชานนำฝั่งเพราะเป็นของดี และรวงฝิ่ง ซึ่ง มี รสหวาน ๑๕ การรู้จักปัญญา ก็เป็นเช่น นั้น แก่ วิญญานของเจ้า เมื่อเจ้าพบปัญญาก็จะมี บำเพ็ญ และ ความ คาดหวังของเจ้า จะไม่ถูกตัดออก ๑๖ โอ คนชั่วร้ายเอ๋ย อย่า หมอบคอยเพื่อต่อสู้กับ ที่อาศัยของคนชอบธรรม อย่าปล้นเรือนของเขา ๑๗ เพราะคน ชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้งแล้วก็ลุกขึ้นอีก แต่ คน ชั่ว ร้าย จะ ตก อยู่ใน อากา ร้าย ๑๘ อย่า ให้ ปรมปริติ เมื่อศัตรูของเจ้า ล้ม และอย่าให้ ใจของเจ้ายินดีเมื่อเขาสะดุด ๑๙ เกรงว่าพระ

เย โสวาท จะ ทอด พระเนตร และ ไม่ ทรง พอ พระทัย และ ทรง หัน ความ กริ้ว จาก เขา เสีย ๑๙ เจ้าอย่ากระวนกระวาย เพราะคนชั่ว และ อย่ามีใจริษยาคนชั่วร้าย ๒๐ เพราะคนชั่วจะ ไม่มี บำเพ็ญ ปรุชาน ของคนชั่ว ร้าย จะ ถูก ดับ เสีย ๒๑ บุตรชายของเราเอ๋ย จงอย่าเกรง พระเย โสวาท และ กษัตริย์ อยู่อย่างกับคน ที่ หิน กลิ้ง จาก พระองค์ ทั้ง สอง นั้น ๒๒ เพราะ ภัย พิบัติ จาก พระองค์ ทั้ง สอง จะ อุบัติ ขึ้น โดย พลัน และ ผู้ใด จะ ทราบ ถึง ความ พิเศษ ที่ จะ มา จาก พระองค์ ทั้ง สอง ๒๓ ข้อความ เหล่า นี้ เป็น คำกล่าว ของ ปราชฎี ด้วย การ เห็น แก่ หน้า คนใด ในการ ตัดสิน นั้น ไม่ ดี เลย ๒๔ บุคคล ผู้ กล่าว แก่ คน ชั่ว ร้าย ว่า “เจ้าไร้ความผิด” จะ ถูก ชนชาติ ทั้ง หลาย แข่ง และ ประชาชาติ จะ รังเกียจ ๒๕ แต่ บรรดา ผู้ ชน ขบ เขา จะ มีความ ปิติ ยินดี และ พรอันดี จะ มี อยู่ กับ เขา ๒๖ ทุก คน จะ จุบริม ฝิปาก ของ ผู้ ให้ คำ ตอบ ที่ ถูก ๒๗ จง เตรียม งาน ของ เจ้า ที่ ภายนอก ทำ ทุก อย่าง ของ เจ้า ให้ พร้อม ที่ ใน นนา และ หลัง จาก นั้น ก็ จง สร้าง เรือน ของ เจ้า ๒๘ อย่า เป็น พยาน ปรัก ปรำ เพื่อน บ้าน ของ เจ้า อย่าง ไม่มี เหตุ และ อย่า ล้อ ลวง ด้วย ริม ฝิปาก ของ เจ้า ๒๙ อย่าง กล่าว ว่า “ข้าจะทำ แก่ เขา อย่าง ที่ เขา ได้ ทำ แล้ว แก่ ข้า ข้า จะ ทำ ตอบ แก่ เขา อย่าง ที่ เขา ได้ กระ ทำ” ๓๐ เรา ผ่าน ไป ที่ ใน นา ของ คน เกียจ คร้าน ช่าง สวน ทุ่งน ของ คน ที่ ไร้ ความ เข้าใจ ๓๑ และ ดูเถิด มี หิน นาม กอ เต็ม ไป หมด และ แผ่น ดิน ก็ เต็ม ไป ด้วย ต่ำ แยะ และ กำแพง หิน ของ มัน ก็ พัง ลง ๓๒ แล้ว เรา ได้ เห็น และ พิเคราะห์ ดู เรา มอง ดู และ ได้ รับ คำ สั่ง สอน ๓๓ “หลั บัน ดิ เคลิม หน้อย กอด มือ พัก นิด หน้อย ๓๔ แล้ว ความ จน จะ มา หา เจ้า อย่าง นึก ท่อง ที่ เกี่ยว ความ ชัด สน อย่าง คน ถือ อาวุธ”

คำตักเตือนและคำสั่งสอนต่างๆ

๒๕ ๑ต่อไปนี้เป็นสุภาสิตของชาโลมอน ด้วยเหมือนกัน ซึ่งคนของเฮเซคิ ยาห์ กษัตริย์ แห่ง ยูดา ได้ ตัด ลอก ไว้ ๒ สง่า ราศี ของ พระเจ้า คือ การ ช้อน สิ่ง ต่างๆ ไว้ แต่ ตัก ดิ ศรี ของ กษัตริย์ คือ การ คั่น สิ่ง ต่างๆ ให้ ปรากฏ ๓ ฟ้าสวรรค์สูงนั้นใด และ แผ่นดินโลก ลึกนั้นใด พระทัยของกษัตริย์ก็เหลือจะหยั่งรู้ ฉะนั้นนั้น ๔ จงไล่ชื่อออกจากเงินเสีย แล้วจะมี วัสดุสำหรับช่างทำขัน ๕ จงไล่คนชั่วร้ายออกไปเสียจากพระพักตร์กษัตริย์ และพระที่นั่ง

ของพระองค์ จะสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม ๖ อย่าเอาตัวเจ้าขึ้นมาข้างหน้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ หรือยืนอยู่ในที่ของผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ ๗ เพราะที่จะให้เขาว่า “เชษฐขึ้นมาที่นี่” ก็คิดว่าถูกไล่ลงไปที่ดีต่อหน้าเจ้านายผู้ซึ่งตาของเจ้าได้เห็นแล้ว ๘ อย่าตัววนหน้าเข้ามาয়งโรงศาล เพราะเมื่อเพื่อนบ้านของเจ้าทำให้เจ้าได้อยู่แล้ว ในที่สุดเจ้าจะทำอย่างไร ๙ จงตกลงเรื่องของเจ้ากับเพื่อนบ้านของเจ้า และอย่าทำให้เผยความลับของเขา ๑๐ เกรงว่าผู้ที่ได้ยินจะนำความอายุมาสู่เจ้า และชื่อเสียงของเจ้าจะมัวหมองอยู่ ๑๑ ถ้อยคำที่พูดเหมาะสมจะเหมือนผลแอปเปิลทองคำในภาษาชนะเงิน ๑๒ คนดักเตือนที่ฉลาดกับหูที่เชื่อฟังก็เหมือนแหวนทองคำหรืออาภรณ์ทองคำเนื้อดี ๑๓ หิมะให้ความเย็นในฤดูเกียวย่างไร ผู้สื่อสารที่สัตย์ซื่อยอมทำให้จิตวิญญาณของนายผู้ใช้เขาชุ่มชื้นอย่างนั้น ๑๔ คนที่อวดว่าจะให้ของกำนัลแต่มิได้ให้ ก็เหมือนเมฆและลมที่ไม่มีฝน ๑๕ ความพากเพียรจะชักนำผู้ครอบครองได้ และลินที่อ่อนหวานจะทำให้กระดูกหักได้ ๑๖ เจ้าได้พบนำฝั่งแล้วหรือ จงกินแต่พอดี เกรงว่าเจ้าจะอิมและอาเจียนออกมา ๑๗ อย่าให้เท้าของเจ้าอยู่ในเรือนเพื่อนบ้านของเจ้านานๆ เกรงว่าเขาจะเหน็ดเหนื่อยเพราะเจ้า และเกลียดชังเจ้า ๑๘ คนใดที่เป็นพยานเท็จ กล่าวโทษเพื่อนบ้านของเขา ก็เหมือนกระบองตึกหรือดาบหรือลูกธนูที่คม ๑๙ การวางใจในคนที่ไม่มีชื่อในยามลำบาก ก็เหมือนพื้นที่หักเสียหายหรือเท้าที่หลุดจากข้อต่อ ๒๐ บรรดาคนที่ร้องเพลงให้คนหนักใจฟัง ก็เหมือนคนถอดเครื่องแต่งกายออกในวันที่อากาศหนาว และเหมือนเอาหน้าสัมผัสมาวาดบนดินประสีว ๒๑ ถ้าศัตรูของเจ้าหิว จงให้อาหารเขาไว้ประทาน และถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม ๒๒ เพราะเจ้าจะกองถ่านที่ลูกโพลงไว้บนศีรษะของเขา และพระเยโฮวาห์จะทรงให้บำเหน็จแก่เจ้า ๒๓ ลมเหนือไล่ฝนไปเสียฉันทใด สีหน้าที่โกรธแค้นก็ไล่ลินที่ส่อเสียดไปเสียฉันทนั้น ๒๔ อยู่ที่มุมบนหลังคาเรือนดีกว่าอยู่ในเรือนกว้างขวางร่วมกับหญิงชู้ทะเลาะ ๒๕ ชาวดีจากเมืองไกล ก็เหมือนน้ำเย็นที่ให้แก่คนกระหาย ๒๖ คนชอบธรรมที่ยอมแพ้แก่ตนชั่วร้าย ก็เหมือนน้ำพุมีโคลนหรือเหมือนน้ำบ่อที่สกปรก ๒๗ ที่จะกินน้ำฝิ่งมากก็ไม่ดี ฉะนั้นจึงเป็นการไร้เกียรติ

เมื่อใครเสาะหาเกียรติสำหรับตนเอง ๒๘ คนที่ปราศจากการปกครองจิตใจตนเองก็เหมือนเมืองที่ปรักหักพังและไม่มีกำแพง

ทางทั้งหลายของคนโง่เขลา คนขี้เกียจและคนก่อความยุ่งยาก

๒๖ ๑ เกียรติยศไม่เหมาะสมกับคนโง่ เช่นเดียวกับหิมะในฤดูร้อนและฝนในฤดูเกียว ๒ คำสาปแช่งที่ไร้เหตุผลยอมไม่มาเกาะเช่นเดียวกับนกที่กำลังโผล่ไปมาและนางแอ่นที่กำลังบิน ๓ เส้าสำหรับม้าบังเหียนสำหรับลา และไม้เรียวสำหรับหลังคนโง่ ๔ อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเจ้าเองจะเป็นเหมือนเขาเข้า ๕ จงตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเขาจะทำตัวฉลาดตามการล่อลวงของเขาเอง ๖ บุคคลที่ส่งข่าวไปด้วยมือของคนโง่ก็ตัดเท้าของเขาเองออกและตีความเสียหาย ๗ คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เหมือนขาของคนพิการที่ไม่เท่ากัน ๘ บุคคลผู้ให้เกียรติแก่คนโง่ก็เหมือนผู้ที่มัดก้อนหินไว้กับสling ๙ คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เหมือนหนามเข้าอยู่ในมือคนขี้เมา ๑๐ พระเจ้ายิ่งใหญ่ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัดได้ ทรงให้บำเหน็จแก่ทั้งคนโง่และคนละเมิด ๑๑ คนโง่ที่ทำความโง่ซ้ำแล้วซ้ำอีกก็เหมือนสุนัขที่กลับไปหาสิ่งที่มันสำรอกออกมา ๑๒ ท่านเห็นคนที่คิดว่าตัวเองฉลาดหรือ ยังมีหวังในคนโง่ได้มากกว่าในคนเช่นนั้น ๑๓ คนเกียจคร้านพูดว่า “มีสิ่งใดอยู่ตามหนทาง มีสิ่งใดอยู่ตามถนน” ๑๔ ประตูกั้นไปมาด้วยบานพับของมันฉันทใด คนเกียจคร้านก็ทำอย่างนั้นบนที่นอนของเขา ๑๕ คนเกียจคร้านฝังมือของเขาไว้ในอกเสื้อ เขาเหน็ดเหนื่อยที่จะนำมือกลับมาที่ปากของตน ๑๖ คนเกียจคร้านเห็นว่าตัวเองฉลาดกว่าคนจิตคนทีตอบได้อย่างหลักแหลม ๑๗ บุคคลที่กำลังผ่านไปและเข้ายุ่งในการทะเลาะวิวาทซึ่งไม่ใช่เรื่องของเขาเองก็เหมือนคนจับหูสุนัข ๑๘ คนบ้าที่โยนหินไฟ ลูกธนูและความตายออกไป ๑๙ ก็เหมือนกับคนที่ล่อลวงเพื่อนบ้านของเขาและกล่าวว่า “ข้าล้อเล่นเท่านั้นเอง” ๒๐ ที่ไหนที่ไม่มีมีฝน ไฟก็ดับ และที่ไหนที่ไม่มีคนซุบซิบ การทะเลาะวิวาทก็หยุดไป ๒๑ ถ่านเป็นเชื้อเพลิงและไฟเป็นเชื้อไฟฉันทใด คนที่มักทะเลาะวิวาทก็เป็นเชื้อการวิวาทฉันทนั้น ๒๒ ถ้อยคำ

ของผู้กระซิบนินทาที่เหมือนบาดแผล มันลงไปยังส่วนข้างในของร่างกาย ๒๓ ริมฝีปากที่รื้อร้นกับใจที่ชั่วร้ายก็เหมือนขี้เงินอยู่บนภาชนะดิน ๒๔ บุคคลที่เกลียดผู้อื่นก็สอพลอด้วยริมฝีปากของตน และเก็บความ หลอกลวงไว้ในใจ ๒๕ เมื่อเขาพูดจาไพเราะนำฟังอย่างเชื่อเขา เพราะมีสิ่งนำเกลียดนำขังเจ็ดอย่างอยู่ในใจของเขา ๒๖ ถึงแม้เขาจะปิดความเกลียดขังของเขาไว้ด้วยความ หลอกลวง ความชั่วร้าย ของเขา จะเผยออกต่อหน้าที่ประชุม ทั้งหมด ๒๗ บุคคลที่ ขูด หลุม พราง เขาจะตกลงไปเอง ผู้ใดให้ก้อนหินกลิ้งมา มันจะกลับทับเขาเอง ๒๘ ลินที่มูสาเกลียดขังผู้ที่มีหน้าทำลาย และปากที่ป้อยอกก็ทำความพินาศ

คำตักเตือนและคำสั่งสอนต่างๆ

๒๗ ๑อย่าคุยอวดถึงพรั้งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบ ว่าวันหนึ่งๆจะนำอะไรมาให้บ้าง ๒จงให้คนอื่นสรรเสริญเจ้า และไม่ใช่ปากของเจ้าเอง ให้คนต่างถิ่นสรรเสริญ ไม่ใช่ริมฝีปากของเจ้าเอง ๓ หินก็หนัก และทรายก็มีน้ำหนัก แต่ความกริ้วโกรธของคนโง่ก็หนักยิ่งกว่าทั้งสองอย่างนั้น ๔ ความพิโรธก็ดูร้าย ความโกรธก็รุนแรง แต่ใครจะยืนต่อหน้าความริษยาได้ ๕ ว่ากันต่อหน้าดีกว่ารักกันลับๆ ๖ บาดแผลที่มีตราก็สุจริต แต่การจับของศัตรูนั้นก็หลอกลวง ๗ บุคคลที่อิมแล้ว รวงผึ้งก็น่าเบื่อ แต่สำหรับผู้ที่หิว ทุกสิ่งที่ขมก็กลับหวาน ๘ คนที่เงินไปจากบ้านของตนก็เหมือนนกที่เงินไปจากรังของมัน ๙ นำมันและนำหอมกระทำให้อัจฉินดี และคำเตือนสติอันอ่อนหวานของเพื่อนก็เป็นทำให้ชื่นใจ ๑๐ อย่าทอดทิ้งมิตรของเจ้าเอง และมิตรของบิดาเจ้า และอย่าเข้าไปในเรือนพี่น้องของเจ้าในวันที่เจ้าประสบหายนะ เพราะเพื่อนบ้านสัก คน ที่อยู่ใกล้ดีกว่า พี่น้องคนหนึ่ง ที่อยู่ห่างไกล ๑๑ บุตรชายของเรา เอ๊ย จงฉลาด และกระทำใจของเราให้อินดี เพื่อเราจะตอบบุคคลที่ตำหนิเราได้ ๑๒ คนหนึ่งรู้เห็นอันตรายและซ่อนตัวของเขาเสีย แต่คนเขลาเดินเรื่อยไป และรับโทษ ๑๓ จงยึดเสื้อผ้าของเขาไว้ เมื่อเขาเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเขาไว้ เมื่อเขาจับประกันหญิงต่างดาว ๑๔ บุคคลที่ตื่นแต่เช้ามืดไปอวยพรเพื่อนบ้าน ด้วยเสียงดัง เขากลับจะเห็นว่า

เป็นคำสาปแช่ง ๑๕ ฝนย่อยหยุดไม่หยุดในวันที่ฝนตกฉันใด ผู้หญิงที่ขี้อู้อู้อะก็เหมือนกันฉันนั้น ๑๖ ผู้ใดที่จะ ยับยั้ง เธอก็เหมือนยับยั้งลมหรือกอบนำมันด้วยมือขวา ๑๗ เหล็กกลับเหล็กให้แหลมคมได้ คนหนึ่งคนใดก็ลืบนหาตาของเพื่อนให้หลกแหลมขึ้นได้ฉันนั้น ๑๘ บุคคลที่ดูแลต้นมะเดื่อจะได้กินผลของ มัน และบุคคลที่ระแวงระวังนายของตนจะได้รับการเกียรติ ๑๙ ในน้ำคนเห็นหน้าคนฉันใดจิตใจของคนก็ส่อคนฉันนั้น ๒๐ นรกและแดนพินาศไม่รู้จักอิม ตาของคนเราก็ไม่รู้จักอิมเช่นกัน ๒๑ เบ้ามีไว้สำหรับเงิน เตาตุ้มมีไว้สำหรับทองคำ คำสรรเสริญของคนจะพิสูจน์คน ๒๒ ถึงแม้เจ้าจะเอาคนโง่ใส่ครกตำด้วยสากพร้อมกับข้าวสาลี ความโง่เขลาของเขาก็ยังไม่พราวจากเขา ๒๓ จงรู้ความทุกข์สุขของฝูงแพะแกะของเจ้าให้ดี และจงเอาใจใส่ฝูงวัวของเจ้า ๒๔ เพราะความมั่งคั่งไม่ได้ทนอยู่ได้เป็นนิรันดร์ และมงกุฎทนอยู่ได้ทุกชั่วอายุหรือ ๒๕ หมู้าแห่งปรากฏแล้ว และหมู้างอกใหม่ปรากฏขึ้นมา และเขาเก็บผักหมู้าต่างๆที่ภูเขากันแล้ว ๒๖ ลูกแกะจะให้เสื้อผ้าแก่เจ้า และแพะก็จะเป็นค่านา ๒๗ และเจ้าจะมีนมแพะเป็นอาหารแก่เจ้าเพียงพอ ทั้งเป็นอาหารแก่ครัวเรือนของเจ้า และเป็นเครื่องยั้งชีพสาวใช้ของเจ้า

บาเห็จต่างๆของคนชอบธรรม

๒๘ ๑คนชั่วร้ายก็หนี เมื่อ ไม่มีใครไล่ตาม แต่คนชอบธรรมก็กล้าหาญอย่างสิงโต ๒ เมื่อแผ่นดินละเมิดก็มีผู้ครอบครองเพิ่มขึ้น แต่ด้วยคนที่มีความเข้าใจและความรู้ เสถียรภาพของแผ่นดินนั้นจะยังยืนนาน ๓ คนยากจนที่บีบบังคับคนยากจนก็เหมือน ฝน ที่ ชัด ลม มา แต่ไม่ให้อาหาร ๔ บรรดา ผู้ที่ ทอด ทิ้ง พระ ราช บัญญัติ ย่อมสรรเสริญคนชั่วร้าย แต่บรรดาผู้ที่รักษาพระราชบัญญัติย่อมคอยต่อสู้อา ๕ คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความยุติธรรม แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเยโฮวาห์เข้าใจสิ่งสารพัด ๖ คนยากจนที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเขา ก็ดีกว่าคนมั่งคั่งที่คดโกงในทางของตน ๗ บุคคลที่รักษาพระราชบัญญัติ เป็นบุตรชายที่ฉลาด แต่เพื่อนของคนตะกละนำความ อับอาย มาถึงบิดาเขา ๘ บุคคลที่เพิ่มทรัพย์ศฤงคารของตนด้วยดอกเบี๋ยและเงินเพิ่ม พระเจ้าจะทรง

เอาทรัพย์นั้นไปจากเขาเพื่อเพิ่มแก่คนที่จะเอ็นดูคนยากจน ^๙ ถ้าผู้ใดหันไปเสียจากการฟังพระราชาบัญญัติ แม้คำอธิบายของเขาก็เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ^{๑๐} บุคคลผู้นำคนชอบธรรมเข้าไปในทางชั่ว ก็จะต้องลงในหลุมของเขาเอง แต่คนเที่ยงธรรมจะมีสิ่งของอย่างดี ^{๑๑} คนมั่งคั่งก็ฉลาดตามการล่อลวงของเขาเอง แต่คนยากจนที่มีความเข้าใจก็รู้จักเขาอย่างแจ่มแจ้ง ^{๑๒} เมื่อคนชอบธรรมชื่นชมยินดี ความรุ่งเรืองก็มีมากขึ้น แต่เมื่อคนชั่วร้ายทวีอำนาจ คนก็พากันซ่อนตัวเสีย ^{๑๓} บุคคลที่ซ่อนความบาปของตนจะไม่จำเริญ แต่บุคคลที่สราภาพและทั้งความชั่วเสียจะได้รับความกรุณา ^{๑๔} คนที่เกรงกลัวอยู่เสมอก็เป็นสุข แต่บุคคลที่หาใจตนให้กระต้างจะตกในความลำบากยากเย็น ^{๑๕} ผู้ครอบครองที่ชั่วร้ายเหนือคนยากจนก็เหมือนสิ่งโตคำรามหรือหมีที่กำลังเข้าต่อสู้ ^{๑๖} ผู้ครอบครองที่ขาดความเข้าใจก็เป็นผู้บีบบังคับที่ดูร้าย แต่บุคคลที่เกลียดความโลภย่อมยึดปี่เดือนของเขาออกไป ^{๑๗} คนใดที่ทำรุนแรงเรื่องโลหิตของคนอื่น คนนั้นก็เป็นคนหลบหนีอยู่จนลงไปสู่ปากแดน อย่าให้ใครจับเขาเลย ^{๑๘} บุคคลที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม จะได้รับการช่วยให้รอด แต่คนที่มึนเล่ห์กะเท่ในทางทั้งหลายของเขาเองจะตกทันที ^{๑๙} บุคคลที่ใถ่ไร่นาของตนจะได้อาหารมากมาย แต่ผู้ที่ติดตามคนไร้ค่าจะยิ่งจนลง ^{๒๐} คนที่สัตย์ซื่อจะได้รับความปรารถนา แต่ผู้ที่รับมั่งคั่งจะไม่มีโทษหามีได้ ^{๒๑} ซึ่งจะเห็นแก่หน้าคนใดก็ไม่ดี คนนั้นอาจจะละเมิดเพราะอาหารชิ้นหนึ่งก็เป็นได้ ^{๒๒} คนที่เร่งหาทรัพย์ศฤงคารก็มีนัยน์ตาชั่ว และไม่ทราบว่าการขัดสนจะมาถึงเขา ^{๒๓} บุคคลที่ขนาบคนหนึ่งคนใด ที่หลังเขาจะได้รับความชอบมากกว่าคนที่ป้อยอด้วยลิ้นของตัวเอง ^{๒๔} บุคคลที่ขโมยของของบิดาหรือมารดาของตน และกล่าวว่า “อย่างนี้ไม่ละเมิด” เขาก็เป็นเพื่อนของคนทำลาย ^{๒๕} คนใจเย่อหยิ่งจะทำให้เกิดการวิวาท แต่ผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้น ^{๒๖} บุคคลที่วางใจในจิตใจของตัวเองเป็นคนโง่ แต่บุคคลที่ดำเนินในปัญญาจะได้รับการช่วยให้พ้น ^{๒๗} บุคคลที่ให้แก่คนยากจนจะไม่รู้จักการขัดสน แต่บุคคลที่บิดาของเขาเสียจากการนี้จะได้รับการสาปแช่งมาก ^{๒๘} เมื่อคนชั่ว

ร้ายมีอำนาจขึ้น คนก็ซ่อนตัวเสีย แต่เมื่อเขาทั้งหลายพินาศไป คนชอบธรรมก็เพิ่มขึ้น

คนฉลาดเปรียบกับคนโง่เขลา

๒๙ ^๑ บุคคลที่ถูกตักเตือนบ่อยๆ แต่ยังไม่เชื่อฟัง ประเดี๋ยวจะถูกทำลาย จึงรักษาไม่ได้ ^๒ เมื่อคนชอบธรรมทวีอำนาจประชาชนก็เปรมปรีดี แต่เมื่อคนชั่วร้ายครอบครองประชาชนก็คร่ำครวญ ^๓ บุคคลผู้รักปัญญาย่อมทำให้บิดาของเขายินดี แต่ผู้ที่คบค้าหาญิงแพศยาภิผลาญทรัพย์สิ่งของเขา ^๔ กษัตริย์ทรงให้เสถียรภาพแก่แผ่นดินด้วยความยุติธรรม แต่องค์ที่ทรงรับของกำนัลก็ทำให้แผ่นดินย่อยยับ ^๕ คนที่ป้อยอเพื่อนบ้านของตน ย่อมกางข่ายไว้ดักเท้าของเขา ^๖ คนชั่วติดกับอยู่ในการละเมิดของตน แต่คนชอบธรรมร้องเพลงและเปรมปรีดี ^๗ คนชอบธรรมรู้จักสิทธิของคนยากจน แต่คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความรู้อย่างนี้ ^๘ คนมักเยาะเย้ยกระทำบ้านเมืองให้เข้าบ่วง แต่ปราชญ์แปรความโกรธเกรี้ยวไปเสีย ^๙ ถ้าปราชญ์มีเรื่องโต้เถียงกับคนโง่ ไม่ว่าเขาดุเดือดหรือหัวเราะ ก็ไม่มีวันสงบลงได้ ^{๑๐} คนที่กระหายเลือดย่อมเกลียดคนเที่ยงธรรม แต่คนชอบธรรมแสวงหาชีวิตของเขา ^{๑๑} คนโง่ยอมให้ความคิดของเขาพลุ่งออกมาเต็มที่ แต่ปราชญ์ย่อมยับยั้งความคิดไว้จนภายหลัง ^{๑๒} ถ้าผู้ครอบครองเชื่อฟังความเท็จ ข้าราชการของท่านก็พลอยชั่วร้ายทั้งสิ้น ^{๑๓} คนยากจนและคนหลอกลวงมักมาประจัญหน้ากันเสมอ และพระเยโฮวาห์ประทานความสว่างแก่ตาของคนทั้งสอง ^{๑๔} กษัตริย์ที่พิพากษาคนยากจนด้วยความสัตย์ซื่อ พระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาอยู่เป็นนิตย์ ^{๑๕} ไม่เรียวและคำตักเตือนให้เกิดปัญญา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอับอายมาสู่มารดาของตน ^{๑๖} เมื่อคนชั่วร้ายเพิ่มพูน การละเมิดก็ทวีขึ้น แต่คนชอบธรรมจะมองดูความล่มจมของเขา ^{๑๗} จึงฝึกสอนบุตรชายของเจ้า และเขาจะให้เจ้าได้หยุดพัก เออ เขาจะให้ความปิติยินดีแก่ใจของเจ้า ^{๑๘} ที่ใดที่ไม่มีใครมีมิตร ประชาชนก็พินาศ แต่คนที่รักษาพระราชาบัญญัติจะเป็นสุข ^{๑๙} สักแต่ใช้คำพูดเท่านั้นจะฝึกสอนคนใช้ไม่ได้ เพราะถึงแม้เขาเข้าใจ แต่เขาก็จะไม่ตอบ ^{๒๐} เจ้าเห็นคนที่ปากไวหรือ

ยังมีหวังในคนโง่มากกว่าเขา ^{๒๐}บุคคลที่ ทะนุถนอมคนไข้ของตนตั้งแต่เด็ก ๆ ที่สุดจะ เห็นว่าเขากลายเป็นบุตรชายของตน ^{๒๑}คน เจ้าไม่หย่อมเร้าการวิวาท และคนที่มักโกรธ ก็เป็นเหตุให้มีการละเมิดมากขึ้น ^{๒๒}ความ เยอหยิ่งของคนนำเขาให้ต่ำลง แต่คนที่มิใช่ เยอหยิ่งจะได้รับเกียรติ ^{๒๓}ผู้เข้าส่วนกับขโมย ก็เกลียดชังชีวิตของตน เขาได้ยื่นคำสาป แข่ง แต่ไม่เปิดเผยอะไรเลย ^{๒๔}การกลัวคน วางบ่วงไว้ แต่บุคคลที่วางใจในพระเยซู โหว่าห์ก็จะปลอดภัย ^{๒๕}คนเป็นอันมากแสวงหา ความพอใจจากผู้ครอบครอง แต่ทุกคนจะ ได้รับความยุติธรรมจากพระเยซูโหว่าห์ ^{๒๖}คน ไม่ชอบธรรมเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชอบ ธรรม แต่คนที่เที่ยงธรรมในทางของเขากลับ เป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชั่วร้าย

ถ้อยคำของอาถูร์

^๑ถ้อยคำของอาถูร์ บุตรชายยาเคห์ **๓๐** คือ คำพยากรณ์ ของ เขา ชาย คน นั้น พุดกับอิธิเอล กับ อิธิเอล และ อุคาล ว่า ^๒แท้จริง ข้าก็เขลากว่าคนใด ข้าไม่มีความ เข้าใจอย่างมนุษย์ ^๓ข้าไม่เคยเรียนรู้ปัญญา ings ไม่มี ความรู้ ของ องค์ ผู้บริสุทธิ์ ^๔ใครเล่า ได้ ขึ้น ไป ยิง สวรรค์ หรือ ลง มา ใคร เล่า ได้ รวบรวมลมไว้ในกำมือของท่าน ใครเล่าได้ เอาเครื่องแต่งกายห่อหุ้มน้ำไว้ ใครเล่าได้ สถาปนาที่สดปลายแห่งแผ่นดินโลกไว้ นาม ของ ผู้ นั้น ว่า กระจไร และ นาม บุตรชาย ของ ผู้ นั้น ว่า กระจไร ถ้าท่านบอกได้ ^๕พระ วาจะ ทุกคำของพระเจ้านั้นก็บริสุทธิ์ พระองค์ทรง เป็น โส้แก่บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ ^๖อย่า เพิ่มอะไรเข้ากับพระวาจะของพระองค์ เกรง ว่าพระองค์จะทรงชนาบเจ้า และเขาจะเห็น ว่าเจ้าเป็น คนมุสา ^๗ข้าพระองค์ ขอ สอง สิ่ง จากพระองค์ ขออย่าทรง ปฏิเสธที่จะให้ข้า พระองค์ก่อนข้าพระองค์ตาย ^๘ขอให้ความ ไร่สาระ และ ความ มุสา ไกล จาก ข้า พระองค์ ขออย่าประทานความยุติธรรมหรือความมั่งคั่ง แก่ ข้า พระองค์ ขอ เลียง ข้า พระองค์ ด้วย อาหารที่ พอดี แก่ ข้า พระองค์ ^๙เกรง ว่า ข้า พระองค์จะอิม และปฏิเสธพระองค์ แล้วพุด ว่า “พระเยซูโหว่าห์เป็นผู้ใดเล่า” หรือ เกรง ว่าข้าพระองค์จะยากจนและขโมย และออก พระนาม พระเจ้า ของ ข้า พระองค์อย่างไรค์ ^{๑๐}อย่ากล่าวหาคนไข้ให้นายของเขาฟัง เกรง

ว่าเขาจะแข่งเจ้า และเจ้าจะต้องมีความผิด ^{๑๑}มี คนชั่วอายุหนึ่ง ที่แข่งบิดาของตน และ ไม่อวยพรแก่มารดาของตน ^{๑๒}มี คนชั่วอายุ หนึ่ง ที่บริสุทธิ์ในสายตาของตนเอง แต่ ยัง มิได้รับการชำระล้างให้พ้นจากความโสโครก ของตน ^{๑๓}มี คนชั่วอายุหนึ่ง โอ ตาของเขา สูงจริงหนอ และหนึ่งตาของเขาสูงยิ่ง ^{๑๔}มี คนชั่วอายุหนึ่งที่ฟันของเขาเป็นเหมือนดาบ เขียว ของ เขา เป็น เหมือน มีด เพื่อ จะ กลืน กินคนยากจนเสียจากแผ่นดินโลก และคน ขัดสนเสียจากท่ามกลางมนุษย์ ^{๑๕}ปลิงมีลูก ตัวเมียสูงตัว มันร้องว่า “ให้ ให้” แต่สิ่ง สามสิ่งนี้ไม่เคยอิม เออ สิ่งที่ไม่เคยพุดว่า “พอแล้ว” ^{๑๖}คือ แคนผู้ตาย กรรมของหญิง หมัน แผ่นดินโลกที่ไม่อ้อมน้ำ และไฟที่ไม่เคย พุดว่า “พอแล้ว” ^{๑๗}นัยน์ตาที่เยาะเย้ยบิดา และถูกไม่ฟังมารดาจะถูกกาแห่งหุบเขาจิก ออกและนกอินทรีหนุ่ม จะกินเสีย ^{๑๘}มี สาม สิ่ง ที่ ประหลาด เหลือ สำหรับ ข้า เออ สิ่ง ที่ ข้าไม่เข้าใจ ^{๑๙}คือ ท่าที่ ของ นกอินทรีในฟ้า ท่าที่ ของ ภูบนหิน ท่าที่ ของ เรือในท้องทะเล และท่าที่ ของ ชายกับหญิงสาว ^{๒๐}นี่เป็นทาง ของหญิงผู้ล่วงประเวณีคือ นางรับประทาน และนางเซ็ดปาก และนางพุดว่า “ฉันไม่ได้ ทำผิด” ^{๒๑}แผ่นดินโลกสนสะเทือนอยู่ได้สาม สิ่ง เออ มันทนอยู่ได้สี่สิ่งไม่ได้ ^{๒๒}คือ ทาส เมื่อได้เป็นกษัตริย์ คนโง่เมื่อกินอิม ^{๒๓}เมื่อ หญิง ที่ นำเกลียด ชัง ได้สามี และ สาว ใช้ ที่ ได้เป็นนายแทนนายหญิงของตน ^{๒๔}มีสี่สิ่ง ในแผ่นดินโลกที่เล็กเหลือเกิน แต่มีปัญญา มากเหลือล้น ^{๒๕}มด เป็นประชาชนที่ไม่แข็ง แรง แต่มันยังเตรียมอาหารของมันไว้ในฤดู แล้ง ^{๒๖}ตัวกระจงผา เป็นประชาชนที่ไม่มี กำลึง แต่มันยังสร้างบ้านของมันในซอกหิน ^{๒๗}ตักแดนไม่มีกษัตริย์ แต่มันยังเดินขบวน เป็นแถว ^{๒๘}แมงมุมนั้น เจ้าเอามือจับได้ แต่ มัน ยัง อยู่ใน พระราชวัง ^{๒๙}มี สาม สิ่ง ที่ สง่า งามมากในท่าเดิน เออ มีสี่สิ่งที่ย่างเท้าของ มันผ่าเผย ^{๓๐}คือ สิงโต ซึ่งเป็นสัตว์ที่มีกำลึง มากที่สุด และไม่ยอมหันหลังกลับเพราะสิ่ง ใดเลย ^{๓๑}สุนัขล่าเนื้อ แพะผู้ และกษัตริย์ผู้ ซึ่งไม่มีใครก่อการกบฏ ^{๓๒}ถ้าเจ้าเป็นคนโง่ ยกย่องตนเอง หรือคิดแผนการชั่วร้าย จงเอา มือปิดปากของเจ้าเสียเถิด ^{๓๓}เพราะเมื่อกว นำนมก็ได้เนยเหลว เมื่อบีบจุมก็ได้อีลหิด และเมื่อกวนโทโสก็ได้การวิวาท

ถ้อยคำของกษัตริย์เลมูเอล

๑ ถ้อยคำของกษัตริย์เลมูเอล คือ
๓๑ คำพยากรณ์ที่พระราชชนนีได้สอนไว้แก่พระองค์ ๒ อะไรเล่า ลูกแม่เอ๋ย อะไรเล่า ลูกแห่งท้องแม่เอ๋ย อะไรเล่า ลูกแห่งคำปฏิญาณของแม่เอ๋ย ๓ อย่าให้กำลังของเจ้าแก่ผู้หญิง อย่าให้ทางของเจ้าแก่ผู้ทำลายกษัตริย์ใดๆ ๔ โอ เลมูเอลเอ๋ย ไม่สมควรที่กษัตริย์ ไม่สมควรที่กษัตริย์จะ เสวยเหล้าองุ่น หรือผู้ที่ครอบครองจะดื่มสุรา ๕ เกรูงว่าเขาจะดื่มและหลงลืมตบตบกฎหมายนั้นเสีย และคำวินิจฉัยที่มีต่อคนทุกชายาก็ไขว้เขวไป ๖ จงให้สุราแก่ผู้ที่กำลังจะพินาศ และนำองุ่นแก่ผู้ที่ทุกข์ใจอย่างขมขื่น ๗ จงให้เขาดื่มและลืมความยากจนของเขา เพื่อจะจดจำความ ระทมทุกข์ของเขาไม่ได้อีกต่อไป ๘ จงอำปากของเจ้าแทนคนใบ้ เพื่อสิทธิของทุกคนที่ถูกทิ้งร้างอยู่ ๙ จงอำปากของเจ้า พิพากษาอย่างชอบธรรม รักษาสิทธิของคนจนและคนขัดสนให้คงอยู่

ภรรยาที่ดี

๑๐ ใครจะพบภรรยาที่ดี เพราะค่าของเธอประเสริฐยิ่งกว่าทับทิมมากนัก ๑๑ จิตใจของสามีเธอก็วางใจในเธอ และสามีจะไม่ขาดกำไร ๑๒ เธอจะทำความดีให้เขา ไม่ทำความร้าย ตลอดชีวิตของเธอ ๑๓ เธอแสวงหาขนแกะและป่าน และทำงานด้วยมืออย่างเต็มใจ ๑๔ เธอเป็นเหมือน กำปั้น ของพ่อค้า เธอนำอาหารของเธอมาจากที่ที่ไกล ๑๕ เธอลุกขึ้นตั้งแต่ยังมีดอยู่ และจัดอาหารให้ครัวเรือน

ของเธอ และจัดส่วนแบ่งให้แก่สาวใช้ของเธอ ๑๖ เธอพิเคราะห์ที่ดูไร่นาแล้วก็ซื้อไว้ ด้วยผลแห่งนํ้ามือของเธอ เธอปลูกสวนองุ่น ๑๗ เธอคาดเอวของเธอด้วยกำลัง และกระทำให้แขนของเธอเข้มแข็ง ๑๘ เธอรู้ว่าสินค้าของเธอเป็นของที่ดี กลางคืนตะเกียงของเธอก็ไม่ดับ ๑๙ เธอยืนมือออกจับโน้ และมือของเธอจับเครื่องปั้น ๒๐ เธอหีบยีนให้คนยากจนเออ เธอยืนมือออกช่วยคนขัดสน ๒๑ เธอไม่กลัวหิมะมาทำอันตรายแก่คนในครัวเรือนของเธอ เพราะบรรดาคนในครัวเรือนของเธอสวมเสื้อสีแดงสด ๒๒ เธอทำผ้าปูสำหรับเธอด้วยสิ่งทอ เสื้อผ้าของเธอทำด้วยผ้าลินินและผ้าสีม่วง ๒๓ สามีของเธอเป็นที่รู้จักที่ประตูเมือง เมื่อท่านนั่งอยู่ในหมู่พวกผู้ใหญ่ของแผ่นดินนั้น ๒๔ เธอทำเครื่องแต่งกายด้วยผ้าลินินไว้ขาย เธอส่งผ้าคาดเอวให้แก่พ่อค้า ๒๕ กำลังและเกียรติยศเป็นเครื่องนุ่งห่มของเธอ เธอจะปลื้มปิติในอนาคต ๒๖ เธออำปากกล่าวด้วยสติปัญญา และกฎเกณฑ์แห่งความกรุณา ก็อยู่ที่ลิ้นของเธอ ๒๗ เธอดูแลการงานในครัวเรือนของเธอ และไม่รับประทานอาหารแห่งความเกียจคร้าน ๒๘ ลูกๆของเธอตื่นขึ้นมาก็ตมเซยเธอ สามีของเธอก็สรรเสริญเธอ ๒๙ “สตรีเป็นอันมากทำอย่างดีเลิศ แต่เธอเลิศยิ่งกว่าเขาทั้งหมด” ๓๐ เสน่ห์เป็นของหลอกลวง และความงามก็เปล่าประโยชน์ แต่สตรียำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับการสรรเสริญ ๓๑ จงให้เธอรับผลแห่งนํ้ามือของเธอ และให้การงานของเธอสรรเสริญเธอที่ประตูเมือง

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือปัญญาจารย์

ผู้ที่เขียนเล่มนี้คือ กษัตริย์ ซา โลม อน (๑:๑, ๑๒) หนังสือปัญญาจารย์บันทึกการชักเหตุผลของผู้ที่มีสติปัญญา ซึ่งการบันทึกนั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้า บางครั้งพระคัมภีร์อ้างคำพูดของซาตานและบางครั้งได้อ้างคำพูดของมนุษย์ พระคัมภีร์ได้อ้างและบันทึกอย่างถูกต้องตามคำพูดนั้น แต่ไม่ได้สนับสนุนให้เราประพฤติตามกิริยาท่าทางและการประพฤติทุกอย่างที่อยู่ในพระคัมภีร์นั้น

ดร. เจมส์ เอ็ม เกรย์ กล่าวว่า “พระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้าได้อย่างไร? คำตอบคือว่า ไม่ใช่คำพูดหรือกิจการของมนุษย์ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่การบันทึกต่างหากที่ได้รับการดลใจนั้น ไม่ใช่คำพูดทุกคำที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เป็นความจริง แต่ได้บันทึกคำพูดนั้นไว้อย่างถูกต้อง อย่างนั้นแหละจึงเรียกการบันทึกนั้นว่าพระวจนะของพระเจ้า คือพระเจ้าบันดาลให้เขียนว่าคนหนึ่งมีความรู้สึกอย่างไร หรือเขาพูดอะไร ซึ่งการบันทึกถึงความรู้สึกและคำพูดของเขานั้นเป็นการบันทึกโดยพระเจ้าเป็นผู้นำ ซึ่งเป็นความหายของการดลใจจากพระเจ้า” (จาก Christian Worker's Commentary, โดย เจมส์ เอ็ม เกรย์, หน้า ๒๓๓)

เราไม่ควรคิดว่าคำพูดทุกคำของซาโลมอนจะถูกดองเหมือนที่เราไม่ควรคิดว่าคำพูดของกามาลิเอลในกิจการ ๕:๓๔-๓๕ ถูกดองหรือคำพูดของหุซัยใน ๒ ซามูเอล ๑๗:๗-๑๕ ถูกดอง ถึงแม้ว่าทั้งกามาลิเอลและหุซัยเป็นผู้ที่มีสติปัญญา พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่าคำพูดของเขาได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่พระคัมภีร์นั้นเพียงแต่บันทึกคำพูดของเขาไว้อย่างถูกต้อง

หนังสือปัญญาจารย์นี้บันทึกการชักเหตุผลของมนุษย์ผู้หนึ่งที่อยู่ “ใต้ดวงอาทิตย์” (๑:๓; ๒:๑๑, ๒๒; ๔:๓, ๗; ๕:๑๓; ๖:๑, ๑๒; ๘:๑๕; ๙:๖, ๙, ๑๓; ๑๐:๕) ในเล่มนี้มี “ถ้อยคำของปัญญาจารย์” คือซาโลมอนได้กล่าวถึงสิ่งที่ท่านเห็น ความคิดในใจของท่าน และการสรุปของท่าน คำกล่าวหลายข้อประกอบ

ด้วยสติปัญญาจริง แต่ไม่มีมนุษย์ผู้ใดโดยที่สติปัญญาและความรู้ของตัวเองและไม่ฟังการเปิดเผยจากพระเจ้า สามารถกล่าวถูกต้องเสมอ ปัญญาจารย์ ๑:๑ ประกาศว่าคำเหล่านี้เป็นคำของซาโลมอน

ช่วยอ่านเล่มนี้ทั้งหมดโดยนึกถึงสิ่งเหล่านี้แล้วจะรู้ว่า กิจการดีที่สุดของมนุษย์ สติปัญญาของมนุษย์ และความดีของมนุษย์ทั้งสินก็อันจ้ง ถ้าหากว่าเราฟังในสิ่งเหล่านั้นและไม่ฟังในพระเจ้า เราทุกคนต้องให้สติปัญญาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์นำชีวิตของเรา และเราต้องให้ความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ประทานสิ่งสารพัดที่เราต้องการ

ถ้าไม่มีพระเจ้าแล้ว การงานและปัญญาทั้งสินของมนุษย์ก็เปล่าประโยชน์

๑ ถ้อยคำของปัญญาจารย์ ผู้เป็นบุตรชายของดาวิด กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม ๒ ปัญญาจารย์กล่าวว่า อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง สารพัด อนิจจัง ๓ ที่มนุษย์ทำงานตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาได้ประโยชน์อะไรจากงานทั้งสินที่เขาทำนั้น

สิ่งสารพัดที่น่าปรารถนาก็ล่วงไป

“ชั่วอายุหนึ่งล่วงไป และอีกชั่วอายุหนึ่งก็มา แต่แผ่นดินโลกคงเดิมอยู่เป็นนิตย์ ๔ ดวงอาทิตย์ขึ้น และดวงอาทิตย์ตก แล้วรีบไปถึงที่ซึ่งขึ้นมานั้น ๖ ลมพัดไปทางใต้ แล้วเวียนกลับไปทางเหนือ ลมพัดเวียนไปเวียนมา แล้วลมพัดกลับตามทางเวียนของมัน ๗ แม่น้ำทั้งหลายไหลไปสู่ทะเล แต่ทะเลก็ไม่เต็ม แม่น้ำไหลไปสู่ที่ใดก็ไหลไปสู่ที่นั้นอีก ๘ สารพัดเห็นอภัยกันหมด คนใดก็พูดไม่ออก นัยน์ตาก็ดูไม่มืหรือหูก็ฟังไม่เต็ม ๙ สิ่งที่เป็นขึ้นแล้วคือสิ่งที่จะเป็นขึ้นอีก สิ่งที่ทำกันแล้วคือสิ่งที่จะต้องทำกันอีก และไม่มีสิ่งใดใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์ ๑๐ มีสักสิ่งหนึ่งหรือที่เขาจะพูดได้ว่า “ดูสิ สิ่งนี้ใหม่” สิ่งนั้นมิได้อยู่แล้วในสมัยก่อนเราทั้งหลาย ๑๑ ไม่มีการจดจำถึงสมัยก่อนและจะไม่มีการจดจำสิ่งหลังๆที่จะเกิดมาในท่ามกลางบรรดาผู้ที่มาภายหลัง

สติปัญญาและความรู้มากมายนำความเศร้าโศกและความเสียใจมาสู่เรา

๑๒ ข้าพเจ้า ปัญญาจารย์ เคยเป็นกษัตริย์เหนือ อิสราเอล ในกรุง เยรูซาเล็ม ๑๓ และ

ข้าพเจ้าตั้งใจเสาะและแสวงหาโดยสติปัญญา ถึงสิ่งสารพัดที่กระทำกันภายใต้ฟ้าสวรรค์ เป็นเรื่องยากลำบาก ซึ่งพระเจ้าประทานให้ บุตรของมนุษย์ทำกันอยู่นั้น ^{๑๕}ข้าพเจ้าเคย เห็นการทงปวงซึ่งเขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ และดูเกิด สารพัดก็เป็นความว่างเปล่า และ ความ วุ่นวายใจ ^{๑๖}อะไร ที่คิด จะ ทำให้ตรงไม่ได้ และอะไรที่ขาดอยู่จะนับให้ ครบไม่ได้ ^{๑๗}ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้า ว่า “ดูเกิด ข้าพเจ้า ได้ มา ถึง ฐานะ ที่ สูงส่ง และได้มีสติปัญญามากกว่าใครๆที่เคยอยู่ใน กรุงเยรูซาเล็ม ก่อนข้าพเจ้า เออ ใจข้าพเจ้า ก็เจินจัด ในสติปัญญาและความ รุ้ออย่างยิ่ง” ^{๑๘}ข้าพเจ้าก็ตั้งใจรู้สติปัญญา รู้ความ บ้าบอ และความเขลา ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าเรื่องนี้ ก็เป็นแต่กินลมกินแล้งด้วย ^{๑๙}เพราะในสติปัญญา มากๆ ก็มีความ ทุกข์ระทม มาก และ บุคคลที่เพิ่มความรู้ก็เพิ่มความเศร้าโศก

การสนุกสนานและความเขลาที่อันจิจ

๒ ^๑ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า “มาเถอะ มาลอง สนุกสนานกันดู เอ้า จงสนุกสบายใจไป” แต่ดูเกิด เรื่องนี้ก็อันจิจงเช่นกัน ^๒ข้าพเจ้า พุดเกี่ยวกับการหัวเราะว่า “บ้างบอจ” และ กล่าว ถึง ความ สนุกสนาน ว่า “มีประโยชน์ อะไร” ^๓ข้าพเจ้าครุ่นคิดในใจว่าจะทำอย่างไร ภาย จึง จะ ตึกคัก ด้วย เหล้า อุ่น และ ใจ ยัง คงแนะนำข้าพเจ้าด้วยสติปัญญา และจะยึด ความเขลาไว้อย่างไร จนข้าพเจ้าจะเห็นได้ว่า อะไรจะดีสำหรับให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ กระทำภายใต้ท้องฟ้าตลอดชีวิตของเขา

เรือนใหญ่โตและทรัพย์สมบัติที่อันจิจ

^๔ข้าพเจ้า กระทำ การใหญ่โต ข้าพเจ้า ได้ สร้างเรือนหลายหลัง และปลูกสวนองุ่นหลาย แปลง ^๕ข้าพเจ้า ทำ สวน หอยอน ใจ และ สวน ผลไม้หลาย แห่ง ปลูก ต้นไม้ มี ผล ทุก อย่าง ไว้ ใน สวน เหล่า นั้น ^๖ข้าพเจ้า สร้าง สระ น้ำ หลาย สระ สำหรับ ตัว เอง เพื่อ จะ ใช้ น้ำ ใน สระ นั้นรด หมู่ไม้ ที่ กำลัง งอกงาม ^๗ข้าพเจ้า ชื่อ ทาส ชาย หญิง ไว้ มี ทาส เกิด ขึ้น ใน บ้าน ข้าพเจ้า ยังมี ฝูง วัว ฝูง แพะ แกะ เป็น สมบัติ มากกว่าของบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ก่อนข้าพเจ้าด้วย ^๘ข้าพเจ้าสะสมเงินทองไว้ ด้วย และ สำ สม ทรัพย์ สมบัติ อัน ควร คู่ กับ กษัตริย์และควรคู่กับเมืองทั้งหลาย ข้าพเจ้า

มี นัก ร้อง ชาย หญิง สำหรับ ตัว และ เครื่องดนตรี ทุก อย่าง ซึ่งเป็นสิ่ง ชอบใจ บุตร ทั้ง หลายของมนุษย์ ^๙ข้าพเจ้าจึง เป็นใหญ่ เป็นโต และ เพิ่มพูนมากกว่าบรรดาคนที่เคยอยู่ มาก่อนข้าพเจ้าในเยรูซาเล็ม และสติปัญญา ของข้าพเจ้ายังคงอยู่กับข้าพเจ้าด้วย ^{๑๐}สิ่งใดๆที่นัยน์ตาของข้าพเจ้าอยากเห็น ข้าพเจ้า ก็ไม่ปิดบัง ข้าพเจ้า มี ได้ ห้าม ใจ จาก ความ สนุกสนานใดๆ เพราะ ใจ ข้าพเจ้า พบ ความ เพลิดเพลินในบรรดางานของข้าพเจ้า และนี่ เป็นส่วน ของข้าพเจ้าจากการทำงานทั้งสิ้นของ ข้าพเจ้า ^{๑๑}แล้วข้าพเจ้าหันมาดูบรรดาสิ่ง ที่ มีอยู่ของข้าพเจ้ากระทำ และความเหน็ดเหนื่อยที่ ข้าพเจ้าทุ่มเทลงไปและ ดูเกิด ทุกอย่างก็เป็น ความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ และไม่มี ประโยชน์อะไรภายใต้ดวงอาทิตย์

การงาน ทรัพย์สมบัติ และสติปัญญาที่อันจิจ

^{๑๒}ข้าพเจ้า จึง หัน มา พิจารณ์ สติ ปัญญา ความ บ้าบอ และความ เขลา เพราะ คน ที่ มา ภาย หลัง กษัตริย์ จะ ทำ อะไร ได้ บ้าง เขาก็ กระทำ สิ่ง ที่ เขา กระทำ กัน มา นาน แล้ว นั้น ได้ ^{๑๓}ข้าพเจ้า เห็น ว่า สติ ปัญญา วิเศษ กว่า ความเขลา เหมือนความสว่างวิเศษกว่าความมืด ^{๑๔}คนมีสติปัญญา มี ตายอยู่ใน สมอง แต่ คนเขลาเดินในความมืด ถึงกระนั้นข้าพเจ้า ยัง เห็น ว่า เหตุการณ์อย่างเดียวกัน เกิด ขึ้น แก่ เขา ทั้ง มวล ^{๑๕}ข้าพเจ้าจึง รำพึง ใน ใจ ว่า “เหตุการณ์อัน ใด เกิด แก่ คน เขลา ฉันทใด ก็ จะ เกิด กับ ตัว ข้าพเจ้า ฉันทนั้น ถ้ากระนั้นแล้ว ข้าพเจ้า จะ มี สติ ปัญญา มากมาย ทำไม เล่า” ข้าพเจ้า จึง รำพึง ใน ใจ ว่า เรื่อง นี้ ก็ อันจิจง เหมือนกัน ^{๑๖}เพราะตลอดไปไม่มีใครระลึก ถึง คน มี สติ ปัญญา มากกว่า คน เขลา ด้วย เห็นว่า ในอนาคตก็ลืมนั้นไปหมดแล้ว แล้ว คน มี สติ ปัญญา ตาย อย่างไร ก็ เหมือน คน เขลา ^{๑๗}ข้าพเจ้าจึงเกลียดชีวิต เพราะว่า การงานที่ เขาทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ก่อความ สลด ใจ ให้ แก่ ข้าพเจ้า เพราะ สารพัด ก็ เป็น ความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ ^{๑๘}เออ ข้าพเจ้า เกลียด การงาน ทั้ง สิ้น ของ ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำอยู่ ภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะข้าพเจ้าจำต้องละการนั้นไว้ให้แก่คนที่มาภายหลังข้าพเจ้า ^{๑๙}แล้วใครจะไปทราบ ว่าเขาคนนั้นจะเป็นคนมีสติปัญญาหรือคน

เขลา กระนั้น เขาก็ ครอบ ครอบ บรรดา การงาน ของ ข้าพเจ้า ที่ ข้าพเจ้า ได้ ตรากตรำ มา และที่ ข้าพเจ้า ใช้สติปัญญากระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ นี้ก็อันจึ่งด้วย ^{๒๐} ข้าพเจ้าจึง กลับ อัด อดทน ใจ นึก ถึง เรื่อง การงาน ทั้ง สิ้น ของ ข้าพเจ้า ซึ่ง ข้าพเจ้า ตรากตรำ มา ภายใต้ดวงอาทิตย์ ^{๒๑} ด้วย ว่า มี คน ที่ ทำงาน โดยใช้สติปัญญา ความรู้ และ ความ ซื่อ นานูญ แต่ แล้ว ก็ ละ การ นั้น ให้ เป็น ส่วน ของ อีก คน หนึ่ง ที่ หา ได้ ออก แกร่ง ทำ เพื่อ การ นั้น ไม่ นี้ ก็ อันจึ่ง ด้วย และ สามานย์ ยิง ^{๒๒} เพราะว่า เขา ได้ อะไร จาก บรรดา การงาน และ ความ เกร่ง เกรียด ใน ใจ ที่ เขา ต้อง ตรากตรำ ภายใต้ดวงอาทิตย์เล่า ^{๒๓} ด้วย ว่า วัน เวลา ทั้งหมด ของ เขามี แต่ ความ เจ็บ ปวด และ กิจ ธุระ ของ เขาก่อน ความ สลด ใจ ถึง กลาง คี น ใจ ใจ ของ เขาก็ ไม่ หยุ ด พัก สงบ นี้ ก็ อันจึ่ง ด้วย ^{๒๔} สำหรับ มนุษย์ นั้น ไม่มี อะไร ดี ไป กว่า กิน และ ดื่ม กับ การ ให้ ใจ ใจ ของ เขา ยิน ดี ใน ผล ดี แห่ง การงาน ของ เขา นี้ แล และ ข้าพเจ้า เห็น ว่า เป็น มา จาก พระหัตถ์ ของ พระเจ้า ^{๒๕} ด้วย ใคร จะ กิน ได้ หรือ ใคร จะ มีความ ซึ น บาน ได้ มากกว่า ข้าพเจ้า ^{๒๖} เพราะว่า พระเจ้า ประทาน สติปัญญา ความรู้ และ ความ ยิน ดี ให้ แก่ คน ที่ พระองค์ ทรง พอ พระทัย ใน สาย พระเนตร ของ พระองค์ แต่ ส่วน คน บาป นั้น พระองค์ ประทาน ความ เหนื่อยยาก ใน การ รวบรวม และ สะสม ให้ เพิ่ม พูน เพื่อ ว่า เขา จะ ได้ มอบ ให้ แก่ ผู้ ที่ พอ พระทัย ต่อ พระพิภคร์ พระเจ้า นี้ ก็ เป็น ความ ว่าง เปล่า และ ความ วุ่นวาย ใจ ได้ ด้วย

ความเพลิดเพลินทั้งหลายอยู่ชั่วคราว

^๑ มี ฤดูกาล สำหรับ ทุก สิ่ง และ มี วาระ **๓** สำหรับ เรื่อง ราว ทุก อย่าง ภายใต้ พ้า สวรรค์ ^๒ มี วาระ เกิด และ วาระ ตาย มี วาระ ปลูก และ วาระ ถอน สิ่ง ที่ ปลูก ทิ้ง ^๓ มี วาระ ฆ่า และ วาระ รักษา ให้ หาย มี วาระ รื้อ ทลาย ลง และ วาระ ก่อ สร้าง ขึ้น ^๔ มี วาระ ร้อง ให้ และ วาระ หัวเราะ มี วาระ ไร่ ทุกข์ และ วาระ เต็ม รำ ^๕ มี วาระ โยน หิน ทิ้ง และ วาระ เก็บ รวบรวม หิน มี วาระ สวม กอด และ วาระ งด เว้น การ สวม กอด ^๖ มี วาระ แสวง หา และ วาระ ทำ หาย วาระ เก็บ รักษา ไว้ และ วาระ โยน ทิ้ง ไป ^๗ มี วาระ ฉีก ขาด และ วาระ เย็บ วาระ หนึ่ง เจียบ และ วาระ พุด ^๘ มี วาระ รัก และ วาระเกลียด วาระ สงคราม และ วาระ สันติ

^๙ คนงาน ได้ ทำ อะไร ะไร จาก การงาน ของ เขา ^{๑๐} ข้าพเจ้า เห็น เรื่อง ยาก ลำบาก ซึ่ง พระเจ้า ประทาน ให้ บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ ที่ ทำ กน อยู่ นั้น ^{๑๑} พระองค์ ทรง กระทำ ให้ สรรพ สิ่ง คง ตาม ฤดูกาล ของ มัน พระองค์ ทรง บรรจુ โลก ไว้ ใน ใจ ใจ ของ มนุษย์ เพื่อ มนุษย์ จะ มอง ไม่ เห็น ว่า พระเจ้า ทรง กระทำ อะไร ไว้ ดัง แต่ เดิม จน กาล สิ้น ปลาย ^{๑๒} ข้าพเจ้า ทราบ แล้ว ว่า สำหรับ เขา ไม่มี อะไร ที่ จะ ดี ไป กว่า เปรม ปรีดี และ กระทำ การ ดี ตลอด ชีวิต ^{๑๓} และ ว่า เป็น ของ ประทาน จาก พระเจ้า แก่ มนุษย์ ที่ จะ ให้ มนุษย์ ได้ กิน ดื่ม และ เพลิดเพลิน ใน ผล ดี แห่ง บรรดา การงาน ของ เขา ^{๑๔} ข้าพเจ้า ทราบ อยู่ ว่า สารพัด ที่ พระเจ้า ทรง กระทำ ก็ ดำรง อยู่ เป็น นิรันดร์ จะ เพิ่ม เต็ม อะไร เข้า ไป อีก ก็ ไม่ ได้ หรือ จะ ชัก อะไร ออก เสีย ก็ ไม่ ได้ พระเจ้า ทรง กระทำ เช่น นั้น เพื่อให้ คน ทั้ง หลาย มีความ ย่า เกรง ต่อ พระพิภคร์ พระองค์ ^{๑๕} อะไร ะไร ะไร ซึ่ง เป็น อยู่ ใน ปัจจุบัน ก็ เป็น อยู่ นาน มา แล้ว อะไร ะไร ที่ จะ เป็น มาก ก็ เคย เป็น อยู่ นาน มา แล้ว และ พระเจ้า ทรง แสวง หา อะไร ะไร ที่ ล่วง ไป นั้น ^{๑๖} ยิ่ง กว่า นั้น อีก ที่ ภายใต้ ดวงอาทิตย์ ข้าพเจ้า เห็น ว่า ใน ที่ ของ ความ ยุติธรรม มี ความ ชั่ว ร้าย อยู่ ด้วย และ ใน ที่ ของ ความ ชอบธรรม มีความ ชั่ว ช้าย อยู่ ด้วย ^{๑๗} ข้าพเจ้า รั ฟัง ใน ใจ ของ ข้าพเจ้า ว่า “พระเจ้า จะ ทรง พิพากษา คน ชอบธรรม และ คน ชั่ว ร้าย เพราะ มี กาล กำหนด ไว้ สำหรับ ทุก เรื่อง และ สำหรับ การงาน ทุก อย่าง” ^{๑๘} ข้าพเจ้า รั ฟัง ใน ใจ ของ ข้าพเจ้า เกี่ยวกับ สภา ของ บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ ว่า “พระเจ้า ทรง ทดสอบ เขา เพื่อ จะ สำแดง ว่า เขา เป็น เพียง สัตว์” ^{๑๙} เพราะว่า เหตุการณ์ ของ บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ กับ เหตุการณ์ ของ สัตว์ เดียว ัจฉาน นั้น เหมือน กัน คือ เป็น เหตุการณ์ อัน เดียว กัน ฝ่าย หนึ่ง ตาย อีก ฝ่าย หนึ่ง ก็ ตาย เหมือน กัน ทั้ง สอง มี ลม หายใจ อย่าง เดียว กัน และ มนุษย์ ไม่มี อะไร ดี กว่า สัตว์ เดียว ัจฉาน เพราะ สารพัด ก็ อันจึ่ง ^{๒๐} สารพัด ไป ยัง ที่ เดียว กัน สารพัด เป็น มา จาก ผง คลี ดิน และ สารพัด กลับ เป็น ผง คลี ดิน อีก ^{๒๑} ใคร รู้ ว่า ใจ วิญญาณ ของ มนุษย์ ไป สู่ เมือง บน หรือ เปล่า และ วิญญาณ ของ สัตว์ เดียว ัจฉาน ลง ไป สู่ พิภพ โลก หรือ เปล่า ^{๒๒} เพราะ ฉะนั้น ข้าพเจ้า จึง เห็น ว่า ไม่มี อะไร ดี ไป กว่า ที่ มนุษย์ จะ เปรม ปรีดี ใน การงาน ของ

ตน ด้วยว่านั่นเป็นส่วนของเขา ใครจะนำเขา
ให้เห็นว่าอะไรจะเป็นมาภายหลังเขา

**บรรดาการข่มเหง ความชั่วช้าและ
การพบอุปสรรคต่างๆก็อันิจจัง**

๑ ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการข่มเหงที่
เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์อีก และดูเถิด
หน้าตาของผู้ที่ถูกข่มเหง ไม่มีคนเล้าโลมเขา
ฝ่ายผู้ข่มเหงเขานั่นกุมอำนาจ แต่หาว่ามีผู้ใด
เล้าโลมเขาไม่ ๒ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ายกย่อง
คนตายที่ตายไป แล้วมากกว่าคน เป็นที่ยัง
เป็นอยู่ ๓ เออ คนที่ยังไม่เป็นมา ที่ไม่เห็นการ
ชั่วที่อุบัติขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ ก็ยิ่งดีกว่า
คนทั้งสองจำพวกนั้น ๔ แล้วข้าพเจ้าพิจารณา
บรรดาการงานตรากตรำและบรรดาฝีมือใน
การงาน เพราะเหตุนี้คนก็ถูกเพื่อนบ้านของ
ตนริษยา นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความ
วุ่นวายใจด้วย ๕ คนโง่โง่มีมือ และกินเนื้อของ
ตนเอง ๖ ความสงบสุขกำมือหนึ่งยังดีกว่าการ
งานตรากตรำสองกำมือ และกินลมกินแล้ง
๗ แล้วข้าพเจ้าเห็นอันิจจังภายใต้ดวงอาทิตย์
อีก ๘ คือ คนหนึ่งอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีคนอื่น
อื่น ไม่มีบุตรหรือพี่น้อง แต่เขาทำการงานไม่
หยุดหย่อน ตาของเขาไม่เคยอึมความมั่งคั่ง
เขาไม่เคยคิดว่า “ข้าตรากตรำทำงานและตัว
ข้าอดอยากๆเพื่อผู้ใด” นี่ก็อันิจจังด้วย และเป็น
เรื่องสามัญ ๙ สองคนก็ดีกว่าคนเดียว
เพราะว่าเขาทั้งสอง ย่อมได้รับผลตอบแทน
อย่างดีสำหรับการทำงานของเขา ๑๐ ด้วยว่าถ้า
คนหนึ่งล้มลง อีกคนหนึ่งจะได้พยุงเพื่อน
ของตนให้ลุกขึ้น แต่วิบัติแก่คนหนึ่งที่อยู่คน
เดียว เมื่อเขาล้มลง เพราะไม่มีผู้อื่นพยุง
ยกเขาให้ลุกขึ้น ๑๑ อนึ่ง ถ้าสองคนนอนอยู่
ด้วยกัน เขาก็อบอุ่น แต่ถ้านอนคนเดียวจะ
อุ่นอย่างไรได้เล่า ๑๒ แม้คนหนึ่งสู้คนเดียว
ได้ สองคนจะสู้เขาได้แน่ เชือกสามเกลียว
จะขาดง่ายก็หาไม่ได้ ๑๓ เด็กยากจนและมีสติ
ปัญญาดีกว่ากษัตริย์ชราและโฉดเขลาผู้รับ
คำแนะนำอีกไม่ได้แล้ว ๑๔ เพราะท่านออก
มาจากเรือนจำแล้ว ขึ้นครองราชสมบัติ ใน
ขณะที่มีคนเกิดในราชอาณาจักรของท่านเอง
กลายเป็นคนจน ๑๕ ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดา
คนที่มีชีวิตเดินไป เดิน มา อยู่ ภายใต้ดวง
อาทิตย์ ทั้งเด็กคนที่สองนั้นที่จะขึ้นไปแทน
ท่าน ๑๖ ประชาชนทั้งหลายคือบรรดาผู้ซึ่งอยู่
ก่อนนั้นไม่มีที่สิ้นสุด และบรรดาคนที่มาภายหลัง

หลังก็จะไม่แปรปรวนในที่ท่านด้วย แน่หนอน
นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

ชีวิตก็อันิจจัง

๑ เจ้าจงระวังเท้าของเจ้าเมื่อเจ้าไป
ยัง พระนิเวศของพระเจ้า เพราะการเข้า
ใกล้ชิด เพื่อจะฟัง ก็ดี กว่าคนเขลา ถวาย
สักการบูชา ด้วยว่าเขาไม่รู้ว่าตนกำลังทำ
ชั่ว ๒ อย่าให้ใจของเจ้าเร็วและอย่าให้ปาก
ของเจ้าพูดโพล่งๆต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า
เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตในสวรรค์ และเจ้า
อยู่บนแผ่นดินโลก เหตุฉะนั้นเจ้าจงพูดน้อย
คำ ๓ ความฝันจะสำเร็จโดยมีงานมาก และจะ
รู้จักเสียคนเขลาได้เพราะการพูดมาก ๔ เมื่อ
เจ้าปฏิญาณไว้ต่อพระเจ้า อย่าชักช้าที่จะทำ
ตามคำปฏิญาณนั้นให้สำเร็จ เพราะพระองค์
หาชอบพระทัยในคนเขลาไม่ จงทำตาม
ที่เจ้าปฏิญาณไว้เถิด ๕ ที่เจ้าจะไม่ปฏิญาณก็ยิ่ง
ดีกว่าที่เจ้าปฏิญาณแล้วไม่ทำตาม ๖ อย่าให้
ปากของเจ้าเป็นเหตุนำตัวเจ้าให้กระทำความผิด
ไป และอย่าพูดต่อหน้าทูตสวรรค์ว่า นี่แหละ
เป็นความพลั้งเผลอ เหตุไฉนจะให้พระเจ้า
ทรงพิโรธเพราะเสียงพูดของเจ้า แล้วเลย
ทรงทำลายการงานแห่งนำมือของเจ้าเสียเล่า
๗ เพราะว่ามีคนฝันมาก และคำพูดมาก ก็มี
อันิจจังต่างๆด้วย แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้า
เถิด ๘ ถ้าเจ้าเห็นคนจนในเมืองถูกข่มเหงก็
ดี เห็นความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม
เอาไว้เสียก็ดี เจ้าอย่าประหลาดใจในเรื่อง
นั้น ด้วยว่าเมื่อเจ้าเห็นที่คอยจับตาเจ้าหน้าที่อยู่
แล้วยังมีผู้สูงกว่าอีกชั้นหนึ่งจับตาอยู่เหนือ
พวกเขาทั้งสิ้น ๙ ยิ่งกว่านั้นอีก ผลประโยชน์
แห่งแผ่นดินโลก ก็อยู่ที่เขาเหล่านั้นทั้งหมด
กษัตริย์เองก็ได้รับการเลี้ยงดูจากไร่นา ๑๐ คน
รักเงินย่อมไม่อึมเงิน และคนรักสมบัติไม่รู้
จักอึม ก้าวไร นี่ก็อันิจจังด้วย ๑๑ เมื่อของดี
เพิ่มพูนขึ้น คนกินก็มีมีค้ำคั่งขึ้น คนที่เป็น
เจ้าของทรัพย์จะได้ประโยชน์อะไร นอกจาก
จะได้ชมเล่นเป็นขวัญตาเท่านั้น ๑๒ การหลับ
ของกรรมกรก็ผาสุก ไม่ว่าเขาจะได้กินน้อยหรือ
ได้กินมาก แต่ความอึมท้องของคนมั่งมี
ก็ไม่ช่วยเขาให้หลับ ๑๓ ยังมีสิ่งสามัญอัน
น่าสลดใจอีกอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้
ดวงอาทิตย์ คือทรัพย์สมบัติที่เจ้าของได้เก็บ
ไว้จนเกิดเป็นภัยแก่ตน ๑๔ และทรัพย์สมบัติ
นั้นสูญเสียไปโดยเรื่องยากลำบากอันชั่วร้าย

และเขาให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง แต่ไม่มีอะไรในมือเขา ^{๑๕}เขาได้คลอดมาจากครรภ์มารดาฉันใด เขาจะกลับไปอย่างไรเปลือยเปล่า เช่นเดียวกับที่เขาฉันนั้น และเขาจะเอาอะไรซึ่งเป็นผลจากหยาดเหงื่อแรงงานของเขาติดมือไปไม่ได้เลย ^{๑๖}นี่เป็นสิ่งที่สามัญอันน่าสลดใจอีก คือเขาได้เกิดมาอย่างไรเขาก็ต้อง ไปอย่างนั้น เขาจะได้อะไรอะไรเล่าที่เขาได้ลงแรงเพื่อลมแล้ง ^{๑๗}ฉะนั้นรับประทานอยู่ในความมืดตลอดปีเดือนของเขา เขามีความทุกข์อย่างสาหัสและมีโทโสพร้อมกับ ความ เจ็บ ไข้ ^{๑๘}ดูเถิด ที่ข้าพเจ้า เห็นดี และสมควร คือให้กินและดื่ม กับปรีดาในผลดีแห่งบรรดากิจการของคนที่ตนกระทำ ภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของคนที่พระเจ้าทรงประทานแก่ตน เพราะการนี้แหละเป็นส่วน ของ ตน ^{๑๙}อนึ่ง ทุกๆ คนที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติ และความ มั่งคั่งให้ ก็ได้ทรงโปรดให้มีอำนาจรับประทานของเหล่านั้น ได้รับส่วนของตน และยินดีปรีดาในกิจการของตนได้ นี่แหละเป็นของประทานจากพระเจ้า ^{๒๐}เขาจะได้อะไรถึงปี เดือนแห่งชีวิต ของ ตน มาก เพราะพระเจ้าทรงตอบเขาในสิ่งที่ให้ใจเขาปิติยินดี

ทรัพย์สมบัติก็อนิจจัง

๖ ^๑มีสิ่งสามัญอย่างหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าเห็น ภายใต้ ดวงอาทิตย์ และ สิ่ง นั้น หนัก แก่ มนุษย์ ^๒คือ มนุษย์คนใด ที่พระเจ้าทรงประทาน ทรัพย์สมบัติ, ความ มั่งคั่ง และ ยศฐาบรรดาศักดิ์ให้ จนสิ่งใดๆที่เขาปรารถนาสำหรับ ตัว จิตใจ เขาก็ มี ครบ ไม่ ขาด เลย แต่พระเจ้ามิได้ทรงโปรดให้เขามีอำนาจรับประทาน สิ่ง นั้น ได้ คนนอก บ้าน นอก เมือง กลับรับประทานสิ่งนั้น นี้ก็อนิจจัง และเป็นความทุกข์ใจอย่างร้ายแรง ^๓แม้ว่ามนุษย์คนใดมีบุตรสักร้อยคน และมีอายุอยู่หลายปี จนปีเดือนของเขาก็มากมาย แต่จิตใจของเขาหาได้อิ่มด้วยของดีไม่ ยิ่งกว่านั้นอีก เขาไม่มีงานฝังศพของตนด้วย ข้าพเจ้าว่าบุตรที่เกิดมาแห่งเสียยังดีกว่าคนนั้น ^๔เพราะเด็กนั้นเกิดมาอนิจจังและตายไปในความมืด และชื่อของเขาถูกปิดไว้ในความมืด ^๕ยิ่งกว่านั้นอีก ยังไม่ทันเห็นตะวันหรือยังไม่ทันรู้เรื่องราวอะไร เด็กคนนั้นมีความสุขยิ่งกว่าผู้ใหญ่ผู้นั้นเสียอีก ^๖เออ แม้ว่าเขามีชีวิตอยู่พันปีก็

อีกเท่าตัว แต่ไม่เห็นได้เห็นของดีอะไร ทุกคนมิได้ลงไปทีเดียวกันหมดดอกหรือ ^๗บรรดา การงาน ของ มนุษย์ก็ เพื่อ ปาก ของ เขา แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่รู้จักอิ่ม ^๘ด้วยว่าคนมีสติปัญญาได้เปรียบอะไรกว่าคนเขลาเล่า หรือคนยากจนที่รู้จักดำเนินชีวิตของตนอยู่ต่อหน้าคนที่มิชีวิตก็ได้เปรียบอะไร ^๙เห็นแล้วกับนัยน์ตาที่ดีกว่าความปรารถนาที่ตระเวนไป นี้ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย ^{๑๐}สิ่งใดซึ่งมีอยู่เดี๋ยวนี้ เขาได้ใช้ชื่อเรียกสิ่งนั้นนานมาแล้ว และก็ทราบกันแล้วว่ามนุษย์คืออะไรและเขาไม่อาจโต้เถียงกับพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์เดชกว่าตนได้ ^{๑๑}ยังมีสิ่งของ มาก ก็ ยิ่ง อนิจจัง มาก แล้ว จะ เป็น ประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เล่า ^{๑๒}ใครคนไหนรู้ว่าสิ่งใด เป็นสิ่งที่ดีสำหรับมนุษย์ในชีวิตนี้คือในระยะเวลาวันเดือนปี ทั้งหลายแห่งชีวิตอันเหลวๆของคนที่ได้เสียไปจุดดั่งงาแล้ว หรือใครผู้ใดอาจบอกกับมนุษย์ได้ว่า สิ่งนี้สิ่งนั้น จะเกิดขึ้นภายหลังคนที่ภายใต้ดวงอาทิตย์

สิ่งเลวร้ายต่างๆที่มนุษย์พบก็ทำให้ไม่สมหวังและไม่สมปรารถนา

๗ ^๑ชื่อเสียงดีก็ ประเสริฐกว่า น้ำมันหอม อย่างวิเศษ และ วันตายก็ดีกว่าวันเกิด ^๒ไป ยิ่ง เรือน ที่มี การ ไร่ ทุกข์ ก็ ดี กว่า ไป ยิ่ง เรือน ที่มี การ เลี้ยง ฝูง เพราะ นั้น เป็น วาระ สดท้ายของมนุษย์ทั้งปวง และผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ จะ เอา เหตุการณ์นั้น ใส่ไว้ในใจ ^๓ความ โศก เศร้า ก็ ดี กว่า การ หัวเราะ เพราะ ความ เศร้าหมองของใบหน้าก็ทำให้จิตใจดีขึ้นได้ ^๔จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่อมอยู่ในเรือนที่มีความโศกเศร้า แต่จิตใจของคนเขลาย่อมอยู่ในเรือนที่มีการสนุกสนาน ^๕ฟังคำตำหนิของคนที่มีสติปัญญายิ่งดีกว่าให้คนฟังเพลงของคนเขลา ^๖มีเสียงแตกของเรือพินามอยู่ใต้หม้อฉันใด เสียงหัวเราะของคนเขลาที่ฉันนั้น นี้ก็อนิจจังด้วย ^๗แท้จริงการบีบบังคับกระทำ ให้ ผู้มี สติ ปัญญา ใจ ไป และ สิ้นบน ก็ กระทำ ให้ ความ เข้าใจ เสีย ไป ^๘เบื้องปลายแห่งสิ่งใดๆก็ดีกว่าเบื้องต้นแห่งสิ่งนั้นๆ มีใจอดกลั้นก็ดีกว่ามีใจหงุดหงิด ^๙อย่าให้ใจของเจ้าโกรธเร็ว เพราะความโกรธมีประจำอยู่ในทรวงอกของคนเขลา ^{๑๐}อย่าว่า "อะไรหนอ เป็นเหตุให้กาลก่อนดีกว่ากาลบัดนี้" เพราะที่เจ้าได้ถามนั้นไม่ได้ถามด้วยสติปัญญา ^{๑๑}สติ

ปัญญา ประกอบ กับ มรดก ก็ เป็น ของดี การนั้นเป็นประโยชน์แก่คนที่ได้เห็นดวงตะวัน^{๑๒} เงินเป็นเครื่องป้องกันฉันท สติปัญญา ก็ เป็นเครื่องป้องกันฉันท และผลประโยชน์ของความรู้อ คือสติปัญญาช่วยรักษาชีวิตของผู้ที่มี สติ ปัญญา^{๑๓} จง พิจารณา พระ ราชกิจของพระเจ้า สิ่งใดๆที่พระองค์ทรงกระทำ ให้คอยอยู่แล้ว ใครจะเหยียดสิ่งนั้นๆให้ตรงได้เล่า^{๑๔} ในวันแห่งความเจริญก็ จง ชื่นชมยินดี แต่ในวันแห่งความทุกข์ยากก็ จง พินิจพิจารณา พระเจ้า ทรง บันดาล ให้ มี ทั้ง สองอย่าง เพื่อมนุษย์จะไม่ค้นได้ว่าเมื่อเขาล่วงไปแล้วจะมีอะไรมา^{๑๕} ข้าพเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นในชีวิตอนิจจังของข้าพเจ้า คือคนชอบธรรมพินาศในความชอบธรรมของตัว และมีคนชั่วร้ายมีชีวิตยืนยาวในการกระทำชั่ว^{๑๖} อย่าเป็นคนชอบธรรมเกินไป และอย่าฉลาดเกินตัว เหตุใดเจ้าจะทำตัวให้พินาศเสียเล่า^{๑๗} อย่าชั่วมากนัก หรืออย่าเป็นคนเขลาทำไม่เจ้าจะไปตายเสียก่อนถึงวาระของเจ้าเล่า^{๑๘} ก็คืออยู่แล้วที่เจ้าจะยึดถือสิ่งเหล่านี้ไว้ เออ เจ้าอย่าแบมือปล่อยสิ่งนั้นให้หลุดลอยเสียทีเดียว เพราะว่าผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าจะพ้นจากบรรดาสิ่งทีกล่าวมานี้^{๑๙} สติปัญญาเป็นกำลังแก่คนฉลาดดีกว่าผู้มีอำนาจใหญ่โตสิบคนที่อยู่ในเมือง^{๒๐} แน่ทีเดียวไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลก ที่ได้ประพตติลวันแต่ความดี และไม่กระทำบาปเลย^{๒๑} อย่าสนใจ ฟัง บรรดา ถ้อยคำที่ใครๆกล่าว เกรงว่าเจ้าจะได้ยันทาสของเจ้าแข่งตัวตัวเจ้า^{๒๒} ด้วยว่าเจ้าก็แจ้งอยู่กับใจของเจ้าเองหลายครั้งหลายหนแล้วว่า ตัวเจ้าเองได้แข่งตัวคนอื่นเหมือนกัน^{๒๓} บรรดาข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ชั้นสูตรดูด้วยใช้สติปัญญาแล้ว ข้าพเจ้าว่า “ข้าพเจ้าจะได้ปัญญา” แต่ปัญญานั้นกลับอยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า^{๒๔} สิ่งที่อยู่ไกลและลึกลับเหลือเกิน ใครผู้ใดจะค้นออกมาได้^{๒๕} ใจข้าพเจ้าหวนกลับมาเรียนรู้ และเสาะแสวงหาสติปัญญา และมูลเหตุของสิ่งต่างๆ เพื่อให้รู้ความชั่วร้ายแห่งความเขลา คือความเขลาและความบ้าบอ^{๒๖} ข้าพเจ้าได้พบอีกสิ่งหนึ่งซึ่งขมขื่นยิ่งกว่าความตาย คือผู้หญิงที่มีใจเป็นบ่วงแร้วและข้าย มือของนางเป็นโซ่ตรวน คนใดเป็นคนที่พอพระทัยพระเจ้า คนนั้นจะหนีพ้นนาง แต่คนบาปจะถูกผู้หญิงคนนั้นจับเอาไป^{๒๗} ปัญญาจารย์

กล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าพบดังต่อไปนี้ โดยเอาเรื่องหนึ่ง มาประติษฐิตติดต่อเข้ากับอีกเรื่องหนึ่ง เพื่อหามูลเหตุ^{๒๘} ซึ่งจิตใจของข้าพเจ้ายังกำลังหาแล้วหาอีก แต่ข้าพเจ้าหาได้พบปะไม่ ในชายพินคนจะพบชายจริงสักคนหนึ่ง แต่จะหาหญิงแท้สักคนหนึ่งในจำนวนพินคนก็หาไม่พบ^{๒๙} ดูเถิด ข้าพเจ้าพบแต่ความนี้ต่างหาก คือพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม แต่มนุษย์ทั้งหลายได้ค้นคว้ากลอุบายต่างๆออกมา

ดูเหมือนว่าคนชั่วเจริญ ขณะเมื่อคนดีล้มเหลว

๘ ใครผู้ใด จะ เหมือน นัก ปราชญ์ หรือใครเล่าจะอธิบายอะไรก็ได้ สติปัญญาของมนุษย์กระทำให้ใบหน้าของเขาผ่องใส และใบหน้าของเขาที่แข็งกระด้างก็เปลี่ยนไป^๑ ข้าพเจ้า แนะนำ ว่า จง ถือ รักษา พระบัญชาของกษัตริย์ และที่เกี่ยวข้อกับคำปฏิญาณต่อพระเจ้า^๒ อย่ารีบออกไปให้พ้นพระพักตร์กษัตริย์ อย่ายืนอยู่ฝ่ายความชั่วร้าย เพราะกษัตริย์ย่อม ทรงกระทำอะไรๆตามชอบพระทัยพระองค์^๓ ด้วยว่าพระดำรัสของกษัตริย์อยู่ที่ไหน อำนาจก็อยู่ที่นั่น และใครผู้ใดจะทราบทูลถามพระองค์ได้ว่า “พระองค์ ทรงกระทำอะไร เช่น นน”^๔ ผู้ที่รักษาพระบัญชาจะไม่ ประสบ ความ ชั่ว ร้าย และจิตใจของคนที่มี สติ ปัญญา ก็ เข้าใจ ทั้ง วาระและคำตัดสิน^๕ ด้วยว่าไม่ว่าอะไรที่นั้นย่อมมีวาระและคำตัดสิน ฉะนั้นความลำบากของมนุษย์จึงเป็นภาระหนักแก่ตัวเขา^๖ ด้วยเขาไม่ทราบว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น ด้วยใครจะบอกแก่เขาได้ว่า สิ่งนั้น จะ เกิด ขึ้น เวลาใด^๗ หากมีมนุษย์คนใดมีอำนาจเหนือจิตวิญญาณที่จะ รัง จิต วิญญาณได้ไม่ หรือ หากมีอำนาจอันใดเหนือวันตายไม่ การสงครามนั้นย่อมไม่มีการปลดปล่อย ความ ชั่ว ร้าย ย่อมไม่มีการปลดปล่อยผู้ที่ถูกมอบให้ไว้^๘ บรรดาการนี้ ข้าพเจ้า เห็น หมุด แล้ว และ ข้าพเจ้า สนใจ กิจการทุกอย่างที่เขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ มีวาระซึ่งให้คนหนึ่งมีอำนาจเหนืออีกคนหนึ่งที่จะมาทำอันตรายเขา^๙ ข้าพเจ้าได้ เห็น เขา ผัง คน ชั่ว ร้าย ผู้ซึ่งเคยเข้าออกที่สถานบริสุทธิ์ และมี คน ล้ม เขา ไน เมืองที่คนชั่วร้ายนั้นเอง กระทำสิ่ง เช่น นั้น นี้ก็ อนิจจัง ด้วย^{๑๐} เพราะการตัดสินการกระทำ

ชั่วนั้น เขาไม่ได้ลงโทษโดยเร็ว เหตุฉะนั้น
 ใจ บุตร ทั้งหลาย ของ มนุษย์ จึง เจตนา มุ่ง ที่
 จะ กระทำ ความ ชั่ว ^{๑๒} แม้ว่า คน บาบ ทำ ชั่ว
 ตง ร้อย ครั้ง และ อายุ เขายัง ยืน อยู่ ได้ ถึง
 กระนั้น ข้าพเจ้า ยัง รู้ แน่ ว่า ความ ดี จะ มี แก่
 เขา ทั้ง หลาย ที่ ยำ เกรง พระ เจ้า คือ ที่ มี ความ
 ยำ เกรง ต่อ พระ พักตร์ พระ องค์ ^{๑๓} แต่ ว่า จะ
 ไม่ เป็น การ ดี แก่ คน ชั่ว ร้าย อายุ ของ เขา ที่
 เป็น ดัง เาก็ จะ ไม่ มี ียติ ยาว ออก ไป ได้ เพราะ
 เขา ไม่ มี ความ ยำ เกรง ต่อ พระ พักตร์ พระ เจ้า
^{๑๔} ยัง มี ือ นิจ จัง อีก อย่าง หนึ่ง ที่ กระ ทำ กัน บน
 แผ่น ดิน โลก คือ มี คน ชอบ ธรรม รับ เหตุ การณ์
 อัน เป็น เหตุ การณ์ ที่ คน ชั่ว ควร รับ และ มี คน
 ชั่ว รับ เหตุ การณ์ อัน เป็น เหตุ การณ์ ที่ คน ชอบ
 ธรรม ควร รับ ข้าพเจ้า กล่าว ได้ ว่า นี้ ก็ ือ นิจ จัง
 ด้วย ^{๑๕} แล้ว ข้าพเจ้า จึง สนับสนุน ให้ หา ความ
 สนุก สนาน ด้วย ว่า ภาย ใต้ ดวง อาทิตย์ มนุษย์
 ไม่ มี อะไร ดี ไปกว่า กิน และ ดื่ม กับ ชื่น ชม ยิน ดี
 ด้วย ว่า อากา รนี้ คลุก คลี ไป ใน การ งาน ของ
 ตน ตลอด ปี เดือน แห่ง ชีวิต ของ ตน ที่ พระ เจ้า
 ทรง โปรด ประทาน แก่ ตน ภาย ใต้ ดวง อาทิตย์
^{๑๖} เมื่อ ข้าพเจ้า ตั้ง ใจ จะ เข้า ใจ สติ ปัญญา และ
 ทราบ ธุ รกิจ ที่ กระ ทำ กัน ใน โลก (ที่ เขา อด หลับ
 อด นอน ทำ กัน ตลอด วัน ตลอด คืน) ^{๑๗} แล้ว
 ข้าพเจ้า จึง เห็น บรรดา พระ ราช กิจ ของ พระ เจ้า
 ว่า มนุษย์ จะ ค้นหา ความ เข้า ใจ ใน พระ ราช
 กิจ ที่ บัง เกิด อยู่ ภาย ใต้ ดวง อาทิตย์ หา ได้ ไม่
 เพราะ ว่า ถึง แม้ มนุษย์ จะ ออก แร่ง ค้นหา สัก
 ปาน ไດ ก็ ยัง จะ ค้นหา ให้ พบ ไม่ ได้ เออ ยิ่ง กว่า
 นั้น อีก แม้ ว่า นัก ปราชญ์ คน ไດ นึก เอา ว่า เขา จะ
 เข้า ใจ แล้ว เขาก็ ยัง ค้นหา ไม่ พบ

หลักการต่างๆสำหรับการดำเนินชีวิต

๑๒ ^๑ ข้าพเจ้า ได้ นำ เรื่อง ราว เหล่า นี้ มา คิด
 ตรว จ พิจารณา ให้ สิ้น ว่า คน ชอบ ธรรม
 และ คน มี สติ ปัญญา รวม ทั้ง กิจการ ของ เขา
 ทั้ง หลาย ก็ อยู่ ใน พระ หัตถ์ ของ พระ เจ้า จะ
 ทรง รัก หรือ ทรง เกลียด ก็ ตาม มนุษย์ หา รู้
 ไม่ ทุก อย่าง ก็ อยู่ ต่อ หน้า เขา ทั้ง หลาย ^๒ สิ่ง
 สาร พัด ตก แก่ คน ทั้ง ปวง เหมือน กัน หหมด คือ
 เหตุ การณ์ อัน เดียว กัน ตก แก่ คน ชอบ ธรรม
 และ คน ชั่ว ตก แก่ คน ดี ตก แก่ คน สะอาด
 และ คน ที่ มี มลทิน ตก แก่ ผู้ ที่ ถวาย สัตว บุชชา
 และ แก่ ผู้ ที่ ไม่ ถวาย สัตว บุชชา ตก แก่ คน ดี
 อย่าง ไ้ ก็ ตก แก่ คน บาบ อย่าง นั้น ตก แก่ คน
 ปฏิญาณ อย่าง ไ้ ก็ ตก แก่ คน ไม่ กล่าว ปฏิญาณ

อย่างนั้น ^๓ นี้แหละเป็นสิ่งที่สามัญที่มีอยู่ใน
 บรรดาการที่บังเกิด ขึ้น ภาย ใต้ ดวง อาทิตย์
 คือ ว่า มี เหตุ การณ์ อัน เดียว กัน ที่ ตก แก่ คน ทั้ง
 ปวง เออ จิต ใจ ของ บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์
 ก็ เต็ม ไป ด้วย ความ ชั่ว และ ความ บ้า บอ อยู่
 ใน ใจ ของ เขา เมื่อ มี ชีวิต และ ต่อ จาก นั้น เขา
 ก็ ไป อยู่ กับ คน ตาย ^๔ ส่วน คน ไດ ที่ มี ุสม อยู่
 กับ คน ทั้ง ปวง ที่ มี ชีวิต คน นั้น ก็ มี ความ หวัง
 ใจ ได้ ด้วย ว่า สุนัข ที่ เป็น อยู่ ก็ ยัง ดี กว่า สิง ไດ
 ที่ ตาย แล้ว ^๕ เพราะ ว่า คน เป็น ย่อม รู้ ว่า เขา
 เอง จะ ตาย แต่ คน ตาย แล้ว ก็ ไม่ รู้ อะไร เลย
 เขา หา ได้ รับ รว วัล อีก ไม่ ด้วย ว่า ไ้ ไ้ ไ้ ก็ พากัน
 ลิ้ม เขา เสีย หหมด ^๖ ทั้ง ความ รัก ความ ชัง
 และ ความ อิจฉา ของ เขา ได้ สาบ สสูญ ไป แล้ว ใน
 บรรดา การ ที่ บัง เกิด ขึ้น ภาย ใต้ ดวง อาทิตย์
 เขา ทั้ง หลาย หา มี ส่วน ร่วม อีก ต่อ ไป ไม่ ^๗ ไป
 เกิด ไป รับ ประทาน อาหาร ของ เจ้า ด้วย ความ
 ชื่น ชม และ ไป ดื่ม น้ำ อุ่น ของ เจ้า ด้วย ใจ ว่า เร็ว
 เพราะ พระ เจ้า ทรง เห็น ชอบ กับ การ งาน ของ
 เจ้า แล้ว ^๘ จง ให้ เสื้อ ผ้า ของ เจ้า ชาว อยู่ เสมอ
 และ นำ มั่น ที่ สิริ ษะ ของ เจ้า ก็ อย่า ให้ ขาด ^๙ เจ้า
 จง อยู่ กิน ด้วย ความ ชื่น ชม ยิน ดี กับ พระ ราชา ซึ่ง
 เจ้า รัก ตลอด ปี เดือน แห่ง ชีวิต ือ นิจ จัง ของ เจ้า
 ซึ่ง พระ องค์ ไ้ ทรง ประทาน ให้ แก่ เจ้า ภาย
 ใต้ ดวง อาทิตย์ ตลอด ปี เดือน ือ นิจ จัง ของ เจ้า
 ด้วย ว่า นั้น เป็น ส่วน ใน ชีวิต และ ใน การ งาน
 ของ เจ้า ซึ่ง เจ้า ไ้ ได้ออก แร่ง กระ ทำ ภาย ใต้ ดวง
 อาทิตย์ ^{๑๐} ือ ของ เจ้า จับ ทำ การ งาน อะไร จง
 กระ ทำ การ นั้น ด้วย เต็ม กำลัง ของ เจ้า เพราะ
 ว่า ใน แดน คน ตาย ที่ เจ้า จะ ไป นั้น ไม่ มี การ งาน
 หรือ แนว ความ คิด หรือ ความ รู้ หรือ สติ ปัญญา
^{๑๑} ข้าพเจ้า ไ้ เห็น ภาย ใต้ ดวง อาทิตย์ อีก ว่า
 คน เร็ว ไม่ ชนะ ใน การ วิ่ง แข่ง เสมอ ไป หรือ
 ฝ่าย มี กำลัง ไม่ ชนะ สงคราม เสมอ ไป หรือ คน
 ฉลาด ไม่ รับ ประทาน เสมอ ไป หรือ คน มี ความ
 เข้า ใจ ไม่ ร่ำ รวย เสมอ ไป หรือ ผู้ ที่ เขียว ชาญ
 ไม่ ไ้ รับ ความ โปรด ปราณ เสมอ ไป แต่ วาระ
 และ โอกาส มี มา ถึง เขา ทุก คน ^{๑๒} เพราะ ว่า
 มนุษย์ ไม่ รู้ วาระ ของ ตน ปลา ติด อยู่ ใน อวน
 อัน ร้าย ฉั้น ไ้ และ นก ถูก ดัก ติด อยู่ ใน บ่วง
 แร้ว ฉั้น ไ้ ไ้ วาระ อัน ร้าย ก็ มา ถึง บุตร ทั้ง หลาย
 ของ มนุษย์ เขาก็ ถูก วาระ อัน ร้าย นั้น ดัก จับ
 ติด โดย ฉับ พลัน เหมือน กัน ฉั้น นั้น ^{๑๓} ข้าพเจ้า
 เห็น เรื่อง สติ ปัญญา ภาย ใต้ ดวง อาทิตย์ เห็น
 ว่า เป็น เรื่อง ใหญ่ ไ้ ไ้ ไ้ ต่อ ไป นี้ ^{๑๔} ยัง มี เมือง
 เล็ก ๆ เมือง หนึ่ง มี คน อยู่ ใน เมือง นั้น น้อย

คน แล้วมีมหากษัตริย์มาตีเมืองนั้นและล้อมเมืองนั้นไว้ และสร้างเครื่องล้อมไว้รอบเมือง^{๑๔} แต่ในเมืองนั้นมิช่วยฉลาดแต่ยากจนอยู่คนหนึ่ง และชายคนนั้นช่วยเมืองนั้นไว้ให้พ้นด้วยปัญญาของตน แต่หาไม่มีใครจดจำรำลึกถึงชายยากจนคนนั้นไม่^{๑๕} แต่ข้าพเจ้าว่า สติปัญญาที่ดีกว่ากำลังวังชา ถึงสติปัญญาของชายยากจนคนนั้นถูกดูแคลน และถ้อยคำของเขาไม่มีใครฟังก็ตามที่^{๑๖} ถ้อยคำของคนฉลาดซึ่งได้ยินในที่สงบ ดีกว่าสิ่งหนาทของผู้ครอบครองคนเขลา^{๑๗} สติปัญญาที่ดีกว่าเครื่องอาวุธยุทธโศปกรณ์ แต่คนบาปคนเดียวย่อมบั่นรอนความดีเสียเป็นอันมากได้

ความโง่เขลา ความชั่วร้ายและ ความล้มเหลวของมนุษย์

๑ แผลงวันตายย่อมทำให้ขี้ผึ้งของ
๑๐ คนปรุงยาบูตเหม็นไป ดังนั้นความโง่เขลาชนิดหนอยก็ทำให้เขาเสียชื่อด้วยในเรื่องสติปัญญาและเกียรติยศ^๑ จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่อมอยู่ที่ข้างขวามือของตน แต่จิตใจของคนเขลาอยู่ย้อมอยู่ที่ข้างมือซ้ายของตัว^๒ แม้เมื่อคนเขลา กำลังเดินไปตามทาง เขาก็ขาดสำนึก และตัวเขามักแสดงแก่ทุกคนว่าตนเป็นคนเขลา^๓ ถ้าใจของเจ้านายเกิดโมโหขึ้นต่อท่าน อย่าออกเสียจากที่ของท่าน เพราะว่าอารมณ์เย็นย้อมระงับความผิดใหญ่หลวงไว้ได้^๔ มีสิ่งสามานย์ที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ ประหนึ่งว่าเป็นความผิดซึ่งมาจากผู้มีอำนาจ^๕ คือคนเขลาถูกแต่งตั้งไว้ในตำแหน่งสูงใหญ่ และคนมั่งคั่งรับตำแหน่งต่ำต้อย^๖ ข้าพเจ้าเห็นทาสขี้เมา และเจ้านายเดินที่พื้นแผ่นดินอย่างทาส^๗ ผู้ใดขุดบ่อไว้ ผู้นั้นจะตกลงในบ่อนั้น ผู้ใดฝังรูดินไม่ทะลุเข้าไป จะชบกัดผู้นั้น^๘ ผู้ใดสกัดหิน ผู้นั้นจะเจ็บเพราะหินนั้น ผู้ใดฝ่าข้อนไม้ ผู้นั้นจะประสบอันตรายเพราะข้อนไม้^๙ ถ้าขวานทื่อแล้ว และเขาไม่ลับให้คม เขาก็ต้องออกแรงมากกว่า แต่สติปัญญาจะช่วยให้บรรลุความสำเร็จ^{๑๐} ถ้างูขบเสีย ก่อนที่ ทำให้มันเชื่อง หมองูก็มีเป็นประโยชน์อะไรแล้ว^{๑๑} ถ้อยคำจากปากของผู้มีสติปัญญาก็มีคุณค่า แต่ริมฝีปากของคนเขลาจะกลืนตัวเองเสีย^{๑๒} ถ้อยคำจากปากของเขาเป็นความเขลา ตั้งแต่เริ่มปรึปาก ตอนจบ ถ้อยคำนั้นก็เป็นความบ้าบออย่างร้าย^{๑๓} คนเขลาพูด

มากซ้ำซาก มนุษย์หาผู้ไม่ว่าเหตุอันใดจะบังเกิดขึ้น ใครเล่าจะบอกเขาได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นเมื่อเขาล่วงไป^{๑๔} การงานของคนเขลากระทำให้เขาทุกคนเห็นเหนื่อย ด้วยว่าเขาไม่รู้จักทางที่จะเข้าไปในกรุง^{๑๕} โอ บ้านเมืองเอ๋ย วิบัติแก่เจ้าเมื่อกษัตริย์ของเจ้าเป็นเด็ก และเจ้านายทั้งหลายของเจ้ามีการเลี้ยกนสนุกสนานแต่เช้า^{๑๖} โอ บ้านเมืองเอ๋ย ความสำราญจะมีแก่เจ้า เมื่อกษัตริย์ของเจ้าเป็นบุตรชายของขุนนาง และเจ้านายของเจ้ามีการเลี้ยกนตามกาลเทศะ เพื่อจะมีกำลังวังชามีใช้จะตีมิให้สิ้นเมา^{๑๗} เพราะความขี้เกียจหลังจึ่งหักพังลง และเพราะมือเกียจคร้าน เรือนจึงรั่ว ฉะฉะ^{๑๘} เขาจัดงานเลี้ยงไว้เพื่อให้คนหัวเราะ และนำองุ่นทำให้ชื่นบาน และเงินก็จัดให้ได้ทุกอย่าง^{๑๙} อย่าแข่งด่ากษัตริย์ เออ แม้แต่คิดแข่งด่าในใจก็อย่าเลย และอย่าแข่งคนมั่งมีที่ในห้องนอนของเจ้า เพราะนกในอากาศจะคาบเสียงของเจ้าไป หรือตัวที่มีปีกจะเล่าเรื่องนั้น

คนธรรมดาสามารถได้สิ่งที่ดีที่สุดได้

๑ จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำ
๑๑ เพราะอีกหลายวันเจ้าจะพบมันได้^๑ จงปันส่วนหนึ่งให้แก่คนเจ็ดคน เออ ถึงแปดคนก็ให้เถอะ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าจะมีสิ่งสามานย์อย่างไร จะบังเกิดขึ้นบนพื้นแผ่นดิน^๒ ถ้าบรรดาเมฆมีฝนอยู่เต็ม มันก็จะเททั้งหมดลงมาบนแผ่นดินโลก และถ้าต้นไม้ล้มลงทางใต้หรือทางเหนือ มันล้มลงตรงไหน มันก็นอนอยู่ตรงนั้น^๓ ผู้ใดเฝ้าสังเกตลมก็จะไม่หว่านพืช และผู้ที่ไม่มองเมฆก็จะไม่เก็บเกี่ยว^๔ เจ้าไม่ทราบทางของวิญญาณจะไปทางไหน และกระดูกมีขึ้นในมดลูกของหญิงที่มีครรภ์อย่างไรฉันใด เจ้าก็จะไม่ทราบถึงกิจการของพระเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดฉันนั้น^๕ เวลาเช้าเจ้าจงหว่านพืชของเจ้า และพอเวลาเย็นก็อย่าหัดมือของเจ้าเสีย เพราะเจ้าหว่านไม่ว่าการไหนจะเจริญ การนี้หรือการนั้น หรือการทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน^๖ แสงสว่างเป็นที่ชื่นใจ และการที่นัยน์ตาเห็นดวงตะวันก็เป็นที่ชื่นบาน^๗ แต่ถ้าคนใดมีชีวิตอยู่ได้ตั้งหลายปี และเขาเปรมปรีดีในตลอดปีเดือนเหล่านั้น ก็จงให้เขาระลึกถึงวันมิดมิดว่าจะมีมาก บรรดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมานานก็อดนึกจึ่ง^๘ โอ เยวาชน จงเปรม

ปรีดีในปฐมวัยของเจ้า และให้จิตใจของเจ้า
กระทำตัวเจ้าให้ร่าเริงในปีเดือนแห่งปฐมวัย
ของเจ้า เจ้าจงดำเนินในทางแห่งใจของเจ้า
และตามสายตาของเจ้า แต่จงทราบว่าเป็น
ด้วยกิจการงานทั้งปวงเหล่านี้พระเจ้าจะทรง
นำเจ้าเข้ามาถึงการพิพากษา ๑๐ ฉะนั้นจงตัด
ความเศร้าหมองเสียจากใจของเจ้า และจง
สลัดความชั่วร้ายเสียจากเนื้อหนังของเจ้า
เพราะความหนุ่มสาว และวัยฉกรรจ์นั้นเป็น
อนิจจัง

**มาตรฐานที่สมบูรณ์เมื่ออยู่ใต้พระ
ราชบัญญัติปราศจากพระคุณ**

๑๒

๑ ในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า เจ้า
จงระลึกถึงพระผู้เนรมิตสร้างของ
เจ้าก่อนที่ยามทุกชั่วร้อนจะมาถึง และปีเดือน
ใกล้เข้ามา เมื่อเจ้าจะกล่าวว่ “ข้าไม่มีความ
เปล็ดเปล็นในปีเดือนนั้นเลย” ๒ ก่อนที่ดวง
อาทิตย์ แสงสว่าง ดวงจันทร์ และดวงดาว
ทั้งหลายอับแสง และก่อนที่เมฆกลับมาเมื่อ
หมดฝนแล้ว ๓ ในกาลเมื่อคนยามเฝ้าเรือน
จะตัวสั้น และคนแข็งแรงจะคุดคู้ไป และ
หญิงไม่จะเล็กไม่ เพราะจำนวนลดน้อยลง
และบรรดาผู้ที่เยี่ยมหน้าตาจะมีดมัว ๔ และ
ประตูคูที่เป็ดออกถนนจะปิดเสีย เมื่อเสียง
ไม่อ้อยลง เมื่อมีเสียงนก เขาจะลุกขึ้น และ
บรรดานัก ร้องสตรีจะย่อตัวลง ๕ เออ เขา
ทั้งหลายจะกลัวที่สูง และสิ่งน่าสยดสยองก็
จะอยู่ในหนทาง ดินอัลมันต์จะมีดอก และ

ตักแตนจะเป็น ภาวะ ความปรารถนาก็จะ
ประลาตไปเสีย เพราะมนุษย์กำลังไปบ้านอัน
ถาวรของเขา ส่วนผู้ไว้ทุกข์ก็เวียนไปมา
ตามถนน ๖ ก่อนที่สายเงินจะขาด หรือขาม
ทองคำจะบรรลัย หรือหยอกหน้าจะแตกเสีย
ที่น้ำพุ หรือลือจะหักเสีย ณ ที่ซึ่งน้ำ ๗ และ
ผงคลี จะกลับไป เป็นดินอย่างเดิม และจิต
วิญญาณจะกลับไปสู่พระเจ้าผู้ทรงประทาน
ให้มานั้น ๘ ปัญญาจารย์ว่า อนิจจัง อนิจจัง
सारพัตก็อนิจจัง ๙ ยิ่งกว่านั้น เพราะปัญญา
จารย์เป็นคนฉลาดแล้ว ท่านยังสอนความรู้
ให้ประชาชนอีกด้วย เออ ท่านพิเคราะห์ ท่าน
ค้นคว้า และท่านเรียบเรียงสุภาสิตหลายข้อ
๑๐ ปัญญาจารย์เสาะหาถ้อยคำที่เพราะหู และ
ท่านเขียนถ้อยคำแห่งความจริงไว้อย่างเที่ยง
ตรง ๑๑ ถ้อยคำของ นัก ปราชญ์ เป็น ประจ
ปฏิภาณ และประจตุตตะปูซึ่งอาจารย์ผู้สอนแห่ง
การชุมนุมได้ ตรึงแน่น ซึ่งท่านเมฆบาล ผู้
หนึ่งได้ประทานให้ ๑๒ และยิ่งกว่านั้นอีก บุตร
ชายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงรับคำตักเตือนเถิด
ซึ่งจะทำหนังสือมากก็ไม่มีสิ้นสุด และเรียน
มากก็เห็นอยู่นั่นหนึ่ง ๑๓ ให้เราฟังตอนสรุป
ความกันทั้งสิ้นแล้ว คือจงยำเกรงพระเจ้า
และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่
แหละเป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์ ๑๔ ด้วยว่า
พระเจ้าจะทรง เอาการงานทุกประการเข้าสู่
การพิพากษา พร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่าง
ไม่ว่าดีหรือชั่ว

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

เพลงซาโลมอน

พอถึงสมัยของเอสรา พวกยิวยอมรับว่าหนังสือเพลงซาโลมอนเป็นหนังสือที่ได้รับการดูแลจากพระเจ้า และเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ โจซีฟัสเห็นว่าเล่มนี้ได้รับการดูแลจากพระเจ้า และเป็นส่วนหนึ่งของเซฟทุอาจินต์

กษัตริย์ซาโลมอนแต่งบทเพลง ๑๐๐๕ บท (๑ พกษ ๕:๓๒) แต่เพลงเดียวที่ได้รับการดูแลจากพระเจ้าและยังอยู่คือ “เพลงของซาโลมอน” ซึ่งอาจจะถูกเขียนขึ้นในช่วงแรกในชีวิตของท่าน พระเจ้าทรงใช้มนุษย์ที่อ่อนกำลังให้สอนบทเรียนฝ่ายจิตวิญญาณ ในเล่มนี้กษัตริย์ซาโลมอนเปรียบกับพระเยซูคริสต์ ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอน (มธ ๑๒:๕๒) เล่มนี้ไม่ได้เป็นประวัติศาสตร์ เรื่องที่บรรยาย หรือเรื่องจริง จากชีวิตของซาโลมอน แต่เป็นเรื่องเปรียบเทียบหลายเรื่อง มัทธิว เฮนรี กล่าวว่า “เล่มนี้เป็นคำอุปมา ซึ่งทำให้คนที่ไม่รักพระเจ้าเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างขึ้น แต่สำหรับคนที่รักพระเจ้านั้นเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าชัดเจนและขึ้นใจ”

เพื่อให้มนุษย์เข้าใจถึงเรื่อง ความรัก และความสามัคคีธรรมของพระเจ้า พระองค์ต้องใช้เรื่องจากชีวิตประจำวัน เป็นการเปรียบเทียบ เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงเปรียบกับเจ้าบ่าว อิสราเอลเปรียบกับเจ้าสาว คือเป็นเจ้าสาวของพระเจ้า ในพระคัมภีร์ใหม่พระเยซูทรงเปรียบกับเจ้าบ่าว (มธ ๒๒:๑; ๒๕:๑-๑๓; ลก ๕:๓๕) อ.เปาโลต้องการให้พวกคริสเตียนเป็นพรหมจารีบริสุทธิ์ซึ่งถวายแด่พระคริสต์ (๒ คร ๑๑:๒)

ในเล่มนี้เราเห็นพระเจ้าเปรียบกับพระบิดาแห่งความรัก ปุโรหิต ผู้เลี้ยง และกษัตริย์

จงอ่านหนังสือเพลงซาโลมอนด้วยความอ่อนน้อม ขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยให้เข้าใจใกล้ชิดกับพระองค์ หนังสือสดุดี ๔๕ มีตัวอย่างคล้ายกับเล่มนี้

การสนทนาระหว่างเจ้าบ่าวกับเจ้าสาว

๑ บทเพลงแห่งบทเพลงทั้งหลายซึ่งเป็นของซาโลมอน ๒ เขาจับตาดูฉันด้วยจับ

จากปากของเขา เพราะว่าความรักของเธอดีกว่าน้ำองุ่น ^๓ เพราะน้ำมันเจิมของเธอหอม หอม หอม หอม หอม หอม เหมือนน้ำมันที่เทออกแล้ว เพราะฉะนั้นพวกหญิงพรหมจารีจึงรักเธอ ^๔ ขอพาดิฉันไป พวกเราจะวิ่งตามเธอไป กษัตริย์ได้เห็นดิฉันไปในห้องโถงของพระองค์ เราจะเดินโลดและเปรมปรีดีในตัวเธอ เราจะพรรณนาถึงความรักของเธอให้ยิ่งกว่าน้ำองุ่น บรรดาคนที่เที่ยงธรรมรักเธอ ^๕ โอ บุตรสาว แห่งเยรูซาเล็ม เอ๋ย ดิฉันผิวต่าง แต่ว่าคำขำ ดั่งเต็นท์ของพวกเคดาร์ ตั้งวิสูตรของซาโลมอน ^๖ อย่ามองก่อนขอตาดิฉัน เพราะดิฉันผิวคล้ำ เนื่องด้วยแสงแดดแผดเผาดิฉัน พวกบุตรแห่งมารดาของดิฉันได้ซึ่งโกธดิฉัน เขาทั้งหลายใช้ดิฉันให้เป็นคนดูแลสวนองุ่น แต่สวนองุ่นของดิฉันเองดิฉันไม่ได้ดูแล ^๗ โอ เธอ ผู้ที่จิตใจดิฉันรัก ขอบอกดิฉันว่า เธอเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ที่ไหนในเวลาเที่ยงวัน เธอให้มันนอนพักที่ไหน เพราะเหตุใดแล้วดิฉันจะต้องหันไปตามฝูงสัตว์ของพวกเขาเพื่อนเธอ ^๘ โอ แม่งามเลิศในท่ามกลางหญิงทั้งหลาย ถ้าเธอไม่รู้จงเดินไปตามรอยตีน ฝูง แพะ แกะ แล้ว จงเลี้ยง ฝูง แพะ แกะ ของเธอไว้ที่ข้างเต็นท์ของเมษบาลเกิด ^๙ โอ ที่รัก ของฉันเอ๋ย ฉันขอเปรียบเธอประหนึ่งอาชาเทียมราชรถของฟาโรห์ ^{๑๐} แก้มทั้งสองของเธองามด้วยอาภรณ์ประดับเพชรพลอยล้ำค่าของเธอก็สวย มีสร้อยทองคำ ^{๑๑} พวกฉันจะทำเครื่องประดับ ทองคำ มี ลูกบิด เงิน ประกอบ ^{๑๒} ขณะเมื่อกษัตริย์กำลังประทับที่โต๊ะอยู่ น้ำมันแฝกหอมของดิฉันก็ส่งกลิ่นฟุ้งไป ^{๑๓} ที่รัก ของดิฉันเป็นเหมือนหอมดยอบสำหรับดิฉัน ห้อยอยู่ตลอดคืนระหว่างสองถันของดิฉัน ^{๑๔} ที่รัก ของดิฉันนั้น สำหรับดิฉัน เธอเป็นเหมือนช่อดอกเทียนขาว อยู่ในสวนองุ่นเอนเกิด ^{๑๕} ดุเกิด ที่รัก ของฉัน ดูช่างสวยงาม ดูเกิด เธอสวยงาม ดวงตาทั้งสองของเธอดั่งนกเขา ^{๑๖} ดุเกิด ที่รัก ของฉัน เธอเป็นคนสวยงามจริงเจ้าคะ เธอเป็นคนน่าชมจริงๆ ที่นอนของเราเขียวสด ^{๑๗} ชื่อเรื่อนของเราทำด้วยไม้สนสีดาร์ และแปของเรานั้นทำด้วยไม้สนสามใบ

การไต่ตรองของเจ้าสาว

๒ ดิฉัน เหมือน ดอก กุหลาบ ใน ทุ่ง ซาโรน เหมือนดอกบัวในหุบเขา ^๒ ดอกบัว

ท่ามกลางต้นหนามนั้นอย่างไร ที่รักของฉัน
ก็อยู่เด่นในท่ามกลางสาวอื่นๆ ^๓ ต้นแอปเปิล
ขึ้นอยู่กลางต้นไม้อื่นๆ อย่างไร ที่รักของดิฉัน
ก็อยู่ท่ามกลางชายหนุ่มคนอื่นอย่างนั้น ดิฉัน
ได้นั่งอยู่ใต้ร่มของเขาด้วยความยินดี เป็น
อันมาก และผลของเขาดิฉัน ได้ลิ้มรสหวาน
“เขาได้พาดิฉันให้เข้าไปในเรือนสำหรับงาน
เลี้ยง และทรงสำคัญของเขาซึ่งห้อยอยู่เหนือ
ดิฉัน นั่นคือ ความรัก ^๔ จงชูกำลังของดิฉัน
ด้วยขนมอ่งนแห่ง ขอทำให้ดิฉันชื่นใจด้วย
ผลแอปเปิล เพราะดิฉันป่วยเป็นโรครัก ^๕ มือ
ซ้ายของเขาซ้อนใต้ศีรษะของดิฉันไว้ และ
มือขวาของเขาสอดกอดดิฉันไว้ ^๖ โอ เหล่า
บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอ
ทั้งหลายปฏิบัติตามต่อละมั่งหรือกวางตัวเมีย
ในทุ่งว่า เธอทั้งหลายจะไม่รู้หรือจะไม่ปลุก
ที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือร้นจนกว่าเขาจะ
จุใจแล้ว ^๗ แน่ะ เสียงที่รักของดิฉัน ดูเถิด
เขามาแล้ว กำลังเดินโลดอยู่บนภูเขา กำลัง
กระโดดอยู่บนเนินเขา ^๘ ที่รักของดิฉันเป็น
ดุจดั่งละมั่งหรือดุจดั่งกวางหนุ่ม ดูเถิด เขา
กำลังยืนอยู่ที่ข้างหลังกำแพงของเรา เขา
ชะเง้องหน้าต่างเข้ามา เขา สอด มอง ดู ทาง
ตาข่าย ^๙ ที่รักของดิฉันได้เอ่ยปากพูดกับ
ดิฉันว่า “ที่รักของฉันเอ๋ย เธอจงลุกขึ้นเถอะ
คนสวยงาม ของฉันเอ๋ย จงมาเถิด ^{๑๐} ด้วย
ว่า ดูเถิด ฤดูหนาวล่วงไปแล้ว และฝนก็
วายแล้ว ^{๑๑} ดอกไม้ต่างๆ นานา กำลังปรากฏ
บนพื้นแผ่นดิน เวลาสำหรับวีด ร้องเพลง
มาถึงแล้ว และเสียงคู ของนกเขาก็ได้ยิน
อยู่ในแผ่นดินของเรา ^{๑๒} ต้นมะเดื่อกำลังบ่ม
ผลดิบให้สุก และเถาองุ่นมีดอกบานอยู่มี
ส่งกลิ่นหอมฟุ้ง ที่รักของฉันเอ๋ย จงลุกขึ้น
เถอะ คนสวยงามของฉันเอ๋ย จงมาเถิด ^{๑๓} โอ
แม่เหล็กของดิฉันเอ๋ย แม่เหล็กตัวที่อยู่ใน
ซอกฝาในช่องลับแห่งเขาซัน ขอให้ดิฉันได้ชิม
รูปโฉมของเธอหน่อยเถอะ ขอให้ดิฉันได้ยืม
สำเนียงของเธอหน่อย ด้วยว่าน่าเสียงของเธอ
ก็หวาน และรูปโฉมของเธอก็งามวิไล
^{๑๔} จงจับสุนัขจิ้งจอกมาให้เรา คือสุนัขจิ้งจอก
ตัวเล็กที่ทำลายสวนองุ่น เพราะเราสวนองุ่น
ของเรา กำลังมีดี ออก ซ้อ แล้ว” ^{๑๕} ที่รัก ของ
ดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของดิฉัน และตัวดิฉันก็
เป็นของเขา เขากำลังเลี้ยงฝูงสัตว์ของเขา
ท่ามกลางหมู่ตอกบัว ^{๑๖} ที่รักของดิฉันจำ จน

เวลาเย็น และเงาหมดไปแล้ว ขอเธอเป็นดัง
ละมั่งหรือกวางหนุ่มที่เทือกเขาเบเธอร์เถิด

เจ้าสาวแสวงหาและพบกับเจ้าบ่าว

^๑ ยาม ราตรี ภาล เมื่อ ดิฉัน นอน อยู่ ดิฉัน
๓ มองหาเขาผู้คนที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่
ดิฉันมองหาเขา แต่หาได้พบไม่ ^๒ “บัดนี้ดิฉัน
จะลุกขึ้น แล้วจะเที่ยวไปในเมืองให้ตลอดไป
ตามถนนและลานเมือง ดิฉันจะแสวงหาเขา
ผู้คนที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่” ดิฉันมองหา
เขา แต่หาได้พบไม่ ^๓ พวกพลตระเวนที่ลาด
ตระเวนในเมืองนั้นได้พบดิฉัน แล้วดิฉันถาม
เขาว่า “ท่านเห็นเขาผู้คนที่ดวงใจของดิฉัน
รักใคร่ไหม” “พอดิฉันผ่านพลตระเวนพ้นมา
หน่อยเดียว ดิฉันก็พบเขาผู้คนที่ดวงใจของ
ดิฉันรักใคร่ ดิฉันจับตัวเขากุมไว้แน่น และ
ไม่ยอมปล่อยให้เขาหลุดไปเลย จนดิฉันพา
เขาให้เข้ามาในเรือนของมารดาดิฉัน และให้
เข้ามาในห้องของผู้ที่ให้ดิฉันได้ปฏิสนธิ ^๔ โอ
เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้
เธอทั้งหลายปฏิบัติตามต่อละมั่งหรือกวางตัว
เมียในทุ่งว่า เธอทั้งหลายจะไม่รู้หรือจะ
ไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือร้นจนกว่า
เขาจะจุใจแล้ว

การยกย่องเจ้าบ่าวกับเพื่อน

^๕ ผู้ใดหนอที่กำลังขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร
ดู ประดุจเสาคันทัน หอมไปด้วยกลิ่นมดยอบ
และ กายาน ทำด้วยบรรดาเครื่องหอม ของ
พ่อค้า ^๖ ดูเถิด เป็นพระวอของชาโลมอน
หอมลุ่มมมาด้วยทกแก้วทวารหกลีบคน เป็น
ทกแก้วทวารคนอิสราเอล ^๗ เขาทั้งหลายถือ
ดาบ และ เป็นผู้ชำนาญศึก เขาทุกคนเห็น
ดาบไว้ที่ ต้นขาของตน เพราะเกรงภัยใน
ราตรีกาล ^๘ กษัตริย์ชาโลมอนสร้างพระวอ
สำหรับ พระองค์ ด้วยไม้มาจากเลบานอน
^๙ พระองค์ ทรง ทำเสาพระวอ นั้น ด้วยเงิน
แท่นประทับทำด้วยทองคำ และยี่ภู่ลาดด้วย
ผ้าสีม่วง ข้างในพระวอนั้นมีไว้ด้วยความรัก
โดยบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม ^{๑๐} โอ บุตรสาว
แห่งศิโยนเอ๋ย จงออกไป ไปดูกษัตริย์ชาโลม
อนเถิด ทรงมงกุฎซึ่งพระราชชนนีได้สวมให้
ในวันที่พระองค์ได้ทรงอภิเษกสมรสสนัน ใน
วันเมื่อพระทัยของพระองค์ทรงเบิกบานอยู่

เจ้าบ่าวยกย่องเจ้าสาว

๑ ที่รัก ของ ฉัน เอ๋ย ดูเถิด เธอ ช่าง สวยงาม ดูดี เธอสวยงาม ดวงตาของเธอ ดั่งนกเขาอยู่ในผ้าคลุม ผมของเธอ ดูจืดจาง และที่เคลื่อนไหวมาตามเนินลาดภูเขา ก็เลอเอาด ๒ ชีพินของเธอ ดั่งฝูงแกะตัวเมียที่กำลังจะตัดขน เพิ่งขึ้นมาจาก การชำระล้าง มีลูกแฝดติดมาทุกตัว และหา มีตัวใด เป็นหมันไม่ ๓ ริมฝีปากของเธอแดงดุจด้วยสีครึ่ง และคำพูดของเธอ ก็ดังงาม ชมับของเธอ เหมือนผลทับทิม ผ่าซีกอยู่ในผ้าคลุม ๔ ลำคอของเธอ ดูจืดจาง ดวงตาวิเศษ ที่ได้ก่อสร้างไว้ เพื่อเก็บเครื่องอาวู มีดั่งฟันหนึ่งแถวไว้ ทั้งหมดเป็น โล่ ของ ทศกัณฐ์ ทหาร ๕ ถันทั้งสองของเธอ เหมือนลูกมะม่วงสองตัว ซึ่งเป็นมะม่วงผ่าแฝดที่กำลังหากินในท่ามกลางหมู่ดอกบัว ๖ จนเวลาเย็น และเงาหมดไปแล้ว ฉันจะไปยังภูเขาเมดยอบ และยังเห็นเขากายานู ๗ ที่รัก ของ ฉัน เอ๋ย เธอช่างงาม สะพรึงไปทั้งนั้น ในตัวเธอจะหาตำหนิสักนิด ก็ไม่มี ๘ จงจากเลบานอนไปกับฉันเถิด เจ้าสาวของฉันจำ จงจากเลบานอนไปกับฉันนะ ให้มองลงจากยอดเขามาจาก จากยอดเขาเสนีร์ และยอดเขาเฮอร์โมน จากถ้ำราชสีห์ จากเขาเสือดาว ๙ น้องสาว ของ ฉัน จำ น้องสาว ได้ ปลิ้นเอาดวงใจ ของ พี่ ไปเสียแล้วละ เจ้าสาว ของ ฉัน เอ๋ย เจ้าได้ปลิ้นเอาดวงใจ ของ ฉัน ไป ด้วยการขายตาเพียงแวบเดียวเท่านั้น ด้วยสร้อยคอสายเดี่ยวของเจ้า ๑๐ น้องสาว ของ ฉัน จ๊ะ เจ้าสาว ของ ฉัน จำ ความรักของเธอช่างหวานเสียนี้กระไร ความรักของเธอ นั้นช่างหวานกว่าน้ำองุ่น และกลิ่นน้ำมันของเธอช่างหอมกว่าเครื่องเทศทั้งหลาย ๑๑ โอ เจ้าสาว ของ ฉัน จำ ริมฝีปากของเธอ เสมือนน้ำผึ้ง กุาลัง จะ หยอด ย้อย น้ำผึ้ง และ นานมอยู่ใต้ลิ้นของเธอ กลิ่นเสื้อผ้าของเธอหอมดุจกลิ่นมาจากเลบานอน ๑๒ เจ้าสาว ของ ฉัน เอ๋ย น้องสาว ของ ฉัน เปรียบประดุจสวนสงวน ดูอุทยานที่ หวงห้ามไว้ และดูน้ำพุที่ถูกประทับตราไว้ ๑๓ ผลิผลของเธอดูจสวนต้นทับทิม อีกทั้งผลไม้ อันโอชาอย่างอื่น ๆ อีกทั้งเทียนขาว และ แผลกหอม ๑๔ ต้นแฝกหอม และ ต้นฝรั่ง ต้นตะไคร้ และอบเชย อีกทั้งบรรดาต้นไม้สำหรับทำกายานคือ ต้นเมดยอบ และ ต้นกฤษณา อีกทั้งเครื่องหอมชั้นเยี่ยม

ทั้งสิ้น ๑๕ ตัว เธอ ประดุจ ดั่ง น้ำพุ ในอุทยาน ประดุจบ่อน้ำแห่งชีวิต และประดุจลำธารไหลจากเลบานอน

การขอร้องของเจ้าสาว

๑๖ โอ ลมเหนือเอ๋ย จงตื่นขึ้นเถิด ลมได้เอ๋ย จงพัดมาเถิด จงพัดโชยสวนของฉัน เพื่อของหอมในสวนนั้นจะหอมฟุ้งออกไป ขอให้ที่รักของฉันเข้ามาในสวนของเขา และรับประทานผลไม้ อันโอชาเถิด

คำตอบของเจ้าบ่าว

๑๗ น้องสาว ของ ฉัน จ๊ะ เจ้าสาว ของ ฉัน จำ ฉันเข้ามาในสวนของฉันแล้วนะ ฉันมาเก็บเอามดยอบ ของ ฉัน พร้อมกับไม้สีเสียด ของ ฉัน แล้ว ฉันรับประทาน รวงฝักกับน้ำผึ้ง ของ ฉัน แล้ว ฉันดื่ม น้ำองุ่น กับ นานม ของ ฉัน แล้ว โอ สหายทั้งหลาย จงรับประทานและ จงดื่มเถิด โอ ท่านผู้เป็นที่รักเอ๋ย จงดื่มให้หอมหน้าเถิด

เจ้าสาวไต่ถามคำตอบของเจ้าบ่าวจึงตื่นขึ้น

๑๘ ดิฉันหลับแล้ว แต่ใจของดิฉันยังตื่นอยู่ คือมีเสียงเคาะของที่รักของดิฉันพูดว่า “น้องสาวจำ ที่รัก ของ ฉัน จำ เปิดประตูให้ฉันซิ จ๊ะ แม่นกเขาของดิฉันจะ แม่นกงามหมุดจดของดิฉันจำ เพราะศีรษะของดิฉันก็ถูกนำค้ำขึ้น และเส้นผมของดิฉันก็ชุ่มด้วยละอองน้ำฟ้าแห่งราตรีกาล” ๑๙ ดิฉันเปลื้องเสื้อของดิฉัน ออกเสียแล้ว ดิฉันจะสวมกลับ เข้าไปอีกอย่างไรได้ ดิฉันล้างเท้าของดิฉันแล้ว ทำให้ไม่ให้เท้าของดิฉันกลับไปเปียกไปอีกเล่า ๒๐ ที่รัก ของ ดิฉัน สอดมือของเขาเข้ามาทางรูปประตู และใจดิฉันก็กระสันถึงเขา ๒๑ ดิฉันลุกขึ้นไปเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน และมือของดิฉันทำให้มดยอบย้อยบนลูกสลักกลอน

เจ้าสาวแสวงหาเจ้าบ่าว

๒๒ ดิฉันเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน แต่ที่รักของดิฉันกลับไปเสียแล้ว เมื่อเขาพูด จิตใจดิฉันมืดตกตะลึง ดิฉันแสวงหาเขา แต่ดิฉันหาเขาไม่พบ ดิฉันร้องเรียกเขา แต่เขาไม่ได้ขานตอบ ๒๓ พลตระเวนที่ลาดตระเวนในเมืองได้พบดิฉัน เขาตีดิฉัน เขาทำให้ดิฉันบาด

เจีบ พลตระเวนรักษากำแพงเมืองฉกชิงเอา
 ผ้าคลุมตัว จากดิฉันไป ^๔โอ บุตรสาวแห่ง
 เยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้พวกเธอปฏิญาณ
 ว่า ถ้าเธอคนใดได้พบที่รักของดิฉัน เธอจะ
 รับปากบอกเขาว่า ดิฉันป่วยเป็นโรครัก ^๕โอ
 แม่สาวงามล้ำเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ คู่รัก
 ของเธอหนีวิเศษอะไรไปกว่าคู่รักของใครๆ
 คู่รักของเธอหนีวิเศษอะไรไปกว่าคู่รักของ
 ใครอื่นหรือ เธอจึงได้มาให้พวกฉันปฏิญาณ
 ให้เช่นนั้น

เจ้าสาวยกย่องเจ้าบ่าว

^{๑๐}ที่รักของดิฉันผิวเปล่งปลั่งอมเลือด เขา
 เป็นเอกในท่ามกลางหมื่นคน ^{๑๑}ศีรษะของ
 เขาตั้งทองคำเนื้อดี ผมของเขาหยิกและดำ
 เหมือนนกกา ^{๑๒}ตาของเขาเปรียบเหมือน
 ตานกเขาที่ริม ห้วยออบน่านม และจับอยู่ที่
 ริมกระแสน้ำเต็มฝั่ง ^{๑๓}แก้มของเขาเหมือน
 อย่างลานปลูกไม้สีเสียด ส่งกลิ่นหอมหวาน
 ริม ฝีปาก ของ เขา เหมือน ดอกบัว หยด น้ำ
 มดยอบ ^{๑๔}มือของเขาดูจวงแหวนทองคำอัน
 ประดับด้วยพลอยเขียว ท้องของเขาดูเงา
 งามช่างและประดับด้วยไฟพุทรี ^{๑๕}ขาของเขา
 ดูเงา หิน อ่อน ดั่ง บนฐานเสียบทองคำเนื้อ
 ดี สีหน้าของเขาดูเลบานอนประเสริฐอย่าง
 ไม้สนสีดาร์ ^{๑๖}ปากของเขาอ่อนหวานที่สุด
 ท่วงสรรพวงค์ของเขาล้วนแต่น่ารักน่าใคร่
 โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเจ้า นี่คือนิกรัก
 ของดิฉัน และนี่คือเพื่อนยากของดิฉัน

**คำพูดของพวกเขาบุตรสาวแห่ง
 เยรูซาเล็มและเจ้าสาว**

^๖โอ แม่สาวงามล้ำเลิศในท่ามกลางสา
 วอื่นๆคู่รักของเธอไปไหนเสีย คู่รักของ
 เธอ กลับ ไป ไหน เสีย แล้ว เล่า เพื่อ พวก เรา
 จะไปสืบหากับเธอ ^๒ที่รักของดิฉันลงไปยัง
 สวนของเขาเพื่อจะไป ที่ลานปลูกไม้สีเสียด
 และ เพื่อ จะ ไป เลี้ยง ฟุ้ง สัตว์ ในสวน กับ เพื่อ
 จะเก็บดอกบัว ^๓ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของ
 ที่รักของดิฉัน และที่รักก็เป็นของดิฉัน เขา
 เลี้ยงฟุ้งสัตว์อยู่ท่ามกลางหมู่ดอกไม้

ความงามและความดีของเจ้าสาว

^๔โอ ที่รัก ของ ฉัน เอ๋ย แม่ ช่าง สวยงาม
 ประหนึ่ง เมือง ที่ร ชาร์ และ งาม เย็นตา ดั่ง
 เยรูซาเล็ม แม่ เป็น สง่า นำ คร้าม เกรง ดั่ง

กองทัพ มี ธง ประจำ ^๕ขอเป็นเนตรไปจาก
 ฉันเถอะ เพราะว่าฉันแพ้ยี่หู้ตาของเธอแล้ว
 ผมของน้องดูจฟุ้งแพะที่เคลื่อนไหวมาตามเนิน
 ลาดภูเขาภิเษก ^๖ซีฟันของเธอตั้งฟุ้งแคะ
 ตัว เมีย เฟิง ขึ้น มา จาก การ ชำระ ล้าง มี ลูก
 แผลดติดมาทุกตัว และหามิตัวใดเป็นหมัน
 ไม่ ^๗ขมับของเธอเหมือนผลทับทิมผ่าซีก
 อยู่ในผ้าคลุม ^๘มีมเหลืมหกสิบองศ์ และนาง
 ห้ามแปดสิบคน พวกหญิงพรหมจารีอีกมาก
 เหลือจะคณนา ^๙แม่ نگاهของฉัน แม่คน
 งามหมจดจของฉัน เป็นคนเดียว เธอเป็นคน
 เดียวของมารดา เป็นหัวรัทหัวใคร่ของผู้ให้
 กำหนด สาวๆทั้งหลายเห็นเธอ และเรียกเธอ
 ว่า ผาสก ทั้งเหล่ามเหสีและเหล่านางห้ามก็
 สรรเสริญเยินยอเธอว่า ^{๑๐}“แม่สาวคนนี้เป็น
 ผู้ใดหนอ เมื่อมองลงก็ดังอรุโณทัย แจ่มจรัส
 ดั่งดวงจันทร์ กระจางจำดังดวงสุริยัน สง่า
 เกรงขามดังกองทัพมีธงประจำ” ^{๑๑}ดิฉันลง
 ไปในสวนผลไม้ เพื่อจะดูผลไม้เขียวตาม
 หุบเขา ว่า เถาอ่อน มีด ดอก ตุ่ม ออก หรือ เปล่า
 และเพื่อจะดูว่าผลทับทิมมีดอกแล้วหรือยัง
^{๑๒}เมื่อดิฉันยังไม่ทันรู้ตัว จิตใจของดิฉันได้
 กระทำให้ดิฉันเหมือนรถม้าแห่งอามินาติบ
^{๑๓}กลับมาเถอะ กลับมาเถิด โอ แม่สาวขลุเม
 จำกลับมาเถิด กลับมาเถอะจ๊ะ เพื่อพวกดิฉัน
 จะได้เธอไว้ชมเชย นี้กระไรนะ เธอทั้งหลาย
 จงมองตัวแม่สาวขลุเม ดังกองทัพสองพวก

^๗โอ แมรีดาของเจ้าบ่าว เท้าสวม รองเท้า
 ผูกของเธอนั้นขนาดนี้กระไร ตะโพก
 ของเธอกลมดิกราวกับเม็ดเพชรที่มือช่างผู้
 ชำนาญได้เจียรระไนไว้ ^๒สะดือของเธอดูจาง
 กลมที่มีได้ขาดเหล่าอ่อนประสม ท้องของเธอ
 ดัง กอง ข้าว สาลี ที่มี ดอก บัว บัก ไว้ ล้อม รอบ
^๓ถันทั้งสองของเธอเหมือนลูกมะมั่งสองตัว
 ซึ่งเป็นมะมั่งผ่าแผด ^๔คำคอของเธอประหนึ่ง
 หอคอยสร้างด้วยงาช้าง เนตรทั้งสองของเธอ
 ดูจระไนเมืองเฮซโบนที่ริมประตูเมืองบัท
 รับบิม จมูกของเธอเหมือนหอแห่งเลบานอน
 ซึ่งมองลงเห็นเมืองดามัสกัส ^๕ศีรษะของเธอ
 ดัง ยอด ภูเขา คาร์เมล ผม ของ เธอ ดูจ่า ย
 ลี ม่วง ษัตริย์ก็ต้อง มนต์เสน่ห์ ด้วยเส้นผม
 นั้น ^๖โอ แม่ ช่าง น่ารัก แม่ ช่าง ชื่นชม เธอ
 นี้ช่างสวยงามต้องตาจริง ^๗เธองามระหงดู
 ตันอินทผลัม และถันทั้งสองของเธอตั้งพวง
 อุ่น ^๘ฉันจึงคิดว่า ฉันจะป็นขึ้นต้นอินทผลัม
 นั้น ฉันจะจับพวงเหนียวไว้ ขอให้ถันทั้งสอง

ของเรอามดั่งพวงอุ้งน้เถาะ และขอให้ลมหายใจของเธอหอมดั่งผลแอปเปิ้ลเกิด^๔ และขอให้เพดานปากของเธอดูจน่าองุ่นอย่างดียิ่งสำหรับที่รักของฉัน ดิมคลองคองจริง ๆ ทำให้ริมฝีปากของคนทั้งหลายอยู่พูดได้

เจ้าสาวหลงรักเจ้าป่า

๑๐ ตัว ดิฉัน เป็น กรรมสิทธิ์ ของ ที่รัก ของ ดิฉัน และ ความปรารถนาของเขาก็เจาะจงเอาตัวดิฉัน^{๑๑} ที่รักของดิฉันจำ มาเถาะจะให้เราพากันออกไปในทุ่งนา ให้เราพักอยู่ตามหมู่บ้าน^{๑๒} ให้เราตื่นแต่เช้าตรู่ไปยังสวนองุ่น ให้เราดูว่าเถาะงุ่นมีดอกตูมออกหรือเปล่า หรือว่ามีดอกบานแล้ว ให้เราดูว่าต้นทับทิมมีดอกหรือยัง ณ ที่นั้นแหละดิฉันจะมอบความรักของดิฉันให้แก่เธอ^{๑๓} โอ ที่รักของดิฉันจำ ผลมะเขือดูดาอิมส่งกลิ่นหอมฟุ้งไป แล้วที่ประตูบ้านของพวกดิฉันมีผลไม้อร่อยนานาชนิด มีทั้งผลใหม่และผลเก่าที่ดิฉันได้เก็บรวบรวมไว้สำหรับเธอ

๑๑ โอ ถ้าเธอได้ เป็น เหมือน พี่ชาย ของ ดิฉัน ผู้ได้ตุดนมจากอกมารดาของดิฉัน ก็จะได้ เพราะเมื่อดิฉันพบเธอนอกบ้าน ดิฉันจะได้จูบเธอได้ แล้วคนทั้งหลายจะได้ไม่ดูถูกดูหมิ่นดิฉัน^๒ แล้วดิฉันจะได้เดินนำเธอพาเธอให้เข้ามาในเรือนมารดาของดิฉัน ผู้ซึ่งจะสอนดิฉัน ดิฉันจะได้ให้เธอติมน้ำองุ่นใส่เครื่องเทศ และติมน้ำทับทิมของดิฉัน^๓ แล้วมือซ้ายของเขาจะซ้อนใต้ศีรษะของดิฉันไว้^๔ และมือขวาของเขาจะสอดกอดดิฉันไว้^๕ โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิญาณว่า เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือร้นจนกว่าเขาจะจุใจแล้ว

เจ้าป่ากล่าวถึงความรัก

๕ แม่คนนี่ที่ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดารอิงแอบแนบมากับคูรัก คือใครที่ไหนหนอ ดิฉันได้ปลุกเธอ เมื่อเธออยู่ใต้ต้นแอปเปิ้ล ที่นั้นแหละที่มารดาของเธอได้ให้กำเนิดเธอ ที่ตรง

นั้นแหละผู้ที่คลอดเธอได้ให้กำเนิดเธอ^๖ จงแนบดิฉันไว้ดูดวงตราแขนอยู่ที่ใจของเธอ ประดูดวงตราบนแขนของเธอ เพราะความรักนั้นเข้มแข็งอย่างความตาย ความริษยาก็ดูเดือดเหมือนแดนคนตาย และประกายแห่งความริษยานั้นก็คือประกายเพลิง คือประกายเพลิงที่แสนรุนแรง^๗ นำมากหลายไม่อาจดับความรักให้หมดเสียได้ หรืออุทกธารทั้งหลาย ไม่อาจท่วมความรักให้สลักตายเสียได้ แม้ว่าคนใดจะเอาทรัพย์สมบัติในเหย้าเรือนของตนทั้งสิ้นมาแลกกับความรักนั้น คนนั้นจะได้รับความหมิ่นประมาทจากคนทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง

เจ้าป่ากับเจ้าสาวกล่าวเรื่องห้องสาวคนหนึ่ง

๔ เรามีห้องสาวคนหนึ่งและเธอยังไม่มีถิ่นที่เราจะทำอย่างไรกับห้องสาวของเรา เมื่อถึงวันที่เขามาสู่ขอน้องของเรา^๕ ถ้าหากห้องสาวนั้นเป็นกำแพง พวกเราก็จะสร้างปราสาทเงินไว้หลังหนึ่ง และถ้าหากห้องเป็นประตู พวกเราจะโอบล้อมเธอด้วยแผ่นไม้สนสีดาร์

เจ้าสาวสนทนากับเจ้าป่า

๑๐ ดิฉันเป็นกำแพง ถิ่น ทั้ง สอง ของ ดิฉัน เหมือนดั่งหอคอย เพราะจะนอนในสายตาของเขา ดิฉันจึงเป็นดั่งผู้ที่ได้รับความโปรดปราน^{๑๑} ชาโลมอน ทรง มี สวนองุ่นอยู่ แปลง หนึ่งที่เมืองบออัลซาโมน พระองค์ทรงมอบสวนองุ่นนั้นให้แก่ผู้รักษาสวนเข้า ทุกคนต้องส่งเงินคนละพันแผ่นเป็นค่าผลไม้^{๑๒} สวนองุ่นของดิฉัน ซึ่งเป็นของดิฉันเอง อยู่ต่อหน้าดิฉัน โอ ข้าแต่ชาโลมอน พันนั้นพระองค์เอาไปเกิด และผู้ดูแลผลไม้ในสวนนั้นก็เอาไปคนละสองร้อยเกิด^{๑๓} โอ เธอ ผู้อยู่ในสวนพวกเพื่อน ๆ ของเธอคอยฟังเสียงของเธออยู่ ขอให้ฉันได้ยินเสียงเธอ^{๑๔} ที่รักของดิฉันจำ เร็ว ๆ เข้าเถาะจะ ขอให้เธอเป็นดั่งละมั่งหรือกวางหนุ่มบนภูเขาต้นสีเสียดเกิด

ประวัติความเป็นมาของ

หนังสืออิสยาห์

อิสยาห์เป็นบุตรชายของอามอส (๑:๑; ๒:๑; ๑๓:๑; ๒๐:๒; ๓๗:๒) พระเจ้า ซึ่งเลือกเขาไว้ก่อนที่เขาเกิด ได้ทำให้เขาเป็น “ลูกศรขัดมัน” (๔๙:๒) เขารับใช้พระเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์อุสซียาห์ โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์

อิสยาห์ได้ประกาศพระคำของพระเจ้า และได้เตือนยูดาห์ว่า พระเจ้าจะทรงทำลายเขา เพราะเหตุความบาปของเขา พระคัมภีร์ใหม่ได้อ้างถึงหนังสืออิสยาห์ประมาณ ๒๐ ครั้ง หนังสืออิสยาห์ยาวกว่า หนังสือพยากรณ์อื่นๆ และมีคำพยากรณ์ถึงพระเยซูสมบุรณ์กว่าเล่มอื่นๆ หนังสืออิสยาห์ได้พยากรณ์ถึง “ความทุกข์ทรมานของ พระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง” (๑ ปต ๑:๑๑) หนังสืออิสยาห์มีคำสอนเรื่องความรอดและการไถ่บาป มากกว่า เล่มอื่นๆ ใน พระคัมภีร์เดิม

การใช้ภาษาในหนังสืออิสยาห์ไพเราะกว่าเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์ และบางส่วนของเพลง Messiah ของจอร์จ เฟรเดอริก แฮนดล มาจากเล่มนี้โดยตรง

อาจารย์บางคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าอ้างว่าอิสยาห์เขียนบทที่ ๑-๔๐ แต่มีอีก ๑ หรือ ๒ คนที่ได้เขียนบทที่ ๔๑-๖๖ ความคิดนี้ไม่ได้มาจากหนังสืออิสยาห์หรือจากข้อมูลใดๆ แห่งประวัติศาสตร์ พระคัมภีร์ใหม่ได้อ้างถึงข้อความจากบทที่ ๔๑-๖๖ เป็นเวลา ๘ ครั้ง และทุกครั้งได้ใช้คำว่า “ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” “อิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า” หรือ “อิสยาห์ก็กล่าวไว้ว่า” เมื่อพระเยซูคริสต์อยู่บนโลกนี้ พระองค์ได้รับรองว่าหนังสืออิสยาห์ทั้งเล่มเป็นพระคำของพระเจ้า พระเยซูได้อ้างข้อความจากบทที่ ๖๑ ข้อ ๑-๒ แล้วตรัสว่า อิสยาห์เป็นผู้เขียนไม่ใช่คนหนึ่ง ในสมัยพวกมัคคาบี หรือหลังสมัยนั้น หลังจาก พระเยซู ทรง เป็น ขึ้น มา จาก ความ ตาย พวกอัครสาวกได้อ้างข้อความต่างๆ จากเล่มนี้เมื่อเขาประกาศ ซึ่งแสดงว่าหนังสืออิสยาห์เป็นพระคำของพระเยซูคริสต์ ถ้าผู้ใดจะเชื่อ

ว่าอีก ๑ หรือ ๒ คนได้ช่วยกันเขียนหนังสืออิสยาห์ เขาจะต้องกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เชื่อพระคัมภีร์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะหาวิธีอ้างว่าพระคัมภีร์ไม่เป็นพระวจนะของพระเจ้า” พระเยซูตรัสว่า “โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” (ลก ๒๔:๒๕) คริสเตียนไม่ควรให้เกียรติคนใดที่พระเยซูทรงเรียกว่าเป็นคนเขลา

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าการรับใช้ของอิสยาห์ได้ใช้เวลา ๔๑ ปี

พระเจ้าทรงลงโทษยูดาห์เพราะเหตุความบาปของพวกเขา

๑ นิมิตของอิสยาห์บุตรชายของอามอส ซึ่ง ท่าน ได้ เห็น เกี่ยว กับ ยูดาห์ และเยรูซาเล็ม ในรัชกาลของอุสซียาห์ โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ๒ โองาฟาสุวรรณค์เอ๋ย จงฟัง โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย จงเงี่ยหู เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า “เราได้เสียดูบุตรและให้เติบโตขึ้น แต่เขาทั้งหลายได้กบฏต่อเรา “วัวรู้จักเจ้าของของมัน และลากรู้จักรางหญ้าของนายมัน แต่อิสราเอลไม่รู้จัก ประชาชาติของเราไม่พิจารณาเลย” ๔ เออ ประชาชาติบาปหนา ประชาชาติซึ่งหนักด้วยความชั่วช้า เชื้อสายของผู้กระทำความชั่วร้าย บรรดาบุตรที่ทำความเสียหาย เขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ เขาได้ยั่ววงศ์บริสุทธิของอิสราเอลให้ทรงพระพิโรธ เขาทั้งหลายหันหลังให้เสีย ๔ ยังจะให้เขียนเจ้าตรงไหนอีกที่เจ้ากบฏอยู่เรื่อยไป ศีรษะก็เจ็บหมด จิตใจก็อ่อนเปลี้ยไปสิ้น ๖ ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงศีรษะไม่มีความปกติในนั้นเลย มีแต่บาดแผล และฟกช้ำ และเป็นแผลเลือดไหล ไม่เห็นมีบิบบอกหรือพันไว้ หรือทำให้อ่อนลงด้วยน้ำมัน ๗ ประเทศของเจ้าก็กรกร้างและหัวเมืองของเจ้าก็ถูกไฟเผา ส่วนแผ่นดินของเจ้าคนต่างตัวก็ทำลายเสียต่อหน้าเจ้า มันก็กรกร้างไป เหมือนอย่างถูกพลิกคว่ำเสียโดยคนต่างตัวนั้น ๘ ส่วนธิดาแห่งศิโยนก็ถูกทิ้งไว้เหมือนอย่างเพิงที่ในสวนองุ่น เหมือนเพิงในไร่แดงกว่า เหมือนเมืองที่ถูกล้อม ๙ ถ้าพระเยโฮวาห์จอมโยธามได้เหลือคนไว้ให้เราบ้างเล็กน้อยแล้ว เราจะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์

การขอร้องให้กลับใจเสียใหม่

๑๐ ดูก่อนท่านผู้ปกครองเมืองโซโดม จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ดูก่อนท่านประชาชนเมืองโกโมราห์ จงเงี่ยหูฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเรา ๑๑ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เครื่องบูชาอันมากมายของเจ้านั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เรา เราเอื้อมแกะตัวผู้ อันเป็นเครื่องเผาบูชา และไขมันของสัตว์ที่ขุนไว้ นั้นแล้ว เรามิได้ปิดิยินดีในเลือดของวัว ผู้หรือลูกแกะ หรือ แพะ ผู้ ๑๒ เมื่อเจ้าเข้ามาเฝ้าเรา ผู้ใดขอให้เจ้าทำอย่างนี้ที่เหยียบย่ำเข้ามาในบริเวณพระนิเวศของเรา ๑๓ ยานำเครื่องบูชาอันเปล่าประโยชน์ มาอีก เลยเครื่องหอมเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อเรา วันข้างขึ้น และวันสะบาโต และการเรียกประชุมเราทนอีกไม่ได้ มันเป็นความชั่วช้า แม้แต่การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์นั้นด้วย ๑๔ ใจของเราเกลียดวันข้างขึ้นของเจ้าและวันเทศกาลตามกำหนดของเจ้า มันกลายเป็นภาระแก่เรา เราแบกเหน็ดเหนื่อยเสียแล้ว ๑๕ เมื่อเจ้ากางมือของเจ้า ออก เรา จะ ช้อนตาของเราเสียจากเจ้า แม้ว่าเจ้าจะ อธิษฐานมากมาย เราจะไม่ฟัง มือของเจ้าเปโระไป ด้วยโลหิต ๑๖ จงชำระตัว จงทำตัวให้สะอาด จงเอาการกระทำที่ชั่วของเจ้าออกไปให้พ้นจากสายตาของเรา จงเลิกกระทำชั่ว ๑๗ จงฝึกกระทำดี จงแสวงหาความยุติธรรม จงบรรเทาผู้ถูกบีบบังคับ จงป้องกันให้ลูกกำพร้า พ่อ จงสู้ความเพื่อหญิงม่าย” ๑๘ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “มาเถิด ให้เราสู้ความกัน ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ ๑๙ ถ้าเจ้าเต็มใจและเชื่อฟัง เจ้าจะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน ๒๐ แต่ถ้าเจ้าปฏิเสธและกบฏ เจ้าจะถูกทำลายเสียด้วยคมดาบ เพราะว่าพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว” ๒๑ เมืองที่สัตย์ซื่อ กลายเป็น แพศยาเสียแล้วหนอ คือเธอที่เคยเปี่ยมด้วยความยุติธรรม ความชอบธรรมเคยพำนักอยู่ในเธอ แต่เดี๋ยวนี้พวกฆาตกรพำนักอยู่ ๒๒ เงินของเจ้าได้กลายเป็นซีเงินไปแล้ว น้ำองุ่นของเจ้าปนน้ำแล้ว ๒๓ เจ้านายของเจ้าเป็นพวกกบฏและเป็นเพื่อนของโจร ทุกคนรักสินบนและวิ่งตามของกำหนัด เขามิได้ป้องกันให้ลูกกำพร้าพ่อ และคดีของหญิงม่ายก็ไม่มีมาถึง

เขา ๒๔ ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าคือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอล ตรัสว่า “ดูเถิด เราจะระบายความโกรธของเราเหนือศัตรูของเรา และแก้แค้นข้าศึกของเราเสียเอง

ในอนาคตอิสราเอลจะกลับไปสู่แผ่นดินของเขาอีก

๒๕ เราจะหันมือของเรามาสู่เจ้าและจะถูกลงไล่ ชีء แร่ ของ เจ้า ออก เสีย อย่าง กับ ล้าง ด้วย น้ำต่าง และเอาของเจือปนของเจ้าออกให้หมด ๒๖ และเราจะคืนผู้พิพากษาของเจ้าให้ดัง เดิม และคืนที่ปรึกษาของเจ้า อย่าง กับ ตอนแรก ภายหลังเขาจะเรียกเจ้าว่า “นครแห่งความชอบธรรม นครสัตย์ซื่อ” ๒๗ คิโยน จะ รับ การ ใต้ ด้วย ความ ยุติธรรม และ บรรดาคนในนครที่กลับใจจะรับการใต้ด้วยความชอบธรรม ๒๘ แต่พวกละเมิดและพวกคนบาปจะถูกทำลายด้วยกัน และบรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระเยโฮวาห์จะถูกล้างผลาญ ๒๙ เพราะเจ้าจะละอายเรื่องต้นโอ๊กที่เจ้าปรารถนานั้น และเจ้าจะอับอายเรื่องสวนซึ่งเจ้าเลือก ๓๐ เพราะเจ้าจะเป็นเหมือนต้นโอ๊กที่ใบเหี่ยวแห้ง และเหมือนสวนที่ขาดน้ำ ๓๑ และผู้ที่แข็งแรงจะกลายเป็นโยปาน และผู้ประกอบม่นขึ้นจะเป็นเหมือนประกายไฟ และท่งสองจะไหม้เสียด้วยกัน ไม่มีผู้ใดดับได้

อาณาจักรอิสราเอลจะสูงศักดิ์อีก

๒ ๑ ถ้อยคำซึ่งอิสยาห์บุตรชายของอามอส เห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม ๒ ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขา และประชาชาติทั้งสินจะหลั่งไหลเข้ามาหา ๓ และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากจะมากล่าวว่า “มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์” เพราะว่าพระราชบัญญัติ จะ ออก มา จาก คิโยน และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม ๔ พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างบรรดาประชาชาติ และจะทรงตำหนิชนชาติ

ทั้งหลายเป็นอันมาก และเขาทั้งหลายจะตีดาบของเขาให้เป็นผลไม้ และหอกของเขาให้เป็นขอลิต ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป ๕ โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย มาเถิด ให้เราทั้งหลายดำเนินในสว่างของพระเยโฮวาห์

ต้องให้การลงโทษสำเร็จ ก่อนรับพระพรได้

๖ เพราะฉะนั้น พระองค์ ทรงละทิ้งชนชาติของพระองค์เสีย คือ วงศ์วานของยาโคบ เพราะว่าเขาอุดมด้วยหมอดูจากตะวันออกอย่าง คนฟีลิสเตีย และเขาติดสนิทกับคนต่างชาติ ๗ แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยเงินและทองคำ ทรัพย์สมบัติของเขาไม่มีสิ้นสุด แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยม้า รถรบของเขาไม่มีสิ้นสุด ๘ แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยรูปเคารพ เขากราบไหว้ผลงานแห่งมือของเขา ต่อสิ่งซึ่งนิ้วมือของเขาได้กระทำ ๙ คนต่ำต้อยจึงกราบลง และคนใหญ่โตก็ถ่อมตัวลง ฉะนั้นอย่าอภัยเขาเลย ๑๐ จงหลบเข้าไปในหินและซ่อนอยู่ในพงคลี ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อ่าตระการของพระองค์ ๑๑ และทำอันผยองของมนุษย์จะตกต่ำลง และความจงหองของคนจะถูกปราบลง พระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นผู้เทิดทูนในวันนั้น ๑๒ เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะอุบัติที่เยอหิงและสูงส่ง ผู้สารพัดที่ถูกยกขึ้นและพวกเขาจะถูกปราบลง ๑๓ ผู้ต้นสนผู้ดาร์ทั้งสินของเลบานอนที่สูงและที่ถูกยกขึ้น และผู้ต้นโอ๊กทั้งสินของบาซาน ๑๔ ผู้ภูเขาสูงทั้งสิน และผู้เนินเขาทั้งปวง ที่ถูกยกขึ้น ๑๕ ผู้หอคอยสูงทุกแห่ง และผู้กำแพงที่เข้มแข็งทุกแห่ง ๑๖ ผู้กำปั่นทั้งสินของทารซิช และผู้รูปางพงดงามทั้งสิน ๑๗ และความผยองของมนุษย์จะต้องถูกปราบลง และความจงหองของคนจะตกต่ำลง ในวันนั้นพระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นที่เทิดทูน ๑๘ และรูปเคารพทั้งหลายพระองค์จะทรงทำลายอย่างเต็มที่ ๑๙ และคนจะเข้าไปในถ้ำหินและในโพรงดินให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อ่าตระการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำให้โลกสิ้นสะท้าน ๒๐ ในวันนั้นคนจะเหวี่ยงรูปเคารพของตนออกไปอันทำด้วยเงิน และ

รูปเคารพของตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งเขาทำไว้เพื่อตนเองจะนมัสการ ไปยังตัวตื้นและตัวค้ำควา ๒๑ เพื่อเขาจะเข้าถ้ำหินและเข้าซอกผา ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อ่าตระการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำให้โลกสิ้นสะท้าน ๒๒ จงตัดขาดจากมนุษย์เสียเถิด ซึ่งในจมูกของเขามิล้มหายใจ เพราะเขามีคุณค่าอะไรเล่า

พระเจ้าทรงพิพากษายูดาห์

๓ เพราะเหตุนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้า คือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงนำออกไปเสียจากเยรูซาเล็ม และจากยูดาห์ ซึ่งเครื่องค้ำ และเครื่องจุน เครื่องค้ำอันเป็นอาหารทั้งหมด และเครื่องค้ำอันเป็นน้ำทั้งหมด ๒ พวกทแกแล้วและพวกทหาร ผู้วินิจฉัยและผู้พยากรณ์ ผู้เฉลียวฉลาด และพวกผู้ใหญ่ นายห้าสิบ และผู้มียศ ที่ปรึกษา และคนเล่นกล ที่มีฝีมือ และนักพูด ที่วาตะโวหารดี ๔ และเราจะกระทำให้เด็ก ๆ เป็นเจ้านายของเขา และทารกจะปกครองเขา ๕ และประชาชนจะถูกบีบบังคับ ทุกคนจะบีบบังคับเพื่อนของตน และทุกคนจะบีบบังคับเพื่อนบ้านของตน เด็ก ๆ จะทะเลาะต่อผู้ใหญ่ และคนถ้อยต่อคนผู้มีเกียรติ ๖ เมื่อใครคนหนึ่งไปยึดตัวพี่น้องของเขาในเรือนของบิดาของเขา กล่าวไว้ว่า “เจ้ามีเสื้อคลุมอยู่แล้ว เจ้าจึงเป็นผู้นำของเรา และข้าพเจ้าที่อยู่ที่นี่จะอยู่ได้ กำมือของเจ้า” ๗ ในวันนั้นเขาจะคัดค้านว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ยอม เป็นผู้สมาน เพราะในเรือนของข้าพเจ้าไม่มีทั้งอาหารและเสื้อคลุม ท่านจะตั้งข้าพเจ้าให้เป็นผู้สมานของประชาชนไม่ได้” ๘ เพราะเยรูซาเล็มก็ล้มจมและยูดาห์ก็ล้มคว่ำ เพราะว่าการกระทำของเขาก็ต่อสู้อะไรของพระเยโฮวาห์ กบฏต่อพระเนตรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ๙ สีหน้าของเขาเป็นพยานปรักปรำเขาทั้งหลาย เขาป่าวร้องความผิดของเขาอย่างใสโดม เขามีได้ปิดบังไว้ วิบัติแก่จิตใจเขา เพราะว่า เขาได้นำความชั่วร้ายมาเป็นบำเหน็จแก่ตัวเขาเอง ๑๐ จงบอกคนชอบธรรมว่า เขาทั้งหลายจะเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับประทานผลแห่งการกระทำของเขา ๑๑ วิบัติแก่คนชั่ว ความชั่วร้ายจะตกแก่เขา เพราะว่าสิ่งที่ได้ที่มีมือเขาได้กระทำ เขาจะถูกกระทำเช่นกัน

๑๒ ส่วนชนชาติของเรา เด็กๆเป็นผู้บีบบังคับเขา และผู้หญิงปกครองเหนือเขา โอ ชนชาติของเราเอ๋ย ผู้นำของเจ้าทำเจ้าให้ผิด และทำลายแนวทางทั้งหลายของเจ้า ^{๑๓}พระเยโฮวาห์ทรงเข้าประทับสู่ความ พระองค์ประทับยืนพิพากษาชนชาติของพระองค์ ^{๑๔}พระเยโฮวาห์จะทรง เข้าพิพากษาพวกผู้ใหญ่และเจ้านายชนชาติของพระองค์ “เจ้าทั้งหลายนี้แหละซึ่ง ได้กลืนกินสวนองุ่นเสีย ของที่ริบมาจากคนจนก็อยู่ในเรือนของเจ้า ^{๑๕}ซึ่งเจ้าได้ทุบชนชาติของเราเป็นชิ้นๆ และได้บดบีบหน้าของคนจนนั้นเจ้าหมายความว่าอะไร” องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

**พระเจ้าทรงพิพากษา
ธิดาทั้งหลายของศิโยน**

๑๖ พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า “เพราะธิดาทั้งหลายของศิโยน นั้นก็ ผยอง และเดินคอคยัดคอยาว ดาของเขาม้อยขม้าย เดินกระดุกกระดิง ขยับ เท้าให้ เสีย งก รุ่งกริ่ง ^{๑๗}องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้ เป็น ชนนะตุที่ศีรษะของบรรดาธิดาของศิโยน และพระเยโฮวาห์จะ ทรง กระทำให้ ที่ ส่วนลับ ของเขาทั้งหลายโลนไป ^{๑๘}ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะ ทรงนำเอาเครื่อง วิจิตรงดงามไปเสีย คือกำไลข้อเท้า ปิ่นหูหรือ ตุ้มวงเดือน ^{๑๙}จี กำไลมือ ผ้าแถบ ^{๒๐}ผ้ามาลา กำไลเท้า ผ้าคาดศีรษะ ทีบเครื่องน้าอบ ตะกรุดพิสมร ^{๒๑}แหวนตรา และแหวนจุก ^{๒๒}เสื้องาน และเสื้อคลุม ผ้าคลุม และกระเป๋าทือ ^{๒๓}กระจกเสื้อผ้าลินิน ผู่โพกศีรษะ และผ้าคลุมตัว ^{๒๔}ต่อมา แทนน้าอบจะมีแต่ความเนา แทนผ้าคาดเอวจะมีเชือก แทนผมตัดจะมีแต่ศีรษะล้าน แทนเสื้องามล้ำค่าจะคาดเอวด้วยผ้ากระสอบ แทนความงดงามจะมีแต่รอยไหม้ ^{๒๕}พวกผู้ชายของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบ และ ทกล้าว ทหารของเจ้าจะล้ม ในสงคราม ^{๒๖}ประตูทั้งหลายของเธอก็จะคร่ำครวญ และ โศกเศร้า เธออยู่อย่างโดดเดี่ยวจะนั่งบนพื้นดิน”

อาณาจักรของพระคริสต์ คือพระอังกูร

๑ ใน วัน นั้น หญิง เจ็ด คน จะ ยึด ชาย คน หนึ่งไว้ กล่าว ว่า “เราจะหากินของเราหาหนุงหาหมของเราเอง ขอเพียงให้เขาเรียก

เราด้วยชื่อของเธอ ขอจงปลดความอดสูของเราเสีย” ^๒ในวันนั้นอังกูรของพระเยโฮวาห์จะงดงามและ รุ่งโรจน์ และพืชผลของแผ่นดินนั้นจะเป็นความภูมิใจและเป็นเกียรติของผู้ที่ หลีก เลี่ยง หลบหนี แห่ง อิสราเอล ^๓และ ต่อ มา คน ที่ เหลือ อยู่ใน ศิโยน และ คำ อยู่ ใน เยรูซาเล็ม เขา จะ เรียก ว่า บริสุทธิ คือ ทุกคนผู้มีชื่อใน ทะเบียนชีวิต ใน เยรูซาเล็ม ^๔ในเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงล้างความโสโครก ของธิดาทั้งหลายของศิโยน และชำระรอยโลหิตของเยรูซาเล็มจากท่ามกลางเมืองนั้น ด้วยอนุภาพแห่งการพิพากษาและด้วยอนุภาพของการเผา ^๕และพระเยโฮวาห์จะ ทรงสร้างเมฆและคานเพื่อกลางวัน และแสง แห่ง เบลวเพลิง เพื่อ กลางคืนเหนือที่อยู่อาศัยทั้งสินของภูเขาศิโยน และเหนือประชุมชนเมืองนั้น เพราะจะมีการป้องกันอยู่เหนือสงาราศีทั่วสิน ^๖จะมีพลับพลาท่ามกลางวันบังแดด และเป็นทีลี้ภัยและที่กำบังพายุและฝน

พระเจ้าทรงทำลายสวนองุ่นที่ไร้ผล

๑ บัดนี้ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงที่รักของข้าพเจ้า เป็นเพลงของที่รักของข้าพเจ้า เกี่ยวกับสวนองุ่นของท่าน ที่รักของข้าพเจ้า มีสวนองุ่นแปลงหนึ่ง อยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง ^๒ท่านทำรั้วไว้รอบแล้วเก็บก้อนหินออกหมด และปลูกเถาองุ่นอย่างดีไว้ ท่านสร้างหอฟั่วไว้ท่ามกลาง และสกัดบ่ออย่างงุ่นไว้ในสวนนั้นด้วย ท่านมุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น แต่มันบังเกิดลูกเถาเปรี้ยว ^๓บัดนี้ โอ ชาวเยรูซาเล็ม และคนยูดาห์เอ๋ย ขอตัดสินระหว่างเราและสวนองุ่นของเรา ^๔มีอะไรอีกที่จะทำได้เพื่อสวนองุ่นของเรา ซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้ ก็เมื่อเรามุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น ไฉนมันจึงเกิดลูกเถาเปรี้ยว ^๕บัดนี้เราจะบอกเจ้าทั้งหลายให้ ว่าเราจะทำอะไรกับสวนองุ่นของเรา เราจะ รื้อ รัดต้นไม้ของมันเสีย แล้ว มันก็จะถูกเผา เราจะ ฟัง กำแพงของมันลง มันก็จะถูกเหยียบย่ำลง ^๖เราจะกระทำมันให้ เป็นที่ร้าง จะไม่มีใครลิดแขนงหรือพรรณดิน หนามย่อยหนามใหญ่ก็จะงอกขึ้น และเราจะบัญญัติเขาเมฆไม่ให้ไปรดมัน ^๗เพราะว่าสวนองุ่นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาคือวงศ์วานอิสราเอล และคนยูดาห์เป็นหมู่ไม้ที่พระองค์ทรงขึ้นพระทัย และ

พระองค์ทรงมุ่งหวังความยุติธรรม แต่ดูเถิด มีแต่การนองเลือด หวังความชอบธรรม แต่ดูเถิด เสียงร้องให้ช่วย

วิบัติหกอย่างแก่คนอิสราเอล

“วิบัติแก่ผู้เหล่านั้นที่เสริมบ้านหลังหนึ่ง เข้ากับอีกหลังหนึ่ง และเสริมนาเข้ากับนา จนไม่มีที่อีกแล้ว เพื่อเขาทั้งหลายต้องอยู่ ล้ำพัง ในท่ามกลาง แผ่นดินนั้น” ๘ พระเยโฮวาห์จอมโยธา ทรงกล่าว ที่หูของข้าพเจ้าว่า “เป็นความจริงทีเดียว บ้านหลายหลังจะต้อง รกร้าง บ้านใหญ่ บ้านงาม จะไม่มีคนอาศัย ๑๐ เพราะ ว่าสวนองุ่นยี่สิบห้าไร่จะ ได้ผล แต่เพียงบัทเดียว และเมล็ดพืชหนึ่งไฮเมอร์จะ ให้ผล แต่เอฟาห์เดียว” ๑๑ วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นแต่เช้ามืด เพื่อวิ่ง ไปตาม เมรัย ผู้เฉื่อย และอยู่จนดึก จนเหล่าองุ่นทำให้เขา เมาหยาเบ ๑๒ เขามีพินเขาคู และพินใหญ่ รำมะนา ปี และเหล่าองุ่น ณ งานเลี้ยงของ เขา แต่เขาทั้งหลาย มิได้เอาใจใส่ ในพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ หรือพิจรรณาพระ หัตถกิจของพระองค์ ๑๓ เพราะฉะนั้นชนชาติ ของเราจึงตกไปเป็นเชลย เพราะขาดความรู้ ผู้มีเกียรติของเขาก็หิวแยม และมวลชน ของเขาก็แห้ง ผากไป เพราะ ความ กระหาย ๑๔ เพราะ ฉะนั้นนรก ก็ขยาย ที่ ของ มัน ออก และ อ้าปาก เสีย โดยไม่ จำกัด และ สง่า ราศี ของเขา และมวลชนของเขา และเสียง อึง คะนึง ของเขา และผู้สิงโลดอยู่ ก็ จะ ลง ไป ๑๕ คนต่ำต้อยจึงจะกราบลง และคนเข้มแข็ง ก็ ถ่อม ตัวลง และ นัยน์ตาของ ผู้ผยอง ก็ ถูก ลด ต่ำ ๑๖ แต่ พระเยโฮวาห์จอมโยธา จะ ได้ รับ การ เกิดทุน ไว้ โดย ความ ยุติธรรม และ พระเจ้าองค์ บริสุทธิ จะ ได้ ทรง สำแดง ความ บริสุทธิ โดยความชอบธรรม ๑๗ แล้วลูกแกะ จะเที่ยวหากินที่นั่นตาม ลักษณะท่าทางของ มัน คนแปลกหน้าจะหากินในที่ปรักหักพัง ของสัตว์ที่อ้วน ๑๘ วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ลาก ความชั่วช้าด้วยสายของความไร้สาระ ผู้ลาก บาปอย่างกับโซ่เชือกโยงเกวียน ๑๙ ผู้กล่าวว่า “ให้พระองค์รับ ร้อน ให้พระองค์ เร่งงานของ พระองค์ เพื่อเราจะ ได้ เห็น ให้พระประสงค์ ขององค์ ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลเสด็จมาใกล้ ขอให้มาเพื่อเราจะ ได้ ฐู” ๒๐ วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่เรียกความชั่วร้ายว่าความดี และความดี

ว่าความชั่วร้าย ผู้ถือเอาว่าความมืดเป็นความ สว่าง และความสว่างเป็นความมืด ผู้ถือเอา ว่าความขมเป็นความหวาน และความหวาน เป็นความขม ๒๑ วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ฉลาด ตามสายตาของตนเอง และสุขุมรอบคอบใน สายตาของตนเอง ๒๒ วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ เป็นวีรชนในการดื่มห้ำองุ่น และเป็นคน แก่กล้าในการประสมเมรัย ๒๓ ผู้ปล่อยตัว คนทำผิดเพราะเขารับสินบน และเอาความ ชอบธรรมไปจากผู้ชอบธรรม ๒๔ ดังนั้นเปลวเพลิงกลืนต่อข้าวฉันใด และเพลิงเผาผลาญ หน้าแห่งฉันใด รากของเขาก็จะเป็นเหมือน ความ เบื้อยเน่า และดอกบานของเขาจะฟุ้ง ไปเหมือนผงคลีฉันนั้น เพราะเขาทั้งหลาย ทอด ทิ้ง พระราชบัญญัติ ของพระเยโฮวาห์ จอมโยธา และได้ดูหมิ่นพระวามะขององค์ บริสุทธิแห่งอิสราเอล ๒๕ เหตุฉะนั้นพระพิโรธ ของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่อชนชาติของ พระองค์ และพระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ ของพระองค์ออกสู้เขาและตีเขา และภูเขา ทั้งหลายก็สั่นสะเทือน และซากศพของเขา ทั้งหลาย ถูก ฉีก ขาด กลาง ถนน ถึง กระนั้น ก็ ดี พระพิโรธ ของพระองค์ ก็ มิได้ หัน กลับ แต่พระหัตถ์ ของพระองค์ ก็ ยังเหยียด ออก อยู่ ๒๖ พระองค์จะ ทรง ยก อาณัติสัญญา ให้ แก่ ประชาชาติ ที่ ห่างไกล และ จะ ทรง ผีว พระโอษฐ์ เรียก เขา มา จาก ที่สุด ปลาย แผ่น ดินโลก และดูเถิด เขาจะ มาอย่างเร็ว และ รีบเร่ง ๒๗ ไม่มีผู้ใดในพวกเขาจะอ่อนเปลี้ย ไม่มี ผู้ใด จะ สะดุด ไม่มี ผู้ใด จะ หลับ สนิท หรือ นินทา ผ่า คัด เอว ลัก ผืน หนึ่ง ก็ จะ ไม่ หลุด ลู่ย สายรัด รองเท้า ก็ จะ ไม่ ขาด ลัก สาย หนึ่ง ๒๘ ลูกธนู ของ เขาก็ แหลม บรรดา คัน ธนู ของ เขาก็ กัง ไว้ ก็ บ้าง ม้า ทั้งหลาย ของ เขา จะ เหมือนกับ หินเหล็กไฟ และล้อ ของ เขา ทั้ง หลาย เหมือนลมหมุน ๒๙ เสียง ค่ำราม ของ เขา จะ เหมือนสิงโต เหมือนสิงโตหนุ่ม เขา เหล่า นั้นจะ ค่ำราม เขาจะ ค่ำราม และ ตะครุบเหยื่อ ของเขา และเขาจะ ขนเอา ไป เสีย และ ไม่มี ผู้ใด ช่วยเหยื่อนั้น ให้ พ้น ไป ได้ ๓๐ ใน วัน นั้น เขา ทั้ง หลาย จะ ค่ำราม เหนือ เหยื่อนั้น เหมือน เสียงคองของทะเล และถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใด มองที่แผ่นดิน ดูเถิด ความมืดและความทุกข์ ใจ และสว่างแห่งฟ้าสวรรค์ก็มีติดลง

นิมิตของอิสยาห์

๖ ในปีที่ กษัตริย์ อัสซีเรียห์ สิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับ ณ พระที่นั่งสูง และเทิดทูนขึ้น และชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร ๒ เหนือพระองค์มีเสราฟิมยืนอยู่ แต่ละคนมีปีกหกปีก ใช้สองปีกบังหน้า และสองปีกคลุมเท้า และด้วยสองปีกบินไป ๓ ต่างก็ร้องต่อกันและกันว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยสง่าราศี ของพระองค์” ๔ และรากฐานของธรณีประตูทั้งหลายก็สั่นสะเทือนด้วยเสียงของผู้ร้อง และพระนิเวศก็มีควันเต็มไปหมด

อิสยาห์รู้สึกสำนึกถึงความบาปของตน

๕ และข้าพเจ้าว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่ชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา” ๖ แล้วตนหนึ่งในเสราฟิมบินมาหาข้าพเจ้า ในมือมีถ่านเพลิง ซึ่งเขาเอาคีมคิบมาจากแท่นบูชา ๗ และเขาถูกต้องปากของข้าพเจ้าพูดว่า “ดูเถิด สิ่งนี้ได้ถูกต้องริมฝีปากของเจ้าแล้ว ความชั่วช้าของเจ้าก็ถูกยกเสีย และเจ้าก็จะรับการลบมลทินบาป” ๘ และข้าพเจ้าได้ยื่นพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราจะใช้ผู้ใดไป และผู้ใดจะไปแทนพวกเรา” แล้วข้าพเจ้าทูลว่า “ข้าพระองค์นี่พระเจ้าข้า ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเถิด”

การมอบหมายหน้าที่แก่อิสยาห์

๙ และพระองค์ตรัสว่า “ไปเถอะ และกล่าวแก่ชนชาตินี้ว่า ‘ฟังแล้วฟังเล่า แต่อย่าเข้าใจ ดูแล้วดูเล่า แต่อย่ามองเห็น’ ๑๐ จงกระทำให้จิตใจของชนชาตินี้มีนงง และให้หูทั้งหลายของเขาหนัก และปิดตาของเขาทั้งหลายเสีย เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาได้รับการรักษาให้หาย” ๑๑ แล้วข้าพเจ้ากล่าว ว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า นานสักเท่าไร” และพระองค์

ตรัสตอบว่า “จนหัวเมืองทั้งหลายถูกทิ้งร้าง ไม่มีชาวเมือง และบ้านเรือนไม่มีคน และแผ่นดินก็รกร้างอย่างสิ้นเชิง” ๑๒ และพระเยโฮวาห์ทรงกวาดคนออกไปไกล และที่ที่ทอดทิ้งก็มีมากอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น ๑๓ และแม้ว่ามีเหลืออยู่ในเนินสักหนึ่งในสิบ ก็จะกลับมาและถูกเผาไฟ เหมือนต้นน้ำมันสนหรือต้นโอ๊กซึ่งเหลืออยู่แต่ต่อเมื่อถูกโค่น” ต่อของมันจะเป็นเชื้อสายบริสุทธิ์

ชีเรียร่วมกับเอฟราอิม ไปสู้รบกับเยรูซาเล็ม

๗ ต่อมาในรัชกาลของ อาหัส โอรสของ โยธาม โอรสของอัสซีเรีย กษัตริย์แห่งยูดาห์ เรซึน กษัตริย์แห่งชีเรีย และเปคาห์ โอรสของเรมาลียาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ได้ขึ้นมายังเยรูซาเล็มเพื่อกระทำสงครามกับเมืองนั้น แต่รบไม่ชนะ ๒ เมื่อเขาไปบอกที่ราชสำนักของดาวิดว่า “ชีเรียเป็นพันธมิตรกับเอฟราอิมแล้ว” พระทัยของพระองค์และจิตใจของประชาชนของพระองค์ก็สั่นเหมือนต้นไม้ในป่าสันอยู่หน้าลม ๓ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า “จงออกไปพบอาหัส ทั้งเจ้าและเซอารายาบุตรชายของเจ้า ณ ที่ปลายท่อน้ำสระบนที่ถนนลานซึกฟอก ๔ และจงกล่าวแก่เขาว่า ‘จงระวังและสงบใจ อย่ากลัว อย่าให้พระทัยของพระองค์ขลาดด้วยเหตุเศษดินพินที่จวนมอดทั้งสองนี้ เพราะความกริ้วอันร้ายแรงของเรซึน และชีเรีย และโอรสของเรมาลียาห์’ ๕ เพราะว่าชีเรียพร้อมกับเอฟราอิมและโอรสของเรมาลียาห์ ได้คิดการชั่วร้ายต่อพระองค์ กล่าวไว้ว่า ๖ ‘ให้เราทั้งหลายขึ้นไปต่อสู้กับยูดาห์และทำให้มันคร่ำมกแล้ว และให้เราทะลวงเอาเมืองของเขาเพื่อเราเอง และตั้งบุตรของทาเบเอลให้เป็นกษัตริย์ท่ามกลางเมืองนั้น’ ๗ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า มันจะไม่เป็นไป และจะไม่เกิดขึ้น ๘ เพราะเศียรของชีเรียคือดามัสกัส และเศียรของดามัสกัสคือเรซึน ภายในหกสิบห้าปีเอฟราอิมจะแตกเป็นชิ้นๆ กระทั่งไม่เป็นชนชาติอีกแล้ว ๙ และเศียรของเอฟราอิมคือสะมาเรีย และเศียรของสะมาเรียคือโอรสของเรมาลียาห์ ถ้าเจ้าจะไม่มั่นใจ แน่ละ ก็จะต้องมันเจ้าไว้ไม่ได้”

พระสัญญายิ่งใหญ่ว่า อิมมานูเอลจะบังเกิดจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง

๑๐ พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาหัสสิวกว่า ๑๑ “จงขอหมายสำคัญจาก พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้าของเจ้า จง ขอ ใน ที่ ลึก หรือ ที่ สูง เบื้องบนก็ได้” ๑๒ แต่อาหัสตอบว่า “เราจะไม่ทูลขอ และเราจะไม่ทดลองพระเยโฮวาห์” ๑๓ และท่านกล่าวว่า “โอ ข้าแต่ข้าราชสำนักของดาวิด ขอ จง พึง การ ที่ จะ ให้ มนุษย์ อ่อนใจ นั้น เล็ก น้อย อยู่ หรือ และ ท่าน ยัง ให้ พระเจ้าของข้าพเจ้าอ่อนพระทัยด้วย ๑๔ เพราะฉะนั้น องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า จะ ประทาน หมาย สำคัญ เอง ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ๑๕ ท่านจะรับประทานนมขึ้นและน้ำผึ้ง เพื่อท่านจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่ว และเลือกความดี ๑๖ เพราะก่อนที่เด็กนั้นจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่ว และเลือกความดีนั้น แผ่นดินซึ่งท่านเกลียดชังนั้น มันจะขาดกษัตริย์ทั้งสององค์

การบุกรุกและความหายนะของยูดาห์ในอนาคต (๒ พศต ๒๘:๑-๒๐)

๑๗ พระ เย โฮ วาห์ จะ ทรง นำ วัน นั้น มาเหนือ พระองค์ เหนือ ชนชาติ ของ พระองค์ และเหนือวงศ์วานแห่งบิดาของพระองค์ คือ วัน อย่าง ที่ ไม่ เคย พบ เห็น ตั้งแต่ วัน ที่ เอฟราอิมได้พรางจากยูดาห์ คือกษัตริย์ของอัสซีเรีย ๑๘ ต่อมา ใน วัน นั้น พระ เย โฮ วาห์ จะ ทรง ผีว พระโอษฐ์เรียกเหลือบซึ่งอยู่ทางต้นกำเนิดแม่น้ำแห่งอียิปต์ และเรียกฝั่งซึ่งอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย ๑๙ และมันจะมากขึ้นและทั้งหมดก็จะหยุดพักตามหุบเขาที่ร้าง และในซอกหิน และบนต้นหนาม ทั้งสิ้น และบนพุ่มไม้ทั้งสิ้น ๒๐ ใน วัน นั้น องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า จะ ทรง โทน ทั้ง ศิระษะ และ ขน ที่ เทำ เสียด้วยมีดโกนซึ่งเข้ามาจากปากแม่น้ำข้างโน้น คือโดยกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนั่นเอง และจะผลาญเครือด้วย ๒๑ ต่อมา ใน วัน นั้น ชายคนหนึ่ง จะ เลียง แม่วัว สาว ไ่วตัวหนึ่ง และแกะสองตัว ๒๒ และ ต่อมา เพราะ มัน ให้นม มากมาย เขาจะรับประทานนมขึ้น เพราะว่าทุกคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดินจะรับประทานนมขึ้นและน้ำผึ้ง ๒๓ ต่อมาในวันนั้นทุกแห่งที่เคยมีเถาองุ่นหนึ่งพันเถา มีค่าเงินหนึ่งพันเช

เซล ก็จะกลายเป็นต้นหนามย่อยและหนามใหญ่ ๒๔ คนจะมาที่นั่นพร้อมกับคันธนูและลูกธนู เพราะว่าแผ่นดินทั้งสินนั้นจะกลายเป็นที่หนามย่อยและหนามใหญ่ ๒๕ ส่วนเนินเขาทั้งสินที่เขาเคยขุดด้วยจอบ กรากลับหนามย่อยและหนามใหญ่จะไม่มาที่นั่น แต่เนินเขาเหล่านั้นจะกลายเป็นที่ซึ่งเขาปล่อยฝูงวัว และที่ซึ่งฝูงแกะจะเหยียบยา”

คำพยากรณ์เรื่องการบุกรุกโดยชาวอัสซีเรีย

๒๖ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า “จงเอาแผ่นจารึกใหญ่มาแผ่นหนึ่ง และจงเขียนด้วยปากกาของมนุษย์เรื่อง ‘มาเฮอร์ซาลาลห์ซบัส’” ๒๗ และข้าพเจ้าได้พยานที่เชื่อถือได้ คือ อูริอาห์บุตรโหติ และเศคาริยาห์บุตรชายของเยเบเรคิยาห์ให้บันทึกไว้เพื่อข้าพเจ้า ๒๘ และข้าพเจ้าได้เข้าไปหาหญิงผู้พยากรณ์ และเธอก็ตั้ง ครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงเรียกชื่อบุตรนั้นว่า มาเฮอร์ซาลาลห์ซบัส ๒๙ เพราะก่อนที่เด็กจะรู้ที่จะร้องเรียก ‘พ่อ แม่’ ได้ ทรัพย์สมบัติของดามัสกัส และของที่ริบได้จากสะมาเรีย จะถูกขนเอาไปต่อพระพักตร์กษัตริย์อัสซีเรีย” ๓๐ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า ๓๑ “เพราะว่าชนชาตินี้ได้ปฏิเสธน้ำแห่งซีโลอาห์ซึ่งไหลเอื่อยๆ และปิดยีนดีต่อเรูซันและโอโรสของเรมาลียาห์ ๓๒ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำน้ำแห่งแม่น้ำมาสู่เขาทั้งหลาย ที่มีกำลังและมากหลาย คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรียและสง่าราศีทั้งสินของพระองค์ และน้ำนั้นจะไหลล้นห้วยทั้งสินของมัน และท่วมฝั่งทั้งสินของมัน ๓๓ และจะกวาดต่อไปเข้าในยูดาห์ และจะไหลท่วมและผ่านไปแม้จนถึงคอ และปีกอันแผ่กว้างของมันจะเต็ม แผ่นดินของท่านนะ โอ ท่านอิมมานูเอล” ๓๔ โอ ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงเข้าร่วมกัน และเจ้าจะถูกทำให้แหลกเป็นชิ้นๆ บรรดาประเทศไกลๆทั้งหมด เจ้าเอ๋ยจงเงี้ยวจงคาดเอวเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้แหลกเป็นชิ้นๆ จงคาดเอวเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้แหลกเป็นชิ้นๆ ๓๕ จงปรึกษากันเถิด แต่ก็ไร้ผล จงพูดกันเถิด แต่ก็จะไม่สำเร็จผล เพราะว่าพระเจ้า ทรง สถิต กับ เรา ๓๖ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ตรัสดังต่อไปนี้กับข้าพเจ้า

พร้อมด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และทรงสั่งสอนข้าพเจ้ามิให้ดำเนินในทางของชนชาตินี้ พระองค์ตรัสว่า ^{๑๒}“สิ่งที่ชนชาตินี้เรียกว่า การร่วมคิดกบฏ เจ้าอย่าเรียกว่า การร่วมคิดกบฏ เสียหมด อย่างกล่าวสิ่งที่เขากล่าวหรืออย่างครั้นคร้าม ^{๑๓} แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธานั้นแหละ เจ้าต้องว่าพระองค์บริสุทธิ์ จึงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้ายำเกรง จึงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้าครั้นคร้าม ^{๑๔} แล้วพระองค์จะเป็นสถานบริสุทธิ์ แต่เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขัดเคืองใจ ของ วงศ์วาน ทั้งคู่ ของ อิสราเอล เป็นกับและเป็นป่วง ดักขา เยรูซาเล็ม ^{๑๕} และคนเป็นอันมากในพวกเขาจะสะดุดหินนั้น เขาทั้งหลายจะล้มลงและแตกหัก เขาจะติดป่วงและถูกจับไป” ^{๑๖} จม มัด ถ้อยคำพยานเก็บไว้เสีย และจงตีตราพระราชบัญญัติไว้ในหมู่พวกสาวกของข้าพเจ้าเสีย ^{๑๗} ข้าพเจ้าจะรอดคอยพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จาก วงศ์วาน ของ ยาโคบ และข้าพเจ้าจะคอยท่าพระองค์ ^{๑๘} ดูเถิด ข้าพเจ้าและบุตรผู้ซึ่ง พระเยโฮวาห์ ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า เป็นหมายสำคัญ และเป็นกรรมหัตถ์จรรยต่างๆในอิสราเอล จากพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงประทับบนภูเขาไซโยน ^{๑๙} และเมื่อเขาทั้งหลายจะกล่าวแก่พวกท่านว่า “จงปรึกษากับคนทรงและพอมดแม่มดผู้ร้องเสียงจิ้งจกแจ็กและเสียงพึมพำ” ไม่ควรที่ประชาชนจะปรึกษากับพระเจ้าของเขาหรือควรเขาจะไปปรึกษาคนตายเพื่อคนเป็นหรือ ^{๒๐} ไปค้นพระราชบัญญัติ และ ถ้อยคำพยาน ถ้าเขาไม่พูดตามคำเหล่านี้ก็เพราะในตัวเขาไม่มีแสงสว่างเสียเลย ^{๒๑} เขาทั้งหลายจะผ่านแผ่นดินไปด้วยความระทมใจอันยิ่งใหญ่อะไรด้วยความหิว และต่อมาเมื่อเขาหิว เขาจะเรียกวราราดและแข่งด่ากษัตริย์ของเขาและพระเจ้าของเขา และจะแหงนหน้าขึ้นข้างบน ^{๒๒} และจะมองดูที่แผ่นดินโลก และจะมองเห็นความทุกข์ใจ และความมิด ความกั้มแห่งความแสนระทม และเขาจะถูกผลักใส่เข้าไปในความมิดทึบ

**คำพยากรณ์เรื่องการ
ประสูติของพระเยซูคริสต์**

๑๓ แต่กระนั้นแผ่นดินนั้นซึ่งอยู่ในความแสนระทมจะไม่กัลลกลุ้ม ในกาลก่อน

พระองค์ทรงนำแคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลี มาสู่ความมืดหมื่น แต่ในกาลภายหลังพระองค์จะทรงกระทำให้หนทางข้างทะเลแคว้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือ กาลิเลแแห่งบรรดาประชาชนติ ให้เจิบปูดทรมานอย่างมาก ^๒ ชนชาติที่ดำเนินในความมืด ได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช สว่างได้ส่อง มาบนเขา ^๓ พระองค์ได้ทรงทวีชนในประชาชาตินั้นขึ้น พระองค์มิได้ทรงเพิ่มความขึ้นบานของเขา เขาทั้งหลายเปรมปรีดีต่อพระพักตร์พระองค์ ตั้งด้วยความขึ้นบานเมื่อฤดูเกี่ยวเก็บ ตั้งคนเปรมปรีดีเมื่อเขาแบ่งของริบมานั้นแก่กัน ^๔ เพราะ ว่า แอ๊กอันเป็นภาระของเขาก็ดี ไม่พลองที่ตีป่าเขาก็ดี ไม่ตะบองของผู้บีบบังคับเขาก็ดี พระองค์จะทรงหักเสียภายในวันของคนมีเดียน ^๕ เพราะการรบทั้งสินของนักรบมีเสียงร่นวาย และเลือดลมที่เกลือกอยู่ในโลหิต แต่การรบครั้งนี้จะถูกเผาเป็นเชื้อเพลิงใส่ไฟ ^๖ ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่ป่าของท่าน และท่านจะเรียกนามของท่านว่า “ผู้หิมหัตถ์จรรยที่ปรึกษาพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช” ^๗ เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และเช็ดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้

อิสราเอลจะถูกตีสอนต่อไป

^๑ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้พระวจนะไปต่ออัสยาโคบ และจะตกอยู่เหนืออิสราเอล ^๒ และประชาชนทั้งสินจะรู้เรื่อง คือ เอฟราอิมและชาวสะมาเรีย ผู้กล่าวด้วยความเยอหยิ่งและด้วยจิตใจจองหอง ^๓ ว่า “ก่อนอิฐพังลงแล้ว แต่เราจะสร้างด้วยศิลาสลัก ต้นมะเดื่อถูกโค่นลง แต่เราจะใส่ต้นสีดาร์เข้าแทนไว้ในที่นั้น” ^๔ พระเยโฮวาห์จึงทรงหนุนปฏิปักษ์ของเราขึ้น มาสู่เขา และทรงกระตุ้นศัตรูของเขาให้ร่วมกัน ^๕ คือ คนซีเรียทางข้างหน้าและคนฟีลิสเตียทางข้าง

หลัง และเขาจะอำปากออกกลืนอิสราเอลเสีย ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังเหยียดออกอยู่ ^{๑๓} เพราะประชาชนมิได้หันมาหาพระองค์ผู้ทรงตีเขา มิได้แสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธา ^{๑๔} พระเยโฮวาห์จึงจะทรงตัดหัวตัดหางออกเสียจากอิสราเอล ทั้งกิ่งก้านและต้นกกในวันเดียว ^{๑๕} ผู้ใหญ่และคนมีเกียรติคือหัว และผู้พยากรณ์ผู้สอนเท็จเป็นหาง ^{๑๖} เพราะบรรดาผู้ที่นำชนชาตินี้ได้ นำเขาให้หลง และบรรดาผู้ที่เขานำก็ถูกทำลาย ^{๑๗} ฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะหาทรงเปรมปรีดีในคนหนุ่มของเขาไม่ และจะมีได้ ทรงมีพระกรุณาต่อคนกำพร้าพ่อหรือหญิงม่ายของเขา เพราะว่าทุกคนเป็นคนที่น่าเชื่อถือใจคุด และเป็นคนที่ทำความชั่ว และจะปากทุกปากก็กล่าวคำโหดเขลา ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังเหยียดออกอยู่ ^{๑๘} เพราะความชั่วก็ไหม้เหมือนไฟไหม้ มันจะผลาญทั้งหนามย่อยและหนามใหญ่ มันจะจุดไฟเข้าที่ป่าทึบ และป่าทึบก็จะม้วนขึ้นข้างบนเหมือนควันเป็นลูกๆ ^{๑๙} แผ่นดินนั้นก็มืดไปโดยเหตุพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ประชาชนก็จะเหมือนเชื้อเพลิง ไม่มีคนใดจะไว้ชีวิตพี่น้องของตน ^{๒๐} เขาจะฉวยได้ทางขวา แต่ยังหิวอยู่ เขาจะกินทางซ้าย แต่ก็ยังไม่อิ่ม ต่างก็จะกินเนื้อแขนของตนเอง ^{๒๑} มนัสเสห์กินเอฟราอิม เอฟราอิมกินมนัสเสห์ และทั้งคู่ก็สู้กับยูดาห์ ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังเหยียดออกอยู่

๑๐ วิบัติ แก่ คน เหล่า นั้น ที่ ออก
๑๐ กฎหมายธรรม และแก่ผู้เขียนที่เขียน แต่การ บีบ คั้น เรื่อย ไป ^๒ เพื่อ หัน คน ขัดสน ไป จาก ความ ยุติธรรม และ ปล้น สิทธิ ของ คนจน แห่ง ชนชาติ ของ เรา เสีย เพื่อ ว่า หญิงม่าย จะ เป็น เหยื่อ ของ เขา และ เพื่อ เขา จะ ปล้น คน กำพร้า พ่อ เสีย ^๓ พวก เจ้า จะ กระทำ อย่างไร ใน วัน แห่ง การ ลง อาญา และ ใน การ กวาด ล้าง ซึ่ง จะ มา จาก ที่ ไกล เจ้า จะ หิน ไป ฟัง ใคร และ เจ้า จะ ผาก ส่ง ราศี ของ เจ้า ไว้ ที่ ไหน ^๔ ปราศ จาก เรา พวก เขา จะ กราบ ลง อยู่ กับ นักโทษ เขา จะ ล้ม ลง ใน หมู่ พวก คน ที่ ถูก ชำ ถึง กระนั้น ก็ ตี พระพิโรธ ของ พระองค์ ก็ ยัง

มิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่

พระเจ้าจะทรงตีสอนประเทศอัสซีเรีย

^๕ โอ ชาวอัสซีเรียเอ๋ย ผู้เป็นตะบองแห่งความกริ้วของเรา และไม่พลองในมือของเขา คือความเกรี้ยวกราดของเรา ^๖ เราจะใช้เขาไปสู่ประชาชาติอันหน้าซื่อใจคุด เขาจะบัญชาเขาให้ไปสู้ชนชาติที่เรากริ้วไปเอาของริบและฉวยเหยื่อและให้เหยียบย่ำลึงเหมือนเหยียบเลนในถนน ^๗ แต่เขามิได้ตั้งใจอย่างนั้น และจิตใจของเขาก็มิได้คิดอย่างนั้น แต่ในใจของเขาคิดจะทำลาย และตัดประชาชาติเสียมิใช่น้อย ^๘ เพราะเขาพูดว่า “ผู้บังคับบัญชาของข้าเป็นกษัตริย์หมดมิใช่หรือ ^๙ เมืองคาลโนก็เหมือนเมืองคาร์เคมิชมิใช่หรือ เมืองฮามัทก็เหมือนเมืองอาร์บัตมิใช่หรือ เมืองสะมาเรียก็เหมือนเมืองดามัสกัสมิใช่หรือ ^{๑๐} เหมือนอย่างมือของเราไปถึงบรรดาราชอาณาจักรของรูปเคาฟ ซึ่งรูปเคาฟแกะสลักของเขานั้นใหญ่กว่าของเยรูซาเล็มและสะมาเรีย ^{๑๑} เรากิจจะไม่ทำแก่เยรูซาเล็มกับรูปเคาฟของเขาดอกหรือ ดังที่เราได้ทำแก่สะมาเรียและรูปเคาฟของเขา” ^{๑๒} ต่อมาเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำเร็จพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ที่ภูเขาศิโยนและที่เยรูซาเล็มแล้ว เราจะทรงลงโทษแก่ผลแห่งจิตใจจองหองของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และส่งราศีแห่งตายโศกของเขา ^{๑๓} เพราะเขาว่า “ข้าได้กระทำการนี้ด้วยกำลังมือของข้า และด้วยสติปัญญาของข้า เพราะข้ามีความเข้าใจ ข้าได้รีดเขตนแดนของชนชาติทั้งหลาย และได้ปล้นทรัพย์สมบัติของเขา ข้าได้โยนบรรดาชาวเมืองลงมาอย่างคนกล้าหาญ ^{๑๔} มือของข้าได้ฉวยทรัพย์สมบัติของชนชาติทั้งหลายเหมือนฉวยรังนกและอย่างคนเก็บไข่ซึ่งลู่วิ่งไว้ ข้าก็รวบรวมแผ่นดินโลกทั้งสินตั้งนั้นแหละ และไม่มีผู้ใดขยับปีกมาปก หรืออำปากหรือร้องเสียงจู้กแจ๊ก” ^{๑๕} ขวานจะคอยข่มคนที่ใช้มันสกัดนั้นหรือ หรือเลื่อยจะทะนงตัวเหนือผู้ที่ใช้มันเลื่อยนั้นหรือ เหมือนกับว่าตะบองจะยกผู้ซึ่งถือมันขึ้นตี หรืออย่างไม้พลองจะยกตัวขึ้นเหมือนกับว่ามันไม่ทำด้วยไม้ ^{๑๖} ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะทรงให้โรคผอมแห้งมาในหมู่พวกคนอ้วนที่

ของเขา ภายใต้เกียรติของเขาจะมีการใหม่ใหญ่โต เหมือนอย่างไฟใหม่ ^{๑๗} ความสว่างแห่งอิสราเอลจะเป็นไฟ และองค์บริสุทธิ์ของท่านจะกลายเป็นเปลวเพลิง และจะเผาและกิน หนาม ใหญ่ และ หนาม ย่อย ของ เขา เสีย ในวัน เดียว ^{๑๘} พระองค์ จะ ทรง ผลาญ สง่าราศรี แห่ง ป่า ของ เขา และ แห่ง สวน ผลไม้ ของ เขา ทั้ง จิต วิญญาณ และ ร่างกาย และ จะเป็น เหมือน เวลา ผู้ถือ ธง อ่อน เป็ลย ลง ไป ^{๑๙} ต้นไม้ แห่ง ป่า ของ เขา จะ เหลือ น้อย เต็ม ที่ จน เด็ก ๆ จะ เขียน ลง ได้

คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในสมัย ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง

^{๒๐} ต่อมาในวันนั้น คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ และคนที่รอดหนีไปแห่งวงศ์วานของยาโคบ จะไม่ฟังผู้ที่ตีเขาอีก แต่จะพักพิงที่พระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล โดยความจริง ^{๒๑} ส่วน คน ที่ เหลือ อยู่ จะ กลับ มายัง พระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ คือคนที่เหลืออยู่ ของยาโคบ ^{๒๒} อิสราเอลเอ๋ย เพราะแม้ว่าชนชาติของเจ้าจะเป็นดังเม็ดทรายในทะเล คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะกลับมา การเผาผลาญซึ่งกำหนดไว้แล้ว จะ ล้นหลาม ไป ด้วย ความ ชอบ ธรรม ^{๒๓} เพราะว่า องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้าจอมโยธาจะทรงกระทำให้การเผาผลาญนั้นสิ้นสุดลงตามที่กำหนดไว้แล้วในท่ามกลางแผ่นดินทั้งสิ้น ^{๒๔} ฉะนั้น องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสตั้งนินว่า “โอ ชนชาติของเรายเอ๋ย ผู้ที่อยู่ในศิโยน อย่ากลัวคนอัสซีเรีย เขาจะตีเจ้าด้วยตะบองและจะยกไม้พลองของเขาขึ้นสู้เจ้าอย่าง ที่ ใน อียิปต์ ^{๒๕} เพราะ อีกสัก หน่อย เท่านั้น แล้ว ความ กวีร ิร ิร นั้น จะ สิ้น สุด และ ความ โกรธ ของ เรา จะ มุ่ง ตรง ที่ การ ทำลาย เขา ^{๒๖} และ พระ เย โฮวาห์ จอม โยธา จะ ทรง เหวี่ยง แส้ มา สู้ เขา ดัง ที่ พระ องค์ ทรง โจมตีคนมีเดียน ณ คีลาโอโรบ และ ไม้พลอง ของ พระ องค์ ที่ เคย อยู่ เหนือ ทะเล พระ องค์ จะ ทรง ยก ขึ้น อย่าง ที่ ใน อียิปต์ ^{๒๗} และ ต่อ มา ใน วัน นั้น ภาวะ ของ เขา จะ พราก ไป จาก ป่า ของ เจ้า และ แอภ ของ เขา จะ ถูก ทำลาย เสีย จาก คอ ของ เจ้า และ แอภ นั้น จะ ถูก ทำลาย เพราะ เหตุ การ เจริญ”

กองทัพทั้งหลายของปฏิปักษ์ ต่อพระคริสต์มาสู้รบที่อารามา เกดโตน (วว ๑๖:๑๔; ๑๙:๑๑)

^{๒๘} เขาได้มาถึงอัยยาทแล้ว เขาได้ข้ามมิโกรน เขาเก็บสัมภาระของเขาไว้ที่มีดมาซ ^{๒๙} เขาเหล่านั้นผ่านช่องหว่างเขามาแล้ว เกบาเป็นที่เขาค้างคืน รามาห์สะทกสะท้าน ก็เบอาห์ของซาอูลหนีไปแล้ว ^{๓๐} โอ ธิดาของกัลลิมเอ๋ย ส่งเสียงร้องไห้ ให้เขายินได้ในโลซาห์เถิด โอ อานาโธทเอ๋ย นำสงสารจริง ^{๓๑} มัดเมนาห์กำลังหนีอยู่ คนเกภูมิหนีให้พ้นภัย ^{๓๒} ในวันนั้นเอง เขาจะยับยั้งอยู่ที่เมืองโนบ เขาจะสายมือของเขาต่อต้านภูเขแห่งธิดาของศิโยน เนินเขาของเยรูซาเล็ม ^{๓๓} ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธา จะ ทรง ตัด กิ่ง ไม้ ด้วย กำไล อัน นำ คร้าม กลัว ต้น ที่ สูง ยิ่ง จะ ถูก โคน ลง มา และ ต้น ที่ สูง จะ ต้อง ต่ำลง ^{๓๔} พระองค์จะทรงใช้ขวานเหล็กฟันป่าทึบ และ เลบานอน จะ ล้ม ลง โดย คน มี อำนาจ ใหญ่โต

พระเยซูคริสต์ คือพระอังกูร จะทรง ประทับนั่งบนพระที่นั่งของดาวิด

๑๑ ^๑ จะมีหน่อแตกออกมาจากตอแห่ง **๑๑** เจสซี จะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา ^๒ และ พระ วิญญาณ ของ พระ เย โฮวาห์ จะ อยู่ บน ท่าน นั้น คือ วิญญาณ แห่ง ปัญญา และความ เข้าใจ วิญญาณ แห่ง การ วินิจฉัย และ อานุภาพ วิญญาณ แห่ง ความ รู้ และความ ย่าเเกรง พระ เย โฮวาห์ ^๓ ความ พึง ใจ ของ ท่าน ก็ ใน ความ ย่าเเกรง พระ เย โฮวาห์ ท่าน จะ ไม่ พิพากษา ตาม ชิ่ง ตา ท่าน เห็น หรือ ตัดสิน ตาม ชิ่ง หู ท่าน ได้ยิน ^๔ แต่ ท่าน จะ พิพากษา คน จน ด้วย ความ ชอบ ธรรม และ ตัดสิน เมื่อ ผู้มีใจถ่อมแห่งแผ่นดินโลกด้วยความเที่ยงตรง ท่านจะตีโลกด้วยตะบองแห่งปากของท่าน และท่านจะประหารคนชั่วด้วยลมแห่งริมฝีปากของท่าน ^๕ ความ ชอบ ธรรม จะ เป็น ผ้า คาด เหว ของ ท่าน และ ความ สัตย์ สุจริต จะ เป็น ผ้า คาด บั้น เหว ของ ท่าน

บรรดาสัตว์แห่งโลกนี้จะอยู่เย็น เป็นสุขกับมนุษย์ชาติ

^๖ สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับ

สัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆจะนำมันไป ๗ แม่วัวกับหมียุจะกินด้วยกัน ลูกของมันก็จะนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้ ๘ และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากภูเขา และเด็กที่หย่านมจะเอามือวางบนรังของงูที่บึงทาง ๙ สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือจะทำลายทั่วภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะว่ามีแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดั่งน้ำปกคลุมทะเลเลยุนั้น

คำพยากรณ์เรื่องการรวบรวมกันอีกของอิสราเอล

๑๐ ใน วัน นั้น ราก แห่ง เจสซี ซึ่ง ตั้ง ขึ้น เป็นธงแก่ชนชาติทั้งหลายจะเป็นที่แสวงหาของ บรรดา ประชาชาติ และ ที่ ฟำนัก ของ ท่าน จะ รุ่งโรจน์ ๑๑ อยู่ มา ใน วัน นั้น องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า จะ ทรง ยืน พระหัตถ์ ของ พระองค์ ออก ไป เป็น ครั้ง ที่ สอง เพื่อ จะ ได้ ส่วน ชนชาติ ของ พระองค์ ที่ เหลือ อยู่ คิน มา เป็น คน เหลือ จาก อัสซีเรีย จาก อียิปต์ จาก บัทรอส จาก เอธิโอเปีย จาก เอลาม จาก ชินาร์ จาก ฮามัท และ จาก เกาะ ต่างๆ แห่ง ทะเล ๑๒ พระองค์ จะ ทรง ยก อาณัติสัญญาณนั้นขึ้นให้แก่บรรดาประชาชาติ และจะชุมนุมอิสราเอลที่พลัดพราก และรวบรวมยูดาห์ที่กระจัดกระจาย จาก สี่ มุม แห่ง แผ่น ดิน โลก ๑๓ ความ อัจฉา ของ เอฟราอิม จะ พราก ไป ด้วย และ บรรดา คู่ อริ ของ ยูดาห์ จะ ถูก ตัด ออก ไป เอฟราอิม จะ ไม่ อัจฉา ยูดาห์ จะ ไม่ ครอบงวน เอฟราอิม ๑๔ แต่ เขา ทั้ง หลาย จะ โจม ลง เหนือ ไหล่ เขา ของ คน ฟิ ลี ส เตีย ทาง ตะวันตก และ เขา จะ ร่วม กัน ปล้น ประชาชน ทาง ตะวันออก เขา จะ ยืน มือ ออก ต่อ สู้ เอโดม และ โมอับ และ คน อัม โม น จะ เชื้อ พัง เขา ทั้ง หลาย ๑๕ และ พระ เยโฮวาห์ จะ ทรง ทำ ลาย ลิน ของ ทะเล แห่ง อียิปต์ อย่าง ลิน เชน และ จะ ทรง โบก พระหัตถ์ เหนือ แม่น้ำ นั้น ด้วย ลม อัน แรง กูล้ำ ของ พระองค์ และ จะ ตี มัน ให้ แตก เป็น ธาตุ นำ เจ็ด สาย และ ให้ คน เดิน ข้าม ไป ได้ โดย ที่ เทำ ไม่ เปียก น้ำ ๑๖ และ จะ มี ถนน หลวง จาก อัสซีเรีย สำหรับ คน ที่ เหลือ อยู่ จาก ชนชาติ ของ พระองค์ ดั่ง ที่ มี อยู่ สำหรับ อิสราเอล ใน วัน ที่ เขา ขึ้น มา จาก แผ่น ดิน อียิปต์

คนอิสราเอลทุกคนจะได้รับความรอด

๑๒ ใน วัน นั้น ท่าน จะ กล่าว ว่า “โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ ข้า พระองค์ จะ สรรเสริญ พระองค์ เพราะ แม่ พระองค์ ทรง พระพิโรธ ต่อ ข้า พระองค์ แล้ว กริ้ว ของ พระองค์ ก็ หัน กลับ ไป และ พระองค์ ทรง เล้าโลม ข้าพระองค์” ๑๓ ดูเถิด พระเจ้าทรงเป็น ความ รอด ของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จะ วางใจ และ ไม่ กลัว เพราะ พระ เยโฮวาห์ คือ พระ เยโฮวาห์ ทรง เป็น กำลัง และ บท เพลง ของ ข้าพเจ้า และ พระองค์ ทรง เป็น ความ รอด ของ ข้าพเจ้า แล้ว ๑๔ เจ้า จะ โฟง นำ ด้วย ความ ขึ้นบาน จาก ป้อม แห่ง ความ รอด ๑๕ และ ใน วัน นั้น เจ้า จะ กล่าว ว่า “จง สรรเสริญ พระ เยโฮวาห์ จง ร้อง ทูล ออก พระนาม ของ พระองค์ จง ประกาศ บรรดา พระราชกิจ ของ พระองค์ ท่ามกลาง ชนชาติ ทั้ง หลาย จง ป่าว ร้อง ว่า พระนาม ของ พระองค์ เป็น ที่ เชิดชู” ๑๖ จง ร้อง เพลง สรรเสริญ พระ เยโฮวาห์ เพราะ พระองค์ ทรง กระทำ กิจอัน ดีเลิศ ให้ เรือง นั้ รุ่ง กัน ทั่ว ไป ใน แผ่น ดิน โลก ๑๗ ชาว คิโยน เอ๋ย จง โห่ ร้อง และ ร้อง เสียง ดัง เพราะ องค์ บริสุทธิ แห่ง อิสราเอล นั้น ก็ ใหญ่ ยิ่ง อยู่ ใน หมู่ พวก เจ้า

การทำลายกรุงบาบิโลน และปฏิบัติโทษต่อพระคริสตใน วัน แห่ง พระเยโฮวาห์

๑๓ อิสยาห์ บุตรชาย ของ อามอส ได้ เห็น ๑๔ จง ชู ธง สัญญาณ ขึ้น บน ภูเขา สูง จง เปล่ง เสียง ร้อง เรียก เขา ทั้ง หลาย จง โบก มือ ให้ เขา เข้า ไป ใน ประตู เมือง ของ ชุนนาง ๑๕ ตัว เราเอง ได้ บัญชา แก่ ผู้ ที่ เรา ชำระ ให้ บริสุทธิ แล้ว เรา ได้ เรียก ชาย ฉกรรจ์ ของ เรา ให้ จัดการ ตาม ความ โกรธ ของ เรา คือ ผู้ ที่ ยินดี ใน ความ สูงส่ง ของ เรา ๑๖ เสียง อึง อลบน ภูเขา ดัง เสียง มวล ชน มหึมา เสียง อึง คะเนิง ของ ราชอาณาจักร ทั้ง หลาย ของ บรรดา ประชาชาติ ที่ รวม เข้า ด้วย กัน พระ เยโฮวาห์ จอม โยธา กำลัง ระดม พล เพื่อ สงคราม ๑๗ เขา ทั้ง หลาย มา จาก แผ่น ดิน อันไกล จาก สุด ปลาย ฟา สวรรค์ พระ เยโฮวาห์ และ อาวุธ แห่ง พระ พิโรธ ของ พระองค์ เพื่อ จะ ทำลาย แผ่น ดิน ทั้ง ลิน ๑๘ จง พิลาป รั้า ให้ ชิ เพราะ วัน แห่ง พระ เยโฮวาห์ มา ใกล้ แล้ว วัน นั้น จะ มา เป็นการ ทำลาย จาก องค์ ผู้ ทรง มหิทธิฤทธิ์ ๑๙ เพราะ ฉะนั้น ทุกๆ มือก ก็ จะ อ่อน

เปลี้ย และจิตใจของทุกคนก็จะละลายไป^๘ และเขาทั้งหลายจะตกใจกลัว ความเจ็บและความปวดจะเกาะเขา เขาจะทรนทราย ดองหยิ่งกำลังคลอดบุตร เขาจะมองตากันอย่างตกตะลึง หน้าของเขาแดงเป็นแสงไฟ^๙ ดูเถิด วันแห่งพระเยโฮวาห์จะมา โหดร้ายด้วยพระพิโรธและความโกรธอันเกรี้ยวกราดที่จะกระทำให้แผ่นดินเป็นที่รกร้าง และพระองค์จะทรงทำลายคนบาปของแผ่นดินเสียจากแผ่นดินนั้น^{๑๐} เพราะดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และหมู่ดาวในนั้น จะไม่ทอแสงของมัน ดวงอาทิตย์ก็จะมีมืดเมื่อเวลาขึ้น และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน^{๑๑} เราจะลงโทษโลกเพราะความชั่วร้าย และคนชั่วเพราะความชั่วช้าของเขา เราจะกระทำให้ความเย่อหยิ่งของคนจองหองสิ้นสุด และปราบความยโสของคนโหดร้าย

สมัยความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง และคนอิสราเอลที่เหลืออยู่

^{๑๒}เราจะกระทำให้คนมีค่ามากกว่าทองคำเนื้อดี และมีมนุษย์มีค่ามากกว่าทองคำแห่งไอฟิร^{๑๓} เพราะฉะนั้น เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์สันสะเทือน และแผ่นดินโลกจะสะท้านพลัดจากที่ของมัน โดยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ในวันแห่งความโกรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์^{๑๔} คนทุกคนจะหนีเข้าสู่ชนชาติของตนเอง และคนทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตนเอง ตั้งละมิ่งที่ถูกล่าหรือเหมือนแกะที่ไม่มีผู้รวมฝูง^{๑๕} ทุกคนที่เขาพบเข้าก็จะถูกแทงทะลุ และทุกคนที่รวมเข้าด้วยกันกับพวกเขาก็จะล้มลงด้วยดาบ^{๑๖} เด็กเล็ก ๆ ของเขาจะถูกฟาดลงเป็นชิ้นๆ ต่อหน้าต่อตาเขา เรือของเขาจะถูกปล้นและภรรยาของเขาจะถูกขืนใจ

การทำลายกรุงบาบิโลน

^{๑๗}ดูเถิด เรา จะ รมเร็ว ให้ ชาว มี เตีย มา ลู้ เขา ผู้ ซึ่ง ไม่ เอา ใจ ใส่ ใน เรื่อง เงิน และ ไม่ ใ้ยดี ใน เรื่อง ทองคำ ^{๑๘} คัน ธนู ของ เขา จะ ฟาด ชาย หนุ่ม ลง เป็น ชิ้น ๆ เขา จะ ไม่ ปรานี ต่อ ผู้ บังเกิด จาก ครรภ์ นัยน์ตา ของ เขา จะ ไม่ สงสารเด็ก ^{๑๙} และ บาบิโลน ซึ่ง ใ้ยอ่ำ ใน บรรดา ราชอาณาจักร เมือง ที่ สร้าง และ เป็น ที่ ภูมิ ใจ

ของชาวเคลเตีย จะเป็นตั้งเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เมื่อพระเจ้าทรงคว่ำมันเสียมัน^{๒๐} จะไม่มีใครเข้าอยู่ในบาบิโลน หรืออาศัยอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ คนอูเรียนจะเบียดไม่ทางเห็นที่ของเขาที่นั่น ไม่มีผู้เลี้ยงแกะที่จะให้แกะของเขาอนอลงที่นั่น^{๒๑} แต่สัตว์ป่าจะนอนลงที่นั่น และบ้านเรือนในนั้นจะเต็มไปด้วยนกที่ติดที่อ นกเค้าแมวจะอาศัยที่นั่น เมฆพิศาจจะเดินร่ำอยู่ที่นั่น^{๒๒} หมาจึงจอกจะทำนอนอยู่ในที่อาศัยอันรกร้าง และมังกรจะร้องอยู่ในวังแสนสุขของมัน เวลาของเมืองนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว และวันเวลาของมันจะไม่ยึดให้หายไป

การรวบรวมคนอิสราเอลในอนาคต

^{๑๔} เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมีพระเมตตาต่อยาโคบ และจะทรงเลือกอิสราเอลอีก และจะทรงตั้งเขาทั้งหลายไว้ในแผ่นดินของเขาเอง คนต่างด้าวจะสมทบกับเขา และติดพันอยู่กับวงศ์วานของยาโคบ^๒ และชนชาติทั้งหลายจะรับเขาและนำเขาทั้งหลายมายังที่ของเขา และวงศ์วานของอิสราเอลจะมีกรรมสิทธิ์ในเขา เป็นทาสชายหญิงในแผ่นดินของพระเยโฮวาห์ ผู้ที่จับเขาเป็นเชลยจะถูกเขาจับเป็นเชลย และจะปกครองผู้ที่เคยบีบบังคับเขา^๓ และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์จะทรงประทานให้เจ้าได้หลุดพ้นจากความเศร้าโศกของเจ้า และจากความกลัว และจากงานหนักซึ่งเจ้าถูกบังคับให้กระทำ^๔ เจ้าจะยกคำภีษิตนี้กล่าวต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลนว่า “เออ ผู้บีบบังคับก็สงบไปแล้วหนอ เมืองทองคำก็สงบไปด้วย”^๕ พระเยโฮวาห์ทรงหักไม้พลองของคนชั่ว คทาของผู้ครอบครอง^๖ ผู้ซึ่งตีชนชาติทั้งหลายด้วยความพิโรธ ด้วยการต้อย่างไม่หยุดยั้ง ผู้ซึ่งได้ครอบครองประชาชาติด้วยความโกรธ ได้ถูกข่มเหงโดยไม่มีผู้ใดช่วย

ความสงบสุขทั่วโลก

^๗โลกทั้งสิ้นก็พักและสงบอยู่ เขาทั้งหลายร้องเพลงโผล่งออกมา^๘ ดันสนสามใบเปรมปรีดี เพราะเจ้า ดันสนสี่ดาร์แห่งเลบานอนด้วย และกล่าวว่า “ตั้งแต่เจ้าตกต่ำ ก็ไม่มีผู้โค่นขึ้นมาต่อสู้เราแล้ว”

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ถูกทิ้งลงในนรก (ดนล ๗:๘; วา ๑๙:๒๐)

^๙นรก เบื้องล่างก็ตั้งเด่นเพื่อต้อนรับเจ้า เมื่อเจ้ามา มันปลุกให้ชาวแดนคนตายมาต้อนรับเจ้า คือบรรดาผู้ซึ่งเคยเป็นผู้นำของโลก มันทำให้บรรดาผู้ที่เคยเป็นกษัตริย์แห่งประชาชาติทั้งหลายลุกขึ้นมาจากพระที่นั่งของเขา ^{๑๐}ทุกคนจะพูด และกล่าวแก่เจ้าว่า ‘เจ้าก็อ่อนเปลี้ยอย่างเราด้วยหรือ เจ้ากลายเป็นอย่างพวกเราหรือ’ ^{๑๑}ความโอ้อวดของเจ้าถูกนำลงมาถึงแดนคนตาย และเสียงพิณใหญ่ของเจ้า ตัวหนอนจะเป็นที่นอนอยู่ใต้ตัวเจ้า และตัวหนอนจะเป็นผ้าห่มของเจ้า

การล่มลงของพญามารซาตาน

^{๑๒}โอ ลูซีเฟอร์เอ๋ย โอรัสแห่งรุ่งอรุณ เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้ว ธิ เจ้าถูกตัดลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้กระทำให้บรรดาประชาชาติตกต่ำนะ ^{๑๓}เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า ‘ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า ณ เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนขุนเขาสูงมณีสถาน ณ ด้านทิศเหนือ ^{๑๔}ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด’ ^{๑๕}แต่เจ้าจะถูกนำลงมาสุนทรก ยิ่งที่ลึกของปากแดน ^{๑๖}บรรดาผู้ที่เห็นเจ้าจะเพ่งดูเจ้า และจะพิจารณาเจ้าว่า ‘ชายคนนี้หรือที่ทำให้โลกสั่นสะเทือน ผู้เขย่าวราชาอาณาจักรทั้งหลาย ^{๑๗}ผู้ที่ได้กระทำให้โลกเป็นเหมือนดินทุรกันดาร และคว่ำหัวเมืองของโลกเสีย ผู้ไม่ยอมให้เขลยกลับไปบ้านของเขา’

การล่มสลายของบาบิโลนกับอาณาจักรของอัสซีเรีย (วา ๑๘:๑-๒๔)

^{๑๘}กษัตริย์ ทั้ง สิ้น ของ บรรดา ประชาชาตินอนอยู่อย่างมีเกียรติ ต่างก็อยู่ในอุโมงค์ของตน ^{๑๙}แต่เจ้าถูกเหวี่ยงออกไปจากหลุมศพของเจ้า เหมือนกิ้งกือที่พึงรังเกียจ เหมือนเสื้อผ้าของผู้ที่ถูกสังหาร คือที่ถูกแทงด้วยดาบ ผู้ซึ่งลงไป ยัง กอง หิน ของ หลุม ศพ เหมือนซากศพ ที่ ถูก เหยียบ ย่ำ อยู่ ใต้ ผ้า เทำ ^{๒๐}เจ้า จะ ไม่ได้ รับ การ ผัง ศพ ร่วมกับ เขา เพราะเจ้าได้ทำลายแผ่นดินของเจ้า เจ้าได้สังหารประชาชนของเจ้า ‘ขออย่าให้ใครเอ๋ยถึง ชื่อ ของ เชื้อ สาย แห่ง ผู้ กระทำ ความ ชั่ว

อีกเลย ^{๒๑}จงเตรียมสังหารลูกๆของเขาเถิด เพราะความชั่วช้าแห่งบิดาของเขา เกรงว่า เขาทั้งหลายจะลุกขึ้นเป็นเจ้าของแผ่นดิน และกระทำให้พื้นโลกเต็มไปด้วยหัวเมือง” ^{๒๒}พระ เย โสวาห์ จอม โยธา ตรัส ว่า “เพราะ เราจะ ลุก ขึ้น สู้ กับ เขา และ จะ ตัด ชื่อ กับ คน ที่ เหลือ อยู่ และ ลุก หลาน ออก จาก บาบิโลน” พระเย โสวาห์ ตรัส ดังนี้ แห่ละ ^{๒๓}“และเราจะ กระทำ ให้ เป็น กรรม สิทธิ ของ อีก บ้าน และ เป็น สระ น้ำ และ จะ กวาด ด้วย ไม้ กวาด แห่ง การ ทำ ลาย” พระ เย โสวาห์ จอม โยธา ตรัส ดังนี้ แห่ละ ^{๒๔}พระ เย โสวาห์ จอม โยธา ได้ ทรง ปฏิญาณ ว่า “เรา จะ แผลง งาน ไร่ ไร่ ไร่ ไร ก็ จะ เป็น ไป อย่าง นั้น และ เรา ได้ มุ่ง หมาย ไร่ ไร่ ไร ก็ จะ เกิด ขึ้น อย่าง นั้น ^{๒๕}คือ ว่า เรา จะ ตี คน อัส ซี เรีย ใน แผ่น ดิน ของ เรา ให้ ย่อยยับ ไป และ บน ภูเขา ของ เรา เหยียบ ย่ำ เขา ไร่ และ แยก ของ เขา นั้น จะ พรุก ไป จาก เขา ทั้ง หลาย และ ภาวะ ของ เขา นั้น จาก บ่า ของ เขา ทั้ง หลาย” ^{๒๖}นี่ เป็น ความ มุ่ง หมาย ที่ มุ่ง หมาย ไร่ ไร่ ไร เกี่ยวกับ แผ่น ดิน โลก ทั้ง สิ้น และ นี้ เป็น พระ หัตถ์ ซึ่ง เหยียด ออก เหนือ บรรดา ประชาชาติ ทั้ง สิ้น ^{๒๗}เพราะ พระ เย โสวาห์ จอม โยธา ทรง มุ่ง ไร่ ไร่ ไร ผู้ใด ละ จะ ลบ ล้าง เสีย ได้ พระ หัตถ์ ของ พระ องค์ ทรง เหยียด ออก และ ผู้ใด จะ หัน ไหล กลับ ได้

การบีบบังคับและปัญหาต่างๆที่จะมาสู่อิสราเอล

^{๒๘}ในปีที่กษัตริย์อาหัสสิ้นพระชนม์ ภาวะนี้มีมาว่า ^{๒๙}“ประเทศฟิลิสเตียเอ๋ย เจ้าทุกคนอยู่เปรมปรดีไปเลย เพราะว่าตะบองซึ่งตีเจ้านั้นหักเสียแล้ว เพราะงูที่บทางจะออกมาจากรากเง่าของงู และผลของมันจะเปรมปรดีแมวมหา ^{๓๐}และลูกหัวปีของคนยากจนจะมีอาหารกิน และคนขัดสนจะนอนลงอย่างปลอดภัย แต่เราจะฆ่ารากเง่าของเจ้าด้วยการกันดารอาหาร และคนที่เหลืออยู่ของเจ้าจะถูกสังหารเสีย ^{๓๑}โอ ประตุมืองเอ๋ย พิลิป ร่ำไห้ ธิ โอ กรุงเอ๋ย จงร้องไห้ ประเทศฟิลิสเตียเอ๋ย เจ้าทุกคนจงละลายเสีย เพราะควันจะออกมาจากทิศเหนือ และจะไม่มีคนล้าหลังในแถวของเขาเลย” ^{๓๒}จะตอบพูดของประชาชาตินั้นว่าอย่างไร ก็ว่า “พระเย โสวาห์ได้ทรงสถาปนาคิโยน และคนยากจนในชนชาติของพระองค์จะได้อำนาจในทีนั้น”

ภาระเกี่ยวกับโมอับ

๑๕ ภาระเกี่ยวกับโมอับ เพราะนครอาร์แห่งโมอับถูกทำลายร้างในคืนเดียว และได้ถึงหายนะ เพราะนครคีร์แห่งโมอับ ถูกทำลายร้างในคืนเดียว และได้ถึงหายนะ ๒ เขาได้ขึ้นไปยังบาบียและตีโบนไปยังปุษนียสถานสูงเพื่อจะรำให้ โมอับจะคร่ำครวญถึงเนโบและถึงเมเดบา คีระเซทุกคีระเซจะไล่น และหนดเคราทุกคนก็ถูกโกนออกเสีย ๓ เขาจะคาดผ้ากระสอบอยู่ในถนนหนทาง ทุกคนจะรำให้เป็นนิกหนาที่บนหลังคาเรือนและตามถนน ๔ เมืองเฮซโบนและเอลเอาเลห์จะส่งเสียงร้อง เสียงของเขาจะได้ยินไปถึงเมืองยาฮาส เพราะฉะนั้นทหารที่ถืออาวุธของโมอับจึงจะร้องเสียงดัง ชีวิตของเขาจะเป็นที่เศร้าโศกแก่เขา ๕ จิตใจของข้าพเจ้าจะร้องออกมาเพื่อโมอับ ผู้หลบภัยของโมอับนั้นจะหนีไปยังไซอาร์ เหมือนยังวิวสาวที่มีอายุสามปี เพราะตามทางขึ้นไปเมืองลูธิท เขาจะขึ้นไปคร่ำครวญ ตามถนนสู่เมืองโฮโรนาอิม เขาจะเปล่งเสียงร้องถึงการทำลาย ๖ เพราะธารน้ำที่นิมริมก็จะถูกทิ้งร้าง ฟางก็เหี่ยวแห้ง หญ้าก็ไม่งอก พืชที่เขียวชอุ่มไม่มีเลย ๗ เพราะฉะนั้นทรพยสินซึ่งเขาเก็บได้ และที่เขาสะสมไว้ เขาจะขนเอาไปข้ามลำธารต้นหลิว ๘ เพราะเสียงร้องได้กระจ่ายไปทั่วชายแดนโมอับ เสียงคร่ำครวญไปถึงเอกลาอิม เสียงคร่ำครวญไปถึงเบเออร์เอลิม ๙ เพราะน้ำของเมืองดีโมนจะมีเลือดเต็มไปหมด ถึงกระนั้นเรายังจะเพิ่มภัยแก่ดีโมนอีก คือให้สิงโตสำหรับชาวโมอับที่หนีไปและสำหรับคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน

**ธิดาของโมอับมุ่งคอย
อาณาจักรของพระคริสต**

๑๖ ๑ เจ้าจงส่งลูกแกะไปยังผู้ปกครองแผ่นดิน ดิน จาก เส-ลา ตาม ทาง ถิ่นทุรกันดาร ไปยังภูเขาแห่งธิดาของศิโยน ๒ เหมือนนกที่กำลังบินหนีอย่างลูกนกที่พลัดรัง ธิดาของโมอับจะเป็นอย่างนั้นตรงท่าลุยข้ามแม่น้ำอารโนน ๓ “จงให้คำปรึกษา จงอำนวยความสะดวก ยุติธรรม จงทำร่มเงาของท่านเหมือนกลางคืน ณ เวลาเที่ยงวัน จงช่วยซ่อนผู้ถูกขับไล่ อย่ายั๊กหลังผู้ลี้ภัย ๔ โมอับเอ๋ย จงให้ผู้ถูกขับไล่ของเราอาศัยอยู่

ท่ามกลางท่าน จงเป็นที่กำบังภัยแก่เขาให้พ้นจากหน้าผู้ทำลาย เพราะผู้บีบบังคับได้สิ้นสุดแล้ว ผู้ทำลายได้หยุดยั้งแล้ว และผู้เหยียบย่ำได้ถูกเผาผลาญไปเสียจากแผ่นดินแล้ว ๕ พระที่หนึ่งก็จะได้รับการสถาปนาด้วยความเมตตา บนนั้นจะมีผู้หนึ่งนั่งอยู่ด้วยความจริง ในเต็นท์ของดาวิด คือท่านผู้พิพากษาและแสวงหาความยุติธรรม และรวดเร็วในการกระทำความชอบธรรม”

การทำลายความเย่อหยิ่งของโมอับ

๖ เราได้ยินถึงความเย่อหยิ่งของโมอับ ว่าเขาหยิ่งเสียจริงๆ ถึงความจองหงอนของเขา ความเย่อหยิ่งของเขา และความโกรธของเขา แต่คำโกหกของเขาจะไม่สำเร็จ ๗ เพราะฉะนั้นโมอับจะคร่ำครวญเพื่อโมอับ ทุกคนจะคร่ำครวญ เจ้าทั้งหลายจะโอดครวญเนื่องด้วยรากฐานของเมืองคีร์เฮเรเซท เพราะมันจะถูกทุบแน่นอน ๘ เพราะทุ่งนาแห่งเมืองเฮซโบนอ่อนระทวย ทั้งเถาองุ่นของสิบมาห์ เจ้านายทั้งหลายแห่งบรรดาประชาชาติได้ติ๊กของมันลง ซึ่งไปถึงเมืองยาเซอร์ และพะเนจรไปถึงถิ่นทุรกันดาร หน่อของมันก็แตกกว้างออกไปและผ่านข้ามทะเลไป ๙ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงร้องให้กับคนร้องไห้ของเมืองยาเซอร์ เนื่องด้วยเถาองุ่นของสิบมาห์ โอ เฮซโบน และเอลเอาเลห์เอ๋ย ข้าพเจ้าจะราดเจ้าด้วยน้ำตาของข้าพเจ้า เพราะเสียงไห้ร้องเนื่องด้วยผลฤดูร้อนของเจ้า และเนื่องด้วยข้าวที่เกี่ยวเก็บของเจ้าได้ส่งบลงแล้ว ๑๐ เขาเอาความชื่นบานและความยินดีไปเสียจากที่สวนผลไม้ เขาไม่ร้องเพลงกันตามสวนองุ่น ไม่มีใครไห้ร้อง ตามบ่ออย่างงุ่นไม่มีคนย่ำให้น้ำองุ่นออก ข้าพเจ้าทำให้เสียงเห่อย่างงุ่นเจี๊ยบเสียแล้ว ๑๑ ฉะนั้นจิตของข้าพเจ้าจึงจะรำให้เหมือนพิณเขาคู่เพื่อโมอับ และใจของข้าพเจ้ารำให้เพื่อคีร์เฮเรส ๑๒ และต่อมาเมื่อเห็นว่าโมอับเหินเหินอยู่ที่ปุษนียสถานสูงนั้น และเมื่อเขาจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเขาเพื่อจะอธิษฐาน เขาก็จะไม่ได้รับผล

คำพยากรณ์เรื่องประเทศโมอับ

๑๓ นี่เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับโมอับในอดีต ๑๔ แต่บัดนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ภายในสามปี ตามปีข้างลูกจิ้งจั่ง ราศีของโมอับ จะถูกเหยียดหยาม แม้

มวลชนมีที่มาของเขาทั้งสิ้นก็ดี และคนที่เหลืออยู่หนึ่งก็จะน้อยและกะปลกกะเปลี้ย”

ประการเกี่ยวกับเมืองดามัสกัส

๑๗ °ประการ เกี่ยวกับ เมือง ดามัสกัส ดูเถิด ดามัสกัสจะหยุดไม่เป็นเมือง และจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง ๒ เมืองต่างๆของอาโรเออร์จะเรีสร้างเป็นนิรันดย์ จะเป็นสำหรับฝูงแพะแกะ ซึ่งมันจะนอนลง และไม่มีผู้ใดจะให้มันกินแล้ว ๓ ป้อมปราการจะสูญหายไปจากเอฟราอิม และราชอาณาจักรจะสูญหายไปจากดามัสกัสและคนที่เหลืออยู่ของซีเรีย พวกเขาจะเป็นเหมือนสง่าราศีของคุณอิสราเอล พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ๔ และต่อมาในวันนั้นสง่าราศีของยาโคบจะตกต่ำ และความอ้วนที่เนื้อของเขาจะซุบผอมลง ๕ และจะเป็นเหมือนเมื่อคนเกี่ยวข้าวเก็บเกี่ยวพืชข้าวที่ต้งอยู่และแขนของเขาจะเกี่ยวรวงข้าว และจะเป็นเหมือนเมื่อคนหนึ่งเก็บรวงข้าวในที่หุบเขาเรฟาอิม ๖ จะมีผลงุ่นเหลืออยู่บ้างในนั้น เหมือนอย่างเมื่อตีต้นมะกอกเทศให้ลูกหล่น จะมีเหลืออยู่ที่ยอด สูงที่สุด สองสาม ลูก หรือที่เหลือบนกิ่งไม้ ผลสีน้ำตาลูๆ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้แหละ ๗ ในวันนั้น คนจะมองดูพระผู้สร้างตน และนัยน์ตาเขาจะเอาใจใส่ในองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ๘ เขาจะไม่มองแทนบูชา ผลงานแห่งมือของเขา และเขาจะไม่เอาใจใส่สิ่งที่นิ้วของเขาเองได้กระทำขึ้น ไม่ว่าจะ เป็นเสารูปเคารพหรือรูปเคารพทั้งหลาย ๙ ในวันนั้นเมืองเข้มแข็งของเขาจะเป็นเหมือนกิ่งไม้ที่ถูกทอดทิ้ง และกิ่งก้านที่อยู่บนยอดสูงที่สุดซึ่งเขาได้ละทิ้งเพราะคนอิสราเอล และจะมีการรกร้างว่างเปล่าเกิดขึ้น ๑๐ เพราะเจ้าได้หลงลืมพระเจ้าแห่งความรอดของเจ้าเสีย และมีได้จดจำศิลาเข้มแข็งของเจ้า ฉะนั้นเจ้าจะปลุกต้นอภิมรмы และจะปลุกกิ่งไม้ต่างชาติลง ๑๑ เจ้าจะทำให้มันงอกในวัน ที่เจ้าปลุกมัน และจะทำให้มันออกดอกในเช้าของวันที่เจ้าหว่าน ถึงกระนั้นผลการเก็บเกี่ยวก็จะหนีไปในวันแห่งความกมลตกลุ่มและความทุกข์ใจอย่างเหลือเกิน ๑๒ ๒ วิบัติแก่ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ซึ่งทำเสียงกึกก้องเหมือนทะเล ก้องกึก และแก่เสียงครืนๆของชนชาติที่

หลาย ซึ่งครืนๆเหมือนเสียงครืนๆของน้ำที่มีกำลังมาก ๑๓ ชนชาติทั้งหลายครืนๆเหมือนเสียงครืนๆของน้ำเป็นอันมาก แต่พระเจ้าจะทรงชนาบไว้ และมันจะหนีไปไกลเสีย จะถูกไล่ไปเหมือนแกลบต้องลมบนภูเขา เหมือนพืชแห้งปลิวไปต่อหน้าลมหมุน ๑๔ ดูเถิด พอเวลาเย็น ก็ความสยดสยอง ก่อนรุ่งเช้า ก็ไม่มีเขาทั้งหลายแล้ว นี่เป็นส่วนของบรรดาผู้ที่รีบของของเรา และเป็นส่วนของผู้ที่ปล้นเรา

ประเทศเอธิโอเปียในสมัยที่อิสราเอลถูกรวบรวมกันอีก

๑๘ ° วิบัติแก่แผ่นดินแห่งปีกที่กระที่มเอธิโอเปีย ๒ ซึ่ง ส่ง ทูต ไป โดย ทาง ทะเล โดย เรือ ตัน กก บน น้ำ กล่าว ว่า “เจ้า ผู้สื่อสารที่รวดเร็วเอ๋ย จงไปยังประชาชาติที่ถูกกระจัดกระจายและถูกปกปิดเปลือย ยังชนชาติที่เขากลับตั้งแต่แรก ยังประชาชาติที่เข้มแข็งและมักชนะ ซึ่งแผ่นดินของเขามีแม่น้ำแบ่ง” ๓ ท่านทั้งปวงผู้เป็นชาวพิภพ ท่านอาศัยอยู่ บน แผ่นดินโลก เมื่อเขายกอาณัติสัญญาณขึ้นบนภูเขา จงมองดู เมื่อเขาเป่าแตร จงฟัง ๔ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า “เราจะพิกผ่อนและจะพิจารณาจากที่อาศัยของเรา เหมือนความร้อนที่กระจำง อยู่บนผักหญ้า เหมือนอย่างเมฆแห่งน้ำค้างในความร้อนของฤดูเกี่ยว” ๕ เพราะ ก่อนถึงฤดูเกี่ยว ดอกตูมเบ่งบานเต็มที่แล้ว และผลงุ่นเปรี้ยวกำลังสุกอยู่ในซ้อของมัน พระองค์จะทรงตัดแขนงออกด้วยขอลิดแขนงและนำออกไป และจะทรงตัด กิ่ง ก้าน นั้น ลง เสีย ๖ และเขาทั้งหลายจะถูกทิ้งไว้ทั้งหมดให้แก่เหยี่ยวที่อยู่บนภูเขา และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และนกกินเหยี่ยวจะกินเสียในฤดูร้อน และบรรดาสัตว์ทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะกินเสียในฤดูหนาว ๗ ในครั้งนั้น เขาจะนำของกำนัลมาถวายแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจากชนชาติที่ถูกกระจัดกระจายและถูกปกปิดเปลือย จากชนชาติที่เขากลับตั้งแต่แรก จากประชาชาติที่เข้มแข็งและมักชนะ ซึ่งแผ่นดินของเขามีแม่น้ำแบ่ง ยังสถานที่แห่งพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา คือภูเขาศิโยน

การเกี่ยวกับอียิปต์

๑๙ การเกี่ยวกับอียิปต์ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเมฆอันรวดเร็วและจะเสด็จมายังอียิปต์ ต่อพระพักตร์พระองค์ รูปเคารพแห่งอียิปต์จะสั่นสะเทือน และใจของคนอียิปต์จะละลายไปภายในตัวเขา ^๒ และเราจะกวานให้ คนอียิปต์ ต่อสู้กับ คนอียิปต์ และเขาจะสู้รบกัน ทุกคนรอบพี่น้องของตน และทุกคนรอบเพื่อนบ้านของตน เมืองรบกับเมือง ราชอาณาจักรรบกับราชอาณาจักร ^๓ และในสมัยนั้นคนอียิปต์ก็จะจนใจ และเราจะกระทำให้แผนงานของเขายุ่งเหยิง และเขาจะปริกรูปร่างเคารพและพวกหมอดู และคนทรง และพอมดแม่มด ^๔ และเราจะมอบคนอียิปต์ไว้ในมือของนายที่แข็งกระด้าง และกษัตริย์ดูร้าย คนหนึ่งจะปกครองเหนือเขา องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ^๕ และนำจะแห่งไปจากทะเลและแม่น้ำจะแห้งผาก ^๖ และแม่น้ำของมันจะเหือดแห้ง และแม่น้ำแห่งการป้องกันจะน้อยลงและแห้งไป ต้นอ้อและกอปรีอจะเหี่ยวแห้ง ^๗ กอแวมที่แม่น้ำ ทีวีมฝั่งแม่น้ำ และทงสินที่หว่านลงข้างแม่น้ำนั้นจะแห้งไปจะถูกไล่ไปเสียและไม่มีอีก ^๘ ชาวประมงจะร้องทุกข์ คือบรรดาผู้ที่ตกเบ็ดในแม่น้ำจะไว้ทุกข์ และผู้ที่ทอดแหลงในน้ำจะอ่อนระทวย ^๙ คนงานที่หิวปานจะอ่อนอายุ ทงคนที่ทอผ้าผู้ชายด้วย ^{๑๐} บรรดาผู้ที่ทำเชือกและสรณะสำหรับปลา เป้าหมายของเขาจะถูกบีบคั้น ^{๑๑} พวกเจ้านายแห่งไคอันโง์เขลาที่เดียว ที่ปรึกษาที่ฉลาดของฟาโรห์ให้คำปรึกษาอย่างโง่เขลา พวกเจ้าจะพูดกับฟาโรห์ได้อย่างไรว่า “ข้าพระองค์เป็นบุตรของนักปราชญ์ เป็นเชื้อสายของกษัตริย์โบราณ” ^{๑๒} พวกท่านอยู่ที่ไหน นักปราชญ์ของท่านอยู่ที่ไหน ให้เขาบอกท่านและให้เขาทำให้แจ้งข้าว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธามีพระประสงค์อะไรกับอียิปต์ ^{๑๓} เจ้านายแห่งไคอันกลายเป็นคนโง่ และเจ้านายแห่งโนฟถูกหลอกลวงแล้ว บรรดาผู้ที่เป็นศิลาหมุมเอกของตระกูลของอียิปต์ ได้นำอียิปต์ให้หลงไป ^{๑๔} พระเยโฮวาห์ทรงปณดวจิตแห่งความยุ่งเหยิงไว้ในอียิปต์ และเขาทั้งหลายได้กระทำให้อียิปต์แช่เขื่อนในการกระทำความผิดของมึง ดึงคนเมาไซเซออยู่บนสิงที่เขอาาเจียน ^{๑๕} ไม่มีอะไรที่จะกระทำได้เพื่อ

ช่วยอียิปต์ ซึ่งหวั่กิติ หางกิติ หรือกิ้งก้านกิติ ต้นกกกิติ ไม่อาจจะทำได้ ^{๑๖} ในวันนั้นอียิปต์จะเป็นเหมือนผู้หญิง จะเกรงกลัวและหวาดกลัวต่อพระหัตถ์ซึ่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงกวัดแกว่งเหนือเขา ^{๑๗} และแผ่นดินยูดาห์จะเป็นที่หวาดกลัวแก่คนอียิปต์ เมื่อกล่าวชื่อให้คนหนึ่งคนใดเขาก็จะกลัว เพราะพระประสงค์ของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ซึ่งทรงประสงค์ต่อเขาทั้งหลาย ^{๑๘} ในวันนั้นจะมีห้าหัวเมืองในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งพูดภาษาของคานาอัน และปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธา เมืองหนึ่งเขาจะเรียกว่า เมืองแห่งการรื้อทำลาย ^{๑๙} ในวันนั้นจะมีแท่นบูชาแท่นหนึ่งแต่พระเยโฮวาห์ในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์ และมีเสาศักดิ์สิทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ที่พรมแดน ^{๒๐} จะเป็นหมายสำคัญและเป็นพยานในแผ่นดินอียิปต์ถึงพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะเมื่อเขาทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เหตุด้วยผู้บีบบังคับเขา พระองค์จะทรงส่งผู้ช่วยผู้ยิ่งใหญ่มาให้เขา และผู้นั้นจะทรงช่วยเขาให้พ้น ^{๒๑} และพระเยโฮวาห์จะสำแดงพระองค์ให้เป็นที่รู้จักแก่คนอียิปต์ และคนอียิปต์จะรู้จักพระเยโฮวาห์ในวันนั้น และจะถวายเครื่องสักการบูชาและเครื่องถวาย และเขาทั้งหลายจะปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์และปฏิบัติตาม ^{๒๒} และพระเยโฮวาห์จะโจมตีอียิปต์ ทรงโจมตีพลาท ทรงรักษาพลาท และเขาทั้งหลายจะหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงฟังคำวิงวอนของเขา และทรงรักษาเขา ^{๒๓} ในวันนั้นจะมีทางหลวงจากอียิปต์ถึงอัสซีเรีย และคนอัสซีเรียจะเข้ามายังอียิปต์ และคนอียิปต์ยังอัสซีเรีย และคนอียิปต์จะปรนนิบัติพร้อมกับคนอัสซีเรีย ^{๒๔} ในวันนั้นอิสราเอลจะเป็นที่สามกับอียิปต์และกับอัสซีเรีย เป็นพรท่ามกลางแผ่นดินนั้น ^{๒๕} เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงอำนวยการพระพรว่า “อียิปต์ชนชาติของเราจงได้รับพร และอัสซีเรียผลงานแห่งมือของเรา และอิสราเอลมรดกของเรา”

อัสซีเรียจะทำลายอียิปต์และเอธิโอเปีย

๒๐ ในปีที่ทหารทาน (ผู้ซึ่งซาร์กอนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียทรงใช้มานั้น) ได้มาถึงเมืองอัทโตด และได้ต่อสู้ยึดเมืองอัทโตดนั้นได้ ^๒ ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอิสยาห์บุตรชายอามอสว่า “จงไปแก้ผ้ากระสอบ

ออกจากบั้นเอวของเจ้า และเอารองเท้าออกจากเท้าของเจ้า” และท่านก็กระทำตาม เดินเปลือยกายและเท้าเปล่า^๓ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “อิสยาห์ผู้รับใช้ของเราเดินเปลือยกายและเท้าเปล่าสามปี เป็นหมายสำคัญและเป็นมหัศจรรย์แก่ อียิปต์ และ แก่ เอธิโอเปีย จนใด “กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจะนำคนอียิปต์ไปเป็นเชลย และจะกวาดคนเอธิโอเปียไปเป็นเชลย ทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่ เปลือยกายและเท้าเปล่า เปิดกัน เป็นที่ละอายแก่ อียิปต์^๔ แล้วเขาทั้งหลายจะกลัวและอับอายด้วยเหตุเอธิโอเปียความหวังของเขา และอียิปต์ความโอ้อวดของเขา^๕ และชาวเกาะนี้จะกล่าวในวันนั้นว่า “ดูเถิด นี่แหละผู้ซึ่งเราหวังใจ และผู้ซึ่งเราหนีไปหาความช่วยให้พ้นจากกษัตริย์อัสซีเรีย และเราจะหนีให้พ้นได้อย่างไร”

การเกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารเมื่อ กษัตริย์เซเนนาเคอริบจะบุกรุก

๒๑ ^๑การเกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารของทะเล เหมือนลมหมุนในภาคใต้พัดเกลี้ยงไป มันมาจากถิ่นทุรกันดารจากแผ่นดินอันน่าคร้ามกลัว^๒ เขาบอกนิมิตที่เยี่ยมหาญแก่ข้าพเจ้า ว่าผู้ปล้นเข้าปล้น ผู้ทำลายเข้าทำลาย โอ เอลามเอ๋ย จงขึ้นไป โอ มีเดียเอ๋ย จงเข้าล้อมซึ่งมันให้เกิดการถอนหายใจทั้งสิ้น เราได้กระทำให้สิ้นไปแล้ว^๓ เพราะฉะนั้นบั้นเอวของข้าพเจ้าจึงเต็มด้วยความแสนระทม ความเจ็บปวดฉวยข้าพเจ้าไว้ อย่างความเจ็บปวดที่หญิงกำลังคลอดบุตร ข้าพเจ้าสนใจเพราะสิ่งที่ได้ยินข้าพเจ้า ท้อถอย เพราะสิ่งที่ได้เห็น “จิตใจของข้าพเจ้า ฟุ้งซ่านไป ความหวาดเสียวกระทำให้ข้าพเจ้าครั่นคร้าม แสงโพล้เพล้ซึ่งข้าพเจ้าหวัง กลับ ทำให้ข้าพเจ้า สิ้น สะเทือน^๔ จงเตรียมสำรับไว้ จงเฝ้าอยู่บนหอคอย จงกิน จงดื่ม เจ้านายทั้งหลายเอ๋ย จงลุกขึ้น ขโลมโล้ไว้ด้วยน้ำมัน^๕ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า “จงไป ตั้งยามให้เขาไปร้องประกาศสิ่งที่เขาเห็น”^๖ เขาได้เห็นรถรบพร้อมกับพลม้าเป็นคู่ๆ รถเทียมลาเป็นคู่ๆ และรถเทียมอูฐเป็นคู่ๆ เขาได้ฟังอย่างพิเนจพิเคราะห์ อย่างพิเนจพิเคราะห์ทีเดียว^๗ แล้วผู้เห็นได้ร้องว่า “พวกเขามาจุดสิงโต ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ยืนอยู่

บนหอคอยตลอดไปในกลางวัน ข้าพระองค์ประจำอยู่ที่ตำแหน่งของข้าพระองค์ตลอดหลายคืน^๘ และ ดูเถิด รถรบพร้อมพลรบกับพลม้าเป็นคู่ๆกำลังมา” และเขาตอบว่า “บาบิโลนล่มแล้ว ล่มแล้ว บรรดารูปเคารพสลักทั้งสิ้นแห่งพระของเข พระองค์ทรงทำลายลงถึงพื้นดิน”^๙ โอ ท่านผู้ถูกนวดและผู้ถูกผิดของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าได้ยินอะไรจากพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ข้าพเจ้าก็ร้องประกาศแก่ท่านอย่างนั้น

การเกี่ยวกับดูมาร์ท

^{๑๐}การเกี่ยวกับดูมาร์ท มี คนหนึ่งเรียกข้าพเจ้าจากเสอีร์ว่า “คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว”^{๑๑} คนยามตอบว่า “เข้ามาถึง กลางคืนมาด้วย ถ้าจะถามก็ถามเถิด จงกลับมาอีก”

การเกี่ยวกับอาระเบีย

^{๑๒}การเกี่ยวกับอาระเบีย โอ กระบวนพ่อค้าของคนเตดานเอ๋ย เจ้าจะพักอยู่ในดงทึบในอาระเบีย^{๑๓} ชาวแผ่นดินเทมาได้เอานำมาให้คนกระหาย เขาเอาขนมปังมาต้อนรับคนลี้ภัย^{๑๔} เพราะเขาได้เห็นจากดาดจากดาดที่ซึกออก จากธนูที่โค้งอยู่ และจากสงครามซึ่งทำให้ทุกขุทรมานเป็นอย่างมาก^{๑๕} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้า ดังนี้ว่า “สง่าราศีทั้งสิ้นของเคดาร์จะถึงที่สุดภายในปีเดียวตามปีจ้างลูกจ้าง^{๑๖} และนักธนูที่เหลื่ออยู่ของทแกลั้วทหารแห่งชาวเคดาร์ จะเหลือน้อย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ตรัสแล้ว”

การเกี่ยวกับที่ลุ่มแห่งนิมิต

๒๒ ^๑การเกี่ยวกับที่ลุ่มแห่งนิมิต ที่เจ้าได้ขึ้นไป เจ้าทุกคน ที่บนหลังคาเรือนนั้น เป็นเรื่องอะไรกัน^๒ เจ้าผู้เป็นเมืองที่เต็มด้วยการให้ร้อง เมืองที่อึกทึกครึกโครมนครที่เด่นโลด ผู้ที่ถูกฆ่าของเจ้ามิได้ถูกฆ่าด้วยดาบ หรือตายในสงคราม^๓ ผู้ครองเมืองของเจ้าทั้งหมดหนีกันไปแล้ว เขาถูกจับได้โดยนายธนู ชายฉกรรจ์ของเจ้าทุกคน ถูกจับแม้ว่าเจ้าได้หนีไปไกลแล้ว^๔ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงว่า “อย่ามองข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าหลังนำตาอย่างขมขื่น อย่าอุตสาห์เล่าโลมข้าพเจ้าเลย เหตุด้วยการทำลายริดา

แห่งชนชาติของข้าพเจ้า” ๔ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงมีวันหนึ่งเป็นวาระจลาจล วาระเหยียบย่ำ และวาระยู่ยงเหยียงในที่สุดแห่งนิมิต คือการพังกำแพงลงและให้ร่องให้แก่ภูเขา ๖ เอลามเหยียบแล้งธนู กับเหล่านรทรพร้อมพลรบและพลม้า และครีก็เหยียบโล ๗ ต่อมาที่ลุ่มที่ดีที่สุดของท่านจะเต็มไปด้วยรทร และพลม้าจะเข้าประจำที่ประตูเมือง ๘ พระองค์ทรงเอาสิ่งปิดบังยูดาห์ไปเสียแล้ว ในวันนั้นท่านได้มองที่อาซุรแห่งเรือนพนา ๙ ท่านได้เห็นช่องโหว่แห่งนครดาวิดว่ามีหลายแห่ง แล้วท่านทั้งหลายก็เก็บน้ำในบ่อล่าง ๑๐ และท่านก็นับเรือนของเยรูซาเล็ม และท่านก็ฟังเรือนมาเสริมกำแพงเมือง ๑๑ ท่านทำที่ขบน้ำไว้ระหว่างกำแพงทั้งสองเพื่อรับน้ำของสระเก่า แต่ท่านมิได้มองดูผู้ที่ได้ทรงบันดาลเหตุ และมีได้เอาใจใส่ผู้ทรงวางแผนงานนี้ไว้นานมาแล้ว ๑๒ ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงเรียกให้รำให้และคร่ำครวญให้มีศิระโลงน และให้คาดตัวด้วยผ้ากระสอบ ๑๓ และ ดูเถิด มีความชื่นบานและความยินดี มีการฆ่าวัวและฆ่าแกะ มีการกินเนื้อและดื่มน้ำองุ่น “ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย” ๑๔ พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงสำแดงในหูของข้าพเจ้าว่า “แน่ทีเดียวที่จะไม่ลบความชั่วช้าอันนี้ให้เจ้า จนกว่าเจ้าจะตาย” องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้

การพิพากษาต่อเซบนาห์

๕ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า “ไปเถิด ไปหาผู้รักษาทรัพย์สมบัติคนนี่ คือไปยังเซบนาห์ ผู้ดูแลราชสำนัก และจงพูดกับเขาว่า ๑๖ เจ้ามีสิทธิอะไรที่นี้ และเจ้ามีใครอยู่ที่นี้ เจ้าจึงสกัดอโมงค์ที่นี้เพื่อตัวเจ้าเอง ดูจคนสกัดอโมงค์ที่นี้ที่สูง และสลักที่อยู่สำหรับตนเองในศิลา ๑๗ ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอย่างแรง พระองค์จะทรงฉวยเจ้าให้แน่น ๑๘ และม้วนเจ้า และขว้างเจ้าไปอย่างลูกบอลล์ยังแผ่นดินกว้างเจ้าจะตายที่นั่น และที่นั่นจะมีรทรอันตระการของเจ้า เจ้าผู้เป็นที่อดสูแก่เรือนนายของเจ้า ๑๙ เราจะผลักเจ้าออกไปจากตำแหน่งของเจ้า และเจ้าจะถูกดึงลงมาจากหน้าที่ของเจ้า ๒๐ อยู่มาในวันนั้นเรา

จะเรียกผู้รับใช้ของเรา คือเอเสียาคิม บุตรชายฮิลคียาห์ ๒๑ เราจะเอาเสียดของเจ้ามาสวมให้เขา และจะเอาผ้าคาดของเจ้าคาดเขาไว้ และจะมอบอำนาจปกครองของเจ้าไว้ในมือของเขา และเขาจะเป็นดังบิดาแก่ชาวเยรูซาเล็มและแก่วงศ์วานยูดาห์ ๒๒ และเราจะวางลูกกุญแจของวงศ์วานดาวิดไว้บนำของ เขา เขาจะเปิดและไม่มีผู้ใดปิด เขาจะปิดและไม่มีผู้ใดเปิด ๒๓ และเราจะตอกเขาไว้เหมือนตอกหมุดในที่มั่นคง และเขาจะเป็นที่หนึ่งมีเกียรติแก่วงศ์วานบิดาของเขา ๒๔ และเขาทั้งหลายจะแขวนไว้บนตัวเขาซึ่งสง่าราศี ทั้งสิ้นของวงศ์วานบิดาของเขา ลูกหลานผู้สืบสาย ภาชนะเล็ก ๆ ทุกชิ้น ตั้งแต่ถ้วยจนถึงเหยือกทั้งสิ้น ๒๕ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นหมุดที่ปักแน่นอยู่ในที่มั่นจะหลุด มันจะถูกโค่นลงและตกลงมา และภาระที่อยู่บนนั้นจะถูกขจัดออก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว”

ภาระเกี่ยวกับเมืองไทระและเมืองไซดอน

๒๓ ๑ ภาระเกี่ยวกับเมืองไทระ บรรดา
๒๓ กำปั่นแห่งทาร์ซิชเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะว่าเป็นเมืองนั้นถูกทำลายร้างเสียแล้ว ไม่มีเรือน หรือ ทำจอด เรือ เผยให้เขาทั้งหลาย ประจักษ์ ณ แผ่นดินคิทธิม ๒ ชาวเกาะเอ๋ย จงนิ่งเสีย เจ้าซึ่งพ่อค้าแห่งเมืองไซดอนที่ผู้ผ่านข้ามทะเลไป ได้ทำให้เจ้าเต็มบริบูรณ์ ๓ และข้ามเข้ามาหลายรายได้ของเมืองนั้นคือข้าว เมืองซีโหร์ เป็นผลเกี่ยวเก็บของแม่น้ำ เมืองนั้นเป็นพ่อค้าของบรรดาประชาชาติ ๔ โอ ไซดอนเอ๋ย จงอับอายเถิด เพราะทะเลได้พุดแล้ว ที่กำบังเข้มแข็งของทะเลพุดว่า “ข้ามิได้ปวดครรรภ์ หรือ ข้ามิได้คลอตามูตร ข้ามิได้เลียง ดูคนหนุ่ม หรือ บ่ารุง เลียง หมิง พรหมจรรย์” ๕ เขาทั้งหลายรับเรื่องราวเกี่ยวกับอียิปต์อย่างไร เขาจะแสร้งระทมอยู่ด้วยเรื่องราวเมืองไทระอย่างนั้น ๖ จงข้ามไปยังทาร์ซิชเถิด ชาวเกาะเอ๋ย จงคร่ำครวญ ๗ นี้เป็นเมืองที่สนุกสนานของเจ้าทั้งหลายหรือ ซึ่งกำเนิดมาแต่กาลโบราณ ซึ่งเท่าใดพวกมันไปตั้งอยู่ไกล ๘ ผู้ใดได้มุ่งหมายไว้เช่นนี้ต่อเมืองไทระ คือเมืองที่ให้มงกุฎ ซึ่งบรรดาพ่อค้าของมันเป็นเจ้านาย ซึ่งพวกพาดิชของมันเป็นคนมีเกียรติของโลก ๙ พระเยโฮวาห์จอมโยธา ทรงมุ่งหมายไว้เพื่อจะหลู่ความ

เยอหยิ่ง ของสง่าราศีทั้งสิ้น เพื่อหลู่เกียรติ
ของ ผู้มีเกียรติทั้งสิ้นในแผ่นดินโลก ^{๑๐}โอ
ธิดาแห่งทาร์ซิชเอ๋ย จงผ่านแผ่นดินของเจ้า
ข้ามไปเหมือนแม่น้ำ มันไม่มีกำลังอีกเลย
^{๑๑}พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์
เหนือทะเล พระองค์ทรงบันดาลให้บรรดา
ราชอาณาจักรสิ้นสะเทือน พระเยโฮวาห์ทรง
บัญชาเกี่ยวกับเรื่องเมืองแห่งพาดินชัย เพื่อจะ
ทำลายที่กำบัง เข้มแข็งของมันเสีย ^{๑๒}และ
พระองค์ตรัสว่า “โอ ธิดาพรมจารีผู้ถูกบีบ
บังคับแห่งไซดอนเอ๋ย เจ้าจะไม่ลิ่งโลดต่อไป
อีก จงลุกขึ้นข้ามไปคิทธิมเถิด แม้ที่นั่นเจ้า
ก็จะมีไม่มีความสงบ” ^{๑๓}จงดูแผ่นดินแห่งคน
เคลเดียเถิด ประชาตินี้ยังไม่มีขึ้นมา จนกว่า
คนอัสซีเรียสถาปนาแผ่นดินนั้นไว้สำหรับคน
ที่อาศัยอยู่ตามถิ่นทุรกันดาร พวกเขาได้ก่อ
เชิงเทินของเขาขึ้น พวกเขาก่อวังทั้งหลาย
ของเขาขึ้น แต่ท่านกระทำให้มันเป็นที่ปรัก
หักพัง ^{๑๔}บรรดากำบังแห่งทาร์ซิชเอ๋ย จง
คร่ำครวญเถิด เพราะว่าที่กำบัง เข้มแข็งของ
เจ้าถูกทิ้งร้างเสียแล้ว ^{๑๕}ต่อมาในวันนั้น เขา
จะลี้มเมืองไทระ เจ็ดสิบปี อย่างกับอายุของ
กษัตริย์องค์เดียว พอสิ้นเจ็ดสิบปี ไทระจะร้อง
เพลงอย่างหญิงแพศยาว่า ^{๑๖}“หญิงแพศยา
ที่เขาลี้มแล้วเอ๋ย จงหยิบพินเขาคูเดินไป
ทั่วเมือง จงบรรเลงเพลงไพเราะ ร้องเพลง
หลายๆบท เพื่อเขาจะระลึกเจ้าได้” ^{๑๗}ต่อ
มา เมื่อสิ้นเจ็ดสิบปี พระเยโฮวาห์จะทรง
เยี่ยมเยียนเมืองไทระ และเมืองนั้นจะกลับ
ไปรับจ้างใหม่ และจะเล่นซู้กับบรรดาราชอาณาจักร
ทั่วทั้งสิบบนพื้นโลก ^{๑๘}สินค้าของมัน
และสินจ้างของมันจะเป็นของบริสุทธิ์ถวาย
แต่พระเยโฮวาห์ จะไม่สะสมไว้หรือเก็บนิ่งไว้
แต่สินค้าของมันจะอำนวยอาหารอุดม และ
เสื้อผ้างามแก่บรรดาผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระ
เยโฮวาห์

พอสมัยความทุกข์ต่างๆผ่านไปแล้วก็จะ
เกิดยุคแห่งอาณาจักรของพระคริสต์

๒๔ ^๑ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงทิ้ง
โลกให้ร้าง และทรงกระทำให้ร้าง
เปล่า และพระองค์จะทรงคว่ำแผ่นดินโลก
และกระจ่ายผู้อาศัยของมัน ^๒และจะเป็น
อย่างนั้นต่อปฐพี อย่างเป็นกับประชาชน
ต่อนายของเขา อย่างเป็นกับทาส ต่อนายผู้
หญิงของเขา อย่างเป็นกับสาวใช้ ต่อผู้ชาย

อย่างเป็นกับผู้ซื้อ ต่อผู้ยืม อย่างเป็นกับผู้
ให้ยืม ต่อผู้ให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย อย่างเป็นผู้
ยืมโดยคิดดอกเบี้ย ^๓แผ่นดินนั้นจะถูกทิ้ง
ร้าง อย่างสิ้นเชิง และถูกปล้นหมดสิ้น เพราะ
พระเยโฮวาห์ได้ตรัสพระวจนะนี้แล้ว
^๔โลกก็ไร้ทุกข์และเหยวแห่งไป พิภพก็อ่อน
ระทวยและเหยวแห่ง คุณสูงศักดิ์ของโลกก็
อ่อนระทวยไป ^๕โลกนี้มีราศีเพราะผู้อาศัย
ในนั้น เพราะเขาทั้งหลายละเมิดต่อพระราช
บัญญัติ ได้ฝ่าฝืนกฎ ได้หักพันธสัญญาในวัน
ตรนั้น ^๖เพราะฉะนั้นคำสาปก็กินโลก และผู้
ที่อาศัยในนั้นก็โดดเดี่ยว เพราะฉะนั้นผู้อาศัย
ในแผ่นดินโลกจึงถูกเผาผลาญ มีคนเหลือน้อย
^๗น้ำองุ่นใหม่ก็ไร้ทุกข์ เถาองุ่นก็อ่อน
ระทวย จิตใจที่รื่นเริงทิ้งปวงก็ถอนหายใจ
^๘เสียงสนุกสนานของรำมะนา ก็เงียบ เสียง
ของผู้เบิกบานก็หยุดเสีย เสียงสนุกสนาน
ของพินเขาคูก็เงียบ ^๙เขาจะไม่ดื่มเหล้า
องุ่นพร้อมกับการร้องเพลงอีก เมรัยก็จะเป็น
ของขมแก่ผู้ที่ดื่ม ^{๑๐}เมืองที่จลาจลแตกหัก
เสียแล้ว บ้านทุกหลังก็ปิดหมด ไม่ให้ใคร
เข้าไป ^{๑๑}มีเสียงร้องที่กลางถนนด้วยเรื่อง
เหล้าองุ่น ความชื่นบานทั้งสิ้นก็เยือกเย็นลง
แล้ว ความยินดีของแผ่นดินก็หายสูญไป ^{๑๒}มี
การรกร้างว่างเปล่าทางไว้ในเมือง ประตูเมือง
ก็ถูกทุบทำลายเสีย ^{๑๓}เพราะจะเป็นเช่นนี้อยู่
ท่ามกลางแผ่นดิน ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
อย่างกับเมื่อต้นมะกอกเทศถูกเขย่า อย่าง
เมื่อการเก็บเล็มตามเถาองุ่นลึกลง ^{๑๔}เขา
ทั้งหลายจะเปล่งเสียงของเขาขึ้น เขาจะ
ร้องเพลงฉลองความโอ้อวดระการของพระ
เยโฮวาห์ เขาจะโห่ร้องจากทะเล ^{๑๕}เพราะ
ฉะนั้นในรุ่งอรุณจงถวายสง่าราศีแต่พระเย
โฮวาห์ ในเกาะทั้งหลายแห่งทะเลจงถวาย
แต่พระนามแห่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของ
อิสราเอล

ความทุกข์เวทนาดัง
ใหญ่ (สดด ๒:๕; วว ๗:๑๔)

^{๑๖}ตั้งแต่ที่สุด ปลายโลก เราได้ยินเสียง
เพลงสรรเสริญว่า สง่าราศีจึงมีแก่ผู้ชอบ
ธรรม แต่ข้าพเจ้าว่า “ข้าพเจ้าก็ฝ่ายผม
ข้าพเจ้าก็ฝ่ายผม วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะคน
ทรยศประพฤติดังทรยศยิ่ง เอย คนทรยศ
ประพฤติดังทรยศยิ่ง” ^{๑๗}โอ ชาวแผ่นดิน
โลกเอ๋ย ความสยดสยองและหลุมพรางและ

กับก็ มาทันเจ้าแล้ว ^{๑๘}ต่อมาผู้ใดเห็นเมื่อได้ยินเสียงความสยดสยองนั้น จะตกในหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะว่าหน้าตางของฟ้าสวรรค์ก็ถูกเปิด และรากฐานของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว ^{๑๙}โลกแตกสลายสิ้นเชิงแล้ว โลกแตกเป็นเสี่ยงๆ โลกถูกเขย่าอย่างรุนแรง ^{๒๐}โลกก็จะขวนเข้ไปอย่างคนเมา มันจะแกว่งไปอย่างเพิง การละเมิดของโลกจะหนักอยู่บนมัน และมันจะลึ่มและจะไม่ลุกอีก ^{๒๑}ต่อมาในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษบริวารของฟ้าสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ และบรรดาภักษัตริย์ของแผ่นดินโลกในแผ่นดินโลก

การเป็นขึ้นมาจากความตายครั้งแรก

^{๒๒}เขาทั้งหลายจะถูกรวบรวมไว้ด้วยกันตั้งนักโทษในคุกมืด เขาทั้งหลายจะถูกกักขังไว้ในคุก และต่อมาหลายวันเขาจึงจะถูกลงโทษ ^{๒๓}แล้วดวงจันทร์จะอดสู และดวงอาทิตย์จะอับอาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงราชย์บนภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็ม และสง่าราศีจะปรากฏต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของพระองค์

การมีชัยในยุคแห่งอาณาจักรของพระคริสต์

๒๕ ^๑โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องพระเกียรติพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ แผนงานที่พระองค์ทรงดำริไว้นานมาแล้วก็สัตย์ซื่อและเป็นความจริง ^๒เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้เมืองเป็นกองขยะ เมืองมีป้อมเป็นที่ปรักหักพัง วังของชนต่างด้าวไม่เป็นเมืองต่อไปอีก จะไม่ก่อสร้างขึ้นอีกเลย ^๓เพราะฉะนั้นประชาชาติที่แข็งแรงจะถวายสง่าราศีแด่พระองค์ หัวเมืองของบรรดาประชาชาติที่ทารุณจะเกรงกลัวพระองค์ ^๔เพราะพระองค์ได้ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนยากจน ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนขัดสนเมื่อเขาทุกข์ใจ ทรงเป็นที่ลี้ภัยจากพายุ และเป็นร่มกันความร้อน เมื่อลมของผู้ที่ทารุณก็เหมือนพายุพัดกำแพง ^๕เหมือนความร้อนในที่แห้ง พระองค์จะทรงระงับเสียงของคนต่างด้าว ร่มเมฆระงับความ

ร้อนฉับไฉนไฉน กิ่งของผู้ทารุณก็จะถูกตัดลง ฉะนั้น ^๖บนภูเขานั้นพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงจัดการเลี้ยงสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย เป็นการเลี้ยงด้วยของอ้วนพี เป็นการเลี้ยงด้วยน้ำองุ่นที่ตกตะกอนแล้ว ด้วยของอ้วนพีมีไขมันในกระตักเต็ม ด้วยน้ำองุ่นตกตะกอนที่กรองแล้ว ^๗และบนภูเขานั้นพระองค์จะทรงทำลายผ้าคลุมหน้าซึ่งคลุมหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย และม่านซึ่งกางอยู่เหนือบรรดาประชาชาติ ^๘พระองค์จะทรงกลืนความตายด้วยการมีชัย และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาจากหน้าทั้งปวง และพระองค์จะทรงเอาการลบล้างชนชาติของพระองค์ไปเสียจากทั่วแผ่นดินโลก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว ^๙ในวันนั้นเขาจะกล่าวกันว่า “ดูเถิด นี่คือพระเจ้าของเราทั้งหลาย เราได้รอคอยพระองค์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด นี่คือพระเยโฮวาห์ เราได้รอคอยพระองค์ ให้เรายินดีและเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์” ^{๑๐}เพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะพักอยู่บนภูเขานั้น และโมอับจะถูกเหยียบบยาลงภายใต้พระองค์ เหมือนเหยียบฟางลงในหลุมมูลสัตว์ ^{๑๑}และพระองค์จะทรงกางพระหัตถ์ของพระองค์ท่ามกลางพวกเขา ดึงคนวายนางามือวายนางา และพระองค์จะทรงให้ความเยอหยิ่งของเขาต่ำลงพร้อมกับฝีมือชำนาญของเขา ^{๑๒}ป้อมสูงของกำแพงเมืองของเจ้านั้นพระองค์จะทรงให้ต่ำลง ทรงเหยียดลงและเหวี่ยงลงถึงดิน แม้กระทั่งถึงพงคลี

เพลงของผู้ที่รอดแล้วในยุคแห่งอาณาจักรของพระคริสต์

๒๖ ^๑ในวันนั้น เขาจะร้องเพลงนี้ในแผ่นดินยูดาห์ “เรามีเมืองเข้มแข็งเมืองหนึ่ง พระเจ้าจะทรงตั้งความรอดไว้เป็นกำแพงและป้อมปราการ ^๒จงเปิดประตูเมืองเถิด เพื่อประชาชาติที่ชอบธรรมซึ่งรักษาความจริงไว้จะได้เข้ามา ^๓ใจแน่วแน่ในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์ ^๔จงวางใจในพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ เพราะพระเยโฮวาห์คือพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระกำลังนี้วันตรี ^๕เพราะพระองค์ทรงให้ชาวเมืองที่สูงส่งนั้น คือเมืองที่สูงส่งนั้นต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลง พระองค์ทรงให้

มันต่ำลง ต่ำลง ถึงดิน พระองค์ ทรงให้มัน
 ลงที่ผงคลี ^๖ เท้าเหยียบมัน คือเท้าของคน
 ยากจน คืออย่างเท้าของคนขัดสน” ^๗ หนทาง
 ของ คน ชอบ ธรรม ก็ รวบ เรียบ พระองค์ ผู้
 เทียง ธรรม ทรง กระทำให้ วิถี ของ คน ชอบ
 ธรรม รวบ รื่น ^๘ โอ ข้าแต่ พระเยโฮวาห์ ข้า
 พระองค์ ทั้ง หลาย รอคอย พระองค์ อยู่ ใน วิถี
 แห่ง คำ ตัดสิน ของ พระองค์ พระนาม อัน เป็น
 ที่ ระลึก ของ พระองค์ เป็น ที่ จิต วิญญาน ของ
 ข้า พระองค์ ปรารถนา ^๙ จิต ใจ ของ ข้า พระองค์
 อยาก ได้ พระองค์ ใน กลาง คีน จิต วิญญาน
 ภายใน ข้า พระองค์ แสง หา พระองค์ อย่าง
 ร้อน รน เพราะ เมื่อ คำ ตัดสิน ของ พระองค์ อยู่
 ใน แผ่น ดิน โลก ชาว พิภพ จะ ได้ เรียน รู้ ถึง
 ความ ชอบ ธรรม ^{๑๐} ถ้า สำแดง พระคุณ แก่ คน
 ชั่ว เขา ก็ จะ ไม่ เรียน รู้ ความ ชอบ ธรรม เขา
 จะ ประพศุติ อย่าง อ ยุติ ธรรม ใน แผ่น ดิน ที่
 เทียง ธรรม และ จะ มอง ไม่ เห็น ความ โอ้อ่า
 ทร การ ของ พระเยโฮวาห์ ^{๑๑} ข้าแต่ พระเย
 โฮวาห์ เมื่อ พระหัตถ์ ของ พระองค์ ชู ขึ้น เขา
 ก็ จะ มอง ไม่ เห็น แต่ เขา จะ มอง เห็น และ จะ
 ได้ อับ อาย เพราะ เขา มีความ อิจฉา ต่อ ชนชาติ
 ของ พระองค์ เอย ไฟ แห่ง ส่วน ปฏิปักษ์ ของ
 พระองค์ จะ เผา ผลาญ เขา เสีย ^{๑๒} ข้าแต่ พระ
 เยโฮวาห์ พระองค์ จะ สถาปนา สันติภาพ เพื่อ
 ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย เพราะ พระองค์ ได้ ทรง
 กระทำ บรรดา กิจการ ของ พระองค์ เพื่อ ข้า
 พระองค์ เช่น เดียว กัน ^{๑๓} โอ ข้าแต่ พระเย
 โฮวาห์ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ เจ้านาย อื่น
 นอก เหนือ พระองค์ ได้ ครอบ ครอบ พวก ข้า
 พระองค์ แต่ ข้า พระองค์ จะ กล่าว ถึง พระนาม
 ของ พระองค์ เท่านั้น ^{๑๔} เขา ทั้ง หลาย ตาย แล้ว
 เขา จะ ไม่มี ชีวิต อีก เขา เป็น ชาว แดน คน ตาย
 เขา จะ ไม่ เป็น ขึ้น อีก เพราะ ฉะนั้น พระองค์
 ได้ ทรง เยี่ยม เยียน และ ทรง ทำ ลาย เขา และ
 ทรง กวาด ความ ระลึก ถึง เขา ทั้ง ลิน เสีย ^{๑๕} โอ
 ข้าแต่ พระเยโฮวาห์ แต่ พระองค์ ทรง เพิ่ม
 ประชาชน ขึ้น พระองค์ ทรง เพิ่ม ประชาชน
 ขึ้น พระองค์ ได้ ทรง รับ สง่า ราศรี พระองค์ ทรง
 ขยาย เขต แดน ของ แผ่น ดิน โกล ไป ถึง ที่ สุด
 ปลาย แผ่น ดิน โลก ^{๑๖} ข้าแต่ พระ เยโฮวาห์
 ใน ยาม ทุก ชั่ว ใจ เขา ได้ แสง หา พระองค์ เขา
 ทั้ง หลาย หลัง คำ อธิษฐาน ออก มา ใน เมื่อ การ ตี
 สอน อยู่ เหนือ เขา ทั้ง หลาย ^{๑๗} ดั่ง หุ้ญ มี ครรภ์
 เมื่อ ไกล ถึง กำหนด เวลา คลอด ก็ เจ็บ ปวด และ
 ร้อง ออก มา ด้วย ความ เจ็บ ปวด รวด ร้าว อย่าง

จับ ปล้น โอ ข้าแต่ พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์
 ทั้ง หลาย ก็ เป็น เช่น นั้น ใน สาย พระเนตร ของ
 พระองค์ ^{๑๘} ข้าพระองค์ มี ครรภ์ ข้าพระองค์
 บิด ตัว เป็น เหมือน ข้าพระองค์ คลอด ลง ข้า
 พระองค์ มี ได้ ทำ การ ช่วย ให้ พัน ใน แผ่น ดิน
 โลก และ ชาว พิภพ มิ ได้ ล้ม ลง ^{๑๙} คน ตาย ของ
 พระองค์ จะมี ชีวิต ศพ ของ เขา ทั้ง หลาย จะ ลุก
 ขึ้น พร้อม กับ ศพ ของ ข้าพระองค์ ผู้ อาศัย อยู่
 ใน ผงคลี เอย จง ดิน เกิด และ ร้อง เพลง เพราะ
 นาค้าง ของ เจ้า เป็น เหมือน นาค้าง บน ผัก และ
 แผ่น ดิน โลก จะ ให้ ชาว แดน คน ตาย เป็น ขึ้น

**อิสราเอลพบที่ลี้ภัยในสมัยความทุกข์
 เวทนาดครั้งใหญ่ (วว ๑๒:๑๔)**

^{๒๐} มาเกิด ชนชาติ ของ ข้าพเจ้า เอย จง เข้า
 ใน ห้อง ของ เจ้า และ ปิด ประตู เสีย จง ชอน ตัว
 เจ้า อยู่ สัก พัก หนึ่ง จนกว่า พระพิโรธ จะ ผ่าน ไป
^{๒๑} เพราะ ดู เกิด พระเยโฮวาห์ กำลัง เสด็จ ออก
 มา จาก สถานที่ ของ พระองค์ เพื่อ ลง โทษ ชาว
 แผ่น ดิน โลก เพราะ ความ ชั่ว ชั่ว ของ เขา ทั้ง
 หลาย และ แผ่น ดิน โลก จะ เปิด เผย โลหิต ซึ่ง
 หลั่ง อยู่ บน มัน และ จะ ไม่ ปิด บัง ผู้ ถูก ฆ่า ของ
 มัน ไว้ อีก

อิสราเอลจะถูกรวบรวมกันอีก

๒๗ ^๑ ใน วัน นั้น พระเยโฮวาห์ จะ ทรง
 ลง โทษ ด้วย พระแสง อัน ร้าย กาง ยิง
 ใหญ่ และ แข็ง แกร้ง ของ พระองค์ ต่อ เลวี
 อาธาน ซึ่งเป็น พญานาค ที่ ฉก กัด คือ เลวี
 อาธาน พญานาค ที่ ขด และ พระองค์ จะ ทรง
 ประหาร มังกร ที่ อยู่ ใน ทะเล ^๒ ใน วัน นั้น จง
 ร้อง เพลง ถึง เธอ ว่า “สาว นอง นั้ แห่ง นาค งุ่น สี
 แดง “เรา คือ พระเยโฮวาห์ เป็น ผู้ รักษา ดู แล
 มัน เรา จะ รัด นาค มัน อยู่ ทุก ขณะ เกรง ว่า ผู้ หนึ่ง
 ผู้ ใด จะ ทำ อัน ตราย มัน เรา จะ รักษา มัน ไว้ ทั้ง
 กลาง วัน กลาง คีน ^๔ เรา ไม่ มีความ พิโรธ ใคร
 เล่า จะ ให้ มี หนาม ย่อย หนาม ใหญ่ ขึ้น มา สู้รบ
 กับ เรา เรา จะ ออ กรบ กับ มัน เรา จะ เผา มัน เสีย
 ด้วย กัน ^๕ หรือ ให้ เขา เกาะ อยู่ กับ กำ ลัง ของ เรา
 เพื่อให้ เขา ทำ สันติภาพ กับ เรา แล้ว เขา จะ ทำ
 สันติภาพ กับ เรา” ^๖ พระองค์ จะ ทรง กระทำ ให้
 คน ที่ ออก มา จาก ยาโคบ หยิ่ง ราก อิสราเอล จะ
 ผลิ ดอก และ แดก หน่อ กระทำ ให้ พัน พิภพ ทั้ง
 ลิน มี ผล เต็ม ^๗ พระองค์ ทรง โบาย ตี เขา อย่าง ที่
 พระองค์ โบาย ตี เขา ทั้ง หลาย ที่ โบาย ตี เขา หรือ
 หรือ เขา ถูก ฆ่า อย่าง คน ทั้ง หลาย ที่ ถูก เขา ฆ่า

แล้ว “ด้วยการขับไล่ ด้วยการกวาดไปเป็น
 เซลย พระองค์ทรงต่อสู้แย่งกับเขาพระองค์
 ทรงกวาดเขาไปด้วยลมดุเดือดของพระองค์
 ในวันแห่งลมตะวันตก “เพราะฉะนั้นจะลบ
 ความชั่วช้าของยาโคบอย่างนี้แหละ และนี่
 เป็นผลเต็มขนาดในการปลดบาปของเขา คือ
 เมื่อเขาทำศิลาทั้งสินของแท่นบูชาให้เป็น
 เหมือนหินดินสอพองที่ถูกบดเป็นชิ้นๆ จะ
 ไม่มีเสา รูป เคารพ หรือ รูป เคารพ ตั้งอยู่ได้
 ๑๐ เพราะเมืองหน้าด่านก็จะรกร้าง ที่อาศัยก็
 ถูกละทิ้ง และ ทอดทิ้งอย่างกับดิน ทุกกันดาร
 ลูกวัว จะหากินอยู่ที่นั่น มันจะนอนลงที่นั่น
 และกินกิ่งไม้ในที่นั่น ๑๑ เมื่อกิ่งนั้นแห้ง มัน
 ก็จะถูกหัก พวกผู้หญิงก็มาเอามันไปก่อไฟ
 เพราะนี่เป็นชนชาติที่ไร้ความเข้าใจ เพราะ
 ฉะนั้นผู้ที่ทรงสร้างเขาก็จะไม่สงสารเขา ผู้
 ที่ทรงปั้นเขาจะไม่ทรงสำแดงพระคุณแก่เขา
 ๑๒ ต่อมาในวันนั้น พระเยโฮวาห์จะทรงนวด
 เอาข้าวตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงลำธารอียิปต์ โอ
 ประชาชนอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะถูกเก็บรวมเข้า
 มาที่ละคนๆ ๑๓ และอยู่มาในวันนั้นเขาจะเป่า
 แตรใหญ่ และบรรดาผู้ที่กำลังพินาศอยู่ใน
 แผ่นดินอัสซีเรีย และบรรดาผู้ถูกขับไล่ออกไป
 ไปยังแผ่นดินอียิปต์จะมานมัสการพระเยโฮ
 วาห์ บนภูเขาบาริสูทที่เยรูซาเล็ม

**เอฟราอิมจะถูกกวาดไปเป็น
 เซลย (๒ พกษ ๑๗:๓-๑๘)**

๒๘ ๑ วิบัติแก่ มงกุฏอันโอ้อ่า แก่คนซี
 มาแห่งเอฟราอิม ซึ่งความงามอัน
 รุ่งเรืองของเขาเหมือนดอกไม้ที่กำลังร่วงโรย
 ซึ่งอยู่บนยอดเขาในที่ลุ่มอันอุดมของบรรดา
 ผู้ที่เหล่าองุ่นมีชัย ๒ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า
 ทรงมีผู้หนึ่งที่มีกำลังและแข็งแรง เหมือน
 พายุลูกเห็บ อันเป็นพายุทำลาย เหมือนพายุ
 นำที่กำลังไหลท่วม ซึ่ง จะเหวี่ยงลง ถึงดิน
 ด้วยพระหัตถ์ ๓ มงกุฏอันโอ้อ่า คือคนซีมา
 แห่งเอฟราอิม จะถูกเหยียบบยู่ได้เท่า ๔ และ
 ความงามอันรุ่งโรจน์ของเขา ซึ่งอยู่บนยอด
 เขาในที่ลุ่มอันอุดม จะเป็นดอกไม้ที่กำลัง
 ร่วงโรย จะเป็นเหมือนผลที่แรกสุกก่อนฤดู
 ร้อน เมื่อคนเห็นเขาก็กินมันเสียพอมือ
 เขาเท่านั้น ๕ ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอม
 โยธา จะเป็นมงกุฏแห่งสง่าราศี และเป็น
 มงกุฏแห่งความงาม แก่คนที่เหลืออยู่แห่ง
 ชนชาติของพระองค์ ๖ และเป็นวิญญานแห่ง

ความยุติธรรมแก่เขาผู้หนึ่งพิพากษา และเป็น
 กำลังของผู้เหล่านั้นผู้หันการสงครามกลับ
 เสียที่ประตูเมือง ๗ เขาเหล่านี้ชมชานไปด้วย
 เหล้าองุ่นเหมือนกัน และไซเซไปด้วยเมรัย
 บุโรทิตและผู้พยากรณ์ก็ชมชานไปด้วยเมรัย
 เขาทั้งหลายถูกกลืนไปหมดด้วยเหล้าองุ่น
 เขาไซเซไปด้วยเมรัย เขาเห็นผิดไป เขา
 สะดุดในการให้คำพิพากษา ๘ เพราะสำหรับ
 ทุกสำหรับก็มีอาเจียนและความโสโครกเต็ม
 ไม่มีที่ใดที่สะอาด ๙ เขาจะสอนความรู้ให้
 แก่ใคร เขาจะให้ผู้ใดเข้าใจหลักคำสอน ให้
 แก่คนเหล่านั้นที่หยามหมิ่น หรือ ให้แก่คน
 เอามาจากนอก ๑๐ เพราะเป็นข้อบังคับ ข้อ
 ข้อบังคับ ข้อบังคับ ข้อบังคับ บรรทัด
 ข้อบังคับ บรรทัด บรรทัด ข้อบรรทัด ที่นี้ผิด ที่
 นั้นหน้อย ๑๑ เปล่า แต่พระองค์จะตรัสกับ
 ชนชาตินี้โดยต่างภาษาและโดยริมฝีปากของ
 คนต่างดาว ๑๒ คือแก่บรรดาผู้ที่พระองค์ตรัส
 ว่า “นี่คือการหยุดพัก จงให้การหยุดพักแก่
 คนเหน็ดเหนื่อย และนี่คือการพักผ่อน” ถึง
 กระนั้นเขาก็จะไม่ฟัง ๑๓ เพราะฉะนั้นพระ
 วจนะของพระเยโฮวาห์จึงเป็นอย่างนี้แก่เขา
 เป็นข้อบังคับข้อบังคับ ข้อบังคับ ข้อบังคับ
 ข้อบังคับ เป็นบรรทัดข้อบรรทัด บรรทัดข้อ
 บรรทัด ที่นี้ผิด ที่นั้นหน้อย เพื่อเขาจะไปและ
 ถอยหลัง และจะแตก และจะติดบ่วงและจะ
 ถูกจับไป

**ความหายนะของเอฟรา
 อิมได้ตกเตือนยูดาห์**

๑๔ เพราะ ฉะนั้น เจ้า ทั้ง หลาย คน มั ก เยาะ
 เย้ย เอ้ย จง ฟัง พระ วจนะ ของ พระ เย โฮ
 วาห์ คือเจ้าผู้ปกครองชนชาตินี้ในเยรูซาเล็ม
 ๑๕ เพราะ เจ้า ทั้ง หลาย ได้กล่าวแล้วว่า “เรา
 ได้กระทำพันธสัญญาไว้กับความตาย และ
 เราทำความตกลงไว้กับนรก เมื่อภัยพิบัติอัน
 ท่วมท้นผ่านไป จะไม่มาถึงเรา เพราะเรา
 ทำให้ความเท็จเป็นที่ลึกลับของเรา และเราได้
 กำบังอยู่ในความมูสา” ๑๖ เพราะฉะนั้นองค์
 พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า “ดูเถิด เรา
 วางศิลาไว้ในศิโยนเพื่อเป็นรากฐาน คือศิลา
 ที่ทดสอบแล้ว เป็นศิลามุมเอกอย่างประเสริฐ
 เป็นรากฐานอันมั่นคง เขาผู้หนึ่ง ที่เชื่อจะไม่
 รื้อ ร้อน ๑๗ และเราจะกระทำ ความ ยุติธรรม
 ให้เป็นเชือกวัด และความชอบธรรมให้เป็น
 ลูกดึง และลูกเห็บจะกวาดเอาความเท็จอัน

เป็นที่ลี้ภัยไปเสีย และน้ำจะท่วมพื้นที่ที่กำบัง”^{๑๔} แล้วพันธสัญญาของเจ้ากับความตายจะเป็นโมฆะ และขอตกลงของเจ้ากับนรกจะไม่ดำรง เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นผ่านไป เจ้าจะถูกเหยียบย่ำลงด้วยโทษนั้น^{๑๕} มันผ่านจะไม่บอຍเท่าใด มันก็จะเอาตัวเจ้า เพราะมันจะไปเข้าไปแล้วเข้าเล่า ทั้งกลางวันและกลางคืน เมื่อเข้าใจข่าว ก็เกิดแต่ความสยดสยองเท่านั้น^{๑๖} เพราะที่นอนนั้นสิ้นเกินที่ คนหนึ่ง คนใด จะเหยียดอยู่บนนั้น และผ้าห่มก็แคบไม่พอดูลมตัว^{๑๗} เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลุกขึ้นอย่าง ที่บนภูเขาเปรีซิมี พระองค์จะ พระพิโรธอย่าง ที่ในหุบ เขากิเบโอน เพื่อกระทำพระราชกิจของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์นั้นประหลาด และเพื่อกระทำงานของพระองค์ งานของพระองค์ก็แปลก^{๑๘} เพราะ ฉะนั้น บัดนี้อย่า เป็นคนเยาะเย้ย เกลือกว่าพันธะของเจ้าจะเข้มงวดขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้บัญญัติกำหนดการทำลายเหนือ แผ่นดิน ทั้งสิ้น แล้ว จาก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา^{๑๙} เจียหลงซี และฟังเสียง ข้าพเจ้า สดับซี และฟังคำพูดของข้าพเจ้า^{๒๐} เขาผู้ใดนาเพื่อหว่าน ไถ อยู่เสมอหรือ เขาเบิกดิน และคราดอยู่เป็น นิตย์หรือ^{๒๑} เมื่อ เขาปราบ ผีลง แล้ว เขาไม่หว่านเทียมแดงและยี่หว่า เขาไม่ใส่ข้าวสาลีเป็นแถว และข้าวบาร์เลย์ในที่อื่นเหมาะ ของมัน และหว่านข้าวไรไ่ว้เป็นคนแดนหรือ^{๒๒} เพราะพระเจ้าของเขาทรงสั่งสอนเขาถูกต้อง พระองค์ได้สอนเขา^{๒๓} เขาไม่หวาดเทียมแดงด้วย เลื่อน นวด ข้าว และเขา ไม่เอาล้อเกวียนกลิ้ง ทับยี่หว่า แต่เขาเอาไม้พลองตีเทียมแดงให้หลุดออก และเอาตะบองตียี่หว่า^{๒๔} คนใดบดข้าวที่ทำขนมปังหรือ เปล่าเลย เขาไม่หวาดมันเป็นนิตย์ เมื่อเขาขับล้อเกวียนเทียมม้าทับมันแล้ว เขามีได้บดมันด้วยคนขี่ม้า^{๒๕} เรื่องนี้มาจากพระเยโฮวาห์จอมโยธาด้วย พระองค์ มหัศจรรย์นัก ในการ ปรีกษา และวิเศษในเรื่องการกระทำ

คำตักเตือนแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็ม

๒๘ ^๑วิบัติแก่อูรีเอล อารีเอล นครซึ่งดาวิดทรงตั้งค่าย จงเพิ่มปีเข้ากับปี จงให้มีเทศกาลถวายเครื่องบูชาตามรอบของมัน ^๒เรายังจะให้อารีเอลทุกซี้ใจ จะมีการร้องคร่ำครวญและร้องทุกข์ และเมืองนั้น

จะเป็นเหมือนอารีเอลแก่เรา^๓ และเราจะตั้งค่ายอยู่รอบเจ้า และเราจะล้อมเจ้ากับบรรดาหอรบ และเราจะยกเชิงเทินขึ้นสู่เจ้า^๔ และเจ้าจะถูกเหยียบบลง เจ้าจะพูดมาจากที่ลึกของแผ่นดินโลก คำของเจ้าจะมาจากที่ต่ำลงในผงคลี เสียงของเจ้าจะมาจากพื้นดินเหมือนเสียงผี และคำพูดของเจ้าจะกระซิบออกมาจากผงคลี^๕ แต่มวลชาวต่างประเทศของเจ้าจะเหมือนผงคลีละเอียด และผู้นำกลัวทั้งมวลจะเหมือนแกลบที่ฟุ้งหายไป ออซัวประเดี๋ยวดี๋ยวด และในทันทีทันใด^๖ พระเยโฮวาห์ จอมโยธา จะ ทรง เยี่ยมเยียนเจ้าด้วยฟ้าร้อง และด้วยแผ่นดินไหว และด้วยเสียง กัมปนาท ด้วยพายุ และพายุ แรงกล้าด้วย เปลว แห่งเพลิง เผาผลาญ^๗ และ มวล ประชาชาติทั้งสิ้นที่ต่อสู้กับอารีเอล ทั้งหมดที่ต่อสู้กับเขาและกับที่กำบังเข้มแข็งของเขา และทำให้เขาทุกซี้ใจ จะเป็นเหมือนความฝันคือนิมิตในกลางคืน^๘ อย่างเมื่อคนหิวฝันว่า ดูเถิด เขากำลังกินอยู่ และตื่นขึ้นก็ยังมีหิวอยู่ จิตใจเขาไม่มีอิ่ม หรือเหมือนเมื่อคนกระหายฝันว่า ดูเถิด เขากำลังดื่มอยู่ แล้วตื่นขึ้นมา ดูเถิด อ่อนเปลี้ย จิตใจของเขายังแห้งผาก มวลประชาชาติทั้งสิ้นที่ต่อสู้กับภูเขาศิโยน ก็จะเป็นเช่นนั้น

วิธีการต่างๆทางศาสนาทำให้พระเจ้าพอพระทัยมิได้

^๑จง ร้อง และ งงวย จง ร้อง เรียก และ ร้องให้ เขามีนเมา แต่ไม่ใช่ด้วยเหล้าองุ่น เขาโซเซ แต่ไม่ใช่ด้วยเมรัย^๒ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเทวิญญูณแห่งความหลับสนิทลงเหนือเจ้า และปิดตาของเจ้า และพระองค์ทรงคลุมตาของพวกผู้พยากรณ์ พวกเจ้านาย และพวก ผู้ ทำนวยของเจ้า^๓ และ แก่ ท่านทั้งหลาย นิมิตนี้ทั้งสิ้นได้กลายเป็นเหมือนถ้อยคำในหนังสือที่ประทับตรา เมื่อคนให้แก่คนหนึ่งที่อ่านได้ กล่าว ว่า “อ่านนี้ซี” เขาว่า “ข้าอ่านไม่ได้เพราะมีตราประทับ”^๔ และ เมื่อ เขา ให้ หนังสือ แก่ คนหนึ่งที่อ่านไม่ได้ กล่าว ว่า “อ่านนี้ซี” เขาว่า “ข้าไม่รู้หนังสือ”^๕ และ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เพราะชนชาตินี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่เขาให้จิตใจของเขาห่างไกลจากเรา เขายำเกรงเราเพียงแต่เหมือนเป็นข้อบังคับของ

มนุษย์ที่สอนกันมา ^{๑๔} เพราะฉะนั้น ดูเถิด เรา จะกระทำสิ่งมหัศจรรย์กับชนชาตินี้ อีก ทั้ง การประหลาดและอัศจรรย์ สถิติปัญญาของคน มีปัญญาของเขาจะพินาศไป และความเข้าใจ ของคนที่เข้าใจจะถูกปิดบังไว้” ^{๑๕} วิบัติแก่ ผู้ที่พยายามซ่อนแผนงานของเขาไว้ลึกจาก พระเยโฮวาห์ ซึ่งการกระทำของเขาอยู่ใน ความมืด ผู้ซึ่งกล่าวว่า “ใครเห็นเรา ใคร จำเราได้” ^{๑๖} แน่แน่นอนความวิปริตของเจ้าจะ ถือว่าช่างปั้นเท่ากับดินเหนียว และสิ่งที่ถูก สร้างจะพูดเรื่องผู้สร้างมันว่า “เขาไม่ได้สร้าง ข้า” หรือสิ่งที่ถูกปั้นขึ้นจะพูดเรื่องผู้ปั้นมันว่า “เขาไม่มีความเข้าใจอะไรเลย” อย่างนี้หรือ

อิสราเอลจะได้รับพระพรในอนาคต

^{๑๗} ไม่ใช่ อีก นิด หน่อย เท่านั้น หรือ ที่ เลบานอน จะ ถูก เบลีเยน ให้ เป็น สวน ผล ไม้ และสวนผลไม้จะถือว่าเป็นป่า ^{๑๘} ในวันนั้น คนหูหนวกจะได้ยินถ้อยคำของหนังสือ และ ตาของ คนตาบอด จะ เห็น ออก มา จาก ความ คลุ้ม และ ความ มืด ของ เขา ^{๑๙} คนใจอ่อน สุภาพ จะ ได้ ความ ชื่นบาน สดใส ใน พระ เย โฮ วาห์ เพิ่ม ขึ้น และ คน ยากจน ท่ามกลาง มนุษย์จะสิงไลดในองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ^{๒๐} เพราะ ว่า ผู้ นำ ก้าว จะ สูญ ไป และ ผู้ เยาะ เย้ย จะ ถูก ผลาญ ไป และ คน หึ่ง ปวง ที่ เฝ้ารอ คอย ที่ จะ กระ ทำ การ อื่น ชั่ว ชั่ว จะ ถูก ตัด ขาด ^{๒๑} คือ ผู้ ที่ ใส่ ความ คน อื่น ด้วย ถ้อยคำ ของ เขา และ วาง บ่วง ไว้ ตัก เขา ผู้ กล่าว คำ ขนบ ที่ ประทุ เมื่อง และ ด้วย ถ้อยคำ ที่ ไม่ เป็น แก่น สสาร เขาก็ ตัก คน ขอบ ธรรม เสีย ^{๒๒} เพราะ ฉะนั้น พระ เย โฮ วาห์ ผู้ ทรง ใ ถ้อ บร ธา ัม ตรัส ดั่ง นี้ เกี่ยวกับ วงศ์วาน ของ ยา โค บ ว่า “ยา โค บ จะ ไม่ ต้อง อับ อาย อีก หน้า ของ เขา จะ ไม่ ซีด ลง อีก ต่อ ไป” ^{๒๓} เพราะ เมื่อ เขา เห็น ลูก หลาน ของ เขา ซึ่ง เป็น ผลงาน แห่ง มือ ของ เรา ใน หมู่ พวง เขา เขา ทั้ง หลาย จะ ถือ ว่า นาม ของ เรา บร ิ สุ ทิ เขา ทั้ง หลาย จะ ถือ ว่า องค์ บร ิ สุ ทิ ของ ยา โค บ บร ิ สุ ทิ และ จะ กล่าว เกียรติ พระ เจ้า แห่ง อิสราเอล ^{๒๔} และ บรรดา ผู้ ที่ ผิด ผ่า ย จิต ใจ จะ มา ถึง ความ เข้า ใจ และ บรรดา ผู้ ที่ บั่น พิน ฟ่า จะ ยอม เรียน รู้ หลัก คำ สอน”

การกระทำสนธิสัญญากับ อียิปต์เป็นความบาป

^๑ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “วิบัติแก่ลูกหลานที่ถือตั้ง ผู้กระทำแผนงาน แต่ไม่ใช่ของเรา ผู้ปกคลุมด้วยเครื่องปกปิด แต่ไม่ใช่ตามน้ำใจเรา เขาจะเพิ่มบาปซ้อนบาป ^๒ ผู้ ออก เติ น ลง ไป ยัง อียิปต์ โดย ไม่ ขอ คำ ปรี กฤษ ณา จาก ปาก ของ เรา เพื่อ จะ เข้ม แข็ง ใน การ ลี้ภัย กับ ฟาโรห์ เพื่อ จะ วาง ใจ ใน ร่ม เเง ของ อียิปต์ ^๓ เพราะ ฉะนั้น การ ลี้ภัย กับ ฟาโรห์ จะ กลับ เป็น ความ อับ อาย ของ เจ้า และ การ วาง ใจ ใน ร่ม เเง ของ อียิปต์ จะ กลับ เป็น ที่ ขาย หน้า ของ เจ้า ^๔ เพราะ แม้ ว่า ข้า ราช การ ของ เขา อยู่ ที่ ไค อั้น และ ทูต ของ เขา ไป ถึง ฮา เนส ^๕ ทุกคน ได้รับความ อับ อาย โดย ชน ชาติ หนึ่ง ซึ่ง ช่วย เขา ไม่ ได้ ซึ่ง มี ใ ต้ นา ความ ช่วย เหลือ หรือ ประโยชน์ มา ให้ ได้ แต่ ความ อับ อาย และ ความ ขาย หน้า” ^๖ ภาวะ เรื่อง สัตว์ ป่า แห่ง ภาค ใต้ เขา ทั้ง หลาย บรรทุก ทรัพย์ สมบัติ ของ เขา บน หลัง ลา และ บรรทุก ทรัพย์ สิน ของ เขา บน โหน กอ ลู ไป ตลอด แผ่น ดิน แห่ง ความ ยาก ลำบาก แส น ระ ทม ที่ ซึ่ง สิง ไต หนุ่ม และ สิง ไต แก่ งู ร้าย และ งู แมว เขา ออก มา ไป ยัง ชน ชาติ หนึ่ง ซึ่ง จะ ช่วย เขา ไม่ ได้ ^๗ เพราะ ความ ช่วย เหลือ ของ อียิปต์ นั้น ไร้ ค่า และ เปล่า ประโยชน์ เพราะ ฉะนั้น เรา จึง เรียก เขา ว่า “ความ เข้ม แข็ง ของ เขา คือ ใ ห้ ึ่ง ฉเย เมย” ^๘ บัด นี้ ไป เถอะ เขียน ลง ไว้ บน แผ่น จารึก ต่อ หน้า เขา และ จด ไว้ ใน หนังสือ เพื่อ ใน เวลา ที่ จะ มา ถึง จะ เป็น สัก ขี พยาน เป็น นิตย ^๙ เพราะ ว่า เขา ทั้ง หลาย เป็น ชน ชาติ ที่ ถือ ตั้ง เป็น ลูก ขี ปด เป็น หลาน ที่ ไม่ ยอม พัง พระ ราช บัญญัติ ของ พระ เย โฮ วาห์ ^{๑๐} ซึ่ง กล่าว แก่ พวก ผู้ ทำ นาย ว่า “อย่า เห็น เลย” และ แก่ ผู้ พยา กรณ์ ว่า “อย่า พยา กรณ์ สิ่ง ที่ ถูก ต้อง แก่ เรา เลย จง พุด สิง ราบ ริน แก่ เรา จง พยา กรณ์ มา ยา ^{๑๑} ออก จาก ทาง เสีย หัน เสีย จาก วิถี ใ ห้ องค์ บร ิ สุ ทิ ของ อิสราเอล พ้น หน้า ฝ่า ตา ของ เรา เสีย” ^{๑๒} เพราะ ฉะนั้น องค์ บร ิ สุ ทิ ของ อิสราเอล ตรัส ดั่ง นี้ ว่า “เพราะ เจ้า ดู หิน ถ้อย คำ นี้ และ วาง ใจ ใน การ บิ บูน บัง คับ และ การ ทู จริ ต และ ฟัง ใ ห้ อาย สิ่ง เหล่า นั้น ^{๑๓} เพราะ ฉะนั้น ความ ชั่ว ชั่ว นี้ จะ เป็น แก่ เจ้า เหมือน กำ พวง สูง แยก ออก ไพล์ ออก ไป กำ ลัง จะ พัง ซึ่ง จะ พัง อย่าง บัจ จับ น หัน ดวน ใน พริ บตา เดียว ^{๑๔} พระ องค์ จะ ทรง

กระทำให้แตกเหมือนภาชนะของช่างหุ้มอแตก ซึ่งแตกเป็นชิ้นๆอย่างไม่ปรานี ชิ้นที่แตกนั้นไม่พบชิ้นดีพอที่จะดีกั้ไฟออกจากเตาหรือใช้ตัดกั้เอาออกจากบ่อเก็บน้ำ”

คนอิสราเอลต้องกลับใจขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

๑๕ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนั้นว่า “ในการกลับและหยุดพัก เจ้าทั้งหลายจะรอด กำลังของเจ้า จะอยู่ใน ความสงบ และความไว้วางใจ” และเจ้าก็ไม่ยอมทำตาม ๑๖ แต่เจ้าทั้งหลายว่า “อย่าเลย เราจะขี่ม้าหนีไป” เพราะฉะนั้นเจ้าก็จะหนีไป และ “เราจะขี่ม้าเร็วจัด” เพราะฉะนั้นผู้ไล่ตามเจ้าทั้งหลายจะเร็วจัด ๑๗ คนพันหนึ่งจะหนีเพราะคำขู่เชิญของคนคนเดียว เจ้าทั้งหลายจะหนีเพราะคำขู่เชิญของคนห้าคน จนจะเหลือแต่เจ้าเหมือนเสาธง บนยอดภูเขา เหมือนอาณัติสัญญาบนเนิน ๑๘ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ ทรงคอยที่จะทรงพระกรุณาเจ้าทั้งหลาย เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องเพื่อจะเมตตาเจ้า เพราะพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม บรรดาผู้ที่คอยท่าพระองค์จะได้รับพระพร ๑๙ เพราะประชาชนจะอาศัยในศิโยน ณ เยรูซาเล็ม เจ้าจะไม่ร้องให้อีกต่อไป เมื่อได้ยินเสียงเจ้า ร้อง ทูล พระองค์จะทรงเมตตาต่อเจ้า เมื่อพระองค์ทรงได้ยิน พระองค์จะทรงตอบเจ้า ๒๐ และถึงแม้องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานอาหารแห่ง ความยาก ลำบาก และ น้ำแห่งความทุกข์ใจให้แก่เจ้า ถึงกระนั้นครุทั้งหลายของเจ้าจะไม่ซ่อนตัวในมุมอีกเลย แต่ตาของเจ้าจะเห็นครุของเจ้า ๒๑ และเมื่อเจ้าหันไปทางขวาหรือหันไปทางซ้าย หูของเจ้าจะได้ยินวจนจะข้างหลังเจ้าว่า “นี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้” ๒๒ แล้วเจ้าจะทำลายรูปเคารพสลักอาบเงินของเจ้า และรูปเคารพหล่อซุบทองคำของเจ้า เจ้าจะกระจ่ายมันไปอย่างผ้าอนามัย และเจ้าจะกล่าวแก่มันว่า “ไปให้พ้น” ๒๓ และพระองค์จะประทานฝนให้แก่เมล็ดพืชซึ่งเจ้าหว่านลงที่ดิน และประทานข้าวซึ่งเป็นผลผลิตของดิน และข้าวจะอุดมและสมบูรณ์ ในวันนั้นวัวของเจ้าจะกินอยู่ในลานหญ้าใหญ่ ๒๔ และวัวกับลาที่ใช้ทำนาจะกินข้าวใส่เกลือ ซึ่งใช้พลวและส้อมซัด

๒๕ และบนภูเขาสูงทุกแห่ง และบนเนินสูงทุกแห่งจะมีแม่น้ำลำธารที่มีน้ำไหลในวันที่มีการประหารอาหารอย่างยิ่งใหญ่ เมื่อหอคอยพังลง ๒๖ ยิ่งกว่านั้นอีก แสงสว่างของดวงจันทร์จะเหมือนแสงสว่างของดวงอาทิตย์ และแสงสว่างของดวงอาทิตย์จะเป็นเจ็ดเท่า และเป็นอย่างแสงสว่างของเจ็ดวัน ในวันที่พระเยโฮวาห์ ทรง พัน ร้อย ปาณ เจ็บ ชนิดของพระองค์ และรักษาบาดแผลซึ่งเขาถูกพระองค์ทรงตีนั้น ๒๗ เกิด พระนามของพระเยโฮวาห์ มาจากที่ไกล ร้อนด้วยความกริ้วของพระองค์ ภาชนะนั้นก็หนักหนา ริมพระโอษฐ์ของพระองค์เต็มด้วยความกริ้ว และ พระชีวหาของพระองค์เหมือนไฟเผาผลาญ ๒๘ พระปัสสาสะของพระองค์เหมือนลำธารท่วมท้น ที่ท่วมถึงกลางคอ เพื่อจะร้อนบรรดาประชาชาติด้วยตะแกรงแห่งความไร้สาระ และจะมีบังเหียนซึ่งพาให้หลงไปที่ขากรรไกรของชนชาติทั้งหลาย ๒๙ เจ้าจะมีบทเพลงอย่างคันทิมเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ และมีใจยินดี อย่างคนที่ออกเดินตามเสียงปี่ เพื่อไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ถึงผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอล ๓๐ และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้พระสุรเสียงกัมปนาทของพระองค์เป็นที่ได้ยิน และจะทรงให้เห็นพระกรฟาดลงของพระองค์ ด้วยความกริ้วอย่างเกรี้ยวกราด และเปลวแห่งเพลิงเผาผลาญ พร้อมกับฝนกระหน่ำและพายุ และลูกเห็บ ๓๑ คนอัสซีเรียจะสยดสยองด้วยพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงไต่ถามด้วยพระคทาของพระองค์ ๓๒ และจิ้งหะไม่เรียวลงโทษทุกจิ้งหะซึ่งพระเยโฮวาห์ไต่ถามเหนือเขาจะเข้ากับเสียงรำมะนาและพิณ เขาจะคู่ พระองค์จะทรงต่อสู้เขาด้วยสงครามฟาดฟัน ๓๓ เพราะโทเพท์ก็จัดไว้แล้วแล้ว เื่อเตรียมไว้สำหรับกษัตริย์ เขิงตะกอนก็เล็กและกว้าง พร้อมไฟและปืนมากมาย คือพระปัสสาสะของพระเยโฮวาห์เหมือนธารกำมะถันมาจุดให้ลุก

พระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันเยรูซาเล็ม

๑ วิบัติ แก่ คน เหล่า นั้น ผู้ ลง ไป ที่ อียิปต์ เพื่อขอความช่วยเหลือ และหมายพึ่งม้า ผู้ที่วางใจในรถรบเพราะมีมาก และวางใจในพลม้า เพราะเขาทั้งหลายแข็งแรงนัก แต่ มิได้ หมาย พึ่ง องค์ บริสุทธิ์ ของ

อิสราเอล หรือแสวงหาพระเยโฮวาห์^๒ แต่ถึงกระนั้น พระองค์ยังทรงเกลียดชังและจะนำภัยพิบัติมาให้ พระองค์จะมีได้ทรงเรียกพระวาจนะของพระองค์คืนมา แต่จะทรงลุกขึ้นต่อสู้กับวงศ์วานผู้กระทำความผิด และต่อสู้กับผู้ช่วยเหลือของคนเหล่านั้นที่กระทำความชั่ว^๓ คนอียิปต์เป็นคน และไม่ใช้พระเจ้า และม้าทั้งหลายของเขาเป็นเนื้อหนังและไม่ใช้วิญญาณ เมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก ทั้งผู้ช่วยเหลือก็ จะสะดุด และผู้ที่รับการช่วยเหลือก็ จะล้ม และเขาทั้งหลายจะล้ม เหลวด้วยกัน^๔ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า “ดังสิงโต หรือสิงโตหนุ่ม คำรามอยู่เหนือเหยื่อของมัน และเมื่อเขาเรียกผู้เลี้ยงแกะหมู่หนึ่งมาสู่มัน มันจะไม่รำคาญกลัวต่อเสียงของเขาทั้งหลาย หรือย่อมนต่อเสียงอึงคะนึงของเขา ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะเสด็จลงมาเพื่อสู้รบเพื่อภูเขาศิโยนและเพื่อเนินเขาของมัน^๕ เหมือนนกบินร่อนอยู่ ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะ ทรงป้องกันเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงป้องกันและช่วยให้พ้น พระองค์จะทรงเว้นเสีย และสงวนชีวิตไว้^๖ จึงกลับมาหาพระองค์ผู้ที่ประชาชนอิสราเอลได้กับฏออย่างร้าย^๗ เพราะในวันนั้น ทุกคนจะทิ้งรูปเคารพของตนที่ทำด้วยเงิน และรูปเคารพของตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งมือของเจ้าได้ทำขึ้นอย่างบาปหนาสำหรับตัวเจ้า^๘ และคนอัสซีเรียจะล้มลงด้วยดาบซึ่งไม่ใช่ของชายฉกรรจ์ และดาบซึ่งไม่ใช่ ของ คนต่ำต้อย จะกินเขาเสีย และเขาจะหนีจากดาบและคนหนุ่มของเขาจะพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง^๙ เขาจะข้ามที่กำบังของเขาไปเพราะความหวาดกลัว และพวกเจ้านายของเขาจะเกรงกลัวทรงนั้น” พระเยโฮวาห์ผู้ที่ไฟของพระองค์อยู่ในศิโยน และผู้ที่เตาหลอมของพระองค์อยู่ในเยรูซาเล็ม ตรัสดังนี้แหละ

อาณาจักรของพระคริสต์ในอนาคตก็คือความหวังของอิสราเอล

๓๒ ๑ ดูเถิด กษัตริย์องค์หนึ่ง จะครอบครองด้วยความชอบธรรม และเจ้านายจะครอบครองด้วยความยุติธรรม^๒ และผู้หนึ่ง จะเหมือน ที่กำบัง จาก ลม เป็น ที่ ค้ำ ให้ พ้น จาก พายุ ฝน เหมือน ชาร์นา ใน ที่ แห่ง

เหมือน ร่มเงา คีลาม หิม่า ใน แผ่น ดิน ที่ อ่อนเปื่อย^๓ แล้ว ตา ของ คน ที่ เห็น จะ มี ได้ หลับ และ หู ของ คน ที่ ฟัง จะ ได้ยิน^๔ จิตใจ ของ คน ที่ หุนหัน จะ เข้าใจ ความ รู้ และ ลิ้น ของ คน ติดอ่าง จะ พูด ฉะฉาน อย่าง ทันท่วงที^๕ เขา จะ ไม่เรียก คน เลว ทรมาน ว่า คน ใจ กว้าง อีก หรือ คน ถ้อย ว่า เป็น คน อารี^๖ เพราะ คน เลว ทรมาน จะ พุด อย่าง เลว ทรมาน และ ใจ ของ เขาก็ ปอง ความ ชั่วช้า เพื่อ ประกอบ ความ หน้า ซื่อ ใจ คด เพื่อ ออก ปาก พุด ความ ผิด เกี่ยวกับ พระเยโฮวาห์ เพื่อ ทำ จิตใจ ของ คน หิว ให้ อุด ดอย และ จะ ไม่ ให้ คน กระหาย ได้ ต็ม^๗ อุบาย ของ คน ถ้อย ก็ ชั่วร้าย เขา คิด ขึ้น แต่ ก็ กิจการ ชั่ว เพื่อ ทำ ลาย คน ยาก จน ด้วย ถ้อย คำ เท็จ แม้ว่า เมื่อ คำ ร้อง ของ คน ชัด สนั่น ถูก ต้อง^๘ แต่ คน ใจ กว้าง ก็ แนะนำ แต่ สิ่ง ที่ ประเสริฐ เขา จะ ดำรง อยู่ ด้วย สิ่ง ที่ ประเสริฐ^๙ หมิง ทิ้ง หลาย ที่ อยู่ อย่าง สบาย เอ้ย จึง ลุก ขึ้น เถิด และ ฟัง เสียง ของ ข้าพเจ้า ท่าน บุตร สาว ที่ ไม่ ระมัด ระวัง เอ้ย จึง เจีย หู ฟัง คำ พุด ของ ข้าพเจ้า^{๑๐} อีก สัก ปีก ว่า ฏอ หมิง ที่ ไม่ ระมัด ระวัง เอ้ย ท่าน จะ สะ ตั้ง ตัว สิ้น เพราะ ไร่องุ่น ก็ จะ ไร่ ผล ฤดู เก็บ ผล ไม้ ก็ จะ ไม่ มา ถึง^{๑๑} หมิง ที่ อยู่ สบาย เอ้ย จึง ตัว สิ้น เถิด ท่าน ผู้ ไม่ ระมัด ระวัง เอ้ย จึง สะ ตั้ง ตัว สิ้น เถิด จึง แก้ว ผ่า ปล่อย ตัว ล่อน จ้อ น และ เอา ผ้า กระสอบ คาด เอว ไว้^{๑๒} เขา จะ ทูบ ปอก ด้วย เรื่อง ไร่นา ที่ แสน สุข ด้วย เรื่อง เถา อุ่น ผล ดุก^{๑๓} ด้วย เรื่อง แผ่น ดิน ของ ชนชาติ ของ เรา ซึ่ง งอก แต่ หนาม ใหญ่ และ หนาม ย่อย ด้วย เรื่อง บ้าน เรือน ที่ ขึ้น บน ใน นคร ที่ สนุก สนาน^{๑๔} เพราะ ว่า พระ ราช วั ง จะ ถูก ทอด ทิ้ง เมือง ที่ มี คน หนา แน่น จะ ถูก ทิ้ง ร้าง ป้อม ปราการ และ หอคอย จะ กลาย เป็น ถ้ำ เป็น นิธัย เป็น ที่ ขึ้น บน ของ ลา ป่า เป็น ลาน หน้า ของ ผุง แพะ แกะ^{๑๕} จน กว่า พระ วิญญาณ จะ เท ลง มา บน เรา จาก เบื้อง บน และ ถิ่น ทูร กัน ดาร กลาย เป็น สวน ผล ไม้ และ สวน ผล ไม้ นั้น จะ ถือ ว่า เป็น ป่า^{๑๖} แล้ว ความ ยุติ ธรรม จะ อาศัย อยู่ ใน ถิ่น ทูร กัน ดาร และ ความ ชอบ ธรรม พัก อยู่ ใน สวน ผล ไม้^{๑๗} และ ผล ของ ความ ชอบ ธรรม จะ เป็น สันติ ภาพ และ ผล ของ ความ ชอบ ธรรม คือ ความ สงบ และ ความ วาง ใจ เป็น นิธัย^{๑๘} ชนชาติ ของ เรา จะ อาศัย อยู่ ใน ที่ อยู่ อย่าง สันติ ใน ที่ อาศัย อัน ปลอด ภัย ใน ที่ พัก ผ่อน สงบ^{๑๙} เมื่อ ป่า พัง ทลาย ลูก เท็บ จะ ตก และ เมือง จะ ยุบ ลง ที่ เดียว^{๒๐} ท่าน ที่ หว่าน อยู่ ข้าง หวัง นา

ทั้งปวงก็เป็นสุข ผู้ที่ปล่อยให้ดินวัวและดินลาเทียวอยู่อย่างอิสระ

พระสัญญาและคำตักเตือนต่างๆ

๑ วิบัติแก่เจ้าผู้ทำลาย ผู้ซึ่งตัวเจ้าเองมิได้ ถูกทำลาย เจ้าผู้เป็นคนทรยศ ซึ่งไม่มีผู้ใดได้ทรยศต่อเจ้าเลย เมื่อเจ้าจะหยุดทำลาย เจ้าจะถูกทำลาย และเมื่อเจ้าจะหยุดยังการประทุติ ทรยศเสีย เขาทั้งหลายจะทรยศต่อเจ้า ๒ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลาย รอคอยพระองค์ ขอทรงเป็นแขนของเขทั้งหลายทุกเช้า เป็นความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ในยามทุกข์ลำบากด้วย ๓ เมื่อได้ยินเสียงกัมปนาทชนชาติทั้งหลายหนีไป พระองค์ทรงลุกขึ้นบรรดาประชาชาติก็กระจัดกระจายไป ๔ ของที่รับได้ของเจ้าก็ถูกรวบรวมเหมือนตักแตนวัยคลานเก็บรวบรวม คนก็กระโดดตะครุบอย่างตักแตนวัยบินโดดตะครุบ ๕ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่เียนยอ เพราะพระองค์ประทับ ณ ที่สูง พระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมเต็มศิโยน ๖ สติปัญญาและความรู้อันอุดมจะเป็นเสถียรภาพแห่งเวลาของเจ้า และเป็นกำลังแห่งความรอด ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นทรัพย์สมบัติของเขา ๗ ดูเถิด ผู้แก่วัยกล้าของเขาจะร้องทูลอยู่ภายนอก คณะทูตสันตภาพจะร่ำไห้อย่างขมขื่น ๘ ทางหลวงก็ร้าง คนสัญจรไปมาก็หยุดเดิน เขาหักพันธสัญญาเสีย เขาดูหมิ่นเมืองต่างๆ เขาไม่นับถือคน ๙ แผ่นดินไว้ทุกข์และอ่อนระทวย เลบานอนอับอายและถูกโค่นลง ซาโรนเหมือนดินทुरกันดาร บาชานและคารเมลก็สิ้นสุดผลของเขา ๑๐ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “บัดนี้เราจะลุกขึ้น บัดนี้เราจะเป็นที่ยกย่อง บัดนี้เราจะเป็นที่เชิดชู ๑๑ เจ้าจะอึ้งท้อตั้งแต่แกลม เจ้าจะคลอแต่ต่อลมหายใจของเจ้าเป็นไฟที่จะเผาผลาญเจ้า ๑๒ และชนชาติทั้งหลายก็จะเหมือนถูกเผาเป็นปูน เหมือนหนามใหญ่ที่ถูกตัดลงที่เผาไหม้ไฟ” ๑๓ เจ้าผู้อยู่ไกล ฟังซิ ว่าเราได้ทำอะไร เจ้าผู้อยู่ไกล จงรับรู้เรื่องกำลังของเรา ๑๔ คนบาบไนศิโยนก็กลัว ความสะทกสะท้านทำให้คนหน้าซื่อใจคดประหลาดใจ “ใครในพวกเรา จะอยู่กับไฟที่เผาผลาญได้ ใครในพวกเรา จะอาศัยอยู่กับการไหม้เป็นนิตย์ได้” ๑๕ คือเขา

ผู้ดำเนินอย่างชอบธรรมและพูดอย่างซื่อตรง เขาผู้ดูหมิ่นผลที่ได้จากการบีบบังคับ ผู้สลัดมือของเขาจากการถือสินบนไว้ ผู้ถอดหูจากการฟังเรื่องเลือดตกยางออก และปิดตาจากการมองความชั่วร้าย ๑๖ เขาจะอาศัยอยู่บนที่สูง ที่กำบังของเขาจะเป็นป้อมหิน จะมีผู้ให้อาหารเขา นำของเขาจะมีแน่ ๑๗ ตาของเจ้าจะเห็นกษัตริย์ทรงสง่าราศี จะเห็นแผ่นดินที่ยืดออกไกล ๑๘ จิตใจของเจ้าจะคิดถึง ความสยดสยอง “เขาผู้ที่ทำการนับอยู่ที่ไหน เขาผู้ที่ซึ่งบรรณาการอยู่ที่ไหน เขาผู้ที่นับหอคอยอยู่ที่ไหน” ๑๙ ท่านจะไม่เห็นชนชาติที่ดูร้ายอีก ชนชาติที่พูดคลุมเครือซึ่งท่านฟังไม่ออก ที่พูดต่างภาษาซึ่งท่านเข้าใจไม่ได้ ๒๐ จงมองศิโยน เมืองแห่งเทศกาลของเรา ตาของท่านจะเห็นเยรูซาเล็ม เป็นที่อยู่ที่สงบ เป็นพลับพลาที่ไม่ต้องขนย้าย หลีกหลุมพลับพลาจะไม่รู้จักถอนขึ้น เชือกผูกก็จะไม่รู้จักขาด ๒๑ แด่นั้นพระเยโฮวาห์จะทรงอยู่กับเราด้วยความโอ้อ่าตระการ ในที่ที่มีแม่น้ำและลำธารกว้าง ที่จะไม่มีการกระเซิงใหญ่แล่นไป ที่จะไม่มีการงามโอ้อ่าผ่านไป ๒๒ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษาของเรา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติให้เรา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นบรมมหากษัตริย์ของเรา พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด ๒๓ สายโยงของเจ้าห้อยหย่อน มันจะยึดเสื่อให้แน่นไม่ได้ หรือยึดใบให้กางไม่ได้ แล้วเขาจะแบ่งเหยื่อและของที่รับได้ เป็นอันมากนั้น แม้คนง่อยก็จะเอาเหยื่อได้ ๒๔ ไม่มีชาวเมืองคนใดจะกล่าวว่า “ข้าป่วยอยู่” ประชาชนผู้อาศัยอยู่ที่นั่นจะได้รับภัยความชั่วช้าของเขา

วันแห่งพระเยโฮวาห์และพระพิโรธของพระองค์

๓๔ ๑ บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงเข้ามาใกล้จะได้ฟัง และชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ฟังซิ ขอให้แผ่นดินโลกและสรรพสิ่งในนั้นฟัง ทั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่มีมาจากพิภพ ๒ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเกรี้ยวกราดต่อประชาชาติทั้งสิ้น และดุเดือดต่อพลโยธาทั้งสิ้นของเขา พระองค์ทรงสังหารผลาญเขาอย่างเด็ดขาด และมอบเขาไว้แก่การฆ่า ๓ คนที่ถูกฆ่าของเขาจะถูกเหวี่ยงออกไป และกลืนหมิ้นแห่งศพของเขาจะฟุ้งไป ภูเขา

จะละลายไปด้วยโลหิตของเขา “บริวารทั้ง
สิ้นของฟ้าสวรรค์จะละลายไป และท้องฟ้า
ก็จะม้วนเหมือนหนังสือม้วน บริวารทั้งสิ้น
ของมันจะร่วงหล่นเหมือนใบไม้หล่นจากเถา
อ่อน อย่างมะเดื่อหล่นจากต้นมะเดื่อ “เพราะ
ว่าดาบของเราจะได้ตีมันจนอิมในฟ้าสวรรค์
ดูเถิด มันจะลงมาเพื่อพิพากษาเอโดมและ
ชนชาติที่เราสถาปนาแล้ว ๖ พระแสงของพระ
เยโฮวาห์เต็มไปด้วยโลหิต เกราะกรังไปด้วย
ไขมัน กับ เลือดของลูกแกะและแพะ กับ
ไขมันของไวด์แกะผู้ เพราะพระเยโฮวาห์มี
การฆ่าบูชาในเมืองโบสราห์ การฆ่าขนาดใหญ่
ในแผ่นดินเอโดม ๗ ม้ายูนิคอนจะล้มลง
พร้อมกับเขาด้วย และวัวหนุ่มจะล้มอยู่กับ
วัวที่ฉกรรจ์ แผ่นดินของเขาจะซอกไปด้วย
เลือด และดินจะได้ดูดด้วยไขมัน “เพราะ
พระเยโฮวาห์ทรงมีวันเพื่อการแก้แค้น มี
ปีแห่งการตอบแทนเพื่อการโต้เถียงกันของ
ศิโยน “และลำธารแห่งเอโดมจะกลายเป็น
ยางมะตอย และดินของเมืองนี้จะกลายเป็น
กำมะถัน แผ่นดินนี้จะกลายเป็นยางมะตอย
ที่ลุกอยู่ ๑๐ ทั้งกลางคืนและกลางวันจะไม่
ดับ คิว้นของมันจะขึ้นอยู่เสมอเป็นนิตย์ มัน
จะถูกทิ้งร้างอยู่ทุกชั่วอายุ ไม่มีใครจะผ่าน
ไปเนื่องนิตย์ ๑๑ แต่ณกระทิงและอีกาบ้าน
จะยึดมันเป็นการสมิทธิ นกที่ดื้อและกาจะ
อาศัยอยู่ที่นั่น พระองค์จะทรงขึงสายแห่ง
ความยุ่งเหยิงเหนือมัน และปล่อยลูกดึงแห่ง
ความว่างเปล่า ๑๒ เขาจะเรียกพวกขุนนาง
มายังราชอาณาจักร แต่ไม่มีเลย และบรรดา
เจ้านายของมันจะไม่มีค่าเลย ๑๓ นามใหญ่
จะยกขึ้นในพระราชวังของมัน ต้าแยและ
ต้นหนามจะยกขึ้นในป้อมปราการของมัน
และจะเป็นที่อาศัยของมังกร และเป็นลาน
ของนูกเค้าแมว ๑๔ และสัตว์ป่า จะ พบ กับ
หมาจิ้งจอก เมฆปีศาจจะร้องหาเพื่อนของมัน
เออ ฝี่จะลงมาที่นั่นและหาที่ตัวพัก ๑๕ นก
ฮูกจะทำรังและตักฟองที่นั่น และกกไข้และ
รวบรวมลูกอ่อนไว้ในเงาของมัน เออ เหยี่ยว
ปีกดำจะรวมกันที่นั่น ต่างคู่ก็อยู่กับของมัน
๑๖ จงเสาะหาและอ่านจากหนังสือของพระ
เยโฮวาห์ สัตว์เหล่านี้จะไม่ขาดไปสักอย่าง
เดียว ไม่มีตัวใดที่จะไม่มีคู่ เพราะหนังสือนั้น
ได้บัญญัติปากของเราแล้ว และพระวิญญาณ
ของพระองค์ได้รวบรวมไว้ ๑๗ พระองค์ทรง
จับสลากให้มันแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ได้

ปั้นส่วนให้ด้วยเชือกมัด มันทั้งหลายจะได้
กรรมสิทธิ์เป็นนิตย์ มันจะอาศัยอยู่ในนั้นทุก
ชั่วอายุ

อิสราเอลจะกลับไปอยู่ที่ศิโยน

๓๕ ๑ ถิ่น ทุรกันดาร และที่แห้งแล้ง จะ
ยื้นดีเพื่อเขาทั้งหลาย ทะเลทรายจะ
เปรมปรีดี และผลิดอกอย่างต้นดอกกุหลาบ
๒ มัน จะ ออกดอก อุดม และ เปรมปรีดี ด้วย
ความชื่นบานและการร้องเพลง สง่าราศีของ
เลบานอนก็จะประทานให้มัน ทั้งความโอ้อู
ตระการของคารเมลและซาโรน ที่เหล่านี้
จะเห็นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และความ
โอ้อ่าตระการของพระเจ้าของพวกเรา ๓ จง
หนุนกำลังของมือที่อ่อน และกระทำหัวเข่า
ที่อ่อนให้มันคง ๔ จงกล่าวกับคนที่มีใจคร้าม
กลัวว่า “จงแข็งแรงเถอะ อย่างกล้า ดูเถิด
พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะเสด็จมาด้วยการ
แก้แค้น พระองค์จะเสด็จมาและช่วยท่านให้
รอด ด้วยการตอบแทนของพระเจ้า” ๕ แล้ว
นัยน์ตาของคนตาบอดจะเปิดออก แล้วหูของ
คนหูหนวกจะเบิก ๖ แล้วคนง่อยจะกระโดด
ได้อย่างกว้าง และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง
เพราะนำจะพลุ่งขึ้นมาในถิ่นทุรกันดาร และ
ลำธารจะพลุ่งขึ้นในทะเลทราย ๗ ดินที่แตก
ระแหงจะกลายเป็นสระน้ำ และดินที่กระหาย
จะกลายเป็นนาฬ ในที่อาศัยของมังกรที่ที่
แต่ละตัวอาศัยนอนอยู่จะมีหญ้าพร้อมทั้งต้น
อ้อและต้นกกงอกขึ้น ๘ และจะมีทางหลวงที่
นั้น และจะมีทางหนึ่ง และเขาจะเรียกทาง
นั้นว่า ทางแห่งความบริสุทธิ์ คนไม่สะอาด
จะไม่ผ่านไปทางนั้น แต่จะเป็นทางเพื่อพวก
เขา แล้วพวกที่เดินทางแม้คนโง่ก็จะไม่หลง
ในนั้น ๙ จะไม่มีสิ่งใดที่นั่น หรือจะไม่มีสัตว์
ร้ายมาบนทางนั้น จะหาหมันที่นั่นไม่พบ แต่
ผู้ที่ไถไว้แล้วจะเดินบนนั้น ๑๐ ผู้ที่รับการไถ
แล้วของพระเยโฮวาห์จะกลับ และจะมายัง
ศิโยนด้วยร้องเพลง มีความชื่นบานเป็นนิตย์
บุณศิระของเขาทั้งหลาย เขาจะได้รับความ
ชื่นบานและความยินดี ความโศกเศร้า และ
การถอนหายใจจะปลาตไปเสีย

เซนนาเคอริบบุกกรุกยูดาห์

๓๖ ๑ ต่อ มา ใน ปี ที่ สิบบ สี่ แห่ง รัชกาล
ษัตริย์เฮเซคียาห์ เซนนาเคอริบ
ษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ได้ยกขึ้นมาต่อสู้บรรดา

นครที่มีป้อมของยูดาห์และยึดได้^๒ และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รับสั่งให้รับซาเคห์ไปจากเมืองลาคิชถึงกรุงเยรูซาเล็ม เขาเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์พร้อมกับกองทัพใหญ่และท่านมายืนอยู่ทางรางระบายน้ำสระบนที่ถนนลานซึกฟอก^๓ เอลียาคิมบุตรชายอิสลียาห์ก็ออกมาหาท่าน เอลียาคิมเป็นผู้บัญชาการราชสำนัก พร้อมกับเซบนาห์ราชเลขาและโยอาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ

รับซาเคห์ขู่เข็ญอิสราเอล

๔ และรับซาเคห์พูดกับเขาว่า “จงทูลเฮเซคียาห์ว่า ‘พระมหากษัตริย์คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ตรัสตั้งนี้ว่า ท่านวางใจในอะไร^๕ ท่านคิดว่า (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) ‘เรามียุทธศาสตร์และแสนยานุภาพ’ หรือ เดียวนี้ท่านวางใจในใคร ท่านจึงได้กบฏต่อเรา^๖ ดูเถิด ท่านวางใจในไม้เท้าอ้อที่เกาะคืออียิปต์ ซึ่งจะตำมือของคนใดๆ ที่ไขไม้เท้านั้นขึ้น ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางใจในเขา^๗ แต่ถ้าท่านจะบอกเราว่า ‘เราวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา’ ก็ปุชนียสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์นั้นมิใช่หรือที่เฮเซคียาห์หรือทิงเสียแล้ว พูลางกล่าวแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า ‘ท่านทั้งหลายจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชานี้’^๘ ฉะนั้นบัดนี้ มาเถิด มาทำสัญญากันกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย นายของข้า เราจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าฝ่ายเจ้าหากคนที่ขี่ม้าเหล่านั้นได้^๙ แล้วอย่างนั้นเจ้าจะขับไล่ นายกองแต่เพียงคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้น้อยที่สุดของนายของเราอย่างไรได้ แต่เจ้ายังวางใจพึ่งอียิปต์เพื่อรถรบและเพื่อพลม้า^{๑๐} ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรามาต่อสู้อัแผ่นดินนี้เพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโฮวาห์หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าว่า ‘จงขึ้นไปต่อสู้อัแผ่นดินนี้และทำลายเสีย’”^{๑๑} แล้วเอลียาคิม เซบนาห์ และโยอาห์ เรียนรับซาเคห์ว่า “ขอทีเถอะ ขอพูดกับผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอารัมเถิด เพราะเราเข้าใจภาษานั้น ขออย่าพูดกับเราเป็นภาษาฮีบรูให้ประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นได้ยินเลย”^{๑๒} แต่รับซาเคห์ว่า “นายของข้าใช้ให้เรามาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้าและแก่เจ้า และไม่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้อง

กินขี้และกินเยี่ยวของเขาพร้อมกับเจ้าอย่างนั้นหรือ”^{๑๓} แล้วรับซาเคห์ได้ยื่นร้องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า “จงฟังพระวาทะของพระมหากษัตริย์คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย^{๑๔} กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘อย่าให้เฮเซคียาห์ลงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้าให้พ้น^{๑๕} อย่าให้เฮเซคียาห์กระทำให้เจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์เถิดว่า ‘พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแน่ จะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย’”^{๑๖} อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งนี้ว่า ‘จงทำสัญญาไมตรีกับเราด้วยของกำนัล และออกมาหาเรา แล้วทุกคนจะได้กินจากถาดองุ่นของตน และทุกคนจะกินจากที่ชั่งน้ำของตน^{๑๗} จนเราจะมานำเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเองเป็นแผ่นดินที่มีข้าวและนาองุ่น แผ่นดินที่มีขนมปังและสวนองุ่น^{๑๘} จงระวังเกลือกว่าเฮเซคียาห์จะนำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น’ มีพระแห่งบรรดาประชาชาติองค์ใดเคยช่วยแผ่นดินของตนให้พ้นจากพระหัตถ์แห่งกษัตริย์ของอัสซีเรียได้หรือ^{๑๙} พระของเมืองฮามัทและเมืองอารบัดอยู่ที่ไหน พระของเมืองเสฟารวามอยู่ที่ไหน เขาได้ช่วยสะมาเรียให้พ้นจากมือของเราหรือ^{๒๐} พระองค์ใดในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศเหล่านี้ได้ช่วยประเทศของตนให้พ้นจากมือของเราแล้วพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากมือของเราหรือ”^{๒๑} แต่เขาทั้งหลายนิ่งไม่ตอบเขาลักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า “อย่าตอบเขาเลย”

เฮเซคียาห์ฟังคำขู่เข็ญของรับซาเคห์

๒๒ แล้ว เอลียาคิมบุตรชายอิสลียาห์ผู้บัญชาการราชสำนัก และเซบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วยเสื้อผ้าฉีกขาด และกราบทูลถ้อยคำของรับซาเคห์

๓๗ ต่อมาเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงได้ยิน พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์เสีย และทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์^๒ และพระองค์ทรงใช้เอลียาคิมผู้บัญชาการราชสำนัก และเซบนาห์ราชเลขา

และพวกบุโรหิตใหญ่คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายของอามอส เขาทั้งหลายเรียนท่านว่า “เฮเซคียาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘วันนี้เป็นวันทุกขใจ วันถูกติเตียน และหมิ่นประมาท เด็กก็ถึงกำหนดคลอด แต่ไม่มีกำลังเบ่งให้คลอด’” พระรอยพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่านคงจะสถับถ้อยคำของรับซาเคห์ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียหมายของ เขา ได้ส่งมาให้เย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และจะทรงชนาบถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ได้ ทรงสถับ เพราะ ฉะนั้น ขอท่าน ถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนชนที่เหลืออยู่นี้”

อิสยาห์สัญญาว่าพระเจ้า จะทรงช่วยเหลือยูดาห์

๕ ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคียาห์ มาถึงอิสยาห์ ๖ อิสยาห์ก็บอกเขาทั้งหลาย ว่า “จงทูลนายของท่านเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้า ได้ยินนั้น ซึ่ง ข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กล่าวหยาบข้าต่อเรา’” ๗ “ดูเถิด เราจะบรรจวจิตใจอย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง”

เซนนาเคอริบสบประมาท พระเจ้าของเฮเซคียาห์

๘ รับซาเคห์ได้กลับไป และได้พบกษัตริย์ แห่ง อัส ซีเรีย สู้รบ เมือง ลิ บนานห์ เพราะ เขา ได้ยิน ว่า กษัตริย์ ออก จาก ลา คีซ แล้ว ๙ “พระองค์ ทรง ได้ยิน เกี่ยวกับ ที ร หะ คาห์ กษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า “เขาได้ออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว” และเมื่อพระองค์ทรง สถับแล้วจึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูล ว่า ๑๐ “เจ้าจงพูดกับเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่ง ยูดาห์ ดังนี้ว่า ‘อย่าให้พระเจ้าของท่าน ซึ่ง ท่านวางใจนั้นลวงท่านว่า “เยรูซาเล็มจะมีได้ ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย”’” ๑๑ “ดูเถิด ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดา กษัตริย์ แห่งอัสซีเรียได้กระทำการอะไรกับแผ่นดินทั้งสิน บ้าง ทำลายเสียหมดอย่างสิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับการช่วยให้พ้นหรือ ๑๒ บรรดาพระ ของบรรดาประชาชาติได้ช่วยเขาให้รอดพ้น หรือ คือประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ ทำลาย คือ โก ซาน ฮา ราน เร เซฟ และ

ประชาชน ของ เอเดน ซึ่ง อยู่ใน เท ล อัส สาร ๑๓ กษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอาร์บัต กษัตริย์ของเมืองเสฟารวาอิม เฮนาและอิฟ วาห์อยู่ที่ไหน”

เฮเซคียาห์อธิษฐาน

๑๔ เฮเซคียาห์ ทรง รับ จดหมายจาก มือ ผู้ สื่อสาร และทรงอ่าน และเฮเซคียาห์ได้ขึ้น ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรง คลีจจดหมายนั้นออกต่อเมืองพระพักตร์พระ เยโฮวาห์ ๑๕ และ เฮเซคียาห์ ทรง อธิษฐาน ต่อพระเยโฮวาห์ว่า ๑๖ “โอ ข้าแต่พระเยโฮ วาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรง ประทับระหว่างพวกเครูบ พระองค์ทรงเป็น พระเจ้าแห่งบรรดา ราชอาณาจักรของ แผ่น ดินโลก พระองค์แต่องค์เดียว พระองค์ได้ ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ๑๗ “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจียพระกรรณ สถับ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิก พระเนตร ทอด พระเนตร และ ขอ ทรง สถับ บรรดาถ้อยคำของเซนนาเคอริบ ซึ่งเขาได้ใช้ มาเย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ๑๘ ข้าแต่พระ เยโฮวาห์ เป็นความจริงที่บรรดากษัตริย์แห่ง อัสซีเรียได้กระทำให้ประเทศทั้งสินและแผ่นดิน ของเขานันร้างเปล่า ๑๙ และได้เหวี่ยงพระ ของประชาชาตินั้นเข้าไฟ เพราะเขามีใช้พระ เป็นแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นเขาจึงถูกทำลายเสีย ๒๐ ฉะนั้น บัดนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้า พระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้ พ้นมือของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสินแห่ง แผ่นดินโลกจะทราบ ว่า พระองค์ทรงเป็นพระ เยโฮวาห์แต่พระองค์เดียว”

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะช่วยยู ดาห์ให้พ้นจากเซนนาเคอริบ

๒๑ แล้วอิสยาห์บุตรชายของอามอสได้ใช้ ให้ไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า “พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้า ได้อธิษฐานต่อเราเกี่ยวกับเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ๒๒ ต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่ง พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับท่านนั้นว่า ‘ธิดา พรหมจารีแห่งศิโยนดูหมิ่นเจ้า และหัวเราะเยาะเย้ยเจ้า ธิดาแห่งเยรูซาเล็มสันศิระใส่ เจ้า ๒๓ เจ้าเย้ยและกล่าวหยาบข้าต่อผู้ใด เจ้า ขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด และเบิ่งตาของเจ้า

อย่างเยอหียัน ต่อผู้ใด ต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนะซี ๒๕ เจ้าได้เฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้รับใช้ของเจ้า และเจ้าได้ว่า “ด้วยกรรพเป็นอันมากของข้า ข้าได้ขึ้นที่สูงของภูเขา ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสีดาร์ที่สูงที่สุดของม่นลง ทั้งต้นสนสามใบที่ดีที่สุดของม่น ข้าจะเข้าไปยังที่ยอดลิบที่สุดในชายแดนของม่น ที่ป่าไม้แห่งคารเมล ๒๕ ข้าชูดบ่อและตึมน้ำ ข้าได้อาฟ้ำทำของ ข้ากวาดธารน้ำทั้งสิ้นของสถานที่ที่ถูกล้อม โจมตีให้แห้งไป” ๒๖ เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เราได้จัดไว้ร่านแล้ว เราได้กะแผนงานไว้แต่ดึกดำบรรพ์ ซึ่ง ณ บัดนี้เราให้เป็นไปแล้ว คือเจ้าจะทำเมืองที่มีป้อมให้พังลงให้เป็นกองสิ่งปรักหักพัง ๒๗ ส่วนชาวเมืองนั้นมีอำนาจน้อย เขาสะดุ้งกลัวและอับอาย เขาเหมือนหญ้าที่ทุ่งนา และเหมือนหญ้าอ่อนเหมือนหญ้าที่บนยอดหลังคาเรือน เหมือนข้าวเกรียมไปก่อนที่มันจะงอกงามอย่างนั้น ๒๘ แต่เราได้รู้จักการที่เจ้านั่งลงกับการออกไปและเข้ามาของเจ้า และการเกรียวกราดของเจ้าต่อเรา ๒๙ เพราะเจ้าได้เกรียวกราดต่อเรา และความจงหองของเจ้าได้มาเข้าหูของเรา ฉะนั้น เราจะเอาขอของเราเกี่ยวจุมกเจ้า และบังเหียนของเราใส่ริมฝีปากเจ้า และเราจะหันเจ้ากลับไปตามทางซึ่งเจ้ามานั้น ๓๐ และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่ยกขึ้นเอง และในปีที่สองสิ่งทีผลิจากเดิม แล้วในปีที่สาม จงหว่าน และเกี่ยว และปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน ๓๑ ส่วนที่ รอด และ เหลือ แห่ง วงศ์ วาน ของ ยูดาห์ จะ หยั้ง ราก ลง ไป และ เกิด ผล ขึ้น บน ๓๒ เพราะ ว่า ส่วน คน ที่ เหลือ จะ ออก ไป จาก เยรูซาเล็ม และ ส่วน ที่ รอด มา จะ ออก มา จาก ภูเขา ซีโยน ความ กระ ตือ รือ รั น ของ พระ เย โส วา ห์ จอม โยธา จะ กระ ทำ การ นี้ ๓๓ เพราะ ฉะนั้น พระ เย โส วา ห์ จึง ตรัส เกี่ยว กับ กษัตริย์ แห่ง อัสซีเรีย ดัง นี้ ว่า ‘ท่าน จะ ไม่ เข้า ใน นคร นี้ หรือ ยิง ลูก ธนู ไป ที่ นั้น หรือ ถีอ ไล่ เข้า มา ข้าง หน้า นคร หรือ สร้าง เข็ง เทิน สู้ มั่น ๓๔ ท่าน มา ทาง ไต ท่าน จะ ต้อง กลับ ไป ทาง นั้น ท่าน จะ ไม่ เข้า มา ใน นคร นี้ พระ เย โส วา ห์ ตรัส ดัง นี้ และ ๓๕ เพราะ เรา จะ ป้อง กัน นคร นี้ ไว้ เพื่อให้ รอด เพื่อ เห็น แก่ เรา เอง และ เห็น แก่ ตา วิต ผู้ รับ ใช้ ของ เรา” ๓๖ ทูต สวรรค์ ของ พระ เย โส วา ห์ จึง ได้ ออก ไป และ ได้ ประหาร คน ใน ค่าย แห่ง คน อัสซีเรีย เสีย หึ่ง

แสนแปดหมื่นห้าพันคน และเมื่อคนลุกขึ้นในเวลาเช้ามีต ดูเถิด พวกเหล่านั้นเป็นศพทั้งนั้น ๓๗ แล้วเซนานาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ได้ยกไปและกลับบ้าน และอยู่ในนั้นะเวห์ ๓๘ ต่อมาขณะเมื่อท่านนมัสการในนิเวศของพระนิสโรกพระของท่าน อัครเมเลคและชาวเรเซอร์ โอรสของท่าน ก็ประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอาร์ทิมเนียและเอซาร์ฮัต โดนโอรสของท่าน ขึ้นครองครองแทนท่าน

เฮเซดียาห์ทรงประชวรและทรงฟื้นจากการประชวรนั้น

๓๘ ใน วัน เหล่า นั้น เฮ เซ ตี ยาห์ ทรง ประชวร ไกล จะ สิ้น พระ ชนม์ และ อัสซีเรีย ผู้ พยากรณ์ บุตร ชาย ของ อามอส เข้า มา เฝ้า พระ องค์ และ ทูล พระ องค์ ว่า “พระ เย โส วา ห์ ตรัส ดัง นี้ ว่า จง จัด การ การ บ้าน การ เมือง ของ เจ้า ให้ เรียบ ร้อย เจ้า จะ ต้อง ตาย เจ้า จะ ไม่ ฟื้น” ๒ แล้ว เฮ เซ ตี ยาห์ ทรง หัน พระ พักตร์ เข้า ข้าง ฝา และ อธิษฐาน ต่อ พระ เย โส วา ห์ ๓ ว่า “โอ ข้า แต่ พระ เย โส วา ห์ ข้า พระ องค์ ขอ วิง วอน ต่อ พระ องค์ ขอ ทรง รลึ ก ว่า ข้า พระ องค์ ดำ เนิน อยู่ ต่อ เบื้อง พระ พักตร์ พระ องค์ ด้วย ความ จริง และ ด้วย ใจ ที่ เพียบ พร้อม และได้ กระ ทำ สิ่ง ที่ ประเสริฐ ใน สาย พระ เนตร ของ พระ องค์ มา อย่าง ไร” และ เฮ เซ ตี ยาห์ ทรง กั้น แสง อย่าง ปวด ร้าว ๔ แล้ว พระ วจนะ ของ พระ เย โส วา ห์ มา ถึง อัสยาห์ ว่า “จง ไป บอก เฮ เซ ตี ยาห์ ว่า พระ เย โส วา ห์ พระ เจ้า ของ ตา วิต บรรพบุรุษ ของ เจ้า ตรัส ดัง นี้ ว่า เรา ได้ ยิน คำ อธิษฐาน ของ เจ้า แล้ว เรา ได้ เห็น นำ ตา ของ เจ้า แล้ว ดู เถิด เรา จะ เพิ่ม ชีวิต ให้ เจ้า อีก ลิบ ห้า ปี ๕ เรา จะ ช่วย เจ้า และ เมือง นี้ ให้ ฟื้น จาก มือ ของ กษัตริย์ แห่ง อัสซีเรีย และ จะ ป้อง กัน เมือง นี้ ไว้ ๖ นี่ จะ เป็น หมาย สำคัญ สำหรับ พระ องค์ จาก พระ เย โส วา ห์ ที่ พระ เย โส วา ห์ จะ ทรง กระ ทำ สิ่ง นี้ ตาม ที่ พระ องค์ ได้ ทรง ตรัส ไว้ ๗ ดู เถิด เรา จะ กระ ทำ ให้ เงา ที่ ดวง อา ทิตย์ ทอด มุม บน นาฬิกา แดด ของ อา ทิตย์ ย้อน กลับ มา ลิบ ขึ้น” ดวง อา ทิตย์ ก็ ได้ ย้อน กลับ บน นาฬิกา แดด ลิบ ขึ้น ตาม ชั้น ที่ ได้ ตก ไป ๘ บท ประพันธ์ ของ เฮ เซ ตี ยาห์ กษัตริย์ แห่ง ยูดาห์ หลังจาก ที่ พระ องค์ ได้ ทรง ประชวร และ ทรง ฟื้น จาก การ ประชวร ของ พระ องค์ นั้น มี ว่า ๑๐ ข้า พเจ้า ว่า เมื่อ ชีวิต ของ ข้า พเจ้า มา ถึง

กลางคน ข้าพเจ้าจะไปยังประตูแดนคนตาย ข้าพเจ้าต้องถูกตัดขาดจากปีที่เหลืออยู่ของข้าพเจ้า^{๑๑} ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่เห็นพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮวาห์ ในแผ่นดินของคนเป็น ข้าพเจ้าจะมองไม่เห็นมนุษย์อีก ที่ในหมู่ชาวแผ่นดินโลก^{๑๒} อายุของข้าพเจ้าก็ถูกพรากและถูกถอนออกไปจากข้าพเจ้า อย่างกับเดินเท้าของผู้เลียงแกะ ข้าพเจ้าได้ตัดชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างคนทอผ้า พระองค์จะทรงตัดข้าพเจ้าด้วยโรคตรอมใจ พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึง อวสาน ทั้ง วัน และคืน^{๑๓} ข้าพเจ้าได้คิดจน รุ่งเช้าว่า พระองค์จะทรงหักกระดูกทั้งสิ้นของข้าพเจ้าเหมือนอย่างสิงโต พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึง อวสานทั้งวันและคืน^{๑๔} ข้าพเจ้าร้องอย่างนกนางแอ่น หรือนก กรอด ข้าพเจ้าพิลาปอย่างนูกเขา ตาของข้าพเจ้าเห็นอ่อนด้วยมองขึ้น ข้าง บน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ถูก บีบ บังคับ ขอพระองค์ ทรง เป็น ผู้ ประกัน ของ ข้าพระองค์^{๑๕} แต่ข้าพเจ้าจะพูดอะไรได้ เพราะพระองค์ ตรัส กับ ข้าพเจ้า แล้ว และพระองค์เองได้ทรงกระทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะดำเนินไปด้วยความสงบเสงี่ยมตลอดชีวิตของข้าพเจ้า เพราะความ ขมขื่น แห่งจิตใจของข้าพเจ้า^{๑๖} โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มนุษย์ดำรงชีพอยู่ได้ ด้วยสิ่งเหล่านี้ และชีวิต แห่ง วิญญาณ ของ ข้าพระองค์ ก็ อยู่ในบรรดาสิ่งเหล่านี้ พระองค์ จะ ทรง ให้ ข้าพระองค์ หาย ดี และ ทรง ทำให้ ข้าพระองค์ มีชีวิต^{๑๗} ดูเถิด เพราะเห็นแก่สันติภาพ ข้าพระองค์จึงมีความขมขื่นมากยิ่ง แต่พระองค์ ทรงรักชีวิตของข้าพระองค์จึงได้ทรงช่วยให้พ้นจากหลุมแห่งความพินาศ เพราะพระองค์ ทรงเหวี่ยงบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์ไว้เบื้อง พระปฐมฐานก์ ของ พระองค์^{๑๘} เพราะแดน คนตายสรรเสริญพระองค์ไม่ได้ ความมรณ ายกย่อง พระองค์ไม่ได้ บรรดาคนที่ลงไป ยังปากแดนคนตายนั้น จะหวั่นในความจริง ของพระองค์ไม่ได้^{๑๙} คนเป็น คนเป็น เขาจะสรรเสริญพระองค์ หน้าที่ข้าพระองค์กระทำ ใน วัน นี้ บิดา จะ ได้ สำแดง ความ จริง ของ พระองค์ แก่ ลูก ของ เขา^{๒๐} พระเยโฮวาห์ได้ ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะร้องเพลงและเล่นเครื่องสายของข้าพเจ้า ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของข้าพเจ้า

ทั้ง หลาย ที่ พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮ วาห์”^{๒๑} ฝ่ายอิสยาห์ได้กล่าวว่า “ให้เขาเอาขนม มะเดื่อ มา แผ่นหนึ่ง และแปะไว้ที่พระยอด เพื่อพระองค์จะฟื้น”^{๒๒} เฮเซคียาห์ได้ตรัส ด้วยว่า “อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่า ข้าพเจ้า จะได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์”

เฮเซคียาห์สำแดงคลังทรัพย์ ทั้งหมดของพระองค์ให้คนจากบา บิโลนเห็น (๒ พกษ ๒๐:๑๒)

๓๙^๑ คราวนั้น เมโรดคบาลาดัน โอรส ของบาลาดัน กษัตริย์แห่งบาบิโลน ทรงส่งราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซคียาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่าเฮเซคียาห์ทรงประจวบและทรงหายประจวบแล้ว^๒ และเฮเซคียาห์ทรงเปรมปรีดี เพราะเขาเหล่านั้น และทรงพาเขาชมคลังทรัพย์ของพระองค์ ชมเงิน ทองคำ และเครื่องเทศและน้ำมันประเสริฐ และคลังพระแสงทั้งสิ้นของพระองค์ ทุกอย่างซึ่งมีในท้องพระคลัง ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชวัง หรือในราชอาณาจักร ทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งเฮเซคียาห์มิได้ทรงสำแดงแก่เขา^๓ แล้วอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ และทูล พระองค์ว่า “คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง และเขามาแต่ไหน เข้าเฝ้าพระองค์” เฮเซคียาห์ตรัสว่า “เขาได้มาหาเราจาก เมือง ไกล จาก บาบิโลน”^๔ ท่านทูลว่า “เขาเห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง” และเฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า “เขาเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเรามีได้สำแดงแก่เขา”^๕ แล้วอิสยาห์ทูลเฮเซคียาห์ว่า “ขอทรงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธา^๖ ดูเถิด วันเวลากำลังย่างเข้ามา เมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน จะไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ^๗ และลูกบางคนที่ถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้าจะถูกนำเอาไป และเขาจะเป็นชนที่ในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน”^๘ แล้วเฮเซคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า “พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นก็ดีอยู่” เพราะพระองค์ดำริว่า “จะมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความจริงในวันเวลาของเรา”

จงเล่าโลมชนชาติของพระเจ้า

๔๐ พระเจ้า ของ เจ้า ตรัส ว่า “จงเล่าโลม จงเล่าโลม ชนชาติของเรา ๒ จงพูดกับเบรูซาเล็มอย่างเห็นใจ และจงประกาศแก่เมืองนั้นว่า การสงครามของเธอสิ้นสุดลงแล้ว และความชั่วช้าของเธอก็ภัยเสียแล้ว เพราะเธอได้รับโทษจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์แล้ว เป็นสองเท่าของความบาปผิดของเธอ”

คำพยากรณ์ถึงการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ ๓:๓)

๓ เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า “จงเตรียมมรรคาแห่งพระเยโฮวาห์ จงทำทางหลวงสำหรับพระเจ้าของเราให้ตรงไปในทะเลทราย ๔ หุบเขาทุกแห่งจะถูกยกขึ้น ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และที่ขรุขระจะกลายเป็นที่ราบ ๕ และจะเผยสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และบรรดาเนื้อหนังจะได้เห็นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว”

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความอ่อนแอของมนุษย์ (อิสย ๔๐:๖-๔๑:๒๙)

๖ เสียงหนึ่งร้องว่า “ร้องสิ” และเขาว่า “ข้าจะร้องว่ากระไร” บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และความงามทั้งสิ้นของมันก็เป็นเสมือนดอกไม้แห่งทุ่งนา ๗ ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป เพราะพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เป่ามาถูกมัน มนุษย์ชาติเป็นหญ้าแห้งทีเดียว ๘ ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป แต่พระวณะของพระเจ้าของเราจะยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์ ๙ โอ คิโยนเอ๋ย ผู้นำชาวดี เจ้าจงขึ้นไปบนภูเขาสูง โอ เบรูซาเล็มเอ๋ย ผู้นำชาวดี จงเปล่งเสียงของเจ้าด้วยเต็มกำลัง จงเปล่งเสียงเถิด อย่างกลัวเลย จงกล่าวแก่หัวเมืองแห่งยูดาห์ว่า “ดูเถิด นี่พระเจ้าของเจ้า” ๑๐ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะเสด็จมาด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และพระกรของพระองค์จะครอบครองเพื่อพระองค์ ดูเถิด รางวัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ๑๑ พระองค์จะ

ทรงเลี้ยงฝูงแกะ และของพระองค์อย่างผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงรวบรวมลูกแกะไว้ในพระกรของพระองค์ พระองค์จะทรงอุ้มไว้ที่พระทรง และทรงค้อยู่นำบรรดาที่มีลูกอ่อนไป ๑๒ ผู้ใดได้เคยวางนันทิงสินด้วยอุ้งมือของตน และวัดฟ้าสวรรค์ด้วยคืบเดียว บรรจุฝูงคิลิของแผ่นดินโลกไว้ในถังเดียว และชั่งภูเขาในตาชั่งและชั่งเนินด้วยตราชู ๑๓ ผู้ใดได้นำทางพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ หรือเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ ได้สั่งสอนพระองค์ ๑๔ พระองค์ทรงปรึกษาผู้ใด ผู้ใดสั่งสอนพระองค์ และผู้ใดสอนทางแห่งความยุติธรรมให้พระองค์ และสอนความรู้แก่พระองค์ และสำแดงให้พระองค์เห็นทางแห่งความเข้าใจ ๑๕ ดูเถิด บรรดาประชาชาติก็เหมือนน้ำหยดหนึ่งจากถัง และนับว่าเหมือนผงบนตาชั่ง ดูเถิด พระองค์ทรงหยิบแกะทั้งหลายขึ้นมาเหมือนสิ่งเล็กน้อย ๑๖ เลบานอนไม่พอเป็นพิน และสัตว์ป่านันก็ไม่พอเป็นเครื่องเผาบูชา ๑๗ ต่อพระพักตร์พระองค์ บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นก็เหมือนไม่มีอะไรเลย พระองค์ทรงนับว่าเขาน้อยยิ่งกว่าความว่างเปล่าและการไร้ประโยชน์ใดๆทั้งสิ้น ๑๘ ท่านจะเปรียบพระเจ้าเหมือนผู้ใด หรือเปรียบพระองค์คล้ายกับอะไร ๑๙ รูปเคารพสลักน้ะหรือ ช่างเขาหลอมมันไว้ ช่างทองเอาทองคำปิดไว้และหลอมสุรীয়เงินให้ ๒๐ เขาผู้ที่ยากจนจนเขาไม่มีเครื่องบูชาเลยก็เลือกต้นไม้ที่จะไม่ผุ เขาเสาะหาช่างที่มีฝีมือมาตกแต่งให้ เป็นรูปเคารพสลักที่ไม่หวั่นไหว ๒๑ ท่านทั้งหลายไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ ไม่มีผู้ใดบอกท่านตั้งแต่แรกแล้ว หรือ ท่านไม่เข้าใจตั้งแต่รากฐานของแผ่นดินโลกหรือ

พระเจ้าประทับเหนือขอบวงกลมของแผ่นดินโลก

๒๒ คือ พระองค์ ผู้ประทับเหนือปริมณฑลของแผ่นดินโลก และชาวแผ่นดินโลกก็เหมือนอย่างตักแตน ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์เหมือนซึ่งม่าน และกางออกเหมือนเต็นท์ที่อาศัย ๒๓ ผู้ทรงกระทำเจ้านายให้เป็นเหมือนเปล้า และทรงกระทำให้ผู้ครอบครองแผ่นดินโลกเป็นเหมือนสุนัขภาพ ๒๔ พอปลุกเขาเหล่านั้นเสร็จ พอหว่านเสร็จ พอที่รากหยั่งลง พระองค์ก็จะเป่ามาบนเขา เขาก็จะ

เหี่ยวแห้งไป และลมหมุนก็จะพัดพาเขาไปเหมือนตอข้าว ^{๒๕}องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า “เจ้าจะเปรียบเรากับ ผู้ใดเล่า ซึ่งเราจะเหมือนเขา” ^{๒๖}จงหันหน้าขึ้นดูว่า ผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้ พระองค์ผู้ทรงนำบริวารออกมาตามจำนวน เรียกชื่อมันทั้งหมดโดยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพราะพระองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็งจึงไม่ขาดไปสักดวงเดียว ^{๒๗}โอโยโคบเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงว่า โอ อิสราเอลเอ๋ย ทำไมจึงพูดว่า “ทางของข้าพเจ้าปิดบังไว้จากพระเยโฮวาห์ และความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้านั้นก็ผ่านพระเจ้าของข้าพเจ้าไปเสีย” ^{๒๘}ท่านไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าเนื่องนิรันดร์ คือ พระผู้สร้าง ที่สุด ปลาย แผ่นดินโลก พระองค์มีได้ ทรงอ่อนเปลี้ย หรือเหน็ดเหนื่อย ความเข้าพระทัยของพระองค์ก็เหลือที่จะหยั่งรู้ได้ ^{๒๙}พระองค์ทรงประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และแก่ผู้ที่ไม่มียาล้างพระองค์ทรงเพิ่มแรง ^{๓๐}แม้คนหนุ่มจะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และชายฉกรรจ์จะล้มลงทีเดียว ^{๓๑}แต่เขาทั้งหลายผู้รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมริ้วแรงใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย

**ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและ
ความอ่อนแอของมนุษย์**

๔๑ ^๑โอ เกาะทั้งหลายเอ๋ย จงสงบใจ ต่อหน้าเรา จงให้ชนชาติทั้งหลาย ฟันกำลังของเขาเสียใหม่ ให้เขาเข้ามาใกล้แล้วให้เขาพูด ให้เราพากันเข้ามาใกล้เพื่อการพิพากษา ^๒ใครได้รำใจให้คนชอบธรรมมาจากตะวันออก ได้เรียกท่านให้ติดตามได้ มอบบรรดาประชาชาติ ต่อหน้าท่าน และให้ท่านครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ได้มอบพวกเขาไว้แก่ดาบของท่านเหมือนฝูงคิลิ และแก่คันธนูของท่านเหมือนตอข้าวที่ถูกพัดไป ^๓ท่านไล่ตามพวกเขาและผ่านเขาไปอย่างปลอดภัย ตามทางที่เท้าของท่านไม่เคยเหยียบ ^๔ผู้ใดได้ประกอบกิจและกระทำ เช่นนี้ เรียกบรรดาชั่วอายุทั้งหลายออกมาตั้งแต่เดิม เราเองคือพระเยโฮวาห์ผู้เป็นปฐม และกับกาลอวสาน เราคือผู้สิ้น ^๕เกาะทั้งหลายเห็นแล้วก็เกรงกลัว ปลายแผ่นดินโลกก็กลัว เขาทั้งหลายได้เข้ามาใกล้ ^๖ทุกคน

ช่วยเพื่อนบ้านของตน และทุกคนกล่าวแก่พี่น้องของตนว่า “จงกล้าเถิด” ^๗ช่างไม่ก็หุนหันใจช่างทอง ผู้ที่ทำให้เรียบด้วยค้อนก็หุนหันใจผู้ที่ตีทั่งว่า “พร้อมแล้วสำหรับกรับตัดกริ” และเขาก็เอาเครื่องไว้เพื่อไม่ให้หวนไหว ^๘แต่เจ้า อิสราเอล เป็นผู้รับใช้ของเรา โยโคบผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เชื้อสายของอับราฮัมสหายของเรา ^๙เจ้าผู้ซึ่งเรายึดไว้จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก และเรียกเจ้ามาจากพวกผู้ใหญ่ของโลก กล่าวแก่เจ้าว่า “เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้เลือกเจ้าและไม่เหยียดเจ้าออกไป” ^{๑๐}อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขยาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาแห่งความชอบธรรมของเรา ^{๑๑}ดูเถิด บรรดาผู้ที่ขัดเคืองกับเจ้าจะต้องได้ความอายและอดสู เขาจะเป็นความว่างเปล่า คนเหล่านั้นที่ฝันผู้เจ้าจะพินาศไป ^{๑๒}เจ้าจะแสวงหาพวกเขา แต่เจ้าจะไม่พบเขา คือผู้ที่ต่อสู้กับเจ้า ผู้ที่ทำสงครามกับเจ้าจะเป็นความว่างเปล่าและเป็นสิ่งไร้ค่า ^{๑๓}เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จะยึดมือขวาของเจ้าไว้ คือเราเองพูดกับเจ้าว่า “อย่ากลัวเลย เราจะช่วยเจ้า” ^{๑๔}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “อย่ากลัวเลย เจ้าหนอนยาโคบ เจ้าคนอิสราเอล เราจะช่วยเจ้า ผู้ไถ่ของเจ้าคือองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล” ^{๑๕}ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เป็นเลื่อนนวดข้าวใหม่ คม และมีฟัน เจ้าจะนวดและบดภูเข และเจ้าจะทำเนินเขาให้เหมือนเกลบ ^{๑๖}เจ้าจะขัดมันและลมจะพัดมันไปเสีย และลมหมุนจะกระจายมัน และเจ้าจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ เจ้าจะอวดอ้าง ในองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ^{๑๗}เมื่อคนจุนและคนขัดสนแสวงหาหน้า และไม่มี และลินของเขาก็แห้งผากเพราะความกระหาย เราคือพระเยโฮวาห์จะได้ยินเขาเอง เรา พระเจ้าของอิสราเอล จะไม่ละทิ้งเขา ^{๑๘}เราจะเปิดแม่น้ำบนที่สูงทั้งหลาย และน้ำพุที่ท่ามกลางภูเขา เราจะทำถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ และที่ดินแห้งเป็นน้ำพุ ^{๑๙}ในถิ่นทุรกันดารเร็ว จะปลูกต้นสน สีดาร์ ต้นกระถินเทศ ต้นน้ำมันเขียว และต้นมะกอกเทศ ในทะเลทรายเราจะวางต้นสนสามใบ ต้นสนเขาและต้นไม้ที่เขียวชะอุ่มตลอดปีด้วยกัน ^{๒๐}เพื่อคนจะได้เห็นและทราบ เขาจะใคร่ครวญและเข้าใจด้วยกัน ว่าพระหัตถ์

ของพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำการนี้ องค์
 บริสุทธิแห่งอิสราเอลได้สร้างสิ่งนี้ ^{๒๑}พระเย
 โฮวาห์ตรัสว่า “จงนำข้อคิดของเจ้าขึ้นมา”
 กษัตริย์ของยาโคบตรัสว่า “จงนำข้อพิสูจน์
 ของเจ้ามา” ^{๒๒}ให้เขานำมา และแจ้งแก่เรา
 ว่าจะเกิดอะไรขึ้น จงแจ้งสิ่งล่วงแล้วให้เรา
 ทราบว่ามีอะไรบ้าง เพื่อเราจะพิจารณา เพื่อ
 เราจะทราบถึงอวสานของสิ่งเหล่านั้น หรือจง
 เล่าให้เราฟังถึงสิ่งที่จะบังเกิดมา ^{๒๓}จงแจ้ง
 แก่เราว่าต่อไปนี่อะไรจะเกิดขึ้น เพื่อเราจะ
 รู้ว่าเจ้าเป็นพระ เอม จงทำดีหรือจงทำร้าย
 เพื่อเราจะ ได้ชยาด และดูกัน ^{๒๔}ดูเถิด เจ้า
 ไม่มีค่าอะไรเลย และการงานของเจ้าก็สูญ
 เปล่า ผู้ที่เลือกเจ้าก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน
^{๒๕}เราได้รู้ว่าผู้หนึ่งจากทิศเหนือและเขาจะมา
 จากทิศตะวันตกขึ้น เขาจะเรียกนามของ
 เรา เขาจะเหยียบผู้ครอบครองเหมือนเหยียบ
 ปูนโส เหมือนช่างหม้อย่ำดินเหนียว ^{๒๖}ใคร
 แจ้งไว้ตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อเราจะทราบ และ
 ล่วงหน้าเพื่อเราจะพูดว่า “เขาชอบธรรม”
 เอม ไม่มีผู้ใดได้แจ้งให้ทราบ เอม ไม่มีผู้ใด
 ได้เล่าให้ฟัง เอม ไม่มีผู้ใดได้ยินถ้อยคำของ
 เจ้า ^{๒๗}คนแรกจะกล่าวแก่ศิโยนว่า “ดูเถิด ดู
 เขาทั้งหลาย” และเราจะส่งผู้นำชาวดีให้แก่
 เยรูซาเล็ม ^{๒๘}แต่เมื่อเรามองก็ไม่มีใคร ไม่มี
 ที่ปรึกษาในหมู่พวกคนเหล่านั้น คือผู้ที่เมื่อเรา
 ถามก็ได้ให้คำตอบ ^{๒๙}ดูเถิด พระเหล่านั้นไร้
 ประโยชน์ทั้งสิ้น บรรดากิจการของมันก็เป็นที่
 ความว่างเปล่า รูปเคารพหล่อของมันก็เป็น
 แต่ลมและความยุ่งเหยิง

ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ (มธ ๑๒:๑๘-๒๑; ฟป ๒:๕-๘)

๔๒ ^๑ จงดูผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราขีดข
 ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งใจเราปิติ
 ยินดี เราได้เอาวิญญานของเราสวม ท่าน
 ไว้แล้ว ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปให้
 แก่บรรดาประชาชาติ ^๒ ท่านจะไม่ ร้องหรือ
 เปล่งเสียงของท่าน หรือกระทำให้ได้ยินเสียง
 ของท่าน ตาม ถนน ^๓ ไม่ อ้อ ข้า แล้ว ท่าน จะ
 ไม่ หัก และใส่ตะเกียงที่ลูกรีบหรืออยู่ท่านจะ
 ไม่ดับ ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วย
 ความจริง ^๔ ท่านจะไม่ ล้ม เหลว หรือ ท้อแท้
 จนกว่าท่านจะสถาปนาความยุติธรรม ไว้ใน
 โลก และ เกาะ ทิ้ง หลาย จะ รอคอย พระ ราช
 บัญญัติของท่าน ^๕ พระเจ้า คือ พระเยโฮวาห์

ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และทรงซึงมัน ผู้ทรง
 แผ่แผ่นดินโลกและสิ่งทั้งปวงเกิดจากโลกออก
 ไป ผู้ทรงประทานลมหายใจแก่ประชาชนที่
 บนโลก และจิตวิญญาณแก่ผู้ดำเนินอยู่บน
 โลก ตรัสดังนี้ว่า ^๖ “เราคือพระเยโฮวาห์ เรา
 ได้ เรียกเจ้ามาด้วยความชอบธรรม เราจะ
 ยึดมือเจ้าและจะรักษาเจ้าไว้ เราจะให้เจ้า
 เป็นตัวพินชัญญาของมนุษย์ชาติ เป็นความ
 สว่างแก่บรรดาประชาชาติ ^๗ เพื่อเบิกตาคนที่
 ตาบอด เพื่อนำผู้ถูกจองจำออกมาจากคุก นำ
 ผู้ที่นั่งในความมืดออกมาจากเรือนจำ

**อิสราเอลจะได้กลับไป
 อยู่ในแผ่นดินของตน**

^๘ เราคือเยโฮวาห์ นั้นเป็นนามของเรา สง่า
 ราศีของเรา เรามิได้ให้แก่ผู้อื่น หรือให้คำที่
 สรรเสริญเราแก่รูปแกะสลัก ^๙ ดูเถิด สิ่งล่วง
 แล้วนั้นก็สำเร็จแล้ว และเราก็แจ้งสิ่งใหม่ๆ
 ก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นเราก็ได้เล่าให้
 ฟังแล้ว” ^{๑๐} จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเย
 โฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์จากปลายแผ่นดิน
 โลก ทั้งผู้ที่ลงไปยังทะเล และบรรดา
 สิ่งที่อยู่ใต้นั้น ทั้งเกาะทั้งหลายและชาวฉิน
 นัน ^{๑๑} จงให้ถิ่นทุรกันดารและหัวเมืองในนั้น
 เปล่งเสียง ทั้งชนบทที่เคदारอาศัยอยู่ จงให้
 ชาวศิลา ร้องเพลง ให้เขาให้ร้องมาจากยอด
 ภูเขา ^{๑๒} จงให้เขาถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮ
 วาห์ และถวายสรรเสริญพระองค์ในเกาะทั้ง
 หลาย

อิสราเอลจะรับโทษ

^{๑๓} พระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปอย่างคน
 แกล้วกล้า พระองค์จะทรงเร้าความหึงหวง
 ของพระองค์ขึ้นอย่างนักรบ พระองค์จะทรง
 ร้อง พระองค์จะทรงไต่ดัง พระองค์จะทรงมี
 ชัยต่อศัตรูของพระองค์ ^{๑๔} เราได้นิ่งอยู่นาน
 แล้ว เราเงยบอยู่และวังตนเองไว้ บัดนี้เราจะ
 ร้องออกมาเหมือนผู้หญิงกำลังคลอดบุตร เรา
 จะ สิ้นหารผลาญ และ ทำลาย สิ้น ทันทัน ^{๑๕} เรา
 จะทิ้งภูเขาและเนินให้ร้าง และให้บรรดาพิช
 ผักบนนั้นแห้งไป เราจะให้แม่น้ำกลายเป็น
 เกาะ และจะให้สระแห้งไป ^{๑๖} เราจะจงคน
 ตาบอดไปในทางที่เขาทิ้งหลายไม่รู้จัก เราจะ
 นำเขาไปในทางทั้งหลายที่เขาไม่รู้จัก เราจะ
 ให้ความมืดข้างหน้าเขากลับเป็นสว่าง สิ่งที
 คดให้ตรง สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราจะกระทำแก่

พวกเขา และเราจะไม่ละทิ้งพวกเขา ^{๑๗} เขาทั้งหลายจะหันกลับ และจะต้องขายหน้าอย่างที่สุด คือผู้ที่วางใจในรูปแกะสลัก ผู้ที่กล่าวแก่รูปเคารพหล่อว่า “ท่านเป็นพระของเรา” ^{๑๘} ท่านผู้หูหนวกเอ๋ย ฟังซิ และท่านผู้ตาบอดเอ๋ย มองซิ เพื่อท่านจะเห็นได้ ^{๑๙} ใครเป็นคนตาบอด ก็ผู้รับใช้ของเรา นะซิ หรือใครหูหนวกอย่างกับหูตของเราที่เราใช้ไป ใครตาบอดอย่างผู้ที่สมบูรณ์แล้ว หรือตาบอดอย่างผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ ^{๒๐} เจ้าเห็นหลายอย่าง แต่มิได้สังเกต หูของเขาเปิดแล้ว แต่เขามิได้ยิน ^{๒๑} เพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัย ที่จะขีดขูพระราชบัญญัติและกระทำให้พระราชบัญญัตินั้นมิเกี่ยวข้อง ^{๒๒} แต่นี้เป็นชนชาติที่ถูกขโมยและถูกปล้น เขาทุกคนติดอยู่ในรูและซ่อนอยู่ใน窟 เขาตกเป็นเหยื่อซึ่งไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้น เป็นของริบซึ่งไม่มีผู้ใดพูดว่า “คืนซิ” ^{๒๓} ผู้ใดในพวกเจ้าจะเงี้ยวหูฟังในเรื่องนี้ ที่จะมุ่งหน้าตั้งใจฟังในอนาคต ^{๒๔} ใครมอบยาโคบให้แก่ผู้รับ และอิสราเอลให้แก่ผู้ปล้น ไม่ใช่พระเยโฮวาห์หรือ ผู้ซึ่งเราได้ทำบาปต่อ ซึ่งเขาไม่ยอม ตำเนินในทางของพระองค์ และซึ่งเขามิได้เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระองค์ ^{๒๕} ฉะนั้นพระองค์จึงทรงหลงความโกรธจัดลงมาบนเขา และหลังอานาภาพของสงคราม ทำให้เขาติดเพลิงอยู่โดยรอบ แต่เขาไม่รู้ มันไหม้เขา แต่เขามิได้เอาใจใส่

พระสัญญาอันประเสริฐแก่อิสราเอล

๔๓ ^๑ บัดนี้ พระเยโฮวาห์ผู้ได้สร้างท่าน โอ ยาโคบ พระองค์ผู้ได้ทรงปั้นท่าน โอ อิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา ^๒ เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า เมื่อข้ามแม่น้ำ น้ำจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าลุยไฟ เจ้าจะไม่ไหม้และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า ^๓ เพราะเราเป็นพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ผู้ช่วยให้รอดของเจ้า เราให้อียิปต์เป็นค่าไถ่ของเจ้า ให้เอธิโอเปียและเสบยาเพื่อแลกกับเจ้า ^๔ เพราะเจ้าประเสริฐในสายตาของเรา เจ้าได้รับเกียรติและเรารักเจ้า เราจึงให้คนเพื่อแลกกับเจ้า และให้ชนชาติทั้งหลายเพื่อแลกกับชีวิตของเจ้า

อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะนำเชือสายของเจ้ามาจาก ตะวันออก และเราจะรวบรวมเจ้ามาจาก ตะวันตก ^๖ เราจะพูดกับทิศเหนือว่า ‘ปล่อยเถิด’ และกับทิศใต้ว่า ‘อย่ายึดไว้’ จึงนำบรรดาบุตรชายของเรามา แต่ไกล และเหล่าบิดาของเราจากปลายแผ่นดินโลก ^๗ คือทุกคนที่เราเรียกตามนามของเรา เพราะเราได้สร้างเราเพื่อสร้างเรา ^๘ เราได้ปั้นเขา เออ เราได้สร้างเขาไว้” ^๙ จึงนำประชาชาติทั้งหลายผู้ตาบอดแต่ยังมีตา ผู้ที่หูหนวกแต่เขายังมีหู ออกมา ^{๑๐} ให้บรรดาประชาชาติประชุมพร้อมกัน และให้ชนชาติทั้งหลายชุมนุมกัน ในท่ามกลางเขามีผู้ที่แจ้งอย่างนี้ได้ และเล่าสิ่งล่วงแล้วให้เราฟังได้ ให้เขาทั้งหลายนำพยานของเขามา พิสูจน์ตัวเขา และให้เขาได้ยินและกล่าวว่า “จริงแล้ว” ^{๑๑} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเรา และเป็นผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกไว้แล้ว เพื่อเจ้าจะรู้จักและเชื่อถือเรา และเข้าใจว่าเราเป็นผู้นั้นแหละ ก่อนหน้าเรา ไม่มีพระเจ้าใดถูกปั้นขึ้น และภายหลังเราก็จะไม่มี ^{๑๒} เรา เราคือพระเยโฮวาห์ และนอกจากเราไม่มีพระผู้ช่วยให้รอด ^{๑๓} เมื่อไม่มีพระอื่นในหมู่พวกเจ้า เราแจ้งให้ทราบและช่วยให้รอด และพิสูจนให้เห็น ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเราว่าเราเป็นพระเจ้า” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ แหะละ ^{๑๔} “เออ ตั้งแต่เดิมเราก็เป็นพระองค์นั้นอยู่ ไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้นจากมือของเราได้ เราจะประกอบกิจใดๆ ใครจะขัดขวางกิจการนั้นได้” ^{๑๕} พระเยโฮวาห์ผู้ไถ่ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า “เพื่อเห็นแก่เจ้า เราจะส่งไปยังบาบิโลน และเราจะนำบรรดาขุนนางของเขาลงมา คือพวกเคลเดีย ในกำปั้นที่เขาทั้งหลายเคยให้ร้อง ^{๑๖} เราคือพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ของเจ้า เป็นผู้สร้างของอิสราเอล เป็นกษัตริย์ของเจ้า” ^{๑๗} พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างทางในทะเล สร้างวิถีในน้ำที่มีอานาภาพ ^{๑๘} ผู้ทรงนำรถรบและม้า กองทัพ และอานาภาพออกมา เขาทั้งหลายนอนลงด้วยกันและลุกขึ้นไม่ได้ เขาทั้งหลายสูญไป และดับ เสียเหมือนไฟที่ตะเกียง ตรัสตั้งนี้ว่า ^{๑๙} “อย่าจดจำสิ่งล่วงแล้วนั้น อย่าพิเคราะห์สิ่งเก่าก่อน ^{๒๐} ดูเถิด เราจะกระทำสิ่งใหม่ บัดนี้จะงอกขึ้นมาแล้ว เจ้าจะไม่เห็นหรือ เราจะทำทางในถิ่นทุรกันดารและ

แม่น้ำไนที่แห้งแล้ง ๒๐ สัตว์ป่าในทุ่งจะให้
 เกียรติเรา คือ มังกร และนกเค้าแมว เพราะ
 เราให้น้ำในถิ่นทุรกันดาร ให้แม่น้ำไนที่แห้ง
 แล้ง เพื่อให้ น้ำดื่มแก่ชนชาติผู้เลือกสรรของ
 เรา ๒๑ คือชนชาติที่เราบันทึกชื่อเราเอง เพื่อเขา
 จะถวายสรรเสริญเรา ๒๒ โอ ยาโคบเอ๋ย ถึง
 กระนั้นก็ไม่ใช่เราที่เจ้าเรียกหา โอ อิสราเอล
 เอ๋ย เจ้าเห็นคิดเหนือเราแล้ว ๒๓ เจ้ามิได้นำ
 แพะแกะของเจ้ามาเป็นเครื่องเผาบูชาแก่เรา
 หรือ ให้ เกียรติ เรา ด้วย เครื่องสักการบูชา
 ของเจ้า เรามีได้ให้เป็นภาระแก่เจ้าด้วยเรื่อง
 เครื่องบูชา หรือ ให้เจ้าเห็นคิดเหนือด้วยเรื่อง
 กำยาน ๒๔ เจ้ามิได้อาเงินซื้ออ้อยให้เรา หรือ
 ให้เราพอใจด้วยไขมันของเครื่องสักการบูชา
 ของเจ้า แต่เจ้าได้ให้เราเป็นภาระด้วยเรื่อง
 บาปของเจ้า เจ้าให้เราเห็นคิดเหนือด้วยเรื่อง
 ความชั่วช้าของเจ้า ๒๕ เรา เราคือ พระองค์
 นั้นผู้ลบล้างความละเมิดของเจ้าด้วยเห็นแก่
 เราเอง และเราจะไม่จดจำบรรดาบาปของ
 เจ้าไว้ ๒๖ จงฟื้นความให้เราฟัง ให้เรามาได้
 ด้วยกัน เจ้าจงให้การมา เพื่อจะพิสูจน์ว่าเจ้า
 ถูก ๒๗ บิดาเดิมของเจ้าทำบาป และผู้สอน
 ทั้งหลายของเจ้าได้ละเมิดต่อเรา ๒๘ ฉะนั้น
 เราจึงถอดเจ้าหน้าที่สถานบริสุทธิ์เสีย เรา
 มอบยาโคบให้ถูกสาปแช่ง และอิสราเอลให้
 แก่การกล่าวหยาบช้า”

พระสัญญาเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์

๔๔ “โอ ยาโคบ ผู้รับใช้ ของ เรา
 อิสราเอลผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ จงฟัง
 ชี” ๒ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างเจ้า ผู้ทรงปั้น
 เจ้าตั้งแต่ในครรภ์ และจะช่วยเจ้า ตรัสตั้งนี้
 ว่า “โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา เยชูรูน ผู้ซึ่ง
 เราเลือกสรรไว้ อย่างกล้วย ๓ เพราะเราจะ
 เทน้ำลงบนผู้ที่กระหาย และลำธารลงบนดิน
 แห้ง เราจะเทวิญญาณของเราเหนือเชื้อสาย
 ของเจ้า และพรของเราเหนือลูกหลานของ
 เจ้า ๔ เขาทั้งหลายจะงอก ขึ้นมาท่ามกลาง
 หุบเขา เหมือนต้นทิวขางลำธารน้ำไหล ๕ ผู้
 นี้จะว่า ‘ข้าเป็นของพระเยโฮวาห์’ และอีก
 ผู้หนึ่ง จะ เรียก ชื่อตนเอง ด้วยนาม ของ ยา
 โคบ และอีกผู้หนึ่งจะเขียนไว้บนมือของตน
 ว่า ‘ของพระเยโฮวาห์’ และขนานนามสกุล
 ของตนด้วยนามของอิสราเอล” ๖ พระเยโฮ
 วาห์ พระบรมมหากษัตริย์แห่งอิสราเอล และ
 ผู้ไถ่ของเขา พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัส

ตั้งนี้ว่า “เราเป็นผู้ต้น และเราเป็นผู้ปลาย
 นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้า ๗ ใครเหมือน
 เรา จะป่าวร้องได้ ให้เขาแจ้งให้ทราบ และ
 ให้เขา ล้มตบ เรื่อง ต่อหน้า เรา ตั้งแต่ เรา ได้
 สถาปนาประชาชนโบราณ และให้เขาบอกแก่
 เขาทั้งหลายถึงสิ่งต่างๆที่จะเป็นมาและอะไร
 จะเกิดขึ้นนั้น ๘ อย่างกล้วย และอย่างขาม
 เลย เรามีได้เล่าให้เจ้าฟัง ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์
 และแจ้งให้ทราบแล้วหรือ และเจ้าเป็นพยาน
 ทั้งหลายของเรา มีพระเจ้านอกเหนือเราหรือ
 เออ ไม่มีพระเจ้า เราไม่รู้จักเลย” ๙ บรรดา
 ผู้ที่ ทำรูปเคารพสลักต่างก็ไร้ประโยชน์ใด
 หนึ่ง และสิ่งที่เขาปฏิบัติ ยินดีนั้น ก็ไม่ เป็น
 ประโยชน์ เขาเป็นพยานของเขาเอง พยาน
 เหล่านั้นทั้ง ไม่เห็นและไม่รู้ เพื่อเขาจะต้อง
 อับอาย ๑๐ ใครเล่าเป็นพระหรือหล่อรูปเคารพ
 สลักซึ่งไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย ๑๑ ดูเถิด
 เพื่อนทั้งสินของเขาจะต้องอับอาย และช่าง
 ผู้มีมือ นั้น ก็ เป็น แต่มนุษย์ ให้เขา ชุมหมุ่กัน
 ทั้งหมด ให้เขายืนขึ้น เขาจะสยดสยอง เขา
 จะ รับ ความ อับอาย ด้วยกัน ๑๒ ช่างเหล็ก ใช้
 คีมทำงานอยู่เหนือก้อนถ่าน และใช้ค้อนทุบ
 มั่นด้วยแขนที่แข็งแกร่งของเขา เออ เขาหัว
 และกำลังของเขาอ่อนลง เขาไม่ได้คืบหน้าเลย
 และอ่อนเปลี้ย ๑๓ ช่างไม้ซึ่งเชื่อกวีต เขาเอา
 ดินสอขีดไว้ เขาแต่งมันด้วยกบ และขีดไว้
 ด้วยวงเวียน เขาแต่งรูปนั้นให้เป็นรูปคน
 ตามความงามของคน ให้อยู่ในเรือน ๑๔ เขา
 ตัด ต้นสน สัตว์ร้ายลง เขาเลือก ต้นสนจีน และ
 ต้นโอ๊ก และปล่อยให้มันงอกขึ้นอย่าง แข็ง
 แรง ท่ามกลางต้นไม้ในป่า เขาปลุก ต้นแอส
 และ ฝนก็ เลียง มัน ๑๕ แล้วมนุษย์จะเอาไป
 เผาเสีย เขาเอามันมาส่วนหนึ่งและให้บออุ่น
 ตัวเขา เออ เขาก่อไฟและปิ้งขนมปัง และ
 เขาเอามาทำพระองค์หนึ่ง และนมัสการมัน
 ด้วย เออ เขาทำเป็นรูปแกะสลักและกราบ
 รูปนั้น ๑๖ เขาเผาในกองไฟครั้งหนึ่ง บนครั้ง
 นี้เขาได้กินเนื้อ เขาย่างเนื้อและกินอิม และ
 เขาอบอุ่นตัวของเขาด้วย แล้วว่า “อ้อฮา ข้า
 อุ่นจัง ข้าเห็นไฟแล้ว” ๑๗ และที่ เหลือนั้น
 เขาทำเป็นพระองค์หนึ่ง เป็นรูปเคารพสลัก
 ของเขา และกราบลงนมัสการรูปนั้น และ
 อธิษฐานต่อ รูปนั้นและว่า “ขอทรงช่วยข้า
 พระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์เป็นพระของ
 ข้าพระองค์” ๑๘ เขาทั้งหลายไม่รู้ หรือเขา
 ทั้งหลายไม่เข้าใจ เพราะตาของเขาถูกปิด

เขาจึงเห็นอะไรไม่ได้ และจิตใจของเขาเล้าก็ ถูกปิด เขาจึงเข้าใจไม่ได้ ^{๑๙}ไม่มีใครพินิจ พิจารณาในใจ ของตนเลย และไม่มีใครมีความ รู้หรือความเข้าใจ ที่จะกล่าวว่า “ข้าได้เผา มนเสียส่วนหนึ่งในกองไฟ และข้าก็เอาถ่าน มนมาปิ้งขนมปัง ข้าอย่างเนื้อกินแล้ว และ ควรหรือที่ ข้า จะ ทำ ส่วน ที่ เหลือ ให้ เป็น สิ่ง นำ เกลียด น่า ชัง ควร หรือ ที่ ข้า จะ กราบ ลง ต่อ ท่อนไม้ ท่อนหนึ่ง” ^{๒๐}เขากินซีเถ่า ใจที่ หลอกลวง นำ เขา ให้ เงิน เขา ช่วย จิตใจ ตัว เขา เอง ให้ พัน หรือ พุด ว่า “ไม่มีความ มุสา อยู่ ใน มือ ข้าง ขวา ของ ข้า หรือ” ก็ไม่ได้

พระเยโฮวาห์คือผู้ไถ่ของอิสราเอล

^{๒๑}โอ ยาโคบ และอิสราเอลเอ๋ย จงจำสิ่ง เหล่านี้ เพราะเจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้ บั้นเจ้า เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา โอ อิสราเอล เอ๋ย เราจะไม่มีลืมนเจ้า ^{๒๒}เราได้ลบล้าง การ ละเมิด ของ เจ้า เสีย เหมือน เมฆ ทึบ และ ลบ ล้าง บาป ของ เจ้า เหมือน เมฆ จง กลับ มา หา เรา เพราะเราไถ่ไถ่เจ้าแล้ว ^{๒๓}โอ ฟาสะวรรค์ เอ๋ย จง ร้อง เพลง เพราะ พระ เย โฮ วา ห์ ทรง กระทำ การ นี้ ห่วง ลึก ของ แผ่น ดิน โลก เอ๋ย จง โห่ ร้อง ภูเขา เอ๋ย จง ร้อง เป็น เพลง ออก มา โอ ป่า ไม้ เอ๋ย และ ต้น ไม้ ทุก ต้น ใน นน ด้วย เพราะ ว่า พระ เย โฮ วา ห์ ทรง ไถ่ ยา โคบ และ จะ ทรง รับ เกียรติ ใน อิสราเอล ^{๒๔}พระ เย โฮ วา ห์ ผู้ ไถ่ ของ เจ้า ผู้ บั้น เจ้า ตั้งแต่ ใน ครรภ์ ตรัส ตั้ง นี้ ว่า “เราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัด ผู้ทรงซึ่งฟาสะวรรค์แต่ล่าฟิง ผู้ทรงกางแผ่น ดิน โลก ด้วย ตัว เรา เอง ^{๒๕}ผู้กระทำให้ ลาง ของ คน มุสา ไม่ ชลั้ง และ กระทำ พวก ไหโร ให้ บ้า าย บอจ ผู้ หัน คน ฉลาด ให้ กลับ หลัง และ กระทำ ให้ ความ รู้ ของ เขา เบล่า ไป ^{๒๖}ผู้รับรองถ้อยคำ ของ ผู้รับใช้ ของ พระ องค์ และ ให้ สัม ฤ ทธิ ผล ตาม แผน งาน แห่ง ทูต ของ พระ องค์ ผู้ กล่าว ถึง เยรูซาเล็ม ว่า ‘จะมีคนอาศัยอยู่’ และ ถึง หัว เมือง ยูดาห์ ว่า ‘จะมีคนมาสร้าง ขึ้น และ เรา จะ ยก สิ่ง ปรี กฤษ ์ พึง ของ มัน ขึ้น” ^{๒๗}ผู้กล่าว แก่ ที่ ลึก ว่า ‘จง แห่ง เสีย เรา จะ ให้ แม่ น้า ของ เจ้า แห่ง’

ไซรัส เมษบาลของพระเยโฮวาห์ จะสร้างเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่

^{๒๘}ผู้กล่าวถึงไซรัสว่า “เขาเป็นเมษบาลของ เรา และเขาจะให้ความมุ่งหมายทั้งสินของ

เราสำเร็จ” กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า ‘จะมีคน มาสร้างเจ้าขึ้น’ และถึงพระวิหารว่า ‘จะวาง รากฐานของเจ้า”

๔๕ พระเยโฮวาห์ตรัสกับผู้ที่พระองค์ จับมือขวาไว้ เพื่อปราบหลายประชาชาติให้ อยู่ข้างหน้าท่าน และให้ปลดระวางคดจาก บินเอว ของ บรรดา กษัตริย์ ให้ เปิด ประตู ทั้ง สอง ที่ อยู่ ข้าง หน้า ท่าน และ มิ ให้ ประตู เมือง ปิด ดังนี้ว่า ^๒“เราจะไปข้างหน้าเจ้า และ ปราบ ที่ คด ให้ เป็น ที่ ตรง เรา จะ พัง ประตู ทอง สัม ฤ ทธิ ให้ เป็น ซิน ๗ และ ตัด ลู ก กร ง เหล็ก ให้ ขาด ^๓เราจะให้ทรัพย์สมบัติแห่งความมิดแก่ เจ้า และ พุม ทรัพย์ ใน ที่ ลิ ลับ เพื่อ เจ้า จะ ได้ รู้ ว่า คือ เรา พระ เย โฮ วา ห์ พระ เจ้า แห่ง อิสราเอล ซึ่ง เรียก เจ้า ตาม ชื่อ ของ เจ้า ^๔เพื่อ หิน แก่ ยา โคบ ผู้รับใช้ของเรา และอิสราเอลผู้เลือกสรร ของเรา เราจึงเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เราให้ นาม สก ล เจ้า ทั ง ๗ ที่ เจ้า ไม่ รู้ จัก เรา

พระเจ้าคือความหวังอันเดียวของเรา

^๕เราเป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก นอกจากเราไม่มีพระเจ้า เราคาดเอาเจ้า แม้ เจ้าไม่รู้จักเรา ^๖เพื่อคนจะได้รู้ตั้งแต่ที่ตะวัน ขึ้น และ จาก ที่ ตะวัน ตก ว่า ไม่มีใคร นอกจาก เรา เราเป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก ^๗เรา บั้น ความ สว่าง และ สร้าง ความ มิด เรา ทำ สัน ติ ภาพ และ สร้าง วิ บัติ เรา คือ พระ เย โฮ วา ห์ ผู้ กระ ทำ สิ่ง เหล่า นี้ ทั้ง สิน ^๘ฟาสะวรรค์เอ๋ย จง ไป รย ผ่น มา จาก เบื้อง บน และ ให้ ท้อง ฟา หลั่ง ความ ชอบ ธรรม ลง มา ให้ แผ่น ดิน โลก เป็ด ออก เพื่อ ความ รอด จะ ไต่ ง ออก ขึ้น มา และ ยัง ความ ชอบ ธรรม ให้ พลุ่ง ขึ้น มา ด้วย เรา คือ พระ เย โฮ วา ห์ ได้ สร้าง มัน” ^๙“วิบัติ แก่ ผู้ ที่ ขึ้น สู้ กับ ผู้ สร้าง ของ เขา จง ให้ หม้อ ดิน สู้ กับ บรรดา ข้าง บั้น หม้อ แห่ง แผ่น ดิน โลก ดิน เหนียว จะ พุด กับ ผู้ ที่ บั้น มัน หรือ ว่า “ท่านกำลัง ทำอะไร” หรือ ผลงานของ ท่าน จะ ว่า “ท่าน ไร้มือ” ^{๑๐}วิบัติ แก่ ผู้ ที่ พุด กับ บิดา ว่า “ท่าน ให้ เกิด อะไร” หรือ กับ ผู้ หึง ว่า “เธอ อุด ดอด อะไร” ^{๑๑}พระ เย โฮ วา ห์ องค์ บั ริ สุ ทธิ แห่ง อิสราเอล ผู้ สร้าง ของ เขา ตรัส ตั้ง นี้ ว่า “เจ้า ถาม เรา ถึง สิ่ง ที่ จะ เกิด มี มา ถึง ลู ก หลาน ของ เรา และ ถึง การ งาน แห่ง มือ ของ เรา เจ้า สั่ง เรา เขียน ^{๑๒}เรา สร้าง แผ่น ดิน โลก และ เหนรม ิต มนุษย์ บน นน เราเอง มือ ของ เรา ซึ่ง ฟา สวรรค์

และเราบัญญัติบริวารทั้งสิ้นของมัน ^{๑๓} ด้วยความชอบธรรม เราได้ไว้ท่าน และเราจะกระทำทางทั้งสิ้นของท่านให้ตรง ท่านจะสร้างนครของเรา และให้พวกเชลยของเราเป็นอิสระ ไม่ใช่เพื่อสินจ้างหรือเพื่อสินบน” พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

ความรอดสำหรับอิสราเอล

^{๑๔} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ผลแรงงานของ อียิปต์ และ สินค้า กำไร ของ เอธิโอเปีย และคนเส-ปา คนร่างสูงจะมาหาเจ้าและจะเป็นของเจ้า เขาจะติดตามเจ้า เขาจะติดตามมาหาและกราบไหว้เจ้า เขาจะวิงวอนเจ้าว่า ‘พระเจ้าอยู่กับท่านแน่ และไม่มีอื่นใดอีก ไม่มีพระเจ้าอื่น’” ^{๑๕} แท้จริงพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงซ่อนพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระผู้ช่วยให้รอด ^{๑๖} เขาทุกคนต้องอับอายและขายหน้า ผู้สร้างรูปเคารพ ก็อดสูไปด้วยกัน ^{๑๗} แต่อิสราเอลนั้นพระเยโฮวาห์ทรงช่วยให้รอดด้วยความรอดเนื่องนิത്യ เจ้าจะไม่ต้องอับอายหรือขายหน้าตลอดไป เป็นนิത്യ ^{๑๘} เพราะ พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ พระเจ้าเองทรงปั้นแผ่นดินโลกและทำมันไว้ พระองค์ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์มิได้ทรงสร้างมันไว้ให้ยุ่งเหยิง พระองค์ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัย ^{๑๙} ตรัส ดังนี้ว่า “เราคือ พระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก ^{๒๐} เรามิได้พูดในที่ลึกลับในที่มืดแห่งแผ่นดินโลก เรามีได้กล่าวแก่เชื้อสายของยาโคบว่า ‘จงแสวงหาเราในที่ยุ่งเหยิง’ เราคือพระเยโฮวาห์พูดความชอบธรรม เราแจ้งสิ่งที่ถูกต้องให้ทราบ ^{๒๑} จงชุมนุม และมา มาให้ใกล้กันเข้า คือเจ้าทั้งหลายผู้รอดพ้นแห่งบรรดาประชาชาติ เขาทั้งหลาย ไม่มีความรู้ คือผู้ที่ยกรูปเคารพสลักไม้ของเขาไป และอธิษฐานต่อพระซึ่งช่วยเขาให้รอดไม่ได้ ^{๒๒} จงแจ้งเรื่องและนำเข้ามาใกล้ เออ ให้เขาทั้งหลายปรึกษาหารือกัน ใครเล่าสิ่งนี้ให้ฟังนมนานแล้ว ใครแจ้งให้ทราบมาตั้งแต่เก่าก่อน ไม่ใช่เราหรือ คือพระเยโฮวาห์ นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นเลย พระเจ้าผู้ชอบธรรมและพระผู้ช่วยให้รอด ไม่มีอื่นใดนอกเหนือเรา ^{๒๓} มวลมนุษย์ทั่วแผ่นดินโลกเอ๋ย จงหันมาหาเราและรับการช่วยให้รอด เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก ^{๒๔} เราได้ปฏิญาณโดยตัวเราเอง ถ้อยคำได้

ออกไปจากปากของเราด้วยความชอบธรรม ซึ่งจะไม่กลับว่า ‘หิวเขาทุกหิวเขาจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และลินทุกลินจะต้องปฏิญาณต่อเรา’ ^{๒๕} แนนอนผู้หนึ่งจะพูดว่า ‘ในพระเยโฮวาห์ข้ามีความชอบธรรมและอานุภาพ’ มนุษย์ทั้งหลาย จะมาหาพระองค์ บรรดาผู้ที่แค้นเคืองต่อพระองค์ จะอับอายขายหน้า ^{๒๕} เชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลจะชอบธรรมและสดุดิภุมิใจในพระเยโฮวาห์”

ความโง่เขลาแห่งรูปเคารพ

^๑ “พระเบลก็เลื่อนลง พระนูนโบก็ทรุดลง ปฏิมากรของพระนี้อยู่บนสัตว์และวัว สิ่งเหล่านี้ที่เจ้าห้ามอยู่ที่มาบรรทุกเป็นภาระบนหลังสัตว์ที่เหน็ดเหนื่อย ^๒ มันทรุดลงและมันเลื่อนลงด้วยกัน มันช่วยป้องกันภาระนั้นไม่ได้ มันเองก็ตกไปเป็นเชลย ^๓ โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย จงฟังเรา คือบรรดาคนที่เหลืออยู่ในวงศ์วานของอิสราเอล ผู้ซึ่งเราอุ้มมาตั้งแต่กำเนิด ชูมาตั้งแต่ในครรภ์ ^๔ จนกระทั่งเจ้าแก่ เราก็คือพระองค์นั้น เราจะอุ้มเจ้าจนเจ้าถึงผมหงอก เราได้สร้าง เราจะชูไว้ เราจะอุ้มและเราจะช่วยให้พ้น ^๕ เจ้าจะเทียบเราและทำให้เราให้เท่ากับผู้ใด และเปรียบเรา ว่าเราเหมือนกัน ^๖ บรรดาผู้ที่โกยทองคำออกจากใต้ และซังเงินในดาซัง จ้างช่างทองคนหนึ่ง และเขาก็ทำให้เป็นพระ แล้วเขาทั้งหลายก็กราบลงเออ นมัสการเลย ^๗ เขาทั้งหลายเอารูปนั้นใส่บา เขามอบไป เขาตั้งไว้ประจำที่ รูปนั้นก็อยู่ที่นั่น รูปนั้นไปจากที่ไม่ได้ แม้ผู้ใดจะมาร้องขอ รูปนั้นก็ไม่ต้อง หรือช่วยเขาให้รอดจากความยากลำบากของเขาได้ ^๘ ข้าข้อนี้ไว้และจงเป็นลูกผู้ชายแท้ โอ เจ้าผู้ละเมิดทั้งหลาย จงนึกไว้ในใจ ^๙ จงจำสิ่งล่วงแล้วในสมัยก่อนไว้ เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก เราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดเหมือนเรา ^{๑๐} ผู้แจ้งตอนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และแจ้งถึงสิ่งที่ยังไม่ได้ทำเลยให้ทราบตั้งแต่กาลโบราณ กล่าวว่ ‘แผนงานของเราจะยั่งยืน และเราจะกระทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทั้งสิ้น’ ^{๑๑} เรียกเหยียวนมาจากตะวันออก คือเรียกชายที่ทำตามแผนงานของเราจากเมืองไกล เออ เราพูดแล้ว และเราจะให้เป็นไป เรามุ่งแล้ว และเราจะกระทำด้วย ^{๑๒} เจ้าผู้จิตใจดีต้อง เจ้าผู้ห่างไกล

จากความชอบธรรม จงฟังเราสิ ^{๑๓}เราจะนำความชอบธรรมของเรามาใกล้ มันจะไม่ไกลเลย และความรอดของเราจะไม่รอช้า เราจะได้ความรอดที่ศิโยนเพื่ออิสราเอล สงสารศิโยนของเรา”

บาบิโลนจะถูกการพิพากษา

๔๗ ^๑โอ ธิดาพรหมจารีแห่งบาบิโลนเอ๋ย จงลงมานั่งในผงคลี โธ ธิดาแห่งชาวเคลเดียเอ๋ย จงนั่งลงบนพื้นดิน ไม่มีบัลลังก์ เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าอีกว่า แม่เนื้ออ่อน แม่เนื้อละเอียด ^๒จับไม่เข้า ไม่แบ่งชี เอาผ้าคลุมหน้าของเจ้าออกเสีย ถอดเสื้อคลุมของเจ้าเสีย ไม่ต้องคลุมขาของเจ้า ลุยน้ำไป ^๓เจ้าจะต้องถูกเปลือยและเขาจะเห็นความอายของเจ้า เราจะทำการแก้แค้น และเราจะไม่พบเจ้าอย่างมนุษย์ ^๔พระผู้ไถ่ของเรา พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์จอมโยธา ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ^๕โอ ธิดาแห่งชาวเคลเดียเอ๋ย นั่งเงียบๆ และจงเข้าไปในความมืด เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าอีกว่า นางพญาแห่งราชอาณาจักรทั้งหลาย ^๖เรากวีต่อชนชาติของเรา เราทำให้มรดกของเราเป็นมลทิน เรามอบเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้ามิได้แสดงความกรุณาต่อเขา เจ้าวางแอกอย่างหนักไว้บนบ่าของคนชรา ^๗เจ้าว่า “ข้าจะเป็นนางพญาเป็นนิตย์” เจ้าจึงมิได้เอาเรื่องเหล่านี้เป็นที่สนใจ หรือจดจำบริบทของเรื่องเหล่านี้ไว้ ^๘ฉะนั้น เจ้าผู้รักความเพลิดเพลีน จงฟังเรื่องนี้ คือผู้หนึ่งอย่างไร้กังวล ผู้คิดในใจของตนว่า “ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก ข้าจะไม่นั่งอยู่เป็นแม่ม่าย หรือรูจักที่จะพรากจากลูก” ^๙ทั้งสองเรื่องนี้จะมาถึงเจ้าในขณะเดียวกันในวันเดียว คือความที่ต้องพรากจากลูกและความที่เป็นแม่ม่าย จะมาถึงเจ้าอย่างเต็มขนาดทั้งที่มีวิทยาคมเป็นอันมาก และอาณาภาพใหญ่ยิ่งในเวทมนตร์ของเจ้า ^{๑๐}ด้วยว่าเจ้ารู้สึกมั่นอยู่ในความชั่วของเจ้า เจ้าว่า “ไม่มีผู้ใดเห็นข้า” สติปัญญาของเจ้าและความรู้ของเจ้า ทำให้เจ้าเงินไป และเจ้าจึงว่าในใจของเจ้าว่า “ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก” ^{๑๑}ฉะนั้นความชั่วร้ายจะมาเหนือเจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่รู้ว่ามันขึ้นมาจากไหน ความเลวร้ายจะตกใส่เจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่สามารถถอดถอนได้ และความพินาศจะมาถึงเจ้าทันทีทันใด ซึ่งเจ้าไม่รู้เรื่อง

เลย ^{๑๒}จงตั้งมั่นอยู่ในเวทมนตร์ของเจ้า และวิทยาคมเป็นอันมากของเจ้า ซึ่งเจ้าทำมาหนักหนาตั้งแต่สาว ๆ ชะรอยมันจะเป็นประโยชน์แก่เจ้าได้ ชะรอยเจ้าจะมีชัย ^{๑๓}เจ้าเห็นดีเหนือกบที่ปรึกษาเป็นอันมากของเจ้า ให้เขาลุกขึ้นออกมาและช่วยเจ้าให้รอด คือบรรดาผู้ที่แบ่งฟ้าสวรรค์และเพ่งดูดวงดาว ผู้ซึ่งทำนายให้เจ้าในวันขึ้นค่ำว่า จะเกิดอะไรขึ้นแก่เจ้า ^{๑๔}ดูเถิด เขาจะเป็นเหมือนตอข้าวไฟจะเผาผลาญเขา เขาจะช่วยตัวเขาเองให้พ้นจากกำลังของเปลวเพลิงไม่ได้ นี่ไม่ใช่ถ่านที่จะให้ใครอุ่น ไม่ใช่ไฟที่จะให้ใครผิง ^{๑๕}บรรดาที่เจ้าทำงานด้วยกันนั้นจะเป็นเช่นนี้แก่เจ้า ผู้ซึ่งคำมากับเจ้าตั้งแต่สาว ๆ เขาต่างจะพเนจรไปมาในทางของเขาเอง ไม่มีผู้ใดจะช่วยเจ้าให้รอดได้

พระสัญญาต่างๆแก่อิสราเอล

๔๘ ^๑ฟังข้อนี้สิ โอ วงศ์วาน ของยาโคบเอ๋ย ผู้ซึ่งเขาเรียกด้วยนามของอิสราเอล และผู้ซึ่งออกมาจากนำทิงหลายของยูดาห์ ผู้ซึ่งปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ และกล่าวถึงพระเจ้าของอิสราเอล แต่มิใช่ด้วยสัจจะและความชอบธรรม ^๒เพราะ เขา ขนาน นาม ของ เขาเอง ตามนครบริสุทธิ์ และฟัง อาศัยพระเจ้าของอิสราเอล พระนามของพระองค์ว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา ^๓“สิ่งสว่างแล้วเราได้แจ้งให้ทราบแต่เก่าก่อน เออ มันไปจากปากของเรา และเราได้เล่าให้ฟังทั่วแล้ว ในทันใดนั้นเราก็ได้กระทำและก็เป็นไปตามนั้น ^๔เพราะเรารู้ยู่ว่าเจ้าคือด้านและคอของเจ้าก็คือเอ็นเหล็ก และหน้าผากของเจ้าเป็นทองสัมฤทธิ์ ^๕เราก็แจ้งเรื่องเหล่านั้นแก่เจ้าให้ทราบตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนที่มันจะเกิดขึ้นเราก็ได้ทำให้เจ้าฟังแล้ว เกรงเจ้าจะว่า ‘รูปเคารพของข้ากระทำเอง รูปเคารพสลักและรูปเคารพหล่อของข้าบัญญัติข่มนามมา’ ^๖เจ้าได้ยินแล้ว จงคอยดูสิ่งทั้งปวงนี้ และเจ้าจะไม่แจ้งให้ทราบหรือตั้งแต่เวลานี้ไปเราเล็งสิ่งใหม่ให้เจ้าฟัง เป็นสิ่งที่ปิดซ่อนไว้ซึ่งเจ้าไม่รู้ ^๗เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นใหม่ ไม่ใช่ตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนวันนี้เจ้าไม่เคยได้ยินถึง เกรงเจ้าจะพูดว่า ‘ดูเถิดเรารู้แล้ว’ ^๘เออ เจ้าไม่เคยได้ยิน เออ เจ้าไม่เคยรู้ เออ ตั้งแต่เวลานั้นหูของเจ้ายังไม่เปิด เพราะเรารู้ว่าเจ้าจะประพุดตัวอย่างทรยศ

หนัก และรู้ว่า ตั้งแต่กำเนิดเขาเรียกเจ้าว่า ผู้ละเมิด ^๙ เพราะเห็นแก่นามของเรา เรา จะหน่วงเหนี่ยวความกริ้วของเราไว้ เพราะ เห็นแก่ความสรรเสริญของเรา เรา จะระงับ ไว้เพื่อเจ้า เพื่อเราจะมิได้ตัดเจ้าออกไปเสีย ^{๑๐} ดูเถิด เราได้ถลุงเจ้าแล้ว แต่ไม่ใช่ด้วย เงิน เราได้เลือกสรรเจ้าในเตาของความทุกข์ ^{๑๑} เราจะกระทำเช่นนั้นเพราะเห็นแก่เราเอง เพราะเห็นแก่เราเอง เพราะวามของเรา เราจะถูกเหยียดหยามอย่างไรได้ สง่าราศี ของเรา เราจะไม่ให้ใครอื่น ^{๑๒} ฟังเราซิ โอ ยาโคบเอ๋ย และอิสราเอล ผู้ซึ่งเราเรียก เรา คือพระองค์ที่เดียว เราเป็นต้นและเราเป็น ปลายด้วย ^{๑๓} เออ มือของเราได้วางรากฐาน แผ่นดินโลก และมือขวาของเราได้กางฟ้า สวรรค์ออก เมื่อเรูเรียกมัน มันก็ออกมา อยู่ด้วยกัน ^{๑๔} เจ้าทั้งปวง จงชุมนุมกันและ คอยฟัง ผู้ใดในท่ามกลางพวกนั้นได้ประกาศ สิ่งเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงรักท่าน ท่านจะ กระทำตามพระทัยของพระองค์ต่อบาบิโลน และพระกรของพระองค์จะต่อสู้อกับชาวเคล เดีย ^{๑๕} เรา นี้เราเองได้พูด เออ เราได้เรียก ท่าน เราได้นำท่านมา และท่านจะจำเริญใน ทางของท่าน ^{๑๖} จงเข้ามาใกล้เรา ฟังเรื่อง นี้ ตั้งแต่เริ่มต้นเรามีได้พูดในที่ลับ ตั้งแต่ มันเกิดมา เราก็ได้อยู่ที่นั่นแล้ว” และบัดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าและพระวิญญาน ของพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามา ^{๑๗} พระเย โฮวาห์ ผู้ไถ่ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า “เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ เจ้า ผู้สั่งสอนเจ้าเพื่อประโยชน์ของเจ้า ผู้นำ เจ้าในทางที่เจ้าควรจะไป ^{๑๘} โอ ถ้าเจ้าได้ เชื่อฟังบัญญัติของเราแล้ว ความสุขสมบูรณ์ ของเจ้าจะเป็นเหมือนแม่น้ำ และความชอบ ธรรมของเจ้าจะเป็นเหมือนคลื่นทะเล ^{๑๙} เชื้อ สายของเจ้าจะเป็นเหมือนทรายเช่นกัน และ ลูกหลานจากบันเอวของเจ้าเหมือนเม็ดทราย ชื่อของ เขา จะ ไม่ ถูก ตัด ออก เลย หรือ ถูก ทำลายเสียจากหน้าเรา” ^{๒๐} จงไปเสียจากบา บิโลน จงหนีออกจากคนเคลเดีย จงประกาศ ข้อนี้ด้วยเสียงร้องเพลง จงเล่าให้ฟัง จงส่ง ออกไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลกว่า “พระเยโฮ วาห์ทรงไถ่ยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว” ^{๒๑} เมื่อพระองค์ ทรง นำ เขา ทั้ง หลาย ไป ทาง ทะเลทราย เขาก็มิได้กระหาย พระองค์ทรง

กระทำให้น้ำไหลจากศิลาเพื่อเขา พระองค์ ทรงฝ่าหินและนำก็ทะเลาะออกมา ^{๒๒} พระเย โฮวาห์ตรัสว่า “ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่ว”

อิสยาห์เป็นลูกศรขัดมัน; พระเจ้า ทรงเรียกท่านตั้งแต่ในครรภ์

๔๘ ^๑ โอ เกาะ ทั้ง หลาย เอ๋ย จง ฟัง ข้าพเจ้า เจ้าชนชาติ ทั้ง หลาย แต่ โกล เอ๋ย จง ฟัง พระ เย โฮ วาห์ ทรง เรียก ข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ พระองค์ทรงกล่าวถึง ชื่อ ข้าพเจ้า ตั้งแต่ อยู่ใน ท้อง มารดา ข้าพเจ้า ^๒ พระองค์ ทรง ทำ ปาก ของ ข้าพเจ้า เหมือน ดาบ คม พระองค์ ทรง ซ่อน ข้าพเจ้า ไว้ ใน ร่ม พระหัตถ์ ของ พระองค์ พระองค์ ทรง ทำ ข้าพเจ้า ให้ เป็น ลูก ศร ขัด มัน พระองค์ ทรง ซ่อน ข้าพเจ้า ไว้ เสีย ใน แล่ง ของ พระองค์ ^๓ และ พระองค์ ตรัส กับ ข้าพเจ้า ว่า “เจ้า เป็น ผู้รับ ใช้ ของ เรา โอ อิสราเอล ซึ่ง เรา จะ ได้ รับ เกียรติ ใน เจ้า” ^๔ แต่ ข้าพเจ้า ว่า “ข้าพเจ้า ได้ ทำงาน เปล่าตาย ข้าพเจ้า เปลือง แรง ของ ข้าพเจ้า เปล่าๆ อนิจจัง แต่ แน่ ละ ความ ยุติธรรม อันควร ตก แก่ ข้าพเจ้า อยู่ กับ พระ เย โฮ วาห์ และ งาน ของ ข้าพเจ้า อยู่ กับ พระ เจ้า ของ ข้าพเจ้า” ^๕ และ บัด นี้ พระ เย โฮ วาห์ ผู้ ทรง ปั้น ข้าพเจ้า ตั้งแต่ ใน ครรภ์ ให้ เป็น ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ เพื่อ จะ นำ ยา โค บ กลับ มา หา พระองค์ ก็ ตรัส ว่า “ถึง แม้ อิสราเอล จะ ไม่ ถูก รวบรวม เข้า มา ข้าพเจ้า ก็ ยัง ได้ รับ เกียรติ ใน สายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเจ้า ของ ข้าพเจ้า จะ ทรง เป็น กำลัง ของ ข้าพเจ้า” ^๖ พระองค์ ตรัส ว่า “ซึ่ง เจ้า จะ เป็น ผู้รับ ใช้ ของ เรา เพื่อ จะ ยก บรรดา ตระกูล ของ ยา โค บ ขึ้น เพื่อ จะ ให้ อิสราเอล ที่ เหลือ อยู่ กลับ สู่ สภาพ ดี นั้น ดู เป็นการ เล็ก น้อย เกิน ไป เรา จะ มอบ ให้ เจ้า เป็น ความ สว่าง แก่ บรรดา ประชาชาติ เพื่อ ความ รอด ของ เรา จะ ถึง ที่ สุด ปลาย แผ่น ดิน โลก ทาง เจ้า” ^๗ พระ เย โฮ วาห์ ผู้ ไถ่ ของ อิสราเอล และ องค์ บริสุทธิ ตรัส แก่ ผู้ ที่ คน ดู หมิ่น และ แก่ ผู้ ที่ ประชาชาติ รัง เกียจ ผู้ เป็น ผู้รับ ใช้ ของ ผู้ ครอง ครอง ทั้ง หลาย ตั้ง นี้ ว่า “กษัตริย์ ทั้ง หลาย จะ ทอด พระ เนตร และ ทรง ลูก ยืน บรรดา เจ้านาย จะ กราบ ลง เพราะ เห ตุ พระ เย โฮ วาห์ ผู้ สัตย์ ชื่อ องค์ บริสุทธิ ของ อิสราเอล จะ ทรง เลือก สรร เจ้า”

พระสัญญาว่าอิสราเอลจะกลับสู่สภาพดี

“พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า เราจะรักษาเจ้าไว้ และมอบให้เจ้าเป็นพันธสัญญาของมนุษย์ชาติ เพื่อสถาปนาแผ่นดิน เพื่อเป็นเหตุให้ได้รับมรดกที่ร้างเปล่านั้น “เพื่อเจ้าจะกล่าวแก่ผู้ถูกจองจำว่า ‘ออกไปเถิด’” ต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในความมืดว่า ‘จงปรากฏตัว’” เขาทั้งหลายจะเลี้ยวชีวิตตามทาง และตามที่สูงทั้งหลายจะเป็นที่หากินของเขา ๑๐ เขาทั้งหลายจะไม่หิวหรือกระหาย ความร้อนหรือดวงอาทิตย์จะไม่ทำลายเขา เพราะพระองค์ซึ่งเมตตาเขา จะทรงนำเขาไป และจะนำเขาไปตามน้ำพุ ๑๑ เราจะทำภูเขาของเราทั้งหมดเป็นทางเดิน และทางหลวงของเราจะสูง ๑๒ ดูเถิด พวกเขาเหล่านั้นจะมาจากเมืองไกล และดูเถิด บ้างมาจากเหนือและจากตะวันตก และบ้างมาจากแผ่นดินสวเน” ๑๓ โอ ฟาสวรรค์เอ๋ย จงร้องเพลง โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย จงลึงโลดเถิด โอภูเขาเอ๋ย จงเปรมปรีดิ์ร้องเพลง เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเล้าโลมชนชาติของพระองค์แล้ว และจะทรงเมตตาแก่คนของพระองค์ ผู้ที่ถูกข่มใจ ๑๔ แต่ศิโยนกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ได้ทรงละทิ้งข้าพเจ้าแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงลืมข้าพเจ้าเสียแล้ว” ๑๕ “ผู้หญิงจะลืมบุตรที่ยังกินนมของนาง และจะไม่เมตตาบุตรชายจากครรภ์ของนางได้หรือ แม้ว่าคนเหล่านั้นยังลืมได้ กระนั้นเราก็จะไม่ลืมเจ้า ๑๖ ดูเถิด เราได้สลักเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา กำแพงเมืองของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราเสมอ ๑๗ ลูกหลานของเจ้าก็จะเร่ร่อน ผู้ทำลายเจ้าและบรรดาผู้ที่ทำให้เจ้าถูกทิ้งร้างก็จะออกไปจากเจ้า ๑๘ จงเงยหน้าเงยตาขึ้นดูรอบๆ เขาทั้งหลายชุมนุมกัน เขาทั้งหลายมาหาเจ้า” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่ตราบไต่ เจ้าจะสวมเข่าทั้งหลายไว้หม่อมอย่างเครื่องอาภรณ์ เจ้าจะผูกเขาไว้อย่างเจ้าสาวประดับอาภรณ์ ๑๙ เพราะว่าที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและที่รกร้างของเจ้า และแผ่นดินที่ถูกทำลายของเจ้าจะแคบเกินไปด้วยเหตุมีชาวเมืองอยู่กันมาก และคนทั้งหลายที่กลืนเจ้าจะอยู่ห่างไกล ๒๐ เด็กที่เกิดแก่เจ้าหลังจากถูกเสียไปแล้ว จะพูดที่หูของเจ้าอีกว่า ‘ที่นี้แคบเกินไปสำหรับฉันแล้ว จงหาที่ให้แก่ฉันอยู่’” ๒๑ แล้ว

เจ้าจะกล่าวในใจของเจ้าว่า ‘ใครหนอได้ให้กำเนิดคนเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าสูญเสียลูกๆไปแล้ว และข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยวถูกกวาดไปเป็นเชลยและย้ายไปโน่นมานี้ แต่ใครหนอซบเลี้ยงคนเหล่านี้ ดูเถิด ข้าพเจ้าถูกทิ้งอยู่ตามลำพัง แล้วคนเหล่านี้มาจากไหนกัน”

ประเทศต่างๆที่บีบบังคับอิสราเอลจะถูกลงโทษ

๒๒ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ตรัส ตั้งนี้ว่า “ดูเถิด เราจะยกมือของเราไว้กับบรรดาประชาชาติ และ ยก สัญญา ของ เรา ต่อชนชาติ ทั้ง หลาย และ เขา ทั้ง หลาย จะ อุ้ม บรรดาบุตรชายของเจ้ามา และบรรดาบุตรสาวของเจ้านั้น เขาจะใส่บาแนกมา ๒๓ บรรดา กษัตริย์ จะ เป็น พ่อ เลี้ยง ของ เจ้า และ พระ ราชนิ ทั้ง หลาย จะ เป็น แม่ เลี้ยง ของ เจ้า เขาเหล่านั้นจะก้มหน้าลงถึงดินกราบเจ้า เขาจะเสียดวงศลิที่เท้าของเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ที่รอคอยเราจะไม่ประสพความอาย” ๒๔ จะเอาเหยื่อไปจากผู้มีกำลังหรือจะช่วยเชลยของผู้ชอบธรรมให้พ้นได้หรือ ๒๕ แน่นอนละ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “แม่เชลยของผู้มีกำลังก็จะต้องเอาไป และเหยื่อของผู้หนักกลัวก็ต้องช่วยให้พ้น เพราะเราจะต่อสู้กับผู้ที่ต่อสู้เจ้า และจะช่วยบุตรของเจ้าให้รอด ๒๖ เราจะให้ผู้บีบบังคับเจ้ากินเนื้อของตนเอง และเขาจะเมาโลหิตของเขาเองเหมือนเมาเหล้าองุ่น แล้วเนื้อหนังทั้งปวงจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระผู้ไถ่ของเจ้า องค์อานุภาพของยาโคบ”

พระเยซูคริสต์จะทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา

๕๐ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “หนังสือพยาของแม่เจ้า ผู้ซึ่งเราได้ไล่ไปเสียนั้น อยู่ที่ไหนเล่า หรือเจ้าหนีของเราคณไหนเล่าที่เราได้ขายตัวเจ้าไป ดูเถิด เพราะความชั่วช้าของเจ้า เจ้าจึงถูกขาย และเพราะความละเมิดของเจ้า แม่ของเจ้าจึงถูกไล่ไป ๒ ทำไมนะ เมื่อเรามาจึงไม่มีใครเลย เมื่อเราร้องเรียกจึงไม่มีใครตอบ มือของเราสั้น ไถ่ไม่ได้หรือ และเรารู้ไม่มีกำลังที่จะช่วยให้พ้นหรือ ดูเถิด เราให้น้ำทะเลแห้งด้วยการขนาบ

ของเรา เรากะทำให้แม่น้ำเป็นถิ่นทุรกันดาร
 ปลาของแม่น้ำนั้นก็เหิมนเพราะขาดน้ำ และ
 ตายเพราะกระหาย ^๓ เราห่มฟ้าสวรรค์ไว้ด้วย
 ความดำมืด และ เอา ผ้า กระสอบ มาคลุม”
^๔ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ได้ ประทานให้
 ข้าพเจ้ามีสินของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสอน
 เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ที่จะคำขู่ผู้ที่เหน็ดเหนื่อย
 ไว้ด้วย ถ้อยคำ ทุกๆ คำ พระองค์ ทรง ปลุก
 ทรง ปลุก หู ของ ข้าพเจ้า เพื่อให้ ฟัง อย่าง ผู้ที่
 พระองค์ทรงสอน ^๕ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
 ได้ทรงเบิกหูข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ไม่ต้อตัน
 ข้าพเจ้าไม่หันกลับ ^๖ ข้าพเจ้าหันหลังให้แก่
 ผู้ที่โบยตี ข้าพเจ้า และหันแก้มให้แก่คนที่
 ดึงเคราข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าไม่หนีหน้าจาก
 ความอายแก่ การ ถ่ม น้ำลายรด ^๗ เพราะ
 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะไม่ขายหน้า เพราะ
 ฉะนั้น ข้าพเจ้า จึง ตัง หน้า ของ ข้าพเจ้า อย่าง
 หินเหล็กไฟ และข้าพเจ้าทราบว่ข้าพเจ้าจะ
 ไม่ได้อาย ^๘ พระองค์ผู้ทรงแก้แทนข้าพเจ้าก็
 อยู่ใกล้ ใครจะสู้คดีกับข้าพเจ้า ก็ให้เรายืน
 อยู่ด้วยกัน ใครเป็นปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า ก็ให้
 เขามาใกล้ข้าพเจ้า ^๙ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า
 พระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า ใครจะกล่าวโทษ
 ข้าพเจ้าว่ามีความผิด ดูเถิด บรรดาเขาทุก
 คนจะร่อยหรอไปเหมือนอย่างเสื้อผ้า ตัวมอด
 จะกินเขาเหล่านั้นเสีย ^{๑๐} ใครบ้างในพวก
 เจ้าเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และเชื่อฟังเสียง
 ของผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินในความมืด
 และไม่มีแสงสว่าง จึงให้เขาวางใจในพระ
 นามพระเยโฮวาห์ และพึ่งอาศัยพระเจ้าของ
 เขา ^{๑๑} ดูเถิด เจ้าทั้งสินผู้ก่อไฟ ผู้เอาดุ้นไฟ
 คาคตัวเจ้าไว้ จึงเดินด้วยแสงไฟของเจ้า และ
 ด้วยแสงดุ้นไฟซึ่งเจ้าได้ก่อ เจ้าจะได้รับอย่าง
 นี้จากมือของเรา คือเจ้าจะต้องนอนลงด้วย
 ความเศร้าโศก

ความเล้าโลมสำหรับศิโยน

๕๑ ^๑ “จงฟังเราสิ เจ้าทั้งหลายผู้ติดตาม
 ความชอบธรรม เจ้าผู้แสวงหาพระ
 เยโฮวาห์ จงมองดูหินซึ่งได้ทรงสกัดตัวเจ้า
 มา และจงมองดูบ่อหินซึ่งทรงขุดเอาตัวเจ้า
 ทั้งหลายมา ^๒ จงมองอับราชัมบรรพบุรุษของ
 เจ้าทั้งหลาย และดูซาราห์ผู้คลอดเจ้า เพราะ
 เมื่อมี เขา อยู่แต่คนเดียว เรา ได้ ร้อง เรียก
 เขา และเราอวยพรเขา และกระทำให้เป็นคน

มากมาย ^๓ เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงเล้า
 โลมศิโยน พระองค์จะทรง เล้าโลม ที่ ที่ง ร้าง
 ทั้งสินของเธอ และจะทำถิ่นทุรกันดารของ
 เธอเหมือนสวนเอเดน และทะเลทรายของ
 เธอเหมือนอุทยานของพระเยโฮวาห์ จะพบ
 ความชื่นบานและความยินดีในเธอ ทั้ง การ
 โมทนาและเสียงเพลง ^๔ ประชาชาติของเราเอ๋ย จง
 เงี่ยหูฟังเรา เพราะราชบัญญัติจะออกไปจาก
 เรา และความ ยุติธรรม จะออกไปเป็นความ
 สว่างของชนชาติทั้งหลาย ^๕ ความชอบธรรม
 ของเราใกล้เข้ามาแล้ว และความรอดของ
 เราได้ออกไปแล้ว แขนของเราจะพิพากษา
 ชนชาติทั้งหลาย เกาะทั้งหลายจะ รอคอย
 เรา และเขาจะหวัง คอย แขนของเรา ^๖ จง
 แหงนตาดูฟ้าสวรรค์ และมองดูโลกเบื้องล่าง
 เพราะว่าฟ้าสวรรค์จะสูญสิ้นไปเหมือนควัน
 และแผ่นดินโลกจะร่อยหรอไปเหมือนอย่าง
 เสื้อผ้า และเขาทั้งหลายผู้อาศัยอยู่ในนั้นจะ
 ตายไปเหมือนกัน แต่ความรอดของเราจะ
 อยู่เป็นนิรันดร์ และความชอบธรรมของเราจะ
 ไม่สิ้นสุดเลย ^๗ จงฟังเรา เจ้าทั้งหลายผู้รู้ถึง
 ความชอบธรรม ชนชาติซึ่ง ราชบัญญัติของ
 เราอยู่ในใจ อย่างกลัว การตำหนิของมนุษย์
 และอย่าวิตกต่อ การกล่าว หยาบช้าของ เขา
^๘ เพราะว่าตัวมอดจะกินเขาเหมือนกันเสื้อผ้า
 และตัว หนอน จะกิน เขา เหมือนกินขน แกะ
 แต่ความ ชอบ ธรรม ของ เรา จะ อยู่ เป็น นิรันดร์
 และความ รอดของเราจะอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ
^๙ โอ ข้าแต่พระกรของพระเยโฮวาห์ จงตื่น
 เกิด ตื่นเกิด จงสวมกำลัง จงตื่นอย่างสมัย
 โบราณในชั่วอายุนานมาแล้ว ท่านไม่ใช่หรือ
 ที่พันราหับ และทำให้พญานาคได้รับบาดเจ็บ
^{๑๐} ท่านไม่ใช่หรือที่ทำให้ทะเลแห้งไป คือน้ำ
 ของมหาสมุทรใหญ่ด้วย ซึ่งทำให้ลิกของทะเล
 ให้เป็นหนทาง เพื่อให้ผู้ที่ได้ไถไว้แล้วเดิน
 ผ่านไป ^{๑๑} ฉะนั้นผู้ที่ไถไว้แล้ว ของ พระ เย
 โฮวาห์จะกลับ และร้องเพลงมาคิโยน ความ
 ชื่นบานเป็นนิรันดร์จะอยู่บนศิระษะของเขา เขา
 จะได้รับความชื่นบานและความยินดี ความ
 โศกเศร้าและการไว้ทุกข์จะหนีไปเสีย ^{๑๒} เรา
 คือเราเอง ผู้เล้าโลมเจ้า เจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่
 กลัวมนุษย์ผู้ซึ่งต้องตาย คือกลัวบุตรของ
 มนุษย์ซึ่งถูกทำให้เหมือนหญ้า ^{๑๓} และที่ได้
 ลืมพระเยโฮวาห์ผู้สร้างของตนเสีย ผู้ทรงซึ่ง
 ฟ้าสวรรค์และวางรากฐานของแผ่นดินโลก

และที่กลัวอยู่เรื่อยไปตลอดวัน เพราะความ
เกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับ เมื่อเขาตังตัว
เขาที่จะทำลาย และความเกรี้ยวกราดของ
ผู้บีบบังคับอยู่ที่ไหนเล่า ^{๑๔}ผู้ใดที่เป็นุชเชย
เร่งรีบเพื่อจะได้รับการปลดปล่อย เพื่อเขา
จะไม่ตายในหลุม ทั้งอาหารของเขาจะไม่
ขาด ^{๑๕}เพราะเราคือพระ เยโฮวาห์พระเจ้า
ของเจ้า ผู้แบ่งแยกทะเลและคลื่นก็คะนอง
พระนาม ของพระองค์คือพระ เยโฮวาห์จอม
โยธา ^{๑๖}และเราได้ใส่ถ้อยคำของเราในปาก
ของเจ้า และซ่อนเจ้าไว้ในร่มมือของเรา ซึ่ง
ตั้งฟ้าสวรรค์ และวางรากฐานของแผ่นดิน
โลก และกล่าวแก่ศิโยนว่า “เจ้าเป็นชนชาติ
ของเรา” ^{๑๗}โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงปลุกตัว
เอง จงปลุกตัวเอง จงยืนขึ้นเถิด เจ้าผู้ได้ดื่ม
จากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งถ้วยแห่ง
พระพิโรธของพระองค์ ผู้ได้ดื่มถึงตะกอน ซึ่ง
ถ้วยแห่งความ โชเช และดูดมันออก ^{๑๘}ใน
บรรดาบุตรชายที่นางคลอดมาก็ไม่มีผู้ใดนำ
นาง ในบรรดาบุตรชายที่นางพบเลี้ยงมาก็
ไม่มีใครจูมือนาง ^{๑๙}สองสิ่งนี้ได้มาถึงเจ้า
ผู้ใดเล่าจะเศร้าโศกเสียใจเพื่อเจ้า ได้แก่การ
ล้างผลาญและการทำลาย การก่นดาราอาหาร
และดาบ เราจะให้ใครไปปลอบประโลมเจ้า
ดีหนอ ^{๒๐}บุตรชายของเจ้าสลับไปแล้ว เขา
นอนอยู่ที่ทุกหัว ถอนเหมือนวัวป่าตัวผู้ติด
ข่าย เขาทั้งหลายไขกักโซนด้วยพระพิโรธของ
พระเยโฮวาห์ และการขนาบของพระเจ้าของ
เจ้า ^{๒๑}ฉะนั้นเจ้าผู้ถูกข่มใจ ผู้ซึ่งมีนมแต่
มิใช่ด้วยเหล้าองุ่น จงฟัง ชื่อนี้เถิด ^{๒๒}องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของเจ้า ผู้ทรงสูคติแห่งชนชาติของพระองค์
ตรัสตั้งนี้ว่า “ดูเถิด เราได้เอาถ้วยแห่งความ
โชเชมาจากมือของเจ้า แล้วตะกอนในถ้วย
แห่งความพิโรธของเรา เจ้าจะไม่ต้องดื่มอีก
^{๒๓}แต่เราจะใส่มันไว้ในมือของผู้ทรمانเจ้า
ผู้ได้พูดกับจิตใจเจ้าว่า ‘ก้มลง เราจะได้ข้าม
ไป’ และเจ้าได้กระทำให้หลังของเจ้าเหมือน
พื้นดิน และเหมือนถนนเพื่อให้เขาข้ามไป”

กรุงเยรูซาเล็มในสมัย อาณาจักร ๑๐๐๐ ปี

๕๒ ^๑โอ ศิโยนเอ๋ย ตื่นเถิด ตื่นเถิด
จงสวมกำลังของเจ้า โอ เยรูซาเล็ม
กรุง บริสุทธิเอ๋ย จงสวม เสื้อผ้างาม ของเจ้า
เพราะ ผู้ที่ไม่ เข้าสูหนัด และ ผู้ ไม่ สะอาด จะ

ไม่เข้ามาในเจ้าอีกเลย ^๒โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย
จงสลัดตัวจากผงคลี จงลุกขึ้น และนั่งลง
โอ ธิดาแห่งศิโยน ที่เป็นเชลยเอ๋ย จงแก้
พันธนะ ออกจาก คอ ของเจ้า ^๓เพราะพระ
เยโฮวาห์ ตรัสตั้งนี้ว่า “เจ้าถูกขาย เปล่าๆ
และ เจ้า จะ ถูก โถ่ โดย ไม่ ใช้เงิน” ^๔เพราะ
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า “แต่
ก่อน นั้น ชนชาติ ของ เรา ลง ไป สู่อียิปต์ เพื่อ
อาศัยอยู่ที่นั่น และชาวอัสซีเรียบีบบังคับเขา
โดยปราศจากสาเหตุ” ^๕พระเยโฮวาห์ตรัสว่า
“ฉะนั้นบัดนี้เรามีอะไรอยู่ที่นี้ ด้วยว่าชนชาติ
ของเราถูกนำเอาไปเสียเปล่าๆ” พระเยโฮ
วาห์ตรัสว่า “ผู้ครอบครองของเขาทำให้เขา
ร้อง และเขากล่าว หยาบ หยาม ต่อ นาม ของ
เราทุกวันตลอดไป ^๖เหตุฉะนั้นชนชาติของ
เราจะรู้จักนามของเรา เพราะฉะนั้นในวัน
นั้นเขาจะรู้ว่า คือเรานี้แหละผู้พูด ดูเถิด คือ
เราเอง” ^๗เท้าของผู้ประกาศข่าว ประเสริฐ
มา กิงาม ลัก เท้าใด ที่บน ภูเขา ผู้โฆษณา
สันติภาพ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอัน
ประเสริฐ ผู้โฆษณาความรอด ผู้กล่าวแก่ศิ
โยนว่า “พระเจ้า ของ เจ้า ทรง ครอบ ครอบ”
^๘พวกยามของเจ้าจะเปล่งเสียง เขาจะร้อง
เพลงกัน เพราะเขาจะได้เห็นกับตาอย่างชัด
เมื่อ พระ เยโฮวาห์ จะ ทรง นำ ศิโยน กลับ มา
^๙เจ้าคือที่ที่สร้างแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเปล่ง
เสียง ร้อง เพลง ด้วยกัน เพราะพระเยโฮวาห์
ได้ทรงเล่าโลมชนชาติของพระองค์ พระองค์
ได้ทรง โถ่ เยรูซาเล็ม แล้ว ^{๑๐}พระเยโฮวาห์
ทรง เปลือย พระกร อัน บริสุทธิ ของ พระองค์
ท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ และ
ที่สุด ปลาย แผ่นดิน โลก ทั้ง สิ้น จะ เห็น ความ
รอด ของ พระเจ้า ของ เรา ^{๑๑}เจ้าทั้งหลาย ผู้
ถือ เครื่อง ภาชนะ ของ พระ เยโฮวาห์ ไป ซ้ำ
จง ไป ออก ไป จาก ที่ โน้น อย่าแตะต้องสิ่งซึ่ง
ไม่ สะอาด จง ออก ไป จาก ท่ามกลาง เรอ จง
ชำระ ตัว ของ เจ้า ให้ บริสุทธิ ^{๑๒}เพราะเจ้าจะ
ไม่ต้องรีบออกไป และเจ้าจะไม่ต้องหลบหนี
ไป เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จนำหน้าเจ้า
และพระเจ้าแห่งอิสราเอล จะ ทรง ระวัง หลัง
เจ้า ^{๑๓}ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะทำการอย่างมีสติ
ปัญญา ท่านจะสูงเด่นและเป็นที่เทิดทูน และ
ท่านจะสูงนั้ ^{๑๔}ด้วยคนเป็นอันมากตั่งสิ่ง
เพราะท่านฉันทัด หน้าที่ตาของท่านเสียโฉม
มากกว่ามนุษย์คนใด และรูปร่างของท่านก็
เสียโฉมมากกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์คน

ใด ^{๑๔}ท่านก็จะกระทำให้บรรดาประชาชาติ เป็นอันมากตกตะลึงฉงนนั้น บรรดาคนชาติริย์ก็ จะปิดพระโอษฐ์ เพราะท่านนั้น เพราะเขาทั้งหลาย จะเห็นสิ่งที่ไม่มีความรอดเขา และเขา จะพิจารณาถึงสิ่งซึ่งเขาไม่เคยได้ยิน

**การพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์
ของพระเยซูคริสต์**

๕๓ ^๑ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจาก เราทั้งหลาย พระกรของพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด ^๒เพราะท่านจะ เจริญขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์อย่าง ต้นไม้ ไม้ อ่อน และเหมือนรากแตกหน่อมาจากพื้นดิน แห่ง ท่านไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม และ เมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มีความงามที่ เราจะพึงปรารถนาท่าน ^๓ท่านได้ถูกมนุษย์ ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเศร้า โศก และ ค้อน เคียว กับ ความ ระทม ทุกข์ และ ดั่งผู้หนึ่งซึ่ง คน ทนมองดูไม่ได้ ท่านถูก ดู หมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน ^๔แน่ ที่เดียวท่านได้แบกความ ระทม ทุกข์ของเรา ทั้งหลาย และหอบความเศร้าโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือ พระเจ้า ทรง โบาย ดี และ ช่ม ใจ ^๕แต่ท่านถูก บาดเจ็บเพราะความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านฟกช้ำเพราะความ ชั่วช้าของเรา การตี สอนอื่นทำให้เรา ทั้ง หลาย ปลอดภัย นั้น ตก แก่ท่าน ที่ต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี ^๖เรา ทุกคนได้เงิน ไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่าง ได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความ ชั่วช้าของเรา ทุกคน ^๗ท่านถูกบีบบังคับและท่านถูกข่ม ใจ ถึง กระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูก แกะ ที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้อยู่ หน้าผู้ตัดขนของมันฉนั้นใด ท่านก็ไม่ปริปาก ของท่านเลยฉนั้น ^๘ท่านถูกนำไปจากคอก และท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และ ผู้ใดเล่าจะ ประกาศเกี่ยวกับ พงศ์ พันธุ์ ของ ท่าน เพราะท่านต้องถูกตัดออกไปจากแผ่นดิน ของคนเป็น ต้องถูกตีเพราะ การละเมิด ของชนชาติของเรา ^๙และเขาจัดหลุมศพของ ท่านไว้กับคนชั่ว ในความตายของท่านเขา จัดไว้กับ เศรษฐี แม้ว่าท่านมิได้กระทำการ ทารุณประการใดเลย และไม่มี การ หลอก หลวง ในปาก ของ ท่าน ^{๑๐}แต่ก็ยังเป็น นำ พะระ หทัย ของ พระ เย โฮ วาห์ ที่ จะ ให้ ท่าน ฟก ช้ำ ด้วย

ความระทมทุกข์ เมื่อพระองค์ทรงกระทำให้ วิญญาณของท่านเป็นเครื่องบูชาได้บาป ท่าน จะเห็น เชื้อ สาย ของ ท่าน ท่านจะยึด วัน ทั้ง หลายของ ท่าน นำพระทัยของ พระเยโฮวาห์ จะ เจริญ ขึ้น ใน มือ ของ ท่าน ^{๑๑}ท่านจะเห็น ความ ทุกข์ ลำบาก แห่ง จิต วิญญาณ ของ ท่าน และจะพอใจ โดยความรู้ของท่าน ผู้รับใช้อัน ขอบธรรมของเราจะกระทำให้คนเป็นอันมาก นับได้ว่าเป็นคนขอบธรรม เพราะท่านจะแบก บรรดาความ ชั่วช้า ของ เขาทั้งหลาย ^{๑๒}ฉนั้น เราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และ ท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่าน เทจิตวิญญาณของท่านถึงความ มรณะ และ ถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ท่านก็แบกบาป ของคนเป็นอันมาก และทำการอ่อนวอนเพื่อ ผู้ละเมิด

อิสราเอลเป็นดัง “ภรรยาผู้ถูกละทิ้ง” ได้กลับคืนมา

๕๔ ^๑“จง ร้อง เพลง เกิด โอ หญิง หมั้น ร้อง เพลง และ ร้อง เสียง ดัง เจ้าผู้ไม่ได้ เจ็บ ครรภ์ ด้วยว่าบุตรของผู้อยู่อย่างโดดเดี่ยว ก็ ยัง จะ มี มากกว่า บุตร ของ ภรรยา ที่ได้ แต่งงาน” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ^๒“จง ขยาย สถานที่แห่ง เต็นท์ ของ เจ้า และ ให้ เขา ชิง ม่าน ของ ที่อาศัย ของ เจ้า ออก อย่า หน่วง ไว้ ต่อ เชือกของเจ้าให้ยาว และเสริมกำลังหลักหมุด ของ เจ้า ^๓เพราะเจ้าจะกระจ่ายออกไปทาง ขวา และ ทาง ซ้าย และ เชื้อ สาย ของ เจ้า จะ ได้พวกต่างชาติเป็นมรดก และจะกระทำให้ หัว เมือง ที่ รกร้าง มี คน อาศัย อยู่ ^๔อย่าง กล้วย เพราะเจ้าจะไม่ต้องอับอาย อายอดสูเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องละอาย เพราะเจ้าจะลืม ความ อาย ในวัยสาว ของ เจ้า และเจ้าจะไม่ จำที่เขาคิดความเป็นมายของเจ้าอีก ^๕เพราะ ผู้สร้างเจ้า เป็นสามี ของ เจ้า พระนาม ของ พระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และองค์ บริสุทธิของอิสราเอลเป็นผู้ไถ่ของเจ้า เขาจะ เรียกพระองค์ว่าพระเจ้าของสากลโลก ^๖เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเรียกเจ้า ดังภรรยา ผู้ถูกละทิ้งและโทม์นั้นใส่ใจ เหมือนภรรยา สาว เมื่อ นาง ถูก ทิ้ง” พระเจ้า ของ เจ้า ตรัส ดังนี้ ^๗“เราได้ละทิ้งเจ้าอยู่หน้อยเดียว แต่ เราจะรวบรวมเจ้าด้วยความเมตตาดัง ^๘เรา ได้ช้อนหน้าของเราจากเจ้า ด้วยความพิโรธ

อันท่วมท้นอยู่ครู่หนึ่ง แต่ด้วยความกรุณาใน
 รัศมี เราจะมีเมตตาต่อเจ้า” พระเยโฮ
 วาห์พระเจ้าตรัสดังนี้ ^๙“สำหรับเราเรื่อง
 นี้เหมือนน้ำของโนอาห์ เพราะเราได้ปฏิญาณ
 ว่าน้ำของโนอาห์จะไม่ท่วมแผ่นดินโลกอีก
 เลยฉันใด เราจึงได้ปฏิญาณว่า เราจะไม่
 โกรธเจ้า และจะไม่ขนาบเจ้าฉันนั้น ^{๑๐} เพราะ
 ภูเขาจะพรากจากไป และเนินจะคลอนแคลน
 แต่ความกรุณาของเราจะไม่พรากไปจาก
 เจ้า และพันธสัญญาแห่งสันติภาพของเราจะ
 ไม่คลอนแคลนไป” พระเยโฮวาห์ผู้มีความ
 เมตตาต่อเจ้าตรัสดังนี้ ^{๑๑}“โอ เจ้าผู้ถูกข่ม
 ใจ ถูกพายุพัดพา และขาดการเล่าโลม ดูเถิด
 เราจะวางศิลาของเจ้าไว้ในพลวง และวาง
 รากฐานของเจ้าไว้ด้วยไพฑูรย์ ^{๑๒} เราจะทำ
 หน้าต่างของเจ้าด้วยโมรา และประตูเมือง
 ของเจ้าด้วยพลอยสีแดงเข้ม และชายแดน
 ทุ่งสีนของเจ้าด้วยเพชรนิลจินดา ^{๑๓} บุตรทั้ง
 สิ้นของเจ้านั้นจะเรียนรู้จากพระเยโฮวาห์
 และบุตรของเจ้าจะมีความปลอดภัยอย่างยิ่ง
^{๑๔} เจ้าจะได้รับสถาปนาไว้ในความชอบธรรม
 เจ้าจะห่างไกลจากการบีบบังคับเพราะเจ้า
 จะไม่ต้องกลัว และห่างจากความสยดสยอง
 เพราะมันจะไม่มาใกล้เจ้า ^{๑๕} ดูเถิด พวกเขา
 จะปลุกปั่นให้เกิดการแก่งแย่งเป็นแน่ แต่
 ก็มีใช้เพราะมาจากเรา ผู้ใดปลุกปั่นให้เกิด
 การแก่งแย่งกับเจ้า ผู้นั้นจะล้มลงเพราะเจ้า
^{๑๖} ดูเถิด เราได้สร้างช่างเหล็กผู้เป่าไฟ ถ่าน
 และทำให้เกิดอาวุธเหมาะกับงานของมัน เรา
 ได้สร้างผู้ผลาญเพื่อทำลายด้วย ^{๑๗} ไม่มีอาวุธ
 ใดที่สร้างเพื่อต่อสู้เจ้าจะจำเริญได้ และเจ้า
 จะปรับโทษลินทุกลินที่ลุกขึ้นต่อสู้เจ้าในการ
 พิพากษา นี่เป็นมรดกของบรรดาผู้รับใช้ของ
 พระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมของเขามา
 จากเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

ความรอดสำหรับมนุษย์ทั้งปวง

๕๕ ^๑“โอ เข็มทุกคนที่กระหายจงมาถึง
 นำ และผู้ที่ไม่มีเงินมาซื้อกินเถิด มา
 ซื้อน้ำองุ่นและน้ำนมเถิด โดยไม่ต้องเสียเงิน
 เสียค่า ^๒ ทำไมเจ้าจึงใช้เงินของเจ้าเพื่อของ
 ซึ่งไม่ใช่อาหาร และใช้ผลแรงงานซื้อสิ่งซึ่ง
 มิให้อิ่มใจ จงเอาใจใส่ฟังเรา และรับประทาน
 ของดี และให้จิตใจปิติยินดีในไข่มุก ^๓ เอียงหู
 ของเจ้า และมาหาเรา จงฟัง เพื่อจิตวิญญาณ
 ของเจ้าจะมีชีวิต และเราจะทำพันธสัญญานี้

รัศมีกับเจ้า คือความเมตตาอันแน่นอนของ
 เราต่อดาวิด ^๔ ดูเถิด เรากระทำให้นานเป็น
 พยานต่อชนชาติทั้งหลาย เป็นหัวหน้าและ
 เป็นผู้บัญชาการเพื่อชนชาติทั้งปวง ^๕ ดูเถิด
 เจ้าจะร้องเรียกประชาชาติซึ่งเจ้าไม่รู้จัก และ
 ประชาชาติซึ่งไม่รู้จักเจ้าจะวิ่งมาหาเจ้าเหตุ
 ด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และเพราะ
 องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ทรง
 ให้เจ้าได้รับเกียรติ ^๖ จงแสวงหาพระเยโฮ
 วาห์ เมื่อจะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์
 ขณะพระองค์ทรงอยู่ใกล้ ^๗ ให้คนชั่วละทิ้ง
 ทางของเขา และคนไม่ชอบธรรมสลละความ
 คิดของเขา ให้เขากลับยังพระเยโฮวาห์ เพื่อ
 พระองค์จะทรงเมตตาเขา และยังพระเจ้า
 ของเรา เพราะพระองค์จะทรงอภัยอย่างสิ้น
 เหลือ ^๘ เพราะความคิดของเราไม่เป็นความ
 คิดของเจ้า ทั้งทางของเจ้าไม่เป็นวิถีของเรา”
 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ^๙“เพราะฟ้าสวรรค์สูง
 กว่าแผ่นดินโลกฉันใด วิถีของเราสูงกว่าทาง
 ของเจ้า และความคิดของเราก็สูงกว่าความ
 คิดของเจ้าฉันนั้น ^{๑๐} เพราะฝนและหิมะลง
 มาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับที่นั่น เว้นแต่
 รดแผ่นดินโลก กระทำให้มันบังเกิดผลและ
 แดกหน่อ อำนวยเมล็ดแก่ผู้หว่านและอาหาร
 แก่ผู้กินฉันใด ^{๑๑} คำของเราซึ่งออกไปจาก
 ปากของเราจะไม่กลับมาสู่เราเปล่า แต่จะ
 สัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่งซึ่งเรา
 ใช้ไปทำนงจำเริญขึ้นฉันนั้น ^{๑๒} เพราะเจ้าจะ
 ออกไปด้วยความชื่นบาน และถูกนำไปด้วย
 สันติภาพ ภูเขาและเนินเขาจะเปล่งเสียงร้อง
 เพลง ช่างหน้าเจ้า และต้นไม้ทั้งสิ้นในท้อง
 ทุ่งจะตบมือของมัน ^{๑๓} แทนต้นหนามใหญ่
 ต้นสนสามใบจะงอกขึ้น แทนต้นหนามย่อย
 ต้นน้ำมันเขียวจะงอกขึ้น และแต่พระเยโฮ
 วาห์ มันจะเป็นชื่อ เพื่อเป็นหมายสำคัญในรัศ
 มี่ ซึ่งจะไม่ถูกตัดออกเลย”

**พระเจ้าจะทรงรวบรวม
 อิสราเอลที่กระจัดกระจาย**

๕๖ ^๑ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “จง
 รักษาความยุติธรรมไว้ และกระทำ
 ความเที่ยงธรรม เพราะความรอดของเรา
 ใกล้จะมา และความชอบธรรมของเราจะ
 เผยออก ^๒ ความสุขย่อมมีแก่ผู้กระทำเช่น
 นี้ และแก่บุตรของมนุษย์ผู้ยึดไว้มั่น ผู้
 รักษาวันสะบาโตไม่เหยียดหยามวันนั้น และ

ระวังมือของเขาจากการกระทำชั่วร้ายใดๆ”^๓ ๓อย่าให้บุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าจารีตถือพระเยโฮวาห์ กล่าว ว่า “พระเยโฮวาห์ได้ทรงแยกข้าแ่นจากชนชาติของพระองค์” และอย่าให้ ชนที่พูด ว่า “ดูเถิด ข้าเป็นต้นไม้ม่าแห่ง”^๔ เพราะ พระเยโฮวาห์ ตรัส ดั่งนี้ ว่า “เรื่อง ชนที่ ทังหลาย ผู้รักษาวันสะบาโตของเรา ผู้เลือกบรรดาสิ่ง ที่พอใจเรา และยึดพันธสัญญาของเราไว้มัน”^๕ ภายในนิเวศของเรา และ ภายใน กำแพง ของเรา เรา จะให้สถาน ที่ และ ชื่อ แก่เขาเหล่านั้น ที่ ดีกว่า บุตรชาย และ บุตรสาว เรา จะให้ ชื่อ วัน วั น ตรี แก่เขา ทังหลาย ซึ่ง จะ ไม่ ตัด ออก เลย ^๖ และ บรรดา บุตรชาย ของ คน ต่าง ชาติ ผู้ เข้า จารีต ถือ พระเยโฮวาห์ ปรนนิบัติพระองค์ และ รักพระนาม ของพระเยโฮวาห์ และ เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ทุกคนผู้รักษาวันสะบาโต และมี ได้ เหยียด หยาม และ ยึด พันธสัญญา ของเรามา มันไว้ ^๗ คน เหล่า นี้ เรา จะ นำ มา ยิง ภูเขา บริสุทธิของเร และ กระทำให้ เขา ชื่น บาน อยู่ ใน นิเวศ อธิษฐาน ของเรา เครื่อง เหาบูชา ของเขา และ เครื่องสักการบูชา ของเขา จะ เป็น ที่โปรดปราน บน แท่นบูชา ของเรา เพราะ นิเวศ ของเรา เขา จะ เรียก ว่า เป็น นิเวศ อธิษฐาน สำหรับ บรรดาชนชาติ ทังหลาย” ^๘ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรง รวบรวม อิสราเอล ที่กระจัดกระจาย ตรัสว่า “เรา จะ รวบรวม คนอื่น มา ไว้ กับ เขา นอกจาก คน เหล่า นั้น ที่ ได้รวบรวม ไว้ แล้ว” ^๙ เจ้า บรรดา สัตว์ ป่า ทัง มา กิน ชี ทัง เจ้า บรรดา สัตว์ น้ ใ น ฟ้า ^{๑๐} ยวม ของเขา ตาบอด เขา ทัง ปวง ไร้ ความรู้ เขา ทัง ปวง เป็นสุนัข ไร้ เขา เหา ไม้ ได้ ได้ แต่ กลับ ได้ แต่ นอน รัก แต่ ง่วง ^{๑๑} เออ เขา เป็น สุนัข ตะ กะ ละ ซึ่ง ไม่ รู้จัก อิม เขา เป็น ผู้ เลียง แกะ ที่ เข้า ใจ ไม่ ได้ เขา ทุกคน กลับ ไป ตาม ทาง เขาเอง ต่าง ก็ หา ก้ ไรใส่ ตนเอง ไม่ เว้น สัก คน ^{๑๒} เขา ทัง หลาย ว่า “มาเถิด ให้ เรา เอา เหล่า อู่น ให้ เรา เติ ม เม ร ัย ให้ เติ ม ตัว เรา และ พรุ้ง นี้ ก็ จะ เหมือน วัน นี้ นี้ ใหญ่โต เกิน ขนาด”

“ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่ว”

๕๗ ^๑คนชอบกรรมพินาศ และไม่มีใครเอาใจใส่ คนที่มีใจเมตตาทูกเขาไปเสีย ไม่มีใครพิจารณาว่าคนชอบธรรม ถูกเอาไปเสียจากความชั่วร้ายที่จะมา ^๒เขาจะเข้าไปในสันติภาพ ผู้ดำเนินในความเที่ยง

ธรรมของเขา ก็จะพักอยู่บนที่นอนของเขา ^๓แต่เจ้าทั้งหลาย บรรดาบุตรชายของแม่มด เชื้อสายของคนลวงประเวณีและหญิงแพศยา จงเข้ามาใกล้ที่นี้ ^๔เจ้าทังหลายพูดเย้ยหยันใคร เจ้าอย่าปลงเหยียดแลบลินหลอกผู้ใด เจ้าเป็นลูกแห่งการละเมิด เป็นเชื้อสายแห่งความมุสา มิใช่หรือ ^๕คือเจ้าผู้ร่อนเร่ด้วยรูปเคารพ ภายใต้ต้นไม้เขียวทุกต้น ผู้ฆ่าลูกของเจ้าในหุบเขาใต้ชอกหิน ^๖สวนของเจ้าอยู่ท่ามกลาง หินเกลี้ยงเกลาแห่งลำธาร มัน มันเป็นส่วน ของเจ้า เจ้าได้ เท เครื่อง ต้ม บูชา และ ถวาย ธิษฐานบูชา ให้ แก่ มัน เรา จะ รับ การ เล้า โลม ใน เรื่อง สิ่ง เหล่า นี้ หรือ ^๗บนภูเขาสูงเด่น เจ้าได้ ตั้ง ที่นอน ของเจ้า ไว้ และ ที่ นั้น เจ้า ไป ถวาย เครื่องสักการบูชา ^๘เจ้าได้ ตั้ง อนุสาวรีย์ ของเจ้า ไว้ หลัง ประตู่ และ เสา ประตู่ เจ้า จึง เปิด ผ้ามืด ที่นอน ของเจ้า เจ้า ขึ้น ไป บน นั้น เจ้า ทำให้ มัน กว้าง และ เจ้า ตก ลง กับ มัน เพื่อ เจ้าเอง เจ้า รัก ที่นอน ของมัน และ เจ้า ได้ มอง ดู การ เปลือย ^๙เจ้า เดินทาง ไป หา กษัตริย์ พร้อม กับ น้ำมัน และ ทวี น้ ้า หอม ของเจ้า เจ้า ได้ ส่ง พูต ของเจ้า ไป ไกล แม้ ให้ ลง ไป จนถึง นรก ^{๑๐}เจ้า เห็น ดื่น เหนือ ย เพราะ ระยะ ทาง ไกล ของเจ้า แต่ เจ้า มิ ได้ พูต ว่า “หมดหวัง” เจ้า ประสบ ชีวิต แห่ง มือ ของเจ้า และ เจ้า จึง มิ ได้ ไศก เศ ร ้า ^{๑๑}เจ้า ครัน คร้าม และ กลัว ใคร เจ้า จึง ได้ มุสา อยู่ นน เอง และ ไม่ นึก ถึง เรา และ ไม่ เอา ใจ ใส่ เรา สัก นิด เรา มิ ได้ รับ ปาก อยู่ เป็น เวลา นาน แล้ว ดอก หรือ อย่าง นั้น ชี เจ้า จึง ไม่ ย่า เก ร ง เรา ^{๑๒}เรา จะ บอก ถึง ความ ชอบ ธรรม และ การกระทำ ของเจ้า แต่ มัน ก็ จะ ไม่ เป็น ประโยชน์ แก่ เจ้า ^{๑๓}เมื่อ เจ้า ร้อง ออก มา ก็ ให้ สิ่ง ที่ เจ้า สะสม ไว้ ช่วย เจ้า ให้ พัน ชี แต่ ลม จะ พัด มัน ไป เสีย หมด เพียง ลม หาย ใจ จะ หอบ มัน ออก ไป แต่ ผู้ ที่ วาง ใจ ใน เรา จะ ได้ แผ่น ดิน นั้น เป็น กรรม สิทธิ และ จะ ได้ ภูเขา บริสุทธิ ของเรา เป็น มรดก ^{๑๔}และ จะมี เสียง ว่า “พูนดิน พูนดิน ขึ้น และ จง เติ ร ัย ม ทาง รือ ถอน อุ ป สรรค เสีย จาก ทาง ของ ชน ชาติ ของ เรา” ^{๑๕}องค์ผู้สูงเด่นคือผู้ อยู่ใน วัน วั น ตรี กาล ผู้ ทรง พระนาม ว่า บริสุทธิ ตรัส ดั่ง นี้ ว่า “เรา อยู่ ใน ที่ ที่ สูง และ บริสุทธิ และ อยู่ กับ ผู้ ที่มี จิต ใจ สำนึก ผิด และ ถ่อม เพื่อ จะ รือ ฟัน จิต ใจ ของ ผู้ ใจ ถ่อม และ รือ ฟัน ใจ ของ ผู้ สำนึก ผิด ^{๑๖}เพราะ เรา จะ ไม่ ต้อ สู้ แอ้ง อยู่ เป็น นิตย ์ หรือ โกรธ อยู่ เสมอ เพราะ จิต วิญญู ญาณ จะ อ่อน ลง ต้อ หน้า เรา คือ

บรรดาจิตวิญญาณที่เราได้สร้างแล้ว ^{๑๗} เรา
 โกรธ เพราะ ความ ชั่ว ชั่วแห่ง ความ โลก ของ
 เขา เราตีเขา เราช้อนตัวและโกรธ แต่เขายัง
 หันกลับเดินตามชอบใจของเขาอยู่ ^{๑๘} เราได้
 เห็นวิธีการของเขาแล้ว แต่เราจะรักษาเขาให้
 หาย เราจะนำเขา และสนองเขาก็กับผู้ที่ทุกข์
 ให้เขาด้วย การ เล่า โลม ” ^{๑๙} พระ เย โสวาห์
 ตรัสว่า “เราสร้างผลของริมฝีปาก สันติภาพ
 สันติภาพแก่คนไกลและคนใกล้ และเราจะ
 รักษาเขาให้หาย” ^{๒๐} แต่ คน ชั่ว นั้น เหมือน
 ทะเลที่กำเริบ เพราะมันนิ่งอยู่ไม่ได้ และนำ
 ของ มันก็กวตมและเลนขึ้นมา ^{๒๑} พระเจ้า
 ของข้าพเจ้าตรัสว่า “ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่ว”

การอดอาหารที่พอพระทัยพระเจ้า

๕๘ ^๑ “จงร้องดังๆ อย่าอ้อมไวั จงเปล่ง
 เสียงของเจ้าเหมือนเป่าแตร จงแจ้ง
 แก่ชนชาติของเราให้ทราบถึงเรื่องการละเมิด
 ของเขา แก้วศ์ วาน ของ ยา โคบ เรื่อง บาป
 ของเขา ^๒ แต่เขายังแสวงหาเราทุกวันและ
 ปิดิยินดีที่จะรู้จัก ทาง ของเรา เหมือนกับว่า
 เขา เป็น ประชาชาติ ที่ ได้ ทำ ความ ชอบ ธรรม
 และมีได้ละทิ้งกฎแห่งพระเจ้าของเขา เขา
 ก็ ขอ ช้อ กฎ อัน เทียง ธรรม จาก เรา เขา ทัง
 หลายก็ปิดิยินดีที่จะเข้ามาใกล้พระเจ้า ^๓ พวก
 เขากล่าวว่า ‘ทำไม ข้าพระองค์ ทัง หลาย ได้
 อดอาหาร และ พระองค์ มิได้ ทอด พระเนตร
 ทำไม ข้าพระองค์ ทัง หลาย ได้ ถ่อม ตัว ลง และ
 พระองค์ มิได้ ทรง สน พระทัย’ ดูเถิด ในวันที่
 เจ้าอดอาหาร เจ้าทำตามใจของเจ้า และบีบ
 บังคับคนงานของเจ้าทั้งหมด ^๔ ดูเถิด เจ้าอด
 อาหารเพียงเพื่อวิวาทและต่อสู้ และเพื่อต่อ
 ด้วยหมัดชวร้าย การอดอาหารอย่างของเจ้า
 ในวันนี้จะไม่กระทำให้เสียงของเจ้าได้ยิน
 ไปถึงที่สูง ^๕ อย่างนี้หรือเป็นการอดอาหารที่
 เราเลือก คือวันที่คนขมขมตัว การก้มศีรษะ
 ของเขาลงเหมือนอ้อเล็ก และปูผ้ากระสอบ
 และซีเถ่ารองใต้เขา อย่างนี้หรือเจ้าจะเรียก
 การอย่างนี้ว่าการอดอาหาร และเป็นวันที่
 พระเยโฮวาห์โปรดปรานอย่างนั้นหรือ ^๖ การ
 อดอาหารอย่างนี้ไม่ใช่หรือที่เราต้องการ คือ
 การแก้พันธนะของความชั่ว การปลดเปลื้อง
 ภาระหนัก และการปล่อยให้ผู้ถูกบีบบังคับ
 เป็นอิสระ และการหักแอกเสียทุกอัน ^๗ ไม่ใช่
 การที่จะบั่นอาหารของเจ้าให้กับผู้หิว และ
 นำคนยากจนไว้บ้านเข้ามาในบ้านของเจ้า

เมื่อเจ้าเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้
 และไม่ซ่อนตัวของเจ้าจากญาติของเจ้าเอง
 ดอกหรือ ^๘ แล้วความสว่างของเจ้าจะพุ่งออก
 มาย่างอรุณ และแผลของเจ้าจะเรียกเนื้อ
 ขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ความชอบธรรมของเจ้า
 จะเดินนำหน้าเจ้า และสง่าราศีของพระเย
 โฮวาห์จะระวะหลังเจ้า ^๙ แล้วเจ้าจะทูล และ
 พระเยโฮวาห์จะทรงตอบ เจ้าจะร้องทูล และ
 พระองค์จะตรัสว่า ‘เราอยู่ที่นี่’ ถ้าเจ้าจะเอา
 ออกไปจากท่ามกลางเจ้าเสีย ซึ่งแอก ซึ่งการ
 ชีหน้า และซึ่งการพูดอย่างไร้สาระ ^{๑๐} ถ้าเจ้า
 ทุ่มเทชีวิตของเจ้าแก่คนหิว และให้ผู้ถูกข่ม
 ใจได้อิ่มใจ แล้วความสว่างของเจ้าจะแผ่ลง
 ในความมืด และความมืดคลุ้มของเจ้าจะเป็น
 เหมือนเที่ยงวัน ^{๑๑} และพระเยโฮวาห์จะนำ
 เจ้าอยู่เป็นนิตย์ และให้จิตใจเจ้าอิ่มในฤดูแล้ง
 และกระทำให้กระดูกของเจ้าอ้วนพี และเจ้า
 จะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด เหมือนน้ำพุ ที่
 นำของมันไม่ขาด ^{๑๒} และพวกเจ้าจะได้สร้าง
 สิ่งปรักหักพังโบราณขึ้นใหม่ เจ้าจะได้ซ่อม
 เสริมรากฐานของคนหลายชั่วอายุมาแล้วขึ้น
 เจ้าจะได้ชื่อว่า ‘เป็นผู้ซ่อม กำแพงที่พัง ผู้
 ซ่อมแซมถนนให้คืนคงเพื่อจะได้อาศัยอยู่’

การถือวันสะบาโต

^{๑๓} ถ้าเจ้าหยุดเหยียบย่ำวันสะบาโต คือจาก
 การทำตามใจของเจ้าใน วันบริสุทธิของเรา
 และเรียกสะบาโตว่า วันปิดิยินดี และเรียก
 วันบริสุทธิของพระเยโฮวาห์ว่า วันมีเกียรติ
 ถ้าเจ้าให้เกียรติมัน ไม่ไปตามทางของเจ้าเอง
 หรือทำตามใจของเจ้า หรือพูดถ้อยคำของเจ้า
 เอง ^{๑๔} แล้วเจ้าจะได้ความปิติยินดีในพระเย
 โฮวาห์ และเราจะให้เจ้าขึ้นชื่ออยู่บนที่สูงของ
 แผ่นดินโลก และเราจะเลี้ยงเจ้าด้วยมรดก
 ของยาโคบบิดาของเจ้า เพราะโอษฐ์ของพระ
 เยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว”

**พระเจ้าทรงสามารถ ยินดีและมี
 ฤทธิ์ที่จะช่วยให้รอด**

๕๙ ^๑ ดูเถิด พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์
 มิได้สั้นลง ที่จะช่วยให้รอดไม่ได้
 หรือพระกรรณตึง ซึ่งจะไม่ทรงได้ยิน ^๒ แต่
 ว่าความชั่วช้าของเจ้าทังหลายได้กระทำให้
 เกิด การ แยก กระจ่าง เจ้ากับ พระเจ้าของเจ้า
 และบาปของเจ้า ทัง หลาย ได้ บัง พระพักตร์
 ของพระองค์เสียจากเจ้า พระองค์จึงมิได้ยิน

๓ เพราะมือของเจ้ามลทินด้วยโลหิต และนิ้วมือของเจ้าด้วยความชั่วช้า ริมฝีปากของเจ้าได้พูดคำเท็จ ลิ้นของเจ้าพึมพำความอธรรม ๔ ไม่มีผู้ใดฟ้องอย่างยุติธรรม ไม่มีผู้ใดขึ้นศาลอย่างสัตย์จริง เขาทั้งหลายวางใจอยู่กับสิ่งที่ไม่เป็นสาระ เขาพูดเท็จ เขาตั้งครมกรรมด้วยความชั่วและคลอดความชั่วช้า ๕ เขาฟักไขว้ทั้งปวง เขาทอใยแมงมุม เขาผู้กินไขว้หนักก็ตาย แม้ไขว้ถูกใดถูกทาบ ร้ายก็เป็นตัวขึ้นมา ๖ ใยของมันจะใช้เป็นเสื้อผ้าไม่ได้ คนจะเอาสิ่งที่มีนํ้ามาคลุมตัวไม่ได้ กิจการของมันเป็นการชั่วช้า และการกระทำอันทารุณก็อยู่ในมือของเขา ๗ เท้าของเขาวิ่งไปหาความชั่ว และเขาเร่งไปหลังโลหิต ไร้ความคิดให้ถึงตาย ความคิดของเขาเป็นความคิดชั่วช้า การล้างผลาญและการทำลายอยู่ในหนทางของเขา ๘ เขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ไม่มี ความ ยุติธรรม ในวิถีของเขา เขาได้ ทำให้ ถนนของเขาคดโค้ง ผู้ใดที่เดินในนั้นจะไม่รู้จักสันติสุข ๙ เพราะฉะนั้นความ ยุติธรรม จึงอยู่ห่างจากเราทั้งหลาย และความเที่ยงธรรมตามเราไม่ทัน เราทั้งหลายคอยท่าความสว่าง และ ดูเกิด ความมืด คอยท่าความสฤใส แต่เราดำเนินในความมืดคลุ้ม ๑๐ เราทั้งหลาย คล้าหาก้าแพงเหมือนคนตาบอด เรากล้าหา รวากับว่าเราไม่มีลูกตา เราสะดุดในเวลาเที่ยงเหมือนในเวลากลางคืน เราอยู่ในที่ โดดเดี่ยวเหมือนคนตาย ๑๑ เราทุกคนคราง เหมือนหมี และ พิล่าปเหมือนนกเขา และ มองหาความยุติธรรม แต่ไม่มีเลย หาความ รอด แต่ก็อยู่ไกลจากเรา ๑๒ เพราะการละเมิด ของข้าพระองค์ทั้งหลายทวีขึ้นต่อพระพักตร์ พระองค์ และบาปของข้าพระองค์ก็ปรักปรำ ข้าพระองค์ เพราะการละเมิดของข้าพระองค์ อยู่กับ ข้าพระองค์ ส่วนความ ชั่วช้าของข้า พระองค์ ข้าพระองค์ก็รู้จัก ๑๓ คือการละเมิด การปฏิเสธพระเยโฮวาห์ การหันไปจากการ ติดตามพระเจ้าของเรา การพูดที่เป็นการบีบบังคับและการกบฏ การก่อและการกล่าวคำ เท็จจากใจ ๑๔ ความยุติธรรมก็หันกลับ และความเที่ยงธรรมก็ยืนอยู่แต่ไกล เพราะความ จริ่งลั้มลงที่ถนนเสียแล้ว และความเที่ยงตรง เข้าไปไม่ได้ ๑๕ เออ สัจจะขาดอยู่ และผู้ใดที่ พრაจากจากความชั่วก็ทำตัวให้เป็นเหยื่อ พระ เยโฮวาห์ทรงเห็น แล้วไม่เป็นที่พอพระทัย พระองค์ ที่ไม่มี ความ ยุติธรรม ๑๖ พระองค์

ทรงเห็นว่าไม่มีคนใดเลย ทรงประหลาด พระทัยว่าไม่มีใครอ่อนน้อนเพื่อ เพราะฉะนั้น พระกรของพระองค์เองก็นำความ รอด มาสู่ พระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ ชูพระองค์ไว้ ๑๗ พระองค์ทรงสวมความชอบ ธรรมเป็นทับทรวง และพระมาลาแห่งความ รอดอยู่เหนือพระเศียรของพระองค์ พระองค์ ทรงสวมฉลองพระองค์แห่งการแก้แค้นเป็น ของคลุมพระกาย และเอาความกระตือรือร้น ห่มพระองค์ ๑๘ พระองค์จะทรงชำระให้ตาม การกระทำของเขา คือพระพิโรธแก่ปรักภักซ์ ของ พระองค์ และ สิ่ง สมอง แก่ ศัตรู ของ พระองค์ พระองค์จะทรง มอบการสนองแก่ เกาะทั้งหลาย ๑๙ เขาจึงจะยำเกรงพระนาม พระเยโฮวาห์จากตะวันตก และสง่าราศีของ พระองค์ จาก ที่ ตะวัน ขึ้น เมื่อศัตรูมาอย่าง แม่น้ำเขียว พระวิญญูณของพระเยโฮวาห์ จะยกธงขึ้นสู้มัน

พระผู้ไถ่จะเสด็จมายังศิโยน

๒๐ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “และพระผู้ไถ่จะ เสด็จมายังศิโยน มายังบรรดาผู้อยู่ในยาโคบ ผู้หันจากการละเมิด” ๒๑ พระเยโฮวาห์ตรัส ว่า “และฝ่ายเรา นี่เป็นพันธสัญญาของเรา กับ เขาทั้งหลาย คือวิญญูณของเราซึ่งอยู่เหนือ เจ้า และคำของเราซึ่งเราใส่ไว้ในปากของเจ้า จะไม่พราวไปจากปากของเจ้า หรือจากปาก เชื้อสาย ของเจ้า หรือจาก ปาก ของ เชื้อสาย แห่งเชื้อสายของเจ้า ตั้งแต่เวลานี้ไปจนกาล นิรันดร์” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

สง่าราศีของศิโยนในอนาคต

๖๐ ๑ “จง ลุก ขึ้น ฉาย แสง เพราะ ว่า ความ สว่าง ของ เจ้า มา แล้ว และ สง่า ราศี ของ พระ เยโฮวาห์ ขึ้น มา เหนือ เจ้า ๒ เพราะ ว่า ดู เกิด ความ มืด จะ คลุม แผ่น ดิน โลก และ ความ มืด ทั่ว จะ คลุม ชนชาติ ทั่ว หลาย แต่ พระ เยโฮวาห์ จะ ทรง ขึ้น มา เหนือ เจ้า และ เขา จะ เห็น สง่า ราศี ของ พระ องค์ เหนือ เจ้า ๓ และ บรรดา ประชาชาติ จะ มายัง ความ สว่าง ของ เจ้า และ กษัตริย์ ทั่ว หลาย ยัง ความ สฤใส แห่ง การ ขึ้น ของ เจ้า ๔ จง เงย ตา ของ เจ้า มอง ให้ รู้อบ และ ดู เขา ทั่ว ปวง มา อยู่ ด้ว กัน เขา ทั่ว หลาย มา หา เจ้า บุตร ชาย ทั่ว หลาย ของ เจ้า จะ มา จาก ที่ ไกล และ บุตร สาว ทั่ว หลาย ของ เจ้า จะ รับ การ เลียง

จากเจ้า ^๔แล้วเจ้าจะเห็นและโชติช่วงด้วย
กัน ใจของเจ้าจะเกรงกลัวและใจกว้างขึ้น
เพราะความอุดมสมบูรณ์ของทะเลจะเห็นมา
หาเจ้า ความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติจะ
มายังเจ้า ^๖มวลอุฐจะมาห้อมล้อมเจ้า อุฐ
หุ้มจากมีเดีย และเอฟาห์ บรรดาเหล่าน
นั้นจากเซบาจะมา เขาจะนำทองคำและ
กำยาน และจะบอกข่าวดี ถึงกิจการอันนำ
สวรรค์ริญของพระเยโฮวาห์ ^๘ฝูงแพะแกะ
ทั้งสินแห่งเคดาร์จะรวมมาหาเจ้า แกะผู้
ของเนบาโยทจะปรนนิบัติเจ้า มันจะขึ้นไป
บนแท่นบูชาของเราอย่างเป็นที่โปรดปราน
และเราจะให้เนื้อแห่งสังราศีของเราได้รับ
สังราศี ^๙เหล่านี้เป็นใครนะที่บินมาเหมือน
เมฆ และเหมือนนกภูเขา ไปยังหน้าต่างของ
มัน ^๙แน่นอน เกะทั้ง หลายจะ รอคอยเรา
กำปั่นแห่งทาร์ชชีก่อน เพื่อนำบุตรชายของ
เจ้ามาแต่ไกล นำเงินและทองคำของเขามา
ด้วย เพื่อพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของเจ้า และเพื่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้เจ้าได้รับสัง
ราศี ^{๑๐}เหล่านบุตรชายของคนต่างด้าวจะสร้าง
กำแพงของเจ้าขึ้น และกษัตริย์ของเขาจะ
ปรนนิบัติเจ้า เพราะด้วยความพิโรธของเรา
เราเขียนเจ้า แต่ด้วยความโปรดปรานของ
เรา เราได้กรุณาเจ้า ^{๑๑}ประตูเมืองของเจ้า
จึงจะ เปิด อยู่ เสมอ ทั้ง กลาง วัน และ กลาง
คืน มันจะไม่ปิด เพื่อคนจะนำ ความ มั่งคั่ง
ของบรรดาประชาชาติมาให้เจ้า พร้อมด้วย
กษัตริย์ทั้งหลาย ^{๑๒}เพราะว่าประชาชาติและ
ราชอาณาจักรที่จะไม่ปรนนิบัติเจ้าจะพินาศ
เออ บรรดาประชาชาติเหล่านั้นจะถูกทิ้งร้าง
อย่างสิ้นเชิง ^{๑๓}สัง ราศี แห่ง เลบานอน จะ
มายังเจ้า คือ ต้นสนสาม ใบ ต้นสนเขา และ
ต้นไม้ที่ เขียว ชะ อุ่ม ตลอด ปี ด้วยกัน เพื่อ
จะ กระทำ ให้ ที่ แห่ง สถาน บริสุทธิ ของ เรา
งดงาม และเราจะกระทำให้ที่แห่งเท้าของ
เรารุ่งโรจน์ ^{๑๔}บุตรชายของคนเหล่านั้นที่ได้
บีบบังคับเจ้าจะมาโค้งลงต่อเจ้า และบรรดาผู้
ที่ดูหมิ่นเจ้าจะกราบลงที่ฝ่าเท้าของเจ้า เขา
ทั้งหลายจะเรียกเจ้าว่า ‘เป็นพระนครของ
พระเยโฮวาห์ คิโยนแห่งองค์บริสุทธิ์ของ
อิสราเอล’ ^{๑๕}ในเมื่อเจ้าได้ถูกละทิ้งและเป็น
ที่เกลียดชัง และไม่มีใครผ่านเข้ามาเลย เรา
จะกระทำให้เจ้าโอ้อวดระการเป็นนิรันดร์ เป็น
ความชื่นบานทุกชั่วอายุ ^{๑๖}เจ้าจะได้ดูดน่านม

ของบรรดาประชาชาติ เจ้าจะได้ดูดนมของ
บรรดากษัตริย์ และเจ้าจะรู้ว่า เราพระเย
โฮวาห์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และ
พระผู้ไถ่ของเจ้า องค์อานาภาพของยาโคบ
^{๑๗}แทนทองสัมฤทธิ์ เราจะนำมาซึ่งทองคำ
และแทนเหล็ก เราจะนำมาซึ่งเงิน แทนไม้
ทองสัมฤทธิ์ แทนหิน เหล็ก เราจะกระทำ
ให้สันติภาพเป็นผู้ครอบครองของเจ้า และความ
ชอบธรรม เป็นนายงานของเจ้า ^{๑๘}ในแผ่น
ดินของเจ้า เขาจะไม่ไต่ย็นถึงความ พารุณ
อีก ในเขตแดนของเจ้า ถึงการล้างผลาญ
หรือการทำลาย แต่เจ้าจะเรียกกำแพงของ
เจ้าว่า ‘ความรอด’ และประตูเมืองของเจ้า
ว่า ‘ความสรรเสริญ’ ^{๑๙}ดวงอาทิตย์จะไม่เป็น
ความสว่างของเจ้าในกลางวันอีก หรือดวง
จันทร์จะไม่ให้แสงแก่เจ้า ในกลางคืนเพื่อ
เป็นความสุขใส แต่พระเยโฮวาห์จะทรงเป็น
ความสว่างเป็นนิรันดร์ของเจ้า และพระเจ้าของ
เจ้าจะเป็นสังราศีของเจ้า ^{๒๐}ดวงอาทิตย์ของ
เจ้าจะไม่ตกอีก หรือดวงจันทร์ของเจ้าจะ
ไม่มีข้างแรม เพราะพระเยโฮวาห์จะ ทรง
เป็นความสว่างนิรันดร์ของเจ้า และวันที่เจ้า
ไว้ทุกข์จะหุดสูญไป ^{๒๑}ชนชาติของเจ้าจะ
ชอบธรรมทั้งสิน เขาจะได้แผ่นดินนั้นเป็น
กรรมสิทธิ์เป็นนิรันดร์ หน่อที่เราปลูก และผล
งานแห่งมือของเรานั้น เพื่อเราจะรับสังราศี
^{๒๒}ผู้เล็กน้อยที่สุดจะเป็นพันๆ และผู้เฒ่าที่สุด
จะเป็นประชาชาติอันมีอานาภาพ เราคือพระ
เยโฮวาห์ ถึงเวลาเราก็จะเร่ง”

ข่าวประเสริฐเรื่องความรอดในคิโยน

๖๑ ^๑“พระ วิญญาณ แห่ง องค์ พระ ผู้
เป็นเจ้าพระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า
เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้า
ไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐมายัง ผู้ที่ ถ่อม
ใจ พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคคนที่
ซอกซำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสราภาพแก่
บรรดาเขลย และบอกการเปิดเรือนจำออกให้
แก่ผู้ที่ถูกจองจำ ^๒เพื่อประกาศปีแห่งความ
โปรดปรานของพระเยโฮวาห์ และวันแห่ง
การแก้แค้นของพระเจ้าของเรา เพื่อเล้าโลม
บรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์

อิสราเอลจะได้กลับคืนมาใหม่

^๓เพื่อจัดให้บรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์ในคิโยน
เพื่อประทานความสวยงามแทนซีเท้าให้เขา

น้ำมันแห่งความยินดีแทนการไว้ทุกข์ ผ้าห่มแห่งการสรรเสริญแทนจิตใจที่ท้อถอย เพื่อคุณจะถูกเรียกว่าต้นไม้แห่งความชอบธรรมที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เพื่อพระองค์จะทรงได้รับสง่าราศี^๔ เขาทั้งหลายจะสร้างที่ที่ถูกรื้อไว้เสียเปล่าแต่โบราณขึ้นมาใหม่ เขาจะก่อสร้างป้อมปราการทั้งแต่ก่อนขึ้นมาอีก เขาจะซ่อมหัวเมืองที่ถูกรื้อไว้เสียเปล่า นั่นคือที่ที่กร้างมาหลายชั่วอายุคนแล้ว^๕ คนต่างถิ่นจะยืนเคียงคู่และเกาะของเจ้าทั้งหลาย บุตรชายทั้งหลายของคนต่างด้าวจะเป็นคนไถนาและคนแต่งเถาองุ่นของเจ้า^๖ แต่เจ้าทั้งหลายจะได้ชื่อว่า บุโรหิตของพระเยโฮวาห์ คนจะเรียกเจ้าทั้งหลายว่า เป็นผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าของเรา เจ้าทั้งหลายจะได้รับประทานความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติ และเจ้าจะอวดในสง่าราศีของเขาทั้งหลาย^๗ แทนความอายของเจ้าทั้งหลาย เจ้าจะมีส่วนสองส่วน แทนความอดสู เขาทั้งหลายจะเปรมปรีดีในส่วนของเขา เพราะฉะนั้นในแผ่นดินของเขาทั้งหลาย เขาจะได้สองส่วน เป็นกรรมสิทธิ์ ความชื่นบานเป็นนิรันดร์จะเป็นของเขา^๘ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ รักความยุติธรรม เราเกลียดการขโมยเพื่อได้เครื่องเผาบูชา เราจะนำกิจการของเขาด้วยความจริง และเราจะกระทำพันธสัญญานิรันดร์กับเขา^๙ เชื้อสายของเขาทั้งหลายจะเป็นที่รู้จักกันท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และลูกหลานของเขาในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ทุกคนที่ได้เห็นเขาจะจำเขาได้ว่าเขาเป็นเชื้อสายซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพร”^{๑๐} ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีอย่างยิ่งในพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าจะสิงโลดในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อแห่งความชอบธรรม อย่างเจ้าบ่าวประดับตัวด้วยเครื่องประดับ และอย่างเจ้าสาว ตกแต่งตัวด้วยเพชรนิลจินดา^{๑๑} เพราะแผ่นดินโลกได้เกิดหูน้อของมัน และสวนทำให้สิ่งที่หวานในนั้น งอกขึ้นมา ฉันใด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า จะทรงทำให้ ความชอบธรรม และความสรรเสริญงอกขึ้นมา ต่อหน้าบรรดาประชาชาติฉันนั้น

อิสราเอลจะได้กลับคืนมาใหม่

๖๒^๑ เพื่อเห็นแก่ศิโยน ข้าพเจ้าจะเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจะไม่นิ่งเฉยอยู่ จนกว่าความชอบธรรมของกรุงนี้จะออกไปอย่างความสูงสุก และความรอดของกรุงนี้อย่างคบเพลิงที่ลุกอยู่^๒ บรรดาประชาชาติจะเห็นความชอบธรรมของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายจะเห็นสง่าราศีของเจ้า และเขาจะเรียกเจ้าด้วยชื่อใหม่ ซึ่งพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์จะประทาน^๓ เจ้าจะเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศีในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ และเป็นราชมงกุฎในพระหัตถ์แห่งพระเจ้าของเรา^๔ เขาจะไม่ขนานนามเจ้าอีกว่า “ถูกทอดทิ้ง” และเขาจะไม่เรียกแผ่นดินของเจ้าอีกว่า “ซึ่งร้างเปล่า” แต่เขาจะเรียกเจ้าว่า “เฮฟซีบาห์” และเรียกแผ่นดินของเจ้าว่า “บิวลาห์” เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประดิษฐานในเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะแต่งงาน^๕ เพราะชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงพรหมจารีฉันใด บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะแต่งงานกับเจ้าฉันนั้น และเจ้าบ่าวเปรมปรีดี เพราะเจ้าสาวฉันใด พระเจ้าของเจ้าจะเปรมปรีดี เพราะเจ้าฉันนั้น^๖ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย บนกำแพงของเจ้า เราได้วางยามไว้ ตลอดกลางวันและตลอดกลางคืน เขาทั้งหลายจะไม่ระงับเสียงเลย เจ้าทั้งหลายผู้ที่กล่าวถึงพระเยโฮวาห์ ไม่ต้องระงับเสียง^๗ และอย่าให้พระองค์หยุดพัก จนกว่าพระองค์จะสถาปนาและกระทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นที่สรรเสริญในแผ่นดินโลก^๘ “พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และด้วยพระกรอานภาพของพระองค์ว่า “แน่นอนเราจะไม่ให้ข้าวของเจ้าเป็นอาหารของศัตรูของเจ้าอีก และบรรดาบุตรชายของคนต่างด้าวจะไม่ดื่มน้ำองุ่นของเจ้า ซึ่งเจ้าดื่มมาแต่มาแต่บัดนี้^๙ แต่ผู้ใดที่เกี่ยวเก็บไว้จะได้กิน และสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และบรรดาผู้ที่เกี่ยวรวบรวมจะได้ดื่มในลานสถานอันบริสุทธิ์ของเรา”^{๑๐} จงไป จงไปทางประตูเมือง จัดเตรียมทางไว้ให้ชนชาตินี้ จงพูน จงพูนทางหลวงขึ้น จงเก็บกวาดหินเสียให้หมด จงยกสัญญาณไว้เหนือชนชาติทั้งหลาย^{๑๑} ดูเถิด พระเยโฮวาห์ได้ทรงร้องประกาศให้ได้ยินถึงปลายแผ่นดินโลกว่า “จงกล่าวแก่ธิดาของ

ศิโยนว่า ‘ดูเถิด ความรอดของเจ้ามา ดูเถิด รางวัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์’”^{๑๒} และท่านจะเรียกเขาทั้งหลายว่า “ประชาชนบริสุทธิ์ ผู้รับไถ่ไว้แล้วของพระเยโฮวาห์” และเขาจะเรียกเจ้าว่า “หามาได้เมืองที่มีได้ถูกทอดทิ้ง”

บออย่าอ่องนแห่งพระพิโรธของพระเจ้า
(อิสย ๒:๑๐-๒๒; วว ๑๙:๑๑-๒๑)

๖๓ ^๑นี่ใครหนอที่มาจากเมือง เอโดม พระองค์ผู้ซึ่งเฝ้าอยู่ในเครื่องทรงของพระองค์ เสด็จมาด้วยกำลังยิ่งใหญ่ของพระองค์ “นี่เราเอง ร้องประกาศในความชอบธรรม และมีอำนาจที่จะช่วยให้รอด”^๒ ทำไมเครื่องทรงของพระองค์จึงสีแดง และเสื้อผ้าของพระองค์เหมือนกับของคนที่เฝ้าในบออย่าอ่องน^๓ “เราได้เฝ้าบออย่าอ่องนแต่ลำพัง และไม่มีใครจากชนชาติทั้งหลายอยู่กับเราเลย เราจะยำมันด้วยความโกรธของเรา เราเหยียบมันด้วยความพิโรธของเรา โลหิตของเขาจะพรมอยู่บนเสื้อผ้าของเรา และเราจะทำให้เสื้อผ้าของเราเป็นอมหมัด “เพราะวันแก่แค้นอยู่ในใจของเรา และปีแห่งการไถ่ของเราได้มาถึง “เรามอง แต่ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ เราประหลาดใจว่าไม่มีผู้ชูไว้ เพราะฉะนั้น แขนของเราเอง จึงนำ ความรอด มาให้เรา และความพิโรธของเรา ชูเราไว้^๖ เราจะยำชนชาติทั้งหลายลงด้วยความโกรธของเรา เราทำให้เขาเมาด้วยความพิโรธของเรา และเราจะทำให้กำลังของเขาถดถอยลงบนแผ่นดินโลก”

พระเจ้าทรงดูแลรักษาอิสราเอล

^๗ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ และการสรรเสริญของพระเยโฮวาห์ ตามบรรดาซึ่งพระเยโฮวาห์ประทานแก่พวกเรา และความดียิ่งใหญ่ต่อวงศ์วานของอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงอนุเมตตาให้ตามพระกรุณาของพระองค์ ตามความเมตตาอันอุดมสมบูรณ์ของพระองค์^๘ เพราะพระองค์ตรัสว่า “แน่ที่เดียวเขาเป็นชนชาติของเรา บุตรผู้จะไม่พูดมุสา” และพระองค์ได้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา^๙ พระองค์ทรงทุกข์พระทัยในความทุกข์ใจทั้งสิ้นของเขา และ

พูด สุวรรค์ที่อยู่ต่อ พระพักตร์พระองค์ ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด พระองค์ทรงไถ่เขาด้วยความรักของพระองค์ และด้วยความสงสารของพระองค์ พระองค์ ทรง ยก เขา ขึ้น และ หอบเขาไปตลอดกาลก่อน^{๑๐} แต่เขาทั้งหลายได้กับฏ และทำให้พระวิญญานบริสุทธิ์ของพระองค์เสียพระทัย ฉะนั้นพระองค์จึงทรงเห็นเป็นศัตรูของเขาทั้งหลาย และพระองค์ทรงต่อสู้กับเขาทั้งหลายเอง^{๑๑} แล้วพระองค์ทรง ระลึก ถึง สมัย เก่า ก่อน ถึง โมเสส ถึง ชนชาติ ของ พระองค์ ว่า “พระองค์ผู้ทรงนำเขาทั้งหลายขึ้นมาจากทะเลพร้อมกับผู้เลี้ยงแพะแกะของพระองค์อยู่ที่ไหน พระองค์ทรงอยู่ที่ไหน ผู้ซึ่ง บรรจ พระ วิญญาน บริสุทธิ์ ของ พระองค์ ท่ามกลาง เขา^{๑๒} ผู้นำ เขา ทั้ง หลาย ทาง มือ ขาว ของ โมเสส ด้วย พระ กร อัน รุ่งโรจน์ของพระองค์ ผู้แยกนำออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย เพื่อสร้างพระนามนิรันดร์ให้พระองค์เอง^{๑๓} ผู้ได้ นำ เขา ทั้ง หลาย ข้าม ทะเล นั้น เหมือน ม้า ใน ถิ่น ทูรกันดาร เพื่อ เขา ทั้ง หลาย จะ มี ได้ สะดุด “อย่าง สัตว์ เลี้ยง ไป ยัง หุบเขาฉันใด พระ วิญญาน ของ พระ เย โฮ วาห์ ประทาน ให้ เขา หยุด พัก ฉะนั้น” ฉะนั้นพระองค์จึง ทรง นำ ชนชาติ ของ พระองค์ เพื่อจะสร้างพระนามอันรุ่งโรจน์แก่พระองค์เอง^{๑๔} ขอ ทอด พระ เนตร ลง มา จาก ฟ้า สุวรรค์ และ ทรง พัง ดู จาก สถาน บริสุทธิ และ รุ่งโรจน์ของพระองค์ ความกระตือรือร้น และอำนาจของพระองค์อยู่ที่ไหน พระทัย กรุณา และ พระ เมตตา ของ พระองค์ ต่อ ข้า พระองค์ อยู่ที่ไหน ได้ ถูก ยึด ไว้ แล้ว หรือ^{๑๖} แน่หนอพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้อับราฮัมมิได้รู้จักข้าพระองค์ และอิสราเอลหาจำข้าพระองค์ได้ไม่ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาและพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่นั้น วัน ดัร กาล^{๑๗} โอ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ ไฉน พระองค์ ทรง กระทำ ให้ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ผิด ไป จาก พระ มรรคา ของ พระองค์ และ กระทำ ใจ ของ ข้า พระองค์ ให้ แข็ง กระด้าง จน ข้า พระองค์ ไม่ ย่า เกรง พระองค์ ขอ พระองค์ ทรง กลับ มา เพื่อ เห็น แก่ บรรดา ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ คือ ตระกูล ทั้ง หลาย อัน เป็น มรดก ของ พระองค์^{๑๘} ชนชาติ แห่ง ความ บริสุทธิ ของ พระองค์ ได้ อาศัย อยู่ ที่ นั้น แค่ ประเดี๋ยว

หนึ่ง ปฏิบัติของ ข้าพระองค์ ทั้งหลาย ได้
เทียบบาปสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ลง ^{๑๙} ข้า
พระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ พระองค์
ไม่เคยปกครองพวกเขาเลย เขาไม่ได้เรียก
พวกเขาโดยพระนามของพระองค์

**พระเจ้าทรงเป็นช่างปั้น
เราเป็นดินเหนียว**

๖๔ ^๑โอ ถ้าหากว่าพระองค์จะทรงแหวก
ฟ้าสวรรค์เสด็จลงมา ได้นอ เพื่อ
ภูเขา จะ ไหล ลง มา ต่อ พระ พักตร์ พระองค์
^๒ดัง เมื่อ ไฟ ที่ ทำให้ ละลาย ไหม้ อยู่ และ
ไฟกระทำให้น้ำเดือด เพื่อให้พระนาม ของ
พระองค์เป็นที่รู้จักแก่ปฏิบัติของพระองค์
เพื่อ บรรดา ประชาชาติ จะ สะเทือน ต่อ พระ
พักตร์พระองค์ ^๓เมื่อพระองค์ทรงกระทำสิ่ง
น่ากลัวที่พวกข้าพระองค์คาดไม่ถึง พระองค์
เสด็จลงมา ภูเขา ก็ เคลื่อนที่ ลง มา ต่อ พระ
พักตร์พระองค์ ^๔โอ ข้าแต่พระเจ้า ตั้งแต่เริ่ม
แรกของโลก ไม่มีผู้ใดได้ยิน หรือทราบด้วย
หู หรือตาได้ เห็น สิ่ง ทั้ง หลาย ซึ่ง พระองค์
ทรงเตรียมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์
นอกเหนือพระองค์ ^๕พระองค์ทรงพบเขาที่
ซันบาน และ กระทำ ความ ชอบ ธรรม บรรดา
ผู้ที่ จำ พระองค์ ได้ ใน วิธี การ ของ พระองค์
ดูเถิด พระองค์ ทรง กริ้ว เพราะ ข้าพระองค์
ทั้งหลาย ทำบาป แล้ว ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย
ยังอยู่ในบาปเป็นเวลานาน และข้าพระองค์
ทั้งหลาย จะ รอด ^๖ข้า พระองค์ ทุก คน ได้
กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และถูกรู
กระทำ อันชอบ ธรรม ของ ข้า พระองค์ ทั้ง สิ้น
เหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก ข้าพระองค์ ทุกคน
เหี่ยวลงอย่างใบไม้ และความ ชั่วช้า ของ ข้า
พระองค์ ทั้ง หลาย ได้ พัด พาย ข้า พระองค์ ไป
เหมือนลม ^๗ไม่มีผู้ใดร้องทูลต่อพระนามของ
พระองค์ ที่เราตนเองให้ยึดพระองค์ไว้ เพราะ
พระองค์ ทรง ช้อนู พระ พักตร์ ของ พระองค์
จาก ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย และได้ ผลาญ ข้า
พระองค์ทั้งหลายเพราะเหตุความ ชั่วช้า ของ
ข้า พระองค์ ^๘โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่
บัดนี้ พระองค์ ยัง ทรง เป็น พระ บิดา ของ ข้า
พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดินเหนียว
และพระองค์ทรงเป็นช่างปั้น ข้าพระองค์ทุก
คนเป็นผลพระหัตถ์กิจของพระองค์ ^๙โอ ข้า
แต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงกริ้วนัก และ
ขออย่า ทรง จดจำ ความ ชั่วช้า ไว้ เป็น นิตย์

ดูเถิด ขอทรงพิเคราะห์ ข้าพระองค์ ทั้ง สิ้น
เป็นชนชาติของพระองค์ ^{๑๐}หัวเมืองบริสุทธิ์
ของพระองค์กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร คิโยน
ได้กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร เยรูซาเล็มเป็นที่
รกร้าง ^{๑๑}เนเวศอันบริสุทธิ์ และงาม ของ ข้า
พระองค์ ทั้ง หลาย ที่ ซึ่ง บรรพบุรุษ ของ ข้า
พระองค์สรรเสริญพระองค์ถูกไฟเผาผลาญแล้ว
และสิ่งอันน่าปรารถนาของข้าพระองค์ทั้งสิ้น
ได้ถูกทิ้งร้าง ^{๑๒}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็น
อย่างนี้แล้ว พระองค์ก็ยังจะทรงยับยั้งพระองค์
ไว้หรือ พระองค์จะ ทรง เจ็บ บอยู่ และ ช่ม ใจ
พวกข้าพระองค์อย่างถึงขนาดหรือ

พระเจ้าทรงตอบพวกอิสราเอลที่เหลื่ออยู่

๖๕ ^๑“คน เหล่า นั้น ที่ มี ได้ ขอบ พบ เรา
แสวงหาเรา ได้พบเรา เราว่า ‘เราอยู่ที่นี้ เรา
อยู่ที่นี้’” ต่อประชาชาติที่เขาไม่ได้เรียกโดย
นามของเรา ^๒เรายื่นมือของเราออกตลอด
วันต่อชนชาติที่มักกบฏ ผู้ดำเนินในทางที่ไม่
ดี ติดตามอุบายของตนเอง ^๓ชนชาติที่ยั่วเย้า
เราให้กริ้ว ต่อ หน้า อยู่ เสมอ ทำการสักการ
บูชาตามสวน และเผาเครื่องหอมอยู่บนกอง
อิฐ ^๔ผู้ยังคงอยู่ที่ท่ามกลางอูโมงค์ฝั่งศพ และ
ค้างคืนในโบราณสถาน ผู้กินเนื้อหมู และ
ในภาชนะของเขามีแกงซึ่งทำด้วยเนื้อที่นำ
สะอิดสะเอียน ^๕ผู้กล่าวว่า “ออกไปห่างๆ อยู่
เข้ามาใกล้ เพราะข้าบริสุทธิ์กว่าเจ้า” เหล่านี้
เป็นควันอยู่ในจมูกของเรา เป็นไฟซึ่งไหม้
อยู่วันยังค่ำ ^๖ดูเถิด มีเขียนไว้ต่อหน้าเรา
ว่า ‘เราจะไม่นิ่งเฉย แต่เราจะตอบสนอง เื่อ
เราจะตอบสนองไว้ในอกของเขา ^๗ทั้งความ
ชั่วช้าของเจ้าและความชั่วช้าของบรรพบุรุษ
ของเจ้า ทั้ง หลาย รวม กัน ด้วย” พระ เย โฮ
วาห์ตรัสดังนี้ว่า “เขาได้เผาเครื่องหอมบน
ภูเขา และกล่าวหยาบข้าต่อเราบนเนิน เรา
จึง จะ ตวง กิจการ เก้า เข้า ไป ใน อก ของ เขา”
^๘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “น้ำองุ่นใหม่หา
ได้จากวงองุ่นและเขากล่าวว่า ‘อย่าทำลาย
มันเสีย เพราะมีพระพรอยู่ในนั้น’ ฉนั้นใด เราก็ค
จะกระทำด้วยเห็นแก่ผู้รับใช้ของเรา และไม่
ทำลายเขาหมดทีเดียวฉนั้น ^๙เราจะนำเชื้อ
สายออกมาจากยาโคบ และผู้รับมรดกภูเขา
ทั้งหลายของเราจากยูดาห์ ผู้เลือกสรรของ
เราจะได้รับมันเป็นมรดก และบรรดาผู้รับ
ใช้ของเราจะอาศัยอยู่ที่นั่น ^{๑๐}ซาโรนจะเป็น

ลานหญ้าสำหรับฝูงแพะแกะ และหุบเขาอาโครจะเป็นที่ให้อาหารวัวนอน เพื่อชนชาติของเราที่ได้แสวงหาเรา ๑๑ แต่เจ้าทั้งหลายจะทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ ผู้ลี้มภูเขาริสุทธิของเรา ผู้จัดสร้างไว้ให้แก่พระซัด และจัดหาเครื่องดื่มบูชาให้แก่พระเคราะหฺ ๑๒ เพราะฉะนั้นเราจะนับรวมเจ้าทั้งหลายไว้กับดาบ และเจ้าทุกคนจะต้องหมอบลงต่อการสังหาร เพราะเมื่อเราเรียก เจ้าไม่ตอบ เมื่อเราพูด เจ้าไม่ฟัง แต่ได้กระทำชั่วในสายตาของเรา และเลือกสิ่งที่เราไม่ปิตินิตด้วย” ๑๓ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า “ดูเถิด ผู้รับใช้ทั้งหลายของเราจะได้รับการประทาน แต่เจ้าทั้งหลายจะหิว ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะได้อิ่ม แต่เจ้าจะกระหาย ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะเปรมปรีดี แต่เจ้าจะได้อาย ๑๔ ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะร้องเพลง เพราะใจยินดี แต่เจ้าทั้งหลายจะร้องออกมาเพราะเสียใจ และจะครวญครางเพราะจิตระทม ๑๕ เจ้าทั้งหลายจะทิ้งชื่อของเจ้าไว้แก่ผู้เลือกสรรของเราเพื่อใช้แข่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงสังหารเจ้า แต่จะทรงเรียกชื่อผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยชื่ออื่น ๑๖ ดังนั้น ผู้ใดที่ขอพรให้ตนเองในแผ่นดินโลก จะขอพรให้ตนเองในพระนามพระเจ้าแห่งความจริง และผู้ใดที่ปฏิญาณในแผ่นดินโลก จะปฏิญาณในนามพระเจ้าแห่งความจริง เพราะความลำบากเก่าแก่ นั้นก็ลี้มเสียแล้ว และซ่อนเสียจากตาของเรา

แผ่นดินโลกใหม่และฟ้าสวรรค์ใหม่

๑๗ เพราะ ดูเถิด เราจะสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่ และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะสิ่งเก่าก่อนนั้นจะไม่จำกันหรือนึกได้อีก ๑๘ แต่จงขึ้นบาน และ เปรม ปรีดี เป็นนิตย์ในสิ่ง ซึ่ง เรา สร้าง ขึ้น เพราะ ดูเถิด เราสร้างเยรูซาเล็มให้เป็นที่ เปรม ปรีดี และ ชนชาติ ของ เมือง นั้น ให้ เป็น ความ ขึ้นบาน ๑๙ เรา จะ เปรม ปรีดี ด้วย เยรูซาเล็ม และ ขึ้นบาน ด้วย ชนชาติ ของ เรา จะ ไม่ได้ยินเสียงร้องไห้ในเมื่อนั้นอีก และ เสียงครวญคราง ๒๐ ในนั้นจะไม่มีทารกที่มีชีวิตเพียงสองสามวัน หรือคนแก่ที่มีอายุไม่ครบกำหนด เพราะเด็กจะมีอายุหนึ่งร้อยปีจะตาย และคนบาปที่มีอายุเพียงหนึ่งร้อยปีจะเป็นที่บูช ๒๑ เขาจะสร้างบ้านและเข้าอาศัยอยู่ในนั้น เขาจะปลูกสวนองุ่นและกินผลของ

มัน ๒๒ เขาจะไม่สร้าง และ คนอื่น เข้า อาศัย อยู่ เขาจะไม่ปลูก และ คนอื่น กิน เพราะอายุ ชนชาติ ของ เรา จะ เป็น เหมือน อายุ ของ ต้นไม้ และ ผู้เลือกสรร ของ เรา จะ ใช้ ผล งาน นา มี ของ เขา นาน ๒๓ เขา ทั้ง หลาย จะ ไม่ ทำงาน โดยเปล่าประโยชน์ หรือคลอเคลียดเพื่อความ สยดสยอง เพราะเขาเป็นเชื้อสายของผู้ที่ได้รับพรของพระเยโฮวาห์ กับลูกๆของเขาด้วย ๒๔ และต่อมา ก่อนที่เขาจะร้องเรียก เราจะตอบ ขณะที่เขายังพูดอยู่ เรา จะ ฟัง ๒๕ สุนัข ป่า และ ลู ก แ ก จะ หากิน อยู่ ด้วย กัน สิ่ง โด จะ กิน ฟาง เหมือนวัว และ ผง ค ลี จะ เป็น อาหาร ของ มน ทั้ง หลาย จะ ไม่ ทำ อันตราย หรือ ทำลาย ทั่ว ภูเขาริสุทธิของเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้

พระพรแห่งอาณาจักรของพระเจ้า

๖๖ ๑ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “สวรรค์ เป็น บัลลังก์ ของ เรา และ แผ่น ดิน โลก เป็น แท่นวางเท้า ของ เรา ใน เวล ที่ เจ้า จะ สร้าง ให้ เรา นั้น จะ อยู่ ที่ ไหน แล้ว และ ที่ ฟัน ก ของ เรา อยู่ ที่ ไหน ๒ สิ่ง เหล่า นี้ มี ของ เรา ได้ กระทำ ทั้ง สิ้น บรรดา สิ่ง เหล่า นั้น จึง เป็น ขึ้น มา” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ “แต่คนนั้นต่างหากที่เราจะมอง คือเขาผู้ที่ถ่อมและสำนึกผิดในใจ และตัวสันเพราะคำของเขา ๓ เขา ผู้ มา วั ว รว กับ เขา มา ค น เขา ผู้ ถว ย ลู ก แ ก เป็น เครื่อง บูชา รว กับ เขา ตัด คอ สุนัข เขา ผู้ ถว ย เครื่อง บูชา รว กับ เขา ถว ย เลือด หมู เขา ผู้ เฝ า เครื่อง หอม รว กับ เขา สา รุก การ รูป เคารพ คน เหล่า นี้ ต่าง ก็ เลือก ทาง ของ เขา เอง และ จิต ใจ ของ เขา ปิตินิต อยู่ ใน สิ่ง น่า สะ อิด สะ เหยียน ของ เขา ๔ เรา ก็ จะ เลือก การ หลอก หลอน มา ให้ เขา ด้วย และ นำ สิ่ง ที่ เขา กลั ว มา ถึง เขา เพราะ เมื่อ เรา ได้ เรียก ไม่มี ผู้ใด ตอบ เมื่อ เรา พูด เขา ไม่ ฟัง แต่ เขา ได้ กระทำ ชั่ว ต่อ หน้า ต่อ ตา ของ เรา และ เลือก สิ่ง ที่ เรา ไม่ ปิตินิต ด้วย” ๕ เจ้า ผู้ ตั ว สัน เพราะ พระ วา น ของ พระ องค์ จง ฟัง พระ วา น ของ พระ เย โฮ วาห์ “ที่ น้ อ ง ของ เจ้า ผู้ ซึ่ง เก ลี ย ด ชั่ง เจ้า และ เหวียง เจ้า ออก ไป เพราะ เห็น แก่ นาม ของ เรา ได้ พูด ว่า ‘ขอ พระ เย โฮ วาห์ ทรง รับ เกียรติ’ แต่ พระ องค์ จะ ได้ ป ราก ฎ และ เป็น ความ ขึ้นบาน ของ เจ้า และ เขา เหล่า นั้น แห ละ จะ ต้อง ได้ รับ ความ อาย ๖ เสียง อึง คະ เนิง จาก ใน เมือง เสียง จาก พระ วิหาร พระ สุร เสียง ของ พระ เย โฮ วาห์ กำลัง ให้ การ ตอบ แทน ต่อ ศี ต รุ

ของพระองค์ ^๗ ก่อนที่นางจะปวดครรภ์ นางก็คลอดบุตร ก่อนที่ความเจ็บปวดจะมาถึงนาง นางก็ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ^๘ ใครเคยได้ยินสิ่งอย่างนี้บ้าง ใครเคยได้เห็นสิ่งอย่างนี้บ้าง แผ่นดินจะเห็งอกขึ้นในวันเดียว หรือ ประชาชาติจะคลอดมาในครู่เดียวหรือ เพราะพอศิโยนปวดครรภ์ เธอก็คลอดบุตร ทั้งหลายของเธอ ^๙ เราจะนำมาถึงกำหนดคลอด แล้วจะไม่ให้คลอดหรือ” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ “เราผู้เป็นเหตุให้คลอดจะปิดครรภ์หรือ” พระเจ้าของท่านตรัสดังนี้ ^{๑๐} จงเปรมปรีดีกับเยรูซาเล็ม และยินดีกับเธอ นะบรรดาเจ้าที่รักเธอ จงเปรมปรีดีกับเธอด้วยความชื่นบาน นะบรรดาเจ้าที่ไว้ทุกข์เพื่อเธอ ^{๑๑} เพื่อเจ้าจะได้ตูดและอิมใจด้วยอกอันประเล้าประโลมของเธอ เพื่อเจ้าจะได้ดื่มให้เกลี้ยง ด้วยความปิติยินดี จากสง่าราศีอันอุดมของเธอ ^{๑๒} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ดูเถิด เราจะนำสันติภาพมาถึงเธออย่างกับแม่น้ำ และสง่าราศีของบรรดาประชาชาติเหมือนลำน้ำที่กำลัง ลัน และเจ้าทั้งหลายจะได้ตูด เธอจะอุ้มเจ้าไว้ที่บั้นเอวของเธอ และเขย่าขึ้นลงที่ เข่า ของ เธอ ^{๑๓} ดั่ง ผู้ที่มูรดาของตนเล้าโลม เราจะเล้าโลมเจ้าเช่นนั้น และเจ้าจะรับการเล้าโลมในเยรูซาเล็ม ^{๑๔} เมื่อเจ้าเห็นอย่างนี้ ใจของเจ้าจะเปรมปรีดี กระดุกของเจ้าจะกระชุ่มกระชวยอย่างผักหญ้า และเขาจะรู้จักว่าหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่กับผู้รับใช้ของพระองค์ และความพิโรธต่อผู้ศัตรูของพระองค์ ^{๑๕} เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ จะเสด็จ มาด้วยไฟ และ รถรบ ของ พระองค์ เหมือนลม หมุน เพื่อสนองเขาด้วยความกริ้วของพระองค์อย่างเกรียวกรวด และด้วยการชนาบของพระองค์พร้อมด้วยเปลวเพลิง ^{๑๖} เพราะ พระเยโฮวาห์ จะทรงกระทำการพิพากษาด้วยไฟ และด้วยพระแสง ของ พระองค์ เหนือ เนื้อ หนึ่ง ทั้ง สิ้น

และ ผู้ ที่ พระ เย โฮ วาห์ ทรง สั่ง ทหาร เสีย จะมี มาก มาย ^{๑๗} คน ทั้ง หลาย ที่ ภา ระ ทำ ตัว ให้ บริ สุ ทธิ และ ชำ ระ ตัว ให้ บริ สุ ทธิ อยู่ ข้าง หลัง ดันไม้ต้นหนึ่งท่ามกลางสวน ที่กำลังกินเนื้อหมู และสิ่ง ที่ นำ สะ อิด สะ เอียน และ หู จะ ถูก เผา ผลาญ เสีย ด้วย กัน” พระ เย โฮ วาห์ ตรัส ดั่ง นี้ ^{๑๘} “เพราะ เรา ทรา บการ ใจ ของ เขา และ ความ คิด ของ เขา และ เรา จะ มู รวบรวม บรรดา ประชา ชาติ และ ภาษา ทั้ง สิ้น และ เขา จะ มา เห็น สง่า รา ศี ของ เรา ^{๑๙} และ เรา จะ ตั้ง หมา ย สำ คัญ ไว้ ท่า กลาง เขา และ เรา จะ ส่ง ผู้ รอด พ้น จาก พวก เขา นั้น ไป ยัง บรรดา ประชา ชาติ ยัง ทาร ชิช ปูล และ ลูด ผู้ โกง ธนุ ยัง ทู บัล และ ยาวาน ยัง เกาะ ทั้ง หลาย ที่ ไกล ออก ไป ที่ เขา ยัง ไม่ ได้ ยิน ชื้อ เสีย ยง ของ เรา และ เห็น สง่า รา ศี ของ เรา และ เขา จะ ประ กาศ สง่า รา ศี ของ เรา ท่า กลาง บรรดา ประชา ชาติ ^{๒๐} และ เขา จะ นำ พี่ น้อง ทั้ง สิ้น ของ เจ้า ทั้ง หลาย จาก บรรดา ประชา ชาติ ทั้ง สิ้น เป็น เครื่อง ถวาย บูชา พระ เย โฮ วาห์ มา ด้วย ม้า ด้วย รถรบ ด้วย เกรียว นประ ทุน ด้วย ล้อ และ ด้วย อูฐ โหนก เดียว ยัง เยรูซาเล็ม บูชา บริ สุ ทธิ ของ เรา” พระ เย โฮ วาห์ ตรัส ดั่ง นี้ “เช่น เดียว กับ คน อิสราเอล นำ ธิ ญู ญู บูชา ใ ส่ ภา ชนะ สะ อัด มา ยัง พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮ วาห์ ^{๒๑} และ เรา จะ เอา เขา บาง คน เป็น บู รุ ี หิต และเป็น พวก เลวี่” พระ เย โฮ วาห์ ตรัส ดั่ง นี้ ^{๒๒} “เพราะ ไฟ สวรรค์ ใหม่ และ แผ่น ดิน โลก ใหม่ ซึ่ง เรา จะ สร้าง จะ ยัง อยู่ ต่อ หน้า เรา ฉะนั้น ไ้” พระ เย โฮ วาห์ ตรัส ดั่ง นี้ “เชื้อ สาย ของ เจ้า และ ชื่อ ของ เจ้า จะ ยัง อยู่ ฉะนั้น” ^{๒๓} พระ เย โฮ วาห์ ตรัส ว่า “เมื่อ ต่อ มา ทุก วัน ขึ้น ค่ำ และ ทุก วัน สะ บา โด เนื้อ หนึ่ง ทั้ง สิ้น จะ มา นมัส การ ต่อ หน้า เรา ^{๒๔} และ เขา จะ ออก ไป มอง ดู ชาก ศพ ของ คน ที่ ได้ ลู สะ เม็ด ต่อ เรา เพราะ ว่า หนอน ของ คน เหล่า นี้ จะ ไม่ ตาย ไป ไฟ ของ เขา จะ ไม่ ดับ และ เขา จะ เป็น ที่ นำ สะ อิด สะ เอียน ต่อ เนื้อ หนึ่ง ทั้ง สิ้น”

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

เยเรมีย์

หนังสือเสพทูอาจินต์ หนังสือทลมัด โจชีย์ ฟัส และทาร์กัม ได้กล่าวว่าเยเรมีย์เป็นผู้เขียนเล่มนี้ การรับใช้ของอิสยาห์อยู่ก่อนการรับใช้ของเยเรมีย์เป็นเวลา ๖๐ ปี เยเรมีย์พยากรณ์เป็นเวลา ๔๐ ปีในรัชการของกษัตริย์โยสิยาห์ เยโฮอาหาส เยโฮยาคิม เยโฮยาคิน และเศเดคียาห์ เยเรมีย์รับใช้พระเจ้าในสมัยเดียวกันกับผู้พยากรณ์นาฮูม ฮะบากุก และเศฟันยาห์

เยเรมีย์ได้เห็นการสิ้นสุดลงของกษัตริย์องค์สุดท้ายของยูดาห์ ได้เห็นการทำลายพระวิหารและกรุงเยรูซาเล็ม และได้เห็นพวกยูดาห์ถูกนำไปเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน ในสมัยของเยเรมีย์ความบาปเจริญขึ้นและพวกยูดาห์ได้ถูกพระเจ้าพิพากษาอย่างมากมาย ไม่มีเวลาสงบในสมัยเยเรมีย์

เพราะเหตุว่าเยเรมีย์ได้พยากรณ์ถึงการที่อิสราเอลจะเป็นเชลยและมีความโศกเศร้าถึงเรื่องความบาปของเขา เขาได้ถูกเรียกว่า “ผู้พยากรณ์ที่ร้องไห้” (The Weeping Prophet) หนังสือเยเรมีย์นี้ได้พรรณนาถึงการประกาศของเยเรมีย์ในตอนที่เขาขอร้องให้ยูดาห์กลับมาหาพระเจ้าก่อนที่เขาจะต้องเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน

๑ ถ้อยคำของเยเรมีย์บุตรชายของฮิลคียาห์ ผู้หนึ่งในหมู่ปุโรหิต ผู้อยู่ตำบลอานาโทท ในแผ่นดินของเบนยามิน ๒ พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเรมีย์ในรัชกาลโยสิยาห์ โอรสของอาโมน กษัตริย์แห่งยูดาห์ในปีที่สิบสามของรัชกาลนี้ ๓ และมีมาในรัชกาลของเยโฮยาคิม โอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงปลายปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ โอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงการกวาดเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยในเดือนที่ห้า

พระเจ้าทรงแต่งตั้งเยเรมีย์ให้เป็นผู้พยากรณ์ก่อนที่จะบังเกิด

๔ แล้ว พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ๕ “เราได้รู้จักเจ้าก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าที่ในครรภ์ และ ก่อนที่

เจ้าคลอดจากครรภ์ เราก็ได้กำหนดตัวเจ้าไว้ เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้พยากรณ์ให้แก่บรรดาประชาชาติ” ๖ แล้วข้าพเจ้าก็กราบทูลว่า “อนิจจา ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์ใดเกิด ข้าพระองค์พูดไม่เป็น เพราะข้าพเจ้าพระองค์เป็นเด็ก” ๗ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “อย่าว่าเจ้าเป็นแต่เด็ก เพราะเจ้าจะต้องไปหาทุกคนที่เราใช้ให้เจ้าไป และเราบัญชาเจ้าอย่างไรบ้าง เจ้าจะต้องพูด ๘ อย่ากลัวหน้าเขาเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้พ้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ๙ แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ถูกต้องปากข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ดูเถิด เราเอาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้า ๑๐ ดูสิ ในวันนี้เราได้ตั้งเจ้าไว้เหนือบรรดาประชาชาติและเหนือราชอาณาจักรทั้งหลาย ให้ถอนออกและให้พังลง ให้ทำลายและให้คว่ำเสีย ให้สร้างและให้ปลุก”

ผู้พยากรณ์ได้ประกาศการพิพากษาของพระเจ้า

๑๑ ยิ่งกว่านี้พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า “เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร” ข้าพเจ้ากราบทูลว่า “ข้าพระองค์เห็นไม้ตะพดอัลมอนด์อันหนึ่ง” ๑๒ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเห็นถูกต้องดีแล้ว เพราะเราจะเร่งรีบ ถ้อยคำของเรา เพื่อให้กระทำสำเร็จ” ๑๓ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า “เจ้าเห็นอะไร” ข้าพเจ้ากราบทูลว่า “ข้าพระองค์เห็นหม้อกำลังเดือดอยู่ หม้อหนึ่ง หันหน้าไปทางทิศเหนือ” ๑๔ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เหตุร้ายจะระเบิดจากทิศเหนือมาเหนือชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้น ๑๕ เพราะดูเถิด เราจะร้องเรียกครอบครัวทั้งปวงแห่งบรรดาราชอาณาจักรทิศเหนือ” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ “เขาทั้งหลายจะมา และต่างก็จะวางบัลลังก์ของตนไว้ที่ตรงทางเข้าประตูกรุงเยรูซาเล็ม ตั้งผู้ล้อมรอบกำแพงทั้งหลาย และตั้งผู้หิวเมืองทั้งสินของยูดาห์ ๑๖ และเราจะกล่าวคำพิพากษาของเราต่อหัวเมืองเหล่านั้น เพราะบรรดาความชั่วร้ายของเขาในการที่ได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมบูชาพระอื่น และนมัสการสิ่งที่มีมือของตนได้กระทำไว้ ๑๗ เพราะฉะนั้นส่วนเจ้าจงคาด

เอวของเจ้าไว้ จงลุกขึ้นและบอกทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้ นั่นให้เขาฟัง อย่าสะดุ้งกลัว เพราะหน้าเขาเฉย เกรงว่าเราจะทำให้เจ้าหงอต่อหน้าเขาทั้งหลาย ^{๑๘} เพราะ ดูเถิด ในวันนี้เรากระทำให้เจ้าเป็นเมืองมีป้อม เป็นเสาเหล็ก และเป็นกำแพงทองสัมฤทธิ์ สู้กับแผ่นดินทั้งหมด สู้กับบรรดาษัตริย์แห่งยูดาห์ กับเจ้านาย กับปุโรหิตและกับประชาชนแห่งแผ่นดินนี้ ^{๑๙} เขาทั้งหลายจะต่อสู้กับเจ้า แต่จะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อจะช่วยเจ้าให้พ้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

คำตรัสจากพระเจ้าถึงยูดาห์ผู้กลับสัตย์

๒ ^๑ ยิ่งกว่านี้พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ^๒ “จงไปประกาศกรอกหูของกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เรายังจำเจ้าได้ คือความเมตตาในวัยสาว ของเจ้า ความรัก ขณะที่เจ้าเข้าพิธีสมรส เมื่อเจ้าตามเรามาในถิ่นทุรกันดาร ในดินแดนที่ไม่ได้หว่านพืชอะไร ^๓ อิสราเอลนั้นเป็นส่วนบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ คือเป็นผลิตผลรุ่นแรกของพระองค์ คนทั้งปวงที่ได้กินผลนั้นก็ผิด เหตุร้ายจึงจะมาถึงเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ” ^๔ โอ วงศ์วานของยาโคบ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวามะของพระเยโฮวาห์ ^๕ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “บรรพบุรุษของเจ้าจับความชั่วช้าอะไรได้ในเราเล่า เขาจึงไปห่างเสียดจากเรา และไปดำเนินตามสิ่งไร้ค่า และได้กลายเป็นสิ่งไร้ค่า ^๖ เขาทั้งหลายมิได้กล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน’ ผู้ได้พาเรา ขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ผู้ได้นำเราอยู่ในป่าถิ่นทุรกันดาร ในแดนทะเลทราย มีหลุม ในแดนที่กันดารน้ำและมีเงามัจจุราช ในแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดผ่านไปได้ และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ที่นั่น” ^๗ และเราได้พาเจ้าทั้งหลายเข้ามาในดินแดนที่อุดมสมบูรณ์เพื่อกินผลไม้และของดีๆในแผ่นดินนั้น แต่เมื่อเจ้าเข้ามา เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินของเราเป็นมลทิน และกระทำให้มรดกของเราเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียน ^๘ ปุโรหิตทั้งหลายมิได้กล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน’ คนเหล่านั้นที่แกล้ง พระราชบัญญัติไม่รู้จักเรา บรรดาผู้เลียงแคะก็ละเมิดต่อเรา พวกผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์โดยพระบาอัล และดำเนินติดตามสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์”

บรรดาความทุกข์ลำบากของอิสราเอลคือผลแห่งความบาป

^๙ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะฉะนั้นเราจะยังโต้แย้งกับเจ้า เราจะโต้แย้งกับลูกหลานของเจ้า ^{๑๐} เหตุว่า จงข้ามไปยง ผิงเกาะคิทธิม แล้วก็ดู และใช้คนไปถึงเมืองเคดาร์ และพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ดูที่ว่าเคยมีสิ่งอย่างนี้บ้างไหม ^{๑๑} มีประชาชาติใดเคยได้เปลี่ยนพระของ ตน ถึงแม้ว่าพระเหล่านั้นไม่เป็นพระ แต่ประชาชนของเราได้เอาสงาราศีของเรา แลกกับสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์อย่างใด” ^{๑๒} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “โอ ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายเอ๋ย จงตกตะลึงด้วยสิ่งนี้ จงเกรงกลัวอย่างสยดสยองและจงโดดเดี่ยวอ้างว้างเสียเลย ^{๑๓} เพราะว่าประชาชนของเราได้กระทำความชั่ว ถึงสองประการ เขาได้ทอดทิ้งเราเสีย ซึ่งเป็นแหล่ง นำ เป็น แล้ว สกต หิน ชั่ง น้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นถึงนำแตก ซึ่งชั่งนำไม่ได้ ^{๑๔} อิสราเอลเป็นทาสเขาหรือ หรือเป็นทาสที่เกิดมาในบ้าน เหตุใดเขาจึงตกไปเป็นเหยื่อ ^{๑๕} สิงโตห่มุ้ม ค้ำรามูเข้าใส่เขามัน ค้ำรามู เสี่ยงตั้งมาก และมันทั้งหลายได้กระทำให้แผ่นดินของเขาทิ้งร้างว่างเปล่า หัวเมืองทั้งหลายของเขาก็ถูกเผา ไม่มีคนอาศัยอยู่ ^{๑๖} ยิ่งกว่านั้นอีก ประชาชนเมืองโนฟและเมือง ทาปาน เทุส ได้ ทุบ กระหม่อม ของ เจ้า แล้ว ^{๑๗} เจ้าหาเรื่องเหล่านี้ให้มาใส่ตัวเจ้าเอง โดยการทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ทรงนำเจ้าไปตามทาง มิใช่หรือ ^{๑๘} บัดนี้เจ้าได้อะไรด้วยการลง ไป ยังอียิปต์ เพื่อตีม้าในแม่น้ำซีโฮอร์ หรือเจ้าได้อะไรด้วยการที่ลง ไปยัง อัสซีเรีย เพื่อตีม้าในแม่น้ำนั้น ^{๑๙} ความ โหดร้าย ของ เจ้า จะ ตีสอน เจ้าเอง และการที่เจ้ากลับสัตย์นั้นเองจะตำหนิเจ้า ฉะนั้นเจ้าจงรู้และเห็นเถิดว่า มันเป็นความชั่วและความขมขื่น ซึ่งเจ้าทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ เจ้า ซึ่ง ความ ย่ำเกรง เรา มิได้ อยู่ใน ตัว เจ้า เลย” องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ^{๒๐} “เพราะว่า นาน มา แล้ว เรา ได้ หัก แยก ของ เจ้า และระเบิด พันธนะ ของ เจ้า เสีย และ เจ้า ได้ กล่าว ว่า ‘ข้าจะไม่ละเมิด’ เออ เจ้าได้ โน้ม ตัว วงเล่น ชู้บน เนิน เขา สูง ทุก แห่ง และได้ ต้นไม้ เขียวสด ทุก ต้น ^{๒๑} แต่ เรา ได้ ปลูก เจ้า ไว้ เป็น ถေး อุ่น อย่าง ดี เป็น พันธุ์ แท้ ทง นั้น แล้ว ทำ ไ้

เจ้าเสื่อมทรามลงจนกลายเป็นเถาแปลกไป
ได้”^{๒๒}องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า “ถึง
แม้ว่าเจ้าชำระตัวด้วยน้ำค้าง และใช้สบู่มาก
แต่รอยเปื้อนความชั่วช้าของเจ้าก็ยิ่งปรากฏ
อยู่ต่อหน้าเรา”^{๒๓}เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า ‘ข้า
ไม่เป็นมลทิน ข้ามิได้ติดตามพระบาอัลไป’
จงมองดูท่าทางของเจ้าที่ในหุบเขาซี จง
สำนึกคิดว่าเจ้าได้กระทำอะไร เจ้าเหมือนอูฐ
สาวคะนองที่เดินข้ามไปข้ามมา^{๒๔}เหมือน
ลาป่าที่คุ้นเคยกับถิ่นทุรกันดาร ได้สูดลม
ด้วยความอยาก อันรุนแรงของมัน ใครจะ
ระับความใคร่ของมันได้ บรรดาที่แสวงหา
มันจะไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย เมื่อถึงเดือนที่
กำหนดของมันจะพบมันเอง^{๒๕}ระวังอย่า
ให้เท้าของเจ้าขาดร่องเท้า และระวังลำคอ
ของเจ้าให้พ้นจากความกระหาย แต่เจ้ากล่าว
ว่า ‘หมดหวังเสียแล้ว เพราะข้าได้รักพระ
อื่น และข้าจะติดตามไป’^{๒๖}เมื่อโจรถูกจับ
มีความละอายฉันทัด วงศ์วานของอิสราเอลก็
จะละอายฉันทัด ทั้งตัวเขา กษัตริย์ เจ้านาย
บุโรหิตและผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเขา^{๒๗}ผู้
กล่าวแก่ลำต้นว่า ‘ท่านเป็นบิดาของข้าพเจ้า’
และกล่าวแก่คิลิว่า ‘ท่านคลอดข้าพเจ้ามา’
เพราะเขาทั้งหลายได้หันหลังให้แก่เรา มิใช่
หันหน้ามาให้ แต่เมื่อถึงเวลาลำบากเขาจะ
กล่าวว่ ‘ขอทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์ทั้ง
หลายให้รอด’^{๒๘}แต่บรรดาพระของเจ้าอยู่ที่
ไหนเล่า ซึ่งเป็นพระที่เจ้าสร้างไว้สำหรับตัว
เอง ถ้ามันช่วยเจ้าให้รอดได้ ก็ให้มันลุกขึ้น
ช่วย เมื่อถึงเวลาลำบากของเจ้า โอ ยูดาห์
เอ๋ย เจ้ามีหัว เมืองมากเท่าใด เจ้าก็มีพระ
มากเท่านั้น”^{๒๙}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เจ้า
ทั้งหลายจะมาร้องทุกข์เรื่องเราทำไม เจ้าได้
ละเมิดต่อเราหมดทุกคนแล้ว”^{๓๐}เราได้โยย
ติลูกหลานของเจ้าเสียเปล่า เขาทั้งหลายก็
ไม่ดีขึ้น ดาบของเจ้าเองได้กลืนผู้พยากรณ์
ของเจ้า เหมือนอย่างสิงโตที่ทำลาย^{๓๑}โอ
คนยุคนี้เอ๋ย เจ้าทั้งหลายจงพิจารณาดูพระ
วามะของพระเยโฮวาห์ เราเป็นเหมือนถิ่น
ทุรกันดารแก่อิสราเอลหรือ หรือเหมือนแผ่น
ดินที่มิดทึบหรือ ทำไมประชาชนของเราจึง
กล่าวว่ ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเจ้านาย
ข้าพระองค์จะไม่มาหาพระองค์อีก’^{๓๒}สาว
พรหมจารีจะลืมหมาภรณ์ของเธอได้หรือ เจ้า
สาวจะลืมหมาเครื่องพันกายของตนได้หรือ แต่
ประชาชนของเราได้ลืมหมา เป็นเวลาที่วัน

ก็นับไม่ไหวแล้ว”^{๓๓}ทำไมเจ้านำวิถีของเจ้า
ไปหาความรักอย่างแนบเนียน ฉะนั้นเจ้าจึง
สอนทางของเจ้าให้คนชั่วด้วย”^{๓๔}ที่ชายเสื้อ
ของเจ้าจะเห็นโลหิตของคนจนที่ไร้ความผิด
ด้วย เรามีได้พบโดยการสืบหาอย่างลึกลับ
แต่โดยเรื่องต่างๆเหล่านี้”^{๓๕}เจ้าก็ยังคงกล่าวว่
‘เพราะข้าพเจ้าไม่มีความผิดเลย พระพิโรธ
ของพระองค์จะหันกลับจากข้าพเจ้าเป็นแน่’
ดูเถิด เราจะนำเจ้าไปสู่การพิพากษา เพราะ
เจ้าได้กล่าวว่ ‘ข้าพเจ้ามิได้ กระทำบาป’
”^{๓๖}ทำไมเจ้าท่องเที่ยวไปๆมาๆอย่างเบาความ
เช่นนั้น โดยเปลี่ยนเส้นทางของเจ้าอยู่เสมอ
นะ อียิปต์จะกระทำให้เจ้าได้อย่า เหมือน
อัสซีเรียได้กระทำให้เจ้าได้อย่ามาแล้วนั้น
”^{๓๗}เจ้าจะออกมาจากที่นั่นด้วย โดยเอามือ
กุมศิวะของเจ้าไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรง
ทอดทิ้งบรรดาความไว้วางใจของเจ้าเสีย เจ้า
จะเจริญขึ้นมาเพราะเขาก็ไม่ได้”

๓ “เขาทั้งหลายว่ ‘ถ้าชายคนใด หย่า
และไป เป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง เขา
จะกลับ ไปหาเธอ หรือ แผ่นดินนั้นจะไม่
โสโครกมากมายหรือ’ แต่เจ้าได้เล่นซุกกับคน
รักมากมายแล้ว ถึง กระนั้นเจ้าจึงกลับ มา
หาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ๒ “จง
แหงนหน้าขึ้นสูบบรรดาที่สูงนั้น และดูซี ที่ไหน
บ้างที่ไม่มีคนมานอนด้วย เจ้าได้นั่งคอยคน
รักของเจ้าอยู่ที่ริมทาง อย่างคนอาละเบียบ
ในถิ่นทุรกันดาร เจ้าได้ กระทำให้ แผ่นดิน
โสโครกด้วยการแพศยาและความชั่วช้าของ
เจ้า”^๓เพราะฉะนั้นฝนจึงได้ระับเสีย และฝน
ชุกปลายฤดูจึงขาดไป แต่เจ้ามีหน้าผากของ
หญิงแพศยา เจ้าปฏิเสธไม่ยอมอาย “ตั้งแต่
เวลานี้เจ้าจะ ร้องเรียกเรามีใช้หรือว่ ‘พระ
บิดาของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ชี้
นำ ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังสาวว่’ “พระองค์จะทรง
พระพิโรธอยู่เป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรง
กริ้วอยู่จนถึงที่สูญปลายหรือ” ดูเถิด เจ้าล้น
วาจาแล้ว แต่เจ้าก็ยิ่งกระทำความชั่วช้าทุก
อย่างซึ่งเจ้ากระทำได้”

**พระเจ้าทรงอ้อนวอนต่อ
ยูดาห์ผู้กลับสัตย์**

๖ พระเยโฮวาห์ ตรัสกับข้าพเจ้าใน รัชกาล
ของกษัตริย์เยสิยาห์ว่า “เธอทำอะไรเจ้าเห็น
หรือ คืออิสราเอลผู้กลับสัตย์ เธอขึ้นไปบน

ภูเขาสูง ทุก ลูก และ ได้ ต้นไม้ เขียว สด ทุก ต้น แล้ว ก็ ไป เล่น ชั่ว อยู่ ที่ นั้น ๗ เมื่อ เธอ ทำ อย่าง นั้น จนหมด แล้ว เรากล่าว ว่า ‘เจ้าจง กลับ มา หา เรา’ แต่ เธอ ก็ ไม่ กลับ มา และ ยูดาห์ ที่ น้องสาว ที่ ทฤษฎศ นั้น ก็ เห็น ๘ และ เรา เห็น ว่า เพราะ เหตุ ที่ ทุ่ง ปวง ที่ อิสราเอล ผู้ กลับ สัตย์ ได้ ล่วง ประเวณี นั้น เรา ได้ ไล่ เธอ ไป พร้อมกับ หนึ่ง สือ หรือ หยา แต่ ยูดาห์ ที่ น้องสาว ที่ ทฤษฎศ นั้น ก็ ไม่ กลับ เธอ ก็ กลับ ไป เล่น ชั่ว ด้วย ๙ ต่อ มา เพราะ การ แพศยา เป็นการ เบา แก่ เธอ มาก เธอ ก็ กระทำให้ แผ่นดิน โสโครก ไป โดย ไป ล่วง ประเวณี กับ คู ลากับ ล่า ตัน ๑๐ แม้ว่า เธอ กระทำ ไป สิ้น อย่าง นี้ แล้ว ยูดาห์ ที่ น้องสาว ที่ ทฤษฎศ ของ เธอ ก็ มิ ได้ หัน กลับ มา หา เรา ด้วย สิ้น สุดใจ แต่ แสร้ง ทำ เป็น กลับ มา” พระเยโฮวาห์ ตรัส ดังนี้ แลละ ๑๑ แล้ว พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ ข้าพเจ้า ว่า “อิสราเอล ผู้ กลับ สัตย์ ยัง สำแดง ตัว ว่า มี ผิด น้อย กว่า ยูดาห์ ที่ ทฤษฎศ ๑๒ จง ไป ประกาศ ถ้อย คำ เหล่า นี้ ไป ทาง เหนือ กล่าว ว่า ‘พระเยโฮวาห์ ตรัส ว่า อิสราเอล ผู้ กลับ สัตย์ เอ๋ย กลับ มา เกิด เรา จะ ไม่ ให้ ความ กวี ของ เรา สวม ทับ เจ้า เพราะ เรา ประกอบ ด้วย พระกรุณา คุณ พระเยโฮวาห์ ตรัส ดังนี้ แลละ เรา จะ ไม่ กวี เป็น นิตย ๑๓ เพียง แต่ ยอม รับ ความ ชั่ว ช้ำ ของ เจ้า ว่า เจ้า ได้ ละเมิด ต่อ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ เจ้า และ เทียว เอาใจ พระอื่น ที่ ได้ ต้นไม้ เขียว สด ทุก ต้น และ เจ้า มิ ได้ เชื้อ พัง เสียง ของ เรา” พระเยโฮวาห์ ตรัส ดังนี้ แลละ ๑๔ พระเยโฮวาห์ ตรัส ว่า “โอ ลูก หลาน ที่ กลับ สัตย์ เอ๋ย กลับ มา เกิด เพราะ เรา แต่ง งาน กับ เจ้า แล้ว เรา จะ รับ เจ้า จาก เมือง ละคน และ จาก ครอบครัวยุคสองคน และ เรา จะ นำ เจ้า มา ถึง คิโยน ๑๕ และ เรา จะ ให้ ผู้ เสียง แกะ คน ที่ พอใจ เรา แก่ เจ้า ผู้ ซึ่ง จะ เสียง เจ้า ด้วย ความ รู้ และ ความ เข้าใจ ๑๖ และ ต่อ มา เมื่อ เจ้า ทวี และ เพิ่ม ขึ้น ใน แผ่นดิน นั้น ใน ครั้ง นั้น” พระเยโฮวาห์ ตรัส ว่า “เขา ทั้ง หลาย จะ ไม่ กล่าว อีก ว่า ‘หีบ พันธสัญญา แห่ง พระเยโฮวาห์’ เรื่อง นี้ จะ ไม่มี ขึ้น ในใจ ไม่มี ใคร ระลึก ถึง ไม่มี ใคร นึก ถึง จะ ไม่ ทำ กัน ขึ้น อีก เลย ๑๗ ใน ครั้ง นั้น เขา จะ เรียก กรุง เยรูซาเล็ม ว่า เป็น พระที่ นิ่ง ของ พระเยโฮวาห์ และ บรรดา ประชาชาติ จะ รวบรวม กัน เข้า มา หา ยัง พระนาม ของ พระเยโฮวาห์ ใน กรุง เยรูซาเล็ม และ เขา จะ ไม่ ติดตาม ไอ้ อนชั้ว ของ เขา อย่าง ตีอกระต่าง อีก ต่อไป ๑๘ ใน สมัย นั้น วงศ์วาน ของ ยูดาห์ จะ เดิน มา กับ วงศ์วาน

ของ อิสราเอล เขา ทั้ง สอง จะ รวม กัน มา จาก แผ่นดิน ฝ่าย เหนือ มา ยัง แผ่นดิน ซึ่ง เรา มอบ ให้ แก่ บรรพบุรุษ ของ เจ้า ให้ เป็น มรดก ๑๙ แต่ เรากล่าว ว่า ‘เราจะ ตง เจ้า ไว้ ท่ามกลาง บุตร ทั้ง หลาย ของ เรา อย่าง ไร ดี นอน และ ให้ แผ่นดิน ที่ นำ ปราบ รณา แก่ เจ้า เป็น มรดก ที่ สวยงาม ที่ สุด ใน บรรดา ประชาชาติ’ และ เรากล่าว ว่า ‘เจ้า จะ เรียก เรา ว่า พระบิดา ของ ข้าพระองค์ และ จะ ไม่ หัน กลับ จาก การ ติดตาม เรา”

การสารภาพความผิดบาป

๒๐ พระเยโฮวาห์ ตรัส ว่า “โอ วงศ์วาน อิสราเอล เอ๋ย แน่นนอน ที่เดียว ที่ ภรรยา ทฤษฎศ ละทิ้งสามี ของ นาง ฉันใด เจ้า ก็ ได้ ทฤษฎศ ต่อ เรา ฉัน นั้น” ๒๑ เขา ได้ ยิน เสียง มา จาก ที่ สูง เป็น เสียง ร้อง ให้ และ เสียง วิงวอน ของ บุตร ทั้ง หลาย ของ อิสราเอล เพราะ เขา ได้ แปร วิถี ของ เขา เสีย แล้ว เขา ได้ ลืม พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ เขา ๒๒ “บรรดา บุตร ที่ กลับ สัตย์ เอ๋ย จง กลับ มา เกิด เรา จะ รักษา ความ สัตย์ ของ เจ้า ให้ หาย” “ดู เกิด ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย มา หา พระองค์ แล้ว เพราะ พระองค์ ทรง เป็น พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ข้าพระองค์ ๒๓ แท้จริง ความหวัง ว่า จะ ได้ ความ รอด จาก เนิน เขา และ จาก ภูเขา หลาย ลูก ก็ เป็น ความ ไร้สาระ แท้จริง ความ รอด ของ อิสราเอล นั้น อยู่ ใน พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ เรา ๒๔ แต่ ว่า สิ่ง ที่ น่าอาย นั้น ได้ กัด กิน สิ่ง ทุ่ง ปวง ที่ บรรพบุรุษ ของ เรา ได้ ลง แรง ทำ ไว้ ตั้งแต่ เรา ยัง เป็น เด็ก กอ นุช นอน อยู่ คือ ผุง แกะ ผุง วัว บุตร ชาย และ บุตร สาว ทั้ง หลาย ของ เขา ๒๕ ให้ เรา นอน ลง จม ใน ความ อาย ของ เรา และ ให้ ความ อับยศ คลุม เรา ไว้ เพราะ เรา ได้ กระทำ บาป ต่อ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ เรา ทั้ง ตัว เรา และ บรรพบุรุษ ของ เรา ตั้งแต่ เรา เป็น อนุช นอน อยู่ จน ทุก วัน นี้ และ เรา หา ได้ เชื้อ พัง พระสุรเสียง แห่ง พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ เรา มิ”

๒๖ พระเยโฮวาห์ ตรัส ว่า “โอ อิสราเอล เอ๋ย ถ้า เจ้า จะ กลับ มา เจ้า จง กลับ มา หา เรา ถ้า เจ้า ยอม เอา สิ่ง ที่ น่า สะอิด สะเอียน ไป ให้ พัน สายตา ของ เรา เสีย เจ้า ก็ จะ ไม่ โหล ๒ และ ถ้า เจ้า ปฏิญาณ อย่าง สัจจริง อย่าง ยุติธรรม และ อย่าง ชอบธรรม ว่า ‘ตรา บัด ที่ พระเยโฮวาห์ ทรง พระชนม์ อยู่ แน่’ แล้ว บรรดา ประชาชาติ จะ ให้ พร กับ ใน พระนาม พระองค์ และ เขา ทั้ง หลาย จะ อวด พระองค์” ๓ เพราะ ว่า พระเยโฮ

วาท์ตรัสกับคนยูดาห์และแก่ชาวเยรูซาเล็มว่า “จงทบทวนที่ใดไว้แล้วนั้น และอย่าหว่านลงกลางหนาม ๔๕ ดูก่อน คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเอาตัวรับพิธีเข้าสู่หนัดถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงตัดหูหนังปลายหัวใจของเจ้าเสีย เกรงว่าความกริ้วของเราจะพุ่งออกไปอย่างไฟและเผาไหม้ ไม่มีใครจะดับได้ เหตุด้วยความชั่วแห่งการกระทำทั้งหลายของเจ้า

พระเจ้าจะทรงพิพากษาลงโทษยูดาห์

๔๖ จงประกาศในยูดาห์และโฆษณาในกรุงเยรูซาเล็มว่า ‘จงเป่าแตรไปทั่วแผ่นดิน จงรวมกัน จงร้องประกาศดังๆว่า มารวมกันเถิด ให้เราเข้าไปในบรรดาเมืองที่มีป้อม’ ๔๗ จงยกธงขึ้นสู่ศิโยน จงรีบหนีไปให้ปลอดภัย อย่ารออยู่ เพราะเราจะนำความร้ายมาจากทิศเหนือ และนำการทำลายใหญ่ยิ่งมา ๔๘ สิ่งใดตัวนั้นได้ออกไปจากพุ่มไม้หนาทึบของมันแล้ว และผู้ทำลายเหล่าประชาชาติกำลังเดินทางมาแล้ว เขาได้ออกไปจากสถานที่ของเขาเพื่อกระทำให้แผ่นดินของเจ้ารกร้างไป หัวเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆปราศจากคนอาศัย ๔๙ ด้วยเหตุนี้ เจ้าจงสวมผ้ากระสอบ จงคร่ำครวญและร้องไห้ เพราะพระพิโรธอันร้อนแรงของพระเยโฮวาห์มิได้หันกลับไปจากเรา” ๕๐ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ต่อมาในวันนั้นทั้งกษัตริย์และพวกเจ้านายจะหมดกำลังใจ บรรดาปุโรหิตจะตกตะลึงและผู้พยากรณ์ก็จะอศรัยใจ” ๕๑ แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงล่อลวงชนชาตินี้ และกรุงเยรูซาเล็มแน่นอนที่เดียวว่า ‘เจ้าทั้งหลายจะอยู่เย็นเป็นสุข’ แต่ที่จริงดาบได้มาถึงชีวิตของเขาทั้งหลาย” ๕๒ “ในครั้งนั้น เราจะกล่าวแก่ชนชาตินี้ และแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า ‘ลมร้อนจากที่สูงในถิ่นทุรกันดารพัดมาสู่บุตรสาวประชาชนของเรา ไม่ใช่จะมาพัดหรือมาชำระ’ ๕๓ กระแสลมที่แรงจะพัดมาจากที่เหล่านั้นมาสู่เรา บัดนี้เราจะกล่าวคำตัดสินต่อพวกเขา” ๕๔ ดูเถิด เขาจะขึ้นมาเหมือนเมฆ ทรบของเขาคือเหมือนลมหมุน ม้าทั้งหลายของเขาเร็วยิ่งกว่านกอินทรี วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะว่าเราจะต้องพินาศ ๕๕ โอ กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงล้างจิตใจของเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้าย เพื่อเจ้าจะรอดได้ ความคิดชั่วร้ายของเจ้านั้นจะสิง

อยู่ในใจของเจ้านานสักเท่าใด ๕๖ เพราะว่ามิเสียงประกาศมาจากเมืองดาน และโฆษณาความชั่วร้ายจากภูเขาเอเฟราอิม ๕๗ จงกล่าวแก่บรรดาประชาชาติ ดูเถิด จงโฆษณาแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า บรรดาผู้ลี้ภัยมาจากแผ่นดินไกล เขาทั้งหลายให้ร้องไห้หัวเมืองยูดาห์ ๕๘ เขาทั้งหลายล้อมยูดาห์ไว้รอบเหมือนผู้ดูแลแผ่นดิน เพราะว่ายูดาห์ได้กบฏต่อเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ๕๙ “วิถีและการกระทำทั้งหลายของเจ้าได้นำเรื่องนี้มาเหนือเจ้า นี่แหละเป็นผลแห่งความชั่วร้ายของเจ้า เพราะมันขมขื่น เพราะมันมาถึงจิตใจของเจ้าทีเดียว”

เยเรมีย์คร่ำครวญเรื่องยูดาห์

๖๐ แสนระทม แสนระทม ข้าก็บิดตัวด้วยความเจ็บปวด โอ ผนังดวงใจของข้าเอ๋ย จิตใจของข้าก็ว่าวุ่น ข้าจะนิ่งอยู่ไม่ได้ เพราะจิตใจข้าได้ยินเสียงแตร เสียงปลุกของสงคราม ๖๑ การประกาศเรื่องความหายนะไล่ติดตามความหายนะ แผ่นดินทั้งสิ้นก็ถูกทิ้งร้าง บรรดาเทินท์ของข้าก็ถูกทำลายในจับพลัน ม่านทั้งหลายของข้าก็สิ้นไปในบัดเดียวเดียว ๖๒ ข้าจะต้องมองดูธงและฟังเสียงแตร นานสักเท่าใด ๖๓ “เพราะประชาชนของเราไร้เวลา เขาทั้งหลายไม่รู้จักเรา เขาทั้งหลายเป็นลูกหลานที่โง่ทึบ เขาทั้งหลายไม่มีความเข้าใจ เขาทั้งหลายทำความชั่วแก่ แต่เขาไม่เข้าใจที่จะทำดี” ๖๔ ข้าพเจ้ามองดูพื้นที่โลกและดูเถิด เป็นที่ร้างและว่างเปล่า และมองดูฟ้าสวรรค์ ในนั้นก็ไม่มีความสว่าง ๖๕ ข้าพเจ้ามองดูภูเขา ดูเถิด มันกำลังสิ้นอยู่ บรรดาเนินเขาก็แกว่งไปแกว่งมา ๖๖ ข้าพเจ้ามองดูและดูเถิด ไม่มีมนุษย์เลย นกทั้งปวงแห่งท้องอากาศได้หนีไปแล้ว ๖๗ ข้าพเจ้ามองดูและดูเถิด เรือกสวนในวันก็เป็นถิ่นทุรกันดาร และหัวเมืองทั้งสิ้นก็ปรักหักพังไป ต่อพระพิภคร์พระเยโฮวาห์ ต่อพระพิโรธอันร้อนแรงของพระองค์ ๖๘ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “แผ่นดินทั้งหมดจะเป็นที่รกร้าง ถึงกระนั้นเราก้ยังมีได้กระทำให้ง้อวสานเสียทีเดียว ๖๙ เพราะเรื่องนี้โลกจะไร้ทุกข์ และฟ้าสวรรค์เบื้องบนจะดำมืด เพราะเราได้ล้นวาจาแล้ว เราได้หมายใจไว้แล้ว เราจะไม่เปลี่ยนใจหรือหันกลับ ๗๐ เมื่อได้ยินเสียงพลม้าและนักธนู ชาวเมืองทั้งหมดก็จะหนีไป เขาเข้าไป

อยู่ในสุ่มทุมพุ่มไม้ และเป็นป่าไปท่ามกลางศิลา หัวเมืองทุกแห่งก็ถูกทอดทิ้ง และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย ^{๓๐} เจ้าผู้ที่ถูกทิ้งร้างเอ๋ย ที่เจ้าแต่งตั้งผู้ใดแทนเจ้าทำอะไรกัน และที่เจ้าประดับตัวด้วยอภรณ์ทองคำ ที่เจ้าขยายดวงตาให้กว้างด้วยแตรมสัง เออ เจ้าแต่งตั้งให้งามเสียเปล่า คนรักของเจ้าจะดูหมิ่นเจ้า เขาทั้งหลายจะแสวงหาชีวิตของเจ้า ^{๓๑} เพราะเราได้ยินเสียงเหมือนเสียงหญิงคลอบุตรร้องแสร้งเจ็บปวดอย่างกับจะคลอบุตรหิวปี เสียงร้องแห่งบุตรสาวศิโยนนั้น แทบจะขาดใจ เหยียดมือของเธอออก ร้องว่า “วิบัติแก่ข้าในบัดนี้ จิตใจข้าอ่อนเปลี้ยอยู่เพราะเหตุพวกฆาตกร”

ความบาปของยูดาห์ คือการประพาดชีวิตร้าย

๕ ^๑ “จง วิ่ง ไป วิ่ง มา อยู่ใน ถนน กรุงเยรูซาเล็ม บัดนี้จงมองและรับรู้ จงค้นตามลานเมืองดูที่ว่า จะหามนุษย์สักคนหนึ่งได้หรือไม่ คือคนที่กระทำการยุติธรรมและแสวงหาความจริง เพื่อเราจะได้อภัยโทษให้แก่เมืองนั้น ^๒ แม้เขาทั้งหลายกล่าวว่า ‘ตราบไต่ที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่’ เขาก็ยังปฏิเสธเท็จอย่างแนบเนียน” ^๓ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเนตรของพระองค์ทรงหาความจริง มีใช่ หรือ พระองค์ ทรง เมียนติ เขาทั้งหลาย แต่เขาก็ไม่รู้สึกลำบากใจ พระองค์ ทรง ล้างผลาญเขา แต่เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมตีขึ้น เขาได้กระทำให้หน้าของเขากระด้างยิ่งกว่าหิน เขาปฏิเสธไม่ยอมกลับใจ ^๔ แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า “แน่นอนคนเหล่านี้เป็นแต่คนด้อยต่ำ เขาเหล่านี้โง่เขลา เพราะเขาไม่รู้จักพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ ไม่รู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา ^๕ ข้าพระองค์จะไปหาพวกผู้ยิ่งใหญ่ และจะพูดกับเขาทั้งหลาย เพราะเขารู้จักพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ และรู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา” แต่เขาทั้งหลายทุกคนก็ได้หักแอกเสีย เขาทั้งหลายได้ ระเบิดพันธระเสีย ^๖ เพราะฉะนั้น สิ่งใดจากปากจะมาสังหารเขา สุนัขป่า ยามสนธยาจะทำลายเขา เสือดาวจะเผ่าหัวเมืองทั้งหลายของเขา ทุกคนที่ไปจากเมืองเหล่านั้นจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ เพราะว่าความละเมียด ของเขามากมาย การกลับสัตย์ของเขาที่ใหญ่ยิ่ง

ความบาปของยูดาห์ คือการลวงประเวณี

^๗ “เราจะให้อภัยเจ้าได้อย่างไร ลูกหลานของเจ้าได้ละทิ้งเราแล้ว และได้อ้างผู้ที่ไม่ใช่พระในการทำสัตย์ปฏิญาณ เมื่อเราเลี้ยงเขาให้อิ่ม เขาก็ทำการลวงประเวณี แล้วเขาก็ขวานกันไปที่เรือนของหญิงแพศยา ^๘ เขาทั้งหลายเหมือนม้าที่กินอิมโนตอนเช้า ทุกคนก็ร้องทากรรยาของเพื่อนบ้าน” ^๙ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ และจิตใจเราไม่ควรที่จะแก้แค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ

ความบาปของยูดาห์ คือการขาดความเคารพ

^{๑๐} ขึ้น ไป ตาม กำแพง ของ มัน และ ทำลายเสีย แต่อย่า ไป ถึง อวสานที่เดียว เอา เขิงเทินของมันออก เพราะมันไม่ใช่เป็นของพระเยโฮวาห์ ^{๑๑} เพราะวงศ์วานของอิสราเอล และวงศ์วานของยูดาห์ได้ทรยศต่อเราอย่างสิ้นเชิงแล้ว” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^{๑๒} เขาทั้งหลายพูดมุสาในเรื่องพระเยโฮวาห์ และได้กล่าว ว่า “พระองค์มิได้ ทรง กระทำ ประการใด ไม่มี การ ร้าย อันใด จะ เกิด ขึ้น แก่เรา เรา ก็จะไม่ เห็น ดาบ หรือ การ กิน ดาร อาหาร ^{๑๓} ผู้พยากรณ์ ก็จะเป็น แต่ลมๆ พระ วุจนะ ไม่มี ใน คน เหล่า นั้น ขอ ให้ เป็น อย่าง นั้น แก่ เขา เกิด” ^{๑๔} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า “เพราะเจ้าทั้งหลายกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ดูเถิด เราจะทำถ้อยคำของเราที่อยู่ในปากของเจ้าให้เป็นไฟ และชนชาตินี้เป็นฟืน และไฟนั้นจะเผาผลาญเขาเสีย ^{๑๕} ดูเถิด โอ วงศ์วานของอิสราเอลเอ๋ย เราจะนำประชาชาติจากแดนไกลมาสู่เจ้าทั้งหลาย” พระเยโฮวาห์ตรัส ดังนี้แหละ “เป็นประชาชาติที่มีอำนาจใหญ่โต เป็นประชาชาติดึกดำบรรพ์ เป็นประชาชาติที่เจ้าไม่รู้ภาษาของเขา เขาจะพูดอะไรเจ้าก็ไม่เข้าใจ ^{๑๖} แล่งธนูของเขาเหมือนอุโมงค์เปิด เขาเป็นทกแก้วทหารทุกคน ^{๑๗} เขาจะกินซึ่งเจ้าเกี่ยวได้ และกินอาหารของเจ้าเสีย ซึ่งบุตรชายและบุตรสาวของเจ้าควรจะได้กิน เขาจะกินฟุ้งแคะฟุ้งวู่วามของเจ้าเสีย เขาจะกินเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของเจ้าเสีย เขาจะทำลายตัวเมืองที่มีป้อมของเจ้า ซึ่งเจ้าวางใจนั้นเสียด้วยดาบ”

ความบาปของยูดาห์ คือความชั่วร้ายจิตวิญญาณและฝ่ายบ้านเมือง

๑๘ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ถึงแม้ว่าในวันเหล่านั้น เราก็ยังไม่กระทำแก่เจ้าให้ถึงอวสาน ๑๙ และต่อมาเมื่อเจ้าทั้งหลายจะกล่าว ว่า ‘ทำไมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายจึงกระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้แก่เรา’ เจ้าจะกล่าวแก่เขาว่า ‘เจ้าได้ละทิ้งเราไปปรนนิบัติพระต่างด้าวในแผ่นดินของเจ้าฉันใด เจ้าจะต้องไปปรนนิบัติคนต่างชาติในแผ่นดินซึ่งไม่ใช่ของเจ้าฉันนั้น’ ๒๐” จึงประกาศข้อความต่อไปนี้ในวงศ์วานของยาโคบ และจงโฆษณาเรื่องนี้ในยูดาห์ ว่า ๒๑ โอชนชาติที่โง่เขลาและไร้ความเข้าใจเอ๋ย ผู้มีตาแต่มองไม่เห็น ผู้มีหูแต่ฟังไม่ได้ยิน จงฟังข้อความนี้” ๒๒ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “เจ้าไม่ยำเกรงเราหรือ เจ้าไม่ตัวสั่นอยู่ต่อหน้าเราหรือ คือเราผู้วางกองทรายไว้เป็นเขตล้อมทะเล เป็นเครื่องกีดขวางเป็นนิตย์มิให้ผ่านไปได้ แม้ว่าคลื่นจะซัด ก็เอาชนะไม่ได้ แม้คลื่นจะคะนอง ก็ข้ามไปไม่ได้ ๒๓ แต่ชนชาตินี้มีใจคือตึงและกบฏ เขาได้หันเหและจากไปเสีย ๒๔ ข้อความนี้เขาไม่มุ่งอยู่ในใจของเขาทั้งหลายว่า ‘บัดนี้ให้เรายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ทรงประทานฝนตามฤดูของฝนคือฝนต้นฤดูและฝนชุก ปลายฤดู และทรงรักษาสดาที่ที่กำหนดการเกี่ยวข้าวไว้ให้แก่เรา’ ๒๕ ความชั่วช้าของเจ้าได้กระทำให้สิ่งเหล่านี้หันไปเสีย และบาปของเจ้าทั้งหลายก็กันสิ่งที่ดีไว้เสียจากเจ้า ๒๖ เพราะท่ามกลางประชาชนของเราจะพบคนชั่ว เขาซุ่มคอยเหมือนคนดักนกซุ่มอยู่ เขาวางกับไว้ เขาดักคน ๒๗ เรือนของเขาเต็มด้วยความหลอกลวงเหมือนกระจาดที่มีนกเต็ม เพราะฉะนั้นเขาจึงใหญ่โตและมั่งมี ๒๘ เขาจึงอ้วนพีจนตัวเกลี้ยงเกลาในเรื่องการกระทำความชั่วเขาลำหน้า เขามีได้ตัดสินคดี คือคดีของลูกกำพร้าพ่อ ด้วยความยุติธรรม ถึงกระนั้นเขาก็เจริญ เขามีได้ป้องกันสิทธิของคนขัดสน” ๒๙ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ และไม่ควรถัดใจเราจะแก้แค้นประชาชนชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ ๓๐” สิ่งที่น่าตกตะลึง และน่าหวาดเสียวได้เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้ ๓๑ คือผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์เท็จ และ

บรรดาบุโรหิตก็ปกครองตามการชี้แนะของเขา และประชาชนของเราชอบที่มีการอย่างนี้ แต่เจ้าทั้งหลายจะกระทำอะไรเมื่อกาลสุดท้ายมาถึง”

การทำลายยูดาห์

๖ ๑ โอ ประชาชนเบนยามินเอ๋ย จงรวมกันหนีไปจากกลางกรุงเยรูซาเล็ม จงเป่าแตรในเมืองเทโคอา และยกสัญญาณไฟขึ้นไว้บนเบธฮัคเคเรม เพราะเหตุร้ายผลออกมาจากทิศเหนือ คือการทำลายอย่างใหญ่หลวง ๒ เราเปรียบบุตรสาวของศิโยนเสมือนสาวสวยและบอบบาง ๓ ผู้เลี้ยงแกะพร้อมกับฝูงแกะจะมาสู่เธอ เขาจะตั้งเต็นท์ไว้รอบเธอ ต่างก็จะหากินอยู่ในที่ของมัน ๔ “จงเตรียมทำสงครามกับเธอ ลูกขึ้น ให้เราโจมตีเวลาเที่ยงวัน” ๕ “วิบัติแก่พวกเรา เพราะว่ากลางวันคล้อยเสียแล้ว เงามของเวลาเย็นก็ยาวออกไป” ๖ “ลูกขึ้น ให้เราเข้าตีเวลากลางคืน และทำลายบรรดาวังของเธอเสีย” ๗ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า “จงโค่นต้นไม้ของเธอลง จงก่อเชิงเทินไว้สู่กรุงเยรูซาเล็มนี้แหละนครที่ต้องถูกทำโทษ ภายใต้อ้อมไม่มียะไรนอกจากการบีบบังคับ ๘ นำพุล้อยหน้าของมโนออกมาฉันใด เธอก็ปลอยความชั่วของเธอออกมาฉันนั้น ได้ยินถึงความทารุณและการทำลายมีภายในเธอ ความเศร้าโศกและความบาดเจ็บก็ปรากฏต่อเราเสมอ ๙ โอกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงรับคำสั่งสอนเถิด เกรงว่าจิตใจเราจะพรากจากเจ้าไปเสีย เกรงว่าเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่รกร้าง เป็นแผ่นดินที่ปราศจากคนอาศัย” ๑๐ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า “เขาทั้งหลายจะกวาดชนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นเสียให้เกลี้ยงอย่างเล็มเถาอ่อน เหมือนคนเก็บผลอ่อนเอามือเก็บผลใส่ในตะกร้าอีกคราบหนึ่ง” ๑๑ ข้าพเจ้าควรจะพูด และให้คำตักเตือนแก่ผู้ใดดีนะ เพื่อเขาจะได้ยิน ดูเถิด หูของเขาตันเสียแล้ว เขาฟังไม่ได้ ดูเถิด พระวณะของพระเยโฮวาห์เป็นสิ่งที่เขาดูหมิ่น เขาไม่พอใจฟัง ๑๒ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีพระพิโรธของพระเยโฮวาห์เต็มไปหมด ข้าพเจ้าจะเก็บไว้อีกไม่ไหวแล้ว “เราจะเทอกรรตเด็กๆ ที่ตามถนน และรดพวกหนุ่มๆ ที่ซุ่มนุ่กันอยู่ด้วย ทั้งสามี่และภรรยาที่จะต้องเอาไปทั้งคนแก่และคนชราด้วย ๑๓ บ้านเรือนของ

เขาจะต้องยกให้เป็นของคนอื่น ทั้งไร่นา และภรรยาของเขาด้วย เพราะเราจะเหยียดมือของเราออกต่อผู้ชั่วแผ่นดิน” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^{๑๓}“เพราะว่า ตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้กำไร และทุกคนก็กระทำการด้วยความเห็นใจ ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ตลอดถึงปุโรหิต ^{๑๔}เขาทั้งหลายได้รักษาแผลแห่งบุตรสาวประชาชนของเราแต่เล็กน้อยยกกล่าว ว่า ‘สันติภาพ สันติภาพ’ เมื่อไม่มีสันติภาพเลย ^{๑๕}เขาละอายหรือเมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เปล่าเลย เขาไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความละอายไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว เมื่อถึงเวลาที่เราลงอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะล้มคว่ำลง” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^{๑๖}พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “จงยืนที่ถนนและมองให้ดี และถามหาทางโบราณนั้นว่า ทางนี้อยู่ที่ไหน แล้วจงเดินในทางนั้น และท่านจะพบที่พักสงบสำหรับจิตใจของท่าน แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า ‘เราจะไม่เดินในนั้น’ ^{๑๗}เราวางยามไว้เหนือเจ้า สิ่งที่เราจะฟังเสียงแตร’ แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า ‘เราทั้งหลายจะไม่ยอมฟัง’ ^{๑๘}เพราะฉะนั้นบรรดาประชาชาติเอ๋ย จงฟัง โอ ที่ประชุมเอ๋ย จงทราบเถิดว่า อะไรจะบังเกิดขึ้นแก่เขา ^{๑๙}โอ พิภพเอ๋ย จงฟังเถิด ดูเถิด เราจะนำความร้ายมาเหนือชนชาตินี้ คือผลแห่งความคิดทั้งหลายของเขา เพราะเขามีได้เชื่อฟัง ถ้อยคำของเรา ส่วนราชบัญญัติของเรานั้น เขาปฏิเสธเสีย ^{๒๐}มีกำยานมาถึงเราจากเมืองเซบา มีตะไคร้ส่งมาจากเมืองไกล เพื่ออะไรเล่า เครื่องเผาบูชาของเจ้าก็ยังไม่เป็นที่รับได้ หรือเครื่องสักการบูชาของเจ้าก็ไม่ใช่เป็นที่พอใจเรา” ^{๒๑}เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า “ดูเถิด ต่อหน้าชนชาตินี้ เราจะวางเครื่องสะดุดไว้ให้เขาสะดุด ทั้งบิดาและบุตรชายด้วยกัน ทั้งเพื่อนบ้านและมิตรสหายจะพินาศ” ^{๒๒}พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ดูเถิด ชนชาติหนึ่งกำลังมาจากแดนเหนือ ประชาชาติใหญ่ชาติหนึ่งจะถูกเร้าให้มาจากส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ ^{๒๓}เขาทั้งหลายจะจับ คัน ธนู และ หอก เขาทั้งหลายดูร้าย และไม่มี ความสงสาร เสียงของเขาก็เหมือนเสียงทะเลกำเริบ เขาทั้งหลายขี่ม้า และจัดเตรียมกระบวนเหมือนชายที่จะเข้าสงคราม

โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย เขาทิ้งหลายมาต่อผู้เจ้า” ^{๒๔}พวกเราได้ยินกิตติศัพท์พวกนั้น มือของเราก็อ่อนลง อย่างช่วยไม่ได้ ความแค้นระทมได้จับเราไว้เป็นความเจ็บเหมือนสตรีกำลังคลอดบุตร ^{๒๕}อย่าเดินออกไปในทุ่งนา หรือเดินบนถนน เพราะดาบของ ศัตรู และความสยดสยองอยู่ทุกด้าน ^{๒๖}โอ บุตรสาวแห่งประชาชนของเราเอ๋ย จงเอาผ้ากระสอบคาดเอาไว้ และกลิ้งกลิ้งอกอยู่ในกองเถ้า จงไว้ทุกข์เหมือนเพื่อบุตรชายคนเดียว เป็นการคร่ำครวญอย่าง แสน ชมชื่น ที่สุด เพราะว่า ผู้ทำลายมาสู่เราในทันทีทันใด ^{๒๗}“เราได้กระทำให้เจ้า เป็น หอคอย และ ป้อมปราการ ท่ามกลางประชาชนของเรา เพื่อเจ้าจะทราบ และลอง พดติการณ์ทั้งหลายของเขา ^{๒๘}เขาทั้งหลายมักกบฏอยู่อย่าง ต่อต้านทั้งสิ้น เทียว นินทาเขาไป เขาทั้งหลายเป็นทองสัมฤทธิ์ และเป็นเหล็ก เขาทุกคนประพดติเลวทรามทั้งนั้น ^{๒๙}เครื่องสูบลมของเขาสูบลมอย่าง ดู เตือด ตะกั่วก็ถูกไฟเผาผลาญเสีย ถลวงกัน เรือยาก็เปล่าประโยชน์ เพราะว่าคนชั่วก็ ยังไม่ได้ถูกถอนออกไป ^{๓๐}จะเรียกเขาทั้งหลายได้ว่า เป็น ชีเงิน เพราะพระเยโฮวาห์ ทรงปฏิเสธเขาเสียแล้ว”

การประกาศที่ประตูกำแพงพระวิหาร

๗ ^๑พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึง เยเรมีย์ ว่า ^๒“เจ้า จง ยืน อยู่ ใน ประตู กำแพง พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮวาห์ และ ประกาศ ถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่นว่า บรรดาคนยูดาห์ทั้งปวง ผู้เข้ามาในประตูกำแพงนี้เพื่อจะนมัสการพระเยโฮวาห์ จงฟังพระวณะพระเยโฮวาห์ ^๓พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงขอมพดติการณ์ และการกระทำของเจ้าเสีย และเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ ^๔อย่าไว้วางใจในคำเท็จเหล่านี้ที่ว่า ‘นี่เป็นพระวิหารของ พระ เยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์’ ^๕เพราะว่า ถ้าเจ้า ขอมพดติการณ์และการกระทำของเจ้าจริงๆ ถ้าเจ้าให้ความ ยุติธรรม ระหว่างคนหนึ่ง กับเพื่อนบ้านของเขาจริงๆ ^๖ถ้าเจ้าไม่มีบับจับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อหรือแม่ม่าย และ ไม่หลัง โลหิตที่ไว้ความผิดให้ถึงตายในที่นี้ และเจ้าทั้งหลายไม่ติดตามพระอื่นไปให้จับตัวเอง ^๗แล้วเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่

ที่นี่ ในแผ่นดินซึ่งเราได้ยกให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า เป็น นิตย์ “ดูเถิด เจ้า วางใจในคำเท็จอย่างไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย “เจ้าจะเลิก ทรมาน กระทบ ฆาตกรรม ลวง ประเวณี ปฏิญาณเท็จ เผาเครื่องบูชาถวายพระบารอัส และติดตามพระอื่นซึ่งเจ้าทั้งหลายมิได้รู้จักไปหรือ” ๑๐ แล้วจึงมายืนต่อหน้าเราในนิเวศนี้ ซึ่งเรียกตาม นาม ของ เรา และ กล่าว ว่า ‘เรา ทั้ง หลาย ได้ รับ การ ช่วย ให้ รอดพ้น มา แล้ว เพื่อจะ ไปกระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ทั้งสิน’ ๑๑ นิเวศนี้ซึ่งเรียกตาม นาม ของ เรา ใน สายตา ของ เจ้า ได้ กลาย เป็น ที่ ซ่อง สุม ของ พวก โจร ไป แล้ว หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด แม้แต่เราก็ได้เห็นเองแล้ว ๑๒ แต่จง ไปยังสถานที่ของเรานี้ซึ่งเคยอยู่ในเมืองซีโลห์ ซึ่งที่แรกเราได้กระทำให้นามของเรายูที่นั่น จงดูว่าเพราะความชั่วร้ายของอิสราเอลประชาชนของเรา เราได้กระทำอะไรต่อสถานที่นั้น ๑๓ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และบัดนี้ เพราะ เจ้า ทั้ง หลาย ได้ กระทำ สิ่งเหล่านี้ทั้งสิน และเมื่อเราพบกับเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจ้าทั้งหลายหาได้ฟังไม่ และเมื่อเราได้เรียกพวกเจ้า แต่เจ้ามิได้ตอบ ๑๔ เหตุฉะนั้นเราจะกระทำต่อนิเวศนี้ซึ่งเราเรียกตามนามของเรา และซึ่งพวกเจ้าได้วางใจนั้น และกระทำแก่สถานที่ซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้าเหมือนเราได้กระทำแก่ซีโลห์ ๑๕ และเราจะเหวี่ยงเจ้าทิ้งจากสายตาของเรา เหมือนอย่างที่เราได้ทิ้งบรรดาพวกพี่น้องของเจ้า คือบรรดาเชื้อสายของเอฟราอิมทั้งหมดนั้น ๑๖ เพราะฉะนั้นเจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อเขา และอย่าวิงวอนขอต่อเรา เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า ๑๗ เจ้ามิได้เห็นดอกหรือว่า เขากระทำอะไรกันในตัวเมืองทั้งหลายแห่งยูดาห์ และตามถนนหนทางในเยรูซาเล็ม ๑๘ พวกเด็ก ๆ ก็เก็บฟืน พวกพ่อ ก็ก่อไฟ พวกผู้หญิง ก็ นวด แป้ง เพื่อทำขนม ถวายแด่เจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเขาเทเครื่องดื่มบูชาถวายแด่พระอื่น ๆ เพื่อช่วยให้เราไกรธ” ๑๙ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “คือเราที่เขายั่วหรือ มิใช่ช่วยตัวเขาเอง ให้ไปสู่ความขายหน้าของเขาทั้งหลายดอกหรือ” ๒๐ ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า “ดูเถิด ความกริ้วและความโกรธของเราจะเทลง มาบนสถานที่นี้ บนมนุษย์และสัตว์ บนต้นไม้ในท้องทุ่งและ

บนพืชผลของแผ่นดิน จะเผาผลาญเสียและจะดับไม่ได้”

ยูดาห์ถูกลงโทษเพราะ เขากบฏต่อพระเจ้า

๒๑ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า “จงเพิ่มเครื่องบูชาเข้ากับเครื่องสักการบูชาของเจ้า และจงรับประทานเนื้อ ๒๒ เพราะในวันที่เราได้พาเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เรามิได้พูดกับบรรพบุรุษของเจ้าหรือสั่งเขาเรื่องเครื่องเผาบูชาและเครื่องสักการบูชา ๒๓ แต่เราบัญชาเขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า ‘จงเชื่อฟังเสียงของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และดำเนินในหนทางที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะได้อยู่เย็นเป็นสุข’ ๒๔ แต่เขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังหรือเงี้ยวฟัง แต่เขาทั้งหลายดำเนินตามแผนการของเขาเอง และในความดีกระต่างตามจิตใจชั่วของเขาทั้งหลาย และเดินถอยหลัง มิได้เดินขึ้นหน้า ๒๕ ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ จนทุกวันนี้ เราได้ส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเราไปยังเขาอย่างไม่หยุดยั้ง วันแล้ววันเล่า ๒๖ ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่ฟังเรา หรือเงี้ยวฟัง แต่ได้กระทำให้ออกของตบแต่ง เขาได้กระทำชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรพบุรุษทั้งหลายของเขาเสียอีก ๒๗ เจ้าจึงกล่าวบรรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่เขา แต่เขาจะไม่ฟังเจ้า เจ้าจงร้องเรียกเขา แต่เขาจะไม่ยอมตอบเจ้า ๒๘ แต่เจ้าจงพูดแก่เขาว่า ‘นี่เป็นประชาชนชาติที่ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และไม่ยอมรับการแก้ไข ความจริงพินาศเสียแล้ว ถูกตัดขาดเสียจากปากของเขาแล้ว ๒๙ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงตัดผมของเจ้าออกเหวี่ยงทิ้งไป จงคร่ำครวญบนที่สูง เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธและละทิ้งชั่วอายุแห่งพระพิโรธของพระองค์แล้ว’ ๓๐ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะคนยูดาก็ได้กระทำความชั่วในสายตาของเรา เขาได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไว้ในนิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้นิเวศนั้นมัวหมองไป ๓๑ และได้สร้างปูชนียสถานสูงของไทเฟท ซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อจะเผาบุตรชายและบุตรสาวของเขาทั้งหลายเสียด้วยไฟ ซึ่งเรามีได้บัญชา และ

ไม่เคยมีขึ้นในใจของเรา ^{๓๒}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อเขาจะไม่เรียกที่นั่นอีกว่าไทเฟท หรือภูเขาแห่งบุตรชายของซินโนม แต่จะเรียกว่า หุบเขาแห่งการฆ่าฟันกัน เพราะเขาจะฝังกันไว้ในไทเฟทจนไม่มีที่ว่างแล้ว ^{๓๓}และศพของชนชาตินี้จะเป็นอาหารของนกในอากาศ และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และไม่มีใครจะจับไล่ให้มันไปเสียได้ ^{๓๔}เราจะกระทำให้เสียง รื่นริง และเสียง ยินดี เสียงของเจ้าป่า และเสียงของ เจ้าสาว ขาดหายไปจากหัวเมืองของยูดาห์ และจากถนนหนทางแห่งกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าแผ่นดินนั้นจะต้องรกร้างไป”

ความบาปและการทรยศของยูดาห์

๑ “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในกาลครั้งนั้น **๒** กระดูกของบรรดาภคัตริย์ยูดาห์ กระดูกเจ้านาย กระดูกปุโรหิต กระดูกผู้พยากรณ์ และกระดูกของชาวเมืองเยรูซาเล็ม จะมีคนเอ้อออกมาจากอุโมงค์ของเขาทั้งหลายเหล่านั้น ^๓และเขาจะกระจ่ายกระดูกเหล่านั้นออกต่อหน้าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ ทั้งสิ้น ซึ่งเขาทั้งหลายรักและปรนนิบัติ ซึ่งเขาได้ติดตาม ซึ่งเขาได้แสวงหา และนมัสการ จะไม่มีใครรวบรวมหรือฝังกระดูกเหล่านี้ แต่จะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่พื้นดิน ^๔บรรดาคนที่เหลืออยู่จากครอบครัวร้ายนี้ ซึ่งตกค้างอยู่ในสถานที่ทั้งสิ้นซึ่งเราได้ขับไล่เขาไป จะเลือกความตายยิ่งกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ ^๕เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อมนุษย์ล้มลง เขาจะไม่ลุกขึ้นอีกหรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดหันไป เขาจะไม่หันกลับมาหรือ ^๖ทำไมชาวเยรูซาเล็มนี้จึงได้หันไป เป็นการกลับสัตย์อยู่เป็นนิตย์ เขายึดการหลอกลวงไว้มั่น เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมกลับ ^๗เราได้ตั้งใจและคอยฟัง แต่เขาทั้งหลายก็พูดไม่ถูกต้อง ไม่มีคนใดกลับใจจากความชั่วของตน กล่าวว่ ‘ฉันได้ทำอะไรไปแล้วบ้าง’ ทุกคนหันไปตามทางของเขาเอง เหมือนม้าวิ่งหัวทิ่มเข้าไปในสงคราม ^๘แม้ว่านกกระสาตำบลบนฟ้ายังรู้จักเวลากำหนดของมัน และนกเขา นกนางแอ่น และนกกรอด ได้รักษาเวลามาของมัน แต่ประชาชนของเราไม่รู้จักคำตัดสินของพระ

เยโฮวาห์ ^๙เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า ‘เรามีปัญญา และพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ก็อยู่กับเรา’ แต่ดูเถิด แนนอนเขาทำอย่างไรประไรประไร นั่นคือปากกาของพวกอภิปรัชญาได้ทำอย่างไรประไรประไร ^{๑๐}คนมีปัญญาจะได้รับความยำ เขาจะคร่ำม กลัว และถูกจับตัวไป ดูเถิด เขาได้ปฏิเสธพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และปัญญาอย่างใด มีในตัวเขาเล่า ^{๑๑}เพราะฉะนั้น เราจะให้ภรรยาของเขาตกไป เป็นของคนอื่น ให้ไร่นาของเขาตกแก่ผู้ที่ จะ ได้รับ เป็นมรดก เพราะว่า ตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดถึงคนที่ใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้กำไร ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ถึงปุโรหิต ทุกคนก็ทำการฉ้อเขา ^{๑๒}เขาได้รักษาแผลแห่งบุตรสาว ประชาชนของเราแต่เล็กน้อย กล่าวว่ ‘สันติภาพ สันติภาพ’ เมื่อไม่มีสันติภาพเสียเลย ^{๑๓}เมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เขาละอายหรือ เปล่าเลย เขาไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความละอาย ไม่ เป็นเลย เพราะ ฉะนั้น เขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว ในเวลาแห่งการลงอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะล้มคว่ำลง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^{๑๔}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะผลาญเขาเป็นแน่ เกาฮองจะไม่มีผล หรือต้นมะเดื่อไม่มีผล ไบก็จะเหี่ยวแห้งไป และสิ่งใดที่เราให้เขาถืออันตรธานไปจากเขา” ^{๑๕}ทำไมเราจึงนั่งนิ่งๆ จงพากันมา ให้เราเข้าไปในหัวเมืองที่มีป้อม และนั่งเสียที่นั่นเถิด เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา จะทรงให้เรานิ่ง และทรงประทານน้ำตีหมีให้เราดื่ม เพราะเราได้กระทำบาป ต่อพระเยโฮวาห์ ^{๑๖}เรามองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีอะไรมาเลย เรามองหาเวลารักษาให้หาย แต่ประสบความสลดสยอง ^{๑๗}“เสียงคะนองแห่งม้าของูซา ก็ได้ยินมาจากเมืองดาน แผ่นดิน ทั้งสิ้น ก็ หวั่นไหว ด้วยเสียงร้องของกองอาชญาของเขา มันทั้งหลายมากินแผ่นดินและสิ่งท่งปวงที่อยู่บนนั้นจนหมดทั้งเมือง และผู้ที่อาศัยอยู่ในเมือง ^{๑๘}เพราะดูเถิด เราจะส่งงูเข้ามาท่ามกลางเจ้า คืองูทับทิม ซึ่งจะผูกด้วยมนตร์ไม่ได้ และมันจะกัดเจ้าทั้งหลาย” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^{๑๙}เมื่อ ข้าพเจ้า จะ ปล่อยโยน ตัวเองเนื่องด้วยความเศร้าโศก จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนเปลี้ยอยู่ภายใน ^{๒๐}ฟังซิ เสียงร้องแห่งบุตรสาว ประชาชนของ ข้าพเจ้า เพราะเหตุ

คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินห่างไกล “พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในศิโยนหรือ กษัตริย์ของเมืองนั้นไม่อยู่ในนั้นหรือ” “ทำไมเราวิญญูเราให้โกรธด้วยรูปเคารพสลักของเขา และด้วยพระต่างตัวของเขา” ^{๒๐} “ฤดูเกี่ยวก็ผ่านไป ฤดูแล้วก็สิ้นลง แล้วเราทิ้งหลายก็ไม่ได้” ^{๒๑} เพราะแผลแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า หัวใจข้าพเจ้าจึงเป็นแผล ข้าพเจ้าเศร้าหมอง และความสยดสยองก็ยึดข้าพเจ้าไว้มัน ^{๒๒} ไม่มีพิมเสนในกิลอาดหรือ ไม่มีแพทย์ที่นั่นหรือ ทำไมอนามัยแห่งบุตรสาว ประชาชนของข้าพเจ้าจึงไม่กลับสู่สภาพเดิมได้

**การไม่เชื่อฟังพระเจ้า
การพิพากษามาสูยุดาห์**

๙ ^๑ โอ ถ้าศิระษะของข้าพเจ้าเป็นน้ำ และดวงตาของข้าพเจ้าเป็นบ่อน้ำ พุ ก็ จะดี เพื่อ ข้าพเจ้า จะ ได้ ร้องให้ ทั้ง กลาง วัน และกลางคืน เพราะบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า ที่ ถูก ฆ่า ^๒ โอ ถ้า ข้าพเจ้า มี ที่ พัก สำหรับคนเดินทางอยู่ที่ในถิ่นทุรกันดารก็จะดี เพื่อ ข้าพเจ้า จะ ได้ พาก จาก ชนชาติ ของ ข้าพเจ้า และไป ให้ พัน เขา เสีย เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนลวงประเวณีทั้งหมด และเป็นหมูคนที่มักทรยศ ^๓ “เขาทั้งหลายงอลิ้นของเขาเหมือนคันทนูเพื่อกล่าวความเท็จ แต่เขาทั้งหลาย ไม่กล้าสู้ เพื่อความจริง ใน แผ่นดิน เพราะ เขา ทั้ง หลาย จาก ความ ชั่ว อย่าง นี้ ไป สู่ ความ ชั่ว อย่าง นั้น และ เขา ทั้ง หลาย ไม่รู้ จักเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^๔ “ขอให้ทุกคนระวังเพื่อนบ้านของตน และอย่าวางใจในพี่น้องคนใดเลย เพราะว่าที่น้องทุกคนจะเป็นคนหลอก ล้อ และเพื่อนบ้านทุกคนจะเที่ยวไปเป็นคนครหานินทา ^๕ ทุกคนจะล่อลวงเพื่อนบ้านของตัวเอง ไม่มีใครจะพูดความจริงสักคนเดียว เขาได้สอนลิ้นของเขาให้พูดมุสา เขาได้กระทำความชั่วช้าจนน่า เบื่อหน่าย ^๖ เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลาง การ ล่อลวง โดยการล่อลวงเขาปฏิเสศที่จะรู้จักเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^๗ “เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า “ดูเถิด เราจะถลุงเขาและทดสอบเขา เหตุบุตรสาว ประชาชนของเรา เรา จะ ทำ อย่าง อื่น ได้อย่างไร ^๘ ลิ้นของเขาเป็นลูกศรมฤตยูมัน พูด มารยา เขา พูด อย่าง สันติ กับ เพื่อน

บ้านของเขาด้วยปาก แต่ในใจของเขา เขา วางแผนการคอยดักเขาอยู่” ^๙ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ไม่ควรถิที่เราจะลงโทษเขาเพราะสิ่งเหล่านี้หรือ ไม่ควรที่จิตใจเราจะแก้แค้นประชาชนชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ” ^{๑๐} เราจะร้องให้ และคร่ำครวญตรงเหตุภูเขาเนิน และคร่ำครวญเหตุลานหญ้าในถิ่นทุรกันดารเพราะว่ามันถูกเผาเสีย ไม่มีผู้ใดผ่านไปมา ไม่ได้ยินเสียงสัตว์ เสียง ร้อง ทั้งนกในอากาศและสัตว์ได้หนีไปเสียแล้ว ^{๑๑} เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นถ้ำของมัจกร และเราจะกระทำให้หัวเมืองของยูดาห์เป็นที่รกร้าง ไม่มีชาวเมืองสักคนเดียว” ^{๑๒} ใครเป็นคนที่มปัญญาที่จะเข้าใจความนี้ได้ และมีผู้ใดที่พระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขา เขาจึงประกาศความนั้นได้ เหตุไฉนแผ่นดินจึงพังทำลายและถูกเผาเสียเหมือนถิ่นทุรกันดาร จึงไม่มีใครผ่านไปมา ^{๑๓} และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งราชบัญญัติของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเขา และไม่ได้เชื่อฟังเสียงของเรา หรือดำเนินตามนั้น ^{๑๔} แต่ได้ดำเนินตามใจของตนเองอย่างตอติง และติดตามพระบาอัล อย่างที่บรรพบุรุษได้สั่งสอนเขาไว้” ^{๑๕} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสว่า “ดูเถิด เราจะเลี้ยงชนชาตินี้ด้วยบอระเพ็ด และให้น้ำดื่มหมีเขาดื่ม ^{๑๖} เราจะกระจายเขาไปท่ามกลางประชาชาติ ที่ตัวเขาเองและบรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก และเราจะส่งดูบให้ไล่ตามเขาทั้งหลาย จนเราจะผลาญเขาสิ้น”

การอ้อนวอนให้วางใจในพระเจ้า

^{๑๗} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า “จงพิจารณาดู และเรียกนางร้องให้ให้มา จงให้คนไปตามหญิงที่ชานาญมา ^{๑๘} ให้เขาขับส่งเสียงคร่ำครวญเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อนำตาจะอาบตาของเรา และหนังตาของเราจะมีน้ำตาฟูออกมา ^{๑๙} เพราะได้ยินเสียงคร่ำครวญจากศิโยนว่า ‘เราทั้งหลาย ย่อยยับเพียงใดแล้ว เราอับอายหนักหนา เพราะเราได้ทอดทิ้งแผ่นดิน เพราะที่อาศัยของเราได้เหวี่ยงพวกเราออกไป’” ^{๒๐} โอ หญิงเอ๋ย จงฟังพระวาจาของพระเยโฮวาห์ และให้หูของเจ้ารับพระวาจาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ จงสอนบทคร่ำครวญแก่บุตรสาวของเจ้า จง

สอนบทเพลง ศพ แก่ เพื่อนบ้าน ของ เธอ ทุก คน ^{๒๑} เพราะความตาย ใ้ขึ้นมาเข้าหน้าต่าง ของเรา มันเข้ามาในวังทั้งหลายของเรา ตัด พวกเด็ก ๆ ออกเสียจากข้างนอก และตัดคน หนุ่ม ๆ ออกเสียจาก ถนนทั้งหลาย ^{๒๒} จงพูด ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘ศพมนุษย์จะ ล้มลงเหมือนมูลสัตว์ตกตามพื้นทุ่ง เหมือน ฟ่อนข้าวล้มตามผู้เกี่ยว และไม่มีผู้ใด จะ เก็บ’” ^{๒๓} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “อย่า ให้ผู้มีปัญญาอวดในสติปัญญาของตน อย่า ให้ชายจักรจ้อวดในความเข้มแข็งของตน อย่า ให้คน มั่งมี อวดในความ มั่งคั่ง ของ ตน ^{๒๔} แต่ให้ผู้อวดอวดในสิ่งนี้คือ ในการที่ เขา เข้าใจ และ รู้จัก เรา ว่า เรา คือ พระ เย โฮ วาห์ ทรงสำแดงความเมตตา ความยุติธรรม และ ความ ชอบธรรม ในโลก เพราะว่าเราพอใจ ในสิ่งเหล่านี้” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ^{๒๕} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลากำลัง มาถึงแล้ว เมื่อเราจะลงโทษบรรดาผู้ที่ รับ พิธีเข้าสู่นหุตพร้อมด้วยผู้ที่มิได้รับพิธีเข้า สู่นหุต คือ ^{๒๖} อียิปต์ ยูดาห์ เอโดม และคน อัมโมน โมอับ และบรรดาคนที่อยู่ในมุมที่ ไกลที่สุด ทุกคนที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เพราะบรรดาประชาชาติเหล่านี้มิได้รับพิธีเข้า สู่นหุต และบรรดาวงศ์วานอิสราเอลก็มิได้รับ พิธีเข้าสู่หุตทางใจ”

พระเจ้ากับบรรดารูปเคารพ

๑ โอ วงศ์วานอิสราเอล เอ๋ย จงฟัง **๑** พระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับ เจ้า ^๒ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “อย่าเรียนรู้ วิธีทางแห่งบรรดาประชาชาติ หรืออย่าคร่ำม กลัว เพราะ หมาย สำคัญ ของ ท้องฟ้า ตาม ที่ บรรดาประชาชาติ คร่ำม กลัว นั้น ^๓ เพราะ ธรรมเนียม ของ ชนชาติ ทั้ง หลาย ก็ ไร้สาระ เขา ตัด ต้นไม้ มา จาก ป่า ต้นหนึ่ง ป็น สิ่ง ที่ มีมือช่างได้กระทำด้วยขวาน ^๔ เขาทั้งหลายก็ เอาเงินและทองมาประดับ เขาตอกไว้แน่น ด้วย ค้อน และ ตะปู มันก็ เคลื่อนไหว ไปมา ไม่ได้ ^๕ มันตั้งขึ้นเหมือนต้นอินทผลัม มัน พุดไม่ได้ คนต้องขนมันไป เพราะมันเดิน ไม่ได้ อย่า กลัว มัน เลย เพราะ มัน ทำร้าย ไม่ได้ มัน ก็ ทำดี ไม่ได้ ด้วย” ^๖ โอ ข้าแต่ พระ เย โฮ วาห์ หา มี ผู้ใด เหมือน พระองค์ ไม่ พระองค์ทรงเป็นใหญ่ และพระนามของ พระองค์มีฤทธิ์มาก ^๗ โอ ข้าแต่กษัตริย์แห่ง

บรรดาประชาชาติ ผู้ใดจะไม่ยำเกรงพระองค์ เพราะพระองค์สมควรแก่การอย่างนี้ เพราะ ในบรรดาปราชญ์ของบรรดาประชาชาติ และ ในบรรดาราชาอาณาจักรทั้งสิ้นของเข ำ ไม่มี ผู้ใด เหมือนพระองค์ ^๘ เขาทั้งหลายทั้ง โฉด และ โง่เขลา ไม่ อั้น หนึ่ เป็น แต่ คำ สอน ไร้ สาระ ^๙ เครื่องเงินที่บนเขาเอามาทำการ ทาร ชิช และเอาทองคำมาจากเมืองอูฟาส เป็นผล งานของช่างฝีมือ และเป็นผลนำมือของช่าง ทอง เสื้อผ้าของ รูป เคารพ นั้น สี ตราวม และ สี ม่วง เป็นผลงานของคนชำนาญทั้งนั้น ^{๑๐} แต่ พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และเป็นพระ มหากษัตริย์เนื่องนิิตย์ พอทรงพระพิโรธแผ่นดิน ก็ หวั่นไหว และบรรดาประชาชาติจะทน ต่อ ความ กริ้ว ของ พระองค์ ไม่ได้ ^{๑๑} เจ้า จง พุด กับ เขา ทั้ง ปวง ตั้งนี้ว่า “บรรดาพระ ผู้ ที่ มิได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก จะ พินาศไปจากแผ่นดินโลกและจากภายใต้ฟ้า สวรรค์เหล่านี้” ^{๑๒} พระองค์ทรงสร้างโลกด้วย ฤทธิเดชของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนา พิภพ ไว้ ด้วย พระ สติ ปัญญา ของ พระองค์ และ ทรง ชิง ฟ้า สวรรค์ ออก ด้วย ความ เข้าใจ ของ พระองค์ ^{๑๓} เมื่อ พระองค์ ทรง เปล่ง พระ สุรเสียง ก็ มี เสียง นำ คະ นอง ใน ท้อง ฟ้า และ ทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และ ทรงนำลม มาจาก พระ คลัง ของ พระองค์ ^{๑๔} มนุษย์ ทุก คน โฉด ใน ทาง ความ รู้ ของ ตน ช่าง ทอง ทุก คน จะ ได้ อาย เพราะ รูป เคารพ สลัก ของ ตน เพราะ รูป เคารพ หล่อ ของ เขา เป็น ของ เท็จ และ ไม่มีลมหายใจ ใน รูป เคารพ นั้น ^{๑๕} มัน เป็น ของ ไร้ค่า และเป็น ผลงานแห่งความ ผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการ ลงโทษ ^{๑๖} พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบ ไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็น ผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูล ที่เป็นมรดกของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอม โยธา เป็นพระนาม ของ พระองค์ ^{๑๗} โอ เจ้า ทั้งหลายที่อาศัยอยู่ภายใต้การถูกล้อม เอ๋ย จง เก็บ ข้าว ของ จาก พื้น ดิน ^{๑๘} เพราะ พระ เย โฮ วาห์ ตรัส ตั้ง นี้ ว่า “ดูเถิด เราจะเหวี่ยง ชาว แผ่น ดิน ออก ไป เสีย ณ เวลา นี้ และ เราจะนำความทุกข์ใจมาถึงเขาเพื่อให้เขา รู้สึก” ^{๑๙} วิบัติ แก่ ข้าพเจ้า เพราะ ความ เจ็บ ปวดของข้าพเจ้า บาดแผลของข้าพเจ้าก็ร้าย

หนัก แต่ข้าพเจ้าว่า “แท้จริงนี่เป็นความทุกข์ใจ และข้าพเจ้าจะต้องทนเอา”^{๒๐} เต็นท์ของข้าพเจ้าก็ ถูกทำลาย และ เชือกของข้าพเจ้าก็ขาดสิ้น ลูกๆ ของข้าพเจ้าจากข้าพเจ้าไปหมด และไม่มีเขานึกแล้ว ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่จะกางเต็นท์ให้ข้าพเจ้าอีก และ แขนงม่านของข้าพเจ้าให้^{๒๑} เพราะ ว่า ผู้เลี้ยงแกะก็โหด และไม่ได้เสาะหาพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นเขาจะมีได้จำเริญขึ้น และฝูงแกะทั้งหลายของเขาก็จะกระจัดกระจายไป^{๒๒} ดูเถิดเสียงลือมาถึงแล้ว เสียงโกลาหลยิ่งใหญ่จากแดนเหนือมาก ระทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นที่รกร้าง และให้เป็นถ้ำของมังกร^{๒๓} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบแล้วว่าทางของมนุษย์ไม่อยู่ที่ตัวเขา คือไม่อยู่ที่มนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินไปที่จะนำฝีเท้าของตนเอง^{๒๔} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดติสอนข้าพระองค์ด้วยความยุติธรรม มิใช่ด้วยความกริ้วของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์มาถึงความสูญเปล่า^{๒๕} ขอพระองค์ทรงเทพพระพิโรธของพระองค์เหนือเหล่าประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือครอบครัวทั้งหลายที่ไม่ออกพระนามของพระองค์ เพราะเขาทั้งหลายได้กินเผาผลาญยาโคบ เขาได้เขมือบท่านเสีย และเผาผลาญท่านเสีย และกระทำที่อาชั้ยของท่านให้รกร้างไป

เยเรมีย์ประกาศเรื่องพันธสัญญาที่ยูดาห์ไม่รักษา

๑๑ ^๑ พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า ^๒ “เจ้าจงฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้เถิด และจงกล่าวแก่คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม ^๓ เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า คนหนึ่งคนใดที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้ ให้ผู้นั้นเป็นที่แช่งเถิด ^๔ ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่เราบัญญัติแก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย ในวันที่เราได้นำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จากเตาไฟเหล็ก กล่าวว่าจะเชื่อฟังเสียงของเรา และจงกระทำทุกอย่างที่เราบัญญัติเจ้าไว้ เจ้าจึงจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า ^๕ เพื่อเราจะกระทำให้สำเร็จตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าว่า จะประทานแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหล

บริบูรณ์แก่เขาอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้” แล้วข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้เป็นที่ดินนั้นเถิด” ^๖ และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “จงป่าวร้อง ถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นในหัวเมืองของยูดาห์และในถนนหนทางเยรูซาเล็มว่า จงฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้และประพฤติตาม ^๗ เพราะเราได้กล่าวตักเตือนอย่างแข็งแรงแต่อบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ แม้จนถึงทุกวันนี้อย่างไม่หยุดยั้ง กล่าวตักเตือนว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา ^๘ ถึงกระนั้น เขาทั้งหลายก็ไม่เชื่อ ฟังหรือเงี้ยวหูฟัง แต่ทุกคนดำเนินตามความต้อ กระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของเขา เหตุฉะนั้นเราจึงจะนำซึ่งตามบรรดาถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ที่เราได้บัญชาให้เขากระทำ แต่เขาไม่ได้กระทำตามนั้น ให้มาตกเหนือเขา” ^๙ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า “มีการคิดกบฏท่ามกลางคนยูดาห์ และท่ามกลางชาวกรุงเยรูซาเล็ม ^{๑๐} เขาได้หันกลับไปหาความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ปฏิเสธไม่ยอมฟังถ้อยคำของเรา เขาติดตามพระอื่นๆ และปรนนิบัติพระนั้น วงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ได้ผิดพันธสัญญาของเรา ซึ่งเรากระทำต่อบรรพบุรุษของเขา ^{๑๑} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขา ซึ่งเขาหนีไม่พ้น ถึงเขาจะร้องทุกข์ต่อเรา เราจะไม่ฟังเขาทั้งหลาย ^{๑๒} แล้วหัวเมืองยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มจะไปร้องทุกข์ต่อพระ ซึ่งเขาทั้งหลายได้เผาเครื่องหอมถวายนั้น แต่พระเหล่านั้นจะช่วยเขาให้รอดในเวลาลำบากไม่ได้ ^{๑๓} โอ ยูดาห์เอ๋ย พระทั้งหลายของเจ้าก็มากเท่ากับหัวเมืองทั้งหลายของเจ้า และตามจำนวนหนทางในกรุงเยรูซาเล็มเจ้าได้ตั้งแท่นบูชาถวายสิ่งที่ยับอายุ คือแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล ^{๑๔} เพราะฉะนั้นเจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย เพราะเราจะไม่ฟังเมื่อเขาร้องต่อเราในเวลาลำบาก ^{๑๕} ผู้ที่รักของเรานั้นมีสิทธิอะไรในนิวศของเราเล่า ในเมื่อนางนั้นได้กระทำการชั่วช้ามาก และเนื้ออันบริสุทธิ์ได้พ้นไปจากเจ้าแล้ว เมื่อเจ้ากระทำชั่ว เจ้าจึงเริ่งโลด ^{๑๖} พระเยโฮวาห์ทรงเคยเรียกเจ้าว่า ‘ต้นมะกอกเทศสดงดงามด้วยผลเป็นอย่างดี’ แต่พระองค์ทรง

กู่ไฟเผามันเสียด้วยเสียงพายุใหญ่ และกิ่ง
 ทิ้งหลายของมันก็ถูกหักเสียแล้ว ^{๑๗} ด้วยว่า
 พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ได้ปลุกเจ้า ได้ทรง
 ประกาศความร้ายให้ตกแก่เจ้า เพราะความ
 ชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอล และวงศ์วานยู
 ดาห์ ซึ่งเขาได้กระทำต่อสู้นองเอง เพื่อได้ยิว
 ยูให้เราโกรธ ด้วยการเผาเครื่องหอมถวาย
 แก่พระบาอัล” ^{๑๘} พระเยโฮวาห์ทรงสำแดง
 แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็รู้แล้ว พระองค์
 ทรงสำแดงการกระทำของเขาก่อข้าพระองค์
^{๑๙} แต่ข้าพระองค์เป็นเหมือนลูกแกะหรือวัว
 ซึ่งถูกพามาถึงที่ฆ่า ข้าพระองค์ไม่ทราบ
 เลยว่า พวกเขาได้ออกอุบายต่อสู้อข้าพระองค์
 โดยกล่าวว่า “ให้เราทำลายต้นไม้กับผลของ
 มันเสียด้วย ให้เราตัดเขาออกเสียจากแผ่นดิน
 ของคนเป็น เพื่อชื่อของเขาจะไม่เป็นที่
 ระลึกถึงอีกเลย” ^{๒๐} แต่ว่า โอ ข้าแต่พระเย
 โฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบ
 ธรรม ผู้ทรงทดลองดูทั้งใจและจิต ขอให้
 ข้าพระองค์แลเห็นการแก้แค้นของพระองค์
 ตกแก่เขา เพราะ ข้าพระองค์ได้มอบเรื่อง
 ของข้าพระองค์ไว้กับพระองค์แล้ว ^{๒๑} เพราะ
 ฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับคน
 ตำบลลอานาโธ ผู้แสวงหาชีวิตของเจ้าและ
 กล่าวว่า “อย่าพยากรณ์ในพระนามของพระ
 เยโฮวาห์ หรือมีฉะนั้นเจ้าจะต้องตายด้วยมือ
 ของเรา” ^{๒๒} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอม
 โยธาตรัสว่า “ดูเถิด เราจะลงโทษเขาทั้งปวง
 พวกคนหนุ่มจะตายด้วยดาบ บรรดาบุตรชาย
 และบุตรสาวของเขาจะตายด้วยการกันดาร
 อาหาร ^{๒๓} จะไม่มีเหลือสักคนเดียว เพราะเรา
 จะนำความร้ายมาสู่คนตำบลลอานาโธ คือปี
 แห่งการลงโทษเขา”

**คำร้องทุกข์ของเยเรมีย์
 และคำตอบจากพระเจ้า**

๑๒ ^๑ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อ ข้า
 พระองค์ผู้ศรัทธาต่อพระองค์ พระองค์ก็
 ทรงเป็นฝ่ายถูก แม้กระนั้นข้าพระองค์ยังขอ
 ทูลเสนอ มูลคดีของข้าพระองค์ต่อพระองค์
 โฉนทางของคนชั่วจึงจำเรียกว่าขึ้น โฉนทุกคน
 ที่ทรยศก็อยู่เย็นเป็นสุข ^๒ พระองค์ทรงปลุก
 เขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายก็หยิ่ง ราก
 ลง เขาทั้งหลายงอกงามขึ้นและบังเกิดผล
 พระองค์ทรงอยู่ใกล้ที่ปากของเขา แต่ไกล
 จากใจของเขา ^๓ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่

พระองค์ทรงรู้จัก ข้าพระองค์ พระองค์ทรง
 เห็น ข้าพระองค์ และ ทรง ทดลองใจ ของข้า
 พระองค์ที่มีต่อพระองค์ ขอทรงดูเขาออก
 มาเหมือนแกะสำหรับการฆ่า และตั้งเขาทั้ง
 หลายไว้ต่างหากเพื่อวันฆ่า ^๔ แผ่นดินนี้จะไว้
 ทุกชั้นนานเท่าใด และผัดผัาตามท้องนาทุก
 แห่งจะเหี่ยวแห้งไปนานเท่าใด เพราะความ
 ชั่วของผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น สัตว์และนกก็ถูก
 ผลาญไปเสียสิ้น เพราะเขาว่า “พระองค์จะไม่
 ทอดพระเนตรบนสุดปลายของเราทั้งหลาย” ^๕ “ถ้าเจ้าวิง
 ข้างกับทหารราบ และเจ้าทำให้
 เจ้าเหน็ดเหนื่อย เจ้าจะแข่งกับม้าได้อย่างไร
 และ ถ้าเจ้า ยัง เหน็ดเหนื่อย ใน แผ่นดิน แห่ง
 สันติภาพ ซึ่งเจ้าวางใจนั้น เจ้าจะอย่างไร
 ใน คลื่น ของ ลุ่ม แม่น้ำ จอร์แดน ^๖ เพราะ ว่า
 แม่น้ำ นอง ของ เจ้า และ วงศ์ วาน ของ บิดา เจ้า
 แม้ว่า เขาก็ ได้ กระ ทำ การ ทรยศ ต่อ เจ้า เขายัง
 เรียก ให้ ผูก ชน ไล่ ตาม เจ้า ไป ถึง แม่น้ำ เขา พุด
 ถ้อยคำ อย่าง ดี แก่ เจ้า อย่า เชื่อ เขา เลย ^๗ เรา
 ได้ ละทิ้ง นิเวศ ของ เรา เรา ได้ เหวียง มรดก
 ของ เรา ถึง เรา ได้ มอบ ผู้ ทรัก ของ จิต ใจ เรา ไว้
 ใน มือ ศัตรู ของ เรอ ^๘ มรดก ของ เรา ได้ กลาย
 เป็น เหมือน สิ่ง โต ใน ป่า ต่อ เรา เขา ตะ เบ็ง เสียง
 ของ เขา เข้า ใจ เรา เพราะ ฉะนั้น เรา จึง เกลียด
 เขา ^๙ มรดก ของ เรา เป็น แก่ เรา เหมือน นก ลาย
 ต่าง นก ซึ่ง อยู่ รอบ ตู สู้ นก นั้น ไป เถอะ ไป
 ชุม นม สัตว์ ป่า ทิ้ง หัง สิ้น นำ มน ใน ให้ มาก ิน เสีย
^{๑๐} ผู้ เลียง แกะ เป็น อื่น มาก ได้ ทำ ลาย สวน ทุ่ง
 ของ เรา เสีย เขา ทิ้ง หลาย ได้ เหยียบ ย่ำ ส่วน
 ของ เรา ไว้ ได้ ฝ่า เท้า เขา ทิ้ง หลาย ได้ กระ ทำ ให้
 ส่วน อื่น พึ่ง ใจ ของ เรา กลาย เป็น ถิ่น ทุร กัน ดาร
 ที่ รกร้าง ^{๑๑} เขา ทิ้ง หลาย ได้ กระ ทำ ส่วน ของ
 เรา ให้ รกร้าง เมื่อ รกร้าง ส่วน นั้น ก็ คร่ำ ครวญ
 ต่อ เรา แผ่น ดิน ทั้ง สิ้น ก็ ถูก ทิ้ง ให้ รกร้าง เพราะ
 ไม่มี ผู้ใด เอา ใจ ใส่ ใน เรื่อง นี้ ^{๑๒} ผู้ ทำ ลาย ล้าง
 ได้ มา บน บรรดา ที่ สูง ทั้ง ปวง ใน ถิ่น ทุร กัน ดาร
 เพราะ ว่า แสง ดาบ ของ พระ เยโฮวาห์ จะ ทำ ลาย
 จาก ปลาย แผ่น ดิน นี้ ไป ถึง ปลาย อี ก ข้าง หนึ่ง
 ไม่มี เนื้อ หนึ่ง ใด ๆ ที่ จะ มี สันติ ภาพ ^{๑๓} เขา ทิ้ง
 หลาย ได้ หว่า น ข้าว สาลี แต่ จะ เกี่ยว หนาม เขา
 ได้ กระ ทำ ให้ ตัว เจ็บ ปวด แต่ จะ ไม่ ได้ ทำ ไ้
 อะไร เขา ทิ้ง หลาย จะ ละ อาย ด้วย ผล การ เกี่ยว
 ของ เขา ด้วย เหตุ ความ โกรธ ทรัก ทรน ของ
 พระ เยโฮวาห์” ^{๑๔} พระ เยโฮวาห์ ตรัส ดังนี้
 ด้วย เรื่อง บรรดา เพื่อน บ้าน ที่ ชั่ว ร้าย ของ เรา
 ผู้ ที่ ได้ เตะ ต้อง มรดก ซึ่ง เรา ได้ ให้ อิสราเอล

ประชาชนของเราสืบมรดกนั้นว่า “ดูเถิด เรา จะถอนเขาทั้งหลายขึ้นจากแผ่นดินของเขา และเราจะถอนวงศ์วานยูดาห์จากท่ามกลาง เขาทั้งหลาย”^{๑๕} และต่อมาหลังจากที่เราได้ ถอนเขาทั้งหลายขึ้นแล้ว เราจะถูกปลื้มใจความ เมตตาดูเขาอีก และเราจะนำเขาทั้งหลาย มาอีก ให้ต่างก็มายัง มรดก ของ ตน และ ยัง แผ่นดิน ของ ตน^{๑๖} และ จะ เกิด กรณี ขึ้น ว่า ถ้าเขาทั้งหลายจะอดสำหรัศึกษาทางแห่ง ประชาชนของเรา คือปฏิญาณในนามของเรา ว่า ‘ตราบ โด ที่ พระ เย โสวาห์ ทรง พระชนม์ อยู่แน่’ อย่างที่เขาได้สอนประชาชนของเรา ให้ปฏิญาณโดยพระบาอัล แล้วเขาจะได้รับการสร้าง ขึ้นไว้ท่ามกลาง ประชาชนของเรา^{๑๗} แต่ถ้าเขาทั้งหลายจะไม่เชื่อฟัง แล้วเราจะ ถอนประชาชาตินั้นขึ้นและทำลายเขาจนสิ้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

ผ้าป่านาคาเดอที่สกปรก เปรียบได้กับอิสราเอล

๑๓ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าด้วย ผืนหนึ่ง คาคาเดอของเจ้าไว้และอย่าจุ่มน้ำ”^๑ ข้าพเจ้าจึงซื้อผ้าคาคาเดอผืนหนึ่งตามพระ วาจา ของ พระเยโฮวาห์ และ คาคาเดอ ของ ข้าพเจ้าไว้^๒ และพระวาจาของพระเยโฮวาห์ มาถึงข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า “จงเอาผ้าคาคาเดอซึ่งเจ้าได้ซื้อมา ซึ่งอยู่ที่เอวของเจ้า และ จง ลุก ขึ้น ไปยัง แม่น้ำยูเฟรติส แล้วซ่อนผ้า นั้นไว้ ในซอกหินแห่งหนึ่ง”^๓ ข้าพเจ้าก็ไป และซ่อนผ้า นั้นไว้ข้าง แม่น้ำยูเฟรติส ดัง ที่ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้า^๔ ต่อมา อีกหลายวันพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จง ลุก ขึ้น ไปยัง แม่น้ำยูเฟรติส และเอาผ้า คาคาเดอซึ่งเราได้สั่งเจ้าให้ซ่อนไว้ที่นั่นนั้นมา เสียจากที่นั่น”^๕ แล้วข้าพเจ้าก็ไปที่แม่น้ำยูเฟรติส และขุดเอาผ้าคาคาเดอมาจากที่ซึ่ง ข้าพเจ้าได้ซ่อนไว้ ดูเถิด ผ้าคาคาเดอนั้นเสีย หหมด จะใช้การสิ่งใดก็ได้^๖ แล้วพระวาจา ของพระเยโฮวาห์ก็มายังข้าพเจ้าว่า “พระ เยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราก็คจะทำลายความ ทะนงใจของยูดาห์ และความ ทะนงใจใหญ่ ยิ่งของเยรูซาเล็มเสียอย่างนั้นแหละ^๗ คือ ชนชาติ ที่ ชั่ว ร้าย นี้ ผู้ปฏิเสฐไม่ฟัง ถ้อยคำ ของเรา ผู้ที่ดำเนินตามความดีอกระด้างแห่ง จิตใจของตนเอง และได้ติดตามพระอื่น เพื่อ

จะปรนนิบัติ และนมัสการพระเหล่านั้น จะ เป็นเหมือนผ้าคาคาเดอนี้ซึ่งจะใช้การสิ่งใดก็ ไม่ได้”^๘ เพราะผ้าคาคาเดอติดอยู่ที่เอวของ มนุษย์ฉันใด เราก็คงได้กระทำให้อุ้งเท้าของอิสราเอล และวงศ์วานทั้งสินของยูดาห์ ติดอยู่กับเราฉันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชน ชื่อเสียง ที่ สรรเสริญ และสง่าราศีแก่เรา แต่เขาทั้งหลาย ก็ไม่ฟัง

การที่อิสราเอลจะตกเป็น เชลยกำลังใกล้เข้ามา

^{๑๒} ฉะนั้นเจ้าจงกล่าว ถ้อยคำนี้แก่เขา ทั้ง หลาย พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า แห่ง อิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า “น้ำองุ่นจะเต็มไหทุกลูก” และ เขาทั้งหลายจะพูดกับเจ้าว่า ‘เราไม่รู้หรือว่า น้ำองุ่นจะต้องเต็มไหทุกลูก’^{๑๓} แล้วเจ้าจง พูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ว่า ดูเถิด เราจะให้ชาวแผ่นดินนี้ทั้งสินเต็ม ไปด้วยความมึนเมา คือกษัตริย์ทั้งหลายของ ผู้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิด พวกปุโรหิต พวกผู้พยากรณ์ และชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้ง สิน^{๑๔} และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะเหวี่ยง เขาทั้งหลายให้ชนกันและกัน พวกพ่อก็ชน พวกลูก เราจะไม่สงสาร หรือไม่ไว้ชีวิต หรือ ไม่เมตตา แต่เราจะทำลายเขา”^{๑๕} จงฟังและ เจียหูฟัง อย่ายโสไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์ ทรงลงพระวาจาแล้ว^{๑๖} จงถวายนางสาวแต่ พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ก่อน ที่พระองค์จะทรงนำความมืดมา ก่อนที่เท้า ของเจ้าจะสะดุดบนภูเขาที่มีแสง โพล้เพล้ และขณะเมื่อเจ้าทั้งหลายมองหาความสว่าง พระองค์ ทรง กลับ ให้ เป็น เงามัจจุราชน และ ทรงกระทำให้เป็นความมืดทับ^{๑๗} แต่ถ้าเจ้า ทั้งหลายจะไม่ฟัง จิตใจของข้าพเจ้าก็จะร้องไห้ลับๆ เพราะความทะนงใจของเจ้า ตาของ ข้าพเจ้าจะร้องไห้ มาก นึก และมี น้ำตาอาบ หน้า เพราะฝูงแกะของพระเยโฮวาห์ถูกต้อน เอาไปเป็นเชลย^{๑๘} จงกล่าวแก่กษัตริย์และ พระราชินีว่า “ขอทรงประทับ ณ ที่ดำ เพราะ ว่าอำนาจของพระองค์ คือมงกุฎแห่งสง่าราศี ของพระองค์จะหล่นมา”^{๑๙} หัวเมืองแห่งภาค ใต้ก็ถูกปิดซึ่งไม่มีใครจะเปิดได้ ยูดาห์ทั้ง สินก็จะถูกกวาดไปเป็นเชลย จะถูกกวาดไป เป็นเชลยหมดทีเดียว^{๒๐} “จงเยยหน้าของเจ้า ขึ้นดูเขาเหล่านั้นที่มาจากทิศเหนือ ฝูงแกะที่

ได้มอบไว้ให้แก่เจ้านั้นอยู่ที่ไหน คือฝูงแกะที่ดังนามของเจ้านั้นนะ”^{๒๑} เจ้าจะว่าอย่างไรเมื่อเขาจะลงโทษเจ้า เพราะเจ้าเองได้สอนเขาให้เป็นนายและเป็นประมุขของเจ้า ความเจ็บปวดจะไม่เข้ามาครอบงำเจ้า อย่างความเจ็บปวดของผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตรหรือ^{๒๒} และถ้าเจ้าว่าในใจของเจ้าว่า “ทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเกิดกับข้า” ก็เพราะความชั่วช้าที่มากมายใหญ่โตของเจ้า เสื้อของเจ้าจึงต้องถูกถลกขึ้น และสันเท้าของเจ้าจึงไม่ปิดบัง^{๒๓} คนเอธิโอเปียเปลี่ยนวรรณของตนเองได้หรือ หรือเสื้อดาวเปลี่ยนลายของมัน ถ้าได้ แล้วเจ้าทั้งหลายผู้ที่เคยต่อการกระทำความชั่วจะมาก ระบุค่าความดีก็ได้”^{๒๔} ฉะนั้นเราจะกระจ่ายเขาทั้งหลายไปเหมือนเกลบที่ถูกลมจากถิ่นทุรกันดาร”^{๒๕} นี่เป็นส่วนของเจ้า เป็นส่วนที่เราได้ตวงออกให้แก่เจ้า” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ “เพราะเจ้าได้ลืมนเราเสีย และไว้วางใจในการมูสา”^{๒๖} ฉะนั้นเราเองจะถลกเสื้อคลุมของเจ้ามาปกหน้าเจ้า คือให้เห็นความอับอายขายหน้าของเจ้า”^{๒๗} เราได้เห็นการล่วงประเวณีของเจ้า การครวญหา การเล่นซออย่างแก่ราคะของเจ้า และการที่นาคะโอดสะอื้นของเจ้า บนเนินเขาทั้งหลายที่ในทุ่งนา โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย วิบัติแก่เจ้าอีกนานสักเท่าใดเจ้าจึงจะยอมกระทำให้เจ้าสะอาดได้”

ผู้พยากรณ์ประกาศเรื่องความแห้งแล้ง

๑๔ พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเยเรมีย์ เกี่ยวด้วยความแห้งแล้งว่า “ยูดาห์ไว้ทุกข์ และประตูเมืองทั้งปวงของเธอก็อ่อนกำลังลง ประชาชนของเธอก็แต่งดำเนินก้มอยู่บนแผ่นดิน และเสียงร้องของเยรูซาเล็มก็ขึ้นไป”^๑ “ขุนนางของเธอส่งผู้น้อยของเขาให้ไปตักน้ำ เขาทั้งหลายไปยังที่ซึ่งเห็นว่าไม่มีน้ำ เขาทั้งหลายก็กลับไปด้วยภาชนะเปล่า เขาทั้งหลายได้อายและขายหน้า เขาจึงคลุมศีรษะของเขาทั้งหลายเสีย”^๒ “เพราะเรื่องแผ่นดินที่แห้งแล้งเนื่องจากไม่มีฝนตกบนแผ่นดิน ชาวนาทั้งหลายก็อับอาย เขาทั้งหลายจึงคลุมศีรษะของเขาเสีย”^๓ “แม้กวางตัวเมียที่อยู่ในท้องทุ่งก็ละทิ้งลูกที่ตกใหม่ของมันเสีย เพราะว่าไม่มีหญ้า”^๔ “ลาป่ายืนอยู่บนที่สูง มันสุดลมหายใจเหมือนมังกร ตาของมันก็มีมัว เพราะไม่มี

หญ้า”^๕ “แม้ว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ก็ เป็นพยาน ปรีกปรีา ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระ เยโฮวาห์ ขอพระองค์โปรดเถิด เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์”^๖ ดูยว่าบรรดากาการกลับสัตย์ของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มากยิ่ง ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์”^๗ โอ ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นความหวังแห่งอิสราเอล เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาในยามลำบาก โฉนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนคนต่างดาวในแผ่นดิน หรือเหมือนคนเดินทาง แวะอาศัยค้างเพียงคืนเดียว”^๘ “โฉนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนชายที่ง่วง หรือเหมือนคนที่มีกำลังมากแต่ช่วยใครให้รอดไม่ได้ โอ ข้าแต่พระ เยโฮวาห์ แม้กระนั้นก็ดี พระองค์ ทรง สถิตท่ามกลางข้าพระองค์ทั้งหลาย คนเขาเรียก พวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์ ขออย่าทรงละข้าพระองค์ทั้งหลายไว้เสีย”^๙ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ชนชาตินี้ว่า “เขาทั้งหลายรักที่จะพเนจรไปอย่างนี้ เขาทั้งหลายไม่ยับยั้งเท้าของเขาไว้ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงไม่ทรงรับเขา บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา และลงโทษการผิดบาปของเขา”^{๑๐} พระ เยโฮวาห์ ตรัส แก่ ข้าพเจ้า ว่า “อย่าอุชิษฐานเพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้เลย”^{๑๑} “แม้ว่าเขาดอกอาหาร เราก็จะไม่ฟังเสียงร้องของเขา แม้เขาถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องธัญญาบูชา เราก็จะไม่รับมัน แต่เราจะผลาญเขาเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด”^{๑๒} “แล้วข้าพเจ้าพูดว่า “ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระ เจ้า ดูเถิด พวกผู้พยากรณ์กล่าวแก่เขาว่า ‘ท่านทั้งหลายจะ ไม่เห็นดาบ หรือจะมีการกันดารอาหาร แต่เราจะ ให้ สันติภาพ ที่ แน่นนอน แก่ เจ้า ใน สถานที่ นี้’”^{๑๓} และ พระ เยโฮวาห์ ตรัส แก่ ข้าพเจ้า ว่า “พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้น พยากรณ์เท็จ ในนามของเรา เรามีได้ใช้เขาทั้งหลาย และเรามีได้บัญญัติเขาหรือพูดกับเขา”^{๑๔} “เขาพยากรณ์นิมิตและการทำนายเท็จแก่เจ้าทั้งหลาย เป็นการทำนายที่ไร้ค่า เป็นการล่อลวงของจิตใจเขาเอง”^{๑๕} ฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์ ผู้พยากรณ์ในนามของเรา แม้ว่าเราไม่ได้ใช้เขาทั้งหลาย และผู้กล่าวว่า ‘ดาบและการกันดารอาหารจะไม่มาถึงแผ่นดินนี้’ พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นจะถูกผลาญเสียด้วยดาบ

และการกัณดารอาหาร^{๑๖} และประชาชนผู้ซึ่งเขาพยากรณ์ให้พืงนั้น จะถูกทิ้งไว้ในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเหตุการณ์กัณดารอาหารและดาบ ซึ่งไม่มีผู้ใดจะฝังเขา คือทิ้งตัวเขาทั้งหลาย ภรรยาของเขา บุตรชายและบุตรสาวของเขา เพราะเราจะทะเลาะความชั่วของเขาของเขา^{๑๗} เจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขาว่า ‘ขอให้ตาของเรามีน้ำตาไหลทั้งกลางคืนและกลางวัน อย่าให้หยุดยั้ง เพราะบุตรสาวพรหมจารีแห่งประชาชนของเรา ถูกขยี้ด้วยความหายนะยิ่งใหญ่มาก ถูกตีอย่างหนักมาก^{๑๘} ถ้าเราออกไปในท้องนา ดูเถิด นั่นคนที่ถูกฆ่าเสียด้วยดาบ ถ้าเราเข้าไปในกรุง ดูเถิด นั่นโรคอันเนื่องจากการกัณดาร เพราะที่ทั้งพวกผู้พยากรณ์และปุโรหิตไปคำกันบนแผ่นดินที่เขาไม่รู้จัก’^{๑๙} พระองค์ทรงปฏิเสธไม่รับยูดาห์เสียทีเดียวแล้วหรือพระทัยของพระองค์เกลียดชังโยนเสียแล้วหรือ ไฉนพระองค์ทรงเขียนติข้าพระองค์ทั้งหลาย จนไม่มีการรักษาข้าพระองค์ให้หาย ข้าพระองค์ทั้งหลายมองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีมาเลย เรามองหาเวลาเยียวยา แต่ประสบความสยดสยอง^{๒๐} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอสารภาพความชั่วของพวกข้าพระองค์ และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์^{๒๑} เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงเกลียดพวกข้าพระองค์ ขออย่าให้หลู่เกียรติแห่งพระที่หนึ่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ ขอทรงระลึกและอย่าทรงหักพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งมีไว้กับข้าพระองค์^{๒๒} ในบรรดาพระเทียมเท็จแห่งประชาชาติทั้งหลาย มีพระองค์ใดเล่าที่ทำให้เกิดฝนได้หรือ ท้องฟ้าประทานท่าฝนได้หรือ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ พระองค์มิใช่พระเจ้าองค์นั้น ดอกหรือ พวกข้าพระองค์จึงคอยหวังในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านั้นทั้งสิ้น

การพิพากษาของพระเยโฮวาห์ต่อยูดาห์

๑๕ ^๑ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “แม้ว่าโมเสส และซามูเอล จะมายืนอยู่ต่อหน้าเรา จิตใจของเราจะไม่หันไปหาชนชาตินี้ ไฉนเขาทั้งหลายออกไปให้พ้นสายตาของเรา แล้วให้เขาไป^๒ และต่อ

มาถ้าเขาถามเจ้าว่า ‘เราจะไปที่ไหน’ เจ้าจงพูดกับเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่ความตายจะไปหาความตาย คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่ดาบจะไปหาดาบ คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่การกัณดารอาหารจะไปหาการกัณดารอาหาร คนที่กำหนดให้แก่การเป็นเชลยจะไปหาการเป็นเชลย’^๓ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะกำหนดสี่อย่างไว้เหนือเขา คือ ดาบ สังหารสุนัขกัดฉีก นกในอากาศ และสัตว์บนแผ่นดินโลกที่จะกัดกินและทำลาย^๔ และเราจะกระทำให้เขาถูกถอดไปยังราชอาณาจักรทั้งสินแห่งแผ่นดินโลก เหตุด้วยการกระทำซึ่งมันส์เสห์บุตรเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำในเยรูซาเล็ม^๕ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ใครจะส่งสารเจ้า หรือใครจะเสียใจกับเจ้า หรือใครจะแวมมาถามทุกข์สุขของเจ้า”^๖ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เจ้าได้ปฏิเสธเรา เจ้าถอยหลังเรื้อยไป เราจึงจะเหยียดมือออกไปต่อผู้เจ้าและทำลายเจ้า เราเอื้อมต่อการผ่อนผันแล้ว^๗ เรา จะ ชัด เขาด้วย ส้อม ชัด ข้าว ใน บรรดา ประดู เมือง แห่ง แผ่นดิน นั้น เราจะ ทำให้ ลูก ของ เขา ทิ้ง หลาย ดา ย เราจะ ทำ ลาย ประชาชน ของ เรา เพราะ เขา ทิ้ง หลาย มิ ได้ หัก กลับ จาก พฤติ การณ์ ของ เขา^๘ เรา กระ ทำ ให้ หมู ึ่ง มาย ของ เขา มี มาก ยิ่ง กว่า เม็ด ทราบ ใน ทะ เล ณ เวลา เทียง วัน เรา ได้ นำ ผู้ ทำ ลาย มา สู บร รดา แม่ ของ คน หมู ม ทิ้ง หลาย เรา ได้ กระ ทำ ให้ ความ สย ดส ยอง ตก เหนือ กรุง นั้น โดย ฉับ พลัน^๙ เธอ ที่ คลอด บุตร เจ็ด คน ก็ อ่อน กาล ัง เธอ ตาย ไป แล้ว ดวง อา ทิ ตย์ ของ เธอ ตก เมื่ อย ัง วัน อยู่ เธอ ได้ รับ ความ ละ อาย และ ขาย หน้า เรา จะ มอบ ผู้ ที่ เหลือ อยู่ ให้ แก่ ดาบ ต่อ หน้า ตั ตู ของ เขา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

พระสัญญาและการขู่ขี้มู

^{๑๐}แม่จ๋า วิบัติแก่ฉัน ที่แม่คลอดฉันมาเป็นคนที่ให้เกิดการแก่งแย่งและการชิงดีแก่แผ่นดินทั้งสิน ฉันก็มีได้ให้ยิ้ม โดย คิดู ดอก เบี้ย หรือฉันก็มีได้ยิ้มเขาโดยคิดูดอกเบี๋ย แต่เขาทุกคนแข่งฉัน^{๑๑}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “พวกที่เหลืออยู่ จะอยู่เย็นเป็นสุข เรา จะ กระ ทำ ให้ พวก ศั ตู รุ กะ ทำ ดี ต่อ เจ้า ใน เวลา ลำบาก และ ใน เวลา ทุกข์ ใจ^{๑๒} เหล็ก จะ หัก เหล็ก จาก ทิศ เหนือ และ เหล็ก กกล้า หรือ^{๑๓}บรรดาสิ่งของ และทรัพย์สินสมบัติของเจ้า เรา จะ มอบ ให้ เป็น

ของริบไม่คิดค่า เพราะบาปทั้งสิ้นของเจ้าตลอดทั่วดินแดนของเจ้า ^{๑๔}เราจะกระทำให้เจ้าไปกับพวกศัตรูของเจ้ายังแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเรา เราทำพอขึ้น ซึ่งจะเผาเจ้าทั้งหลายเสีย”

การคร่ำครวญของเยเรมีย์

^{๑๕}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบ ขอ ทรง ระลึก ถึง ข้าพระองค์ และเยียมเยียน ข้าพระองค์ ขอ ทรง แก่ แค้น ผู้ข่มเหงข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์ เพราะการอดกลั้นพระทัยของพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสีย ขอทรงตระหนักว่าข้าพระองค์ทนการดิเตียนด้วยเห็นแก่พระองค์ ^{๑๖}เมื่อพบพระวณะ ของ พระองค์ แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย พระวณะของพระองค์เป็นความขื่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิติยินดี แห่งจิตใจของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา เพราะว่า เรา เรียก ข้าพระองค์ ตามพระนามของพระองค์ ^{๑๗}ข้าพระองค์มีไต้นั่งอยู่ในหมู่คนที่เยาะเย้ยกัน ทั้งข้าพระองค์ก็มีไต้เปรมปรีดี ข้าพระองค์นั่งอยู่คนเดียว เพราะเหตุพระหัตถ์ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เต็มด้วยความกริ้ว ^{๑๘}โฉนความเจ็บของข้าพระองค์มีไต้หยุดยั้ง บาดแผลของข้าพระองค์ก็รักษาไม่หาย มันไม่ยอมหาย พระองค์ ทรง เป็นเหมือนผู้มูสาแก่ข้าพระองค์หรือ หรืออย่างน่าที่เหือดแห้ง

**พระเยโฮวาห์ทรงให้เยเรมีย์
มันใจในพระองค์**

^{๑๙}เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึง ตรัสว่า “ถ้า เจ้า กลับ มา เรา จะ ให้ เจ้า กลับ มา อีก และ เจ้า จะ ยืน อยู่ ต่อ หน้า เรา ถ้า เจ้า แยก สิ่ง ประเสริฐ ไป จาก สิ่ง เลว ทราบ เจ้า จะเป็น เหมือนปาก ของ เรา จง ให้ เขา ทั้ง หลาย หัน กลับ มาหา เจ้า แต่เจ้าอย่าหันไปหาเขา ^{๒๐}เรา จะกระทำเจ้าให้ เป็นกำแพง บ่อมทองสัมฤทธิ์ แก่ชนชาตินี้ เขาทั้งหลายก็จะต่อสู้กับเจ้า แต่เขาจะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้รอดและช่วยเจ้าให้พ้น” พระเยโฮวาห์ ตรัสดังนี้ ^{๒๑}“เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของ คนชั่ว และไต่เจ้าจากกำมือของคนอำมหิต”

พระเจ้าไม่ให้เยเรมีย์มีครอบครัว

^๑พระวณะของพระเยโฮวาห์มายัง **๑๖** ข้าพเจ้าว่า ^๒“เจ้าอย่ามีภรรยา เจ้าอย่ามีบุตรชายหรือบุตรสาวในที่นี่ ^๓เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ เรื่องบุตรชายและบุตรสาวที่เกิดในที่นี่ และทรงกล่าวถึงพวกมารดาที่คลอดบุตรเหล่านั้น และพวกบิดาที่ให้อภัยแก่คนเหล่านั้นในแผ่นดินนี้ว่า “เขาทั้งหลายจะตายด้วยโรคร้าย จะไม่มีการโอศุภกรรมอวลยแห่งทั้งหลาย หรือจะไม่มีใครจัดการฝังเขา เขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่อยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบและการกันดารอาหาร และศพทั้งหลายของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์แห่งแผ่นดิน ^๔เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าเข้าไปในเรื่องที่คร่ำครวญหรือไปโศกครวญ หรือไปเสียใจด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้เอาสันติภาพของเราไปจากชนชาตินี้แล้ว ทั้งความเมตตาและกรุณาคุณของเรา ^๕ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยจะตายในแผ่นดินนี้ จะไม่มีใครจัดการฝังเขา จะไม่มีใครมาโศกครวญอวลยเขา หรือมารีดตัวหรือมาโกนศีรษะเพื่อเขา ^๖จะไม่มีผู้ใดฉีกตัวเองเพื่อเขาเมื่อไว้ทุกข์ เพื่อจะปลอบโยนเขาเหตุคนที่ตายนั้น เพราะบิดามารดาของเขา จะไม่มีใครมอบถ้วยแห่งความเล้าโลมใจให้เขาดื่ม ^๗เจ้าอย่าเข้าไปนั่งกินและดื่มกับเขาในเรื่องที่มีการเลี้ยง ^๘เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำให้เสียงบันเทิงและเสียงรื่นเริง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาวขาดจากสถานที่นี้ต่อสายตาของเจ้าทั้งหลายและในวันของเจ้า ^๙ต่อมาเมื่อเจ้าบอกรบรูดถ้อยคำเหล่านั้นแก่ชนชาตินี้ และเขาทั้งหลายพูดกับเจ้าว่า “ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงประกาศความร้ายใหญ่ยิ่งทั้งสิ้นนี้ให้ตกแก่เรา ความชั่วช้าของเราคืออะไรเล่า เราได้กระทำบาปอะไรต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเล่า” ^{๑๐}แล้วเจ้าก็ฟังกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะบรรพบุรุษของเจ้าได้ละทิ้งเรา และได้ติดตามพระอื่น และได้ปรนนิบัติและนมัสการพระอื่น และได้ละทิ้งเรา และมีได้รักษาราชบัญญัติของเรา ^{๑๑}และเพราะเจ้าทั้งหลายได้กระทำชั่วร้ายยิ่งเสียกว่าบรรพบุรุษของเจ้า เพราะดูเถิด

เจ้าทุกคนได้ดำเนินตามความดีที่กระต้างแห่งจิตใจอันชั่วร้าย ของตนเอง ปฏิเสธไม่ยอมฟังเรา ^{๑๓} เพราะฉะนั้น เราจะเหวี่ยงเจ้าออกเสียจากแผ่นดินนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเจ้าหรือบรรพบุรุษของเจ้าไม่รู้จัก และที่นั่นเจ้าจะปรนนิบัติพระอื่นทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะเราจะไม่สำแดงพระคุณแก่เจ้าเลย ^{๑๔} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเดือนจะมาถึง เมื่อไม่มีใครกล่าวต่อไปอีกว่า ‘พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด’ ^{๑๕} แต่จะพูดว่า ‘พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจากแดนเหนือ และขึ้นมาจากบรรดาประเทศซึ่งพระองค์ได้ทรงขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด’ เพราะเราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาสู่แผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้ยกให้บรรพบุรุษของเขาแล้วนั้น ^{๑๖} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะส่งชาวประมงมาเป็นอันมาก และเขาจะจับเขาทั้งหลาย ภายหลังเราจะให้เขาพาพรานมาเป็นอันมาก พรานจะล่าเขาทั้งหลายตามภูเขาทุกแห่งและตามเนินเขาทุกลูกและตามซอกหิน ^{๑๗} เพราะว่า ตาเรามองดูพฤติกรรมทั้งสิ้นของเขา จะปิดบังไว้จากหน้าเราไม่ได้ และความชั่วช้าของเขาทั้งหลายจะซ่อนพ้นตาเราไม่ได้ ^{๑๘} และก่อนอื่นเราจะตอบสนองความชั่วช้าและบาปของเขาเป็นสองเท่า เพราะเขาได้กระทำให้แผ่นดินเราเป็นมลทินไป และกระทำให้มรดกของเราเต็มไปด้วยซากของสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน และสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังของเขาทั้งหลาย” ^{๑๙} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังและที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ในวันยากลำบาก บรรดาประชาชาติจะมาฝ่าพระองค์จากที่ สุดปลายโลก และทูลว่า “บรรพบุรุษของเราไม่ได้รับมรดกอันใด นอกจากสิ่งมูสา สิ่งไร้ค่า และสิ่งซึ่งไม่มีประโยชน์อะไรในตัว” ^{๒๐} มนุษย์จะสร้างพระไว้สำหรับตนเองได้หรือ สิ่งอย่างนั้นไม่ใช่พระ” ^{๒๑} “เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะกระทำให้เขารู้จักกาลครั้งนี้ เราจะกระทำให้เขารู้จักมือของเราและฤทธานุภาพของเรา และเขาทั้งหลายจะรู้ว่านามของเราคือพระเยโฮวาห์”

จิตใจอันหลอกลวงของยูดาห์

๑๗ ^๑ “บาปของยูดาห์นั้นนับถือไว้ด้วยปากกาเหล็ก ด้วยปลายเพชรจารึกไว้บนแผ่นแห่งจิตใจของเขา และบนเชิงนอนที่แทนบูชาของเขาทั้งหลาย ^๒ ฝ่ายลูกหลานของเขาที่ระลึกถึงแทนบูชาและเหล่าเสนารูปเคารพของเขา ซึ่งตั้งมั่นไม่สลด ทุกต้นบนเนินเขาสูง ^๓ โอ ภูเขาที่อยู่กลางทุ่งเอ๋ย เราจะให้บรรดาสิ่งของและทรัพย์สินสมบัติทั้งสิ้นของเจ้าเป็นของริบ และเราจะนับว่าปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้า เป็นความบาปของเจ้า ตลอดทั่วบริเวณชายแดนของเจ้า ^๔ เจ้าจะต้องปล่อยมือของเจ้าจากมรดกซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้าปรนนิบัติศัตรูของเจ้าในแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเราเจ้าก่อไฟขึ้นซึ่งจะไหม้อยู่เป็นนิตย์” ^๕ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “คนที่วางใจในมนุษย์และให้เนื้อหนังเป็นแขนของเขา และใจของเขาหันออกจากพระเยโฮวาห์ คนนั้นก็เป็นที่สาปแช่ง ^๖ เขาจะเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทราย และจะไม่เห็นความดีอันใดมาถึงเลย เขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินเค็มที่ไม่มีคนอาศัย

คนที่วางใจในพระเยโฮวาห์ย่อมได้รับพระพร

^๗ คนที่วางใจในพระเยโฮวาห์ย่อมได้รับพระพร คือ ผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระเยโฮวาห์ ^๘ เขาจะเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมน้ำ ซึ่งหยิ่ง รากของมันออกไปข้างลำน้ำ เมื่อแดดส่องมาถึงก็จะไม่สังเกต เพราะใบของมันเขียวอยู่เสมอ และจะไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง เพราะมันไม่หยุดที่จะออกผล” ^๙ จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันล่อลวงทรมานอย่างไร้ที่ติเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า ^{๑๐} “เราคือพระเยโฮวาห์ตรวดจันดูจิต และทดลองดูใจ เพื่อให้แก่ทุกคนตามพฤติกรรมของเขาตามผลแห่งการกระทำของเขา” ^{๑๑} เหมือนนกกระทากกไข่ แต่ไม่ให้ออกเป็นตัวฉันใด คุณที่ได้ความมั่งมีมาอย่างไม่เป็นธรรมก็ฉันนั้น พอถึงกลางวัย มันก็พราวจากคนนั้นเสีย และในตอนปลายของเขา เขาจะเป็นคนโฉดเขลา ^{๑๒} ที่ตั้งแห่งสถานบริสุทธิ์ของ

เราทั้งหลาย เป็นพระที่นั่ง รุ่งเรืองซึ่งตั้งอยู่ สูงตั้งแต่เดิมนั้น ^{๑๓}โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความหวังแห่งอิสราเอล บรรดาคนเหล่านั้นที่ ละทิ้งพระองค์จะต้องรับความอับอาย บรรดา คนที่ทรงหวังที่หนีไปจากเราจะต้องจารึกไว้ใน แผ่นดินโลก เพราะเขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ผู้เป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิตเสีย ^{๑๔}โอ ข้า แต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ ข้าพระองค์ จะรอด ข้าพระองค์จะรอด เพราะพระองค์ ให้รอด ข้าพระองค์จึงจะรอด เพราะพระองค์ เป็นที่สรรเสริญของข้าพระองค์ ^{๑๕}ดูเถิด เขาทั้งหลายได้พูดกับข้าพระองค์ว่า “พระวจนะ ของพระเยโฮวาห์อยู่ที่ไหน ให้มาเถิด” ^{๑๖}ข้า พ้องค์มิได้หาโอกาสเล็ก เป็นผู้เลี้ยง แกะ ที่ตามพระองค์ไป ข้าพระองค์ก็ไม่ประสงค์ วันแห่งความหายนะ พระองค์ทรงทราบแล้ว สิ่งซึ่งออกมาจากริมฝีปากของข้าพระองค์ ก็ถูกต้องต่อพระพักตร์ของพระองค์ ^{๑๗}ขอ อย่าทรงเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ ครั่นคร้าม พระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ ในวันร้าย ^{๑๘}ผู้ใด ช่มเหงข้าพระองค์ ขอให้เขาได้รับความละอาย แต่ขออย่าให้ข้า พ้องค์ได้รับความละอาย ขอให้เขาครั่น คร้าม แต่อย่าให้ข้าพระองค์ครั่นคร้าม ขอ ทรงนำวันร้ายมาตกเหนือเขา ขอทรงทำลาย เขาด้วยการทำลายซบซอน

จงรักษาวนสะบาโต

^{๑๙}พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้า ดังนี้ ว่า “จงไปยืนในประตูบุตรประชาชน ซึ่ง บรรดา กษัตริย์ แห่งยูดาห์เสด็จเข้า และซึ่ง พระองค์เสด็จออก และในประตูทั้งหลายของ เยรูซาเล็ม ^{๒๐}และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ‘ท่านทั้งหลายผู้เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ และ บรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ผู้ ซึ่งเข้าทางประตูเหล่านี้ จงฟังพระวจนะของ พระเยโฮวาห์ ^{๒๑}พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จง ระวังเพื่อเห็นแก่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย อย่า ได้หยาบหามอะไรในวันสะบาโต หรือนำของ นั้นเข้าทาง ประตูเยรูซาเล็ม ^{๒๒}และ อย่าหยาบหามของของเจ้าออกจากบ้านในวัน สะบาโต หรือกระทำงานใดๆ แต่จงรักษาว นสะบาโตไว้ให้บริสุทธิ์ ดังที่เราได้บัญชา บรรพบุรุษของเจ้าไว้ ^{๒๓}ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ เชื่อฟังหรือเงี้ยวหูฟัง แต่กระทำคอกของเขาทั้ง หลายให้แข็ง เพื่อจะไม่ได้ยินและไม่รับคำ

สั่งสอน ^{๒๔}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาถ้า เจ้าเชื่อฟังเรา และไม่นำภาระใดๆเข้ามา ทางประตูเมืองนี้ในวันสะบาโต แต่รักษาว นสะบาโตให้บริสุทธิ์ และไม่กระทำงานใน วันนั้น ^{๒๕}แล้วจะมีกษัตริย์และเจ้านาย ผู้ ประทับบนบัลลังก์แห่งยูดาห์เสด็จเข้า ทาง ประตูทั้งหลายของเมืองนี้ เสด็จมาในรถรบ และบนม้า ทิ้งบรรดา กษัตริย์และเจ้านายของ พระองค์ ทั้งคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม และ เมืองนี้จะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ^{๒๖}และประชาชน จะมาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ และจากที่ซึ่งอยู่ รอบเยรูซาเล็ม จากแผ่นดินเบนยามิน จาก ที่ราบ จากเทือกเขา และจากภาคใต้ นำเอา เครื่องเผาบูชา และเครื่องสักการบูชา เครื่อง รัญญาบูชาและกำยาน และนำเครื่องบูชาแห่ง การสรรเสริญมายังนิเวศของพระเยโฮวาห์ ^{๒๗}แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเราที่จะรักษาว นสะบาโตให้บริสุทธิ์ และที่จะไม่แบกภาระเข้า ทางประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็มในวันสะบา โต แล้วเราจะก่อไฟไว้ในประตูเมืองเหล่านั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญราชวงศ์ทั้งหลายของ เยรูซาเล็ม และจะดับก็ไม่ได้”

การปั้นภาชนะที่เสียแล้วให้ เป็นภาชนะอีกลูกหนึ่ง

๑๘ ^๑พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ ยังเยเรมีย์ว่า ^๒“จงลุกขึ้นไปที่บ้าน ของช่างหม้อ เราจะให้เจ้าได้ยืนถ้อยคำของ เราที่นั่น” ^๓ข้าพเจ้าจึงลงไปที่บ้านของช่าง หม้อ และดูเถิด เขากำลังทำงานอยู่ที่แป้น เวียน ^๔และภาชนะซึ่งทำด้วยดินก็เสียอยู่ ในมือของช่างหม้อ เขาจึงปั้นใหม่ให้เป็น ภาชนะอีกลูกหนึ่งตามที่ช่างหม้อเห็นว่าควร ทำ ^๕แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายัง ข้าพเจ้าว่า ^๖“โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เรา จะกระทำแก่เจ้าอย่าง ที่ช่างหม้อนี้กระทำ ไม่ได้ หรือ พระเยโฮวาห์ตรัส ดังนี้ แลละ ดูเถิด โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าอยู่ใน มือของเราอย่างดินเหนียวอยู่ในมือของช่าง หม้อ ^๗ถ้าเวลาใดก็ตามเราประกาศเกี่ยวกับ ประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เรา จะถอนและพังและทำลายมันเสีย ^๘และถ้า ประชาชาตินั้น ซึ่งเราได้ลั่นวาจาไว้เกี่ยวข้อง ด้วย มันเสียจากความชั่วร้ายของตน เราก็จะ กลับใจจากความชั่วซึ่งเราได้ตั้งใจจะกระทำ แก่ชาตินั้นเสีย ^๙และถ้าเวลาใดก็ตาม เรา

ได้ประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะสร้างขึ้นและปลูกฝังไว้^{๑๐} และถ้าชาตินั้นได้กระทำชั่วในสายตาของเรา ไม่เชื่อฟังเสียงของเรา เราก็จะกลับใจจากความดีซึ่งเราได้กล่าวไปแล้วว่า เราจะให้ประโยชน์แก่ชาตินั้นเสีย^{๑๑} เพราะฉะนั้น คราวนี้จงกล่าวกับคนยูดาห์และชาวเมืองเยรูซาเล็มว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังก่อสิ่งร้ายไว้สู่เจ้า และคิดแผนงานอย่างหนึ่งไว้สู่เจ้า ทุกๆคนจะกลับเสียจากทางชั่วของตน และจงซ่อมทาง และ กวัก ระบาย ของ เจ้า ทั้งหลาย เสีย’^{๑๒} แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า ‘เหลวไหล เราจะทำตามแผนงานของเราเอง และต่างจะกระทำตามความตื้อตึงแห่งจิตใจชั่วของตนทุกคน’^{๑๓} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้ว่า จงไปเที่ยวถามดูท่ามกลางประชาชาติว่า ผู้ใดเคยได้ยินเหมือนอย่างนี้บ้าง อิสราเอลพรหมจารีนั้นได้กระทำสิ่งอันน่าหวาดเสียวนัก^{๑๔} คนจะละทิ้งหิมะแห่งภูเขาเลบานอนซึ่งมาจากหน้าผาแห่งทุ่งหรือลำธารที่ไหลเย็นจากที่อื่นจะแห้งไปหรือ^{๑๕} เพราะเหตุว่าประชาชนของเราได้ลืมเราเสีย เขาทั้งหลายจึงเผาเครื่องหอมบูชาสิ่งไร้สาระ ทำให้เขาได้สะดุดในหนทางของเขาในถนนโบราณ และเดินตามทางซอยไม่ไปตามถนนหลวง^{๑๖} ได้กระทำให้แผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาเหยียดหยันอยู่เนื่องเนิ่นยี่ ทุกคนที่ผ่านไปทางนั้นก็ตก ตะลึง และ สิ้น ศีรษะของเขา^{๑๗} เราจะให้เขากระจัดกระจายออกไปดู ถูกพัดด้วยลมตะวันออกต่อหน้าศัตรู เราจะหันหลังให้เขา ไม่ใช่หันหน้าให้ ในวันแห่งความหายนะของเขานั้น”^{๑๘} แล้วเขากล่าวว่า “มาเถิดให้เราบ่งร้ายเยเรมีย์ เพราะว่า พระราชบัญญัติจะไม่พินาศไปจากบรรดาปุโรหิตหรือคำปรึกษาของอ้อมไม่ขาดจากนักปราชญ์ หรือถ้อยคำไม่ขาดจากผู้พยากรณ์ มาเถิดให้เราโจมตีเขาด้วยหิน และอย่าให้เราฟังคำของเขาเลย”^{๑๙} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ ขอทรงฟังเสียงปรบกำของข้าพระองค์สิ พระเจ้าข้า^{๒๐} ความชั่วเป็นของสำหรับตอบแทนความดีหรือ ถึงกระนั้น เขายังชุด หลุมไว้ป้องกันของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกว่าข้าพระองค์ยืนในฝ่าพระองค์ หูลของความดีเพื่อเขา เพื่อจะหันพระพิโรธของ

พระองค์ไปเสียจากเขา^{๒๑} เพราะฉะนั้น ขอทรงมอบลูกหลานของเขาให้แก่การกันดารอาหาร ให้โลหิตของเขาทั้งหลายไหลออกด้วยอำนาจของดาบ ให้ ภรรยาของเขากันหลายขาด บุตร และเป็นหญิงม่าย ขอให้ผู้ชายของเขาประสบความตายให้อนุชนของเขาถูกดาบตายในสงคราม^{๒๒} ขอให้ได้ยินเสียงร้องมาจากเรือนของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงพากองทหารมาปล้นเขาอย่างฉับพลัน เพราะเขาทั้งหลายได้ชุด หลุมไว้ดักข้าพระองค์ และวางบ่วงดักเท้าของข้าพระองค์^{๒๓} แม้กระนั้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบการบ่งร้ายทั้งสิ้นของเขาก่อนที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย ขออย่าทรงลบความชั่วช้าของเขา หรือลบบาปของเขาเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ขอให้เขาถูกคว่ำลงต่อพระพิโรธพระองค์ ขอทรงจัดการเขาทั้งหลายในเวลาแห่งความกริ้วของพระองค์

บทเรียนจากเหยือกดินที่แตกแล้ว

๑๘ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “จงไปซื้อ เหยือก ดิน ของ ช่าง หม้อ มา ลูกหนึ่ง แล้วพาผู้ใหญ่บางคนของประชาชนและปุโรหิตอาวุโสบางคน^๒ ไปที่หุบเขาบุตรชายของอินโนม ตรงทางเข้าประตูตะวันออกและป่าวร้องถ้อยคำที่เราบอกเจ้าไว้^๓ เจ้าจงว่า ‘โอ ข้าแต่บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม ขอทรงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาถึงสถานที่นี้ อย่างที่หูของผู้ใดที่ได้ยินจะเข้าไป^๔ เพราะว่าประชาชนได้ละทิ้งเรา และได้ห่างเหินไปจากสถานที่นี้ และได้เผาเครื่องหอมในที่นี้เพื่อบูชาแก่พระอื่น ผู้ซึ่งตัวเขาเอง หรือบรรพบุรุษของเขา หรือบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ไม่รู้จัก และเพราะเขาได้กระทำให้โลหิตของผู้ไม่มีผิดเต็มในที่นี้^๕ และได้สร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระบาอัล เพื่อจะเผาบุตรชายของเขาเสียในไฟ เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระบาอัล ซึ่งเรามีได้บัญญัติหรือให้ประกาศิต หรือได้นึกในใจของเรา^๖ ฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อสถานที่นี้จะไม่มีการเรียกชื่อว่า โทเฟท หรือหุบเขาบุตรชายของอินโนมอีก แต่เรียกว่า หุบเขาของการฆ่า^๗ และในสถานที่นี้เราจะกระทำให้แผน

งานของยูดาห์และเยรูซาเล็มสูญสิ้นไป และจะกระทำให้เขาทั้งสองล้มลงด้วยดาบต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และด้วยมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา เราจะให้ศพของเขาทั้งหลายเป็นอาหารของนกในอากาศและสัตว์ที่แผ่นดินโลก^๘ และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่กรำง เป็นสิ่งที่เขาเหยียดหยันทุกคนที่ผ่านไปจะตกตะลึง และเหยียดหยันเพราะภัยพิบัติทั้งสิ้นในเมืองนี้^๙ และเราจะกระทำให้เขาทั้งหลายกินเนื้อของบุตรชายและเนื้อของบุตรสาวของเขา และทุกคนจะกินเนื้อของเพื่อนของเขาในการที่ถูกล้อมและทุกข์ใจ คือที่ซึ่งศัตรูของเขาและผู้ทีแสวงหาชีวิตของเขา ได้ข่มใจเขาทั้งหลาย^{๑๐} แล้วเจ้าจงทำเหยือกให้แตกท่ามกลางสายตาของคนทีไปกับเจ้านั้น^{๑๑} และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เราจะให้ชนชาตินี้และเมืองนี้แตก เช่นเดียวกับที่คนทำให้ภาชนะของช่างหม้อแตก จนซ่อมแซมไม่ได้อีก เขาจะฝังคนไว้ในโทเฟทจนไม่มีที่อื่นให้ฝังอีก^{๑๒} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระทำดังนี้แก่สถานทีนี้ และแก่ชาวเมืองนี้ กระทำเมืองนี้ให้เหมือนโทเฟท^{๑๓} บรรดาเรือนแห่งเยรูซาเล็ม และราชวังทั้งหลายแห่งบรรดาภคษัตริย์ยูดาห์ จะเป็นมลทินเหมือนสถานโทเฟท เพราะเขาเผาเครื่องหอมให้แก่บรรดาบรวารแห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระอื่น บนหลังคาของบรรดาบ้านทั้งปวง’”^{๑๔} แล้วเยเรมีย์ก็มาจากโทเฟท ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งให้ท่านพยากรณ์นั้น และท่านก็ยืนอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า^{๑๕} “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำสิ่งร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกกล่าวไว้ให้ตกอยู่บนเมืองนี้ และบรรดาหัวเมืองขึ้นทั้งสิ้น เพราะเขาทั้งหลายได้แข็งคอของเขา ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา”

เยเรมีย์ถูกจับใส่คทาเพราะเหตุการประกาศของท่าน

๒๐ ^๑ฝ่ายปาชเซอร์บุโรหิต บุตรชายของอิมเมอร์ ผู้เป็นนายใหญ่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ได้ยินว่าเยเรมีย์พยากรณ์ถึงสิ่งเหล่านี้^๒ ปาชเซอร์ก็ตีเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และจับท่านใส่คทา ซึ่งตั้งอยู่ทาง

ประตูเบนยามินด้านบนแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์^๓ ต่อมาพอรุ่งขึ้นเมื่อปาชเซอร์ปลดเยเรมีย์ออกจากคทา เยเรมีย์พูดกับท่านว่า “พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเรียกชื่อของท่านว่า ปาชเซอร์ แต่ทรงเรียกว่า มากอร์มีสสะบิบ^๔ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่น่าหวาดเสียวต่อตัวเจ้าเอง และต่อมิตรสหายทั้งสิ้นของเจ้า เขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบของศัตรูของเขา ขณะที่ตาเจ้ามองดูอยู่ และเราจะมอบยูดาห์ทั้งสิ้นไว้ในมือของภคษัตริย์บาบิโลน เขาจะกวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และจะฆ่าเสียด้วยดาบ^๕ ยิ่งกว่านั้นอีกเราจะยกความมั่งคั่งของเมืองนี้ ผลแรงงานทั้งสิ้นและของมีค่าทั้งสิ้นของเมืองนี้ และทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของบรรดาภคษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะปล้นและจุดค้ำ และขนเอาเขาเหล่านั้นไปบาบิโลน^๖ ส่วนตัวท่านนะ ปาชเซอร์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเรือนของท่าน จะต้องไปเป็นเชลย ท่านจะต้องไปยังบาบิโลน และท่านจะตายและถูกฝังไว้ที่นั่น ทั้งท่านและมิตรสหายทั้งสิ้นของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้พยากรณ์เท็จแก่เขา”

การคร่ำครวญของเยเรมีย์

^๗โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงหลอกลวงข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกหลอกลวง พระองค์ทรงมีกำลังยิ่งกว่าข้าพระองค์ และพระองค์ก็ชนะ ข้าพระองค์เป็นที่ให้เขาหัวเราะวันยังค่ำ ทุกคนเยาะเย้ยข้าพระองค์^๘ เพราะว่าข้าพระองค์พูดเมื่อไร ข้าพระองค์ร้องให้ช่วย ข้าพระองค์ตะโกนว่า “ความทารุณและการปล้น” เพราะว่าพระวณะของพระเยโฮวาห์ได้เป็นเหตุให้ข้าพระองค์เป็นที่ตำหนิและเยาะเย้ยตลอดวัน^๙ แล้วข้าพระองค์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงพระองค์หรือกล่าวในพระนามของพระองค์อีก” แต่พระวณะของพระองค์อยู่ในใจของข้าพระองค์เหมือนไฟไหม้ อัดอยู่ในกระดูกของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยที่ต้องอดไว้ และข้าพระองค์ก็อดไว้ไม่ไหว^{๑๐} เพราะข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบเป็นอันมาก ความหวาดเสียวอยู่รอบทุกด้าน เขากล่าวว่า “ใส่ความเขา ให้เราใส่ความเขา” มิตรสหายที่คุ้นเคยทั้งสิ้นของข้าพระองค์เฝ้าดูความล้มจมของข้าพระองค์

กล่าวว่า “ชะรอยเขาจะ ถูก หลอก ลวง แล้ว เรา จะ ชนะ เขา ได้ และ จะ ทำการ แก้ แค้น เขา”^{๑๑} แต่พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ข้างข้าพเจ้า ดัง นักรบ ที่ นำ ก้าว เพราะ ฉะนั้น ผู้ ช่ม เหนง ข้าพเจ้า จะ สะ ดุด เขา จะ ไม่ ชนะ ข้าพเจ้า เขา จะ ขาย หน้า มาก เพราะ เขา จะ ไม่ เจริญ ขึ้น ความ อภัย คือ ดุ เป็น นิติ ยของ เขา นั้น จะ ไม่มี วัน ลืม^{๑๒} โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ จอม โยธา ผู้ ทรง ทดลอง คน ขอบ ธรรม ผู้ ทอด พระ เนตร ทั้ง ใจ และ จิต ขอ ให้ ข้า พระ องค์ ได้ เห็น การ แก้ แค้น ของ พระ องค์ เหนือ เขา ทั้ง หลาย เพราะ ข้า พระ องค์ ได้ ทุล เสนอ คติ ของ ข้า พระ องค์ แล้ว^{๑๓} จง ร้อง เพลง ถวาย พระ เยโฮวาห์ จง สรร เสริญ พระ เยโฮวาห์ เพราะ ว่า พระ องค์ ทรง ช่วย ชีวิต ของ ผู้ ชัด สน ให้ พ้น จาก มือ ของ ผู้ กระ ทุ ก ความ ชั่ว ร้าย^{๑๔} ขอ ให้ วัน ที่ ข้า พเจ้า เกิด มา นั้น ถูก สบ แชนง อย่า ให้ วัน ที่ มารดา ของ ข้า พเจ้า คลอด ข้า พเจ้า ได้ รับ พร^{๑๕} ขอ ให้ ชาย คน นั้น ถูก สบ แชนง คือ คน ที่ เขา นำ ชาว ไป บอก บิดา ข้า พเจ้า ว่า “บุตร ชาย คน นี้ เกิด มา แก่ ท่าน แล้ว” อัน กระ ทำ ให้ บิดา มีความ ยิน ดี มาก^{๑๖} ขอ ให้ ชาย คน นั้น เหมือน กับ บรรดา เมือง ซึ่ง พระ เยโฮวาห์ ทรง คว่า เสีย และมี ได้ ทรง กลับ พระ ทัย ขอ ให้ เขา ได้ ยิน เสียง ร้อง ให้ ช่วย ใน เวลา เช้า และ ให้ ได้ ยิน เสียง โวย วาย ใน เวลา เทียง^{๑๗} เพราะ เขา มิ ได้ มา ข้า พเจ้า เสีย ตั้งแต่ ใน ครร มภ์ ให้ มารดา ของ ข้า พเจ้า เป็น หลุม ผึ่ง ศพ ของ ข้า พเจ้า และ ครร มภ์ นั้น จะ ได้ โดย อยู่ เป็น นิติ ย^{๑๘} ทำ ไหม ข้า พเจ้า จึง ออก มา จาก ครร มภ์ มา เห็น ความ ล้ำ บวก และ ความ ทุก ข์ และ วัน คิน ของ ข้า พเจ้า ก็ สิ้น เปลือง ไป ด้วย ความ อับ อาย

คำตักเตือนจากเยเรมีย์

๒๑ ^๑พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ ถึงเยเรมีย์ เมื่อกษัตริย์เศเดคียาห์ ทรงใช้ให้ปาซเซอร์บุตรชายมัลคิยาห์ และเศฟันยาห์บุตรโหิตบุตรชายมาอาเสอาห์ไปหาเยเรมีย์ว่า ^๒“ขอจงทูลถามพระเยโฮวาห์เพื่อเรา เพราะเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนกำลังทำสงครามกับเรา ชะรอยพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำกับเราตามบรรดาราชก๊กอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และจะทรงกระทำให้เนบูกัดเนสซาร์ถูยหัตถ์ไปจากเรา” ^๓แล้วเยเรมีย์บอกเขาทั้งสองว่า “ท่านจงทูลแก่เศเดคียาห์ดังนี้ว่า ^๔“พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะหัน

กลับซึ่งยูโทปปรกณอันอยู่ในมือของเจ้า และซึ่งเจ้าใช้สู้รบกับกษัตริย์แห่งบาบิโลนและกับชนเคลเดียซึ่งกำลังล้อมเจ้าอยู่นอกกำแพง และเราจะรวบรวมมันมาไว้ในใจกลางเมืองนี้ ^๕เราเองจะต่อสู้กับเจ้าด้วยมือที่เหยียดออก และด้วยแขนที่แข็งแรง ด้วยความกริ้ว ด้วยความเกรี้ยวกราดและพิโรธมากยิ่ง ^๖และเราจะโจมตีชาวกรุงนี้ ทั้งคนและสัตว์ แล้วก็จะตายลงด้วยโรคระบาดขนาดหนัก ^๗พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายหลังเราจะมอบเศเดคียากษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาข้าราชการของเขา และประชาชนในเมืองนี้ซึ่งรอดตายจากโรคระบาด ดาบและการกันดารอาหารไว้ในมือของเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และมอบไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา ท่านจะพ้นเขาเสียด้วยคมดาบ ท่านจะไม่ส่งสารเขาทั้งหลาย หรือไว้ชีวิตเขา หรือมีความเมตตาต่อเขา” ^๘และเจ้าจงพูดกับชนชาตินี้ว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราได้ตั้งวิถีแห่งชีวิตและทางแห่งความตายไว้ต่อหน้าเจ้า ^๙คนที่อยู่ในเมืองนี้จะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด แต่ผู้ที่ออกไปยอมมอบตัวกับชนเคลเดียผู้ตั้งล้อมอยู่นั้น ก็จะมีชีวิตอยู่ได้ และจะมีชีวิตของตนเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม’ ^{๑๐}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้มุ่งหน้าต่อสู้อเมืองนี้ด้วยความร้ายไม่ใช่ด้วยความดี คือเมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะเผามันเสียด้วยไฟ’

การกล่าวโทษกรุงเยรูซาเล็ม

^{๑๑}จงกล่าวต่อวงศวานของกษัตริย์ยูดาห์ว่า ‘จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ^{๑๒}โอวงศวานดาวิดเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงให้ความยุติธรรมในเวลาเช้า จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นจากมือผู้ที่บีบบังคับ เกรงว่าความพิโรธของเราจะออกไปเหมือนไฟ และเผาไหม้อย่างที่ไม่มีใครดับได้ เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของเจ้าทั้งหลาย ^{๑๓}โอ ชาวที่ลุ่มเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า ศิลาแห่งที่ราบเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ พวกเจ้าผู้กล่าวว่า “ใครจะลงมาต่อสู้กับเรา หรือใครจะเข้ามาในที่อาศัยของเรา” ^{๑๔}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะลงโทษเจ้าทั้งหลายตามผลแห่งการกระทำของเจ้า เราจะก่อไฟไว้ในป่าของ

เมืองนั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญสิ่งต่างๆที่
อยู่รอบเมืองนั้นสิน”

คำพยากรณ์ต่อกษัตริย์แห่งยูดาห์

๒๒ ^๑พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงลงไป
ยังราชสำนักของกษัตริย์ยูดาห์ และ
กล่าว ถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่น ^๒ว่า “โอ ข้าแต่
กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของ
ดาวิด จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ที่
ตั้งท่าน ข้าราชการของท่าน และประชาชน
ของท่านผู้เข้ามาในประตูเมืองนี้ ^๓พระเยโฮ
วาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงกระทำความยุติธรรมและ
ความชอบธรรม จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้น
มือของผู้ที่บีบบังคับ และอย่าได้กระทำความ
ผิดหรือความทารุณแก่ชนต่างดาว ลูกกำพร้า
พ่อ และหญิงม่าย หรือหลั่งโลหิตที่ไร้ความ
ผิดให้ถึงตายในสถานที่นี้ ^๔เพราะถ้าท่าน
กระทำสิ่งนี้จริงๆแล้วจะมีกษัตริย์ผู้ประทับ
บนพระที่นั่งของดาวิดเข้ามาทางประตูของ
พระราชวังนี้ เสด็จมาโดยรถรบและม้า ทั้ง
ตัวกษัตริย์ บรรดาข้าราชการและประชาชน
ของท่านนั้น ^๕แต่ถ้าท่านไม่ฟังถ้อยคำเหล่านี้
พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณต่อตัว
ของเราเองว่า ราชสำนักนี้จะเป็นที่รกร้าง”
^๖ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แก่ราชสำนัก
แห่งกษัตริย์ของยูดาห์ ว่า “เจ้าเป็นเหมือนกิ
เลอาดแก่เรา เป็นดังยอดภูเขาเลบานอน ถึง
กระนั้น เราจะกระทำเจ้าให้เป็นถิ่นทุรกันดาร
แน่ เป็นเมืองที่ไม่มีคนอาศัย ^๗เราจะเตรียม
ผู้ทำลายไว้ต่อเจ้า ดังก็มีอาวุธของตน และ
เขาทั้งหลายจะตัดต้นสนสีดาร์อย่างดีของเจ้า
ลง และโยนเข้าในไฟ ^๘และประชาชาติเป็น
อันมากจะผ่านเมืองนี้ไป และทุกคนจะพูดกับ
เพื่อนบ้านของตนว่า ‘ทำไมพระเยโฮวาห์จึง
ทรงกระทำเช่นนี้แก่เมืองใหญ่นี้’ ^๙และเขา
ทั้งหลายจะตอบว่า ‘เพราะเขาทั้งหลายได้
ละทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของเขา และนมัสการกับปรณนิบัติพระอื่น’”
^{๑๐}อย่าร้องไห้อาลัยแก่ผู้ที่ตายไป อย่าครวญ
คร่ำด้วยเขาเลย แต่จงร้องไห้รำไรอาลัยผู้
ที่ไป แล้ว เพราะ เขาจะไม่ได้กลับมาเห็น
บ้านเกิดเมืองนอนของเขาอีกเลย ^{๑๑}เพราะ
พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละเกี่ยวกับซัลลูม
บุตรชายโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่ง
ครองราชย์แทนโยสิยาห์ ราชบิดา และผู้
ไปจากสถานที่นี้ “ท่านจะไม่ได้กลับมาที่นี่

อีก ^{๑๒}ท่านจะสิ้นชีวิตในที่ซึ่งเขาจับท่านไป
เป็นเชลย และท่านจะไม่เห็นแผ่นดินนี้อีก
เลย” ^{๑๓}“วิบัติแก่เขาผู้สร้างวังของตนด้วยความ
ความอธรรม และสร้างห้องชั้นบนไว้ด้วย
ความอยุติธรรม ผู้ที่ทำให้เพื่อนบ้านของเขา
ปรณนิบัติเขาโดยไม่ได้อะไรเลย และมีได้
จ่ายค่าจ้างให้แก่เขา ^{๑๔}ผู้กล่าวว่ ‘เราจะ
สร้างวังใหญ่อยู่เอง กับมีห้องชั้นบนกว้าง
ขวาง และเจาะหน้าต่างให้ห้องนั้น และบุฝา
ผนังด้วยไม้สนสีดาร์และทาด้วยสีแดงเข้ม’
^{๑๕}เจ้าคิดว่าเจ้าจะครองราชสมบัติ เพราะเจ้า
แข่งไม้สนสีดาร์กันหรือ ราชบิดาของเจ้า
มิได้กินและดื่ม และกระทำความยุติธรรม
และความเที่ยงธรรมดอกหรือ ฝ่ายราชบิดาก็
อยู่เย็นเป็นสุข ^{๑๖}เขาพิพากษาคดีของคนจน
และคนขัดสน เขาก็อยู่เย็นเป็นสุข ทำอย่างนี้
เป็นการรู้จักเราหรือ” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้
แหละ ^{๑๗}“แต่เจ้ามีตาและใจไว้เพื่อความโลภ
เพื่อหลั่งโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตาย และ
เพื่อปฏิบัติ กุรบบ บังคับ และ ความทารุณ”
^{๑๘}เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้
เกี่ยวกับเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์
กษัตริย์แห่งยูดาห์ ว่า “เขาทั้งหลายจะไม่
โอดครวญอาลัยเขาว่า ‘อนิจจฯ พี่ชายเอ๋ย’
หรือ ‘อนิจจฯ พี่สาวเอ๋ย’ เขาทั้งหลายจะไม่
โอดครวญอาลัยเขาว่า ‘อนิจจฯ พระองค์ท่าน’
หรือ ‘อนิจจฯ ความสง่างามของพระองค์ท่าน’
^{๑๙}ท่านจะถูกฝังไว้ อย่างฝังลา คือ ถูกลาก
ไปโยนทิ้งไว้ข้างนอกประตูเมืองเยรูซาเล็ม
^{๒๐} จงขึ้นไปที่เลบานอน และร้องว่า และจง
เปล่งเสียงของเจ้าในเมืองบาซัน จงร้องจาก
ทางผ่านข้างนอก เพราะว่าคนรักทั้งสินของ
เจ้าถูกทำลายเสียแล้ว ^{๒๑}เราได้พูดกับเจ้าเมื่อ
เจ้าอยู่เย็นเป็นสุข แต่เจ้ากล่าวว่า ‘เราจะไม่
ฟัง’ นี่เป็นวิธีการของเจ้าตั้งแต่ยังหนุ่มๆ คือ
เจ้าไม่เชื่อฟังเสียงของเรา ^{๒๒}ลมจะทำลาย
ผู้เลี้ยงแกะทั้งสินของเจ้า และบรรดาคนรัก
ของเจ้าจะไป เป็นเชลย แล้วเจ้าจะอุบอาย
ชายหน้าเป็นแน่เนื่องด้วยความชั่วทั้งสินของ
เจ้า ^{๒๓}โอ ชาวเมืองเลบานอนเอ๋ย ที่สร้างรั้ง
อยู่ท่ามกลางไม้สนสีดาร์ เจ้าจะได้รับความ
กรุณาสักเท่าใด เมื่อความเจ็บปวดมาเหนือ
เจ้า อย่างความเจ็บปวดของหญิงที่คลอด
บุตร” ^{๒๔}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่
ตราบไต่ แม้ว่าไคนิยาห์ ราชบุตรของเยโฮ
ยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์ เป็นแหวนตราอยู่

ที่มือขวาของเรา ถึงกระนั้นเราจะถอดออกเสีย^{๒๔} และมอบเจ้าไว้ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเจ้า ในมือของคนเหล่านั้นซึ่งพวกเจ้ากลัวหน้าตาของเขา คือว่าในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือของคนเคลเดีย^{๒๕} เราจะเหวี่ยงเจ้าและมารดาผู้คลอดเจ้าไปยังอีกประเทศหนึ่ง ที่ซึ่งเจ้ามิได้เกิดที่นั่น และเจ้าจะตายที่นั่น^{๒๖} แต่แผ่นดินซึ่งเขาอาลัยอยากจะกลับนั้น เขาจะไม่ได้กลับไปสู่ได้”^{๒๗} โศกนิยาห์ชายผู้นี้เป็นรูปเคารพที่ถูกดูหมิ่นและแตกหรือ เป็นภาชนะที่ไม่มีใครชอบหรือ ทำไม้ตัวเขาและเชือกสายของเขาจึงถูกเหวี่ยง และถูกโยนเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเขาทั้งหลายไม่รู้จัก^{๒๘} โอ แผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์^{๒๙} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “จงเขียนลงว่าชายคนนี้เป็นบุตร เป็นชายซึ่งไม่เจริญขึ้นในชั่วชีวิตของเขา เพราะไม่มีคนแห่งเชือกสายของเขาสักคนหนึ่งที่จะเจริญขึ้น ในการประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และปกครองในยูดาห์อีก”

คำพยากรณ์ถึงการรวบรวมอิสราเอล

๒๓ ^๑พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “วิบัติจงมีแก่ผู้เลี้ยงแกะผู้ทั้งหลายและกระจวยแกะของ ลานหญ้าของเรา”^๒ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสกับผู้เลี้ยงแกะผู้ดูแลประชาชนของเราตั้งนี้ว่า “เจ้าทั้งหลายได้กระจ่ายฝูงแกะของเรา และได้ขับไล่มันไปเสีย และเจ้ามิได้เอาใจใส่มัน” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด เราจะลงโทษเจ้า เพราะการกระทำที่ชั่วของเจ้า”^๓ แล้วเราจะรวบรวมฝูงแกะของเราที่เหลืออยู่ออกจากประเทศทั้งปวงซึ่งเราได้ขับไล่ให้เขาไปอยู่นั้น และจะนำเขากลับมายังคอกของเขา เขาจะมีลูกตกและทิวามุกขึ้น”^๔ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะไว้เหนือเขา ผู้จะเลี้ยงดูเขา และเขาทั้งหลายจะไม่กลัวอีกเลย หรือครันคร้าม จะไม่ขาดไปเลย”^๕ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อเราจะเพาะอังกูรชอบธรรมให้ดาวิด และกษัตริย์องค์หนึ่งจะทรงครอบครองและเจริญขึ้น และจะทรงประทานความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมในแผ่นดินนั้น”^๖ ในสมัยของท่าน ยูดาห์จะรอดได้ และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่จะเป็นนามซึ่งเราจะ

เรียกท่าน คือ พระเยโฮวาห์เป็นความชอบธรรมของเรา”^๗ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อคนของเขาจะไม่กล่าวอีกต่อไปว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่’ ตราบใด ผู้ซึ่งได้นำประชาชนอิสราเอล ออก มา จาก แผ่นดิน อียิปต์”^๘ แต่จะว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่’ ตราบใด ผู้ซึ่งได้นำ และพา เชือกสายแห่งวงศ์วานอิสราเอล ออกมาจากแดนเหนือ’ และออกมาจากประเทศทั้งปวงที่เราขับไล่ให้ไปอยู่นั้น แล้วเขาทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง”

พระเจ้าทรงพิพากษาผู้พยากรณ์เท็จทั้งหลาย

^๙เกี่ยวกับเรื่องบรรดาผู้พยากรณ์มีว่า ไอของข้า เป็นทุกข้ออยู่ภายในข้า และกระดูกทั้งสิ้นของข้าก็สั้น ข้าเป็นเหมือนคนเมา ข้าเป็นเหมือนคนหึ่งด้วยเหล้าองุ่น เนื่องด้วยพระเยโฮวาห์ และเนื่องด้วยพระวจนะแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์^{๑๐} เพราะว่า แผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคนลวงประเวณี ด้วยเหตุคำสาปแช่ง แผ่นดินนั้นก็ไว้ทุกข์ และลานหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็แห้งไป วิถีของเขาทั้งหลายก็ชิงช้า และอำนาจของเขาทั้งหลายก็ไม่เป็นธรรม^{๑๑} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ทั้งผู้พยากรณ์และปุโรหิตก็อธรรม ถึงแม้ว่าในนี้เศขของเรู เราก็ได้เห็นความชั่วของเขา”^{๑๒} เพราะฉะนั้น หนทางของเขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนทางสั้นในความมืดแก่เขา เขาจะถูกขับไล่เข้าไปและล้มลงในนั้น เพราะเราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขาในปีแห่งการลงโทษเขา” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ^{๑๓} “เราได้เห็นความโง่เขลาในบรรดาผู้พยากรณ์แห่งสะมาเรีย เขาได้พยากรณ์ในนามของพระบาอัล และได้ทำให้อิสราเอลประชาชนของเราหลงไป”^{๑๔} แต่ในผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม เราได้เห็นสิ่งอันน่าหวาดเสียว เขาลวงประเวณีและดำเนินอยู่ในความมูสา เขาทั้งหลายหนุนกำลังมือของผู้กระทำความชั่ว จึงไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหันจากความชั่วของเขา เขาทุกคนกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดมแก่เรา และชาวเมืองนั้นก็เหมือนเมืองโกโมราห์”^{๑๕} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสเกี่ยวกับผู้พยากรณ์เหล่านั้นว่า “ดูเถิด เราจะเลี้ยงเขาด้วยบอระเพ็ด และให้น้ำดื่มให้เขาดื่ม เพราะ

ว่าความอธรรมได้ออกไปทั่วแผ่นดินนี้จากผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม”^{๑๖} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งหน้าว่า “อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ที่พยากรณ์ให้ท่านฟัง เขากะทำให้ท่านไร้สาระ เขากล่าวถึงนิมิตแห่งใจของเขาเอง มิใช่จากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์”^{๑๗} เขายังพูดกับคนที่ดูหมิ่นเราว่า “พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า ท่านจะสุขสบาย” และแก่ทุกคนที่ดำเนินตามความดีกระต่างแห่งจิตใจของตนเอง เขาทิ้งหลายกล่าวว่า “จะไม่มีเหตุร้ายมาเหนือเจ้า”^{๑๘} เพราะว่าผู้ใดเล่าที่ได้ยืนอยู่ในคำตักเตือนของพระเยโฮวาห์ ที่จะพิเคราะห์ให้เห็นและฟังพระวาทะของพระองค์และคอยฟัง”^{๑๙} ดูเถิด นินลมหมนของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมหมนอย่างรุนแรง มันจะตกหนักบนศีรษะของคนชั่ว”^{๒๐} ความกริ้วของพระเยโฮวาห์จะไม่หันกลับ จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำสำเร็จ และจนกว่าพระองค์จะทรงกระทำตามพระเจตนาแห่งพระหฤทัยของพระองค์ ในวันหลังๆ เจ้าทั้งหลายจะเข้าใจเรื่องนี้แจ่มแจ้ง”^{๒๑} “เรามีได้ใช้ผู้พยากรณ์เหล่านั้น แต่เขาทั้งหลายยังวิ่งไป เราไม่ได้พูดกับเขาทั้งหลาย แต่เขาทั้งหลายยังพยากรณ์”^{๒๒} แต่ถ้าเขาทั้งหลายได้ยืนอยู่ในคำตักเตือนของเรา แล้วเขาจะได้ป่าวร้องถ้อยคำของเราต่อประชาชนของเรา และเขาทั้งหลายจะได้ให้ประชาชนหันกลับจากทางชั่วของเขาแล้ว และหันกลับจากความชั่วร้ายในการกระทำของเขา”^{๒๓} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าใกล้แค่คืบ มิใช่พระเจ้าที่อยู่ไกลด้วยดอกหรือ”^{๒๔} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “คนใจจะซ่อนจากเราไปอยู่ในที่ลับเพื่อเราจะมิได้เห็นเขาได้หรือ” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เรามีได้ อยู่เต็มฟ้าสวรรค์และโลกดอกหรือ”^{๒๕} เราได้ยืนผู้พยากรณ์ ผู้ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จในนามของเรา ได้กล่าวแล้วว่า ‘ข้าพเจ้าฝันไป ข้าพเจ้าฝันไป’”^{๒๖} นานสักเท่าใดก็ตามสาจะอยู่ในใจของผู้พยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จ และผู้พยากรณ์ตามการหลอกลวงแห่งจิตใจของเขาเอง”^{๒๗} ผู้ซึ่งคิดว่าจะทำให้ประชาชนของเราลืมนามของเราโดยความฝันของเขาทั้งหลาย ซึ่งเขาเล่าสู่กันและกันฟัง อย่างกับบรรพบุรุษของเราลืมนามของเราไปติดตามพระบาอัล”^{๒๘} จึงให้ผู้พยากรณ์ที่

ฝันเล่าความฝัน แต่ให้คนที่มิถ้อยคำของเรา กล่าวถ้อยคำของเราอย่างสุจริต” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ฟางข้าวมีอะไรบ้างที่เหมือนข้าวสาลี”^{๒๙} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ หรือเหมือนก้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้นๆ”^{๓๐} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ซึ่งโมยถ้อยคำของเราจากกันและกัน”^{๓๑} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ใช้ลิ้นของเขา กล่าว ‘พระเจ้าตรัสว่า’”^{๓๒} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด เราต่อสู้คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ความฝันเท็จ และผู้ซึ่งบอกและนำประชาชนของเราให้หลงไปโดยคำมสาและคำอ้อวตของเขา เมื่อเรามีได้ใช้เขาหรือสั่งเขา เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นประโยชน์แก่ชนชาตินี้อย่างใดเลย” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ”^{๓๓} “เมื่อมีประชาชนคนหนึ่งคนใด หรือผู้พยากรณ์คนใด หรือปุโรหิตคนใดถามเจ้าว่า ‘อะไรเป็นภาระของพระเยโฮวาห์’ เจ้าจงตอบเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อะไรเป็นภาระหรือ เราก็จะโยนเจ้าไปเสีย’”^{๓๔} และส่วนผู้พยากรณ์ ปุโรหิตหรือประชาชนผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งพูดว่า ‘ภาระของพระเยโฮวาห์’ เราจะลงโทษผู้นั้นและคว่ำเรือของเขา”^{๓๕} เจ้าทั้งหลายจงพูดดังนี้ คือทุกคนพูดกับเพื่อนบ้านของตน และทุกคนพูดกับพี่น้องของตนว่า ‘พระเยโฮวาห์ตอบว่ากระไร’ หรือ ‘พระเยโฮวาห์ทรงลั่นวาจาว่ากระไร’”^{๓๖} แต่เจ้าทั้งหลายอย่าเอ่ยว่า ‘ภาระของพระเยโฮวาห์’ อีกเลย เพราะว่าภาระนั้นเป็นคำของแต่ละคน ด้วยว่าเจ้าได้ฝันแปรพระวาทะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของเรา”^{๓๗} เจ้าจงกล่าวกับผู้พยากรณ์ตั้งหน้าว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงตอบท่านว่ากระไร’ หรือ ‘พระเยโฮวาห์ทรงลั่นวาจาว่ากระไร’”^{๓๘} แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายพูดว่า ‘ภาระของพระเยโฮวาห์’” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งหน้าว่า “เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวคำเหล่านั้นว่า ‘ภาระของพระเยโฮวาห์’ เมื่อเราใช้ไปหาเจ้าทั้งหลาย เราว่า เจ้าอย่าพูดว่า ‘ภาระของพระเยโฮวาห์’”^{๓๙} เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะลืมนามเจ้าทั้งหลายเสียเป็นแน่ และโยนเจ้าไปเสียจากหน้าเราทั้งเจ้าและเมืองซึ่งเราได้ให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้า”^{๔๐} และเราจะนำความถูก

ตำหนิ เป็นนินทา และความอายเนื่องนินทา มาเหนือเจ้าทั้งหลาย ซึ่งจะลืมนเสียไม่ได้เลย”

กระจาดสองลูกใส่มะเดื่อ

๒๔ ^๑หลังจาก เบนุดัต เนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้จับเยโฮยาคิมพระราชบุตรของเยโฮยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์ไปเป็นเชลยเสียจากเยรูซาเล็ม พร้อมกับเจ้านายแห่งยูดาห์ ทั้งพวกช่างไม้และช่างเหล็ก และนำเขามายังกรุงบาบิโลนแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ทรงสำแดงนิมิตแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูเถิด มีกระจาดสองลูกใส่มะเดื่อ วางไว้หน้าพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ^๒กระจาดลูกหนึ่งมีมะเดื่ออย่างดีนัก เหมือนมะเดื่อที่สุกต้นฤดู แต่กระจาดอีกลูกหนึ่งนั้นไม่มีมะเดื่ออย่างเลวทีเดียว เลวจนรับประทานไม่ได้ ^๓และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร” ข้าพเจ้าทูลตอบว่า “เห็นมะเดื่อที่ดีก็ดีมาก และที่เลวก็เลวมาก เลวจนรับประทานไม่ได้ พระเจ้าข้า” ^๔แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า ^๕“พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ก็เหมือนอย่างมะเดื่อที่ดีเหล่านี้แหละ เราจะถือว่าพวกเหล่านี้คนที่ถูกกวาดไปจากยูดาห์ยังติดอยู่ คือผู้ที่เราได้ส่งไปจากสถานที่นั้นไปสู่แผ่นดินของชาวเคลเตีย ^๖เราจะตั้งดาของเราดูเขาเพื่อจะกระทำความดี และเราจะพาเขาทั้งหลายกลับมายังแผ่นดินนี้อีก เราจะสร้างเขาทั้งหลายขึ้น และจะไม่รื้อลง เราจะปลูกฝังเขา และไม่ถอนเขาเสีย ^๗เราจะให้จิตใจแก่เขาที่จะรู้จักเราว่า เราคือพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็พระเจ้าของเขา เพราะเขาทั้งหลายจะกลับมามาเราด้วยความเต็มใจ” ^๘แต่พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “เหมือนอย่างมะเดื่อที่เลว ซึ่งเลวมากจนรับประทานไม่ได้ นั้น เราจะกระทำต่อเศเตเศคียาร์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ทั้งเจ้านายของเขา และชาวเยรูซาเล็มที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งยังค้างอยู่ในแผ่นดินนี้ และผู้ที่ยังอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ^๙เราจะมอบเขาไว้ให้ย้ายไปอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นในโลก เพื่อให้เขาเจ็บปวด ให้เป็นที่ถูกตำหนิ เป็นคำสาปแช่ง เป็นที่ถูกเหยาะเหย้ย และเป็นที่ถูกสาปแช่ง ในที่ทุกแห่งซึ่งเราขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น ^{๑๐}และเราจะส่งดาบและการกันดารอาหาร และโรคระบาดมาท่ามกลางเขา จน

เขาจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาและแก่บรรพบุรุษของเขา”

แผ่นดินอิสราเอลจะถูกทิ้งร้างเป็นเวลาเจ็ดสิบปี

๒๕ ^๑พระวณะซึ่งมาถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับเรื่องชนชาติยูดาห์ทั้งสิ้น ในปีทีสี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ปีนนี้เป็นปีต้นรัชกาลของเบนุดัต เนสซาร์กษัตริย์ของกรุงบาบิโลน ^๒ซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้กล่าวแก่ประชาชนยูดาห์ และแก่ชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้นว่า ^๓“ตั้งแต่ปีที่สิบสามของโยสิยาห์ ราชบุตรของอาโมนกษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงวันนี้เป็นเวลายี่สิบสามปี พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้บอกแก่ท่านทั้งหลายอย่างไม่หยุดยั้ง แต่ท่านหาได้ฟังไม่ ^๔ท่านไม่ฟังหรือเอียงหูของท่านฟัง แม้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง ^๕กล่าวว่า ‘บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของตน และจากการกระทำผิดของตน และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าต่อไปเป็นนิตย์ ^๖อย่าไปติดตามพระอื่นเพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น หรือยิวเยาเราให้ไกรธด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า แล้วเราจะไม่ทำอันตรายแก่เจ้า’ ^๗พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายก็ไม่ฟังเรา เพื่อเจ้าจะได้ยิวเยาเราให้กริ้วด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า ซึ่งเป็นผลร้ายแก่เจ้าเอง’ ^๘เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะเจ้าไม่ฟังถ้อยคำของเรา’ ^๙พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘ดูเถิด เราจะส่งคนไปนำครอบครัวทั้งสิ้นของเศเตเศคียาห์และเบนุดัต เนสซาร์กษัตริย์บาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา และเราจะนำเขาทั้งหลายมาต่อสู่แผ่นดินนี้และต่อสู่คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ และต่อสู่บรรดาประชาชาติเหล่านี้ซึ่งอยู่ล้อมรอบ เราจะทำลายเขาทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง และเราจะกระทำให้เขาเป็นที่น่าตกตะลึง และเป็นที่เย้ยหยันและเป็นที่ยกย่องอยู่เนื่องนิตย์ ^{๑๐}ยิ่งกว่านั้นอีก เราจะกำจัดเสียงบันเทิงและเสียงร่าเริง เสียงเง้าบ่าว และเสียงเจ้าสาว เสียงหีนไม่ และเสียงตบเท้าเสียงเสียจากเจ้า’ ^{๑๑}แผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะเป็นที่ยกย่องและที่น่าตกตะลึง และ

ประชาชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์กรุงบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี”^{๑๒} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘ต่อมาเมื่อครบเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะลงโทษกษัตริย์บาบิโลนและประชาชาตินั้น คือแผ่นดินของชาวเคลเดีย เพราะความชั่วช้าของเขาทิ้งหลาย กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างอยู่เหมือนนิตย์’^{๑๓} เราจะนำถ้อยคำทั้งสิ้นให้สำเร็จที่แผ่นดินนั้น คือถ้อยคำที่เราได้กล่าวสู่เมืองนั้น คือทุกสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือนี้ ซึ่งเยเรมีย์ได้พยากรณ์แก่บรรดาประชาชาติทั้งสิ้น^{๑๔} เพราะว่าจะมีหลายประชาชาติและบรรดามหากษัตริย์กระทำให้เขาเหล่านั้นเป็นทาสทั้งเขาทั้งหลายด้วย และเราจะตอบแทนเขาทั้งหลายตามการกระทำและผลงานแห่งมือของเขา”

ถ้วยน้ำองุ่นแห่งพระพิโรธ สำหรับบรรดาประชาชาติ

^{๑๕} พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า “จงเอาถ้วยน้ำองุ่นแห่งความพิโรธนี้ไปจากมือเรา และบังคับบรรดาประชาชาติซึ่งเราส่งเจ้าไปนั้นให้ดื่มจากถ้วยนั้น”^{๑๖} เขาจะดื่มและเดินโซเซและบ้าคลั่งไปเนื่องด้วยดาบ ซึ่งเราจะส่งไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย”^{๑๗} ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรับถ้วยมาจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ และบังคับประชาชาติทั้งสิ้น ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าไปหาคนดื่ม^{๑๘} คือกรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองแห่งยูดาห์ ทั้งบรรดากษัตริย์และเจ้านายของเมืองนั้น เพื่อจะกระทำให้เป็นที่รกร้าง และเป็นที่น่าตกตะลึง เป็นที่เย้ยหยัน และเป็นที่น่าสาปแช่งอย่างทุกวันนี้^{๑๙} ฟาโรห์ กษัตริย์แห่งอียิปต์ กับ บรรดาข้าราชการ และ เจ้านาย และ ประชาชน ของท่านนั้น^{๒๐} และบรรดาชนที่ปะปนกัน บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินอัส และบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินฟีลิสเตีย เมืองอัสเคโลน กาสซาเอโครน และส่วนชาวเมืองอัสโดดที่เหลือนอยู่^{๒๑} เอโดม โมอับและคนอัมโมน^{๒๒} บรรดากษัตริย์แห่งเมืองไทระ บรรดากษัตริย์เมืองไซดอน และ บรรดากษัตริย์แห่งเกาะต่างๆ ฟากทะเลข้างโน้น^{๒๓} เมืองเดดาน เทมานูส และบรรดาคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด^{๒๔} บรรดากษัตริย์แห่งอาระเบีย และบรรดากษัตริย์แห่งประชาชนที่ปะปนกันอยู่ในถิ่นทุรกันดาร^{๒๕} บรรดากษัตริย์แห่งคิมรี และ

บรรดากษัตริย์แห่งเอลาม และบรรดากษัตริย์ของมีเดีย^{๒๖} บรรดากษัตริย์แห่งเมืองทิศเหนือ ทั้งไกลและใกล้ ที่ละเมืองๆ และบรรดาราชาอาณาจักรแห่งโลกซึ่งอยู่บนพื้นพิภพ และกษัตริย์แห่งเซซซิก จะดื่มภายหลังกษัตริย์เหล่านี้”^{๒๗} “แล้วเจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงดื่มให้เมาแล้วก็อาเจียน จงล้มลงและอย่าลุกขึ้นอีกเลยเนื่องด้วยดาบ ซึ่งเราจะส่งมาท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย’”^{๒๘} และถ้าเขาปฏิเสธไม่รับ ถ้วยจากมือของเจ้าดื่ม เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะต้องดื่ม’^{๒๙} เพราะ ดูเถิด เราได้เริ่มทำโทษเมืองซึ่งเรียกตามนามของเราแล้ว และเจ้าจะลายนวลไปได้โดยไม่ถูกโทษหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจะลายนวลไปไม่ได้ เพราะเราจะเรียกดาบเล่มหนึ่งมาเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น”^{๓๐} เพราะฉะนั้น เจ้าจงพยากรณ์คำเหล่านี้ทั้งสิ้นสู่เขาทั้งหลาย และกล่าวแก่เขาว่า ‘พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งเสียงคำรามจากที่สูง และจากที่ฟ้านักอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระองค์จะเปล่ง พระสุรเสียง พระองค์จะเปล่งเสียงคำราม มากมาย ต่อคอกแกะของพระองค์ และทรงให้ร้องอย่างกับคนที่ย้ายองุ่นให้ร้องต่อชาวพิภพทั้งสิ้น”^{๓๑} เสียงกัมปนาทจะก้องไปทั่วปลายพิภพ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมีคติดับบรรดาประชาชาติ พระองค์จะทรงเข้าพิพากษาเนื้อหนังทั้งสิ้น ส่วนคนช้วนั้น พระองค์จะทรงฟันเสียด้วยดาบ’ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ”^{๓๒} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ‘ดูเถิด ความร้ายจะไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น และลมหมุนใหญ่จะปั่นป่วนขึ้นมาจากส่วนพิภพโลกที่ไกลที่สุด”^{๓๓} และบรรดาผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารในวันนั้น จะมีจากปลายโลกข้างนี้ถึงปลายโลกข้างนั้น เขาเหล่านั้นจะไม่มีใครรอดครวญให้ หรือรวบรวมหรือฝังไว้ แต่จะเป็นมูลสัตว์อยู่บนพื้นดิน””^{๓๔} ท่านผู้เลียงแกะทั้งหลายเอ๋ย จงคร่ำครวญและร้องเกิด ท่านเจ้าของฝูงแกะ จงกลิ้งเกลือกในซีเด้า เพราะวันเวลาของการสังหารเจ้าและที่เจ้าต้องกระจัดกระจายมาถึงแล้ว และเจ้าทั้งหลายจะล้มลงเหมือนภาษณะงาม”^{๓๕} ผู้เลียงแกะจะไม่มีทางหนี หรือเจ้าของฝูงแกะ

ไม่มีทางรอดหนีไป^{๓๖} จะได้ฟังเสียงร้องของผู้เลี้ยงแกะ และเสียงคร่ำครวญของเจ้าของฝูงแกะ เพราะว่าพระเจ้าทรงทำลายลานหญ้าของเขาทั้งหลายเสียแล้ว^{๓๗} และคอกแกะที่สงบสุขก็ถูกตัดให้ล้มลงเสียแล้ว^{๓๘} เนื่องด้วยความกริ้วอันแรงกล้าของพระเจ้าโฮวาร์ห์^{๓๙} พระองค์ทรงออกจากที่ชุมนุมของพระองค์อย่างสิงโต เพราะว่าแผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เพราะเหตุความคดโกงของพระเจ้าผู้เข้มงวด และเพราะเหตุความกริ้วอันแรงกล้าของพระองค์

ประชาชนผู้เข้ญว้าจะฆ่าเยเรมีย์

๒๖

๑ ใน ต้น รัช กาล ของ เย โฮ ยา คิ ม ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวณะนี้มาจากพระเจ้าโฮวาร์ห์ว่า^๒ “พระเจ้าโฮวาร์ห์ตรัสตั้งนินว่า จงยืนอยู่ในลานพระนิเวศแห่งพระเจ้าโฮวาร์ห์ และจงพูดกับบรรดาหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งมานมัสการในพระนิเวศของพระเจ้าโฮวาร์ห์ คือพูดบรรดาถ้อยคำที่เราสั่งเจ้าให้พูดกับเขา อย่าเก็บไว้สักคำเดียว^๓ บางทีเขาจะฟัง และทุกคนจะกลับจากทางชั่วของเขา และเราจะกลับใจไม่ทำความร้ายซึ่งเราเจตนาจะกระทำต่อเขาทั้งหลาย เนื่องด้วยการกระทำที่ชั่วร้ายของเขาทั้งหลาย^๔ เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า ‘พระเจ้าโฮวาร์ห์ตรัสตั้งนินว่า ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเรา ที่ จะดำเนินตามราชบัญญัติที่เราได้วางไว้ต่อหน้าเจ้า^๕ และเชื่อฟังถ้อยคำของบรรดาผู้รับใช้ของเรา คือบรรดาผู้พยากรณ์ซึ่งเราได้ส่งไปหาเจ้าอย่าง ไม่หยุดยั้ง คือส่งพวกเขาไป ถึงเจ้าจะมีได้เชื่อฟัง^๖ แล้วเราจะกระทำให้ พระ นิเวศ นี้ เหมือนอย่างซีโลห์ และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่สาปแก่บรรดาประชาชาติทั่วโลก’”^๗ บรรดาปุโรหิต และผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้นได้ยินเยเรมีย์พูด ถ้อยคำเหล่านี้ ในพระ นิเวศ ของพระเจ้าโฮวาร์ห์^๘ และต่อมาเมื่อเยเรมีย์ได้จับคำพูดทั้งสิ้นซึ่งพระเจ้าโฮวาร์ห์ได้บัญชาท่านให้พูดแก่บรรดาประชาชนนั้น พวกปุโรหิต และผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้นได้จับเยเรมีย์กล่าวว่า “เจ้าจะต้องตายแน่^๙ ทำไมเจ้า จึง พยากรณ์ ในพระนาม ของ พระ เย โฮ วาร์ห์ ว่า ‘พระ นิเวศ นี้ จะ เหมือน ซี โลห์ และ เมืองนี้ จะ รกร้าง ปราศจากคนอาศัย’” และประชาชนทั้งสิ้น ก็ รวม ตัว กัน ต่อ ต้าน เยเร

มีย์ ที่ พระ นิเวศ ของ พระ เย โฮ วาร์ห์^{๑๐} เมื่อบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ได้ยินสิ่งเหล่านี้แล้ว ท่านก็ขึ้นมาจากพระราชวังถึงพระนิเวศของพระเจ้าโฮวาร์ห์ และมาหนึ่งในทางเข้าประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเจ้าโฮวาร์ห์^{๑๑} แล้ว บรรดาปุโรหิต และผู้พยากรณ์จึงทูลเจ้านายและบอกประชาชนทั้งปวงว่า “ชายคนนี้ควรแก่การตัดสินลงโทษถึงความตาย เพราะเขาพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินกับหูของท่านเองแล้ว”^{๑๒} เยเรมีย์จึงทูลเจ้านายทั้งสิ้นและบอกประชาชนทั้งปวงว่า “พระเจ้าโฮวาร์ห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาพยากรณ์ต่อพระนิเวศและเมืองนี้ ตามถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินมา^{๑๓} เพราะฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายจงแก้ไขพฤติกรรมและการกระทำของท่านทั้งหลาย และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าโฮวาร์ห์พระเจ้าของท่าน และพระเจ้าโฮวาร์ห์จะทรงกลับพระทัยจากความร้ายซึ่งพระองค์ได้ทรงประกาศเตือนท่าน^{๑๔} แต่ส่วนตัวข้าพเจ้าดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ในมือของท่านทั้งหลาย จะกระทำแก่ข้าพเจ้าตามที่ท่านเห็นดีและเห็นชอบ^{๑๕} ขอแต่เพียงให้ทราบแน่ๆ ถ้าท่านประหารข้าพเจ้า ก็คนไร้ความผิดต้องตายนั้น ตัวท่านเองและเมืองนี้และชาวเมืองนี้ต้องรับผิดชอบ เพราะความจริงพระเจ้าโฮวาร์ห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาพูด ถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นให้เข้าหูของท่าน”^{๑๖} แล้วเจ้านายและประชาชนทั้งสิ้นได้พูดกับบรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ว่า “ชายผู้นี้ไม่สมควรที่จะต้องคำพิพากษาถึงความตาย เพราะเขาได้พูดกับเราในพระนามของพระเจ้าโฮวาร์ห์พระเจ้าของเรา”^{๑๗} และผู้ใหญ่บางคนแห่งแผ่นดินนั้นก็ลุกขึ้นพูดกับประชาชนทั้งสิ้นที่ประชุมกันอยู่ในสมัยเสเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นของยูดาห์ว่า “พระเจ้าโฮวาร์ห์จอมโยธาตรัสตั้งนินว่า เมืองศิโยนจะถูกไถเหมือนกับไถนา กรุงเยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองลึงปรักหักพัง และภูเขาที่ตั้งของพระนิเวศนั้นจะเป็นเหมือนที่สูงในป่าไม้”^{๑๘} เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และคนยูดาห์ทั้งสิ้นได้ฆ่าเขาเสียหรือ ท่านได้ยำเกรงพระเจ้าโฮวาร์ห์และทูลวิงวอนขอพระเจ้าโฮวาร์ห์ และพระเจ้าโฮวาร์ห์ได้กลับพระทัยต่อความร้ายซึ่งพระองค์ทรงประกาศเตือนเขาเหล่านั้นมิใช่

หรือ แต่เรากำลังจะนำเหตุร้ายใหญ่ยิ่งมาสู่จิตใจเราเอง

ผู้พยากรณ์อูรีอาห์ถูกฆ่าเสีย

๒๐ ยังมี ชาย อีก คน หนึ่ง ผู้ พยากรณ์ ใน พระนาม ของพระเยโฮวาห์ ชื่ออูรีอาห์ บุตรชายเซไมอาห์ ชาว ตีรียาทุเยออาริม ท่านได้พยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้และแผ่นดินนี้ตามบรรดาถ้อยคำของเยเรมีย์ ๒๑ และเมื่อ กษัตริย์เยโฮยาคิม พร้อมกับบรรดาทแกล้ว ทหาร และ บรรดา เจ้า นาย ได้ยิน ถ้อยคำ นี้ กษัตริย์ก็ทรงแสวงหาจะสังหารท่านเสีย และเมื่ออูรีอาห์ได้ยินเรื่องนี้ ท่านก็กลัวจึงหนีรอดไปยังอียิปต์ ๒๒ แล้วกษัตริย์เยโฮยาคิมก็ส่งชายบางคน คือเอลนาธันบุตรชายอัคโบร์และคนอื่นอีก ไปยังอียิปต์ ๒๓ และ เขา ทั้ง หลาย จับอูรีอาห์มาจากอียิปต์ และนำท่านมาถวาย กษัตริย์เยโฮยาคิม พระองค์ทรงประหารท่านเสียด้วยดาบ และโยนศพเข้าไปในที่ฝังศพของ คน สามัญ” ๒๔ แต่ มือ ของอุฮาติคัม บุตรชายซาฟานอยู่กับเยเรมีย์ ฉะนั้นเยเรมีย์จึงมิได้ถูกมอบให้ในมือประชาชนเพื่อประหารชีวิตท่าน

บทเรียนจากแอก

๒๗ ๑ ในต้นรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวจนะนี้มาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า ๒ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ ข้าพเจ้า ดังนี้ว่า “จงทำสายรัดและแอกสำหรับตัวเจ้า จงสวมคอของเจ้า ๓ และส่งมันไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม กษัตริย์แห่งโมอับและกษัตริย์แห่งคนอัมโมน กษัตริย์แห่งไทระ และกษัตริย์แห่งไซดอน ด้วยมือของทูตที่เข้ามาเข้าเสเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ๔ จงฝากคำกำชับเหล่านี้แก่บรรดานายของเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าจงกล่าวเรื่องต่อไปนี้ให้นายของเจ้าฟังว่า ๕ นี่คือการเอง ผู้ได้สร้างโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์ ซึ่งอยู่บนพื้นดิน ด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งและด้วยแขนที่เหยียดออกของเรา และเราจะให้แก่ผู้ใดก็ได้แต่เรารู้เห็นชอบ ๖ บัดนี้ เราได้ให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งสิ้นไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราได้ให้สัตว์ป่าทุ่งแก่เขาด้วยที่

จะปรนนิบัติเขา ๗ บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะต้องปรนนิบัติตัวเขา ลูกและหลานของเขา จนกว่าเวลากำหนดแห่งแผ่นดินของเขา ท่านเองจะมาถึง แล้วหลายประชาชาติและบรรดามหากษัตริย์จะกระทำท่านเป็นทาสของเขาทิ้งหลาย ๘ แต่ต่อมาถ้าประชาชาติใดหรือราชอาณาจักรใด จะไม่ปรนนิบัติเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนคนนี้ และไม่ยอมวางคอไว้ใต้แอกของกษัตริย์บาบิโลน เราจะลงโทษประชาชาตินั้นด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ จนกว่าเราจะล้างผลาญเสียด้วยมือของเขา ๙ เพราะฉะนั้นอย่าฟังผู้พยากรณ์ หรือพวกโหรหรือคนช่างฝันของเจ้า หรือหมอดูหรือนักวิทยาศาสตร์ของเจ้า ผู้ซึ่งกล่าวแก่เจ้าว่า ‘ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งกรุงบาบิโลนดอก’ ๑๐ เพราะซึ่งเขาพยากรณ์ให้ท่านนั้นเป็นความเท็จ อันยังผลให้ท่านต้องโยกย้ายไกลไปจากแผ่นดินของท่าน และเราจะขับไล่ท่านออกไป และท่านจะพินาศ ๑๑ แต่ประชาชาติใดซึ่งเอาคอของตนวางไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และปรนนิบัติท่าน เราจะละเขาไว้บนแผ่นดินของเขา เพื่อให้ทำไร่ไถนา และให้อาศัยอยู่ที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ”

เยเรมีย์เตือนให้เชื่อฟัง กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

๑๒ ข้าพเจ้าได้ ทูล เสดศึ ยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ว่า “จงเอาคอของท่านไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และปรนนิบัติเขาและประชาชนของเขา และจงมีชีวิตอยู่ ๑๓ ทำไมท่านกับชนชาติของท่านจะมาตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงล้นวาจาเกี่ยวกับประชาชาติใดๆซึ่งจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน ๑๔ อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ผู้กล่าวแก่เจ้าว่า ‘ท่านจะไม่ปรนนิบัติ กษัตริย์แห่งบาบิโลนดอก’ เพราะซึ่งเขาทั้งหลายพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นการมูสา ๑๕ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราไม่ได้ใช้เขา แต่เขาพยากรณ์เท็จในนามของเรา ซึ่งยังผลให้เราต้องขับไล่เจ้าออกไปและเจ้าจะต้องพินาศ ทั้งตัวเจ้าและผู้พยากรณ์ทั้งหลายซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้า” ๑๖ และข้าพเจ้าก็ได้พูดกับปุโรหิตและประชาชนนี้ทั้งสิ้นว่า

“พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า อย่าเชื่อฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ของเจ้า ซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้าว่า ‘ดูเถิด ไม่ช้าเราจะนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมาจากกรุงบาบิโลน’ เพราะซึ่งเขาพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นความจริง ^{๑๗}อย่าเชื่อฟังเขาเลย จงปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน และมีชีวิตอยู่ ทั่วไผ่เมืองนี้ จะร้างเปล่า ^{๑๘}แต่ถ้าเขาเหล่านั้นเป็นผู้พยากรณ์ และถ้าพระวจนะของพระเยโฮวาห์อยู่กับเขา ก็ขอให้เขาทูลวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่า ให้เครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในกรุงเยรูซาเล็ม อย่าให้ไปยังบาบิโลน ^{๑๙}เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับบรรดาเสา ขันสาคร และ ขวดตอง และเครื่องใช้อื่นๆ ที่เหลืออยู่ในเมืองนี้ ^{๒๐}ที่เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนมิได้รับเอาไป เมื่อท่านได้จับเอาเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาขุนนางของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ถูกกวาดต้อนจากกรุงเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน ^{๒๑}พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับเรื่องเครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม ^{๒๒}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เครื่องใช้เหล่านั้นจะถูกขนไปยังบาบิโลน และจะค้างอยู่ที่นั่นจนถึงวันที่เราเอาใจใส่มัน แล้วเราจึงจะนำมามันกลับขึ้นมา และให้กลับสู่สถานที่นี่”

คำพยากรณ์เท็จของฮานันยาห์

๒๘ ^๑ต่อมาในปีเดียวกันนั้นเมื่อต้นรัชกาลเศเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ในเดือนที่ห้าปีที่สี่ ฮานันยาห์บุตรชายของอัสซัวร์ผู้พยากรณ์จากกิเบโอน ได้พูดกับข้าพเจ้าในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งหลายว่า ^๒“พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เราได้หักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้ว ^๓ภายในสองปี เราจะนำเครื่องใช้ทั้งสินของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมามายังที่นี่ ซึ่งเป็นภาชนะที่เนบูกัดเนสซาร์

กษัตริย์แห่งบาบิโลนรีบไปจากที่นี่และขนไปยังบาบิโลน ^๔เราจะนำเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาผู้ที่ถูกกวาดจากยูดาห์ ผู้ซึ่งไปยังบาบิโลนกลับมาด้วยที่นี่ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้และกล่าวว่า เราจะหักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน” ^๕แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็พูดกับฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและต่อหน้าประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ^๖และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า “เอเมน ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนั้นเถิด ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ถ้อยคำซึ่งท่านพยากรณ์นั้นเป็นจริง และนำเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และบรรดาผู้ถูกกวาดไป ทั้งสินกลับมาจากบาบิโลนยังที่นี่ ^๗ถึงกระนั้นก็ขอฟังถ้อยคำนี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดให้ท่านได้ยินและให้ประชาชนทั้งหลายนี้ได้ยิน ^๘บรรดาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ก่อนท่าน และ ข้าพเจ้า ตั้งแต่โบราณกาล ได้พยากรณ์ถึงสงคราม เหตุร้ายต่างๆ และโรคระบาดอันมีแก่หลายประเทศและหลายราชอาณาจักรใหญ่ๆ ^๙ส่วนผู้พยากรณ์ผู้พยากรณ์ว่าจะมีสันติภาพ เมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของผู้พยากรณ์นั้น จึงรู้กันว่าพระเยโฮวาห์ทรงใช้ผู้พยากรณ์นั้นจริง” ^{๑๐}แล้วฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ปลดแอกออกจากคอของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และหักมันเสีย ^{๑๑}และฮานันยาห์ได้กล่าวต่อหน้าประชาชนทั้งสินว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า อย่างนั้นแหละ เราจะหักแอกของเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนจากคอของบรรดาประชาชาติ ทั้งสินภายในสองปี” แต่เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็ออกไปเสีย ^{๑๒}หลังจากที่ฮานันยาห์ผู้พยากรณ์หักแอกจากคอของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์เยเรมีย์ว่า ^{๑๓}“จงไปบอกฮานันยาห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าได้หักแอกไม้’ แต่เจ้าจะทำแอกเหล็กไว้ให้พวกเขาแทน ^{๑๔}เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า เราได้วางแอกเหล็กไว้บนคอบรรดาประชาชาติเหล่านั้นทั้งสิน ให้เขาปรนนิบัติเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและเขาทั้งหลายจะปรนนิบัติเขา เพราะเราได้ยกให้เขาแล้วถึงแม้ว่าสัตว์ป่าทุ่งด้วย”

เยเรมีย์พยากรณ์ ถึงความตายของฮานันยาห์

๑๕ และ เยเรมีย์ ผู้พยากรณ์ ได้ พูด กับ ฮานันยาห์ ผู้พยากรณ์ ว่า “ฮานันยาห์ ขอท่านฟัง พระเยโฮวาห์ มิได้ทรงใช้ท่าน แต่ท่านได้ กระทำให้ ชนชาติ นี้ วางใจ ใน ความ เท็จ ๑๖ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ ตรัสว่า ดูเถิด เราจะย้ายเจ้าไปจากพื้นโลก ในปีเดียวกันเอง เจ้าจะต้องตาย เพราะเจ้าได้สอนให้กบฏต่อ พระเยโฮวาห์” ๑๗ ในปีเดียวกันนั้น ในเดือนที่เจ็ด ฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ตาย

เยเรมีย์เขียนถึงพวกเชลยในบาบิโลน

๒๘ ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในจดหมายซึ่ง เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฝากไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงพวกผู้ใหญ่ที่เหลื่ออยู่ของพวกที่เป็นเชลย และถึงบรรดาปุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์ได้ให้กวาดไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน ๒ (นี่เป็น เรื่อง หลังก จาก กษัตริย์เยโค นียาห์ และ พระราชินี พวกชนที่บรรดาเจ้านายของยูดาห์และเยรูซาเล็ม และบรรดาช่างไม้ และ ช่างเหล็ก ได้ ออก ไป จากกรุงเยรูซาเล็มแล้ว) ๓ จดหมายนั้นได้ส่งไปด้วยมือของ เอลาสะห์ บุตรชาย ของซาฟาน และเกมาริยาห์ บุตรชายฮิลคียาห์ (ผู้ซึ่งเศเศคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ส่งไปที่บาบิโลนยังเนบูกัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน) จดหมายนั้นว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้แก่บรรดาผู้เป็นเชลย ผู้ซึ่งเราได้เนรเทศเขาไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน นั้นว่า ๔ จงสร้าง เรือน ของ เจ้า และอาศัยอยู่ในเรือนนั้น จงปลูกสวน และรับประทานผลไม้ที่ได้นั้น ๖ จงมีภรรยาและให้กำเนิดบุตรชายบุตรสาว จงหาภรรยาให้บุตรชาย ของเจ้าทั้งหลาย และยกบุตรสาวของเจ้าให้แต่งงานเสีย เพื่อนางจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว เพื่อเจ้าทั้งหลายจะทวีมากขึ้นที่นั่นและไม่ห้อยลง ๗ แต่จงส่งเสริมสันติภาพของเมือง ซึ่งเราได้กวาดเจ้าให้ไปเป็นเชลยอยู่นั้น และจงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อเมืองนั้น เพราะว่าเจ้าทั้งหลายจะพบสันติภาพของเจ้าในสันติภาพ ของเมืองนั้น ๘ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า อายายอมให้ผู้พยากรณ์

ของเจ้าทั้งหลาย หรือพวกโหระของเจ้า ผู้อยู่ท่ามกลาง หลอกหลวงเจ้า และอย่าเชื่อความฝันซึ่งเขาทั้งหลายได้ฝันเห็น ๙ เพราะที่เขายพยากรณ์แก่เจ้าในนามของเรานั้นเป็นความเท็จ เรามิได้ใช้เขาไป พระเยโฮวาห์ ตรัสดังนี้แหละ ๑๐ เพราะพระเยโฮวาห์ ตรัสดังนี้ว่า เมื่อเจ็ดสิบปีแห่งบาบิโลนครบแล้ว เราจะเยี่ยมเยียนเจ้า และจะให้ถ้อยคำอันดีของเราสำเร็จเพื่อเจ้า และจะนำเจ้ากลับมาสู่สถานที่นี้ ๑๑ พระเยโฮวาห์ ตรัสว่า เพราะเราว่างงานที่เรามิไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสันติภาพ ไม่ใช่เพื่อความทุกข์ยาก เพื่อจะให้โอนาคตามที่เราคาดหมายไว้แก่เจ้า ๑๒ แล้วเจ้าจะทูล ขอดต่อเรา และมาอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังเจ้า ๑๓ เจ้าจะแสวงหาเราและพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า ๑๔ พระเยโฮวาห์ ตรัสว่า เราจะให้เจ้าพบเรา และเราจะให้การเป็นเชลยของเจ้ากลับสู่สภาพดี และรวบรวมเจ้ามาจากบรรดาประชาชาติ และจากทุกที่ที่เราขับไล่เจ้าให้ไปอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ ตรัสดังนี้แหละ และเราจะนำเจ้ากลับมายังที่ซึ่งเราเนรเทศเจ้าให้จากไปนั้น ๑๕ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ได้เพาะให้มีผู้พยากรณ์สำหรับเราทั้งหลายขึ้นในบาบิโลน’ ๑๖ จงทราบว่าการที่พระเยโฮวาห์ ตรัสดังนี้เกี่ยวกับกษัตริย์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และเกี่ยวกับประชาชนทั้งสิ้นผู้อาศัยอยู่ในเมืองนี้ คือญาติพี่น้องของท่าน ผู้มิได้ถูกเนรเทศไปกับท่านว่า ๑๗ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะส่งดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาดมาเหนือเขาทั้งหลาย และเราจะกระทำให้เขาทั้งหลายเหมือนกับมะเดื่อที่เสียซึ่งเลวมากจนเขารับประทานไม่ได้ ๑๘ เราจะข่มเหงเขาด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด และจะกระทำเขาให้ย้ายไปอยู่ในราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก ให้เป็นคำสาป ให้เป็นที่น่าตกตะลึง ให้เป็นที่เย้ยหยันเป็นที่ินทาท่ามกลาง บรรดาประชาชาติซึ่งเราได้ ขับไล่ ให้เขาไปอยู่นั้น ๑๙ พระเยโฮวาห์ ตรัสว่า เพราะว่าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราที่ส่งมายังเขาอย่าง ไม่หยุดยั้ง โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา แต่เจ้าทั้งหลายไม่ยอมฟัง พระเยโฮวาห์ ตรัสดังนี้แหละ” ๒๐ เจ้าทั้งปวงผู้ถูกเนรเทศ ผู้ซึ่งเราส่งไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน จงฟัง

พระวณะของพระเยโฮวาห์ที่ว่า ^{๒๑}“พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้เกี่ยวกับอาหับบุตรชายของโคลายาห์ และเศเดคียาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้ซึ่งได้พยากรณ์เท็จแก่เจ้าในนามของเรา ดูเถิด เราจะมอบเขาทั้งสองไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะฆ่าเขาทั้งสองเสียต่อหน้าต่อตาเจ้า ^{๒๒} เหตุที่เขาทั้งสองบรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศจากยูดาห์ไปถึงบาบิโลนจะใช้คำสาปต่อไปนี้ว่า ‘ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เจ้าเหมือนเศเดคียาห์และอาหับ ผู้ที่กษัตริย์บาบิโลนคลอกเสียด้วยไฟ’ ^{๒๓} เพราะเขาทั้งสองได้กระทำความเลวร้ายในอิสราเอล ได้ล่วงประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน และได้พูดถ้อยคำเท็จในนามของเรา ซึ่งเรามีได้บัญชาเขา เราเป็นผู้ที่รู้และเราเป็นพยาน” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^{๒๔} เจ้าจงบอกเขไม่อาหับชาวเนเฮลามาว่า ^{๒๕} “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้ส่งจดหมายในนามของเจ้า ไปยังประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และยังเศฟันยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ปุโรหิต และยังปุโรหิตทั้งปวงว่า ^{๒๖} ‘พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเจ้าให้เป็นปุโรหิตแทนเยโฮยาดาปุโรหิต ให้เป็นเจ้าหน้าที่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ควบคุมคนบ้ำทุกคนที่ตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์ ให้จับเขาใส่คุกและใส่ค้ำ’ ^{๒๗} ฉะนั้นบัดนี้ที่เจ้ามิได้ทำตามได้ต่อว่าเยเรมีย์ชาวอานาโทผู้ซึ่งตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์แก่เจ้า ^{๒๘} เพราะเขาได้ส่งจดหมายมายังเราในบาบิโลนว่า ‘การที่เจ้าเป็นเชลยนั้นจะเนิ่นนาน จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น และปลูกสวนและรับประทานผลที่ได้มัน’” ^{๒๙} เศฟันยาห์ปุโรหิตอ่านจดหมายนี้ให้เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฟัง ^{๓๐} แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า ^{๓๑} “จงเขียนไปถึงบรรดาผู้เป็นเชลยทั้งปวงว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเขาไม่อาหับชาวเนเฮลามาว่า เพราะว่าเขาไม่อาหับได้พยากรณ์แก่เจ้าเมื่อเรามีได้ใช้เขา และได้ทรงกระทำให้เจ้าวางใจในคำเท็จ ^{๓๒} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะลงโทษเขาไม่อาหับชาวเนเฮลามาและเชื้อสายของเขา เขาจะไม่มีสักคนหนึ่งที่จะอาศัยอยู่ในท่ามกลางชนชาตินี้ ทั้งเขาจะมิได้เห็นความดีซึ่งเราจะกระทำแก่ประชาชนของเรา เพราะ

เขาได้สอนให้กบฏต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ”

พระเจ้าทรงบัญชาให้เยเรมีย์เขียนพระวณะของพระองค์

^๓ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า ^๒ “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงเขียนถ้อยคำทั้งสินที่เราได้บอกแก่เจ้าไว้ในหนังสือม้วนหนึ่ง ^๓ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรา คืออิสราเอลและยูดาห์ที่เป็นเชลยกลับคืนสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเราจะนำเขามายังแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะได้ถึงกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น” “ต่อไปนี้เป็นพระวณะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับอิสราเอลและยูดาห์ว่า ^๔ “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้ยินเสียงร้องเพราะความกลัวตัวสัน ความสยดสยองและความไร้สันติภาพ ^๕ จงถามเถิดและดูว่า ผู้ชายจะคลอดบุตรได้หรือไม่เราจึงเห็นผู้ชายทุกคนเอามือกดไว้ที่เอวเหมือนผู้หญิงจะคลอดบุตร ทำไมหน้าตาทุกคนจึงซีดไป ^๖ อนิจจาเอ๋ย เพราะวันนั้นใหญ่โตเหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือนเป็นเวลาทุกข์ใจของยาโคบ แต่เขาก็ยังจะรอดวันนั้นไปได้ ^๗ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเหตุการณ์จะเกิดขึ้น คือเราจะหักแอกจากคอกของเจ้าทั้งหลายเสีย และเราจะระบิดพันธนะของเจ้าเสีย และคนต่างชาติจะไม่ทำให้เขาเป็นทาสอีก

ผู้ที่ใหญ่กว่าดาวิดจะครอบครองในอิสราเอล

^๘ แต่เขาทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย และดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลายผู้ซึ่งเราจะตั้งขึ้นเพื่อเขา ^๙ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าครั่นคร้าม เพราะ ดูเถิด เราจะช่วยเจ้าจากที่ไกลให้รอด ทั้งเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมา และมีความสงบและความสบาย และจะไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ ^{๑๐} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้รอด เราจะกระทำให้บรรดาประชาชาติทั้ง

สิ้นถึงอวสาน คือผู้ซึ่งเราได้กระจายเจ้าให้ไปอยู่ท่ามกลางเขานั่น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอวสาน เราจะตีสอนเจ้าตามขนาด และด้วยประการใดก็ตาม เราจะไม่ปล่อยเจ้าโดยไม่มีโทษ ^{๑๒} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า รอยฟกช้ำของเจ้ารักษาไม่หาย และบาดแผลของเจ้าก็ฉกรรจ์ ^{๑๓} ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยคดีของเจ้า ไม่มี การ รักษา บาดแผลของเจ้า ไม่มี ยารักษาเจ้า ^{๑๔} คนรักทั้งสิ้นของเจ้าได้ลืมเจ้าเสีย เขาทั้งหลายไม่แสวงหาเจ้าแล้ว เพราะเราตีเจ้าอย่างการโบยตีของศัตรู เป็นการลงโทษอย่างของคนโหดร้าย เพราะว่าความชั่วช้าของเจ้าก็มากมาย เพราะว่าบาปของเจ้าก็ทวีขึ้น ^{๑๕} ฉนั้นเจ้าร้องเพราะความเจ็บของเจ้า ความเศร้าโศกของเจ้ารักษาไม่หาย เพราะว่าความชั่วช้าของเจ้ามากมาย เพราะว่าบาปของเจ้าทวีขึ้น เราได้กระทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า ^{๑๖} เพราะฉะนั้นทุกคนที่กินเจ้า เขาจะถูกกิน ปริกษ์ของเจ้า หุมดสิ้นทุกคนจะตกไปเป็นเชลย ผู้เหล่านั้นที่ปล้นเจ้า เขาจะเป็นของถูกปล้น และทุกคนที่กินเจ้าเป็นเหยื่อ เราจะทำให้เขาให้เป็นเหยื่อ ^{๑๗} เพราะเราจะให้เจ้ากลับมาสู่สุขภาพดี และเราจะรักษาบาดแผลของเจ้าให้หาย พระเยโฮวาห์ตรัส เพราะเขาทั้งหลายเรียกเจ้าว่า พวกนอกคอก คือคิโยนซึ่งไม่มีใครแสวงหา ^{๑๘} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้เต็นท์แห่งยาโคบที่เป็นเชลยกลับสู่สภาพเดิม และมีความเอ็นดูในเรื่องที่อาศัยของเขา เขาจะสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่บนเนินของเมือง และพระราชวังจะตั้งอยู่ในที่ที่เคยอยู่ ^{๑๙} จะมีเพลงโมทนาพระคุณออกมาจากที่เหล่านั้น และมีเสียงของผู้ที่รื่นเริง เราจะทำเขาขึ้น และเขาจะไม่มีเพียงน้อยคน เราจะกระทำให้เขามีเกียรติ เขาจะไม่เป็นแต่ผู้เล็กน้อย ^{๒๐} ลูกหลานของเขาจะเป็นเหมือนสมัยก่อน และชุมนุมของเขาจะได้รับการสถาปนาไว้ต่อหน้าเรา และทุกคนที่บีบบังคับเขา เราจะลงโทษ ^{๒๑} ขุนนางของเขาจะเป็นคนหนึ่งในพวกเขาทั้งหลาย ผู้ครอบครองของเขาจะออกมาจากท่ามกลางเขาเอง เราจะกระทำให้ท่านนั้นเข้ามาใกล้ และท่านนั้นจะเข้าใกล้เรา เพราะใครเล่าตั้งใจเข้ามาใกล้เราได้เอง พระเยโฮวาห์ตรัส ^{๒๒} และเจ้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็พระเจ้าของเจ้า” ^{๒๓} ดูเถิด นั้นลม

หมุนของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมหมุนกวาด มันจะตกลงอย่างเจ็บปวดบนศีรษะของคนชั่ว ^{๒๔} ความกลัวอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์จะไม่หยุดยั้ง จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำ และสำเร็จตามพระทัยพระองค์ประสงค์ ในวาระสุดท้าย เจ้าทั้งหลายจะพิจารณาถึงข้อความนี้

อิสราเอลจะกลับไปอยู่ที่แผ่นดินของตน

^๑ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ในวาระ **๓๑** นั้น เราจะเป็นพระเจ้าของบรรดาครอบครัวแห่งอิสราเอล และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา” ^๒ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ชนชาติที่รอดตายจากดาบได้ประสบพระกรุณาคุณที่ในถิ่นทุรกันดาร คืออิสราเอล เมื่อเราให้เขาหยุดพัก” ^๓ พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าแต่ก่อน ตรัสว่า ‘เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้นเราจึงชวนเจ้ามาด้วยความเมตตา ^๔ เราจะสร้างเจ้าอีก และเจ้าจะถูกสร้างใหม่นะ โออิสราเอลพรหมจารีเอ๋ย เจ้าจะตกแต่งตัวเจ้าด้วยร่ามะนาอีก และจะออกไปเต้นรำกับผู้ที่สนุกสนานกัน ^๕ เจ้าจะปลูกสวนองุ่นที่บนภูเขาสะมาเรียอีก ผู้ปลูกก็จะปลูก และจะกินผลนั้น’ ^๖ เพราะว่าจะมีวันเมื่อคนเฝ้ายามที่อยู่บนแดนเทือกเขาเอฟราอิมจะร้องเรียกว่า ‘จงลุกขึ้น ให้เราไปยงค์ิโยนเถิด ไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา’” ^๗ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “จงร้องเพลงด้วยความยินดี เพราะยาโคบ และเปล่งเสียงโห่ร้อง เพราะประมุขของบรรดาประชาชนชาติ จงป่าวร้อง สรรเสริญ และกล่าวว่า ‘โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด คือคนที่เหลืออยู่ของอิสราเอล’” ^๘ ดูเถิด เราจะนำเขามาจากแดนเหนือ และรวบรวมเขา จาก ส่วน ที่ไกล ที่สุด ของ พิกภ มี คนดาบอด คนง่อยอยู่ท่ามกลางเขา ผู้หญิงที่มีครรภ์ และ ผู้หญิง ที่คลอดบุตรจะมาด้วยกัน เขาจะกลับมาที่นี่เป็นหมู่ใหญ่ ^๙ เขาจะมาด้วยการร้องไห้ และด้วยการทูลวิงวอนเราก็จะนำเขา เราจะให้เขาเดินตามแม่น้ำเป็นทางตรง ซึ่งเขาจะไม่สะดุด เพราะเราเป็นบิดาแก่อิสราเอล และเอฟราอิมเป็นบุตรหัวปีของเรา ^{๑๐} โอ บรรดาประชาชนชาติเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และจงประกาศพระวจนะ

นั้นในเกาะทั้งหลายที่ห่างออกไป จงกล่าวว่า ‘ท่านที่กระจ่ายอิสราเอลนั้น จะรวบรวมเขา และจะดูแลเขาอย่างกับผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงแกะของเขา’ ^{๑๑} เพราะพระเยโฮวาห์ทรงไถ่เอาโคบไว้แล้ว และได้ไถ่เขามาจากมือที่แข็งและเกินกว่าเขา ^{๑๒} เขาทั้งหลายจึงจะมาร้องเพลงอยู่บนที่สูงแห่งศิโยน และเขาจะไปอย่างราบรื่น เพราะความดีของพระเยโฮวาห์ เพราะเมล็ดข้าว น้าองุ่น และน้ำมัน และเพราะลูกของแกะและวัว ชีวิตของเขาทั้งหลายจะเหมือนกับสวนที่มีน้ำรด และเขาจะไม่ไต่กอเศรัวอีกต่อไป ^{๑๓} แล้วพวกพราหมจารีจะเปรมปรีดีในการเดินรำ ทั้งคนหนุ่มกับคนแก่ด้วยกัน เราจะกลับความโสโครกเศร้าของเขาให้เป็นความชื่นบาน เราจะปลอบโยนเขา และให้ความยินดีแก่เขาแทนความเศร้าโศก ^{๑๔} เราจะเลี้ยงจิตใจของบุโรฮิตด้วยความอุดมสมบูรณ์ และประชาชนของเราจะพอใจด้วยความดีของเรา’ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^{๑๕} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ได้ยินเสียงในรามมา เป็นเสียงโอดครวญและรำไห่ราเชลร้องให้คร่ำครวญเพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับคำเล่าโลมในเรื่องบุตรทั้งหลายของตน เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว” ^{๑๖} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ระงับเสียงร้องให้คร่ำครวญไว้ และระงับน้ำตาจากตาของเจ้าเสีย เพราะว่าการงานของเจ้าจะได้รับรางวัล พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเขาทั้งหลายจะกลับมาจากแผ่นดินของศัตรู” ^{๑๗} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เรื่องอนาคตของเจ้ายังมีหวัง ว่าลูกหลานของเจ้าจะกลับมายัง พรหมแดนของเขาเอง ^{๑๘} เราได้ยินเอฟราอิมคร่ำครวญว่า ‘พระองค์ทรงติสอนข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกติสอน อย่างลูกวัวที่ยังไม่เชื่อง ขอทรงนำข้าพระองค์กลับ เพื่อข้าพระองค์จะได้กลับสู่สภาพเดิม เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์’ ^{๑๙} เพราะแนนอนหลังจากที่ข้าพระองค์หันไปเสีย ข้าพระองค์ก็กลับใจ และหลังจากที่ข้าพระองค์รับคำสั่งสอนแล้ว ข้าพระองค์ก็ทุบตีดินขาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อับอาย และข้าพระองค์ก็ขายหน้า เพราะว่า ข้าพระองค์ได้ทนความหยามหน้าซึ่งเกิดขึ้นเมื่อยังหนุ่มอยู่” ^{๒๐} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เอฟราอิมเป็นบุตรชายที่รักของเราหรือ เขาเป็นลูกที่รักของเราหรือ เพราะ

ตั้งแต่เราพูดกล่าวโทษเขาตราบไต่ เราก็ยังระลึกถึงเขาอยู่ตราบนั้น เพราะฉะนั้นจิตใจของเราจึงอาลัยเขา เราจะมีความกรุณาต่อเขาแน่” ^{๒๑} จงปักเสากรวยทางไว้สำหรับตน จงทำป้ายบอกทางไว้สำหรับตัว จงปักใจให้ดีถึงทางหลวง คือทางซึ่งเจ้าได้ไปนั้น โออิสราเอลพราหมจารีเอ๋ย จงกลับเถิด จงกลับมายังหัวเมืองเหล่านี้ของเจ้า ^{๒๒} โอ บุตรสาวผู้กลับสัตย์เอ๋ย เจ้าจะเกลียดเกลียดอยู่อีกนานสักเท่าใด เพราะพระเยโฮวาห์ได้สร้างสิ่งใหม่บนพิภพแล้ว คือ ผู้หญิงจะล้อมผู้ชาย” ^{๒๓} พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า “เมื่อเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับสู่สภาพเดิม เขาจะใช้ถ้อยคำต่อไปนี้ในแผ่นดินของยูดาห์ และในหัวเมืองทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง คือ โอ ที่อยู่แห่งความเที่ยงธรรมเอ๋ย ภูเขาบริสุทธิเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการให้พระเจ้านั้น ^{๒๔} ยูดาห์และหัวเมืองทั้งสินนั้น ทั้งบรรดาชาวนา บรรดาผู้ที่ท่องเที่ยวไปมาพร้อมกับฝูงแกะของเขา จะอาศัยอยู่ด้วยกันที่นั่น ^{๒๕} เพราะเราจะให้จิตใจที่อ่อนระอาอันนิ่ม และจิตใจที่โสโครกทุกดวงเราจะให้บริสุทธิ์” ^{๒๖} เมื่อนั้น ข้าพเจ้าตื่นขึ้นและมองดู และการหลับนอนของข้าพเจ้าก็เป็นที่ชื่นใจข้าพเจ้า ^{๒๗} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะหว่านพืชคนและพืชสัตว์ในวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์” ^{๒๘} และจะเป็นไปอย่างนี้ คือเมื่อเราเฝ้าดูเขา เพื่อจะถอนออกและพังลงคว่ำเสีย ทำลาย และนำเหตุร้ายมาฉนไต่ เราจะเฝ้าดูเหนือเขา เพื่อจะสร้าง ขึ้นและปลูกฝังฉนนั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^{๒๙} “ในสมัยนั้น เขาจะไม่กล่าวต่อไปอีกว่า ‘บิดา รับประทาน องุ่น เปรี๊ยะ และ บุตร ก็ เช็ด ฟัน’” ^{๓๐} แต่ทุกคนจะต้องตาย เพราะความชั่วช้าของตนเอง มนุษย์ทุกคนที่รับประทานองุ่น เปรี๊ยะ ก็ จะเช็ดฟัน”

พันธสัญญาใหม่

^{๓๑} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่ กับวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์” ^{๓๒} ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ในวันที่เราจูงมือเขาเพื่อนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเขาผิด ถึงแม้ว่าเรา

“ได้เป็นสามีของเขา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^{๓๓} “แต่ี่จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอล ภายหลังกษัตริย์นั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ “เราจะบรรจุราชบัญญัติของเราไว้ภายในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็พระเจ้าของเขา และเราจะเป็พระเจ้าของเขา และเขาจะเป็ประชาชนของเรา ^{๓๔} และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า ‘จงรู้จักพระเยโฮวาห์’ เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุด ถึงคนใหญ่โตที่สุด” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ “เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาทั้งหลายอีกต่อไป” ^{๓๕} พระเยโฮวาห์ผู้ทรงให้ดวงอาทิตย์เป็นสว่างกลางวัน และทรงให้ ระเบียบตายตัว ของดวงจันทร์ และทรงให้บรรดาดวงดาวเป็นสว่างกลางคืน ผู้ทรงกวนทะเลให้คลื่นกำเริบ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า ^{๓๖} “ถ้าระเบียบตายตัวนี้ต้องพรากไปจากต่อหน้าเรา แล้วเชือกสายของอิสราเอลก็จะต้องหลุดยั้งจากการเป็ประชาชาติหนึ่งต่อหน้าเราเป็นิรันดร์” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^{๓๗} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ถ้าฟ้าสวรรค์เบื้องบนเป็นที่วัดได้ และรากฐานของพิภพเบื้องล่างเป็นที่สำรวจได้ แล้วเราก็จะเหวี่ยงเชือกสายอิสราเอลทิ้งไปเสียหมด ด้วยเหตุบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^{๓๘} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ที่เมืองนี้จะต้องสร้างขึ้นใหม่เพื่อพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หอคอยฮานันเอลไปถึงประตูมูม ^{๓๙} และเชือกวัดจะไปไกลกว่านั้นตรงไปถึงเนินเขากาเรบ แล้วจะเลี้ยวไปถึงตำบลโกอาห์ ^{๔๐} หุบเขาแห่งขากศพและซีเด้า ทั้งสิ้นนั้น และทุ่งนาทั้งหมดไกลไปจนถึงลำธารขิดโรนจนถึงมูมประตูมาไปทางตะวันออก จะเป็นทีบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์จะไม่เป็นทีถอนรากหรือคว่ำต่อไปอีกเป็นิรันดร์”

เยเรมีย์ซื้อนาแปลงหนึ่ง

๓๒ ^๑ พระวจนะ ซึ่ง มา จาก พระ เย โฮ วาห์ ถึง เยเรมีย์ ในปี ที่ สิบบ แห่ง เศเด คียาห์ กษัตริย์ ของ ยูดาห์ ซึ่ง เป็น ปี ที่ สิบบ แปรต ของ เนบูคัด เนซซาร์ ^๒ ครึ่งนั้น กองทัพ

ของ กษัตริย์ แห่ง บา บิโลน กำลัง ล้อม กรุง เยรูซาเล็ม อยู่ และ เยเรมีย์ ผู้พยากรณ์ ถูก ขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ ซึ่งอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ ^๓ เพราะเศเดคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้คุมขังท่านไว้ ตรัสว่า “ทำไมท่านจึงพยากรณ์และกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้เมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเมืองนี้ ^๔ เศเดคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์จะหนีไปไม่พ้นจากมือของคนเคลเดีย แต่จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นแน่ และจะได้พูดกันปากต่อปาก และจะแลเห็นตาต่อตา ^๕ และเขาจะนำเศเดคียาห์ไปยังบาบิโลน และท่านจะอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะไปเยี่ยมท่าน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ถึงแม้เจ้าจะต่อสู้กับชาวเคลเดีย เจ้าก็จะไม่เจริญ” ^๖ เยเรมีย์ทูลว่า “พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพระองค์ว่า ^๗ ดูเถิด ฮานันเอลบุตรชายซัลลูม อาของเจ้าจะมาหาเจ้าและกล่าวว่า ‘จงซื้อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโธท เพราะว่าสิทธิของการไถ่ด้วยการซื้อนั้นเป็ของท่าน’ ^๘ แล้วฮานันเอลลูกของอาของข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้าที่บริเวณของทหารรักษาพระองค์ถูกต้องตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘จงซื้อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโธทในแผ่นดินเบนยามิน เพราะสิทธิของการถือกรรมสิทธิ์ และการไถ่เป็ของของท่าน จงซื้อไว้เถิด’ แล้วข้าพระองค์จึงทราบว่าเป็นพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ^๙ และข้าพระองค์ก็ซื้อนาที่อานาโธทจากฮานันเอลลูกของอาของข้าพระองค์ และได้ซั้งเงินให้แก่เขา คือเงินสิบเจ็ดเชเชล ^{๑๐} ข้าพระองค์ก็ลงนามในโฉนดประทับตราไว้ เป็พยานและเอาตาซั้งซั้งเงิน ^{๑๑} แล้วข้าพระองค์ก็รับโฉนดของการซื้อ ทั้งฉบับที่ประทับตราแล้ว ตามกฎหมายและธรรมเนียม และฉบับที่เปิดอยู่ ^{๑๒} และข้าพระองค์ก็มอบโฉนดของการซื้อให้แก่บารุคบุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็บุตรชายของมาอาเสอาห์ ต่อสายตาของฮานันเอลลูกของอาของข้าพระองค์ ต่อหน้าพยานผู้ตั้งนามในโฉนดการซื้อและต่อหน้าบรรดาพวกยิว ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ ^{๑๓} ข้าพระองค์ก็กำชับบารุค ต่อหน้าเขาทั้งหลายว่า ^{๑๔} ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเอาโฉนดเหล่านี้ไป

เสีย ทั้ง โฉนด ของ การซื้อ ที่ ประทับ ตรากับ ฉบับที่ เปิด นี้ และบรรจ ไว้ในภาชนะดิน เพื่อ จะทนอยู่ได้หลายวัน ^{๑๕} เพราะพระเยโฮวาห์ จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า บ้านเรือนและไร่นาและสวนองุ่นจะมีการถือ กรรมสิทธิ์กันอีกในแผ่นดินนี้

เยเรมีย์เชื่อว่าอิสราเอล จะกลับมาสู่สภาพเดิม

^{๑๖} หลังจากที่ข้าพระองค์มอบโฉนดการซื้อ ให้แก่บารุคบุตรชายเนริยาห์แล้ว ข้าพระองค์ ได้ อธิษฐาน ต่อ พระ เย โฮ วาห์ ว่า ^{๑๗} “ข้าแต่ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูเถิด คือพระองค์เอง ผู้ได้ ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งของพระองค์ และด้วยพระกรซึ่งเหยียดออกของพระองค์ สำหรับพระองค์ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกิน ^{๑๘} ผู้ทรง สำแดงความเมตตาต่อคนเป็นพินิจ แต่ทรง ตอบสนองความชั่วช้าของบิดาให้ตกถึงอก ของลูกหลานสืบต่อมา ข้าแต่พระเจ้าผู้ใหญ่ ยิ่ง และ ทรง ฤทธิ พระนาม ของ พระองค์ คือ พระเยโฮวาห์จอมโยธา ^{๑๙} พระองค์ทรงเป็นใหญ่ในการให้คำปรึกษา ทรง ฤทธานุภาพ ใน พระ ราช กิจ พระเนตรของ พระองค์ เห็น ทุกวิถีทางบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ประทาน รางวัลแก่ทุกคนตามพฤติกรรมของเขาและ ตามผลแห่งการกระทำของเขา ^{๒๐} ทรงเป็น ผู้สำแดงหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์ใน แผ่นดินอียิปต์ และจนถึงสมัยนี้ก็ทรงสำแดง ใน อิสราเอล และ ท่ามกลาง มนุษยชาติ และ ทรงทำให้พระนาม เลื่องลือไปอย่างทุกวันนี้ ^{๒๑} พระองค์ได้ทรงนำอิสราเอลประชาชนของ พระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยหมาย สำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยพระหัตถ์ เข้มแข็ง และ พระกร ที่ เหยียด ออก และ ด้วยความสยดสยองยิ่งนัก ^{๒๒} และพระองค์ ประทาน แผ่น ดิน นี้ แก่ เขา ทั้ง หลาย ซึ่ง พระองค์ ทรงบัญญัติแก่บรรพบุรุษของเขา ทั้ง หลายว่า จะ ประทาน แก่ เขา คือ แผ่นดิน ซึ่งมี น่านม และ นำ ผีง ไหล บริบูรณ์ ^{๒๓} และ เขา ทั้ง หลาย ก็ได้ เข้าไป และ ถือ กรรมสิทธิ์ แผ่น ดิน นั้น แต่ เขา ทั้ง หลาย มิได้ เชื่อ ฟัง พระสุรเสียงของพระองค์ หรือดำเนินตามพระ ราช บัญญัติ ของ พระองค์ สิ่ง ทั้ง ปวง ซึ่ง พระองค์ ทรง บัญชา เขา ให้ กระทำ นั้น เขา ทั้ง หลาย มิได้ กระทำ เสีย เลย เพราะ ฉะนั้น

พระองค์ทรงกระทำให้เหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาถึง เขาทั้งหลาย ^{๒๔} ดูเถิด เข่งเทินที่ล้อมอยู่ได้ มาถึงกรุงเพื่อจะยึดเอาแล้ว และเพราะเหตุ ด้วยความ การกินดราอาหาร และโรคระบาด เมืองนี้ก็ได้ถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย ผู้กำลังต่อสู้อยู่นั้นแล้ว พระองค์ตรัสสิ่งใดก็เป็นไปอย่างนั้นแล้ว และดูเถิด พระองค์ทอด พระเนตรเห็น ^{๒๕} โอ ข้าแต่องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้าพระเจ้า พระองค์ยังตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า “จงเอาเงินซื้อนาและหาพยานเสีย” แม้ว่า เมืองนั้นจะถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย”

กรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย แล้วจะสร้างขึ้นใหม่

^{๒๖} พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเร มีย์ว่า ^{๒๗} “ดูเถิด เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้า ของบรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้น สำหรับเรามีสิ่ง ใดที่ยากเกินหรือ ^{๒๘} เพราะฉะนั้นพระเยโฮ วาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบเมืองนี้ไว้ ในมือของชาวเคลเดีย และในมือของ เนบู คัด เนสซาร์ กษัตริย์ แห่งบาบิโลน และ เขา จะยึดเอาแน่ ^{๒๙} ชาวเคลเดียผู้ต่อสู้กับเมือง นี้ จะมาเผาเมืองนี้เสียด้วยไฟให้ไหม้หมด ทั้งบรรดาบ้านที่เขาเผาเครื่องถ้วยพระบา อิลที่บนหลังคา และเทเครื่องตุ้มบูชาถวาย แก่ พระอื่น เพื่อ ยิวเย้าเราให้กริว ^{๓๐} เพราะ ประชาชนของอิสราเอลและประชาชนของยู ดาห์ไม่ได้กระทำอะไรเลย นอกจากความชั่ว ต่อหน้าต่อตาของเราตั้งแต่หนุ่มๆมา พระ เยโฮวาห์ ตรัสว่า ประชาชนอิสราเอลไม่ได้ กระทำอะไรเลย นอกจากยิวเย้าเราให้กริว ด้วยผลงานแห่งมือของเขา ^{๓๑} เมืองนี้ได้ไว้ ความกริ้วและความพิโรธของเรา ตั้งแต่วันที่ ได้สร้างมันขึ้นจนถึงวันนี้ เพราะฉะนั้นเราจะ ถอนออกไปเสียจากหน้าของเรา ^{๓๒} เพราะ ว่า ความชั่วทั้งสิ้นของประชาชนอิสราเอล และ ประชาชนยูดาห์ซึ่งเขาได้กระทำอันยิวเย้าให้ โกรธ คือทั้งตัวเขา บรรดากษัตริย์และเจ้า นายของเขา บรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ ของเขา คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม ^{๓๓} เขาทั้งหลายได้หันหลังให้เรา มิใช่หันหน้า แม้ว่าเราได้สอนเขาอยู่อย่างไม่หยุดยั้ง เขาก็มิได้ฟังที่จะรับคำสั่งสอนของเรา ^{๓๔} แต่เขา ทั้งหลายได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา ไว้ในนิเวศ ซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำ ให้มีมลทิน ^{๓๕} เขาทั้งหลายได้สร้างปุษนีย

สถาน สูง สำหรับ พระบอัล ซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อให้บุตรชายและบุตรสาวของเขาลุยไฟถวายแก่พระโมเลค ซึ่งเรามาได้บัญชาเขาเลยและไม่ได้มีอยู่ในจิตใจของเราว่า เขาควรจะทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนี้เพื่อเป็นเหตุให้ยูดาห์กระทำความผิดบาปไป ^{๓๖} เพราะฉะนั้นบัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสเกี่ยวกับเมืองนี้แก่เจ้าทั้งหลายว่า ‘เมืองนี้จะถูกยกให้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด’ ^{๓๗} ดูเถิด เราจะรวบรวมเขามาจากประเทศที่ปวง ซึ่งเราได้ขับไล่เขาให้ไปอยู่ด้วยความกลัว ด้วยความพิโรธ และความขิงโกรธของเรานั้น เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมายังที่นี่ และจะกระทำให้เขาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ^{๓๘} เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา ^{๓๙} เราจะให้ใจเดียวและทางเดียวแก่เขา เพื่อเขาจะยำเกรงเราอยู่เป็นนิตย์ เพื่อเป็นประโยชน์แก่เขา และแก่ลูกหลานของเขาที่ตามเขามา ^{๔๐} เราจะกระทำพันธสัญญาในบัดนี้กับเขาทั้งหลาย อันว่า เราจะไม่มีห็นจากการกระทำความคิดแก่เขาทั้งหลาย และเราจะบรรจุความยำเกรงเราไว้ในใจของเขาทั้งหลาย เพื่อว่าเขาจะมีได้หันไปจากเรา ^{๔๑} เออ เราจะเปรมปรีดีในการที่จะกระทำความคิดแก่เขา และเราจะปลุกเขาไว้ในแผ่นดินนี้ด้วยความมุ่งมั่น ด้วยสุดใจของเราและสุดจิตของเรา ^{๔๒} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราได้นำเอาความร้ายยิ่งใหญ่อันใหญ่ทั้งสินมาเหนือชนชาตินี้ฉันใด เราก็จะนำความดีทั้งสินซึ่งเราได้สัญญาไว้วันนั้นมาเหนือ เขาฉันนั้น ^{๔๓} และจะมีการซื้อกันกันในแผ่นดินนี้ซึ่งเจ้ากล่าวถึงว่า เป็นที่รกร้างปราศจากมนุษย์หรือสัตว์ ถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย ^{๔๔} ที่นั่นนั้นจะซื้อกันด้วยเงินไปโฉนดก็จะต้องลงนามและประทับตรา และลงนามพยานที่ในแผ่นดินของเบนยามิน ในที่ต่างๆแถบกรุงเยรูซาเล็ม และในหัวเมืองยูดาห์ ในหัวเมืองแถบแดนเมืองที่อกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา และในหัวเมืองแถบภาคใต้ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขาทั้งหลายกลับสู่สภาพเดิม” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายและอิสราเอลถูกนำไปเป็นเชลย

^๑ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายัง **๓๓** เยเรมีย์ครั้งที่สอง เมื่อท่านยังถูกกักตัวอยู่ในบริเวณของทหารรักษาพระองค์นั้นว่า ^๒ “พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้าง พระเยโฮวาห์ผู้ทรงปั้นผู้ทรงสถาปนาไว้ พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์ ตรัสตั้งนี้ว่า ^๓ จงทูลเรา และเราจะตอบเจ้า และจะสำแดงสิ่งที่ใหญ่ยิ่งและที่มีอำนาจใหญ่โต ซึ่งเจ้าไม่รู้มันให้แก่เจ้า ^๔ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับเรื่องบ้านในกรุงนี้ และเกี่ยวด้วยเรื่องพระราชวังของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ ซึ่งถูกรื้อลง เพื่อทำการต่อต้าน ซิง เทิน และ ดาบ ^๕ เขาทั้งหลายจะมารบกับชาวเคลเดีย และทำให้คนเป็นศพ ไปเติมบ้านเติมเรือน เป็นคนที่เราสังหารด้วยความกลัวและความพิโรธของเรา เพราะได้ ช้อนหน้า ของเราจาก กรุง นี้เนื่องด้วยความชั่วของเขาทั้งหลาย ^๖ ดูเถิด เราจะทำนอมน้ำ และการรักษามาให้ และเราจะรักษาเขาทั้งหลายให้หาย และเผยสันติภาพและความจริงอย่างอุดม ^๗ เราจะให้พวกเชลยแห่งยูดาห์และพวกเชลยแห่งอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิม และจะสร้างเขาทั้งหลายเสียใหม่อย่างที่เขาเป็นมาแต่เดิมนั้น ^๘ เราจะชำระเขาจากบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อเรา และจะให้อภัยบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำ และการละเมิดของเขาต่อเรา ^๙ และกรุงนี้จะให้เรามีชื่ออันให้ความชื่นบาน เป็นที่สรรเสริญและเป็นศักดิ์ศรีต่อหน้าบรรดาประชาชาติทั้งสินแห่งแผ่นดินโลก ซึ่งจะได้ยินถึงความดีทั้งสินซึ่งเราได้กระทำเพื่อเขาทั้งหลาย เขาจะกลัวและสะท้อทุกสะท้อ เพราะความดีและความเจริญทั้งสินซึ่งเราได้จัดทำให้เมืองนั้น ^{๑๐} พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า และจะมีเสียงให้ได้ยินกันอีกครั้งในสถานที่นี้ซึ่งเจ้ากล่าวว่า จะเป็นที่รกร้างปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ ในหัวเมืองแห่งยูดาห์และตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งร้างเปล่า ปราศจากมนุษย์ ปราศจากคนอาศัย และปราศจากสัตว์ใดๆ ^{๑๑} ที่นั่นจะได้ยินเสียงบันเทิงและเสียงรื่นเริง และเสียงเจ้าบ่าว และเสียงเจ้าสาว และเสียงบรรดาคนเหล่านั้นที่ร้องเพลงอีก

ขณะที่เขานำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ว่า ‘จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์’ เพราะเราจะให้พวกเชลยแห่งแผ่นดินนรกกลับสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ในสถานที่นั้นซึ่งเป็นที่รกร้าง ปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ และในหัวเมืองทั้งสิ้นของที่นี่ จะเป็นที่อาศัยของผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายให้แก่เขาได้นอนลงอีก

ผู้สืบสายโลหิตของดาวิดจะครอบครองอีก

๑๓ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในหัวเมืองแถบแดนเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา ในหัวเมืองแถบภาคใต้ ในแผ่นดินแห่งเบนยามิน ตามสถานที่รอบกรุงเยรูซาเล็ม ในหัวเมืองยูดาห์ จะมีฝูงแกะผ่านไต้มือของผู้ที่นับอีก ๑๔ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันนั้นจะมาถึง คือเมื่อเราจะให้สิ่งดีที่เราสัญญาไว้ต่อวงศ์วานอิสราเอล และวงศ์วานยูดาห์สำเร็จ ๑๕ ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เราจะให้อังกูรชอบธรรมเกิดมาเพื่อดาวิด และท่านจะให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดินนั้น ๑๖ ในกาลครั้งนั้น ยูดาห์จะได้รับการช่วยให้รอด และเยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่เป็นชื่อซึ่งเขาจะเรียกเมืองนั้นคือ ‘พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา’ ๑๗ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดาวิดจะไม่ขัดสนบุรุษที่จะประทับบนพระที่นั่งแห่งวงศ์วานอิสราเอล ๑๘ และปุโรหิตคนเลวี่จะไม่ขัดสนบุรุษที่อยู่ต่อหน้าเรา เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา และเผาเครื่องธัญญาบูชา และกระทำการสักการบูชาเป็นนิตย์ ๑๙ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า ๒๐ “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าหักพันธสัญญาของเราด้วยวัน และหักพันธสัญญาของเราด้วยคืนได้ จนวันและคืนมาถึงตามเวลากำหนดไม่ได้ ๒๑ แล้วจึงจะหักพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราได้ จนท่านไม่มีโอรสที่จะสวดยราชย์บนพระที่นั่งของท่าน และหักพันธสัญญาของเรา ซึ่งมีต่อปุโรหิตคนเลวี่ผู้ปรนนิบัติของเราเสียได้ ๒๒ บัรวารของฟ้าสวรรค์จะจับไม่

ได้ และเมื่อดาวิดที่ทะเลก็ดวงไม่ได้ฉันใด เราก็จะให้เชื้อสายของดาวิดผู้รับใช้ของเรา และคนเลวี่ผู้ปรนนิบัติของเราทวีมากขึ้นฉันนั้น” ๒๓ พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเรมีย์ว่า ๒๔ “เจ้าไม่ได้พิจารณาต่อหรือว่า ประชาชนเหล่านี้พูดกันอย่างไร คือพูดกันว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งสองครอบครัวที่พระองค์ทรงเลือกไว้เสียแล้ว’ ดังนั้นแหละ เขาทั้งหลายได้ดูหมิ่นประชาชนของเรา ฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นประชาชาติต่อหน้าเขาทั้งหลายอีกต่อไป ๒๕ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเรามีได้สถาปนาพันธสัญญาของเรากับวันและคืน และสถาปนากฎต่างๆของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกแล้ว ๒๖ เราจึงจะทอดทิ้งเชื้อสายของยาโคบและดาวิดผู้รับใช้ของเรา และจะไม่เลือกผู้หนึ่งจากเชื้อสายของเขาให้ครอบครองเหนือเชื้อสายของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขา กลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาเหนือเขา”

เยเรมีย์ตักเตือนเศเดคียาห์

๓๔ ๑ พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน และกองทัพทั้งหมดของพระองค์ และบรรดาราชอาณาจักรในแผ่นดินโลกซึ่งอยู่ใต้การครอบครองของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายที่ต่อสู้อีกกับกรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองทั้งปวงของกรุงนั้นว่า ๒ “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงไปพบกับเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และกล่าวแก่ท่านว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบกรุงนี้ไว้ในมือกษัตริย์บาบิโลน และเขาจะเผาเสียด้วยไฟ ๓ ท่านจะไม่รอดไปจากมือของเขา แต่จะถูกจับแ่นและถูกมอบไว้ในมือของเขา ท่านจะได้เห็นกษัตริย์แห่งบาบิโลนดาต่อตา และจะได้พูดกันปากต่อปาก และท่านจะต้องไปยังบาบิโลน’ ๔ โอ ข้าแต่เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ อย่างไรก็ตามก็ดี ขอทรงสดับพระวณะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับพระองค์ดังนี้ว่า ท่านจะไม่ตายด้วยดาบ ๕ ท่านจะตายด้วยความสงบ และเขาจะเผาเครื่องหอมเพื่อศพบรรพบุรุษของท่าน คือบรรดากษัตริย์ซึ่งอยู่ก่อนท่านฉันใด คนเขาก็จะเผาเครื่องหอมเพื่อท่านฉันนั้น

และเขาจะคร่ำครวญเพื่อท่านว่า ‘อนิจจาเอ๋ย พระองค์เจ้าข้า’ เพราะเราได้ลั่นวาจาไว้แล้ว” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ๖ แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้ทูลบรรดาพระวจนะเหล่านี้ต่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม ๗ “ขณะเมื่อกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ทั้งสิ้นที่ยังเหลืออยู่ คือ เมืองลาซิชและเมืองอาเซคาห์ เพราะยังเหลืออยู่สองเมืองนี้เท่านั้นที่เป็นหัวเมืองยูดาห์ที่มีกำแพงล้อม

กรุงเยรูซาเล็มจะรับโทษ เพราะได้บีบบังคับคนจน

๘ “พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ยังเยเรมีย์ หลังจากที่ถูกเศเดคียาห์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับบรรดาประชาชนในกรุงเยรูซาเล็มว่า จะประกาศราชทัณฑ์แก่เรื่องอิสราเอลแก่เขาทั้งหลาย ดังนี้ “ให้ทุกคนปล่อยทาสฮีบรูของตนทั้งชายและหญิงเสียให้เป็นอิสระ เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดกระทำให้อวัยวะของตนเป็นทาส ๑๐ เมื่อบรรดาเจ้านายและบรรดาประชาชนผู้เข้ากระทำพันธสัญญาได้ยื่นว่า ทุกคนจะปล่อยทาสของตนทั้งชายและหญิง เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะไม่ถูกกระทำให้เป็นทาสอีก เขาทั้งหลายก็ได้เชื่อฟังและปล่อยทาสให้เป็นอิสระ ๑๑ แต่ภายหลังเขาได้หวนกลับ และจับทาสชายและหญิงซึ่งเขาได้ปล่อยให้เป็นอิสระนั้นมาให้อยู่ได้บังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก ๑๒ พระวจนะแห่งพระเยโฮวาห์จึงมายังเยเรมีย์จากพระเยโฮวาห์ว่า ๑๓ “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งวันนี้ว่า เราได้กระทำพันธสัญญากับบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาสว่า ๑๔ เมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วเจ้าทุกคนจะต้องปล่อยพี่น้องฮีบรูผู้ที่เขาเอามาขายไว้กับเจ้า และได้รับใช้เจ้ามาหกปี เจ้าต้องปล่อยเขาให้เป็นอิสระพ้นจากการรับใช้เจ้า แต่บรรพบุรุษของเจ้าไม่ฟังเราและไม่เจียมฟังเรา ๑๕ บัดนี้เจ้าได้หันกลับและกระทำการซึ่งถูกต้องในสายตาของเรา โดยการประกาศอิสราเอลทุกคนต่อเพื่อนบ้านของตนและเจ้าได้กระทำพันธสัญญาต่อหน้าเราในนิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา ๑๖ แต่แล้วเจ้าก็หวนกลับกระทำให้นามของเราเป็นมลทิน

ในเมื่อเจ้าทุกคนจับทาสชายหญิงของเจ้าซึ่งเจ้าได้ปล่อยให้เป็นอิสระไป ตามความปรารถนาของเขาทั้งหลายแล้วนั้นกลับมาให้อยู่ได้บังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก ๑๗ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งวันนี้ว่า เจ้าทั้งหลายมิได้เชื่อฟังเราด้วยการป่าวร้องเรื่องอิสราเอลต่อพี่น้องและเพื่อนบ้านของตน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราป่าวร้องว่า เจ้าทั้งหลายเป็นอิสระต่อกัน ต่อโรครະบาด และต่อการกันดารอาหาร เราจะกระทำเจ้าให้ย้ายไปอยู่ในบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก ๑๘ และคนที่จะเมิดต่อพันธสัญญาของเรา และมีได้กระทำตามข้อตกลงในพันธสัญญาซึ่งเขาได้กระทำต่อหน้าเรานั้น เป็นดังลูกวัวที่เขาตัดออกเป็นสองท่อน และเดินผ่านกลางท่อนเหล่านั้นไป ๑๙ เจ้านายแห่งยูดาห์ก็ดี เจ้านายแห่งกรุงเยรูซาเล็มก็ดี ชั้นที่ก็ดี ปุโรหิตและบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็ดี ผู้ผ่านระหว่างท่อนลูกวัววันนี้ ๒๐ เราจะมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ศพของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์ในแผ่นดินโลก ๒๑ ส่วนเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และเจ้านายทั้งหลายของเขานั้น เราจะมอบไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของกองทัพแห่งกษัตริย์บาบิโลนซึ่งได้ถอยไปจากเจ้าแล้วนั้น ๒๒ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะบัญชาและจะกระทำให้เขากลับมายังกรุงนี้ และเขาจะสู้รบกับกรุงนี้ และยึดเอาจนได้ และเผาเสียด้วยไฟ เราจะกระทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย”

วงศ์วานเรคาบเป็นแบบอย่างที่ดี

๓๕ ๑ พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ในรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ๒ “จงไปหาวงศ์วานเรคาบและพูดกับเขา และนำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เข้ามาในห้องเฉลียงห้องหนึ่ง แล้วเชิญให้เขาดมเหล้าองุ่น” ๓ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงนำยาอาซันยาห์ บุตรชายเยเรมีย์ ผู้เป็นบุตรชายฮานาซันยาห์และพี่น้องของเขา และบุตรชายของเขาทั้งหมด และวงศ์วานเรคาบทั้งหมด ๔ ข้าพเจ้านำเขามายังพระนิเวศของพระเย

โฮวาห์ มาในห้อง เฉลียง ของบุตรชายของ
 อานัน ผู้เป็นบุตรชายอีกดาเลียห์ ผู้เป็นคน
 ของพระเจ้า ซึ่งอยู่ใกล้กับห้องเฉลียงของเจ้า
 นาย เหนือห้องเฉลียงของมาอาเสอาห์บุตร
 ชายซัลลุม ผู้ดูแลธรณีประตู แล้วข้าพเจ้า
 ก็วางเหยือกเหล้าองุ่นกับ ถ้วยหลายลูกไว้
 หน้าเหล่าบุตรชายแห่งวงศ์วานเรคาบ และ
 ข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า “เชิญดื่มเหล้า
 องุ่น”^๖ แต่เขาทั้งหลายตอบว่า “เราจะไม่
 ดื่มเหล้าองุ่น เพราะโยนาตบบุตรชายเรคาบ
 ผู้เป็นบิดาของเราบัญชาเราว่า ‘เจ้าทั้งหลาย
 อยู่ดื่มเหล้าองุ่น ทั้งตัวเจ้าและลูกหลานของ
 เจ้าเป็นนิตย์’^๗ เจ้าอย่าสร้างเรือน เจ้าอย่า
 หว่านพืช เจ้าอย่าปลูกหรือมีสวนองุ่น และเจ้า
 จงอยู่ในดินที่ตลอดชีวิตของเจ้า เพื่อเจ้าจะมี
 ชีวิตยืนนานในแผ่นดินซึ่งเจ้าอาศัยอยู่”^๘ เรา
 ทั้งหลายได้เชื่อฟังเสียงของโยนาตบบุตร
 ชายเรคาบผู้เป็นบิดาของเราในสิ่งทั้งปวงซึ่ง
 ท่านได้บัญชาเรา คือไม่ดื่มเหล้าองุ่นตลอด
 ชีวิตของเรา ทั้งตัวเรา ภรรยา บุตรชาย บุตร
 สาวของเรา^๙ และไม่สร้างเรือนเพื่อจะอาศัย
 อยู่ เราไม่มีสวนองุ่นหรือนาหรือพืช^{๑๐} แต่
 เราเคยอยู่ในดินที่ และได้เชื่อฟังและกระทำ
 ทุกสิ่งซึ่งโยนาตบบิดาของเราได้บัญชาเรา
 ไว้^{๑๑} แต่ต่อมาเมื่อเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์
 แห่งบาบิโลนได้ยกมาต่อสู้กับแผ่นดินนี้ เรา
 พูดว่า ‘มาเถิด ให้เราไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
 เพราะกล้วกองทัพคนเคลเดีย และเพราะ
 กล้วกองทัพคนซีเรีย’ ดังนั้นเราจึงอยู่ในกรุง
 เยรูซาเล็ม”^{๑๒} แล้วพระวณะแห่งพระเยโฮ
 วาห์จึงมาถึงเยเรมีย์ว่า^{๑๓} “พระเยโฮวาห์จอม
 โยธาพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งวันนี้ จงไป
 บอกบรรดาผู้ชายของยูดาห์ และบอกชาว
 กรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าจะ
 ไม่รับคำสั่งสอนเพื่อจะเชื่อฟังถ้อยคำของเรา
 หรือ^{๑๔} คำบัญชาซึ่งโยนาตบบุตรชายเรคาบ
 ให้ไว้แก่บุตรชายทั้งหลายของตน ไม่ให้ดื่ม
 เหล้าองุ่นนั้น เขาก็ได้รักษากันไว้แล้ว และ
 เขาทั้งหลายมิได้ดื่มเลยจนถึงวันนี้ เพราะ
 เขาทั้งหลายได้เชื่อฟังคำบัญชาแห่งบิดาของ
 เขา แต่เราได้พูดกับพวกเขาอย่างไม่หยุด
 ยั้ง แต่เจ้าทั้งหลายหาได้ฟังเราไม่^{๑๕} เรา
 ได้ส่งบรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์มา
 หาเจ้า ส่งเขามาอย่างไม่หยุดยั้ง กล่าวว่
 ‘บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของ
 ตน และแก้ไขการกระทำของเจ้าทั้งหลาย

เสีย อย่าไปติดตามพระอื่นเพื่อปรนนิบัติพระ
 เหล่านั้น แล้วเจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดิน
 ซึ่งเราได้ประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของ
 เจ้า’ แต่เจ้ามิได้เงี้ยวหรือเชื่อฟังเรา”^{๑๖} บุตร
 ชายทั้งหลายของโยนาตบบุตรชายของเร
 คาบได้กระทำตามคำบัญชาซึ่งบิดาของเขา
 ได้สั่งไว้ แต่ชนชาตินี้ไม่ได้เชื่อฟังเรา^{๑๗} เหตุ
 ฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้า
 แห่งอิสราเอล ตรัสตั้งวันนี้ว่า คุณเกิด เราจะทำ
 ความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประกาศไว้มาเหนือยู
 ดาห์ และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่า
 เราพูดกับเขาทั้งหลายและเขาก็ไม่ฟัง เรา
 ได้เรียกเขาและเขาไม่ขานตอบ”^{๑๘} แต่เยเร
 มีย์ได้พูดกับวงศ์วานเรคาบว่า “พระเยโฮ
 วาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้
 ว่า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังคำบัญชาของโยนา
 ตบบิดาของเจ้า และถือรักษาข้อบังคับของ
 ท่านทั้งสิ้น และกระทำทุกอย่างที่ท่านบัญชา
 เจ้า”^{๑๙} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา
 พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งวันนี้ว่า โยนาตบ
 บุตรชายเรคาบจะไม่ขัดสนผู้ชายที่ยืนอยู่ต่อ
 หน้าเราเลยเป็นนิตย์”

เยเรมีย์บันทึกคำพยากรณ์ต่างๆของท่าน

๓๖ ^๑ต่อมาในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิ
 แห่งยูดาห์ พระวณะต่อไปนี้มาจากพระ
 เยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า^๒ “เจ้าจงเอาหนังสือ
 ม้วน ม้วนหนึ่ง และเขียนถ้อยคำนี้ ทั้งสิ้น
 ลงไว้ เป็นคำที่เราได้พูดกับเจ้าปรักปรำ
 อิสราเอลและยูดาห์ และบรรดาประชาชาติ
 ทั้งสิ้น ตั้งแต่วันที่เราได้พูดกับเจ้า ตั้งแต่
 รัชกาลโยสิยาห์จนถึงวันนี้”^๓ พระวณะว่า
 ยูดาห์ จะ ได้ยิน ถึง ความ ร้าย ทั้ง สิ้น ซึ่ง เรา
 ประสงค์จะกระทำแก่เขาทั้งปวง เพื่อว่าทุก
 คนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขา และ
 เพื่อเราจะอภัยโทษความชั่วช้าของเขาและ
 บาปของเขา”^๔ แล้วเยเรมีย์จึงเรียกบารุค
 บุตรชายเนริยาห์ให้บารุคเขียนพระวณะ
 ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสแก่
 เยเรมีย์ ตามคำบอกของท่านไว้ในหนังสือ
 ม้วน^๕ และเยเรมีย์ก็ส่งบารุคว่า “ข้าพเจ้า
 ถูกห้ามไม่ให้ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮ
 วาห์”^๖ ฉะนั้นเจ้าต้องไป และในวันถืออด
 อาหาร เจ้าจงอ่านพระวณะของพระเยโฮ
 วาห์จากหนังสือม้วน ซึ่งเจ้าเขียนไว้ตามคำ

บอกของเราให้ประชาชนทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ได้ยิน เจ้าจงอ่านให้คนทั้งปวงแห่งยูดาห์ ผู้ออกมาจากหัวเมืองของเขาให้เขาได้ยินด้วย ๗ พระรอยเขาจะถวายเป็นคำทูลวิงวอนของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วของตน เพราะความกริ้วและความพิโรธซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศเป็นโทษเหนือชนชาตินี้ นั่นใหญ่หลวงนัก” ๘ และบารุกบุตรชายเนรียาห์ได้กระทำทุกอย่างตามซึ่ง เยเรมีย์ผู้พยากรณ์สั่งเขา ถึงเรื่องให้อ่านพระวจนะของ พระ เย โฮ วาห์ จาก หนังสือ ม้วน ในพระนิเวศ ของ พระ เย โฮ วาห์ ๙ ต่อมาในปีที่ห้าแห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ๑๐ เดือนที่เก้า เขาได้ป่าวร้องแก่ประชาชนทั้งสิ้นในกรุงเยรูซาเล็ม และประชาชนทั้งสิ้นผู้มาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ยังกรุงเยรูซาเล็ม ให้ถืออดอาหารต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ๑๑ แล้วบารุกจึงได้อ่านถ้อยคำของเยเรมีย์จากหนังสือม้วนให้ประชาชนทั้งสิ้นฟัง ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในห้องเฉลียงของเกมารียาห์ บุตรชายซาฟาน ผู้เป็นเลขาธุการ ซึ่งอยู่ในลานบนตรงทางเข้าของประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ๑๒ เมื่อมีคายาห์ บุตรชายเกมารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายซาฟาน ได้ยินพระวจนะ ทั้ง สิ้น ของ พระ เย โฮ วาห์ จาก หนังสือ ม้วน แล้ว ๑๓ ท่านได้ลงมาที่พระราชวังของ กษัตริย์เข้าไปในห้องราชเลขา และคูเอ็ด เจ้า นาย ทั้ง สิ้น ก็ นั่ง อยู่ ที่ นั้น คือ เอลีชา มา ราช เลขา เติเลยาห์บุตรชายเซโมอาห์ เอลนาธัน บุตรชายอัคโบร์ เกมารียาห์บุตรชายซาฟาน เศเตเคียห์บุตรชายฮานันยาห์ และบรรดาเจ้านายทั้งสิ้น ๑๔ และมีคายาห์ก็เล่าถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านได้ยิน เมื่อบารุกอ่านจากหนังสือม้วนให้ประชาชนฟังนั้น ๑๕ เหตุฉะนั้นบรรดาเจ้านายจึงใช้เยสุดีบุตรชายเนธานียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของคูซี ให้ไปพูดกับบารุกว่า “จงถือหนังสือม้วนซึ่งเจ้าอ่านให้ประชาชนฟังนั้นมา” ดังนี้ บารุกบุตรชายเนรียาห์จึงถือหนังสือม้วนนั้นมาหาเขาทั้งหลาย ๑๖ และเขาทั้งหลายจึงพูดกับเขาว่า “จงนั่งลงอ่านหนังสือนั้นให้เราฟัง” บารุกจึงอ่านให้เขาฟัง ๑๗ ต่อมาเมื่อเขาได้ยินคำทูลหมั่นแนกก็หันมาหากันด้วยความกลัว เขาทั้งหลายจึงพูดกับบารุกว่า “เรา

จะต้องบอกบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ต่อกษัตริย์” ๑๘ แล้วเขาทั้งหลายจึงถามบารุกว่า “จงบอกเราว่า เจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นอย่างไร เขียนตามคำบอกของเขาหรือ” ๑๙ บารุกตอบเขาทั้งหลายว่า “ท่านได้บอกถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นแก่ข้าพเจ้า ฝ่ายข้าพเจ้าก็เขียนมันไว้ด้วยหมึกในหนังสือม้วน” ๒๐ แล้วเจ้านายทั้งหลายบอกบารุกว่า “ทั้งเจ้าและเยเรมีย์จงไปซ่อนเสีย อย่าให้ผู้ใดทราบว่าคุณอยู่ที่ไหน” ๒๑ แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปในห้องพระโรงเพื่อฝากษัตริย์ เมื่อเอาหนังสือม้วนเก็บไว้ในห้องของเอลีชามาราช เลขา แล้ว เขาก็กราบทูลถ้อยคำทั้งสิ้นนั้นแก่กษัตริย์

กษัตริย์เยโฮยาคิมเผาพระวจนะของพระเจ้าเสีย

๒๒ กษัตริย์ก็รับสั่งให้เยสุดีไปเอาหนังสือม้วนนั้นมา เขาก็ไปเอามาจากห้องของเอลีชามาราชเลขา และเยสุดีก็อ่านถ้อยคำกษัตริย์ และแก่บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นผู้ยืนอยู่ข้างๆ กษัตริย์ ๒๓ เวลานั้นเป็นเดือนที่เก้า กษัตริย์ประทับอยู่ในพระราชวังเหมันต์ และมีไฟลุกอยู่ในโตไฟหน้าพระพักตร์ ๒๔ ต่อมาเมื่อเยสุดีอ่านไปได้สามหรือสี่แถบ กษัตริย์ทรงเอามีดอักษณต์ติดออก และทรงโยนเข้าไปในไฟที่ในโตไฟ จนหนังสือม้วนนั้นถูกไฟที่ในโตไฟเผาผลาญหมด ๒๕ ถึงกระนั้นกษัตริย์หรือข้าราชการของ พระองค์ ผู้ได้ยินบรรดาถ้อยคำเหล่านี้หาได้เกรงกลัวหรือฉีกเสื้อผ้าของตนไม่ ๒๖ แม้ว่าเมื่อเอลนาธันและเตเลยาห์และเกมารียาห์ ได้ทูลวิงวอนกษัตริย์มิให้พระองค์ทรงเผาหนังสือม้วน พระองค์หาทรงฟังไม่ ๒๗ กษัตริย์ทรงบัญชาให้เยราเมเอลบุตรชายฮามเมเลค และเสโรอาห์บุตรชายอัสรีเอล และเซเลมียาห์บุตรชายอับเดเอล ให้จับบารุกเสมียนและเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ แต่พระเยโฮวาห์ทรงซ่อนท่านทั้งสองเสีย

พระเจ้าทรงให้เยเรมีย์บันทึกพระวจนะอีกครั้ง

๒๘ หลังจาก ที่ กษัตริย์ ทรงเผาหนังสือม้วนอันมีถ้อยคำซึ่งบารุกเขียนตามคำบอกของเยเรมีย์แล้ว พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า ๒๙ “จงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่งและจงเขียนถ้อยคำแรกซึ่งอยู่ในหนังสือม้วนก่อนลงไว้ทั้งหมด คือซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์

รียแห่งยูดาห์ทรงเผาเสียนั้น ^{๒๙} และเกี่ยวกับเรื่องเยโฮยาคิมกษัตริย์ยูดาห์นั้นเจ้าจงกล่าวดังนี้ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ท่านได้เผาหนังสือม้วนนี้เสียและกล่าวว่า ท่านไม่เจ้าจึงได้เขียนไว้ในหนังสือว่า ‘กษัตริย์บาบิโลนจะมาทำลายแผ่นดินนี้เป็นแน่ และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกจากแผ่นดินนั้น’” ^{๓๐} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า เยโฮยาคิมจะไม่มีบุตรที่จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และศพของท่านจะถูกทิ้งไว้ให้ตากแดดกลางวัน และตากน้ำค้างแข็งเวลากลางคืน ^{๓๑} เราจะลงโทษท่าน และเชื้อสายของท่านและข้าราชการของท่าน เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย เราจะนำเหตุร้ายทั้งสิ้นที่เราได้ประกาศต่อพวกเขา แต่เขาไม่ฟังนั้นให้ตกลงบนเขา และบนชาวกรุงเยรูซาเล็มและบนคนยูดาห์” ^{๓๒} แล้วเยเรมีย์จึงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่ง มอบให้บารุคบุตรชายเนริยาห์เสมียน ผู้เขียนถ้อยคำทั้งสิ้นในนั้นตามคำบอกของเยเรมีย์ คือถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือม้วนซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผาเสียในไฟ และมีถ้อยคำเป็นอันมากที่คล้ายคลึงกันเพิ่มขึ้น

เยเรมีย์ถูกคุมขัง

๓๖ ^๑เศเดคียาห์ราชบุตรของโยสิยาห์ผู้ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ตั้งให้เป็นกษัตริย์ในแผ่นดินยูดาห์ได้เสวยราชย์แทนโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิม ^๒ แต่ท่านเองก็ตี หรือข้าราชการของท่านก็ตี หรือประชาชนแห่งแผ่นดินก็ตี หาได้ฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ไม่ ^๓ กษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้เยชูคัลบุตรชายเซเลมียาห์ และเศฟันยาห์บุตรโธบบุตรชายมาอาเสอาห์ให้ไปยังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า “ขอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเผื่อเรา” ^๔ ฝ่ายเยเรมีย์นั้นยังเข้านอกออกในท่ามกลางประชาชนอยู่ เพราะท่านยังมิได้ถูกจำขัง ^๕ กองทัพของฟาโรห์ได้ออกมาจากอียิปต์ และเมื่อคนเคลเดียผู้ซึ่งกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ได้ยื่นขานัน เขาทั้งหลายก็ถอยทัพไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ^๖ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า ^๗ “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัส

ดังนี้ว่า เจ้าจงไปบอกกษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งใช้เจ้ามาถามต่อเราว่า ‘ดูเถิด กองทัพของฟาโรห์ซึ่งได้มาช่วยเจ้ากำลังจะกลับไปอียิปต์ไปยังแผ่นดินของเขา’ ^๘ และคนเคลเดียจะกลับมาต่อสู้กับกรุงนี้อีก เขาทั้งหลายจะยึดไว้และเผาเสียด้วยไฟ” ^๙ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าล่อลวงตัวเจ้าโดยกล่าวว่า “คนเคลเดียจะถอยออกไปจากเราทีเดียวแน่” เพราะว่าเขาจะไม่ถอยออกไปเลยทีเดียว ^{๑๐} ถึงแม้ว่าเจ้าจะทำให้กองทัพทั้งสิ้นของคนเคลเดียที่กำลังต่อสู้เจ้าให้พ่ายแพ้ และมีเหลือแต่คนที่บาดเจ็บเท่านั้น เขาทั้งหลายจะลุกขึ้น ทุกคนในถิ่นที่ของเขา และเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ” ^{๑๑} ต่อมาเมื่อกองทัพของคนเคลเดียได้ถอยจากกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกองทัพของฟาโรห์เข้ามาประชิด ^{๑๒} เยเรมีย์ก็ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มมุ่งไปยังแผ่นดินเบนยามิน เพื่อจะรับส่วนของท่านท่ามกลางประชาชนที่นั่น ^{๑๓} เมื่อท่านอยู่ที่ประตูเบนยามิน ทหารยามคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ชื่ออิริยาห์บุตรชายเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮานันยาห์ได้จับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า “ท่านกำลังหนีไปหาคนเคลเดีย” ^{๑๔} และเยเรมีย์ตอบว่า “ไม่จริงเลย ข้าพเจ้ามิได้กำลังหนีไปหาคนเคลเดีย” แต่อิริยาห์ไม่ฟังท่านและจับเยเรมีย์นำมาหาพวกเจ้านาย ^{๑๕} และบรรดาเจ้านายก็เดือดดาลต่อเยเรมีย์ และเขาทั้งหลายก็ตีท่านและขังท่านไว้ในเรือนของโยนาธานเลซานการ เพราะได้ทำให้เป็นคุก ^{๑๖} เมื่อเยเรมีย์เข้าไปในคุกใต้ดินและในห้องเล็กแล้ว เยเรมีย์ก็ค้างอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว ^{๑๗} กษัตริย์เศเดคียาห์ใช้ให้คนไปเอาตัวท่านออกมา กษัตริย์ได้สอบถามท่านเป็นความลับที่ในพระราชวังว่า “มีพระวจนะอันใดมาจากพระเยโฮวาห์บ้างหรือ” เยเรมีย์ทูลว่า “มีพะยะค่ะ” แล้วท่านทูลอีกว่า “พระองค์จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน” ^{๑๘} เยเรมีย์ได้ทูลกษัตริย์เศเดคียาห์อีกว่า “ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรผิดต่อพระองค์ หรือต่อข้าราชการของพระองค์ หรือต่อชนชาตินี้ พระองค์จึงได้จำขังข้าพระองค์ไว้ในคุก” ^{๑๙} ผู้พยากรณ์ของพระองค์ผู้ได้พยากรณ์ให้พระองค์ว่า ‘กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะไม่มาต่อสู้พระองค์ หรือต่อสู้แผ่นดินนี้’ นั้นอยู่ที่ไหน” ^{๒๐} เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์

ขอพระองค์สถับฟัง ขอคำทูลของข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานต่อพระพิทศรของพระองค์ ขออย่าส่งข้าพระองค์กลับไปทีเื่อนของโยนาธานเลขาณการนเลย เกรงว่าข้าพระองค์จะตายเสียทีนั้น” ๒๐ กษัตริย์เศเดคียาห์จึงมีรับสั่งให้เขามอบเยเรมีย์ไว้ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ และเขาให้ขนมปังแก่ท่านวันละก้อนจากถนบข้าง ทำขนมจนขนมปังในกรุงนั้นหมด เยเรมีย์จึงค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์อย่างนั้น

เยเรมีย์ถูกหย่อนลงไปใ้ในคุกใต้ดิน

๓๘ ๑ ฝ่าย เซฟา ทิยาห์บุตรชายมัทราน เกดาลิยาห์บุตรชายปาซเซอร์ และยูคาลบุตรชายเซลเมียห์ และปาซเซอร์บุตรชายมัลคิยาห์ได้ยินถ้อยคำของเยเรมีย์ที่กล่าวแก่ประชาชนทุกคนว่า ๒ “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ผู้ใดอยู่ในกรุงนี้จะต้องตายด้วยดาบ ด้วยการกินดารอาหาร และด้วยโรคระบาด แต่ผู้ใดที่ออกไปหาคนเคลเดียจะมีชีวิตอยู่ เขาจะมีชีวิตเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม และยังมีชีวิตอยู่ ๓ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า แน่นอนกรุงนี้จะต้องมอบไว้ในมือของกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและท่านจะยึดไว้” ๔ และบรรดาเจ้านายจึงทูลกษัตริย์ว่า “ขอประหารชายคนนี้เสีย เพราะเขากระทำให้มือของทหารซึ่งเหลืออยู่ในเมืองนี้อ่อนลง ทังมือของประชาชนทั้งหมดด้วย โดยพูดถ้อยคำเช่นนี้แก่เขาทั้งหลาย เพราะว่าชายคนนี้มีใจแสวงหาความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้ แต่หาความทุกข์ยากลำบาก” ๕ กษัตริย์เศเดคียาห์ตรัสว่า “ดูเถิดชายคนนี้อยู่ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เพราะกษัตริย์จะทำอะไรขัดท่านทั้งหลายได้เล่า” ๖ เขาจึงจับเยเรมีย์หย่อนลงไปใ้ในคุกใต้ดินของมัลคิยาห์บุตรชายฮามเมเลคซึ่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาเอาเชือกหย่อนเยเรมีย์ลงไป ในคุกใต้ดินนั้นไม่มีน้ำมีแต่โคลน และเยเรมีย์ก็จมลงไปใ้ในโคลน

เอเบตเมเลคช่วยเยเรมีย์

๗ เมื่อเอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียขึ้นที่คนหนึ่งใ้ในพระราชวังได้ยึ้นว่า เขาหย่อนเยเรมีย์ลงไปใ้ในคุกใต้ดินนั้น ฝ่ายกษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเบนยามิน ๘ เอเบตเมเลคก็ออกไปจากพระราชวัง และทูลกษัตริย์ว่า ๙ “ข้า

แต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ คนเหล่านี้ได้กระทำความชั่วร้ายในบรรดาการที่เขาได้กระทำต่อเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ โดยที่ได้ทิ้งท่านลงไปใ้ในคุกใต้ดิน ท่านคงหิวตายทีนั้น เพราะใ้ในกรุงนี้ไม่มีขนมปังเหลืออยู่เลย” ๑๐ แล้วกษัตริย์มีรับสั่งให้เอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียว่า “จงเอาคนไปจากที่นั้กับเจ้าสามสิบคน แล้วจุดเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ออกมาจากคุกใ้ใต้ดินก่อนเขาตาย” ๑๑ เอเบตเมเลคจึงเอาคนไปด้วยและไปที่พระราชวังไปยังเรือนพัสดุเพื่อเอาผ้าเก่าๆ และเสื่อผ้าขาดๆ ซึ่งเขาเอาเชือกผูกหย่อนลงไปใ้ให้เยเรมีย์ที่ใ้ในคุกใ้ใต้ดิน ๑๒ แล้วเอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียพูดกับเยเรมีย์ว่า “ท่านจงคล้องผ้าและเสื่อเก่านั้นไว้ใ้ใ้รัดรั้และเชือก” เยเรมีย์กระทำตาม ๑๓ แล้วเขาก็จุดเยเรมีย์ขึ้นมาด้วยเชือก และยกท่านขึ้นมาจากคุกใ้ใต้ดิน และเยเรมีย์ก็ยังคงค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์

เศเดคียาห์ทรงขอคำแนะนำจากเยเรมีย์

๑๔ กษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้คนไปนำเยเรมีย์ผู้พยากรณ์มาที่ทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งที่สาม กษัตริย์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า “เราจะถามท่านสักข้อหนึ่ง ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย” ๑๕ เยเรมีย์จึงทูลเศเดคียาห์ว่า “ถ้าข้าพระองค์จะทูลพระองค์ พระองค์จะประหารข้าพระองค์แน้มิใช่หรือ และถ้าข้าพระองค์จะถวายคำปรึกษา พระองค์จะไม่ฟังข้าพระองค์มิใช่หรือ” ๑๖ แล้วกษัตริย์เศเดคียาห์ก็ทรงปฏิญาณแก่เยเรมีย์เป็นการลับว่า “พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างวิญญานของเราทรงพระชนม์อยู่แน้ฉันใด เราจะไม่ประหารท่านหรือมอบท่านไว้ในมือของคนเหล่านี้ที่แสวงหาชีวิตของท่านฉันนั้น” ๑๗ แล้วเยเรมีย์ทูลเศเดคียาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าพระองค์จะยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์บาบิโลนแล้ว เขาจะไว้ชีวิตของพระองค์ และกรุงนี้จะไม่ต้องถูกไฟเผา พระองค์และวงศ์วานของพระองค์จะมีชีวิตอยู่ได้ ๑๘ แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์ของบาบิโลนแล้ว กรุงนี้จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย และเขาทั้งหลายจะเอาไฟเผาเสีย และพระองค์จะหนีไม่รอดไปจากมือของเขา

ทั้งหลาย” ๑๘ กษัตริย์เศเดคียาห์จึงตรัสกับเยเรมีย์ว่า “เรากลัวพวกยิวซึ่งเล็ดลอดไปหาคนเคลเดีย เกรงว่าเราจะถูกมอบไว้ในมือของพวกเขาเหล่านั้น และเขาทั้งหลายจะกระทำความอปยศแก่เรา” ๑๙ เยเรมีย์ทูลว่า “เขาจะไม่มอบพระองค์ไว้ ขอพระองค์เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ตามสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้ทูลพระองค์ และพระองค์ก็จะมีความสุข และเขาก็จะไว้พระชนม์ของพระองค์” ๒๐ แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัวต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงต่อข้าพระองค์ ๒๑ ดูเถิด บรรดาผู้หญิงที่เหลื่ออยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์จะได้ออกไปให้พวกเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และผู้หญิงเหล่านั้นจะว่า ‘เพื่อนทั้งหลายของพระองค์ได้หลอกลวงพระองค์ และได้ชนะพระองค์แล้ว พระบาทของพระองค์จมลงในโคลนแล้ว และเขาทั้งหลายก็หนีไปจากพระองค์’ ๒๒ เขาจะพาบรรดาสนมและมเหสีและบุตรของพระองค์ไปให้คนเคลเดีย และพระองค์เองก็จะไม่ทรงรอดไปจากมือของเขาทั้งหลาย แต่พระองค์จะถูกกษัตริย์แห่งบาบิโลนจับได้ และพระองค์จะเป็นเหตุที่พวกเขาเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ” ๒๓ แล้วเศเดคียาห์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า “อย่าให้ผู้ใดรู้ถ้อยคำเหล่านี้ และท่านจะไม่ตาย” ๒๔ แต่ถ้าพวกเจ้านายได้ยินว่าเราได้พูดกับท่านและมาหาท่านพูดว่า ‘จงบอกมาว่าเจ้าพูดอะไรกับกษัตริย์ และกษัตริย์ตรัสอะไรกับเจ้า อย่าซ่อนอะไรจากเราเลย และเราจะไม่ฆ่าเจ้า’ ๒๕ ท่านจงบอกเขาทั้งหลายว่า ‘ข้าพเจ้าได้ทูลขอต่อพระพักตร์กษัตริย์มิให้พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ากลับไปเรือนของโยนาธาน เพื่อให้ตายเสียที่นั่น’ ๒๖ และเจ้านายทั้งปวงก็มาหาเยเรมีย์และซักถามท่าน และท่านก็ตอบเขาตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ที่กษัตริย์ทรงรับสั่งท่าน เขาทั้งหลายจึงหยุดถามท่าน เพราะการสนทนานั้นไม่มีใครได้ยิน ๒๗ และเยเรมีย์ก็ค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์จนถึงวันที่เยรูซาเล็มถูกยึด ท่านอยู่ในที่นั้นเมื่อเยรูซาเล็มถูกยึด

ครั้งสุดท้ายที่ยูดาห์ถูกนำไปเป็นเชลย

๓๘ ในปีที่เก้าแห่งเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่สิบ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและกองทัพทั้ง

สิ้นของท่านได้มาล้อมกรุงเยรูซาเล็มและได้ล้อมไว้ ๒ ในปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่ กรุงนั้นก็แตก ๓ แล้วบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้เข้ามาหนึ่งที่ประตูกลาง มีเนออร์กัลซาเรเซอร์ สัมการ์เนโบ สารเสคิม รัมบาริส เนออร์กัลซาเรเซอร์ รัมบัก และบรรดาเจ้านายที่เหลื่ออยู่ทั้งสิ้นของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ๔ ต่อมาเมื่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาทหารได้เห็นแล้ว เขาทั้งหลายได้หนีออกจากกรุงในเวลากลางคืนไปทางอุทยานของกษัตริย์ ออกทางประตูระหว่างกำแพงทั้งสอง และท่านได้หนีไปยังทางที่ราบ ๕ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ติดตามเขาทั้งหลาย ไปทันเศเดคียาห์ที่ราบเมืองเยรีโค และเมื่อเขาทั้งหลายจับท่านได้แล้ว เขาได้นำท่านไปยังเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลบริบลาคีในแผ่นดินฮามัท และพระองค์ก็พิพากษาโทษท่าน ๖ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ฆ่าบรรดาบุตรชายของเศเดคียาห์ที่ตำบลบริบลาคีต่อหน้าต่อตาของท่าน และกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารพวกขุนนางทั้งสิ้นของยูดาห์เสีย ๗ พระองค์ทรงทำนัยน์ตาของเศเดคียาห์ให้บอดไป แล้วตีตรวนท่านไว้เพื่อจะนำไปบาบิโลน ๘ คนเคลเดียได้เผาพระราชวังและบ้านเรือนของประชาชนและฝังกำแพงกรุงเยรูซาเล็มเสีย ๙ แล้วเนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับส่วนประชาชนที่เหลื่ออยู่ในกรุงเป็นเชลยพาไปยังบาบิโลน ทั้งคนที่เล็ดลอด คือคนที่เล็ดลอดมาหาท่าน และส่วนคนที่เหลื่ออยู่ ๑๐ เนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ได้ทิ้งคนจนแห่งประชาชนที่ไม่มีสมบัติอะไรไว้ในแผ่นดินยูดาห์บ้าง และในเวลาเดียวกันได้มอบสวนองุ่นและไร่นาให้แก่เขา

เนบูคัดเนสซาร์รับสั่งให้ดูแลรักษาเยเรมีย์

๑๑ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประทานบัญชาเกี่ยวกับเยเรมีย์ทางเนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ว่า ๑๒ “จงรับท่านไป ดูแลท่านให้ดี และอย่าทำอันตรายแก่ท่าน แต่จงกระทำแก่ท่านตามที่ท่านจะบอกให้” ๑๓ ดังนั้น เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เนบูซิบาน

รับสารีเส เนอรัล ซาเรเซอร์ รับมัท และบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ใช้คนไป ๑๔ คือพวกท่านได้ใช้คนไปนำเยเรมีย์มาจากบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาทั้งหลายมอบท่านไว้กับเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายซาฟานให้นำท่านไปบ้าน ดงนันทันจึงได้อยู่ท่ามกลางประชาชน ๑๕ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ ขณะที่ ท่าน ถูก ขัง อยู่ใน บริเวณทหารรักษาพระองค์นั้นว่า ๑๖ “จงไปบอกเอเบดเมเลคคนเอธิโอเปียว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัส ดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ถ้อยคำของเราที่มีอยู่ต่อกรุงนี้สำเร็จในทางร้ายไม่ใช่ทางดี และจะสำเร็จต่อหน้าเจ้าในวันนั้น ๑๗ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เราจะช่วยเจ้าให้พ้นในวันนั้น และเขาจะไม่มอบเจ้าไว้ในมือของคนที่เขากลัว ๑๘ เพราะเราจะช่วยเจ้าให้พ้นเป็นแน่ และเจ้าจะไม่ล้มลงด้วยดาบ แต่เจ้าจะมีชีวิต เป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม เพราะเจ้าได้ไว้วางใจในเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ”

เยเรมีย์พยากรณ์ท่ามกลางประชาชนซึ่งเหลืออยู่ในยูดาห์

๔๐ พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึง เยเรมีย์ หลังจาก ที่ เนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ปล่อยให้ท่านไปจาก รามัทห์ ครึ่ง เมื่อ เขา จับ ท่าน ตีตรวน มา พร้อม กับ บรรดา เชลย พวก กรุงเยรูซาเล็ม และ ยูดาห์ ผู้ ที่ ถูก กวาด ไป เป็น เชลย ยัง บาบิโลน ๒ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้นำเยเรมีย์มาแล้วพูดกับท่านว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประกาศความร้ายนี้ต่อสถานที่นี้ ๓ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไป และทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสไว้ เพราะท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ สิ่งนี้จึงได้เป็นมาเหนือท่าน ๔ ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าปล่อยท่านจากโซ่ตรวนที่มีมือของท่าน ถ้าท่านเห็นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็จงมาเถิด ข้าพเจ้าจะดูแลท่านให้ดี แต่ถ้าท่านไม่เห็นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็อย่ามา ดูซิ แผ่นดินทั้งหมดนี้อยู่ต่อหน้าท่าน ท่านจะไปที่ไหนก็ได้ตามแต่ท่านเห็นดีเห็นชอบที่จะไป” ๕ ขณะที่ท่านยังไม่กลับ

ไป เขากล่าวว่า “ท่านจงกลับไปหาเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายซาฟาน ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการบรรดาหัวเมืองยูดาห์ และอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชน หรือจะไปที่ไหนที่ท่านเห็นชอบจะไปก็ได้” ๖ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์จึงส่งอนมุตเสบียงและให้ของขวัญแก่เยเรมีย์ แล้วก็ปล่อยท่านไป ๗ เยเรมีย์ก็ไปหาเกดาลิยาห์ บุตรชายอาหิเศบที่มีสปีห์และอาศัยอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชนซึ่งเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น ๘ เมื่อบรรดาหัวหน้าของกองทหารที่ในทุ่งนา คือพวกเขาและคนของเขาทั้งหลายได้ยินว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินนั้น และได้มอบชายหญิงกับเด็ก ผู้ที่เป็นคนจนในแผ่นดินซึ่งมิได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลนไว้ให้ท่านนั้น ๙ เขาทั้งหลายก็ไปหาเกดาลิยาห์ที่มีสปีห์ มีอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ โยฮานันและโยนาธานบุตรชายคาเรอาห์ เสโรอาห์บุตรชายทันหุเมท บรรดาบุตรชายของเอฟายชาวเนโทฟาห์ เยซันยาห์บุตรชายชาวมาอาคาห์ ทั้งตัวเขาและคนของเขา ๑๐ เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายซาฟานก็ได้ปฏิญาณให้แก่เขาและคนของเขา กล่าวว่า “อย่ากลัวในการที่จะปรนนิบัติคนเคลเดีย จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านทั้งหลายก็จะอยู่เย็นเป็นสุข ๑๑ ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ที่มีสปีห์ เพื่อจะปรนนิบัติคนเคลเดีย ผู้ซึ่งจะมาหาเรา แต่ฝ่ายท่านจงเก็บน้ำองุ่น ผลไม้ฤดูร้อน และน้ำมันและเก็บไว้ในภาชนะ และจงอยู่ในหัวเมืองซึ่งท่านยึดได้นั้น” ๑๒ ในท่านองเดียวกัน เมื่อพวกยิวทั้งหลาย ซึ่งอยู่ที่โมอับและท่ามกลางคนอัมโมน และในเอโดม และในแผ่นดินอื่นๆ ทั้งสิ้น ได้ยินว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทิ้งคนให้เหลือไว้ส่วนหนึ่งในยูดาห์และได้แต่งตั้งให้เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายซาฟานให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือเขาทั้งหลาย ๑๓ แล้วพวกยิวทั้งปวงก็ได้กลับมาจากทุกที่ซึ่งเขาถูกขับไล่ให้ไปอยู่นั้น และมายังแผ่นดินยูดาห์มาหาเกดาลิยาห์ที่มีสปีห์ และเขาทั้งหลายได้เก็บน้ำองุ่นและผลไม้ในฤดูร้อนได้เป็นอันมาก

อิชมาเอลวางแผนร้ายฆ่าเกดาลิยาห์

๑๓ ฝ่ายโยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาประมุขของกองทัพที่ในทุ่งนาได้มาหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ ๑๔ และกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่า บาอาลิสกษัตริย์ของคนอัมโมนได้ส่งให้อิชมาเอลบุตรชายเนธานิยาห์มาเอาชีวิตของท่าน” ฝ่ายเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบไม่เชื่อเขาทั้งหลาย ๑๕ แล้วโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ได้พูดกับเกดาลิยาห์เป็นการลับที่มิสปาห์ว่า “จงให้ข้าพเจ้าไปฆ่าอิชมาเอลบุตรชายเนธานิยาห์เสีย และจะไม่มีใครทราบเรื่อง ท่านจะไม่ทำให้เขาเอาชีวิตของท่าน แล้วพวกยิวทั้งหลายซึ่งมารวบรวมอยู่กับท่านจะกระจัดกระจายกันไป และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่นี้ก็จะมีพินาศ” ๑๖ แต่เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบพูดกับโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ว่า “ท่านอย่าทำสิ่งนี้เลย เพราะที่ท่านพูดถึงอิชมาเอลนั้นเป็นความจริง”

อิชมาเอลฆ่าเกดาลิยาห์

๑๔ ต่อมาในเดือนที่เจ็ดอิชมาเอลบุตรชายเนธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเอลีชามาเชื้อพระวงศ์ พร้อมกับเจ้านายสิบคนของกษัตริย์ ได้มาหาเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบที่มิสปาห์ แล้วพวกเขารับประทานอาหารอยู่ด้วยกันที่มิสปาห์ ๑๕ แล้วอิชมาเอลบุตรชายเนธานิยาห์กับคนทั้งสิบที่อยู่กับเขาก็ได้ลุกขึ้นฆ่าเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายซาฟาน ผู้ที่กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการที่แผ่นดินนั้นเสียด้วยดาบจนตาย ๑๖ อิชมาเอลได้ฆ่าพวกยิวทั้งหลายที่อยู่กับเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ และคนเคลเดียซึ่งได้พบอยู่ที่นั่นพร้อมกับพวกทหารด้วย ๑๗ ต่อมาอีกสองวันหลังจากวันที่เกดาลิยาห์ถูกฆ่าก่อนที่ใครจะรู้เรื่อง ๑๘ มีชายแปดสิบคนมาจากเมืองเซเคมและเมืองซีโลห์และเมืองสะมาเรีย มีหนวดเคราโกนเสีย และเสื้อผ้าขาด และกรีดตัวเอง นำเครื่องธัญญาและกำยานมาถวายที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ๑๙ และอิชมาเอลบุตรชายเนธานิยาห์มาจากมิสปาห์พบเขาเหล่านั้นเข้า อิชมาเอลเดินมาพลางร้องไห้พลาง และต่อมาเมื่อเขาพบคนเหล่านั้นจึงพูดกับเขาทั้งหลายว่า “เชิญเข้ามาหาเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบเถิด” ๒๐ เมื่อเขาทั้งหลายเข้ามาในเมืองอิ

ชมาเอลบุตรชายเนธานิยาห์และคนที่อยู่กับท่านก็ฆ่าเขาทั้งหลายเสีย และโยนเขาลงไปในที่ขังน้ำ ๒๑ แต่ในพวกนั้นมีอยู่สิบคนด้วยกันที่พูดกับอิชมาเอลว่า “ขออย่าฆ่าเราเสียเลย เพราะเรามีของมีค่า คือข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมัน และน้ำผึ้งซ่อนไว้ในทุ่งนา” ดังนั้น เขาจึงงดไม่ฆ่าเขาทั้งหลายกับพี่น้องเสีย ๒๒ ที่ขังน้ำซึ่งอิชมาเอลโยนศพทั้งปวงของผู้ที่เขาฆ่าตายลง ไปเพราะเหตุเกดาลิยาห์นั้น เป็นที่ซึ่งกษัตริย์อาสราสร้างไว้เพื่อป้องกันบาอาซกษัตริย์แห่งอิสราเอล อิชมาเอลบุตรชายเนธานิยาห์ก็ใส่คนที่ถูกฆ่าไว้จนเต็ม ๒๓ แล้วอิชมาเอลก็จับคนทั้งหมดที่เหลืออยู่ในมิสปาห์ไปเป็นเชลย คือพวกราชธิดาและประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ที่มิสปาห์ ผู้ที่เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้มอบหมายให้แก่เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบ อิชมาเอลบุตรชายเนธานิยาห์ได้จับเขาเป็นเชลย และออกเดินข้ามฟากไปหาคนอัมโมน

โยฮันันช่วยพวกเชลยให้รอดพ้น

๒๑ แต่เมื่อโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทัพซึ่งอยู่กับเขา ได้ยินเรื่องความชั่วร้ายทั้งหลายซึ่งอิชมาเอลบุตรชายเนธานิยาห์ได้กระทำแล้ว นั้น เขาก็จัดเอาคนทั้งหมดของเขาไปต่อสู้กับอิชมาเอลบุตรชายเนธานิยาห์ เขาทั้งหลายปะทะเขาที่สระใหญ่ซึ่งอยู่ที่เมืองกิเบโอน ๒๒ และต่อมาเมื่อประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งอยู่กับอิชมาเอลเห็นโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้ากองทัพที่อยู่กับเขา เขาทั้งหลายก็เปรมปรีดี ๒๓ ประชาชนทั้งปวงซึ่งอิชมาเอลจับเป็นเชลยมาจากมิสปาห์จึงหันหลังและกลับไป เขาไปหาโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ ๒๔ แต่อิชมาเอลบุตรชายเนธานิยาห์ได้หนีรอดจากโยฮันันพร้อมกับชายแปดคนไปหาคนอัมโมน ๒๕ แล้วโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทัพซึ่งอยู่กับท่าน ได้นำประชาชนที่เหลืออยู่ทั้งหมดซึ่งเอากลับคืนมาจากอิชมาเอลบุตรชายเนธานิยาห์ซึ่งมาจากมิสปาห์หลังจากที่ได้ฆ่าเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบแล้วนั้น คือทหารผู้หญิง เด็ก และชนที่ผู้ซึ่งโยฮันันนำกลับมายังกิเบโอน ๒๖ และเขาทั้งหลายก็ไปอยู่ที่อาศัยของคิมฮาม ใกล้เบธเลเฮม ตั้งใจจะไปยังอียิปต์ ๒๗ เนื่องด้วยคนเคลเดีย เพราะ

เขากลัว เพราะว่าอิชมาเอลบุตรชายเนธานี ย่าห์ ได้ฆ่าเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้ซึ่ง กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการ เหนือแผ่นดินนั้นเสีย

คนยูดาห์ที่เหลืออยู่ขอคำแนะนำจาก เยเรมีย์ แต่ได้ปฏิเสธคำนั้นเสีย

๔๒ ๑ บรรดาหัวหน้าของกอง ทหารและ โยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และเย ชันย่าห์ บุตรชาย โฮชายาห์ และ ประชาชน ทั้งปวงจากผู้น้อย ที่สุดถึงผู้ใหญ่ที่สุดได้เข้า มาใกล้ ๒ และ พุดกับเยเรมีย์ ผู้พยากรณ์ว่า “ขอให้คำอ้อนวอนของข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นที่ ยอมรับต่อหน้าท่าน และขอท่านอธิษฐาน ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อเราทั้ง หลาย เพื่อคนที่เหลืออยู่นี้ทั้งสิน (เพราะเรามี เหลือน้อยจากคนมาก ตามที่ท่านเห็นอยู่กับ ตาแล้ว) ๓ ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน สำแดงหนทางแก่เราว่า เราควรจะไป ทางไหน และขอสำแดงสิ่งที่เราควรจะทำ” ๔ เยเรมีย์ ผู้พยากรณ์กล่าว แก่เขา ทั้งหลายว่า “ข้าพเจ้าได้ยินท่านแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้า ของท่าน ตาม คำขอ ร้อง ของ ท่าน ทั้ง หลาย และ ต่อ มา พระ เย โฮ วาห์ จะ ทรง ตอบ ท่าน ประการใด ข้าพเจ้าจะบอกแก่ท่าน ข้าพเจ้า จะ ไม่ ปิดบัง สิ่ง ใด ใด ใด ใด จาก ท่าน เลย” ๕ แล้ว เขาทั้งหลายพุดกับเยเรมีย์ว่า “ขอพระเยโฮ วาห์จงเป็นพยาน ที่สัตย์จริง และสัตย์ซื่อใน ระหว่างข้าพเจ้าทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลาย มิได้กระทำตามบรรดาพระวจนะของพระเย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ผู้ทรง ใช้ ท่าน ๖ ไม่ ว่า จะ ดี หรือ ร้าย ข้าพเจ้าทั้งหลายจะ เชื่อ ฟัง พระ สุรเสียง ของ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ เรา ผู้ซึ่ง ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย ส่ง ท่าน ให้ไปหา นั้น เพื่อเราจะอยู่เย็นเป็นสุข เมื่อเราเชื่อฟัง พระ สุรเสียง แห่ง พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ เรา” ๗ ต่อ มา ครั้น สิ้น สิบ วัน แล้ว พระ วจนะ ของ พระ เยโฮวาห์ มา ยัง เยเรมีย์ ๘ แล้วท่าน จึงให้ตามตัวโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และ บรรดาผู้หัวหน้าของกอง ทหารผู้ อยู่ กับ ท่าน และ ประชาชน ทั้ง ปวง ตั้งแต่คนเล็ก ที่สุด ถึง คนใหญ่ที่สุด ๙ และบอกเขาทั้งหลายว่า “พระ เยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ ใช้ให้ข้าพเจ้านำเอาคำอ้อนวอนของ ท่าน ไป เสนอต่อพระพิภคร์พระองค์นั้น ได้ตรัสดังนี้

ว่า ๑๐ ถ้าเจ้าทั้งหลายจะอยู่ต่อไปในแผ่นดินนี้ เราจะสร้างเจ้าทั้งหลายขึ้นและจะไม่ทำลายลง เราจะปลูกเจ้าไว้และไม่ถอนเจ้าเสีย เพราะ เราได้กลับใจจากเหตุร้ายซึ่งเราได้กระทำไป แล้ว ๑๑ อยู่เถิด กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้ซึ่ง เจ้ากลัวอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อยู่เถิด เจ้าเลย เพราะเราอยู่กับเจ้าทั้งหลายเพื่อช่วย เจ้าให้รอด และช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเขา ๑๒ เราจะให้ความกรุณาแก่เจ้า เพื่อเจ้าจะได้ กรุณาเจ้า และยอมให้เจ้ากลับไปอยู่ในแผ่นดิน ของ เจ้าเอง ๑๓ แต่ถ้าวเจ้าทั้งหลายพุดว่า ‘เราจะไม่อยู่ในแผ่นดินนี้’ โดยไม่เชื่อฟังพระ สุรเสียง ของ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ เจ้า ๑๔ และกล่าวว่า ‘ไม่เอา เราจะเข้าไปในแผ่นดิน ดินอียิปต์ ที่ซึ่งเราจะไม่เห็นสงคราม จะไม่ ได้ยินเสียงแตร จะไม่หิวขนมปัง และเราทั้ง หลายจะอาศัยอยู่ที่นั่น’ ๑๕ เพราะฉะนั้น บัดนี้ คน ยูดาห์ ที่ เหลือ อยู่ เอ๋ย ขอ ฟัง พระ วจนะ ของ พระ เยโฮวาห์ พระ เยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้ามุ่ง หน้าจะเข้าอียิปต์และไปอาศัยที่นั่น ๑๖ แล้ว ต่อมาดาบซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะตามทันเจ้าที่ นั้นในแผ่นดินอียิปต์ และการกั้นดารอาหาร ซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะติดตามเจ้าไปถึงอียิปต์ และเจ้าจะตายที่นั่น ๑๗ ทุกคนซึ่งมุ่งหน้าไป ยังอียิปต์ เพื่อจะอยู่ที่นั่นจะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกั้นดารอาหาร ด้วยโรคระบาด เขา จะ ไม่มี คน ที่ เหลือ อยู่ หรือ ที่ รอด ตาย จาก เหตุ ร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเขา ๑๘ เพราะพระเย โฮ วาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัส ดังนี้ว่า เราเทความกริ้ว ของ เรา และความ พิโรธ ของ เราลงเหนือชาวเยรูซาเล็มอย่างไร เราจะเทความกริ้วของเราเหนือเจ้าทั้งหลาย เมื่อเจ้าจะเข้าไปยังอียิปต์อย่างนั้น เจ้าจะเป็น คำสาป เป็นที่น่าตกตะลึง เป็นคำแช่งและเป็น ที่ นินทา เจ้าจะไม่เห็นที่นี้อีก ๑๙ โอ คน ยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่เอ๋ย พระเยโฮวาห์ได้ตรัส เกี่ยวกับท่านแล้วว่า ‘อย่าไปยังอียิปต์’ จงรู้ เป็น แน่ ว่า ใน วัน นี้ ข้าพเจ้า ได้ ตัก เตือน ท่าน ๒๐ ว่า ท่านทั้งหลายได้หลงเงินไปในใจ ของ ท่านเอง เพราะท่านได้ใช้ข้าพเจ้าไปหาพระเย โฮ วาห์พระเจ้าของท่านว่า ‘ขออธิษฐานเพื่อ เราต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และพระ เยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะตรัสประการใด ขอบอกแก่เรา และเราจะกระทำตาม’ ๒๑ และ ใน วัน นี้ ข้าพเจ้า ได้ ประกาศพระวจนะนั้นแก่

ท่านทั้งหลายแล้ว แต่ท่านมิได้เชื่อฟังพระ
สุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านใน
สิ่งใดๆซึ่งพระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาบอกท่าน
๒๒ เพราะจะนับัดนี้จงทราบเป็นแน่ว่า ท่าน
ทั้งหลายจะตายด้วยดาบ ด้วยการกินดาร์
อาหาร และด้วยโรคระบาด ในสถานที่ซึ่งท่าน
ทั้งหลายปรารถนาจะไปอาศัยอยู่”

**เยเรมีย์ไปยังอียิปต์พร้อม
กับพวกที่เหลืออยู่**

๔๓ ต่อมาเมื่อเยเรมีย์จบการพูดต่อ
ประชาชนทั้งปวงถึงพระวาทะเหล่านี้
ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา
ทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา
ได้ทรงใช้ท่านให้ไปพูดพระวาทะทั้งสิ้นนี้
กับเขาทั้งหลายนั้นแล้ว ๒ อาซาริยาห์บุตร
ชายโฮซาياهوและโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์
และบรรดาผู้ชายที่โอหังได้พูดกับเยเรมีย์ว่า
“ท่านพูดมูสา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
มิได้ใช้ท่านให้มาพูดว่า ‘อย่าไปอียิปต์ที่จะ
อาศัยอยู่ที่นั่น’” ๓ แต่บารุกบุตรชายเนริยาห์ได้
ยุทธานให้ต่อสู้กับเรา เพื่อจะมอบเราไว้ในมือ
ของคนเคลเดีย เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฆ่าเรา
หรือกวาดเราไปเป็นเชลยในบาบิโลน” ๔ โย
ฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาหัวหน้า
ของกองทหาร และประชาชนทั้งสิ้น ไม่เชื่อ
ฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ที่จะอาศัย
อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ๕ แต่โยฮันันบุตรชายคา
เรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารได้
พาคนยูดาค์ทุกคนที่เหลืออยู่ไป คือผู้ซึ่งกลับ
มาอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จากบรรดาประชาชาติ
ที่เขาถูกขับไล่ให้ไปอยู่นั้น ๖ คือพวกผู้ชายผู้
หญิง เด็ก บรรดาบิดา และทุกคนซึ่งเบบชาระ
ดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้เหลือ
ไว้ให้แก่เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็น
บุตรชายชาฟาน ทั้งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ และ
บารุกบุตรชายเนริยาห์ ๗ และเขาทั้งหลายได้
มายังแผ่นดินอียิปต์ เพราะเขาทั้งหลายไม่
เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ และ
เขาก็มาถึงนครทอปานเฮส ๘ แล้วพระวาทะ
ของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ในนครทอ
ปานเฮสว่า ๙ “จงถือก้อนหินใหญ่ๆไว้ จง
ซ่อนไว้ที่ในปูนสอในเตาเผาอิฐ ซึ่งอยู่ที่ทาง
เข้าไปสู่พระราชวังของฟาโรห์ในนครทอปาน
เฮสท่ามกลางสายตาของคนยูดาค์ ๑๐ และ
จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์

จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า
ดูเถิด เราจะใช้และนำเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์
แห่งบาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา และท่านจะต้อง
พระที่นั่งของท่านเหนือหินเหล่านี้ ซึ่งเราได้
ซ่อนไว้ และท่านจะกางพลับพลาหลวงของ
ท่านเหนือหินเหล่านี้ ๑๑ เมื่อท่านมาถึง ท่าน
จะโจมตีแผ่นดินอียิปต์มอบผู้ที่กำหนดให้ถึง
ความตายจะไปหาความตาย ผู้ถูกกำหนด
ให้เป็นเชลยแก่การเป็นเชลย และผู้ที่ถูก
กำหนดให้ถูกดาบให้แก่ดาบ ๑๒ และเราจะ
ก่อไฟในวิหารของพระแห่งอียิปต์ และท่าน
จะเผาเสียและเก็บไปเป็นเชลย และท่านจะ
ปกคลุมตัวเองด้วยแผ่นดินอียิปต์ เหมือนผู้
เลี้ยงแกะปกคลุมตัวเองด้วยเสื้อคลุม และ
ท่านจะไปเสียจากที่นั่นด้วยสันติภาพ ๑๓ ท่าน
จะหักเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งเมืองเบธเชเมชซึ่งอยู่
ในแผ่นดินอียิปต์เสีย และท่านจะเอาไฟเผา
วิหารของพระแห่งอียิปต์เสีย”

**พระวาทะของพระเจ้าเกี่ยวกับ
ด้วยพวกยิวในอียิปต์**

๔๔ พระวาทะที่ยังเยเรมีย์ เกี่ยว
ด้วยบรรดาอียิวที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน
อียิปต์ที่มีกิลทิม ทาปานเฮส ที่ไนเฟ และ
ในแผ่นดินปัทโรส ว่า ๒ “พระเยโฮวาห์จอม
โยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้า
ทั้งหลายได้เห็นบรรดาเหตุร้ายที่เรานำมา
เหนือกรุงเยรูซาเล็ม และเหนือหัวเมืองยูดาค์
ทั้งสิ้น ดูเถิด ทุกวันนี้เมืองเหล่านั้นก็เป็น
ที่รกร้าง ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่นั้น ๓ เพราะ
ความชั่วซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำได้ยั่วเย้า
เราให้มีความโกรธ ด้วยการที่เขาทั้งหลาย
ไปเผาเครื่องหอม และปรนนิบัติพระอื่นซึ่ง
เขาไม่รู้จัก ไม่ว่าเขาเอง หรือเจ้าทั้งหลาย
หรือบรรดาบุตรของเจ้า ๔ อย่างไรก็ตามเราได้
ใช้บรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์ไป
หาเจ้าโดยได้ลุกขึ้นแต่เนิ่นๆ และใช้เขาไป
กล่าวว่า ‘โออย่ากระทำการที่นาสะอิดสะเอียน
นี้ ซึ่งเราเกลียดชัง’ ๕ แต่เขาไม่ฟัง หรือ
เจียหุ ฟิง เพื่อจะหันกลับจากความชั่วร้าย
ของเขา และไม่เผาเครื่องหอมแก่พระอื่น
๖ เพราะฉะนั้น เราจึงได้เทความเดือดดาล
และความโกรธของเราออกให้พลุ่งขึ้นใน
หัวเมืองยูดาค์ และในถนนหนทางของกรุง
เยรูซาเล็ม และเมืองเหล่านั้นก็ถูกทิ้งไว้เสีย
เปล่าและรกร้างไป อย่างทุกวันนี้ ๗ เพราะ

ฉะนั้นบัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสตั้งนี้ว่า ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงทำความชั่วร้ายยิ่งใหญ่นี้แก่จิตใจเจ้าเอง และตัดเอาผู้ชายผู้หญิงทั้งเด็กและเด็กที่ยังดูดนมเสียจากเจ้า เสียจากท่ามกลางยูดาห์ ไม่มีชนที่เหลืออยู่ไว้แก่เจ้าเลย^๘ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยิวเย้าเราให้โกรธด้วยการที่มือของเจ้ากระทำ ด้วยการเผาเครื่องหอมให้แก่พระอื่นในแผ่นดินอียิปต์ที่ที่เจ้ามาอยู่นั้น เพื่อเจ้าจะต้องถูกตัดออกและเป็น ที่สาปแช่ง และเป็น ที่นินทาท่ามกลางบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลก^๙ เจ้าได้ลืมนความชั่วของบรรพบุรุษของเจ้า ความชั่วของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ บรรดาความชั่วของนางสนมและมเหสีของเขาทั้งหลาย ความชั่วของเจ้าเองและความชั่วของภรรยาของเจ้า ซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำในแผ่นดินยูดาห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็มเสียแล้วหรือ^{๑๐} แม้กระทั่งวันนี้แล้วเขาทั้งหลายก็ยังมิได้ด้อมตัวลง หรือเกรงกลัว หรือดำเนิน ตาม ราช บัญญัติ หรือ ตาม กฎ เกณฑ์ของเรา ซึ่งเราให้มีไว้หน้าเจ้าทั้งหลายและหน้าบรรพบุรุษของเจ้า^{๑๑} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสตั้งนี้ว่า ดูกิจิต เราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้อเจ้าให้เกิดการร้าย และจะตัดยูดาห์ออกเสียให้สิ้น^{๑๒} เราจะเอาชนยูดาห์ที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งมุ่งหน้ามาที่แผ่นดินอียิปต์เพื่อจะอาศัยอยู่นั้น และเขาทั้งหลายจะถูกผลาญเสียหมด เขาจะล้มลง ในแผ่นดินอียิปต์ เขาจะถูกผลาญด้วยดาบ และด้วยการกันดารอาหาร ตั้งแต่คุณเล็ก น้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด เขาทั้งหลายจะตายด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร และเขาจะกลายเป็นคำสาป เป็นที่นาตากตะลึง เป็นคำแช่งและเป็น ที่นินทา^{๑๓} เราจะต้องลงโทษคนเหล่านั้น ผู้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ดังที่เราลงโทษกรุงเยรูซาเล็มด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด^{๑๔} จนคน ยูดาห์ที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งมาอาศัยในแผ่นดินอียิปต์นั้นจะไม่ รอดพ้นหรือเหลือกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ ที่ซึ่งเขาปรารถนาจะ กลับ ไปอาศัยอยู่ เพราะว่า เขาจะไม่ได้กลับไป นอกจากผู้หนีพ้นบางคน”^{๑๕} แล้วบรรดาผู้ชาย ผู้รู้ว่าภรรยาของตัวได้ถวายเครื่องหอม แก่พระอื่น และบรรดาผู้หญิงที่ยืนอยู่ใกล้เป็นที่ชุมนุมใหญ่ คือบรรดา

ประชาชนผู้อาศัยในบัทโรส ในแผ่นดินอียิปต์ ได้ตอบเยเรมีย์ว่า^{๑๖} “สำหรับถ้อยคำซึ่งท่านได้บอกแก่เราในพระนามของพระเยโฮวาห์นั้น เราจะไม่ฟังท่าน^{๑๗} แต่เราจะกระทำทุกสิ่งที่เราได้พูดไว้ คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้าดังที่เราได้กระทำ ทั้งพวกเราและบรรพบุรุษของเรา บรรดากษัตริย์และเจ้านายของเรา ในหัวเมืองยูดาห์และในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม ทำอย่างนั้นแล้วเราจึงมีอาหารบริบูรณ์และอยู่เย็นเป็นสุข และไม่เห็นเหตุร้ายอย่างใด^{๑๘} ตั้งแต่เรางดการเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า เราก็ขัดสนทุกอย่าง และถูกผลาญด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร^{๑๙} เมื่อเราเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า ที่เราได้ ทำขนม ถวายเพื่อนมัสการพระนางเจ้า และที่ได้ เทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้านั้น เรากะทำนอกเหนือความเห็นชอบของสามีของเราหรือ”^{๒๐} แล้วเยเรมีย์ได้ตอบ บรรดา ประชาชน ทั้ง พวกผู้ชายและผู้หญิง คือประชาชนทั้งปวงผู้ให้คำตอบแก่ท่านว่า^{๒๑} “สำหรับเครื่องหอมที่ท่านได้เผาถวายในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งตัวท่าน บรรพบุรุษของท่าน บรรดากษัตริย์และเจ้านายของท่าน และประชาชน แห่ง แผ่นดิน พระเยโฮวาห์มิได้ทรงจดจำไว้ดอกหรือ พระองค์ไม่ได้ทรงนึกถึง หรือ^{๒๒} จน พระเยโฮวาห์ จะ ทรง ทนต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว เพราะเหตุจากการกระทำอันชั่วร้าย ของท่าน และเพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งท่านได้กระทำนั้น เพราะฉะนั้นแผ่นดินของท่านจึงได้กลายเป็นที่ร้างเปล่าและเป็น ที่นาตากตะลึง และเป็น ที่สาปแช่ง ปราศจากคนอาศัย ดัง ทุกวันนี้^{๒๓} เพราะว่าท่านได้เผาเครื่องหอม และเพราะว่าท่านได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ตามกฎเกณฑ์ของพระองค์ และตามพระโอวาทของพระองค์ ความร้ายนี้จึงได้ตกแก่ท่าน ดังทุกวันนี้”^{๒๔} เยเรมีย์ได้กล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นและแก่พวกผู้หญิงทั้งสิ้นว่า “บรรดาท่านทั้งหลายแห่งยูดาห์ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟัง พระวณะ ของ พระเยโฮวาห์^{๒๕} พระเย

โฮวาก็จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัส
 ดังนี้ว่า ตัวเจ้าและภรรยาของเจ้าได้ยืนยัน
 ด้วยปากของเจ้าทั้งหลายเอง และได้กระทำ
 ด้วยมือของเจ้า ทั้งหลาย ให้สำเร็จกล่าว
 ว่า ‘เราจะทำตามการปฏิญาณของเราซึ่งเราได้
 ปฏิญาณไว้แน่นอน คือเผาเครื่องหอมถวาย
 เจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวาย
 เจ้าและทำตามการปฏิญาณของเจ้าแน่นอน
 เพราะฉะนั้นบรรดาเจ้าทั้งหลายแห่งยูดาห์
 ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวณะของ
 พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เรา
 ได้ปฏิญาณโดยชื่อใหญ่ยิ่งของเราว่า ปากของ
 คนใดแห่งยูดาห์ตลอดทั่วแผ่นดินอียิปต์จะ
 ไม่ออกนามของเราโดยกล่าวว่า ‘องค์พระ
 ผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ตราบไต่’
 ดูเถิด เราคอยดูอยู่เพื่อให้เกิดความร้าย
 มิใช่ความดี ชนยูดาห์ทั้งสิ้นผู้อยู่ในแผ่นดิน
 อียิปต์จะถูกผลาญเสียด้วยดาบ และด้วย
 การกันดารอาหาร จนกว่าจะถึงที่สุดของเขา
 และบรรดาผู้ที่หนีพ้นดาบจะกลับจากแผ่นดิน
 อียิปต์ไปยังแผ่นดินยูดาห์ มีจำนวนน้อย
 และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น ซึ่งมาอาศัย
 อยู่ที่แผ่นดินอียิปต์ จะทราบว่คำของใครจะ
 ยืนยัน เป็นคำของเราหรือคำของเขาทั้งหลาย
 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า นี่จะเป็นหมายสำคัญ
 แก่เจ้า คือเราจะลงโทษเจ้าในนี้ เพื่อเจ้า
 จะได้ทราบว่า คำของเราจะตั้งมั่นคงอยู่ต่อ
 เจ้าให้เกิดความร้ายเป็นแน่ พระเยโฮวาห์
 ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบฟาโรห์โฮฟรา
 กษัตริย์แห่งอียิปต์ไว้ในมือศัตรูของเขา และ
 ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา
 ดังที่เราได้มอบเศเตคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
 ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน
 ผู้ซึ่งเป็นศัตรูของเขา และแสวงหาชีวิต
 ของเขา”

พระเจ้าทรงปลอบโยนบารุค

๔๕ ^๑ ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์บอก
 แก่บารุคบุตรชายเนริยาห์เมื่อเขา
 เขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงในหนังสือตามคำบอก
 ของเยเรมีย์ ในปีทีสี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม
 ราชบุตรของโยสียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์
 ว่า ^๒ “โอ บารุคเอ๋ย พระเยโฮวาห์พระเจ้า
 แห่งอิสราเอล ตรัสแก่ท่านดังนี้ว่า ^๓ “เจ้าว่า
 ‘บัดนี้ วิบัติแก่ข้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรง

เพิ่มความทุกข์เข้าที่ความเศร้าโศกของข้า
 ข้าก็เห็ดเหนื่อยด้วยการคร่ำครวญของข้า
 ข้าไม่ประสบความสงบเลย’ ^๔ เจ้าจงบอกเขา
 ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด สิ่งใดที่เรา
 ก่อสร้างขึ้น เราจะทำลายลง และสิ่งใดที่เรา
 ได้ปลูก เราจะถอนขึ้นคือแผ่นดินนี้ทั้งหมด
^๕ และเจ้าจะหาสิ่งใหญ่โตเพื่อตัวเองหรืออย่า
 หามั่นเลย เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด
 เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเหนือหนึ่งทั้งสิ้น แต่
 เราจะให้ชีวิตของเจ้าแก่เจ้าเป็นบำเหน็จแห่ง
 การสงครามในทุกสถานที่ที่เจ้าจะไป”

คำพยากรณ์เรื่องอียิปต์

๔๖ ^๑ พระวณะของ พระเยโฮวาห์ ซึ่ง
 มายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวด้วย
 เรื่องบรรดาประชาชาติ ^๒ เรื่องอียิปต์ เกี่ยว
 ด้วยกองทัพของฟาโรห์เนโค กษัตริย์แห่ง
 อียิปต์ ซึ่งอยู่ที่ริมแม่น้ำยูเฟรติส ที่เมือง
 คาร์เคมิช และซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์
 แห่งบาบิโลนได้โจมตีแตกในปีทีสี่แห่งรัช
 กาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสียาห์กษัตริย์
 แห่งยูดาห์ว่า ^๓ “จงเตรียมตังและโล่ และ
 ประชิดเข้าสงคราม ^๔ จงผูกอานม้า พลม้า
 เอ๋ย จงขึ้นม้าเถิด จงสวมหมวกเหล็กของ
 เจ้าเข้าประจำที่ จงขัดหอกของเจ้า จงสวม
 เสื้อเกราะของเจ้าไว้ ^๕ ทำไมเราเห็นเขาทั้ง
 หลายครั้นคร้ามและหันหลังกลับ นกรบของ
 เขาทั้งหลายถูกตีล้มลงและได้เร่งหนีไป เขา
 ทั้งหมดไม่เหลียวกลับ ความสยดสยองอยู่
 ทุกด้าน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^๖ คน
 เร็วก็หนีไปไม่ได้ นกรบก็หนีไปไม่รอด เขา
 ทั้งหมดจะสะดุดและล้มลงในแดนเหนือ
 ข้างแม่น้ำยูเฟรติส ^๗ ผู้ใดใครนะ โผล่ขึ้นมา
 ดั่งน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำซึ่งน้ำของมันขัด
 ขึ้น ^๘ อียิปต์โผล่ขึ้นมาอย่างน้ำท่วม เหมือน
 แม่น้ำของมันขัดขึ้น เขาว่า ‘ข้าจะขึ้น ข้า
 จะคลุมโลก ข้าจะทำลายหัวเมืองและชาว
 เมืองนั้นเสีย’ ^๙ ม้าทั้งหลายเอ๋ย รุดหน้าไป
 เถิด รถมรบทั้งหลายเอ๋ย เตือดดาลเข้าเถิด จง
 ให้นำกรบออกไป คือคนเอธิโอเปียและคนฟูด
 ผู้ถือโล่ คนลูติม นักถือและโก่งธนู ^{๑๐} วัน
 นี้เป็นวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าจอม
 โยธา เป็นวันแห่งการแก้แค้นที่จะแก้แค้น
 ศัตรูของพระองค์ ดาบจะกินจนอิ่ม และตีมี
 โลหิตของเขาจนเต็มคราบ เพราะองค์พระผู้
 เป็นเจ้าของพระเจ้าจอมโยธาทำการบูชานในแดน

เหนือข้างแม่น้ำเฟรติส^{๑๑} โอ ธิดาพรหมจารีแห่งอียิปต์เอ๋ย จงขึ้นไปทีกีเลอาด และไปเอาพิมเสน เจ้าได้ใช้ยาเป็นอันมากแล้ว และก็ไร้ผล สำหรับเจ้าหนีรักษาไม่หาย^{๑๒} บรรดาประชาชาติได้ยินถึงความตายของเจ้า และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยเสียงร้องของเจ้า และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยเสียงร้องของเจ้า เพราะว่านกรบสะดุดกัน เขาทั้งหลายได้ล้มลงด้วยกัน”^{๑๓} พระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ เรื่องการมาของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เพื่อจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์ว่า^{๑๔} “จงประกาศในอียิปต์และป่าวร้องในมิกตล จงป่าวร้องในโนฟและทาปานเฮส จงกล่าวว่า ยินให้พร้อมไว้และเตรียมตัวพร้อม เพราะว่าดาบจะกินอยู่รอบตัวเจ้า”^{๑๕} ทำให้ชายที่กล้าหาญของเจ้าจึงหนีเสียเล่า พวกเขาไม่ยืนมั่นอยู่ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงผลึกเขาล้มลง^{๑๖} พระองค์ทรงทำให้คนเป็นอันมากสะดุด เออ เขาล้มลงกันและกัน และเขาทั้งหลายพูดว่า “ลูกขึ้นเถอะ ให้เรากลับไปยังชนชาติของเราไปยังแผ่นดินที่เราถือกำเนิด เพราะเรื่องดาบของผู้บีบบังคับ”^{๑๗} พวกเขาได้เรียกชื่อฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ว่า “ผู้เอิกที่กผู้ปล่อยให้ออกผ่านไป”^{๑๘} เพราะบรมมหากษัตริย์ผู้ซึ่งพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่ดูตราบใด เขาทำโบร์อยู่ท่ามกลางภูเขาทั้งหลาย และภูเขาकारูเมลอยู่ข้างทะเลจีนใต้ จะมีผู้หนึ่งมาฉันทัน^{๑๙} โอ ธิดาผู้อาศัยในอียิปต์เอ๋ย จงเตรียมข้าวของสำหรับตัวเจ้าเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย เพราะว่าเมืองโนฟจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆ และกรร้าง ปราศจากคนอาศัย^{๒๐} อียิปต์เป็นเหมือนวัวสาวตัวงาม แต่การทำลายจากทิศเหนือมาจับเธอ^{๒๑} ทหารรับจ้างที่อยู่ท่ามกลางเธอ ก็เหมือนลูกวัวที่ได้ขุนไว้ให้อ้วน เธอ ด้วยเขาทั้งหลายหันกลับและหนีไปด้วยกัน เขาทั้งหลายไม่ยอมยืนหยัด เพราะวันแห่งหายนะของเขาได้มาเหนือเขาทั้งหลาย และเป็นเวลาแห่งการลงโทษเขา^{๒๒} เธอทำเสียงเหมือนงูที่กำลังเลื้อยออกไป เพราะศัตรูของเธอจะเดินกระบวนเข้ามาด้วยกำลังทัพ และมาสู้กับเธอด้วยขวาน เหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่โคนต้นไม้^{๒๓} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาทั้งหลายจะโคนป่าของเธอลง แม้ว่าป่านั้นใครจะเข้าไปค้นหาไม่ได้ เพราะว่าพวกเขาทั้ง

หลายมีจำนวนมากว่าตักแตน นับไม่ถ้วน^{๒๔} ธิดาของอียิปต์จะถูกกระทำให้อาย เธอจะถูกมอบไว้ในมือของชนชาติหนึ่งจากทิศเหนือ”^{๒๕} พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า “ดูเถิด เราจะนำการลงโทษมาเหนือเหล่าฝูงชนของโนและฟาโรห์และอียิปต์และบรรดาพระและกษัตริย์ทั้งปวงของเมืองนั้น ลงเหนือฟาโรห์และคนทั้งหลายที่วางใจในท่าน^{๒๖} เราจะมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือข้าราชการของท่านพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายหลังอียิปต์จึงจะมีคนอาศัยอยู่อย่างสมัยก่อน”^{๒๗} โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าครั่นคร้ามเลย เพราะดูเถิด เราจะช่วยเจ้าให้รอดได้จากที่ไกล และช่วยเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เขาเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมาและมีความสงบและความสบาย และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ^{๒๘} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะกระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสินมาถึงซึ่งอูสวนคือประชาชาติที่เราได้ขับเจ้าให้ไปอยู่นั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอูสวนทีเดียว เราจะติสอนเจ้าตามขนาด เราจะปล่อยให้เจ้าไม่ถูกทำโทษเป็นอันขาด”

คำพยากรณ์เรื่องชาวฟิลิสเตียและเมืองไทร

๔๗ พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องฟิลิสเตียก่อนที่ฟาโรห์โจมตีเมืองกาซา^๑ “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด น้ำทั้งหลายกำลังขึ้นมาจากทิศเหนือ และจะกลายเป็นกระแสน้ำท่วม มันจะท่วมแผ่นดินและสรรพัตซึ่งอยู่ในนั้น ทั้งเมืองและผู้ที่อยู่อยู่ในเมือง คนจะร้องรำไร และชาวแผ่นดินนั้นทุกคนจะคร่ำครวญ”^๒ เมื่อได้ยินเสียงกบม้าตัวแข็งแรงของเขากระที่บ และเสียงรถรบของเขากรูกันมา และเสียงล้อรถตุงก็ก้อง พวกพ่อก็จะมิได้หันกลับ มาดูลูกทั้งหลายของตน เพราะมือของเขาอ่อนเปลี้ยเต็มที่แล้ว^๓ เพราะวันที่จะมาถึงซึ่งจะทำให้ฟิลิสเตียทั้งสิน และจะตัดผู้อุปถัมภ์ทุกคนที่เหลืออยู่ออกจากเมืองไทรและเมืองไซดอน เพ

ระพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายคนฟีลิสเตีย คือคนที่เหลืออยู่ในแถบคัฟโธร์นั้น ๕ เมืองกาซาก็ถล่มถลาย และเมืองอัสเคโลนก็ถูกตัดออกพร้อมด้วยคนที่เหลืออยู่ในหุบเขาของเขา เจ้าจะเซียดเนื้อเถื่อหนึ่งของเจ้าอีกนานเท่าใด ๖ โอ ดาบแห่งพระเยโฮวาห์ เจ้าข้า อีกนานเท่าไรท่านจึงจะสงบ จงสอดตัวเข้าไปไว้ในฝักเสียดเถิด จงหยุดพักและอยู่นิ่งๆเสียดที่ ๗ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำชับ มันจะสงบได้อย่างไรเล่า พระองค์ทรงบัญชาและแต่งตั้งให้ดาบนั้นต่อสู้อัสเคโลนและต่อสู้ชายทะเล”

โมอับจะถูกทำลาย

๔๘ ๑ เกี่ยวกับเรื่อง โมอับ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า “วิบัติแก่เนโบ เพราะเป็นที่ถูกทิ้งร้าง คิริยาธาอิมได้อาย มันถูกยึดแล้ว มีสกาบก็ได้อายและคว่ำมกแล้ว ๒ จะไม่มีการสรรเสริญโมอับอีกต่อไป ในเมืองเฮซโบนคนเหล่านั้นได้วางแผนปองร้ายต่อโมอับว่า ‘มาเถอะ ให้เราตัดมันออกเสียจากการเป็นประชาชาติ’ โอ เมืองมัดเมนเอ๋ย เจ้าจะถูกตัดลงมาจากเหมือนกัน ดาบจะไล่ตามเจ้าไป ๓ จะมีเสียงร้องมาแต่โฮโรนาอิมว่า ‘การร้างเปล่า และการทำลายอย่างใหญ่หลวง’ ๔ เมืองโมอับถูกทำลายเสียแล้ว ได้ยินเสียงร้องให้จากพวกเด็กเล็กๆของเธอ ๕ เพราะเขาทั้งหลายจะขึ้นไปร้องให้ที่ทาง ขึ้นเมืองลูฮิท เพราะพวกศัตรูได้ยินเสียงร้องให้เพราะการทำลายที่ทางลงจากเมืองโฮโรนาอิม ๖ หนีเถิด เอาตัวรอดเถิด จงเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่ในถิ่นทุรกันดาร ๗ เพราะว่าเจ้าได้วางใจในผลงานและในทรัพย์สมบัติของเจ้า เจ้าจะต้องถูกยึดด้วย และพระเคโมซจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย พร้อมกันกับรูโรทิตและเจ้านายของเขา ๘ ผู้ทำลายจะมาเหนือเมืองทุกเมืองและไม่มีเมืองใดจะรอดพ้นไปได้ หุบเขาจะต้องพินาศและที่ราบจะต้องถูกทำลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงลั่นพระวาจาไว้ ๙ จงให้ปีกแก่โมอับ เพื่อว่ามันจะหนีรอดไปได้ เพราะหัวเมืองของมันจะกลายเป็นที่รกร้าง ปราศจากสิ่งใดอาศัยอยู่ในนั้น ๑๐ ผู้ใดกระทำงานของพระเยโฮวาห์อย่างไม่ซื่อ ผู้นั้นก็ถูกสาป ผู้ที่กันไม่ให้ดาบของตนกระทำให้โลหิตตก ผู้นั้นจะถูกสาป ๑๑ โมอับสบายตั้งแต่หนุ่มๆมา และได้ตกตะกอน มันไม่ได้ถูกถ่ายออกจาก

ภาษานี้ไปภาษานั้น หรือต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย ดังนั้น รสจึงยังอยู่ในนั้นและกลิ่นก็ไม่เปลี่ยนแปลง” ๑๒ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะส่งนกทองเหียวมาทำให้เขาเพื่อทำให้เขาทองเหียวไป และเทพาชนะของเขาให้เกลี้ยงและหุบเขาของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ ๑๓ แล้วไม่อัปก็จะได้อายเพราะพระเคโมซ อย่างไรก็ตามอิสราเอลได้อายเพราะเบรเอล อันเป็นที่วางใจของเขา ๑๔ เจ้าว่าอย่างไรได้ว่า ‘เราเป็นพวกวีรชนและทแกลัทหารสำหรับสงคราม’ ๑๕ เมืองโมอับ ถูกทำลาย และขึ้นไปจากหัวเมืองของมันแล้ว และคนหนุ่มๆที่คัดเลือกแล้วของเมืองก็ลงไปสู่การถูกฆ่า พระบรมมหากษัตริย์ผู้ทรงพระนามว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสตั้งนี้แหละ ๑๖ ภัยพิบัติของโมอับอยู่ใกล้แค่คืบแล้ว และความทุกข์ใจของเขาก็เร่งก้าวเข้ามา ๑๗ บรรดาท่านที่อยู่รอบเขา จงเสียใจด้วยเขาเถิด และบรรดาท่านที่รู้จักชื่อเขาด้วย จงกล่าวว่า ‘ไม้ธารพระกรอันทรงฤทธิ์หักเสียแล้ว คือคทาอันรุ่งโรจน์นั้น’ ๑๘ ฐิดาผู้อาศัยเมืองดีโบนเอ๋ย จงลงมาจากสง่าราศีของเจ้าและนั่งด้วยความกระหาย เพราะผู้ทำลายโมอับจะมาสู้กับเจ้า เขาจะทำลายที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า ๑๙ โอ ชาวเมืองอาโรเออร์เอ๋ย จงยืนเฝ้าอยู่ข้างทาง จงถามชายที่หนีมาและผู้หญิงที่รอดพ้นมาว่า ‘เกิดเรื่องอะไรขึ้น’ ๒๐ โมอับถูกกระทำให้อาย เพราะมันแตกเสียแล้ว คู่ครวญและร้องรำไร้อยู่ จงบอกแถวแม่อาหารโนนว่า ‘โมอับถูกทำลายเสียแล้ว’ ๒๑ การพิพากษาได้ตกเหนือที่ราบเหนือโฮโลน และยาฮาส และเมฟาอาท ๒๒ และดีโบน และเนโบ และเบรคิตลาธาอิม ๒๓ และคิริยาธาอิม และเบรกามูล และเบรเมโอน ๒๔ และเคริโอท และโบสุราห์ และหัวเมืองทั้งสินของแผ่นดินโมอับทั้งไกลและใกล้ ๒๕ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาของโมอับถูกตัดออกแล้ว และแขนของมันก็หักไป ๒๖ จงทำให้เขามึนเมา เพราะว่าเขาได้พองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้น โมอับ จะต้องกลิ้งเกลือกอยู่ในอาเจียนของตัว และเขาจะถูกเยาะเย้ยด้วย ๒๗ อิสราเอลไม่ถูกเจ้าเยาะเย้ยหรือ ไปพบเขาท่ามกลางโจรหรือ เมื่อเจ้าพูดถึงเขา เจ้าจึงกระโดดขึ้นด้วยความพิศุขยินดี ๒๘ โอ ชาวเมืองโมอับเอ๋ย จงออกเสียจากหัวเมืองไปอาศัยอยู่ในหิน

จงเป็นเหมือนนกเขาซึ่งทำรังอยู่ที่ข้างปากชอก^{๒๙} เราได้ยินถึงความเห่อเหิมของโมอับ (เขาเห่อเหิมมาก) ได้ยินถึงความมโหฬาร ความจงหองของเขา และความเห่อเหิมของเขา และถึงความมกตชน ช่มช่าในใจของเขา^{๓๐} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรารู้ความโกรธของเขา แต่มันจะไม่สำเร็จ ความเห่อเหิมทั้งหลายของเขาจะไม่ถึงความสำเร็จ^{๓๑} เพราะฉะนั้นเราจะคร่ำครวญเพื่อโมอับ เราจะร้องรำไรเพื่อโมอับทั้งมวล ใจของเราจะโอดครวญเพื่อคนของศิรัเฮเรส^{๓๒} โอ เกาฮันแห่งสิบมาห์เอ๋ย เราจะร้องไห้เพื่อเจ้ามากกว่าเพื่อยาเซอร์ กิงทั้งหลายของเจ้ายืนข้ามทะเลจนถึงทะเลของยาเซอร์ ผู้ทำลายได้โจมตีผลไม้ฤดูร้อนและการเก็บองุ่นของเจ้า^{๓๓} ความยินดีและความชื่นบานได้ถูกกวาดออกไปเสียจากเรือกสวนไร่นา และแผ่นดินของโมอับ เราได้กระทำให้เหล่าองุ่นหยุดไหลจากบ่อย่ำองุ่น ไม่มีคนย่ำด้วยเสียงโห่ร้อง เสียงโห่ร้องนั้นไม่ใช่เสียงโห่ร้องเลย^{๓๔} เมืองเฮซุโบนและเมืองเอเลอาเลห์ได้ร้องรำไห้ เขาทั้งหลายส่งเสียงร้องโกลดถึงเมืองยาฮาส จากไซอาร์ถึงไฮโรนาอิม ดั่งวัวตัวเมียอายุสามปี เพราะสายน้ำทั้งหลายแห้ง นิมริมก็จะร้างเปล่าด้วย^{๓๕} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำอวสานมาสู่ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาในปูชนียสถานสูง และเผาเครื่องหอมถวายพระของเขาในโมอับ^{๓๖} เพราะฉะนั้นใจของเราจะโอดครวญเพื่อโมอับเหมือนอย่างปี และใจของเราจะโอดครวญเหมือนปีเพื่อคนเมืองศิรัเฮเรส เพราะทรัพย์สมบัติที่เขาได้มากก็ได้พินาศ^{๓๗} ทุกศิรัษะจะถูกโกน และทุกเคราจะถูกตัด บนมือทั้งปวงจะมีรอยเชือดเฉือน และจะมีผ้ากระสอบที่บนเอาจ^{๓๘} บนหลังคารเรือนทั้งสินของโมอับ และตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้นจะมีแต่เสียงโอดครวญทั่วไป เพราะเราทูปโมอับเหมือนเราทูปภูษนะที่เราไม่พอใจ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ^{๓๙} เขาทั้งหลายจะคร่ำครวญว่า 'โมอับแตกแล้วหนอ โมอับหันหลังกลับด้วยความอับอายแล้วหนอ' ดั่งนั้นแหละโมอับได้กลายเป็นที่เยาะเย้ย และเป็นที่ยากลำบากแก่บรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเขา"^{๔๐} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด ผู้หนึ่งจะโฉบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกออกสู่โมอับ^{๔๑} เกรือโอทูกจิบไปและที่กำบังเข้มแข็งถูกยึด จิตใจของ

บรรดานักรบแห่งโมอับในวันนั้นจะเหมือนจิตใจของผู้หญิงซึ่งกำลังเจ็บครรภ์คลอดบุตร^{๔๒} โมอับจะถูกทำลายและไม่เป็นชนชาติหนึ่งอีกต่อไป เพราะว่าเราพองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์^{๔๓} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ชาวเมืองโมอับเอ๋ย ความสยดสยอง หลุมพรางและกับดัก จะอยู่เหนือเจ้า^{๔๔} ผู้ใดที่หนีจากความสยดสยองจะตกหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะเราจะนำสิ่งเหล่านี้มาเหนือโมอับ ในปีแห่งการลงโทษเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ^{๔๕} ผู้ลี้ภัยได้ไปยืนอยู่อย่างหมดแรงที่ในเงาเมืองเฮซุโบน เพราะว่าไฟจะออกมาจากเฮซุโบน เปลวไฟจะออกมาจากท่ามกลางสิโหน มันจะทำลายดินแดนของโมอับและกระหม่อมของบรรดาคนแห่งความอลเวง^{๔๖} โอ โมอับเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า ชนชาติแห่งพระเคโมซกำลังวอดวายอยู่แล้ว เพราะบรรดานูตรชายของเจ้าถูกจับไปเป็นเชลย และนุตรสาวของเจ้าก็เข้าในความเป็นเชลย^{๔๗} แต่เราจึงจะให้โมอับกลับสู่สภาพเดิมในกาลต่อไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ" เท่านั้นเป็นข้อพิพากษาโมอับ

คำพยากรณ์เรื่องคนอัมโมน

๔๘^๑ เกี่ยวด้วยเรื่องคนอัมโมน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "อิสราเอลไม่มีบุตรชายหรือ เขาไม่มีทายาทหรือ แล้วทำไมกษัตริย์ของพวกเขาจึงรับกาดเป็นมรดกและประชาชนของท่านอาศัยอยู่ในหัวเมืองของท่าน^๒ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้นดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะกระทำให้ได้ยินเสียงสัญญาณสงครามในนครรับบาค์ของคัมโมน มันจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง และริดาทั้งหลายของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ แล้วอิสราเอลจะเป็นทายาทของคนเหล่านั้นที่เคยเป็นทายาทของเขาอีก พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ^๓ โอเฮซุโบนเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะเมืองอัยถูกทำลาย นุตรสาวแห่งนครรับบาค์เอ๋ย จงร้องรำไร จงเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ จงโอดครวญ วิ่งไปวิ่งมาอยู่ท่ามกลางวิบัตินี้ไม่เพราะกษัตริย์ของพวกเขาจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย พร้อมกับบุโรหิตและเจ้านายของมัน^๔ โอ นุตรสาวผู้กลับสัตย์เอ๋ย ทำไมเจ้าอื้อวอดบรรดาหุบเขา หุบเขาของเจ้ามีน้ำไหล ผู้วางใจในสมบัติของตนว่า 'ใครจะมาสู่

ฉันนะ’^๕ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำความสยดสยองมาเหนือเจ้า จากทุกคนที่อยู่รอบตัวเจ้า และเจ้าจะถูกขับไล่ออกไป ชายทุกคนตรงหน้าเขาออกไป และจะไม่มีใครรวบรวมคนลี้ภัยได้^๖ แต่ภายหลังเราจะให้คนอ้อมโมมนกลับสู่สภาพเดิม” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

คำพยากรณ์เรื่องเมืองเอโดม

^๗เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอโดม พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า “สติปัญญาไม่มีในเทมานอีกแล้ว หรือ คำปรึกษาพินาศไปจากผู้เฉลียวฉลาดแล้วหรือ สติปัญญาของเขาหายสูญไปเสียแล้วหรือ^๘ โอ ชาวเมืองเดดานเอ๋ย จงหนี จงหันกลับ จงอาศัยในที่ลึก เพราะว่าเราจะนำภัยพิบัติของเอชามาเหนือเขา เวลาเมื่อเราจะลงโทษเขา^๙ ถ้าคนเก็บของนมาหาเจ้า เขาจะไม่ทิ้งองุ่นตกค้างไว้บ้างหรือ ถ้าขโมยมาเวลากลางคืน เขาจะไม่ทำลายเพียงพอกแต่ตัวเขาเท่านั้นหรือ^{๑๐} แต่เราได้เปลือยเอชามาให้เปลือยเลย เราได้เปิดที่ซ่อนของเขา และเขาไม่สามารถซ่อนตัวได้ เชื้อสายของเขาถูกทำลาย และพี่น้องของเขา และเพื่อนบ้านของเขา ไม่มีเขาอีกแล้ว^{๑๑} จงทิ้งเด็กกำพร้าพ่อของเจ้าไว้เถิด เราจะให้เขามีชีวิตอยู่ และให้แม่ม่ายของเจ้าวางใจในเราเถิด”^{๑๒} เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ดูเถิด ถ้าคนที่ยังไม่สมควรจะดีมจากถ้วยนั้นยังต้องดีม เจ้าจะพันโทษไปได้หรือ เจ้าจะพันโทษไปไม่ได้ เจ้าจะต้องดีม”^{๑๓} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้ปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า โบสร้าห์จะต้องกลายเป็นที่รกร้างเป็นที่ทำนินตีเตียน เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเป็นคำสาปแช่ง และหัวเมืองทั้งสิบของเขาจะเป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าอยู่เนื่องนิตย์”^{๑๔} ข้าพเจ้าได้ยินข่าวลือจากพระเยโฮวาห์ พูดคนหนึ่ง ถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ บอกว่า “จงรวบรวมเจ้าทั้งหลายเข้า และมาต่อสู้อยู่ที่นั่น และลุกขึ้นเพื่อกระทำสงครามเถิด”^{๑๕} เพราะว่า ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เล็กท่ามกลางบรรดาประชาชาติให้เป็นที่ดูหมิ่น ท่ามกลางมนุษย์^{๑๖} เพราะความหวาดเสียวของเจ้าได้หลอกลวงเจ้า ทั้งความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้า โอ เจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชอกหิน ผู้ยึดยอดภูเขาไว้เอ๋ย แม่เจ้าทำ รัง ของเจ้าสูง เหมือนอย่าง รังนก

อินทรี เราจะจุดเจ้าลงมาจากที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ^{๑๗} เอโดมจะกลายเป็นที่รกร้าง ทุกคนที่ผ่าน เอโดมจะ ตก ตะลึง และจะ เย้ย หยัน ใน ภัย พิบัติ ทั้ง สิบ ของ มัน^{๑๘} อย่างเมืองเมืองโซโดม และเมืองโกโมราห์ และหัวเมืองใกล้เคียงของมันถูกทำลาย ฟานอยู่ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ไม่มีใครจะพำนักอยู่ที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น^{๑๙} ดูเถิด เขาจะขึ้นมาอย่างสิงโต จากคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน โจนเข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะกระทำให้เขาวิงหนีเธอไปอย่างฉับพลัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ใครเป็นอย่างไร เราเล่า ใครจะนัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้^{๒๐} เพราะฉะนั้นจงฟังคำปรึกษาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเตรียมไว้ต่อสู้อยู่เมืองเอโดม และประสงค์ทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ได้ดำริไว้ต่อสู้อยู่ชาวเมืองเทมาน แน่ละ ถึงตัวเล็กที่สุดในฝูง ก็จะต้องถูกลากเอาไป แน่ละ พระองค์จะทรงกระทำให้ที่อาศัยของเขาร้างเปล่าไปพร้อมกับเขาด้วย^{๒๑} แผ่นดินโลกสันสะเทือนเพราะเสียงที่มันลั่น เสียงคร่ำครวญของเขาได้ยินถึงทะเลแดง^{๒๒} ดูเถิด ผู้หนึ่งจะเหาะขึ้นและโฉบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกของมัน ออกสู่โบสร้าห์ และจิตใจของนกรบแห่งเอโดม ในวันนั้นจะเป็นเหมือนจิตใจของหญิงปวดท้องคลอดบุตร

คำพยากรณ์เรื่องเมืองดามัสกัส

^{๒๓}เกี่ยวกับเรื่องเมืองดามัสกัส เมืองฮามัท และเมืองอารบัดได้ขยหน้า เพราะเขาทั้งหลายได้ยินข่าวร้าย เขาก็กลัวลาน ทะเลก็ทุรนทุราย มันสงบลงไม่ได้^{๒๔} เมืองดามัสกัสก็อ่อนเปลี้ยแล้ว เธอหันหนีและความกลัวจนตัวสั่นจับเธอไว้ ความแสนระทมและความเศร้าร้ายเธอไว้อย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร^{๒๕} เมืองแห่งการสรรเสริญนั้นถูกทอดทิ้งแล้วหนอ คือเมืองที่เต็มไปด้วยความขึ้นบานนั้นนะ^{๒๖} เพราะฉะนั้น ดูน หุ่น ๆ ของเมืองนั้น จะล้มลงตาม ถนน ทั้ง หลาย ใน เมือง นั้น และบรรดาทหารของเมืองนั้นจะถูกตัดออก ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ^{๒๗} และเราจะก่อไฟขึ้นในกำแพงเมืองดามัสกัส และไฟนั้นจะกินพระราชวังของเบนฮาดัดเสีย

คำพยากรณ์เรื่องเมืองเคดาร์

^{๒๘}เกี่ยว ด้วย เรื่อง คน เคด อาร์ และ ราชอาณาจักรฮาไซร์ ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะโจมตี พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงลุกขึ้น รุดเข้าไปสู่คนเคดาร์ จงทำลายประชาชนแห่งตะวันออกเสีย ^{๒๙}เต็นท์และฝูงแพะแกะของเขาจะถูกริบเสีย ทั้งม่านและภาชนะทั้งสิ้นของเขา อูฐของเขาจะถูกนำเอาไปจากเขา และคนจะร้องแก่เขาว่า ‘ความสยดสยองทุกด้าน’ ^{๓๐}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ชาวเมืองฮาไซร์เอ๋ย หนีเถิด จงสัญจรไปไกล ไปอาศัยในที่ลึก เพราะเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ดำริแผนงานต่อผู้เจ้า และก่อตั้งความประสงค์ไว้กับผู้เจ้า ^{๓๑}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงลุกขึ้น รุดหน้าไปสู่ประชาชาติหนึ่งที่มั่งมี ซึ่งอาศัยอยู่อย่างมั่นคง ไม่มีประตูเมืองและไม่มีดัลประตูอยู่ แต่ลำพัง ^{๓๒}อูฐของเขาทั้งหลายจะกลายเป็นของที่ปล้นมาได้ และฝูงวัวอันมากมายของเขาจะเป็นของที่ริบมา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระจ่ายเขาไปทุกทิศลม คือคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด และเราจะนำภัยพิบัติมาจากทุกด้านของเขา ^{๓๓}เมืองฮาไซร์จะเป็นที่อาศัยของมังกร เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้ให้รกร้างอยู่นิรันดร์ ไม่มีใครจะพำนักที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น”

คำพยากรณ์เรื่องเมืองเอลาม

^{๓๔}พระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งมายังเยเรมีย์ ผู้พยากรณ์ เกี่ยว ด้วย เรื่อง เมือง เอลามในตอนต้นรัชกาลเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ^{๓๕}“พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะหัก คันธนูของเอลาม ซึ่งเป็นหัวใจแห่งกำลังของเขาทั้งหลาย ^{๓๖}และเราจะนำลมทั้งสี่ทิศจากฟ้าทั้งสี่ส่วนมาสู่เอลาม และเราจะกระจ่ายเขาไปตามลมเหล่านั้นทั้งหมด จะไม่มีประชาชาติใดซึ่งผู้ถูกขับไล่ออกไปจากเอลามจะมาไม่ถึง ^{๓๗}ด้วยว่าเราจะกระทำให้เอลามสยดสยองต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และต่อหน้าผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำเหตุร้ายมาถึงเขาทั้งหลาย คือความพิโรธอันแรงกล้า เราจะใช้ให้ดาบไล่ตามเขาทั้งหลาย จนกว่าเราจะไ้ได้เผาผลาญเขาเสีย ^{๓๘}และเราจะตั้งพระที่นั่งของเราในเอลาม และจะ

ทำลายกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของเขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ^{๓๙}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่ในกาลต่อไปเราจะให้เอลามกลับสู่สภาพเดิม”

คำพยากรณ์เรื่องกรุงบาบิโลนและชาวเคลเดีย

๕๐ ^๑พระวจนะซึ่ง พระเยโฮวาห์ทรงกล่าวด้วยเรื่องบาบิโลน เกี่ยวด้วยเรื่องแผ่นดินของชาวเคลเดีย โดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ ว่า ^๒“จงประกาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและป่าวร้อง จงตั้งธงขึ้นและป่าวร้อง อย่าปิดบังไว้เลย และว่า ‘บาบิโลนถูกยึดแล้ว พระเบลก็ได้อาย พระเมโรดักก็ถูกทุบแหลก เป็นชินๆ รูปเคารพทั้งหลายของเมืองนั้นถูกกระทำให้อาย และรูปปั้นทั้งหลายก็ถูกทุบแหลก เป็นชินๆ’ ^๓เพราะว่ามีประชาชาติหนึ่ง ออกจากทิศเหนือ มาต่อสู่เมืองนั้น ซึ่ง จะกระทำให้แผ่นดินของเขือเป็นที่รกร้าง และจะไม่มีสิ่งใดอาศัยในนั้นเลย ทั้งมนุษย์และสัตว์จะย้ายออกไป และจะออกไปเสีย ^๔พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์จะมาวมกัน มาพลางร้องให้พลาง และเขาทั้งหลายจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ^๕เขาทั้งหลายจะถามหาทางไปศิโยนโดยหันหน้าตรงไปเมืองนั้น กล่าว ว่า ‘มาเถิด ให้พวกเรามาติดสนิทกับพระเยโฮวาห์โดยทำพันธสัญญาเนื่องนิรันดร์ซึ่งจะไม่ลืมนเลย’ ^๖ประชาชนของเราเป็นแกะที่หลง บรรดาผู้เลี้ยงของเขาทั้งหลายได้พาเขาหลงไป หันเขาทั้งหลายไปเสียบนภูเขา เขาทั้งหลายได้เดินจากภูเขาไปหาเนินเขา เขาลืมคอกของเขาเสียแล้ว ^๗บรรดาผู้ที่พบเข้าก็กินเขา และศัตรูของเขาได้กล่าวว่า ‘เราไม่มี ความผิด เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่อยู่อันเที่ยงธรรมของเขาทั้งหลาย คือพระเยโฮวาห์อัน เป็น ความหวัง ของ บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย’ ^๘จงหนีจากท่ามกลางบาบิโลน จงออกไป เสียจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย และเป็นเหมือนแพะตัวผู้นำหน้าฝูง ^๙เพราะ ดูเถิด เราจะเร้าและนำบรรดาประชาชาติใหญ่หมู่หนึ่งจากประเทศเหนือมาต่อสู่บาบิโลน และเขาทั้งหลายจะเรียงรายพวกเขามาต่อสู่กับเธอ ตรงนั้นแหละเธอจะ

ถูกยึด ลูกธนูของเขาทั้งหลายก็เหมือนนักรบ
ที่มีฝีมือ ไม่มีคนใดจะกลับมือเปล่า ^{๑๐} พระ
เยโฮวาห์ตรัสว่า ประเทศเคลเดียจะถูกปล้น
บรรดาผู้ที่ปล้นเธอจะอิมหนา ^{๑๑} โอ บรรดา
ผู้ปล้นมรดกของเราเอ๋ย แม้ว่าเจ้าเปรมปรีดี
แม้ว่าเจ้าลึงโลด แม้เจ้าอ้วนพ้ออย่างวัวสาวอยู่
ที่หญ้า และร้องอย่างวัวตัวผู้ ^{๑๒} มารดาของ
เจ้าจะละอายอย่างอดสู และนางที่คลอดเจ้า
จะต้องอับอาย ดุเดือด ที่รังทำยแห่งบรรดา
ประชาชาติจะเป็นถิ่นทุรกันดาร ที่แห้งแล้ง
และทะเลทราย ^{๑๓} เมืองนั้นจะไม่มีคนอาศัย
เพราะ พระพิโรธ ของ พระ เยโฮวาห์ แต่จะ
เป็นที่รกร้างทั้งหมด ทุกคนที่ผ่านเมืองบา
บิโลนไปจะตกตะลึง และจะเย้ยหยันในภัย
พิบัติทั้งสินของเมืองนั้น ^{๑๔} จงเรียงรายตัว
ของเจ้าทั้งหลาย เข้ามาสู่บาบิโลนให้รอบ
ข้าง บรรดาเจ้าที่โก่งคันธนูจงยิงเธอ อย่า
เสียดายลูกธนู เพราะเธอได้กระทำบาปต่อ
พระเยโฮวาห์ ^{๑๕} จงเปล่งเสียงโห่ร้องสู่เธอ
ให้รอบข้าง เธอยอมแพ้แล้ว รากฐานของเธอ
ล้มลงแล้ว กำแพงของเธอถูกพังลงมาแล้ว
เพราะนี่เป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ จง
ทำการแก้แค้นเธอ ทำกับเธออย่างที่เราได้
กระทำมาแล้ว ^{๑๖} จงตัดผู้หว่านเสียจากบา
บิโลน และตัดผู้ที่ถือเคียวในฤดูเกี่ยว เหตุ
เพราะดาบของผู้บีบบังคับทุกคนจึงหันเข้าหา
ชนชาติของตน และทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดิน
ของตน ^{๑๗} อิสราเอลเป็นเหมือนแกะที่ถูก
กระจัดกระจาย ไป แล้ว พวกสิงโตได้ขับไล่
เขาไป ที่แรกกษัตริย์อัสซีเรียกินเขา ในที่สุด
นี่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้หัก
กระดูกของเขา ^{๑๘} เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์
จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า
ดุเดือด เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและ
แผ่นดินของท่าน ดังที่เราได้ลงโทษกษัตริย์
แห่งอัสซีเรีย ^{๑๙} เราจะให้อิสราเอลกลับสู่ลาน
หญ้าของเขา และเขาจะกินอยู่บนคารเมล
และในบาซัน และเขาจะอิมใจบนเนินเขา
เอฟราอิม และในกิเลอาด ^{๒๐} พระเยโฮวาห์
ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลาเหล่านั้น จะ
หาความชั่วช้าในอิสราเอลและจะหาไม่ได้เลย
จะหาบาปในยูดาห์ก็หาไม่ได้เลย เพราะเรา
จะให้ภัยแก่ชนเหล่านั้นผู้ที่เราเหลือไว้ให้
^{๒๑} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปสู่แผ่นดินเม
ธาอิม และต่อสู่ชาวเมืองเปโซด จงฆ่าเขา
และตามทำลายเสียให้สิ้นเชิง และจงกระทำ

ทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ ^{๒๒} เสียง
สงครามอยู่ในแผ่นดิน และเสียงการทำลาย
อย่างใหญ่หลวงก็อยู่ในนั้น ^{๒๓} ค้อนทุบของ
แผ่นดินโลกทั้งหมดได้ถูกตัดลงและถูกหัก
เสียแล้วหนอ บาบิโลนได้กลายเป็นที่รกร้าง
ท่ามกลาง บรรดาประชาชาติแล้วหนอ ^{๒๔} โอ
บาบิโลนเอ๋ย เราวางบ่วงดักเจ้าและเจ้าก็
ติดบ่วงนั้น และเจ้าไม่รู้เรื่อง เขามาพบเจ้า
และจับเจ้า เพราะเจ้าได้ ชนสู้กับพระเยโฮ
วาห์ ^{๒๕} พระเยโฮวาห์ได้ทรงเปิดคลังอาวุธ
ของพระองค์ และทรงให้อาวุธแห่งพระพิโรธ
ของพระองค์ออกมา เพราะนี่แหละเป็นพระ
ราชกิจ แห่ง องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า จอม
โยธา ในแผ่นดินแห่งชาวเคลเดีย ^{๒๖} จงมา
ต่อสู้กับเธอจากทุกเสี้ยวโลก จงเปิดบรรดา
ฉางของเธอ จงกองเธอไว้เหมือนอย่างกอง
ข้าว และทำลายเสียจนสิ้นเชิง อย่าให้เธอ
เหลืออยู่เลย ^{๒๗} จงฆ่าวัวผู้ของเธอให้หมด
ให้มันทั้งหลายลงไปยังการฆ่า วิบัติแก่มัน
ทั้งหลาย เพราะวันเวลาของมันมาถึงแล้ว
คือเวลาแห่งการลงโทษมัน ^{๒๘} เสียงของเขา
ทั้งหลายที่ได้หนีและรอดพ้นจากแผ่นดินบา
บิโลน ไป ประกาศ การแก้แค้น ของ พระ เย
โฮวาห์ พระเจ้าของเราในศิโยน คือการแก้
แค้นแทนพระวิหารของพระองค์ ^{๒๙} จงเรียก
นักธนูมาต่อสู้กับบาบิโลน คือบรรดาคนที่
โก่งธนู จงตั้งค่ายไว้รอบมัน อย่าให้ผู้ใดหนี
รอดพ้นไปได้ จงกระทำกับเธอตามการกระทำ
ของเธอ จงกระทำแก่เธออย่างที่เราได้
กระทำแล้ว เพราะเธอจงหองลงดักกับพระ
เยโฮวาห์ พระองค์ ผู้บริสุทธิ์ แห่ง อิสราเอล
^{๓๐} เพราะฉะนั้น คนหนุ่มๆของเธอจะล้มลง
ตามถนนทั้งหลาย และทหารของเธอทั้งสิน
จะถูกตัดออกในวันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัส
ตั้งนี้ ^{๓๑} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา
ตรัสว่า โอ ผู้จงหองเอ๋ย ดุเดือด เราต่อสู้กับ
เจ้า เพราะว่ในวันเวลาของเจ้ามาถึงแล้ว คือ
เวลาที่เราจะลงโทษเจ้า ^{๓๒} ผู้จงหองจะสะดุด
และล้มลง จะไม่มีผู้ใดพยุงเขาขึ้นได้ และ
เราจะก่อไฟในบรรดาหัวเมืองของเขา และ
ไฟจะกินบรรดาที่อยู่รอบเขาเสียสิ้น ^{๓๓} พระ
เยโฮวาห์ จอมโยธา ตรัส ตั้งนี้ว่า ประชาชน
อิสราเอล และประชาชน ยูดาห์ ถูก บีบ บังคับ
ด้วยกัน บรรดาผู้ที่จับเขาทั้งหลายไปเป็น
เชลยได้ยึดเขาไว้มั่น เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่
ยอมให้เขาไป ^{๓๔} พระผู้ไถ่ของเขาทั้งหลาย

นั้นเข้มแข็ง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระองค์จะทรงแก้คดีของเขาโดยตลอด เพื่อพระองค์จะประทานความสงบแก่แผ่นดิน แต่ประทานความไม่สงบแก่ชาวเมืองบาบิโลน ^{๓๕} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ให้ดาบอยู่เหนือชาวเคลเดีย และเหนือชาวเมืองบาบิโลน และเหนือเจ้านายและนักปราชญ์ของเธอ ^{๓๖} ให้ดาบอยู่เหนือผู้มูสา เพื่อเขาจะกลายเป็นคนโง่ไป ให้ดาบอยู่เหนือบรรดานักกรบของเธอ เพื่อเขาทั้งหลายจะครั่นคร้าม ^{๓๗} ให้ดาบอยู่เหนือม้าทั้งหลายของเขาและรถรบของเขา และอยู่เหนือบรรดาชนที่ปะปนกันท่ามกลางเขา เพื่อเขาทั้งหลายจะกลายเป็นผู้หญิงไป ให้ดาบอยู่เหนือทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของเขา เพื่อว่าทรัพย์สมบัตินั้นจะถูกปล้นเสีย ^{๓๘} ให้ความแห้งแล้งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายของเธอ เพื่อน้ำทั้งหลายนั้นจะได้แห้งไป เพราะเป็นแผ่นดินแห่งรูปเคารพสลัก และเขาทั้งหลายก็บารูปนั้น ^{๓๙} เพราะฉะนั้นสัตว์ป่าทั้งหลาย และบรรดาหมาจิ้งจอก จะอาศัยในบาบิโลน และนกเค้าแมว จะอาศัยอยู่ในนั้น เมืองนั้นจะไม่มีประชาชนอยู่อีกต่อไป เป็นนิตย์ คือไม่มีชาวเมืองอาศัยอยู่ตลอดชั่วอายุ ^{๔๐} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เมื่อพระเจ้าได้ทรงคว่ำเมืองไฮโดมและเมืองโกโมราห์และหัวเมืองใกล้เคียง ดินนั้นจะไม่มีคนพำนักอยู่ในนั้น และไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดอาศัยอยู่ในเมืองนั้น ^{๔๑} ดูเถิด ชนชาติหนึ่งจะมาจากทิศเหนือ ประชาชาติอันเข้มแข็งชาติหนึ่ง และกษัตริย์หลายองค์จะถูกเร้าให้มา จากที่ไกล ที่สุด ของ แผ่น ดิน โลก ^{๔๒} เขาทั้งหลายจะจับคนธนูและหอก เขาทั้งหลายดูร้าย และจะไม่มี ความ กรุณา เสีย ของเขาทั้งหลายจะเหมือนเสียงทะเลคะนอง เขาทั้งหลายจะขี่ม้า เรียงรายกันเป็นคนเข้าสู้สงคราม กับเจ้านะ โอ บุตรสาวแห่งบาบิโลนเอ๋ย ^{๔๓} กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยืมข้าวเรือนั้น และพระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง ความแสนระทมจับหัวใจเขา จับปวดอย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร ^{๔๔} ดูเถิด เขาจะขึ้นมาอย่างสิงโตจากคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ไจนเข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะกระทำให้เขาวิงหนีเธอไปอย่างฉับพลัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ใครเป็นอย่างเราเล่า ใครจะนัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใด จะทนยืนอยู่

ต่อหน้าเราได้ ^{๔๕} เพราะฉะนั้นจงฟังแผนงานซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ต่อผู้บาบิโลน และบรรดาพระ ประสงค์ ซึ่ง พระองค์ ได้ ดำริ ขึ้นต่อผู้กับแผ่นดินของชาวเคลเดีย และละตัวเล็กที่สุดที่อยู่ในฝูงก็ต้องถูกลากเอาไป แน่ละคอกของเขาหนั้นจะรกร้างไป ^{๔๖} แผ่นดินโลกสันตะเทือนเพราะเสียงของการที่บาบิโลนถูกจับเป็นเชลย และเสียงคร่ำครวญดังไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ”

พระเจ้าจะทรงพิพากษากรุงบาบิโลน

๕๑ ^๑ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “ดูเถิด เรา จะ ปลุก กระแส ลม แห่ง การ ทำลาย ต่อสู้กับบาบิโลน และต่อสู้กับคนที่อาศัยท่ามกลางพวกที่ลุกขึ้นสู้กับเรา ^๒ เรา จะส่งผู้ผิดไปยังบาบิโลนและเขาทั้งหลายจะผิดเธอ และเขาทั้งหลายจะทำให้แผ่นดินของเธอว่างเปล่า เมื่อเขาทั้งหลายมาล้อมเธอไว้ทุกด้าน ในวันแห่งความยากลำบาก ^๓ อย่าให้นักธนูโค้งคันธนูได้ อย่าให้เขาสวมเสื้อเกราะลุกขึ้นได้ อย่าไว้ชีวิตคนหนุ่มๆของเธอเลย จงทำลายพลโยธาของเธอทั้งหมด ^๔ ดินนั้นเขาทั้งหลายจะถูกฆ่าล้มลงในแผ่นดินของชาวเคลเดีย และจะถูกแทงทะลุที่ถนนเมืองนั้น ^๕ เพราะว่ามีอิสราเอลและยูดาห์มิได้ถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้าของเขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จอมโยธา ถึงแม้แผ่นดินของเขาเต็มด้วยความผิดบาปต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ^๖ จงหนีเสียจากท่ามกลางบาบิโลนให้ทุกคนเอาชีวิตของตนให้รอดพ้นเถิด เจ้าอย่าถูกตัดออกด้วยความชั่วช้าของเธอเลย เพราะนี่เป็นเวลาแห่งการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงตอบสนองต่อเธอสักครั้ง ^๗ บาบิโลนได้เคยเป็นถ้วยทองคำในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ กระทำให้แผ่นดินโลกทั้งโลกสิ้นมีนเมาไป บรรดาประชาชาติได้ดื่มเหล้าองุ่นของเธอ เพราะฉะนั้นประชาชาติต่างจึงบ้าไป ^๘ บาบิโลนได้ล้มลงและแตกไปอย่างฉับพลัน จงคร่ำครวญเพื่อเธอเถิด จงเอาพิมเสนมาให้เธอบรรเทาปวด ชะรอยจะรักษาเธอให้หายได้กระมัง ^๙ เราทั้งหลายอยากจะรักษาบาบิโลนให้หาย แต่เธอไม่หายละทิ้งเธอเสียเถิด และให้เราไป ต่างไปยังประเทศของตน เพราะว่ากรพิพากษาเธอได้ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และได้ถูกยกขึ้นถึงฟากฟ้า ^{๑๐} พระเยโฮวาห์ทรงนำความชอบ

ธรรม ออกมาให้เรา มาเกิด ให้เราประกาศ
พระราชกิจของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
ที่ในศิโยน ^{๑๑}จงฝนลูกธนู จงหยิบโล่ขึ้น
มา พระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจบรรดาภคินี
คนมีเดย เพราะว่าพระประสงค์ของพระองค์
เกี่ยวด้วยเรื่องบาบิโลน ก็คือการทำลาย
มันเสีย เพราะฉะนั้นแหมและการแก้แค้นของ
พระเยโฮวาห์ คือการแก้แค้นแทนพระวิหาร
ของพระองค์ ^{๑๒}จงปักธง ชิดบรรดากำแพง
ของบาบิโลน จงทำคนเฝ้าให้เข้มแข็ง จง
ตั้งคนยามขึ้น จงเตรียมกองขุมไว้ เพราะ
พระเยโฮวาห์ทรงวางแผนงาน และทรง
กระทำเสร็จตามที่พระองค์ทรงล้นพระวาจา
เกี่ยวด้วยชาวเมืองบาบิโลน ^{๑๓}โอ เจ้าผู้
อาศัยตามน้ำมากหลาย ผู้มีสมบัติมากมาย
เอ๋ย อวสานของเจ้ามาถึงแล้ว เส้นความโลภ
ของเจ้าได้ถูกตัดขาดเสียแล้ว ^{๑๔}พระเยโฮ
วาห์จอมโยธาได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เอง
ว่า แน่ละ เราจะให้เจ้ามีคูน้ำเต็มเมืองให้
มากอย่างตักแตน และเขาทั้งหลายจะเปล่ง
เสียงโห่ร้องมีชัยเหนือเจ้า ^{๑๕}พระองค์ทรง
สร้างโลกด้วยฤทธิเดชของพระองค์ พระองค์
ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของ
พระองค์ และทรงคลี่ท้องฟ้าออกด้วยความ
เข้าใจของพระองค์ ^{๑๖}เมื่อพระองค์ทรงเปล่ง
พระสุรเสียง ก็มีเสียงนำคนองในท้องฟ้า
และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลาย
พิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรง
นำลมมาจากพระคลังของพระองค์ ^{๑๗}มนุษย์
ทุกคนโอดในทางความรู้ของตน ช่างทอง
ทุกคนจะได้อาย เพราะรูปเคารพสลักของ
ตน เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ
และไม่มีส่วนหายใจในรูปเคารพนั้น ^{๑๘}มัน
เป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความ
ผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการ
ลงโทษ ^{๑๙}พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบ
ไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็น
ผู้ที่ก่อวางทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูล
ที่เป็น มรดกของพระองค์ พระเยโฮวาห์
จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์ ^{๒๐}เจ้า
เป็นค้อนและยุทธโศภกรณ์ของเรา เราจะทุบ
บรรดาประชาชาติ เป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะ
ทำลายราชอาณาจักรทั้งหลายด้วยเจ้า ^{๒๑}เรา
จะทุบม้าและคนขี่เป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะ
ทุบบรรดารถรบและคนขับให้เป็นชิ้นๆด้วย
เจ้า ^{๒๒}เราจะทุบผู้ขายและผู้หญิงเป็นชิ้นๆ

ด้วยเจ้า เราจะทุบคนแก่และคนหนุ่ม เป็น
ชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบคนหนุ่มและหญิง
พรหมจารีเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า ^{๒๓}เราจะทุบผู้
เลี้ยงแกะและฝูงแกะเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เรา
จะทุบชาวนาและวัวคูดอกของเขาเป็นชิ้นๆ
ด้วยเจ้า เราจะทุบเจ้าเมืองและปลัดเมืองเป็น
ชิ้นๆด้วยเจ้า ^{๒๔}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะ
สนองบาบิโลนและบรรดาชาวประเทศ
เคลเดียท่ามกลางสายตาของเจ้า ซึ่งบรรดาความ
ชั่วร้ายอันเขาได้กระทำในศิโยน ^{๒๕}พระเย
โฮวาห์ตรัสว่า โอ ภูเขาซึ่งทำลายเอ๋ย ดูเถิด
เราต่อสู้เจ้า เจ้าผู้ทำลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
เราจะเหยียดมือของเราออกต่อสู้เจ้า และ
กลิ้งเจ้าลงมาจากหน้าผา และจะกระทำ
ให้เจ้าเป็นภูเขาที่ถูกไหม้ ^{๒๖}เขาจะไม่เอาหิน
จากเจ้าไปทำศิลาถมอก และไม่เอาหินไป
ทำรากฐาน แต่เจ้าจะถูกทิ้งร้าง เป็นนิตย์
พระเยโฮวาห์ ตรัสดังนี้ ^{๒๗}จงตั้งธงไว้บน
แผ่นดิน จงเป่าแตรท่ามกลางประชาชาติทั้ง
หลาย จงเตรียมประชาชาติทั้งหลายไว้ทำ
สงครามกับเธอ จงเรียกราชอาณาจักรต่อไป
นี้มาสู้กับเธอ อารารัต มินนี และอัสเคน
ส จงตั้งจอมทัพไว้ต่อสู้เธอ จงทำม้าขึ้น
เหมือนนึ่งคนระเกะระกะ ^{๒๘}จงเตรียมบรรดา
ประชาชาติมาทำสงครามกับเธอ คือเตรียม
บรรดาภคินีผู้หนึ่งมีเดย พร้อมทั้งเจ้าเมือง
และปลัดเมืองทั้งหลาย และทุกแผ่นดินที่ขึ้น
แก่มีเดย ^{๒๙}แผ่นดินนั้นจะสะเทือน สะท้าน
และโคกเศร้า เพราะบรรดาพระประสงค์ของ
พระเยโฮวาห์จะเกิดขึ้นเพื่อต่อสู้บาบิโลน เพื่อ
จะกระทำให้แผ่นดินบาบิโลนเป็นที่รกร้าง
ปราศจากคนอาศัย ^{๓๐}นักรบแห่งบาบิโลน
หยุดรบแล้ว เขาทั้งหลายค้างอยู่ในที่กำบัง
เข้มแข็งของเขา กำลังของเขาถอยเสียแล้ว
เขาทั้งหลายกลายเป็นเหมือนผู้หญิง เขาได้
เผาที่อาศัยของเธอแล้ว และตาลประตูของ
เธอก็หัก ^{๓๑}นักวิงคนหนึ่งวิงไปพบนักวิง
อีกคนหนึ่ง ทูตคนหนึ่งวิงไปพบทูตอีกคน
หนึ่ง เพื่อทูลภคินีแห่งบาบิโลนว่า เมือง
ของพระองค์ถูกยึดไว้ทุกด้านแล้ว ^{๓๒}ท่า
ลุยข้ามก็ถูกยึดแล้ว ที่เป็นบึงเป็นหนอง
ก็ถูกไฟไหม้และบรรดาทหารก็ระส่ำระสาย
^{๓๓}เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่ง
อิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า นูตรสาวแห่งบาบิโลนก็
เหมือนลานนวดข้าว ณ เวลาที่เธอถูกเหยียบ
ย่ำ อีกสักประเดี๋ยว เวลาเกี่ยวก็จะมาถึง

แล้ว”^{๓๔} ให้ชาวเมืองศิโยนพูดว่า “เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กินข้าพเจ้าเสียแล้ว ท่านได้ขย้ำข้าพเจ้า ท่านได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นภาชนะว่างเปล่า ท่านได้กลืนข้าพเจ้าดัง มังกร ท่านได้อ้อมห้อง ด้วยของอร่อยของข้าพเจ้า แล้วท่านก็คายข้าพเจ้าทิ้งเสีย^{๓๕} ความทารุณที่ได้กระทำแก่ข้าพเจ้า และแก่เนื้อหนังของข้าพเจ้าจงตกเหนือบาบิโลน” ให้เยรูซาเล็มกล่าวว่า “ให้ความรับผิดชอบสำหรับเลือดตกของเราอยู่แก่ชาวประเทศเคลเดีย”^{๓๖} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “ดูเถิด เราจะแก้คดีของเจ้า และกระทำการแก้แค้นเพื่อเจ้า เราจะทำทะเลของเธอให้แห้ง และกระทำแหล่งน้ำของเธอให้เหือด^{๓๗} และบาบิโลนจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นที่อยู่อาศัยของมังกร เป็นที่นำตกตะลึง และเป็นที่ย่ำยีนปราศจากคนอาศัย^{๓๘} เขาทั้งหลายจะตำรามด้วยกันอย่างสิงโต เขาทั้งหลายจะตำรามอย่าง ลูกสิงโต^{๓๙} ขณะที่ เขาทั้งหลายผ่าวร้อน เราจะเตรียมการเลี้ยงให้ และกระทำให้เขาทั้งหลายมีนเมา เพื่อเขาทั้งหลายจะปลาบปลืมยินดี จนเขาทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ^{๔๐} เราจะนำเขาทั้งหลายลงมาดูจุกแทะไปยัง การฆ่า เหมือนแทะผู้และแพะผู้^{๔๑} เซซึก ถูก ยึด แล้วหนอ ซึ่งเป็นที่สรรเสริญของทั่วแผ่นดินโลกถูกจับแล้วแล้ว บาบิโลนได้กลายเป็นที่นำตกตะลึงท่ามกลางบรรดาประชาชาติเสียแล้วหนอ^{๔๒} ทะเลขึ้นมาเหนือบาบิโลน คลื่นอย่างมากมายคลุมเธอไว้^{๔๓} หัวเมืองของเธอกลายเป็นที่รกร้างเป็นแผ่นดินที่แห้งแล้งและเป็นถิ่นทุรกันดารเป็นแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ และไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดข้ามไป^{๔๔} และเราจะลงโทษพระเบลในบาบิโลน ท่านกลืนอะไรเข้าไปแล้ว เราจะเอาออกจากปากท่านเสีย บรรดาประชาชาติจะไม่ไหลไปหาท่านอีก เออ กำแพงแห่งบาบิโลนจะล้มลง^{๔๕} ประชาชนของเราเอ๋ย จงออกไปเสียจากท่ามกลางเธอ ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนรอดจากความพิโรธอันรุนแรงของ พระเยโฮวาห์เถิด^{๔๖} อย่าให้ใจของเจ้าวิตก และอย่าให้กลัวต่อข่าวลือซึ่งได้ยินในแผ่นดินนั้น จะมีข่าวลือเรื่องหนึ่งมาในปีหนึ่ง และหลังจากนั้นอีกปีหนึ่ง ก็มีข่าวลือเรื่องหนึ่งมา และความทารุณก็มี

อยู่ในแผ่นดินและผู้ครอบครองก็ต่อสู้กับผู้ครอบครอง^{๔๗} เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักแห่งบาบิโลน แผ่นดินทั้งสินของเธอจะต้องได้อาย และบรรดาชาวบาบิโลนซึ่งถูกฆ่าจะล้มลงที่ท่ามกลางเธอ^{๔๘} แล้วฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งที่มีอยู่ในนั้น จะร้องเพลงเหนือบาบิโลน เพราะว่ามีผู้ทำลายจะมา จากทิศเหนือต่อสู้กับเธอ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้^{๔๙} บาบิโลนทำให้คนอิสราเอลที่ถูกฆ่าล้มลงฉันใด คนที่ถูกฆ่าแห่งแผ่นดินโลกทั้งมวลจะต้องล้มลงที่บาบิโลนฉันนั้น^{๕๐} เจ้าทั้งหลายผู้ที่รอดพ้นไปจากตามหนีไปเกิด อพยพหนีอยู่ จงระลึกถึงพระเยโฮวาห์จากที่ไกล และให้กรุงเยรูซาเล็มเข้ามาในจิตใจของเจ้า^{๕๑} เราได้อาย เพราะเราได้ยินคำเยาะเย้ย ความอภัยศคลมหน้าเราไว้ เพราะคนต่างชาติได้เข้าในสถานบริสุทธิ์แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์”^{๕๒} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักของเธอ และคนที่บาดเจ็บจะคร่ำครวญอยู่ทั่วแผ่นดินทั้งสินของเธอ^{๕๓} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถึงแม้บาบิโลนจะขึ้นไปบนสวรรค์ และถึงแม้เธอจะสร้างป้อมกันที่สูงอันเข้มแข็งของเธอไว้ บรรดาผู้ทำลายก็ยังคงมาจากเราเหนือเธอ^{๕๔} มีเสียงร้องมาจากบาบิโลน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงจากแผ่นดินของคนเคลเดีย^{๕๕} เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้บาบิโลนเป็นที่ทิ้งร้าง และกระทำเสียงที่ใหญ่โตของเธอให้เจียบ เมื่อคลื่นของเธอค่นองเหมือนสายน้ำอันยิ่งใหญ่ เสียงอีกที่กของเขาก็เปล่งออกมา^{๕๖} เพราะว่าผู้ทำลายได้มาเหนือเธอ มาเหนือบาบิโลน บรรดานักรบของเธอถูกยึดแล้ว คันธนูของเขาทั้งหลายถูกหักเป็นชิ้นๆ เพราะ พระเยโฮวาห์ ทรง เป็นพระเจ้า แห่งการตอบแทน พระองค์จะทรงสนองเป็นแน่^{๕๗} เราจะกระทำให้เจ้านายของเธอและนักปราชญ์ของเธอ เจ้าเมืองของเธอ ผู้บังคับบัญชาของเธอ และนักรบของเธอมีนเมา จนเขาทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย พระบรมมหาภคินีผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้^{๕๘} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า กำแพงอันกว้างขวาง ของ บาบิโลน จะ ถูก ปราบ ลง ให้ เรียบ

เสมอพื้นดิน และประตูเมืองสูงของเธอจะถูกเผาด้วยไฟ บรรดาประชาชนจะทำงานอย่างไร้ผล และชนชาติทั้งหลายจะเห็นดเห็น้อยก็เพื่อเผาไฟเสียเท่านั้น”^{๕๙} ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้บัญชาแก่เสโรอาห์บุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอัสเสโรอาห์ เมื่อเขาไปยังบาบิโลนกับเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในปีทีสี่แห่งรัชกาลของท่านนั้น เสโรอาห์เป็นหัวหน้าจัดที่พัก^{๖๐} เยเรมีย์ได้เขียนบรรดาความร้ายทั้งสิ้นซึ่งจะมาถึงบาบิโลนนั้นไว้ในหนังสือ บรรดาถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่เขียนไว้เกี่ยวกับเรื่องบาบิโลน^{๖๑} และเยเรมีย์พูดกับเสโรอาห์ว่า “เมื่อท่านมาถึงบาบิโลนแล้ว ท่านจะเห็น และ ท่านจงอ่าน ถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดนะ^{๖๒} และท่านจงกล่าวว่า ‘โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ตรัสต่อสู้กับสถานที่นี้ว่า จะทรงตัดออกเสีย เพื่อว่าจะไม่มีอะไรเหลืออยู่ในนั้นเลย ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ แต่จะเป็นที่รกร้างเป็นนิตย์’”^{๖๓} ต่อมาเมื่อท่านอ่านหนังสือนี้จบแล้ว จงเอาหินก้อนหนึ่งมัดติดมันไว้ และโยนมันทิ้งไปกลางแม่น้ำยูเฟรติส^{๖๔} และจงกล่าวว่า ‘บาบิโลนจะจมลงอย่างนี้แหละ จะไม่ลอยขึ้นอีกเลยเนื่องด้วยความร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเธอ และพวกเขาจะเห็นดเห็น้อย’” ถ้อยคำของเยเรมีย์มีเพียงนี้

รัชสมัยของเศเดคียาห์

๕๒ ^๑เศเดคียาห์มีพระชนมายุยี่สิบเอ็ด พรรษาเมื่อท่านขึ้นเสวยราชย์ และท่านครอบครองในกรุง เยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของท่านมีชื่อว่าฮามทาล เป็นบุตรสาวของเยเรมีย์แห่งลิบนานาห์^๒ และท่านได้กระทำการที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ตามการทุกอย่างที่เยโฮยาคิมได้กระทำนั้น^๓ เป็นเพราะพระพิโรธของพระเยโฮวาห์เป็นแน่ สิ่งต่างๆได้เป็นไปถึงเพียงนี้ในกรุง เยรูซาเล็มและยูดาห์ จนพระองค์ทรงเหวี่ยงเขาทั้งหลายออกไปเสียจากพระพักตร์ของพระองค์ และเศเดคียาห์ได้กบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน

การล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็ม

^๔และต่อมาในปีที่เก้าแห่งรัชกาลของท่าน ในวันที่สิบของเดือนที่สิบ เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน พร้อมกับกองทัพ

ทั้งสิ้นของท่านได้มาต่อสู้กับกรุง เยรูซาเล็ม และล้อมเมืองไว้ และสร้างเครื่องล้อมไว้รอบกรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่จนปีที่สิบเอ็ดแห่งกษัตริย์เศเดคียาห์^๖ เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่ การกันดารอาหารในกรุงนั้นร้ายกาจมาก จนไม่มีอาหารเลยสำหรับประชาชนแห่งแผ่นดิน^๗ แล้วกรุงนั้นก็แตกและทหารทั้งหมดก็หนีออกไปจากกรุงในเวลากลางคืน ไปตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสอง ไปตามทางราชอุทยาน (ฝ่ายคนเคลเดียก็ล้อมอยู่รอบกรุง) และเขาทั้งหลายไปทางที่ราบ^๘ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ติดตามกษัตริย์ไป และไปทันเศเดคียาห์ในที่ราบเมืองเยรีโค และกองทัพทั้งสิ้นของท่านก็กระจัดกระจายไปจากท่าน^๙ และเขาก็จับกษัตริย์ นำขึ้นมาถวายแก่กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลบริลลาห์ในแผ่นดินฮามัท และกษัตริย์ก็ได้พิพากษาโทษท่าน^{๑๐} กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารบุตรชายทั้งหลายของเศเดคียาห์ ต่อหน้าต่อตาท่าน และได้ประหารเจ้านายทั้งสิ้นแห่งยูดาห์เสียที่ตำบลบริลลาห์^{๑๑} ท่านทำตาของเศเดคียาห์ให้บอดไป และกษัตริย์แห่งบาบิโลนตีตรวนไว้และนำท่านไปยังบาบิโลน และขังท่านไว้ในคุกจนวันที่ท่านสิ้นชีวิต

คนยูดาห์ถูกนำไปเป็นเชลย

^{๑๒}เมื่อวันที่สิบในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาล เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ผู้ปรนนิบัติกษัตริย์บาบิโลน ได้เข้าไปในกรุง เยรูซาเล็ม^{๑๓} และเขาได้เผาพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวัง และบรรดาเรือนทั้งสิ้นของกรุง เยรูซาเล็มเสีย ท่านเผาบ้านของผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายเสียหมดทุกหลัง^{๑๔} และกองทัพทั้งสิ้นของคนเคลเดีย ผู้อยู่กับผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้ทำลายกำแพงทั้งหมดที่อยู่รอบกรุงเยรูซาเล็มลง^{๑๕} และเนบูซาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้จับประชาชนบางคนที่ยากจนและประชาชนที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งเหลืออยู่ในกรุง และผู้ที่เหลือหนี ผู้หนีไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลนพร้อมกับฝูงชนที่เหลืออยู่ไปเป็นเชลย^{๑๖} แต่เนบูซาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้ละคนจนในแผ่นดินไว้บ้าง ให้เป็นคนทำสวนองุ่น และเป็นคนทำไร่ไถนา^{๑๗} บรรดา

เสาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเชิงและชั้นสาคททองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นคนเคลเดียได้ทุบเสียเป็นชิ้นๆ และขนเอาทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดไปยังบาบิโลน^{๑๘} และเขาได้ขนเอาหม้อขนาดใหญ่ด้วย อีกทั้งพลู ตะไกร ตัดไม้ ตะเกียง และขาม และช้อน และภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้น ซึ่งใช้ในการปรนนิบัติ^{๑๙} ทั้งอ่าง ถาดรองไฟ และขาม และหม้อขนาดใหญ่ และเชิงเทียน และช้อน และอ่างน้ำ อะไรที่ทำด้วยทองคำ ผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ก็เอาไปเป็นทองคำ อะไรที่ทำด้วยเงินก็เอาไปเป็นเงิน^{๒๐} ส่วนเสาสองเส้า และชั้นสาคทหนึ่งลูก กับวิวทองสัมฤทธิ์สิบสองตัว ซึ่งอยู่ใต้เชิงทั้งหลาย ซึ่งกษัตริย์บาโลมอนได้สร้างไว้สำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทองสัมฤทธิ์ของสิ่งของเหล่านี้ทั้งสิ้นก็ชั่งกันไม่ไหว^{๒๑} ส่วนเสานั้น เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก วัดรอบสิบสองศอก และความหนาของมันเป็นสี่นิ้วกลาง กลวง^{๒๒} บนเสานี้มีบัวคว่ำยอดทองสัมฤทธิ์ บัวคว่ำยอดอันหนึ่งสูงห้าศอก มีตาข่ายและลูกทับทิม ทั้งหมดทำด้วยทองสัมฤทธิ์อยู่รอบบัวคว่ำยอด และเสาทีสองก็มีเหมือนกัน ทั้งลูกทับทิมด้วย^{๒๓} ข้างๆมีลูกทับทิมเก้าสิบหกลูก บนตาข่ายโดยรอบนั้นมีลูกทับทิมทั้งหมดหนึ่งร้อยลูก^{๒๔} และผู้บัญชาทหารรักษาพระองค์ได้จับเสารื้ออาหรับุโรหิตใหญ่ และเศฟันยาห์ปุโรหิตที่สอง และผู้เผ่าธรรณีประตูดอีกสามคน^{๒๕} และจากกรุงนั้นท่านจับชนที่คนหนึ่ง ผู้บังคับทหารและที่ปรึกษาของกษัตริย์เจ็ดคน ซึ่งพบอยู่ในกรุงนั้น และเลขานุการของผู้บังคับบัญชาของกองทัพ ผู้ซึ่งเกณฑ์ประชาชนแห่งแผ่นดิน และประชาชนแห่งแผ่นดินอีกหกสิบคน

ซึ่งพบอยู่ท่ามกลางกรุงนั้น^{๒๖} และเนบูซาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้จับคนเหล่านี้ นำไปถวายกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลบริบลาร์^{๒๗} และกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงดีเขา และประหารเขาเสียที่ตำบลบริบลาร์ ในแผ่นดินสามปี ดังนั้นแหละ ยูดาห์ก็ได้ถูกนำไปเป็นเชลยออกไปจากแผ่นดินของตน^{๒๘} ต่อไปนี้เป็นจำนวนประชาชนซึ่งเนบูคัดเนสซาร์จับไปเป็นเชลย ในปีที่เจ็ด พวกยิวสามพันยี่สิบสามคน^{๒๙} ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ ท่านชนเชลยจากกรุงเยรูซาเล็ม แปรร้อยสามสิบสองคน^{๓๐} ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูซาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์จับยิวเป็นเชลยเจ็ดร้อยยี่สิบห้าคน รวมคนทั้งหมดเป็นสี่พันกับหกร้อยคน

เยโฮยาคินออกจากคุกในบาบิโลน (๒ พกษ ๒๕:๒๗-๓๐)

^{๓๑} และต่อมาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเป็นเชลยของเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์นั้น เมื่อวันที่ยี่สิบห้าในเดือนที่สิบสอง เอวิลเมโรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลน ในปีที่ท่านขึ้นเสวยราชย์ ท่านได้ยกศิระของเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ขึ้น และได้ นำท่านออกมาจากคุก^{๓๒} พระองค์ตรัสอย่างเมตตาต่อท่าน และให้หนึ่งบนที่นั่งเหนือกว่าบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ในบาบิโลน^{๓๓} ดังนั้นเยโฮยาคินจึงถอดเครื่องแต่งกายนักโทษออกเสีย และท่านได้รับประทานที่โต๊ะเสวยต่อพระพักตร์กษัตริย์ทุกวันตลอดชีวิต^{๓๔} ส่วนงบประมาณที่ท่านก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์แห่งบาบิโลนตามความต้องการรายวันอยู่เสมอ ตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอยู่จนวันตายของท่าน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

เพลงคร่ำครวญ

ทั้งห้าบทของหนังสือ บทเพลง คร่ำครวญ เป็นเพลงคร่ำครวญหรือเพลงแห่งความทุกข์ ซึ่งเขียนขึ้นเกี่ยวกับการทำลายประเทศยูดาห์ การที่อิสราเอล ถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลน และการที่เยเรมีย์ติดคุกอย่างไม่ยุติธรรม ความทุกข์ของเยเรมีย์เป็นความทุกข์ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า เยเรมีย์รักยูดาห์ เหมือนอย่างบิดารักลูก และภรรยา รักสามีของตน บทเพลงคร่ำครวญนี้พูดถึงพระเมตตากรุณาของพระเจ้าด้วย (๓:๒๒-๒๓)

เพลงคร่ำครวญบทแรก

๑ กรุง ที่ คับคั่ง ด้วย พลเมือง มา อ่างว้าง อยู่ได้หนอ กรุงที่ รุ่งเรือง อยู่ท่ามกลาง ประชาชาติ มาก ปลาย เป็น ดั่ง หมิง ม่าย หนอ กรุง ที่ เป็น ดั่ง เจ้า หมิง ท่ามกลาง เมือง ทั้ง หลาย ก็ กลับ เป็น เมือง ขึ้นเขาไป ๒ กรุง นั้น ไร้ให้ สะอื้น ใน ราตรีกาล และ นำตาของเธอ ก็อาบแก้ม เธอจะหาใครท่ามกลางคนที่รัก เธอให้มาปลอบเธอ ก็หาไม่พบ บรรดาพวก เพื่อนของเธอสิ้นทุกคนได้ทรยศต่อเธอ เขา ทิ้งปวงกลับเป็นศัตรูของเธอ ๓ ยูดาห์ได้ถูก กวาดไปเป็นเชลย ได้รับความทุกข์ใจ ต้อง ทำงานอย่างทาส เธอต้องพำนักอยู่ท่ามกลาง ประชาชาติทั้งหลาย เธอไม่พบที่หยุดพักสงบ เลย บรรดาผู้ข่มเหงได้ไล่ทันเธอเมื่อเวลา เธอทุกข์ใจ ๔ ถนนหนทางที่เข้าเมืองศิโยน ก็คร่ำครวญอยู่ เพราะไม่มีผู้ใดเดินไปในงาน เทศกาลที่เคร่งครัดทั้งหลายนั้น บรรดาประตู เมืองของเธอก็ร้าวร้าวเสียแล้ว พวกปุโรหิต ของเธอได้พากันถอนใจ สาวพรหมจารีทั้งหลาย ของเธอก็ต้องทนทุกข์ และตัวเธอเอง ก็ได้รับความขมขื่นยิ่งนัก ๕ พวกคู่อริของเธอ กลายเป็นหัวหน้า พวกศัตรูของเธอได้จำเริญ ขึ้น ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เธอ ทนทุกข์ เพราะความทรยศอันมหันต์ของเธอ ลูกเต่าทั้งหลายของเธอตกไปเป็นเชลยต่อ หน้าคู่อริ ๖ และความโหดร้ายการได้พราง ไปจากธิดาแห่งศิโยนเสียแล้ว พวกเจ้านาย ของเธอก็กลับเป็นดุจฝูงกวางที่หาทุ่งหญ้า เลี้ยงชีวิตไม่ได้ และได้วิ่งบ๊อบบี้หนีไปข้าง

หน้าผู้ไล่ติดตาม ๗ เยรูซาเล็มเมื่อตกอยู่ใน ยามทุกข์ใจและยามลำบากก็ไต่หวนระลึกถึง สิ่งประเสริฐที่ตนเคยมีในครั้งกระโน้น เมื่อ พลเมืองของเธอตกอยู่ในมือของคู่อริ และ หามีผู้ใดจะสงเคราะห์เธอไม่ พวกคู่อริเห็น เธอแล้วก็เยาะเย้ยวันสะบาโตทั้งหลายของ เธอ ๘ เยรูซาเล็มได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวง เหตุฉะนี้เธอจึงถูกไล่ออก บรรดาคนที่เคย ให้เกียรติเธอก็กลบหลู่เธอ เพราะเหตุเขาทั้งหลายเห็นความเปลือยเปล่าของเธอ เธอเองได้ถอนใจยิ่งและหันหน้าของเธอไปเสีย ๙ มลทินของเธอก็กรังอยู่ในกระโปรงของเธอ และเธอหาได้คำนึงถึงอนาคตของเธอไม่ ดังนั้นเธอจึงได้เสื่อมทรามลงเร็วอย่างน่าใจหาย เธอก็ไม่มีผู้ใดจะเล้าโลม ๑๐ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอพระเนตรความทุกข์ใจของข้า พระองค์ เพราะพวกศัตรูได้พองตัวขึ้นแล้ว ๑๑ พวกศัตรูได้ยื่นมือของเขายึดเอาบรรดา ของประเสริฐของเธอ ด้วยเธอได้เห็นบรรดา ประชาชาติบุกรุกเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเธอ คือคนที่พระองค์ได้ทรงห้ามไม่ให้เข้ามา ในชุมนุมชนของพระองค์ ๑๒ บรรดาพลเมือง ของเธอได้ถอนใจใหญ่ เขาทั้งหลายเสาะหาอาหาร และพวกเขาได้เอาของประเสริฐ ของตัวออกแลกอาหารกิน เพื่อจะได้ประทัง ชีวิต ๑๓ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงทอพระเนตร และ พิจารณา เพราะข้าพระองค์ เป็นที่เหยียดหยามเสียแล้ว ๑๔ ดูก่อน ท่านทั้งหลายที่เดินผ่านไป ท่านไม่เกิดความรู้สึก อดระบั้งหรือ ดูเถิด จงดูซิว่ามีความทุกข์ข้อนใดบ้างไหมที่เหมือนความทุกข์ที่มาสู่ข้าพเจ้า เป็นความทุกข์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำ แก่ข้าพเจ้าในวันที่พระองค์ทรงกริ้วข้าพเจ้า อย่าง เกรี้ยวกราด นั้น ๑๕ พระองค์ได้ ทรงส่งเพลิงลงมาจาก เบื้องบนให้เข้าไปเหนือ กระดูกทั้งหลายของข้าพเจ้า และเพลิงนั้นก็ มีชัยชนะต่อกระดูกเหล่านั้น พระองค์ได้ทรง กางตาข่ายไว้ดักเท้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องหันกลับ พระองค์ ได้ทรงกระทำให้ ข้าพเจ้าโดดเดี่ยว อ่างว้าง และอ่อนระอาตลอดทั้งวัน ๑๖ แอกแห่งการ ละเมิดทั้งมวลของข้าพเจ้าก็ถูกรวบเข้าโดย พูระหัตถ์ของพระองค์ ทรง รวบมัดไว้ แอก นั้น รัดรีง รอบ คอ ข้าพเจ้า พระองค์ได้ ทรงกระทำให้กำลังข้าพเจ้าถอยไป องค์พระผู้ เป็นเจ้าได้ ทรง มอบ ข้าพเจ้าไว้ในมือของ

เขาทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านได้ ^๑องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเหยียบบรรดาผู้มีกำลังแข็งแกร่งของข้าพเจ้าไว้ใต้พระบาทท่ามกลางข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงเกณฑ์ชุมนุมชนเข้ามาต่อสู้อข้าพเจ้า เพื่อจะขี้นายฉกรรจ์ของข้าพเจ้าให้هلكไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงย่านบุตรสาว พรหมจารีแห่งยูดาห์ ^๒ดั่งเหยียบผลองุ่นในบ่อยาองุ่น ^๓เพราะเรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าจึงร้องไห้ นัยน์ตาของข้าพเจ้า เออ นัยน์ตาของข้าพเจ้า มีน้ำตาไหลลงมา เพราะผู้ปลอบโยนที่ควร จะปลอบประโลมใจ ข้าพเจ้าก็อยู่ไกลจากข้าพเจ้า ลูกๆของข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยวอ้างว้าง เพราะพวกศัตรูได้ชัยชนะ ^๔“เมืองศิโยนได้เหยียดมือทั้งสองออก แต่ก็ไม่มีใครที่เล้าโลมเธอได้ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระบัญชาเรื่องยาโคบว่า ให้พวกคู่อริล้อมยาโคบไว้ เยรูซาเล็ม เป็นดั่งผู้หญิงเมื่อมีประจำเดือนท่ามกลางเขาทั้งหลาย ^๕“พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้กบฏต่อพระบัญญัติของพระองค์ ดูก่อนบรรดาชนชาติทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอท่านได้ฟังและขอมามองดูความทนทุกข์ของข้าพเจ้า สาวพรหมจารีของข้าพเจ้า และหนุ่มๆของข้าพเจ้าตกไปเป็นเชลยแล้ว ^๖ข้าพเจ้าได้ร้องเรียกบรรดาคนรักของข้าพเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้หลอกลวงข้าพเจ้า พวกปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของข้าพเจ้าก็ตายที่กลางเมือง ขณะเมื่อเขาออกหาอาหารเพื่อประทังชีวิตของตน ^๗โอข้า แต่ พระเยโฮวาห์ โปรด ทอดพระเนตร เพราะ ข้า พระองค์ มีความ ทุกข์ จิตใจ ของ ข้า พระองค์ มีความ ทูรนทुरาย จิตใจ ของ ข้า พระองค์ ยุ่งเหยิง เพราะ ข้า พระองค์ มัก กบฏ อย่าง ร้ายกาจ นอก บ้าน มี คน ต้อง คุม ดาบ ตาย ในบ้านก็เหมือนมฤตยู ^๘เขาทั้งหลาย ได้ยื่นว่า ข้า พระองค์ ถอนใจอย่างไร หากมี ผู้ใด ปลอบโยน ข้า พระองค์ ไม่ บรรดา ศัตรู ของ ข้า พระองค์ ได้ยื่นถึงเหตุร้ายที่ตกแก่ข้า พระองค์ เขาทั้งหลายก็พากันดีใจที่พระองค์ ได้ทรงกระทำอย่างนี้ พระองค์จะทรงนำวาระที่พระองค์ทรงประกาศไว้ นั้น ให้มาถึง และ เขาทั้งหลาย จะเป็น อย่าง ที่ ข้า พระองค์ เป็น อยู่ นี้ ^๙ขอให้บรรดาการชั่วของเขากลับมาปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์ และขอทรงกระทำแก่เขาทั้งหลาย เหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพระองค์ เพราะการละเมิด

ทั้งสิ้นของข้าพระองค์เกิด ด้วยความสะท้อถอนใจของข้าพระองค์นั้นมากมายหลายครั้ง และจิตใจของข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยเต็มทีแล้ว”

เพลงคร่ำครวญบทที่สิบอง

๒ ^๑ด้วยพระพิโรธ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เมฆบังธิดาของศิโยนหนอ พระองค์ได้ทรงเหวี่ยงสง่าราศีของอิสราเอลให้ตกลงจากฟ้าถึงดิน พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงแท่นรองพระบาทของพระองค์เลย ในยามที่พระองค์ทรงปฏิรู ^๒องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลืนที่อยู่ทั้งสินของยาโคบเสียแล้ว และไม่ทรงเมตตา พระองค์ได้ทรงพังป้อมปราการทั้งหลายของธิดาแห่งยูดาห์ให้ลงด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำลายป้อมปราการเหล่านั้นลงถึงดิน และทรงกระทำให้ราชอาณาจักรและเจ้านายทั้งหลายในนั้นเป็นมลทินไป ^๓พระองค์ได้ทรงตัดบรรดาเขาแห่งอิสราเอลให้ขาดสิ้นไปด้วยพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์ พระองค์ทรงตั้งพระหัตถ์เมืองขวาของพระองค์กลับมาเสียจากเขาต่อหน้าศัตรู และพระองค์ทรงเผาผลาญคนยาโคบดุจเพลิง ลูกโพล่งไหม้ไปรอบๆ ^๔พระองค์ทรงไถ่ถอนของพระองค์อย่างศัตรู ทรงยกพระหัตถ์เมืองขวาที่ทำปัจจามิตร และได้ทรงประหารบรรดาคนที่ตาของเราจะอดได้ นั้น เสียในกระโจมของธิดาแห่งศิโยน พระองค์ได้ทรงระบายพระพิโรธของพระองค์ออกมาดุจเพลิง ^๕องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเหมือนศัตรู พระองค์ได้ทรงกลืนพวกอิสราเอลเสีย พระองค์ได้ทรงกลืนบรรดาวิงของเขทั้งหมด และได้ทรงทำลายที่กำบังของเขาให้ ทรงทริความเศร้าโศก และการคร่ำครวญในธิดาแห่งยูดาห์ ^๖พระองค์ได้ทรงพังพลับพลาของพระองค์เสียเหมือนหนึ่งเป็นเพิงในสวน ทรงทำลายสถานที่ประชุมทั้งหลายของพระองค์ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำทั้งเทศกาล ตามกำหนด และวันสะบาโต ให้ลืมนั่นไปในศิโยน ด้วยพระพิโรธอันเดือดดาล พระองค์ทรงดูถูกองค์กษัตริย์และปุโรหิต ^๗องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทิ้งแท่นบูชาของพระองค์เสีย พระองค์ทรงเกลียดชังปฏิรูปพิธีของพระองค์ กำแพงวังทั้งหลายนั้น พระองค์ได้ทรงมอบไว้ในเงื้อมมือศัตรู เขาทั้งหลาย

ได้ส่งเสียงอีกทีก็ในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์เหมือนอย่างในวันเทศกาลตามกำหนด พระเยโฮวาห์ได้ทรงตั้งพระทัยไว้แล้วว่า จะทำลายกำแพงของศิโยนเสีย พระองค์ได้ทรงซึ่งเส้นวัดไว้แล้ว พระองค์มิได้ทรงหุดพระหัตถ์เลิกการทำลาย เหตุฉะนั้นพระองค์ได้ทรงกระทำให้นั้นดินและกำแพงนั้นคร่ำครวญให้ทรุดโทรมร่วงโรยไปด้วยกัน ประตุมืองศิโยนทั้งสิบลูกตกลงในดินแล้ว พระองค์ได้ทรงทำลายและทรงหักคานประตูทั้งปวงเสียสิ้น กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายแห่งศิโยนก็ตกอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ไม่มีพระราชาบัญญัติอีกต่อไป บรรดาผู้พยากรณ์แห่งเมืองศิโยนหาได้รับนิมิตจากพระเยโฮวาห์อีกไม่ พวกผู้ใหญ่ของศิโยนก็กำลังนั่งเจ็บอยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาทั้งหลายเอาผงคลีดินชั้ตขึ้นบนศีรษะของตัว และนุ่งห่มผ้ากระสอบ สาวพรหมจารีทั้งหลายแห่งกรุงเยรูซาเล็ม คอดอกไปถึงดิน นัยน์ตาของข้าพเจ้าก็ร่วงโรยเพราะร้องไห้ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ระทม เพราะความพินาศของศิโยนแห่งชนชาติของข้าพเจ้า ตับของข้าพเจ้าเทออกบนพื้นดิน และเพราะเหล่าเด็กเล็กและเด็กที่ยังดูดนมนั้นเป็นลมสลบอยู่ตามถนนในกรุง ลูกทั้งหลายตามแม่ของตัวว่า “แม่จ๋า ข้าและนางอุ้งอยู่ที่ไหน” ขณะเมื่อเขาเป็นลมดูคนที่ถูกบาดเจ็บตามถนนในกรุง เมื่อชีวิตของเขาต้องเทออกที่อกแม่ของเขาทั้งหลาย โอ ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ข้าพเจ้าจะเอาอะไรมาเป็นพยานฝ่ายเจ้าได้ ข้าพเจ้าจะเปรียบเจ้ากับอะไร โอ ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนเอ๋ย ข้าพเจ้าจะหาอะไรที่มากเทียบกับเจ้าได้แล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าโลมเจ้าได้ เพราะความอัปปางของเจ้าก็ใหญ่เทียบเท่าสมุทร ผู้ใดจะรักษาเจ้าได้แล้ว ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเจ้าได้เห็นสิ่งที่โง่เขลาและไร้สาระมาบอกเจ้า แทนที่เขาคจะเผยความชั่วช้าของเจ้าออกมาให้ประจักษ์ เพื่อจะให้เจ้ากลับสู่สภาพดี เขาทั้งหลายกลับได้เห็นภาวะที่เทียบเท่าอันเป็นเหตุให้เกิดการเนรเทศ บรรดาคนที่ได้ผ่านไปมาก็ตบมือเยาะเย้ยเจ้า เขาทั้งหลายได้เยาะหยันและได้สิ้นศรัทธาใส่ศิโยนแห่งเยรูซาเล็มแล้วว่า “นี่หรือคือกรุงที่คนทั้งหลายได้ขนานนามว่างามหมดจดว่า เป็นความชื่นชมยินดีของคนทั่วทั้ง

โลก”^๑ บรรดาศัตรูของเจ้าได้อ้าปากตะโกนโพ่นทะนาเจ้า เขาทั้งหลายเยาะหยันและขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เขาพากันร้องว่า “พวกเราได้กินเมืองนี้แล้ว วันนั้นแหละคือวันที่พวกเราได้จ้องมองหา พวกเราได้พบแล้ว พวกเราเห็นแล้ว”^๒ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำตามพระประสงค์แล้ว ได้ทรงกระทำให้พระดำรัสของพระองค์สำเร็จ ตามที่พระองค์ได้บัญชาไว้มานานแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงทำลายอย่างไม่มีพระเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูเปรมปรีดีเย้ยเจ้า พระองค์ได้ทรงชูเขาของพวกศัตรูของเจ้าขึ้น^๓ จิตใจของเขาทั้งหลายร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า โอ กำแพงของศิโยนแห่งศิโยนเอ๋ย จงให้น้ำตาไหลลงดูสายน้ำทั้งกลางวันและกลางคืน อย่าให้เจ้าได้หยุดพัก อย่าให้แก้วตาของเจ้าหยุดหย่อนเลย^๔ จงลุกขึ้นร้องไห้ในกลางคืน ในต้นยามจงระบายความในใจของเจ้าออกอย่างนำตรงพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงชูมือทั้งสองของเจ้าขึ้นตรงไปยังพระองค์ เพื่อขอชีวิตของบรรดาลูกเล็กเด็กแดงของเจ้า ที่หิวจนเป็นลมสลบไป ตามหัวถนนหนทางทุกแห่ง^๕ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอดพระเนตรและพิจารณาเถิดว่า พระองค์ได้ทรงกระทำการเช่นนี้แก่ผู้ใด ควรที่พวกผู้หญิงจะกินลูกของตนหรือ จะกินทารกที่ยังอุ้มอยู่หรือ พวกบุโรหิตและพวกผู้พยากรณ์ ควรจะถูกประหารในสถานบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ^๖ คนหนุ่มและคนแก่นอนเหยียดอยู่ตามพื้นดินในถนน สาวพรหมจารีและชายหนุ่มของข้าพระองค์ถูกคมดาบหวดล้มลงแล้ว พระองค์ได้ทรงประหารเขาในวันเมื่อพระองค์ทรงกริ้ว ได้ทรงสังหารเขาเสียโดยปราศจากพระกรุณา^๗ พระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่ข้าพระองค์กลัวรอบทุกด้านมาอย่างในวันเทศกาล พอถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธก็ไม่มีสักคนหนึ่งหนีเอาตัวรอดได้ หรือคงเหลือตกค้างรอดตายอยู่ ผู้ที่ข้าพระองค์ได้อุ้มชูและเลี้ยงดูมานั้น ศัตรูของข้าพระองค์ได้เผาผลาญเสียหมดแล้ว

เพลงคร่ำครวญบทที่สาม

^๑ ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้เห็นความทุกข์ใจ
๓ โดยไม่เรียวแห่งพระพิโรธของพระองค์^๒ พระองค์ทรงนำและพาข้าพเจ้ามาในความมืดและไม่ใช้ในความสว่าง^๓ แท้จริงพระองค์

ทรงหัน มาต่อสู้อข้าพเจ้า พระองค์ ทรงพลิก พระหัตถ์ของพระองค์ต่อสู้อข้าพเจ้าอยู่ตลอด วัน ร่ำไป ๔ เนื้อ และ หนัง ข้าพเจ้า พระองค์ ทรง กระทำ ให้ ชุบซิด ไป พระองค์ ทรง หัก กระดูก ข้าพเจ้า แล้ว ๕ พระองค์ ทรง สร้าง ริว ข้าง ข้าพเจ้า ทรง เอาความ ขมขื่น และ ความ ทุกข์ยากลำบาก ล้อมข้าพเจ้าไว้ ๖ พระองค์ ได้ ทรง บังคับ ข้าพเจ้า ให้ อยู่ใน ที่ มี อด ดุจ คน ที่ ตาย นาน แล้ว ๗ พระองค์ ทรง กระทำ ริว ต้นไม้ ล้อม ข้าพเจ้าไว้ เพื่อ จะ กัก ไม่ ให้ ออก ไป ได้ พระองค์ ทรง ตี ตระวน หน้า ก่าม ข้าพเจ้า ไว้ ๘ ยิ่ง กว่า นั้น เมื่อ ข้าพเจ้า ร้อง และ ตะโกน พระองค์ มี ทรง ฟัง คำ อธิษฐาน ของ ข้าพเจ้า ๙ พระองค์ ทรง ล้อม ทาง ทิ้ง หลาย ของ ข้าพเจ้า ด้วย ก้อน หิน ที่ สกัด พुर่องค์ ทรง กระทำ ให้ หนทาง ข้าพเจ้า อด เดียว ไป ๑๐ ที่ ข้าพเจ้า พुर่องค์ ทรง ทำ ทำ ดุจ หมี คอย ตระครุบ และ ตั้ง สิ่ง โด แอบ ชุ่ม อยู่ใน ที่ ลับ ๑๑ พระองค์ ทรง หัน เหนทาง ของ ข้าพเจ้า ไป เสีย และ ฉีก ข้าพเจ้า เป็น ชิ้น ๆ พระองค์ ทรง กระทำ ให้ ข้าพเจ้า ต้อง โดด เดียว อ้างว้าง ๑๒ พระองค์ ทรง เก่ง ธนู ของ พระองค์ และ เอา ข้าพเจ้า ตั้ง เป็น เป้า สำหรับ ลูก ธนู ๑๓ พระองค์ ทรง เอา ลูก ธนู ใน แล่ง ของ พระองค์ ยิง เข้า ใน หัวใจ ของ ข้าพเจ้า แล้ว ๑๔ ข้าพเจ้า ได้ กลาย เป็น ที่ นินทา ให้ ชนชาติ ทิ้ง หลาย หัวเราะ เยาะ เป็น เนื้อ เพลง ให้ เขา ร้อง เล่น วัน ยัง ค่ำ ๑๕ พระองค์ ทรง ให้ ข้าพเจ้า บริโภค ผัก รส ขม จน ข้ำ พระองค์ ทรง ให้ ข้าพเจ้า เมา ไป ด้วย บอ ระ เฟ็ด ๑๖ พระองค์ กระทำ ให้ พัน ข้าพเจ้า หัก โดย เคียว ก้อน กรวด และ ทรง ปกคลุม ข้าพเจ้า ด้วย ขี้ ถ้ำ ๑๗ พระองค์ กระทำ ให้ จิต วิญญาณ ของ ข้าพเจ้า ขาด ความ สงบ สุข จน ข้าพเจ้า ลืม ความ มั่งคั่ง ว่า เป็น อะไร ๑๘ ข้าพเจ้า จึง ว่า “กำลัง และ ความ หวัง ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ จาก พระ เย โสวาห์ ก็ ตับ หมด” ๑๙ ขอ ทรง จำ ความ ทุกข์ ใจ และ ความ ทรมาน ของ ข้าพเจ้า อัน เป็น บอ ระ เฟ็ด และ ดี หมี ๒๐ จิต วิญญาณ ของ ข้าพเจ้า ยัง นึก ถึง เนื่อง ๆ และ ต้อง ค้อม ลง ภายใน ตัว ข้าพเจ้า ๒๑ ข้าพเจ้า หวน คิด ขึ้น มา ได้ ข้าพเจ้า จึง มีความ หวัง ๒๒ เพราะ เหตุ พระ เมตตา ของ พระ เย โสวาห์ เรา จึง ไม่ สูญ สูญ ไป เพราะ พระ เมตตา ของ พระองค์ ไม่มี สิ้น สุด ๒๓ เป็น ของ ใหม่ อยู่ ทุก เวลา ข้ำ ความ สัตย์ ซื่อ ของ พระองค์ ยิ่ง ยิ่ง นึก ๒๔ จิต ใจ ของ ข้าพเจ้า ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนของข้าพเจ้า เหตุ

ฉะนั้นข้าพเจ้าจะหวังในพระองค์” ๒๕ พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อคนทั้งปวงที่คอยท่าพระองค์อยู่ และ ทรง ดี ต่อ จิต วิญญาณ ที่ แสวงหา พระองค์ ๒๖ เป็นการ ดี ที่ คน เรา จะ หวัง ใจ และ รอคอย ความ รอด จาก พระ เยโฮวาห์ ด้วย ความ สงบ ๒๗ เป็น การ ดี ที่ คน เรา จะ แยก แยก ใน ปฐมวัย ๒๘ ให้ เขา นั่ง เงียบ ขอบ อยู่ แต่ สำ พัง เพราะ พระองค์ ทรง วาง แอก เหนือ เอง ๒๙ ให้ เขา เอา ปาก จด ไว้ ใน ผง คลี ดิน ถ้า ทำ ดัง นั้น ชะรอย จะ มี หวัง ๓๐ ให้ เขา เอียง แก้ม ให้ ผู้ ที่ ตบ เขา ให้ เขา ยอม รับ ความ อับอาย อย่าง เต็ม เปี่ยม เถิด ๓๑ ด้วย ว่า องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า จะ ไม่ ทรง ละ ทิ้ง เป็น นิติย ดอก ๓๒ แม้ พระองค์ ทรง กระทำ ให้ เกิด ความ เศร้า โศก พระองค์ จะ ทรง พระ กรุณา ตาม ความ เมตตา อัน ล้น เหลือ ของ พระองค์ ๓๓ เพราะ พระองค์ ทรง กระทำ ให้ ใคร เกิด ความ ทุกข์ ใจ หรือ ให้ บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ มีความ โศก ด้วย ขอบ พระทัย ก็ หามี ได้ ๓๔ การ เหยียบ ย่ำ บรรดา เซลย แห่ง แผ่น ดิน โลก ไว้ ได้ เท่า ก็ ดี ๓๕ การ ตัด สิทธิ ของ มนุษย์ ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด ต่อ พระ พักตร์ ผู้ ใหญ่ ยิ่ง สูง สุด ก็ ดี ๓๖ การ ตัด สิ้น กลับ สัตย์ ใน คดี ของ มนุษย์ ก็ ดี องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ไม่ ทรง พอ พระทัย เลย ๓๗ ผู้ ใด จะ ส่ง และ ให้ เป็น ไป ได้ นอกจาก เมื่อ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ทรง บัญชา ให้ เป็น ไป ๓๘ จาก พระ โอรส ของ พระ ผู้ สูง สุด นั้น ไม่ ไซ้ มี มา ทิ้ง ร้าย และ ดี หรือ ๓๙ มนุษย์ เป็น ๆ จะ ไป บ่น เอา กับ ใคร คือ มนุษย์ ที่ ถูก ทำ โทษ เพราะ บาป ของ ตน ๔๐ ให้ พวก เรา ทดสอบ และ พิจารณา วิถี ของ พวก เรา และ กลับ มา หา พระ เย โสวาห์ เถิด ๔๑ ให้ พวก เรา ยก จิต ใจ และ มือ ของ พวก เรา ขึ้น ต่อ พระ เจ้า ใน ฟ้า สวรรค์ ทูล ว่า ๔๒ “พวก ข้า พระองค์ ได้ ทยศ และได้ กบฏ แล้ว และ พระองค์ ยัง ไม่ได้ ทรง ภัย โทษ ๔๓ พระองค์ ทรง ห่ม ความ กริ้ว และ ช่ม เห่ง พวก ข้า พระองค์ ได้ ทรง ประหาร อย่าง ไม่ สงสาร ๔๔ พระองค์ ทรง คลุม พระองค์ ไว้ ด้วย เมฆ เพื่อ ว่า การ อธิษฐาน ของ พวก ข้า พระองค์ จะ ไม่ ทะลุ ไป ถึง พระองค์ ได้ ๔๕ พระองค์ ได้ ทรง กระทำ ให้ พวก ข้า พระองค์ เป็น เหมือน นหยาก เหยื่อ และ มูล ฝอย อยู่ใน ท่ามกลาง ชนชาติ ทั้ง หลาย ๔๖ บรรดา ศัตรู ของ พวก ข้า พระองค์ ได้ อ้า ปาก ตะโกน โพนทนา ว่า พวก ข้า พระองค์ ๔๗ ความ หวาด และ กบฏ มา ถึง ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย ทั้ง การ รกร้าง ว่าง เปล่า และ ความ ฝืน ศาสนา ๔๘ นำ ตา ของ ข้า พระองค์ ๔๙ ไหล เป็น แม่น้ำ เนื่อง

ด้วยความ พินาศแห่ง ชิดา ของ คนชาติ ของ
 ข้า พระองค์ ^{๔๙}นำตา ของ ข้า พระองค์ ไหล
 ลง ไม่ หยุด และ ไม่มี เวลา สว่าง เลย ^{๕๐}กว่า
 พระ เยโฮวาห์ จะ ทอด พระเนตร ลง แลดู จาก
 สวรรค์ ^{๕๑}นัยน์ตา ของ ข้า พระองค์ ทำให้ ใจ
 ข้า พระองค์ ระทม เพราะ เหตุ บรรดา บุตรสาว
 แห่ง กรุง ข้า พระองค์ ^{๕๒}พวก ที่ ตั้ง ตน เป็น ศัตรู
 ต่อ ข้า พระองค์ โดย ไม่มี เหตุ นั้น ได้ ขับ ไล่ ข้า
 พระองค์ ดั่ง ขับ ไล่ นก ^{๕๓}เขา ทั้ง หลาย จะ ตัด
 ชีวิต ของ ข้า พระองค์ เสีย ใน ลูก ใต้ ดิน และ เขา
 หิน ก้อน หนึ่ง ทุ่ม ไล่ ข้า พระองค์ ^{๕๔}นำ ได้ ทั่ว ม
 ศีระ ของ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ ว่า “ข้าพเจ้า
 ถูก ผลาญ แน่ แล้ว” ^{๕๕}โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์
 ข้า พระองค์ ได้ ร้อง ออก พระนาม ของ พระองค์
 จาก ที่ ลึก ใน ลูก ใต้ ดิน ^{๕๖}พระองค์ ทรง สดับ
 เสียง ข้า พระองค์ ที่ ว่า “ขออย่า ทรง จุก พระกร
 รณ ต่อ ลม หายใจ และ การ ร้อง ทูล ของ ข้า
 พระองค์” ^{๕๗}พระองค์ ทรง เข้า มา ใกล้ ใน วัน
 ที่ ข้า พระองค์ ร้อง ทูล พระองค์ พระองค์ ตรัส
 ว่า “ไม่ต้อง กลัว” ^{๕๘}โอ ข้า แต่ องค์ พระผู้ เป็น
 เจ้า พระองค์ ได้ ทรง เข้า กับ คติ ของ จิต ใจ ข้า
 พระองค์ แล้ว พระองค์ ทรง ได้ ชีวิต ข้า พระองค์
^{๕๙}โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ พระองค์ ทรง เห็น ที่
 เขา ผิด ต่อ ข้า พระองค์ แล้ว ขอ ทรง พิพากษา
 คติ ของ ข้า พระองค์ เกิด ^{๖๐}พระองค์ ได้ ทรง
 เห็น การ แก่ แค้น ทั้ง สิ้น ของ เขา และ บรรดา
 แผน การ ทำ ร้าย ข้า พระองค์ แล้ว ^{๖๑}โอ ข้า แต่
 พระ เยโฮวาห์ พระองค์ ทรง ได้ ยืน คำ เยาะ
 เย้ย และ บรรดา แผน การ ทำ ร้าย ข้า พระองค์
 แล้ว ^{๖๒}คือ ริม ฝีปาก และ ความ คิด ของ ผู้ ที่
 ได้ รุกราน ข้า พระองค์ ก็ ต่อ สู้ ข้า พระองค์ อยู่
 วัน ยัง คำ ^{๖๓}ดู เกิด ไม่ ว่า เขา จะ นั่ง หรือ ลุก
 ตัว ข้า พระองค์ ก็ เป็น เนื้อ เพลง ให้ เขา ร้อง
 เล่น ^{๖๔}โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ ขอ พระองค์
 ทูร งสนอง เขา ทั้ง หลาย ตาม การ กระ ทำ แห่ง
 นำมือ ของ เขา ^{๖๕}ขอ พระองค์ ทรง กระ ทำ ให้
 ใจ ของ เขา ทั้ง ปวง โศก เศร้า ขอ ให้ คำ สाप
 ของ พระองค์ ตก เหนือ เขา ^{๖๖}ขอ พระองค์ ทรง
 รังควาน และ ทำ ลาย เขา เสีย ด้วย พระ พิโรธ
 จาก ได้ ฟ้า สวรรค์ ของ พระ เยโฮวาห์”

เพลงคร่ำครวญบทที่สี่

๔ ^๑นืออย่าง ไร หนอ ทองคำ จึง มี สีสลัว และ
 ทองคำ เนื้อ ดี ก็ เปลี่ยน ไป เพชร พลอย
 แห่ง สถาน บริสุทธิ ที่ อยู่ เกลิลีน กลาด ตาม
 ทุก หัว ถนบน ^๒บุตรชาย ผู้ ประเสริฐ ของ กรุง ศิ

โยน มี ค่า เปรียบ ได้ กับ ทองคำ เนื้อ ดี นั้น ถูก ตี
 ราคา เพียง เท่า หม้อ ดิน ที่ ปั้น ขึ้น ด้วย มือ ของ
 ช่าง หม้อ เთან หนอ ^๓แม้ แต่ สัตว์ ปรุ หลาด
 ทะเล ยัง ได้ เอนมอ กอ ให้ ลูก ของ มัน ดูด แต่
 ชิดา แห่ง คนชาติ ของ ข้าพเจ้า ก็ ใจร้าย ดูจน ก
 กระ จอก เทศ ใน ถิ่น ทูร กัน ดาร ^๔ลีน ของ ทารก
 ที่ ยัง ไม่ หย่า นม กระ หาย จน ติด เพดาน พวก
 เด็ก ได้ ขอ อาหาร แต่ ไม่มี ใคร ยื่น ให้ เขา ^๕คน
 ทั้ง ปวง ที่ เคย รับ ประทาน อาหาร อย่าง เลิศ
 หรูกลับ ต้อง โอด เดียว อยู่ ตาม ถนน คน ทั้ง
 หลาย ที่ เติบ โต มา ด้วย เสื่อ สีแดง สด กลับ ต้อง
 กอด กอ มูล สัตว์ ^๖เพราะ โทษ ความ ชั่ว ช้า
 ของ ชิดา แห่ง คนชาติ ข้าพเจ้า นั้น ก็ ใหญ่ โดก
 ว่า โทษ บาป ของ เมือง โสโดม ที่ ต้อง กว่า ทลาย
 ลง ใน พริบตา เดียว โดย ไม่มี มือ ใคร ได้ และ
 ต้อง เลย ^๗พวก นาซีร์ ของ เธอ บริสุทธิ กว่า
 หิมะ และ ชาว กว๋านันม ผิว พรณ ของ เขา
 เปล่งปลั่ง ยิ่ง กว่า มุกดา เขามี รูป ร่าง งาม ดั่ง
 ไพฑูรย์ ^๘บัดนี้ ผิว พรณ ของ เขา ก็ ดำ ยิง กว่า
 ถ่านหิน ใคร ๆ ตาม ถนน ก็ จำ เขา ไม่ได้ หน้
 ของ เขา เหี่ยว หุ่ม กระ ดูก และ ชูบ รว กับ ไม่
 เสียบ ^๙คนที่ ตาย ด้วย คม ดาบ ยัง ดี กว่า คน ที่
 ต้อง ออด ยาก ตาย เพราะ คน เหล่า นี้ ค่อย ผอม
 ค่อย ตาย ไป ถูก แทง ทะลุ เพราะ ขาด ผล จาก
 ทองนา ^{๑๐}มือ ของ หญิง ที่ ใจ อ่อน กลบ ฐา ลูก
 ของ ตัว ต้ม กิน ลูก ที่ ถูก ต้ม เป็น อาหาร นก กิน
 กัน เมื่อ ยาม หาย ณะ มา สู่ ชิดา แห่ง คนชาติ ของ
 ข้าพเจ้า ^{๑๑}พระ เยโฮวาห์ ทรง บันดาล ไทโส
 ออก มา แล้ว พระองค์ ทรง เท พระ พิโรธ อัน
 เกียว ราว ดของ พระองค์ ลง แล้ว และได้ ทรง
 จุด ไฟ ขึ้น ใน กรุง ศิโยน ซึ่ง เฝ้ามล ญารก ของ
 เมือง นั้น ^{๑๒}กษัตริย์ ทั้ง ปวง แห่ง แผ่น ดิน โลก
 และ บรรดา ชาว พิภพ พวก กัน ไม่ เชื่อ ว่า คู่อริ หรือ
 ศัตรู จะ ได้ เข้า ไป ใน ประตูก รุง เยรูซาเล็ม ได้
^{๑๓}เพราะ ความ ผิด บาป ของ พวก ผู้ พยากรณ์
 ของ กรุง ศิโยน และ เพราะ ความ ชั่ว ช้า ของ
 พวก บุโรหิต ของ กรุง นั้น ที่ได้ กระ ทำ โลหิต
 ของ คน ชอบ ธรรม ให้ ไหล ออก ใน ท่า มกลาง
 กรุง ^{๑๔}เขา ทั้ง หลาย เดิน เปะปะ และ ตาบอด
 ไป ตาม ถนน ทำ ตัว ให้ มูล ทิน ด้วย โลหิต จน
 คน จะ จับ ต้อง ไม่ได้ ที่ เสื่อ ผ้า ของ เขา ^{๑๕}คน
 ทั้ง หลาย ร้อง บอก เขา ว่า “ไป สิ มล ทิน จริง
 ไป เถอะ ไป อยู่ มา ถูก ต้อง นะ” เมื่อ เขา
 เหล่า นั้น หนี ไป เป็น คน พเนจร พลเมือง ของ
 ประชาชาติ พุด กัน ว่า “เขา ต้อง ไม่ อยู่ ที่ นี้
 อีก ต่อ ไป” ^{๑๖}พระ พิโรธ ของ พระ เยโฮวาห์

ทรงกระทำให้เขาทั้งปวงกระจัดกระจายไป พระองค์จะไม่ทรงสนพระทัยในเขาอีกเลย คนทั้งหลายจึงไม่นับถือพวกบูโรฮิต ไม่ทำคุณต่อพวกผู้ใหญ่^{๑๗} นัยน์ตาของพวกเรา มองหาความช่วยเหลือ การช่วยเหลือนั้นไร้ประโยชน์ ส่วนการเฝ้ารอคอย พวกเราได้คอยประเทศที่ไม่อาจจะช่วยเราให้รอดได้^{๑๘} มีคนสะกดรอยตามเรา จนพวกเราเดินตามถนนของพวกเราไม่ได้ เมืองปलयของพวกเรา ก็ใกล้เข้ามาแล้ว วันเดือนทั้งหลายของพวกเรา ก็จะจบอยู่ เพราะบั้นปลายของพวกเรามาถึง^{๑๙} พวกที่ข่มเหงเราก็มืดกว่า นกอินทรีในท้องฟ้า เขาทั้งหลายวิ่งไล่กวาด พวกเรานกเขา เขาทั้งหลายข่มคอยจับเรา ในถิ่นทุรกันดาร^{๒๐} ลมปรานทางจุมกของพวกข้าพเจ้า คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ นั้น ก็ตกหลุมพรางของเขาทั้งหลายแล้ว คือ พวกเรากล่าวถึงพระองค์ท่านว่า “เราจะดำรงชีวิตของเราท่ามกลางประชาชาติได้ ก็ด้วยอาศัยร่มเงาของพระองค์ท่าน”^{๒๑} โอ ธิดา แห่งเมืองบอดิม ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอุส จงเปรมปรีดีและยินดีเถิด ด้วยนั้นจะผ่านมาถึงเจ้าด้วย เจ้าจะต้องมามาย และจะกระทำให้ตัวเองเปลือยเปล่าไป^{๒๒} โอ ธิดาแห่งกรุงคิโยนเอ๋ย การลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้าก็ครบแล้ว พระองค์จะไม่ทรงพาเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอีกต่อไป โอ ธิดาแห่งเมืองเอโดมเอ๋ย พระองค์จะทรงลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้า พระองค์จะทรงเผยแพร่บาปของเจ้าให้ประจักษ์

เพลงคร่ำครวญบทที่ห้า

๕ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกว่า มีอะไรตกถึง ข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณาและทอดพระเนตรความอดสูของข้าพระองค์^๑ มรดกของพวกข้าพระองค์ได้ไปตกอยู่กับพวกต่างประเทศ บ้านเรือนของพวกข้าพระองค์เป็นของคนต่างด้าว^๒ พวกข้าพระองค์เป็นคนกำพร้าและคนกำพร้าพ่อ และเหล่ามารดาของข้าพระองค์เป็นดังหญิงม่าย^๓ นาก็ต้องซื้อ เขาตีมัน ก็ต้องซื้อเขาใช้^๔ ผู้ข่มขี่ได้ขี่คอพวกข้าพระองค์ไว้

พวกข้าพระองค์ทำงานหนักและไม่มีเวลาพักเลย^๕ พวกข้าพระองค์พนมมือให้คนอียิปต์ และคนอัสซีเรีย เพื่อจะได้อาหารรับประทาน อิมหนึ่ง^๖ บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ได้กระทำบาป และก็ตายหมดแล้ว พวกข้าพระองค์ต้องถูกโทษเพราะความชั่วช้าของเรา^๗ พวกข้าพระองค์ถูกลบปัดครองพวกข้าพระองค์ไม่มีผู้ใดช่วย ข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขาได้^๘ ข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้อาหารมาโดยเอาชีวิตเข้าเสี่ยง เพราะดาบแห่งถิ่นทุรกันดาร^{๑๐} ฝีมือหนึ่งของพวกข้าพระองค์ก็ร้อนปานดาบ เพราะความเดือดร้อนของทุพภิกขภัย^{๑๑} เขาทั้งหลายชื่นใจพวกผู้หญิงในกรุงคิโยน และข่มใจสาวพรหมจารีในหัวเมืองแห่งยูดาห์^{๑๒} พวกเจ้านายต้องถูกผูกมือ แขนง ไม่มีใครแสดงความนับถือต่อหน้าพวกผู้ใหญ่^{๑๓} พวกคนหนุ่ม ถูกบังคับให้ไม่แบ่ง และพวกเด็กต้องแบกพินหนักล้มลุกคลุกคลาน^{๑๔} พวกผู้ใหญ่หายตัวไปจากประตูเมือง พวกคนหนุ่มได้หยุดคิดสติเปาแล้ว^{๑๕} ความปลาบปลืมก็ประลาดไปจากใจของพวกข้าพระองค์สิ้น การเต้นรำของพวกข้าพระองค์ก็กลายเป็นการรำไห้^{๑๖} มงกุฎได้ร่วงหล่นจากศีรษะข้าพระองค์แล้ว วิบัติแก่พวกข้าพระองค์ เพราะพวกข้าพระองค์กระทำบาปไว้^{๑๗} เหตุนี้เองใจพวกข้าพระองค์จึงอ่อนกำลัง เพราะการเหล่านี้เอง นัยน์ตาข้าพระองค์จึงมืดไป^{๑๘} เหตุด้วยภูเขาคิโยนซึ่งรกร้างไป พวกสุนัขจึงจอกจิงมาเดินเล่นผ่านอยู่บนนั้น^{๑๙} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์ พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ^{๒๐} เป็นไฉนพระองค์ทรงลืมหักพวกข้าพระองค์เสียเป็นนิตย์ เป็นไฉนได้ทรงทอดทิ้งพวกข้าพระองค์เสีย นานดังนี้^{๒๑} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับสู่พระองค์เถิด แล้วพวกข้าพระองค์จะกลับสู่พระองค์ ขอทรงฟื้นเดือนปีของข้าพระองค์ให้เหมือนดังก่อน^{๒๒} เว้นเสียแต่พระองค์ทรงสลัดทิ้งพวกข้าพระองค์เสียแล้ว และพระองค์ทรงกริ้วพวกข้าพระองค์อย่างล้นพ้น

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

เอเสเคียล

คำว่า “ข้าพเจ้าอยู่” และ “ข้าพเจ้าได้เห็น” ในข้อ ๑ พิสูจน์ว่า เอเสเคียลเป็นผู้เขียนเล่มนี้ เอเสเคียลเป็นทั้งปุโรหิตและศาสตราจารย์ ในเวลาที่อิสราเอลเป็นเชลย เอเสเคียลอยู่ที่เทลอาบิบริมแม่น้ำเคบาร์ในบาบิโลนในระหว่างพวกเชลย เขาสมรสแล้ว และมีบ้านส่วนตัว ทั้งเอเสเคียลกับดาเนียลถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลนในปีก่อน ค.ศ. ๕๙๗ พร้อมกับกษัตริย์เยโฮยาคิน (๒ พกษ ๒๔:๑๑-๑๖; อสค ๑:๒) เพราะฉะนั้นเขาพยากรณ์ที่กรุงบาบิโลนเท่านั้น เขาอยู่สมัยเดียวกันกับดาเนียลและเยเรมีย์ และเขาทำงานในรัชกาลหลวงของบาบิโลน เอเสเคียลได้เรียนรู้มากจากเยเรมีย์ ซึ่งอยู่กับชาวยูดาห์ที่เหลือในคานาอันและประเทศอียิปต์ เอเสเคียลพยากรณ์เกี่ยวกับพวกยูดาห์และพวกอิสราเอล (ภาคเหนือ) ด้วย พระเจ้าเรียกเอเสเคียลว่า “บุตรแห่งมนุษย์” ซึ่งหมายความว่า คำพยากรณ์ของเขาสำหรับเราทุกคน เขาพยากรณ์เกี่ยวกับการที่อิสราเอลจะกลับไปอยู่ในคานาอันอีกเกี่ยวกับเวลาแห่งความทุกข์ลำบาก ๗ ปี การสงครามที่หุบเขาอารมาเกดโดน การกลับใจเสียใหม่ของอิสราเอล และอาณาจักร ๑๐๐๐ ปีของพระเยซู

ดูเหมือนว่า เป้าหมายแห่งการพยากรณ์ของเอเสเคียลคือให้หนุนใจพวกยูดาห์ในตอนที่เขาเป็นเชลยในบาบิโลน และให้เขามองล่วงหน้าถึงเวลาที่เขาจะกลับไปอยู่ที่คานาอันอีก

อาร์ซีบิชอบ เจมส์ อาซซัวร์ บอกว่า ระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ ๒๑ ปี

นิมิตถึงสิ่งที่มีชีวิตอยู่สัตว์แห่งสวรรค์

๑ อยู่มา ในวันที่ห้าเดือนที่สี่ปีที่สามสิบ ๑) ขณะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่ริมแม่น้ำเคบาร์ในหมู่พวกเชลย ท้องฟ้าเบิกออก และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตจากพระเจ้า ๒ เมื่อวันที่ห้าเดือนนั้น คือในปีที่ห้าที่กษัตริย์เยโฮยาคินต้องเป็นเชลย ๓ พระวจนะของพระเจ้าโฮวาทมายังเอเสเคียลปุโรหิต บุตรชายบุซึในแผ่นดิน

ของคนเคลเดียริมแม่น้ำเคบาร์ ณ ที่นั้น พระหัตถ์ของพระเจ้าโฮวาทมาอยู่เหนือท่าน ๔ ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดู ลมหมุนก็พัดมาจากทางเหนือ มีเมฆก้อนใหญ่ที่มีความสว่างอยู่รอบ และมีไฟลุกวาวออกมาอยู่เสมอ ท่ามกลางไฟนั้นดูประหนึ่งของสัมฤทธิ์ที่แวววาว ซึ่งออกมาจากท่ามกลางไฟนั้น ๕ และจากท่ามกลางไฟนี้มีร่างดั่งสิ่งที่มีชีวิตอยู่สัตว์ออกมา รูปร่างของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นเป็นเช่นนี้ คือมีสี่เท้าเหมือนมนุษย์ ๖ แต่สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีหน้าสี่หน้า และมีปีกสี่ปีกทุกตัว ๗ เท้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นตรงและฝ่าเท้าก็เหมือนฝ่าตีนลูกวัว และเป็นประกายอย่างทองสัมฤทธิ์ขัด ๘ ที่ได้ปีกข้างตัวทั้งสี่ข้างมีเป็นมือคน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าและมีปีกดังนี้ ๙ คือปีกของมันต่างก็จดปีกของมันและกัน มันบินตรงไปข้างหน้า ขณะที่ไปก็ไม่หันเลย ๑๐ สี่เท้าหน้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าเหมือนหน้าคนทั้งสี่มีหน้าสูงโดยอยู่ด้านขวา ทั้งสี่มีหน้าว่าอยู่ด้านซ้าย ทั้งสี่มีหน้ากันอินทรีด้วย ๑๑ หน้าของมันเป็นดั่งนี้แหละ ปีกของมันกางแผ่ขึ้นข้างบน ปีกสองปีกของแต่ละตัวจดปีกของมันและกัน ส่วนอีกสองปีกคลุมกายของมัน ๑๒ สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวบินตรงไปข้างหน้า ไม่ว่าวิญญาณจะไปทางไหน มันก็ไปทางนั้น เมื่อไปก็ไม่หันเลย ๑๓ สี่เท้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น มีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนถ่าน ดูเหมือนคบเพลิงหลายอัน เคลื่อนไปมาอยู่ในหมู่สิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้น ไฟนั้นสุกใสและมีแสงฟ้าแลบออกมาจากไฟนั้น ๑๔ สิ่งที่มีชีวิตอยู่ก็พุ่งไปพุ่งมาดั่งฟ้าแลบ แลลปลาบ ๑๕ ขณะเมื่อข้าพเจ้ามองดูสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น ดูเถิด วงล้ออันหนึ่งอยู่บนพิภพข้างสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่มีหน้าสี่หน้านั้น ๑๖ ลักษณะและทรวดทรงของวงล้อเหล่านั้นแวววาวอย่างพลอยเขียว วงล้อทั้งสี่ก็มีสี่เท้าเหมือนกัน ส่วนลักษณะและทรวดทรงนั้นเหมือนวงล้อซ้อนในวงล้อ ๑๗ เมื่อจะไปก็ไปข้างใดในสี่ข้างของมันได้ เมื่อไปก็ไม่หันเลย ๑๘ ขอบวงล้อนั้นสูงและน่าสะพรึงกลัว และทั้งสี่หน้าที่ขอบมีนัยน์ตาเต็มอยู่รอบๆ ๑๙ เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นไป วงล้อก็ตามไปข้างๆด้วย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากพิภพ วงล้อก็เหาะขึ้นด้วย ๒๐ วิญญาณจะไปไหน สิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นก็ไป คือวิญญาณของมันไปที่นั้น และวง

ลื่อนนั้นก็เหาะตามไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ใต้อุ้งมือ ๒๑ เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่ใต้อุ้งมือก็ไปดวย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่หยุด วงล้อก็หยุด เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากพิภพ วงล้อก็เหาะตามไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ใต้อุ้งมือ

นิมิตถึงสงาราศีของพระเจ้า

๒๒ เหนือ ศีรษะ ของ สิ่ง ที่มี ชีวิต อยู่ นั้น มี ลักษณะ เหมือน ท้องฟ้า ทอแสง อย่าง แก้วผลึก ที่ น่ากลัว แผ่กว้าง อยู่เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น ๒๓ ใต้ท้องฟ้านี้ปีกกางออกตรง ทางออกไปหาถิ่น สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีปีกคลุม กาย ข้าง นิสองปีก และมีปีกคลุม กาย ข้าง นั้นสองปีก ๒๔ และเมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่ เหล่านี้ ไป ข้าพเจ้า ได้ยินเสียงของปีกเหมือนเสียงของน้ำ มาก หลวย ดังพระสุรเสียงขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เสียงโกลาหล เหมือนเสียงพลโยธา เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่ เหล่านั้นหยุดนิ่งก็หุบปีกลง ๒๕ และมีเสียง มา จาก ท้องฟ้า เหนือ ศีรษะ ของ มัน เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่ เหล่านั้นหยุดนิ่งก็หุบปีกลง ๒๖ และ เหนือ ท้องฟ้า ที่ อยู่ เหนือ ศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ นั้นมี สิ่ง คล้าย บัลลังก์ มีลักษณะเหมือนไฟทูร์ย และบนสิ่งที่เหมือนบัลลังก์นั้นก็มีลักษณะเหมือนมนุษย์ ๒๗ และข้าพเจ้าเห็นประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวบวามเหมือนไฟ ที่ บัง ไว้ อยู่ รอบ ข้าง เหนือ สิ่ง ที่เหมือนบันเอว ของ ผู้ นั้น ขึ้น ไป และจากสิ่ง ที่เหมือนบันเอว ลง มา ข้าพเจ้าเห็นเหมือนไฟ และ มีความ สุกใส ที่ อยู่ รอบ ท่าน ผู้ นั้น ๒๘ ลักษณะ ความ สุกใส ที่ อยู่ รอบ นั้น เหมือนกับสัณฐานของรุ่งที่ปรากฏในเมฆในวันที่ฝนตก ลักษณะทรวดทรงแห่งสงาราศีของพระเยโฮวาห์เป็นดังนี้แหละ และเมื่อข้าพเจ้าเห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน และข้าพเจ้าได้ยินเสียงท่านผู้หนึ่งตรัส

เอเสเคียลประกอบด้วยพระวิญญาณ

๒๑ พระองค์ ตรัส กับ ข้าพเจ้า ว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ยืน ขึ้น เรา จะ พูด กับ เจ้า” ๒ และเมื่อพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าพระวิญญาณได้เข้าไปในข้าพเจ้าและตั้งข้าพเจ้าให้ยืนขึ้น และข้าพเจ้าได้ยินพระองค์นั้นผู้ตรัสกับข้าพเจ้า

พระเจ้าทรงเรียกเอเสเคียลให้เป็นผู้พยากรณ์

๓ และ พระองค์ ตรัส กับ ข้าพเจ้า ว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราส่งเจ้า ไปยังคนอิสราเอล ถึงประชาชนที่มักกบฏ ผู้ซึ่งได้กบฏต่อเราทั้งตัวเขาและบรรพบุรุษของเขาได้ละเมิดต่อเราจนกระทั่งวันนี้ ๔ ประชาชนก็หันด้านและดื้อดึงด้วย เราใช้เจ้าไปหาเขา และเจ้าจะพูดกับเขาว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส ดังนี้ว่า’ ๕ เขาจะ ฟัง หรือ ปฏิเสธ ไม่ ฟัง ก็ตาม (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ) เขาก็จะ ทราบ ว่า ได้มี ผู้ พยากรณ์ คน หนึ่ง ใน หมู่ พวก เขา แล้ว ๖ เจ้า บุตร แห่ง มนุษย์ เอ๋ย เจ้าอย่ากลัว เขา หรืออย่าเกรง คำพูดของเขา ถึงแม้ว่าหนามย่อยหนามใหญ่อยู่กับเจ้า และเจ้าอยู่ท่ามกลางแมลงปอง อย่าเกรง คำพูดของเขาเลย อย่าท้อถอยเมื่อเห็นหน้าเขา เพราะเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ ๗ และเจ้าจะกล่าวถ้อยคำของเราให้เขาฟัง เขาจะ ฟัง หรือ ปฏิเสธ ไม่ ฟัง ก็ตาม เถอะ เพราะเขาเป็นผู้ที่มักกบฏ ๘ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ฝ่ายเจ้าจงฟังสิ่งที่เรากล่าวแก่เจ้า อยู่เป็นคนมัก กบฏ อย่าง วงศ์วาน ที่ มัก กบฏ นั้น จง อ้า ปาก ขึ้น และกินสิ่งที่เราให้เจ้า” ๙ ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็เห็นพระหัตถ์ข้างหนึ่งเหยียดออกมาถึง ข้าพเจ้า และ ดูเถิด ใน พระหัตถ์ นั้นมีหนังสืออยู่ม้วนหนึ่ง ๑๐ พระองค์ทรงคลี่หนังสือม้วนนั้นออกต่อหน้าข้าพเจ้า และมีตัวหนังสือเขียนอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง มีบทควราครวญ คำไว้ทุกข์และคำวิบัติเขียนอยู่บนนั้น

เอเสเคียลจะประกาศพระวจนะของพระเจ้า

๑๑ พระองค์ ตรัส กับ ข้าพเจ้า อีก ว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จง รับ ประทาน สิ่ง ที่ เจ้า ได้ พบ จง รับ ประทาน หนังสือ ม้วน นี้ และ จง ไป พูด กับ วงศ์ วาน อิสราเอล” ๒ ข้าพเจ้า จึง อ้า ปาก และ พระองค์ ทรง ให้ ข้าพเจ้า รับ ประทาน หนังสือ ม้วน นั้น ๓ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จง รับ ประทาน หนังสือ ม้วน นี้ ซึ่ง เรา ได้ ให้ แก่ เจ้า และบรรจ ให้ เต็ม ท้อง ของ เจ้า” แล้วข้าพเจ้า ก็ ได้ รับ ประทาน และ เมื่อ หนังสือ ม้วน นั้น อยู่ ใน ปาก ของ ข้าพเจ้า ก็ ทวน เหมือน น้ ผิง

“และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงไปยังวงศ์วานอิสราเอล และกล่าวถ้อยคำของเราแก่เขา เพราะเรามีได้ใช้เจ้าไปหาชนชาติที่พูดภาษาต่างดาว และภาษาที่พูดยาก แต่ให้ไปหาวงศ์วานอิสราเอล มิใช่ให้ไปหาชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่พูดภาษาต่างดาว และภาษาที่พูดยาก เป็นคำที่เจ้าจะเข้าใจไม่ได้ ที่จริงถ้าเราใช้เจ้าไปหาคน เช่นนั้น เขาทั้งหลายจะฟังเจ้า”^๘ แต่วงศ์วานอิสราเอลจะไม่ยอมฟังเจ้า เพราะเขาไม่ยอมฟังเรา เพราะว่าวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นเป็นคนหัวแข็งและจิตใจตื้อตึง “ดูเถิด เราได้กระทำให้หน้าของเจ้าขมึงถึงต่อหน้าของเขา และให้หน้าผากของเจ้าขึงขังต่อหน้าผากของเขา “เราได้กระทำให้หน้าผากของเจ้าแข็งขันอย่างเพชรที่แข็งกว่าหินเหล็กไฟ อย่างถั่วเขาเลย อย่าท้อถอยเมื่อเห็นหน้าเขา เพราะเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ”^๙ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับถ้อยคำทั้งสิ้นของเราที่พูดกับเจ้าไว้ในใจของเจ้า และจงฟังไว้ด้วยหูของเจ้า”^{๑๐} ไปเถอะ เจ้าจงไปหาพวกที่เป็นเชลย คือชนชาติของเจ้านั้น จงพูดกับเขา และกล่าวแก่เขาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า” ถึงเขาจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ช่างเถิด”^{๑๑} พระวิญญูณจึงยกข้าพเจ้าขึ้น และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงกระหิมอยู่ข้างหลังข้าพเจ้าว่า “จงสรรเสริญแต่สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ซึ่งขึ้นมาจากสถานที่ของพระองค์”^{๑๒} และข้าพเจ้าได้ยินเสียงปีกสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่ ถูก ต้อง กัน และเสียงวงล้อข้างๆสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น เป็นเสียงกระหิม”^{๑๓} พระวิญญูณก็ยกข้าพเจ้าขึ้นและพาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไปด้วยความขมขื่นใจข้าพเจ้าเดือดร้อน พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็หนักอยู่บนข้าพเจ้า”^{๑๔} ข้าพเจ้าจึงมาถึงพวกที่เป็นเชลยที่เทลอาบิบ ผู้ที่อาศัยอยู่ที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และที่ที่เขานั่งอยู่ข้าพเจ้าก็นั่งอยู่ และยังคงอยู่อย่างมีนซึมท่ามกลางเขาเจ็ดวัน”^{๑๕} ต่อมาพอสิ้นเจ็ดวัน พระวจนะแห่งพระเยโฮวาห์ก็มาถึงข้าพเจ้าว่า

พระเจ้าทรงตั้งเอเสเคียลให้เป็นยามเฝ้าจิตวิญญูณแห่งวงศ์วานอิสราเอล

^{๑๖} “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำให้เจ้าเป็นยามเฝ้าวงศ์วานอิสราเอล เจ้าได้ยิน

ถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจงกล่าวคำตักเตือนเขาจากเรา”^{๑๖} ถ้าเราจะบอกแก่คนชั่วว่า ‘เจ้าจะต้องตายแน่ๆ’ และเจ้าไม่ตักเตือนเขาหรือกล่าวเตือนคนชั่วให้ละทิ้งทางชั่วของตนเสีย เพื่อจะช่วยชีวิตเขาให้รอด คนชื่อนั้นจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของเจ้า”^{๑๗} แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วและเขามีได้หันกลับจากความชั่วของเขา หรือจากทางชั่วของเขา เขาจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าจะได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้”^{๑๘} อีกประการหนึ่ง ถ้าคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขา และได้กระทำความชั่วช้า และเราวางสิ่งที่ดีที่สุดไว้ตรงหน้าเขา เขาจะต้องตาย เพราะว่าเจ้ามิได้ตักเตือนเขา เขาจะตายเพราะบาปของเขา และจะไม่มีใครจดจำการกระทำอันชอบธรรมของเขาไว้เลย แต่เราจะเรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของเจ้า”^{๑๙} แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชอบธรรมไม่ให้กระทำความชั่วและมีได้กระทำความชั่ว เขาจะมีชีวิตอยู่ได้แน่ เพราะเขารับคำตักเตือน และเจ้าก็ได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้”^{๒๐} ณ ที่นั้นพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงลุกขึ้นออกไปยังที่ราบ และเราจะพูดกับเจ้าที่นั่น”^{๒๑} ดังนั้นข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นออกไปยังที่ราบ และดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่นั่นอย่างเดียวกับสง่าราศีซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน

เอเสเคียลประกอบดูัยพระวิญญูณอีกครั้ง

^{๒๒} แต่พระวิญญูณได้เสด็จเข้าไปในข้าพเจ้า กระทำให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า และทรงบอกข้าพเจ้าว่า “จงไปขังตัวเจ้าไว้ภายในเรือนของเจ้า”^{๒๓} เจ้าโอบุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะเอาเชือกพันเจ้า และผูกมัดเจ้าไว้ด้วยเชือกนั้น เจ้าจึงออกไปท่ามกลางเขาไม่ได้”^{๒๔} และเราจะกระทำให้ลิ้นของเจ้าติดกับเพดานปากของเจ้า ดังนั้นเจ้าจะเป็นใบ้ ไม่สามารถว่ากล่าวเขาได้ เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ”^{๒๕} แต่เมื่อเราพูดกับเจ้า เราจะให้เจ้าหายใบ และเจ้าจะกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ‘องค์พระ

ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า' ผู้ที่จะฟังก็ให้เขาได้ฟัง และผู้ที่จะปฏิเสธไม่ฟังก็ให้เขาปฏิเสธ เพราะเขาทั้งหลายเป็นวงศ์วานที่มักภกฏ"

หมายสำคัญแห่งการล้อมนครเยรูซาเล็มไว้

๑ "เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเอาก่อนอิฐมาวางไว้ข้างหน้าเจ้า และแกะรูปเมืองหนึ่งไว้บนนั้น คือ นคร เยรูซาเล็ม ๒ จงล้อมนครนั้นไว้ และก่อกำแพงล้อมไว้รอบนครนั้นด้วย และก่อเชิงเทินไว้สู่นครนั้น และตั้งค่ายรอบนครไว้ และตั้งเครื่องทะเลง กำแพงไว้ รอบ นคร ๓ จงหาก ระทะเหล็กมา และวางกระทะเหล็กนั้นต่างเป็นกำแพงเหล็กระหว่งเจ้ากับนครนั้น และเจ้าจงหันหน้าสู่นครนั้น ให้นครนั้นถูกล้อม แล้วเจ้าจงกระชับ การล้อม เข้าไป นี่เป็นหมายสำคัญสำหรับวงศ์วานอิสราเอล ๔ แล้วเจ้าจงนอนตะแคงข้างซ้ายและเราจะวางความชั่วช้าแห่งวงศ์วานอิสราเอลไว้เหนือเจ้า เจ้านอนทับอยู่ที่วัน เจ้าจะแบกความชั่วช้าของนครนั้นเท่านั้นวัน ๕ เพราะเราได้กำหนดวันให้แก่เจ้าแล้ว คือ สาม ร้อย เก้าสิบ วัน เท่ากับจำนวนปีแห่งความชั่วช้าของเขา เจ้าจะต้องแบกความชั่วช้าของ วงศ์วานอิสราเอลนานเท่านั้น ๖ และเมื่อ เจ้ากระทำ เช่นนี้ครบวันแล้ว เจ้าจะต้องนอนลงเป็นครั้งที่สอง แต่นอนตะแคงข้างขวา และเจ้าจะแบกความชั่วช้าของ วงศ์วานยูดาห์ เรากำหนดให้เจ้าสี่สิบวันวันแทนปี ๗ และเจ้าต้องตั้งหน้าตรงการล้อม เยรูซาเล็มไว้ด้วยแขนเปลือยเปล่า และเจ้าจงพยากรณ์สู่นครนั้น ๘ และ ดูเถิด เราจะเอา เชือก มัด เจ้าไว้ เจ้าจะ พลิก จากข้างนี้ไปข้างโน้นไม่ได้จนกว่าเจ้าจะครบการล้อมนครตามกำหนดวันของเจ้า ๙ เจ้าจงเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ถั่ว ยาง และ ถั่วแดง ข้าวฟ่าง และเทียนแดง มาใส่ในภาชนะลูกเดียวใช้ทำเป็นขนมปังให้เจ้า ระหว่งที่เจ้านอนตะแคง ตาม กำหนด วัน สาม ร้อย เก้าสิบ วันนั้น เจ้าจะรับ ประทานอาหารนี้ ๑๐ และอาหารที่เจ้ารับ ประทาน จะ ต้อง ชั่ง เป็นวันละยี่สิบเซเชล เจ้าจงรับ ประทานตามเวลา กำหนด ๑๑ และนำเจ้าต้องตวงตีม คือหนึ่งในหก ของอินหนึ่ง เจ้าจงตีม นำตาม เวลา กำหนด ๑๒ และเจ้าจะ ต้อง รับ ประทาน ต่าง

ขนมปังข้าวบาร์เลย์ ใช้ไฟออกจากร่มมนุษย์บึงท่ามกลางสายตาของเขาทั้งหลาย" ๑๓ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ประชาชนอิสราเอลจะต้องรับประทานขนมปังของเราอย่างมลทินอย่างนี้แหละ ณ ท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเราจะขับไล่เขาไปอยู่" ๑๔ แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าว ว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้า ดูเถิดจิตใจของ ข้าพระองค์ไม่เคยเป็นมลทินเลย เพราะ ตั้งแต่หนุ่มๆมาจนบัดนี้ ข้าพระองค์ไม่เคยรับ ประทานสิ่ง ที่ตาย เอง หรือ ที่ถูกสัตว์ฉีกจนแหลกเป็นชิ้นๆ ไม่มีเนื้อสัตว์ที่ฟุ้งรังเกียจ เข้าไป ในปาก ของ ข้าพระองค์เลย" ๑๕ แล้วพระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ดูเถิดเราจะยอมให้เจ้าใช้มูลวัวแทนออกจากระของมนุษย์ ซึ่งเจ้าจะใช้เตรียมขนมปังของเจ้า" ๑๖ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะทำลายอาหารหลักในเยรูซาเล็มเสีย เขาจะต้องชั่งขนมปังรับ ประทาน ทั้งรับประทานด้วยความหวาดกลัว และเขาจะตวงน้ำดื่ม ทั้งตีมด้วยอาการอกสั้น ขวัญหาย ๑๗ เพื่อให้ขาดขนมปังและนำ ให้ต่างคนต่างอกสั้น ขวัญหาย และชুবผอมไป เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย"

การที่เอเสเคียลตัดผมเปรียบได้กับโทษสามอย่าง

๑ "เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเอา มีดคมเล่มหนึ่ง จงเอา มีดโกนของช่างตัดผม จงโกนศีรษะและโกนเคราของเจ้า เอาตาข้างสำหรับชั่งมา แบ่งผมนั้นออก ๒ เมื่อวันการล้อมครบถ้วนแล้ว เจ้าจงเผาหนึ่งในสามส่วนเสียในไฟที่กลางเมือง และเอาหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งมา เอา มีด ฟันให้รอบเมือง และหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งนั้น เจ้าจงให้ลมพัดกระจ่ายไป และเราจะชุกดาบออกตามไป ๓ และเจ้าจงเอาเส้นผมนั้นมาหน่อยหนึ่งมัดติดไว้ที่เสื้อคลุมของเจ้า ๔ และเจ้าจงเอาผมเหล่านั้นมาอีกบ้าง จงโยนเข้าไปในไฟให้ไหม้เสียในไฟนั้น จากที่นั้นจะมีไฟเข้าไปใน วงศ์วาน อิสราเอล ทั้งหมด ๕ องค์ พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า นี่คือเยรูซาเล็มเรา ตั้ง เรอไว้ ใน ท่ามกลาง ประชาชาติ และประเทศ ทั้ง หลาย ที่ อยู่ ล้อม รอบ เรอ ๖ และเยรูซาเล็มได้เปลี่ยนคำตัดสินของเราให้เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าประชาชาติใดๆ และได้เปลี่ยนกฎเกณฑ์ของเรามากยิ่งกว่าประเทศ

ที่อยู่ล้อมรอบ โดยปฏิเสศไม่รับคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเหตุว่าเจ้านั้นทรึงยิ่งกว่าประชาชนชาติที่อยู่รอบเจ้า และมีได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ หรือ รักษา คำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามคำตัดสินของประชาชนชาติที่อยู่รอบเจ้า เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เรา แม้ว่าเราทั้งหลายนี้เป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะพิพากษาลงโทษ ท่ามกลาง เจ้า ท่ามกลาง สายตาของประชาชนชาติทั้งหลาย และเพราะการอันน่าสะอิดสะเอียน ทั้งสิ้นของเจ้า เรา จะกระทำท่ามกลางเจ้าอย่างที่เราไม่เคยกระทำมาก่อนเลย และเราจะไม่กระทำอย่างนั้นอีกต่อไป ๑๐ เพราะฉะนั้นบิดาจะกินบุตรชายของตน ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และบรรดาบุตรชายจะกินบรรดาบิดาของเขาทั้งหลาย และเราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ผู้ใดในพวกเจ้าที่เหลืออยู่ เราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศานุทิศ ๑๑ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่นั้นฉันใด แน่ทีเดียวเพราะเจ้าได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า และด้วยสิ่งลามกทั้งสิ้นของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะตัดเจ้าลง นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี เราจะไม่สงสารด้วย ๑๒ พวกเจ้าหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายเพราะโรคระบาด และถูกผลาญด้วยการกัณดารอาหารในหมู่พวกเจ้า อีกหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายด้วยดาบอยู่รอบเจ้า และอีกหนึ่งในสามส่วนเราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศานุทิศ และเราจะชุกดาบออกไล่ตามเขาทั้งหลายไป ๑๓ เช่นนี้แหละ ความกริ้วของเราจะมอดลง และเราจะระบายความโกรธของเราจนหมดและพอใจ และเขาทั้งหลายจะได้ทราบ ว่า เราคือพระเยโฮวาห์ได้กล่าวเช่นนี้ด้วยใจจดจ่อเมื่อความโกรธของเราต่อเขามอดลงแล้ว ๑๔ ยิ่งกว่านั้น เราจะกระทำให้เจ้าถูกทิ้งไว้ให้เสียไปเปล่าๆ และเป็นที่ถูกตำหนิตุติเยนท่ามกลางประชาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเจ้า และในสายตาของบรรดาผู้ที่ผ่านไปมา ๑๕ เจ้าจะเป็นที่เขาระงับและเหยียดหยัน เป็นคำสาปสรรและเป็นที่น่าหวาดเสียวแก่ประชาชนชาติที่อยู่ล้อมรอบเจ้า เมื่อเราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ด้วยความกริ้วและความ

เกรี้ยวกราด และการต่อว่าอย่างรุนแรงของเรา เรา พระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาเช่นนี้แล้ว ๑๖ เมื่อเราจะปล่อยลูกธนูมฤตยูแห่งการกัณดารอาหาร คือลูกธนูแห่งการทำลายในท่ามกลางเจ้า ซึ่งเราจะปล่อยไปทำลายเจ้า และเมื่อเราเพิ่มการกัณดารอาหารให้เจ้า และทำลายอาหารหลักของเจ้าเสีย ๑๗ เราจะส่งการกัณดารอาหารและสัตว์ป่าร้ายมาสู่เจ้า และมันจะริบลูกหลานของเจ้าไปเสีย โรคระบาด และโลหิตจะผ่านเจ้า และเราจะนำดาบมาเหนือเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาเช่นนี้แล้ว”

ทรงสาปแช่งภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล

๖ พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ๖ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าตรงที่ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล และจงพยากรณ์กล่าวโทษภูเขานั้น ๗ และกล่าวว่า ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แก่ภูเขาทั้งหลายและแก่เนินเขา และห้วยและหุบเขาทั้งหลายว่า ดูเถิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า และเราจะทำลายปูชนียสถานสูงของเจ้าเสีย ๘ แท่นบูชาทั้งหลายของเจ้าจะรกร้าง และพวกรูปเคารพของเจ้าจะแตกหักเสีย และเราจะเหวี่ยงคนที่ถูกฆ่าสังเวยของเจ้านั้นลงต่อหน้ารูปเคารพของเจ้า ๙ และเราจะวางศพคนอิสราเอลไว้หน้ารูปเคารพของเขา และเราจะกระจายกระดูกของเจ้ารอบแท่นบูชาของเจ้า ๖ เจ้าอาศัยอยู่ที่ไหนๆ เมืองของเจ้าจะร้างและปูชนียสถานสูงของเจ้าจะรกร้าง ดังนั้นแหละแท่นบูชาของเจ้าจะร้างและรกร้าง รูปเคารพของเจ้าจะหักและสิ้นสุดลง รูปเคารพทั้งหลายของเจ้าจะถูกตัดทิ้ง และการงานของเจ้าจะถูกกวาดทิ้งเสียสิ้น ๗ และคนที่ถูกฆ่าจะล้มลงท่ามกลางเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์

บางคนจะรอดจากความตาย

๘ แต่เราจะให้เจ้าเหลืออยู่บ้างเป็นบางคน เพื่อเจ้าจะมีบางคนท่ามกลางประชาชนชาติที่หนีพ้นดาบไป เมื่อเจ้าจะกระจ่ายไปอยู่ในประเทศต่างๆ ๙ แล้วคนในพวกเจ้าที่หนีไปได้ นั้น จะระลึกถึงเราท่ามกลางประชาชนชาติทั้งหลาย ซึ่งเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น

เพราะใจของเรา แหก สลาย เนื่องด้วยใจ
แพศยาของเขาซึ่งได้พรากจากเราไป และ
เนื่องด้วยตาของเขาที่มองดูรูปเคารพด้วยใจ
แพศยานั้น และเขาจะเกลียดตัวเองเนื่องจาก
ความชั่วร้าย ซึ่งเขาได้กระทำในสิ่ง ที่นำ
สะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาด้วย ^{๑๐}เขาจะ
ทราบ ว่า เราคือ พระ เยโฮวาห์ เรามิได้พูด
พล่อยๆว่า เราจะกระทำกรณีย์นี้แก่เขา”

โรคระบาดในแผ่นดิน

^{๑๑}องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ตรัส ดังนี้
ว่า “จง ตบมือ และ กระทับเท้าของเจ้า และ
กล่าว ว่า อนิจจา สำหรับ การ กระ ทำ อัน นำ
สะอิดสะเอียน ทั้ง สิ้น แห่ง วงศ์ วาน อิสราเอล
เหตุว่า เขาทั้งหลาย จะ ล้มลง ด้วย ดาบ ด้วย
การ กั้น ดารอาหาร และ ด้วย โรคระบาด ^{๑๒}ผู้ที่
อยู่ห่างไกลออกไป จะ ตาย ด้วย โรคระบาด ผู้ที่
อยู่ใกล้ ก็ จะ ล้มตาย ด้วย ดาบ และ ผู้ที่ เหลือ อยู่
และ ถูก ล้อม ไว้ จะ ตาย ด้วย การ กั้น ดารอาหาร
เราจะ ให้ ความ เกรี้ยว รวด ของ เรา มี เหนือ เขา
จนกว่า จะ มอดลง เช่น นี้ แลละ ^{๑๓}และ เจ้า จะ
ทราบ ว่า เรา คือ พระ เยโฮวาห์ เมื่อ คน ที่ ถูก ชำ
นอน อยู่ ท่ามกลาง รูป เคารพ ของ เขา รอบ แทน
บูชา ของ เขา บน เนิน เขา สูง ทุก แห่ง บน ยอด
เขา ทาง สิ้น ที่ ได้ ตัน ไม่ เขียว ทุก ตัน และ ได้ ตัน
โอ๊ก ใบ ดอก ทุก ตัน ไม่ว่า ที่ ไตง ที่ เขา ถวาย กลิ่น
ที่ ฟัง ใจ แก่ รูป เคารพ ทั้ง สิ้น ของ เขา ^{๑๔}และ
เราจะ ยืน มือ ของ เรา ออก ต่อ สู้ เขา และ กระ ทำ
ให้ แผ่น ดิน นั้น รกร้าง และ ทุ่ง ร้าง ตลอด ที่
อาศัย ทั้ง สิ้น ของ เขา คือ รกร้าง มากกว่า ถิ่น
ทุรกันดาร ที่ ไป ทาง ดิบ ล่า แล้ว เขา จึง จะ รู้ ว่า
เรา คือ พระ เยโฮวาห์”

พระเจ้าทรงพิพากษาอิสราเอล

^{๑๕}พระ วาเนะ ของ พระ เยโฮวาห์ มา ถึง
ข้าพเจ้า อีก ว่า ^{๑๖}“เจ้า บุตร แห่ง มนุษย์
เอ๋ย องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ตรัส กับ แผ่น
ดิน อิสราเอล ดังนี้ว่า อวสาน ความ สิ้น สุด ได้ มา
ถึง ทั้ง สิ้น มุม ของ แผ่น ดิน แล้ว ^{๑๗}บัดนี้ บัน ปลาย
ก็ มา ถึง เจ้า แล้ว และ เรา จะ ปล่อย ความ โกรธ
ของ เรา มา เหนือ เจ้า ทั้ง หลาย และ จะ พิพากษา
เจ้า ตาม วิถี ทาง ทั้ง หลาย ของ เจ้า และ เรา จะ
ดู บุน สอนอง การ กระ ทำ อัน นำ สะอิดสะเอียน
ทั้ง สิ้น ของ เจ้า แก่ เจ้า ^{๑๘}นัยน์ตา ของ เรา จะ
ไม่ เมตตา เจ้า และ เรา จะ ไม่ สงสาร แต่ เรา
จะ ตอบ สอนอง ต่อ วิถี ทาง ทั้ง หลาย ของ เจ้า แก่

เจ้าเอง และ สิ่ง ที่ นำ สะอิดสะเอียน ของ เจ้า จะ
อยู่ ท่ามกลาง เจ้า แล้ว เจ้า จะ ทราบ ว่า เรา คือ
พระ เยโฮวาห์ ^{๑๙}องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า
ตรัส ดังนี้ว่า วิบัติ แล้ว วิบัติ เล่า ดู เกิด วิบัติ
มา ถึง แล้ว ^{๒๐}ความ สิ้น สุด มา ถึง แล้ว อวสาน
นั้น มา ถึง มัน ตัน ขึ้น ต่อ สู้ เจ้า ดู เกิด วิบัติ
มา ถึง แล้ว ^{๒๑}โอ ชาว แผ่น ดิน เอ๋ย เวลา เข้า
มา ถึง แล้ว เวลา มา ถึง แล้ว วัน แห่ง ความ
ไกล หลล ไกล เข้า มา แล้ว และ ไม่ ไซ่ เสีย ไร
ให้ ร้อง ยิน ดี ที่ บน ภูเขา ^{๒๒}บัดนี้ ไม่ ช้า แล้ว เรา
จะ เท ความ เตือด ตาล ของ เรา ลง บน เจ้า และ
กระทำ ให้ ความ โกรธ ของ เรา ซึ่งมี ต่อ เจ้า ถึง ที่
สำเร็จ และ เรา จะ พิพากษา เจ้า ตาม วิถี ทาง
ทั้ง หลาย ของ เจ้า และ เรา จะ ตอบ สอนอง เจ้า
สำหรับ การ กระ ทำ อัน นำ สะอิดสะเอียน ทั้ง สิ้น
ของ เจ้า ^{๒๓}นัยน์ตา ของ เรา จะ ไม่ เมตตา และ
เรา จะ ไม่ สงสาร เรา จะ ตอบ สอนอง เจ้า ตาม วิถี
ทาง ทั้ง หลาย ของ เจ้า และ ตาม การ กระ ทำ อัน
นำ สะอิดสะเอียน ของ เจ้า ซึ่ง อยู่ ท่ามกลาง เจ้า
แล้ว เจ้า จะ ทราบ ว่า เรา คือ พระ เยโฮวาห์ ผู้ ไบย
ตี ^{๒๔}ดู เกิด วัน นั้น ดู เกิด มา ถึง แล้ว เวลา เข้า
ออก มา แล้ว พลอง ก็ บาน แล้ว ความ เยื่อ หึง
ก็ ผลิต ออก ^{๒๕}ความ ทารุณ ได้ เจริญ เป็น พลอง
ชั่วร้าย จะ ไม่มี ใคร เหลือ อยู่ เลย ประชาชน
ของ เขาก็ ไม่มี สิ่ง ของ ของ เขาก็ ไม่มี ไม่มี
ใคร ร้อง คร่ำ ครวญ เมื่อ พวกเขา เลย ^{๒๖}เวลา
นั้น มา ถึง แล้ว วัน นั้น ก็ ไกล เข้า อย่า ให้ ผู้ ช้อ
ติ ใจ อย่า ให้ ผู้ ขาย เสีย ใจ เพราะ พระ พิโรธ อยู่
เหนือ ประชาชน ทั้ง สิ้น ของ เธอ ^{๒๗}เพราะ ว่า
ผู้ ขาย จะ ไม่ ได้ กลับ ไป ยัง สิ่ง ที่ เขา ได้ ขาย ไป
ขณะ เมื่อ เขายัง มี ชีวิต อยู่ เพราะ ว่า นิมิต นั้น
ก็ เกี่ยว ข้อง กับ ประชาชน ทั้ง มวล และ จะ ไม่
หัน กลับ และ เพราะ ความ ชั่ว ชั่ว ของ เขา จึง
จะ ไม่มี ผู้ ด้ รักษ ชีวิต ไว้ ได้ ^{๒๘}เขา ได้ เป่า แตร
แล้ว และได้ เตรี ยม ทุก อย่าง ไว้ พร้อม แต่ ไม่มี
ใคร เข้า สงคราม เพราะ ว่า พิโรธ ของ เรา อยู่
เหนือ ประชาชน ทั้ง สิ้น ของ เธอ ^{๒๙}ดาบ ก็ อยู่
ข้าง นอก โรคระบาด และ การ กั้น ดารอาหาร ก็
อยู่ ข้าง ใน ผู้ ที่ อยู่ ใน ทุ่ง นา จะ ตาย เสีย ด้วย ดาบ
และ ผู้ ที่ อยู่ ใน เมือง การ กั้น ดารอาหาร และ โรคระ
บาด จะ กั้น เสีย ^{๓๐}แต่ ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด ที่ รอด ตาย
ได้ จะ หนี ไป อยู่ บน ภูเขา เหมือน นก เขา แห่ง
หุบเขา ทุกคน ก็ ร้อง คร่ำ ครวญ เพราะ ความ
ชั่ว ชั่ว ของ ตน ^{๓๑}มือ ทั้ง สิ้น จะ อ่อน แอ และ
เข่า ทั้ง หมด จะ อ่อน เหมือน น้ ^{๓๒}เขา ทั้ง หลาย
จะ คาด เอา ไว้ ด้วย ผ้า กระสอบ และ ความ สิ้น

สะท้าน จะ ครอบ ครอบ ไขว้ ไขว้ ความ ละเอียด จะ อยู่ ที่ ใบบน ใบบน ของ เขา ทุก คน และ ศีรษะ ของ เขา จะ ล้วน หมด ๑๙ เขา จะ โยน เงิน ของ เขา ไป ใน ถนน และ ทองคำ ของ เขา จะ ถูก เอา ออก ไป เสีย เงิน และ ทอง ของ เขา ไม่ อาจ ที่ จะ ช่วย เขา ให้ พ้น ใน วัน แห่ง พระ พิโรธ ของ พระ เยโฮฮาวห์ เขา จะ ให้ หาย หิว หรือ บรจ ให้ เต็ม ท้อง ด้วย เงิน ทอง ก็ ไม่ได้ เพราะ ว่า เป็น สิ่ง ที่ สะดุด ให้ เขา ทำ ความ ซ้ำ ซ้ำ ๒๐ เขา นำ ความ มงคล มา แห่ง เครื่อง ประดับ ของ เขา มา แสดง ออก ถึง ความ สง่า ผ่าน เผย และ เขา สร้าง รูป เคารพ ด้วย สิ่ง ที่ น่า สะอิด สะเอียน และ นำ กลี๋ยด นำ ชิ่ง ของ เขา ไว้ ภายใน เครื่อง ประดับ นั้น เพราะ ฉะนั้น เรา จะ กระทำ ให้ สิ่ง นี้อยู่ ห่าง ไกล จาก เขา ๒๑ และ เรา จะ มอบ สิ่ง เหล่า นั้น ไว้ ใน มือ ของ คน ต่าง ต้าว ให้ เป็น ของ ธิบ และ แก่ คน ชั่ว ใน แผ่น ดิน โลก ให้ เป็น ของ ปล้น ได้ และ เขา ทั้ง หลาย จะ กระทำ ให้ เป็น มลทิน ๒๒ เรา จะ หัน หน้า ของ เรา ไป เสีย จาก เขา ด้วย แล้ว เขา จึง จะ กระทำ สถาน ที่ ลับ ของ เรา ให้ มัว หมอง โจร จะ เข้า มา ใน สถาน ที่ ลับ นั้น และ กระทำ ให้ เป็น มลทิน ๒๓ จง ทำ ไช้ ตรวน เพราะ ว่า แผ่น ดิน นั้น เต็ม ด้วย คน ที่ แปร เปื้อน ด้วย โลหิต และ เมือง ก็ เต็ม ด้วย ความ ทารุณ ๒๔ ฉะนั้น เรา จะ นำ ประชาชาติ ที่ ชั่ว ร้าย ที่ สุด มา ถึง กรรม สิทธิ บ้าน เรือน ของ เขา และ เรา จะ ให้ ที่ วิช ของ คน ที่ แข็ง แรง นั้น สิ้น สุด ลง และ สถาน ที่ บริสุทธิ ของ เขา จะ เป็น มลทิน ๒๕ เมื่อ การ ทำ ลาย มา ถึง เขา จะ แสวง หา สันติ ภาพ แต่ ก็ ไม่มี เลย ๒๖ วิบัติ มา ถึง แล้ว วิบัติ จะ มา ถึง อีก ข้าว ลือ จะ เกิด ตาม ข้าว ลือ เขา จะ แสวง หา นิमित จาก ผู้ พยากรณ์ แต่ พระ ราช บัญญู จะ พิณา คไป จาก ปุโรหิต และ คำ ปรีกษา จะ ปลาด ไป จาก พวก ผู้ใหญ่ ๒๗ กษัตริย์ จะ ไขว้ ทุก ชี่ และ เจ้า นาย จะ คลุม กาย ด้วย ความ ทอด อาลัย และ มือ ของ ประชาชน แห่ง แผ่น ดิน นั้น จะ สั่น เทา เรา จะ กระทำ แก่ เขา ตาม ทาง ของ เขา และ เรา จะ พิพากษา เขา ตาม สมควร แก่ การ กระทำ ของ เขา และ เขา จะ ทราบ ว่า เรา คือ พระ เยโฮฮาวห์”

**เอเสเคียล นิमित เห็น คน
อิสราเอล ให้ รูป เคารพ**

๑ ต่อ มา เมื่อ วัน ที่ ห้า เดือน ที่ หก ในปี ที่ หก ขณะ ที่ ข้าพ เจ้า นั่ง อยู่ ใน เรือน ของ ข้าพ เจ้า และ พวก ผู้ใหญ่ ของ พวก ยูดา ที่ นั่ง อยู่ หน้า ข้าพ เจ้า พระ หัตถ์ ของ องค์ พระ ผู้ เป็น

เจ้า พระ เจ้า ลง มา บน ข้าพ เจ้า ณ ที่ นั้น ๒ แล้ว ข้าพ เจ้า ก็ มอง ดู และ ดู เกิด มี สันฐาน อยู่ ว่าง ไฟ เบื้อง ล่าง ของ ส่วน ที่ มอง เห็น เป็น เاون นู เป็น ไฟ เหนือ เاون ขึ้น ไป เหมือน ความ สุก ปลั่ง ประหนึ่ง ทอง ส้ม ฤทธิ ที่ แวบ วน ๓ ท่าน ยืน ส่วน ที่ มี สันฐาน เป็น มือ น้อ กมา จับ ผม ขวบ ข้าพ เจ้า ขยิบ หนึ่ง และ พระ วิญญาณ ได้ ยก ข้าพ เจ้า ขึ้น ระหว่าง พิภพ และ สวรรค์ และ นำ ข้าพ เจ้า มา ถึง เยรูซาเล็ม ใน นิमित ของ พระ เจ้า มา ย่าง ทาง เข้า ประตู ด้าน เหนือ ของ ลาน ชน ใน ซึ่ง เป็น ที่ ตั้ง รูป ของ ความ หวง แห่น ซึ่ง กระทำ ให้ บัง เกิด ความ หวง แห่น ๔ ดู เกิด สง่า วา ศี ของ พระ เจ้า ของ อิสราเอล ก็ อยู่ ที่ นั้น เหมือน อย่าง นิमित ที่ ข้าพ เจ้า ได้ เห็น ใน ที่ ราบ ๕ แล้ว พระ องค์ ตรัส กับ ข้าพ เจ้า ว่า “บุตร แห่ง มนุษย์ เอ๋ย บัด นี้ จง เยก หน้า ขึ้น ไป ดู ทาง ทิศ เหนือ” ข้าพ เจ้า จึง เยก หน้า ขึ้น มอง ไป ดู ทาง ทิศ เหนือ และ ดู เกิด ทาง ทิศ เหนือ ของ ประตู แห่ง บูซา ใน ทาง เข้า รูป ความ หวง แห่น อยู่ ที่ นั้น ๖ และ พระ องค์ ตรัส กับ ข้าพ เจ้า ยิง กว่า นั้น อีก ว่า “บุตร แห่ง มนุษย์ เอ๋ย เจ้า ไม่ เห็น หรือ ว่า เขา ทำ อะไร คือ การ กระทำ อัน น่า สะอิด สะเอียน ที่ ยิง ใหญ่ ซึ่ง วงศ์ วาน อิสราเอล กระทำ กัน อยู่ ที่ นี้ ซึ่ง จะ ทำ ให้ เรา ออก ไป ให้ ไกล จาก สถาน บริสุทธิ ของ เรา แต่ เจ้า จง หัน กลับ มา อีก แล้ว จะ ได้ เห็น สิ่ง ที่ น่า สะอิด สะเอียน ที่ ยิง ใหญ่ กว่า นี้ อีก” ๗ และ พระ องค์ ทรง นำ ข้าพ เจ้า มา ถึง ประตู ลาน และ เมื่อ ข้าพ เจ้า มอง ดู ดู เกิด ก็ เห็น ช่อง หนึ่ง อยู่ ใน กำแพง ๘ แล้ว พระ องค์ ตรัส กับ ข้าพ เจ้า ว่า “บุตร แห่ง มนุษย์ เอ๋ย จง เจาะ เข้า ไป ใน กำแพง” และ เมื่อ ข้าพ เจ้า ได้ เจาะ เข้า ไป ใน กำแพง แล้ว ดู เกิด มี ประตู อยู่ ประตู หนึ่ง ๙ และ พระ องค์ ตรัส กับ ข้าพ เจ้า ว่า “จง เข้า ไป ดู สิ่ง ที่ น่า สะอิด สะเอียน อัน ชั่ว ร้าย ซึ่ง เขา กระทำ กัน ที่ นี้” ๑๐ ดังนั้น ข้าพ เจ้า จึง เข้า ไป และได้ เห็น ดู เกิด มี ภาพ สัตว์ เลื้อย คลาน ใน ทุก รูป แบบ และ สัตว์ ที่ ฟิง รัง กียจ และ รูป เคารพ ทั้ง ลิน ของ วงศ์ วาน อิสราเอล ปรากฏ อยู่ บน ผ่น ง โดย รอบ ๑๑ และมี พวก ผู้ใหญ่ แห่ง วงศ์ วาน อิสราเอล เจ็ด ลิบ คน ยืน อยู่ ข้าง หน้า รูป เหล่า นั้น และมี ยา อชัน ยา ห์ บุตร ชาย ซา ฟาน ยืน อยู่ ใน หมู่ พวก เขา ทั้ง หลาย ต่าง ก็ มี กระถาง ไฟ อยู่ ใน มือ และ ควัน หนา ทึบ แห่ง เครื่อง บูซา ก็ ขึ้น ไป ข้าง บน ๑๒ แล้ว พระ องค์ ตรัส กับ ข้าพ เจ้า ว่า “บุตร แห่ง มนุษย์ เอ๋ย เจ้า ได้ เห็น แล้ว มี ไช้ หรือ ว่า พวก ผู้ใหญ่

ของ วงศ์วาน อิสราเอล กระทำอะไร อยู่ใน ที่ มีด ทุกคนต่างก็อยู่ในห้องรูปภาพของตน เพราะเขาทั้งหลายพูดว่า ‘พระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรเห็นเรา พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้เสียแล้ว’” ๑๙ พระองค์ตรัสกับ ข้าพเจ้าด้วยว่า “เจ้าจงหันกลับมาอีกแล้วเจ้า จะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากระทำยิ่ง กว่านี้อีก” ๒๐ แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามา ถึงทางเข้าประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ด้านเหนือ และดูเถิด ที่นั่นมีผู้หญิงหลายคน นั่งร้องไห้อาลัยเจ้าพ่อทัมมูส ๒๑ แล้วพระองค์ ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้า ได้เห็นแล้วใช่ไหม เจ้าจงหันกลับมาอีก แล้วจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าสิ่ง เหล่านี้อีก” ๒๒ แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้า เข้ามาในลานชั้นในแห่งพระนิเวศของพระ เยโฮวาห์ ดูเถิด ตรงประตูพระวิหารของ พระเยโฮวาห์ ระหว่างมุข และแท่นบูชา มี ชายประมาณยี่สิบห้าคนหันหลังให้พระวิหาร แห่งพระเยโฮวาห์ หน้าของเขาหันไปทาง ทิศตะวันออก กำลังนมัสการพระอาทิตย์ตรง ทิศ ตะวัน ออก นั้น ๒๓ แล้ว พระองค์ ตรัส กับ ข้าพเจ้าว่า “โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้า ได้ เห็นแล้วใช่ไหม ที่วงศ์วานยูดาห์กระทำสิ่ง ที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากระทำอยู่ที่นี้ เป็น สิ่งเล็กน้อยหรือ ด้วยว่าเขากระทำให้แผ่นดิน เติบโตด้วยความรุนแรง และกลับมาย้วยให้ เราไกรธแล้ว ดูเถิด เขาทั้งหลายนี้ออกไม่ มาแตะงมูกของเขา ๒๔ เพราะฉะนั้น เราจะ กระทำด้วยความพิโรธ นัยน์ตาของเราจะไม่ ปรานี และเราจะไม่สงสาร แม้ว่าเขาจะร้อง ด้วยเสียงอันดังใส่หูของเรา เราจะไม่ฟังเขา”

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าอยู่เบื้อง หลังศัตรูของอิสราเอล

๑ แล้วพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงดัง เข้าหูข้าพเจ้าว่า “เจ้าทั้งหลายผู้ เป็น พนักงานทำโทษประจำเมือง จงเข้ามาใกล้ ให้ต่างคนถืออาวุธสำหรับ ทำลาย มาด้วย” ๒ และ ดูเถิด มีชายหกคน เข้ามา จาก ทาง ประตูบน ซึ่งหันหน้าไปทางเหนือ ทุกคน ถืออาวุธสำหรับฆ่ามา มีชายคนหนึ่งนั่งห่ม ผ้าปาน หินบิซเครื่องเขียนมากับคนเหล่านี้นด้วย และ เขาทั้งหลาย เข้าไป ยืนอยู่ที่ ข้างแท่นทองสัมฤทธิ์ ๓ สงสาราติของพระเจ้า ของอิสราเอลได้เหาะขึ้นไปจาก เครูบ แล้ว

ซึ่งเป็นที่เคียดเสียดไปยังธรณีประตูพระนิเวศ และ พระองค์ ตรัส เรียก ชาย ผู้ ที่ นั่ง ห่ม ผ่า ปาน ผู้ที่หีนบิซเครื่องเขียน ๔ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า “จงผ่านไปท่ามกลาง นครนั้น ให้ตลอด คือตลอด ท่ามกลาง กรุงเยรูซาเล็ม และ ทำ เครื่องหมายไว้บน หน้าผากของประชาชนที่ถอนหายใจ และรำให้ กันท่ามกลาง นครนั้น” ๕ และ พระองค์ ตรัส กับคนอื่นๆซึ่งข้าพเจ้าได้ยินว่า “จงผ่านไป ตลอด นคร ตาม ชาย คน นั้น ไป และ ฆ่า ฟัน เสีย นัยน์ตาของเจ้าอย่าได้ปรานี และเจ้าอย่าสงสารเลย ๖ จงฆ่าให้ตายทั้งคนแก่ คนหนุ่มๆ สาวๆ ทั้งเด็กๆ และผู้หญิง แต่อย่าเข้าไปใกล้ผู้ที่มีเครื่องหมาย และจงเริ่มต้นที่สถานบริสุทธิ์ของเรา” ดังนั้นเขาจึงตั้งต้นกับพวกคนแก่ผู้ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศนั้น ๗ แล้ว พระองค์ ตรัส กับ พวก เขาว่า “จงกระทำให้พระนิเวศเป็นมลทิน จงทิ้งผู้ที่ถูกฆ่าให้เต็มลาน จงไปเถิด” เขาทั้งหลายจึงออกไปและฆ่าฟันที่ในนคร ๘ ต่อมาขณะที่เขากำลังฆ่า ฟันอยู่นั้น เหลือ ข้าพเจ้าแต่ลำพัง ข้าพเจ้าก็ ชบหน้าลงถึงดินร้องว่า “อนิจจา องค์พระผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า พระองค์ จะ ทรง ทำลาย คนอิสราเอลที่ เหลือ อยู่ ณ หู สิ้น ใน การ ที่ พระองค์ ทรง ระบาย ความ กริว ของ พระองค์ เหนือ เยรูซาเล็ม หรือ” ๙ แล้ว พระองค์ ตรัส กับ ข้าพเจ้าว่า “ความ ชั่ว ชั่ว ของ วงศ์วาน อิสราเอล และ ยูดาห์ใหญ่ ยิ่ง นั้ก แผ่นดินก็ เติบโตด้วยโลหิต และความอยุติธรรมก็เต็ม นคร เพราะเขากล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้แล้ว และพระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรอีก’ ๑๐ สำหรับเรา นัยน์ตาของเราจะไม่ปรานี และเราจะไม่สงสาร แต่เราจะตอบสนองตามการประพฤติของเขาเหนือ ศีรษะของเขาทั้งหลาย” ๑๑ และดูเถิด ชาย คนที่ นั่ง ห่ม ผ่า ปาน หินบิซเครื่องเขียนนั้น ได้นำถ้อยคำกลับมากล่าวว่า “ข้าพระองค์ได้กระทำตามที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพระองค์ไว้แล้ว”

การโปรยไฟแห่งการแก้แค้น เหนือนครเยรูซาเล็ม

๑ แล้ว ข้าพเจ้า ก็ มอง ดู ดูเถิด ที่ ท้องฟ้าซึ่งอยู่เหนือศีรษะของเหล่า เครูบ มีอะไรปรากฏขึ้นเหนือเครูบนั้นเหมือน

ไฟทูรย์ มีสี่ฐาน คล้าย พระที่นั่ง ๒ และ พระองค์ตรัสกับชายที่นั่งห่มผ้าป่านว่า “จงเข้าไปท่ามกลางวงล้อซึ่งอยู่ภายใต้แครบ จงเอามือกอบ ถ่านคุดจากท่ามกลางเหล่าแครบ นำไปโปรยเหนือนครนิน” และชายคนนั้น ก็เข้าไปท่ามกลางสายตาของข้าพเจ้า ๓ ฝ่ายเหล่าแครบนั้นยืนที่ด้านขวาของพระนิเวศ ขณะเมื่อชายคนนั้นเข้าไป และเมฆก็คลุมอยู่เต็มลานชั้นใน ๔ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ ก็ขึ้นจากแครบไป ยัง ธรณีประดุ พระนิเวศ และพระนิเวศนั้นก็มีเมฆคลุมอยู่เต็ม และลานนั้นก็เต็มไปด้วยความสุกใส แห่งสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ ๕ และเสียงปีกของเหล่าแครบนั้นก็ได้ยินไปถึงลานชั้นนอก เหมือนพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทฺธิฤทธิเมื่อพระองค์ตรัส ๖ และต่อมาเมื่อพระองค์มีพระบัญชาสั่งชายที่นั่งห่มผ้าป่านว่า “จงไปเอาไฟมาจากกลางวงล้อ และจากกลางเหล่าแครบ” ชายคนนั้นก็เข้าไปยืนอยู่ข้างวงล้อเหล่านั้น ๗ แครบตนหนึ่งได้ยื่นมือของตนออกมาระหว่างเหล่าแครบไปยังไฟซึ่งอยู่ระหว่างเหล่าแครบ หยิบไฟขึ้นม้วนบ้าง และใส่มือของชายที่นั่งห่มผ้าป่าน ชายนั้นก็นำไฟออกไป

สิ่งที่มีชีวิตอยู่ (คือแครบ) เป็นตัวแทนพระเจ้า

“ปรากฏว่าในเหล่าแครบนั้นมีอะไรอยู่ใต้ปีกอย่างมือมนุษย์ ๘ และข้าพเจ้ามองดู ดูเกิดมีวงล้ออยู่สี่อันข้างๆเหล่าแครบ อยู่ข้างแครบตนละหนึ่งวงล้อ ลักษณะของวงล้อนั้นเหมือนนุแสงพลอยเขียว ๑๐ ลักษณะสี่ฐานวงล้อทั้งสี่นั้นก็เหมือนกัน เหมือนวงล้อซ้อนในวงล้อ ๑๑ เมื่อวงล้อนี้ไป ก็ไปได้ข้างหนึ่งข้างใดในข้างทั้งสี่ โดยไม่ต้องหันเลยในเวลาไป ถ้าอันหนึ่งมุ่งหน้าไปทางไหน วงล้ออันอื่นก็ตามไปโดยไม่ต้องหันในขณะที่ไป ๑๒ และทั้งตัว ด้านหลัง มีมือ ปีก และวงล้อมีนัยน์ตาเต็มอยู่รอบ ทั้งสี่นั้นก็มิวงล้อของตัว ๑๓ วงล้อเหล่านั้น ที่ข้าพเจ้าได้ยินกับหูเขาเรียกว่า “โอ วงล้อก้องหน้อย” ๑๔ มีหน้าสี่หน้าทั้งนั้น หน้าแรกเป็นหน้าแครบ หน้าที่สองเป็นหน้ามนุษย์ และหน้าที่สามเป็นหน้าสิงโต และที่สี่เป็นหน้านกอินทรี ๑๕ และเหล่าแครบก็เหาะขึ้น เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่ข้าพเจ้าเคยเห็นอยู่ริมแม่น้ำเคบาร์ ๑๖ เมื่อเหล่าแครบไป วงล้อ

ก็ตามข้างไปด้วย และเมื่อเหล่าแครบกางปีกออกเพื่อบินขึ้นจากพิภพ วงล้อเหล่านั้นก็ไม่หันไปจากข้างๆเหล่าแครบเลย ๑๗ เมื่อเหล่าแครบหยุดหนึ่ง เหล่าวงล้อก็หยุดหนึ่ง เมื่อเหล่าแครบเหาะขึ้น เหล่าวงล้อก็เหาะขึ้นไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นอยู่ในวงล้อ ๑๘ แล้วสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้ไปจากธรณีประดุพระนิเวศ สถิตเหนือเหล่าแครบ ๑๙ เมื่อเหล่าแครบออกไปก็กางปีกออกบินขึ้นไปจากพิภพท่ามกลางสายตาของข้าพเจ้า วงล้อก็ตามข้างไปด้วย และไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และสง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่เหนือแครบเหล่านั้น ๒๐ เหล่านี้เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าทราบว่าเป็นเหล่าแครบ ๒๑ แครบทุกตนมีสี่หน้าและสี่ปีก และภายใต้ปีกมีสี่ฐานเหมือนมือมนุษย์ ๒๒ ส่วนสี่ฐานของหน้าเหล่านั้น เป็นหน้าทั้งรูปทั้งตัว ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ แครบทุกตนออกตรงไปข้างหน้าของตน

พระเจ้าทรงพระพิโรธพวกเจ้านายที่มูสา

๑ พระวิญญาณ ได้ ยก ข้าพเจ้า ขึ้น และ นำ ข้าพเจ้า มายัง ประตู ด้าน ตะวันออกของ พระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ ซึ่งหันหน้าไปทิศตะวันออก ดูเกิด ที่ทางเข้า ประตุมิ ผู้ชายอยู่ ยี่สิบห้าคน และท่ามกลางนั้น ข้าพเจ้า เห็น ยาอา ซัน ยาห์ บุตรชาย อัสซูร์ และเป-ลาที่ยาห์บุตรชายเบไนยาห์ เจ้านายแห่ง ประชาชน ๒ และพระองค์ ตรัสกับ ข้าพเจ้า ว่า “บุตรแห่ง มนุษย์ เอ๋ย คน เหล่า นี้คือ ผู้ที่ ออก อุบาย ทำความ บาป ผิด และเป็น ผู้ที่ ทำปรีกษาที่ ชั่ว ร้าย ในนครนี้ ๓ ผู้ กล่าว ว่า ‘เวลายังไม่มาใกล้เลย ให้เราปลุก บ้านเกิด นครนี้เป็นหม้อขนาดใหญ่และเราเป็นเนื้อ’ ๔ โอ บุตรแห่ง มนุษย์ เอ๋ย เพราะ ฉะนั้นจง พยากรณ์ กล่าว โทษเขา จงพยากรณ์ เกิด” ๕ พระวิญญาณ ของ พระเยโฮวาห์ ลง มาประทับบนข้าพเจ้า และพระองค์ ตรัสกับ ข้าพเจ้าว่า “จงกล่าว เกิดว่า พระเยโฮวาห์ ตรัสตั้งนัว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าคิด ตั้งนั้น และเรา รู้สิ่ง ทั้งหลาย ที่ เข้ามา ในใจ ของเจ้า ๖ เจ้าได้ ทวีคน ที่ เจ้า ได้ นำ ในนครนี้ และ ถึงคน ที่ ถูก ชำ เติม ตาม ถนนหนทางไป

หมด ^๙ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า จึงตรัสตั้งนี้ว่า คนทั้งหลายที่เจ้าได้ฆ่าซึ่ง เจ้าได้ทิ้งไว้ท่ามกลางนครนี้ เขาทั้งหลาย เป็นเนื้อ และนครนี้เป็นหม้อขนาดใหญ่ แต่ เราจะนำเจ้าออกมาจากท่ามกลางนั้น ^{๑๐} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้ากลัวดาบ และเราจะนำดาบมาเหนือเจ้า ^{๑๑} เราจะนำเจ้า ออกมาจากท่ามกลางนั้น และมอบเจ้าไว้ในมือของคนต่างด้าว และจะทำการพิพากษา ลงโทษเจ้า ^{๑๒} เจ้าจะถูกดาบล้มลง เราจะลงโทษเจ้าที่พรมแดนอิสราเอล และเจ้าจะ ได้ทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ ^{๑๓} นครนี้ จะไม่ใช่หม้อขนาดใหญ่ของเจ้า ที่เจ้าจะเป็นเนื้อในท่ามกลางนั้น เราจะพิพากษาเจ้าที่พรมแดนอิสราเอล ^{๑๔} และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้ามิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา หรือปฏิบัติตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามลักษณะท่าทางของประชาชาติทั้งหลายที่อยู่รอบเจ้า” ^{๑๕} อยู่มาเมื่อข้าพเจ้ากำลังพยากรณ์อยู่ เปลาที่ยาห์บุตรชายเบไนยาห์ก็สิ้นชีวิตแล้ว ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน ร้องเสียงดังว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า พระองค์ จะทรงกระทำให้คนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้น สิ้นสุดเลยทีเดียวหรือ พระเจ้าข้า”

คนสัตย์ซื่อบางคนจะได้รอดพ้น

^{๑๖} พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ^{๑๗} “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ฟันองของเจ้า คือ ฟันองของเจ้าเอง คือญาติที่มีสิทธิไถ่คืน สิ้นทั้งวงศ์วานอิสราเอลหมดด้วยกัน คือบุคคลที่ชาวเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า ‘เจ้าทั้งหลายจงเห็นห่างไปจากพระเยโฮวาห์ แผ่นดินนี้ทรงมอบไว้แก่เราเป็นกรรมสิทธิ’” ^{๑๘} เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า แม้เราได้ย้ายเขาให้ห่างออกไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย แม้เราได้กระจ่ายเขาไปอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งปวง เราก็จะเป็นสถานบริสุทธิ์อันเล็กสำหรับเขาในประเทศที่เขาจะไปได้ไปอยู่’

อิสราเอลจะกลับคืนมาและรับความรอด

^{๑๙} เพราะฉะนั้น จงกล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะรวบรวมเจ้ามาจากชนชาติทั้งหลาย และชุมนุมเจ้าจากประเทศที่เจ้ากระจัดกระจ่ายไปอยู่นั้น

และเราจะมอบแผ่นดินอิสราเอลให้แก่เจ้า” ^{๒๐} และเขาจะมาที่นั่น เขาจะเอาสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งสินของเมืองนั้น และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสินของเมืองนั้นออกไปเสียจากที่นั่น ^{๒๑} และเราจะให้จิตใจเดียวแก่เขา และเราจะบรรจจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเขา เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเขา และจะให้ใจเนื้อแก่เขา ^{๒๒} เพื่อเขาจะดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษากฎของเราและกระทำตาม เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะ เป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย ^{๒๓} แต่คนเหล่านั้นที่ใจของเขาดำเนินตามจิตใจแห่งสิ่งที่น่ารังเกียจของเขาและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเขาเหนือศีรษะของเขาเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ”

สง่าราศีของพระเจ้าออกจากกลางนครเยรูซาเล็ม เอเสเคียล ถูกนำกลับไปยังเมืองเคลเดีย

^{๒๔} แล้วเหล่าครอบครัวที่กางปีกออก วงล้อก็อยู่ข้างๆ และสง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่เหนือสิ่งเหล่านั้น ^{๒๕} สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ขึ้นไปจากกลางนคร ไปสถิตอยู่บนภูเขาซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของนครนั้น ^{๒๖} ต่อมาพระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาด้วยนิมิตโดยพระวิญญาณของพระเจ้าถึงเมืองเคลเดีย มาสู่พวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย แล้วนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้นก็ขึ้นไปจากข้าพเจ้า ^{๒๗} ข้าพเจ้าจึงได้บอกถึงบรรดาสิ่งต่างๆซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าให้พวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยทราบ

หมายสำคัญถึงเวลาที่ยูดาห์ออกจากเยรูซาเล็ม

๑๒ ^๑ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ^๒ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางวงศ์วานที่มักกบฏ ผู้มีตาเพื่อดู แต่ดูไม่เห็น ผู้มีหูเพื่อฟัง แต่ฟังไม่ได้ยิน เพราะเขาทั้งหลายเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ” ^๓ เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงจัดเตรียมข้าวของสำหรับตนเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย และจงไปเป็นเชลยในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเขา เจ้าจะต้องไปเป็นเชลยจากสถานที่ของเจ้าไป

ยังอีกที่หนึ่งในสายตาของเขา บางที่เขาอาจ
จะพินิจพิเคราะห์ดูได้ แม้ว่าเขาเป็นวงศ์วาน
ที่มักกบฏ ^๔“เจ้าจงเอาข้าวของของเจ้าออก
มาในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเขา
เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกวาดไปเป็นชเลย
เจ้าจงออกไปในเวลาเย็นท่ามกลางสายตา
ของเขา ออกไปอย่าง ผู้ถูก กวาดไป เป็น
ชเลย ^๕จงเงาะกำแพงท่ามกลางสายตาของ
เขา แล้วออกไปตามรูกำแพงนั้น ^๖จงยกข้าว
ของใส่ป่าของเจ้าท่ามกลางสายตาของเขา
แล้วแบกออกไปในเวลามืด เจ้าจงคลุมหน้า
เสีย อย่าให้เห็นแผ่นดิน เพราะเรากระทำ
เจ้าให้เป็นหมายสำคัญแก่วงศ์วานอิสราเอล”
^๗“ข้าพเจ้าก็กระทำตามที่ข้าพเจ้ารับบัญชา
มา ข้าพเจ้านำข้าวของออกมาในเวลากลางวัน
เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกวาดไปเป็นชเลย
ในเวลาเย็นข้าพเจ้าก็เงาะกำแพงด้วยมือของ
ข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าออกไปในเวลามืด แบก
สัมภาระของข้าพเจ้าไปท่ามกลางสายตาของ
เขา ^๘ในเวลาเช้า พระวณะของพระเยโฮ
วาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ^๙“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย
วงศ์วานอิสราเอลคือวงศ์วานที่มักกบฏนั้น
ได้พูดกับเจ้ามิใช่หรือว่า ‘เจ้าทำอะไร’ ^{๑๐} จง
กล่าวแก่เขาว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
ตรัสดังนี้ว่า ภาระเกี่ยวกับเจ้านายคุณนั้น
ในเยรูซาเล็ม และวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด
ซึ่งอยู่ในนครนั้น’ ^{๑๑} จงกล่าว ว่า ‘ข้าพเจ้า
เป็นหมายสำคัญสำหรับท่าน ที่ข้าพเจ้าได้
กระทำแล้วนี้ เขาทั้งหลายจะถูกกระทำอย่าง
เดียวกัน เขาจะถูกกวาดไปเป็นชเลย’ ^{๑๒} และ
เจ้านายคนนั้นผู้อยู่ที่ท่ามกลางเขา จะยกข้าว
ของขึ้นใส่ป่าในเวลามืดและออกไป เขาทั้ง
หลาย จะเงาะกำแพง และนำออกไปทางนั้น
ท่านจะคลุมหน้าของท่าน เพื่อว่าท่านจะไม่
แลเห็นแผ่นดินด้วยตาของท่านเอง ^{๑๓} และ
เราจะกางข่ายของเราคลุมท่าน และท่านจะ
ติดกับของเรา และเราจะนำท่านเข้าไปใน
บาบิโลนแผ่นดินของคนเคลเดีย ถึงกระนั้น
ท่านจะยังไม่เห็นแผ่นดินนั้น และท่าน
จะต้องตายที่นั่น ^{๑๔}บรรดาผู้ที่อยู่รอบท่าน
นั้น เราจะกระจ่ายเขาไปตามลมทุกทิศานุทิศ
รวมทั้งผู้ช่วยและบรรดาองคืพของ ท่าน
ด้วย และเราจะชักดาบออกไล่ตามเขาไป
^{๑๕} และเมื่อเราให้เขากระจัดกระจ่ายไปอยู่
ท่ามกลางประชาชาติ และกระจ่ายเขาไปตาม
ประเทศต่างๆ เขาจึงจะทราบว่าเป็นพระ

เยโฮวาห์ ^{๑๖} แต่เราจะละบางคนในพวกเขา
ไว้จากดาบ จากการกันดารอาหาร และจาก
โรคระบาด เพื่อเขาจะได้เล่าถึงการกระทำ
อันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาท่ามกลาง
ประชาชาติซึ่งเขาไปอยู่นั้น และเขาจะทราบ
ว่าเป็นพระเยโฮวาห์”

**การเป็นชเลยและการ
ร้างเปล่าใกล้เข้ามาแล้ว**

^{๑๗}พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึง
ข้าพเจ้าอีกว่า ^{๑๘}“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จง
รับประทานอาหารของเจ้าด้วยตัวสัน และ
ดื่มน้ำด้วยความสะทกสะท้านและด้วยความ
ระมัดระวัง ^{๑๙} และกล่าวแก่ประชาชนของ
แผ่นดินนั้นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
ตรัสดังนี้เกี่ยวกับพลเมืองแห่งกรุงเยรูซาเล็ม
และเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า เขาจะรับ
ประทานอาหารของเขาด้วยความระมัดระวัง
และดื่ม น้ำด้วยอกสัน ขวัญหาย เพราะ
ว่าสารพัดที่มีอยู่ในแผ่นดินของเขาจะสูญหาย
ไปหมด เนื่องด้วยความรุนแรงของคนทั้ง
ปวงที่อยู่ในแผ่นดินนั้น ^{๒๐} และเมืองที่มี
คนอาศัยอยู่จะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และแผ่นดิน
นั้นก็จะรกร้าง และเจ้าจะทราบว่าเป็น
พระเยโฮวาห์” ^{๒๑} พระวณะของพระเย
โฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ^{๒๒}“บุตรแห่งมนุษย์
เอ๋ย สุภาษิตซึ่งเจ้าทั้งหลายมีที่กล่าวถึงแผ่นดิน
อิสราเอลว่า ‘วันนั้นก็ไกลออกไป และ
นิมิตทุกเรื่องก็เหลว’ นั้น เจ้าหมายความว่าอะไร
^{๒๓} เพราะฉะนั้นจงบอกเขาว่า ‘องค์พระผู้เป็น
เจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะให้สุภาษิตบท
นั้นสิ้นสุดเสียที่ เขาจะไม่ใช้เป็นสุภาษิตอีกใน
อิสราเอล แต่จงกล่าวแก่เขาว่า วันนั้นนั้นก็ใกล้
แต่คับ และนิมิตทุกเรื่องก็จะสำเร็จ ^{๒๔} เพราะ
จะไม่มิตินิมิตปลอมหรือคำทำนายประจบประ
แจงในวงศ์วานอิสราเอลอีกเลย ^{๒๕} แต่เราคือ
พระเยโฮวาห์จะพูดคำที่เราจะพูด และจะต้อง
เป็นไปตามคำนั้น จะไม่ล่าช้าต่อไปอีก แต่
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า โอ วงศ์วาน
ที่มักกบฏเอ๋ย ในสมัยของเจ้านี้แหละ เรา
จะล้นวาจาและจะกระทำตามนั้น” ^{๒๖} พระ
วณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
^{๒๗}“ดูเถิด บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย วงศ์วานของ
อิสราเอลกล่าว ว่า ‘นิมิตที่เขาเห็นเป็นเรื่อง
ของอีกหลายวันข้างหน้า และเขาพยากรณ์
ถึงเวลาที่ห่างไกลนั้น’ ^{๒๘} เพราะฉะนั้นจง

กล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่ล้ำซ้ำอีกต่อไปเลย แต่ว่าจากที่เราลั่นออกมาวันนี้จะต้องเป็นไปจริง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ”

บรรดาผู้พยากรณ์เท็จต้องระวางตัว

๑๓ ^๑พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ^๒“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงพยากรณ์กล่าวโทษผู้พยากรณ์ของอิสราเอลที่พยากรณ์ และกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ตามอำเภอใจของตนว่า ‘จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์’ ” ^๓องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า วิบัติแก่ผู้พยากรณ์โง่เขลา ผู้ติดตามวิญญาณของตนเอง และไม่เคยได้เห็นอะไรเลย ^๔โออิสราเอลเอ๋ย ผู้พยากรณ์ของเจ้าเหมือนสุนัขจิ้งจอกท่ามกลางสิงปรัทหัท ^๕เจ้าไม่ได้ขึ้นไปถึงที่ซำรุด และไม่ได้สร้างรั้วต้นไม้เพื่อวงศ์วานอิสราเอล เพื่อให้ตั้งอยู่ได้ในสงครามในวันแห่งพระเยโฮวาห์ ^๖เขาทั้งหลายเห็นนิมิตเท็จและทำนายมุสา เขากล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสว่า’ ในเมื่อพระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้เขาไป เขาทำให้คนอื่นหวังว่าเขาจะรับรองถ้อยคำของเขา ^๗เจ้าได้เคยเห็นนิมิตเท็จ และเคยทำนายมุสามาใช่หรือ ในเมื่อเจ้ากล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสว่า’ ทั้งที่เรามิได้พูดเลย” ^๘เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเจ้ากล่าวเท็จ และได้เห็นนิมิตมุสา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ^๙มือของเราจะต่อสู้อุผู้พยากรณ์ผู้เห็นนิมิตเท็จ และผู้ให้คำทำนายมุสา เขาจะไม่ได้เข้าอยู่ในสภาแห่งประชาชนของเรา หรือขึ้นทะเบียนอยู่ในทะเบียนของวงศ์วานอิสราเอล และเขาจะไม่ได้เข้าในแผ่นดินอิสราเอล และเจ้าจะทราบที่เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ^{๑๐}เพราะว่า เออ เพราะเราทั้งหลายได้นำประชาชนของเราให้หลง โดยกล่าวว่า ‘สันติภาพ’ เมื่อไม่มีสันติภาพเลย และเพราะว่าเมื่อมีคนสร้างกำแพง ดูเถิด คนอื่นก็ฉาบด้วยปูนขาว ^{๑๑}จึงกล่าวแก่ผู้ที่ฉาบปูนขาวนั้นว่า กำแพงนั้นจะพัง จะมีฝนตกท่วม และเจ้า โอ ลูกเห็บใหญ่เอ๋ย จะตกลงมา และลมพายุจะฉีกมัน ^{๑๒}ดูเถิด เมื่อกำแพงพังลง เขาจะไม่พูด

กับท่านหรือว่า ‘ปูนขาวที่เจ้าได้ฉาบนั้นอยู่ที่ไหนเล่า’ ” ^{๑๓}เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะกระทำให้ลมพายุฉีกมันด้วยความกริ้วของเรา และด้วยความโกรธของเราจะมีฝนท่วม ด้วยความกริ้วของเราจะมีลูกเห็บใหญ่ทำลายเสีย ^{๑๔}และเราจะพังกำแพงซึ่งเจ้าฉาบด้วยปูนขาวนั้น และให้พังลงถึงดิน รากกำแพงนั้นจึงจะปรากฏ เมื่อกำแพงพัง เจ้าทั้งหลายจะพินาศอยู่ที่กลางกำแพง และเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์ ^{๑๕}เราจะให้ความพิโรธของเราสำเร็จบนกำแพง และบนคนเหล่านั้นที่ฉาบกำแพงด้วยปูนขาว และเราจะพูดกับเจ้าว่า ‘กำแพงไม่มีอีกแล้ว ผู้ที่ฉาบปูนขาวก็ไม่มีด้วย’ ” ^{๑๖}คือผู้พยากรณ์แห่งอิสราเอลซึ่งพยากรณ์เกี่ยวถึงกรุงเยรูซาเล็ม และได้เห็นนิมิตแห่งสันติภาพของเมืองนั้น ในเมื่อไม่มีสันติภาพ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ ^{๑๗}เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงมุ่งหน้าต่อสู้อุบรรดาบุตรสาวแห่งชนชาติของเจ้า ผู้พยากรณ์ตามอำเภอใจของตนเอง จงพยากรณ์กล่าวโทษเขา ^{๑๘}และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า วิบัติแห่งหญิงที่เย็บปลอกไสยศาสตร์สำหรับใส่ช่องแขนเสื้อ ทังสิน และทำผ้าคลุมศีรษะให้คนทุกขนาดเพื่อล่าวินิจฉัย เจ้าจะล่าวินิจฉัยซึ่งเป็นของประชาชนของเรา และจะรักษาวินิจฉัยอื่นๆให้คงชีวิตอยู่ เพื่อผลกำไรของเจ้าหรือ ^{๑๙}เจ้าจะกระทำให้เราหมองท่ามกลางประชาชนของเรา ด้วยเห็นแก่ข้าวบาร์เลย์เพียงหลายกำมือ และขนมปังเพียงหลายชิ้น เพื่อสังหารคนที่ไม่สมควรจะตาย และไว้ชีวิตคนที่ไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ โดยการมุสาของเจ้าต่อประชาชนของเราที่ฟังคำมุสานั้น ^{๒๐}ด้วยเหตุนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราต่อสู้อุปลอกไสยศาสตร์ของเจ้า ซึ่งเจ้าใช้ล่าวินิจฉัยเพื่อให้เขาบินไป และเราจะฉีกปลอกไสยศาสตร์นั้นเสียจากแขนของเจ้าทั้งหลาย และเราจะปล่อยวินิจฉัยเหล่านั้นไป คือวินิจฉัยที่เจ้าล่าวเพื่อให้เขาบินไป ^{๒๑}ผ้าคลุมของเจ้าเราก็จะฉีกเสียด้วย และช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของเจ้า และเขาจะไม่เป็นเหยื่อในมือของเจ้าต่อไป และเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์ ^{๒๒}เพราะเจ้าได้กระทำให้คนชอบธรรมท้อใจด้วยการมุสา ทั้งที่เราไม่

ได้กระทำให้เขาเศร้าใจเลย และเจ้าได้ทำให้มือของคนชั่ว แข็งแรงขึ้น เพื่อมิให้เขาหันกลับจากทางชั่วของเขา โดยสัญญาว่าเขาจะได้ชีวิตรอด ^{๒๓} เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้เห็นเรื่องเหลวไหลหรือทำนายเหตุการณ์ในอนาคตอีก ด้วยว่าเราจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์”

พระเจ้าทรงตักเตือนพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล

๑๔ ^๑พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลบางคน มาหาข้าพเจ้า และมานั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า ^๒ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ^๓ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย คนเหล่านี้ได้ยึดเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจ และวางสิ่งที่สะดุดให้ทำความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขา ควรที่เราจะยอมตัวให้เขาถามเรา หรือ ^๔ เพราะฉะนั้นจงพูดกับเขาและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า คนใดในวงศ์วานอิสราเอลเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจ และวางสิ่งที่สะดุดให้ทำความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขาและยังมาหาผู้พยากรณ์เราคือพระเยโฮวาห์จะตอบเขาเองด้วยเรื่องรูปเคารพมากมายของเขานั้น ^๕ เพื่อเราจะได้ยึดจิตใจของวงศ์วานอิสราเอล ผู้เห็นห่างไปจากเราทุกคนด้วยเรื่องรูปเคารพของเขา ^๖ เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงกลับใจ และหันกลับจากรูปเคารพของเจ้าเสีย และจงหันหน้าของเจ้าเสียจากบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า ^๗ เพราะว่าคนใดในวงศ์วานอิสราเอล หรือคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ผู้ซึ่งแยกตัวเขาจากเรา ยึดเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจของเขา และวางสิ่งที่สะดุดให้ทำความชั่วช้าไว้ตรงหน้าของเขา แล้วยังจะมาหาผู้พยากรณ์เพื่อขอร้องถามเขาเกี่ยวกับเรา เราคือพระเยโฮวาห์จะตอบเขาเอง ^๘ และเราจะมุ่งหน้าของเราต่อผู้คนนั้น เราจะทำให้เขาเป็นหมายสำคัญและเป็นคำภาษิต และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางประชาชนของเรา และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ ^๙ และถ้าผู้พยากรณ์ถูกหลอกลวงกล่าวคำหนึ่งคำใด เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลงผู้พยากรณ์คนนั้น และเราจะเหยียดมือของเราออกต่อผู้เขา

และจะทำลายเขาเสียจากท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา ^{๑๐} เขาทั้งหลายจะต้องทนรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขา โทษของผู้พยากรณ์และโทษของผู้ขอร้องถามจะเหมือนกัน ^{๑๑} เพื่อว่าวงศ์วานอิสราเอลจะไม่หลงเงินไปจากเราอีก หรือไม่กระทำให้มลทินด้วยการละเมิดทั้งหลายของตนอีก แต่เราทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะ เป็นพระเจ้าของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้”

นครเยรูซาเล็มจะไม่รอดพ้น

^{๑๒} และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า ^{๑๓} “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมื่อแผ่นดินกระทำบาปต่อเราโดยประทุษร้ายละเมิดอย่างน่าเศร้าใจ เราก็จะเหยียดมือของเราออกเหนือแผ่นดินนั้น และจะทำลายอาหารหลักเสีย และจะส่งการกันดารอาหารมาเหนือแผ่นดินนั้น และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น ^{๑๔} ถึงแม้ว่ามนุษย์ทั้งสามนี้คือ โนอาห์ ดาเนียล และโยบ อยู่ในแผ่นดินนั้น เขาก็จะเอาแต่ชีวิตของตนให้พ้นเท่านั้น ออกมาด้วยความชอบธรรมของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ ^{๑๕} ถ้าเรากระทำให้สัตว์ร้ายทั้งหลายผ่านแผ่นดินนั้น และพวกมันทำให้แผ่นดินเสียไปเพื่อให้เป็นที่รกร้าง จนไม่มีผู้ใดผ่านเข้าไปได้เพราะสัตว์ร้ายนั้น ^{๑๖} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่นั้นใด แม้ว่าบุรุษทั้งสามอยู่ในแผ่นดินนั้น เขาก็จะช่วยบุตรชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เฉพาะตัวเขาเองจะรอดพ้นไปได้ แต่แผ่นดินนั้นจะรกร้างเสีย ^{๑๗} หรือถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดินนั้น และกล่าวว่า ‘ดาบเอ๋ย จงผ่านแผ่นดินนั้นไปโดยตลอด’ เพื่อเราจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น ^{๑๘} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แม้บุรุษทั้งสามจะอยู่ในนั้น เรามีชีวิตอยู่นั้นใด เขาก็จะช่วยบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เฉพาะตัวเขาเองจะรอดพ้นไปได้ ^{๑๙} หรือถ้าเราส่งโรคระบาดเข้ามาในแผ่นดินนั้น และเหตความเดือดดาลของเราออกเหนือเมืองนั้นด้วยโลหิต เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น ^{๒๐} ถึงแม้ว่า โนอาห์ ดาเนียล และโยบอยู่ในแผ่นดินนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่นั้นใด เขาก็

หลายจะช่วยบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เขาจะช่วยเฉพาะชีวิตของเขาให้รอดพ้นได้ด้วยความชอบธรรมของเขา^{๒๑} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จะรุนแรงยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด เมื่อเราส่งการพิพากษาอันร้ายกาจทั้งสี่ประการของเรามาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม คือดาบ การกันดารอาหาร สัตว์ร้าย และโรคระบาด เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากเมืองนั้น^{๒๒} ดูเถิด แม้จะมีคนรอดตายเหลืออยู่ในนครนั้น นำเอาบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาออกมา ดูเถิดเมื่อเขาทั้งหลายออกมาหาเจ้า เจ้าจะเห็นทางและการกระทำของเขา เจ้าจะเบาใจในเรื่องการร้าย ซึ่งเราได้นำมาเหนือเยรูซาเล็มคือ บรรดา สิ่งที่เราได้ นำ มาเหนือ นคร นั้น^{๒๓} คนเหล่านั้นจะทำให้เจ้าเบาใจ เมื่อเจ้าได้เห็นทางและการกระทำทั้งหลายของเขาแล้ว และเจ้าจะทราบ ว่า เรามิได้กระทำบรรดาสิ่งที่เราได้กระทำไว้แล้วในนครนั้นด้วยปราศจากเหตุผล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ”

**เยรูซาเล็มถูกทำลายเหมือน
ต้นองุ่นที่ถูกไฟเผาเสีย**

๑๕ ^๑พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ^๒“บุตรแห่ง มนุษย์เอ๋ย ดันเถา องุ่น วิเศษ กว่า ต้นไม้ อื่น และ วิเศษกว่าไม้ กิ่ง หนึ่ง ซึ่ง อยู่ ท่ามกลาง ต้นไม้ ในป่า หรือ ^๓เขาเอาไม้ ดันเถา องุ่น ไป ทำอะไร บ้าง หรือ คนเอาไป ทำขอ สำหรับ แขนว ภาชนะ อื่นใด หรือ ^๔ดูเถิด เขา ใช้ เป็น ฟืน ใ สไฟ เมื่อไฟไหม้ ปลาย ทั้ง สอง แล้ว กลาง ก็ เป็น ถ่าน จะใช้ ประโยชน์ อะไร ได้ หรือ ^๕ดูเถิด เมื่อ มัน ยัง ตี อยู่ ก็ มิ ได้ ใช้ ประโยชน์ อะไร เมื่อ ถูก ไฟ ไหม้ เป็น ถ่าน แล้ว ยัง มี ประโยชน์ น้อย ลง จะ ใช้ ทำอะไร ได้ บ้าง เล่า ^๖เพราะ ฉะนั้น องค์ พระผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า จึง ตรัส ตั้ง นี้ ว่า ดันเถา องุ่น ซึ่ง อยู่ ท่ามกลาง ต้นไม้ ในป่า เรา ทิ้ง ให้ มัน เป็น ฟืน ใ สไฟ เสีย ฉนั้น ไດ เรา จะ ทิ้ง ชาว เยรูซาเล็ม ฉนั้น ^๗เรา จะ มุ่ง หน้า ของ เรา ต่อ สู้ เขา แม้ ว่า เขา จะ หนี ออกจาก ไฟ อื่น หนึ่ง ไฟ อี ก อื่น หนึ่ง ก็ ยัง จะ เผาผลาญ เขา และ เมื่อ เรา มุ่ง หน้า ของ เรา ต่อ สู้ เขา เจ้า จะ ทราบ ว่า เรา คือ พระ เย โฮ วาห์ ^๘องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระ เจ้า ตรัส ว่า เรา จะ กระทำ ให้ แผ่น ดิน นน รกร้าง ไป เพราะ เขา ได้ ประพฤติ ละเมิด”

**เยรูซาเล็มเหมือนหญิง
แพศยา คือไม่สัตย์ซื่อ**

๑๖ ^๑พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ^๒“บุตรแห่ง มนุษย์เอ๋ย จง ให้ เยรูซาเล็ม ทราบ ถึง สิ่ง ที่ นำ สะอิดสะเอียน ของ ตัว เธอเอง ^๓และ กล่าว ว่า องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระ เจ้า ตรัส อย่าง นี้ แก่ เยรูซาเล็ม ว่า ดั้งเดิม และ กำเนิด ของ เจ้า เป็น แผ่นดิน ของ คน คานาอัน พ่อ ของ เจ้า เป็น คน อาโมไรต์ และ แม่ ของ เจ้า เป็น คน ฮิตไทต์ ^๔พูด ถึง กำเนิด ของ เจ้า ใน วัน ที่ เจ้า เกิด มา นั้น เขามิ ได้ ตัด สาย สะตือ และ เขาก็ มิ ได้ ใช้ น้ำ ล้าง ขำระ เจ้า มิ ได้ เอา กลี อู มิ ได้ เอา ผ้า พัน เจ้า ไว้ ^๕ไม่มี ตา สัก ดวง หนึ่ง สงสาร เจ้า ที่ จะ เมต ตา เจ้า และ กระทำ สิ่ง เหล่า นี้ ให้ เจ้า เจ้า ถูก ทอด ทิ้ง ใน พื้น ทุ่ง เพราะ ใน วัน ที่ เจ้า เกิด นั้น เจ้า เป็น ที่ รัง เกียจ ^๖และ เมื่อ เรา ผ่าน เจ้า ไป เห็น เจ้า ดิน กระแต้ว ๆ อยู่ ใน กอง โลหิต ของ เจ้า เรา ก็ พุด กับ เจ้า ใน กอง โลหิต ของ เจ้า ว่า ‘จง มี ชีวิต อยู่’ เออ เรา ก็ พุด กับ เจ้า ใน กอง โลหิต ของ เจ้า ว่า ‘จง มี ชีวิต อยู่’ ^๗เรา ได้ กระทำ ให้ เจ้า ทั่ว ถอน เหมือน อย่าง พิษ ใน ท้อง นา เจ้า ก็ เติบ โต และ สูง ขึ้น จน เป็น สาว เต็ม ตัว ถัน ของ เจ้า ก็ ก่อ รูป ขึ้น มา และ ขน ของ เจ้า ก็ งอก ทั้ง ๆ ที่ เจ้า เคย เปลือย เปล่า และ ล่อน จ้อ น ^๘และ เมื่อ เรา ผ่าน เจ้า ไป อีก ครั้ง หนึ่ง และ มอง ดู เจ้า ดู เถิด เจ้า มี อายุ รู้ จัก รัก แล้ว เรา ก็ ขยาย ขาย เสือ คลุม เจ้า และ ปก คลุม ความ เปลือย เปล่า ของ เจ้า ไว้ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระ เจ้า ตรัส ว่า เออ เรา ก็ ปฏิญาณ และ กระทำ พันธ รัศ ม์ ญ กับ เจ้า และ เจ้า ก็ เป็น ของ เรา ^๙และ เรา ก็ เอา เจ้า ออ บ นำ ล้าง โลหิต เสีย จาก เจ้า และ เจิม เจ้า ด้วย น้ำมัน ^{๑๐}เรา แต่ง ตัว เจ้า ด้วย เสื้อ ปัก และ เอาการง ทำ หนึ่ง ของ ตัว แบด เจอร์ สวม ให้ เจ้า เรา พัน เจ้า ไว้ ด้วย ผ้า ปาน เนื้อ ละ เอียด และ คลุม เจ้า ไว้ ด้วย ผ้า ใหม่ ^{๑๑}เรา แต่ง ตัว เจ้า ด้วย เครื่อง อารมณ์ สวม กำไล มือ ให้ เจ้า และ สวม สร้อย คอ ให้ เจ้า ^{๑๒}เรา เอา เพชร พลอย เม็ด หนึ่ง ใส่ หน้า ผาก เจ้า และ ใส่ ตุ่ม หู ที่ หู ของ เจ้า และ สวม มงกุฎ งาม ไว้ บน ศีรษะ ของ เจ้า ^{๑๓}เรา ก็ ประดับ เจ้า ด้วย ทอง คำ และ เงิน และ เสื้อ ผ้า ของ เจ้า ก็ เป็น ผ้า ปาน เนื้อ ละ เอียด ผ้า ใหม่ และ ผ้า ปัก เจ้า ก็ หนี ยอด แป้ง นำ ผึ่ง และ นำ มั นู เจ้า งาม เลิศ ที่ เตียว และ เจ้า เจริญ ขึ้น เป็น ชน จ้าว ^{๑๔}ชื่อ เสียง ของ เจ้า ก็ ลือ ไป ท่ามกลาง ประชาชาติ

เพราะความงามของเจ้า ด้วยความงามนั้นก็สมบูรณ์ทีเดียว เนื่องจากความสง่างามที่เราได้ทูลเทศน์ให้เจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ^{๑๕} แต่เจ้าวางใจในความงามของเจ้า และได้เล่นชู้เพราะชื่อเสียงของเจ้า ไม่ว่าผู้ใดจะผ่านมา เจ้าก็ให้หลงระเหิงไปด้วยการเล่นชู้ของเจ้า^{๑๖} เจ้าเอาเสื้อผ้าของเจ้าบ้าง และเจ้าได้สร้างบรรดาปูชนียสถานสูงประดับอย่างหรรษา แล้วก็เล่นชู้อยู่บนนั้น ไม่เคยมีเหมือนอย่างนี้ ต่อไปก็ไม่มีเหมือน^{๑๗} เจ้ายังเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้า ซึ่งเป็นทองคำของเราและเงินของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า แล้วเจ้าสร้างเป็นรูปผู้ชายสำหรับเจ้า และเจ้าก็เล่นชู้กับรูปเหล่านั้น^{๑๘} เจ้าเอาเครื่องแต่งตัวที่ปักไปหมารูปเหล่านั้นไว้ และวางน้ำมันและเครื่องหอมของเราไว้ข้างหน้ามัน^{๑๙} อาหารที่เราให้แก่เจ้าก็เหมือนกัน คือเราเลี้ยงเจ้าด้วยยอแดบั้ง น้ำมันและน้ำผึ้ง เจ้าก็เอามาวางข้างหน้ามัน ให้เป็นกลิ่นหอมที่พึงใจ และก็เป็นอย่างนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ^{๒๐} ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าได้นำบุตรชายของเจ้าและบุตรสาวของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ให้บังเกิดมาเพื่อเรา และเจ้าก็ได้ถวายบูชาแก่นมันเพื่อให้มันเผาผลาญ การเล่นชู้ของเจ้าเป็นสิ่งเล็กน้อยอยู่หรือ^{๒๑} เจ้าจึงได้ฆ่าลูกของเราถวายแก่รูปเหล่านั้นโดยให้ลุยไฟ^{๒๒} และในการอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้าและการเล่นชู้ของเจ้า เจ้ามิได้ระลึกถึงวันที่เจ้ายังเด็กอยู่เมื่อเจ้าเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน และมีหมองอยู่ในกองเลือดของเจ้า^{๒๓} ต่อมาภายหลังจากความชั่วร้ายทั้งสิ้นของเจ้า (องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า วิบัติ วิบัติแก่เจ้า)^{๒๔} เจ้าได้สร้างห้องหลังคาโค้งสำหรับตัว ถนนทุกสายเจ้าก็สร้างสถานที่สูงสำหรับตัว^{๒๕} หัวถนนทุกแห่งเจ้าสร้างที่สูงของเจ้า และเอาความงามของเจ้ามาทำลามกอำพรางของเจ้าให้ผู้ที่ผ่านไปมาไม่ว่าใคร และทวิการเล่นชู้ของเจ้า^{๒๖} เจ้าได้เล่นชู้กับคนอียิปต์ ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านที่มักมากของเจ้า ทวิการเล่นชู้ของเจ้าเพื่อกระทำให้เรากวี^{๒๗} ดูเถิด เราจึงเหยียดมือของเราออกต่อผู้เจ้า และลดอาหารส่วนแบ่งของเจ้าลง และมอบเจ้าไว้ให้แก่พวกที่เกลียดเจ้าให้เขากระทำตามใจชอบ คือบรรดาบุตรสาวคนฟิลิสเตีย ผู้ซึ่งละอายนในความประพฤติดันลามกของเจ้า^{๒๘} เจ้ายังเล่นชู้กับคนอัสซีเรียด้วย เพราะว่า

เจ้าไม่รู้จักอ้อม เออ เจ้าเล่นชู้กับเขาทั้งหลายถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่อ้อมใจ^{๒๙} เจ้ายังทวิการเล่นชู้ของเจ้าในแผ่นดินคูนาอันกับคนเคลเดีย ถึงแม้กับแผ่นดินนี้เจ้าก็ยังไม่อ้อมใจ^{๓๐} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แหมใจของเจ้าเป็นโรครักเสียดจริงอยู่ในเมื่อเจ้ากระทำสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นการกระทำของหญิงแพศยาไพร่ๆ^{๓๑} คือสร้างห้องหลังคาโค้งไว้ที่หัวถนนทุกแห่ง และสร้างสถานที่สูงของเจ้าไว้ตามถนนทุกสาย ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่เหมือนหญิงแพศยา เพราะเจ้าดูหมิ่นสินจ้าง^{๓๒} เป็นภรรยาที่แพศยาจัด ดูชู้ ยอมรับ รอง แยก แผลกหน้าแทนที่จะรับรองสามี^{๓๓} ผู้ชายยอมให้ของแก่หญิงแพศยาทุกคน แต่เจ้ากลับให้สิ่งของแก่คนรักทั้งหลายของเจ้าทุกคน ให้สินบนชักให้เขาเข้ามาจากทุกด้านเพื่อการเล่นชู้ของเจ้า^{๓๔} ฉะนั้น เจ้าจึงผิดกับหญิงอื่นในเรื่องการเล่นชู้ของเจ้า ไม่มีใครมาวิงวอนให้เล่นชู้และเจ้ากลับให้สินจ้าง ชูณะเมื่อไม่มีผู้ใดให้สินจ้างแก่เจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าจึงแตกต่างกัน^{๓๕} เหตุฉะนี้ โอ แพศยาเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์^{๓๖} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ตรัสดังนี้ว่า เพราะความโลโครกของเจ้าก็เทออกเสียแล้ว และการเปลือยเปล่าของเจ้าก็เผยออก โดยการเล่นชู้ของเจ้ากับคนรักของเจ้า และกับบรรดารูปเคารพ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า และโดยโลหิตลูกของเจ้าที่เจ้าถวายให้แก่มัน^{๓๗} เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมคนรักของเจ้าทั้งสิ้น ซึ่งเป็นผู้ที่เจ้าผลิตผลิตด้วย ทุกคนที่เจ้ารัก และทุกคนที่เจ้าเกลียด เราจะรวบรวมเขาให้มาต่อผู้เจ้าจากทุกด้าน และจะเผยความเปลือยเปล่าของเจ้าต่อหน้าเขา เพื่อเขาจะได้เห็นความเปลือยเปล่าทั้งสิ้นของเจ้า^{๓๘} และเราจะพิพากษาเจ้าดังที่เขาพิพากษาหญิงที่ล่วงประเวณี และกระทำให้โลหิตตก และเราจะนำเอาโลหิตแห่งความกริ้วและความหวงแค้นมาเหนือเจ้า^{๓๙} และจะมอบเจ้าไว้ในมือชู้ของเจ้า เขาจะทำลายห้องหลังคาโค้งของเจ้าลง และจะทำลายสถานที่สูงของเจ้า เขาจะปลดเอาเสื้อผ้าของเจ้า และจะเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้าไปเสีย ปล่อยให้เจ้าเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน^{๔๐} เขาทั้งหลายจะนำฝูงคนมาต่อผู้เจ้า และเขาจะขวางเจ้าด้วยก้อนหินและฟันเขี้ยวด้วยดาบของเขา^{๔๑} และเขาจะเอาไฟเผาบ้าน

เรือนของเจ้า และทำการพิพากษาลงโทษเจ้าท่ามกลางสายตาของผู้หญิงเป็นอันมาก เราจะทำให้เจ้าหยุดเล่นซู้ และเจ้าจะไม่ให้สินจ้างอีกต่อไป ^{๔๒}เราจะระบายความกริ้วของเราใส่เจ้าให้หมด ความหวงแหนจะพรากจากเจ้าไป เราจะสงบและไม่กริ้วอีกเลย ^{๔๓}เพราะว่าเจ้ามิได้ระลึกถึงวันเมื่อเจ้ายังเด็ก แต่ได้กระทำให้เราลัดกลุ่มด้วยสิ่งเหล่านี้ทั้งสิน องค์กร์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้น คุณเกิด เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเจ้าเหนือศีรษะเจ้า แล้วเจ้าจะมีได้ประพัตติการชั่วช้าลามากเพิ่ม เข้ากับการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสินของเจ้าหรือ ^{๔๔}คุณเกิด ทุกคนที่ใช้สุภามิตจะใช้สุภามิตต่อไปนี้ในเรื่องเจ้า คือ ‘แม่เป็นอย่างไร ลูกสาวก็เป็นอย่างนั้น’ ^{๔๕}เจ้าเป็นลูกสาวของแม่ของเจ้า ผู้เกลียดสามีและบุตรของตน เจ้าเป็นสาวคนกลางของพี่และน้องสาวของเจ้า ผู้เกลียดซังสามีและบุตรของตน แม่ของเจ้าเป็นคนฮิตไทด์ พ่อของเจ้าเป็นคนอาโมไรต์ ^{๔๖}และพี่สาวของเจ้าคือสะมาเรีย ผู้อยู่กับบุตรสาวเหนือเจ้าทางด้านซ้าย และน้องสาวของเจ้า ผู้อยู่ทางด้านขวาของเจ้า คือโซโดมกับลูกสาวของเธอ ^{๔๗}ถึงกระนั้น เจ้าก็ไม่ได้ดำเนินตามทางทั้งหลายของเขา หรือกระทำตามการอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา แต่เพราะว่านั่นเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินไปแล้ว แล้วเจ้าก็ทรมานกว่าพวกเขาในบรรดาวิถีทางของเจ้า ^{๔๘}องค์กร์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด โซโดมน้องสาวของเจ้ากับบุตรสาวของเขาก็มิได้กระทำอย่างที่เจ้าและลูกสาวของเจ้าได้กระทำ ^{๔๙}คุณเกิดนี้แหละเป็นความชั่วช้าของโซโดมน้องสาวของเจ้าคือตัวเธอและลูกสาวของเธอมีความจงอหอง มีอาหารเหลือ รับประทาน และมีความสบายเกิน ไม่ซุกกำลังมือคนยากจนและคนขัดสน ^{๕๐}เขาหยิ่งยโสและกระทำสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อหน้าเรา เพราะฉะนั้นเราจึงเอาเขาออกไปเสียให้พ้นๆตามที่เราเห็นว่าดี ^{๕๑}สะมาเรียไม่ได้ทำบาปถึงครึ่งของเจ้า แต่เจ้าได้ทวีการอันน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเขาทั้งสอง และโดยการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสินที่เจ้าทำนั้น ก็กระทำให้พี่และน้องสาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม ^{๕๒}เจ้าผู้ซึ่งได้พิพากษาพี่และน้องสาวของเจ้า จงทรมาน

ความอับอายขายหน้าของเจ้าเองด้วย เพราะบาปของเจ้าซึ่งเจ้าได้ทำนั้นน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเขาไปอีก เขาจึงมีความชอบธรรมมากกว่าเจ้า เออ เจ้าจงฉนสนเทห์ไปด้วยและจงทรมานความอับอายขายหน้าของเจ้า เพราะเจ้าได้กระทำให้พี่และน้องสาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม ^{๕๓}เมื่อเราจะให้เขากลับสู่สภาพเดิม ทั้งสภาพเดิมของโซโดมและบุตรสาว และสภาพเดิมของสะมาเรียและบุตรสาว เราก็จะให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิมของเจ้าท่ามกลางเขาด้วย ^{๕๔}เพื่อเจ้าจะทรมานความอับอายขายหน้าของเจ้า และละอายสิ่งที่เจ้ากระทำแล้วทั้งสิน ให้เป็นการปลอบใจแก่เขา ^{๕๕}เมื่อส่วนพี่และน้องสาวของเจ้า โซโดมกับบุตรสาวของเธอจะได้กลับสู่สภาวะเดิมของตน และสะมาเรียกับบุตรสาวของเธอจะกลับสู่สภาวะเดิมของตน ส่วนเจ้าและบุตรสาวของเจ้าจะกลับไปยังภาวะเดิมของเจ้า ^{๕๖}ในสมัยที่เจ้าเยอหยิงอยู่นั้น ปากของเจ้ามิได้กล่าวถึงโซโดมน้องสาวของเจ้ามิใช่หรือ ^{๕๗}คือก่อนความชั่วร้ายของเจ้าจะได้เผยออก เหมือนเวลาที่เจ้าเป็นสิ่งที่น่าตำหนิแก่บุตรสาวของซีเรียและบรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเธอ คือบุตรสาวของฟิลิสเตีย ผู้ที่อยู่ล้อมรอบซึ่งดูหมิ่นเจ้า ^{๕๘}เจ้าต้องรับโทษความชั่วช้าลามากของเจ้าและการอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^{๕๙}เพราะองค์กร์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกระทำแก่เจ้าอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น ผู้ดูหมิ่นคำปฏิญาณและหักพันธสัญญา ^{๖๐}ถึงกระนั้นเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรา ซึ่งเราทำไว้กับเจ้าในสมัยเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ และเราจะสถาปนาพันธสัญญานี้รันตรไว้กับเจ้า ^{๖๑}แล้วเจ้าจะระลึกถึงทางทั้งหลายของเจ้า และมีความละอาย เมื่อเจ้ารับทั้งพี่และน้องสาวของเจ้า และเรามอบให้แก่อเจ้าเป็นบุตรสาว แต่ไม่ใช่ตามพันธสัญญาซึ่งทำไว้กับเจ้า ^{๖๒}เราจะสถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ ^{๖๓}เพื่อเจ้าจะจำได้และสนเทห์และเพราะความละอายของเจ้า เจ้าจะไม่อ้าปากพูดอีก เมื่อเราลบมลทินบาปทุกสิ่งที่เจ้าได้กระทำมาแล้ว องค์กร์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้”

คำอุปมาเรื่องนกอินทรีสองตัว

๑๗ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ^๒“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงยกปริศนาและกล่าว เป็นคำอุปมาแก่วงศ์วานอิสราเอล ^๓ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า มีนกอินทรีที่มาจากตัวหนึ่ง ปีกใหญ่ และขนปีกก็ยาว มีขนมากมายหลายสี มายัง เลบานอน และ จิก ยอด ต้นสนสีดาร์ ^๔มันหักยอดกิ่งอ่อนแล้วก็คาบไปยังแผ่นดินฟาณิซัย และวางไว้ในหัวเมืองของพ่อค้าทั้งหลาย ^๕แล้วมันก็เอาเมล็ดพืชแห่งแผ่นดินไปปลูกไว้ในที่ดินอุดม มันเอาเมล็ดไว้ข้างนามากหลาย ตั้งไว้อย่างกับกิ่งต้นหลิว ^๖เมล็ดกิ่งอกขึ้นมาและเติบโตขึ้นเป็นเถาอ่อนเดี่ยวแผ่แขนงไพศาล แขนงทั้งหลายของต้นนี้ก็ทอดมายังตัวนกอินทรี และรากก็ยังคงอยู่ใต้มัน เมล็ดจึงบังเกิดเป็นเถา แตกแขนงสาขาและออกไป ^๗แต่นกอินทรีตัวมหึมาอีกตัวหนึ่ง มีปีกใหญ่และมีขนมาก ดูเถิด อ่อนเถานั่นชอบรากมาหา นกอินทรีตัวนี้ และแตกแขนงตรงมา ที่มัน เพื่อให้มัน รดน้ำ ให้จากร่องที่ปลูกอยู่นั้น ^๘นกได้ย้ายมันไปปลูกไว้ในที่ดินดีใกล้นามากหลาย เพื่อให้แตกแขนงและบังเกิดผล และเป็นเถาอ่อนที่มีเกียรติ ^๙เจ้าจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เถานั่นจะเจริญขึ้นได้หรือ นกนั้นจะไม่ถอนรากมัน ขึ้นและเด็ดผลเพื่อให้เถาเหี่ยวแห้งเสียหรือ เถานั่นก็จะเหี่ยวแห้งไปตรงไปอ่อนทิ้งอกขึ้นแล้ว โดยไม่ต้องอาศัยอำนาจอันยิ่งใหญ่หรือประชาชนเป็นอันมากเพื่อถอนเถาออกจาก รากของมัน ^{๑๐}ดูเถิดเมื่อมันย้ายไปปลูก เถานั่นกิ่งอกงามดีหรือเมื่อลมทิศตะวันออกพัดถูกมันเข้า มันจะไม่เหี่ยวแห้งไปหรือ มันจะเหี่ยวแห้งไปถึงร่องที่มันเกิดมานั้นไม่ใช่หรือ”

การกบฏของเศเดคิยาห์นัการ ทำลายมาสู่อิสราเอล

^{๑๑}พระ วจนะ ของ พระ เย โฮ วาห์ มายังข้าพเจ้าอีกว่า ^{๑๒}“บัดนี้จึงกล่าว แก่วงศ์วานที่มักกบฏนั้นว่า ท่านทั้งหลายไม่ทราบหรือ ว่า สิ่งเหล่านี้ มีความหมายว่า กระไร จงบอกเขาว่า ดูเถิด กษัตริย์กรุงบาบิโลนได้มายัง กรุงเยรูซาเล็ม และกวาดเอา กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายพามายัง กษัตริย์ที่กรุง

บาบิโลน ^{๑๓}และพระองค์ได้ทรงเอาเชื้อพระวงศ์ผู้หนึ่ง และทำพันธสัญญา กับท่านผู้นั้น ให้เขาปฏิญาณตัว คนสำคัญๆของแผ่นดินพระองค์ได้กวาดต้อนเอาไป ^{๑๔}เพื่อว่าราชอาณาจักรนั้นจะต้อง ยึดตัวขึ้นอีกไม่ได้ และในกรที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์ จะคงยั่งยืนอยู่ได้ ^{๑๕}แต่กษัตริย์ได้กบฏต่อพระองค์ โดยส่งราชทูตไปยังอียิปต์ ด้วยหวังว่าจะได้ ม้า และ กองทัพใหญ่โต กษัตริย์จะกระทำสำเร็จหรือ ผู้ที่กระทำเช่นนี้จะหนีไปรอดหรือ ถ้าท่านหักพันธสัญญาอย่างจะรอดพ้นได้อีกหรือ ^{๑๖}องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรา มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านจะต้องตายท่ามกลาง บาบิโลน ในที่ที่ กษัตริย์องค์นั้นประทับอยู่ คือ กษัตริย์ผู้ได้ ทรงตั้ง ท่านให้ เป็น กษัตริย์ และ ท่านได้ ดูหมิ่น คำปฏิญาณต่อพระองค์ และได้หักพันธสัญญาที่ทำไว้กับพระองค์ ^{๑๗}ฟาโรห์ ประกอบด้วย กองทัพอันใหญ่โตและผู้คนมากมายจะไม่ช่วยท่านผู้นั้น ในการสงคราม ในเมื่อเขาก่อแข็งทนและก่อ กำแพง ล้อม เพื่อ จะ ขจัด คน เป็น อัน มาก เสีย ^{๑๘}เพราะเหตุ ท่านดูหมิ่น คำปฏิญาณและหัก พันธสัญญา และดูเถิด เพราะท่านปฏิญาณตัว และยังกระทำสิ่งทงปวงเหล่านี้ ท่านจึงจะหนีไปให้พ้นไม่ได้ ^{๑๙}เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เพราะคำปฏิญาณต่อเราที่ท่านดูหมิ่นและพันธสัญญาของเราที่ท่านหักเสีย เราจะตอบสนองให้ตกเหนือศีรษะของท่านผู้นั้น ^{๒๐}เราจะกาง ข่ายของเรากลุมเขา และเขาจะติดกับของ เรา และเราจะนำเขาเข้าไปในบาบิโลน และพิจารณาพิพากษาเขาที่นั่นในเรื่องการละเมิดที่เขาได้ละเมิดต่อเรา ^{๒๑}และบรรดาผู้ลี้ภัยกับกองทัพ ทั้งสิ้น ของ เขา นั้น จะ ล้ม ลง ด้วย ดาบ และผู้ที่เหลืออยู่จะกระจ่ายไปตามลมทุกทิศานที่ศ และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ลั่นวาจาไว้แล้ว” ^{๒๒}องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า “เราเองจะเอาแขนงจากยอดสูงของต้นสนสีดาร์และปลูกไว้ เรา จะ หัก กิ่ง อ่อน ของ มัน ออก เสีย และ เราเอง จะ ปลูก มัน ไว้ บน ภูเขา ยอด สูง ^{๒๓}เราจะ ปลูก มัน ไว้ บน ภูเขา สูง ของ อิสราเอล เพื่อ จะ แตก กิ่ง และ บัง เกิด ผล และ เป็น ต้น สน สี ดาร์ ที่ มี เกียรติ และ นก ทุก ชนิด จะ มา อาศัย อยู่ ใต้ มัน นก ทุก อย่าง จะ มา ทำ รัง อยู่ ที่ ริม กิ่ง ของ มัน ^{๒๔}และ ต้น ไม้ ทุก ต้น ใน พุ่ม จะ ทราบ ว่า เรา คือ

พระเยโฮวาห์กระทำต้นไม้สูงให้ต่ำลง และกระทำต้นไม้ต่ำให้สูงขึ้น ทำต้นไม้เขียวให้แห้งไป และทำต้นไม้แห้งให้งามสดขึ้น เราคือพระเยโฮวาห์ที่โล้นนวลจากแล้ว เราได้กระทำเช่นนั้น”

คำปรึกษาทั้งดีและชั่วแก่พวกเซลอย

๑๘ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า “เจ้าทั้งหลายมีเจตนาอย่างไร ในการกล่าวสุภาษิตข้อนี้ อันเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า ‘บิดา รับประทานอันเปรี๊ยะและบุตรก็เข็ดฟัน’” องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เจ้าทั้งหลายจะไม่มีโอกาสใช้สุภาษิตนี้ อีกในอิสราเอล “ดูเถิด ชีวิตทั้งสินเป็นของเรา ชีวิตของบิดาเป็นของเราฉันใด ชีวิตของบุตรชายก็เป็นของเราฉันนั้น ชีวิตใดทำบาปก็จะตาย “แต่ถ้าคนใดชอบธรรมและกระทำ ความยุติธรรมและความชอบธรรม “ถ้าคนนั้นมิได้รับประทานที่บนภูเขาหรือเงยหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพแห่งวงศ์วานอิสราเอล มิได้ กระทำให้ ภรรยาของเพื่อนบ้านมลทินหรือ เข้าใกล้ ผู้หญิง ในเวลาที่เขา มีมลทินประจำเดือน “มิได้บีบบังคับผู้หนึ่งผู้ใด แต่คืนของประกันให้แก่ลูกหนี้ ไม่เคยใช้ ความรุนแรงปล้นผู้ใด ให้ อาหารของเขาแก่ผู้ ที่หิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย “มิได้ให้ เขายืมเพื่อหาดอกเบีย หรือมิได้รับเงินเพิ่ม หดมือไว้ ได้ถอนมือจากความชั่วช้า กระทำ ความยุติธรรม อันแท้จริง ระหว่าง มนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน “ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษาคำตัดสินของเรา เพื่อประพฤติดังอย่างถูกต้อง คนนั้นเป็นคนชอบธรรม เขาจะมีชีวิตดำรงอยู่แน่ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ตรัสดังนี้แหละ “ถ้าเขามีบุตรชายเป็นโจรผู้กระทำให้โลหิตตก ผู้ได้กระทำสิ่งเหล่านี้ สิ่งเดียวแก่พี่น้อง “ผู้มิได้กระทำตามหน้าที่เหล่านี้ แต่รับประทานบนภูเขา กระทำให้ ภรรยาของเพื่อนบ้านมลทิน “กตขีคนจน และคนขัดสน ได้ใช้ความรุนแรงแย่งชิงเอาของผู้อื่นไป ไม่ยอมคืนของประกัน แหงนตาขึ้นนมัสการรูปเคารพ และกระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน “ให้ยืมด้วยหาดอกเบีย และหาเงินเพิ่ม เขาควรจะมีชีวิตต่อไปหรือ เขาจะไม่มีชีวิตอยู่ เขาได้กระทำการบรรดาสิ่ง ที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ เขาจะต้องตาย

แน่ ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง “แต่ ดูเถิด ถ้าชายคนนี้มีบุตรชายผู้แลเห็นบาปทั้งสินซึ่งบิดาของเขาได้กระทำ และตริกวตรอง และมีได้กระทำตาม “มิได้รับประทานบนภูเขา หรือเงยหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพแห่งวงศ์วานอิสราเอล มิได้กระทำ ให้ภรรยาของเพื่อนบ้านมลทิน “มิได้บีบบังคับผู้ใด ไม่เรียกร้องของประกัน ไม่เคยใช้ ความรุนแรงปล้นผู้ใด แต่ให้อาหารแก่ผู้หิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย “หดมือไว้ มิได้เบียดเบียนคนยากจน ไม่เรียกดอกเบี้ย หรือเงินเพิ่ม กระทำตามคำตัดสินทั้งหลายของเรา และดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา เขาจะไม่ตายเพราะความชั่วช้าของบิดา เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน “ส่วนบิดาของเขา เพราะเป็นคนหาเงินด้วยการบีบบังคับ ได้ใช้ความรุนแรงปล้นพี่น้องของตน กระทำ ความไม่ดีในท่ามกลางชนชาติของเขา ดูเถิด เขาก็จะต้องตายเพราะความชั่วช้าของเขา “แต่เจ้ายังกล่าวว่า ‘ทำไมบุตรชายจึงไม่สมควรรับโทษความชั่วช้าของบิดาตน’ เมื่อบุตรชายได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรมแล้ว และได้รักษากฎเกณฑ์ทั้งสินของเรา และประพฤติตาม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน “ชีวิตที่กระทำบาปจะต้องตาย บุตรชายไม่ต้องรับโทษความชั่วช้าของบิดา ก็ไม่ต้องรับโทษความชั่วช้าของบุตรชาย คนชอบธรรมจะรับความชอบธรรมของตัว และคนชั่วจะรับความชั่วของตน “แต่ถ้าคนชั่วคนใดหันกลับเสียจากบาปซึ่งเขาได้กระทำไปแล้ว และรักษากฎเกณฑ์ทั้งสินของเรา และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน เขาจะไม่ต้องตาย “บรรดาการละเมิดใดๆซึ่งเขาได้กระทำแล้วนั้นจะมีได้จดจำไว้เพื่อเอาโทษเขา เขาจะมีชีวิตอยู่เพราะความชอบธรรมที่เขาได้กระทำไป “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า “เรามีความพอใจในความตายของคนชั่วหรือ แต่เราพอใจให้เขากลับจากความชั่วของเขาและมีชีวิตอยู่มิใช่หรือ “แต่เมื่อคนชอบธรรมหันกลับ จากความชอบธรรมของตัว และกระทำความชั่วช้า และกระทำการบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเช่นเดียวกับที่คนชั่วได้กระทำ ผู้นั้นสมควรจะมีชีวิตอยู่หรือ กุศลชอบธรรมทั้งสินซึ่งเขาได้กระทำมาแล้วนั้นจะมีได้จดจำไว้อีกเลย เขา

จะต้องตายด้วยการละเมิดซึ่งเขาได้กระทำไว้และบาปซึ่งเขาได้กระทำลงไป ๒๕ แต่เจ้ายังกล่าว ว่า ‘วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม’ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือไม่ยุติธรรม ๒๖ เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาและกระทำความชั่ว และตายเพราะการนั้น เขาจะต้องตายด้วยเหตุความชั่วช้าที่เขาได้กระทำ ๒๗ และเมื่อคนชั่วหันกลับจากความชั่วที่ตนกระทำไป และกระทำความยุติธรรม และความชอบธรรม เขาก็ได้ช่วยชีวิตของเขาเองไว้ ๒๘ เพราะเขาได้ตรึกรีดรองและหันกลับจากการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำไป เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน เขาจะไม่ต้องตาย ๒๙ แต่วงศ์วานอิสราเอลกล่าวว่า ‘วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม’ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือไม่ยุติธรรม ๓๐ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะพิพากษาเจ้าทุกคนตามทางประพฤติของคนนั้นๆ จงกลับใจและหันกลับเสียจากการละเมิดทั้งสิ้นของเจ้า เกรงว่าความชั่วช้าของเจ้าจะเป็นสิ่งสูงสุดให้เจ้าพินาศ ๓๑ จงละทิ้งการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ละเมิดต่อเรา จงทำตัวให้มีจิตใจใหม่และวิญญาณใหม่ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะตายเสียทำไมเล่า ๓๒ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราไม่มีความพอใจในความตายของผู้หนึ่งผู้ใดเลย จงหันกลับและดำรงชีวิตอยู่”

บทคร่ำครวญเรื่องเจ้านายอิสราเอล

๑๙ ๑ ฝ่าย เจ้า จง เปล่ง เสียง ร้อง บทคร่ำครวญ เรื่อง เจ้านาย อิสราเอล ๒ กล่าว ว่า “มารดาของเจ้าเป็นอย่างไรหนอ ก็เป็นแม่สิ่งโต เธอนอนอยู่ท่ามกลางสิ่งโตทั้งหลาย เธอเลี้ยงดูลูกของเธอท่ามกลางสิ่งโต หนุ่ม ๓ เธอเลี้ยงลูกสิ่งโตตัวหนึ่งให้เติบโตขึ้น กลายเป็นสิ่งโต หนุ่ม มันฝึกหัดจับเหยื่อและมันกินคน ๔ ประชาชาติได้ยินเรื่องของมัน เขาก็จับมันได้ในหลุมพรางของเขา เขาจงมันมาด้วยโซ่มายังแผ่นดินอียิปต์ ๕ เมื่อแม่สิ่งโตเห็นว่าเธอคอยนานแล้วและความหวังของเธอสูญไป เธอก็เอื้อมไปอีกตัวหนึ่งเลี้ยงให้เป็นสิ่งโต หนุ่ม ๖ มันไปๆ

มาๆท่ามกลางสิ่งโตและกลายเป็นสิ่งโต หนุ่ม และมันฝึกหัดจับเหยื่อ มันกินคน ๗ มันรู้จักบรรดาพระราชวังที่ร้างของเขา และกระทำให้เมืองทั้งหลายของเขาว่างเปล่า แผ่นดินนั้นก็รกร้างและความสมบูรณ์ของมันก็ว่างเปล่าไป เมื่อได้ยินเสียงคำรามของมัน ๘ แล้วบรรดาประชาชาติก็ล้อมต่อสู้มันทุกด้านจากแคว้นแคว้นทั้งปวง เขาทั้งหลายกักขังออกคลุมมัน มันก็ถูกจับอยู่ในหลุมพรางของเขาทั้งหลาย ๙ เขาล่ามโซ่ขังมันไว้ในกรง และนำมันมายังกษัตริย์บาบิโลน เขาก็ขังมันไว้ในที่กำบังเข้มแข็ง เพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงของมันอีกที่บนภูเขาแห่งอิสราเอล ๑๐ มารดาของเจ้าเหมือนเถาอ่อนที่อยู่ในโลหิตของเจ้า เธอมาปลูกไว้ริมน้ำ เธอมีผลดกและมีแขนงมากมายเหตุด้วยน้ำบริบูรณ์ ๑๑ เธอมีแขนงที่แข็งแรงซึ่งกลายเป็นไม้ธารพระกรของผู้ครอบครอง ความสูงของเธอชูขึ้นท่ามกลางแขนงที่หนาทึบ เธอปรากฏในที่สูงของเธอพร้อมกับแขนงมากมายของเธอ ๑๒ แต่เธอถูกถอนออกด้วยความเกรี้ยวกราด เธอถูกทิ้งลงยังพื้นดิน ลมตะวันออกกระทำให้ผลของเธอเหี่ยวไป แขนงที่แข็งแรงก็หักเสียและเหี่ยวไป ไฟก็ไหม้เสีย ๑๓ คราวนี้เธอปลูกไว้ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่แห้งแล้งกันดารนั้น ๑๔ ไฟได้ออกมาจากแขนงใหญ่ในเผาผลาญแขนงอื่นและผลเสียหมด จึงไม่มีแขนงแข็งแรงเหลืออยู่ในต้นอีกเลย ไม่มีธารพระกรสำหรับผู้ครอบครอง นี่เป็นบทเพลงคร่ำครวญ และใช้เป็นบทเพลงคร่ำครวญ”

พระเจ้าทรงถูกต้องเมื่อทรงยุติธรรม

๒๐ ๑ อยู่มาวันที่สิบ เดือนที่ห้าในปีที่เจ็ด พวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลบางคนได้มาทูลถามพระเยโฮวาห์ และมานั่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า ๒ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ๓ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ที่เจ้ามากันนี้จะมาถามเราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ยอมให้เจ้ามาถามเรา ๔ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาเราหรือ เจ้าจะพิพากษาเขาหรือ จงให้เขาทั้งหลายทราบถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของบรรพบุรุษของเขา ๕ และจงกล่าวแก่เขาว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ในวันที่นั้นเมื่อเราเลือกสรรอิสราเอลไว้ เราปฏิญาณต่อเชื้อสายแห่งวงศ์วานยาโคบ โดยสำแดงตัวเราให้เขารู้จักในแผ่นดินอียิปต์ เมื่อเราปฏิญาณกับเขาว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า^๖ ในวันที่นั้น เราปฏิญาณต่อเขาว่า เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินที่เราทำให้เขาทั้งหลายเป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่มีสง่าราศีที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย^๗ และเรากล่าวแก่เขาว่า เจ้าทุกคนจงทิ้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยน์ตาของเจ้าทั้งหลายกำลังผลิตผลิตอยู่นั้นเสีย อย่ากระทำตัวของเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า^๘ แต่เขาทั้งหลายได้กบฏต่อเรา และไม่ยอมฟังเรา เขาทั้งหลายไม่ได้ทิ้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยน์ตาของเขาผลิตผลิตอยู่นั้นทุกคนทั้งเขาก็มิได้ละทิ้งรูปเคารพของอียิปต์ แล้วเราก็คิดว่า เราจะระบายความกริ้วของเราออกเหนือเขา และให้ความโกรธของเรามีต่อเขาในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์จนมอดลง^๙ แต่เราก็กะทำโดยเห็นแก่นามของเราเองเพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติซึ่งเขาอาศัยอยู่ เราจึงได้สำแดงตัวของเราท่ามกลางสายตาของเขาให้เขารู้จัก ในการที่เรานำคนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์^{๑๐} ดังนั้น เราจึงนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์และนำเขาเข้ามาในถิ่นทุรกันดาร^{๑๑} เราให้กฎเกณฑ์ของเราแก่เขา และสำแดงคำตัดสินของเราให้เขารู้ ซึ่งถ้ามนุษย์ได้รักษาไว้ก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้^{๑๒} ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้สะบาโตของเราแก่เขา เป็นหมายสำคัญระหว่างเราและเขาทั้งหลาย เพื่อเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้กระทำให้เขาบริสุทธิ์^{๑๓} แต่วงศ์วานอิสราเอลได้กบฏต่อเราในถิ่นทุรกันดาร เขามิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา แต่ได้ดูหมิ่นคำตัดสินของเรา ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตามเขาก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น และเขาได้กระทำให้วันสะบาโตของเรามืดหมองอย่างยิ่ง เราจึงกล่าวว่า เราจะเหือดตาลของเราออกเหนือเขาในถิ่นทุรกันดารเพื่อผลาญเขาเสีย^{๑๔} แต่เราก็กะทำโดยเห็นแก่นามของเราเองเพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติ

ทั้งหลาย ซึ่งเราได้นำคนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา^{๑๕} ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขาในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะไม่นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่มีสง่าราศีที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย^{๑๖} เพราะเขาดูหมิ่นคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และได้กระทำให้วันสะบาโตของเรามืดหมอง เพราะว่าจิตใจของเขาไปติดตามรูปเคารพของเขา^{๑๗} ถึงกระนั้นก็ดี นัยน์ตาของเราก็กะทำให้เขาจบสิ้นลงในถิ่นทุรกันดารนั้น^{๑๘} แต่เราพูดกับลูกหลานของเขาในถิ่นทุรกันดารนั้นว่า อย่าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของบรรพบุรุษของเจ้า หรือรักษาคำตัดสินของเขา หรือกระทำตัวเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของเขา^{๑๙} เราคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า จงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และจงรักษาคำตัดสินของเรา และประพฤติตาม^{๒๐} และนับถือบรรดาสะบาโตของเรา เพื่อจะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้า เพื่อเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า^{๒๑} แต่ลูกหลานเหล่านี้ก็กบฏต่อเรา เขาทั้งหลายมิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และไม่รักษาคำตัดสินของเราเพื่อจะประพฤติตาม ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตามก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น เขาได้กระทำให้บรรดาวันสะบาโตของเรามืดหมอง เราจึงกล่าวว่า เราจะเหือดตาลของเราออกเหนือเขา และให้ความโกรธของเราที่มีต่อเขาที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารบรรลุลงเสีย^{๒๒} แต่เราได้หุดมือของเราไว้ และกระทำโดยเห็นแก่นามของเราเองเพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเราได้นำชนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา^{๒๓} ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะให้กระจัดกระจายไปในท่ามกลางประชาชาติ และกระจายเขาไปอยู่ตามประเทศต่างๆ^{๒๔} เพราะว่าเรามีได้กระทำตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ดูหมิ่นกฎเกณฑ์ของเรา และกระทำให้วันสะบาโตทั้งหลายของเรามืดหมอง และนัยน์ตาของเขาก็ติดตามรูปเคารพแห่งบรรพบุรุษของ

เขา^{๒๕} ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้กฎเกณฑ์ที่ไม่ดี และให้คำตัดสินซึ่งตามนั้นเขาจะดำรงชีวิตไม่ได้^{๒๖} และเราก็ได้ให้เขามลทินไปด้วยของถวายของเขาเอง โดยให้เขาถวายบุตรหัวปีให้ลุลยไฟ เพื่อเราจะกระทำให้เขารกร้างไป เพื่อให้เขุทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์^{๒๗} เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับวงศ์วานอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ในเรื่องนี้บรรพบุรุษของเจ้าก็ได้หมิ่นประมาทเราอีก โดยกระทำการละเมิดต่อเรา^{๒๘} เพราะฉะนั้นเมื่อเราได้นำเขาเข้ามาในแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เขานั้นแล้ว เมื่อเขาเห็นเนินเขาสูง ณ ที่ใด หรือเห็นต้นไม้ใบตกที่ไหน เขาก็ถวายเครื่องบูชาอันเป็นที่ให้เคืองใจเรา ณ ที่นั้น เขาถวายกลิ่นที่พึงใจ และเขาเทเครื่องดื่มบูชาออกที่นั่น^{๒๙} เราได้ถามเขาว่า ปุชนีย์สถานสูงซึ่งเจ้าเข้าไปนั้นคืออะไร และเขาจึงเรียกชื่อที่นั้นว่า บูมาห์ สิบเนื่องมาจนทุกวันนี้^{๓๐} เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เจ้ากระทำตัวให้มลทินไปตามอย่างบรรพบุรุษของเจ้า และเล่นซู้กับสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาหรือ^{๓๑} เมื่อเจ้าถวายของบูชาและถวายบุตรชายให้ลุลยไฟ เจ้าได้กระทำตัวให้มลทินด้วยบรรดารูปเคารพของเจ้าจนทุกวันนี้ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะให้เจ้ามาถามเราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ให้เจ้ามาถามเราฉันนั้น^{๓๒} อะไรอยู่ในใจของเจ้าจะไม่เกิดขึ้นได้เลย คือความคิดที่ว่า "ให้เราเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลาย ให้เป็นเหมือนครอบครัวต่างๆในประเทศทั่วไป คือให้เราปรนนิบัติไม่และศิลา"

หลังจากยุคเจ็ดปีอิสราเอล จะได้รับการชำระล้าง

^{๓๓} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะครอบครองเหนือเจ้าแน่นอนทีเดียว ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เทลงมา^{๓๔} เราจะนำเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และจะรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศทั้งปวงซึ่งเจ้าต้องกระจัดกระจายกันไปอยู่นั้น ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เทลงมา

^{๓๕} และเราจะนำเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งชนชาติทั้งหลาย และที่นั่นเราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าหน้าต่อหน้า^{๓๖} เราเข้าสู่การพิพากษากับบรรพบุรุษของเจ้าในถิ่นทุรกันดารแห่งแผ่นดินอียิปต์อย่างไร องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าอย่างนั้น^{๓๗} เราจะให้เจ้าลอดไปได้คทา และเราจะให้เจ้าเข้าพันธสัญญา^{๓๘} เราจะชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางเจ้า ทั้งผู้ละเมิดต่อเรา เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินที่ เขาไปอาศัยอยู่นั้น แต่เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล แล้วเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์^{๓๙} เดียวนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ฝ่ายเจ้าทั้งหลายทุกคนจงไปปรนนิบัติรูปเคารพของเจ้าเดี๋ยวนี้ และต่อไปถ้าเจ้าไม่ฟังเรา แต่ซื่ออันบริสุทธิ์ของเรา นั้นเจ้าอย่ากระทำให้มลทินอีกด้วยของถวาย และด้วยรูปเคารพของเจ้า^{๔๐} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ด้วยว่าบนภูเขาบริสุทธิ์ของเรา คือภูเขาสูงของอิสราเอล บรรดางศ์วานทั้งหมุดของอิสราเอลจะปรนนิบัติเราในแผ่นดินนั้น เราจะโปรดเขา ณ ที่นั้น ณ ที่นั้นเราจะเรียกของถวายของเจ้า และผลรุ่นแรกแห่งเครื่องบูชาของเจ้า กับเครื่องถวายบูชาอันบริสุทธิ์ทั้งสิ้นของเจ้า^{๔๑} เมื่อเรานำเจ้าออกมาจากชาติทั้งหลาย และรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศที่เจ้ากระจัดกระจายไปอยู่นั้น เราจะโปรดเจ้าตั้งเป็นกลิ่นที่พอใจของเรา และเราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาประชาชาติทั้งหลาย^{๔๒} และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเรานำเจ้าเข้าในแผ่นดินอิสราเอลอันเป็นประเทศซึ่งเราปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า^{๔๓} ณ ที่นั้นเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางและการกระทำทั้งสิ้นของเจ้า ซึ่งได้กระทำให้เจ้าเป็นมลทิน และในสายตาของเจ้าเอง เจ้าจะเกลียดชังตัวของเจ้า เพราะความชั่วทั้งหลายซึ่งเจ้าได้กระทำนั้น^{๔๔} โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เมื่อเราได้กระทำกับเจ้าด้วยเห็นแก่นามของเรา มิใช่ตามทางอันชั่วของเจ้า หรือตามการกระทำที่เสื่อมทรามของเจ้า แล้วเจ้าจึงจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ"

คำอุปมาเรื่องถิ่นใต้

๔๕ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ๔๖ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าไปทางทิศใต้และเทศนากล่าวโทษพวกถิ่นใต้ จงพยากรณ์ต่อแดนป่าไม้ที่ในถิ่นใต้ ๔๗ จงกล่าวแก่ป่าไม้แห่งถิ่นใต้ว่า จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะก่อไฟไว้ในเจ้า มันจะเผาผลาญต้นไม้เขียวและต้นไม้แห้งทุกต้นที่อยู่ในเจ้าเสีย จะดับเปลวเพลิงอันลุกโพล่งนั้นไม่ได้ และดวงหน้าทุกหน้าตั้งแต่ทิศใต้จนทิศเหนือจะถูกไฟลวก ๔๘ เนื้อหนังทั้งสิ้นจะเห็นว่าเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ได้ก่อไฟนั้น ผู้ใดจะดับก็ไม่ได้” ๔๙ แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า เขาทั้งหลายกำลังกล่าวถึงข้าพระองค์ว่า เขาไม่ใช่เป็นคนสร้างคำอุปมาดอกหรือ”

ดาบของพระเยโฮวาห์

๒๑

๑ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ๒ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู่เยรูซาเล็ม และเทศนากล่าวโทษสถานบริสุทธิ์ทั้งหลาย จงพยากรณ์กล่าวโทษแผ่นดินอิสราเอล ๓ และกล่าวแก่แผ่นดินอิสราเอลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และเราจะซัดดาบของเราออกจากฝัก และเราจะซัดทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย ๔ ตั้งนั้นจงดูเถิดว่า เราจะตัดเอาทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย เพราะฉะนั้นดาบของเราจะออกจากฝักไป ต่อสู้เนื้อหนังทั้งสิ้นจากทิศใต้ถึงทิศเหนือ ๕ เพื่อเนื้อหนังทั้งสิ้นจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ได้ซัดดาบของเราออกจากฝักแล้ว และจะไม่เก็บใส่ฝักอีก ๖ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงถอนหายใจ ถอนหายใจด้วยความระทมใจและความขมขื่นต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลาย ๗ และเมื่อเขาทั้งหลายกล่าวแก่เจ้าว่า ‘ทำไมเจ้าถอนหายใจ’ เจ้าจงกล่าวว่า ‘เพราะเรื่องข้าวนั้น เมื่อข้าวนั้นมาถึงหัวใจทุกดวงจะละลายและมือทั้งสิ้นจะอ่อนเปลี้ยไป และบรรดาจิตวิญญาณจะแน่นิ่งไป และหัวเข่าทุกเข่าจะอ่อนเปลี้ยตั้งนี้ ดูเถิด ข้าวนั้นมาถึงและจะสำเร็จ’ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ”

พระเจ้าทรงลัดดาบของพระองค์ให้คม

๘ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ๙ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวไว้ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งซึ่งเขาลับให้คม และซัดมันด้วย ๑๐ ลับให้คมเพื่อจะเช่นฆ่า ซัดมันไว้เพื่อจะให้วาวับ เราจะทำร้ายหรือ ดาบนั้นได้ประมาทไม่เรียวแห่งบุตรชายของเรา เหมือนต้นไม้ทุกอย่าง ๑๑ เพราะฉะนั้นจึงมอบดาบให้ซัดมัน เพื่อจะถือไว้ได้ ดาบนั้นคมแล้วและซัดมัน เพื่อจะมอบไว้ในมือของผู้ฆ่า ๑๒ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงร้องไห้และคร่ำครวญเถิด เพราะเป็นเรื่องต่อสู้กับประชาชนของเรา และต่อสู้กับบรรดาเจ้านายของอิสราเอล ความหวาดผวาทะเพราะเหตุดาบนั้นจะอยู่เหนือประชาชนของเรา เพราะฉะนั้นจึงตีที่โคนขาของเจ้าเถิด ๑๓ เพราะมีการทดลอง และอะไรเล่าถ้าดาบได้ดูหมิ่นไม่เรียวนั้น ก็จะไม่มียึก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ ๑๔ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์เถิด จงตบมือและปลอ่ยให้ดาบลงมาสองครั้ง เออ สามครั้งคือดาบสำหรับคนเหล่านั้นที่จะถูกฆ่า เป็นดาบของพวกผู้ยิ่งใหญ่ที่ถูกฆ่า ซึ่งได้เข้าไปในห้องส่วนตัว ๑๕ เพื่อว่าใจของเขาจะละลายและเพื่อซอก ปริก หัก ฟัง ของ เขา จะ ทวีคูณขึ้นอีก เราได้จ่อดาบนั้นไปที่ประตูเมืองทั้งหลายของเขาแล้ว เออ ทำเสียเหมือนอย่างกับฟ้าแลบ เขาซัดมันเพื่อจะเช่นฆ่า ๑๖ รวมกันเข้ามา ไปทางขวาเรียงแถว แล้วไปทางซ้าย ไม่ว่าหน้าของเจ้ามุ่งไปทางไหน ๑๗ เราจะทำมือของเราด้วย และเราจะระบายความโกรธของเราจนหมด เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว”

จะไม่มียัทธิในอิสราเอล จนกว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเสด็จมา

๑๘ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ๑๙ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงซัดทางไว้สองทางให้ดาบแห่งยัทธิบาบิโลนเข้ามา ทั้งสองทางให้ออกมาจากแผ่นดินเดียวกัน และจงทำป้ายบอกทาง จงทำไว้ที่หัวถนนที่เข้าไปหากรุง ๒๐ ทำทางหนึ่งให้ดาบมายังรับบาค์แห่งคนอิมโมน และมายังยูดาห์ในเยรูซาเล็มเมืองที่มีกำแพง ๒๑ เพราะ

ว่า กษัตริย์บาบิโลนยืนอยู่ที่ทางแพร่ง อยู่ที่หัวถนนสองถนน กำหนดหาคำทำนาย ท่านเขย่าลูกธนู และปรึกษาเทราฟิม ท่านมองดูที่ตบ ๒๒ โน้มมือข้างขวา ท่านมีสลากรเยรูซาเล็ม เพื่อดึงเครื่องทะเลวง เพื่อดึงเครื่องในการฆ่า เพื่อส่งเสียงตะโกน เพื่อวางเครื่องทะเลวง กำแพงเข้าที่ประตูเมือง เพื่อก่อเชิงเทิน และ ก่อ กำแพง ล้อม ๒๓ และจะเป็นเหมือนคำทำนายที่จสำหรับคนเหล่านั้นในสายตาของเขา คือคนเหล่านั้นที่ให้สัตย์ปฏิญาณแล้ว แต่ท่านจะระลึกถึงความชั่วช้าเพื่อเขาทั้งหลายจะถูกจับเอาไป ๒๔ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเจ้าได้กระทำความชั่วช้าของเจ้าให้เราระลึกได้ โดยการละเมิดของเจ้าที่เผยอออก จนบาปของเจ้าปรากฏในการกระทำทั้งสินของเจ้า เราได้ระลึกถึงเจ้า เจ้าจึงต้องถูกจับเอาไปด้วยมือ ๒๕ และเจ้า ผู้ชั่วที่ลามกคือเจ้านายอิสราเอลเอ๋ย ผู้ที่วันกำหนดมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วช้าครั้งสุดท้าย ๒๖ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงปลดผ้าโพก และถอดมงกุฎออกเสีย สิ่งต่างๆ จะไม่คงอยู่อย่างที่เคยเป็น ให้ยกย่องคนที่ต่ำขึ้น และให้กดคนที่สูงลง ๒๗ เราจะกระทำให้เป็นที่พักพิงหลาย พังทลาย พังทลาย และจะไม่มีเลยจนกว่าผู้มิสทิธิอันชอบธรรม จะมาถึง และเราจะประจานให้แก่ท่านผู้นั้น ๒๘ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย และเจ้าจงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับคนอัมโมโมน และเกี่ยวกับเรื่องนำคำหั้นของเขาทั้งหลายว่า ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งถูกชักออก เขาขัดมันเพื่อการชนฆ่า เขาให้มันตีมโลหิตเพราะมันวาววับ ๒๙ ขณะเมื่อเขาเห็นนิมิตที่จมาบอกท่าน ขณะเมื่อเขาให้คำทำนายมูสาแก่ท่าน เพื่อจะวางท่านไว้บนคอของผู้ชั่วที่ถูกฆ่า เวลากำหนดของเขามาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วช้าครั้งสุดท้าย ๓๐ เราจะให้ดาบกลับเข้าฝักอีกหรือ เราจะพิพากษาเจ้าในสถานที่ที่เจ้าถูกสร้างขึ้น ในแผ่นดินดั้งเดิมของเจ้า ๓๑ เราจะเทความกริ้วของเราเหนือเจ้า และเราจะฟันเจ้าด้วยไฟแห่งความพิโรธของเรา และเราจะมอบเจ้าไว้ในมือของคนขลาด ผู้มีฝีมือในการทำลาย ๓๒ เจ้าจะเป็นพินไว้ใส่ไฟ โลหิตของเจ้าจะอยู่กลางแผ่นดิน

จะไม่มีใครจดจำเจ้าไว้อีก เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ล้นวาจาแล้ว”

บรรดาความบาปของอิสราเอล

๒๒ ๑ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ๒ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ตัวเจ้าจะพิพากษาหรือ เจ้าจะพิพากษาเมืองที่แปดเปื้อนด้วยโลหิตนั้นหรือ เจ้าจงสั่งแดงให้เมืองนั้นเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสินของเธอ ๓ เจ้าจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า นี่เป็นเมืองที่ทำให้โลหิตตกอยู่ที่กลางตนเองเพื่อให้เวลากำหนด ของ ตน มา ถึง และเป็นเมืองที่ทำรูปเคารพ ไว้ให้ตัว มลทิน ไป ๔ เจ้ามีความชั่ว ด้วยโลหิต ที่ เจ้า กระทำ ให้ ตก นั้น และมลทินไปด้วยรูปเคารพที่เจ้ากระทำไว้ และเจ้าได้ นำ ให้ เวลา ของ เจ้า เข้า มา ใกล้ เวลา กำหนดแห่งปีของเจ้ามาถึงแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึง กระทำ เจ้า ให้ เป็น ที่ ประณาม กัน แก่ ประชาชาติ และเป็น ที่ เย้ย หยัน แก่ ประเทศทั้งหลาย ๕ ผู้ที่อยู่ไกลและที่อยู่ใกล้เจ้าจะเย้ยหยันเจ้า ผู้เป็นเมืองที่เสียชื่อและเต็มด้วยความโกลาหล ๖ เกิด เจ้านายแห่งอิสราเอลทุกคนซึ่งอยู่ในเจ้าก็โน้มไปในทางที่ทำให้โลหิตตกตามอำนาจของเขา ๗ บิดามารดาถูกเหยียดหยามอยู่ในเจ้า คนต่างดาวที่อาศัยอยู่ก็ถูกเบียดเบียนอยู่ท่ามกลางเจ้า ลูกกำพร้า พ่อและหญิงม่ายก็ถูกข่มเหงอยู่ในเจ้า ๘ เจ้าได้ดูหมิ่นสิ่งบริสุทธิ์ของเรา และลบหลู่วันสะบาโตทั้งหลายของเรา ๙ ในเจ้ามีคนที่กล่าวร้ายเพื่อ จะ ทำให้ โลหิต ตก และมีคนในเจ้าที่ รับ ประทาน บน ภูเขา มี คน กระทำ อูจาด ลามก ท่ามกลางเจ้า ๑๐ ในเจ้ามีชายบางคน ได้เห็นความเปลือยของบิดาเขา ในเจ้ามีคนที่ กระทำ หยาม เกียรติ ผู้หญิง ที่ ยัง มี มลทิน เพราะ มี ประจำ เตือน ๑๑ คนหนึ่ง กระทำ การ อันน่าสะอิดสะเอียนกับภรรยาของเพื่อนบ้าน อีก คน หนึ่ง กระทำ ให้ ลูก สะไ้ ของ ตน เป็น มลทินอย่างชั่วช้าลามก และอีกคนหนึ่งในพวกเจ้ากระทำความหยาบเกียรติน้องสาวของตัวเอง คือ ลูกสาว ของ บิดา ของ ตน ๑๒ ในเจ้า มี คน รับ สุนบน เพื่อ กระทำ ให้ โลหิต ตก เจ้าเอาดอกเบี๋ยและเอาเงินเพิ่มและทำกำไรจากเพื่อนบ้าน ของ เจ้า โดย การ บีบ บังคับ และเจ้าได้ลืมนเราเสีย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส ตั้งนี้ แลหะ ๑๓ เกิด เพราะ ฉะนั้น เรา

ได้ฟาดมือของเราลงบนผลกำไรอธรรมที่เจ้าได้ และลงบนโลหิตที่อยู่ในหมู่พวกเจ้าทั้งหลาย ^{๑๔}ใจเจ้าจะทนได้หรือ และมือของเจ้าจะแข็งแรงอยู่หรือ ในวันที่เราจะเอาเรื่องกับเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ได้ล่วงหน้าแล้ว และเราจะกระทำ ^{๑๕}เราจะให้เจ้ากระจัดกระจายไปในหมู่ประชาชาติ และกระจายเข้าไปตามประเทศต่างๆ และเราจะเผาเอาความโสโครกออกจากเจ้าเสีย ^{๑๖}เจ้าจะได้มรดกของเจ้าเพราะตัวเจ้าเอง ท่ามกลางสายตาของประชาชาติ และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์”

อิสราเอลเป็นขี้โลหะ (ความโสโครก) ในเตาหลอม

^{๑๗}และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ^{๑๘}“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สำหรับเราวงศ์วานอิสราเอลกลายเป็นขี้โลหะ เขาทั้งสิน เป็นทองสัมฤทธิ์ ดีบุก เหล็ก และตะกั่ว ในเตาหลอม เขาเป็นขี้โลหะเงินไปหมด ^{๑๙}เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเขาเป็นขี้โลหะไปเสียทั้งสินแล้ว เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไว้ท่ามกลางเยรูซาเล็ม ^{๒๐}อย่างที่คุณเขารวบรวมเงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก และตะกั่วและดีบุกไว้ในเตาหลอม เพื่อเอาไฟเผาให้มันละลาย ดังนั้นเราจะรวบรวมเจ้าด้วยความกริ้ว และด้วยความพิโรธของเรา และเราจะใส่เจ้ารวมไว้ให้เจ้าละลาย ^{๒๑}เราจะรวบรวมเจ้า และเอาเพลิงแห่งความพิโรธของเราพันเจ้า และเจ้าจะละลายอยู่ท่ามกลางนั้น ^{๒๒}เงินละลายอยู่ในเตาหลอมฉันใด เจ้าทั้งหลายจะละลายอยู่ท่ามกลางเพลิงฉันนั้น และเจ้าจะทราบว่าคุณคือพระเยโฮวาห์ที่ได้เทความกริ้วของเราลงเหนือเจ้า”

บรรดาบุโรหิต เจ้านาย ผู้พยากรณ์และประชาชนได้กระทำบาปแล้ว

^{๒๓}และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ^{๒๔}“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับแผ่นดินนั้นว่า เจ้าเป็นแผ่นดินที่ไม่ได้รับการชำระ หรือฝนมิได้ชะในวันที่พิโรธ ^{๒๕}มีการวางแผนร้ายระหว่างพวกผู้พยากรณ์ท่ามกลาง แผ่นดินนั้น เป็นเหมือนสิ่งโตคำราม ฉึกเหยื่ออยู่ เขาทั้งหลายกินชีวิตมนุษย์ เขารับทรัพย์สมบัติและสิ่งประเสริฐ

ไป เขาได้กระทำให้เกิดหญิงม่าย มีขึ้นมากมาย ท่ามกลาง แผ่นดินนั้น ^{๒๖}บุโรหิตของเขาได้ละเมิดราชบัญญัติของเรา และได้ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของเรา เขามีได้แยกแยะความแตกต่างระหว่างสิ่งที่บริสุทธิ์และสิ่งสามัญ เขามีได้แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างของมลทินและของสะอาด เขาได้ซ่อนนัยน์ตาของเขาไว้จากวันสะบาโตของเรา ดังนั้นแหละเราจึงถูกลบหลู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย ^{๒๗}เจ้านายในท่ามกลางแผ่นดินนั้นเป็นเหมือนสุนัขป่าที่ฉึกเหยื่อ ทำให้โลหิตตกทำลายชีวิตเพื่อจะเอากฎไรที่อัสตัย ^{๒๘}และผู้พยากรณ์ของแผ่นดินนั้นก็ฉาบด้วยปูนขาวให้เขาเห็นนิมิตเท็จ และให้คำทำนายมุสาแก่เขา โดยกล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้’ ในเมื่อพระเยโฮวาห์มิได้ตรัสเลย ^{๒๙}ประชาชนแห่งแผ่นดินกระทำการบีบคั้นและกระทำโจรกรรม เออ เขาบีบบังคับคนยากจนและคนขัดสน และบีบบังคับคนต่างด้าวอย่างอยุติธรรม ^{๓๐}และเราก็แสวงหาสักคนหนึ่งในพวกเขาซึ่งจะสร้างรั้วต้นไม้และยืนอยู่ในช่องโหว่ต่อหน้าเราเพื่อแผ่นดินนั้น เพื่อเราจะมิได้ทำลายมันเสีย แต่ก็หาไม่ได้สักคนเดียว ^{๓๑}ฉะนั้นเราจึงเทความกริ้วของเราลงเหนือเขา เราได้เผาผลาญเขาด้วยเพลิงพิโรธของเรา เราได้ตอบสนองตามการประพฤติของเขาเหนือศีรษะเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ”

คำอุปมาเรื่องพี่สาวน้องสาวสองคน

^๑พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ^๒“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย มีผู้หญิงสองคน เป็นบุตรสาว มารดาเดียวกัน ^๓เธอเล่นซู้ในอียิปต์ เธอเล่นซู้ตั้งแต่วางๆ ณ ที่นั้นถิ่นของเธอถูกเคล้าคลึง และอกพรหมจารีของเธอก็ถูกจับต้อง ‘คนที่ซื้อโอโฮลาห์และโอโฮลิบัทเป็นพี่น้องสาว ทั้งสองมาเป็นของเรา ทั้งสองเกิดบุตรชายหญิง เรื่องชื่อนั้น โอโฮลาห์คือสะมาเรีย และโอโฮลิบัทคือเยรูซาเล็ม ^๔โอโฮลาห์เล่นซู้เมื่อเธอเป็นของเรา เธอหลุมหลงพวกคนรักของเธอคืออัสซีเรียเพื่อนบ้านของเธอ ^๕ซึ่งแต่งกายสีม่วง และเป็นเจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชาทุกคนเป็นชายหนุ่มที่พึงปรารถนา พลมาซีมา ^๖เธอเล่นซู้กับคนเหล่านี้ ซึ่งเป็นบุคคลที่คัดเลือกแล้วของอัสซีเรียทุกคน และเธอ

ก็กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพของทุกคนที่เธอลุ่มหลงนั้น ^๘ เธอมิได้เลิกการเล่นซู้ซึ่งเธอได้นำมาจากอียิปต์ เพราะว่าเมื่อยังสาวอยู่คนหนุ่มก็เข้านอนกับเธอ และจับต้องอกพรหมจารีของเธอ และเทวาคะของเขาให้แก่เธอ ^๙ เพราะฉะนั้นเราจึงมอบเธอให้ตกอยู่ในมือพวกคนรักของเธอ คือในมือคนอัสซีเรียซึ่งเธอลุ่มหลงนั้น ^{๑๐} ผู้เหล่านี้เผยความเปลือยเปล่าของเธอ เขาจับบุตรชายหญิงของเธอ และฆ่าเธอเสียด้วยดาบ เธอจึงเป็นคำเยาะเย้ยท่ามกลางผู้หญิงทั้งหลาย ในเมื่อได้พิพากษาลงโทษเธอแล้ว ^{๑๑} เมื่อโอโฮลีบาห์น้องสาวของเธอเห็นเช่นนั้น เธอก็ทราบดีเสียยิ่งกว่าพี่สาวในเรื่องการลุ่มหลง และในการเล่นซู้ซึ่งทราบดีเสียยิ่งกว่าพี่สาว ^{๑๒} เธอลุ่มหลงอัสซีเรียเพื่อนบ้านของเธอ เจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ซึ่งต่างเกราะเต็ม พลม้าขี่ม้าทุกคนเป็นชายหนุ่มที่พึงปรารถนา ^{๑๓} และเราเห็นว่าเธอมีมลทินเสียแล้ว เธอทั้งสองก็เดินทางเดียวกัน ^{๑๔} แต่เธอยังเล่นซู้ยิ่งขึ้นเมื่อเธอเห็นรูปคนอยู่บนผนัง เป็นรูปคนเคลเดียเขียนด้วยสีแดงเข้ม ^{๑๕} มีเข็มขัดคาดเอว มีผ้าโพกศีรษะชายห้อยอยู่ ทุกคนเป็นเหมือนนายทหาร เป็นรูปชวาบาบิโลน ซึ่งแผ่นดินเดิมของเขาคือเคลเดีย ^{๑๖} เมื่อเธอเห็นรูปนั้นก็ลุ่มหลงเขาเสียแล้ว และส่งผู้สื่อสารไปหาเขาที่เคลเดีย ^{๑๗} ชวาบาบิโลนก็มาหาเธอถึงเตียงรัก และเขาก็กระทำให้เธอเป็นมลทินด้วยวาคะของเขา หลังจากที่เธอโลโครกกับเขาแล้ว จิตใจเธอก็เบื่อหน่าย ^{๑๘} เมื่อเธอได้ทำการเล่นซู้เสียอย่างเปิดเผย และเธอสำแดงความเปลือยเปล่าของเธอ จิตใจเราก็เบื่อหน่ายเธอ อย่างที่จิตใจเราเบื่อหน่ายพี่สาวของเธอ ^{๑๙} ถึงกระนั้นเธอยังทิวการเล่นซู้ของเธอขึ้นอีก โดยหวนระลึกถึงเมื่อครั้งยังสาวอยู่ เมื่อเธอเล่นซู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ^{๒๐} เธอลุ่มหลงซู้ของเธอที่นั่น ลำเนื้อของเขาก็เหมือนของลา และของเขาก็เหมือนของม้า ^{๒๑} ดังนี้แหละ เจ้าก็อาลัยในวาคะเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ เมื่อคนอียิปต์จับต้องอกของเจ้า และเคล้าคิ่งหัวนมสาวของเจ้า” ^{๒๒} เพราะฉะนั้นโอโฮลีบาห์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนินว่า “ดูเถิด เราจะเฝ้าคนรักที่จิตใจเจ้าเบื่อหน่ายแล้วนั้นให้มาสู่เจ้า และเราจะนำเขามาสู่เจ้าจากทุกด้าน ^{๒๓} มีคนบาบิโลนและคนเคลเดียทั้งสิ้น เปโซดและโซอา และ

โคอา ทั้งคนอัสซีเรียทั้งสิ้นด้วย เป็นคนหนุ่มที่พึงปรารถนา เจ้าเมือง ผู้บังคับบัญชาทั้งสิ้นเป็นนายทหารและผู้มีชื่อเสียง ทุกคนขี่ม้า ^{๒๔} เขาจะมาต่อสู่เจ้า มีรถรบ เกวียนและล้อเลื่อน และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เขาจะตั้งตนต่อสู่เจ้าทุกด้าน ด้วยดงและโล และหมวกเหล็ก และเราจะมอบการพิพากษาต่อหน้าเขา และเขาทั้งหลายจะพิพากษาเจ้าตามหลักการพิพากษาของเขาทั้งหลาย ^{๒๕} และเราจะมุ่งความรื้อร่นของเราต่อสู่เจ้า และเขาจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกรี้ยวกราด เขาจะตัดจมูกและตัดหูของเจ้าออกเสีย และผู้ที่รอดตายจะล้มลงด้วยดาบ เขาจะจับบุตรชายและบุตรสาวของเจ้า และคนที่รอดตายของเจ้าจะถูกเผาด้วยไฟ ^{๒๖} เขาจะถอดเอาเสื้อของเจ้าออก และนำเอาเครื่องรูปพรรณงามๆ ของเจ้าไปเสีย ^{๒๗} เราจะให้วาคะและการเล่นซู้ซึ่งเจ้านำมาจากแผ่นดินอียิปต์สูญสิ้นลง เพื่อเจ้าจะมีได้ยหน้าขึ้นดูคนอียิปต์และระลึกถึงเขาอีกต่อไป ^{๒๘} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนินว่า ดูเถิด เราจะมอบเจ้าไว้ในมือของผู้ที่เจ้าเกลียดชัง ในมือของผู้เหล่านั้นที่จิตใจเจ้าเบื่อหน่าย ^{๒๙} และเขาทั้งหลายจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกลียดชัง และจะริบเอาบรรดาผลแห่งการทำงานของเจ้าไปเสีย และจะทิ้งเจ้าไว้ให้เปลือยเปล่าและล่อนจ้อน จะต้องเปิดเผยความเปลือยเปล่า วาคะ และการ เล่นซู้ ของ เจ้า ^{๓๐} เราจะทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า เพราะเจ้าเล่นซู้ตามประสาชาติ และเพราะเจ้ากระทำตัวของเจ้าให้มัวหมองไปด้วยรูปเคารพของเขากันหลาย ^{๓๑} เจ้าดูเนิ่นตามทางแห่งพี่สาวของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะมอบถ้วยของเธอใส่มือเจ้า ^{๓๒} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนินว่า เจ้าจะต้องดื่มจากถ้วยของพี่สาวเจ้า ซึ่งลึกและใหญ่ เจ้าจะเป็นที่หัวเราะเยาะและถูกสบประมาทเพราะถ้วยนั้นจุ่มมาก ^{๓๓} เจ้าจะเต็มไปด้วยความมึนเมาและความเศร้าโศกเสียใจ ด้วยถ้วยแห่งความน่าสะพรึงกลัวและการรกร้างว่างเปล่า ถ้วยแห่งสะมาเรีย พี่สาวของเจ้า ^{๓๔} เจ้าจะดื่มและดื่มจนเกลี้ยง เจ้าจะแทะเศษถ้วยและฉีกอกของเจ้าเสีย เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนินว่า แลละ ^{๓๕} เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนินว่า เพราะเจ้าลืมนเราและเหวี่ยงเราไปไว้เบื้องหลังเจ้า

เสีย เพราะฉะนั้นเจ้าจงรับโทษระคะและการ
 เล่นซู้ของเจ้าเถิด” ^{๓๖}พระเยโฮวาห์ตรัสกับ
 ข้าพเจ้ายิ่งกว่านั้นอีกว่า “บุตรแห่งมนุษย์
 เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาไอโฮลาห์และไอโฮลิบาร์ท
 หรือ จงประกาศให้เขาทราบถึง การกระทำ
 อันน่าสะอิดสะเอียนของเขา ^{๓๗}เพราะว่าเธอ
 ได้กระทำการล่วงประเวณี และโลหิตอยู่ใน
 มือของเธอ เธอกระทำการล่วงประเวณีกับ
 รูปเคารพของเธอ และเธอยังถวายบุตรชาย
 ซึ่งเธอบังเกิดให้แก่เรานั้นให้ลุยไฟเพื่อเผา
 ผลาญเขาเสีย ^{๓๘}ยิ่งกว่านั้นอีก เธอได้กระทำ
 เช่นนี้แก่เรา คือเธอได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์
 ของเราเป็นมลทินในวันเดียวกัน และลบหลู่
 วันสะบาโตของเรา ^{๓๙}คือ ขณะที่เธอฆ่า
 ลูกของเธอเป็นเครื่องบูชารูปเคารพ ในวัน
 นั้นเธอก็เข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา และ
 กระทำสถานที่นั้นให้เป็นมลทิน ดูเถิด เธอ
 กระทำสิ่งเหล่านี้ในนิเวศของเรา ^{๔๐}ยิ่งกว่า
 นั้นอีก เธอยังได้ให้ไปหาผู้ชายมาจากเมือง
 ไกล คือเธอใช้ผู้สื่อสารไปหา และดูเถิด เขาก็
 มา เธอก็ชำระตัวของเธอ เธอทาตาของเธอ
 และแต่งกายของเธอด้วยเครื่องประดับ เพื่อ
 คนเหล่านั้น ^{๔๑}เธอเนืองยูนั่งอันสูงศักดิ์ มี
 โต๊ะวางอยู่ข้างหน้า ซึ่งเป็นโต๊ะที่เจ้าได้วาง
 เครื่องหอม และน้ำมันของเรา ^{๔๒}เสียงของ
 ประชาชนที่ ปลอย ตัว ก็ ดัง อยู่กับ เธอ พร้อม
 กับ คน สามัญ เขา นำ คน เส-บา มา จาก ถิ่น
 ทูรกันดาร ด้วย และเขาเอากำไล มือสวมที่
 มือของผู้หญิง และสวมมงกุฏงามๆบนศีรษะ
 ของเธอทั้งสอง ^{๔๓}เราจึงกล่าวเรื่องเธอ ผู้ที่
 ร่วงโรยโดยการล่วงประเวณีว่า เขายังเล่น
 ซู้กับเธอหรือ และเธอยัง เล่นซู้กับเขาหรือ
^{๔๔}เพราะ ชาย เหล่า นั้น ยัง เข้าหา เธอ อย่าง
 เดียวกับ ผู้ชาย เข้าหา หญิง ที่เป็น โสเภณี ดัง
 นั้นเขาก็เข้าหาไอโฮลาห์กับไอโฮลิบาร์ทซึ่งเป็น
 หญิงมีราคะ ^{๔๕}แต่คนชอบธรรมจะพิพากษา
 เธอด้วยคำพิพากษาอันควรตกแก่หญิงผู้ล่วง
 ประเวณี และด้วยคำพิพากษาอันควรตกแก่
 หญิงผู้กระทำให้โลหิตตก เพราะเธอเป็นหญิง
 ล่วงประเวณี และเพราะโลหิตอยู่ในมือของ
 เธอ ^{๔๖}เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส
 ดังนี้ว่า จงนำกองทัพ มาสู้กับ เธอ ทั้ง สอง นี้
 และเราจะมอบเธอไว้แก่ความครั่นคร้ามและ
 การถูกริบ ^{๔๗}และกองทัพจะเอาหินขว้างเธอ
 และฆ่าเธอเสียด้วยดาบ เขาจะฆ่าบุตรชาย
 หญิงของเธอ และเผาเรือนทั้งหลายของเธอ

เสียด้วยไฟ ^{๔๘}ดังนั้นแหละ เราจะให้ราคะใน
 แผ่นดินนั้นสูญสิ้นเสียก็ เพื่อผู้หญิงทั้งหลาย
 จะได้รับความตกเดือนและไม่ประพฤติระคะ
 อย่างที่เจ้าได้กระทำแล้วนั้น ^{๔๙}ส่วนราคะ
 ของเจ้านั้นเจ้าจะต้องรับโทษ และเจ้าจะต้อง
 รับโทษเรื่องการบูชารูปเคารพอย่างบาปหนา
 ของเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นองค์พระผู้
 เป็นเจ้าพระเจ้า”

คำอุปมาเรื่องหม้อน้ำที่ต้มอยู่

๒๔ ^๑เมื่อ วันที่ สิบ เดือน ที่ สิบ ปี ที่ เจ้า
 ข้าพเจ้า อีก ว่า ^๒“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จง
 เขียนชื่อของวันนี้ไว้ วันที่ที่เดียว กษัตริย์
 บาบิโลนล้อม เยรูซาเล็ม ในวันนี้อเอง ^๓และ
 จงกล่าวคำอุปมาแก่วงศ์วานที่มักกบฏ และ
 พูดกับเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส
 ดังนี้ว่า จงตั้งหม้อไว้ ตั้งไว้ชั้ เทน้ำใส่หม้อ
 ด้วย ^๔ใส่หินเนื้อเข้าไป เอาหินเนื้อดีจ คือ
 เนื้อโคขนานและเนื้อสันขาหน้า เลือกกระดูก
 ดีมาใส่ให้เต็ม ^๕จงเลือกแกะที่ ดีที่สุด มาตัว
 หนึ่ง ใช้กระดูกเหล่านั้นเป็นฟืนไว้ต้มนั้น จง
 ต้มให้ดี เพื่อเคี้ยวกระดูกที่อยู่ในนั้นด้วย
^๖เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส
 ดังนี้ว่า วิบัติแก่กรุงที่ชุ่มโลหิต วิบัติแก่หม้อ
 ที่ขึ้นสนิม ข้างในและซึ่งสนิมมิได้หลุดออก
 มา จงเอาเนื้อออกทีละชิ้นๆ อยู่จับสุลากเลย
^๗เพราะว่าโลหิตที่เธอกระทำให้ตกนั้นยังอยู่
 ท่ามกลางเธอ เธอวางไว้บนหิน เธอมิได้เทลง
 ดิน เพื่อเอาฝุ่นกลบไว้ ^๘เราได้วางโลหิตที่เธอ
 ทำให้ตกนั้นไว้บนก้อนหิน เพื่อมิให้ปิดโลหิต
 นั้นไว้ เพื่อรู้ความพิโรธ และทำการแก้แค้น
^๙เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส
 ดังนี้ว่า วิบัติแก่กรุงที่ชุ่มโลหิต เราจะทำ
 ให้กองไฟนั้นใหญ่ขึ้นด้วย ^{๑๐}จงสูมฟืนเข้าไป
 และก่อไฟขึ้น ต้มเนื้อให้ดี แล้วปรุงแต่งให้
 อร่อย และปล่อยกระดูกให้ใหม่ ^{๑๑}และวาง
 หม้อเปล่าไว้บนถ่าน เพื่อให้ทองสัมฤทธิ์นั้น
 ร้อนและไหม้ ให้ความโสโครกละลายเสียใน
 นั้น ให้สนิมของมันไหม้ไฟ ^{๑๒}เธอกระทำตัว
 ของเธอเห็น้อยด้วยการมูสาต่างๆ สนิมที่หน้า
 ของเธอก็ไม่หลุดออกไปจากเธอ สนิมนั้นจะ
 ต้องอยู่ในไฟ ^{๑๓}ราคะของเจ้าโสโครก เพราะ
 ว่าเราได้ชำระเจ้าแล้ว แต่เจ้าไม่ชำระตัว เจ้า
 จะไม่ถูกชำระจากความโสโครกของเจ้าอีก
 ต่อไป จนกว่าเราจะระบายนความแกรียวกราด

ของเราออกเหนือเจ้าจนหมด ^{๑๔}เราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาแล้ว จะเป็นไปอย่างนั้นเราจะกระทำเช่นนั้น เราจะไม่ถอยกลับ เราจะไม่สงวนไว้ และเราจะไม่เปลี่ยนใจ เขาจะพิพากษาเจ้าตามวิธีการและการกระทำของเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

ภรรยาของเอเสเคียลเสียชีวิต

^{๑๕}พระวจนะ ของ พระ เย โฮ วาห์ มายังข้าพเจ้าอีกว่า ^{๑๖}“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะเอาสิ่งที่พอลดาของเจ้า ไปเสียจากเจ้า ด้วยการ ประหาร เสียแล้ว ถึง กระนั้นเจ้าก็อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้ หรือให้น้ำตาตก ^{๑๗}จงอดกลั้น ไม่คร่ำครวญเถิด อย่าไว้ทุกข์ให้คนที่ตาย จง โปก ผ้ำ ของ เจ้า และสวม รองเท้า ของ เจ้า อย่า ปิด ริม ฝีปาก หรือ รับ ประทานอาหารของมนุษย์” ^{๑๘}ดังนั้นข้าพเจ้าจึง พุด กับ ประชาชน ตอน เช้า และ ภรรยา ของ ข้าพเจ้า ก็ ลิน ชีวิต ตอน เย็น รุ่ง เช้า ขึ้น ข้าพเจ้าก็กระทำอย่าง ที่ข้าพเจ้ารับพระบัญชา ^{๑๙}ประชาชน ก็ ถาม ข้าพเจ้า ว่า “ท่าน จะ ไม่บอกเราทั้งหลายหรือ ว่า สิ่งนี้มีความหมายอะไรแก่เรา ซึ่งท่านกระทำเช่นนี้” ^{๒๐}แล้ว ข้าพเจ้าก็ พุด กับ เขา ว่า “พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ^{๒๑}จงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะลบหลู่สถานบริสุทธิ์ของเราอันเป็นความ ล้ำเลิศ ใน อำนาจ ของ เจ้า ความปรารถนาแห่งตาของเจ้า และสิ่ง ที่จิตวิญญูณ ของ เจ้า ห่วงใย บุตรชายหญิง ของ เจ้า ซึ่ง เจ้า ทิ้ง ไว้ เบื้องหลัง จะ ล้มลง ด้วย ดาบ ^{๒๒}และ เจ้า ทั้ง หลาย จะ กระทำ อย่าง ที่ เรากำหนด เจ้า จะ ไม่ ปิด ริม ฝีปาก หรือ รับ ประทานอาหารของมนุษย์ ^{๒๓}ผ้า โปก จะ อยู่ บน ศีรษะ ของ เจ้า และ รองเท้า จะ อยู่ ที่ เท้า ของ เจ้า เจ้า จะ ไม่ ไว้ทุกข์หรือร้องไห้ แต่เจ้า จะ หลุดลง เพราะ ความ ชั่วช้า ของ เจ้า และ จะ โอด ครวญ แก่ กัน และ กัน ^{๒๔}เอเสเคียล จะ เป็น เครื่องหมาย สำคัญ แก่ เจ้า ทั้ง หลาย ดังนั้น เขา ได้ กระทำ สิ่งใด เจ้า จะ กระทำ อย่าง นั้น ทุกอย่าง เมื่อ เหตุการณ์ เหล่า นั้น มา ถึง เจ้า จะ ได้ ทราบ ว่า เรา คือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ^{๒๕}และ เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ในวันที่เราเอาที่กำบังเข้มแข็งของเขาทั้งหลายออกไป อันเป็นความ ร่าเริง และเป็นสง่าราศีของเขา

สิ่งที่พอลดาของเขาทั้งหลาย และสิ่งที่ใจของเขาปรารถนา ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเขา ^{๒๖}ในวันนั้น ผู้หนึ่งภัยจะมาหาเจ้า เพื่อจะรายงานข่าวให้เจ้าได้ยินเอง ^{๒๗}ในวันนั้นปากของเจ้าจะหายไปต่อหน้าผู้หนึ่งภัย และเจ้าจะพุดและจะไม่เป็นไปอีกต่อไป ดังนั้นเจ้าจะเป็นหมายสำคัญสำหรับเขา และเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์”

การพิพากษาลงโทษคนอัมโมน

๒๕ ^๑พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ^๒“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย มุ่งหน้าของเจ้าไปยังคนอัมโมน และจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา ^๓จงกล่าวแก่คนอัมโมนว่า จงฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้ากล่าว ว่า ‘อ้าฮา’ เหนือสถานบริสุทธิ์ของเรา เมื่อ ที่ นั้น ถูก ลบหลู่ และเหนือแผ่นดินอิสราเอลเมื่อแผ่นดินนั้นรกร้างไป และเหนือวงศ์วานยูดาห์เมื่อต้องตกไปเป็นเชลย ^๔เพราะฉะนั้น ดูเถิด เรา จะ มอบ เจ้า ให้ แก่ ประชาชน ทาง ทิศ ตะวัน ออก ให้ เป็น กรรมสิทธิ์ เขาจะตั้งปราสาททั้งหลายท่ามกลางเจ้า และสร้างที่อยู่ของเขา ท่ามกลางเจ้า เขาทั้งหลายจะรับประทานผลไม้ของเจ้า และจะดื่ม นานม ของ เจ้า ^๕เราจะกระทำให้เมืองรับบาห์เป็นทุ่งหญ้าสำหรับอูฐ และทำให้ที่ของคนอัมโมนเป็นคอกสำหรับฝูงแพะแกะ แล้วเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ^๖เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส ดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้ ตบมือ และ กระทับ เท้า และ ปิด ติ้ว ใจ คิด ร้าย ต่อ แผ่นดินอิสราเอล ^๗เพราะฉะนั้น ดูเถิด เรา ได้ ยื่น มือ ของ เรา ออก ต่อ ผู้ เจ้า และ จะ มอบ เจ้า ไว้ แก่ ประชาชน ทั้งหลาย ให้ เป็น ของ ริบ และ เรา จะ ตัด เจ้า ออก เสีย จาก ประชาชาติ ทั้ง หลาย และ เรา จะ กระทำ ให้ เจ้า พิณาต ไป จาก ประเทศ ต่าง ๆ เรา จะ ทำ ลาย เจ้า แล้ว เจ้า จะ ทราบ ว่า เรา คือ พระเยโฮวาห์

การพิพากษาลงโทษคนโมอับ

^๘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส ดังนี้ว่า เพราะโมอับและเสอีร์กล่าวว่า ‘ดูเถิด วงศ์วานยูดาห์ก็เหมือนประชาชาติอื่น ๆ ทั้งสิ้น’ ^๙เพราะฉะนั้น ดูเถิด เรา จะ เปิด ไหล่ เขา โมอับ จน ไม่มี เมือง เหลือ คือ เมือง ของ เขา จาก ด้าน นั้น สง่าราศี ของ ประเทศ นั้น คือ เมือง

เบธเยซีโมท เมืองบาอัลเมโอนและเมืองคิรียาธาอิม ^{๑๐}เราจะมอบเมืองเหล่านั้นให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกพร้อมกับคนอัมโมนให้เป็นกรรมสิทธิ์ เพื่อว่าจะไม่มีใครนึกถึงคนอัมโมนอีกในท่ามกลางประชาชาติ ^{๑๑}และเราจะพิพากษาลงโทษไมอับ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์

การพิพากษาลงโทษคนเอโดม

^{๑๒}องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเอโดมได้ประพฤติอย่างแค้นต่อวงศ์วานของยูดาห์ และได้กระทำความชั่วหนักหนาในการที่แค้นเขา ^{๑๓}เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือเอโดมด้วย และจะตัดคนและสัตว์ออกเสียจากเมืองนั้น และเราจะกระทำให้เมืองนั้นรกร้าง ตั้งแต่เมืองเทมาน และชาวเมืองเดดานก็จะล้มลงด้วยดาบ ^{๑๔}และเราจะวางการแค้นของเราลงเหนือเมืองเอโดมด้วยมือของอิสราเอล ประชาชนของเรา และเขาจะกระทำตามความกริ้วและความพิโรธของเราในเมืองเอโดม และเขาจะทราบถึงการแค้นของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ

การพิพากษาลงโทษคนฟีลิสเตีย

^{๑๕}องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าคนฟีลิสเตียได้กระทำอย่างแค้น และทำการแค้นด้วยใจคิดร้ายหมายทำลาย เพราะเกลียดชังแต่หนหลัง ^{๑๖}เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือคนฟีลิสเตีย และเราจะตัดคนเคเรื่ออก และทำลายคนที่เหลืออยู่ตามฝั่งทะเลนั้นเสีย ^{๑๗}เราจะกระทำการแค้นใหญ่ยิ่งเหนือเขาด้วยการตีเตียนอย่างรุนแรง แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้วางการแค้นของเราไว้เหนือเขา”

การพิพากษาลงโทษที่จะมาสู่เมืองไทร

^๑อยู่มาในวันต้นเดือนปีที่สิบเอ็ด พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ^๒“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะว่าเมืองไทรได้พุดเกี่ยวพันกับเยรูซาเล็มว่า ‘อ้าฮา ประตูเมืองของชนชาติทั้งหลายหักเสียแล้ว มันเปิดกว้างไว้รับข้า มันร้างเปล่า

แล้ว ข้าจะบริบูรณ์ขึ้น’” ^๓เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด โอเมืองไทรเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และจะนำประชาชาติเป็นอันมากมาต่อสู้อเจ้า ดูเถิดทะเลกระทำให้คลื่นของมันขึ้นมา ^๔เขาทั้งหลายจะทำลายกำแพงเมืองไทร และพังทลายหอคอยของเมืองนั้นเสีย และเราจะขุดดินเสียจากเมืองนั้น กระทำให้หอยปูนยอดของศิลา ^๕เมืองนั้นจะเป็นที่สำหรับตากอวนอยู่กลางทะเล เพราะเราได้ล้นน้จากแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ตรัส และเมืองนั้นจะเป็นของปล้นแห่งบรรดาประชาชาติ ^๖และพวกธิดาของเมืองนี้ซึ่งอยู่บนแผ่นดินใหญ่จะต้องถูกฆ่าเสียด้วยดาบ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ^๗เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเนบุดัตเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลน ผู้เป็นจอมกษัตริย์มายังเมืองไทรจากทิศเหนือ พร้อมทั้งม้าและรถรบกับพลม้าและกองทหารกับคนมากมาย ^๘ท่านจะฆ่าธิดาของเจ้าบนแผ่นดินใหญ่เสียด้วยดาบ ท่านจะก่อกำแพงล้อมเจ้าไว้และก่อเชิงเทินทำด้วยตังต่อสู้อกับเจ้า ^๙ท่านจะตั้งเครื่องทะเลงต่อสู้อกับกำแพงของเจ้า และท่านจะเอาชวานของท่านพันหอคอยของเจ้าลง ^{๑๐}ม้าของท่านมากมายจนฝุ่นม้าตลบคลุมเจ้าไว้ กำแพงเมืองของเจ้าจะสิ้นสะเทือนด้วยเสียงพลม้าและล้อเลื่อนและรถรบ เมื่อท่านจะยกเข้าประตูเมืองของเจ้าอย่างกับคนเดินเข้าเมืองเมื่อเมืองนั้นแตกแล้ว ^{๑๑}ท่านจะย่ำที่ถนนทั้งปวงของเจ้าด้วยกบม้า ท่านจะฆ่าชนชาติของเจ้าเสียด้วยดาบ และเสาอันแข็งแรงของเจ้าจะล้มลงถึงดิน ^{๑๒}ทรัพย์สินสมบัติของเจ้าเขาทั้งหลายจะเอาเป็นของริบ และสินค้าของเจ้าเขาจะเอามาเป็นของปล้น เขาจะพังกำแพงของเจ้าลง และจะทำลายบ้านอันพิงใจของเจ้าเสีย หินไม้ และดินของเจ้านั้นเขาจะโยนทิ้งเสียกลางน้ำ ^{๑๓}เสียงเพลงของเจ้านั้นเราก็จะให้หยุด และเสียงพิณเขาคู่ของเจ้าจะไม่ได้ยินอีก ^{๑๔}เราจะกระทำให้อยู่บนยอดของศิลา เจ้าจะเป็นสถานที่สำหรับตากอวน จะไม่มีใครสร้างเจ้าขึ้นใหม่เลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ล้นน้จากแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ ^{๑๕}องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แก่เมืองไทรว่า เกาะต่างๆจะมีได้สิ้นสะเทือนด้วยเสียงที่เจ้าล้ม

๒๖

เมื่อผู้บาดเจ็บร้องครวญคราง เมื่อการเข่นฆ่าได้เกิดอยู่ท่ามกลางเจ้าหรือ ^{๑๖} แล้วเจ้านายทั้งสี่คนที่ทะเลจะก้าวลงมาจากบัลลังก์ และเปลื้องเครื่องทรงออก และปลดเครื่องแต่งตัวที่ปักออกเสีย และจะเอาความสันทัดมาเป็นเครื่องทรง จะประทับอยู่บนพื้นดินและสนอยู่ทุกขณะและหวาดกลัวเพราะเจ้า ^{๑๗} ท่านเหล่านั้นจะเปล่งเสียงบทร่ำครวญเรื่องเจ้า และกล่าวแก่เจ้าว่า ‘ผู้มีพลเมืองเป็นชาวทะเลสาบ เจ้าถูกทำลายแล้ว เจ้าเป็นเมืองที่มีชื่อเสียง เจ้าเป็นเมืองแข็งกล้าอยู่ที่ทะเล ทั้งเจ้าและชาวเมืองของเจ้าว่า ถึงคนที่นั่นแล้วเจ้าให้เขากลับ ^{๑๘} บัดนี้ เกาะทั้งหลายก็จะสิ้นสะเทือนในวันที่เจ้าล้มลง เออ บรรดาเกาะที่อยู่ในทะเลก็จะกลัวเพราะเจ้าสิ้นไปเสีย’ ^{๑๙} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อเราจะกระทำให้เจ้าเป็นเมืองรกร้างเหมือนอย่างเมืองที่ไม่มีคนอาศัย เมื่อเราจะนำทะเลลึกมาท่วมเจ้า และนำมากหลายจะคลุมเจ้าไว้ ^{๒๐} แล้วเราจะนำเจ้าลงไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนคนตาย ไปอยู่กับคนสมัยเก่า และจะปล่อยให้เจ้าอยู่ที่โลกบาดาล ในสถานที่ที่โดดเดี่ยวอ้างว้างมาแต่โบราณ พร้อมกับผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย เพื่อว่าจะไม่มีใครอาศัยอยู่ในเจ้า และเราจะตั้งสง่าราศีในแผ่นดินของคนเป็น ^{๒๑} เราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่น่าครั่นคร้าม จะไม่มีเจ้าอีกแล้ว ถึงใครจะมาหาเจ้า เขาจะมาหาเจ้าไม่พบอีกต่อไปเป็นนิตย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ”

**บทคร่ำครวญเรื่องเมือง
ไทรเซ (ว ๑๘:๑-๒๔)**

๒๗ ^๑ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ^๒ “เจ้าบุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทร่ำครวญเรื่องเมืองไทรเซ ^๓ และจงกล่าวแก่เมืองไทรเซ โอ ผู้อยู่ที่ทางเข้าสู่ทะเลเอ๋ย เป็นพ่อค้าแห่งชนชาติทั้งหลายที่อยู่ตามเกาะต่างๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า โอ เมืองไทรเซเอ๋ย เจ้าได้กล่าวว่า ‘ข้านี้มีความงดงามพร้อมสรรพ’ ^๔ พรหมแดนของเจ้าอยู่ที่กลางทะเล ผู้ก่อสร้างได้กระทำให้ความงดงามของเจ้าพร้อมสรรพ ^๕ กระดานเรือของเจ้าทั้งสิ้นเขาทำด้วยไม้สนสามใบมาจากเสนีร์ เขาเอาไม้สนสีดาร์มาจากรเลบานอนทำเป็นเสากระโดงให้เจ้า ^๖ เอาไม้

โอ๊กแห่งเมืองบาซานมาทำเป็นกระเชียงของเจ้า หมู่คนอาเซอร์ทำแท่นฝังด้วยงาช้างซึ่งมาจากเกาะคีทิม ^๗ ส่วนใบของเจ้านั้น ทำด้วยผ้าปานปักเนื้อละเอียดจากอียิปต์ ส่วนสิ่งที่คลุมไว้เหนือเจ้านั้น เป็นสีฟ้าสีม่วงมาจากเกาะต่างๆแห่งเมืองเอลิซาห์ ^๘ ชาวเมืองไซดอนและเมืองอาร์วัตเป็นฝึกรรเชียงของเจ้า โอ ไทรเซ นักปราชญ์ของเจ้าอยู่ในเจ้า เขาเป็นต้นหนของเจ้า ^๙ ผู้ใหญ่ของเมืองเกบาลและนักปราชญ์ของเมืองนี้ก็อยู่ในเจ้าเป็นช่างไม้ประจำเรือให้เจ้า บรรดาเรือทะเลทั้งสิ้นพร้อมทะเลสาบก็อยู่ในเจ้าเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้ากับเจ้า ^{๑๐} ชาวเปอร์เซีย และลูด และฟูด ก็อยู่ในกองทัพของเจ้า เขาทั้งหลายเป็นทหารของเจ้า เขาแขวนโล่และหมวกเหล็กในเจ้า เขากระทำให้เจ้ามีสง่า ^{๑๑} ชาวอาร์วัตพร้อมกับทหารของเจ้าอยู่บนกำแพงโดยรอบ ชาวคามัดอยู่ในหอคอยของเจ้า เขาแขวนโล่ไว้ตามกำแพงของเจ้าโดยรอบ เขากระทำให้ความงามของเจ้าพร้อมสรรพ ^{๑๒} ทารกิชไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีทรัพย์มากมายหลายชนิด เขาเอาเงิน เหล็ก ดีบุก และ ตะกั่ว มาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า ^{๑๓} เมือง ยาวาน ทุบัล และ เมเซค ค้าขายกับเจ้า เขาแลกเปลี่ยนคนและภาชนะทองสัมฤทธิ์กับสินค้าของเจ้า ^{๑๔} วงศ์วานไทการมาห์เอามา ม้าศึก และ ล่อ มาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า ^{๑๕} ชาวเดดานทำการค้าขายกับเจ้า เกาะต่างๆเป็นอันมากเป็นตลาดประจำของเจ้า เขาช่างช่าง และ ไม้แกะกลึงมาเป็นค่าของสินค้า ^{๑๖} เมืองซีเรียไปมาค้าขายกับเจ้า เพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เขาเอามรกต ผ้าสีม่วง ผ้าปัก ป่านเนื้อละเอียด หินประกาย และ โมรามาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า ^{๑๗} ยูดาห์และแผ่นดินอิสราเอลก็ค้าขายกับเจ้า เขาเอาข้าว สาลี เม็องมินนิท และ เม็องปานาง นำฝิ่ง น้ำมัน พิมเสน มาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า ^{๑๘} ตามัสกัสไปมาค้าขายกับเจ้า เพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เพราะทรัพย์มากมายหลายชนิดของเจ้า มีเหล้าองุ่นเฮลโบน และขนแกะขาว ^{๑๙} ดานและยาวานมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า เขาเอาเหล็กหล่อ การบูร ตะเคียวมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า ^{๒๐} เมืองเดดานค้าขายกับเจ้าในเรื่องเสื้อผ้าอันมีค่าสำหรับบุหลารถรบ ^{๒๑} เมืองอาระเบียและเจ้านายทั้งหลายของเมืองเคดาร์ เป็นพ่อค้าขาประจำในเรื่อง

ลูก แกะ แกะ ผู้ แพะ เขาไป มาค้าขายกับ
 เจ้า ใน เรื่อง เหล่านี้ ^{๒๒}พ่อค้า ทั้ง หลาย ของ
 เมือง เซบา และ เมือง ราอามาห์ ก็ค้าขายกับ
 เจ้า เขาเอา เครื่อง เทศ ชนิด ดีๆ ทั้ง สิน และ
 เพชรพลอยทุกชนิด และทองคำมาแลกเปลี่ยนค้ำ
 กับเจ้า ^{๒๓}เมืองฮาราน คานเนห์และเอเดน
 พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบา อัสซูร์ และคิ
 ลมาดก็ค้าขายกับเจ้า ^{๒๔}เมืองเหล่านี้ทำการ
 ค้าขายกับเจ้าในตลาดของเจ้าในเรื่องเครื่อง
 แต่งกายอย่าง ดีวิเศษ เสื้อสีฟ้าและเสื้อปัก
 และพรมทำด้วยด้ายสีต่างๆมัดไว้แน่นด้วย
 ด้ายพัน ^{๒๕}กำปั่นทั้งหลายของเมืองทาร์ซิช
 บรรทุกสินค้าของเจ้า ดังนั้น เจ้าจึงบริบูรณ์
 และรุ่งโรจน์อย่าง มาก ใน ท้อง ทะเล ^{๒๖}ผี
 กระจงของ เจ้า นำ เจ้า ออก ไป ที่ ใน ทะเล
 ลึก ลม ตะวัน ออก ทำให้ เจ้า อับปาง ใน ท้อง
 ทะเล ^{๒๗}ทรัพย์สินของเจ้า ของขายของเจ้า
 สินค้าของเจ้า ลูกเรือของเจ้า และต้นหนของ
 เจ้า ช่างไม้ ประจําของเจ้า ผู้ค้าสินค้าของ
 เจ้า นักรบ ทั้ง สิ้น ของเจ้า ผู้อยู่ในเจ้าพร้อม
 กับพรรคพวกทั้ง สิ้น ของเจ้าที่อยู่ท่ามกลาง
 เจ้า จะจมลงในท้องทะเลในวันล่มจมของ
 เจ้า ^{๒๘}แผ่นดินจะสั่นสะท้านเมื่อยินเสียง
 ไวยวายของต้นหนของเจ้า ^{๒๙}บรรดาผู้ที่ถือ
 กระจง พวกลูกเรือและบรรดาต้นหนแห่ง
 ทะเลจะลงมาจากเรือของเขา มายืนอยู่บนฝั่ง
^{๓๐}และจะพิลาปรา้ให้เพราะเจ้า และจะร้องให้
 หนักหนา เขาจะเหวี่ยงฝุ่นขึ้นศีรษะของเขา
 และจะกลิ้งเกลือกอยู่ที่กองซีเด้า ^{๓๑}เขาจะ
 โทก โผ เพราะ เจ้า และ เอา ผ้า กระสอบ คาด
 เหวไว้ เขาจะร้องให้เพราะเจ้าด้วยจิตใจอัน
 ขมขื่นกับไว้ทุกข์หนัก ^{๓๒}ในการพิลาปรา้ให้
 นั้น เขาจะเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเพื่อเจ้า
 และได้ร้องทุกข์เพื่อเจ้าว่า ‘มีเมืองใดหรือ
 ที่ถูกทำลายเหมือนเมืองไทรเซ ในท่ามกลาง
 ทะเล ^{๓๓}เมื่อสินค้าของเจ้ามาจากทะเลก็
 กระทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากพอใจ
 เจ้าได้กระทำให้บรรดาภักษัตริย์แห่งโลกมั่งคั่ง
 ด้วยสมบัติและสินค้าอันอุดมของเจ้า ^{๓๔}ใน
 เมื่อเจ้าอับปางเสียด้วยทะเลในห้วงน้ำลึก
 สินค้าของเจ้าและพรรคพวกทั้งหลายของเจ้า
 จะได้จุมลุมพร้อมกับเจ้า ^{๓๕}พวกชาวเกาะ
 ต่างๆทั้งสิ้นจะตกตะลึงเพราะเจ้า ภักษัตริย์ทั้ง
 หลายของพวกเขาจะเกรงกลัวยิ่งนัก สีพระ
 พักตร์ของพระองค์ก็ดูวิตกกังวล ^{๓๖}พ่อค้า
 ท่ามกลาง ชนชาติ ทั้ง หลาย จะ เขยิบ หยีน เจ้า

เจ้าจะเป็นสิ่งที่น่าหวาดผวา และจะไม่ดำรง
 อยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์”

การตีเตียนเจ้าเมืองไทรเซ

๒๘ ^๑พระวณะของพระเยโฮวาห์มายัง
 ข้าพเจ้าอีก ว่า ^๒“บุตรแห่ง มนุษย์
 เอ๋ย จงกล่าวแก่เจ้าเมืองไทรเซว่า องค์พระผู้
 เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะใจของเจ้า
 ผยองขึ้นและเจ้าได้กล่าวว่า ‘ข้าเป็นพระเจ้า
 ข้านี้ อยู่ในที่นี้แห่งพระเจ้าในท้องทะเล’
 แต่เจ้าเป็นเพียงมนุษย์ มิใช่พระเจ้า แม้เจ้า
 จะ ยึดถือ ใจ ของ เจ้า ว่า เป็นใจ ของ พระเจ้า
^๓ดูเถิด เจ้าฉลาดกว่าดาเนียลจริง ไม่มีความ
 ลับอันใดที่ซ่อนให้พ้นเจ้าได้ ^๔เจ้าหาทรัพย์
 สมบัติมาสำหรับตนโดยสติปัญญาและความ
 เข้าใจของเจ้า และได้รวบรวมทองคำและ
 เงินมาไว้ในคลังของเจ้า ^๕ด้วยสติปัญญา
 ยิ่งใหญ่ในการค้าของเจ้า เจ้าได้ทวีทรัพย์
 สมบัติของเจ้าขึ้น และจิตใจของเจ้าก็ผยอง
 ขึ้นในทรัพย์สมบัติของเจ้า ^๖เพราะฉะนั้น
 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะ
 เจ้ายึดถือ ใจ ของ เจ้า ว่า เป็นใจ ของ พระเจ้า
^๗เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำคนต่างด้าวมาสู่
 เจ้า เป็นชนชาติที่ทารุณในบรรดาประชาชาติ
 เขาทั้งหลายจะซัดคาบออกต่อสู้กับความงาม
 แห่งสติปัญญาของเจ้า และเขาจะกระทำให้
 ความ ฉลาด ปราด เปรี๊ยะ ของ เจ้า เป็น มลทิน
^๘เขาทั้งหลายจะดันเจ้าลงไปในปากแดน
 คนตาย และเจ้าจะตายอย่างคนที่ถูกฆ่าใน
 ท้องทะเล ^๙เจ้ายังจะกล่าวอีกหรือ ว่า ‘ข้า
 เป็นพระเจ้า’ ต่อหน้าคนที่ฆ่าเจ้า ถึงเจ้าเป็น
 เพียงมนุษย์ มิใช่พระเจ้า อยู่ในมือของคน
 ที่ฆ่าเจ้า ^{๑๐}เจ้าจะตายอย่างคนที่มิได้เข้าสู่หนัด
 ตาย โดยมือของคนต่างด้าว เพราะเราได้
 ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้
 ตรัส” ^{๑๑}พระวณะของพระเยโฮวาห์มายัง
 ข้าพเจ้าว่า ^{๑๒}“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่ง
 เสียง บท คร่ำครวญ เพื่อ ภักษัตริย์ เมือง ไท ระ
 และจงกล่าวแก่ท่านว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า
 พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าเป็นตราแห่งความ
 สมบูรณ์แบบ เต็มด้วยสติปัญญา และมีความ
 งามอย่างพร้อมสรรพ ^{๑๓}เจ้าเคยอยู่ในเอเดน
 พระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่าง
 เป็นเสื่อของเจ้า คือทับทิม บุษราคัม เพชร
 พลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก ไพฑูร
 ย์ มรกต พลอยสีแดงเข้มและทองคำ ความ

เซียวซาอูแห่ง รำมะนา และปีของเจ้าได้จัดเตรียมไว้ในวันที่สร้างเจ้าขึ้นมา ^{๑๔}เจ้าเป็นครูบผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้ เราได้ตั้งเจ้าไว้ เจ้าเคยอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้า และเจ้าเคยเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง ^{๑๕}เจ้าก็ปราศจากตำหนิในวิธีการทั้งหลายของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมาจนพบความชั่วช้าในตัวเจ้า ^{๑๖}ในความอุดมสมบูรณ์แห่งการคำของเจ้านั้น เจ้าก็เต็มด้วยการทำคุณเจ้ากระทำบาป ดังนั้น โอ ครูบผู้พิทักษ์เอ๋ย เราจะขับเจ้าออกไปจากภูเขาแห่งพระเจ้า ดุจสิ่งมลทิน และเราจะกำจัดเจ้าเสียจากท่ามกลางศิลาเพลิง ^{๑๗}จิตใจของเจ้าผยองขึ้นเพราะความงามของเจ้า เจ้ากระทำให้สติปัญญาของเจ้าเสื่อมทรามลง เพราะเห็นแก่ความงามของเจ้า เราจะเหวี่ยงเจ้าลงที่ดิน เราจะตีแม่เจ้าต่อหน้ากษัตริย์ทั้งหลาย เพื่อตาของท่านทั้งหลายเหล่านั้นจะเปลือยอยู่ที่เจ้า ^{๑๘}เจ้ากระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้าเป็นมลทิน โดยความชั่วช้าเป็นอันมากของเจ้า ในการคำอันชั่วช้าของเจ้า เหตุฉะนั้นเราจะนำไฟออกมาจากท่ามกลางเจ้า ไฟจะเผาผลาญเจ้า เราจะกระทำให้เจ้าเป็นถ้ำถ่านไปบนแผ่นดินโลก ท่ามกลางสายตาของคนทั้งปวงที่มองดูเจ้าอยู่ ^{๑๙}บรรดาผู้ที่รู้จักเจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เขาจะตกตะลึงเพราะเจ้า เจ้าจะสิ้นสูญลงอย่างน่าครั้นคร้าม และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์”

การพิพากษาลงโทษเมืองไซดอน

^{๒๐}พระ วจนะ ของ พระ เย โส วาห์ มาย้ง ข้าพเจ้าอีกว่า ^{๒๑}“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าต่อสู้ไซดอน และพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนั้น ^{๒๒}และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด โอ ไซดอนเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะส่งอาวุธของเราท่ามกลางเจ้า และเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราทำการพิพากษาลงโทษในเมืองนั้น และสำแดงความบริสุทธิ์ของเราในเมืองนั้น ^{๒๓}เพราะเราจะส่งโรคระบาดเข้ามาในเมืองนั้น และส่งโลหิตเข้ามาในถนนของเมืองนั้น คนที่ถูกบาดเจ็บจะล้มลงท่ามกลางเมืองนั้น ล้มลงด้วยดาบที่อยู่รอบเมืองนั้นทุกด้าน แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ ^{๒๔}และส่วนวงศ์วานอิสราเอลนั้น จะไม่มีหนามย้อยที่ทิมแห่ง

หรือมีหนามใหญ่มายอกอีก ท่ามกลางคนทั้งปวงซึ่งได้เคยกระทำแก่เขาด้วยความดูหมิ่นแล้วเขาจะทราบว่าเป็นเราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

พระเจ้าจะทรงรวบรวมวงศ์วานอิสราเอล

^{๒๕}องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระ เจ้า ตรัส ตั้ง นี้ ว่า เมื่อ เรา จะ รวบรวม วงศ์ วาน อิสราเอล จาก ชนชาติ ทั้ง หลาย ซึ่ง เขา ได้ กระจัดกระจาย ไปอยู่ ท่ามกลาง นั้น และ เมื่อ เรา จะ สำแดง ความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเขาท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้มอบให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ^{๒๖}และเขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในที่นั้นอย่างปลอดภัย เออ เราจะสร้างบ้านเรือนและปลูกสวนองุ่น เมื่อเรากระทำการพิพากษาลงโทษคนทั้งหลายที่อยู่รอบเขา ผู้ได้กระทำต่อเขาด้วยความดูหมิ่นนั้น เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ด้วยความมั่นใจ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย”

ทรงสัญญาว่าจะพิพากษาลงโทษอียิปต์

๒๙ ^๑เมื่อ วันที่สิบสองเดือนสิบในปีที่สิบ พระ วจนะ ของ พระ เย โส วาห์ มาย้ง ข้าพเจ้าว่า ^๒“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู้ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ พยากรณ์กล่าวโทษ กษัตริย์ และ อียิปต์ ทั้งสิ้น ^๓พูดไปเถิด และกล่าว ว่า องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้เป็นพญานาคมีมา นอนอยู่กลางแม่น้ำทั้งหลายของมัน ผู้กล่าวว่า ‘แม่น้ำของข้าก็เป็นของข้า ข้าสร้างมันขึ้นเพื่อตัวของตัวเอง’ ^๔เราจะเอาเบ็ดเกี่ยวขากรรไกรของเจ้า และจะกระทำให้ปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าติดกับเกล็ดของเจ้า และเราจะลากเจ้าขึ้นมาจากกลางแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า และบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าจะติดอยู่กับเกล็ดของเจ้า ^๕เราจะเหวี่ยงเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ทั้งตัวเจ้าและบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เจ้าจะตกลงที่พื้นทุ่ง จะไม่มีใครรวบรวมและฝังเจ้าไว้ เราได้มอบเจ้าไว้ให้เป็นอาหารของสัตว์ป่า ดินและของนกในอากาศ ^๖แล้วคนที่อยู่ใน

อียิปต์ทั้งสิ้นจะทราบ ว่า เราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าเป็นไม้เท้าของวงศ์วานอิสราเอล^๗ เมื่อเขาเอามือจับเจ้า เจ้าก็หัก และบาดป่าของเขาทุกคน และเมื่อเขาฟิงเจ้า เจ้าก็โค่น และกระทำให้บั่นเอวของเขาทุกคน สิ้นหมด^๘ ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า ดูเถิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า และตัดมนุษย์และสัตว์ให้ขาดจากเจ้าเสีย^๙ แผ่นดินอียิปต์จะเป็นที่รกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า แล้วเขาทั้งหลายจะทราบ ว่า เราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้กล่าว ว่า ‘แม่น้ำเป็นของข้า และข้าสร้างมันขึ้นมา’^{๑๐} เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราจะต่อสู้กับเจ้า และกับแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างอย่างสิ้นเชิง ตั้งแต่หอคอยแห่งสิเอเนไกลไปจนถึงพรมแดนเอธิโอเปีย^{๑๑} จะไม่มีท่ามนุษย์ข้ามแผ่นดินนั้น และจะไม่มีตีนสัตว์ข้ามแผ่นดินนั้น จะไม่มีใครอาศัยอยู่ถึงสี่สิบปี^{๑๒} และเราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์เป็นที่รกร้างท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้างนั้น และหัวเมืองของมันจะรกร้างอยู่สี่สิบปีท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า เราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และจะกระจายเขาไปตามประเทศต่างๆ^{๑๓} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า เมื่อสิ้นสี่สิบปีแล้ว เราจะรวบรวมคนอียิปต์จากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งเขากระจัดกระจายไปอยู่ด้วยนั้น^{๑๔} และเราจะให้อียิปต์กลับสู่สภาพเดิม และนำเขากลับมายังแผ่นดินปัทโรส ซึ่งเป็นแผ่นดินดั้งเดิมของเขา และเขาทั้งหลายจะเป็นราชอาณาจักรต่ำต้อยที่นั่น^{๑๕} จะเป็นราชอาณาจักรที่ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาราชอาณาจักรทั้งหลาย และจะไม่เคยยกตนขึ้นเหนือประชาชาติทั้งหลายอีกเลย เพราะเราจะทำให้เขาเป็นราชอาณาจักรเล็กจนไม่สามารถจะปกครองประชาชาติอื่นได้^{๑๖} และจะไม่เป็นที่วางใจของวงศ์วานอิสราเอลอีก อันทำให้สำนึกถึงความชั่วช้าของเขาเมื่อหันไปพึ่งพาอียิปต์นี้ แล้วเขาจะทราบ ว่า เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า”^{๑๗} ต่อมาเมื่อวันที่หนึ่ง เดือนที่หนึ่ง ในปีที่ยี่สิบเจ็ด พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า^{๑๘} “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เนบุดคนเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ให้กองทัพมาสู้รบกับเมืองไทร

อย่างหนัก จนตีระทุกระทุงระลั่น และปาทุกปาทุกถลอก ถึงกระนั้นท่านเองหรือกองทัพของท่านก็ไม่ได้อะไรไปจากไทรระ อันเป็นค่าแรงซึ่งท่านได้กระทำต่อเมืองนั้น^{๑๙} เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า ดูเถิด เราจะมอบแผ่นดินอียิปต์ไว้กับเนบุดคนเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะเอาคนเป็นอันมากของเขาไป และริบข้าวของไป และปล้นเอาไป เป็นค่าจ้างกองทัพของท่าน^{๒๐} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราได้มอบแผ่นดินอียิปต์ไว้แก่ท่าน เพื่อเป็นค่าแรงงานซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำเพื่อเรา^{๒๑} ในวันนั้นเราจะกระทำให้มีเขางอกขึ้นมาที่วงศ์วานอิสราเอล และเราจะให้เจ้าอัปากพูดท่ามกลางเขาทั้งหลาย แล้วเขาจะทราบ ว่า เราคือพระเยโฮวาห์”

วันแห่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงลงโทษอียิปต์

๓๐ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีก ว่า^๒ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า จงพิลาปูล่าไรเถิดว่า ‘อนิจจาหนอวันนั้น’^๓ เพราะวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว วันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามา จะเป็นวันมีเมฆ เป็นเวลาที่กำหนดของประชาชาติ^๔ ดาบเล่มหนึ่งจะมาเหนืออียิปต์ และความแสนระทมจะอยู่ในเอธิโอเปีย เมื่อคนที่ถูกฆ่าจะล้มในอียิปต์ และพวกเขาจะเอาคนเป็นอันมากของประเทศนั้นไปเสีย และรากฐานของเมืองนั้นก็จะถูกทำลายลง^๕ เอธิโอเปียและพุด และลูด และคนที่ปะปนกันทั้งปวงและลิเบีย และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นที่อยู่สันนิบาต จะล้มลงพร้อมกัน เขาด้วยดาบ^๖ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า ผู้เหล่านั้นที่สนับสนุนอียิปต์จะล้มจม และานุภาพอันผยองของมันจะลงมา และจากหอคอยแห่งสิเอเน เขาจะล้มลงภายในประเทศนั้นด้วยดาบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นแหละ^๗ และมันจะรกร้างอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้าง และหัวเมืองของมันจะอยู่ท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า^๘ และเขาจะทราบ ว่า เราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราวางเพลิงที่อียิปต์ และผู้ช่วยทั้งหมดของมันก็ทำลายแล้ว^๙ และในวันนั้นหูดจะลงเรือไปจากเรา เพื่อจะกระทำให้คน

เอธิโอเปียที่เดินเลือนอยู่นั้น ครั้นคร้าม ความ
 แสพระทมิจะมาถึงเขาเหล่านั้น เหมือนในวัน
 กำหนดของอียิปต์ เพราะ ดูเถิด วันนั้นมาถึง
 จริงๆ ๑๐ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้
 ว่า เราจะกระทำให้คนเป็นอันมากของอียิปต์
 สิ้นสุดลง ด้วยมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์
 แห่ง บาบิโลน ๑๑ ตัว ท่านพร้อมกับ ประชาติ
 ของ ท่าน คือ ประชาติ ที่ ทารุณ ที่สุด ใน บรรดา
 ประชาชาติ จะถูกนำเข้ามาเพื่อทำลายแผ่นดิน
 ดิน นั้น และ เขา จะ ชัก ดาบ ออก ต่อสู้อียิปต์
 กระทำให้ แผ่น ดิน เต็ม ไปด้วย คน ที่ ถูก ฆ่า
 ๑๒ และเราจะกระทำให้แม่น้ำทั้งหลายแห้งไป
 เราจะขายแผ่นดินนั้นไว้ในมือของคนชั่ว เรา
 จะกระทำให้แผ่นดินและสรรพัตที่อยู่บนแผ่นดิน
 ดินนั้นร้างเปล่าโดยมือของคนต่างตัว เรา
 คือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว ๑๓ องค์พระ
 ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะทำลายรูป
 เคารพ และจะกระทำให้ปฏิมากรที่ในเมือง
 โนฟ สิ้นสุดลง และจะไม่มีจิวจากแผ่นดิน
 อียิปต์อีก ดังนั้นเราจะใส่ความยำเกรงไว้ใน
 แผ่น ดิน อียิปต์ ๑๔ เราจะกระทำให้ปัทโรส
 เป็นที่รกร้าง และจะวางเพลิงในไซอัน และ
 จะกระทำการพิพากษาเมืองโน ๑๕ เราจะเท
 ความเดือดดาลของเราลงบนเมืองสินซึ่งเป็น
 ขุมกำลังของอียิปต์ และจะตัดเหล่าฝูงชน
 ออกเสียจากเมืองโน ๑๖ และเราจะวางเพลิง
 ในอียิปต์ เมืองสินจะอยู่ในมหันตทุกข์ เมือง
 โนจะแตกและเมืองโนฟจะมีปรัภษในเวลา
 กลางวัน ๑๗ ชายฉกรรจ์ของเมืองอาเวนและ
 เมืองพิเบเสทจะล้มลงด้วยดาบ และเมืองนั้น
 จะ ตก ไป เป็น เซลย ๑๘ ที่เมือง ทาปาน เฮสกา
 ลาง วัน จะ มี อด เมื่อ เรา ทำลาย แอกของ อียิปต์
 และอาณาจักรของเมืองนั้นจะสิ้นสุด
 ลง จะ มี เมฆ ฆาตกรรม เมือง นั้น ไว้ และ เหล่า
 ธิดาของเมืองนั้นจะตกไปเป็นเซลย ๑๙ เราจะ
 กระทำการพิพากษาลงโทษอียิปต์ตั้งนี้แหละ
 แล้วเขาจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์”

พระเจ้าทรงช่วยบาบิโลนและสู้กับอียิปต์
 ๒๐ ต่อมาเมื่อวันที่เจ็ด เดือนที่หนึ่ง ในปี
 ที่สิบเอ็ด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายัง
 ข้าพเจ้าว่า ๒๑ “บุตรแห่ง มนุษย์ เอ๋ย เราได้
 กระทำให้แขนของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
 หัก และดูเถิด ไม่มีผู้ใดพันแขนให้ ไม่มีผู้
 ใดเอาผ้ามาพันแขนเพื่อจะรักษาให้หาย เพื่อ
 ให้เข้มแข็งที่จะถือดาบได้อีก ๒๒ เหตุฉะนั้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด
 เราเป็นปฏิปักษ์กับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
 เราจะหักแขนของเขา ทั้งแขนที่ยังแข็งแรง
 และแขนที่หักแล้วนั้น เราจะกระทำให้ดาบ
 หลุดจากมือของเขา ๒๓ เราจะให้คนอียิปต์
 กระจัดกระจาย ไป อยู่ ท่ามกลาง ประชาชาติ
 และ จะ กระจ่าย เขา ไป ตาม ประเทศ ต่างๆ
 ๒๔ และเราจะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่ง
 บาบิโลน และเอาดาบของเราใส่มือให้ แต่เรา
 จะหักแขนของฟาโรห์ และเขาจะคร่ำครวญ
 ต่อหน้าท่านอย่างคนถูกบาดเจ็บเขียนจะตาย
 ๒๕ เราจะเสริมกำลัง แขนของกษัตริย์แห่งบา
 บิโลน แต่แขนของฟาโรห์จะตก แล้วเขาทั้ง
 หลายจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเรา
 เอาดาบของเราใส่มือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน
 ท่านจะยื่นมือออกต่อสู้อแผ่นดินอียิปต์
 ๒๖ และเราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไป
 อยู่ท่ามกลางประชาชาติ และกระจ่ายเข้าไป
 ตามประเทศต่างๆ แล้วเขาจะทราบที่เราคือ
 พระเยโฮวาห์”

**คำพยากรณ์กล่าวโทษฟาโรห์ เปรียบ
 เสมือนปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์**

๑ และอยู่มา เมื่อวันที่หนึ่งเดือนที่
๓๑ สาม ในปีที่สิบเอ็ด พระวณะของ
 พระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ๒ “บุตรแห่ง
 มนุษย์ เอ๋ย จง กล่าว แก่ ฟาโรห์ กษัตริย์ แห่ง
 อียิปต์ และ แก่ หมู่ นิกร ของ ท่าน ว่า ใน ความ
 เป็นใหญ่ เป็นโต ของ ท่าน นั้น ท่านเหมือนผู้
 ใด ๓ ดูเถิด คนอัสซีเรียเปรียบได้กับไม้สนสี
 ดารีในเลบานอน มีกิ่งงาม และมีใบ ร่ม และ
 สูง มาก ยอด อยู่ ที่ ท่ามกลาง กิ่ง ไม้ หนา ที่บ
 ๔ สายน้ำทำให้มันใหญ่ขึ้น น้ำลึกลงทำให้มันงอก
 สูง พร้อมกับมีแม่น้ำของสายน้ำลึกลงนั้นไหล
 รอบ ที่ ที่ ปลูก มัน ไว้ และ ก่อ ให้ เกิด สาย น้ำ
 เล็กๆ จากแม่น้ำลึกลงแยกออกไปทั่วต้นไม้มทั้ง
 สิ้นในทุ่งนั้น ๕ ดังนั้นมันจึงสูงเหนือต้นไม้ม
 ในป่าทั้งหลาย กิ่ง ไม้ ก็ แตก ใหญ่ และ ก้าน
 กียาว เพราะน้ำมากหลายเมื่อให้งอก ๖ นก
 ในอากาศทั้งสิ้นได้มาทำรังอยู่ในกิ่งของมัน
 สัตว์ป่า ทุ่ง ทุ่ง สิ้น ตูกลูก ออก มา อยู่ ได้ ก้าน
 ประชาชาติใหญ่โตทั้งสิ้นอาศัยอยู่ใต้ ร่ม ของ
 มัน ๗ มันก็งดงามด้วยความใหญ่ยิ่งของมัน
 ด้วยความยาว แห่ง ก้าน ของ มัน เพราะ ราก
 ของมันหยั่งลึกลงไปยังน้ำอูตม ๘ ต้นสนสีดาร์
 ที่อยู่ในอุทยานของพระเจ้าก็ชอบมันไว้ไม่

ได้ ต้นสนสามใบก็ยังไม่เปรียบปานกิ่งใหญ่ของมັນ ต้นเกาลัดก็ยังไม่เปรียบปานกิ่งของมັນ ไม่มีไม้ต้นใดในอุทยานของพระเจ้าที่มีความงามเหมือนมັນ ^๙ เราได้กระทำให้มันงามด้วยกิ่งก้านมากมายของมັນ ต้นไม้ทั้งสิ้นในสวนเอเดนก็อิจฉามัน คือต้นไม้ซึ่งอยู่ในอุทยานของพระเจ้า ^{๑๐} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่ามีนสูงและชวยอดของมันขึ้นอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาที่บและจิตใจของมันก็เยอหยิ่ง เพราะความสูงของมัน ^{๑๑} เราจึงมอบมันไว้ในมือของผู้หนึ่ง ที่ทรงอำนาจภาพในบรรดาประชาชาติ ท่านนั้นจะจัดการกับมันเป็นแน่ เราได้ไถ่มันออกเพราะความชั่วร้ายของมัน ^{๑๒} คนต่างด้าว คือชนชาติที่นำกลัวในบรรดาประชาชาติ ได้โค่นมันลงและทิ้งไว้ กิ่งของมันตกลงบนภูเขาทั้งหลายและในหุบเขาทั้งสิ้น และก้านของมันก็หักอยู่ตามแม่น้ำลำธารทั้งสิ้นของแผ่นดินนั้น และบรรดาชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกก็ลงไปเสียจากร่มเงาของมันและทิ้งมันไว้ ^{๑๓} นกในอากาศทั้งสิ้นจะอาศัยอยู่บนสิ่งปรักหักพังของมัน และสัตว์ป่าทุ่งปวงจะอยู่บนก้านของมัน ^{๑๔} ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อบรรดาต้นไม้ที่อยู่ริมน้ำจะไม่งอกขึ้นสูงนักหรือชวยอดขึ้นท่ามกลางกิ่งไม้หนาที่บ และเพื่อไม่ให้บรรดาต้นไม้ที่คุดนำขึ้นสูงอย่างนั้นได้ เพราะว่ามันทั้งหลายต้องมอบให้แก่ความตาย มอบให้แก่โลกบาดาล ท่ามกลางบุตรทั้งหลายของมนุษย์กับผู้ที่ได้ลงไปยังปากแดนคนตาย ^{๑๕} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ใน วันที่ มัน ลง ไปยัง แดน คน ตาย เรากระทำให้บาดาลคลุมตัวไว้ทุกซี้ให้มัน และยับยั้งแม่น้ำของมันไว้ และนำเป็นอันมากจะหยุดยั้ง เราคลุมเลบานอนไว้ให้กลุ่มอยู่เพื่อมัน และต้นไม้ในทุ่งนาทั้งสิ้นจะสลบเพราะมัน ^{๑๖} เรากระทำให้ประชาชาติสิ้นสะเทือนด้วยเสียงที่มันล้ม เมื่อเราเหวี่ยงมันลงไปที่นรกพร้อมกับบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดน และต้นไม้ทั้งสิ้นในเอเดน ต้นไม้ที่ตัดเลือกแล้ว และต้นไม้ที่ดี ที่สุดของเลบานอน ต้นไม้ทุกต้นที่ดีมีน้ำจะได้รับ ความ เล้า โลม ที่ ใน โลก บาดาล ^{๑๗} ประชาชาติเหล่านี้จะลงไปยังนรกกับเขาด้วย ไปอยู่กับบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ เออ คือบรรดาผู้ที่ เป็น เหมือน แขน ของ เขา ที่ อยู่ ใต้ ร่ม ของ เขา ท่า มั กลาง ประชาชาติ ^{๑๘} ดังนี้ เจ้าเหมือนผู้ใดในเรื่อง

สง่าราศี และความเป็นใหญ่ท่ามกลางต้นไม้แห่งเอเดน เจ้าจะถูกนำลงมาพร้อมกับต้นไม้แห่งเอเดนไปยังโลกบาดาล เจ้าจะนอนอยู่ท่ามกลางผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัด พร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ นี่คือฟาโรห์และบรรดาหมุนิกรทั้งสิ้นของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้”

บทคร่ำครวญเรื่องฟาโรห์

๓๒ ^๑ ต่อมา เมื่อวัน ที่ หนึ่ง เดือน ที่ สิบ สอง ใน ปี ที่ สิบ สอง พระ วา จะ น์ ของ พระ เย โฮ วาห์ มา ยั ง ขำ ฟา เจ้ ว่า ^๒ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเรื่องฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และกล่าวให้ท่านฟังตั้งนี้ว่า ท่านเหมือนสิงโตหนุ่มท่ามกลางประชาชาติ แต่ท่านเป็นเหมือนปลาฉลามในทะเลทั้งหลาย ท่านเผ่นออกมาในแม่น้ำทั้งหลายของท่าน เอาเท้าของท่านกววนน้ำ และกระทำแม่น้ำของมันให้มลทินไป ^๓ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะกวงข่ายของเรากลมท่านโดยกองทัพชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และเขาเหล่านั้นจะลากท่านขึ้นมาด้วยอวนของเรา ^๔ และเราจะเหวี่ยงท่านลงบนดิน และเราจะพืดท่านลงบนพื้นทุ่ง และจะกระทำให้นกทั้งสิ้นในอากาศมาจับอยู่บนท่าน และเราจะให้สัตว์หัวทั่วโลกได้อิมหน้าด้วยตัวท่าน ^๕ เราจะเอาเนื้อของท่านเกลี้ยไว้บนภูเขา และถมหุบเขาด้วยศพของท่าน ^๖ เราจะให้แผ่นดินถึงแม่น้ำภูเขา ชุ่ม ไชก ด้วย เลือด กำลัง ไหล ของ ท่าน และ หัว ย จะ เต็ม ไป ด้วย ท่าน ^๗ เมื่อเราดับท่าน เราจะคลุมฟ้าสวรรค์ไว้ และกระทำให้ดวงดาวมืดไป เราจะเอาเมฆบังดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์จะไม่ทอแสง ^๘ แสงสุกใสทั้งสิ้นแห่งสวรรค์นั้น เราจะทำให้มืดอยู่เหนือท่าน และวางความมืดไว้เหนือแผ่นดินของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ ^๙ เมื่อเราทำลายท่านท่ามกลางประชาชาติในประเทศซึ่งท่านไม่รู้จักนั้น เราจะทำให้อจิตใจของชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากลำบาก ^{๑๐} เออ เมื่อเราแกว่งดาบของเราต่อหน้าเขาทั้งหลาย เราจะทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากแลดะลิ่งที่ท่านและกษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะสะทกสะท้าน เพราะท่าน ใน วันที่ ท่าน ล้ม ลง นั้น เขาทั้งหลายจะตัวสั่นทุกขณะจิตทั่วกันเพราะห้วง

ชีวิตของตนเอง ^{๑๑} เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดาบของกษัตริย์แห่งบา
บิโลนจะมาเหนือท่าน ^{๑๒} เราจะทำให้หมู่นิกร
ของท่านล้มลงด้วยดาบของผู้มีกำลัง ทุกคน
ก็ล้วนเป็นที่ทรมานที่สุดในบรรดาประชาชาติ
เขาจะนำความ ทะเยอทะยาน ของ อียิปต์ ให้
มาถึงที่สิ้นสุด และหมู่นิกรทั้งสิบของมุนจะ
พินาศ ^{๑๓} เราจะทำลายสัตว์ขี้ของเมืองนั้นทั้ง
สิ้น จากข้างนำมาทั้งหลายและไม่มีแทมมนุษย์
คนใดกระทำให้น่านนั้นชุ่มอีก กีบสัตว์ก็จะ
ไม่กระทำให้น่านนั้นชุ่มอีกเช่นกัน ^{๑๔} แล้วเรา
จะทำให้หน้าของเขาทั้งหลายลึกลับ และกระทำ
ให้ แม่น้ำ ทั้ง หลาย ของ เขา ไหล ไป เหมือน
น้ำมัน ไหล องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ตรัส
ตั้งนี้แหละ ^{๑๕} เมื่อเรากระทำให้แผ่นดินอียิปต์
รกร้าง และประเทศนั้นจะขาดสิ่งที่เคยอุดม
สมบูรณ์ เมื่อเราฟาดฟันคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่
ในประเทศนั้น แล้วเขาทั้งหลายจะทราบบว่า
เราคือพระเยโฮวาห์ ^{๑๖} นี่เป็นบทคำคร่ำครวญ
ที่จะร้องคร่ำครวญ เหล่าธิดาแห่งประชาชาติ
จะร้องบทนั้น เขาจะร้องเรื่องอียิปต์และหมู
นิกรของอียิปต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
ตรัสตั้งนี้แหละ”

บทคำคร่ำครวญเรื่องหมู่นิกรอียิปต์

^{๑๗} ต่อมาเมื่อวันที่สิบห้า เดือนที่สิบสอง
ในปีที่สิบสอง พระวจนะของพระเยโฮวาห์
มายังข้าพเจ้าว่า ^{๑๘} “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จง
พิลาป รั้าให้ เพื่อ คน เป็น อัน มาก ของ อียิปต์
และจงส่งเขาลงไป ทั้งตัวเขาและเหล่าธิดา
แห่งประชาชาติที่โอ้อ่า ไปยัง โลกบาดาล ไป
ยัง บรรดาคน เหล่า นั้น ที่ ไป ยัง ปาก แดน คน
ตาย แล้ว ^{๑๙} ในเรื่องความงาม ท่านงาม ล้ำ
กว่าผู้ใด ๆ หรือ จงลงไป ไปนอนกับผู้ที่
ไม่ได้เข้าสู่หนัด ^{๒๐} เขาทั้งหลายจะล้มลงกลาง
บรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ มีดาบกำหนดไว้
แล้ว จงลากอียิปต์ไปเสียพร้อมกับหมู่นิกร
ทั้งสิบของเขา ^{๒๑} เหล่าชายฉกรรจ์ในบรรดา
ผู้ที่แกลวกกล้าจะพูด เรื่อง ของ เขา กับ ผู้ ช่วย
ของเขาจากกลางนรกว่า ‘เขาได้ลงมาแล้ว
เขานอนอยู่ คือคนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด ที่ถูก
ฆ่าด้วยดาบ’ ^{๒๒} อัสสุรก็อยู่ที่นั่นรวมทั้งคณะ
มีหลุมศพ อยู่รอบตัว ทุกคนถูกฆ่าและล้ม
ลงด้วยดาบ ^{๒๓} ที่ฝังศพของคนเหล่านั้นอยู่ที่
แดนมรณาสวนที่ไกลที่สุด และคณะของเธอก็
อยู่รอบหลุมฝังศพของเธอ ทุกคนถูกฆ่า

ล้มลงด้วยดาบ เป็นพวกที่ทำให้เกิดความครั้น
คร้ามในแผ่นดินของคนเป็น ^{๒๔} เอลามก็อยู่
ที่นั่น ทั้งหมู่นิกรทั้งสิบก็อยู่รอบหลุมศพของ
เธอ ทุกคนถูกฆ่า และล้มลงด้วยดาบ ผู้ลง
ไปสู่โลกบาดาลโดยไม่เข้าสู่หนัด เป็นพวก
ที่ทำให้เกิดความครั้นคร้ามในแผ่นดินของคน
เป็น และเขาต้องทรมานความอับอายขายหน้า
กับผู้ที่ลง ไปปาก แแดนคนตาย ^{๒๕} เขาได้ทำ
ที่ให้เขอนอนในหมู่พวกผู้ที่ถูกฆ่าพร้อมกับ
หมู่นิกรทั้งสิบของเธอ มีหลุมศพอยู่รอบตัว
เป็นผู้ที่ไม่ได้ เข้าสู่หนัดทุกคน ถูกฆ่าด้วย
ดาบ เพราะว่าเขาทำให้เกิดความครั้นคร้ามใน
แผ่นดินของคนเป็น และเขาต้องทรมานความ
อับอายขายหน้ากับผู้ที่ลง ไปยังปากแดนคน
ตาย เขามีที่อยู่ในหมู่พวกผู้ถูกฆ่า ^{๒๖} เมฆ
กับทิวาลก็อยู่ที่นั่น ทั้งหมู่นิกรทั้งสิบของเธอ
หลุมศพของเธอทั้งสองอยู่รอบเขา เป็นผู้ที่ไม่
ได้เข้าสู่หนัดทุกคน ถูกฆ่าด้วยดาบ เพราะ
เขาให้เกิดความครั้นคร้ามในแผ่นดินของคน
เป็น ^{๒๗} เขาทั้งหลายจะไม่ได้ นอน อยู่ กับ ผู้
แกลวกกล้าในจำพวกที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดที่ได้ล้ม
ลง ลง ไป ยัง นรก พร้อมกับ ยุทโธปกรณ์ของ
เขา ผู้ซึ่งมีดาบวางไว้ใต้ศีรษะของเขา และ
ความ ชั่ว ชัก ก็ อยู่ บน กระดูก ของ เขา เพราะ
ว่าเขาให้ ผู้ แกลวก กล้า ครั้น คร้าม อยู่ ใน แผ่น
ดินของคนเป็น ^{๒๘} ดังนั้นท่านจะต้องถูกหัก
ในหมู่พวกผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด และนอนอยู่
กับคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ ^{๒๙} เอโดม
ก็อยู่ที่นั่น คือบรรดากษัตริย์และบรรดาเจ้า
นายทั้งหลายของเธอ แม้ว่าเขาทั้งหลายมี
อานุภาพ เขายังถูกนำมาวางไว้กับบรรดาคน
เหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ เขาจะนอนอยู่กับ
ผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด กับบรรดาคนที่ได้ลงไป
ยังปากแดนคนตาย ^{๓๐} เจ้านายจากทิศเหนือ
ก็อยู่ที่นั่นอยู่กันหมด คนไซดอนทั้งหมด ผู้
ที่ลง ไป ด้วย ความ อาย พร้อมกับ ผู้ ที่ ถูก ฆ่า
เพราะ เหตุ ความ ครั้น คร้าม ทั้ง สิบ ซึ่ง เขา ได้
กระทำ ขึ้น ด้วย กำลัง ของ เขา เขานอนอยู่ที่
นั่นไม่เข้าสู่หนัดพร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ
และ ทรมาน ความ อับอาย ขาย หน้า กับ บรรดา
ผู้ที่ลง ไป ยัง ปาก แแดนคนตาย ^{๓๑} องค์พระผู้
เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เมื่อฟาโรห์เห็นพวก
เหล่านั้นแล้ว ท่านก็จะเบาใจในเรื่องหมู่นิกร
ทั้งสิบของท่าน ฟาโรห์และหมู่นิกรทั้งสิบ
ของท่านถูกฆ่าด้วยดาบ ^{๓๒} เพราะเราได้ให้
เกิดความครั้นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น

เพราะฉะนั้นเขาจะถูกวางไว้ในท่ามกลางผู้ไม่เข้าสู่หนัด พร้อมกับผู้เหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ ทั้งฟาโรห์และหมู่คนรักทั้งสินของทำนององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

หน้าที่ของยามเฝ้าจิตวิญญาณ คือจงดักเตือนคนชั่ว

๓๓ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ^๒“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับชนชาติของเจ้าและกล่าวแก่เขาว่า ถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดิน และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นตั้งชายคนหนึ่งจากพวกเขาให้เป็นยาม ^๓และถ้าเขาเห็นดาบมาเหนือแผ่นดินจึงเป่าแตรและดักเตือนประชาชน ^๔เมื่อคนหนึ่งคนใดได้ยินเสียงแตรแต่ไม่นำพาต่อเสียงดักเตือน และดาบนั้นก็มาพาเอาคนนั้นไปเสีย ให้โลหิตของคนนั้นตกบนศีรษะของคนนั้นเอง ^๕คือเขาได้ยินเสียงแตร แต่ไม่นำพาต่อเสียงดักเตือน ให้โลหิตของคนนั้นตกอยู่บนคนนั้นเอง ถ้าเขาได้นำพาต่อเสียงดักเตือนแล้วเขาจะได้ช่วยชีวิตของตนเองให้รอดพ้น ^๖แต่ถ้าคนยามเห็นดาบมาแล้วและไม่เป่าแตร ประชาชนจึงไม่ได้รับเสียงดักเตือน และดาบก็มาพาคนหนึ่งคนใดไปเสีย คนนั้นถูกนำไปด้วยเรื่องความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกชื่อโลหิตของเขาจากมือของยาม ^๗ฉะนั้นแหละเจ้า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำเจ้าให้เป็นคนยามสำหรับวงศ์วานอิสราเอล เจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจงให้คำดักเตือนของเราแก่ประชาชน ^๘ถ้าเรากล่าวแก่คนชั่วว่า โอ คนชั่วเอ๋ย เจ้าจะต้องตายแน่ แต่เจ้าก็มีได้กล่าวคำดักเตือนให้คนชั่วกลับจากทางของเขา คนชั่วนั้นจะต้องตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกชื่อโลหิตของเขาจากมือของเจ้า ^๙แต่ถ้าเจ้าได้ดักเตือนคนชั่วให้หันกลับจากทางของเขาแล้ว แต่เขาไม่หันกลับจากทางของเขา เขาจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าได้ช่วยชีวิตของเจ้าเองให้รอดพ้นแล้ว ^{๑๐}เจ้า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอล พวกเขาเจ้าเคยกล่าวตั้งนี้ว่า ‘การละเมิดและความบาปทั้งหลายของเราอยู่นอกรั้ว เราเราก็ค่อยๆ วอดวายไปเพราะสิ่งเหล่านี้ เราจะดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างไร’ ^{๑๑}จงกล่าวตอบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราไม่พอใจในความตายของคนชั่ว แต่พอใจในการที่คนชั่วหันจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่ จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า โอวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ยอมตายท่าไม ^{๑๒}เจ้าบุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติของเจ้าว่า ความชอบธรรมของผู้ชอบธรรมจะไม่ช่วยเขาให้พ้นในวันที่เขาละเมิด ส่วนความชั่วของคนชั่วนั้นจะไม่กระทำให้เขาล้มลงในวันที่เขาหันกลับจากความชั่วของเขา และคนชอบธรรมจะไม่ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความชอบธรรมในวันที่เขากระทำบาป ^{๑๓}แม้เราจะได้กล่าวแก่คนชอบธรรมว่า เขาจะมีชีวิตอยู่แน่ ถ้าเขายังวางใจในความชอบธรรมของเขา และกระทำความชั่วช้า การกระทำทั้งหลายที่ชอบธรรมของเขาจะไม่อยู่ในความทรงจำอีกเลย แต่เขาจะต้องตายเพราะความชั่วช้าซึ่งเขาได้กระทำไว้ ^{๑๔}อีกประการหนึ่ง แม้เราจะได้กล่าวแก่คนชั่วว่า ‘เจ้าจะต้องตายแน่’ ถ้าเขากลับจากบาปของเขา มากกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม ^{๑๕}ถ้าคนชั่วได้คืนของประกันขโมยอะไรของเขามาก็คืนเสีย และดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งชีวิต ไม่กระทำความชั่วช้าเลย เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่ เขาไม่ต้องตาย ^{๑๖}บาปซึ่งเขาได้กระทำมาแล้ว จะไม่จดจำนามกล่าวโทษเขา เขาได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตแน่ ^{๑๗}แต่ชนชาติของเจ้ายังคงกล่าวว่า ‘วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม’ ในเมื่อวิธีการของเขาเองไม่ยุติธรรม ^{๑๘}เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขา และกระทำความชั่วช้า เขาจะต้องตายเพราะความชั่วช้านั้น ^{๑๙}แต่ถ้าคนชั่วหันกลับจากความชั่วของเขา และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตอยู่ได้โดยเหตุนี้ ^{๒๐}เจ้ายังกล่าวว่า ‘วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม’ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะพิพากษาเจ้าตามการประพฤติของเจ้าแต่ละคน” ^{๒๑}และอยู่มา เมื่อวันที่ห้า เดือนที่สิบ ในปีที่สิบสอง ซึ่งเราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย ชายคนหนึ่งหนีมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาหาข้าพเจ้ากล่าวว่า “เมืองนั้นแตกเสียแล้ว” ^{๒๒}ในเวลาเย็นก่อนที่ผู้ลี้ภัยมา พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์

ทรงเปิดปากของข้าพเจ้าทันเวลาที่ชายคนนั้นมาถึงในตอนเช้า ดังนั้นปากของข้าพเจ้าจึงเปิดออก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นไม้ต่อไป^{๒๓} พระวจะนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า^{๒๔} “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในที่ร้าง เปล่าในแผ่นดินอิสราเอลกล่าวเรื่อยๆว่า ‘อับราฮัมเป็นแต่ชายคนเดียว และยิ่งถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้ แต่พวกเราหลายคนด้วยกัน ต้องประทานแผ่นดินนั้นให้เป็นการมสืบทิดแก่เรา’^{๒๕} เพราะฉะนั้น จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ‘เจ้ารับประทานเนื้อพร้อมเลือด เจ้าเงยหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพของเจ้าและทำให้โลหิตตก แล้วเจ้ายังจะเอากรรมสิทธิ์ที่ดินนี้อีกหรือ’^{๒๖} เจ้ายืนอยู่ด้วยตาบของเจ้า เจ้ากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน และเจ้าทุกคนได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นมลทิน แล้วเจ้าจะเอากรรมสิทธิ์ที่ดินนี้หรือ’^{๒๗} จงกล่าวเช่นนี้แก่เขาว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรามีสวีตอยู่แนฉันใดบรรดาคนที่อยู่ในที่ร้าง เปล่าจะต้องล้มลงด้วยตาบ และคนที่อยู่ที่พื้นทุ่ง เราจะมอบให้เป็นอาหารแก่สัตว์ป่า และบรรดาคนเหล่านี้ที่อยู่ในที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในถ้ำจะตายด้วยโรคระบาด’^{๒๘} และเราจะกระทำให้แผ่นดินนั้น รกร้างที่สุด และความหยิ่งผยองในอานูภาพของแผ่นดินนั้นจะสูญสิ้นไป ภูเขาแห่งอิสราเอลจะรกร้างจนไม่มีคนเดินผ่าน’^{๒๙} แล้วเขาจะทราบบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้กระทำให้แผ่นดินนั้น รกร้างที่สุด เพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำนั้น’^{๓๐} เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ประชาชาติของเจ้าที่พูดเรื่องเจ้าข้างกำแพงเมืองและตามประตูบ้าน พูดต่อกันและกันกับพี่น้องของตนว่า ‘มาเถิด มาฟังเสียงพระวจะนะซึ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์’

**ประชาชนประพศติ
อย่างคนหน้าซื่อใจคด**

^{๓๑} และเข้ามาหาเจ้าอย่าง ที่ชาวตลาดมา และ เขามา นั่ง ข้าง หน้า เจ้า อย่าง ประชาชนของเรา เขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม เพราะว่าเขาแสดงความรักมาก ด้วยปากของเขา แต่จิตใจของเขามุ่งอยู่ตามความโลภของเขา^{๓๒} และ ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนร้องเพลงรักแก่เขา มีเสียงไพเราะ

และเล่นดนตรีเก่ง เพราะเขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม^{๓๓} และเมื่อ การเช่นนี้เป็นมา (ดูเถิด ก็จะมา) เขาทั้งหลายจะทราบบว่ามีผู้พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา”

**คำตักเตือนสำหรับพวกผู้
พยากรณ์ที่รักเงิน**

๓๔ ^๑ พระวจะนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ^๒ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษบรรดาผู้เลียงแกะแห่งอิสราเอล จง พยากรณ์ และ กล่าว แก่ เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแก่พวกผู้เลียงแกะดังนี้ว่า วิบัติแก่ผู้เลียงแกะแห่งอิสราเอล ผู้เลียงตัวเอง ผู้เลียงแกะย่อมเลียงแกะมิใช่หรือ ^๓ เจ้ารับประทานไขมัน เจ้าคลุมกายของเจ้าด้วยขนแกะ เจ้าฆ่าแกะตัวอ่อนๆ แต่เจ้าหาได้เลียงแกะไม่ ^๔ ตัวที่อ่อนเปลี้ยเจ้าก็ไม่เสริมกำลัง ตัวที่เจ็บเจ้าก็ไม่รักษา ตัวที่กระดุกหักเจ้าก็ได้พันผ้า ตัวที่ถูกขบไล่ออกไปเจ้าก็ได้ไปตามกลับมา ตัวที่หายไปเจ้าก็ได้เสาะหา และเจ้าได้ปกครองเขาด้วยการบังคับและด้วยการข่มขู่เขียดเบียน ^๕ ดังนั้นมันจึง กระจัดกระจายไปหมด เพราะว่าไม่มีผู้เลียงแกะ และเมื่อมันกระจัดกระจายไป มันก็ตกเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งปวงในทุ่ง ^๖ แกะของเราก็เที่ยวไปตามภูเขาทั้งหมด และตามเนินเขาสูงทุกแห่ง เอม แกะของเราก็กระจัดไปทั่วพื้นพิภพ ไม่มีใครเที่ยวค้น ไม่มีใครเสาะหามัน ^๗ เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลียงแกะ จงฟังพระวจะนะของพระเยโฮวาห์ ^๘ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีสวีตอยู่แนฉันใด เพราะแกะของเรากลายเป็นเหยื่อ และ แกะของเรากลายเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งที่สิ้น เพราะไม่มีผู้เลียงแกะ และเพราะผู้เลียงแกะของเราไม่เที่ยวค้นหาแกะของเรา แต่ผู้เลียงแกะนั้น เลียง ตัวเอง และไม่ได้ เลียง แกะ ของเรา ^๙ เพราะฉะนั้น โอ ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลียงแกะ จงฟังพระวจะนะของพระเยโฮวาห์ ^{๑๐} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับผู้เลียงแกะ และเราจะเรียกร้องเอาแกะของเราจากมือของเขา และให้เขายับยั้งการเลียงแกะของเขา ผู้เลียงแกะจะไม่ได้เลียงตัวเองอีกต่อไป เราจะ

ช่วยแกะของเราให้พ้นจากปากของเขา เพื่อไม่ให้แกะเป็นอาหารของเขา

**อาณาจักรของดาวิดจะตั้งขึ้น
เหนืออิสราเอลในอนาคต**

๑๑ เพราะ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ตรัส
ตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราคือเราเองจะค้นหาแกะ
ของเรา และจะเที่ยวหามัน ๑๒ ตั้งผู้เลี้ยงแกะ
เที่ยวหาฝูงแกะในวันที่เขาอยู่ท่ามกลางแกะ
ของเขาที่กระจัดกระจายไป เราจะเที่ยวหา
แกะของเราตั้งนั้น และเราจะช่วยเขาให้พ้น
จากสถานที่ทั้งหลายซึ่งเขาได้กระจัดกระจาย
ไปอยู่ในวันมีเมฆและมีความมืดทึบ ๑๓ เรา
จะนำเขาออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และ
รวบรวมเขามาจากประเทศต่างๆ และจะนำ
เขามาไว้ในแผ่นดินของเขาเอง และเราจะ
เลี้ยงเขาบนภูเขาแห่งอิสราเอล ใกล้ห้วยทั้ง
หลายและในที่ถืองินทุกแห่งที่มีคนอาศัยใน
ประเทศนั้น ๑๔ เราจะเลี้ยงเขาในลานหญ้า
อย่างดี และคอกของเขาจะอยู่บนบรรดา
ภูเขาสูงแห่งอิสราเอล ณ ที่นั้น เขาจะนอน
ลงในคอกที่ดี และเขาจะหากินอยู่บนลาน
หญ้าอุดมบนภูเขาแห่งอิสราเอล ๑๕ ตัวเราเอง
จะเป็นผู้เลี้ยงแกะของเรา เราจะกระทำให้
เขานอนลง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส
ตั้งนี้แหละ ๑๖ เราจะเที่ยวหาแกะที่หาย และ
เราจะนำแกะที่ถูกขบไล่ออกไปกลับมาอีก
และเราจะพันผ้าให้แกะที่กระดุกหัก และ
เราจะเสริมกำลังแกะที่อ่อนเปลี้ย แต่ตัวที่
อ้วนและเข้มแข็งเราจะทำลาย เราจะเลี้ยง
เขาด้วยความยุติธรรม ๑๗ องค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า โอ เจ้าทั้งหลายผู้เป็นฝูง
แพะแกะของเราเอ๋ย ดูเถิด เราจะพิพากษา
ระหว่างแกะกับแกะ ระหว่างแกะผู้กับแพะ
ผู้ ๑๘ ที่จะหากินในลานหญ้าอย่างดินนัยังไม่
พออีกหรือ เจ้าจึงต้องเอาเทวูเทียบลานหญ้า
ที่เหลืออยู่ของเจ้า และตีมันมาจากแหล่งน้ำที่
ลึกยังไม่พอหรือ จึงเอาเท้าของเจ้ากวานน้ำที่
เหลืออยู่ให้ขุ่น ๑๙ แกะของเราจะต้องกินสิ่งที่
เท้าของเจ้าย่ำ และตีมูลสิ่งที่เท้าของเจ้าทำให้
ขุ่นหรือ ๒๐ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าตรัสแก่เขาตั้งนี้ว่า ดูเถิด เรา คือเรา
เอง จะพิพากษาระหว่างแกะอ้วนกับแกะผอม
๒๑ เพราะเจ้าเอาสีข้างและปาดินและผลัดแกะ
ตัวอ่อนเปลี้ยด้วยเขาของเจ้า เจ้าทำให้เขา
กระจัดไปต่างถิ่น ๒๒ เราจึงจะช่วยฝูงแพะ

แกะของเราให้รอด เขาจะไม่เป็นเหยื่ออีก
ต่อไป และเราจะพิพากษาระหว่างแกะกับ
แกะ ๒๓ และเราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะผู้หนึ่งไว้
เหนือเขา คือดาวิดผู้รับใช้ของเรา และท่าน
จะเลี้ยงเขาทั้งหลาย ท่านจะเลี้ยงเขาและจะ
เป็นผู้เลี้ยงของเขา ๒๔ และเราคือพระเยโฮ
วาห์จะเป็นพระเจ้าของเขา และดาวิดผู้รับใช้
ของเราจะเป็นเจ้านายท่ามกลางเขา เราคือ
พระเยโฮวาห์ที่ได้ล้นนวลมาแล้ว ๒๕ เราจะกระทำ
พันธสัญญาสันติสุขกับเขา และจะกำจัดสัตว์
ร้ายเสียจากแผ่นดิน เขาจะอาศัยอยู่ในถิ่น
ทุรกันดารอย่างปลอดภัย และนอนอยู่ในป่า
ไม้ ๒๖ และเราจะกระทำให้เขากับสถานที่
รอบๆเนินเขาของเราเป็นแหล่งพระพร เรา
จะส่งฝนลงมาให้ตามฤดูกาล เป็นท่าฝนแห่ง
พระพร ๒๗ ต้นไม้ที่ในทุ่งจะบังเกิดผล และ
พืชพงจะบังเกิดผลประโยชน์ และเขาจะอยู่
อย่างปลอดภัยในแผ่นดินของเขา และเขา
จะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเรา
หักคานแอกของเขาเสีย และช่วยเขาให้พ้น
จากมือของผู้ที่กักเขาให้เป็นทาส ๒๘ เราจะ
ไม่เป็นเหยื่อของประชาชาติอีกต่อไป หรือ
สัตว์ป่าดิ้นก็จะไม่กินเขา และเขาจะอยู่อย่าง
ปลอดภัย ไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ ๒๙ และ
เราจะจัดหาไร่นาอันมีชื่อให้แก่เขา เพื่อเขา
จะไม่ถูกผลาญด้วยความอดอยากในแผ่นดิน
นั้นต่อไปอีก ไม่ต้องทนรับความอับอายขาย
หน้าจากประชาชาติ ๓๐ และเขาจะทราบว่าเรา
คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาสนิทกับเขา
และเขาคือ วงศ์วานอิสราเอล เป็นประชาชน
ของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้
แหละ ๓๑ เจ้าทั้งหลายเป็นแกะของเรา เป็น
มนุษย์และเราเป็นพระเจ้าของเจ้า องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ”

ภูเขาเสอีร์จะเป็นที่ร้างเปล่า

๓๕ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายัง
ข้าพเจ้าอีกว่า ๒ “บุตรแห่งมนุษย์
เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู่ภูเขาเสอีร์ และ
พยากรณ์ต่อมัน ๓ และกล่าวแก่มันว่า องค์
พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด โอ
ภูเขาเสอีร์เอ๋ย เราต่อสู้กับเจ้า และเราจะ
เหยียดมือของเราต่อสู่เจ้า และเราจะกระทำ
ให้เจ้ารกร้างที่สุด ๔ เราจะกระทำให้หัวเมือง
ของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและเจ้าจะเป็นที่

รกร้าง และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์^๕ เพราะเจ้าพยายามอยู่เป็นนิตย์ และให้โลหิตของประชาชนอิสราเอลไหลออกด้วยอำนาจของดาบในเวลาพิบัติของเขา ในเวลาที่ความชั่วช้าของเขาสิ้นสุดลง^๖ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เพราะฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะเตรียมเจ้าเพื่อรับโทษแห่งการให้โลหิตตก และโลหิตจะไหลตามเจ้า เพราะเจ้ามิได้เกลียดชังเรื่องโลหิต เพราะฉะนั้นโลหิตจึงจะไหลตามเจ้าไป^๗ ดังนั้นเราจะกระทำให้ภูเขาเสอีร์รกร้างที่สุด และเราจะตัดผู้ที่ผ่านออกมา และผู้ที่กลับเข้าไปเสียจากมัน^๘ ภูเขาของเขานั้น เราจะให้มีผู้ที่ถูกฆ่าเต็มไปหมด ผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบจะล้มลงตามเนินเขาของเจ้า ตามหุบเขาของเจ้า และในห้วยทั้งสินของเจ้า^๙ เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่รกร้างอยู่เนื่องนิตย์ และหัวเมืองของเจ้าจะไม่กลับคืนมาอีก แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์^{๑๐} เพราะเจ้ากล่าวว่า ‘ประชาชาติทั้งสองนี้และประเทศทั้งสองนี้จะต้องเป็นของเรา เราจะเอาเขามาเป็นกรรมสิทธิ์’ ถึงแม้พระเยโฮวาห์สถิตอยู่ที่นั่น^{๑๑} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะกระทำต่อเจ้าตามความกริ้วและความอิจฉาของเจ้า ซึ่งเจ้าสำแดงเพราะความเกลียดชังของเจ้าซึ่งมีต่อเขา เมื่อเราพิพากษาเจ้า เราจึงจะสำแดงตัวของเราในหมู่พวกเขาให้เขารู้จัก^{๑๒} และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ และทราบว่าเป็นเราได้ยื่นคำห่มินประมาททั้งปวงของเจ้า ซึ่งเจ้าได้พูดต่อภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลว่า ‘มันถูกทิ้งไว้ให้รกร้าง มันถูกมอบไว้ให้เราเผาผลาญเสีย’^{๑๓} ด้วยปากของเจ้า เจ้าเบ่งตัวเจ้าต่อสูเรา และว่าเรามากหลาย เราได้ยื่นแล้ว^{๑๔} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อแผ่นดินโลกทั้งสินขึ้นซมยินดี เราจะกระทำเจ้าให้รกร้างไป^{๑๕} เจ้าได้ขึ้นซมยินดีต่อมรดกแห่งวงศ์วานอิสราเอลเพราะมันเป็นที่รกร้างฉันใด เราจะกระทำแก่เจ้าฉันนั้น โอ ภูเขาเสอีร์เอ๋ย รวมทั้งเอโดมทั้งหมด ทั้งหมดเลย เจ้าจะต้องเป็นที่รกร้าง แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์”

ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลจะกลับคืนให้เป็นดังเดิม

๓๖^๑ “เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์ต่อภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลว่า ภูเขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์^๒ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะตัดรากแล้วขวัญถึงเจ้าว่า ‘อ้าฮา แม่น้ำที่สูงโบราณเหล่านั้นได้ตูก เป็นกรรมสิทธิ์ของเราแล้ว’^๓ เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์และกล่าว ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเรากระทำให้เจ้ารกร้าง และกลืนเจ้าเสียทุกด้าน เพื่อเจ้าจะได้ตูกเป็นกรรมสิทธิ์ของชนชาติที่เหลืออยู่นั้น และริมฝีปากของพวกช่างพูดก็เอาเรื่องของเจ้าไปนิินทา เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงในหมู่ประชาชน^๔ ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นจงฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แก่ภูเขาและเนินเขาแม่น้ำและหุบเขา ที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้าง และหัวเมืองที่ถูกละทิ้ง ซึ่งได้กลายเป็นเหยื่อและเป็นที่ยเหยียนแก่ประชาชาติที่เหลืออยู่รอบๆนั้น^๕ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ตรัสตั้งนี้ว่า ด้วยความหวงแหนอย่างเดือดดาลของเรา เราพูดกล่าวโทษประชาชาติที่เหลืออยู่ และแก่เอโดมทั้งสินผู้ที่มอบแผ่นดินของเราให้แก่ตนเองให้เป็นกรรมสิทธิ์ ด้วยความรำเริงอย่างเต็มใจและใจประมาท หมิ่นอย่างที่สุด เพื่อเขาจะได้ไล่คนแผ่นดินนั้นออกไป เพื่อจะได้ปล้นเอาไปเสีย^๖ เพราะฉะนั้นจงกล่าวคำพยากรณ์เกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอล และจงกล่าวแก่ภูเขาและเนินเขา แก่ห้วยและหุบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราพูดด้วยความหวงแหนและความที่ไรชของเรา เพราะเจ้าได้ทนรับความอัปอายขายหน้าจากประชาชาติ^๗ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เราปฏิญาณว่าประชาชาติที่อยู่รอบเจ้านั้นจะทนรับความอัปอายขายหน้า^๘ โอ ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลเอ๋ย แต่เจ้าจะแตกกิ่งของเจ้าออกมา และออกผลให้แก่อิสราเอลประชาชนของเรา เพราะไม่ช้าเขาจะได้กลับมา^๙ เพราะดูเถิด เราอยู่ฝ่ายเจ้า เราจะหันมาหาเจ้า และเจ้าจะถูกไถและถูกหว่าน^{๑๐} และเราจะทวี

คนให้แก่เจ้า คือบรรดาวงศ์วานอิสราเอลทั่ว
 หมด หัวเมืองจะมีคนมาอาศัยอยู่ และสถาน
 ที่ร้างเปล่าจะถูกสร้างขึ้นใหม่ ^{๑๑}เราจะทริ
 ทงคนและสัตว์ให้แก่เจ้า จะเพิ่มขึ้นและมี
 ลูกคน และเราจะกระทำให้เจ้ามีคนอาศัยอยู่
 อย่างในกาลก่อน และจะเป็นประโยชน์แก่
 เจ้ามากกว่าแต่ก่อน แล้วเจ้าจะทราบที่เรา
 คือพระเยโฮวาห์ ^{๑๒}เออ เราจะให้คนดำเนิ
 บนเจ้า คืออิสราเอล ประชาชนของเราด้วย
 และเขาทั้งหลายจะได้เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ และ
 เจ้าจะเป็นมรดกของเขา และเจ้าจะไม่เอาลูก
 ของเขาไปอีก ^{๑๓}องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
 ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะคนกล่าวแก่เจ้าว่า ‘เจ้า
 กินคนและเจ้าได้เอาลูกของประชาชาติของ
 เจ้าไป’ ^{๑๔}องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า
 เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่กินคน และจะไม่เอา
 ลูกของเจ้าจากประชาชาติของเจ้าไปอีกเลย
^{๑๕}เราจะไม่ให้เจ้าได้ยินคำประมาทหมิ่นของ
 ประชาชาติต่างๆอีก และเจ้าไม่ต้องทนรับ
 ความอับอายขายหน้าของชนชาติทั้งหลาย
 อีกเลย และไม่ต้องกระทำให้ประชาชาติของ
 เจ้าสะดุดอีกเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
 ตรัสตั้งนี้แหละ”

**อิสราเอลที่กระจัดกระจายไปแล้วจะ
 กลับคืนมาและรับความรอด**

^{๑๖}พระ วณะ ของ พระ เย โฮ วาห์ มายัง
 ข้าพเจ้าอีกว่า ^{๑๗}“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมื่อ
 วงศ์วานอิสราเอลได้มาอาศัยอยู่ในแผ่นดิน
 ของตน เขากระทำให้แผ่นดินเป็นมลทินด้วย
 วิถีและการกระทำของเขา ความประพฤติ
 ของเขาที่มีต่อหน้าเราก็เหมือน มลทินอัน
 เกิดจากกระดูก ^{๑๘}เพราะฉะนั้นเราจึง ระบาย
 ความกริ้วของเราออกเหนือเขาด้วย เรื่อง
 โลहितซึ่งเขาได้กระทำให้ตกบนแผ่นดิน ด้วย
 เรื่องรูปเคารพซึ่งเขากระทำให้แผ่นดินนั้น
 เป็นมลทิน ^{๑๙}เราจึงให้เขากระจัดกระจายไป
 ท่ามกลางประชาชาติ และเขาถูกกระจัดไป
 ตามประเทศต่างๆ เราพิพากษาเขาตามวิถี
 และการกระทำของเขา ^{๒๐}แต่เมื่อเขามายัง
 บรรดาประชาชาติ เขาจะมาที่ไหนก็ตาม เขา
 ได้ลบล้างนาม บริสุทธิของเรา ซึ่งคนกล่าว
 ขวัญถึงเขาว่า ‘คนเหล่านี้เป็นประชาชนของ
 พระเยโฮวาห์ ถึงกระนั้นเขายังต้องออกไป
 จากแผ่นดินของพระองค์’ ^{๒๑}แต่เรายิงสงสาร
 นาม บริสุทธิของเรา ซึ่ง วงศ์วาน อิสราเอล

ได้ลบล้างท่ามกลางประชาชาติซึ่งเขาดกไป
 อยู่ ^{๒๒}เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วาน
 อิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้
 ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เรากำลังจะ
 กระทำอยู่แล้ว ไม่ใช่เพื่อเห็นแก่เจ้า แต่
 เพราะเห็นแก่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งเจ้าได้
 ลบล้างท่ามกลางประชาชาติซึ่งเจ้าเข้าไปอยู่
 นิน ^{๒๓}และเราจะชำระให้นามที่ยิ่งใหญ่ของ
 เราบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นนามที่ถูกลบล้างท่ามกลาง
 ประชาชาติ และซึ่งเจ้าได้ลบล้างท่ามกลางเขา
 และประชาชาติจะทราบเรา เราคือพระเยโฮ
 วาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ
 เมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลาง
 เจ้าต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลาย ^{๒๔}เพราะว่าเรา
 จะเอาเจ้าออกมาจากท่ามกลางประชาชาติ
 และรวบรวมเจ้ามาจากทุกประเทศ และจะ
 นำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินของเจ้าเอง ^{๒๕}เราจะ
 เอานาสะอาดพรมเจ้า และเจ้าจะสะอาดพ้น
 จากมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะชำระ
 เจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า ^{๒๖}เราจะ
 ให้ใจใหม่แก่เจ้า และเราจะบรรจุจิตวิญญาณ
 ใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสีย
 จากเนื้อของเจ้า และจะให้ใจเนื้อแก่เจ้า
^{๒๗}และเราจะใส่วิญญาณของเราภายในเจ้า
 และกระทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของ
 เรา และเจ้าจะรักษาคำตัดสินของเรา และ
 กระทำตาม ^{๒๘}เจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดิน
 ซึ่งเราให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะ
 เป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็พระเจ้า
 ของเจ้า ^{๒๙}เราจะช่วยเจ้าให้พ้นมลทินทั้ง
 หลายของเจ้า และเราจะเรียกข้าวมารวม
 จะกระทำให้อุดมสมบูรณ์ และจะไม่ให้เจ้า
 เกิดการกัณดารอาหารเลย ^{๓๐}เราจะกระทำให้
 ผลของต้นไม้และไร่นาอุดมสมบูรณ์ เพื่อเจ้า
 จะไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าเพราะ
 การกัณดารอาหารท่ามกลางประชาชาติอีก
 เลย ^{๓๑}แล้วเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางที่ชั่วของ
 เจ้า และการกระทำที่ไม่ดีของเจ้า แล้วเจ้า
 จะเกลียดตัวเจ้าในสายตาของเจ้าเอง เพราะ
 ความชั่วช้าของเจ้าและเพราะการกระทำอัน
 น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า ^{๓๒}องค์พระผู้เป็น
 เจ้าพระเจ้าตรัสว่า ที่เรากระทำนั้นมิใช่เพราะ
 เห็นแก่เจ้า ขอให้เจ้าทราบเสีย โอ วงศ์วาน
 อิสราเอลเอ๋ย จงอับอายและขายหน้าด้วย
 เรื่องทางของเจ้าเกิด ^{๓๓}องค์พระผู้เป็นเจ้า
 พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ในวันที่เราชำระเจ้าให้

หมดจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้านั้น เรา จะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมือง และสถานที่ที่ร้างจะได้สร้างขึ้นใหม่^{๓๓} แผ่น ดินที่ร้างจะได้รับการไถแทนที่จะเป็นที่ ร้างดังที่ปรากฏต่อสายตาของคนทั้งหลาย ที่ผ่านไปมา^{๓๔} และเขาทั้งหลายจะกล่าว ว่า ‘แผ่นดินนี้ที่เคยร้างกลายเป็นอย่าง สวนเอเดน หัวเมืองที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและ ร้าง และ ปัก หัก พัง เตี้ยว นี้ ก็ มี กำแพง ล้อมรอบและมีคนอาศัย’^{๓๕} แล้วประชาชาติ ที่เหลืออยู่รอบๆ เจ้าจะทราบ ว่า เรา พระเย โฮวาห์ ได้สร้างที่ปักหักพังเหล่านี้ขึ้นใหม่ และปลูกพืชในที่ร้างนั้น เรา พระเยโฮวาห์ ได้ลั่นวาจาไว้แล้ว และเราจะกระทำเช่นนั้น^{๓๖} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า เรา จะให้วงศ์วานอิสราเอลขอให้เรากระทำสิ่งนี้ ให้ด้วย คือให้เพิ่มคนอย่างเพิ่มฝูงแพะแกะ^{๓๗} ฝูงแพะแกะอันบริสุทธิ์ และฝูงแพะแกะ ที่เยรูซาเล็มระหว่างเทศกาลตามกำหนดของ เธอเป็นอย่างไร เมืองที่ถูกทิ้งร้างจะเต็มไปด้วยฝูงคนอย่างนั้น แล้วเขาจะทราบ ว่า เรา คือพระเยโฮวาห์”

หว่างเขาที่มีกระดูกแห้ง

๓๗ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า และพระองค์ทรงนำ ข้าพเจ้า ออก มา ด้วย พระ วิญญาณ ของ พระ เยโฮวาห์ และ วาง ข้าพเจ้า ไว้ ที่ กลาง หว่าง เขา มีกระดูกเต็มไปหมด^๑ พระองค์ทรงพา ข้าพเจ้าไปเที่ยวในหมู่กระดูกเหล่านั้น ดูเถิด มีกระดูกที่ หว่าง เขา นั้น มากมาย เหลือ เกิน และ ดูเถิด เป็น กระ ดูก แห้ง ที่ เตี้ยว^๒ และ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์ เอ๋ย กระดูกเหล่านี้จะมีชีวิตได้ไหม” และ ข้าพเจ้าทูลตอบว่า “โอ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าเจ้าข้า พระองค์ก็ทรงทราบอยู่แล้ว”^๓ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า “จงพยากรณ์ ต่อกระดูกเหล่านี้ และกล่าวแก่มันว่า โอ กระดูกแห่งเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์^๔ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ แก่กระดูกเหล่านี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำให้ ลมหายใจเข้าไปในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต^๕ เรา จะวางเส้นเอ็นไว้บนเจ้าและจะกระทำให้นือ มีมาบนเจ้า และเอาหนังคลุมเจ้าและบรรจุ ลมหายใจในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต และ เจ้า จะทราบ ว่า เราคือพระเยโฮวาห์”^๖ ข้าพเจ้า

ก็พยากรณ์ดังที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชา เมื่อ ข้าพเจ้าพยากรณ์อยู่นั้นก็มีเสียง และดูเถิด เป็นเสียงกรุกกริก กระดูกเหล่านั้นก็เข้ามา หากันตามที่ของมัน^๗ และเมื่อข้าพเจ้ามอง ดู ดูเถิด ก็เห็นมีเอ็นบนมัน และเนื้อก็มา ที่กระดูก และหนังก็มาหุ้มกระดูกไว้ แต่ ไม่มีลมหายใจในนั้น^๘ แล้วพระองค์ตรัสกับ ข้าพเจ้าว่า “จงพยากรณ์แก่ลมหายใจ บุตร แห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์เถิด จงกล่าวแก่ ลมหายใจว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส ดังนี้ว่า โอ ลมหายใจเอ๋ย จงมาจากลมที่สูดมา หายใจเข้าไปในคนที่ถูกฆ่าเหล่านี้เพื่อให้เขามีชีวิต”^๙ ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ทรงบัญชา แก่ข้าพเจ้า และลมหายใจก็เข้ามาในกระดูก และกระดูกก็มีชีวิต แล้วก็ยืนขึ้น เป็นกอง ทัพใหญ่โตจริงๆ

ขนชาติอิสราเอลจะมีชีวิตอีก

^{๑๐} แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตร แห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้คือวงศ์วาน อิสราเอลทั้งสิ้น ดูเถิด เขาทั้งหลายกล่าวว่า ‘กระดูกของเราแห้ง และความหวังของเรา ก็สิ้นไป เราได้ถูกตัดส่วนของเร่ออกเสีย’^{๑๑} เพราะฉะนั้น จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขา ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เราจะเปิด หลุมฝังศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจาก หลุมฝังศพของเจ้า และจะนำเจ้ากลับมายัง แผ่นดินอิสราเอล^{๑๒} โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เจ้าจะทราบ ว่า เราคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเรา เปิดหลุมศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจาก หลุมศพของเจ้า^{๑๓} และเราจะบรรจุวิญญาณ ของเราไว้ในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต และเราจะ วางเจ้าไว้ในแผ่นดินของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบ ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว และ เราได้กระทำ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ”

ยูดาห์กับอิสราเอลจะรวมกันอีก

^{๑๔} พระ วจนะ ของ พระ เย โฮ วาห์ มายัง ข้าพเจ้าอีกว่า^{๑๕} “เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จง เอาไม้มาอันหนึ่งเขียนลงว่า ‘สำหรับยูดาห์ และสำหรับชนอิสราเอลที่สังคมกับยูดาห์’ จง เอาไม้มาอีกอันหนึ่งเขียนลงว่า ‘สำหรับโย เซฟ’ ไม้ของเอฟราอิม และวงศ์วานอิสราเอล ทั้งสิ้นที่สังคมกับโยเซฟ”^{๑๖} เอาไม้ทั้งสองมา รวมกันเข้าเป็นอันเดียว เพื่อเป็นไม้อันเดียว

ในมือของเจ้า ^{๑๘}และเมื่อชนชาติของเจ้ากล่าวแก่เจ้าว่า ‘ท่านจะไม่สำแดงให้เราทราบหรือว่ามีนัยหมายความว่าอะไร’ ^{๑๙}จงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะเอาไม้ของโยเซฟ ซึ่งอยู่ในมือของเอฟราอิม และตระกูลอิสราเอลที่สังคมกับเขา และเราจะเอาไม้ของยูดาห์มารวมเข้าด้วย และกระทำให้เป็นไม้อันเดียวกัน เพื่อให้เป็นไม้อันเดียวในมือของเรา ^{๒๐}และไม้ซึ่งเจ้าเขียนไว้ นั้นจะอยู่ในมือของเจ้าต่อหน้าต่อตาเขา ^{๒๑}แล้วจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำคนอิสราเอลมาจากท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเขาได้เข้าไปอยู่ด้วยนั้น และจะรวบรวมเขามาจากทุกด้านและนำเขามายังแผ่นดินของเขาเอง ^{๒๒}และเราจะกระทำให้เขาเป็นประชาชาติเดียวในแผ่นดินนั้นที่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และจะมีกษัตริย์แต่พระองค์เดียวปกครองอยู่เหนือเขาทั้งสิ้น เขาจะไม่เป็นสองประชาชาติอีกต่อไป และจะไม่แยกเป็นสองราชอาณาจักรอีกต่อไป ^{๒๓}เขาจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา หรือด้วยการละเมิดใดๆของเขาต่อไปอีก แต่เราจะช่วยเขาให้พ้นจากบรรดาที่อาศัยซึ่งเขากระทำบาปนั้น และจะชำระเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา ^{๒๔}ดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย และเขาทุกคนจะมีผู้เลี้ยงผู้เดียว เขาทั้งหลายจะดำเนินตามคำตัดสินของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และกระทำตาม ^{๒๕}เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ใน แผ่นดิน ซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าอาศัยอยู่ ซึ่งเราได้ให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ตัวเขาและลูกหลานของเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์ และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้าของเขา เป็นนิตย์ ^{๒๖}เราจะกระทำพันธสัญญาสันติภาพกับเขา จะเป็นพันธสัญญานิรันดร์แก่เขา และเราจะตั้งเขาไว้และให้เขาทวีขึ้น และเราจะวางสถานบริสุทธิ์ของเราไว้ท่ามกลางเขา เป็นนิตย์ ^{๒๗}พลับพลาของเราจะอยู่กับเขา เอย เราจะเป่าพระเจ้าของเขาและเขาจะเป็นประชาชนของเรา ^{๒๘}แล้วประชาชาติทั้งหลายจะทราบว่าเป็นพระเจ้าเยโฮวาห์กระทำให้อิสราเอลเป็นสุทธิพิเศษชาติ

ในเมื่อสถานบริสุทธิ์ของเราอยู่ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์”

โกกและมาโกกจะมาสู้รบกับอิสราเอล

๓๘ ^๑พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ^๒“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู้อีกแห่งแผ่นดินมาโกก เจ้าองค์สำคัญของเมเซคและทูบัล และจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา ^๓จงกล่าวไว้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด โอโกกเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ผู้เป็นเจ้าของสำคัญแห่งเมเซคและทูบัล ^๔เราจะให้เจ้าหันกลับ และเอาเบ็ดเกี่ยวขากรูไกรของเจ้า และเราจะนำเจ้าออกมาพร้อมทั้งกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า ทั้งม้าและพลม้า สวมเครื่องรบครบทุกคน เป็นกองทัพใหญ่ มีตั้งและโล่ ถือดาบทุกคน ^๕เปอร์เซีย เอธิโอเปีย และพุดอยู่กับเขาด้วย ทุกคนมีโล่และหมวกเหล็ก ^๖โกเมอร์และกองทัพทั้งสิ้นของเขา วงศ์วานโทกูรุมาร์จากส่วนเหนือสุด พร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของเขา มีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากอยู่กับเจ้า ^๗เจ้าและบรรดากองทัพซึ่งประชุมอยู่กับเจ้า จงเตรียมตัวพร้อมและให้พร้อมไว้เสมอ และจงเป็นยามเฝ้าเขาทั้งหลาย ^๘เมื่อล่วงไปหลายวันแล้วเจ้าจะต้องถูกเรียกตัวในปีหลังๆ เจ้าจะยกเข้าไปต่อสู้กับแผ่นดินซึ่งได้คืนมาจากดาบ เป็นแผ่นดินที่ประชาชนรวบรวมกันมาจากชนชาติหลายชาติอยู่ที่บนภูเขาอิสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นที่ทิ้งร้างอยู่เนื่องนิตย์ ประชาชนของแผ่นดินนั้นออกมาจากชนชาติอื่นๆ บัดนี้อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้ว ทั้งสิ้น ^๙เจ้าจะรุกออกไป มาเหมือนพายุ เจ้าจะเป็นเหมือนเมฆคลุมแผ่นดิน ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้าและชนชาติทั้งหลาย เป็นอันมาก ที่อยู่กับเจ้า ^{๑๐}องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ต่อมาในเวลา นั้นจะบังเกิดความคิดในใจของเจ้า และเจ้าจะคิดแผนการชั่ว ^{๑๑}และจะกล่าวว่า ‘เราจะยกกองทัพไปยังแผ่นดินที่ชนบทไม่มีกำแพงล้อม เราจะโจมตีประชาชนที่สงบ ซึ่งอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนอาศัยอยู่โดยไม่มีกำแพง ไม่มีตาล ไม่มีประตู’ ^{๑๒}เพื่อชิงข้าวของปล้นเอาไปและเพื่อชิงเหยื่อ คือเพื่อจะหันมือของเจ้ากลับมามายังที่รกร้างซึ่งขณะนี้มีคนอาศัยอยู่ และมายังประชาชนซึ่งรวบรวมจากบรรดาประชาชาติ ที่ได้สัตว์ใช้งาน และ

ข้าวของ คือผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น^{๑๓} เซบาและเตดานและบรรดาพ่อค้าแห่งทารซิช และสิงโตหนุ่ม ทั้งหลายในเมืองนั้นจะกล่าวแก่เจ้าว่า ‘ท่านมาเพื่อจะชิง ข้าวของ หรือ ท่านขมขมกองทัพอันจะปล้น เพื่อจะขนเอาเงินและทองไป ขนเอาสัตว์และข้าวของไป เพื่อจะชิงของมากมายหรือ’^{๑๔} เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวกับ โกก ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ในวันนั้นเมื่ออิสราเอลประชาชนของเราอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้ว เจ้าจะมีได้รู้หรือ^{๑๕} เจ้าจะมาจากที่ของเจ้าซึ่งอยู่ส่วนเหนือที่สุด ทั้งเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า ทุกคนซึ่งมีมาเป็นกองทัพบทิมมา เป็นกองทัพรุ่งกำลังยิ่งนัก^{๑๖} เจ้าจะมาต่อสู้อิสราเอลประชาชนของเราเหมือนอย่าง เมฆ คลุม แผ่นดินในกาล ภายหน้า เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับแผ่นดินของเราเพื่อประชาชนชาติทั้งหลายจะรู้จักเรา โอ โกกเอ๋ย ในเมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาเขา

พระเจ้าจะทรงชนะโกก

^{๑๗} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าเป็นผู้หนึ่งหรือผู้ที่ในสมัยก่อนเราได้พูดถึง โดยผู้พยากรณ์ของอิสราเอล ผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งในสมัยนั้นได้พยากรณ์อยู่หลายปีว่า เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับเขา^{๑๘} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แต่ต่อมาในเวลานั้นเมื่อโกกจะยกมาต่อสู้กับแผ่นดินอิสราเอล ความพิโรธของเราจะพลุ่งขึ้นต่อหน้าเรา^{๑๙} เพราะเราขอประกาศด้วยความหวังแค้นและด้วยความพิโรธดังเพลิงพลุ่งของเราว่า ในวันนั้นจะมีการสิ้นสะเทือนใหญ่ยิ่งในแผ่นดินอิสราเอล^{๒๐} ปลาที่ ทะเล และ นก ในอากาศ และสัตว์ป่าทุ่งและบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานอยู่บนแผ่นดิน และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่บนพื้นพิภพ จะสิ้นสะเทือนต่อหน้าเรา ภูเขาจะพังทลายลง และหน้าผาจะพัง และกำแพงทุกแห่งจะล้มลงที่ดิน^{๒๑} เราจะร้องถึงภูเขาทั้งหลายของเราเรียกดาบมาต่อสู้กับโกก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ และดาบของทุกคนจะต่อสู้กับพื้นองของเขา^{๒๒} เราจะพิพากษาลงโทษเขาด้วยโรคระบาดและโลหิตตก เราจะให้ฝนตกอย่างน้ำไหลเขียว ทั้งลูกเห็บและไฟ และไฟที่กำมะถันตก

ใส่เขา และ กองทัพ ของ เขา และ ชนชาติ ทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเขา^{๒๓} ดังนั้นเราจะสำแดงความยิ่งใหญ่ของเราและชำระตัวของเราให้บริสุทธิ์ และเราจะเป็นที่รู้จักท่ามกลางสายตาของประชาชนชาติเป็นอันมาก แล้วเขาจะทราบบว่าเรคือพระเยโฮวาห์”

**สุสานของมาโกกจะอยู่ที่
ทั่วแผ่นดินอิสราเอล**

^{๓๙} “เพราะฉะนั้น เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษโกก และกล่าว ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด โอ โกกเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญแห่งเมเซคและทุบัล^๒ เราจะให้เจ้าหันกลับ และเจ้าจะเหลือแค่หนึ่งในหกส่วน และให้เจ้าขึ้นมาจากส่วนเหนือที่สุด และให้เจ้าเข้าไปต่อสู้ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล^๓ แล้วเราจะตีคนธนูให้หลุดจากมือซ้ายของเจ้า และเราจะให้ลูกธนูตกจากมือขวาของเจ้า^๔ เจ้าจะล้มลงบนภูเขาแห่งอิสราเอล ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสินของเจ้า และชนชาติทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า เราจะมอบเจ้าให้เป็นอาหารแก่เหยี่ยวทุกชนิดและแก่สัตว์ป่าทุ่ง^๕ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้าจะล้มลงบนพื้นทุ่ง เพราะเราได้ลิ้นวาจาแล้ว^๖ เราจะส่งเพลิงมาเหนือมาโกก และท่ามกลางผู้ที่อาศัยอยู่อย่างไว้กังวลตามเกาะต่างๆ และเขาทั้งหลายจะทราบบว่าเรคือพระเยโฮวาห์^๗ และเราจะกระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นที่รู้จักในท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไม่ยอมให้อิสราเอลทำให้นามบริสุทธิ์ของเรามัวหมองอีกต่อไป และประชาชนชาติจะทราบบว่า เรคือพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ในอิสราเอล^๘ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด มาแล้ว และจะเป็นอย่างนั้น คือวันนั้นซึ่งเราได้ลิ้นวาจาไว้^๙ แล้วบรรดาคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในบรรดาหัว เมืองอิสราเอล จะออกไป และจะเอาไฟสุ่ม เครื่องอาวุธเผาเสียคือ โล่ และดิ่ง คันทันและลูกธนู หอกยาว และหอกขัด และเขาจะเอาไฟสุ่มเป็นเวลาเจ็ดปี^{๑๐} เพราะฉะนั้น เขาไม่จำเป็นจะต้องเอาฟืนมาจากทุ่งนาหรือ ตัด ฟืน มาจากป่า เพราะ เขาจะก่อไฟด้วยเครื่องอาวุธ และเขาทั้งหลายจะแย่งชิงผู้ที่แย่งชิงเขา และจะปล้นผู้ที่ปล้นเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ

๑๑ ต่อมาในวันนั้น เราจะให้โกกมีสุสานอยู่ในอิสราเอล คือหุบเขาของคนเดินผ่านไปมา ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของทะเล มันจะปิดจมูกของภูเขาดินผ่านไปมา เพราะว่าโกกและหมูนีกรทั้งสิบของท่านจะถูกฝังไว้ที่นั่น เขาจะเรียกกันว่า หุบเขาฮาโมโนโกก ^{๑๒} วงศ์วานอิสราเอลจะฝังเขาทั้งหลายอยู่ถึงเจ็ดเดือน เพื่อจะทำให้แผ่นดินนั้นสะอาด ^{๑๓} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจะฝังเขาทั้งหลาย ในวันนั้นเมื่อเราสั่งแดงสง่าราศีของเรา ประชาชนนั้นจะได้รับเกียรติ เพราะการฝังศพนั้น ^{๑๔} เขาทั้งหลายจะตั้งคนให้เดินผ่านไปมาในแผ่นดินเรื่อยไป ให้ฝังศพคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่บนพื้นแผ่นดิน เพื่อจะทำแผ่นดินให้สะอาด เขาจะออกตรวจค้นเมื่อสิ้นเจ็ดเดือนแล้ว ^{๑๕} เมื่อคนเหล่านั้นผ่านไปมาในแผ่นดิน ถ้าใครเห็นกระดูกคนเข้า เขาจะเอาเครื่องหมายปักไว้ข้างกระดูกนั้น จนกว่าคนฝังจะมาฝังเขาไว้ในหุบเขาฮาโมโนโกก ^{๑๖} หัวเมืองหนึ่งชื่อ ฮาโมนาห์ ก็อยู่ที่นั่นด้วย เขาจะทำให้แผ่นดินสะอาดตั้งนี้แหละ ^{๑๗} เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงพูดกับนกทุกชนิดและพูดกับเหล่าสัตว์ป่าทุ่งว่า ‘จงชุมนุมและมาเถิด รวมกันมาจากทุกด้านมาying การเลี้ยงสัตว์การบูชา ซึ่งเราถวายเป็นเจ้า เป็นการเลี้ยงสัตว์การบูชาใหญ่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และเจ้าจะรับประทานเนื้อและดื่มโลหิต ^{๑๘} เจ้าจะรับประทานเนื้อของผู้แก่ลวกกล้า และดื่มโลหิตของเจ้านายแห่งพิภพ ของแกะผู้ ของลูกแกะ และของแพะกับของวัวผู้ ทั้งสิ้นนี้เป็นสัตว์อ้วนพีแห่งเมืองบาซัน ^{๑๙} และเจ้าจะรับประทานไขมันจันเจ้าอิมูหน้า และดื่มโลหิตจันเจ้าจะมาณ การเลี้ยงสัตว์การบูชาซึ่งเราได้ถวายเป็นเจ้า ^{๒๐} และเจ้าจะอิมูหน้าที่ได้รับของเราด้วยเนื้อม้าและผู้ขับขี่ ทั้งเนื้อของผู้แก่ลวกกล้า และของนักรบทุกชนิด’ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ ^{๒๑} และเราจะตั้งสง่าราศีของเราไว้ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย และประชาชาติทั้งสิ้นจะเห็นการพิพากษาลงโทษของเราซึ่งเราได้กระทำ และเห็นมือของเราซึ่งเราวางไว้บนเขาทั้งหลาย ^{๒๒} ตั้งแต่นั้นนั้นเป็นต้นไป วงศ์วานอิสราเอลจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ^{๒๓} และประชาชาติทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

วานอิสราเอลได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยเพราะเหตุความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้ละเมิดต่อเรา ดังนั้นเราจึงซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา และมอบเขาไว้ในมือพวกศัตรูของเขา เขาจึงล้มลงด้วยดาบสิ้นทุกคน ^{๒๔} เราได้กระทำต่อความโสโครกและการละเมิดของเขาทั้งหลาย และเราซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาทั้งหลาย

อิสราเอลจะกลับสู่สภาพเดิม

^{๒๕} เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า บัดนี้เราจะให้ยาโคบกลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาต่อวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น และเราจะหวนแหวนามบริสุทธิของเรา ^{๒๖} เมื่อเขาทั้งหลายมาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดิน โดยไม่มีผู้ใดกระทำให้เขาหวาดกลัว เขาทั้งหลายจะทนรับความอับอายขายหน้าของเขา ทั้งการละเมิดซึ่งเขาทั้งหลายได้เคยประพฤติต่อเรา ^{๒๗} เมื่อเราได้นำเขากลับมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากแผ่นดินศัตรูของเขา และเมื่อเราสั่งแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเขาทั้งหลายท่ามกลางสายตาของประชาชาติเป็นอันมาก ^{๒๘} แล้วเขาจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เพราะเราได้ส่งให้เขาถูกกวาดไปเป็นเชลยอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ แล้วก็รวบรวมเขาเข้ามาในแผ่นดินของเขาทั้งหลาย เราจะไม่ปล่อยให้สักคนหนึ่งของพวกเขาเหลืออยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติอีกเลย ^{๒๙} และเราจะไม่ซ่อนหน้าของเราไว้จากเขาทั้งหลายอีกเลย เมื่อเราเห็นวิญญาณของเราเหนือวงศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ”

หุดสวรรค์ที่ถือไม้วัด

๔๐ ^๑ เมื่อปีที่สี่สิบห้าที่เราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น ในต้นปีเมื่อวันที่สิบของเดือน ในปีทีสิบสี่หลังจากที่เขาสวรรค์กรุงนั้น ในวันนั้นที่เดียวพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้าและทรงนำข้าพเจ้ามา ^๒ ในนิมิตแห่งพระเจ้า พระองค์ ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์ทรงวางข้าพเจ้าไว้บนภูเขาสูงมาก ซึ่งตรงนั้นทางทิศใต้มีสิ่งก่อสร้างเหมือนเมืองหนึ่ง ^๓ เมื่อพระองค์ ทรงนำข้าพเจ้ามา ณ ที่นั้นดูเถิด มีชายคนหนึ่ง ปรากฏการณ์ของเขา

คล้ายทองสัมฤทธิ์ มีเขือกป่านเส้นหนึ่งและไม้วัดอันหนึ่งอยู่ในมือ และท่านยืนอยู่ที่หอประตู^๔ และชายผู้นั้นกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมองดูด้วยตาเองเถิด และจงฟังด้วยหูของเจ้า และจงเอาใจใส่กับสิ่งทั้งสินที่เราจะสำแดงให้แก่เจ้า เพราะว่าที่น้ำเจ้ามาที่นี่ก็เพื่อจะสำแดงให้แก่เจ้า สิ่งทั้งสินที่เจ้าเห็นนั้น จงประกาศแก่วงศ์วานอิสราเอล”

การวัดพระวิหารแห่งอนาคต

^๕ และดูเถิด มีกำแพงล้อมอยู่รอบบริเวณนอกของพระนิเวศ และในมือของชายผู้นั้นมีไม้วัดยาวหกศอก แต่ละศอกยาวเท่ากับศอกคืบ ดังนั้นท่านจึงวัดความหนาของกำแพงได้หนึ่งไม้วัด และความสูงได้หนึ่งไม้วัด^๖ แล้วท่านเข้าไปตาม หอ ประตูซึ่ง หันหน้าไปทิศตะวันออกขึ้นไปตามบันได และวัดธรณีหอประตูได้สี่กหนึ่งไม้วัด และอีก ธรณีหนึ่งได้สี่กหนึ่งไม้วัด^๗ และห้องยามยาวหนึ่งไม้วัด และกว้างหนึ่งไม้วัด และที่ว่างระหว่างห้องยามเหล่านี้ยาวห้าศอก และธรณีหอประตูที่อยู่ริมมุขที่หอประตูตอนปลายชั้นในได้หนึ่งไม้วัด^๘ แล้วท่านก็วัดมุขของหอประตูตอนปลายชั้นในได้หนึ่งไม้วัด^๙ และท่านก็วัดมุขของหอประตูใต้แปดศอก และเสามุขบนสองศอก และมุขของหอประตูอยู่ที่ตอนปลายข้างใน^{๑๐} แต่ละด้านของหอประตูตะวันออกมีห้องยามอยู่สามห้อง ห้องทั้งสามมีขนาดเดียวกัน และเสาที่อยู่ทั้งสองข้างก็มีขนาดเดียวกัน^{๑๑} แล้วท่านจึงวัดความกว้างช่องเปิดของทางเข้าหอประตูได้สิบศอก และความยาวของหอประตูสิบสามศอก^{๑๒} หน้าห้องยามนั้นมีเครื่องกันด้านละหนึ่งศอก และห้องยามนั้นยาวด้านละหกศอก^{๑๓} แล้วท่านก็วัดหอประตูจากหลังคาของห้องยามห้องหนึ่งไปยังหลังคาของห้องยามอีก ห้องหนึ่ง ได้กว้างยี่สิบห้าศอก จากทางเข้าหนึ่งไปยังอีกทางเข้าหนึ่ง^{๑๔} และท่านทำเสาทิ้งหลายได้หกสิบศอก และรอบหอประตูมีลานไปถึงเสา^{๑๕} วัดจากข้างหน้าหอประตูตรงทางเข้าไปยังปลายมุขชั้นในของหอประตูได้ห้าสิบ ศอก^{๑๖} ตาม หอ ประตู นั้น มีหน้า ต่าง รอบ ค่อยๆ แคบเข้าไปข้าง ในทั้งในเสาและในห้องยาม และมุขก็มีหน้าต่างอยู่รอบข้างในเหมือนกันที่เสามีต้นอินทผลัม^{๑๗} แล้วท่านนำข้าพเจ้า

ออกมาที่ลานชั้นนอก และดูเถิด มีห้องหลายห้องและมีพื้นหินทำไว้รอบลาน มีห้องสามสิบห้องหันหน้าเข้าหาพื้นหิน^{๑๘} และพื้นหินนั้นมีอยู่ตามด้านข้าง ทางเข้าหอประตู เท่ากับความยาวของหอประตู นี่เป็นพื้นหินตอนล่าง^{๑๙} แล้วท่านก็วัดความกว้างจากหน้าหอประตูข้างล่าง ไปยังหน้าลานข้างในด้านนอกได้หนึ่งร้อยศอก อยู่ทั้งทางตะวันออกและทางเหนือ^{๒๐} ส่วนหอประตูแห่งลานนอกหันหน้าไปทางเหนือ ท่านก็วัดความยาวและความกว้าง ของ มัน^{๒๑} ห้อง ยาม ด้าน ละ สาม ห้อง กับเสาและมุขมีขนาดเดียวกับหอประตูแรก ยาวห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก^{๒๒} หน้าต่างมุข ต้นอินทผลัมของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับของหอประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และ มีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน^{๒๓} ตรงข้ามกับประตูซึ่งอยู่ข้างเหนือเช่นเดียวกับประตูที่อยู่ข้างตะวันออก มีประตูเปิดไปสู่ลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประตูหนึ่งไปยังอีกประตูหนึ่งได้หนึ่งร้อยศอก^{๒๔} และท่านได้นำข้าพเจ้าตรงไปยังทิศใต้ และดูเถิด มีหอประตูทางทิศใต้หนึ่งหอประตู ท่านก็วัดเสาและวัดมุข ก็มีขนาดเดียวกับที่อื่น^{๒๕} มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบเหมือนหน้าต่างที่อื่น ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก^{๒๖} มีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน มีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น^{๒๗} และมีประตูหนึ่งอยู่ทางทิศใต้ของลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประตูหนึ่งไปยังอีกประตูหนึ่งตรงไปทางทิศใต้ ได้หนึ่งร้อยศอก^{๒๘} แล้วท่านนำข้าพเจ้ามายังลานชั้นในโดยประตูทิศใต้ และท่านก็วัดประตูทิศใต้ มีขนาดอย่างเดียวกับประตูอื่นๆ^{๒๙} ห้องยาม เสา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก^{๓๐} มีมุขอยู่รอบยาวยี่สิบห้าศอก กว้างห้าศอก^{๓๑} มุขนั้นหันหน้าสู่ลานชั้นนอก มีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสา และบันไดนั้นมีแปดขั้น^{๓๒} แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นในด้านตะวันออก และท่านก็วัดหอประตูขนาดเดียวกับหอประตูอื่น^{๓๓} ห้องยาม เสา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกันกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก^{๓๔} มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีต้น

อินทผลั้มอยู่ที่เสาด้านละต้น และบันไดนี้มีแปดขั้น^{๓๕} แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามายังประตูเหนือ แล้วท่านก็วัดหอบประตูนั้นมีขนาดเดียวกับหอบประตูอื่น^{๓๖} ห้องยาม เสา และมุขของหอบประตูนี้มีขนาดเดียวกันกับที่อื่น มีหน้าต่างโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก^{๓๗} มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีต้นอินทผลั้มอยู่ที่เสาด้านละต้น และบันไดนี้มีแปดขั้น^{๓๘} มีห้องๆหนึ่ง และมีทางเข้าอยู่ที่เสาของหอบประตู เป็นที่ล้างเครื่องเผาบูชา^{๓๙} และที่มุมของหอบประตูมีโตะด้านละสองโตะ บนนี้สำหรับฆ่าเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด^{๔๐} และทางด้านนอก ทางที่เขารู้นไปถึงทางเข้าหอบประตูเหนือมีโตะสองโตะ อีกด้านหนึ่งของมุมของหอบประตูมีโตะสองโตะ^{๔๑} มีโตะอยู่ข้างนี้สี่โตะ และมีโตะอยู่ข้างนั้นข้างๆหอบประตูสี่โตะ เป็นแปดโตะด้วยกัน ซึ่งเขาใช้เป็นที่ฆ่าเครื่องสัตวบูชา^{๔๒} มีโตะสี่โตะ ทำด้วยหินสกัดสำหรับเครื่องเผาบูชา ยาวหนึ่งศอกคืบและกว้างหนึ่งศอกคืบ สูงหนึ่งศอก สำหรับวางเครื่องมือซึ่งเขาใช้ฆ่าเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา^{๔๓} มีตะขอยาวคืบหนึ่งติดอยู่ข้างในโดยรอบ บนโตะนี้เขาวางเนื้อของเครื่องบูชา

ห้องสำหรับพวกนักร้องและปุโรหิต

“ข้าง นอก หอบ ประตู ชั้น ใน ในลาน ชั้น ในมีห้องสำหรับพวกนักร้อง ซึ่งอยู่ข้างหอบประตูเหนือ หันหน้าไปทิศใต้ อีกห้องหนึ่งอยู่ข้างหอบประตูตะวันออก หันหน้าไปทิศเหนือ^{๔๔} และท่านบอกข้าพเจ้าว่า “ห้องนี้ซึ่งหันหน้าไปทางทิศใต้สำหรับปุโรหิต ผู้ดูแลพระนิเวศ^{๔๕} และห้องซึ่งหันหน้าไปทางเหนือสำหรับปุโรหิตผู้ดูแลแท่นบูชา ปุโรหิตเหล่านี้เป็นบุตรชายของศาโดกในบรรดาบุตรชายของเลวี ที่เข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์เพื่อจะปรนนิบัติพระองค์”^{๔๖} และท่านก็วัดลาน ได้ยาวหนึ่งร้อยศอก และกว้างหนึ่งร้อยศอก เป็นสี่เหลี่ยมจตุรัส และแท่นบูชาอยู่ข้างหน้าพระนิเวศ

มุขของพระวิหาร

“แล้ว ท่าน นำ ข้าพเจ้า มา ที่ มุข ของ พระนิเวศ และ วัด เสา ของ มุข ได้ ห้า ศอก ทั้ง สอง ด้าน และ หอบ ประตู ก็ กว้าง ด้าน ละ สาม ศอก

๔๗ มุขนั้นยาวยี่สิบศอกและกว้างสิบเอ็ดศอก และ ท่าน นำ ข้าพเจ้า ทาง บันได ไป ถึง ที่ นั้น และมีเสายู่ข้างเสาทั้งสองข้าง

คำบรรยายถึงพระวิหาร

๑ ภายหลังท่านนำข้าพเจ้ามาถึงพระวิหาร และได้วัดเสา กว้าง ด้าน ละ หก ศอก ซึ่งเท่ากับความกว้าง ของ พลับพลา^๒ และส่วนกว้างของทางเข้านั้นสิบศอก และ กำแพง ข้าง ทาง เข้า ด้าน ละ ห้า ศอก และ ท่าน ก็ วัด ความ ยาว ของ พระ วิหาร ได้ สิบ ศอก กว้าง ยี่สิบ ศอก^๓ แล้ว ท่าน ก็ เข้า ไป ข้าง ใน และ วัด เสา ของ ทาง เข้า ได้ สอง ศอก ทาง เข้า นั้น หก ศอก และ ส่วน กว้าง ของ ทาง เข้า นั้น เจ็ด ศอก^๔ และ ท่าน ก็ วัด ความ ยาว ของ ห้อง ได้ ยี่สิบ ศอก กว้าง ยี่สิบ ศอก พัน พระ วิหาร ออก ไป และ ท่าน บอก ข้าพเจ้า ว่า “นี่ เป็น ที่ บริสุทธิ ที่ สุด”^๕ แล้ว ท่าน ก็ วัด กำแพง พระ นิเวศ ได้ หก ศอก และ ห้อง ระเบียง นั้น กว้าง สิบ ศอก อยู่ รอบ พระ นิเวศ ทุก ด้าน^๖ ห้อง ระเบียง นั้น เป็น ห้อง สาม ชั้น ซ้อน กัน มี ชั้น ละ สาม สิบ ห้อง มี หั๊ก บ่า อยู่ รอบ กำแพง พระ นิเวศ ใช้ เป็น ที่ หนุน ห้อง ระเบียง เพื่อ ไม่ ให้ ห้อง ระเบียง อาศัย กำแพง พระ นิเวศ^๗ ห้อง ระเบียง นั้น ยิ่ง สูง ขึ้น ไป ก็ ยิ่ง กว้าง ออก ตาม ส่วน ขยาย ของ หั๊ก บ่า จาก ห้อง หนึ่ง ซ้อน อยู่ บน อีก ห้อง หนึ่ง โดย รอบ ที่ ข้าง พระ นิเวศ มี บันได นำ ขึ้น ข้าง บน ดัง นี้ แล เหล่า ผู้ ไต ที่ ขึ้น ไป จาก ห้อง ต่ำ ที่ สุด ถึง ห้อง บน ก็ ต้อง ลอด ผ่าน ห้อง กลาง^๘ ข้าพเจ้ายัง เห็น อีก ว่า พระ นิเวศ นั้น มี ยก พื้น อยู่ โดย รอบ ฐาน ของ ห้อง ระเบียง วัด ได้ หนึ่ง ไม่วัด เต็ม ยาว หก ศอก^๙ ผืน ด้าน นอก ของ ห้อง ระเบียง หก ห้า ศอก และ ส่วน ที่ ว่าง คือ สถานที่ ของ ห้อง ระเบียง ที่ อยู่ ข้าง ใน นั้น^{๑๐} ระหว่าง ห้อง ระเบียง แต่ละ ห้อง มีความ กว้าง ยี่สิบ ศอก โดย รอบ พระ นิเวศ ทุก ด้าน^{๑๑} และ ประตู ของ ห้อง ระเบียง นั้น เปิด เข้า ไป ใน ส่วน บน ยก พื้น ที่ ว่าง ประตู หนึ่ง หัน ไป ทาง เหนือ และ อีก ประตู หนึ่ง หัน ไป ทาง ใต้ ความ กว้าง ของ ส่วน ที่ ว่าง นั้น คือ ห้า ศอก โดย รอบ^{๑๒} ตึก ที่ หัน หน้า มายัง สนาม ของ พระ นิเวศ ทาง ด้าน ตะวัน ตก นั้น กว้าง เจ็ด สิบ ศอก และ ผืน ของ ตึก หก ห้า ศอก โดย รอบ และ ยาว เก้า สิบ ศอก^{๑๓} แล้ว ท่าน ก็ วัด พระ นิเวศ ได้ ยาว หนึ่ง ร้อย ศอก สนาม และ ตึก พร้อม กับ ผืน ยาว หนึ่ง ร้อย ศอก^{๑๔} ความ กว้าง ด้าน ตะวัน

ออกของด้านหน้าของพระนิเวศทั้งของสนาม ยาวหนึ่งร้อยศอก ^{๑๕} แล้วท่านก็วัดความยาวของตึกซึ่งหันหน้าไปสู่สนามซึ่งอยู่ด้านหลังพร้อมทั้งผนังข้างๆ ยาวหนึ่งร้อยศอก ห้องโถงของพระวิหารนั้นและลานของมุข ^{๑๖} ทั้งธรณีประตู หน้าต่างและผนังรอบทั้งสามชั้นซึ่งอยู่ตรงข้ามประตู บันไดโดยรอบตั้งแต่พื้นถึงหน้าต่าง และหน้าต่างนั้นก็คลุมไว้ ^{๑๗} จนถึงที่อยู่เหนือประตู ถึงแม้เป็นห้องชั้นในและข้างนอก และบนผนังโดยรอบที่ห้องชั้นในและห้องโถง ก็กระทำโดยการวัด ^{๑๘} พระนิเวศนั้นมีรูปเศวตและรูปต้นอินทผลัม และรูปต้นอินทผลัมอยู่ระหว่างเศวตทุกรูป เศวตทุกตนมีสองหน้า ^{๑๙} หน้าของผู้ชายตรงต้นอินทผลัมที่อยู่ข้างหนึ่ง และหน้าของสิงโตหนุ่มตรงต้นอินทผลัมที่อยู่อีกข้างหนึ่ง มีรูปอย่างนี้รอบพระนิเวศทั้งหมด ^{๒๐} จากพื้นถึงที่เหนือประตู มีรูปเศวตและรูปต้นอินทผลัม และอยู่ที่ผนังพระวิหาร ^{๒๑} ฝาเยสาประตูของพระวิหารนั้นสี่เหลี่ยมข้างหน้าสถานบริสุทธิ์รูปร่างของตัวนั้นก็เหมือนรูปร่างของอีกตัวหนึ่ง ^{๒๒} แทนบุชชาติด้วยไม้สูงสามศอกยาวสองศอก ทั้งมุม ความยาว และที่ผนังทำด้วยไม้ ท่านบอกข้าพเจ้าว่า “นี่เป็นโต๊ะซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์” ^{๒๓} พระวิหารและสถานบริสุทธิ์มีประตูคู่แห่งละคู่ ^{๒๔} ประตูเหล่านี้มีสองบาน คือบานเหยียงสองบาน ประตูหนึ่งมีสองบาน และอีกประตูหนึ่งมีสองบาน ^{๒๕} และบนประตูของพระวิหาร มีเศวตและต้นอินทผลัมแกะไว้ เช่นเดียวกับที่แกะไว้บนผนัง มีลัทธิผลไม้อยู่ที่หน้ามุขข้างนอก ^{๒๖} มีหน้าต่างและมีต้นอินทผลัมอยู่ทั้งสองข้างที่บนผนังด้านข้างมุข ทั้งห้องระเบียบพระนิเวศและลัทธิผลไม้

ห้องต่างๆของพระวิหาร

๔๒ ^๑ แล้วท่านพาข้าพเจ้ามาถึงลานชั้นนอก ตรงทิศเหนือ และท่านนำข้าพเจ้ามาถึงห้องซึ่งอยู่ตรงข้ามกับสนาม และตรงข้ามกับตึกทางด้านทิศเหนือ ^๒ ความยาวของตึกที่อยู่หน้าประตูทางด้านเหนือ นั้นเป็นหนึ่งในร้อยศอก และกว้างห้าสิบศอก ^๓ ติดต่อกับส่วนยี่สิบศอกซึ่งเป็นส่วนของลานชั้นใน หันหน้าเข้าสู่พื้นหินซึ่งเป็นส่วนของลานข้างนอก เป็นระเบียบซ้อนระเบียบสามชั้น ^๔ และข้างหน้าห้องมีทางเข้าข้างในกว้าง

สิบศอก ยาวหนึ่งศอก บรรดาประตูห้องเหล่านี้อยู่ทางด้านเหนือ ^๕ ห้องข้างบนแคบกว่าเพราะระเบียงเหล่านี้สูงกว่าระเบียงห้องชั้นล่าง และชั้นกลางในตึกนั้น ^๖ เพราะว่าเป็นห้องสามชั้น และไม่มีเสารองรับเหมือนเสาที่ลานข้างนอก เพราะฉะนั้นห้องชั้นบนจึงรับเข้าไปกว่าพื้นมากกว่าห้องชั้นล่าง และชั้นกลาง ^๗ และมีผนังข้างนอกข้างในกับห้องตรงไปยังลานข้างนอก ตรงข้ามกับห้อง ยาวห้าสิบศอก ^๘ เพราะที่ห้องที่ลานข้างนอก ยาวห้าสิบศอก และดูเถิด ส่วนห้องเหล่านี้ที่ตรงข้ามกับพระวิหารยาวหนึ่งร้อยศอก ^๙ ได้ห้องเหล่านี้ มีทางเข้าอยู่ด้านตะวันออก ถ้าเข้าไปจากลานข้างนอก ^{๑๐} ตรงที่ผนังด้านนอกเริ่มต้น ด้านตะวันออกก็เช่นเดียวกัน ตรงข้ามกับสนามและตรงข้ามกับตึกมีห้องหลายห้อง ^{๑๑} ทางเดินอยู่หน้าห้องคล้ายกับห้องทางทิศเหนือ ยาวและกว้างขนาดเดียวกัน มีทางออก แพนผังและประตูอย่างเดียวกัน ^{๑๒} ข้างล่างห้องทิศใต้มีทางเข้าอยู่ด้านตะวันออกที่ที่เข้ามาตามทางเดิน ตรงข้ามมีผนังแบ่ง ^{๑๓} แล้วท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ห้องด้านเหนือและห้องด้านใต้ตรงข้ามสนามเป็นห้องบริสุทธิ์ ที่ปุโรหิตผู้เข้าใกล้พระเยโฮวาห์จะรับประทานของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุด เขาจะวางของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุดนั้นไว้ที่นั่น และธัญญาบูชาเครื่องบูชาถวายป เครื่องบูชาแก่การละเมิด เพราะว่าที่นั่นบริสุทธิ์” ^{๑๔} เมื่อปุโรหิตเข้าไปในที่บริสุทธิ์ เขาจะไม่ออกไปจากที่บริสุทธิ์เข้าสู่ลานข้างนอก แต่จะปลดเครื่องแต่งกายที่เขาสวมปฏิบัติหน้าที่วางไว้ที่นั่นเพราะสิ่งเหล่านี้บริสุทธิ์ เขาจะต้องสวมเครื่องแต่งกายอื่นก่อนที่เขาจะเข้าไปสู่ส่วนที่มีไว้สำหรับประชาชน” ^{๑๕} เมื่อท่านได้วัดข้างในบริเวณพระนิเวศเสร็จแล้ว ท่านก็นำข้าพเจ้าออกมาทางประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออกและวัดบริเวณพระนิเวศโดยรอบ ^{๑๖} ท่านวัดด้านตะวันออกด้วยไม้วัดได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ ^{๑๗} แล้วท่านก็หันมาวัดทางด้านเหนือได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ ^{๑๘} แล้วท่านก็หันมาวัดด้านใต้ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด ^{๑๙} แล้วท่านก็หันมาวัดด้านตะวันตกแล้ววัดได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด ^{๒๐} ท่านวัดทั้งสี่ด้าน มีกำแพงล้อมรอบยาวห้าร้อยศอก

กว้างห้าร้อยศอก เป็นที่แบ่งระหว่างสถาน
บริสุทธิ์กับสถานที่สามัญ

พระวิหารเต็มด้วยสง่าราศีของพระเจ้า

๔๓ ๑ ภาย หลัง ท่าน นำ ข้าพเจ้า มายัง
ประตู คือ ประตู ที่ หัน หน้า ไป ทิศ
ตะวันออก ^๒ และ ดูเถิด สง่าราศีของพระเจ้า
แห่ง อิสราเอล มา จาก ทิศ ตะวัน ออก และ
พระ สุรเสียง ของ พระองค์ ก็ เหมือน เสียง นำ
มาก หลาย และ พิภพ ก็ รุ่งโรจน์ด้วยสง่าราศี
ของ พระองค์ ^๓ และ นิมิต ที่ ข้าพเจ้า เห็น นั้น ก็
เหมือน กับ นิมิต ซึ่ง ข้าพเจ้า เห็น เมื่อ พระองค์
เสด็จ มา ทำลาย เมือง นั้น และ เหมือน กับ
นิมิต ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ เห็น ที่ रिम แม่ นำ เค บาร์
และ ข้าพเจ้า ก็ ชบ หน้า ของ ข้าพเจ้า ลง ถึง ดิน
^๔ และ สง่าราศี ของ พระเยโฮวาห์ ได้ เข้า ไป ใน
พระ นิเวศ ทาง ประตู ที่ หัน ไป ทาง ทิศ ตะวัน
ออก ^๕ พระ วิญญาณ ก็ ยก ข้าพเจ้า ขึ้น และ นำ
ข้าพเจ้า มา ที่ ลาน ชั้น ใน และ ดูเถิด สง่า ราศี
ของ พระเยโฮวาห์ ก็ เต็ม พระ นิเวศ ^๖ ขณะที่
ชาย คน นั้น ยืน อยู่ ที่ ข้าง ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
ได้ ยืน พระ องค์ ตรัส กับ ข้าพเจ้า ตั้ง ออก มา จาก
พระ นิเวศ

**ราชบัลลังก์ของพระเยซู
คริสต์ในพระวิหาร**

^๗ และ พระองค์ ตรัส กับ ข้าพเจ้า ว่า “บุตร
แห่ง มนุษย์ เอ๋ย บัลลังก์ ของ เรา และ สถานที่
วาง เท้า ของ เรา อยู่ ที่ นี้ เป็น ที่ ที่ เรา จะ อยู่
ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเป็นนิตย์ และวงศ์
วานอิสราเอลจะไม่กระทำให้นามบริสุทธิ์ของ
เราเป็นมลทินอีก โดยตัวของเขาทั้งหลาย
เอง หรือ กษัตริย์ ของ เขา ทั้ง หลาย ด้วยการ
เล่น ชู้ ของ เขา ทั้ง หลาย และ ด้วย ศพ ของ
กษัตริย์ ของ เขา ทั้ง หลาย ใน ปุชนิยสถานสูง
^๘ โดยการวาง ธรณีประตู ของ เขา ทั้ง หลาย ไว้
ข้าง ธรณีประตู ทั้ง หลาย ของ เรา โดยการตั้ง
เสา ประตู ของ เขา ทั้ง หลาย ไว้ ข้าง เสา ประตู
ทั้งหลาย ของ เรา มี เพียง ผืน กั้น ไว้ ระหว่าง
เรากับเขาทั้งหลายเท่านั้น เขาได้กระทำให้
นาม บริสุทธิ์ ของ เรา เป็น มลทิน ด้วยการอัน
นำ สะอิดสะเอียน ของ เขา ซึ่ง เขา ทั้ง หลาย ได้
กระทำ ตั้ง นั้น เรา จึง เผา ผลาญ เขา เสีย ด้วย
ความ กริว ของ เรา ^๙ บัดนี้ ให้ เขา ทิ้ง การ เล่น
ชู้ ทั้ง หลาย ของ เขา และ ศพ ของ กษัตริย์ ทั้ง
หลาย ของ เขา ให้ ห้าง ไกล จาก เรา และ เรา จะ

อยู่ ท่ามกลาง เขา ทั้ง หลาย เป็น นิตย์ ^{๑๐} เจ้า
บุตร แห่ง มนุษย์ เอ๋ย เจ้า จง บรรยาย แก่ วงศ์
วานอิสราเอล ให้ ทราบ ถึง พระ นิเวศ เพื่อ ว่า
เขา จะ ได้ ละอาย ใน เรื่อง ความ ชั่วช้า ของ เขา
และ ให้ เขา ทิ้ง หลาย วัตถุประสงค์ ^{๑๑} และ ถ้า
เขา ละอาย ใน สิ่ง ทั้ง หลาย ที่ เขา กระทำ มา แล้ว
จง สืบ แต่ง ฎา ฎา ฎา ฎา ฎา ออก ทาง เข้า และ
ลักษณะ ทั้ง สิบ ของ พระ นิเวศ นั้น และ จง ให้
เขา ทราบ ถึง กฎเกณฑ์ ลักษณะ และ กฎ ทั้ง
สิบ ของ พระ นิเวศ จง เขียน ลง ไว้ ท่ามกลาง
สายตา ของ เขา เพื่อ เขา จะ ได้ รักษา ลักษณะ
และ กฎ เกณฑ์ ทั้ง สิบ ของ พระ นิเวศ และ
กระทำ ตาม ^{๑๒} ต่อ ไป นี้ เป็น กฎ ของ พระ นิเวศ
คือ บริเวณ โดย รอบ ที่ อยู่ บน ยอด ภูเขา จะเป็น
ที่ บริสุทธิ์ สุด ดูเถิด นี้ เป็น กฎ ของ พระ นิเวศ

การวัดแท่นบูชา

^{๑๓} ต่อ ไป นี้ เป็น ขนาด ของ แท่น บูชา วัด เป็น
ศอก ศอก หนึ่ง คือ ความ ยาว หนึ่ง ศอก กับ หนึ่ง
คืบ ตอน สูง หนึ่ง ศอก และ กว้าง หนึ่ง ศอก
ที่ ขอบ มี ริม คืบ หนึ่ง และ ความ สูง ของ แท่น
บูชา เป็น ดังนี้ ^{๑๔} จาก ตอน สูง ที่ อยู่ บน ดิน มา
ถึง ข้าง ล่าง สูง สอง ศอก กว้าง หนึ่ง ศอก จาก
ชั้น เล็ก ไป ถึง ชั้น ใหญ่ สูง สี่ ศอก กว้าง หนึ่ง ศอก
^{๑๕} และ เต้า ของ แท่น นน สี่ ศอก และ จาก เต้า
แท่น มี เชิง gon ยื่น ขึ้น สี่ เชิง ^{๑๖} เต้า แท่น นั้น
เป็น สี่ เหลี่ยม จตุรัส ยาว สิบ สอง ศอก กว้าง
สิบ สอง ศอก ^{๑๗} ชั้น ข้าง เค้า ก็ สี่ เหลี่ยม จตุรัส
เหมือนกัน ยาว สิบ สี่ ศอก กว้าง สิบ สี่ ศอก ยก
ริม รอบ กว้าง ครึ่ง ศอก ฐาน กว้าง ศอก หนึ่ง โดย
รอบ บัน ไค แท่น บูชา หัน หน้า ไป ทาง ทิศ ตะวัน
ออก” ^{๑๘} และ ท่าน พุด กับ ข้าพเจ้า ว่า “บุตร
แห่ง มนุษย์ เอ๋ย องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระ เจ้า
ตรัส ตั้ง นี้ ว่า ต่อ ไป นี้ เป็น กฎ ของ แท่น บูชา ใน
วันที่ สร้าง เสร็จ แล้ว เพื่อ จะ ถวาย เครื่อง เผา
บูชา และ เพื่อ จะ พรหม ด้วย เลือด

จงถวายเครื่องบูชาอีก

^{๑๙} ท่าน จง มอบ วัว หนุ่ม ตัว หนึ่ง เป็น เครื่อง
บูชา ใต๋ ยาบ แก่ บุโรหิต คน เลวี่ เชื่อ สาย ศา โดก
ผู้ ที่ เข้า มา ไกล เพื่อ พรุน นิบัติ เรา องค์ พระ ผู้
เป็น เจ้า พระ เจ้า ตรัส ตั้ง นี้ แลหะ ^{๒๐} เจ้า จง เอา
เลือด วัว นั้น บ้าง ใส่ ไว้ ที่ เชิง gon ทั้ง สิบ ของ แท่น
และ มุม ทั้ง สิบ ของ ชั้น ข้าง เค้า และ ที่ ยก ริม
โดย รอบ ทำ ตั้ง นี้ แลหะ ท่าน จะ ได้ ชำระ แท่น
และ ทำ การ ลบ มลทิน ของ แท่น นั้น ไว้ ^{๒๑} ท่าน

จงเอาวัวผู้ ซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และ
 บูโรหิต จะเผามันเสียในที่ที่กำหนดไว้ ซึ่ง
 เป็นที่ของพระนิเวศ ภายนอกสถานบริสุทธิ์^{๒๒}
 และในวันที่สองท่านจงถวายลูกแพะตัวผู้
 ที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และ
 พวกบูโรหิตจะชำระแท่นบูชา อย่างที่ชำระ
 ด้วยวัวผู้^{๒๓} เมื่อท่านได้ชำระแท่นเสร็จแล้ว
 ท่านจงถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิและแกะ
 ผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูง^{๒๔} ท่านจงนำมา
 ถวายต่อพระพิทักตร์พระเยโฮวาห์ และบูโรหิต
 จะเอาเกลือพรมลงบนนั้น และจะถวายเป็น
 เครื่องเผาบูชา แต่พระเยโฮวาห์^{๒๕} ท่านจง
 เตรียมแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปทุก
 วันจนครบเจ็ดวัน และพวกบูโรหิตจะเตรียม
 วัวหนุ่ม และแกะ ผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูง
 ด้วย^{๒๖} เขาทั้งหลายจะต้องทำการลบมลทิน
 แท่นบูชาอยู่เจ็ดวัน จึงจะชำระเสร็จ และ
 จะสถาปนาตนเองไว้^{๒๗} และเมื่อเขากระทำ
 ครบตามกำหนดเหล่านี้แล้ว ตั้งแต่วันที่แปด
 เป็นต้นไปบูโรหิตจะต้องถวายเครื่องเผาบูชา
 ของท่านและเครื่องสันติบูชาของท่านที่บน
 แท่นนั้น และเราจะโปรดปรานเจ้าทั้งหลาย
 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

ประตูตะวันออกเฉพาะเจ้านายองค์นั้น

๔๔ ^๑แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมาตาม
 ทาง ของ ประตู ของ สถาน บริสุทธิ์
 ห้างนอก ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และ
 ประตู นั้น ปิด อยู่ ^๒พระ เย โฮ วาห์ ตรัส กับ
 ข้าพเจ้าว่า “ประตูนี้จะปิดอยู่เรื่อยไป อย่า
 ให้ เปิด และ ไม่ ให้ ใคร เข้าไป ทาง นี้ เพ รว
 พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้าแห่ง อิสราเอล ได้ เสด็จ
 เข้าไปทางนี้ เพราะฉะนั้นจึงให้ปิดไว้ ^๓เฉพาะ
 เจ้านายเท่านั้น คือเจ้านาย ท่านจะประทับ
 เสวยพระกระยาหารต่อพระพิทักตร์พระเยโฮ
 วาห์ใน ประตู นี้ได้ ท่าน จะ ต้อง เข้า มา ทาง
 มุข ของ หอ ประตู และ ต้อง ออก ไป ตาม ทาง
 เดียวกัน”

พระนิเวศเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระเจ้า

^๔แล้วท่านก็นำข้าพเจ้า มา ตาม ทาง ของ
 ประตู เหนือ มา ที่ ข้าง หน้า พระ นิเวศ และ
 ข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด สง่าราศีของพระ
 เยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 และข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน ^๕และพระเย
 โฮวาห์ตรัสกับ ข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์

เอ๋ย จงตั้งใจให้ดี ทุกสิ่งที่เราจะบอกเจ้าเกี่ยว
 กับกฎทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 และราชบัญญัติทั้งสิ้นของพระนิเวศนั้น จง
 ดูด้วยตาของเจ้า และฟังด้วยหูของเจ้า และ
 จดจำเรื่องราวเข้าสู่พระนิเวศและทางออกจาก
 สถานบริสุทธิ์ให้ดี ^๖แล้วจงบอกแก่วงศวาน
 ที่มักบฏ ก็วงศวานอิสราเอลว่า องค์พระ
 ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงศวาน
 อิสราเอลเอ๋ย ขอให้การที่น่าสะอิดสะเอียนทั้ง
 สิ้นของเจ้าสิ้นสุดเสียที่เกิด ^๗คือการที่เจ้า
 พาคนต่างด้าวที่มีได้เข้าสู่หนัดทางจิตใจและ
 มิได้เข้าสู่หนัดทางเนื้อหนังเข้ามาในสถาน
 บริสุทธิ์ของเรา กระทำให้สถานนั้น คือพระ
 นิเวศ ของ เรามัวหมอง เมื่อเจ้าถวายอาหาร
 ของเราแก่เรา คือไขมันและเลือด สิ่งเหล่านี้
 ได้ ทำลาย พันธสัญญาของเรา ด้วยการอัน
 น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า ^๘และเจ้ามิได้
 ดูแลรักษาสีงบริสุทธิ์ของเรา แต่เจ้าได้ตั้งคน
 ใฝ่ให้ดูแลรักษาอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา
 เพื่อประโยชน์แก่ตัวเจ้าเอง

พวกบูโรหิตของพระวิหารในอนาคต

^๙องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึง ตรัส ดังนี้
 ว่า อย่าให้คนต่างด้าวที่มีได้เข้าสู่หนัดทาง
 จิตใจ และมีได้ เข้าสู่หนัดทางเนื้อหนัง คือ
 ชน ต่างด้าว ทั้ง สิ้น ที่ อยู่ ท่ามกลาง ชนชาติ
 อิสราเอล เข้าไป ใน สถาน บริสุทธิ์ ของ เรา
^{๑๐}แต่คนเลวี ผู้ ที่ได้ ไป ไกล จาก เรา หลง
 ไปจากเราไปติดตามรูปเคารพของเขาเมื่อ
 คนอิสราเอลหลงไปนั้น จะต้องได้รับโทษ
 ความชั่วช้าของตน ^{๑๑}เขาทั้งหลายจะต้อง
 ประณินับดีอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา ตราบ
 จา ดุ อยู่ ที่ ประตู พระ นิเวศ และ ปฏิบัติ อยู่
 ในพระนิเวศ เขาจะฆ่าเครื่องเผาบูชา และ
 เครื่องสัตวบูชาให้ประชาชน และเขาจะต้อง
 คอยเฝ้าประชาชน เพื่อจะรับใช้เขาทั้งหลาย
^{๑๒}เพราะเขาทั้งหลายได้ประณินับดีประชาชน
 อยู่หน้ารูปเคารพของเขา จึงทำให้วงศวาน
 อิสราเอล ตก อยู่ใน ความ ชั่ว ช้า องค์พระผู้
 เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นเราจึง
 ได้ปฏิญาณด้วยเรื่องเขาทั้งหลายว่า เขาทั้ง
 หลายจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา
^{๑๓}อย่าให้เขาทั้งหลายเข้ามาใกล้เรา เพื่อจะ
 รับใช้เราในตำแหน่งบูโรหิต หรือเข้ามาใกล้
 สิ่งบริสุทธิ์ใดๆของเรา ในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น
 แต่เขาต้องทนรับความอับอายขายหน้า และ

การอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งหลาย ซึ่งเขาได้กระทำนั้น ^{๑๔} แต่ถึงกระนั้นเราจะกำหนดให้เขาเป็นผู้ดูแลพระนิเวศ ให้กระทำบริการทั้งสินและกระทำสิ่งที่ต้องกระทำในพระนิเวศนั้นทั้งสิน ^{๑๕} แต่ปุโรหิตคนเลวี่ บรรดาบุตรชายของศาโดก ผู้ยังดูแลสถานบริสุทธิ์ของเรา เมื่อคนอิสราเอลหลงไปจากเรานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ให้เขาเข้ามาใกล้เราเพื่อปรนนิบัติเรา และให้คอยรับใช้เรา ที่จะถวายไขมันและเลือด ^{๑๖} เขาจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเราได้ และให้เขาเข้ามาใกล้โต๊ะของเราเพื่อจะปรนนิบัติเรา และให้เขารักษาคำกำชับของเรา ^{๑๗} ต่อมาเมื่อเขาเข้าไปประตูลานชั้นในนั้น ให้เขาสวมเสื้อผ้าป่าน อย่าให้เขามีสึงใดที่ทำด้วยขนแกะเลย ขณะเมื่อเขาทำการปรนนิบัติอยู่ที่ประตูลานชั้นใน และอยู่ข้างใน ^{๑๘} ให้เขาสวมมาลาป่านไว้เหนือศีรษะ และสวมกางเกงผ้าป่านเพียงเียว อย่าให้เขาคาดตัวด้วยสิงใดที่ให้มีเหงื่อ ^{๑๙} และเมื่อเขาออกไปยังลานนอก คือไปยังลานนอกเพื่อไปหาประชาชน ให้เขาเปลื้องเสื้อผ้าชุดที่ปรนนิบัติงานนั้น ออกเสีย และวางไว้เสียในห้องบริสุทธิ์ แล้วจึงสวมเสื้อผ้าอื่น เกรงว่า เขาจะนำความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปติดต่อกับประชาชนด้วยเสื้อผ้าของเขา ^{๒๐} อย่าให้เขาโกนศีรษะหรือปล่อยให้ผมยาว ให้เขาเพียงแต่ขลิบผมบนศีรษะของเขาเท่านั้น ^{๒๑} เมื่อปุโรหิตเข้าไปในลานชั้นใน จะดื่มเหล้าองุ่นไม่ได้ ^{๒๒} อย่าให้ปุโรหิตแต่งงานกับหญิงม่ายหรือหญิงที่ถูกหย่าแล้ว แต่ให้แต่งงานกับหญิงพรหมจารีจากเชื้อสายแห่งวงศ์วานอิสราเอลหรือหญิงม่าย ซึ่งเป็นหญิงม่ายของปุโรหิต ^{๒๓} เขาทั้งหลายจะต้องสั่งสอนประชาชนของเราถึงความแตกต่างระหว่างของบริสุทธิ์และของสามัญ และกระทำให้เขาสังเกตแยกแยะระหว่างของมลทินกับของสะอาดได้ ^{๒๔} ถ้ามีคดี เขาจะต้องกระทำหน้าที่ผู้พิพากษา และเขาจะต้องพิพากษาคำตัดสินของเรา ในบรรดางานเทศกาล ตามกำหนดของเรานั้น เขาจะต้องรักษาราชบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเรา และเขาจะต้องรักษาวันสะบาโตทั้งหลายของเราให้บริสุทธิ์ ^{๒๕} อย่าให้เขากระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยเข้าไปใกล้ผู้ตาย เว้นแต่เป็นบิดาหรือมารดาหรือบุตรชายหรือบุตรสาว หรือพี่น้องผู้ชายหรือพี่น้องผู้หญิงที่ไม่มี

สามี ก็จะทำกระทำตัวให้เป็นมลทินได้ ^{๒๖} หลังจากที่เขาได้รับการชำระแล้ว มีกำหนดอีกเจ็ดวัน ^{๒๗} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ในวันที่เขาเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ คือที่ลานชั้นในเพื่อจะปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ เขาจะต้องถวายเครื่องบูชาได้บาปเสียก่อน ^{๒๘} นั้นจะเป็นมรดกของเขา เราเป็นมรดกของเขา และเจ้าจะไม่ต้องให้เขาถือกรรมสิทธิ์ใดๆ ในอิสราเอล เราเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ^{๒๙} ให้เขาได้รับประทานเครื่องธัญญาบูชา เครื่องบูชาได้บาป และเครื่องบูชาได้การละเมิด และทุกสิ่งทุกอย่างที่ถวายไว้ในอิสราเอลจะเป็นของเขาทั้งหลาย ^{๓๐} และผลไม้ดีที่สุดของผลไม้รุ่นแรกทุกชนิด และของถวายทุกชนิด จากเครื่องถวายบูชาทั้งสินของเจ้าจะเป็นของบรรดาปุโรหิตทั้งหลาย เจ้าจงมอบแบ่งเป็ยกผลแรกของเจ้าให้แก่ปุโรหิต เพื่อว่าพระพรจะมีอยู่เหนือครัวเรือนของเจ้า ^{๓๑} ปุโรหิตจะต้องไม่รับประทานสิ่งใดๆ ไม่ว่าจะเป็นนกหรือสัตว์ที่ตายเองหรือถูกฉีกกัดตาย”

**บริเวณที่ตั้งไว้เฉพาะ
พระเจ้าและพระวิหาร**

๔๕ ^๑ “เมื่อ เจ้า แบ่ง แผ่น ดิน เป็นกรรมสิทธิ์โดยการจับสลากนั้น เจ้าจงถวายที่ดินส่วนหนึ่งไว้เพื่อพระเยโฮวาห์ ให้เป็นตำบลบริสุทธิ์ ยาว สอง ห้า พันศอก และ กว้าง หนึ่ง ห้า พันศอก จะเป็นที่บริสุทธิ์ตลอดบริเวณนั้น ^๒ ในบริเวณนี้ให้มีที่สี่เหลี่ยมจตุรัสแปลงหนึ่งยาว ห้า ร้อย กว้าง ห้า ร้อย ศอก สำหรับสถานบริสุทธิ์ ให้มีบริเวณกว้าง ไว้โดย รอบ อีก ห้า สิบล ศอก ^๓ ในตำบลบริสุทธิ์นั้น เจ้าจงวัดส่วนหนึ่งออก ยาวสอง ห้า พันศอก กว้าง หนึ่ง ห้า พันศอก ในบริเวณนี้ให้เป็นที่ตั้งของสถานบริสุทธิ์ และของที่บริสุทธิ์ที่สุด ^๔ ให้เป็นส่วนแผ่นดินที่บริสุทธิ์ ให้เป็นของปุโรหิต ผู้ปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ และเข้าไปใกล้พระเยโฮวาห์ เพื่อจะปรนนิบัติพระองค์ ให้เป็นที่สำหรับปลูก บ้าน เรือน ของเขา และเป็นที่บริสุทธิ์สำหรับสถานบริสุทธิ์ ^๕ อีกส่วนหนึ่ง ซึ่งยาวสอง ห้า พันศอก และ กว้าง หนึ่ง ห้า พันศอก นั้นเป็นที่ของคนเลวี่ ผู้ปรนนิบัติอยู่ที่พระนิเวศ ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ให้มีห้องยี่สิบล ห้อง ^๖ ใกล้ๆ กับส่วนที่ตั้งไว้เป็นตำบลบริสุทธิ์นั้น เจ้าจะต้องกำหนดที่ดินผืนหนึ่ง

กว้างห้าพันศอก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเมือง ให้เป็นของวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด

ที่ดินสำหรับเจ้านาย

๗ แผ่นดิน ทั้ง สองข้าง ของ ตำบล บริสุทธิ และ ส่วน ของ เมือง นั้น ให้ยก เป็น ที่ดิน ของ เจ้านาย เคียง ข้าง กับ ตำบล บริสุทธิ และ ส่วน ของ เมือง ด้าน ตะวัน ตก และ ตะวัน ออก มี ส่วน ยาว เท่า กับ ส่วน ที่ ยก ให้ คน ตระกูล หนึ่ง ยืด ออก ไป ตาม ทาง ตะวัน ตก และ ทาง ตะวัน ออก ของ เขต แดน แผ่นดิน ๘ ให้ เป็น ส่วน ของ เจ้านาย ใน อิสราเอล และ เจ้านาย ของ เรา จะ ไม่ บีบ คั้น ประชาชน ของ เรา อีก แต่ เจ้านาย เหล่า นั้น จะ ยอม ให้ วงศ์วาน อิสราเอล ได้ แผ่นดิน ที่ เหลือ ตาม ส่วน ตระกูล ของ ตน ๙ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ตรัส ดั่ง นี้ ว่า โอ บรรดา เจ้านาย แห่ง อิสราเอล เอ๋ย พ้อ เสีย ที่ เกิด จง ทิง การ ทารุณ และ การ บีบ คั้น เสีย และ กระทำ ความ ยุติธรรม และความ เที่ยงธรรม องค์ พระผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ตรัส ว่า จง เลิก การ ขบ ไล่ ประชาชน ของ เรา ให้ ออก จาก ที่ ดิน อัน เป็น กรรม สิทธิ ของ เขา เสีย ๑๐ เจ้า จึง มี ตา ซึ่ง เที่ยง ตรง เอ ฟาห์ ที่ เที่ยง ตรง และ บัท ที่ เที่ยง ตรง ๑๑ เอ ฟาห์ และ บัท นั้น ให้ เป็น ขนาด เดียว กัน บัท หนึ่ง จู หนึ่ง ใน ลิบ ของ ไฮ เมอร์ และ เอ ฟาห์ ก็ จู หนึ่ง ใน ลิบ ของ ไฮ เมอร์ ให้ ไฮ เมอร์ เป็น เครื่อง วัด มา ตราฐาน ๑๒ เซ เชล หนึ่ง มี ยี่สิบ เก-ราห์ มา เน ของ เจ้า ก็ ให้ มี ยี่สิบ เซ เชล ยี่สิบ ห้า เซ เชล และ ลิบ ห้า เซ เชล ๑๓ ต่อ ไป นี้ เป็น กำหนด ของ ถวาย ที่ เจ้า ทั้ง หลาย จะ ต้อง ถวาย คือ ข้าว สาลี ไฮ เมอร์ หนึ่ง ให้ ถวาย หนึ่ง ใน หก เอ ฟาห์ ข้าว บาร์ เลย์ ไฮ เมอร์ หนึ่ง ให้ ถวาย หนึ่ง ใน หก ของ เอ ฟาห์ ๑๔ และ ส่วน กำหนด ประจำ ของ น้ำมัน คือ น้ำมัน หนึ่ง บัท น้ำมัน โคร ะ หนึ่ง ถวาย หนึ่ง ใน ลิบ ของ บัท โคร ะ ก็ เหมือน ไฮ เมอร์ จู ลิบ บัท เพราะ ลิบ บัท เท่า กับ ไฮ เมอร์ ๑๕ แกะ ผุง สอง ร้อย ตัว ก็ ให้ ถวาย ตัว หนึ่ง จาก ทุ่ง เลียง สัตว์ งาม อุดม ของ อิสราเอล องค์ พระผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ตรัส ว่า นี้ แหละ เป็น ของ ถวาย สำหรับ ธัญญา ชูา เครื่อง เฝานู ชูา และ สันติ ชูา เพื่อ ทำ การ ลบ มลทิน ให้ เขา ทั้ง หลาย ๑๖ ให้ ประชาชน ทั้ง ลิน แห่ง แผ่นดิน นั้น มอบ ของ ถวาย เหล่า นี้ แก่ เจ้านาย แห่ง อิสราเอล ๑๗ ให้ เป็น หน้า ที่ ของ เจ้านาย ที่ จะ จัด เครื่อง เฝานู ชูา ธัญญา ชูา เครื่อง ติม ชูา ณ งาน เทศกาล

ทั้ง หลาย ใน วัน ขึ้น ค่ำ และ สะบา โด ใน งาน เทศกาล ที่ กำหนด ไว้ ของ วงศ์วาน อิสราเอล ทั้ง ลิน ให้ เขา จัด เครื่อง บูชา ไถ่บาป ธัญญา ชูา เครื่อง เฝานู ชูา และ สันติ ชูา เพื่อ ทำ การ ลบ บาป ให้ แก่ วงศ์วาน อิสราเอล ๑๘ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ตรัส ดั่ง นี้ ว่า ใน วัน ที่ หนึ่ง ของ เดือน ที่ หนึ่ง เจ้า จึง เอา วั น หุ่น ที่ ปราศ จาก ต่ำ หิน ตัว หนึ่ง และ เจ้า จึง ชำระ สถาน บริสุทธิ เสีย ๑๙ ให้ ปุโรหิต เอา เลือด ของ เครื่อง บูชา ไถ่บาป มา บ้าง และ จง ประพรม ที่ เส้า ประตุ พระ นิเวศ ที่ ขึ้น สีมุม ของ แท่น บูชา และ บน เส้า ประตุ ของ ลาน ชั้น ใน ๒๐ ใน วัน ที่ เจ็ด ของ เดือน นั้น เจ้า จึง กระทำ เช่น เดียว กัน เพื่อ ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด ที่ กระทำ บาป ด้วย ความ พลัง ผล่อ หรือ ความ รู้เท่า ไม่ ถึง การ เพื่อ ว่า เจ้า จะ ได้ ทำ การ ลบ มลทิน พระ นิเวศ ๒๑ ใน วัน ที่ สิบ สี่ ของ เดือน นั้น เจ้า จึง ลอง เทศกาล ปัสกา จง รับ ประทาน ชนม บ้าง ไว้ เชื้อ ตลอด เทศกาล เจ็ด วัน ๒๒ ใน วัน นั้น ให้ เจ้านาย จัด หา วั น หุ่น ตัว หนึ่ง สำหรับ ตนเอง และ ประชาชน ทั้ง ลิน แห่ง แผ่นดิน เพื่อ เป็น เครื่อง บูชา ไถ่บาป ๒๓ และ ใน เจ็ด วัน ที่ มี เทศกาล เลียง ให้ เจ้านาย จัด หา วั น หุ่น เจ็ด ตัว กับ แกะ ผู้ เจ็ด ตัว ที่ ปราศ จาก ต่ำ หิน ให้ เป็น เครื่อง เฝานู ชูา แต่ พระ เยโฮวาห์ ทุก ๆ วัน ตลอด เจ็ด วัน นั้น และ จัด หา ลูก แพะ ผู้ ตัว หนึ่ง ทุก วัน ให้ เป็น เครื่อง บูชา ไถ่บาป ๒๔ และ ให้ เจ้านาย จัด หา ธัญญา ชูา เอ ฟาห์ หนึ่ง คู่ กับ วั น หุ่น หนึ่ง และ เอ ฟาห์ หนึ่ง คู่ กับ แกะ ผู้ หนึ่ง และ นำ มัน หนึ่ง อิน ต่อ แบ่ง ทุก เอ ฟาห์ ๒๕ ใน วัน ที่ ลิบ ห้า ของ เดือน ที่ เจ็ด และ ใน เทศกาล เลียง ทั้ง เจ็ด วัน ให้ ท่าน จัด หา ของ เช่น เดียว กัน สำหรับ เป็น เครื่อง บูชา ไถ่บาป เครื่อง เฝานู ชูา ธัญญา ชูา และ เครื่อง นามัน”

เจ้านายกับประชาชนนมัสการพร้อมกัน

๔๖ ๑ “องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ตรัส ดั่ง นี้ ว่า ประตุ ลาน ชั้น ใน ที่ หัน หน้า ไป ทิศ ตะวัน ออก นั้น ให้ ปิด อยู่ ใน วัน ทำงาน ทุก วัน แต่ ใน วัน สะบา โด นั้น ให้ เปิด และ ใน วัน ขึ้น ค่ำ หนึ่ง ก็ ให้ เปิด ๒ ฝ่าย เจ้านาย นั้น จะ เข้า มา จาก ข้าง นอก ทาง มุข ของ หอ ประตุ และ จะ มา ยืน อยู่ ที่ เส้า ประตุ และ พวก ปุโรหิต จะ เตรียม เครื่อง เฝานู ชูา และ เครื่อง สันติ ชูา ของ ท่าน และ ท่าน จะ นมัสการ อยู่ ที่ ธรณี ประตุ แล้ว ท่าน จะ ออก ไป แต่ อย่า ปิด ประตุ นั้น จนกว่า จะ ถึง เวลา เย็น ๓ เช่น เดียว กัน ประชาชน แห่ง

แผ่นดินจะนมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ตรงที่ทางเข้าประตูนั้น ในวันสะบาโต และในวันขึ้นค่ำ ^๔ เครื่องเผาบูชาที่เจ้านายจะถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวันสะบาโตนั้นคือ ลุก แกะ ปราศจากตำหนิ หก ตัว และแกะผู้ปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง ^๕ และธัญญาบูชาที่คู่กับแกะผู้หนึ่งคือ แป้งเอฟาห์หนึ่ง และธัญญาบูชาที่คู่กับลูกแกะนั้นก็สุดแท้แต่ที่ท่านจะสามารถจะถวายได้ พร้อมกับน้ำมันอินหนึ่งต่อแป้งหนึ่งเอฟาห์ ^๖ ในวันขึ้นค่ำท่านจะถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง และลูกแกะหกตัวกับแกะผู้ตัวหนึ่ง ซึ่งต้องปราศจากตำหนิ ^๗ ส่วนธัญญาบูชาที่ท่านจะจัดแบ่งหนึ่งเอฟาห์ คู่กับวัวผู้ตัวนั้น และหนึ่งเอฟาห์ คู่กับแกะผู้ตัวหนึ่ง และคู่กับลูกแกะ ท่านจะจัดตามที่สามารจัดได้ พร้อมกับน้ำมันหนึ่งอินต่อแป้งหนึ่งเอฟาห์ ^๘ เมื่อเจ้านายเข้ามาท่านจะเข้าไปทางมุขของหอบประตูและกลับออกไปตามทางเดียวกันนั้น ^๙ เมื่อประชาชนแห่งแผ่นดินเข้ามาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ณ เทศกาลเลี้ยงตามกำหนด ผู้ที่เข้ามาทางประตูเหนือเพื่อนมัสการจะต้องกลับออกไปทางประตูใต้ และผู้ที่เข้ามาทางประตูใต้จะต้องกลับออกไปทางประตูเหนือ อย่าให้ใครกลับทางประตูตามที่เขาเข้ามา แต่ให้ทุกคนออกตรงไปข้างหน้า ^{๑๐} เมื่อประชาชนเข้าไป เจ้านายจะเข้าไปพร้อมกันด้วย และเมื่อประชาชนออกไป เจ้านายจะออกไปด้วย ^{๑๑} ธัญญาบูชาที่ใช้ ณ เทศกาลเลี้ยงและเทศกาลที่กำหนดนั้น ให้เป็นเอฟาห์หนึ่ง คู่กับวัวหนุ่มตัวหนึ่ง และคู่กับแกะผู้กี่เอฟาห์หนึ่ง และคู่กับลูกแกะกี่ตัวแต่ท่านจะสามารถจะถวายได้ พร้อมกับน้ำมันอินหนึ่งต่อแป้งเอฟาห์หนึ่ง ^{๑๒} เมื่อเจ้านายถวายเครื่องบูชาตามใจสมัคร จะเป็นเครื่องเผาบูชา หรือสันติบูชาเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัครถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เปิดประตูที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออกให้ท่าน และท่านจะเตรียมเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาของท่าน อย่างที่ท่านทำในวันสะบาโต แล้วท่านจะออกไป เมื่อท่านออกไปแล้วก็ให้ปิดประตูเสีย ^{๑๓} เจ้าจะจัดการหา ลุก แกะ ตัวหนึ่ง อายุหนึ่ง ขวบ ปราศจากตำหนิ ถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์เป็นประจำวัน เจ้าจะจัดหาทุกอย่างเข้า ^{๑๔} และเจ้าจะจัดหาเครื่องธัญญาบูชาคู่กันทุกอย่างเข้าหนึ่งในหกของเอฟาห์ และน้ำมัน

หนึ่งในสามของอิน เพื่อคลุกแป้งให้ชุ่มให้เป็นธัญญาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ นี่เป็นระเบียบเนื่องนิตย์ ^{๑๕} ตั้งนี้แหละจะต้องจัดหาลูกแกะและเครื่องธัญญาบูชาพร้อมกับน้ำมันทุกอย่างเข้าเพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ^{๑๖} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า ถ้าเจ้านายนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้แก่บุตรชายเป็นของขวัญ ก็ให้ของนั้นตกเป็นของบุตรชายของท่านโดยมรดกนั้นเป็นทรัพย์สินของเขาตามมรดก ^{๑๗} แต่ถ้าท่านนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้คนใช้ของท่านคนหนึ่งเป็นของขวัญ ของนั้นจะเป็นของคนใช้นั้นจนถึงปีอิสราภาพ แล้วของนั้นจะกลับมาเป็นของเจ้านาย เฉพาะบุตรชายของท่านเท่านั้นที่จะเก็บส่วนมรดกของท่านมาเป็นของขวัญได้ ^{๑๘} ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้านายจะยึดสิ่งใดอันเป็นมรดกของประชาชนไม่ได้โดยไล่ประชาชนออกไปจากทรัพย์สินที่ดินของเขา แต่ท่านจะต้องมอบทรัพย์สินของท่านเองให้เป็นมรดกแก่บุตรชายของท่าน เพื่อว่าจะไม่มีประชาชนของเราสักคนหนึ่งที่ต้องถูกขับไล่จากกรรมสิทธิ์ของตน” ^{๑๙} แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามาดูทางเข้าซึ่งอยู่ข้างประตู มายังห้องบริสุทธิ์แถวเหนือซึ่งเป็นของปุโรหิต ดูเถิด มีสถานที่แห่งหนึ่งอยู่ห่างสองข้างทางทิศตะวันตก

สถานที่สำหรับการต้ม และปิ้งเครื่องบูชาต่าง ๆ

^{๒๐} และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “นี่เป็นสถานที่ซึ่งปุโรหิตจะต้องต้มเครื่องบูชาไถ่ การละเมิด และเครื่องบูชาไถ่บาป และเป็น ที่ซึ่งเขาจะปิ้งธัญญาบูชา เพื่อจะไม่ต้องนำออกไปในลานชั้นนอก อันเป็นการที่จะนำความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปถึงประชาชน” ^{๒๑} แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าออกมาที่ลานชั้นนอก และพาข้าพเจ้าไปที่มุมทั้งสี่ของลานนั้น และดูเถิด ที่มุมลานทุกมุมก็มีลานอยู่ลานหนึ่ง ^{๒๒} คือที่มุมทั้งสี่ของลาน มีลานเล็ก ๆ ยาวสี่สิบศอก กว้างสามสิบศอก ลานทั้งสี่ขนาดเดียวกัน ^{๒๓} ภายในรอบลานทั้งสี่นั้น มีสิ่งที่ก่อด้วยปูนเป็นแถว มีเตาอยู่ที่ยกขึ้นของสิ่งที่ก่อนั้นโดยรอบ ^{๒๔} แล้วท่านจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ที่เหล่านี้เป็นที่สำหรับการต้ม ซึ่งผู้ปรนนิบัติอยู่ที่พระนิเวศจะต้มเครื่องสัตวบูชาของประชาชน”

**แม่น้ำที่ไหลออกจากพระนิเวศของ
พระเจ้า (ศคย ๑๔:๘-๙; วา ๒๒:๑-๒)**

๔๗ ภายหลังท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมา
ที่ประตูพระนิเวศ และดูเถิด มีน้ำ
ไหลออกมาจากใต้ธรณีประตูพระนิเวศตรง
ไปทางทิศตะวันออก เพราะพระนิเวศหันหน้า
ไปทางทิศตะวันออก และน้ำไหลลงมาจาก
ข้างล่าง ทางด้านขวาของพระนิเวศ ทิศใต้
ของแท่นบูชา ๒ แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าออก
มาทางประตูเหนือ และนำข้าพเจ้าอ้อมไป
ภายนอกถึงประตูชั้นนอก ซึ่งหันหน้าไปทาง
ตะวันออก และดูเถิด น้ำนั้นออกมาทางด้าน
ขวา ๓ ชายผู้นั้นได้เดินไปทางตะวันออกมี
เชือกวัดอยู่ในมือ ท่านวัดได้หนึ่งพันศอก
แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไป และนำลิกเพียง
ตาตุ่ม ๔ แล้วท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำ
ข้าพเจ้าลุยน้ำไปและนำลิกถึงเข่า แล้วท่าน
ก็วัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไป
นำน้ำลิกเพียงเอว ๕ ภายหลังท่านก็วัดได้
อีกหนึ่งพัน และกลายเป็นแม่น้ำที่ข้าพเจ้าลุย
ข้ามไม่ได้ เพราะน้ำนั้นขึ้นแล้วลิกพอที่จะ
ว่ายน้ำได้ เป็นแม่น้ำที่ลุยข้ามไม่ได้ ๖ และท่าน
พูดกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้า
เห็นสิ่งนี้หรือ” แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ากลับมา
ตามฝั่งแม่น้ำ ๗ ขณะเมื่อข้าพเจ้ากลับ ดูเถิด
ข้าพเจ้าเห็นต้นไม้มากมายอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำทั้ง
สองฟาก ๘ และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “น้ำนี้
ไหลตรงไปทางท้องถนนตะวันออก และไหล
ลงไปถึงทะเลทราย แล้วลงไปถึงทะเล และ
เมื่อน้ำไหลออกมานั้น ไปถึงน้ำทะเล น้ำนั้นก็
กลับจืด ๙ ต่อมาแม่น้ำนั้นไปถึงที่ไหน ทุกสิ่ง
ที่มีชีวิตซึ่งแหวกว่ายไปมากก็จะมีชีวิตได้ และ
ที่นั่นมีปลามากมายเพราะว่าน้ำนี้ไปถึงที่นั่น
น้ำทะเลก็จืด เพราะฉะนั้นแม่น้ำไปถึงที่ไหน
ทุกสิ่งก็มีชีวิต ๑๐ ต่อมาชาวประชาจะมีถิ่น
อยู่ที่ข้างทะเล จากเอนเกติถึงเอนเอกูลอิม
จะเป็นที่สำหรับตากอวน ปลาในที่นั้นจะมี
หลายชนิด เหมือนปลาในทะเลใหญ่ คือจะมี
มากมาย ๑๑ แต่ที่เป็นบึงและหนองน้ำจะไม่
จืด ต้องทิ้งไว้ให้เป็นเกลือ ๑๒ ตามฝั่งทั้งสอง
ฟากแม่น้ำ จะมีต้นไม้ทุกชนิดที่ใช้เป็นอาหาร
ใบของมันจะไม่เหี่ยวและผลของมันจะไม่
วาย แต่จะเกิดผลใหม่ทุกเดือน เพราะว่ามี

สำหรับต้นไม้ที่ไหลจากสถานบริสุทธิ์ ผลไม้
นั้นใช้เป็นอาหารและใบก็ใช้เป็นยา”

เขตแดนของแผ่นดิน (ปฐก ๑๕:๑๘-๒๑)

๑๓ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า
“นี่ เป็นเขตแดนซึ่ง เจ้า จะ ใช้ แบ่ง แผ่นดิน
สำหรับ เป็น มรดก ท่ามกลาง อิสราเอล ทั้งสิบ
สอง ตระกูล โยเซฟ จะได้ สอง ส่วน ๑๔ และ
เจ้าจงแบ่งให้เท่าๆกัน เราปฏิญาณที่จะมอบ
ให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และแผ่นดินนี้จะ
ตกแก่เจ้าเป็นมรดกของเจ้า ๑๕ ต่อไปนี้เป็น
เขตแดน ของ แผ่นดินนี้ ด้าน ทิศเหนือ จาก
ทะเลใหญ่ไปตามทางเมืองเฮทโลน และต่อ
ไปถึงเมืองเศดัด ๑๖ เมืองฮามัท เมืองเบโรธ
าห์ เมืองสิบราอิม ซึ่งอยู่ระหว่างพรมแดน
เมืองดามัสกัสกับพรมแดนเมืองฮามัท จนถึง
เมืองฮา เซอร์ฮัททิ โอน ซึ่ง อยู่ที่ พรมแดน
เมืองเฮราวน ๑๗ ดังนั้น เขตแดนจะยื่นจาก
ทะเลถึงเมืองฮาซาเรโนน ซึ่งอยู่ที่พรมแดน
ด้านเหนือของเมืองดามัสกัส ทาง ทิศเหนือ
มีพรมแดนของเมืองฮามัท นี่เป็นแดนด้าน
เหนือ ๑๘ ทาง ด้าน ตะวัน ออก เขตแดน จะ
ยื่น จาก เมือง เฮราวน และ ดามัสกัส รัหว่า
งก็เลอาดกับแผ่นดินอิสราเอล เรื่อยไปตาม
แม่น้ำจอร์แดน ไป ถึง ทะเล ด้าน ตะวัน ออก
ท่านทั้ง หลาย จง วัด นี่ เป็น เขต ด้าน ตะวัน
ออก ๑๙ ทาง ด้าน ใต้ เขตแดน จะ ยื่น จาก ทา
มาร์จนถึงน้ำแห่งการโต้เถียงในคาเดช แล้ว
เรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่ นี่เป็นเขต
ด้านใต้ ๒๐ ทางด้านตะวันตก ทะเลใหญ่เป็น
เขตแดน เรื่อยไป จนถึง ตำบล ที่ อยู่ ตรง ข้าม
ทางเข้าเมืองฮามัท นี่เป็นเขตแดนด้านตะวัน
ตก ๒๑ ดังนั้น เจ้าจงแบ่งแผ่นดินนี้ท่ามกลาง
เจ้า ตาม ตระกูล อิสราเอล ๒๒ ต่อ มา เจ้า ทั้ง
หลาย จง แบ่ง แผ่นดิน เป็น มรดก ของ ตัว เจ้า
ทั้ง หลาย โดยการ จับ สลาก และ สำหรับ คน
ต่างตัวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า และบังเกิด
ลูกหลาน อยู่ ท่ามกลาง เจ้า เขา ทั้ง หลาย จะ
มีสัญชาติอิสราเอล ให้เขาได้รับส่วนมรดก
ท่ามกลาง ตระกูล อิสราเอล พร้อม กับ เจ้า ทั้ง
หลาย ๒๓ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ต่อ
มาคนต่างตัวจะอยู่ในเขตของคนตระกูลใด
ก็ได้ เจ้าจงกำหนดที่ดินให้เป็นมรดกของเขา
ที่นั่น”

การแบ่งที่ดินให้แก่แต่ละตระกูล (ยชวา ๑๓:๑-๑๙:๕๑)

๔๘ “ต่อไปนี้เป็นชื่อของตระกูลต่างๆ ตั้ง ดัน ที่ พรหมแดน ด้าน เหนือ จาก ทะเล ไปตาม ทาง เสาโทโลน ถึง ทาง เข้า เมือง ฮามัทจนถึงฮาเซอเรโนน ซึ่งอยู่ทางพรหมแดน ด้านเหนือของดามัสกัส ดัดเมืองฮามัท และ ยื่นจากด้านตะวันตกออกไปถึงด้านตะวันตก เป็น ส่วน ของ คน ดาน ^๒ ประชิด กับ เขตแดน ของ ดาน จาก ด้าน ตะวัน ออก ไป ถึง ด้าน ตะวัน ตก เป็น ส่วน ของ คน อา เซอร์ ^๓ ประชิด กับ เขตแดน ของ อา เซอร์ จาก ด้าน ตะวัน ออก ไป ถึง ด้าน ตะวัน ตก เป็น ส่วน ของ คน นัฟ ทาลี ^๔ ประชิด กับ เขตแดน ของ นัฟ ทาลี จาก ด้าน ตะวัน ออก ไป ถึง ด้าน ตะวัน ตก เป็น ส่วน ของ คน มนัส เสห์ ^๕ ประชิด กับ เขตแดน ของ มนัส เสห์ จาก ด้าน ตะวัน ออก ไป ถึง ด้าน ตะวัน ตก เป็น ส่วน ของ คน เอฟ ราอิม ^๖ ประชิด กับ เขตแดน เอฟ ราอิม จาก ด้าน ตะวัน ออก ไป ถึง ด้าน ตะวัน ตก เป็น ส่วน ของ คน รูเบน ^๗ ประชิด กับ เขตแดน รูเบน จาก ด้าน ตะวัน ออก ไป ถึง ด้าน ตะวัน ตก เป็น ส่วน ของ คน ยูดาห์ ^๘ ประชิด กับ เขตแดน ยูดาห์ จาก ด้าน ตะวัน ออก ไป ถึง ด้าน ตะวัน ตก จะ เป็น ส่วน ซึ่ง เจ้า จะต้อง แยก ไว้ ต่าง หาก กว้าง สอง หมื่น ห้า พัน ศอก และ ยาว เท่า กับ ส่วน ของ คน ตระกูล หนึ่ง จาก ด้าน ตะวัน ออก ไป ถึง ด้าน ตะวัน ตก เป็น ที่ มี สถาน บริสุทธิ อยู่ กลาง ^๙ ส่วน ซึ่ง เจ้า ทั้ง หลาย จะ แยก ไว้ เพื่อ พระ เยโฮวาห์ นั้น ให้ มี ด้าน ยาว สอง หมื่น ห้า พัน ศอก และ ด้าน กว้าง หนึ่ง หมื่น

ส่วนแบ่งสำหรับพวกปุโรหิตกับคนเลวี

^{๑๐} นี่จะเป็นส่วนแบ่งของส่วนบริสุทธิ์ คือ ปุโรหิตจะ ได้ ส่วน แบ่ง วัต จาก ทาง ด้าน เหนือ ยาว สอง หมื่น ห้า พัน ศอก ทาง ด้าน ตะวัน ตก กว้าง หนึ่ง หมื่น ศอก ทาง ด้าน ตะวัน ออก กว้าง หนึ่ง หมื่น ศอก ทาง ด้าน ใต้ ยาว สอง หมื่น ห้า พัน ศอก มี สถาน บริสุทธิ ของ พระ เยโฮวาห์ อยู่ กลาง ^{๑๑} ส่วน นี้ ให้ เป็น ส่วน ของ ปุโรหิต ที่ ชำระ ไว้ ให้ บริสุทธิ บุตรชาย ของ ศาโดก ผู้ ได้ รักษา คำ สั่ง ของ เรา ผู้ ที่ มี ใต้ หลง ไป เมื่อ ประชาชน อิสราเอล หลง ตั้ง ที่ คน เลวี ได้ หลง ไป นั้น ^{๑๒} และ ให้ ที่ ดิน นี้ ตก แก่ เขา ทั้ง หลาย เป็น ส่วน หนึ่ง จาก ส่วน ถวาย ของ แผ่นดิน เป็น สถาน ที่ บริสุทธิ ที่ สูง ประชิด กับ เขตแดน ของ

คนเลวี ^{๑๓} เคียงข้างกับเขตแดนของปุโรหิตนั้นให้คนเลวีมีส่วนแบ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอก ส่วนยาวทั้งสินจะเป็นสองหมื่นห้าพันศอกและส่วนกว้างหนึ่งหมื่น ^{๑๔}อย่าให้เขาขายหรือแลกเปลี่ยนส่วนหนึ่งส่วนใดเลย อย่าให้เขาเปลี่ยนกรรมสิทธิ์ของที่ดินนี้ เพราะเป็นส่วนบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ^{๑๕}ส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งกว้างห้าพันศอกและยาวสองหมื่นห้าพันศอกนั้น ให้เป็นที่สามัญของเมืองคือใช้เป็นที่อยู่อาศัย และเป็น ชานเมือง ให้ ตัว นคร อยู่ ท่ามกลาง นั้น ^{๑๖}ต่อไปนี้เป็นขนาดของด้านต่างๆ ด้านเหนือสี่พันห้าร้อยศอก ด้านใต้สี่พันห้าร้อยศอก ด้านตะวันออกสี่พันห้าร้อย และ ด้าน ตะวัน ตกสี่พันห้าร้อย ^{๑๗}นครนั้นจะต้องมีทุ่งหญ้าทิศเหนือสองร้อยห้าสิบศอก ทิศใต้สองร้อยห้าสิบ และทิศตะวันออกสองร้อยห้าสิบ และ ทิศ ตะวัน ตกสองร้อยห้าสิบ ^{๑๘}ด้านยาวส่วนที่เหลืออยู่เคียงข้างกับส่วนบริสุทธิ์นั้น ทิศ ตะวัน ออกยาว หนึ่ง หมื่น ศอก และ ทิศ ตะวัน ตกยาว หนึ่ง หมื่น และให้ อยู่ เคียงข้างกับ ส่วน บริสุทธิ พีชผล ที่ ใต้ ใน ส่วน นี้ ให้ เป็น อาหาร ของ คนงาน ใน นคร นั้น ^{๑๙}คนงาน ของ นคร นั้น ซึ่ง มา จาก อิสราเอล ทุก ตระกูล ให้ เขา เป็น คน โถ ที่ แปลง นี้ ^{๒๐}ส่วน เต็ม ซึ่ง เจ้า จะต้อง แบ่ง แยก ไว้ นั้น ให้ เป็น สี่ เหลี่ยม จตุรัส ด้าน ละ สอง หมื่น ห้า พัน ศอก นั้น คือ ส่วน บริสุทธิ รวม กับ ส่วน ของ ตัว นคร

ส่วนแบ่งสำหรับเจ้านาย

^{๒๑}ส่วน ที่ เหลือ อยู่ ทั้ง สอง ข้าง ของ ส่วน บริสุทธิ และ ส่วน ของ ตัว นคร ให้ ตก เป็น ของ เจ้านาย ยื่น จาก ส่วน บริสุทธิ ซึ่ง ยาว สอง หมื่น ห้า พัน ศอก ไป ยัง พรหมแดน ตะวัน ออก และ ทาง ด้าน ตะวัน ตก จาก สอง หมื่น ห้า พัน ศอก ไป ยัง พรหมแดน ตะวัน ตก ส่วน นี้ ให้ ตก เป็น ของ เจ้านาย จะ เป็น ส่วน บริสุทธิ และ สถาน บริสุทธิ ของ พระ นิเวศน์ นอ อยู่ ท่ามกลาง ^{๒๒}นอกจาก ส่วน ที่ ตก เป็น ของ คน เลวี และ ส่วน ของ นคร นั้น ซึ่ง อยู่ กลาง ส่วน อัน ตก เป็น ของ เจ้านาย ระหว่าง เขตแดน ยูดาห์ และ เขตแดน เบนยามิน ให้ เป็น ส่วน ของ เจ้านาย ทั้งหมด ^{๒๓}ตระกูล คน ที่ เหลือ อยู่ นั้น จาก ด้าน ตะวัน ออก ไป ด้าน ตะวัน ตก เป็น ส่วน ของ คน เบน ยามิน ^{๒๔}ประชิด กับ เขตแดน ของ เบน ยามิน จาก ด้าน ตะวัน ออก ไป ถึง ด้าน ตะวัน

ตก เป็นส่วนของคนสิเมโอน ^{๒๕}ประชิดกับเขตแดนของสิเมโอนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนอิสสาคาร ^{๒๖}ประชิดกับเขตแดนของอิสสาคารจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเศบูลุน ^{๒๗}ประชิดกับเขตแดนของเศบูลุนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนกาต ^{๒๘}ประชิดกับเขตแดนของกาตทางทิศใต้ เขตแดนนั้นจะยื่นจากเมืองทามาร์ ถึงนำแห่งการโต้เถียงในคาเดช แล้วเรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่ ^{๒๙}นี่เป็นแผ่นดินซึ่งเจ้าจะแบ่งให้เป็นมรดกแก่ตระกูลต่างๆ ของอิสราเอล โดยการจับสลาก นี่เป็นส่วนต่างๆ ของเขาทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

นครและประตูต่างๆ (วว ๒๑:๑๐-๑๗)

^{๓๐}ต่อไปนี้เป็นทางออกของนครทางด้านเหนือ ซึ่ง วัด ได้ สี่ พัน ห้า ร้อย ศอก ^{๓๑}ประตู

นครนั้นตั้งชื่อตามชื่อตระกูลคนอิสราเอล มีประตูสามประตูทางด้านเหนือ ประตูของรูเบน ประตูของยูดาห์ ประตูของเลวี ^{๓๒}ทางด้านตะวันออกซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก มีสามประตู ประตูของโยเซฟ ประตูของเบนยามิน ประตูของดาน ^{๓๓}ทางด้านใต้ซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยศอก มีประตูสามประตู ประตูของสิเมโอน ประตูของอิสสาคาร ประตูของเศบูลุน ^{๓๔}ทางด้านตะวันตกซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก มีประตูสามประตู ประตูของกาต ประตูของอาเชอร์ ประตูของนัฟทาลี ^{๓๕}วัดรอบนครนั้นได้หนึ่งหมื่นแปดพันศอก ตั้งแต่นั้นไปนครนี้จะมีชื่อว่า พระเยโฮวาห์สถิตที่นั่น”

ประวัติความเป็นมาของ

ดาเนียล

เมื่อดาเนียลยังเป็นหนุ่ม เขาถูกนำไปยังบาบิโลนให้เป็นเชลยพร้อมกับพวกยิว ในรัชสมัยของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ดาเนียลเกิดอยู่ในเชื้อวงศ์ของกษัตริย์ยูดาห์ มีรูปร่างดี และมีความรู้ลึกถึง เพราะฉะนั้นชาวบาบิโลนให้เขาเรียนภาษาของเขาและเตรียมเขาไว้เพื่อทำงานในรัฐบาลของบาบิโลน เขาได้ทำงานในรัฐบาล และเขียนเล่มนี้ในรัชสมัยของเนบูคัดเนสซาร์ เนโบเนดัส เบลซัสซาร์ ไซรัสและดาร์ริอัส แห่งประเทศบาบิโลน และประเทศมีเดียเปอร์เซีย

เล่มนี้บันทึกชีวิตของดาเนียลในราชวังแห่งบาบิโลน และราชกิจต่างๆของกษัตริย์เหล่านั้น

เพราะเหตุว่าพวก “นักศึกษา” หลายคนไม่ยอมรับว่าคำพยากรณ์ของดาเนียลได้สำเร็จแล้ว (คือคำพยากรณ์นี้ได้รับการตลใจจากพระเจ้า) พวกนักศึกษานี้จึงอ้างว่าคนอื่นมาแต่งคำพยากรณ์นี้หลังจากเรื่องที่พยากรณ์นั้นสำเร็จแล้ว ความคิดนี้เป็นการเดาสวดอย่างโง่เขลาของพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้า หนังสือดาเนียลวางพื้นฐานแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ที่ตีซึ่งได้อธิบายต่อในหนังสือวิวรณ์

ดาเนียล ชื่อสัตย์ ต่อพระเจ้า ของเขาพระเจ้าจึงประทานความรู้และสติปัญญาให้แก่เขา เขาตีความหมายของความฝันของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เลยได้รับตำแหน่งสูงในรัชอาณาจักรนั้น พระเจ้ากำลังเตรียมดาเนียลไว้เพื่อจะรับใช้พระเจ้าในเป้าหมายอย่างสูง

ส่วนสุดท้ายของเล่มนี้พยากรณ์ถึงการเปลี่ยนแปลงฝ่ายการเมือง คือการเสด็จมาครั้งแรกของพระเมสสิยาห์ การสร้างกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารขึ้นมาใหม่ และการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเมสสิยาห์

อาร์ซีบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ ๗๓ ปี

ดาเนียลถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลน

๑ ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ ๑ ๓ ๓ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้ ๒ และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน พร้อมทั้งเครื่องใช้บางชิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และพระองค์ท่านก็นำของเหล่านั้นมายังแผ่นดินชินาร์มายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ท่าน และทรงบรรจุเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์ท่าน ๓ แล้วกษัตริย์นั้นก็ทรงบัญชาให้อัชเปเนสหัวหน้าขันทีของพระองค์ท่านให้นำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์และเชื้อสายของเจ้านาย ๔ พวกหนุ่มๆที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างงามและเชี่ยวชาญในสรรพปัญญา กอปรด้วยความรู้และเข้าใจในสรรพวิทยา กับสามารถที่จะรับราชการในพระราชวัง และทรงให้สอนวิชาและภาษาของคนเคลเดียให้เขาทั้งหลาย ๕ กษัตริย์ทรงให้นำอาหารสูงซึ่งกษัตริย์เสวย และเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ท่านดื่มให้แก่เขาเหล่านั้นตามกำหนดทุกวัน ทรงให้เขาทั้งหลายรับการเลี้ยงดูอยู่สามปี เมื่อครบกำหนดเวลานั้นแล้ว ทรงให้เขาได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ๖ ในบรรดาคนยูดาห์นั้นมีดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซารียาห์ ๗ และท่านหัวหน้าขันทีจึงตั้งชื่อให้ใหม่ ดาเนียลนั้นให้เรียกว่าเบลซัสซาร์ ฮานันยาห์เรียกว่าซัดรัก มิซาเอลเรียกว่าเมซาค และอาซารียาห์เรียกว่าเอเบคนอก

ความตั้งใจของดาเนียล

๘ แต่ดาเนียลตั้งใจไว้ว่าจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหารสูงของกษัตริย์ หรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ดื่ม เพราะฉะนั้นเขาจึงขอหัวหน้าขันทีให้ยอมเขาที่ไม่กระทำตัวให้เป็นมลทิน ๙ และพระเจ้าทรงให้หัวหน้าขันทีที่ชอบและเวทนาดาเนียล ๑๐ และหัวหน้าขันทีจึงกล่าวแก่ดาเนียลว่า “ข้าเกรงว่ากษัตริย์เจ้านายของข้าผู้ทรงกำหนดอาหารและเครื่องดื่มของเจ้า ทอดพระเนตรเห็นว่าพวกเจ้ามีหน้าซุบซิดกว่าบรรดาคนหนุ่มๆอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เจ้าก็จะกระทำให้ศิโรตม์ของข้าเข้าสู่อันตรายเพราะกษัตริย์”

๑๑ แล้ว ดาเนียล จึง กล่าว แก่ มหาเดเล็ก ผู้ที่
 หัวหน้าชั้นที่กำหนดยให้ดูแลดาเนียล ฮานัน
 ยาร์ มิซาเอล และอาซาริยาห์ ว่า ๑๒ “ขอ
 ท่านจงทดลองผู้รับใช้ของท่านสักสิบวัน ขอ
 ให้เขานำผัก มาให้เรากินและนำมาให้เรา
 ดื่ม ๑๓ แล้ว ให้ท่านตรวจดูหน้าตาของเรา
 ทงหลาย เบื้องหน้าท่าน และตรวจดูหน้าตา
 ของบรรดาอนุชนผู้รับประทานอาหารสูงของ
 กษัตริย์ และเมื่อท่านเห็นอย่างไร แล้ว จง
 กระทำ แก่ ผู้รับ ใช้ ของ ท่าน อย่าง นั้น เกิด”
 ๑๔ เขาก็ยอม ทำตาม คนเหล่านั้น ใน เรื่อง นี้
 และทดลอง เขาอยู่สิบวัน ๑๕ เมื่อครบสิบวัน
 แล้ว หน้าตาของคนเหล่านั้นดีกวา และเนื้อ
 หนังก็อ้วนท้วนสมบูรณ์กว่าบรรดาอนุชนที่
 รับประทานอาหารสูง ของกษัตริย์ ๑๖ ดังนั้น
 มหาเดเล็ก จึง นำ อาหาร สูง ส่วน ของ เขา ทั้ง
 หลาย และเหล้าองุ่นซึ่งเขาทั้งหลายควรจะ
 ได้ดื่ม นั้นไปเสีย และให้ผักแก่เขา ๑๗ ฝ่าย
 อนุชนทั้งสี่คนนี้ พระเจ้าทรงประทานสรรพ
 วิชา และความชำนาญในเรื่องวิชาทั้งปวง
 และปัญญา และความเข้าใจในนิมิตและ
 ความฝันทุกประการ ๑๘ พอสิ้นกำหนดเวลาที่
 กษัตริย์ทรงบัญชาให้นำเขาทั้งหลายเข้ามาเฝ้า
 หน้าชั้นที่จึงนำเขาทั้งหลายเข้ามาเฝ้าเนบู
 คัดเนสซาร์ ๑๙ และกษัตริย์ก็ทรงสัมภาษณ์
 เขา ในบรรดาอนุชนเหล่านั้นไม่พบสักคน
 หนึ่งที่เหมือนดาเนียล ฮานันยาร์ มิซาเอล
 และอาซาริยาห์ เพราะ ฉะนั้น เขาจึง ได้รับ
 ใช้ ต่อ พระ พักตร์กษัตริย์ ๒๐ ในบรรดาเรื่อง
 ราวอันเกี่ยวกับปัญญาและความเข้าใจ ซึ่ง
 กษัตริย์ตรัสถามเขาทั้งหลาย ทรงเห็นว่าเขา
 ทั้งหลายดีกว่าพวกโหรา และพวกหมอดู ซึ่ง
 อยู่ในอาณาจักร ทั้ง สิ้น ของ พระองค์สิบเท่า
 ๒๑ และดาเนียลก็ได้รับราชการเรื่อยมาจนปี
 แรกแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส

พระสุบินของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

๒ ในปีที่สองแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์
 เนบูคัดเนสซาร์ทรงพระสุบิน พระทัย
 ของ พระองค์ ก็ ทรง เป็น ทุกข์ บรรทมไม่
 หลับ ๒ แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชาให้มีหมาย
 เรียกพวกโหรา พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์
 และ คน เคล เดียว เข้า พูล กษัตริย์ ให้ รู้ เรื่อง
 พระสุบิน เขาทั้งหลายก็เข้ามาเฝ้ากษัตริย์
 ๓ และกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า “เราได้ฝัน และ
 จิตใจ ของ เราก็ เป็น ทุกข์ อยากรู้ ว่า ฝัน ว่า

อะไร” ๔ แล้วคนเคลเดียจึงกราบทูลกษัตริย์
 เป็นภาษาอารัมว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอ
 ทรง พระ เจริญ เป็น นิตย์ ขอ ทรง เล่า พระ
 สุบิน ให้ แก่ พวก ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ แล้ว
 เหล่าข้าพระองค์จะได้ถวายค่าแก่พระสุบิน”
 ๕ กษัตริย์ ทรง ตอบ คน เคล เดียว ว่า “เรา จำ
 ความ ฝัน นั้น ไม่ได้ แล้ว ถ้าเจ้าไม่ให้เรา
 รู้ ความ ฝัน นั้น ทั้ง ค่า แก่ฉัน เจ้าจะถูก
 หน เป็น ชิน ๆ และบ้านเรือนของเจ้าจะต้องเป็น
 กองชยะ ๖ แต่ถ้าเจ้าสำแดงความ ฝัน และ ค่า
 แก่ฉันให้เรา เจ้าจะได้ รับ ของ ชวัญ รางวัล
 และเกียรติยศใหญ่ยิ่ง ฉะนั้นจงสำแดงความ
 ฝัน และ ค่า แก่ฉัน ให้ เรา” ๗ เขา ทั้ง หลาย
 กราบทูล คำรบ สอง ว่า “ขอ กษัตริย์ เล่า พระ
 สุบิน แก่ พวก ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ และเหล่า
 ข้าพระองค์จะถวายค่าแก่พระสุบิน พระเจ้า
 ข้าพระองค์จะถวายค่าแก่พระสุบิน พระเจ้า
 ข้า” ๘ กษัตริย์ทรงตอบว่า “เรารู้เป็นแน่แล้ว
 ว่า เจ้าพยายามจะถ่วงเวลาไว้ เพราะเจ้าเห็น
 ว่าเราจำความ ฝัน นั้นไม่ได้แล้ว ๙ แต่ถ้าเจ้าไม่
 ให้เรา รู้ ความ ฝัน ก็มีค่าตัดสินเจ้าอยู่ข้อเดียว
 เพราะเจ้าทั้งหลายตกลงที่จะพูดเท็จและพูด
 พุจรีตต่อหน้าเรา จนจะมีอะไรเปลี่ยนแปลง
 ไป เพราะฉะนั้นเจ้าจงบอกความ ฝัน ให้แก่เรา
 แล้วเราจึงจะรู้ว่าเจ้าจะถวายค่าแก่ความ ฝัน
 ให้เราได้” ๑๐ คนเคลเดียจึงกราบทูลต่อพระ
 พักตร์กษัตริย์ว่า “ไม่มีบุรุษคนใดในพิภพที่
 จะสำแดง เรื่อง กษัตริย์ ได้ เพราะ ฉะนั้น ไม่มี
 กษัตริย์ เจ้านายหรือผู้ปกครองคนใดใต้ถาม
 สิ่งเหล่านี้จากโหรา หรือหมอดู หรือคนเคลเดีย
 ๑๑ สิ่งซึ่งกษัตริย์ตรัสถาม นั้นยาก และไม่มีผู้
 ใดจะสำแดงแก่กษัตริย์ได้ นอกจากพระเจ้า ผู้ซึ่ง
 มิได้ อยู่ กับ มนุษย์” ๑๒ เพราะ เรื่อง นี้ กษัตริย์
 จึง ทรง กริ้ว และ เกรี้ยวกราด นั้ก และ รับสั่ง
 ให้ฆ่าพวกนักปราชญ์ทั้งหมด ของบาบิโลน
 เสีย ๑๓ เพราะ ฉะนั้น จึง มี พระ ราช กฤษฎีกา
 ประกาศไป ว่า ให้ฆ่า นัก ปราชญ์ เสีย ทั้งหมด
 เขาจึงเทียวหาดาเนียลและพรรคพวกเพื่อจะ
 ฆ่าเสีย

**พรรคพวกของดาเนียล
 อธิษฐานขอสติปัญญา**

๑๔ แล้ว ดาเนียล ก็ ตอบ อารี โอค หัวหน้า
 ราชของครักษผู้ ที่ออกไป เทียวฆ่า นัก ปราชญ์
 ของบาบิโลน ด้วยถ้อยคำแบบคายและปรีชา
 สามารถ ๑๕ ท่านถามอารีโอกหัวหน้าว่า “โฉน
 พระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์จึงเร่งร้อนเล่า”

แล้ว อารีโอก ก็ เล่า เรื่อง ให้ ดาเนียล ทราบ^{๑๖} แล้ว ดาเนียล ก็ เข้าไป เฝ้า และ กราบทูล กษัตริย์ขอให้ กำหนดเวลาเพื่อ ท่าน จะ ถวาย คำแก้ พระสุบินแก่ กษัตริย์^{๑๗} แล้ว ดาเนียล ก็ กลับ ไป เรือนของ ท่าน และ แจ้งเรื่อง ให้ ฮานันยาห์ มิซาเอล และ อาซาริยาห์ สหาย ของ ท่าน พัง^{๑๘} และ บอก เขา ให้ ขอ พระกรุณา แห่ง พระเจ้า แห่ง ฟาสะวรงค์ เรื่อง ความ ลึกลับ นี้ เพื่อ ดาเนียล และ สหาย ของ ท่าน จะ ไม่ พินาศ พร้อม กับ บรรดานักปราชญ์ อื่นๆ ของ บาบิโลน

พระเจ้าทรงสำแดงให้ดาเนียล ทราบความหมายของพระสุบิน

^{๑๙} ใน นิมิต กลาง คืน ทรง เผย ความ ลึกลับ นั้น แก่ ดาเนียล แล้ว ดาเนียล ก็ ถวาย สาธุการ แก่ พระเจ้า แห่ง ฟาสะวรงค์^{๒๐} ดาเนียล กล่าว ว่า “สาธุการ แก่ พระนาม ของ พระเจ้า เป็น นิตย์ สืบไป เพราะ ปัญญา และ ฤทธานุภาพ เป็น ของ พระองค์^{๒๑} พระองค์ ทรง เปลี่ยน วาระ และ ฤดูกาล พระองค์ ทรง ถอด กษัตริย์ และ ทรง ตั้ง กษัตริย์ ขึ้น ใหม่ พระองค์ ทรง ประทาน ปัญญา แก่ นักปราชญ์ และ ทรง ประทาน ความ รู้ แก่ ผู้ ที่ มีความ เข้าใจ^{๒๒} พระองค์ ทรง เผย สิ่ง ที่ ลึกลับ และ ลึกลับ พระองค์ ทรง ทราบ สิ่ง ที่ อยู่ใน ความ มืด และ ความ สว่าง ก็ อยู่ กับ พระองค์^{๒๓} โอ พระเจ้า แห่ง บรรพบุรุษ ของ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ ขอ โมทนา และ สรรเสริญ พระองค์ ผู้ ทรง ประทาน ปัญญา และ กำลัง แก่ ข้า พระองค์ สิ่ง นั้น ที่ พวก ข้า พระองค์ ทูล ขอ พระองค์ ก็ ทรง ให้ ข้า พระองค์ รู้ แล้ว เพราะ พระองค์ ได้ ทรง สำแดง เรื่อง ของ กษัตริย์ ให้ แจ้ง แก่ พวก ข้า พระองค์”^{๒๔} แล้ว ดาเนียล ก็ เข้าไป หา อารีโอก ผู้ ซึ่ง กษัตริย์ แต่ง ตั้ง ให้ ฆ่านักปราชญ์ แห่ง บาบิโลน ท่าน ได้ เข้าไป และ กล่าว แก่ อารีโอก ว่า ดังนี้ “ขอ ย่า ฆ่านักปราชญ์ แห่ง บาบิโลน ขอ โปรด นำ ตัว ข้า พเจ้า เข้าไป เฝ้า กษัตริย์ และ ข้า พเจ้า จะ ถวาย คำ แก่ ผัน แก่ กษัตริย์”^{๒๕} แล้ว อารีโอก ก็ รีบ นำ ตัว ดาเนียล เข้า เฝ้า กษัตริย์ และ กราบทูล พระองค์ ว่า “ข้า พระองค์ ได้ พบ ชาย คน หนึ่ง ใน หมู่ พวก ที่ ถูก กวาด เป็น เชลย มา จาก ยูดาห์ ชาย ผู้ นี้ จะ ให้ กษัตริย์ ทรง รู้ คำ แก่ พระสุบิน ได้”^{๒๖} กษัตริย์ จึง ตรัส แก่ ดาเนียล ผู้ ชื่อ ว่า เบลเทซซาร์ ว่า “เจ้า สามารถ ที่ จะ ให้ เรา รู้ ถึง ความ ผัน ที่ เรา ได้ ผัน นน และ คำ แก่ ได้ หรือ”^{๒๗} ดาเนียล กราบทูล ต่อ พระพักตร์

กษัตริย์ ว่า “ไม่มี นักปราชญ์ หรือ หมอดู หรือ โหรา หรือ หมอดู ฤกษ์ยาม สำแดง ความ ลึกลับ ซึ่ง กษัตริย์ ได้ ถาม แต่ พระองค์ ได้”^{๒๘} แต่ มี พระเจ้า องค์ หนึ่ง ใน ฟาสะวรงค์ ผู้ ทรง เผย ความ ลึกลับ ทั้ง หลาย และ พระองค์ ทรง ให้ กษัตริย์ เนรมิต เสนซาร์ รู้ ถึง สิ่ง ซึ่ง จะ บังเกิด ขึ้น ใน วาระ ภาย หลัง พระสุบิน ของ พระองค์ และ นิมิต ที่ ผุด ขึ้น ใน พระเศียร ของ พระองค์ บน พระแท่น นั้น เป็น ดังนี้ พระเจ้า ข้า^{๒๙} โอ ข้า แต่ กษัตริย์ ขณะ เมื่อ พระองค์ บรรทม อยู่ บน พระแท่น พระดำริ ใน เรื่อง ซึ่ง จะ บังเกิด มา ภาย หลัง ได้ ผุด ขึ้น และ พระองค์ นั้น ผู้ ทรง เผย ความ ลึกลับ ก็ ทรง ให้ พระองค์ รู้ ถึง สิ่ง ที่ จะ บังเกิด มา^{๓๐} ฝ่าย ข้า พระองค์ ซึ่ง ทรง เผย ความ ลึกลับ นี้ แก่ ข้า พระองค์ นั้น มิใช่ เพราะ ข้า พระองค์ มี ปัญญา มากกว่า ผู้ มี ชีวิต ทั้ง หลาย แต่ เพื่อ กษัตริย์ จะ ทรง รู้ คำ แก่ พระสุบิน และ เพื่อ พระองค์ จะ ทรง รู้ พระดำริ ใน พระทัย ของ พระองค์

ปฏิมากรในพระสุบิน ของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

^{๓๑} โอ ข้า แต่ กษัตริย์ พระองค์ ทอด พระเนตร และ ดู เกิด มี ปฏิมากร ขนาด ใหญ่ ปฏิมากร นี้ ใหญ่ และ สูง ไสย ینگ นก ตั้ง อยู่ ต่อ เมือง พระพักตร์ พระองค์ และ รูป ร่าง ก็ น่า กลัว^{๓๒} เศียร ของ ปฏิมากร นี้ เป็น ทองคำ เนื้อ ดี ออก และ แขน เป็น เงิน ท้อง และ โคน ขา เป็น ทองสัมฤทธิ์^{๓๓} ขา เป็น เหล็ก เท้า เป็น เหล็ก ปน ดิน^{๓๔} ขณะ เมื่อ พระองค์ ทอด พระเนตร มี หิน ก้อน หนึ่ง ถูก ตัด ออก มา มิใช่ ด้วย มือ กระทบ ปฏิมากร ที่ เท้า อัน เป็น เหล็ก ปน ดิน กระทำให้ แตก เป็น ชิ้นๆ^{๓๕} แล้ว ส่วน เหล็ก ส่วน ดิน ส่วน ทองสัมฤทธิ์ ส่วน เงิน และ ส่วน ทองคำ ก็ แตก เป็น ชิ้นๆ พร้อม กัน กลายเป็น เหมือน แกลบ จาก ลาน นวด ข้าว ใน ฤดู ร้อน ลม ก็ พัด พา เอา ไป จึง หาร ่อง รอย ไม้ พบ เสีย เลย แต่ ก้อน หิน ที่ กระทบ ปฏิมากร นั้น กลายเป็น ภูเขา ใหญ่ จน เต็ม พิกภ^{๓๖} นี้ เป็น พระสุบิน พระเจ้า ข้า บัด นี้ เหล่า ข้า พระองค์ ขอ กราบ ทูล คำ แก่ พระสุบิน ต่อ พระพักตร์ กษัตริย์

กรุงบาบิโลนของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ คืออาณาจักรโลกแห่งแรก

^{๓๗} โอ ข้า แต่ กษัตริย์ กษัตริย์ จอม กษัตริย์ ทั้ง หลาย ซึ่ง พระเจ้า แห่ง ฟาสะวรงค์ ได้ ทรง

ประทาน ราชอาณาจักร อานาโทล ฤทธิเดช และสง่าราศี ^{๓๘} และได้ทรงมอบไว้ในหัตถ์ พระองค์ ท่าน ซึ่ง บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ สัตว์ ในทุ่งนา และนก ในอากาศ ไม่ว่ามันจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใด ให้แก่พระองค์ กระทำให้ พระองค์ ปกครอง มัน ได้ ทั้งหมด เคียง ทรง คำ นั้น คือ พระองค์ เอง

อาณาจักรโลกแห่งที่สองและสาม คือมีเดียเปอร์เซียและกรีก

^{๓๙} ต่อ จาก พระองค์ ไป จะ มี ราชอาณาจักร ด้อยกว่าพระองค์ และยัง มี ราชอาณาจักร ที่ สาม เป็น ทอง สัมฤทธิ์ ซึ่ง จะ ปกครอง อยู่ ทั่ว พินาศ

อาณาจักรโลกแห่งที่สี่ คือโรม

^{๔๐} และ จะ มี ราชอาณาจักร ที่ สี่ แข็งแรง ดั่ง เหล็ก เพราะ เหล็ก ดี สิ่ง ทั้ง หลาย ให้ หัก เป็น ชิ้นๆ และ ปร่าบ สิ่ง ทั้ง ปวง ลง ได้ ราชอาณาจักร นั้น จะ หัก และ ทบ สิ่ง ทั้ง ปวง เหล่า นี้ ดั่ง เหล็ก ซึ่ง ทบ ให้ แทะลุ ^{๔๑} ดั่ง ที่ พระองค์ ทอด พระเนตร ทำ และ นิ้ว ทำ ทำ เป็น ดิน ข้าง หม้อ บ้าง เหล็ก บ้าง จะ เป็น ราชอาณาจักร ประสูม แต่ ความ แข็งแกร่ง ของ เหล็ก จะ ยัง อยู่ ใน นั้น บ้าง ดั่ง ที่ พระองค์ ทอด พระเนตร เหล็ก ปน ดิน เหนียว ^{๔๒} และ นิ้ว ทำ เป็น เหล็ก ปน ดิน ฉ้น ไต ราชอาณาจักร นั้น จึง แข็งแรง บ้าง เปราะ บ้าง ฉ้น นน ^{๔๓} ดั่ง ที่ พระองค์ ทอด พระเนตร เหล็ก ปน ดิน เหนียว ราชอาณาจักร จะ ปน กัน ด้วย เชื้อสาย ของ มนุษย์ แต่ จะ ไม่ ยึด กัน แน่น ไว้ ได้ อย่าง เดียว กับ ที่ เหล็ก ไม่ ประสม เข้า กับ ดิน

หลังจากอาณาจักรโรมคืนมาใหม่แล้ว อาณาจักรของพระคริสต์จะตั้งขึ้น

^{๔๔} และ ใน สมัย ของ กษัตริย์ เหล่า นั้น พระเจ้า แห่ง ฟ้า สวรรค์ จะ ทรง สถาปนา ราชอาณาจักร นั้น ซึ่ง ไม่มี วัน ทำลาย เสีย ได้ หรือ ราชอาณาจักร นั้น จะ ไม่ ตก ไป แก่ชนชาติ อื่น ราชอาณาจักร นั้น จะ กระทำ ให้ บรรดา ราชอาณาจักร เหล่า นี้ แดก เป็น ชิ้นๆ ถึง อวสาน และ ราชอาณาจักร นั้น จะ ตั้ง มั่น อยู่ เป็น นิรันดร์ ^{๔๕} ดั่ง ที่ พระองค์ ทอด พระเนตร ก่อน หิน ถูก ตัด ออกจาก ภูเขา มิ ใช้ ด้วย มือ และ ก้อน หิน นั้น ได้ กระทำ ให้ เหล็ก ทอง สัมฤทธิ์ ดิน เงิน และ ทองคำ แดก เป็น ชิ้นๆ พระเจ้า ยิ่งใหญ่ ได้ ทรง ให้ กษัตริย์ รู้ ว่า อะไร จะ บังเกิด มา ภาย หลัง นี้

พระสุบินนั้นเที่ยงแท้และคำแก้พระสุบินก็แน่นอน”

กษัตริย์พระราชทานยศชั้นสูงให้แก่ดาเนียล

^{๔๖} แล้ว กษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ ก็ ทรง กราบ ลง และ เคารพ ดาเนียล และมี พระบัญชา ให้ นำ เครื่องบูชา และ เครื่องหอม มา ถวาย ดาเนียล ^{๔๗} กษัตริย์ ตรัส กับ ดาเนียล ว่า “แน่นอน ที่ เดียว พระเจ้า ของ ท่าน เป็น พระเจ้า ของ พระ ทั้ง หลาย และ ทรง เป็น องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ของ กษัตริย์ ทั้ง ปวง ทรง เป็น ผู้ เผย ความ ลึกลับ เพราะ ท่าน สามารถ ที่ จะ เผย ความ ลึกลับ นี้ ได้” ^{๔๘} ฝ่าย กษัตริย์ ก็ พระราชทาน ยศ ชั้น สูง และ ของ พระราชทาน ยิ่ง ใหญ่ เป็น อัน มาก แก่ ดาเนียล และ แต่ง ตั้ง ให้ เป็น ผู้ ครอง ครอง หมด เมือง บาบิโลน และ เป็น ประธาน ใหญ่ ของ นักปราชญ์ ทั้ง สิ้น แห่ง บาบิโลน ^{๔๙} ดาเนียล ก็ กราบ ทูล ขอ ต่อ กษัตริย์ และ พระองค์ ทรง ตั้ง ให้ ชัดริค เมซาค และ เอเบต เนโก เป็น ผู้ จัด ราชการ ใน เมือง บาบิโลน แต่ ดาเนียล ยัง คง อยู่ ใน ราชสำนัก

ปฏิมากรรูปใหญ่ของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

^๑ กษัตริย์ เนบู คัด เนส ซาร์ ได้ สร้าง **๓** ปฏิมากรรูปหนึ่งด้วยทองคำ สูงหกสิบศอก กว้างหกศอก ทรงตั้งไว้ ณ ที่ราบดูรา ในเมืองบาบิโลน ^๒ แล้ว กษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ รับสั่ง ให้ ประชุม อุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มนตรี ตูลาการ และ บรรดา เจ้าหน้า ที่ ทั้ง หลาย ของ หัวเมือง ให้ เข้า มา ใน งาน ฉลอง ปฏิมากร ซึ่ง กษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ ได้ ทรง ตั้ง ขึ้น ^๓ แล้ว อุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มนตรี ตูลาการ และ บรรดา เจ้าหน้า ที่ ทั้ง หลาย ของ หัวเมือง ได้ เข้า มา ประชุม เพื่องาน ฉลอง ปฏิมากร ซึ่ง กษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ ได้ ทรง ตั้ง ขึ้น และ เขา ทั้ง หลาย ก็ มา ยืน อยู่ หน้า ปฏิมากร ซึ่ง กษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ ได้ ทรง ตั้ง ขึ้น ^๔ และ โฆษก ก็ ประกาศ เสียง ดัง ว่า “โอ บรรดาชนชาติ ประชาชาติ ทั้ง ปวง และ ภาษา ทั้ง หลาย มี พระบัญชา แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ^๕ เมื่อ ท่าน ได้ ยืน เสียง แตร ทองเหลือง ขนาด เล็ก ปี พิณ เขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปีฉิ่ง และ เครื่องดนตรี

ทุกชนิด ให้ท่านทั้งหลายกราบลงนมัสการ
 ปฏิมากรทองคำ ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์
 ได้ทรงตั้งไว้ ๖ ผู้ใดที่มีได้กราบลงนมัสการก็
 ให้โยนผู้นั้นทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่”
 “เพราะฉะนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตร
 ทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย
 พิณใหญ่ ปี่ดุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด บรรดา
 ชนชาติ ประชาชาติ ทั้ง ปวง และ ภาษา ทั้ง
 หลาย ก็กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่ง
 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้

**คนยิวสามคนไม่ยอมกราบ
 ลงนมัสการปฏิมากรทองคำ**

“เพราะฉะนั้น ในครั้งนั้นพวกเคลเดียบาง
 คนมาเข้าเฝ้า และพ้องพวกยิวด้วยใจคิดร้าย
 “เขาทั้งหลายกราบทูลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า
 “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญ
 เป็นนิตย์ ๑๐ โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรง
 ออกกฤษฎีกาแล้วว่า ทุกคนผู้ได้ยินเสียงแตร
 ทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย
 พิณใหญ่ ปี่ดุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ก็ให้
 กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ ๑๑ และผู้ใด
 ที่ไม่กราบลงนมัสการก็ให้โยนเข้าไปในเตาที่
 ไฟลุกอยู่ ๑๒ มียิวบางคนทีพระองค์ได้แต่งตั้ง
 ให้จัดการการในเมืองบาบิโลน คือชัตรัก เม
 ซาค และเอเบตเนโก โอ ข้าแต่กษัตริย์ คน
 เหล่านี้ไม่เชื่อฟังพระองค์ เขามิได้ปฏิบัติพระ
 ของพระองค์ หรือนมัสการปฏิมากรทองคำ
 ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้” ๑๓ แล้วเนบูคัดเนสซาร์
 ก็ทรงกริ้วจัด และเดือดพล่าน มีรับสั่ง
 ให้นำตัวชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโกเข้า
 มา แล้วเขาก็นำคนเหล่านี้เข้ามาเฝ้ากษัตริย์
 ๑๔ เนบูคัดเนสซาร์ทรงกล่าวแก่เขาว่า “โอ ชัต
 รัก เมซาค และเอเบตเนโก เอ๋ย เป็นความ
 จริงหรือไม่ที่เจ้ามิได้ปรนนิบัติพระของเรา
 หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งเราได้ตั้งไว้
 ๑๕ บัดนี้ถ้าเจ้าพร้อมใจแล้ว พอเจ้าได้ยินเสียง
 แตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พิณเขาคู่ พิณ
 สี่สาย พิณใหญ่ ปี่ดุง และเครื่องดนตรีทุก
 ชนิด เจ้าจงกราบลงนมัสการปฏิมากรซึ่งเรา
 ได้สร้างไว้ แต่ ถ้าเจ้าไม่นมัสการ จะต้อง
 โยนเจ้าทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ และ
 ผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้เจ้าพ้น
 จากมือของเราได้” ๑๖ ชัตรัก เมซาค และเอ
 เบตเนโกกราบทูลกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่เนบู
 คัดเนสซาร์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่จำเป็น

จะต้องตอบพระองค์ในเรื่องนี้ ๑๗ ถ้าพระเจ้า
 ของพวก ข้าพระองค์ผู้ซึ่ง พวกข้าพระองค์
 ปรนนิบัติ สามารถช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้น
 จากเตาที่ไฟลุกอยู่ โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์
 ก็จะทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นพระหัตถ์
 ของพระองค์ ๑๘ แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น โอ ข้า
 แต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบ ว่า พวก
 ข้าพระองค์จะไม่ปรนนิบัติพระของพระองค์
 หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้
 ทรงตั้งขึ้น”

**คนยิวที่สัตย์ซื่ออยู่ใน
 เตาไฟอย่างปลอดภัย**

๑๙ แล้วเนบูคัดเนสซาร์ทรงเกรี้ยวกราดยิ่ง
 นั้ก พระพิทรรของพระองค์ก็เปลี่ยนไปไม่
 พอพระทัย ชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโก
 พระองค์จึง รับสั่งให้ทำเตาไฟให้ร้อนกว่าที่
 เคยอีกเจ็ดเท่า ๒๐ และพระองค์รับสั่งให้บาง
 คนที่มีกำลังมากที่สุดในกองทัพมามัดชัตรัก
 เมซาค และเอเบตเนโก และให้โยนเขาเข้าไป
 ในเตาที่ไฟลุกอยู่ ๒๑ แล้วคนเหล่านี้ก็ถูกมัด
 ไว้ทั้งสี่อ กางเกง หมวก และเครื่องแต่งกา
 ยอื่นๆ และเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุก
 อยู่ ๒๒ ฉะนั้นเพราะว่าคำรับสั่งของกษัตริย์นั้น
 เขมงวดมากและเตาไฟก็ร้อนจัด เปลวไฟจึง
 ได้เผาคนที่โยนชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโก
 ๒๓ และชายทั้งสามนี้ คือชัตรัก เมซาค และ
 เอเบตเนโกก็ตกลง ไปกลางเตาไฟ ที่ลุกอยู่
 ทั้งยังมัดอยู่ ๒๔ ขณะนั้นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์
 ประหลาดพระทัยทรงลุกขึ้นโดยฉับพลัน
 พระองค์ ตรัส กับ องคมนตรี ของ พระองค์ ว่า
 “เรามัดสามคนโยนเข้าไปกลางไฟมิใช่หรือ”
 เขาทูลตอบกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ จริง
 พระเจ้าข้า” ๒๕ พระองค์ตรัสตอบว่า “ดูเถิด
 เราเห็นสี่คนถูกปล่อย กำลังเดิน อยู่กลาง
 ไฟ และเขาทั้งหลายก็ไม่มีอันตราย รูป
 ร่างของคนทีสี่นั้นคล้ายคลึงกับพระบุตรของ
 พระเจ้า”

**เนบูคัดเนสซาร์ถวาย
 เกียรติยศแด่พระเจ้า**

๒๖ แล้วเนบูคัดเนสซาร์เสด็จมาใกล้ประตู
 เตาที่ไฟลุกอยู่นั้น ทรงกล่าวว่า “ชัตรัก เม
 ซาค และเอเบตเนโก ผู้รับใช้ ของพระเจ้า
 สูงสุด จงออกมาเถิด จงมาที่นี่” แล้วชัตรัก
 เมซาค และเอเบตเนโก ก็ เดิน ออก มา จาก

กลางไฟ ๒๗ ฝ่ายอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง และองคมนตรีของกษัตริย์ก็ห้อมล้อมเข้ามา เห็นว่าไฟไม่มีอำนาจอะไรเห็นรูปร่างของคนเหล่านี้ ผมที่ศีรษะของเขาก็ไม่งอ เลื้อยก็ได้เป็นอันตราย ไม่มีกลิ่น เขาก็ตัวเขาทั้งหลายเลย ๒๘ เนบูคัดเนสซาร์ตรัสว่า “สาธุการแด่พระเจ้าของชด รัค เมซาค และเอเบตเนโก ผู้ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้น ผู้วางใจในพระองค์ กระทำให้พระบัญชาของกษัตริย์เหลวไป และยอมพลีร่างกายของเขาเสียดีกว่าที่จะปรนนิบัติและนมัสการพระอื่น นอกจากพระเจ้าของเขาเอง ๒๙ เพราะฉะนั้นเราจึงออกกฎหมายว่า ชนชาติ ประชาชาติ หรือ ภาษาใดๆ ที่กล่าว มิติ มิร้าย ต่อพระเจ้าของชด รัค เมซาค และเอเบตเนโก จะถูกหั้นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเขาจะต้องเป็นกองขยะ เพราะว่าไม่มีพระเจ้าอื่นที่จะสามารถช่วยให้พ้นในทางนี้ได้” ๓๐ แล้วกษัตริย์ได้ทรงเลื่อนยศให้ชด รัค เมซาค และเอเบตเนโกสูงขึ้นอีกในเมืองบาบิโลน

เนบูคัดเนสซาร์กล่าวถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเจ้า

๑ เรา กษัตริย์ เนบู คัด เนส ซาร์ ขอประกาศแก่บรรดาชนชาติ ประชาชาติ ทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย ซึ่งอาศัยอยู่บนพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจะมีแก่ท่านทั้งหลายอย่าง ทั่วถ้วน ๒ เรา เห็น สมควร ที่ จะ แสดง หมาย สำคัญ และ การ มหัศจรรย์ ซึ่ง พระเจ้า สูงสุด ได้ ทรง กระทำ แก่ เรา ๓ หมาย สำคัญ ของพระองค์ใหญ่ยิ่งสักเท่าใด การมหัศจรรย์ ของพระองค์ก็โปรดด้วย ฤทธานุภาพ ปานใด อาณาจักร ของ พระองค์ เป็น อาณาจักร ถาวร เป็นนิรันดร์ และราชอาณาจักรของพระองค์นั้นดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

เนบูคัดเนสซาร์ทรงนิมิตเห็นต้นไม้ใหญ่
 ๔ ตัวเรา คือ เนบูคัดเนสซาร์อยู่เป็นผาสุกในนิเวศของเรา และมีความเจริญอยู่ในวังของเรา ๕ เราฝันเห็นเรื่องซึ่งกระทำให้เรากลัว ขณะเมื่อเรานอนอยู่บนที่นอนความคิดและนิมิตอันผุดขึ้นในศีรษะของเราเป็นเหตุให้เราตกใจ ๖ เราจึงออกกฎหมายเรียกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนทั้งสิ้นมาหาเราเพื่อจะให้แก้ความฝันให้แก่เรา ๗ พวกโหรา พวกหมอดู

และคนเคลเตีย และหมอดูฤกษ์ยามก็เข้ามาเฝ้า เราก็เล่าความฝันแก่เขา แต่เขาทั้งหลายแก้ฝันให้เราไม่ได้ ๘ ในที่สุดดาเนียลก็เข้ามาเฝ้าเรา เขามีชื่อว่าเบลเทซซาร์ ตามนามพระของเรา เขามีวิญญานของพระผู้บริสุทธิ์ เราก็เล่าความฝันให้เขาฟังว่า ๙ “โอ เบลเทซซาร์ หัวหนาของพวกโหรา เพราะเราทราบ ว่าวิญญานของพระผู้บริสุทธิ์อยู่ในท่าน และไม่มี ความ ลึกลับ ใดๆ ที่จะให้ท่านแก้ยาก จงบอกนิมิตทั้งหลายในความฝันที่เราได้เห็น และตีความนิมิตเหล่านั้นให้แก่เรา ๑๐ นิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเหมือนนอนอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นต้นไม้ท่ามกลางพิภพ มันสูงมาก ๑๑ ต้นไม้เติบโตและแข็งแรง ยอดของมันขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และประจักษ์ไปถึงที่สุดปลายพิภพ ๑๒ ไปกิ่งดงามและผลก็อุดมและจากต้นไม้ นั้น มีอาหารให้แก่วิวติทั้งปวง สัตว์ป่าที่ในทุ่งนาคาศัยอยู่ได้ร่มของมัน และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และเนื้อหนังทั้งหลายก็เลี้ยงตนอยู่ด้วยมัน ๑๓ ในนิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อเราอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นผู้พิทักษ์ องค์บริสุทธิ์ ลงมาจากฟ้าสวรรค์ ๑๔ ท่านเปล่งเสียงและพูดดังนี้ว่า ‘จงฟันต้นไม้และตัดกิ่งทั้งหลายของมันออกเสีย สะบัดให้ใบของมันร่วงออกแล้วให้ผลของมันกระจายไป ให้สัตว์ป่าหนีไปเสียจากใต้ต้นไม้ และให้นกหนีไปเสียจากกิ่งของมัน ๑๕ แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีเปลือกเหล็กและทองสัมฤทธิ์สวมไว้ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปี้ยกนำค้ำจจาก ฟ้า สวรรค์ ให้ เขามี ส่วน อยู่ กับ สัตว์ป่าในหญ้าที่พื้นดิน ๑๖ ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนเสียจากจิตใจมนุษย์ แล้วมอบใจสัตว์ป่าให้แก่เขา และปล่อยให้ เป็น อยู่ อย่าง นั้น จนครบเจ็ดวาระ ๑๗ คำพิพากษานั้นเป็นคำสั่งของผู้พิทักษ์ คำตัดสินนั้นเป็นวาตะขององค์บริสุทธิ์ เพื่อผู้ มีชีวิต อยู่ จะ ได้ ทราบ ว่า ท่าน ผู้สูงสุด ทรงปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะประทาน และตั้งผู้ที่ด้อยที่สุดให้อยู่เหนือ’ ๑๘ ความฝันนี้ตัวเราก็คือกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้เห็นและ โอ เบลเทซซาร์ ท่าน จง กู้ ล่า ว คำ แก่ ฝัน เกิด เพราะ พวก นัก ปราชญ์ ทั้ง สิ้น แห่ง ราชอาณาจักร ของ เรา ไม่ สามารถที่จะให้คำแก้ความฝันแก่เรา แต่ท่าน

สามารถ เพราะวิญญานของพระผู้บริสุทธิ์อยู่ในตัวท่าน”

อาณาจักรของเนบูคัดเนสซาร์จะถูกตัดออก

๑๙ แล้วดาเนียล ผู้มีชื่อว่าเบลเทซซาร์ก็งงงนงอยู่ชั่วโง่งหนึ่ง ความคิดของท่านก็กระทำให้ท่านตกใจ กษัตริย์ตรัสว่า “เบลเทซซาร์เอ๋ย อย่าให้ความฝันหรือคำแก้ความฝันกระทำให้ท่านตกใจเลย” เบลเทซซาร์ทูลตอบว่า “เจ้านายของข้าพระองค์ขอให้ความฝันนั้นเป็นเรื่องของผู้ที่เกลียดชังพระองค์เถิด และขอให้คำแก้ความฝันนั้นตกแก่ปฏิปักษ์ของพระองค์ ๒๐ ต้นไม้ที่พระองค์ ทอด พระเนตร ซึ่งเติบโต ขึ้น และแข็งแรง จนยอดขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ประจักษ์ไปทั่วพิภพ ทั้งสิ้น ๒๑ ใบของมัน กิ่งงวม และผลก็อุดม และจากต้นนั้น มีอาหารให้แก่วิตทั้งปวง สัตว์ป่าในทุ่งนามาพึ่งร่มอยู่ใต้ต้น และนกในอากาศก็มาอาศัยอยู่ที่กิ่ง ๒๒ โอ ข้าแต่กษัตริย์ นี่คือพระองค์เอง ผู้ทรงเจริญและเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญ และขึ้นไป ถึง ฟ้า สวรรค์ และ ราชอาณาจักร ของ พระองค์ ก็ ไป ถึง สุด ปลายพิภพ ๒๓ และที่กษัตริย์ทอดพระเนตร ผู้พิทักษ์คือองค์บริสุทธิ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์ และพูดว่า ‘จงฟันต้นไม้และทำลายเสีย แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีเปลือกเหลือ และทองสัมฤทธิ์สวมไว้ ให้อยู่ที่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เป็ยกหน้าค้ำจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่ กับ สัตว์ป่า และปล่อยให้ อยู่อย่าง นั้นจนครบเจ็ด วาระ’ ๒๔ โอ ข้าแต่ กษัตริย์ ต่อไปนี้เป็นคำแก้พระสุบิน เป็นพระ ราชกฤษฎีกามาจากผู้สูงสุด ซึ่งมาถึงกษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ๒๕ ว่าพระองค์จะทรง ถูก ชับ ไล่ ไป เสีย จาก ท่ามกลาง มนุษย์ และ พระองค์ จะ อยู่ กับ สัตว์ ใน ทุ่งนา พระองค์ จะ ต้อง เสวยหญ้าอย่างกับวัว และจะให้พระองค์ เป็ยกหน้าค้ำ จาก ฟ้า สวรรค์ จะ เป็น อยู่ อย่าง นั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าพระองค์จะทราบ ว่า ผู้ สูงสุด นั้น ทรง ปกครอง ราชอาณาจักร ของ มนุษย์ และ พระองค์ จะ ประทาน ราชอาณาจักรนั้นแก่ ผู้ที่ พระองค์ ทรง ปรารถนา ๒๖ และที่ ทรง มี พระ บัญชา ให้ เหลือ ตอ ราก ต้นไม้ นั้นไว้ก็ หมายความว่า ราชอาณาจักร จะ ยัง เป็น ของ พระองค์ ตั้งแต่ พระองค์ ทรง

ทราบ ว่า สวรรค์ ปกครอง ๒๗ โอ ข้าแต่กษัตริย์ เพราะ ฉะนั้น ขอ ทรง รับ คำ กราบ ทูล ของ ข้า พระองค์ ขอพระองค์ทรงเลิกทำบาปเสียด้วยการกระทำความชอบธรรม และเลิกทำความชั่วช้าด้วยสำแดงความกรุณาต่อคนจน เมื่อ ว่า ความ ผาสุก ของ พระองค์ อาจ จะ ยืด ยาว ไป อีก ได้”

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ถูกพิพากษา เพราะเหตุความเย่อหยิ่ง

๒๘ สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดขึ้นแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ๒๙ พอ สิ้น สิบ สอง เดือน พระองค์ เสด็จ ดำเนิน อยู่ ใน พระราชวัง แห่ง ราชอาณาจักรบาบิโลน ๓๐ และกษัตริย์ตรัสว่า “นี่ เป็น มหาบาป บิ โลง มิใช่ หรือ ซึ่ง เรา ได้ สร้าง ไว้ เพื่อวงศ์วานแห่งอาณาจักรนี้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอัน สูงส่ง ของ เรา” ๓๑ เมื่อ กษัตริย์ ตรัส ยัง ไม่ทันขาดพระวาทะ ก็มีเสียงตกลงมาจาก ฟ้า สวรรค์ ว่า “โอ กษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ เราลั่นวาจาไว้กับเจ้าแล้วว่า ราชอาณาจักร ได้ ปรากฏ ไป เสีย จาก เจ้า แล้ว ๓๒ และ เจ้า จะ ถูก ชับ ไล่ ไป จาก ท่ามกลาง มนุษย์ และ เจ้า จะ อยู่ กับ สัตว์ ใน ทุ่งนา และ เจ้า จะ ต้อง กิน หญ้า อย่าง กับ วัว จะ เป็น อยู่ อย่าง นั้นจน ครบ เจ็ด วาระ จนกว่า เจ้า จะ เรียน รู้ ได้ ว่า ผู้ สูงสุด ปกครอง อยู่ เหนือ ราชอาณาจักร ของ มนุษย์ และ ประทาน ราชอาณาจักรนั้นแก่ ผู้ที่ พระองค์ ทรง ปรารถนา” ๓๓ ใน ทันใด นั้นเอง พระ วา ทะ ก็ สำ เร็จ ใน เรื่อง เนบูคัดเนสซาร์ พระองค์ ถูก ชับ ไล่ ไป จาก ท่ามกลาง มนุษย์ และ เสวย หญ้า อย่าง กับ วัว และ พระกาย ก็ เป็ยกหน้าค้ำ จาก ฟ้า สวรรค์ จนพระเศกงออก ยาว อย่าง กับ ขน นก อินทรี และ พระ นขา ก็ เหมือน เล็บ นก ๓๔ เมื่อ สิ้น สดวาระ นั้น แล้ว ตัว เรา เนบูคัดเนสซาร์ ก็ หงวน หน้า ดู ฟ้า สวรรค์ และ จิต ปกติ ของ เรา คืบ มา และ เรา ก็ สามารถ แต่ ผู้ สูงสุด นั้น และ สรรเสริญ ถวาย เกียรติยศ แต่ พระองค์ ผู้ ดำรง อยู่ เป็น นิตย์ เพราะ ราชอาณาจักร ของ พระองค์ เป็น ราชอาณาจักร นิรันดร์ และ ราชอาณาจักร ของ พระองค์ ดำรง อยู่ ทุก ชั่วอายุ ๓๕ สำหรับพระองค์ชาวพิภพทั้งสิ้น นับ ว่า ไม่มี คำ ท่ามกลาง กองทัพ แห่ง สวรรค์ นั้น พระองค์ ทรง กระทำ ตาม ชอบ พระทัย พระองค์ และ ท่ามกลาง ชาว พิภพ ด้วย และ ไม่มี ผู้ใด ยับ ยั้ง พระ หัตถ์ ของ พระองค์ ได้ หรือ

ตรัสถามพระองค์ได้ว่า “พระองค์ทรงกระทำสิ่งใด” ^{๓๖} ในเวลานั้นเอง จิตปกติของเราก็กลับคืนมา ความสูงส่งและราชสง่าราศีก็กลับมาสู่เราอีก เพื่อสง่าราศีแห่งราชอาณาจักรของเรา องค์มนตรีและข้าราชการบริพารของเรา กลับมาหาเรา และเราก็รับการสถาปนาไว้ในราชอาณาจักรของเรา ความใหญ่ยิ่งก็กลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก ^{๓๗} บัดนี้ตัวเราคือเนบูคัดเนสซาร์ ขอสรรเสริญ ยกย่องและถวายพระเกียรติแด่ พระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์ เพราะว่า พระราชกิจของพระองค์ก็ถูกต้อง และ พระมรรคาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเยอหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง

การเลี้ยงใหญ่ของเบลชัสซาร์

๕ ^๑ กษัตริย์เบลชัสซาร์ได้ทรงจัดการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายหนึ่งพันคน และเสวยเหล้าองุ่นต่อหน้าคนหนึ่งพันนั้น ^๒ เมื่อเบลชัสซาร์ทรงลิมรสเหล้าองุ่นแล้ว จึงมีพระบัญชาให้นำภาชนะทองคำและเงินซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาได้ทรงกวาดมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ออกมาให้กษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางหามจะได้ใช้ใส่เหล้าดื่ม ^๓ เขาทั้งหลายจึงนำภาชนะทองคำซึ่งได้กวาดมาจากพระวิหารคือพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางหาม ก็ได้ดื่มจากภาชนะเหล่านั้น ^๔ เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นและสรวลเสริญพระที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็กไม้และหิน

พระเจ้าทรงเขียนที่ผนังของพระราชวัง

^๕ ในทันใดนั้น นิ้วมือคนได้ปรากฏขึ้นและเขียนลงที่ผนังของพระราชวังของกษัตริย์ตรงข้ามกับคันทันประทีป และกษัตริย์ก็ทอดพระเนตรมือที่เขียนนั้น ^๖ แล้วสีพระพักตร์ของกษัตริย์ก็เปลี่ยนไป พระดำริของพระองค์ กระทำให้พระองค์ตกพระทัย พระเพลาก็อ่อนเปลี้ย พระชานุกก็กระทบกัน ^๗ กษัตริย์รับสั่งเสียงดังให้นำหมอดูและคนเคลเดีย และหมอดูดูกษยามเข้ามาเฝ้า และกษัตริย์ตรัสกับพวกนักปราชญ์กรุงบาบิโลนว่า “ผู้ใดที่อ่านข้อเขียนนี้และแปลความให้

เราได้ เราจะให้ผู้นั้นสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และเราจะตั้งให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักรของเรา” ^๘ แล้วพวกนักปราชญ์ของกษัตริย์ก็เข้ามาทั้งหมด แต่เขาทั้งหลายอ่านข้อเขียน หรือแปลความหมายให้กษัตริย์ทรงทราบหาได้ไม่ ^๙ แล้วกษัตริย์เบลชัสซาร์ก็ตกพระทัยมาก และสีพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และเจ้านายทั้งหลายของพระองค์ก็สิ้นเท่ห์ ^{๑๐} ด้วยเหตุพระวาหะของกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย พระราชินีก็เสด็จเข้ามาในห้องพระโรงการเลี้ยง และพระราชินีทรงมีพระเสาวนีย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอพระองค์อย่าได้ตกพระทัย หรือให้สีพระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนไป ^{๑๑} ในราชอาณาจักรของพระองค์มีชายคนหนึ่ง มีวิญญานของพระผู้บริสุทธิ์ในตัว ในครั้งรัชกาลของพระชนก ความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญา เหมือนปัญญาของพระได้มีประจำอยู่ที่ชายคนนั้น และกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์พระชนกของพระองค์ คือกษัตริย์พระชนกของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นประธานใหญ่ของพวกโหร หมอดู คนเคลเดีย และหมอดูดูกษยาม ^{๑๒} เพราะว่าดาเนียล ซึ่งกษัตริย์ประทานนามว่า เบลเทซซัสซาร์ มีวิญญานเลิศ มีความรู้และความเข้าใจที่จะแก้ความฝัน แก้ปริศนาและแก้ปัญหาต่างๆ บัดนี้ทรงเรียกดาเนียลให้เข้ามาเฝ้า แล้วเขาก็จะแปลความหมายถวายพระองค์” ^{๑๓} เขาจึงนำดาเนียลเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามดาเนียลว่า “ท่านคือดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากประเทศยูดาห์ ที่กษัตริย์เสด็จพ่อของเรานำมาจากยูดาห์หรือ ^{๑๔} เราได้ยินว่าท่านมีวิญญานของพระในตัว และท่านมีความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญาเลิศประจำตัว ^{๑๕} บัดนี้ เราให้พวกนักปราชญ์ พวกหมอดูมาเข้าเฝ้า เพื่อให้ท่านข้อความนี้ และแปลความหมายให้เรา แต่เขาแปลความหมายของเรื่องราวนี้ไม่ได้ ^{๑๖} แต่เราได้ยินว่า ท่านให้คำแปล และแก้ปัญหาได้ บัดนี้ถ้าท่านอ่านข้อความ และแปลความหมายให้ได้ จะให้ท่านสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และจะตั้งท่านให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร”

ดาเนียลกราบทูลพระวจนะของ พระเจ้าถวยกษัตริย์

๑๗ แล้ว ดาเนียล กราบทูล ต่อ พระ พักตร์ กษัตริย์ว่า “ขอทรงเก็บของพระราชทานไว้ กับ พระองค์ เกิด และ ขอ ทรง พระราชทาน รางวัล แก่ ผู้อื่น ฝ่าย ข้า พระองค์ จะ ขอ อ่าน ข้อ เขียน ถวย กษัตริย์ และ ถวย คำ แปล ความหมายให้พระองค์ทรงทราบ ๑๘ โอ ข้า แต่ กษัตริย์ พระเจ้า สูงสุด ได้ ทรง ประทาน พระราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่และสง่าราศี และ เกียรติยศ แต่ เบนุคัต เนสซาร์ ราช บิดา ของ พระองค์ ๑๙ และ เพราะความยิ่งใหญ่ซึ่ง พระองค์ประทานแก่เบนุคัตเนสซาร์ บรรดา ชนชาติ ประชาชาติ ทั้ง ปวง และ ภาษา ทั้ง หลาย จึง ได้ สัน สะ ท้าน และ เกรง ขาม ต่อ พระ พักตร์ พระราชบิดา พระองค์จะทรงประหาร ผู้ใด ก็ ทรง ประหาร เสีย หรือ ทรง ให้ ผู้ใด ดำรง ชีวิต อยู่ ก็ ทรง ให้ ดำรง ชีวิต พระองค์ จะ ทรง แต่ง ตั้ง ผู้ใด ก็ ทรง แต่ง ตั้ง พระองค์ จะ ทรง กระทำ ให้ ผู้ใด ต้อย ลง พระองค์ ก็ ทรง กระทำ ๒๐ แต่ เมื่อ พระทัย ของ พระบิดา ผยอง ขึ้น ฝ่าย จิต วิญญาณ ของ พระองค์ ก็ แข็ง กระ ต่าง ไป จึง ทรง ประกอบ กิจ ด้วย ความ เหนือ เหนิม พระเจ้า ทรง ถอด พระองค์ จาก ราช บัลลังก์ และ ทรง ธิบ สง่า ราศี ของ พระองค์ ไป เสีย ๒๑ พระเจ้า ทรง ขับไล่ เบนุคัต เนสซาร์ ไป จาก บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ และ ทรง กระทำ ให้ พระทัย ของ พระองค์ ท่าน เป็น เหมือน ใจ สัตว์ ป่า และ ทรง ให้อยู่ กับ ลาป่า ทรง ให้อาหาร เหมือน วัว และ พระกาย ของ พระองค์ ท่าน ก็ เปียก น้ำ ค้าง จาก ฟ้า สวรรค์ จนกว่า พระองค์ รู้ ว่า พระเจ้า สูงสุด ทรง ปก ครอง ราช อาณาจักร ของ มนุษย์ และ ทรง แต่ง ตั้ง ผู้ที่ พระองค์ จะ ทรง ปราบ ปราม ให้ ปก ครอง ๒๒ โอ ข้า แต่ เบลซัสซาร์ พระองค์ เป็น ราช โอรส แม้ พระองค์ ทรง ทราบ เช่น นี้ ทั้ง สิ้น แล้ว ก็ มิ ได้ ถ่อม พระทัย ๒๓ แต่ ทรง ยก องค์ พระองค์ ขึ้น สู้ กับ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า แห่ง สวรรค์ และ ทรง ให้น้ำ ภาชนะ แห่ง พระนิเวศ ของ พระองค์ มา ต่อ พระพักตร์ พระองค์ แล้ว พระองค์ พากัน นาย ของ พระองค์ พระสนม และ นาง ห้าม ของ พระองค์ ก็ ต้ม เหล้า อุ่น จาก ภาชนะ เหล้า นั้น และ พระองค์ ทรง สรร เสริญ พระ ที่ ทำ ด้วย เงิน ทองคำ ทอง ส้ม ฤทธิ เหล็ก ไม้ และ หิน ซึ่ง จะ ดู หรือ ฟัง หรือ รู้ เรื่อง ก็ มิ ได้ แต่ พระองค์ มิ ได้ ถวย พระ เกียรติ แต่ พระเจ้า

ซึ่ง ลม ปราณ ของ พระองค์ อยู่ใน พระ หัตถ์ ของ พระองค์ และ ทาง ทิ้ง สิ้น ของ พระองค์ ก็ ขึ้น อยู่ กับ พระองค์ ๒๔ จึง มี มือ ซึ่ง รับ ไซ้ มา จาก พระ พักตร์ ได้ จารึก ข้อ เขียน นี้ ลง ไว้ ๒๕ ต่อไป นี้ เป็น ข้อ เขียน ที่ จารึก ไว้ คือ เมเน เมเน เทเคล และ ฟารสิน ๒๖ ต่อไป นี้ เป็น คำ ไข เรื่อง ราว นั้น เมเน พระเจ้า ได้ ทรง ดำเนิน ราว ราช อาณาจักร ของ พระองค์ ไว้ แล้ว และ ทรง นำ ราช อาณาจักร นั้น มา ถึง สิ้น สุด ๒๗ เทเคล พระองค์ ได้ ถูก ชัง ใน ราช ู ทรง เห็น ว่า ย่าง ชาติ อยู่ ๒๘ เปเรส ราช อาณาจักร ของ พระองค์ ถูก แบ่ง ออก ให้ แก่ คน มี เตี้ย และ คน เปอร์เซีย ๒๙ แล้ว เบลซัสซาร์ ก็ ทรง บัญชา และ เขา ได้ ให้ ดาเนียล สวม เสื้อ สี ม่วง และ ให้ สวม สร้อย คอ ทองคำ และ ทรง ให้ ประกาศ เกี่ยวกับ เรื่อง ของ ท่าน ว่า ท่าน ได้ เป็น อุปราช ตรี ใน ราช อาณาจักร ๓๐ ใน คืน วัน นั้น เบลซัสซาร์ กษัตริย์ คน เกล เดียว ก็ ทรง ถูก ประหาร ๓๑ และ ดาวิธ สคนมี เตี้ย ก็ ทรง รับ ราช อาณาจักร มี พระ ชน มา ยุ หกสิบ สอง พรรษา

ตำแหน่งของดาเนียล

๖ ดาวิธ สคนมี เตี้ย พระทัย ที่ จะ ทรง แต่ง ตั้ง อุปราช หนึ่ง ร้อย ยี่สิบ คน ขึ้น เหนือ ราช อาณาจักร เพื่อ จะ ให้ ปก ครอง อยู่ ทั่ว ราช อาณาจักร ๒ และ ทรง ตั้ง อภิ รัฐมนตรี สาม คน อยู่ เหนือ มี ดาเนียล เป็น อภิ รัฐมนตรี คน แรก เพื่อให้ อุปราช รายงาน ติด ต่อ เพื่อ กษัตริย์ จะ มี ได้ ทรง ชาติ ประโยชน์ ๓ แล้ว ดาเนียล คน นี้ ก็ มี ชื่อ เสียง กว่า อภิ รัฐมนตรี อื่นๆ และ อุปราช เพราะ วิญญาณ เลิศ สถิต กับ ท่าน และ กษัตริย์ ก็ ทรง หมาย พระทัย จะ ทรง แต่ง ตั้ง ท่าน ให้ ครอง เหนือ ราช อาณาจักร นั้น ทั้งหมด ๔ อภิ รัฐมนตรี และ อุปราช ทั้ง หลาย จึง หา มูล เหตุ ฟ้อง ดาเนียล ใน เรื่อง เกี่ยวกับ ราช อาณาจักร แต่ ก็ หา มูล เหตุ หรือ ความ ผิด มิ ได้ เพราะ ท่าน เป็น คน สัตย์ ซื่อ จะ หา ความ พลัง พลาด หรือ ความ ผิด ใน ท่าน มิ ได้ เลย ๕ คน เหล่า นี้ จึง กล่าว ว่า “เรา จะ หา มูล เหตุ ฟ้อง ดาเนียล มิ ได้ เลย นอกจาก เรา จะ หา เรื่อง ที่ เกี่ยว กับ พระ ราช บัญญัติ แห่ง พระเจ้า ของ เขา” ๖ แล้ว อภิ รัฐมนตรี และ อุปราช เหล่า นี้ ได้ พากัน เข้า เผ่า กษัตริย์ ทูล ว่า “ข้า แต่ กษัตริย์ ดา วิธ ขอ ทรง พระ เจริญ เป็น นิ दुย ๗ บรรดา อภิ รัฐมนตรี แห่ง ราช อาณาจักร ทั้ง ข้า หลวง ภาควิ และ อุปราช มंत्री และ ผู้ ว่า ราชการ เมือง ทั้ง

หลายทั้งสิ้นได้ตกลงกันว่า กษัตริย์สมควร จะ ได้ ทรง ตรา กฎหมาย และ ออก พระ ราช กฤษฎีกาว่า ในสามสิบวันนี้ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูล ขอดต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโต เสีย

**พระราชกฤษฎีกาห้าม
อธิษฐานต่อพระเจ้า**

๙ โอ ข้า แต่ กษัตริย์ บัดนี้ ขอ พระองค์ ออก พระ ราช กฤษฎีกา และ ลง พระนาม ใน หนังสือสำคัญเพื่อจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ตาม กฎหมายของคณมีเดียและคนเปอร์เซีย ซึ่ง จะแก้ไขหาได้ไม่” ๙ เพราะฉะนั้นกษัตริย์ดา รียัสจึงทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญและ พระราชกฤษฎีกา

**ดาเนียลอธิษฐานต่อ
พระเจ้าวันละสามครั้ง**

๑๐ เมื่อ ดา เนีย ล ทราบ ว่า ลง พระนาม ใน หนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของ ท่าน ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของท่านเปิดตรง ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็คุกเข่าลงวัน ละสามครั้ง อธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อ พระพักตร์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคย กระทำมาแต่ก่อน ๑๑ แล้วคนเหล่านั้นก็ได้พา กันมาและได้พบดาเนียลอธิษฐานและวิงวอน อยู่ ต่อ พระพักตร์พระเจ้า ของ ท่าน ๑๒ แล้ว เขา ทั้ง หลาย ก็ เข้าไป ไกล่ กราบทูล ต่อ พระ พักตร์ กษัตริย์ เกี่ยว ด้วย พระ ราช กฤษฎีกา ของ กษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ ทรง ลง พระนาม ใน พระ ราช กฤษฎีกา ฉบับ หนึ่ง มีใช้หรือ ว่า ถ้า ผู้หนึ่ง ผู้ใด ทูล ขอด ต่อ พระเจ้า หรือ มนุษย์ นอก เหนือ พระองค์ ใน สามสิบวันนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงไปในถ้ำสิงโตเสีย” กษัตริย์ตรัสตอบ ว่า “เรื่องนั้นยังคงอยู่ตามกฎหมายของคณ มีเดียและคนเปอร์เซียซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่” ๑๓ แล้วเขาจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ ว่า “ดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็น เชลย มา จาก ยู ดาห์ หา ได้ เชื่อ ฟัง พระองค์ ไม่ โอ ข้าแต่กษัตริย์ และ ไม่ เชื่อ ฟัง พระ ราช กฤษฎีกาซึ่งพระองค์ทรงลงพระนามไว้ แต่ได้ทูลขอวันละสามครั้ง” ๑๔ เมื่อกษัตริย์ ทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้แล้ว ก็ทรงโหม่นสยง นึก และ ทรง ตง พระทัย หา ทาง ช่วย ดา

เนียลให้พ้น ทรงหาหนทางช่วยดาเนียล ให้รอดพ้นจนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก ๑๕ แล้ว คนเหล่านั้นก็พากันมาเข้าเฝ้ากษัตริย์และ กราบทูลกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอ พระองค์ฟังทราบบว่า กฎหมายของคณมีเดีย และคนเปอร์เซียว่า พระราชกฤษฎีกาก็ดีหรือ กฎหมายก็ดีซึ่งกษัตริย์ทรงประทับตราแล้ว ย่อมเปลี่ยนแปลงไม่ได้”

ดาเนียลถูกทิ้งในถ้ำสิงโต

๑๖ แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชา เขาก็นำดา เนียลมาทิ้งในถ้ำสิงโต กษัตริย์ตรัสแก่ดาเนียล ว่า “พระเจ้าของท่าน ผู้ซึ่งท่านปรนนิบัติ อยู่เนื่อง นิตย์นั้น พระองค์จะ ทรง ช่วย ท่าน ให้ รอดพ้น” ๑๗ แล้ว เขา นำ ศิลา ก้อน หนึ่ง มาปิดปาก ถ้ำ ไว้ กษัตริย์ก็ได้ ทรง ประทับ ตรา ของ พระองค์ และ ตรา ของ เจ้า นาย ของ พระองค์ เพื่อว่าจะไม่มีสิ่งใดอันเกี่ยวกับดา เนียลเปลี่ยนแปลงไป

**กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย ทรง
บัญชาให้นำดาเนียลออกมาจากถ้ำ**

๑๘ แล้วกษัตริย์ก็เสด็จกลับพระราชวัง ทรง อด พระ กระยาหาร ตลอด คืน นั้น ไม่ ให้ นำ เครื่องดนตรีอันใดมาหน้าพระที่ และบรรทม ไม่หลับ ๑๙ พอเช้าตรู่ กษัตริย์ก็ลุกขึ้นรีบ เสด็จไปยังถ้ำสิงโต ๒๐ เมื่อพระองค์เสด็จมา ไกล่ถ้ำนั้น พระองค์ก็ตรัสเรียกดาเนียลด้วย เสียงโหม่นสย กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า “โอ ดาเนียล ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ อยู่ พระเจ้า ของ ท่าน ซึ่ง ท่าน ปรนนิบัติ อยู่ เนื่อง นิตย์นั้น ทรงสามารถที่จะช่วยท่านให้ พ้น จาก สิงโต ได้ แล้ว หรือ” ๒๑ แล้ว ดา เนีย ล กราบทูล กษัตริย์ ว่า “โอ ข้า แต่ กษัตริย์ ขอ ทรง พระ เจริญ เป็น นิตย์ ๒๒ พระเจ้า ของ ข้าพระองค์ ทรง ใช้ ทูต สวรรค์ ของ พระองค์ มาปิดปากสิงโตไว้ มันมิได้ ทำอันตรายแก่ ข้าพระองค์ เพราะ พระองค์ ทรง เห็น ว่า ข้า พระองค์ ไร้ ความ ผิด ต่อ พระ พักตร์ พระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มิได้กระทำ ผิด ประการใด ต่อ พระ พักตร์ พระองค์ ด้วย” ๒๓ ฝ่ายกษัตริย์ก็โสมนัสในพระทัยเป็นล้นพ้น และ ทรงบัญชาให้นำดาเนียล ขึ้นมาจาก ถ้ำ เขาจึงเอาดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ ไม่ปรากฏว่า มีอันตรายอย่างไรบนตัวท่านเลย เพราะท่าน ได้ เชื่อ ใน พระเจ้า ของ ท่าน ๒๔ แล้ว กษัตริย์

ทรงบัญชาให้นาคนเหล่านั้นที่ฟองดาเนียลมา โยนทิ้งในถ้ำสิงโต ทั้งตัวเขา บุตรทั้งหลาย ของเขา และภรรยาของเขาทั้งหลายด้วย และก่อนที่เขาตกลงไปถึงพื้นถ้ำ สิงโตก็ได้ ฟัดเขาอยู่เสียแล้ว และหักกระดูกของเขาทั้งหลายเป็นชิ้นๆไป

ดาโรัสยยก่องพระเจ้าของดาเนียล

๒๕ แล้ว กษัตริย์ดาโรัสทรง มี พระราชสาร ไปถึงบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และ ภาษา ทั้ง หลาย ที่ อาศัย อยู่ ใน พินภพ ทั้ง สิ้น ว่า “สันติสุข จง มี แก่ ท่าน ทั้ง หลาย อย่าง ทวีคูณ ๒๖ เรา ออก กฤษฎีกา ว่า ให้ คน ทั้ง หลาย สัน สะ ทาน และ ยำ เกรง ต่อ พระ พักตร์ พระเจ้า ของ ดา เนีย ล ใน ราชอาณาจักร ของ เรา ทั่ว หมด เพราะ พระองค์ ทรง เป็น พระเจ้า ผู้ ทรง พระชนม์ อยู่ ทรง ดำรง อยู่ เป็น นิตย์ อาณาจักร ของ พระองค์ จะ ไม่ ถูก ทำ ลาย และ ราชอาณาจักร ของ พระองค์ จะ ดำรง จน ถึง ที่ สุด ๒๗ พระองค์ ทรง ช่วย ให้ พัน และ ช่วย ให้ พัน ภัย พระองค์ ทรง กระ ทำ หมาย สำคัญ และ การ มหัศจรรย์ ใน ฟา สวรรค์ และ บน พื้น พินภพ พระองค์ คือ พระผู้ ช่วย ดาเนียล ให้ พัน จาก ฤทธิ ของ สิงโต” ๒๘ ดังนั้น ดาเนียล ผู้ นี้ จึง ได้ เจริญ ขึ้น ใน รัชสมัย ของ ดาโรัส และ ใน รัชสมัย ของ เซิร์สคนเปอร์เซีย

อาณาจักรโลกทั้งสี่ซึ่งได้ออก มาจากทะเลแห่งมนุษย์

๗ ใน ปี ต้น แห่ง รัชกาล เบลซซซาร์ กษัตริย์ เมื่อบาบิโลน ดาเนียล มีความ ผัน และ นิमित ผุด ขึ้น ใน ศีรษะ ของ ท่าน เมื่อ ท่าน นอน อยู่ ใน ที่ นอน ของ ท่าน ท่าน จึง บัน ทึก ความ ผัน นั้น ไว้ และ บรรยาย เนื้อ เรื่อง นั้น ๒ ดาเนียล กล่าว ว่า “ข้าพเจ้า ได้ เห็น ใน นิमित เวลา กลาง คืน และ ดู เกิด ลูม ทั้ง สี่ ของ ฟา สวรรค์ ได้ ปลุก บัน ทะเล ใหญ่ นั้น ๓ และ สัตว์ มี หมา สี่ ตัว ได้ ขึ้น มา จาก ทะเล แต่ละ ตัว ก็ ต่าง กัน ๔ ตัว แรก เหมือน สิงโต มี ปีก นก อินทรี เมื่อ ข้าพเจ้า มอง ดูนั้น ขน ปีก ก็ ถูก ถอน ออก ไป และ มัน ถูก ยก ขึ้น จาก แผ่น ดิน และ ให้ ยืน สอง เท้า เหมือน คน และ มอบ ใจ ของ มนุษย์ ให้ แก่ มัน ๕ และ ดู เกิด มี สัตว์ อีก ตัว หนึ่ง เป็น ตัว ที่ สอง เหมือน หมี มัน ขยับ ตัว ข้าง หนึ่ง ขึ้น มี กระดูก ซี ไครง สาม ซี่ อยู่ ใน ปาก ของ มัน ระหว่าง ซี ฟัน มี เสียง บอ ก มัน ว่า ‘จง ลุก ขึ้น กิน เนื้อ ให้ มากๆ’ ๖ ต่อ

จาก นี้ ไป ข้าพเจ้า ก็ ได้ มอง ดู ดู เกิด สัตว์ อีก ตัว หนึ่ง เหมือน เสือ ดาว บน หลัง มี ปีก นก สี่ ปีก สัตว์ นั้น มี หัว สี่ หัว และ มัน รับ ราช อานาจ ๗ ต่อ จาก นี้ ไป ข้าพเจ้า ได้ เห็น ใน นิमित กลาง คืน และ ดู เกิด สัตว์ ที่ สี่ มี นร่า ย่าง กาง และเป็น ที่ น่า กลัว และ แข็ง แรง ยิ่ง หนุ่ก มัน มี ฟัน เหล็ก มหึมา มัน กิน และ ทัก เป็น ชิ้นๆ และ กระเซาะ ทับ บัง ที่ เหลือ นั้น เสีย มัน ต่าง กับ สัตว์ อื่น ทั้ง หลาย ที่ อยู่ ก่อน มัน มัน มี เขา สิบ เขา ๘ ข้าพเจ้า พิเคราะห์ เรื่อง เขา เหล่า นั้น ดู เกิด มี อี กู เขา หนึ่ง เล็ก อก ข้น มา ทำ มกลาง เขา เหล่า นั้น เขา รุน แรก สาม เขา ได้ ถูก ถอน ราก ออก ไป ต่อ หน้า มัน และ ดู เกิด ใน เขา อัน นี้ มี ตา เหมือน ตาม มนุษย์ มี ปาก พุด เรื่อง ใหญ่ โต ๙ ขณะที่ ข้าพเจ้า ดู อยู่ มี หลาย บัลลังก์ ถูก ล้ม ลง และ ผู้ หนึ่ง ผู้ เจริญ ด้วย วิย วุฒิ มา ประทับ ถลอง พระ องค์ ชาว อย่าง หิมะ พระ เกศ ที่ พระ ศีรษะ ของ พระ องค์ เหมือน ขน แกะ บริสุทธิ พระ บัลลังก์ ของ พระ องค์ เป็น เปลวเพลิง กงจักร ของ บัลลังก์ นั้น เป็น ไฟ ลุก ๑๐ ธาร ไฟ พุ่ง ออก และ ไหล ออก มา ต่อ เบื้อง พระ พักตร์ พระ องค์ คน หนึ่ง แสนๆ ปรนนิบัติ พระ องค์ คน หนึ่ง โกวัก เข้า ฝ้า พระ องค์ ผู้ พิพากษา ก็ ขึ้น หนึ่ง บัลลังก์ บรรดา หนังสือ ก็ เปิด ขึ้น ๑๑ ข้าพเจ้า ก็ จ้อง ดู เพราะ เสียง พุด ใหญ่ โต ของ เขา เล็ก นั้น และ เมื่อ ข้าพเจ้า จ้อง ดู สัตว์ ตัว หนึ่ง ก็ ถูก ฆ่า และ ศพ ก็ ถูก ทำ ลาย มอบ ให้ เผา เสีย ด้วย ไฟ ๑๒ ส่วน เรื่อง สัตว์ ที่ เหลือ อยู่ นั้น ราช อานาจ ของ มัน ก็ ถูก นำ ไป เสีย แต่ ชีวิต ของ มัน นั้น ยัง อยู่ ต่อ ไป ให้ ถึง ฤดู หนึ่ง และ วาระ หนึ่ง ๑๓ ข้าพเจ้า เห็น ใน นิमित กลาง คืน และ ดู เกิด มี ท่าน ผู้ หนึ่ง เหมือน บุตร มนุษย์ มา ร้อม กับ บรรดา เมฆ ใน ท้อง ฟ้า และ ท่าน มา หา ผู้ เจริญ ด้วย วิย วุฒิ นั้น เขา นำ ท่าน มา ฝ้า ต่อ เบื้อง พระ พักตร์ พระ องค์ ๑๔ ราช อานาจ สง่า ราช ติ กับ ราชอาณาจักร ก็ ได้ มอบ ให้ แก่ ท่าน เพื่อ บรรดา ชนชาติ ประชาชาติ ทั้ง ปวง และ ภาษา ทั้ง หลาย จะ ปรนนิบัติ ท่าน ราชอาณาจักร ของ ท่าน เป็น ราชอาณาจักร นิรันดร์ ซึ่ง จะ ไม่ สิ้น สุด ไป และ ราชอาณาจักร ของ ท่าน เป็น ราชอาณาจักร ซึ่ง จะ ไม่ ถูก ทำ ลาย เลย

นิमितของสัตว์ทั้งสี่

๑๕ ส่วน ข้าพเจ้า คือ ดาเนียล จิตใจ ข้าพเจ้า ก็ เป็น ทุกข์ ใน ตัว ข้าพเจ้า เพราะ นิमित ใน ศีรษะ ของ ข้าพเจ้า ก็ กระ ทำ ให้ ข้าพเจ้า ตก ใจ ๑๖ ข้าพเจ้า เข้า ไป ไกล ท่าน ผู้ หนึ่ง ที่ ยืน อยู่ ที่

นั้น และไต่ถาม ความจริง ของ เรื่อง ราว นี้ ท่าน ก็ บอก ข้าพเจ้า และ ให้ ข้าพเจ้า รู้ ความหมาย ของ เรื่อง เหล่านี้ ^{๑๙} สัตว์มีปีกมาทงสี่คือ กษัตริย์สี่องค์ซึ่งจะเกิด มาจาก พินภพ ^{๑๘} แต่ บรรดา วิสุทธิชน แห่ง องค์ ผู้ สูงสุด จะ รับ ราช อาณาจักร และ ถือ กรรมสิทธิ ราช อาณาจักร นั้น สืบๆ ไป เป็น นิตย คือ เป็น นิตย นิรันดร ^{๑๙} แล้ว ข้าพเจ้า ก็ อธิบาย จะ ทราบ ถึง ความจริง อัน เกี่ยว กับ สัตว์ ตัว ที่ สิ้น นั้น ซึ่ง ผิด แปลก กับ สัตว์ อื่นๆ ทั้ง สิ้น ร่ายกาย จะ หลือ เกิน มี พินเหล็ก และ เล็บ ดิน ทอง สัมฤทธิ์ ซึ่ง กุ๊น และ หัก เป็น ชิ้นๆ และ กระที่บ สิ่ง ที่ เหลือ นั้น เสีย ^{๒๐} และ เกี่ยว กับ เขาสิบเขา ซึ่ง อยู่ บน หัว ของ มัน และ เขา อีก เขาหนึ่ง ซึ่ง งอก ขึ้น มา ต่อ หน้า เขา ร่น แรก สาม เขา ที่ หลุด ไป เขา ซึ่ง มี ตา และมี ปาก ซึ่ง พูด สิ่ง ใหญ่ โต และ ซึ่ง ดู เหมือน จะ ใหญ่ โต กว่า เพื่อน เขา ด้วย กัน ^{๒๑} เมื่อ ข้าพเจ้า มอง ดู เขา นี้ ทำ สงคราม กับ วิสุทธิชน และ ชนะ ^{๒๒} จน ถึง ผู้ เจริญ ด้วย วิญญู เสติ จึง มา ถึง และ ทรง ให้ มี กุ๊น พินภพ ให้ แก่ วิสุทธิชน ของ องค์ ผู้ สูงสุด นั้น และ จน สมัย เมื่อ วิสุทธิชน รับ ราช อาณาจักร มา ถึง ^{๒๓} ท่าน ผู้ นั้น กล่าว ดั่ง นี้ ว่า ‘เรื่อง สัตว์ ตัว ที่ สิ้น จะ มี ราช อาณาจักร ที่ สิ้น พินภพ ซึ่ง จะ ผิด กับ ราช อาณาจักร ทั้ง สิ้น และ จะ กิน ทั้ง พินภพ นี้ เสีย และ เหยียบ พินภพ ลง และ หัก พินภพ นั้น ให้ แตก ออก เป็น ชิ้นๆ ^{๒๔} ส่วน เรื่อง เขาสิบเขา นั้น จาก ราช อาณาจักร นี้ จะ มี กษัตริย์ สิบ พระ องค์ เกิด ขึ้น และ มี กษัตริย์ อีก องค์ หนึ่ง เกิด ขึ้น ภาย หลัง ผิด แปลก กว่า กษัตริย์ ที่ มี มาก่อน และ จะ โคน กษัตริย์ เสีย สาม องค์ ^{๒๕} ท่าน จะ พุด คำ ว่า ร้าย องค์ ผู้ สูงสุด และ จะ ให้ วิสุทธิชน ของ องค์ ผู้ สูงสุด นั้น อัด ทน ภาวะ อาใจ และ จะ คิด เปลี่ยน แปลง บรรดา วาระ และ พระ ราช บัญญัติ และ เขา ทั้ง หลาย จะ ถูก มอบ ไว้ ใน มือ ของ ท่าน ตลอด หนึ่ง วาระ สอง วาระ กับ ครึ่ง วาระ ^{๒๖} แต่ ผู้ พินภพ ก็ จะ ขึ้น นิ่ง บัลลังก์ และ จะ ทรง นำ เภร ราช อาณาจักร ของ ท่าน ไป เสีย เพื่อ จะ ทรง เฝ้ามอง ผลาญ และ ทำ ลาย เสีย ให้ สิ้น สุด ^{๒๗} และ อาณาจักร กับ ราช อาณาจักร และ ความ ยิ่ง ใหญ่ แห่ง บรรดา อาณาจักร ภาย ใต้ สวรรค์ ทั้ง สิ้น จะต้อง ถูก มอบ ไว้ แก่ ชุม นุ่ม แห่ง วิสุทธิชน ของ องค์ ผู้ สูงสุด นั้น อาณาจักร ของ ท่าน จะ เป็น อาณาจักร นิรันดร และ ราช อาณาจักร ทั้ง สิ้น จะ ประนิน บัณฑิต และ เชื่อ ฟัง ท่าน’ ^{๒๘} เรื่อง ราว ก็ สิ้น สุด ลง เพียง นี้ ส่วน ข้าพเจ้า คือ ดาเนียล ความคิด ของ ข้าพเจ้า ก็ ทำให้ ข้าพเจ้า ตกใจ

มาก และสีหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราวนีไว้ในใจ”

นิมิตของดาเนียลเรื่องแกะผู้ตัวหนึ่งกับแพะผู้ตัวหนึ่ง

๘ ^๑ ในปีที่สามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลซัสซาร์ มีนิมิตปรากฏแก่ข้าพเจ้าดาเนียล หลังจาก นิมิต ที่ ปรากฏ แก่ ข้าพเจ้า ครั้ง แรก นั้น ^๒ และ ข้าพเจ้า เห็น เป็น นิมิต ต่อ มา ขณะ ที่ ข้าพเจ้า อยู่ ที่ สุสาน ราชสาธา ซึ่ง อยู่ใน แขวง เมืองเอลาม และ ข้าพเจ้า ก็ เห็น เป็น นิมิต และ ข้าพเจ้า อยู่ ริม แม่น้ำ อุลัย ^๓ ข้าพเจ้า เงย หน้า ขึ้น เห็น และ ดู เกิด แกะ ผู้ ตัว หนึ่ง ยืน อยู่ ที่ ฝั่ง แม่น้ำ มี เขา สอง เขา เขา ทั้ง สอง สูง แต่ เขา หนึ่ง สูง กว่า อีก เขา หนึ่ง และ เขา ที่ สูง นั้น งอก มา ที่ หลัง ^๔ ข้าพเจ้า เห็น แกะ ผู้ นั้น ขวิด ไป ทาง ตะวันตก และ ทาง เหนือ และ ทาง ใต้ ไม่มี สัตว์ ตัว ใด ต้าน ทาน มัน ได้ และ ไม่มี ใคร ที่ จะ ช่วย ให้ พ้น จาก มือ ของ มัน ได้ มัน ทำ ตาม ชอบใจ ของ มัน และ ก็ พอง ตัว ขึ้น ^๕ เมื่อ ข้าพเจ้า กำลัง ตรึก ตรอง อยู่ ดู เกิด มี แพะ ผู้ ตัว หนึ่ง มา จาก ทิศ ตะวันตก เหาะ ข้าม พินภพ ทั้ง สิ้น มา ไม่แตะ ต้อง พินดิน เลย และ แพะ นั้น มี เขา เต็ม อยู่ ใน ระหว่าง ตา ของ มัน เขา หนึ่ง ^๖ มัน มา หา แกะ ผู้ ที่มี เขา สอง เขา ซึ่ง ข้าพเจ้า เห็น ยืน อยู่ ที่ ฝั่ง แม่น้ำ มัน วิ่ง เข้า ไล่ แกะ ผู้ ตัว นั้น ด้วย เต็ม กำลัง ความ โกรธ ของ มัน ^๗ ข้าพเจ้า เห็น มัน เข้า มา ไล่ แกะ ผู้ มัน โกรธ และ เข้า ชน แกะ ผู้ ทำให้ เขา ทั้ง สอง ของ มัน หัก ไป และ แกะ ผู้ ก็ ไม่มี กำลัง ต้าน ทาน มัน ได้ มัน เหวี่ยง แกะ ผู้ ลง ที่ ดิน และ เหยียบ เสีย และ ไม่มี ใคร ช่วย แกะ ผู้ ให้ พ้น มือ ของ มัน ได้ ^๘ แล้ว แพะ ผู้ ก็ พอง ตัว ขึ้น อย่าง ยิ่ง แต่ เมื่อ มัน แข็งแรง เขา ใหญ่ ของ มัน ก็ หัก มี เขา เต็ม อีก สี เขางอก ขึ้น แทน ที่ หัก ไป ทาง ทิศ ลม ทัง สี ของ ฟ้า สวรรค์ ^๙ และ มี เขา เล็กๆ เขา หนึ่ง งอก ออก มา จาก เขา หนึ่ง ใน พวก เขา เหล่า นี้ ซึ่ง งอก ขึ้น ใหญ่ โต หลือ เกิน ตรง ไป ทาง ใต้ ตรง ไป ทาง ตะวัน ออก และ ตรง ไป ยัง แผ่น ดิน อัน รุ่งโรจน์ นั้น ^{๑๐} มัน งอก ขึ้น ใหญ่ โต แม้ กระทั่ง ถึง บรเวาร แห่ง ฟ้า สวรรค์ มัน ยัง เหวี่ยง บรเวาร กับ ดวง ดาว ลง มา ยัง พินภพ เสีย บ้าง แล้ว เหยียบ บ่า เสีย ^{๑๑} มัน พอง ตัว ขึ้น อีก แม้ กระทั่ง ถึง จอม ของ บรเวาร และ เครื่อง เฝ้ามอง ประจำ วัน ก็ ถูก ชิง ไป เสีย และ สถาน บรเวาร ของ พระ องค์ ก็ ถูก เหวี่ยง ลง ^{๑๒} และ เพราะ เหตุ การ ละเมิด เขา ได้ รับ

มอบบริวารไว้สู้กับการเผาบูชาประจำวัน และความจริงก็ถูกเหวี่ยงลงที่ดิน และเขานั้นก็ปฏิบัติงานและเจริญขึ้น ^{๑๓} แล้วข้าพเจ้าได้ยึมนิวสทริชคนผู้หนึ่งพูดอยู่ นิวสทริชคนอีกผู้หนึ่งก็พูดกับนิวสทริชคนผู้หนึ่งที่พูดอยู่นั้นว่า “นิมิตที่เกี่ยวข้องกับเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้น จะอยู่อีกนานเท่าใด หวังเรื่อง การละเมิดที่ทำให้เกิดการรุกร้างว่างเปล่า เพื่อจะมอบทั้งสถานบริสุทธิและบริวารให้ถูกเหยียบย่ำลงได้ฝ่าเท้า” ^{๑๔} ท่านผู้นั้นตอบข้าพเจ้าว่า “อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธินั้นจะได้รับการชำระ”

คำแก่นิมิตของดาเนียล

^{๑๔} และอยู่มาเมื่อ ข้าพเจ้าดาเนียลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็พยายามเข้าใจ และดูเถิด มีเหมือนมนุษย์ยืนอยู่หน้าข้าพเจ้า ^{๑๖} และ ข้าพเจ้าได้ยึนเสียงของชายผู้หนึ่งระหว่างฝั่งแม่น้ำอูลัย และเสียงนั้นร้องเรียกและกล่าวว่า “กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้นเถิด” ^{๑๗} ดังนั้น ท่านจึงมาใกล้ที่ที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ตกใจซบหน้าลงถึงดิน แต่ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตนั้นเป็นเรื่องของกาลอวสาน” ^{๑๘} เมื่อท่านกำลังพูดอยู่ กับ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สลบหน้าติดดินอยู่ แต่ท่านแต่ต้องข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น ^{๑๙} ท่านกล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านทราบถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในตอนปลายแห่งพระพิโรธ เพราะมันเกี่ยวข้องกับวาระกำหนดแห่งอวสาน ^{๒๐} เรื่องแคะผู้มีสองขาที่ท่านเห็นนั้นคือ กษัตริย์ของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ^{๒๑} และแพะผู้คือกษัตริย์ของกรีกและเขาใหญ่ระหว่างนัยันดา คือกษัตริย์องค์แรก ^{๒๒} ส่วนเขาที่หัก และมีอีกสี่ขาออกขึ้นแทนนั้น คืออาณาจักรสี่อาณาจักรจะเกิดขึ้นจากประชาชาตินั้น แต่ไม่มีอำนาจเหนือเขาแรกนั้น ^{๒๓} และในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดูร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น ^{๒๔} อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่มิใช่โดยอำนาจของท่านเอง และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาศอย่างน่ากลัว ท่านก็เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลายคน

ที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ ^{๒๕} ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การล่อลวงแพร่หลายขึ้น ด้วยน้ำมือของท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากหลายโดยความสงบแล้วจะถูกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหักทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย ^{๒๖} นิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งบอบกล้านั้นเป็นความจริง แต่จงปิดบังนิมิตนั้นไว้เถอะ เพราะเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า” ^{๒๗} และข้าพเจ้าดาเนียลก็อ่อนเพลีย และนอนเจ็บอยู่หลายวัน แล้ว ข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นไปปฏิบัติราชการของกษัตริย์ต่อไป แต่ข้าพเจ้าก็งังงันโดยนิมิตนั้น และไม่เข้าใจเรื่องราวเลย

คำพยากรณ์ของดาเนียลเรื่อง การเป็นเชลยเจ็ดสิบปี

^๑ ในปีต้นรัชกาลดาโรัส ออร์ส กษัตริย์อาหุสเอรัส เชื้อสายคนมีเดีย ผู้ได้เป็นกษัตริย์เหนือดินแดนเคลเดีย ^๒ ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้าดาเนียลได้เข้าใจถึงจำนวนปีจากหนังสือ ซึ่งพระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้มีมาถึง เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า พระองค์จะทรงกระทำให้ครบกำหนดเจ็ดสิบปีในการรกร้างของกรุงเยรูซาเล็ม

ดาเนียลอธิษฐานและสารภาพบาปของคนอิสราเอล

^๓ แล้วข้าพเจ้าก็หันหน้าไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า แสวงหาด้วยการอธิษฐานและการวิงวอน ทั้งด้วยการอดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนมูลเถ้า ^๔ ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และสารภาพว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และที่น่าสะพรึงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ^๕ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาป และได้กระทำความชั่วช้า และได้ประกอบความชั่วและการกบฏ หันเสียจากข้อบังคับและคำตัดสินของพระองค์ ^๖ ข้าพระองค์มิได้ฟังบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้กล่าวในพระนามของพระองค์ ต่อ กษัตริย์ของข้า พระองค์ ทั้งหลาย ทั้งต่อ เจ้า นายบรรพบุรุษและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน ^๗ โอ ข้าแต่ องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชอบ

ธรรม เป็น ของ พระองค์ แต่ ความ ขาย หน้า
 ครว แก่ พวก ข้า พระองค์ ดัง ทุก วัน นี้ ที่
 ครว แก่ คนยูดาห์ ชาว กรุง เยรูซาเล็ม และ
 อิสราเอล ทั้งหมด ทั้ง ผู้ที่อยู่ไกลและอยู่ไกล
 ออก ไป ใน แผ่น ดิน ทัง หลาย ซึ่ง พระองค์
 ทรง ชัก เล้า เขา ไป นิน เพราะ ความ ละเมิด ซึ่ง
 เขา ได้ กระทำ ต่อ พระองค์ ๙ โอ ข้า แต่ องค์
 พระ ผู้ เป็น เจ้า ตาม ความ ขาย หน้า ครว แก่ พวก
 ข้า พระองค์ แก่ กษัตริย์ ของ ข้า พระองค์ ทัง
 หลาย เจ้า นาย และ บรรพบุรุษ เพราะ ข้า
 พระองค์ ทัง หลาย ได้ กระทำ บาป ต่อ พระองค์
 ๙ พระกรุณา และการ อภัย โทษ เป็น ของ องค์
 พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ ทัง
 หลาย ถึง แม้ ข้า พระองค์ ทัง หลาย ได้ กบฏ ต่อ
 พระองค์ ๑๐ และมี ได้ เชื่อ ฟัง พระสุรเสียง ของ
 พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ ด้วย
 การ ดำเนิน ตาม พระราชบัญญัติ ของ พระองค์
 ซึ่ง พระองค์ ทรง ตั้ง ไว้ ต่อ หน้า ข้า พระองค์
 ทัง หลาย โดย บรรดา ผู้พยากรณ์ ผู้รับ ใช้ ของ
 พระองค์ ๑๑ เอ อิสราเอล ทัง ผอง ได้ ละเมิด
 ต่อ พระราชบัญญัติ ของ พระองค์ และได้ หัน
 ไป เสีย ไม่ เชื่อ ฟัง พระ สุรเสียง ของ พระองค์
 และการ สบประสพ และการ ปฏิญาณ ซึ่ง จารึก
 ไว้ ใน พระ ราช บัญญัติ ของ โมเสส ผู้รับ ใช้
 ของ พระเจ้า จึง ถูก เทลง เหนือ ข้า พระองค์
 ทัง หลาย เพราะ ว่า ข้า พระองค์ ทัง หลาย ได้
 กระทำ บาป ต่อ พระองค์ ๑๒ พระองค์ ได้ ทรง
 ยินยอม ถ้อยคำ ของ พระองค์ ซึ่ง พระองค์ ได้
 ตรัส กล่าว โทษ ข้า พระองค์ ทัง หลาย และ กล่าว
 โทษ ผู้ปกครอง ซึ่ง ปกครอง ข้า พระองค์ โดย
 นำ ให้ ข้า พระองค์ เกิด วิบัติ อย่าง ใหญ่ หลวง
 เพราะ ว่า ภาย ไต้ สวรรค์ ทัง สิ้น ไม่มี ที่ใด ที่
 ได้ กระทำ เหมือน ที่ ได้ กระทำ แก่ เยรูซาเล็ม
 ๑๓ ดัง ที่ ได้ จารึก ไว้ ใน พระ ราช บัญญัติ ของ
 โมเสส แล้ว วิบัติ ทัง สิ้น ก็ได้ ตก อยู่ เหนือ
 ข้า พระองค์ ทัง หลาย แล้ว แต่ ข้า พระองค์
 ทัง หลาย ยังมี ได้ อธิษฐาน ต่อ พระ พักตร์ พระ
 เยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ ทัง หลาย
 โดย หัน เสีย จาก ความ ชั่วช้า ของ ข้า พระองค์
 และ เข้าใจ ความ จริง ของ พระองค์ ๑๔ เพราะ
 ฉะนั้น พระ เยโฮวาห์ ทรง เก็บ ความ วิบัติ ไว้
 พร้อม และได้ ทรง นำ มา เหนือ ข้า พระองค์ ทัง
 หลาย เพราะ พระ เยโฮวาห์ พระเจ้า ของ ข้า
 พระองค์ ทัง หลาย ทรง เป็น ผู้ ชอบ ธรรม ใน
 สรรพ กิจ ซึ่ง พระองค์ ได้ ทรง กระทำ เพราะ
 ข้า พระองค์ ทัง หลาย มิได้ เชื่อ ฟัง พระสุรเสียง

ของพระองค์ ๑๕ แล้วบัดนี้ โอ ข้าแต่องค์พระ
 ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ ทัง หลาย
 ผู้ทรง นำชนชาติ ของ พระองค์ ออก จาก แผ่น
 ดิน อียิปต์ ด้วย พระหัตถ์อัน ทรงฤทธิ์ และได้
 ทำให้พระนาม ลือมาจนทุกวันนี้ ข้าพระองค์
 ทัง หลาย ได้ กระทำ บาป และ ข้าพระองค์ ทัง
 หลาย กระทำ ความ ชั่ว ๑๖ โอ ข้าแต่ องค์ พระ
 ผู้ เป็น เจ้า ตาม ความ ชอบ ธรรม ทัง สิ้น ของ
 พระองค์ ขอ ให้ ความ กริ้ว และ พระพิโรธ ของ
 พระองค์ หัน กลับ เสีย จาก เยรูซาเล็ม นคร ของ
 พระองค์ ภูเขา บริสุทธิ ของ พระองค์ เพราะ
 บาป ของ ข้า พระองค์ ทัง หลาย และ ความ
 ชั่วช้า ของ บรรพบุรุษ ของ ข้า พระองค์ ทัง
 หลาย เยรูซาเล็ม และ ประชาชน ของ พระองค์
 จึง กลาย เป็น ที่ เยาะเย้ย ใน หมู่ คน ทัง สิ้น ที่ อยู่
 รอบ ข้า พระองค์ ๑๗ ฉะนั้น โอ ข้าแต่ พระเจ้า
 ของ ข้า พระองค์ ทัง หลาย บัดนี้ ขอ ทรง สดับ
 ฟัง คำ อธิษฐาน ของ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ และ
 คำ วิงวอน ของ เขา และ ขอ ทรง ให้ พระพักตร์
 ของ พระองค์ ทอแสง เหนือ สถาน บริสุทธิ ของ
 พระองค์ ซึ่ง รกร้าง นั้น เพื่อ เห็น แก่ องค์ พระ ผู้
 เป็น เจ้า ๑๘ โอ ข้าแต่ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์
 ขอ ทรง เจี้ย พระกร รณ สดับ ฟัง ขอ ทรง ลืม
 พระเนตร รูด ความ รกร้าง ของ ข้า พระองค์ ทัง
 หลาย ทัง นคร ซึ่ง เรียก ขาน กัน ตาม พระนาม
 ของ พระองค์ เพราะ ว่า ข้า พระองค์ ทัง หลาย
 มิได้ ถวาย คำ วิงวอน ต่อ พระ พักตร์ พระ องค์
 โดย อาศัย ความ ชอบ ธรรม ของ ข้า พระองค์ ทัง
 หลาย แต่ โดย อาศัย พระ เมตตา อัน ยิ่ง ใหญ่
 ของ พระองค์ ๑๙ โอ ข้าแต่ องค์ พระ ผู้ เป็น
 เจ้า ขอ ทรง ฟัง โอ ข้าแต่ องค์ พระ ผู้ เป็น
 เจ้า ขอ ทรง ให้ อภัย โอ ข้าแต่ องค์ พระ ผู้
 เป็น เจ้า ขอ ทรง ใส่ พระทัย และ ทรง กระทำ
 ขออย่า เนิน ช้ำ เลย พระเจ้า ค่ะ เพื่อ เห็น แก่
 พระนาม ของ พระองค์ โอ ข้าแต่ พระเจ้า ของ
 ข้า พระองค์ เพราะ ว่า นคร ของ พระองค์ และ
 ประชาชน ของ พระองค์ ก็ มี ชื่อ ตาม พระนาม
 ของ พระองค์”

เจ็ดสิบสัปดาห์แห่งปีกำหนดไว้ สำหรับชนชาติอิสราเอล

๒๐ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูด กำลังอธิษฐาน
 และ สารภาพ บาป ของ ข้าพเจ้า และ บาป ของ
 อิสราเอล ประชาชน ของ ข้าพเจ้า และ เสนอ คำ
 วิงวอน ของ ข้าพเจ้า ต่อ พระ พักตร์ พระ เยโฮ
 วาห์ พระเจ้า ของ ข้าพเจ้า เพื่อ ภูเขา บริสุทธิ

แห่งพระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่นั้น ^{๒๑} เออ ขณะเมื่อข้าพเจ้ากล่าวคำอธิษฐานอยู่ ชายชื่อกาเบรียล ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตครั้งแรกนั้น ได้บินอย่างเร็วมาใกล้ข้าพเจ้า และต้องข้าพเจ้า ในเวลาถวายเครื่องบูชา ตอนเย็น ^{๒๒} ท่านได้ให้ข้าพเจ้ารู้และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ ดาเนียล ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้ เพื่อให้บัญญัติและความเข้าใจแก่ท่าน ^{๒๓} ในตอนต้นแห่งคำวิงวอนของท่านก็มีพระบัญชาออกไป ข้าพเจ้าจึงมาบอกให้ท่านทราบเพราะท่าน เป็น ผู้ที่ ทรง รัก มาก เพราะ ฉะนั้น จึงเข้าใจ พระ บัญชา นั้น และ พิจารณา นิมิต นั้น ^{๒๔} มี เจ็ดสิบ สัปดาห์ กำหนดไว้สำหรับชนชาติของท่าน และนครบริสุทธิของท่าน เพื่อให้เสร็จสิ้นการละเมิด ให้บาปจบสิ้น และให้ลบความชั่วช้า เพื่อ นำความชอบธรรม ในวันตรุษเข้ามา เพื่อปราบ ตราบ ทั้ง นิมิต และ คำพยากรณ์ไว้ และ เพื่อ จะ เจริญ สถาน บริสุทธิที่สุด ^{๒๕} เพราะ ฉะนั้น จึง ทราบ และ เข้าใจ ว่า นับตั้งแต่การที่พระบัญชาท่านออกไปให้สร้างกรุงเยรูซาเล็ม ขึ้นใหม่ จนถึงสมัยพระเมสสิยาห์ ผู้เป็นประมุขก็เป็นเวลาเจ็ด สัปดาห์ และเป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์ และถนนจะถูกสร้าง ขึ้น พร้อม ด้วย กำแพง เมือง แต่ในยุคลำบาก ^{๒๖} หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้วพระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มีใช้เพื่อตัวท่านเอง และประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิ์เสียที่สุดปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนสงครามสิ้นสุดลง ก็มีการรื้อร้าง กำหนดไว้ ^{๒๗} ท่าน จะ ยืนยัน พันธสัญญา กับ คนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์ นั้น ท่าน จะ กระทำให้การถวายสัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆหยุดไป และเพราะเหตุมีความสะอิดสะเอียนแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่าจนสำเร็จเสร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกเทลงเหนือผู้ที่ร้างเปล่านั้น”

ดาเนียลเห็นนิมิตที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่

๑ ใน ปี ที่ สาม แห่ง รัชกาล ไช รัช กษัตริย์แห่งประเทศเปอร์เซีย มีอยู่สิ่งหนึ่ง ทรง สำแดง แก่ ดาเนียล ผู้ได้ ชื่อว่า เบเลเทซซาร์ และสิ่งนั้นก็จริง แต่เวลาที่กำหนดไว้ก็อีกนาน ท่านเข้าใจสิ่งนั้นและมีความเข้าใจในนิมิตนั้น ^๒ ในคราวนั้น ข้าพเจ้า

ดาเนียล เป็น ทุกข์ อยู่ สาม สัปดาห์ ^๓ ข้าพเจ้า ไม่ได้ รับ ประทาน อาหาร ร่อย เนื้อ หรือ นํ้า อุ่น ก็ มิ ได้ เข้า ปาก ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า มิ ได้ ชโลม นํ้า มัน ตัว เลย ตลอด สาม สัปดาห์ ^๔ เมื่อ วันที่ ยี่สิบ สี่ เดือน ต้น ข้าพเจ้า อยู่ ที่ ฝั่ง แม่นํ้า ใหญ่ คือ แม่นํ้า ไทกริส ^๕ ข้าพเจ้า แหงน ขึ้น มอง ดู เกิด มี ชาว คน หนึ่ง สวม เสื้อผ้า ปาน มี ทองคำ เนิ้อติ เมือง อูฟาสดาเอวไว้ ^๖ ร่างกาย ของ ท่าน ดัง พลอย เขียว และ หน้า ของ ท่าน ก็ เหมือน ฟ้า แลบ ดวงตา ของ ท่าน ก็ เหมือน กับ คบ เปลวเพลิง แขน และ เท้า เป็น งา งาม เหมือน กับ ทอง สัมฤทธิ์ ชัด และ เสียง ถ้อยคำ ของ ท่าน เหมือน เสียง มวลชน ^๗ และ ข้าพเจ้า ดาเนียล เห็น นิมิต นั้น แต่ ผู้เดียว คน ที่ อยู่ กับ ข้าพเจ้า มิ ได้ เห็น นิมิต นั้น แต่ เขา ตัว สั้น มาก จึง วิ่ง ไป ช้อน เสีย ^๘ แล้ว ข้าพเจ้า อยู่ แต่ ลำพัง และ ข้าพเจ้า ได้ เห็น นิมิต ใหญ่ ยิ่ง นี้ ข้าพเจ้า ก็ สิ้น เรี่ยว สิ้น แรง หน้าตา สุขใส ของ ข้าพเจ้า ก็ เปลี่ยน เป็น หน้า ซีด ข้าพเจ้า หด แรง ^๙ แล้ว ข้าพเจ้า จึง ได้ ยืน เสียง ถ้อยคำ ของ ท่าน และ เมื่อ ข้าพเจ้า ได้ ยืน เสียง ถ้อยคำ นั้น ข้าพเจ้า ก็ ชบ หน้า ลง สลบ อยู่ หน้า ของ ข้าพเจ้า พุบ กับ ดิน ^{๑๐} และ ดู เกิด มี มือ มา แตะ ต้อง ข้าพเจ้า พยุง ให้ ข้าพเจ้า ยืน ตัว ด้วย ฝ่า มือ และ เขา ^{๑๑} ท่าน กล่าว แก่ ข้าพเจ้า ว่า “โอ ดาเนียล บุรุษ ผู้ เป็น ที่ รัก อย่าง ยิง จง เข้าใจ ถ้อยคำ ที่ เรา พูด กับ ท่าน และ ยืน ตรง เพราะ บัดนี้ ข้าพเจ้า ได้ รับ ใช้ ให้ มา หา ท่าน” ขณะที่ ท่าน กล่าว คำ นี้ แก่ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ก็ ยืน สั่น สะ ทั่น อยู่ ^{๑๒} แล้ว ท่าน พูด กับ ข้าพเจ้า ว่า “ดาเนียล อยู่ อยู่ กลัว เลย เพราะ ตั้งแต่ วัน แรก ที่ ท่าน ได้ ตั้งใจ จะ เข้าใจ และ ถ่อม ตัว ลง ต่อ พระ พักตร์ พระ เจ้า ของ ท่าน นั้น พระ เจ้า ทรง พัง ถ้อยคำ ของ ท่าน และ ข้าพเจ้า มา ด้วย เรื่อง ถ้อยคำ ของ ท่าน ^{๑๓} เจ้า ผู้ พิทักษ์ ราชอาณาจักร เปอร์เซีย ได้ ชัด ขวาง ข้าพเจ้า ไว้ ถึง ยี่สิบ ี เดือน วัน ข้าพเจ้า จึง ยัง อยู่ ที่ นั้น กับ กษัตริย์ ทั้ง หลาย ของ เปอร์เซีย แต่ ดู เกิด มี คาเอล เจ้า ผู้ พิทักษ์ ชัน หัว หน้า ผู้ หนึ่ง มา ช่วย ข้าพเจ้า ^{๑๔} บัดนี้ ข้าพเจ้า มาก ระ ทำให้ ท่าน เข้าใจ ถึง สิ่ง ซึ่ง จะ ตก กับ ชนชาติ ของ ท่าน ใน กาล ภาย หน้า เพราะ นิมิต นั้น ยัง มี ไว้ สำหรับ วัน เวลา อีก เป็น อัน มาก” ^{๑๕} เมื่อ ท่าน ได้ พูด ตาม ถ้อยคำ เหล่า นี้ กับ ข้าพเจ้า แล้ว ข้าพเจ้า ก็ ก้ม หน้า สู่ พื้น ดิน แล้ว ก็ เป็น ไป ไป ^{๑๖} และ ดู เกิด มี ท่าน ผู้ หนึ่ง สันฐาน คล้าย บุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ มา แตะ รีม ฝีปาก ของ

ข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็อ้าปากขึ้นพูด ข้าพเจ้ากล่าว กับ ท่าน ที่ ยืน อยู่ ข้าง หน้ ข้าพเจ้า ว่า “โอ นายเจ้าข้า ด้วยเหตุนี้มิติดนั้นความเจ็บปวดจึงเกิดกับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็หมดแรง ^{๑๗}ผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในข้าพเจ้าเลย ลมหายใจพราวไปจากข้าพเจ้าแล้ว” ^{๑๘}ท่านผู้มีรูปร่างอย่างมนุษย์นั้นได้แตะต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และให้กำลังข้าพเจ้า ^{๑๙}ท่านกล่าวว่า “โอ บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง อย่ากลัวเลย สันติภาพจงมีแก่ท่าน จงเข้มแข็งเออ จงเข้มแข็งเถิด” เมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังขึ้นและกล่าวว่า “ขอเจ้านายของข้าพเจ้าจงพูดไปเถิด เพราะท่านได้ให้กำลังข้าพเจ้าแล้ว” ^{๒๐}แล้วท่านจึงกล่าวว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามาหาท่านทำไม แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปต่อสู้กับเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย และเมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระกับเขาแล้ว ดูเถิด เจ้าผู้พิทักษ์แห่งกรีกจะมา ^{๒๑}แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามสิ่งซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือแห่งความจริง ไม่มีผู้ใดร่วมแรงกับข้าพเจ้าต่อสู้เจ้าเหล่านี้เลย นอกจากมีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ของท่าน”

ตั้งแต่สมัยของดาวิธถึงสมัยปฏิบัติต่อพระคริสต์

๑๑ “ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ในปีต้นแห่งรัชกาลดาวิธ คนมีเตี้ย ข้าพเจ้าเป็นตัวตั้งตัวตีที่ให้กำลังกษัตริย์ ^๒และบัดนี้ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงให้แก่ท่าน ดูเถิด จะมีกษัตริย์อีกสามองค์ขึ้นมากในเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะร่ำรวยยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมดเป็นอันมาก เมื่อท่านเข้มแข็งด้วยทรัพย์สินร่ำรวยของท่านแล้ว ท่านก็จะปลุกปั่นให้ทุกคนต่อสู้กับราชอาณาจักรกรีก ^๓แล้วจะมีกษัตริย์ที่มีอำนาจมาก ขึ้นมา ท่านจะปกครองด้วยราชอาณาจักรยิ่งใหญ่ และกระทำตามความพอใจของท่านเอง ^๔และเมื่อท่านขึ้นมาแล้ว ราชอาณาจักรของท่านจะแตกและแบ่งแยกออกไปตามทางลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ แต่จะไม่ตกอยู่กับทายาทของท่าน และจะไม่มีราชอาณาจักรอย่างที่ท่านปกครองอยู่ เพราะราชอาณาจักรของท่านจะถูกถอนขึ้น ตกไปเป็นของผู้อื่นนอกเหนือคนเหล่านี้ ^๕แล้วกษัตริย์แห่งดินใต้จะเข้มแข็ง

แต่เจ้านายของท่านองค์หนึ่งจะเข้มแข็งกว่าท่านและมีอำนาจ และราชอาณาจักรของท่านจะเป็นราชอาณาจักรมหึมา ^๖ต่อมาอีกหลายปีเขาจะกระทำพันธมิตรกับ และบุตรสาวแห่งกษัตริย์ดินใต้จะมาหากษัตริย์แห่งดินเหนือเพื่อกระทำสันติภาพ แต่เธอก็ไม่กระทำให้กำลังแขนของเธอคงอยู่ได้ กษัตริย์และแขนของท่านจะไม่มีที่ยืน เธอจะถูกอายัดไว้ ทั้งผู้ที่นำเธอมา ผู้ที่ให้กำเนิดเธอ และผู้ที่ให้กำลังแก่เธอในกาลนั้น ^๗จะมีกิงจากรากของเธอขึ้นมาแทนที่ของกษัตริย์ ท่านจะยกมาต่อสู้กับกองทัพ และจะเข้าไปในป้อมของกษัตริย์แห่งดินเหนือ และจะรบกับเขาและจะชนะ ^๘ท่านจะชนเอาบรรดาพระพร้อมทั้งพวกเจ้านายของเขา และเครื่องใช้พิเศษที่ทำด้วยเงินและทองคำไปยังอียิปต์ และท่านจะคงอยู่นานกว่ากษัตริย์แห่งดินเหนืออีกหลายปี ^๙แล้วกษัตริย์แห่งดินใต้จะเข้ามาในเขตกษัตริย์แห่งดินเหนือ แต่จะกลับไปสู่แผ่นดินของตนเอง ^{๑๐}แต่บุตรชายทั้งหลายของท่านจะก่อสงครามและชุมนุมกำลังรบเป็นอันมากไว้ และคนหนึ่งจะมาอย่างแน่นอนและไหลท่วมและผ่านไป และจะกลับไปทำสงครามจนถึงป้อมปราการของท่าน ^{๑๑}แล้วกษัตริย์แห่งดินใต้จะโกรธมาก จะยกออกมาต่อสู้กับท่าน คือกษัตริย์แห่งดินเหนือ ท่านจะจัดกองทัพเป็นอันมาก แต่พลมากมายนั้นก็จะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ^{๑๒}และเมื่อท่านนำกองทัพนั้นไปแล้วจิตใจของท่านก็จะผยองขึ้น และท่านจะทำลายเสียอีก เป็นหมื่นๆคน แต่ท่านจะไม่รับกำลังเพิ่มขึ้นโดยสิ่งนี้ ^{๑๓}เพราะว่ากษัตริย์แห่งดินเหนือจะกลับมา และจะจัดกองทัพเป็นอันมากใหญ่โตกว่าครั้งก่อน ต่อมาอีกหลายปีท่านจะยกกองทัพใหญ่มาพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติมากมาย ^{๑๔}ในกาลนั้นหลายเหล่าจะยกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งดินใต้ และบรรดานักปล้นแห่งชนชาติของท่านเองก็จะยกตัวเองขึ้นเพื่อจะกระทำให้นิมีตสำเร็จ แต่พวกเขา ก็จะล้มเหลว ^{๑๕}แล้วกษัตริย์แห่งดินเหนือจะมาล้อมและก่อเชิงเทิน และยึดเมืองที่มีป้อมแข็งแรงได้ และกำลังกองทัพของดินใต้จะสู้ไม่ไหว แม้ว่ากองทัพที่คัดเลือกแล้วก็ยังไม่สู้ไม่ได้ เพราะไม่มีกำลังที่ยืนหยัดอยู่ได้ ^{๑๖}แต่ผู้ที่ยกมาต่อสู้กับท่านจะกระทำตามความพอใจของท่านเอง จึง

ไม่มีผู้ใดต่อสู้ท่านได้ และท่านจะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูกทำลายโดยมือของท่าน ^{๑๗}ท่านจะมุ่งหน้ามาด้วยกำลังทั้งหมดแห่งราชอาณาจักร และท่านจะนำคนเที่ยงตรงไปด้วย แล้วท่านจะกระทำดังนี้ คือท่านจะยกธิดาของพวกผู้หญิงให้กษัตริย์แห่งถิ่นใต้เพื่อให้ทำลายเธอ แต่เธอจะไม่มั่นคงและอำนาจประโยชน์แก่ท่านแต่ประการใด ^{๑๘}ภายหลังท่านจะมุ่งหน้าไปตามเกาะต่างๆ และจะยึดได้เป็นอันมาก แต่แม่ทัพคนหนึ่งจะได้กำจัดความอหังการของท่านนั้นเสีย ความจริง เขาจะเอาความอหังการนั้นมาสนองท่าน ^{๑๙}แล้วท่านจะหันหน้ามุ่งตรงไปยังป้อมปราการแห่งแผ่นดินของท่านเอง แต่ท่านก็จะสะดุดและล้มลง หาตัวไม่พบอีกต่อไป ^{๒๐}แล้วจะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนที่ของท่าน ผู้นี้จะส่งเจ้าพนักงานเก็บส่วยให้ไปตลอดทั่วราชอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ แต่ไม่ก็วันเขาก็ประสบหายนะ มิใช่ด้วยความโกรธหรือสงคราม

**อันทีโอคัส อีพิฟานีส
จะทำให้พระวิหารมถินไป**

^{๒๑}จะมีคนนำเกลียดคนหนึ่งตั้งตัวขึ้นแทนที่โดยไม่มีผู้ใดมอบเกียรติศักดิ์แห่งราชอาณาจักรให้ เขาจะยกเข้ามาอย่างสงบแล้วชิงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยความสอพลอ ^{๒๒}กองทัพจะถูกกวาดไปด้วยอำนาจของน้ำท่วมต่อหน้าเขา และถูกทำลายเสีย และเจ้าแห่งพันธสัญญาจะถูกทำลายเสียด้วย ^{๒๓}ตั้งแต่เวลาที่กระทำพันธมิตรกับเขา เขาจะประกอบกิจล่องลอยอยู่เสมอ เพราะเขาจะขึ้นมา และเขาจะเข้มแข็งขึ้นด้วยชนชาติเล็กๆ ^{๒๔}เขาจะยกมาอย่างสงบในส่วนของประเทศที่อุดมที่สุด และเขาจะกระทำสิ่งที่ปู้ทวดหรือบรรพบุรุษของเขาไม่กระทำ เขาจะเอาทรัพย์ที่ปล้นมาของที่รับมาได้ และทรัพย์สมบัติมาแจกกัน เขาจะออกอุบายต่อสู้กับที่กำบังเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น ^{๒๕}และเขาจะปลุกปั่นกำลังของเขา และความกล้าหาญของเขาด้วยกองทัพหมี้ยมยกไปสู่กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ จะทำสงครามด้วยกองทัพเข้มแข็งหมี้ยมยงนัก แต่เขาก็สู้ไม่ได้ เพราะจะมีการปองร้ายเขา ^{๒๖}ถึงแม้ว่าผู้ที่ร่วมรับประทานอาหารสูงของเขาก็จะทำลายเขา กองทัพ

ของเขาก็จะถูกกวาดไป ที่ถูกฆ่าพันล้มตายเสียก็มาก ^{๒๗}ส่วนกษัตริย์สององค์นั้นจิตใจของเขาต่างก็คิดปองร้าย เขาจะพูดมุสร่วมโต๊ะกัน แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะวาระสุดท้ายก็จะมาตามเวลากำหนด ^{๒๘}แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือก็จะกลับเข้าบ้านเข้าเมืองพร้อม กับทรัพย์สมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และเขาจะปฏิบัติงานและกลับเข้าบ้านเข้าเมือง ^{๒๙}พอถึงเวลากำหนด เขาจะกลับไปที่ถิ่นใต้ แต่ครั้งนี้เหตุการณ์จะไม่เป็นไปอย่างครั้งแรกหรือครั้งต่อไป ^{๓๐}เพราะว่ากองทัพเรือของเมืองคิทธิมจะมาปะทะกับเขา เขาจึงจะกลัวและกลับไป และจะเกรี้ยวกราดต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และลงมือปฏิบัติงาน เขาจะหันกลับมารวบรวมพันธมิตรกับบรรดาผู้ที่ถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ ^{๓๑}และกองทัพจะยืนหยุดอยู่ฝ่ายเขา พวกเขาจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งกองกำลังเป็นมถิน และจะให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นเสีย และเขาทั้งหลายจะตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าขึ้น ^{๓๒}เขาจะใช้ความสอพลอล่องลอยผู้ที่ละเมิดพันธสัญญา แต่ประชาชนผู้รู้จักพระเจ้าของเขาทั้งหลายจะยืนมั่นและปฏิบัติงาน ^{๓๓}และในหมู่ประชาชนคนเหล่านั้นที่ฉลาดจะกระทำให้คนเป็นอันมากเข้าใจแม้ว่าเขาจะล้มลงด้วยดาบหรือด้วยเปลวไฟด้วยการเป็นชรอย ด้วยถูกปล้นหลายวันเวลา ^{๓๔}เมื่อพวกเขาล้มลงนั้น เขาจะได้รับความช่วยเหลือเล็กน้อย และจะมีคนมากด้วยกันที่ร่วมเข้ากับความสอพลอ ^{๓๕}คนที่ฉลาดบางคนจะล้มลงเพื่อถลุงและชำระเขาทั้งหลายให้ขาวสะอาด จนกว่าจะถึงเวลาสุดท้าย เพราะวาระก็จะมาตามเวลากำหนด

ปฏิบัติกับต่อพระคริสต์

^{๓๖}และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจของเขา เขาจะยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่น่ามหัศจรรย์ กล่าวต่อสู้พระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย เขาจะเจริญจนพระพิโรธจะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ ^{๓๗}เขาจะไม่เชื่อฟังพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา หรือเชื่อฟังผู้ที่ผู้หญิงรัก เขาจะไม่เชื่อพระองค์ใดเลย เพราะเขาจะพองตัวเองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ^{๓๘}แต่ในที่ของเขา

เขาจะถวายเกียรติแก่พระของป้อมปราการ พระองค์หนึ่งที่บรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก เขาก็จะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน ด้วยเพชรพลอยต่างๆ ด้วยของขวัญอันมีค่า^{๓๙} เขาจะกระทำเช่นนั้นกับพระต่างดาวที่เขาขับถือ และพอกพูนสง่าราศีให้ในป้อมปราการส่วนใหญ่ เขาจะแต่งตั้งให้พวกเขาปกครองคนเป็นอันมาก และเขาจะแบ่งแผ่นดินให้เป็นสิ่งตอบแทน^{๔๐} พอถึงเวลาวาระสุดท้ายกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาสู้กับเขา และกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะพุ่งเข้าใส่ท่านอย่างลมหมุน พร้อมด้วยรถรบและพลม้าและเรือรบเป็นอันมาก เขาจะเข้ามาในประเทศต่างๆ แล้วไหลท่วมและผ่านไป^{๔๑} เขาจะเข้ามาในแผ่นดินที่รุ่งโรจน์ และประเทศหลายแห่งจะถูกคว่ำไป แต่คนเหล่านี้จะได้รับการช่วยให้พื้นมือของเขา คือเอโดมและโมอับ และส่วนใหญ่ของคนอัมโมน^{๔๒} เขาจะยึดมือของเขาออกต่อประเทศต่างๆ และแผ่นดินอียิปต์ก็จะพันไปไม่ได้^{๔๓} เขาจะปกครองทรัพย์สมบัติที่เป็นทองและเงิน และสิ่งประเสริฐทั้งหลายของอียิปต์ คนลิบนีและคนเอธิโอเปียก็จะติดไปด้วย^{๔๔} แต่ชาวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือจะกระทำให้เขาตกใจ และเขาจะยกออกไปด้วยความเคียดแค้นอย่างยิ่ง ที่จะทำให้ลายและล้างผลาญคนเป็นอันมากเสียให้สิ้นเชิง^{๔๕} และเขาจะปลูกพลับพลาทั้งหลายแห่งท่าหนักของเขา ระหว่างทะเลในภูเขาบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์ แม้กระนั้นเขาก็ยังพบจุดจบ และไม่มีใครช่วยเขาเลย”

ความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่

๑๒ “ในครั้งนั้น มีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลุกขึ้น และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมา ตั้งแต่ครั้ง มี ประชาชาติ จนถึง สมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะรับการช่วยให้พ้น คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ

การเป็นขึ้นมาจากความตาย

^๒ และ คน เป็น อัน มาก ใน พวก ที่ หลับ ใน ผงคลี แห่ง แผ่นดิน โลก จะ ตื่น ขึ้น บ้าง ก็ จะ เข้าสู่วิถีชีวิตนิรันดร์ บ้าง ก็ เข้าสู่ความอับอาย

และความขายน่านิรันดร์^๓ และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิത്യนิรันดร์

ดาเนียลลงปิดถ้อยคำ เหล่านี้จนถึงวาระสุดท้าย

“แต่ตัวเจ้า โอ ดาเนียลเอ๋ย จงปิดถ้อยคำเหล่านั้นไว้ และประทับตราหนังสือนั้นเสีย จนถึงวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้อะไรขึ้น”^๔ แล้วข้าพเจ้าคือดาเนียลก็มองดู และตลึงตลึง มีอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างนี้ อีกคนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างโน้น^๕ และเขาก็พูดกับชายที่สวมเสื้อผ้าป่าน ผู้ซึ่งอยู่เหนือหน้าแห่งแม่น้ำนั้นว่า “ยังอีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดปลายของสิ่งมหัศจรรย์เหล่านี้”^๖ ชายที่สวมเสื้อผ้าป่านผู้ซึ่งอยู่เหนือหน้าทั้งหลายแห่งแม่น้ำนั้น ได้ยกมือขวาและมือซ้ายของท่านสู่ฟ้าสวรรค์ และข้าพเจ้าได้ยืนท่านปฏิญาณอ้างพระผู้ทรงพระชนม์อยู่ เป็นนิത്യว่า ยังอีกวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ และเมื่อการหมัดอำนาจของชนชาติบริสุทธิ์สิ้นสุดลงแล้ว บรรดาสิ่งเหล่านี้ก็จะสำเร็จไปด้วย^๗ ข้าพเจ้าได้ยืนแต่ไม่เข้าใจ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า “โอ นายเจ้าข้า สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร”^๘ พระองค์ตรัสว่า “ดาเนียลเอ๋ย ไปเถอะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้ก็ถูกปิดไว้แล้วและถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย^๙ คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระแล้วจะขาวสะอาด และจะถูกถลุง แต่คนชั่วจะยังกระทำการชั่ว และไม่มีคนชั่วสักคนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนที่ฉลาดจะเข้าใจ^{๑๐} และตั้งแต่เวลาที่ให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันเสีย นั้น และให้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าขึ้น จะเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน^{๑๑} ความสุขจะมีแก่ผู้คอยอยู่ และมาถึงได้หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันนั้น^{๑๒} แต่เจ้าจงไปจนวาระที่สุดเกิด และเจ้าจะได้หยุดพักสงบ และจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น”

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

โฮเซยา

โฮเซยาอยู่ก่อนสมัยที่อิสราเอลหรือยูดาห์ เป็นเชลย เขาอยู่ในสมัยเดียวกันกับอาโมส อีซยาห์ และมีคาห์แห่งยูดาห์ เยเรมีย์ เป็นผู้พยากรณ์ที่ร้องให้แห่งยูดาห์ (อาณาจักรใต้) ฉันทัด โฮเซยาเป็นผู้พยากรณ์แห่งการพิพากษาในอิสราเอล (อาณาจักรเหนือ) ฉันทัน ดังนั้นเขาพยากรณ์ก่อนสมัยของเยเรมีย์ เอเสเคียล และดาเนียล หนังสือโฮเซยาอยู่หลังหนังสือของทั้งสามคนนี้เพราะว่าโฮเซยาเป็นที่เราเรียกว่าผู้พยากรณ์น้อย เขาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับ ๒ พกษ และ ๒ พศศ โฮเซยาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับที่อิสราเอล (อาณาจักรเหนือ) ถูกนำไปเป็นเชลยครั้งแรก (๒ พกษ ๑๔-๑๗, โดยเฉพาะ ๑๗:๔-๖)

เล่มนี้มีคำกล่าวตักเตือนเรื่องความบาปของชาวอิสราเอลพร้อมด้วยคำพยากรณ์ถึงการกลับมารวบรวมของชนชาติของพระเจ้า อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่ากิจการต่างๆ ที่กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้ได้ใช้เวลาประมาณ ๖๐ ปี

๑ พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึง โฮเซยา บุตรชายเบเออร์ ในรัชกาลอัสซึยาห์ โยธาม อาหัสและเฮเซคียาห์ กษัตริย์ทั้งหลายแห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัมราชาไอธสของโยอาช กษัตริย์อิสราเอล

ภรรยาที่เป็นหญิงเจ้าชู้

๒ เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสทางโฮเซยาเป็นครั้งแรกนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสกับโฮเซยาว่า “ไปซี้ ไปรับหญิงเจ้าชู้มาเป็นภรรยา และเกิดลูกซู้กับนาง เพราะว่าแผ่นดินนี้เล่นซู้ยู่ยงยิ่ง โดยการละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย” ๓ ดังนั้นท่านจึงไปรับนางโกเมอร์บุตรสาวติบลาคิมมาเป็นภรรยา และนางก็มีครรภ์กับท่านและคลอดบุตรชายคนหนึ่ง ๔ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า “จงเรียกชื่อเขาว่า ยิสเรเอล เพราะว่าอีกไม่ช้าเราจะลงโทษวงศ์วานของเยชูเหตุด้วยเรื่องโลหิตของยิสเรเอล เราจะให้ราชอาณาจักรของวงศ์วานอิสราเอลสิ้นสุด

ลงเสียที่ ๕ ต่อมาในวันนั้นเราจะหักธนูของอิสราเอลในหุบเขายิสเรเอล”

โลฐะมาห์ เปรียบได้กับอิสราเอลที่พระเจ้าไม่ทรงเมตตา

๖ ต่อมานางก็ตั้งครรภ์ขึ้นอีก และคลอดบุตรสาวคนหนึ่ง และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า “จงตั้งชื่อบุตรสาวนั้นว่า โลฐะมาห์ เพราะเราจะไม่เมตตาวงศ์วานอิสราเอลอีกต่อไป แต่เราจะเอาเขาออกไปอย่างสิ้นเชิง ๗ แต่เราจะเมตตาวงศ์วานยูดาห์ และเราจะช่วยเขาให้รอดพ้นโดยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เราจะไม่ช่วยเขาให้รอดพ้นด้วยคันทนู หรือด้วยดาบ หรือด้วยสงคราม หรือด้วยเหล่าม้า หรือด้วยเหล่าพลม้า”

โลอัมมี หมายความว่าอิสราเอลมิใช่ประชาชนของพระเจ้า

๘ เมื่อนางให้โลฐะมาห์หย่านมแล้ว นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง ๘ และพระเจ้าตรัสว่า “จงเรียกชื่อบุตรนั้นว่า โลอัมมี เพราะเจ้าทั้งหลายมิใช่ประชาชนของเรา และเราก็มิใช่พระเจ้าของเจ้า”

อิสราเอลจะกลับคืนมาและรับพระพร

๑๐ แต่ จำนวน ประชาชน อิสราเอล จะมากมายเหมือนเมื่อดทรายนโทะเล ซึ่งจะดวงหรือหนีไม่ถ่วน และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าทั้งหลายมิใช่ประชาชนของเรา” ก็จักกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” ๑๑ และ วงศ์วานยูดาห์ กับวงศ์วานอิสราเอล จะรวมเข้าด้วยกัน และเขาทั้งหลายจะตั้งผู้หนึ่งให้เป็นประมุข และจะพากันขึ้นไปจากแผ่นดินนั้น เพราะวันของยิสเรเอลจะสำคัญมาก

อิสราเอลเปรียบกับภรรยาที่เล่นซู้และถูกทิ้งเสีย

๑ “จงเรียกน้องชายของเจ้าว่า ‘อัมมี’ จงเรียกน้องสาวของเจ้าว่า ‘รูหะมาห์’ ๒ จงว่ากล่าวมารดาของเจ้า จงว่ากล่าวเถิด เพราะว่านางมิใช่ภรรยาของเรา และเรามิใช่สามีของนาง ฉะนั้นให้เธอทิ้งการเล่นซู้เสียจากสายตาของเธอ และทิ้งการล่วงประเวณีเสียจากระหว่างต้นของนาง ๓ เกรงว่าเราจะต้อง

เปลื้องผ้าของนางจนเปลือยเปล่า กระทำให้ นางเหมือนวันที่นางเกิดมา กระทำให้ นางเหมือนดินทวารกัณดาร และกระทำให้นาง เหมือนแผ่นดินที่แห้งแล้ง และสังหารนาง เสียด้วยความกระหาย “เราจะไม่มีความ สูงสารต่อบุตรทั้งหลายของนาง เพราะว่าเขา ทั้งหลายเป็นลูกของการเล่นซู้”^๕ เพราะ ว่า มารดาของเขาเล่นซู้ เธอผู้ให้กำเนิดเขา ทั้งหลายได้ประพฤติกวามอับอาย เพราะนาง กล่าวไว้ว่า “ฉันจะตามคนรักของฉันไป ผู้ให้ อาหารและน้ำแก่ฉัน เขาให้ขนแกะและปาน แก่ฉัน ทั้งน้ำมันและของดี”^๖ เพราะเหตุ นี้ ดูเถิด เราจะเอาหนามให้สะทางของนาง ไว้ เราจะสร้างกำแพงกันนางไว้เพื่อมีให้นาง หาทางของนางพบ^๗ นางจะไปตามบรรดา คนรักของนาง แต่ก็จะตามไม่ทัน นางจะ เทียวเสาะหาเขาทั้งหลาย แต่นางก็จะไม่พบ เขา แล้วนางจะว่า “ฉันจะไปหาผัวคนแรก ของฉัน เพราะแต่ก่อนนั้นฐานะฉันยังดีกว่า เดียวนี้”^๘ แต่นางหาทราบไม่ว่าเราเป็นผู้ให้ ข้าว น้าองุ่น และน้ำมัน และได้ให้เงินและ ทองมากมายแก่นาง ซึ่งเขาใช้สำหรับพระ บาอัล^๙ เพราะฉะนั้น เราจะกลับมาและจะ เรียกข้าวคืนตามกำหนดฤดูกาล และเรียกน้า องุ่นคืนตามฤดู และเราจะเรียกขนแกะและ ป่านของเรา ซึ่งให้เพื่อใช้ปกปิดกายเปลือย เปล่าของนางนั้นคืนเสีย^{๑๐} คราวนี้เราจะเผย ความลามกของนางท่ามกลางสายตาของคน รักของนาง และไม่มีใครช่วยให้นางพ้นมือ เราได้^{๑๑} เราจะให้บรรดาความ รำเริงของ นางสิ้นสุดลง ทั้งเทศกาลเลี้ยง เทศกาลขึ้น หนึ่งค่ำ วันสะบาโตและบรรดาเทศกาลตาม กำหนดทั้งสิ้นของนาง^{๑๒} เราจะให้เถาองุ่น และต้นมะเดื่อของนางร้างเปล่าที่นางคุยว่า “นี่แหละเป็นสินจ้างของฉันซึ่งคนรักของฉัน ให้ฉัน” เราจะทำให้กลายเป็นป่าและสัตว์ป่า ทุ่งจะกินเสีย^{๑๓} เราจะทำโทษนางเนื่องในวัน เทศกาลเลี้ยงพระบาอัล เมื่อนางเผาเครื่อง หอมบูชาพระเหล่านั้น แล้วก็แต่งกายของ นางด้วยแหวนและเพชรพลอยต่างๆ และ ติดตามบรรดาคนรักของนางไป และลืมนาง เสีย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

อิสราเอลจะกลับคืนมา

^{๑๔}ดูเถิด เหตุนี้เราจะเกลี้ยกล่อมนาง พา นางเข้าไปในดินทวารกัณดารและปลอบใจนาง

^{๑๕}เราจะให้นางมีส่วนองุ่นที่นั่น กระทำให้ หุบเขาอาโศร์เป็นประตูแห่งความหวัง แล้ว นางจะร้องเพลงที่นั่นอย่างสุขุมเมื่อนางยัง สาวอยู่ ดังในสมัยเมื่อนางขึ้นมาจากแผ่นดิน อียิปต์^{๑๖} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้น เจ้าจะเรียกเราว่า ‘สามีของฉัน’ เจ้าจะไม่ เรียกเราว่า ‘พระบาอัลของฉัน’ อีกต่อไป^{๑๗} เพราะ ว่าเราจะเอาชื่อพระบาอัลออกเสีย จากปากของนาง นางจะไม่ระลึกถึงชื่อนี้อีก ต่อไป^{๑๘} ในครั้งนั้นเพื่อเขา เราจะกระทำ พันธสัญญาเกี่ยวกับบรรดาสัตว์ป่าทุ่ง บรรดานกใน อากาศและบรรดาสัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดิน เราจะทำลายคันทน ดาบและสงครามเสียจาก แผ่นดิน และเราจะกระทำให้เขาอนลงอย่าง ปลอดภัย^{๑๙} เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราเป็น นิตย เออ เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราด้วย ความชอบธรรม ความยุติธรรม ความเมตตา และความกรุณา^{๒๐} เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับ เราด้วยความสัตย์ซื่อ และเจ้าจะรู้จักพระเย โฮวาห์”^{๒๑} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ต่อมาใน วันนั้นเราจะฟัง คือเราจะฟังฟ้าสวรรค์และ ฟ้าสวรรค์จะฟังพิภพ^{๒๒} และพิภพจะฟังข้าว น้าองุ่นและน้ำมัน สิ่งเหล่านี้จะฟังยิสเรเอล^{๒๓} เราจะหว่านเขาไว้ในแผ่นดินสำหรับเรา เราจะเมตตานางผู้ที่มีผู้ได้รับความเมตตา และ เราจะพูดกับคนเหล่านั้นที่มีได้เป็นประชาชน ของเราว่า ‘เจ้าเป็นประชาชนของเรา’ และ เขาจะกล่าวไว้ว่า ‘พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของ ข้าพระองค์’”

ความรักของพระเจ้าจะทรงช่วย อิสราเอลที่กำลังทำบาปอยู่ให้กลับคืนมา

^๑และ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ ข้าพเจ้าว่า **๓** “จงไปอีกครั้งหนึ่ง ไปสมานรักกับหญิง คนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนรัก ของซู้และเป็นหญิง ล่วงประเวณี เหมือนพระเยโฮวาห์ทรง รัก วงศ์วานอิสราเอลอย่างนั้นแหละ แม้ว่าเขา จะหลงไหลไปตามพระอื่น และนิยมชมชอบ กับชนมูลุกองุ่นแห่ง”^๒ ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้า จึงได้ซื้อนางมาเป็นเงินสิบห้าเชเชลกับข้าว บาร์เลย์หนึ่งโฮเมอร์ครึ่ง^๓ ข้าพเจ้าจึงพูดกับ นางว่า “เธอต้องรอฉันให้หลายวันหน่อย อย่า เล่นซู้อีก อย่าไปเป็นของชายอื่นอีก ส่วนฉัน ก็จะไม่เข้าหาเธอด้วย”^๔ เพราะว่าจะวงศ์วาน อิสราเอลจะคงอยู่อย่างไม่มีกษัตริย์ และไม่มี เจ้านายเป็นเวลานาน ทั้งจะไม่มีกษัตริย์

บูชา หรือเสาศักดิ์สิทธิ์ หรือเอโฟด หรือรูปพระ ๕ ภายหลังวงศ์วานอิสราเอลจะกลับมา และแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และแสวงดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย และในกาลต่อไปเขาจะมีความยำเกรงต่อพระเยโฮวาห์และต่อความดีของพระองค์

ความบาปทั้งหลายของอิสราเอล

๑ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าในแผ่นดินนั้นไม่มีความจริง ความเมตตา หรือความรู้ในเรื่องพระเจ้า ๒ มีแต่การปฏิญาณการมุสา การฆ่ากัน การโจรกรรมและการล่วงประเวณี เขาหาญหักพันธะทั้งสิ้น มีแต่เลือด ซ่อนเลือด ๓ เพราะฉะนั้น แผ่นดินจึงเป็นทุกข์ บรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นจะอ่อนระอาใจ ทั้งสัตว์ป่าทุ่งและนกในอากาศด้วย และปลาในทะเลจะถูกนำเอาไปเสียหมด ๔ แต่อย่าให้ผู้ใดใส่ความหรืออย่าให้ผู้ใดฟ้อง เพราะประชาชนของเจ้าก็เหมือนกับคนทั้งหลายที่ต่อสู้กับปุโรหิต ๕ ฉะนั้นเวลากลางวันเจ้าจะสะดุด และผู้พยากรณ์จะสะดุดกับเจ้าในเวลากลางคืน และเราจะทำลายมารดาของเจ้า

อิสราเอลปฏิเสธไม่รับความรู้

๖ ประชาชนของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าปฏิเสธไม่รับความรู้ เราก็ปฏิเสธเจ้าไม่ให้เป็นปุโรหิตของเรา เพราะเจ้าหลงลืมพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเจ้า เราก็จะลืมวงศ์วานของเจ้าเสียด้วย ๗ เขาทวีมาก ชื่นเท่าใด เขาก็กระทำบาปต่อเรา มากขึ้นเท่านั้น ฉะนั้นเราจะให้สง่าราศีของเขากลายเป็นความอับอาย ๘ เขาเลี้ยงชีพอยู่ด้วยบาปแห่งประชาชนของเรา เขามุ่งที่จะอิมด้วยความชั่วช้าของคนเหล่านั้น ๙ ปุโรหิตเป็นอย่างไร ประชาชนก็จะเป็นอย่างนั้น เรา จะลงโทษเขาเนื่องด้วยวิธีการของเขา เรา จะลงโทษเขาตามการกระทำของเขา ๑๐ เขาจะรับประทาน แต่ไม่รู้จักอิมหน้า เขาจะเล่นชู้ แต่ไม่เกิดผลตก เพราะว่าเขาได้ทอดทิ้งการเอาใจใส่พระเยโฮวาห์ ๑๑ การเล่นชู้ เหล้าองุ่นและเหล้าองุ่นใหม่ซึ่งเอาจิตใจไปเสีย

เอฟราอิมผูกพันอยู่กับรูปเคารพ

๑๒ ประชาชนของเราไปขอความเห็นจากสิ่งที่ทำด้วยไม้ และไม้ตาก็แจ่มแก่เขาอย่างเปิดเผย เพราะจิตใจที่ชอบเล่นชู้ทำให้เขาหลงไป และเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพระเจ้าของเขาเสียเพื่อไปเล่นชู้ ๑๓ เขาถวายสัตวบูชาอยู่ที่ยอดภูเขาและทำสักการบูชาเขาอยู่ที่เนินเขา ได้ต้นโอ๊ก ต้นไค้และต้นเอลม์ เพราะว่าร่วมไม้เหล่านี้เย็นดี เพราะฉะนั้นธิดาทั้งหลายของเจ้าจึงจะเล่นชู้และเจ้าสาวทั้งหลายจึงจะล่วงประเวณี ๑๔ เมื่อธิดาทั้งหลายของเจ้าเล่นชู้ เราก็ไม่ลงโทษ หรือเมื่อเจ้าสาวของเจ้าล่วงประเวณี เราก็ไม่ลงโทษ เพราะผู้ชายเองก็หลงไปกับหญิงแพศยา และทำสักการบูชากับหญิงโสเภณี ดังนั้นชนชาติที่ไม่มีความเข้าใจ จะมาถึงความพินาศ ๑๕ อิสราเอลเอ๋ย ถึงเจ้าจะเล่นชู้ก็อย่าให้ยูดาห์มีความผิด อย่าเข้าไปในเมืองกิลกาลหรือขึ้นไปยังเบธาเวน และอย่าปฏิญาณว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นฉันใด” ๑๖ เพราะว่าอิสราเอลนั้นเสื่อมถอยเหมือนวัวสาว ที่เสื่อมลง บัดนี้พระเยโฮวาห์จะทรงเลี้ยงเขาดู เลี้ยงแกะในทุ่งกว้าง ๑๗ เอฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ปลอญเขาแต่ลำพัง ๑๘ เครื่องดื่มของเขากลายเป็นน้ำเปรี้ยว เขาก็ปลอญตัวไปเล่นชู้เสมอ ผู้ครอบครองของเขาแสดงความรักด้วยความน่าละอาย ดังนั้นจงให้ ๑๙ ลมพายุเอาปีกห่อเขาไว้ เขาจะอดสูเพราะสัตวบูชาทั้งหลายของเขา

อิสราเอลไม่กลับใจ

๑ โอ ปุโรหิตทั้งหลาย จงฟังข้อนี้ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงสดับ โอ ราชวงศ์กษัตริย์ จงเงี่ยหูฟัง เพราะเจ้าทั้งหลายจะต้องถูกพิพากษา เพราะเจ้าเป็นกับอบอยู่ที่เมืองมิสปาห์ และเป็นชายกางอยู่ที่เมืองทาโบร์ ๒ พวกกบฏได้ผูกพันให้ลึก แม้ว่าเราได้ติสอนเขาเหล่านั้นทั้งหมด ๓ เรารู้จักเอฟราอิมและอิสราเอลก็มิได้ปิดบังไว้จากเรา โอ เอฟราอิมเอ๋ย เจ้าเล่นชู้ อิสราเอลก็เป็นมลทิน ๔ การกระทำของเขาไม่ยอมให้เขากลับไปยังพระเจ้าของเขา เพราะจิตใจที่เล่นชู้อยู่ในตัวเขา เขาก็ไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ ๕ ความเยอหยิ่งของอิสราเอลก็ปรากฏเป็นพยานที่หน้าเขาแล้ว อิสราเอลและเอฟราอิมจึงจะสะดุด

เพราะความชั่วช้าของตน ยูดาห์ก็จะพลอยล้มคว่ำไปกับเขาทั้งหลายด้วย ^๖ เขาจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์ ด้วยนำเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวไป แต่เขาจะหาพระองค์ไม่พบ พระองค์ทรงจากเขาไปแล้ว ^๗ เขาได้ทรยศต่อพระเยโฮวาห์ เพราะเขาเกิดลูกนอกกริต บัดนี้วันขึ้นค่ำจะผลาญเขาเสียพร้อมกับ ไร่ นา ของเขา ^๘ จงเป่าแตรทองเหลือง ขนาดเล็ก ที่ในกิเบอาห์ จงเป่าแตรที่ในรามมาห์ จงร้องตะโกนที่เบธาเวน โอ เบนยามินเอ๋ย มีคนตามหาเจ้า ^๙ ในวันแห่งการห้ามปราม นั้นเอฟราอิมจะรกร้าง เราได้ประกาศท่ามกลางตระกูลต่างๆ ของอิสราเอลให้ทราบถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ^{๑๐} เจ้านาย ของ ยูดาห์ได้กลายเป็นเหมือนคนที่ย้ายหลักเขต ดังนั้นเราจะเทพูโรธของเราเหนือเขาให้เหมือนอยู่วงเทหน้า ^{๑๑} เอฟราอิมถูกบีบบังคับ และถูกขยี้ด้วยการทำโทษ เพราะเขาได้ตั้งจิตตั้งใจติดตามบัญญัตินั้น ^{๑๒} เพราะฉะนั้นเราจะเป็นเหมือนตัวมอดต่อเอฟราอิม และเป็นเหมือนสิ่งผุดต่อวงศ์วานยูดาห์ ^{๑๓} เมื่อเอฟราอิมเห็นความเจ็บป่วยของตน และยูดาห์เห็นบาดแผลของตน เอฟราอิมก็ไปหาคนอัสซีเรีย และส่งคนไปหา กษัตริย์เยเรบ แต่ท่านก็ไม่สามารถจะรักษาเจ้าหรือรักษาบาดแผลของเจ้าได้ ^{๑๔} เพราะเราจะเป็นเหมือนสิ่งโตต่อเอฟราอิม และเป็นเหมือนสิ่งโตหนุ่มต่อวงศ์วานของยูดาห์ เราคือเรานี้แหละ จะฉีกแล้วก็ไปเสีย เราจะลากเอาไป และใครจะช่วยก็ไม่ได้ ^{๑๕} เราจะกลับมายังสถานที่ของเราอีกจนกว่าเขาจะยอมรับความผิดของเขา และแสวงหาหน้าของเรา เมื่อเขารับความทุกข์ร้อน เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันขันแข็ง

บางคนในอนาคตจะแสวงหาพระเจ้า

๖ ^๑“มาเถิด ให้เรากลับไปหาพระเยโฮวาห์ เพราะ ว่า พระองค์ ทรง ฉีก และ จะ ทรง รักษาเราให้หาย พระองค์ทรงโอบยิตี และ จะ ทรง พันบาดแผล ให้ แก่ เรา ^๒อีกสองวันพระองค์จะทรงฟื้นฟูเราขึ้นใหม่ พอถึงวันที่สามจะทรงยกเราขึ้น เพื่อเราจะดำรงชีวิตอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ ^๓แล้วเราก็จะรู้ถ้าเราพยายามรู้จักพระเยโฮวาห์ การที่พระองค์เสด็จออกก็เตรียมไว้ดูจยามเช้า พระองค์จะเสด็จมาหาเราอย่างห้าฝน ดังฝนชุกปลายฤดูกับต้นฤดูที่รดพื้นแผ่นดิน”

ความรักของพระเจ้าที่อยู่ถาวร

^๑โอ เอฟราอิมเอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าดี โอ ยูดาห์เอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าหนอ ความดีของเจ้าเหมือนเมฆในยามเช้า เหมือนนอย่างน้ำค้างที่หายไปแต่เช้าตรู่ ^๒ฉะนั้นเราจึงให้ผู้พยากรณ์แกะสลักเขา เราประหารเขาเสียด้วยคำพูดจากปากของเรา การพิพากษาต่อเจ้าก็ออกไปอย่างแสงสว่าง ^๓เพราะเราประสงค์ความเมตตาไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา เราประสงค์ความรู้ในพระเจ้ายิ่งกว่าเครื่องเผาบูชา ^๔แต่พวก เขา ตั้ง มนุษย์ได้ละเมิดพันธสัญญา ที่นั้นเขาทรยศต่อเรา ^๕กิเลอาด เป็นเมืองของ คนกระทำความชั่วช้า และเประอะเปเอนไปด้วยโลหิต ^๖อย่างกองโจร ชุ่มค้อยดักคนฉันทใจ พวกปุโรหิตก็ชุ่มค้อยฉันทัน เขายินยอมกระทำความผิดกรรมตามทาง เขาทำการลามก ^๗เราเห็นสิ่งน่าสยดสยองในวงศ์วานอิสราเอล การเล่นชู้ของเอฟราอิมก็อยู่ที่นั่น อิสราเอลเป็นมลทิน ^๘โอ ยูดาห์เอ๋ย เจ้าก็เหมือนกันด้วยฤดูเกี่ยวก็กำหนดไว้ให้เจ้าแล้ว เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรา กลับสู่สภาพเดิมจากการเป็นชเลย

คำพยากรณ์เรื่องการทำลายอิสราเอล

๗ ^๑เมื่อเราจะรักษาอิสราเอลให้หาย ความชั่วช้า ของ เอ ฟ รา อิม ก็ เผย ออก ทั้ง การกระทำที่ชั่วร้ายของสะมาเรียก็แดงขึ้น เพราะว่าเขาทุจริต ขโมยก็ หักเข้ามา ช่างโน และ กองโจรก็ ปล้น อยู่ข้าง นอก ^๒แต่ เขามีได้พิจารณาในใจว่า เราจดจำการกระทำที่ชั่วทั้งหมดของเขาได้ บัดนี้การกระทำของเขา ห้อมล้อม เขาไว้แล้ว การเหล่านี้อยู่ต่อหน้าเรา ^๓เขากระทำให้กษัตริย์ขึ้นขมยินดีด้วยความชั่วร้ายของเขา กระทำให้เจ้านายพอใจด้วยการมุสาของเขา ^๔เขาเป็นคนลวง ประเวณี ทุก คน เขา เป็น เตอาอบ ที่ ร้อน ชึ่งข้าง ทำขนม หยุด เร่ง ให้ ร้อน แล้ว ตั้งแต่ เขา จะ ต้อง นวด แบ่ง จน แบ่ง จะ พู ขึ้น ^๕ในวันฉลองกษัตริย์ของเรา พวกเจ้านายทำให้พระองค์ป่วยด้วยขวดเหล้าองุ่น กษัตริย์ทรงเหยียดพระหัตถ์ออกพร้อมกับคนขี้เยาะเย้ย ^๖ใจ ของ เขา ก็ ร้อน ด้วย การ ชุ่ม ดัก ทำร้าย เหมือนเตาอบ ตลอดคืนข้างทำขนมของเขาก็ หลับ อยู่ พอ ถึง รุ่ง เช้า ก็ พลุ่ ง ออก มา อย่าง กับ เปลวเพลิง ^๗ทุก คน ก็ ร้อน อย่าง กับ เต

อบ และเขมือนับผู้ครอบครองทั้งหลายของเขา กษัตริย์ทั้งสิบของเขา ก็ล้มลง แต่ไม่มีใครทำมกลางพวกเขาที่ร้องถึงเรา ^๘เอฟราอิม เอาตัวเข้าไปกับชนชาติทั้งหลาย เอฟราอิม เป็นขนมปังที่มีได้พลิกกลับ ^๙คนต่างดาวก็กินแรงของเขา และเขาก็ไม่รู้ตัว ผมของเขาก็หึ่งงปรายแล้ว และเขาก็ไม่รู้ตัว ^{๑๐}ความเยือกหยิ่งของอิสราเอลเป็นพยานที่หน้าเขาแล้ว เขาก็ยังไม่กลับไปหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเขา เขามีเรื่องทั้งหมดเช่นนี้ เขาก็มิได้แสวงหาพระองค์ ^{๑๑}เอฟราอิมเป็นเหมือนนกเขาโง่เขลาและไร้ความคิด ร้องเรียกอียิปต์ วิ่งไปหาอัสซีเรีย ^{๑๒}เมื่อเขาไป เราจะกางข่ายของเราออกคลุมเขา เราจะตั้งเขาลงมาเหมือนดักนก ในอากาศ เราจะลงโทษเขาตามที่ขมขื่นจนได้ยินแล้ว ^{๑๓}วิบัติแก่เขา เพราะเขาได้หลงเงินไปจากเรา ความพินาศจงมีแก่เขา เพราะเขาได้ละเมิดต่อเรา แม้ว่าเราได้ไถ่เขาไว้แล้ว เขาก็ยังพุดมุสาเรื่องเรา ^{๑๔}เขามิได้ร้องทุกข์ต่อเราจากใจจริงของเขาเมื่อเขาคำครวญอยู่บนที่นอนของเขา เขาขมขื่นกันเพื่อขอข้าวและขอนำอู่น และเขากบฏต่อเรา ^{๑๕}แม้ว่าเราจะไถ่ฝึกและเพิ่มกำลังแขนให้เขา เขาก็ยังคิดทำร้ายต่อเรา ^{๑๖}เขากลับไป แต่ไม่กลับไปหาพระองค์ผู้สูงสุด เขาเป็นคนธนูที่ลออก ลวง เจ้าชายของเขาจะล้มลงด้วยดาบเพราะลึนที่โศกของเขา เรื่องนี้จะเป็นเรื่องที่ให้เขาเย้ยหยันกันในแผ่นดินอียิปต์

**รูปลูกวัวทองคำของเยโรโบอัม
นักการพิพากษามาสู่อิสราเอล**

๘ ^๑จงจรดตรวไว้ที่ปากของเจ้า เพราะว่า เขาจะมาดั่งนกอินทรีเหนือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา และละเมิดราชบัญญัติของเรา ^๒อิสราเอลจะร้องทุกข์ต่อเราว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รู้จักพระองค์” ^๓อิสราเอลได้ทอดทิ้งสิ่งที่ดีเสียแล้ว ตูตตุจะไล่ติดตามเขา ^๔เขาทั้งหลายได้แต่งตั้งกษัตริย์ แต่ไม่ใช่โดยเรา เขาทั้งหลายตั้งเจ้านาย แต่เราไม่รู้เรื่องเลย พวกเขาได้สร้างรูปเคารพทั้งหลายด้วยเงินและทองคำของเขา เพื่อพวกเขาจะถูกตัดขาดออกเสีย ^๕โอ สะมาเรียเอ๋ย รูปลูกวัวของเจ้าได้ทิ้งเจ้าเสียแล้ว ความกริ้วของเราพุ่งขึ้นต่อเขา

อีกนานสักเท่าใดหนอเขาจึงจะบริสุทธิ์กันได้ ^๖เพราะรูปหล่ออันนี้ ได้มาจากอิสราเอล ช่างเป็นผู้ทำขึ้น รูปนั้นจึงมิได้เป็นพระเจ้า รูปลูกวัวของสะมาเรียจะต้องถูกทุบให้เป็นชิ้นๆ ^๗เพราะว่าเขาหว่านลม เขาจึงต้องเกี่ยวลมหมุน ต้นข้าวไม่มีรวง จะไม่เกิดข้าวสำหรับทำแป้ง ถึงจะเกิด คนต่างดาวก็เอาไปกิน ^๘อิสราเอลถูกกลืนไปหมดแล้ว เต็มที่นืออยู่ที่มกลาง ประชาชาติทั้งหลาย เป็นเหมือนภาชนะไร้ความพึงพอใจ ^๙เขาทั้งหลายขึ้นไปหาอัสซีเรียตั้งลาป่าที่ห้องเทียวยอยู่ลำพัง เอฟราอิมได้จ้างคนรักมา ^{๑๐}เออ แม้ว่าเขาจ้าง ประชาชาติอื่นมา ไม่ช้าเราจะต้อนรับเขาให้รวมกัน เขาจะเป็นทุกข์เล็กน้อย เรื่องภาระของกษัตริย์จอมเจ้านาย ^{๑๑}เพราะเหตุเอฟราอิมได้ก่อสร้างแท่นบูชาเพิ่มขึ้นเพื่อบาป แท่นบูชาเหล่านั้นก็กลับกลายเป็นแท่นเพื่อบาปให้เขา ^{๑๒}ถึงเราได้เขียนราชบัญญัติไว้ให้สักหมิ่นข้อ เขาก็ถือว่าเป็นเพียงของแปลก ^{๑๓}ส่วนเครื่องสัตวบูชาที่ถวายแก่เรา นั้น เขาถวายเนื้อและรับประทานเนื้อนั้น แต่พระเยโฮวาห์มิได้พอพระทัยในตัวเขา บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา และจะทรงลงโทษเขาเพราะบาปของเขา เขาจะกลับไปยังอียิปต์ ^{๑๔}เพราะว่าอิสราเอลได้ลืมนพระผู้สร้างของตนเสียแล้ว จึงสร้างวิหารขึ้นหลายแห่ง และยูดาก็ทวีจำนวนเมืองที่มีกำแพงขึ้นอีก แต่เราจะส่งไฟมายังเมืองเหล่านี้ของเขา และไฟจะเผาผลาญปราสาทของเมืองเหล่านั้นเสีย

**อิสราเอลจะมีมดลูกที่แท้งบุตร
และหัวนมที่เหี่ยวแห้ง**

๙ ^๑โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าเปรมปรีดีไป อย่าเปรมปรีดีอย่างชนชาติทั้งหลายเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเล่นชู้นอกใจพระเจ้าของเจ้า เจ้าทั้งหลายรัก ค่ำสินจ้างของหญิงแพศยาตามบรรคาลาน นวดข้าว ^๒แต่ลานนวดข้าว และบ่อย่ำอู่นจะไม่พอเลี้ยงเขา และนำอู่นใหม่ก็จะขาดไป ^๓เขาทั้งหลายจะไม่ได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพระเยโฮวาห์ แต่เอฟราอิมจะกลับไปยังอียิปต์ เขาจะรับประทานอาหารไม่สะอาดอยู่ที่ในอัสซีเรีย ^๔เขาจะไม่ทำพิธีเทน้ำอู่นถวายพระเยโฮวาห์ เขาจะไม่กระทำให้พระองค์พอพระทัย เครื่องสัตวบูชาของเขาจะเป็นเหมือนขนมปัง

สำหรับไว้ทุกข์แก่เขา ผู้ใดรับประทานก็จะมิมลทิน เพราะว่าชนมบั๋งสำหรับจิตวิญญาณของเขาจะไม่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ๕ เจ้าจะทำอะไรกันเมื่อถึงวันเทศกาล และในวันเทศกาลของพระเยโฮวาห์ ๖ เพราะดูเถิด เขาหนีไปหมดแล้ว เพราะเหตุความพิสดาร อียิปต์จะรวบรวมเขาไว้ เมืองเมมฟิสจะฝังเขา ต้นตำแยจะยึดสิ่งประเสริฐที่หว่าด้วยเงินของเขาไว้เสีย ต้นหนามจะงอกขึ้นในเต็นท์ของเขา ๗ วันลงโทษมาถึงแล้ว และวันที่จะทดแทนก็มาถึงแล้ว อิสราเอลจะรู้เรื่อง ผู้พยากรณ์เป็นคนเขลาไปแล้ว ผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณก็บ้าไป เนื่องด้วยความชั่วช้าใหญ่ยิ่งของเจ้า และความเกลียดชังยิ่งใหญ่ของเจ้า ๘ ยามแห่งเอฟราอิมอยู่กับพระเจ้าของเรา แต่ผู้พยากรณ์เป็นเหมือนกับของพรานตกนกอยู่ ตามทางของเขาทั่วไปหมด และความเกลียดชังอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเขา ๙ เขาเสื่อมทรามลึกลงไปในความชั่วอย่างมากมายดังสมัยเมืองกิเบอาห์ พระองค์จึงจะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา พระองค์จะทรงลงโทษเพราะบาปของเขา ๑๐ เราพบ อิสราเอล เหมือนพบ ผลองุ่นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เราพบ บุรุษพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเหมือนพบผลมะเดื่อรุ่นแรก ที่ต้นมะเดื่อเมื่อออกในฤดูแรก แต่เขาไปหาพระบาอัลเปโอรี และถวายตัวของเขาไว้ แต่สิ่งอันน่าอดสูนั้น และกลายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอย่างสิ่งที่เขารักนั้น ๑๑ สำหรับเอฟราอิม สง่าราศีของเขาที่จะบินไปเหมือนอย่างนก ไม่มีการคลอด ไม่มีการมีท้อง ไม่มีการตั้งครรรภ์ ๑๒ ถึงแม้ว่าเขาจะเลียงลูกไว้ได้จนโต เขาก็จะพรากเขาไปเสียจนไม่เหลือสักคนเดียว เออ วิบัติแก่เขา เมื่อเราพรากจากเขาไป ๑๓ เอฟราอิมนั้น ดังที่เราเห็นเมืองไทระ ก็ปลุกไว้ในสถานที่ที่ถูกใจ แต่เอฟราอิมต้องนำลูกหลานของตนไปมอบให้ชาติกร ๑๔ โอ พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอประทานแก่เขา พระองค์จะประทานอะไรแก่เขา ขอประทานมดลูกที่แท่งบุตรและหัวนมที่เหี่ยวแห้งแก่เขาทั้งหลาย ๑๕ ความชั่วของเขาทุกอย่างอยู่ในกิลกาล เราได้เกลียดชังเขา ณ ที่นั้น เราจะขับเขาออกไปจากนิเวศของเรา เพราะความชั่วร้ายแห่งการกระทำของเขา เราจะไม่รักเขาอีกเลย เจ้านายทั้งสินของเขาก็ล้วนแต่คนกบฏ ๑๖ เอฟราอิมถูกทำลายเสียแล้ว ราก

ของเขาก็เหี่ยวแห้งไป เขาทั้งหลายจะไม่มิมผลอีก เออ แม้ว่าเขาจะเกิดลูกหลาน เราก็จะมาผู้บังเกิดจากครรรภ์ซึ่งเป็นที่รักของเขาเสีย ๑๗ พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเหวี่ยงเขาทิ้งไป เพราะเขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระองค์ เขาจะเป็นคนพเนจรอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย

การลงโทษอิสราเอล

๑ อิสราเอล เป็น เถา องุ่น ที่ เปล่า
 ๑๐ ประโยชน์ ซึ่ง เกิด ผล สำหรับ ตัว
 เขาเอง เกิดผลมากขึ้นเท่าใด ยิ่งสร้างแท่น
 บูชา มาก ขึ้นเท่านั้น เมื่อ ประเทศ ของ เขา
 เฟื่องฟู ขึ้น เขาก็ยิ่ง ให้ เสาคัดดีสิทธิของเขา
 เจริญขึ้น ๒ จิตใจของเขาเทียมเท็จ บัดนี้เขา
 จึงต้อง ทนรับ โทษของความผิด พระองค์จะ
 ทรงพัง แท่นบูชาของเขาลง และทำลายเสาคัด
 ดีสิทธิของเขาเสีย ๓ คราวนี้เขาจะพูดเป็น
 แน่ว่า “เราไม่มีกษัตริย์ เพราะเราไม่ยำเกรง
 พระเยโฮวาห์ หากเรามีกษัตริย์ ท่านจะ
 ทำประโยชน์อะไรให้แก่เราบ้าง” ๔ เขาพูด
 ฟล่อยๆ เขาทำพันธสัญญาด้วยคำปฏิญาณ
 ลมๆ แล้งๆ การพิพากษาจึงงอกงาม ขึ้น มา
 เหมือน ดีหมี อยู่ใน ร่อง รอย ไถ ที่ ใน ทุ่ง นา
 ๕ ชาวสะมาเรียจะหวาดกลัวเพราะเหตุลูกวัว
 ที่เบธาเวน คนที่นั้นจะไว้ทุกข์เพราะรูปนิน
 และปฏิมากรรูปไร้หิตของที่นั้นซึ่งเคยชื่นชม
 ยินดีกับรูปนินก็จะพิลาปร่ำไห้ เพราะเหตุสง่า
 ราศีที่หมดไป จาก รูป นิน ๖ เออ รูปเคารพ
 นั้นเอง ก็ จะ ต้อง ถูก นำ ไป ยัง อัสซีเรีย เป็น
 บรรณาการแก่กษัตริย์เยเรบ เอฟราอิมจะ
 ได้รับความอัปยศ และอิสราเอลจะรู้สึกอับอาย
 ขายหน้า เหตุแผนการ ของ เขา ๗ สำหรับ สะ
 มาเรีย กษัตริย์ ของ เขา จะ มลาย ไป เหมือน
 ฟอง ที่ ลอย อยู่ บน ผิว น้ า ๘ ปุชนิยสถานสูง
 ของ เมือง อาเว น อันเป็นบาป ของ อิสราเอล
 จะ ต้อง ถูก ทำลาย ต้นไม้ ที่มี หนาม และ ผัก
 ที่มี หนาม จะ งอก ขึ้น บน แท่น บูชา ของ เขา
 เขาจะ ร้องบอก กับ ภู เขา ว่า “จงปกคลุมเรา
 ไว้” และ ร้องบอก เนิน เขา ว่า “จงล้มทับเรา
 เถิด” ๙ โอ อิสราเอล เอ๋ย เจ้าได้กระทำบาป
 ตั้งแต่สมัยกิเบอาห์ เขายังหยัดอยู่อย่างนั้น
 สงคราม ในกิเบอาห์ไม่มาทันลูกหลานแห่ง
 ความชั่วช้า ๑๐ เราประสงค์จะลงโทษพวกเขา
 ชนชาติ ทั่ว หลาย จะ ประชุม กัน สู้ เขา เมื่อ
 เขามัดตัวเองไว้ในรอยไถสองแถวของเขา

๑๑ เอฟราอิมเป็นวัยรุ่นที่ได้รับการสอน มันชอบนวดข้าว เราจึงหวงคอดินงามของมันไว้ แต่เราจะเอาเอฟราอิมเข้าเทียมแอก ยูดาห์ก็ต้องไถ ยาโคบต้องคราดสำหรับตนเอง ๑๒ จงหวานความชอบธรรมไว้สำหรับตัว จงเกี่ยวผลของความชอบเมตตา เจ้าจงไถดินที่ร้างอยู่ เพราะเป็นเวลาที่ จะ แสงหาพระเยโฮวาห์ จนกระทั่ง พระองค์ จะ เสด็จ มา โปรย ความชอบธรรมลงให้แก่เจ้า ๑๓ เจ้าทั้งหลายได้ไถความชั่วมาแล้ว เจ้าทั้งหลายได้เกี่ยวความ ชั่ว ชั่ว เจ้า ได้รับ ประทานผล ของ การ มุสา ด้วยเหตุว่าเจ้าวางใจในทางของเจ้าและในจำนวนพลรบของเจ้า ๑๔ เหตุฉะนั้นเสียงสงครามจึงจะเกิดขึ้นท่ามกลางชนชาติของเจ้า ป้อมปราการทั้งสี่ของเจ้าจะถูกทำลายอย่าง กับ กษัตริย์ ซัด มัน ทำลาย เมือง เบ ธาร์เบล ในวันสงคราม พวกแม่ถูกฟาดลงอย่าง ยับเยินพร้อมกับลูกของนาง ๑๕ เมืองเบธเอลจะกระทำแก่เจ้าเช่นนี้แหละเพราะความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งของเจ้า ในรุ่งเช้าวันหนึ่งกษัตริย์อิสราเอลจะถูกตัดขาดเสียหมดสิ้น

**ความรักของพระเจ้าสำหรับ
ชนชาติอิสราเอลผู้ไม่มีบิดา**

๑๑ ๑ ครั้ง เมื่อ อิสราเอล ยัง เด็ก อยู่ เรา ก็ รัก เขา เรา ได้ เรียก บุตรชาย ของ เรา ออก มา จาก ประเทศ อียิปต์ ๒ พวก เขา ยิ่ง เรียก เขามากเท่าใด เขาก็ยิ่ง ออก ไป ห่าง จาก พวก เขา มากเท่า นั้น เขา ถวาย สัตว์ บูชา แก่ พระ บาอัล และ เผา เครื่อง หอม ถวาย แก่ รูป เคารพ สลัก อยู่ เรื่อย ไป ๓ แต่ เรา นี้ แหละ สอน เอฟราอิม ให้ เติบ เรา อุ้ม เขา ทั้ง หลาย ไว้ แต่ เขา หา ทราบ ไม่ ว่า เรา เป็น ผู้ รักษา เขา ให้ หาย ๔ เรา จูง เขา ด้วย สาย แห่ง มนุษยธรรม และ ด้วย ปลอก แห่ง ความ รัก เรา เป็น ผู้ ถอด แอก ที่ ขากรรไกร ของ เขา ออก และ เรา ก็ มลง เลียง เขา ๕ เขา จะ ไม่ กลับ ไป ยัง แผ่น ดิน อียิปต์ แต่ อัสซีเรีย จะ เป็น กษัตริย์ ของ เขา เพราะ เขา ปฏิเสธ ไม่ ยอม กลับ มา ๖ ดาบ จะ รุกราน บรรดา หัวเมือง ของ เขา ทำลาย กิ่ง ก้าน หลาย ของ เขา เสีย และ กลืน กิน เขา เสีย เพราะ แผนการ ของ เขา ๗ ประชาชน ของ เรา ไน้ม ไป ใน ทาง เห็น ห่าง จาก เรา ถึง แม้ พวก เขา เรียก เขา ทั้ง หลาย ให้ มาหา พระองค์ ผู้ สูง สุด ไม่มี ใคร ยอม ยก ย่อง พระองค์ ๘ เอฟราอิม เอ๋ย เรา จะ ปลอย เจ้า ได้อย่างไร อิสราเอล เอ๋ย เรา จะ

โยนเจ้าไปให้ผู้อื่นได้อย่างไร เราจะปลอยเจ้าให้เหมือนเมืองอัทมาได้อย่างไร เรากะระทำเจ้าให้เหมือนเมืองเศโบอิมได้อย่างไร จิตใจของเราปั่นป่วนอยู่ภายใน ความเอ็นดูของเรา ก็ คูก รุน ขึ้น ๙ เรา จะ ไม่ ลง อาชญา ตาม ที่ เรา รว จิต เรา จะ ไม่ กลับ ไป ทำลาย เอฟราอิมอีก เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ เราเป็นผู้บริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเจ้า เราจะไม่เข้าไปในเมือง ๑๐ เขาทั้งหลายจะติดตามพระเยโฮวาห์ไป ผู้ซึ่งมีสิงหนาทตั้งราชสีห์เออ พระองค์จะทรงเปล่งพระสิงหนาท และ บุตร ทั้ง หลาย ของ พระองค์ จะ ตัว สิ้น สะ ท้าน มา จาก กิ ตตะ วัน ตก ๑๑ เขาจะตัวสิ้นสะท้านมาเหมือนวิหคจากอียิปต์ และเหมือนนกเขาจากแผ่นดินอัสซีเรีย เราจะให้เขากลับไปบ้านของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ๑๒ เอฟราอิมได้กั้นล้อมเราไว้ด้วยความมุสา และ วงศ์วานอิสราเอลล้อมเราด้วยเล่ห์ลวง แต่ ยูดาห์ยังปกครองอยู่กับพระเจ้าและสัตย์ซื่ออยู่กับพวกวิสุทธิชน

**พระเจ้าทรงประสงค์ให้
อิสราเอลกลับมาหาพระองค์**

๑๒ ๑ เอฟราอิม เลียง ตน ด้วย ลม และ ตาม หาลม ตะวัน ออก อยู่ วัน ยัง คำ เขา ทวี ความ มุสา และ การ รกร้าง เขา ทำ พันธ สัญญา กับ อัส ซีเรีย และ ขน เขา นำ มิน ไป ให้ อียิปต์ ๒ พระเยโฮวาห์ทรงมีคตกับยูดาห์และจะลงโทษยาโคบตาม การประพடுத்த ของ เขา และ จะ ทรง ทดแทน เขา ตาม การกระทำ ของ เขา ๓ ใน ครรภ์ ของ มารดา เขา ยึด สัน ท้ำ พิ ขาย ของ เขา และ โดย กำลัง ของ เขาเอง เขา จึง มี อำนาจ กับ พระเจ้า ๔ เออ เขามีอำนาจเหนือทูตสวรรค์และมีชัย เขาร้องไห้และวิงวอนต่อพระองค์ เขาพบพระองค์ที่เบธเอล และ พระองค์ ตรัส สนทนา กับ เรา ที่ นั้น ๕ คือ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งพลโยธา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ระลึกของเขา ๖ เหตุฉะนั้นเจ้าจงกลับมาหาพระเจ้าของเจ้า ยึดความเมตตาและความยุติธรรมไว้ให้มัน และ รอคอย พระเจ้าของเจ้าอยู่เสมอ ๗ เขาเป็นพ่อค้า ในมือของเขามีตราขี้น้อย เขารักที่จะบีบบังคับ ๘ เอฟราอิมได้กล่าวว่า “แท้จริงข้าพเจ้าเป็นคน มั่งมี ข้าพเจ้าหาทรัพย์เพื่อตนเอง ใน การกระทำทั้งหลายของข้าพเจ้า เขาจะไม่พบความชั่วช้าที่นับว่าเป็นความบาปได้” ๙ เรา

คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์ เราจะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในเต็นท์อีก ดังในสมัยที่มีเทศกาลเลี้ยงตามกำหนด ๑๐ เราได้พูดทางบรรดาผู้พยากรณ์แล้ว เราให้เกิดนิมิตมากขึ้น เราให้คำอุปมาโดยทางการรับใช้ของผู้พยากรณ์ ๑๑ มีความชั่วช้าในกิเลอาดหรือ แนนอนเขาทั้งหลายก็เป็นอนิจจัง เขาเอาวัวผู้ถวายบูชาในกิเลอาดเออ แทนบูชาของเขาที่จะเหมือนกองหินอยู่บนรอยไถในท้องนา ๑๒ ยาโคบหนีไปยังแผ่นดินอารัม อิสราเอลได้ทำงานเพื่อจะได้ภรรยาท่านเลี้ยงแกะเพื่อให้ได้ภรรยา ๑๓ พระเยโฮวาห์ทรงนำคนอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง พระองค์ทรงรักษาเขาไว้โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง ๑๔ เอฟราอิมกระทำให้พระองค์ทรงพิโรธอย่างขมขื่น ดังนั้นพระองค์ทรงปล่อยให้เลือดของเขาติดอยู่กับเขา และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสนองเขาด้วยความอับยศซึ่งเขาให้ตกกับพระองค์

พระเจ้าทรงลงโทษอิสราเอล

๑๓ เมื่อเอฟราอิมพูดด้วยตัวสัน เขาได้ยกย่องตัวเองในอิสราเอล แต่เมื่อเอฟราอิมได้กระทำผิดด้วยพระบาอัล เขาก็ตาย ๒ เดียวนี้ เขายังทำบาปมากขึ้น และสร้างรูปหล่อไว้สำหรับตัวเป็นรูปเคารพที่สร้างด้วยเงินตามความคิดของเขาเอง เป็นงานของช่างที่สร้างขึ้นทั้งนั้น เขากล่าวว่า “สำหรับคนที่ถวายสัตวบูชาแต่สิ่งเหล่านี้จงให้เขาจบุรูปลูกวัว” ๓ เพราะฉะนั้นเขาจึงเหมือนหมอกในเวลาเช้า หรือเหมือนน้ำค้างที่หายไปตั้งแต่เช้า เหมือนแกลบที่ลมหมุนพัดไปจากลานนวดข้าว หรือเหมือนควันที่ออกมาจากช่องลม ๔ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์ เจ้าทั้งหลายไม่รู้จักพระอื่นนอกจากเรา เพราะไม่มีผู้ช่วยอื่นใดนอกจากเรา ๕ เรานี้แหละที่คุ้นเคยกับเจ้าที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่กันดารน้ำ ๖ เมื่อเขาได้รับประทานเต็มคราบแล้ว เขาก็อิมหน้า และจิตใจของเขาก็ผยองขึ้น เพราะฉะนั้นเขาจึงลืมนเราเสีย ๗ ดังนั้นเราจึงเป็นเหมือนสิงโตต่อเขา และเราจะข่มคอยอยู่ตามทางอย่างเสือดาว ๘ เราจะตะครุบเขาอย่างกับแม่หมีที่ถูกพรากรูก เราจะฉีกอกของเขาและจะกินเขาเสียทีนั้นอย่างสิงโตสัตว์ป่าที่จะฉีกเขา

อิสราเอลได้กลับใจเสียใหม่

๔ โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ทำลายตัวเอง แต่เราช่วยเจ้าได้ ๑๐ เราประสงค์เป็นกษัตริย์ของเจ้า กษัตริย์อื่นๆที่สามารถช่วยเจ้าในเมืองทั้งหลายของเจ้าอยู่ที่ไหน และผู้ปกครองของเจ้าอยู่ที่ไหน คือพวกเหล่านั้นที่เจ้าได้กล่าวเรื่องเขาว่า “ขอตั้งกษัตริย์และเจ้านายไว้ให้แก่ข้าพเจ้า” ๑๑ เพราะความกริ้วของเรา เราจึงให้เจ้ามีกษัตริย์ และเพราะความโกรธของเรา เราจึงเอากษัตริย์นั้นไปเสีย ๑๒ ความชั่วช้าของเอฟราอิมก็พอไว้ บาปของเขาก็เก็บสะสมไว้ ๑๓ การเจ็บท้องเดือนให้เขาคลอดก็มาถึงเขา แต่เขาเป็นบุตรชายที่เขลา ด้วยว่าถึงเวลาแล้วเขาก็ไม่ยอมคลอดออกมา ๑๔ เราจะได้เขาให้พ้นอำนาจแดนคนตาย เราจะไถ่เขาให้พ้นความตาย โอ มัจจุราชเอ๋ย เราจะเป็นภัยพิบัติทั้งหลายของเจ้า โอ แดนคนตายเอ๋ย เราจะเป็นความพินาศของเจ้า การกลับใจเสียใหม่จะถูกบดบังไว้พันสายดาของเรา ๑๕ แม้ว่าเขาจะงองามขึ้นท่ามกลางพี่น้อง ลมตะวันออก คือลมของพระเยโฮวาห์จะพัดมา ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร และตานาของเขาจะแห้งไป และนำพของเขาก็จะแห้งผาก ลมนี้จะริบของมีค่าทั้งหมดเอาไปจากคลังของเขา ๑๖ สะมาเรียจะกลายเป็นที่รกร้าง เพราะเธอได้กบฏต่อพระเจ้าของเธอ เขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบ ทารกของเขาจะถูกจับโยนลงให้แหลกเป็นชิ้นๆ และหญิงมีครรภ์ก็จะถูกผ่าท้อง

การสารภาพและการกลับใจนำพระพรมา

๑๔ โอ อิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าสะดุดก็เพราะความชั่วช้าของเจ้า ๒ จงนำถ้อยคำมาด้วยและกลับมาหาพระเยโฮวาห์ จงทูลพระองค์ว่า “ขอทรงโปรดยกความชั่วช้าทั้งหมด ขอทรงพระกรุณารับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์จึงจะนำลูกวัวแห่งริมฝีปากของข้าพระองค์ทั้งหลายมาถวาย ๓ อัสชูรจะไม่ช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหมดจะไม่ซีมีมา ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่กล่าวต่อไปว่า ‘พระของเราทั้งหลาย’ แก่สิ่งที่มีมือของข้าพระองค์ได้สร้างขึ้น เพราะไว้ในพระองค์ลูกกำพร้าพ้อพบพระกรุณาคุณ” ๔ เราจะช่วยรักษาเขาให้หายจาก การกลับ

สัตย์ของเขา เราจะรักเขาทั้งหลายด้วย
เต็มใจ เพราะว่า ความกริ้วของเราหันไป
จากเขาแล้ว ๕ เราจะเป็นเหมือนน้ำค้างแก่
อิสราเอล เขาจะเบิกบานอย่างดอกบัว เขาจะ
หยั่งรากเหมือนเลบานอน ๖ กิ่งก้านของเขา
จะขยายออก เขาจะงามเหมือนต้นมะกอก
เทศ และจะมีกลิ่นหอมเหมือนเลบานอน
๗ เขาทั้งหลายที่อยู่ใต้ร่มเงาของเขาก็จะกลับ
มา เขาจะเจริญขึ้นเหมือนข้าว จะออกดอก
เหมือนเถาองุ่น และจะมีกลิ่นเหมือนน้ำองุ่น

แห่งเลบานอน ๘ เอฟราอิมจะกล่าวว่า “เรา
ต้องเกี่ยวข้องกับอะไรกับรูปเคารพต่อไป” เรา
เองได้ยืมเขาและคอยดูเขา เราเป็นเหมือน
ต้นสนสามใบเขียวสด และผลของเขาก็ได้
มาจากเรา ๙ ผู้ใดที่ฉลาด ก็ให้เขาใจสิ่งเหล่านี้
นี้เกิด ผู้ใดที่ช่างสังเกต ก็ให้เขารู้ เพราะว่า
พระมรรคาของพระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรง ผู้
ชอบธรรมทั้งหลายก็เดินในทางนี้ แต่ผู้ทรยศ
ก็สะดุดอยู่ในทางนี้

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

โยเอล

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ โยเอล

เกี่ยวกับโยเอลเองเรารู้เพียงแต่ว่าเขาเป็นบุตรของเปรุเอล และเขาพยากรณ์ในยูดาห์ประมาณปีก่อน ค.ศ. ๘๐๐ เขาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับเอลีชา ซึ่งเป็นก่อนสมัยที่อิสราเอลเป็นเชลย และอาจจะเป็นในสมัยเดียวกันกับ กษัตริย์โยอาซ เพราะเหตุว่าหนังสือ เล่มนี้ไม่ได้ออกชื่อของกษัตริย์ไม่ว่าเป็นภาคเหนือหรือภาคใต้ก็ตาม เขาอาจจะเขียนเล่มนี้ขึ้นในประเทศยูดาห์ในตอนที่เยโฮดาห์ (ผู้เป็นปุโรหิต) ครอบครองแทนโยอาซ ซึ่งยังเป็นเด็กอยู่ (๒ พศต ๒๕:๑)

เขาเขียนถึงเรื่องภัยพิบัติแห่งตกแต่นร่วร่วมกับ ผ่นแล้ง และได้ เปรียบเทียบ เรื่องนี้กับการพิพากษาใน “วันแห่งพระเยโฮวาห์” เขาเขียนถึงการบุกรุกแห่งอิสราเอล การฟื้นฟูในวันฟื้นเทศต เจนถึงช่วง “วันสุดท้าย” แห่งพระคัมภีร์ใหม่ (๒:๒๘-๓๑; กจ ๒:๑๔-๒๑) และอาณาจักร ๑๐๐๐ ปีของพระเยซู

๑ พระวณะ ของ พระเยโฮวาห์ ที่มาถึง

๑ โยเอล บุตรชายของเปรุเอล ว่าดังนี้ว่า ๒ ท่านผู้เฒ่าทั้งหลาย ขอจงฟังเรื่องนี้ ชาวแผ่นดินทั้งสี่น ขอจงเงี่ยหูฟัง สิ่งเหล่านี้เคยเกิดมาในสมัยของท่าน หรือเกิดมาในสมัยบรรพบุรุษของท่านบ้างหรือ ๓ จงบอกให้ลูกของท่านทราบ และให้ลูกบอกหลาน และให้หลานบอกเหลนอีกชั่วอายุหนึ่ง

ภัยพิบัติแห่งการสาปแช่งในยูดาห์

๔ สิ่งใดที่ตักแตนวัยเดินกินเหลือ ตักแตนวัยบินก็กินเสีย สิ่งใดที่ตักแตนวัยบินกินเหลือ ตักแตนวัยกระโดดก็กินเสีย สิ่งใดที่ตักแตนวัยกระโดดกินเหลือ ตักแตนวัยคลานก็กินเสีย ๕ เจ้าพวกซีมาเอ๋ย จงตื่นขึ้นและร้องไห้เถิด นักดื่มเหล้าองุ่นทุกคนเอ๋ย จงโอดครวญเถิด เพราะ ว่าน้ำองุ่นใหม่ถูกตัดขาดจากปากของเจ้าทั้งหลายแล้ว ๖ เพราะว่า ประชาชาติหนึ่งได้ขึ้น มาสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า เขามีทั้งกำลังมากและมีจำนวนนับไม่ถ้วน พันของมันเหมือนพันสิงโต เขียวของมันเหมือนเขียวสิงโต ผู้ยิ่งใหญ่ ๗ มัน

ได้ทำลายเถาองุ่นของข้าพเจ้าเสีย และได้ปอกเปลือกต้นมะเดื่อของข้าพเจ้า มันลอกเปลือกออกและโยนทิ้งเสีย กิ่งก้านก็ดูขาวโพลน ๘ จงโอดครวญอย่างหมิงพรหมจารีซึ่งคาดเอาด้วยผ้ากระสอบไว้ทุกข์ให้สามีของเธอที่ได้เมื่อวัยสาว ๙ รัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาได้ถูกตัดขาดเสียจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ปุโรหิตผู้ปรนนิบัติของพระเยโฮวาห์ก็โศกเศร้า ๑๐ นาก็ร้าง พื้นดินก็เศร้าโศก เพราะข้าพเจ้าถูกทำลายเสีย น้ำองุ่นใหม่ก็แห้งไปหมด น้ำมันก็ขาดมือไป ๑๑ โอชาวนาทั้งหลายเอ๋ย จงอับอายไปเถิด โอผู้แต่งเถาองุ่นเอ๋ย จงคร่ำครวญเนื่องด้วยข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ เพราะผลของนาก็ถูกทำลายไปหมด ๑๒ เถาองุ่นก็เหี่ยว ต้นมะเดื่อก็แห้งไป ต้นทับทิม ต้นอินทผลัม และต้นแอบบิล ต้นไม้ในนาทั้งสี่นั้นก็เหี่ยวไป เพราะความยินดีก็เหี่ยวไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ๑๓ ท่านปุโรหิตทั้งหลายเอ๋ย จงคาดเอา และโอดครวญ ท่านผู้ปรนนิบัติที่แทนบูชา จงคร่ำครวญ ท่านผู้ปรนนิบัติพระเจ้าของข้าพเจ้า จงเข้าไปสวมผ้ากระสอบนอนค้างคืนสักคืนหนึ่ง เพราะว่า รัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาได้ขาดไปเสียจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของท่าน ๑๔ จงเตรียมตัว ถี้ออดอาหาร จงเรียกประชุม อันศักดิ์สิทธิ์ จงรวบรวมบรรดาผู้ใหญ่และชาวแผ่นดินทั้งสี่น ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์

ปัญหาต่างๆประกาศถึงความยากลำบากในอนาคตและวันแห่งพระเยโฮวาห์

๑๕ อนิจจาหนอวันนั้น เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามาแล้ว วันนั้นจะมาเป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ๑๖ อาหารถูกตัดออกจากเบ้องหน้าสายตาของพวกเราแล้ว เออ ความมืดและความยินดีก็ขาดไปจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเราแล้ว มิใช่หรือ ๑๗ เมล็ดพืชก็เนาอยู่ในดิน ฉางก็กรร้าง ยิ่งก็หักพังลง เพราะว่าข้าวเหี่ยวแห้งไปเสียแล้ว ๑๘ สัตว์ทั้งหลาย ร้องครวญ ครางแล้ว หนอ ฝูงวัวก็งุนงง เพราะว่าไม่มีทุ่งหญ้าให้มัน ฝูงแกะก็อ่อนระอาไป ๑๙ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ เพราะว่าไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร และเปลวไฟได้ไหม้ต้นไม้นาเสียหมด

แล้ว ๒๐ ถึง แม้ว่าสัตว์ป่าก็ร้อง ทูล พระองค์ด้วย เพราะว่าน้ำให้ห้วยแห้งไป และไฟก็เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร

คำพยากรณ์เรื่องกองทัพ ของชนชาติทั้งหลาย

๒๐ จงเป่าแตรที่ไนโคโยน จงเปล่งเสียงปลุกบนภูเขาบริสุทธิ์ของ ข้าพเจ้า ให้ชาวแผ่นดินทั้งสี่ด้านตื่น เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์กำลังมาแล้ว ใกล้เข้ามาแล้ว ๒๒ เป็นวันแห่งความมืดและความมืดครึ้ม เป็นวันที่มีเมฆและความมืดทึบ ดูแสงสว่างยามเช้าที่แผ่ปกคลุมไปทั่วภูเขาทั้งหลาย ประชาชนจำนวนมากและมีกำลังยิ่ง ตั้งแต่สมัยโบราณก็ไม่เคยมีเหมือนอย่างนี้ และตั้งแต่บัดนี้ไปก็จะมีอีก ตลอดปี ทั้งหลาย ชั่วอายุ ๓๑ ไฟเผาผลาญอยู่ข้างหน้ามันทั้งหลาย และเปลวไฟไหม้อยู่ข้างหลัง แผ่นดินนั้นเหมือนสวนเอเดนก่อนหน้านั้นทั้งหลาย พอให้หลังมันไปแล้วก็เป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง ไม่มีอะไรจะรอดพ้น มันเลย ๔ ร้าง ของ มัน ทั้งหลายเหมือนร้างของพวกม้า มันจะวิ่งเหมือนกับม้าสงคราม ๕ เหมือนอย่างเสียงรถรบ มันจะเผ่นอยู่บนยอดเขา เหมือนเสียงแตกของเปลวไฟที่ไหม้ต่อข้าว เหมือนกองทัพอันเข้มแข็งแปรกระบวนเข้าสงคราม ๖ เมื่อชนชาติทั้งหลาย เห็น หน้า มัน ก็ จะ กระ สับ กระ ส่าย ไบหน้าทุกคนก็จะชืดเซียว ๗ มันทั้งหลายจะวิ่งเหมือนทหาร และปืนกำแพงเหมือนนักรบ ต่างก็จะเดินไปตาม ทาง ของ ตัว มัน จะ ไม่แตกแถวออกไป ๘ มันทั้งหลายจะไม่รวมกันเลย ต่างก็จะเดินอยู่ในทางของตน เมื่อมันตะลุยดาบ มันก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ ๙ มันจะกระโดดเข้าในเมือง มันจะวิ่งอยู่บนกำแพงเมือง มันจะปืนเข้าไปในบ้านเรือน มันจะเข้าไปทางหน้าต่างเหมือนกับโจร ๑๐ แผ่นดินโลกจะหวั่นไหวต่อหน้ามัน ฟาสุวรรณจะสั่นสะเทือน ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะมีมืดไป ดวงดาวจะอัปแสง

กองทัพของพระเจ้าจะทำลายศัตรู

๑๑ พระ เย โฮ วาห์ จะ ทรง ส่ง พระ สุรเสียงต่อหน้ากองทัพของพระองค์ เพราะค่ายของพระองค์ใหญ่โต ยิ่ง นัก ผู้ ที่ กระ ทำ ตาม พ ระ วาจะนะ ของ พระองค์ นั้น มี เดชานุภาพ มาก

เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นวันใหญ่โต และน่ากลัวยิ่งนัก ผู้ใดเล่าจะทนอยู่ได้

คนอิสราเอลส่วนหนึ่งกลับใจเสียใหม่

๑๒ พระ เย โฮ วาห์ ตรัสว่า “ตั้งนั้น เจ้าทั้งหลายจงกลับมาหาเราเสียเถียวนี้ด้วยความเต็มใจ ด้วยการอดอาหาร ด้วยการร้องไห้ และด้วยการโอดครวญ ๑๓ จง ฉีก ใจ ของ เจ้า มิใช่ฉีกเสื้อผ้าของเจ้า” จงหันกลับมาหาพระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ ท่าน ทั้ง หลาย เพราะว่าพระองค์ทรงทรมานด้วยพระคุณและทรงพระกรุณา ทรงกริ้วข้าและบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ ๑๔ ใครจะรู้ได้ พระองค์อาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย และ ทรง อำนาจ พระพรไว้คือให้มีธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาสำหรับถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านแล้ว ๑๕ จง เป่า แตร ที่ ไน โค โย น จง เตรียมตัว ถู ก อดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ ๑๖ จง รวบรวมบรรดาประชาชน จงชำระชุมนุมชนให้บริสุทธิ์ จงประชุมบรรดาผู้ใหญ่ จงรวบรวมเด็ก ๆ แม้ว่าเด็กที่ยังกินนม จงให้เจ้าบ่าวออกจากเรือนหอ และเจ้าสาวออกจากห้องของตน ๑๗ ให้ปุโรหิต คือผู้ปรนนิบัติพระ เย โฮ วาห์ คร่ำครวญ อยู่ ระหว่าง เจดียง และแท่นบูชา ให้ทูลว่า “โอ ข้าแต่พระ เย โฮ วาห์ ขอทรงเวทนาประชาชนของพระองค์ ขออย่า ทรง กระ ทำ ให้ มรดก ของ พระองค์ เป็นที่ประณามกัน เพื่อให้ประชาชาติครอบครองเหนือพวกเขว ควรหรือที่เขาจะกล่าวท่ามกลางชนชาติทั้งหลายว่า ‘พระเจ้าของเขายู่ที่ไหน’”

พระเจ้าสัญญาว่าจะทรง ช่วยอิสราเอลให้พ้น

๑๘ แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงหวงแค้นแผ่นดินของพระองค์ และทรงส่งสารประชาชนของพระองค์ ๑๙ พระ เย โฮ วาห์ จะ ทรง ตอบ ประชวชนของพระองค์ว่า “ดูเถิด เราจะส่งข้าว นำองุ่นและน้ำมันให้แก่เจ้า เจ้าทั้งหลายจะได้ดื่มหน้าสำราญ เราจะไม่กระทำให้เจ้าเป็นที่เขาประณามกันท่ามกลางประชาชาติต่อไปอีก ๒๐ แต่เราจะถอนกองทัพทางทิศเหนือไปให้ห่างไกลจากเจ้า และขับไล่มันเข้าไปในแผ่นดินที่แห้งแล้งและรกร้าง กองหน้าของ มัน จะ หัน ไป ทาง ทะเล ดัน ตะวัน

ออก และกองหลังของมันจะหันไปทางทะเลที่อยู่ไกลออกไป กลิ่นเหม็นคloy ของมันจะลอยขึ้นมา และกลิ่นเหม็นเน่าของมันจะลอยขึ้นมา เพราะมันทำการใหญ่หลายอย่าง ๒๑ โอ แผ่นดินเอ๋ย อย่ากลัวเลย จงยินดีและเปรมปรีดีเถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำการใหญ่โตมาก ๒๒ เจ้าที่เป็นสัตว์ป่าเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารนั้นเขียวสด ต้นไม้เกิดผล ต้นมะเดื่อและเถา องุ่น ออก ผลอย่างบริบูรณ์ ๒๓ บุตรทั้งหลายของศิโยนเอ๋ย จงยินดีเถิด จงเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงประทานฝนต้นฤดูอย่างพอสมควร พระองค์จะทรงเทฝนลงมาให้เจ้าคือ ฝน ต้น ฤดู และ ฝน ชุก ปลาย ฤดู ใน เดือนแรก ๒๔ ล้วนหนวดข้าวจะมีข้าวอยู่เต็ม จะมีน้ำองุ่นและน้ำมันอยู่เต็มล้นบ่อเก็บ ๒๕ เราจะให้บรรดาปีของเจ้าคืนสู่สภาพเดิม คือที่ตักแตนวัย บิน ได้ กิน เสีย ที่ ตักแตนวัย กระโดด ตักแตนวัยคลาน และ ตักแตนวัยเดินได้กินคือ กองทัพใหญ่ของเราที่เราส่งมาท่ามกลางเจ้า ๒๖ เจ้าทั้งหลายจะรับประทานอย่างบริบูรณ์และอิ่มหนำ และสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างมหัศจรรย์ ประชาชนของเราจะไม่ต้อง ขาย หน้า อีก ๒๗ เจ้าจะรู้ว่า เราอยู่ท่ามกลางอิสราเอล และเรานี้แหละคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า ไม่มีอื่นใดอีก ประชาชนของเราจะไม่ต้องขายหน้าอีก

ในวาระสุดท้ายพระเจ้าจะทรง เทพระวิญญานของพระองค์ เหนือเหนือหนึ่งทั้งปวง

๒๘ ต่อมาภายหลังจะเป็นอย่างนี้ คือเราจะเทพระวิญญานของเราเหนือเหนือหนึ่งทั้งปวง บุตรชาย บุตรสาว ของเจ้าทั้งหลายจะพยากรณ์ คนชราของเจ้าจะฝันและคนหนุ่มของเจ้าจะเห็นนิมิต ๒๙ ในกาลครั้งนั้นเราจะเทพระวิญญานของเราเหนือกระทั่งคนใช้ชายหญิง ๓๐ เราจะสำแดง ลาง มหัศจรรย์ในท้องฟ้า และ บน ดิน เป็น เลือด และ ไฟ และ เสา ควัน ๓๑ ดวงอาทิตย์ จะ กลาย เป็น ความมืด ดวงจันทร์เป็นเลือดก่อนวันใหญ่ยิ่งและนำ สยดสยอง แห่ง พระ เยโฮวาห์ จะ มา ถึง ๓๒ และอยู่มาจะเป็นอย่างนี้ คือผู้ใดที่จะร้องออก พระนาม ของ พระ เยโฮวาห์ จะ รอดพ้น

เพราะจะมีคนรอดพ้นในภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็มตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ และในพวกคนที่รอดนั้นจะมีบรรดาบุคคลที่พระเยโฮวาห์ทรงเรียกด้วย”

อิสราเอลจะกลับสู่สภาพเดิม

๓ “เพราะ ดูเถิด ใน วัน เหล่า นั้น และ ใน เวลา นั้น เมื่อ เรา ให้ ยูดาห์ และ เยรูซาเล็ม กลับสู่สภาพเดิม

พระเจ้าจะทรงลงโทษบรรดา ประชาชนชาติที่บีบบังคับอิสราเอล

๓ เรา จะ รวบรวม บรรดา ประชาชาติ ทั้ง ล้น และ นำ เขา ลง มา ที่ หุบ เขา เยโฮซาฟัท และ เรา จะ เข้า สู่ การ พิพากษา กับ เขา ที่ นั้น ด้วย เรื่อง ประชาชน ของ เรา คือ อิสราเอล มรดก ของ เรา เพราะว่า เขา ได้ กระจาย ชน ชาติ ของ เรา ไป ท่า มก ลาง ประชาชาติ และได้ แบ่ง แผ่น ดิน ของ เรา ๓ และได้ จับ สลาก เอา ประชาชน ของ เรา และ ให้ เด็ก ผู้ชาย เป็น ข้า ของ หญิง โสเภณี และ ชาย เด็ก ผู้หญิง ไป ซื่อ เหล่า อก ุ่น และ ตีม ๔ โอ ไทระ และไซดอน และ ประเทศ ฟิ ลี ส เตีย ทุก แคว้น เอ๋ย เจ้า จะ เอา อะไร กับ เรา เจ้า จะ แก่ แค่น เรา หรือ ถ้า เจ้า สนอง เรา อยู่ เรา จะ ตอบ สนอง การ กระ ทำ ของ เจ้า เหนือ ศีระษะ ของ เจ้า อย่าง จับ พลัน และ อย่าง รวดเร็ว ๕ เพราะ เจ้า ได้ เอา เงิน ของ เรา และ ทอง ค้า ของ เรา ไป และ เอา ทรัพย์ สมบัติ มั่ง คั่ง ของ เรา ไป ยัง บรรดา วิหาร ของ เจ้า ๖ เจ้า ได้ ขาย ประชาชน ยูดาห์ และ เยรูซาเล็ม ให้ แก่ พวก กรีก ถอน เขา ไป ไกล จาก แดน เมือง ของ เขา ๗ ดูเถิด เรา จะ กระ ดัน เขา จาก สถาน ที่ ซึ่ง เจ้า ขาย เขา ไป นั้น เรา จะ ตอบ สนอง การ กระ ทำ ของ เจ้า บน ศีระษะ ของ เจ้า เอง ๘ เรา จะ ขาย บุตร ชาย และ บุตร สาว ของ เจ้า ไว้ ใน มือ ของ คน ยูดาห์ และ เขา ทั้ง หลาย จะ ขาย ต่อ ไป ยัง คน เสบา แก่ ประชาชาติ หนึ่ง ที่ อยู่ ห่าง ไกล ออก ไป เพราะ ว่า พระ เยโฮวาห์ ล้น พระ วาจา แล้ว” ๙ จง ประกาศ ข้อ ความ ต่อ ไป นี้ ให้ นานา ประชาชาติ ทราบ ว่า จง เตรียม ทำ การ รุม จู ง ปลุก ใจ ชาย ฉกรรจ์ ทั้ง หลาย ให้ พล รบ ทั้ง ล้น เข้า มา ใกล้เคียง ให้ เขา ขึ้น มา เกิด ๑๐ จง ตี ฆาต ไถนา ของ เจ้า ให้ เป็น ดาบ และ ตี ขอลิด ของ เจ้า ให้ เป็น ทวน ให้ คน อ่อน แอ พุด ว่า “ฉัน เป็น นักรบ” ๑๑ บรรดา ประชาชาติ ทั้ง ล้น เอ๋ย จง รว ม กัน อยู่ ล้อม รอบ จง รีบ มา เกิด จง เรียก

ประชุมกันที่นั่น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงนำนกรบของพระองค์ลงมา^{๑๒} ให้บรรดาประชาชาติตื่นตัว และขึ้นมายังหุบเขาเยโฮซาฟัท เพราะที่นั่นเราจะนั่งพิพากษาบรรดาประชาชาติ ทั้ง สิ้น ที่ อยู่ ล้อม รอบ^{๑๓} จง เอาเคียวเกี่ยวเถิด เพราะถึงฤดูเกี่ยวแล้ว เข้าไปชี้ ย่ำ เลย เพราะบ่อ ย่ำ อ่องุ่น กำลัง เต็ม บ่อเก็บ น้ำ อ่องุ่น ล้น แล้ว เพราะ ว่า ความ ชั่ว ของเขาทั้งหลายมากมายนัก^{๑๔} มวลชน มวลชนในหุบเขาแห่งการตัดสิน เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามาแล้ว ในหุบเขาแห่งการตัดสิน^{๑๕} ดวงอาทิตย์ และ ดวง จันทร์ จะ มี ดไป ดวงดาว จะ อับ แสง^{๑๖} พระเยโฮวาห์ จะ ทรง เปล่ง พระ สิง หนาท จาก ศิ โย น ทรง เปล่ง พระ สุ ร เสียง ของ พระ องค์ จาก เย รู ซา เล็ม และ ฟ้า สวรรค์ กับ พิภพ ก็ จะ หวั่นไหว แต่ พระเยโฮวาห์ จะ ทรง เป็น ความ หวัง แห่ง ประชาชนของ พระ องค์ เป็น ที่ กำบัง เข้ม แข็ง ของ คนอิสราเอล

การกลับสู่สภาพเดิมของอิสราเอล

^{๑๓} “ดังนั้นเจ้าทั้งหลายจะได้รู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ประทับในศิโยน

ภูเขาบริสุทธิ์ของเรา แล้วเยรูซาเล็มจะเป็นเมืองบริสุทธิ์ จะไม่มีคนต่างดาวผ่านเมืองนั้นไปอีกเลย^{๑๔} และอยู่มาในวันนั้นจะมีน้ำอ่องุ่นใหม่หยดจากภูเขา และมีน้ำนมไหลมาจากเนินเขา และห้วยทั้งสินของยูดาห์จะมีน้ำไหล และน้ำพุจะมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และรุดหุบเขาซิทธิม^{๑๕} อียิปต์จะกลายเป็นที่รกร้าง และเอโดมจะกลายเป็นถิ่นทุรกันดารร้าง เพราะเหตุความรุนแรงที่กระทำต่อชนชาติยูดาห์ เพราะว่าเขากระทำให้โลหิตที่ปราศจากความผิดตกในแผ่นดินของเขา^{๑๖} แต่ยูดาห์จะมีคนอาศัยอยู่เป็นนิตย์ และเยรูซาเล็มจะมีผู้อาศัยอยู่ทุกชั่วอายุ^{๑๗} เราจะชำระเลือดของเขาซึ่งยังมีได้รับการชำระ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตในศิโยน”

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

อาโมส

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ “อาโมส ผู้อยู่ในหมู่ผู้เลี้ยงแกะในเมืองเทโคอา” (๑:๑) อาโมส (ปีก่อน ค.ศ. ๗๖๖-๗๖๓) พยากรณ์และเขียนก่อนผู้พยากรณ์โยเอลในอาณาจักรเหนือ ในสมัยกษัตริย์เยโรโบอัมที่ ๒ เขาอยู่สมัยเดียวกันกับโฮเซยา และอาจจะอยู่สมัยเดียวกันกับอิสยาห์ (๑:๑) เขาพยากรณ์ว่าประเทศซีเรีย ไทร อัมโมน โมอับกับอิสราเอลจะถูกพิพากษาลงโทษ เขาพยากรณ์ว่าภัยพิบัติจะมาในสมัย “วันแห่งพระเยโฮวาห์” แล้วหลังจากนั้นจะตั้งอาณาจักร ๑๐๐๐ ปีของพระเยซู

การพิพากษาประเทศต่างๆ
จะเกิดในทันทีและในอนาคต

๑ ถ้อยคำของ อาโมส ผู้อยู่ในหมู่ผู้เลี้ยงแกะในเมืองเทโคอา ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับอิสราเอล ในรัชกาลอูสซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัม ราชโอรสของโยอาช กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก่อนแผ่นดินไหวสองปี ๒ ท่านกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งพระสิงหนาทจากศิโยน และจะทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จากเยรูซาเล็ม ลานหญ้าของผู้เลี้ยงแกะจะโตกเศร้า และยอดภูเขาคารเมลก็จะเหี่ยวไป” ๓ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการละเมิดของดามัสกัส สามครั้ง และสี่ครั้ง เราจะ ไม่ ยอม กลับ การลง ทัณฑ์ เพราะ เขาทั้งหลายได้นวดกิเลอาดด้วยเลื่อนเหล็กสำหรับนวดข้าว ๔ แต่ เราจะส่งไฟเข้ามาในเรือนของฮาซาเอล ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเบนฮาดัดเสีย ๕ เราจะหักดาบประคูดามัสกัส และตัดผู้ที่อาศัยอยู่ออกเสียจากที่ราบอาเวน และผู้คนที่ถือคทาจากวงศ์วานของเอเดน และประชาชนซีเรียจะต้องตกไปเป็นเชลยยังเมืองคิรี” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้และ ๖ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการละเมิดของกาซา สามครั้ง และสี่ครั้ง เราจะ ไม่ ยอม กลับ การลง ทัณฑ์ เพราะเขากวาดประชาชนทั้งหมดไปเป็นเชลย เพื่อจะมอบให้แก่เอโดม ๗ แต่

เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองกาซา ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย ๘ เราจะตัดผู้ที่อาศัยอยู่ออกเสียจากอิชโดด และผู้ที่ถือคทาออกจากเมืองอิชเคโลน เราจะ หั้น มือ ของ เราต่อสู้อเอโดม ชาวฟีลิสเตียที่เหลืออยู่จะพินาศ” องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้และ ๙ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการละเมิดของเมืองไทระ สามครั้ง และสี่ครั้ง เราจะ ไม่ ยอม กลับ การลง ทัณฑ์ เพราะ เขาได้ มอบ ประชาชน ทั้งหมดให้แก่เอโดม และไม่ได้ระลึกถึงพันธสัญญาแห่งภราดรภาพ ๑๐ แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองไทระ ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย” ๑๑ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการละเมิดของเมืองเอโดม สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะ ไม่ ยอม กลับ การลง ทัณฑ์ เพราะเขาได้ไล่ตามน้องของเขาด้วยดาบ และสลัดความสงสารทิ้งเสียสิ้น ความโกรธของเขาบ้านทอนอยู่ตลอดกาล และความพิโรธของเขาก็มีอยู่เป็นนิตย์ ๑๒ แต่ เราจะส่งไฟมาบนเมืองเทมาน ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองโบสร่าห์” ๑๓ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการละเมิดของคานันสามครั้ง และสี่ครั้ง เราจะ ไม่ ยอม กลับ การลง ทัณฑ์ เพราะ เขาได้ ฝ่า ท้อง หญิง มี ครรภ์ ในเมืองกิเลอาด เพื่อจะขยายอาณาเขตของตน ๑๔ แต่ เราจะจุดไฟขึ้นในกำแพงเมืองริบบาห์ และไฟจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย พร้อมด้วยเสียงโห่ร้องในวันทำศึก พร้อมด้วยพายุนั้นแรงกล้าในวันที่มีลมหมุน ๑๕ กษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะตกไปเป็นเชลย ทั้งตัวท่านและเจ้านายของท่านด้วย” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้และ

๑๖ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการละเมิดของเมืองโมอับ สามครั้ง และสี่ครั้ง เราจะ ไม่ ยอม กลับ การลง ทัณฑ์ เพราะเขาได้เผากระดูกของกษัตริย์เอโดมให้เป็นปูน ๒ แต่ เราจะส่งไฟมาบนโมอับ และไฟนั้นจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเครีโอทเสีย และโมอับจะตายท่ามกลางเสียงสับสนอลหม่าน ท่ามกลางเสียงโห่ร้องและเสียงแตร ๓ เราจะตัดผู้วินิจฉัยออกเสียจากท่ามกลางเมืองนั้น และจะประหารเจ้านายทั้งหลายของเมืองนั้นเสียพร้อมกับผู้วินิจฉัย” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้และ

การพิพากษาต่อโมอับ ยูดาห์และอิสราเอล

“พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการละเมิดของยูดาห์ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่มียอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเขาปฏิเสธไม่รับพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และมิได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ และการมุสาของเขาได้พาให้เขาหลงเงินไป ตามเยี่ยงที่บิดาของเขาได้ดำเนินมาแล้ว “แต่เราจะส่งไฟมาบนยูดาห์ และไฟนั้นจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเยรูซาเล็มเสีย”

๖ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการละเมิดของอิสราเอล สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่มียอมกลับ การลงทัณฑ์ เพราะเขาได้ขายคนชอบธรรมเอาเงิน และขายคนซัดสนเอารองเท้าคู่เดียว”

๗ ซึ่งกระหายหาฝุ่นละอองแห่งแผ่นดินโลกบนศีรษะของ คนจน และผลักคนที่ ถ่อมใจออกเสียจากหนทางของเขา บุตรชายและบิดาของเขา เข้าหาหญิงคนเดียวกัน เพื่อลบลู่นามบริสุทธิ์ของเรา

๘ ตัวเขาเองนอนอยู่ข้างแท่นบูชาทุกแท่นอยู่บนเสื้อผ้าที่เขาเย็บมาเป็นประกัน และในนิเวศแห่งพระของเขา เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นสำหรับผู้ที่ถูกปรับโทษ

๙ เรายังได้ล้างผลาญคนอาโมไรต์ตรงหน้าเขา ซึ่งส่วนสูงของเขาเหมือนอย่างความสูงของต้นสนสีดาร์ และเป็นผู้ที่แข็งแรงอย่างกับต้นโอ๊ก เราทำลายผลข้างบนของเขาเสีย และทำลายรากข้างล่างของเขาเสีย

๑๐ เรานำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และได้นำเจ้าถึงสี่สิบบปีในถิ่นทุรกันดาร เพื่อจะได้กรรมสิทธิ์ที่ดินของคนอาโมไรต์

๑๑ เราได้ตั้งบุตรชายบางคนของเจ้าให้เป็นผู้พยากรณ์ และได้ตั้งชายหนุ่มบางคนของเจ้าให้เป็นพวกนาศีร์ โคนอิสราเอลเอ๋ย ไม่เป็นความจริงตั้งนี้หรือ”

พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

๑๒ “แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้พวกนาศีร์ดื่มเหล้าองุ่น และบัญชาพวกผู้พยากรณ์สั่งว่า ‘เจ้าอย่าพยากรณ์เลย’”

๑๓ ดูเถิด เจ้ากดเราลง เหมือนคูเวียนที่เต็มด้วยฟ่อนข้าวกดยัดลง

๑๔ ฉะนั้นการหนีจะประลาดไปจากผู้มีผีเท้ารวดเร็ว คนที่แข็งแรงจะไม่สามารถเสริมกำลังของเขา คนที่มีกำลังมากจะช่วยชีวิตของตนก็ได้

๑๕ ผู้ที่ถือคันทันจะไม่มียืนงอยู่ได้ ผู้มีผีเท้าเร็วก็ช่วยตัวเองให้รอดพ้นไม่ได้ หรือผู้ที่ขี

ม้าก็ช่วยตัวเองให้รอดพ้นไม่ได้เหมือนกัน ๑๖ และผู้ที่มีใจกล้าหาญท่ามกลางผู้มีกำลังเข้มแข็งเหล่านั้นจะหนีไปอย่างไร้ประโยชน์เลยในวันนั้น”

พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

ความยากลำบากสำหรับทุกตระกูลของอิสราเอล

๓ โอ โคนอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะนี้ซึ่ง พระเยโฮวาห์ตรัสกล่าวโทษท่านทั้งหลาย คือกล่าวโทษหมดทั้งครอบครัวซึ่งเราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์ว่า

๒ “ในบรรดาครอบครัวทั้งสิ้นในโลกนี้ เจ้าเท่านั้นที่เรารู้จัก ดังนั้นเราจึงจะลงโทษเจ้าเพราะความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้า

๓ สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากทั้งสองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน

๔ สิงโตจะแผดเสียงดังอยู่ในป่าเมื่อมันไม่มีเหยื่อหรือ ถ้าสิงโตหนุ่มจับสัตว์อะไรไม่ได้เลย มันจะร้องออกมาจากถ้ำของมันหรือ

๕ ถ้าไม่มีเหยื่อล่อไว้ นกจะลงมาติดกับบนดินได้หรือ ถ้าไม่มีอะไรเข้าไปติดกับ กับ จะลั่นขึ้นจากดินได้หรือ

๖ เขาจะเป่าแตรในเมือง และประชาชนไม่ตกใจกลัวอะไรหรือ จะมีภัยตกอยู่ในเมืองหนึ่งเมืองใดหรือ นอกจากว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเอง

๗ แท้จริงองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะมีได้ทรงกระทำอะไรเลย โดยมีได้เปิดเผยความลับให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือผู้พยากรณ์

๘ สิงโตแผดเสียงร้องแล้ว ผู้ใดจะไม่กลัวบ้าง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแล้ว จะมีผู้ใดที่จะไม่พยากรณ์หรือ”

๙ จงประกาศในปราสาททั้งหลายที่อัสโดด และในปราสาททั้งหลายในแผ่นดินอียิปต์ และกล่าวว่า “จงประชุมกันบนภูเขาแห่งสะมาเรีย และพินิจดู ความโกลาหลอันยิ่งใหญ่ มากมายและผู้ที่ถูกกดขี่ทั้งหลายท่ามกลางเมืองนั้น”

๑๐ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะเขาไม่รู้จักที่จะกระทำให้ถูกต้อง คือผู้ที่ล้าสมความรุนแรงและการโจรกรรมไว้ในปราสาททั้งหลายของเขา”

๑๑ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า “จะมีปฏิปักษ์ผู้หนึ่งมาล้อมแผ่นดินไว้ และเขาจะบั่นทอนขุมกำลังเสียจากเจ้า และปราสาททั้งหลายของเจ้าจะถูกปล้น”

๑๒ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “ผู้เลี้ยงแกะซึ่งเอาขาสองขาหรือหูขึ้นหนึ่งมาจากปากสิงโตได้ฉันใด โคนอิสราเอลผู้ อยู่ที่มุมหนึ่งของเตียงในสะมาเรีย และบน

ที่นอนในดามัสกัสจะได้รับการช่วยให้พ้นได้ ฉะนั้น” ๑๓ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า “ฟิงซี และเป็นพยานกล่าวโทษวงศัวานของยูโคบเถิด ๑๔ ว่าในวันที่เราทำโทษอิสราเอลเรื่องมารละเมิดของเขา เราจะทำโทษแท่นบูชาทั้งหลายของเมืองเบธเอล และตกลงที่ดิน ๑๕ เราจะโจมตีเรือนพักฤดูหนาวพร้อมกับเรือนพักฤดูร้อน และเรือนที่ทำด้วยงาช้างจะพินาศ และเรือนใหญ่ๆทั้งสิ้นจะสูญสิ้นไป” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

พระเจ้าทรงปฏิเสธเครื่องสัตวบูชาต่างๆ ที่แท่นบูชาที่เจของเมืองเบธเอล

๑ “แม่วัวทั้งหลายแห่งเมืองบาซานเอ๋ย จงฟังคำนี้เถิด คือผู้ที่อยู่ในภูเขาสมาเรีย ผู้ที่บีบบังคับคนยากจน และขยี้คนขัดสน ผู้ที่กล่าวแก่นายของตนว่า ‘เอามาซิคะ เราจะได้ดื่มกัน’ ๒ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงปฏิเสธแล้วด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า ดูเถิด วันทั้งหลายจะมาถึงเจ้า เขาจะเอาขอเกี่ยวเจ้าไป จนถึงคนที่สุดท้ายของเจ้า เขาก็จะเกี่ยวไปด้วยเบ็ด ๓ และเจ้าจะออกไปตามช่องกำแพง แม่วัวทั้งหลายจะออกไปตามช่องตรงข้างหน้าตน และเจ้าจะทิ้งมันเข้าไปในวังนั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ๔ “จงมาที่เบธเอล มาทำการละเมิด มาที่กิลกาลซี มาทำการละเมิดให้ทวีมากขึ้น จงนำเครื่องสัตวบูชาของเจ้ามาทุกเช้า และนำลิบซัคหนึ่งของเจ้าหลังจากสามปี ๕ จงเผาบูชาโมทนาด้วยใช้สิ่งที่มีเชื้อ และประกาศการถวายบูชาด้วยใจสมัคร จงโฆษณา โอ คนอิสราเอลเอ๋ย เจ้ารักที่จะกระทำอย่างนี้แหละ” องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

พระเจ้าทรงให้อิสราเอลระลึกถึงการลงโทษในอดีต

๖ “ทั่วไปทุกเมือง เราให้พ้นของเจ้าสะอาดสถาน ที่ทุกแห่งของเจ้าก็ขาดอาหาร เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ๗ “เราได้ยับยั้งฝนไว้เสียจากเจ้าด้วย เมื่อก่อนถึงฤดูเกี่ยวสามเดือน เราให้ฝนตกในเมืองหนึ่ง อีกเมืองหนึ่งไม่ให้ฝนนาแห่งหนึ่งมีฝนตก และนาที่ไม่มีฝนก็เหี่ยวแห้ง ๘ ดังนั้นชาวเมืองสองสามเมืองก็

ตื่นตื่นไปหาอีกเมืองหนึ่งเพื่อจะหาน้ำดื่ม และไม่รู้จักอิม เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ๙ “เราโจมตีเจ้าด้วยให้ข้าว มัน และขึ้นรา เมื่อบรรดาสวนของเจ้าและสวนองุ่นของเจ้า พร้อมต้นมะเดื่อ และต้นมะกอกเทศของเจ้า ผลผลิตตกแตกก็มากิน เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ๑๐ “เราให้โรคระบาดอย่างที่เกิดในอียิปต์มาเกิดท่ามกลางเจ้า เราประหารคนหนุ่มของเจ้าเสียด้วยดาบ ทั้งเอาม้าทั้งหลายของเจ้าไปเสีย และกระทำให้ความน่าหมิ่นที่ค่ายของเจ้าคลั่งเข้าจุมูก เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ๑๑ “เราคิดว่าเจ้าเสียบ้างอย่างที่พระเจ้าคว่าเมืองโฮโตมและเมืองโกโมราห์ เจ้าเหมือนต้นพินที่เขายีบออกมาจากกองไฟ เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัส ดังนี้แหละ ๑๒ “โอ อิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะต้องกระทำกับเจ้า ดังนี้ เพราะเราจะต้องกระทำเช่นนี้แก่เจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย จงเตรียมตัวเพื่อจะเผชิญพระเจ้าของเจ้า” ๑๓ เพราะดูเถิด พระองค์ผู้ปั้นภูเขาล้อมและทรงประกาศพระดำริของพระองค์แก่มนุษย์ ผู้ทรงกระทำให้รุ่งสว่างกลายเป็นความมืด และทรงดำเนินบนที่สูงของพิภพ พระนามของพระองค์ คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา

การคร่ำครวญเรื่องวงศัวานอิสราเอล

๑ โอ วงศัวานอิสราเอลเอ๋ย จงฟัง ถ้อยคำนี้ ซึ่งเราคร่ำครวญถึงเจ้าว่า ๒ “พรหมจารีอิสราเอลลุ่มหลงแล้ว และเธอจะไม่ลุกขึ้นอีก เธอถูกทิ้งไว้บนแผ่นดินของเธอ ไม่มีผู้ใดพยุงเธอขึ้นอีก” ๓ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า “เมืองที่มีคนออกไปพ้นหนึ่งจะเหลือกลับมาหนึ่งร้อยคน และซึ่งมีออกไปหนึ่งร้อยคนจะเหลือสิบคนแก่วงศ์วานของอิสราเอล” ๔ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่วงศ์วานอิสราเอลดังนี้ว่า “จงแสวงหาเรา และเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ ๕ แต่อย่าแสวงหาเบธเอล และอย่าเข้าไปในกิลกาล หรือข้ามไปยังเบเออร์เซบา เพราะว่ากิลกาลจะต้องตกไปเป็นเขलयเป็นแน่ และเบธเอลก็จะสูญไป” ๖ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์และเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ เกรงว่าพระองค์จะทรงปลงออกมาอย่างไฟในวงศ์วานโย

เซฟไฟจะเผาผลาญ และไม่มีผู้ใดดับให้เบรเอลได้ ๙ เจ้าทั้งหลายผู้เปลี่ยนความยุติธรรมให้ขมอย่างบอระเพ็ด และเหวี่ยงความชอบธรรมลงสู่พื้นดิน ๑๐ จงแสวงหาพระองค์ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวลูกไก่และหมู่ดาวไถ และเป็นผู้ทรงกลบเงามัจจุราชให้เป็นรุ่งเช้า และทรงกระทำกลางวันให้มืดเป็นกลางคืน ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลวนมาและไปรยนำน้ำบนพื้นพิภพ พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์ ๑๑ ผู้ทรงกระทำให้ผู้ที่ถูกปล้นแวบเข้าสู่ผู้แข็งแรงแรง ผู้ที่ถูกปล้นจึงเข้าสู่ป้อมปราการ ๑๒ เขาทั้งหลายเกลียดผู้ทีกล่าวเตือนที่ประตูเมือง และเขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนผู้ที่พูดอย่างเที่ยงธรรม ๑๓ เพราะว่าเจ้าทั้งหลายเหยียบย่ำคนยากจน และเอาสายข้าวสาทิไปเสียจากเขา เจ้าจึงสร้างตึกด้วยศิลาสกัด แต่เจ้าจะไม่ได้อยู่ในตึกนั้น เจ้าทำสวนองุ่นที่ร่มรื่น แต่เจ้าจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นจากสวนนั้น ๑๔ เพราะเรารู้ว่าการละเมิดของเจ้ามีเท่าใด และบาปของเจ้ามากมายสักเท่าใด เจ้าทั้งหลายผู้ข่มใจคนชอบธรรม ผู้รับสินบน และขับไล่คนขัดสนออกไปเสียจากประตูเมือง ๑๕ เพราะฉะนั้น คนที่มีปัญญาจะนิ่งเสียในเวลาเช่นนั้น เพราะเป็นเวลาชั่วร้าย ๑๖ จงแสวงหาความดี อย่าแสวงหาความชั่ว เพื่อเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ได้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงจะทรงสถิตกับเจ้าดังที่เจ้ากล่าวแล้วนั้น ๑๗ จงเกลียดชังความชั่ว และรักความดี และตั้งความยุติธรรมไว้ที่ประตูเมือง ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจะทรงพระกรุณาต่อวงศ์วานโยเซฟที่เหลืออยู่นั้น

วันแห่งพระเยโฮวาห์ในอนาคต

๑๖ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า “ตามถนนทุกสายจะมีการรำไห่ และตามบรรดาถนนหลวงจะมีคนพูดว่า ‘อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย’ เขาจะร้องเรียกชวานาให้ไว้ทุกข์ และให้ผู้ชานาญเพลงโศก ร้องโอดครวญ ๑๗ ในสวนองุ่นทั้งสินจะมีการรำไห่ เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางเจ้า” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ๑๘ วิบัติแก่เจ้า ผู้ปรารถนาวันแห่งพระเยโฮวาห์ วันนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เจ้าเล่า วันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นความมืด ไม่ใช่ความสว่าง ๑๙ อย่างกับคนหนีสิงโตไปปะหมี หรือเหมือนคนเข้าไปในเรือนเอามือเท้า

ฝ่าผนังและงูกัดเอา ๒๐ วันแห่งพระเยโฮวาห์จะเป็นความมืด ไม่ใช่ความสว่าง เป็นความมืดคลุ้ม ไม่มีแสงแจ่มใสเลย

พระเจ้าทรงดูหมิ่นวันเทศกาลที่ไร้ความชอบธรรม

๒๑ “เราเกลียดชัง เราดูหมิ่นบรรดาวันเทศกาลของเจ้า และจะไม่ดมกลิ่นในการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าเลย ๒๒ แม้ว่าเจ้าถวายเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาแก่เรา เราจะไม่ยอมรับสิ่งเหล่านั้น และสันติบูชาด้วยสัตว์อ้วนพีของเจ้านั้น เราจะไม่มองดู ๒๓ จงนำเสียงเพลงของเจ้าไปเสียจากเรา เพราะเราจะไม่ฟังเสียงพิณใหญ่ของเจ้า ๒๔ แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงอย่างน้ำ และให้ความชอบธรรมเป็นอย่างลำธารที่ไหลอยู่เป็นนิตย์ ๒๕ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้นำเครื่องบูชาและเครื่องสัตวนุชาถวายแก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ ๒๖ เจ้าทั้งหลายได้ห้ามพลับพลาของพระโมเสสและพระซ็อนรูปเคารพของเจ้า คือดาวแห่งพระของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ทำไว้สำหรับตัวเจ้าเอง ๒๗ เพราะฉะนั้น เราจะนำเจ้าให้ไปเป็นเชลย ณ ที่เลยเมืองดามัสกัสไป” พระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงพระนามว่าพระเจ้าจอมโยธา ตรัสตั้งนี้แหละ

การลงโทษชนชาติอิสราเอล

๖ “วิบัติแก่ผู้ที่เอกเขนก อยู่ในศิโยน และวางใจอยู่ในภูเขาสะมาเรีย คือผู้มีชื่อเสียงแห่งประชาชาติชั้นเอกในบรรดาประชาชาติทั้งหลาย ผู้ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลมาหานั้นนะ ๖๒ ๖๓ ไปยังเมืองคาลเนห์ และดูเอาเถอะ จากที่นั่นก็ไปยังฮามัท เมืองใหญ่ แล้วลงไปยังเมืองกัทของชาวฟิลิสเตีย เมืองเหล่านั้นดีกว่าอาณาจักรเหล่านั้น หรือ หรือ อาณาเขตเมืองเหล่านั้นใหญ่กว่าอาณาจักรเมืองของเจ้าหรือ ๖๔ เจ้าผู้ที่ยากผลัดวันสนองความร้ายให้เนิ่นไป แต่กลับนำเอาบัลลังก์แห่งความทารุณให้เข้ามาใกล้ ๖๕ วิบัติแก่ผู้ที่นอนบนเตียงงาช้าง และผู้ซึ่งเหยียดตัวอยู่บนเก้าอี้ยาว และกินลูกแกะที่ได้มาจากฝูงแกะ และลูกวัวจากท่ามกลางคอกวัว ๖๖ และร้องเพลงไว้สาระประสานเสียงพิณใหญ่ กระทำอย่างดาวิดในการประดิษฐ์เครื่องดนตรีชิ้นใหม่ ๖๗ ผู้ใช้ขามใส่ น้ำองุ่นดื่ม และขโลมตัวด้วยน้ำมันอย่างดี แต่มีใต้

เป็นทุกซีกในเรือ่ความทุกซีกของโยเซฟ เพราะฉะนั้นบัดนี้เขาจะต้องไปเป็นเชลยกับพวกแรกที่ตกไปเป็นเชลย และเสียงอึ้งคะนึงของพวกที่นอนเหยียดตัวก็หมดสิ้นไป” ๙ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เองว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลว่า “เราสะอิดสะเอียนความลำเลิศของยาโคบ และเกลียดปราสาททั้งหลายของเขา เราจะมอบเมืองนั้นและบรรดาสิ่งสรรพที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย” ๑๐ ต่อมาถ้าในเรือ่นเดียวมีคนเหลืออยู่สิบคน เขาจะต้องตายหมด ๑๑ และเมื่อลงของผู้ใด คือผู้ที่เผาเพื่อเขา จะยกศพขึ้นเพื่อจะนำกระดูกออกนอกเรือ่น และจะกล่าวกับคนที่อยู่ในห้องชั้นในที่สุดของเรือ่นนั้นว่า “ยังมีใครอยู่กับเจ้าหรือ” เขาจะตอบว่า “ไม่มี” และเขาจะกล่าวว่า “จู้จู้ อย่าให้เราออกพระนามของพระเยโฮวาห์” ๑๒ เพราะดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแล้ว พระองค์จะทรงฟาดเรือ่นใหญ่ให้แตกเป็นชิ้นๆ และเรือ่นเล็กก็จะแตกเป็นจุน ๑๓ ม้าจะวิ่งบนศิลาหรือ มีคนหนึ่งคนใดใช้วัวไถที่นั่นหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้กลับความยุติธรรมให้ขมอย่างดีหมี และเปลี่ยนผลของความชอบธรรมให้ขมอย่างบอระเพ็ด ๑๔ เจ้าทั้งหลายผู้เปรมปรีดีอยู่ในสิ่งอันไร้สาระ ผู้ซึ่งกล่าวว่า “เราได้ยึดเขาสัตว์มาเป็นของเราด้วยกำลังของเรา มีโซ่หรือ” ๑๕ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะ ดูเถิด โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เรา จะยกประชาชาติหนึ่งให้ขึ้นต่อผู้เจ้า และเขาจะบีบบังคับเจ้าตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทถึงแม่น้ำแห่งถิ่นทุรกันดาร”

พระเจ้าทรงบรรเทาการทำโทษ แล้วลงโทษต่อไป

๗ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าตั้งนี้ว่า ดูเถิด พระองค์ทรงสร้างตักแตน เมื่อพืช รุ่งหลังเริ่มงอกขึ้นมา และดูเถิด เป็นพืช รุ่งหลังจากที่กษัตริย์ได้เกี่ยวแล้ว ๖ และต่อมาเมื่อตักแตนกินหญ้าในแผ่นดินนั้นหมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอทรงให้อภัยยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเล็กนิดเดียว” ๗ เกี่ยวด้วยเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “จะไม่เป็นไปอย่างนี้” ๘ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรง

สำแดงแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้ว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงเรียกให้มีการสู้ความด้วยไฟ และไฟได้เผาผลาญมหาสมุทรใหญ่ และกินส่วนหนึ่งเสีย ๙ ข้าพเจ้าจึงทูลว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอพระองค์ทรงยับยั้งไว้ ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเล็กนิดเดียว” ๑๐ เกี่ยวด้วยเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า “จะไม่เป็นไปอย่างนั้นด้วย” ๑๑ พระองค์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับยืนอยู่ที่ข้างกำแพงสร้างด้วยใช้สายดึง มีสายดึงอยู่ในพระหัตถ์ ๑๒ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “อาโมสเอ๋ย เจ้าเห็นอะไร” และข้าพเจ้าทูลว่า “สายดึงเส้นหนึ่ง พระเจ้าข้า” แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด เราจะเอาสายดึงจับท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไม่ผ่านเขาไปอีก ๑๓ สถานที่อันสูงทั้งหลายของอิสราเอลจะรกร้างไป และสถานบริสุทธิ์ทั้งหลายของอิสราเอลจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเราจะลุกขึ้นต่อผู้วงศ์วานเยโรโบอัมด้วยดาบ”

อามาขียาห์สั่งให้อาโมสออกจกเมืองเบธเอล

๑๑ แล้วอามาขียาห์ไปโรหิตแห่งเบธเอลส่งคนไปยังเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า “อาโมสได้คิดกบฏต่อพระองค์ในท่ามกลางวงศ์วานอิสราเอล บรรดาถ้อยคำของเขาก็หนักแผ่นดิน ๑๒ เพราะอาโมสได้กล่าวตั้งนี้ว่า ‘เยโรโบอัมจะสิ้นชีวิตด้วยดาบ และอิสราเอลจะตกไปเป็นเชลยห่างจากแผ่นดินของเขา’” ๑๓ และอามาขียาห์พูดกับอาโมสว่า “โอ ท่านผู้ทำนาย ไปเถิด จงหนีไปเสียที่แผ่นดินยูดาห์ ไปรับประทานอาหารที่นั่น และพยากรณ์ที่นั่นเถิด ๑๔ อย่ามาพยากรณ์ที่เบธเอลอีกเลย เพราะว่าเป็นสถานบริสุทธิ์ของกษัตริย์ และเป็นพระราชสำนักของกษัตริย์”

อาโมสตอบผู้ที่กล่าวหาท่าน

๑๕ อาโมสจึงตอบอามาขียาห์ว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ หรือลูกชายของผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นคนเลี้ยงสัตว์ และเป็นคนเก็บผลไม้ เตื่อ ๑๖ และพระเยโฮวาห์ทรงนำข้าพเจ้ามาจากการติดตามฝูงแพะแกะ และพระเยโฮ

วาทร์ตีสกับข้าพเจ้าว่า ‘ไปซิ จงพยากรณ์แก่อิสราเอลประชาชนของเรา’^{๑๖} ฉะนั้นบัดนี้ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ท่านกล่าวว่า ‘อย่าพยากรณ์กล่าวโทษอิสราเอล และอย่าเทศนา กล่าวโทษวงศ์วานอิสอูด’^{๑๗} เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า ‘ภรรยาของท่านจะเป็นหญิงโสเภณีที่ในเมือง บุตรชายหญิงของท่านจะล้มลงตายด้วยดาบ และที่ดินของท่านเขาจะชิงเส้นแบ่งออก ตัวท่านเองจะสิ้นชีวิตในแผ่นดินที่ไม่สะอาด และอิสราเอลจะต้องตกไปเป็นเชลยห่างจากแผ่นดินของตนเป็นแน่”

ผลไม้ฤดูร้อนที่เปื่อยเน่า

๑ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า ดูเถิด มีกระจาดผลไม้ฤดูร้อนกระจาดหนึ่ง^๒ และพระองค์ตรัสว่า “อาโมส เจ้าเห็นอะไร” และข้าพเจ้าทูลว่า “ผลไม้ฤดูร้อนกระจาดหนึ่ง พระเจ้าข้า” แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “วันสิ้นสุดมาถึงอิสราเอลประชาชนของเราแล้ว เราจะไม่ผ่านเขาไปอีกเลย”^๓ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า “ในวันนั้น เสียงเพลงในพระวิหารจะเป็นเสียงรำไห่ จะมีศพมากมายทุกแห่งทั่วไว้เรียบๆ”

พระเจ้าทรงกำหนดบาปทั้งหลายของอิสราเอล

๔ โอ ท่านผู้เหยียบ ย่ำคน ชัดสน ท่านผู้ทำลายคนยากจนแห่งแผ่นดิน จงฟังถ้อยคำนี้^๕ โดยกล่าวว่า “เมื่อไรหนอ วันขึ้นค่ำจะหมดไป เราจะได้ขายข้าวของเรา เมื่อไรหนอ วันสะบาโตจะพ้นไป เราจะได้เอาข้าวสาลีออกขาย เราจะได้กระทำเอพาห์ให้ย่อมลง และกระทำเซเชลให้โตขึ้น และหลอกคำด้วยตาซึ่งขี้จ้อ^๖ เพื่อเราจะได้ซื้อคนจนด้วยเงิน และซื้อคนชัดสนด้วยรองเท้าสานคู่หนึ่ง เออ และขายกากข้าวสาลี”^๗ โดยศักดิ์ศรีของยาโคบ พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณว่า “แน่นอนทีเดียว เราจะไม่ลืมการกระทำของเราสักอย่างเดียวเป็นนิตย์^๘ แผ่นดินจะไม่วันไหน เพราะเรื่องนี้หรือ ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นจะไม่ไว้ทุกข์หรือ และแผ่นดินนั้นทั้งหมดก็เออขึ้นมาอย่างแม่น้ำ ถูกขัดไปขัดมาและยุบลงอีก เหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์มิใช่หรือ”^๙ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส

ว่า “และต่อมาในวันนั้นเราจะกระทำให้ดวงอาทิตย์ตกในเวลาเที่ยงวัน กระทำให้โลกมืดไปในกลางวัน แสงๆ^{๑๐} เราจะให้การเลี้ยงของเจ้าทั้งหลายกลับเป็นการไว้ทุกข์ และให้เสียงเพลงทั้งสิ้นของเจ้าเป็นคำคร่ำครวญ เราจะนำผ้ากระสอบมาที่เอวของคนทั้งหลาย และศีรษะทั่วๆไปก็จะล้าน และเราจะกระทำให้เป็นเหมือนการไว้ทุกข์ให้บุตรชายคนเดียวของเขา และวาระสุดท้ายก็จะให้เหมือนวันที่ขมขื่น”^{๑๑} องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาก็มาถึง เมื่อเราจะส่งทุพภิกขภัยมาที่แผ่นดิน ไม่ใช่การอดอาหารหรือการกระหายน้ำ แต่จะอดฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์^{๑๒} เขาทั้งหลายจะท่องเที่ยวจากทะเลนี้ไปทะเลโน้น และจากทิศเหนือไปทิศตะวันออก เขาทั้งหลายจะวิ่งไปวิ่งมาเพื่อแสวงหาพระวจนะของพระเยโฮวาห์ แต่เขาจะไม่พบ”^{๑๓} ในวันนั้น สาวพรหมจารีสวยๆ และคนหนุ่มจะสลบไสลเพราะความกระหาย^{๑๔} บรรดาผู้ที่ปฏิญาณโดยความบาปแห่งสะมาเรีย และกล่าวว่า ‘โอ ดานเอ๋ย พระของท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด’ และว่า ‘พระมรรคาของเบเออร์เซบามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด’ เขาเหล่านี้จะล้มลง และจะไม่ลุกขึ้นอีกเลย”

อิสราเอลจะถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลก (พบญ ๒๘:๖๓-๖๘)

๑ ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับยืนอยู่ข้างแท่นบูชา และพระองค์ตรัสว่า “จงตีที่หัวเสาเพื่อให้รูธรณีประตูหัวหนว และจงหักมันเสียให้เป็นชิ้นๆเหนือศีรษะของประชาชนทั้งหมด คนที่ยังเหลืออยู่ เราจะสังหารเสียด้วยดาบ จะไม่มีผู้ใดหนีไปได้เลย จะไม่รอดพ้นไปได้สักคนเดียว^๒ แม้ว่าเราจะขุดไปถึงนรก มือของเราจะจับเขามาจากที่นั่น ถ้าเขาจะขึ้นไปฟ้าสวรรค์ เราจะนำเขาลงมาจากที่นั่น^๓ แม้ว่าเราจะซ่อนอยู่ที่ยอดเขาคารเมล เราจะหาเขาที่นั่นแล้วจับเขามา แม้ว่าเขาจะไปซ่อนอยู่ที่กันทะเลให้พันตาเรา เราจะบัญญัติเขาที่นั่น และมันจะกัดเขา^๔ แม้ว่าเขาจะตกไปเป็นเชลยต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย เราจะบัญญัติดาบที่นั่น และดาบจะฆ่าเขาเสีย เราจะจ้องมองดูเขาอยู่เป็นการมองร้าย ไม่ใช่มองดี”^๕ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา พระองค์ผู้ทรงแต่งตั้งแผ่นดิน และแผ่นดินก็จะละลายไป และ

บรรดาที่อาศัยอยู่ในนั้นก็ไว้ทุกข์ และแผ่นดินนั้นทั้งหมดก็เอ่อขึ้นมาอย่างแม่น้ำ และยุบลงอีก เหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์^๖ ผู้ทรงสร้างห้องชนบนไว้ในสวรรค์ และตั้งฟ้าครอบไว้ที่พื้นโลก ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมาแล้วรดน้ำบนพื้นโลก พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์^๗ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “โอ คนอิสราเอล เอ๋ย แก่เราเจ้าไม่เป็นเหมือนคุณเอธิโอเปียดอกหรือ เรามีได้พาอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์หรือ และพาคนฟีลิสเตียมาจากคัฟโธร์ และพาคนซีเรียมาจากคิร์หรือ “ดูเถิด พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจับอยู่ที่ราชอาณาจักรอันบาปหนา และเราจะทำลายมันเสียจากพื้นโลก เว้นแต่เราจะไม่ทำลายวงศ์วานยาโคบให้สิ้นเสียทีเดียว” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ “เพราะว่า ดูเถิด เราจะบัญชาและจะส่งวงศ์วานอิสราเอลท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายอย่างกับสันตะแกรง แต่ไม่มีเม็ดใดสักเม็ดเดียวที่ตกลงถึงดิน^{๑๐} คนบาปทั้งปวงในประชาชนของเราจะตายด้วยดาบ คือผู้ที่กล่าวว่า ‘ความชั่วจะตามไม่ทันและจะไม่พบเรา’

ราชาธิปไตยของดาวิดจะฟื้นดังเดิม

^{๑๑}ในวันนั้น เราจะยกพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้ว หนุนต่งขึ้นใหม่ และซ่อมช่อง

ชำรุดต่างๆเสีย และจะยกที่ปรักหักพังขึ้น และจะสร้างเสียใหม่อย่างในสมัยโบราณกาล^{๑๒} เพื่อเขาจะได้ยึดกรรมสิทธิ์ดินที่เหลื่ออยู่ของเอโดม และประชาชาติทางสินซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา” พระเยโฮวาห์ผู้ทรงกระทำเช่นนี้ตรัสดังนี้แหละ

ทั้งแผ่นดินอิสราเอลและคนอิสราเอลจะได้รับพระพรในอาณาจักร ๑๐๐๐ ปี

^{๑๓}พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาก็มาถึง เมื่อคนที่เฝ้าจะทันคนที่เกี่ยว และคนที่ย่ามลงจะทันคนที่หว่านเมล็ดองุ่น จะมีน้ำองุ่นหยดจากภูเขา เนินเขาทางสินจะละลายไป^{๑๔} เราจะให้อิสราเอล ประชาชนของเรา กลับสู่สภาพเดิม เขาจะสร้างเมืองที่พังนั้นขึ้นใหม่และเข้าอาศัยอยู่ เขาจะปลูกสวนองุ่นและตีมน้ำองุ่นของสวนนั้น เขาจะทำสวนผลไม้และรับประทานผลของมัน^{๑๕} เราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินของเขา เขาจะไม่ถูกถอนออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้มอบให้แก่เขาอีกเลย” พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้แหละ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

โอบาดีห์

เราไม่รู้ว่โอบาดีห์เป็นผู้ใด หรือว่เขาพยากรณ์ที่ไหนหรือเมื่อไร เราไม่รู้ว่บิดาของเขาชื่ออะไร ชื่อ โอบาดีห์ หมายความว่า “ผู้ไม่มีสการ” หรือ “ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์” เขาอาจจะเป็นโอบาดีห์ที่กล่าวถึงใน ๑ พกษ ๑๘:๓; ๑ พศต ๙:๑๖; ๘:๓๘; ๒๗:๑๙ เขาอาจจะอยู่ที่ประเทศยูดาห์ (๑:๑๑)

เล่มนี้มีคำพยากรณ์แห่งการพิพากษาต่อประเทศเอโดม (๑:๖, ๘, ๑๙, ๒๑) เป้าหมายของเล่มนี้คือเพื่อแสดงว่เอโดมจะต้องถูกพิพากษาเพราะเหตุเขาข่มเหงชาวกรุงเยรูซาเล็ม นี้อาจจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันกับ ๒ พกษ ๘ และ ๒ พศต ๒๑ (ประมาณปีก่อน ค.ศ. ๘๐๐) หนังสือเยเรมีย์ ๔๙:๗-๒๒ มีคำพยากรณ์เช่นกันต่อเอโดม

ความหายนะจะมาถึงเอโดม

๑ นิมิตของโอบาดีห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
๑ พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับเรื่องเอโดม ดังนี้
 เราได้ยื่นข่าวลือจากพระเยโฮวาห์ บุตรคนหนึ่งถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติให้พูดว่ “จงลุกขึ้นเถิด ให้เราลุกไปทำสงครามกับเมืองเอโดม” ^๒ ดูเถิด เราได้กระทำเจ้าให้เล็กท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ให้เจ้าเป็นทีดูหมิ่นอย่างมาก ^๓ ความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้าได้ล่อลวงเจ้าเอง เจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในซอกหิน ที่อาศัยของเจ้าอยู่สูง เจ้ารำพึงอยู่ในใจว่ “ผู้ใดจะให้เราลงมายังพื้นดิน” ^๔ แม้ว่าเจ้าเห็นขึ้นไปสูงเหมือนนกอินทรี แม้ว่าวังของเจ้าอยู่ในหมู่ดวงดาวทั้งหลาย เราจะลดเจ้าลงมาจากที่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^๕ ถ้าขโมยเข้ามาหาเจ้า ถ้าพวกปล้นเข้ามาในเวลากลางคืน (เจ้าจะถูกทำลายสักเท่าใด) เขาจะไม่ขโมยเพียงพอก่ตัวของเขาเท่านั้น หรือ ถ้าคนเก็บองุ่นมาหาเจ้า เขาจะไม่ทิ้งองุ่นตกค้างไว้บ้างหรือ ^๖ ชาวของของเอชวาได้ถูกรื้อค้นสักเท่าใดหนอ ทรัพย์สมบัติซึ่งซ่อนไว้ก็ถูกค้นไปหมด ^๗ พันธมิตรทั้งสิบของเจ้าได้ขับเจ้าไปถึงพรมแดน สหมิตรของเจ้าได้ล่อลวงเจ้า เขากลับสู่ชนะเจ้าเสียแล้ว มิตรที่กินข้าวหม้อเดียวกับเจ้าก็วางกับดักเจ้า

เรื่องนี้ไม่มีใครเข้าใจอะไรเสียเลย “พระเยโฮวาห์ตรัสว่ ในวันนั้นเราจะไม่ทำลายคนฉลาดให้สิ้นไปจากเอโดม และทำลายความเข้าใจเสียจากภูเขาเอชวาหรือ ^๘ โอ เทมานเอ๋ย ชายผู้มีกำลังทั้งหลายของเจ้าจะชยาดจนในที่สุดทุกคนที่มาจากภูเขาเอชวาจะถูกตัดขาดเสียด้วยการสังหาร

ความบาปของเอโดมต่ออิสราเอล

๑๐ เหตุเพราะความรุนแรงที่กระทำต่อยาโคบน้องชายของเจ้า ความอับอายจะปกคลุมเจ้าไว้ เจ้าจะต้องถูกตัดขาดออกไปเป็นนิตย์ ^{๑๑} ในวันที่เจ้ายื่นเป็นปฏิปักษ์ ในวันที่คนต่างด้าวนำกำลังของเขาไปเป็นเชลย และคนต่างชาติเข้ามาทางประตูเมือง เขาจับสลากเอากรุงเยรูซาเล็มกัน เจ้าก็เหมือนคนเหล่านั้นคนหนึ่ง ^{๑๒} เจ้าไม่ควรยืนยิ้มอยู่ด้วยความพอใจในวันที่น้องชายของเจ้ารับเคราะห์ในวันนั้น เจ้าไม่ควรเปรมปรีดีเย้ยประชาชนยูดาห์ในวันที่เขาทั้งหลายถูกทำลาย เจ้าไม่ควรจะอ้อวดในวันที่เขาตกทุกข์ได้ยาก ^{๑๓} เจ้าไม่ควรเข้าประตูเมืองแห่งประชาชนของเราในวันแห่งหายนะของเขา เออ เจ้าไม่ควรยืนยิ้มอยู่ในเรื่องภัยพิบัติของเขาในวันแห่งหายนะของเขา เจ้าไม่ควรจะเข้ริบทรัพย์สินของเขาไปในวันแห่งหายนะของเขา ^{๑๔} เจ้าไม่ควรจะยืนสกัดทางแยก เพื่อจะกำจัดพวกที่หลบหนีของเขา เจ้าไม่ควรจะมอบพวกที่เหลืออยู่ให้แก่ศัตรูของเขาในวันที่เขาตกทุกข์ได้ยาก

การรื้อทำลายเอโดม เปรียบได้กับวันแห่งพระเยโฮวาห์ในอนาคต

๑๕ เพราะ วันแห่งพระเยโฮวาห์ ใกล้ ประชาชาติทั้งสิบเข้ามาแล้ว เจ้ากระทำแก่เขาอย่างไร ก็มีผู้มากระทำแก่เจ้าอย่างนั้น การตอบแทนของเจ้าจะกลับมามากบนศีรษะของเจ้าเอง ^{๑๖} เจ้าดีมอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์ของเราฉันใด ประชาชาติทั้งสิบก็จะดีมไม่หยุดฉันนั้น เออ เขาจะดีมแล้วก็โอนเอนไป เขาจะเป็นเหมือนอย่างที่ไม่เคยเกิดมา

ในยุค ๑๐๐๐ ปี อิสราเอลจะได้แผ่นดินของเอโดมเป็นกรรมสิทธิ์

๑๗ แต่จะมีคนรอดพ้นในภูเขาศิโยน และที่นั่นจะบริสุทธิ์ และวงศ์วานของยาโคบจะ

ได้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของ
 เขา ๑๘ วงศ์วานของยาโคบจะเป็นไฟ วงศ์
 วานของโยเซฟจะเป็นเปลวไฟ และวงศ์วาน
 ของเอซาวจะเป็นต่อข้าว ไฟและเปลวไฟจะ
 ไหม้และเผาผลาญเสีย วงศ์วานของเอซาว
 จะไม่มีใครรอดได้เลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์
 ได้ล้นพระวาจาแล้ว ๑๙ คนเหล่านั้นที่อยู่ใน
 ภาคใต้จะได้ภูเขาเอซาวเป็นกรรมสิทธิ์ คน
 เหล่าคนที่อยู่ในที่ราบจะได้แผ่นดินฟิลิสเตีย
 เขาจะได้แผ่นดินเอฟราอิมและแผ่นดินสะมา

เรียเป็นกรรมสิทธิ์ และเบนยามินจะได้กิเล
 าดเป็นกรรมสิทธิ์ ๒๐ พลโยธาของอิสราเอลที่
 เป็นเชลยจะได้ที่ซึ่งเป็นของคนคานาอันไกล
 ไปจนถึงศารฟัทเป็นกรรมสิทธิ์ ส่วนพวก
 เชลยชาวเยรูซาเล็มที่อยู่ในเสฟูราตจะได้
 หัวเมืองในภาคใต้เป็นกรรมสิทธิ์ ๒๑ พวกผู้
 ช่วยให้พ้นจะขึ้นไปทีภูเขาศิโยนเพื่อปกครอง
 ภูเขาเอซาว และราชอาณาจักรนั้นจะตกเป็น
 ของพระเยโฮวาห์

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

โยนาค์

โยนาค์เกิดที่เมืองกัทเฮเฟอร์แคว้นกาลิลี ตระกูลเศบูลุน ในอาณาจักรเหนือ เขารับใช้ในสมัยกษัตริย์เยโรโบอัมที่ ๒ (๒ พกษ ๑๔:๒๓-๒๕) โยนาค์เป็นบุตรอามิทัย (๑:๑; ๒ พกษ ๑๔:๒๓-๒๕)

หนังสือโยนาค์ได้รับการดูถูกจากผู้สงสัยและคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้ามากกว่าเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์ แต่เล่มนี้ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นความจริงมากกว่าเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์เดิม และประวัติศาสตร์รับรองว่าโยนาค์คนนี้มีจริง

พระเยซูได้อ้างถึงเรื่องของโยนาค์ว่าเป็นความจริง ในเมื่อพระองค์ ทรง เปรียบเทียบเรื่องนี้กับการถูกฝังไว้ และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์เอง (มธ ๒๒:๓๑-๔๑) เพราะเหตุว่าพระเยซูได้เชื่อว่าเรื่องนี้เป็นความจริง คนใดที่ปฏิเสธเรื่องนี้ก็เป็นคนชั่ว พระเจ้าแห่งพระคัมภีร์นี้ทรงสามารถช่วยโยนาค์ให้พ้นจาก ปลาฉา และ ทรงสามารถช่วยพระเยซูให้เป็นขึ้นมาจากความตายได้เช่นกัน

พระเจ้าทรงเรียกโยนาค์

๑ พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาค์บุตรชายของอามิทัยว่า ๒ “จงลุกขึ้นไปยังนี้ นะเวห์นครใหญ่ และ ร้องกล่าวโทษชาวเมืองนั้น เหตุความชั่วของเขาทั้งหลายได้ขึ้นมาเบื้องหน้าเราแล้ว”

โยนาค์ได้กบฏและขึ้นเรือหนีไป แล้วเกิดพายุใหญ่

๓ แต่โยนาค์ได้ลุกขึ้นหนีไปยังเมืองทารซิชจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านได้ลงไปยังเมืองยัฟฟา และพบกำปั่นลำหนึ่งกำลังไปเมืองทารซิช ดังนั้นท่านจึงชำระค่าโดยสารและขึ้นเรือเดินทางร่วมกับเขาทั้งหลายไปยังเมืองทารซิชให้พ้นจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ๔ แต่พระเยโฮวาห์ทรงขับกระแสน้ำใหญ่ขึ้นเหนือทะเล จึงเกิดพายุใหญ่ในทะเลนั้น จนน้ำกล้วกำปั่นจะอัปปาง ๕ แล้วบรรดาคนเรือก็กลัว ต่างก็ร้องขอต่อพระของตน

และเขาโยนสินค้าในกำปั่นลงในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น แต่โยนาค์เข้าไปข้างในเรือนอนลงและหลับสนิท ๖ นายเรือจึงมาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า “โอ เจ้าคนขี้เซาเอ๋ยอย่างไกรักนี้ ลุกขึ้นซิ จงร้องขอต่อพระเจ้าของเจ้า ชะรอยพระเจ้านั้นจะทรงระลึกถึงพวกเราบ้าง เราจะได้ไม่พินาศ” ๗ เขาทั้งหลายก็ชักชวนกันว่า “มาเถิดให้เราจับสลากกัน เพื่อเราจะทราบ ว่าใครเป็นต้นเหตุแห่งภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรา” ดังนั้นเขาก็จับสลาก สลากนั้นก็ตกแก่โยนาค์ ๘ เขาจึงพูดกับท่านว่า “จงบอกเรามาเถิดว่า ภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรานี้ ใครเป็นต้นเหตุ เจ้าหนีทางไหน และเจ้ามาจากไหน ประเทศของเจ้าชื่ออะไร เจ้าเป็นคนชาติไหน” ๙ และท่านจึงตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนฮีบรู และข้าพเจ้ายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงสร้างทะเลและแผ่นดินแห่ง” ๑๐ คนทั้งปวงก็กลัวยิ่งนัก จึงถามท่านว่า “ท่านกระทำอะไรเช่นนี้หนอ” เพราะคนเหล่านั้นทราบแล้วว่า ท่านหลบหนีจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะท่านบอกแก่เขาเช่นนั้น ๑๑ เขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่ท่านว่า “เราควรจะทำอย่างไรแก่ท่าน เพื่อทะเลจะได้สงบลงเพื่อเรา” เพราะทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นทุกที

ปลามหิมาดัวหนึ่งได้กลืนโยนาค์เข้าไป

๑๒ ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “จงจับตัวข้าพเจ้าโยนลงไปในทะเลก็แล้วกัน ทะเลก็จะสงบลงเพื่อท่าน เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าที่พายุใหญ่เกิดขึ้นแก่ท่านเช่นนี้ ก็เนื่องจากตัวข้าพเจ้าเอง” ๑๓ ถึงกระนั้นก็ดีพวกเขาเรือก็ช่วยกันตีกรรเชียงอย่างแข็งแรงเพื่อจะนำเรือกลับเข้าฝั่งแต่ไม่ได้ เพราะทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นด้านเขาไว้ ๑๔ เพราะฉะนั้นเขาจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอวิงวอนต่อพระองค์ ขออย่าให้พวกข้าพระองค์พินาศเพราะชีวิตของชายผู้นี้เลย ขออย่าให้โทษของการทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตกมาเหนือข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัย” ๑๕ เขาจึงจับโยนาค์ทิ้งลงในทะเล ความปั่นป่วนในทะเลก็สงบลง ๑๖ คนเหล่านั้นก็ยำเกรงพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก เขาทั้งหลายก็ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮ

วาทและปฏิญาณตัวไว้^{๑๗} และพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดให้ปลาหมึกมาตัวหนึ่งกลืนโยนาคเข้าไป โยนาคก็อยู่ในท้องปลาหมึกสามวันสามคืน

โยนาคอธิษฐานและได้รอดพ้นไป

๒ แล้วโยนาคก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของ ท่าน จาก ภายใน ท้องปลาหมึก^{๑๘}ว่า “ในคราวที่ข้าพระองค์ตกทุกข์ได้ยาก ข้าพระองค์ร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสดับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลจากท้องของนรก และพระองค์ทรงฟังเสียงข้าพระองค์^{๑๙} เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ลงไปในที่ลึกในท้องทะเล และน้ำก็ท่วมล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว “ข้าพระองค์จึงทูลว่า ‘ข้าพระองค์ถูกเหวี่ยงให้พ้นจากสายพระเนตรของพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะเงยหน้าดูพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อีก’ “น้ำก็ท่วมมิดข้าพระองค์ คือถึงจิตใจข้าพระองค์ ที่ลึกก็อยู่รอบตัวข้าพระองค์ สหายทะเลก็พันศีรษะข้าพระองค์อยู่^{๒๐} ข้าพระองค์ลงไปยังที่รากแห่งภูเขาทั้งหลาย แผ่นดินกับดาลประตูปิดกั้นข้าพระองค์ไว้ เป็นนิตย์ แต่กระนั้นก็ดี โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ยังทรงนำชีวิตของข้าพระองค์ขึ้นมาจากความเปื่อยเน่า^{๒๑} เมื่อจิตใจอ่อนเปลี้ยไปในตัวของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ระลึกถึงพระเยโฮวาห์ และคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาถึงพระองค์ ข้าสู่พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์^{๒๒} บรรดาผู้ที่แสดงความนับถือต่อพระเทียมเท็จ ย่อมสละทิ้งพระเมตตาเสีย^{๒๓} แต่ข้าพระองค์จะถวายสัตวบูชาแด่พระองค์พร้อมด้วยเสียงโมทนาพระคุณ ข้าพระองค์ปฏิญาณไว้อย่างไร ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณอย่างนั้น การที่ช่วยให้รอดนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์”^{๒๔} และพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งปลาหมึก มันก็สำรอกโยนาคออกไว้บนแผ่นดินแห้ง

พระเจ้าทรงเรียกโยนาคอีก โยนาคประกาศและคนนินะเวห์กลับใจ

๓ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาคเป็นคำรบสองว่า^{๒๕} “จงลุกขึ้น

ไปยังนินะเวห์ นครใหญ่ และประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เรบอกเจ้า”^{๒๖} ดังนั้นโยนาคจึงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ฝ่ายนินะเวห์เป็นนครใหญ่โตมากทีเดียว ถ้าจะเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน “โยนาคตั้งต้นเดินเข้าไปในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า “อีกสี่สิบวัน นินะเวห์จะถูกคว่ำ”^{๒๗} ฝ่ายประชาชนนครนินะเวห์ได้เชื่อพระเจ้า เขาประกาศให้อุดอาหาร และสวมผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดถึงผู้น้อยที่สุด^{๒๘} กิตติศัพท์นี้ลือไปถึงกษัตริย์นครนินะเวห์ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง ทรงเปลื้องฉลองพระองค์ออกเสีย ทรงสวมผ้ากระสอบแทน และประทับบนกองขี้เถ้า^{๒๙} พระองค์ทรงออกพระราชกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนินะเวห์ โดยอำนาจกษัตริย์และบรรดาขุนนางทั้งหลายว่า “คนหรือสัตว์ ไม่ว่าฝูงสัตว์ใหญ่หรือฝูงสัตว์เล็ก ห้ามลิ้มรสสิ่งใดๆ อย่าให้กินอาหาร อย่าให้ดื่มน้ำ^{๓๐} ให้ทุกคนและสัตว์นุ่งห่มผ้ากระสอบ ให้ตั้งจิตตั้งใจร้องทูลต่อพระเจ้า เออ ให้ทุกคนหันกลับเสียจากการประพฤติชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือเขากระทำ^{๓๑} ใครจะรู้ได้พระเจ้าอาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย คลายจากพระพิโรธอันรุนแรงเพื่อว่าเราจะมีได้พินาศ”^{๓๒} เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของเขาแล้วว่า เขากลับไม่ประพฤติชั่วต่อไป พระเจ้าก็ทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษตามที่พระองค์ตรัสไว้ และพระองค์ก็ได้ทรงลงโทษเขา

โยนาคโกรธ

๔ เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจโยนาคอย่างยิ่ง และท่านโกรธ^{๓๓} ท่านจึงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่ในประเทศของข้าพระองค์ ข้าพระองค์พูดแล้วว่า จะเป็นไปเช่นนี้มิใช่หรือ นี่แหละเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ได้รับหนีไปยังเมืองทารซิช เพราะข้าพระองค์ทราบดีว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงอุปการด้วยพระคุณ และทรงพระกรุณา ทรงกริ้วข้า และบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ^{๓๔} โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่”

พระเจ้าทรงสอนและว่ากล่าวโยนาค

“และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “การที่เจ้าโกรธ เช่นนี้คืออยู่หรือ” ๔ แล้วโยนาคก็ออกไปนอกนคร นั่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองนั้น และท่านทำเพิงไว้เป็นที่ท่านอาศัย ท่านนั่งอยู่ได้ร่มเพิง คอยดูเหตุการณ์อันจะเกิดขึ้นกับนครนั้น ๖ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกำหนดให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่งงอกขึ้นมาเหนือโยนาค ให้เป็นที่กำบังศีรษะของท่าน เพื่อให้บรรเทาความร้อนรุ่มกลุ่มใจในเรื่องนี้ เพราะเหตุต้นละหุ่งต้นนี้โยนาคจึงมีความยินดียิ่งนัก ๗ แต่ในเวลาเช้าวันรุ่งขึ้น พระเจ้าทรงกำหนดให้หนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นละหุ่งต้นนั้นจนมันเหี่ยวไป ๘ ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว พระเจ้าทรงกำหนดให้ลมตะวันออก

ที่ร้อนผากพัดมา และแสงแดดก็แผดลงบนศีรษะของโยนาคจนท่านอ่อนเพลียไป และท่านนึกปรารถนาในใจที่จะตายเสีย จึงทูลขอว่า “ให้ข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่” ๙ แต่พระเจ้าตรัสกับโยนาคว่า “ที่เจ้าโกรธ เพราะต้นละหุ่งนั้นคืออยู่แล้วหรือ” ท่านทูลว่า “ที่ข้าพระองค์โกรธถึงอยากตายนี้ดีแล้วพระเจ้าข้า” ๑๐ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เจ้าสงสารต้นละหุ่งนั้น ซึ่งเจ้ามิได้ลงแรงปลูกหรือ มิได้กระทำให้มันเจริญ มันงอกเจริญขึ้นในคืนเดียว แล้วก็ตายไปในคืนเดียวดุจกัน ๑๑ ไม่สมควรหรือที่เราจะไว้ชีวิตเมืองนี้ นะเวห์นครใหญ่นั้น ซึ่งมีพลเมืองมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ไม่ทราบว่าย่างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย และมีสัตว์เลี้ยงเป็นอันมากด้วย”

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

มีคาร์ท

มีคาร์ทเป็นชาวเมืองโมเรเซทแห่งประเทศยูดาห์ (๑:๑๔) เราไม่ทราบเกี่ยวกับครอบครัวหรือประวัติของเขา แต่เราทราบว่าเขาเป็นชาวเมืองโมเรเซท (๑:๑; ยรม ๒๖:๑๘) ตามข้อที่ ๑ เราเห็นว่ามีคาร์ทอยู่สมัยเดียวกับอิสยาห์ (อสย ๑:๑) และเขาพยากรณ์ในรัชสมัยกษัตริย์โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์ ใน ๘-๗ มีคาร์ทได้พยากรณ์ถึงการรวบรวมและความรอดของอิสราเอลและถึงอาณาจักร ๑๐๐๐ ปีของพระเยซูด้วยคำอันไพเราะมาก เขาได้พยากรณ์ถึงการที่อิสราเอลจะเป็นชเลย การบุกกรุกแห่งกรุงเยรูซาเล็ม การบังเกิดของพระเยซูที่หมู่บ้านเบธเลเฮม (๕:๒) และอาณาจักร ๑๐๐๐ ปีของพระเยซู ในมธ ๑๐:๓๕-๓๖ พระเยซูได้อำนาจข้อความจากหนังสือมีคาร์ท

หนังสือเล่มนี้มีอยู่ ๓ ภาค แล้วแต่ละภาคได้เริ่มต้นด้วยคำว่า “จงฟัง”

พระเจ้าทรงมีเรื่องกล่าวโทษแก่สะมาเรียและยูดาห์

๑ พระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่มาถึงมีคาร์ท ชาวเมืองโมเรเซท ในรัชกาลโยธาม อาหัส และเฮเซคียากษัตริย์แห่งประเทศยูดาห์ ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับสะมาเรียและเยรูซาเล็ม ๒ ชนชาติทั้งหลายเอ๋ยทุกคนจงฟัง โอ ฟิวกาเอ๋ย และสารพัดที่อยู่ในนั้น จงฟัง และให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเป็นพยานกล่าวโทษท่าน คือองค์พระผู้เป็นเจ้าจากพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์^๑ เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์เสด็จออกจากสถานของพระองค์ และจะเสด็จลงมา ทรงเหยียบย่ำที่สูงของฟิวกา^๒ ภูเขาจะละลายไป ภายใต้พระองค์ และหุบเขาจะถูกผ่าเหมือนซีผึ้งหน้าไฟ เหมือนน้ำที่เทลงตามที่ชัน^๓ เหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้บังเกิดขึ้นเพราะการละเมิดของยาโคบ และเพราะความบาปของวงศ์วานอิสราเอล การละเมิดของยาโคบนั้นคืออะไร สะมาเรียมิใช่หรือ ปูนีเยสถานสูงแห่งยูดาห์คืออะไร เยรูซาเล็มมิใช่หรือ^๔ เหตุฉะนั้น เราจะกระทำสะมาเรียให้เป็นก

องสิ่งปรักหักพังอยู่ในที่โล่ง เป็นที่สำหรับทำสวนองุ่น เราจะเทก้อนหินที่ใช้สร้างเมืองนั้นลงที่หุบเขา จะให้เห็นรากฐานของเมือง^๕ รูปเคารพแกะสลักทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกหุบเป็นชิ้นๆ ค่าจ้างทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ และเราจะกระทำให้รูปเคารพทั้งสิ้นของเมืองนั้นถูกทิ้งร้าง เพราะเมืองนั้นรวบรวมรูปเคารพเหล่านี้มาด้วยค่าจ้างของหญิงแพศยา และมันจะกลับเป็นค่าจ้างของหญิงแพศยา^๖ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงรำไห้และคร่ำครวญ ข้าพเจ้าจะเดินเท้าเปล่าและเปลือยกายไปไหนๆ ข้าพเจ้าจะส่งเสียงร่ำไห้ดูจมิงกร และเสียงครวญครางดูจนกว่าแก้ว^๗ เพราะว่ารอยแผลของเมืองนั้นรักษาไม่หาย และได้ลามมาถึงยูดาห์ ได้มาถึงกระทั่งประตูเมืองแห่งประชาชนของเราคือถึงเยรูซาเล็ม^๘ ๑๐ ย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อัยาร์องให้ไปเลย จงเกลือกกลิ้งตัวอยู่ในฝุ่นในวงศิวานอัฟราห์^๙ ๑๑ ชาวเมืองซาฟิรเอ๋ย จงผ่านไปตามทางของเจ้าด้วยตัวเปลือยเปล่าและอับอาย ชาวเมืองศานันไม่ได้ออกมาในเมื่อเบธเอเชลรำไห้ มันจะเอาสถานที่ตั้งของมันไปเสียจากเจ้า^{๑๒} เพราะชาวมาโรทคอยความดีอยู่ด้วยความรอบคอบ แต่ภัยพิบัติได้ลงมาจากพระเยโฮวาห์ถึงประตูเมืองเยรูซาเล็ม^{๑๓} โอชาวเมืองลาศิซเอ๋ย จงเทียมม้าเข้ากับรถรบ เธอเริ่มสร้างบาปให้แก่บุตรสาวของศิโยน เพราะได้พบการละเมิดของอิสราเอลในเจ้า^{๑๔} เพราะฉะนั้น เจ้าจะต้องมอบของไว้อาลัยให้แก่โมเรเซท-กัท บรรดาเรือนของอัครซิบจะเป็นสิ่งอสังคัยแก่บรรดากษัตริย์อิสราเอล^{๑๕} โอ ชาวเมืองมาเรซาห์เอ๋ย เราจะนำผู้รับมรดกมาสู่เจ้าอีก ท่านจะมายังอดุลลิมซึ่งเป็นสง่าราศีของอิสราเอล^{๑๖} จงกลอนผมและโกนหนวดโกนเคราเสีย เพื่อไว้ทุกข์ให้แก่ลูกรักที่พอใจของเจ้า จงทำตัวให้ล้านมากขึ้นเหมือนนกอินทรี เพราะเขาทั้งหลายได้จากเจ้าไปเป็นชเลย

ความโลภและพวกผู้พยากรณ์เท็จนำความหายนะมาสู่ยูดาห์

๒ ๑ วิบัติแก่ผู้เตรียมความชั่วช้า และคิดกระทำความชั่วอยู่บนที่นอนของตน พอรุ่งขึ้นเขาก็ออกไปกระทำ เพราะว่าการณ์อยู่ในอำนาจมือของเขาที่จะกระทำได้^๒ เขาโลภที่ดินแล้วก็ใช้ความรุนแรงยึดเอาไป เขาโลภ

บ้านเรือนและกิรีบไปเสีย เขาบีบบังคับคน และบ้านเรือนของเขา และบีบคนกับมรดกของเขา ^๑ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังเตรียมภัยให้ตกกับครอบครัวนี้ ซึ่งเจ้าจะหลบคอบของเจ้าให้พ้นไปไม่ได้ และเจ้าจะเดินอย่างผิงผายไปไม่ได้ เพราะเวลานี้เป็นการวิบัติ ^๒ ในวันนั้นจะมีคนเสาคำต่อสู้อเจ้า และจะรื้อให้ด้วยการโอดครวญอย่างขมขื่นว่า “พวกเราพินาศอย่างสิ้นเชิงแล้ว พระองค์ทรงเปลี่ยนที่ดินกรรมสิทธิ์แห่งชนชาติของข้า พระองค์ทรงถอนไปจากข้าเสียแล้วหนอ พระองค์ทรงแบ่งไร่นาของพวกเราให้แก่บรรดาคนที่จับกุมพวกเรา” ^๓ ดังนั้น เจ้าจะไม่มีใครจับสลากแบ่งที่ดินกันในชุมชนแห่งพระเยโฮวาห์ ^๔ เขากล่าวแก่ผู้ที่พยากรณ์ว่า “อย่าพยากรณ์เลย” เขาจะไม่พยากรณ์แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะไม่อับอาย ^๕ โอ พวกที่มีชื่อว่าเป็นวงศ์วานของยาโคบเอ๋ย พระวิญญูญาณของพระเยโฮวาห์หมดความอดทนแล้วหรือสิ่งเหล่านี้เป็นการกระทำของพระองค์หรือถ้อยคำของเราไม่กระทำให้บังเกิดผลดีแก่ผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมหรือ ^๖ ในตอนหลังๆนี้ประชาชนของเราลุกขึ้นต่อสู้อย่างกับเป็นศัตรู เจ้ารีบเอาเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าจากผู้ที่ผ่านไปโดยไว้วางใจ ด้วยไม่นึกฝันว่าจะมีสงคราม ^๗ เจ้าขับไล่พวกผู้หมิ่นในประชาชนของเราออกไปจากเรือนอันผาสุกของเขาทั้งหลาย เจ้าได้เอาส่งาราศีของเราไปเสียจากเด็กๆของเขาเป็นนิตย์ ^๘ จงลุกขึ้นและจากไป เพราะที่นี้ไม่ใช่ที่พักของเจ้า เพราะความไม่สะอาดซึ่งจะทำลายเจ้า ด้วยความพินาศอย่างทุกขระทม ^๙ หากคนใดจะเที่ยวไปโดยมีนิสัยหลอกลวงและมุสาวา “เราจะพยากรณ์ให้ท่านฟังเรื่องเหล่านี้และเมรีย” เขาจะเป็นผู้พยากรณ์ของชนชาตินี้ได้ละ

พระเจ้าจะทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่เหลืออยู่

^{๑๒} โอ ยาโคบเอ๋ย เราจะรวบรวมเจ้าทั้งหลายเป็นแน่ เราจะรวบรวมคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ และจะตั้งเขาไว้ด้วยกันเหมือนฝูงแพะแกะที่อยู่ในเมืองโบสราห์ เหมือนฝูงสัตว์ที่อยู่ในคอก เขาจะทำเสียงดังเพราะเหตุมีคนมากมาย ^{๑๓} ผู้ที่ทะเลวงออกได้จะขึ้นไปก่อนเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะทะเลวงออกไป

และผ่านออกประตูเมือง เขาจะออกไปทางนี้ กษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะเสด็จไปก่อน และพระเยโฮวาห์จะทรงนำหน้าเขา

ยูดาห์จะถูกนำไปเป็นเชลย เยรูซาเล็มจะถูกทำลาย

^๑ และข้าพเจ้ากล่าวว่า โอ ท่านทั้งหลาย **๓** ผู้เป็นประมุขของยาโคบ คือบรรดาผู้ครอบครองวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟัง ท่านทั้งหลายต้องทราบความยุติธรรมไม่ใช่หรือ ^๒ ท่านทั้งหลาย ผู้เกลียดชังความดีและความชั่ว ผู้ที่จึกหนี้ออกจากประชาชนของเรา และฉีกเนื้อออกจากกระดูกของเราทั้งหลาย ^๓ ผู้ที่กินเนื้อชนชาติของเรา และฉีกกระดูกหนึ่งออกจากตัวเขาทั้งหลาย และหักกระดูกของเรา และสับเขาเป็นชิ้นๆ เหมือนกับทำไว้ใส่หม้อ และเหมือนเนื้อที่อยู่ในหม้อขนาดใหญ่ ^๔ แล้วเขาจะร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะไม่ทรงฟังเขา คราวนั้นพระองค์จะทรงซ่อนพระพักตร์เสียจากเขาทั้งหลาย เพราะเขาได้ประพฤติอย่างชั่วร้าย ^๕ พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์ผู้ที่นำชนชาติของข้าพเจ้าให้หลงไป ผู้ที่กีดด้วยฟันและร้องว่า “จงเป็นสุขเถิด” ผู้ที่เมี่ยมอะไรใส่ปากของเขา แต่พวกเขาประกาศสงครามต่อเขา ^๖ เพราะฉะนั้นจะเป็นกลางคืนแก่เจ้าปราศจากนิมิต และความมืดทึบจะบังเกิดแก่เจ้าปราศจากการทำนายสำหรับพวกผู้พยากรณ์นี้ดวงอาทิตย์จะตกไป และกลางวันก็จะมีมืดอยู่เหนือเขา ^๗ ผู้ทำนายจะอับอาย พวกโหราจะขายหน้า เออ เขาทั้งหลายจะปิดริมฝีปากด้วยกันหมด เพราะว่าไม่มีคำตอบมาจากพระเจ้า ^๘ แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเต็มด้วยฤทธิเดช คือด้วยพระวิญญูญาณของพระเยโฮวาห์ และทั้งความยุติธรรมกับกำลัง ที่จะประกาศการละเมิดของยาโคบแก่เขาเอง และประกาศบาปของอิสราเอลแก่เขาเอง ^๙ ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นประมุขแห่งวงศ์วานของยาโคบ คือผู้ครอบครองวงศ์วานอิสราเอล จงฟังข้อความนี้ คือท่านผู้ซึ่งความยุติธรรมและผู้แปรความเที่ยงตรงทั้งสิ้นให้ปรวนไป ^{๑๐} ผู้สร้างคิโยนด้วยโลหิต และสร้างเยรูซาเล็มด้วยความชั่วช้า ^{๑๑} ผู้เป็นประมุขของเมืองนี้ตัดสินความด้วยเห็นแก่สินบน ปุโรหิตของเรอส่งสอนด้วยเห็นแก่สินจ้าง ผู้พยากรณ์ของเธอทำนาย

ด้วยเห็นแก่เงิน ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายยัง อิงพระเยโฮวาห์และกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ ทรงสถิตท่ามกลางเรามิใช่หรือ ไม่มี ความ ชั่วอย่างไรเกิดขึ้นแก่เราได้”^{๑๒} ด้วยเหตุนี้แหละ เพราะเจ้านึง คิโยนจะต้องถูกไถ เหมือนไถนา เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่ง ปรักหักพัง และภูเขาแห่งพระนิเวศจะเป็นที่ สูงซึ่งมีต้นไม้

อาณาจักร ๑๐๐๐ ปีในอนาคต

๑ ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่ง พระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูก สถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขา ชนชาติทั้งหลายจะหลั่งไหลเข้ามาหา^๒ และประชาชาติเป็นอันมากจะมากล่าวว่า “มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ยิ่งพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์” เพราะว่พระราชบัญญัติจะออกมาจากคิโยน และพระวณะของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม^๓ พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และจะทรงตัดสินเพื่อบรรดาประชาชาติอัน แข็งแรงที่อยู่ไกลออกไป และเขาทั้งหลายจะติดตามของเขาให้เป็นผลไถนา และหอกของเขาให้เป็นขอลิด ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป^๔ แต่ต่างก็จะนั่งอยู่ใต้ร่มเงาและใต้ต้นมะเดื่อของตน และจะไม่มีใครมากระทำให้เขาสะดุ้งกลัว เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ตรัสอย่างนี้แล้ว^๕ ด้วยว่าบรรดาชนชาติทั้งหลายต่างก็ดำเนินในนามแห่งพระของตน แต่เราจะดำเนินในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเป็นนิตย์สืบๆไป^๖ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในคราวนั้นเราจะรวบรวมคนซาพิการ และจะรวบรวมบรรดาผู้ที่ถูกขับไล่ไป และบรรดาผู้ที่เราได้ให้ทุกข์ใจ^๗ คนที่ซาพิการนั้นเราจะให้เป็นคนที่เหลืออยู่ คนที่ถูกทิ้งไปนั้นเราจะให้เป็นชนชาติที่เข้มแข็ง และพระเยโฮวาห์จะทรงปกครองเหนือเขาที่ภูเขาคิโยนตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนชั่วกัลปาวสาน^๘ โอ หอคอยที่เผ่าผู้สัตว์เอ๋ย เจ้าผู้เป็นป้อมปราการอัน

แข็งแกร่งสำหรับบุตรสาวแห่งคิโยน อำนาจครอบครองดั้งเดิมจะมาสู่เจ้า ราชอาณาจักรจะมาสู่บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม

อิสราเอลจะต้องถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลนก่อนกลับมายังแผ่นดินของตน

๙ เออทำไมเจ้าร้องไห้เสียงดัง ไม่มีกษัตริย์ปกครองเจ้าหรือ ที่ปรีชาของเจ้าพินาศเสียแล้วหรือ เจ้าจึงเจ็บปวดรวดร้าวอย่างกับหญิงจะคลอดบุตร^{๑๐} โอ บุตรสาวคิโยนเอ๋ย จงบิดตัวและโอดครวญไปเถิด อย่างกับหญิงจะคลอดบุตร เพราะบัดนี้เจ้าจะต้องออกไปจากนครไปพักอยู่ตามไร่นา เจ้าจะต้องไปยังบาบิโลน เจ้าจะได้รับการช่วยให้รอดพ้น ณ ที่นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงไถ่เจ้า ณ ที่นั้นให้พ้นจากมือศัตรูของเจ้า^{๑๑} บัดนี้ ประชาชาติมากมายได้ชุมนุมต่อสู่เจ้า กล่าวว่ “จงให้มันหมดความศักดิ์สิทธิ์ ให้ตาของเราเพ่งดูคิโยน”^{๑๒} แต่เขาทั้งหลายไม่ทราบถึงพระดำริของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายไม่เข้าใจในแผนการของพระองค์ ที่พระองค์จะทรงรวบรวมเขาทั้งหลายเข้ามา ดั่งรวมฟ่อนข้าวไว้ที่ลานนวดข้าว^{๑๓} โอ บุตรสาวคิโยนเอ๋ย จงลุกขึ้นและนวดเถิด เพราะว่าเราจะทำเขาของเจ้าให้เป็นเหล็ก และกีบเท้าของเจ้าให้เป็นทองสัมฤทธิ์ และเจ้าจะตีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากให้เป็นชินๆ และเราจะมอบสิ่งที่ได้มาถวายแด่พระเยโฮวาห์ มอบสมบัติของเขาทั้งหลายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทั้งปวง

คำพยากรณ์เรื่องการบังเกิดของพระเยซูที่เบธเลเฮม

๑ โอ บุตรสาวแห่งกองทัพทหาร เอ๋ย บัดนี้เจ้าจงรวมกันเป็นกองทัพ ศัตรูมาล้อมเราทั้งหลายไว้ เราจะเอาไม้ตีแก้มของผู้ปกครองอิสราเอล^๒ เบธเลเฮม เอฟราธาห์เอ๋ย แต่เจ้าผู้เป็นหน่วยเล็กในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันๆ จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จักปกครองในอิสราเอลดั้งเดิมของท่าน มาจากสมัยเก่า จากสมัยโบราณกาล^๓ ดังนั้น พระองค์จะทรงมอบเขาไว้จนถึงเวลาที่หญิงผู้เจ็บครรภ์จะคลอดบุตรแล้วบรรดาพี่น้องที่เหลืออยู่จะกลับมายังคนอิสราเอล

ยุคอาณาจักร ๑๐๐๐ ปี

“และพระองค์จะทรงยืนมั่น ทรงเลี้ยงดูด้วยพระกำลังแห่งพระเยโฮวาห์ ด้วยสง่าราศีแห่งพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเขาทั้งหลายอยู่ได้ เพราะบัดนี้พระองค์จะเป็นใหญ่ตลอดจนถึงที่สุด ทำร้ายปลายพิภพ ^๕ พระองค์ผู้นี้จะเป็นสันติสุขคือเมื่อชาวอัสซีเรียจะยกเข้ามาในแผ่นดินของเราและเมื่อเขาจะเหยียบย่ำในปราสาททั้งหลายของเรา เราจะยกผู้เลี้ยงแกะเจ็ดคนและเจ้านายแปดคนมาต่อต้านเขา ^๖ เขาทั้งหลายจะทำลายแผ่นดินอัสซีเรียด้วยดาบ และแผ่นดินนิมโรดในทางเข้า และพระองค์จะทรงช่วยเราให้พ้นจากชาวอัสซีเรียเมื่อชาวอัสซีเรียยกเข้ามาในแผ่นดินของเรา และเหยียบย่ำภายในเขตแดนของเรา ^๗ แล้วคนยาโคบที่เหลืออยู่จะอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เหมือนนาค่างจากพระเยโฮวาห์ เหมือนท่าฝนที่ตกบนหญ้า ซึ่งไม่อยู่คอยมนุษย์หรือคอยบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ^๘ และคนยาโคบที่เหลืออยู่จะอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ตั้งสิงโตอยู่ท่ามกลางสัตว์เดียรัจฉานในป่า ตั้งสิงโตหนุ่มอยู่ท่ามกลางฝูงแพะแกะซึ่งเมื่อมันผ่านไป มันก็เหยียบย่ำลงและฉีกเสีย ไม่มีใครช่วยให้มันได้ ^๙ มือของเจิวจะถูกยกขึ้นเหนือคูริของเจ้า และศัตรูทั้งสิ้นของเจ้าจะถูกตัดขาดไป ^{๑๐} พระเยโฮวาห์ตรัสว่าต่อมาในวันนั้นเราจะขจัดม้าของเจ้าให้หมดไปจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายรถรบของเจ้า ^{๑๑} และเราจะขจัดเมืองให้หมดไปจากแผ่นดินของเจ้า และจะโค่นที่กำบังเข้มแข็งของเจ้าทั้งสิ้น ^{๑๒} เราจะขจัดวิหยาคมให้หมดไปจากมือของเจ้า เจ้าจะไม่มีหมอมือถือต่อไป ^{๑๓} เราจะขจัดรูปเคารพสลักของเจ้าออกเสียด้วย และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์จากท่ามกลางเจ้า เจ้าจะมีได้กราบลงไหว้ผลงานของมือของเจ้าอีกต่อไป ^{๑๔} เราจะถอนเสารูปเคารพของเจ้าเสียจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายเมืองของเจ้าเสีย ^{๑๕} เรา จะ แก่ แค้น เพราะความโกรธและความกริ้วต่อประชาชาติ ตั้งที่ไม่เคยมีใครไต่ยื่นเลย

พระเจ้าทรงมีคติดกับอิสราเอล

๖ ^๑ จงฟังสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัส จงลุกขึ้น แลดูคติดของเจ้าต่อหน้าภูเขาทั้งหลาย จงให้เนินเขาฟังเสียงของเจ้า ^๒ โอภูเขาทั้งหลาย จงฟังคติดของพระเยโฮวาห์ที่เกิดเพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมีคติดกับประชาชนของพระองค์ และพระองค์จะทรงสู้ความกับอิสราเอล ^๓ “โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เราได้กระทำอะไรแก่เจ้า เราได้ให้เจ้าอ่อนเปลี้ยในกรณินี้ใด จงตอบมา ^๔ ด้วยว่าเราได้นำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และไถ่เจ้ามาจากเรือนทาส และเราใช้ให้โมเสส อาโรน และมิเรียม นำหน้าเจ้าไป ^๕ โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงระลึกว่า บาลาค กษัตริย์โมอับ คิดอุบายประการใด และบาลามบุตรชายเบโอร์ได้ตอบเขาอย่างไรจากซิทธิม ถึงกิลกาล มีอะไรเกิดขึ้น เพื่อเจ้าจะได้ทราบความชอบธรรมของพระเยโฮวาห์” ^๖ “ข้าพเจ้าจะนำอะไรเข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์ และกราบไหว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าเบื้องสูง ควรข้าพเจ้าเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชา หรือ ด้วยลูกวัวอายุหนึ่ง ขวบหลายตัวหรือ ^๗ พระเยโฮวาห์จะทรงพอพระทัยการถวายแกะเป็นพันธ๓ตัว และธาร์นามันหลายหมื่นสาย หรือ ควรที่ข้าพเจ้าจะถวายบุตรหัวปี ขำระการละเมิดของข้าพเจ้าหรือ คือถวายผลแห่งกายของข้าพเจ้าขำระบาปแห่งวิญญาณของข้าพเจ้า” ^๘ โอ มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระเยโฮวาห์ทรงมีพระประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้กระทำความยุติธรรม และรักความเมตตา และดำเนินด้วยความถ่อมใจไปกับพระเจ้า ^๙ พระสุรเสียงพระเยโฮวาห์ประกาศแก่นครนั้น คนที่มีสติปัญญาจะพิจารณาดูพระนามของพระองค์ จงฟังคทา และผู้ที่ทรงตั้งมั่นไว้เกิด ^{๑๐} ยังมีทรัพย์สมบัติแห่งความชั่วร้ายในเรือนของคนชั่ว และเครื่องดวงที่พร่องไป ซึ่งนำสะอิดสะเอียนนั้นอยู่อีกหรือ ^{๑๑} เราจะถือพวกที่มีตาซึ่งที่ชั่วร้าย และมีดวงเต็มด้วยลูกตุ้มซีโกงว่า ไม่มีความผิดได้หรือ ^{๑๒} บรรดาคนมั่งมีของเจ้าก็เต็มไปด้วยความทารุณ และชาวเมืองของเจ้าก็พุดมุสา และลินของเขาก็ก่อลวงอยู่ในปากของเขา ^{๑๓} เพราะฉะนั้นเราจะกระทำให้เจ้าเจ็บป่วย

ด้วยการเขียนตีเจ้า ด้วยการกระทำให้เจ้า
รกร้างไปเพราะเหตุบาปของเจ้า ^{๑๔}เจ้าจะรับ
ประทาน แต่จะไม่รู้จักอิม และส่วนภายใน
ของเจ้าก็จะมีแต่ความหิว เจ้าจะเก็บไว้ แต่ก็
ไม่สั่งสม อะไรที่เจ้าสั่งสม เราจะทำให้แก่ตาป
^{๑๕}เจ้าจะหว่าน แต่เจ้าจะไม่ได้เกี่ยว เจ้าจะย่ำ
บิบบะกอกเทศ แต่จะไม่ได้ชโลมตัวเองด้วย
น้ำมัน เจ้าจะย่ำองุ่น แต่จะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่น
^{๑๖}เพราะได้มีการถือรักษากฎเกณฑ์ของอิม
รี และบรรดากิจการแห่งวงศานของอาหับ
และเจ้าได้ดำเนินตามคำแนะนำของคนพวก
นี้ เพื่อเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่รกร้าง และ
ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในนั้นจะเป็นที่เย้ยหยัน
ฉะนั้นเจ้าจะต้องทนรับการดูต่ำว่ากล่าวจาก
ชนชาติของเรา

๗ ^๑วิบัติ แก่ ข้าพเจ้า เพราะ ข้าพเจ้า เป็น
เหมือน คน ที่ พบ ว่า เขา เก็บ ผล ใน ฤดู
ร้อนหมดแล้ว และ เล็ม ผล จาก เถา องุ่น หมด
แล้ว ไม่มี พวง องุ่น รับประทาน จิตใจ ข้าพเจ้า
ปรารถนา ผล สุก รุ่ง แรก ^๒คน ตี สุนัข หาย ไป จาก
โลก จะ หา คน ชื่อดัง ตรง ท่า มากลาง มนุษย์ สัก คน
ก็ ไม่มี ต่าง ก็ ชும் คอย จะ เอา โลหิต ทั่ว กัน ต่าง ก็
เอา ตา ข่าย ดัก ฟัน หนอง ของ ตน ^๓มือ ทั้ง สอง ของ
เขา คอย จ้อง แต่ สิ่ง ที่ ชั่ว เพื่อ จะ กระทำ ด้วย
ความ ขยั้น เจ้านาย และ ผู้ พิพากษา ขอ สนิบ น
และ คน ใหญ่ คน โต ก็ เอ่ย ถึง ความ ปรารถนา
ชั่ว แห่ง จิตใจ ของ เขา ต่าง ก็ สาน สิ่ง เหล่า นี้
เข้า ด้วย กัน ^๔คน ที่ ดี ที่ สุด ของ เขา ก็ เหมือน
หนาม ย่อย คน ที่ ชื่อดัง ที่ สุด ของ เขา ก็ คม
กว่า ริว ดัน ไม้ หนาม วัน แห่ง ยาม รักษา การ ณ์
ของ เจ้า และ วัน ที่ จะ ลง โทษ เจ้า มา ถึง แล้ว
บัด นี้ ความ ยุ่ง เหิง ของ เขา ก็ อยู่ ใกล้ เต็ม ที่
^๕อย่า วางใจ ใน สหาย อย่า มั่นใจ ใน คน นำ ทาง
จง ฝ้า ประตูปาก ของ เจ้า อย่า ฝาย อะไร แก่ เธอ
ที่ อยู่ ใน อ้อม กอก ของ เจ้า ^๖เพราะ ว่า ลูก ชาย ดู
หมิ่น พ่อ และ ลูก สาว ลูก ขึ้น ต่อ สู้ แม่ ของ เธอ
ลูก สะ ไร ต่อ สู้ แม่ สามี ศัตรู ของ ใคร ะ ก็ คือ คน ที่
อยู่ ร่วม เรือ น ของ เขา เอง

**มีคำห์กล่าวถึงคนอิสราเอลที่
เหลืออยู่ในวาระสุดท้าย**

^๗เพราะฉะนั้นสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะ
มองดู พระ เย โส วาห์ ข้าพเจ้า จะ ฝ้า คอย
พระเจ้า แห่ง ความ รอด ของ ข้าพเจ้า พระเจ้า
ของ ข้าพเจ้า จะ ทรง พัง ข้าพเจ้า ^๘โอ ศัตรู ของ
ข้าพเจ้า เอ๋ย อย่า เปรมา ปริดี ะ ยัย ข้าพเจ้า เลย

เมื่อข้าพเจ้าล้มลง ข้าพเจ้าจะลุกขึ้นอีก เมื่อ
ข้าพเจ้านั่งอยู่ในความมืด พระเยโฮวาห์จะ
ทรงเป็นความสว่างแก่ข้าพเจ้า ^๙ข้าพเจ้าจะ
ทนต่อพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ เพราะ ว่า
ข้าพเจ้ากระทำบาปต่อพระองค์ ข้าพเจ้าจะ
ทนจนกว่าพระองค์จะทรงแก้คดีของข้าพเจ้า
และกระทำการตัดสินเพื่อข้าพเจ้า พระองค์
จะ ทรง นำ ข้าพเจ้า ไป ยัง ความ สว่าง และ
ข้าพเจ้าจะเห็นความชอบธรรมของพระองค์
^{๑๐}แล้ว เธอ ซึ่ง เป็น ศัตรู ของ ข้าพเจ้า จะ เห็น
และ ความ อับอาย จะ ทับถม เธอ ที่ กล่าว แก่
ข้าพเจ้า ว่า “พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ เจ้า
อยู่ที่ไหน” ตา ของ ข้าพเจ้า จะ พัง ดู เธอ ให้ สฯ
แ ก่ใจ คราว นี้ เธอ จะ ถูก ย่ำ ลัง เหมือน เล่น ที่
ใน ถน หนู ^{๑๑}วัน ที่ จะ สร้าง กำแพง เมือง ของ เจ้า
ใน วัน นั้น คำ บัญชา จะ ถูก ปลด เปลี่ยน ไป ^{๑๒}ใน
วัน นั้น เขา จะ มา หา เจ้า คือ มา จาก อัส ซีเรีย
และ จาก เมือง ที่ มี ป้อม ปรกาการ จาก ระหว่าง
ป้อม ปรกาการ กับ แม่น้ำ จาก ระหว่าง ทะเล ใต้ กับ
ทะเล ใต้ และ จาก ระหว่าง ภูเขา นี้ กับ ภูเขา
โน้น ^{๑๓}ถึง กระนั้น แผ่น ดิน ก็ จะ รกร้าง เพราะ
คน ที่ อาศัย ใน แผ่น ดิน นั้น เป็น เหตุ เนื่อง
ด้วย ผล แห่ง การ กระทำ ของ เขา ^{๑๔}ขอ ทรง
เสียดู ประชาชน ของ พระองค์ ด้วย คทา ของ
พระองค์ คือ ผู้ ประชาชน ที่ เป็น มรดก ของ
พระองค์ ผู้ อาศัย โดด เดี่ยว อยู่ใน ป่า ใน ท่า ม
กลาง คาร เมล ขอ ทรง ให้ เขา หากิน อยู่ใน บา
ชาน และ ก็ เลอา ดอ ย่าง ใน โบราณกาล ^{๑๕}ตั้ง
ใน สมัย เมื่อ เจ้า ออก จาก แผ่น ดิน อียิปต์ เรา จะ
สำแดง สิ่งมหัศจรรย์ แก่ เขา ^{๑๖}ประชาชาติ ทั่ว
หลาย จะ แล เห็น และ อับอาย ด้วย อานุภาพ ทั
ง สิ้น ของ เขา ทั ง หลาย เขา ทั ง หลาย จะ เอา มือ
ปิด ปาก ไว้ และ หู ของ เขา จะ หนวก ไป ^{๑๗}เขา
ทั ง หลาย จะ เลียด ผง คลี เหมือน อย่าง งู เขา จะ
เคลื่อน ตัว ออก จาก รู ของ เขา ดู จ หนอน บน
แผ่น ดิน โลก เขา จะ ตระ หนก ตกใจ พระ เย
โฮวาห์ พระเจ้า ของ เรา เนื่อง ด้วย เจ้า เขา ทั
ง หลาย จะ กล่าว ^{๑๘}ใคร เล่า จะ เป็น พระเจ้า เสมอ
เหมือน พระองค์ ผู้ ทรง ยก โทษ ความ ชั่ว ช้า
และ ทรง ให้อภัย การ ละเมิด แก่ คน ที่ เหลือ อยู่
อัน เป็น มรดก ของ พระองค์ พระองค์ มิ ได้ ทรง
ถือ พระพิโรธ เนื่อง นิติ ะ เพราะ ว่า พระองค์
ทรง พอ พระทัย ใน ความ เมตตา ^{๑๙}พระ องค์
จะ ทรง หนัก กลับ มา อีก พระ องค์ จะ ทรง เมตตา
เรา ทั ง หลาย พระ องค์ จะ ทรง เหยียบ ความ
ชั่ว ช้า ของ เรา ไว้ พระ องค์ จะ ทรง เหวียง

บาป ทั้ง หลาย ของ เขา ลง ไป ใน ที่ ลึก ของ
ทะเล ^{๒๐} พระองค์ จะ ทรง สำแดง ความ จริง ให้
ประจักษ์ แก่ ยาโคบ และ ความ เมตตา ต่อ อับรา

ฮัม ดัง ที่ พระองค์ ทรง ปฏิญาณ ต่อ บรรพบุรุษ
ของเรา ตั้งแต่ สมัย โบราณกาล

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

นาสุม

ผู้พยากรณ์นี้มีชื่อว่า “นาสุมชาวเมืองเอลโซซ” (๑:๑) ดูเหมือนว่าเขามาจากแคว้นกาลิลี เราคิดว่าเมืองแห่งหนึ่งในแคว้นกาลิลีได้ปกป้องรักษาชื่อของนาสุมไว้ คือเมืองกับเรนาอุม ซึ่งชื่อเมืองนี้หมายความว่า “หมู่บ้านของนาสุม” (ภาษาฮีบรูเรียกว่า คาฟาร์ นาสุม)

หัวเรื่องของหนังสือเล่มนี้คือการพยากรณ์ถึงการทำลายกรุงนินะเวห์ ผู้พยากรณ์นี้ได้เขียนไว้ในปีก่อน ค.ศ. ๗๖๓ ประมาณ ๗๐ ปี หลังจากการประกาศของโยนาห์ซึ่งได้นำชาวนินะเวห์ให้มีการฟื้นฟูใหญ่ แต่หลังจากสมัยของโยนาห์ ชาวเมืองนี้ได้กลับไปทำความบาปและไหว้รูปเคารพอีก เพราะฉะนั้นอีกประมาณ ๑๐๐ ปี หลังจากสมัยของนาสุมเมืองนี้จะต้องถูกทำลาย คำพยากรณ์นี้ได้สำเร็จเมื่อกษัตริย์นาโบโพลัสซาร์และไซอาซาร์ริสได้ทำลายกรุงนินะเวห์ประมาณปีก่อน ค.ศ. ๖๐๐

คำพยากรณ์ของนาสุมเป็นบทกวีที่ไพเราะมาก หัวเรื่องก็คือ “ภาระเกี่ยวข้องกับนครนินะเวห์” คือ การทำลายของเมืองและอาณาจักรนี้เพราะเหตุชาวอัสซีเรียได้ข่มเหงพวกอิสราเอล

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะทรงลงโทษคนบาป

๑ ภาระเกี่ยวข้องกับนครนินะเวห์
 ๑ หนังสือเรื่องนิมิตของนาสุมชาวเมืองเอลโซซ ๒ พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงหวงแหนและทรงแก้แค้น พระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นและทรงมีพระพิโรธ พระเยโฮวาห์จะทรงแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และทรงเก็บความโกรธไว้ให้ปัจจุามิตรของพระองค์ ๓ พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วซ้ำ ทรงถูกทานูภาพใหญ่ยิ่ง พระองค์จะไม่ทรงงดโทษคนชั่วเลย พระมรรคาของพระเยโฮวาห์อยู่ในลมหมุนและพายุ และเมฆเป็นผงคลีแห่งพระบาทของพระองค์ ๔ พระองค์ทรงห้ามทะเล ทรงกระทำให้น้ำแห้ง ทรงให้แม่น้ำทั้งหลายแห้งไป ๕ บาซันและคารเมลก็เหี่ยว และดอกไม้ของเลบานอนก็เหี่ยวไป ๕ ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ภูเขาที่สัน

สะเทือนและเนินเขาก็ละลายไป แผ่นดินก็เรีสร้างต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เออ ทั้งโลกและสิ่งสารพัดที่อาศัยอยู่ในโลกด้วย ๖ ใครจะต้านทานพระพิโรธของพระองค์ได้ ใครจะทนต่อความร็องแรงแห่งความกริ้วของพระองค์ได้ พระพิโรธของพระองค์พุ่งออกมาอย่างกับไฟ โดยพระองค์ศิลาที่ถูกเหยียงลง ๗ พระเยโฮวาห์ประเสริฐ ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งในวันยากลำบาก พระองค์ทรงรู้จักผู้ที่วางใจในพระองค์ ๘ แต่พระองค์จะทรงกระทำให้สถานที่แห่งนั้นสิ้นสุดลงด้วยน้ำท่วมที่ไหลท่วมทัน และความมืดจะไล่ตามศัตรูทั้งหลายของพระองค์ไป ๙ เจ้าคิดอุบายอันใดต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงกระทำให้สิ้นไปอย่างเด็ดขาด ความทุกข์ยากจะไม่ไหลขึ้นเป็นคำรบสอง ๑๐ แม้ว่าเขาทั้งหลายเหมือนหนามไถ้ให้ที่เกี่ยวกับยุ่งและเมตามขนาดที่เขาตีเม เขาจะถูกเผาผลาญสิ้นเหมือนตอข้าวที่แห้งผาก ๑๑ เคยมีผู้หนึ่งมาจากพวกเจ้าที่คิดอุบายชั่วร้ายต่อพระเยโฮวาห์ และแนะนำความชั่ว ๑๒ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “แม้พวกนั้นจะอยู่อย่างสงบและมีจำนวนมากมายด้วย เขาก็จะถูกตัดขาดและสิ้นไปเมื่อเขาผ่านไป แม้ว่าเราให้เจ้าทุกขใจบ้าง แต่เราจะไม่ให้เจ้าทุกขใจอีกต่อไป ๑๓ บัดนี้เราจะหักแอกของเขาเสียจากเจ้า และจะระเบิดเครื่องจองจำของเจ้าให้สลายไป” ๑๔ พระเยโฮวาห์ตรัสบัญชาด้วยเรื่องเจ้าว่า “เขาจะไม่หวนชื่อของเจ้าให้แพร่หลายอีกต่อไป เราจะขจัดรูปเคารพที่สลักและรูปเคารพที่หล่อออกเสียจากนิเวศแห่งพระของเจ้า เราจะขุดหลุมศพให้เจ้า เพราะเจ้าชั่วนัก”

พระพรสำหรับยูดาห์ในอนาคต

๑๕ ดูเถิด เท้าของผู้นำชาวติมาที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ โอ ยูดาห์เอ๋ย จงรักษาประเพณีการเลี้ยงตามกำหนดของเจ้าไว้ จงทำตามคำปฏิญาณของเจ้าเถิด เพราะว่าคนชั่วจะไม่ผ่านเจ้าไปอีก เขาถูกขจัดเสียสิ้นแล้ว

นครนินะเวห์จะถูกทำลายด้วยสงคราม

๑ ผู้ที่ฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆได้ขึ้นมา ๒ ต่อสู้กับเจ้าแล้ว จงเข้าประจำป้อม จงเฝ้าทางไว้ จงคาดเอวไว้ จงรวมกำลังไว้

ให้หมด ^๒ เพราะว่ามีพระเยโฮวาห์ทรงกระทำ ให้ ความ โอ้อำ ตระการ ของ ยา โค บก ลับ สู่ สภาพเดิม อย่างกับ ความ โอ้อำ ตระการ ของ อิสราเอล เพราะ ว่า พวก ปล้น ได้ ปล้นเอา ไป และได้ ทำลาย กิ่ง ก้าน ของ เขา ให้ พิณา ค^๓ โล้ ของ ทหารหาญ นั้น สีแดง และ ทหารของ เขา ก็ แต่ง กาย สีแดง เข้ม ใน วัน เตรียม พร้อ มร ถร ก็ จะ แว วาบ ดัง คบเพลิง และ ไม่ สน สาม ไบ ก็ จะ สิ้น สะ ท้ำ น อย่าง รุนแรง ^๔ ทรบ ห้อ ไบ ตาม ถน น มั น รีบ ไบ รีบ มา ที่ ลาน เมือง ส่ง แสง รว กับ คบเพลิง และ พุ่ง ไป อย่าง สายฟ้า แลบ ^๕ นายทหารถูกเรียกตัว เขาก็สะดุดเมื่อเขา เดินไป เขาจะรีบตรงไปที่กำแพงเมือง มีเพิง กันอาวุธตั้งขึ้น ^๖ ประตูที่แม่น้ำจะเปิด แล้ว ที่พระราชวังก็จะมลายไป ^๗ อัสนาจะถูกนำไปเป็นเชลย นางจะถูกนำขึ้นไป บรรดาสาวใช้จะนำหนานางไปด้วยเสียงนกเขา ตีอกซกใจของตน ^๘ แต่ตั้งแต่เดิมมาแล้วนี้นะเวห์ก็เหมือนสระน้ำ แม้กระนั้นพวกเขาจะหนีออกมา เขาทั้งหลายจะร้องว่า “หยุด หยุด” แต่ก็ไม่มีใครหันกลับ ^๙ ปล้นเอาเงินซี ปล้นเอาทองคำ มีทรัพย์สมบัติมากมายไม่รู้ล้นสุด มีของมีค่าทุกอย่างเป็นทรัพย์มั่งคั่ง ^{๑๐} เริงร้าง ความเรีร้าง และความพินาศ จิตใจก็ละลายไปและหัวเข่าก็สั่น บนเอวก็ปวดร้าวไปหมด ไบหน้าทุกคนซิดูเขียว ^{๑๑} ที่อาศัยของสิงโต อยู่ที่ไหน คือที่เลี้ยงอาหารของสิงโตหนุ่ม ที่ที่สิงโตคือสิงโตแก่เคยเดินเข้าไป ที่ที่ลูกของมันเคยอยู่ ไม่มีผู้ใดทำให้มันกลัวได้ ^{๑๒} สิงโต นั้นได้ฉีกอาหารให้ลูกของมันพอกิน และได้ คาบคอเหยื่อมาให้เหล่าเมียของมัน มันสะสมเหยื่อเต็ม ถ้ำและสะสม เนื้อที่ฉีกแล้วเต็มวัง ^{๑๓} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้อเจ้า เราจะเผาถรบของเจ้าให้เป็นควัน และดาบจะสังหารสิงโตหนุ่มของเจ้า เราจะตัดเหยื่อของเจ้าเสียจากโลก และจะไม่มีใครได้ยินเสียงผู้สือสรรของเจ้าอีก

นครนี้นะเวห์จะถูกลงโทษสมกับการกระทำของเธอ

^๑ วิบัติแก่เมืองที่แปดเปื้อนไปด้วยโลหิต เต็ม ด้วยการ มุสา และ การ โจรกรรมเหยื่อ จะ ไม่ จาก ไป เลย ^๒ เสียง ขวับ ของ แส้ และ เสียง กระหึ่ม ของ ล้อ ม้าควบ และ รถรบ ห้อ ไบ ^๓ พล ม้า เข้า ประจัญบาน ดาบ แว วาว และ หอก วาววับ คนถูกฆ่าเป็นก่าย

กอง ชุกศพ กอง พะเนิน ร้าง คนดูยไม่รู้ จักจบสิ้น เขาจะสะดุดร่างนั้น ^๔ ทั้งนี้เพราะ การ แพศยา อย่าง มาก นับ ไม่ ถ้วน ของ หญิง แพศยานั้นผู้มีเสน่ห์ และเป็นจอมวิหยาคนาง ได้ ขาย ประชาชาติ เสีย ด้วยการ แพศยา ของ นาง และ ขาย บรรดา ครบ ครว มนุษย์ ด้วย วิหยาคนาง ของ นาง ^๕ พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัส ว่า ดูเถิด เราต่อสู้อเจ้า และ จะ ยกกระโปรงของเจ้าคลุมหน้าเจ้า เราจะให้ บรรดา ประชาชาติ มอง ดู ความ เปลือย เปล่า ของเจ้า และ ให้ ราชาอาณาจักรทั้งหลาย มอง ดู ความ อับอาย ของ เจ้า ^๖ เรา จะ โยน ของ โสโครกที่หน้าสะอิดสะเอียนใส่เจ้า และกระทำ ให้เจ้าน่าขยะขแยง และจะปล่อยให้เจ้าถูก ประจาน ^๗ ต่อมาทุกคนที่แลเห็นเจ้าจะหด หนีไปจากเจ้า และกล่าวว่า “นี่นะเวห์เป็น เมืองร้างเสียแล้ว ใครเล่าจะส่งสารเธอ” จะไปหาใครที่ไหนมาแล้วโลมเธอได้แล้ว ^๘ เจ้าวิเศษกว่าเมืองโนซึ่งมีพลเมืองมาก ซึ่งตั้ง อยู่ระหว่างแม่น้ำหรือ ซึ่งมีน้ำรอบนคร มี ทะเล เป็นที่กำบัง มีทะเลเป็นกำแพงเมือง ^๙ เอธิโอเปีย เป็นกำลังของเมืองนี้ทั้งอียิปต์ และก็ไม่จำกัดเสียด้วย พุดและลิบนี้เป็นผู้ช่วยเมืองนั้น ^{๑๐} ถึงกระนั้นเมืองนั้นก็ยิ่งถูก กวาดไป เธอตกไปเป็นเชลย ลูกเล็ก เด็ก แดงของเธอก็ถูกเหวี่ยงลงแหล่งเป็นชิ้นๆที่ หัวถนนทุกสาย เขาจับสลากแบ่งผู้มีเกียรติ ของเมืองนั้น และคนใหญ่คนโตทั้งสิ้นของ เมืองนั้นก็ถูกล่ามโซ่ ^{๑๑} เจ้าจะมึนเมาไปด้วย เจ้าจะถูกซ่อนไว้ เจ้าจะแสวงหากำลังเพราะ เหตุศัตรู ^{๑๒} บ้อม ปราบการทั้งสิ้นของเจ้าจะเป็นเหมือน ต้นมะเดื่อ ที่มี ผล มะเดื่อ สุก รุน แรก ถ้าถูกเขย่า ก็จะร่วงลงไป ในปากของ ผู้กิน ^{๑๓} ดูเถิด คนของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลาง เจ้าก็เหมือนผู้หญิง ประตูเมืองแห่งแผ่นดิน ของเจ้าก็เปิดกว้างให้แก่ศัตรูของเจ้า ไฟได้ ไหม้ตาลประตูของเจ้าหมดแล้ว ^{๑๔} เจ้าจงชก นำขึ้นไว้สำหรับการถูกล้อมนั้น จงเสริมบ้อม ปราบการของเจ้า จงลงไป ในบ่อดินเหนียว ย่ำ ปูน สอ ให้ เข้ากัน ดี และเสริมให้เตาเผาอิฐ แข็งแกร่งขึ้น ^{๑๕} ไฟก็จะคลอกเจ้าที่นั่น ดาบ ก็ จะ ฟันเจ้า มันจะกินเจ้าเสียอย่างตักแต่นว้ย กระโดด จงเพิ่มพวกเจ้าให้มากอย่างตักแต่นว้ย กระโดด จงเพิ่มให้มากเหมือนตักแต่นว้ย บิน ^{๑๖} เจ้าเพิ่มพวกพ้อคำให้มากกว่าดวงดาว ในท้องฟ้า ตักแต่นว้ยกระโดดนั้นลอกควาบ

แล้วก็บินไปเสีย ^{๑๗}เจ้านายของเจ้าก็เหมือน
 ตักแตนวัยบิน พวกผู้สติของเจ้าก็เหมือน
 ฝูงตักแตนเกาะอยู่ที่รูวต้นไม้ในวันอากาศ
 เย็น พอดวงอาทิตย์ขึ้น มันก็บินไปหมด
 ไม่มีใครทราบว่ามันไปที่ไหน ^{๑๘}โอ กษัตริย์
 แห่งอัสซีเรียเอ๋ย ผู้เลี้ยงแกะของเจ้าหลับ
 เสียแล้ว ขุนนางของเจ้าจะอาศัยในผงคลี

ชนชาติของเจ้ากระจัดกระจายอยู่บนภูเขา
 ไม่มีผู้ใครรวบรวมเอามาได้ ^{๑๙}แผลฟกช้ำของ
 เจ้าไม่มีบรรเทา บาดแผลของเจ้าก็สาหัส ทุก
 คนผู้ได้ยินข่าวของเจ้า เขาก็ตบมือเยาะเจ้า
 มีใครเล่าที่ไม่ได้รับภัยอันร้ายเนื่องนิรันดร์ของ
 เจ้า

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

ฮาบากุก

เราไม่รู้มากเกี่ยวกับผู้พยากรณ์ฮาบากุก เราไม่รู้ว่าเขาเกิดที่ไหน มาจากตระกูลอะไร หรือพยากรณ์ปีไหน ชื่อของเขาอยู่ในเล่มนี้สองครั้ง (๑:๑; ๓:๑) ดูเหมือนว่าเขาพยากรณ์ก่อนที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้บุกกรุงเยรูซาเล็มในปีก่อน ค.ศ. ๖๐๕ เล่มนี้ สวมมาก เป็นการว่ากล่าวต่อชนชาติยูดาห์ แต่บทสุดท้ายเป็นการอธิษฐานและเพลงสดุดีที่สวยงามมาก

ภาระของฮาบากุกเรื่อง
ความบาปของอิสราเอล

๑ ภาระที่ฮาบากุกผู้พยากรณ์ได้เห็นมา ๑๒ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะมีได้ ทรงฟัง หรือ ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระองค์เรื่องความทารุณ และพระองค์ก็ไม่ทรงช่วยให้รอด ๓ โฉน พระองค์ ทรงให้ข้าพระองค์เห็นความชั่วช้า และให้มองเห็นความยากลำบาก ทั้งการทำลายและความทารุณก็อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ การวิวาทและการทุ่มเถียงกันก็เกิดขึ้น ๔ ดังนั้น พระราชบัญญัติจึงหย่อนยานและความยุติธรรมก็มีได้ปรากฏเสียเลย เพราะว่าการชั่วล้อมรอบคนชอบธรรมไว้ ความยุติธรรมจึงปรากฏอย่างวิปลาส ๕ จงมองทั่ว ประชาชาติต่างๆ และดูให้ดี จงประหลาดและแปลกใจ ด้วยว่าเราจะกระทำการในกาลสมัยของเจ้า ถึงจะบอก เจ้าก็จะไม่เชื่อ ๖ เพราะดูเถิด เรากำลังเฝ้าดูคนเคลเดีย ประชาชาติที่เข้มแข็งและรีบร้อนนั้น ผู้กรีธาทัพไปทั่วแผ่นดิน เพื่อยึดเอาบ้านเรือนที่มีไซ่ของตน ๗ เขาเป็นที่น่าครั่นคร้าม และสยดสยอง ความยุติธรรมและความไ้อู่ของเขาจะออกมาจากพวกเขาเอง ๘ ม้าทั้งหลายของเขาก็เร็วกว่าเสือดาว และดุร้ายยิ่งกว่าหมาป่ายามเย็น พลม้าของเขาจะรูดหน้าเรือโยไปอย่างผยอง เื่อพลม้าของเขาจะมาจากถิ่นที่ไกล มันจะบินไปอย่างนกอินทรีคอยกินเร็วนัก ๙ เขาทั้งหลายจะพากันมาเพื่อความทารุณ หน้าเขาทั้งหลายจะสะสมเหมือนกับลมจากทิศตะวันออก

ออก เขาจะรวบรวมเชลยไว้มากมายเหมือนทราย ๑๐ เขาจะดูหมิ่นบรรดากษัตริย์ และเขาจะเหยียดหยามเจ้านายทั้งหลาย เขาจะหัวเราะเยาะป้อมปราการทุกแห่ง เพราะเขาจะพุนดินขึ้นและยึดป้อมนั้นเสีย ๑๑ แล้วใจของเขาก็จะเปลี่ยนไป เขาจะผ่านไปและกระทำความผิด เขาจะให้อำนาจของเขาให้แก่พระของเขา

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะไม่
ลงโทษความบาปหรือ

๑๒ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์ ผู้บริสุทธิ์ ของข้าพระองค์ พระองค์มิได้ดำรงมาแต่ในวันตรึงดอกหรือ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่ตาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ ทรงสถาปนาเขาไว้เพื่อแก้การพิพากษา โอ พระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพ พระองค์ ทรงตั้ง เขาไว้ เพื่อ แก่ การ ดี สอน ๑๓ พระเนตร ของ พระองค์ บริสุทธิ เกิน ที่ จะ ทอดพระเนตรการชั่ว จะทรงมองดูความชั่ว ข้าก็ไม่ได้ โฉน พระองค์ ทอดพระเนตรคนทรยศ และทรงเงิบอยู่เมื่อคนชั่วกลืนคนที่ชอบธรรมเกินกว่าตัวเขาเสีย ๑๔ เพราะว่า พระองค์ ทรง ให้ มนุษย์ เป็น ดั่ง ปลา ใน ทะเล เป็น ดั่ง สิ่ง เลี้ยว คลาน ที่ ไม่มี หัว หน้า ๑๕ เขา จับ คน ทั้ง หลาย มา ด้วย เบ็ด เขา ลาก คน มา ด้วย แห เขา รวบ คน มา ด้วย อวน ของ เขา เขา จึง เปรม ปรีดี และ เรือง โสด ๑๖ เพราะ ฉะนั้น เขา จึง ถวาย สัตว์ บูชา แก่ แห ของ เขา และ เผา เครื่อง หอม ให้ แก่ อวน ของ เขา เพราะ โดย สิ่ง เหล่า นี้ เขา จึง ดำรงชีพ อยู่ อย่าง พุ่ม เพื่อ ย่อย อาหาร ของ เขาก็ สมบูรณ์ ๑๗ แล้ว เขา จะ เท ที่ง แห ของ เขา และ ฆ่า ประชาชาติ ทั้ง หลาย อย่าง ไม่ ละ เว้น ตลอด ไป เป็น นิน্দะ หรือ

พระเจ้าทรงตอบฮาบากุก

๑ ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้าดูอยู่ ข้าพเจ้าจะยืนที่ ๒ หอคอย และมองออกไปเพื่อจะฟังดูว่า พระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะ ทูล ตอบ พระองค์ อย่างไร เมื่อ ข้าพเจ้า ถูก ดำเนิน ๓ และ พระเยโฮวาห์ ตรัส ตอบ ข้าพเจ้า ว่า “จงเขียนนิมิตนั้นลงไป จงเขียนไว้บน แผ่นป้ายให้กระจ่าง เพื่อให้คนที่วิงวอนได้ คล่อง ๔ เพราะว่ามีนิมิตนั้นยังรอเวลาที่กำหนดไว้ แต่ในที่สุด มันก็จะกล่าวออกมา มันไม่ มูสา ถ้า ดู ข้า ไป ก็ จง คอย สัก หน่อย มัน จะ

บังเกิดขึ้นเป็นแน่ คงไม่ล่าช้านัก “ดูเถิด ผู้ที่จิตใจผยองขึ้นก็ไม่เที่ยงธรรม แต่ว่าคุณชอบธรรม จะมีชีวิตดำรงอยู่ โดยความเชื่อ ยิ่งกว่านั้น เพราะเขาละเมิดโดยเหล้าองุ่น เขาจึงเป็นคนจ้องหอง เขาไม่ยอมอยู่บ้าน ความตะกละของเขากว้างเหมือนอย่างนรกอย่าง มีจจูราชู ไม่เคยรู้จักอิม เขาเกือบยกประชนชาติทั้งหลายมาเพื่อตัวเขาเอง แล้วรวบรวมชนชาติทั้งหลายเข้ามาเป็นคนของตน” ๖ ประชาชาติทั้งสิ้นเหล่านี้จะไม่ยกคำอุปมากล่าวต่อเขาหรือ และยกสุภาพนิตกล่าวเยาะเขาว่า “วิบัติแก่ผู้ที่สะสมสิ่งที่มีโทษของตนไว้ จะทำอย่างนี้ได้ นานเท่าใดนะ และบรรพทุกของที่ยึดเป็นประกันไว้เต็มตัว “ลูกหนีของ เจ้า จะไม่ ลุก ขึ้น มา ใน ปัจจุบัน หนี ด่วน หรือ และ ผู้ใด ที่ กระทำให้ เจ้า ตัว สั้น จะไม่ ตีน ขึ้น หรือ แล้ว เจ้า ก็ จะ ถูก เขา ธิบ บ้าง ละ “เพราะว่าเจ้าได้ปล้นมาแล้วหลายประชาชาติ ชนชาติทั้งหลายที่เหลื่ออยู่นั้นจึงจะมาปล้นเจ้า เพราะเจ้าทำให้โลหิตมนุษยตก และเพราะการทารุณต่อแผ่นดิน ต่อบรรดาหัว เมือง และ ต่อ บรรดาผู้ ที่ อยู่ ใน เมือง นั้น “วิบัติแก่ผู้ที่อยากได้กำไรมาสู่เรือนของตนด้วยความชั่ว เพื่อจะวางรังของตัวให้สูงเด่นขึ้น เพื่อให้พ้นจากฤทธิ์อำนาจของความชั่วร้าย ๑๐ ที่จริงเจ้าได้ออกอุบายหาความอับอายมาสู่เรือนของเจ้าโดยกำจัดชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากเสีย เจ้าได้ทำบาปต่อจิตใจของเจ้าแล้ว ๑๑ เพราะว่าคุณจะตะโกนออกมาจากผนัง และชื่อก็จะตอบสนองมาจากหมู่ตัวไม้ ใน เรือน ๑๒ วิบัติ แก่ ผู้สร้าง เมือง ด้วย โลหิต และ วาง ราก นคร ไว้ ด้วย ความ ชั่ว ชั่ว “ดูเถิด ที่บรรดาชนชาติทำงานก็เพื่อแก่ไฟ และที่ชนชาติทั้งหลายทำงานเห็นืดเห็น้อยก็เพื่อแก่การไร้สาระ มิได้เป็นเช่นนั้นเพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาดอกหรือ ๑๔ เพราะว่าคุณพิภพจะเต็มไปด้วยความรู้ในเรื่องสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ดังน้ำที่เต็มทะเล ๑๕ วิบัติแก่ผู้หนักที่ ให้เพื่อนบ้านดื่ม ที่ยืนชวดไปให้เขาและทำให้เขาเมาไป เพื่อจะฟังดูความเปลือยเปล่าของเพื่อนบ้าน ๑๖ เจ้าจะอิมไปด้วยความอับอายไม่ใช่อิมด้วยสง่าราศี เจ้าตีเองซิ แล้วให้เหมือนผู้ชายที่มีได้เข้าสู่หนัด ถ้วยซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์จะเวียนมาถึงเจ้า แล้วความอับอายจะพ้นเหนือสง่าราศีของเจ้า ๑๗ เนื่องด้วยความทารุณที่เจ้ากระทำ

แก่ เลบานอน จะ ท่วม เจ้า ความ พินาศ ของ สัตว์ เตี้ย ริจฉาน ซึ่ง กระทำให้ เขากลับ เพราะ เจ้า ทำให้ โลหิต มนุษย์ ตก และ ด้วย เหตุ ความ รุนแรง ต่อ แผ่นดิน ต่อ บรรดา หัว เมือง และ ต่อ บรรดา ผู้ ที่ อยู่ ใน เมือง นั้น ๑๘ รูป แกะ สลัก ให้ ประโยชน์ อะไร เล่า รูป ที่ ช่าง ได้ แกะ สลัก ไว้ รูป หล่อ อัน เป็น ครูสอน ความ เท็จ ให้ ประโยชน์ อะไร ที่ ช่าง จะ วาง ใจ ใน สิ่ง ที่ เขา สร้าง ขึ้น ที่ ช่าง จะ สร้าง พระ ไม้ ๑๙ วิบัติ แก่ ผู้ ที่ กล่าว แก่ สิ่ง ที่ ทำ ด้วย ไม้ ว่า ‘จง ตื่น เกิด’ แก่ หิน ไม้ ว่า ‘จง ลุก ขึ้น เกิด’ สิ่ง นั้น สอน อะไร ได้ หรือ ดูเถิด สิ่ง นั้น กะ หล่ ทอง คำ หรือ เงิน แต่ ไม่มี ลม หาย ใจ ใน สิ่ง นั้น เลย ๒๐ แต่ พระ เยโฮวาห์ ทรง สถิต ใน พระ วิหาร บริสุทธิ ของ พระ องค์ จง ให้ สิ่ง ที่ พิภพ อยู่ สงบ ต่อ พระ พักตร์ พระ องค์ เกิด”

คำอธิบายของฮาบากุก

๑ คำอธิบายของฮาบากุก ผู้พยากรณ์
๓ ตาม ทำนอง ชิกกา โยเน ๒ โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ ข้า พระ องค์ ได้ ยืน กิตติศัพท์ ของ พระ องค์ แล้ว ข้า พระ องค์ ยาเกรง โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ พอ ถึง กลาง ยุค ขอ ทรง รื้อ ฟัน พระ ราชกิจ ของ พระ องค์ ขึ้น ใหม่ พอ ถึง กลาง ยุค ขอ ทรง แจ้ง ให้ ทราบ ทั่ว กัน เมื่อ ทรง กริ้ว ขอ ทรง ระลึก ถึง ความ กรุณา ๓ พระ เจ้า เสด็จ จาก เทมาน องค์ บริสุทธิ เสด็จ จาก ภูเขา ปาราน เซลาห์ สง่า ราศี ของ พระ องค์ คลุม ทั่ว ฟ้า สวรรค์ และ โลก ก็ เต็ม ด้วย คำสรรเสริญ พระ องค์ ๔ ความ ผ่องใส ของ พระ องค์ ดัง แสง สว่าง มี เขา ออก มา จาก พระ หัตถ์ ของ พระ องค์ พระ องค์ ทรง กำบัง ฤทธา ภูภพ ของ พระ องค์ เสีย ที่ นั้น ๕ โรค ระบาด เดิน นำ หน้า พระ องค์ ถ่าน ที่ ใหม่ อยู่ มา ชิด ตาม หลัง พระ บาท ของ พระ องค์ ๖ พระ องค์ ประทับ ยืน และ ทรง วัด พิภพ พระ องค์ ทอด พระ เนตร และ ทรง เขย่า ประชาชาติ แล้ว ภูเขา นิรันดร์กาล ก็ กระจัด กระจาย และ เนิน เขา อัน อยู่ เนื่อง นิตย ก็ ยุบ ต่ำ ลง การ เสด็จ ของ พระ องค์ ก็ เป็น ดัง ดัง เดิม ๗ ข้าพเจ้า ได้ เห็น เต็นท์ ของ คน คู่ ขึ้น อยู่ ใน สภาพ ทุกข์ ใจ และ ม่าน แห่ง แผ่นดิน มี เตียน ห้วน ไหว ๘ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ พระ องค์ ทรง พระ พิโรธ ต่อ แม่ นำ หรือ พระ องค์ ทรง กริ้ว ต่อ แม่ นำ หรือ หรือ ว่า พระ องค์ ทรง โกรธ ทะเล เมื่อ พระ องค์ เสด็จ ทรง มา เมื่อ ทรง ธรบ แห่ง ความ รอด ๙ คันธนู ของ พระ องค์ ก็ ถูก เปิด ออก จน เปลือย

เปล่าที่เดียว ตามคำสัตย์ปฏิญาณของเหล่าตระกูล คือ พระดำรัสของ พระองค์ เช เลห์ พระองค์ ทรง แยก พิภพ ด้วย แม่น้ำ ทั้งหลาย ๑๐ บรรดา ภูเขา เห็น พระองค์ ก็ บิด เบี้ยว ไป กระแสน้ำที่ดุเดือดก็กวาดผ่านไป มหาสมุทร ก็ ส่ง เสียง มั่น ยกมือ ของ มั่น ขึ้น เบื้อง สูง ๑๑ ดวงอาทิตย์ และ ดวงจันทร์ หนึ่ง เจย อยู่ใน ทุ่ง ผ่านไป เมื่อ แสง แห่ง หอก อ่อน วาว วับ ของ พระองค์ พุ่ง ไป ๑๒ พระองค์ เสด็จ ไป เหนือ พิภพ ด้วย ความ โกรธา พระองค์ ทรง เหยียบ ย่ำ ประชาชาติ ด้วย ความ กริ้ว ๑๓ พระองค์ เสด็จ ออก ไป เพื่อ ช่วย ประชาชน ของ พระองค์ ให้ รอด เพื่อ ช่วย ผู้ ที่ พระองค์ ทรง เจิม ไว้ ให้ รอด พระองค์ ทรง ทำให้ ศีรษะ แห่ง เรือน ของ คุณ ชั่ว ได้ รับ บาด เจ็บ โดยการ เผย ให้ เห็น ตั้งแต่ รากฐาน ถึง ช่วง คอ เชลห์ ๑๔ พระองค์ ทรง แหวง หัว หน้า หมู บ้าน ของ เขา ด้วย หอก ของ พระองค์ ผู้ มา อย่าง ลม หมุน เพื่อ จะ กระจาย ข้าพเจ้า เสีย เขา จะ เปรม ปริดี ตั้ง ว่า จะ กิน คน จน เสีย เป็น ความ ลับ ๑๕ พระองค์ ทรง

เหยียบ ย่ำ ทะเล ด้วย ม้า ของ พระองค์ คือน้ำ มาก หลาย ซึ่ง เตือด พลุ่ ๑๖ เมื่อ ข้าพเจ้า ได้ ยิน แล้ว ท้อง ของ ข้าพเจ้า ก็ สะเทือน พอ ได้ ยิน เสียง ริมฝีปาก ของ ข้าพเจ้า ก็ สิ้น กระดูก ของ ข้าพเจ้า ก็ ผุ พัง และ ข้าพเจ้า ก็ สะเทือน อยู่ใน ตัว ข้าพเจ้า เพื่อ ข้าพเจ้า จะ พัก อยู่ใน วัน แห่ง ความ ล้าบาก เมื่อ เขา มา ถึง ประชาชน เขา จะ บุกรุก ด้วย กอง ทหาร ของ ตน ๑๗ แม้ ต้น มะเดื่อ จะ ไม่มี ดอก บาน หรือ จะ ไม่มี ผล ใน ถาอูงุ่น การ ทราก ทร่า กับ ต้น มะกอกเทศ ก็ สูญ เปล่า ทุ่ง นา จะ มี ได้ เกิด อาหาร ผุ่ สัตว์ จะ ขาด ไป จาก คอก และ จะ ไม่มี ผุ่ งู วัว ที่ ใน โรงนา ๑๘ ถึง กระนั้น ข้าพเจ้า จะ รุ่ง เรือง ใน พระ เยโฮวาห์ ข้าพเจ้า จะ เปรม ปริดี ใน พระเจ้า แห่ง ความ รอด ของ ข้าพเจ้า ๑๙ พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ทรง เป็น กำลัง ของ ข้าพเจ้า พระองค์ จะ ทรง กระทำ เค้า ของ ข้าพเจ้า เหมือน อย่าง ดิน กวาง ตัว เมีย พระองค์ จะ ทรง กระทำ ให้ ข้าพเจ้า เดิน ไป บน ที่ สูง ทั้ง หลาย ของ ข้าพเจ้า ถึง หัว หน้า นักร้อ งใช้ เครื่อง สาย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

เศพินยาร์

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ เศพินยาร์ ที่ได้ประกาศในปีก่อนค.ศ. ๖๒๕ ในสมัยกษัตริย์โยสิยาห์และเยเรมีย์ (๑:๑; ยรม ๑:๑) ผู้พยากรณ์นี้ได้บอกเกี่ยวกับเชื้อวงศ์ของตนถึงชั่วอายุที่สี่ เขาชื่อ “เศพินยาร์บุตรชายคูชี ผู้เป็นบุตรชายเกดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นราชโอรสของเฮเซคิยาห์” และเขาพยากรณ์ “ในรัชกาลโยสิยาห์ ราชโอรสของอาโมน กษัตริย์ของยูดาห์” (๑:๑)

เขากล่าวว่าการทำลายของกรุงเยรูซาเล็มโดยกรุงบาบิโลนซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคตเป็น “วันแห่งพระเยโฮวาห์” อันเล็ก ซึ่งได้เปรียบเทียบกับ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” อันแท้ ซึ่งก็คือการเสด็จกลับมาของพระเยซูและการสงครามที่อาร์มาเกดโดน

ยูดาห์จะถูกกวาดไปเป็นเชลยในอนาคต

๑ พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึง

๑ เศพินยาร์บุตรชายคูชี ผู้เป็นบุตรชายเกดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นราชโอรสของเฮเซคิยาห์ ในรัชกาลโยสิยาห์ ราชโอรสของอาโมน กษัตริย์ของยูดาห์, ๒ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะกวาดทุกสิ่งทุกอย่างให้เกลี้ยงจากพื้นแผ่นดิน” ๓ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะกวาดมนุษย์และสัตว์เดียวรัจจวนไปเสีย เราจะกวาดนกในอากาศไปเสียทั้งปลาในทะเลด้วย เราจะกวาดล้างสิ่งที่ทำให้สะดุดพร้อมกับคนชั่ว เราจะขจัดมนุษย์ชาติออกจากพื้นแผ่นดิน ๔ เราจะเหยียดมือของเราออกต่อผู้ยูดาห์ และต่อชาวเยรูซาเล็ม ทั้งมวล เราจะขจัดกากเดนของพระบาอัลเสียจากสถานที่นี้ และกำจัดชื่อบรรดาเคมาริมพร้อมกับพวกปุโรหิตเสีย ๕ กำจัดคนเหล่านั้นที่กราบลงบนดาดฟ้าหลังคูดึกเพื่อไหว้บารูแห่งฟ้าสวรรค์ คนเหล่านั้นที่กราบลงปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ และปฏิญาณต่อพระมิลโคม ๖ คนเหล่านั้นที่หันกลับจากการติดตามพระเยโฮวาห์ ผู้มิได้แสวงหาพระเยโฮวาห์หรือทูลถามพระองค์” ๗ จงนั่งสงบอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระ

ผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์มาใกล้แล้ว พระเยโฮวาห์ทรงเตรียมเครื่องบูชา และทรงกระทำแขกของพระองค์ให้บริสุทธิ์ ๘ และต่อมาในวัน ที่พระเยโฮวาห์ทรงฆ่าบูชาคน พระองค์ตรัสว่า “เราจะลงโทษบรรดาเจ้านายและโอรสของกษัตริย์ และบรรดาผู้ที่ตกแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายต่างด้าว ๙ ในวันนั้น เราจะลงโทษทุกคนที่กระโดดข้ามธรณีประตู คือผู้ที่กระทำให้เรื่อนของนายเต็มไปด้วยความ ทารุณ และการคดโกง” ๑๐ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ต่อมาในวันนั้น จะได้ยินเสียงร้องจากประตูปลา และเสียงร่ำไห้จากแขวงสอง และเสียงโครมครามจากเนินเขา ๑๑ ชาวตำบลมักเทศจะร้องไห้ให้เกิด เพราะพ่อค้าทั้งปวงก็ถูกโค่นลงเสียแล้ว บรรดาผู้ที่ค้าขายกับเงินก็ถูกขจัดเสียแล้ว ๑๒ ต่อมาคราวนั้นเราจะเอาตะเกียงส่องดูเยรูซาเล็ม และเราจะลงโทษคนที่ตกตะกอน ผู้ที่กล่าวในใจของตนว่า ‘พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงกระทำการดี และพระองค์ก็จะไม่ทรงกระทำการชั่ว’ ๑๓ ฉะนั้นทรัพย์สิ่งของของเขาจะถูกปล้น และเรื่อนของเขาจะรกร้าง ถึงเขาจะสร้างเรื่อน เขาก็จะไม่ได้อยู่ในเรื่อนนั้น ถึงเขาจะปลูกสวนองุ่น เขาจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นจากสวนนั้น” ๑๔ วันสำคัญแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาและแรงมาก ทังเสียงของวันแห่งพระเยโฮวาห์ ผู้แก้แค้นจะร้องเสียงดังที่นั่น ๑๕ วันนั้นเป็นวันแห่งพระพิโรธ เป็นวันแห่งความทุกข์ใจและความซึมเศร้า เป็นวันแห่งการทิ้งให้เสียเปล่าและการทิ้งให้รกร้าง เป็นวันแห่งความมืดและความอึมครึม เป็นวันแห่งเมฆหมอก และความมืดทึบ ๑๖ เป็นวันที่มีเสียงแตรและวันโห่ร้องต่อเมืองทั้งหลายที่มีสันปปราการและต้อป้อมสูง ๑๗ เราจะนำทุกข์ภัยมาสู่มนุษย์ เขาจะได้เดินไปเหมือนคนตาบอด เพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โลหิตของเขาจะถูกเทออกเหมือนมูลสัตว์ และเนื้อของเขาจะถูกเทออกเหมือนมูลสัตว์ ๑๘ เงินหรือทองคำของเขาก็ดีจะไม่สามารถช่วยเขาให้พ้นได้ ในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แผ่นดินทั้งสินจะถูกเผาผลาญในไฟแห่งความหวงแหนของพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงกำจัดคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างรวดเร็ว

ทุกคนที่ใจดีอมจงแสวงหาพระเยโฮวาห์

๑ โอ ประชาชาติที่ผู้อื่นไม่ปรารถนาเอ๋ย
๒ จงมาชุมนุมกัน เออ มาชุมนุมกัน ^๒ ก่อน
 ที่พระบัญชาสำเร็จ ก่อนที่วันนั้นผ่านไปดัง
 แกลบที่ปลิว ก่อนที่พระพิโรธอันร้ายแรงแห่ง
 พระเยโฮวาห์จะลงมาเหนือเจ้า ก่อนที่วันแห่ง
 พระพิโรธของพระเยโฮวาห์จะลงมาเหนือเจ้า
 ๓ ทุกคนที่ใจดีอมในแผ่นดินนี้ คือผู้ที่กระทำ
 ตามคำตัดสินของพระองค์ จงแสวงหาพระเย
 โฮวาห์ จงแสวงหาความชอบธรรม แสวงหา
 ความดีใจ ชะรอยเจ้าจะได้รับการกำบังใน
 วันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์

คำพยากรณ์เรื่องการพิพากษาต่อภาษา โมอับ อัมโมนและเอธิโอเปีย

“เพราะว่าเมืองกาซาจะถูกทอดทิ้ง และ
 เมืองอัสเคโลนจะเป็นที่รกร้าง ชาวเมืองอัส
 โดดจะถูกขับไล่ในเวลาเพียงวัน และเมือง
 เอโครนจะถูกถอนรากถอนโคน “วิบัติแก่
 เจ้า ชาวเมืองชายทะเล เจ้าผู้เป็นราชาชา
 ตีเคเรธี่ พระวณะของพระเยโฮวาห์มีมา
 กล่าวโทษเจ้า โอ คานาอัน แผ่นดินของคน
 ฟิลิสเตีย เราจะทำลายเจ้า จนไม่มีชาวเมือง
 เหลือ ^๒ ชายทะเลนั้นจะเป็นที่อยู่อาศัยและ
 เป็นกรรหะท่อมสำหรับผู้เลียงแกะ และเป็น
 คอกสำหรับฝูงแพะแกะ ^๓ ชายทะเลนั้นจะ
 เป็นกรรมสิทธิ์ของวงศ์วานยูดาห์ที่เหลืออยู่
 นั้น เขาจะหากินที่นั่น ครั้นถึงเวลาเย็น เขา
 จะนอนลงที่ในเหย้าเรือนทั้งหลายของอัสเค
 โลน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา
 จะเอาพระทัยใส่เขา และให้เขากลับสู่สภาพ
 เดิม “เราได้ยินคำดำของโมอับ และคำ
 ครหาของคนอัมโมนแล้ว ซึ่งเขาตำประชาชน
 ของเรา และอวดอ้างเรื่องเขตแดนของเขา
 ทั้งหมด” “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้า
 ของอิสราเอลตรัสว่า “เหตุฉะนี้ เรามีชีวิต
 อยู่ฉันใด แน่ทีเดียว โมอับจะกลายเป็นเห
 มีอนเมืองโสโดม และคนอัมโมนจะเหมือน
 เมืองโกโมราห์ คือเป็นที่รกร้างอยู่เนื่อง
 นิตย์ ชนชาติของเราส่วนที่เหลือจะปล้นเขา
 และชนชาติของเราที่เหลืออยู่จะยึดเขาเป็น
 กรรมสิทธิ์” ^{๑๐} นี่จะเป็นผลตอบแทนความ
 จงของของเขา เพราะเขาตำและโอ้อวดต่อ
 ประชาชนของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ^{๑๑} พระ

เยโฮวาห์จะทรงเป็นที่เกรงกลัวของเขา
 ทั้งหลาย พระองค์จะทรงกระทำให้พระเจ้า
 หลายของโลกฝ่ายมูม และมนุษย์ทั้งปวง
 จะนมัสการพระองค์ ต่างตามถิ่นฐานของตน
 ร่วม ทั้ง เกาะ แห่ง ประชาชาติ ทั้งสิ้น ^{๑๒} คน
 เอธิโอเปียเอ๋ย เจ้าด้วยเหมือนอนก็จะต้องถูก
 ประหารเสียด้วยดาบของเรา ^{๑๓} แล้วพระองค์
 จะเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ต่อแผ่นดิน
 ทางทิศเหนือ และทำลายอัสซีเรีย และจะ
 กระทำให้เมืองนินะเวห์เป็นที่รกร้าง เป็นที่
 แห่งแล้งเหมือนถิ่นทุรกันดาร ^{๑๔} ฝูงสัตว์ทั้ง
 หลายจะนอนอยู่ท่ามกลางที่นั่น สัตว์ป่าใน
 ประชาชาติทั้งสิ้น ทั้งนกกระทิงและอีกาบ้าน
 จะอาศัยอยู่ที่หัวเสาทั้งหลายของเมืองนั้น
 เสียงของพวกมันจะร้องอยู่ที่หน้าต่าง ความ
 รกร้างจะอยู่ที่ธรณีประตู เพราะพระองค์จะ
 ทรงกระทำให้งานที่ทำด้วยไม้สนสีดาร์เปิด
 โลงออก ^{๑๕} นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานที่อยู่ได้
 อย่างไม่ไร้กังวล เป็นเมืองที่คิดในใจของตนว่า
 “ข้านี้แหละ และไม่มีเมืองอื่นใดนอกเหนือ
 จากข้าอีก” มันกลายเป็นเมืองรกร้างเสีย
 จริงๆ เป็นที่อาศัยนอนของสัตว์ป่า ทุกคน
 ที่ผ่านเมืองนี้ไปจะเหยียดหยันและส่ายมือของ
 เขา

ความบาปของพวกผู้พิพากษา ผู้ พยากรณ์และปุโรหิตแห่งเยรูซาเล็ม

๑ วิบัติแก่เมืองนี้ที่โสโครก และเป็น
๓ มลทิน เป็นเมืองที่บีบบังคับเขา ^๒ เธอ
 ไม่ยอมเชื่อฟังเสียงใดๆ และไม่ยอมรับการ
 ตีสอนใดๆ เธอไม่วางใจในพระเยโฮวาห์ และ
 เธอไม่เข้ามาใกล้พระเจ้าของเธอ ^๓ เจ้านาย
 ของเธอก็เหมือนสิงโตที่คำราม ผู้พิพากษา
 ของเธอก็เหมือนหมาป่ายามเย็น ซึ่งไม่แตะ
 กระดูกจนกระทั่งถึงรุ่งเช้า ^๔ ผู้พยากรณ์ของ
 เธอเป็นคนเบาปัญญา เป็นคนทรยศ พวก
 ปุโรหิตของเธอก็กระทำสถานบริสุทธิ์ให้มัว
 หมอง เขาฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติ ^๕ พระเย
 โฮวาห์ผู้ทรงดำรงอยู่ในเมืองนั้นชอบธรรม
 พระองค์จะมีได้ทรงกระทำความชั่วช้าเลย
 ทุกเข้าพระองค์สำแดงคำตัดสินของพระองค์
 พระองค์มีได้ทรงขาดเลย แต่คนอธรรมไม่รู้
 จักอาย ^๖ “เราได้ขจัดประชาชาติทั้งหลาย
 ออกเสียแล้ว หอคอยของยูดาห์ที่รกร้าง เรา
 กระทำให้ถนนของเมืองนั้นเสียไป เปล่าๆ
 ไม่มีใครผ่านไปมา หัวเมืองของเขาถูก

ทำลาย เพื่อจะไม่มีคน ไม่มีชาวเมืองอยู่เลย “เรากล่าวว่า ‘แท้จริง เมืองนั้นจะยำเกรงเรา เธอจะยอมรับคำสั่งสอน’ เพื่อที่อาศัยของเขา จะไม่ถูกตัดออก เราลงโทษเขาอย่างไรก็ตาม แต่เขาทั้งหลายยัง กลับร้อนใจที่จะให้การกระทำของเขาเสื่อมทราม”

บรรดาศัตรูของเยรูซาเล็มจะถูกลงโทษ

“พระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า “เพราะฉะนั้น จงคอยเรา คอยวันที่เราลุกขึ้นเพื่อทำการปล้น เพราะการตกลงใจของเราก็คือจะรวมประชาชาติ ให้ราชอาณาจักรชุมนุมกัน เพื่อเทความกริ้วของเราบนเขาทั้งหลาย คือความร้อนแรงแห่งความโกรธของเรา เพราะว่าพิภพทั้งสิ้นจะถูกเผาผลาญในไฟแห่งความหวนแค้นของเรา “ในคราวนั้น เราจะให้ประชาชนนั้นหันไปใช้ภาษาบริสุทธิ เพื่อว่าทุกคนจะร้อง ทูลออกพระนาม พระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติ พระองค์ เป็นใจเดียวกัน ^{๑๐}บุคคลที่ ทูล ขอบ ต่อเรา คือบุตรสาว แห่งคนของเราที่ถูกกระจัดกระจายไป จะนำเอาเครื่องบูชาของเรามาจาก ฟาก ข้างโน้นของแม่น้ำแห่งเอธิโอเปีย ^{๑๑}ในวันนั้น เจ้าจะไม่ถูกกระทำให้อับอายด้วยการกระทำทั้งสิ้น ซึ่งเจ้าได้ละเมิด ต่อเรา เพราะในเวลา นั้นเราจะคิด ผู้โอ้อวด ห่อเหิม นั้น ออกเสีย จากท่ามกลางเจ้า เจ้าจึงจะไม่เยอหยิ่ง จองหอง เพราะ เหตุ ภูเขา บริสุทธิ ของ เรา อีก ต่อไป ^{๑๒}เพราะเราจะเหลือแต่คนที่ ทุกข์ยาก และขัดสน ไว้ใน ท่ามกลางเจ้า เขาจะวางใจในพระนาม แห่ง พระเยโฮวาห์ ^{๑๓}บรรดาคนที่เหลืออยู่ในอิสราเอล เขาจะไม่กระทำ ความชั่วช้า และไม่กล่าวคำมุสา และในปากของเขานั้นจะหาสิ่งที่ล่อลวงก็ไม่มี เพราะเขาทั้งหลายจะเที่ยวหากินและนอนลง และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลัวเกรง

อิสราเอลในสมัยราช อาณาจักรของพระคริสต์

^{๑๔}โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงเสียงดัง โอ อิสราเอลเอ๋ย จงให้ร้องเกิด จงเปรมปรีดีและสิงโลดด้วยเต็มใจของเจ้า เกิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม ^{๑๕}พระเยโฮวาห์ทรง ล้ม เลิก การพิพากษา ลงโทษเจ้าแล้ว พระองค์ทรงขับไล่ศัตรูของเจ้าออกไปแล้ว กษัตริย์แห่งอิสราเอลคือพระเยโฮวาห์ ทรงอยู่ท่ามกลางเจ้า เจ้าจะไม่พบความชั่วร้ายอีกต่อไป ^{๑๖}ในวันนั้น เขาจะพูดกับเยรูซาเล็มว่า ‘อย่ากลัวเลย’ และพูดกับศิโยนว่า ‘อย่าให้มือของเจ้าอ่อนเปลี้ยไป’ ^{๑๗}พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ เจ้า ซึ่ง อยู่ ท่ามกลางเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ พระองค์จะทรงช่วยให้รอด พระองค์จะทรงเปรมปรีดีเพราะเจ้าด้วยความยินดี พระองค์จะทรงพำนักในความรักของพระองค์ พระองค์จะทรงเรึงโลดเพราะเจ้าด้วยร้องเพลงเสียงดัง ^{๑๘}เราจะรวบรวมคนที่ เศร้า โศก ให้ มา ยัง ประชุม อันศักดิ์สิทธิ์ คือคนในพวกเจ้าซึ่งต้องทนต่อการเยาะเย้ย ^{๑๙}ดูเถิด ในคราวนั้นเราจะกวาดล้างผู้ที่บีบบังคับเจ้าทุกคน เราจะช่วยคนขาศักดิ์สิทธิ์ให้รอดพ้น และรวบรวมคนที่กระจัดกระจายไป และเราจะ เปลี่ยน ความ อับอาย ของ เขา ให้เป็นความน่าสรรเสริญ และให้เป็นเสียงลือไปทั่วโลก ^{๒๐}ในคราวนั้นเราจะนำเจ้ากลับเข้ามา คือในคราวที่เรารวบรวมพวกเจ้าเข้าด้วยกัน เออ เราจะกระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงและเป็นที่สรรเสริญ ใน ท่ามกลาง บรรดาชนชาติทั้งหลาย ของ โลก คือ เมื่อเราให้ เจ้ากลับสู่สภาพเดิม ต่อหน้าต่อตาเจ้า” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

อัครกัณฑ์

อัครกัณฑ์ พยากรณ์หลังจาก ชาวอิสราเอลได้กลับมาจากบาบิโลนโดยเศรบบาเบลเป็นผู้ นำเอสร้าได้พูดถึงอัครกัณฑ์ใน ๕:๑ และ ๖:๑๔ จากข้อความเหล่านี้เราได้เห็นว่าการประกาศของเขาได้เกิดผลและพวกอิสราเอลได้สร้างพระวิหารให้เสร็จ หัวเรื่องของเล่มนี้คือ การตกแต่งพระวิหารและการถวายทรัพย์ที่ต้องใช้ในการตกแต่งนั้น เขาอยู่สมัยเดียวกันกับเศคาริยาห์และมาลาคี (๑:๑)

หนังสืออัครกัณฑ์มีอยู่ ๕ ภาค และแต่ละภาคเริ่มด้วยคำว่า “พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางอัครกัณฑ์” (๑:๑; ๑:๓; ๒:๑; ๒:๑๐; ๒:๒๐)

๑๓ วันที่หนึ่ง เดือนที่หก ปีที่สองแห่งรัชกาล กษัตริย์ดาวิด พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางอัครกัณฑ์ ผู้พยากรณ์ถึงเศรบบาเบลบุตรชายเชอัลทีเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และถึงโยชูวาบุตรชายเยโฮซาดัก มหาปุโรหิตว่า

คนอิสราเอลที่เหลือนอยู่ในเยรูซาเล็มจะถูกพระเจ้าลงโทษ

๒ “พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตูรัส ดังนี้ว่า ประชาชนเหล่านี้กล่าวว่า เวลานั้นยังไม่มาถึง คือเวลาที่จะสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” ๓ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์จึงมาถึงโดยทางอัครกัณฑ์ผู้พยากรณ์ว่า

ประชาชนเริ่มสร้างพระวิหารใหม่

๔ “โอ เจ้าทั้งหลาย ถึงเวลาแล้วหรือที่ตัวเจ้าเองจะตั้งอยู่ในบ้านที่มีไม้เนื้อดี ส่วนพระนิเวศนี้ทิ้งให้พังทลาย ๕ เพราะฉะนั้น บัดนี้พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสว่า จงพิจารณา ดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร ๖ เจ้าหว่านมาก แต่เกี่ยวน้อย เจ้ารับประทาน แต่ไม่เคยอิม เจ้าดื่ม แต่ก็ไม่เคยหายอยาก เจ้าห่มห่ม แต่ก็ไม่มีใครอุ่น ผู้ที่ไต่คำจ้าง ก็ได้คำจ้าง มาใส่ถุงที่มีรู ๗ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส ดังนี้ว่า จงพิจารณา ดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร ๘ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปทีเนินเขาและนำไม้มาสร้างพระนิเวศ เราจะมิ

ความพอใจในพระนิเวศนั้น และเราจะได้รับเกียรติ ๙ เจ้าทั้งหลายหวังได้มาก แต่ดูเถิด ก็ได้น้อย และเมื่อเจ้านำผลมาบ้านของเจ้า เราก็เป่ามันไปเสีย พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ทำไมเป็นอย่างนั้นเล่า ก็เพราะนิเวศของเราพังทลายอยู่ ฝ่ายเจ้าต่างก็สาละวนอยู่กับเรื่องบ้านของตน ๑๐ เพราะฉะนั้น ท้องฟ้าที่อยู่เหนือเจ้าจึงยังน้ำค้างไว้เสีย และโลกก็ยึดพืชผลของมันไว้เสีย ๑๑ และเราก็เรียกความแห้งแล้งมาสู่แผ่นดินและเนินเขา มาสู่ข้าว นาอันงุ่นใหม่ และน้ำมัน มาสู่สิ่งต่างๆซึ่งดินอันอำนวยผล สุ่มมนุษย์และสัตว์ และมาสู่ผลงานทั้งสิ้นซึ่งมือกระทำไว้” ๑๒ แล้วเศรบบาเบล บุตรชายเชอัลทีเอลและโยชูวา บุตรชายเยโฮซาดัก มหาปุโรหิต พร้อมกับประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเขาทั้งหลาย และถ้อยคำของอัครกัณฑ์ผู้พยากรณ์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลายได้ทรงใช้ท่านมา และประชาชนก็เกรงกลัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ๑๓ แล้วอัครกัณฑ์พูดของพระเยโฮวาห์ จึงกล่าวแก่ประชาชนตามกระแสรับสั่งของพระเยโฮวาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราอยู่กับเจ้าทั้งหลาย” ๑๔ และพระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจเศรบบาเบลบุตรชายเชอัลทีเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และทรงเร้าใจของโยชูวาบุตรชายเยโฮซาดัก มหาปุโรหิต และเร้าใจประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่นั้น เขาทั้งหลายก็มาทำงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ๑๕ วันที่ยี่สิบสี่ของเดือนที่หก ในปีที่สองแห่งรัชกาล กษัตริย์ดาวิด

พระสัญญาของพระเจ้าถึงพระวิหารยิ่งใหญ่ในสมัยที่พระคริสต์เสด็จกลับมา

๑๖ วันที่ยี่สิบเอ็ด เดือนที่เจ็ด พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางอัครกัณฑ์ผู้พยากรณ์ว่า ๒ “จงกล่าวแก่เศรบบาเบลบุตรชายเชอัลทีเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และแก่โยชูวาบุตรชายเยโฮซาดัก มหาปุโรหิต และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่เถิด ว่า ๓ ใครบ้างที่เหลือนอยู่ท่ามกลางพวกท่านนี้ ที่เห็นพระนิเวศนี้ครั้งเมื่อมีสงครามดิเมนน บัดนี้ท่านเหล่านั้นเห็นเป็นอย่างไร มองดูแล้วเปรียบกันไม่ได้เลยใช่ไหม ๔ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ เศรบบาเบลเอ๋ย แม้กระนั้นก็ดี จงกล้า

หาญเกิด โอ โยชวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาวุโรหิตเอ๋ย จงกล้าหาญเถิด ประชาชนทั้งสินแห่งแผ่นดินเอ๋ย จงกล้าหาญเถิด พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงทำงานเถิด เพราะเรายู่กับเจ้า ^๕ตามถ้อยคำซึ่งเราได้ทำเป็นพันธสัญญาไว้กับเจ้า เมื่อเจ้าทั้งหลายออกจากอียิปต์ วิญญาณของเราอยู่ท่ามกลางเจ้า อย่างกลัวเลย ^๖ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า อีกสักหน่อย เราจะเขย่าท้องฟ้าและโลกทะเลและแผ่นดินแห่ง อีกครั้งหนึ่ง ^๗ เราจะเขย่าประชาชาติ ทั้งสิ้น เพื่อความปรารถนาของประชาชาติ ทั้งสิ้น จะได้เข้ามา เราจะบรรจุนิเวศนี้ให้เต็มด้วยสง่าราศี พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ^๘ “เงินเป็นของเรา และทองคำเป็นของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ^๙ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ^{๑๐} สง่าราศีของพระนิเวศครั้งหลังนี้จะยิ่งกว่าครั้งเดิมนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า และเราจะให้เกิดความสมบูรณ์พูนสุขในสถานที่นี่”

ทรงติเตียนประชาชนเพราะขาละเลยในการเตรียมพระวิหาร

^{๑๐} เมื่อวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า ในปีที่สองของรัชกาลดาวิด พระวณะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางอัครกัณฑ์ผู้พยากรณ์ว่า ^{๑๑} “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงถามบรรดาปุโรหิตเกี่ยวกับราชบัญญัติเถิด ว่า ^{๑๒} “ถ้าผู้ใดยกชายเสื้อคลุมเท้าพกห่อเนื้อบริสุทธิ์ไปหากว่าชายเสื้อตัวนั้นไปถูกขนมปังหรือแองหรือน้ำมัน หรืออาหารใดๆ สิ่งนั้นจะพลอยบริสุทธิ์ไปด้วยหรือไม่” พวกเขาตอบว่า “ไม่บริสุทธิ์” ^{๑๓} แล้วอัครกัณฑ์จึงถามว่า “ถ้าคนหนึ่งคนใดที่มลทินเพราะไปถูกศพมาแล้วมาถูกสิ่งเหล่านี้เข้า สิ่งเหล่านี้จะมลทินไปด้วยหรือไม่” ปุโรหิตตอบว่า “สิ่งเหล่านี้จะมลทินไปด้วย” ^{๑๔} อัครกัณฑ์จึงตอบว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อหน้าเรา ประชาชาติ

นี้เป็นอย่างนั้นและประชาชาตินี้ก็เป็นอย่างนั้น ผลงานทุกอย่างที่มีชื่อของเขากกระทำเป็นอย่างนั้นด้วย และสิ่งใดๆที่เขาถวายบูชาที่นั่น ก็เป็นมลทิน ^{๑๕} บัดนี้ จงพิจารณาเถิดว่า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปจะเกิดเหตุอะไรขึ้นบ้าง คือก่อนที่ศิลาก้อนหนึ่งจะวางซ้อนบนศิลา ก้อนหนึ่งในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ^{๑๖} ก่อนสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เมื่อผู้ใดมาying กองข้าวคิดว่าจะดวงได้ยี่สิบถึง ก็มีแต่สิบถึง เมื่อผู้หนึ่งมาถึงบ่อเก็บน้ำองุ่นเพื่อตัดเอาห้ำสิบถึง ก็มีแต่ยี่สิบถึง ^{๑๗} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้โจมตีเจ้าและผลงานทั้งสินจากมือของเจ้าด้วยให้ข้าวม่าน และขึ้นรา และด้วยลูกเห็บ แต่เจ้าทั้งหลายก็ยังไม่หันมาหาเรา ^{๑๘} จงพิจารณาตั้งแต่วันที่นี้เป็นต้นไป คือวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า คือตั้งแต่วันที่วางรากฐานแห่งพระวิหารของพระเยโฮวาห์ จงพิจารณาดู ^{๑๙} ยังมีข้าวตกค้างอยู่ในยั้งบ้างหรือ ถาองุ่น ต้นมะเดื่อ และต้นทูปทิมกับต้นมะกอกเทศยังไม่เกิดผลหรือ ตั้งแต่วันที่นี้เป็นต้นไป เราจะอำนวยพรแก่เจ้า”

เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา พระเจ้าจะทรงทำลายอาณาจักรทั้งหลายแห่งโลก

^{๒๐} พระวณะของพระเยโฮวาห์ มาถึงอัครกัณฑ์เป็นครั้งที่สองเมื่อวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนนั้นว่า ^{๒๑} “จงพูดกับเศรบบาเบลผู้ว่าราชการเมือง ยูดาห์ว่า เราจะเขย่าท้องฟ้าและโลก ^{๒๒} และเราจะคว่ำพระที่นั่งของบรรดาราชอาณาจักร เราจะทำลายเรียวแรงของบรรดาราชอาณาจักรแห่งประชาชาติ และจะคว่ำรถรบกับผู้ขับขี่ ม้าและผู้ขับขี่จะต้องล้มลง คือทุกคนจะต้องล้มลงด้วยดาบแห่งพี่น้องของเขา ^{๒๓} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันที่นั้นเราจะรับเจ้า โอ เศรบบาเบล บุตรชายเชอัสทิกเอล ผู้รับใช้ของเราเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระทำเจ้าให้เป็นดังแหวนตรา เพราะเราได้เลือกสรรเจ้าแล้ว พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ”

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

เศคาริยา

หนังสือเล่มนี้ได้ชื่อจากผู้เขียนคือ เศคาริยาห์ ซึ่งเป็นบุตรเบเรคิยาห์ ซึ่งเป็นบุตรอิดโด (๑:๑) เขาอยู่ในเชื้อวงศ์ของบุโรหิต ตามหนังสือเอสรา ๕:๑ และ ๖:๑๔ เศคาริยาห์ได้รับใช้พร้อมกับฮักกัยในการฟื้นฟูแห่งการสร้างพระวิหาร และเขาได้พยากรณ์ในปีก่อน ค.ศ. ๕๒๐ และ ๕๑๘ (๑:๑, ๗; ๗:๑) ทั้งเขากับฮักกัยได้ประกาศถึง เรื่อง การนมัสการและความบาปทั้งหลายแห่งชาติอิสราเอล

เครื่องหมายต่างๆซึ่งเศคาริยาห์ได้ใช้ในการพยากรณ์มีคำอธิบายในเล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ เขาได้พยากรณ์ถึงตอนที่พระเยซูทรงลูกลาเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม (๙:๙) การที่พระเยซูทรงเป็น “กิง” แห่งราชวงศ์ของดาวิด (อสย ๑๑:๑-๕) และการปรากฏของพระเยซู ต่อ พวกยิว ในตอนที่ พวกยิว นั้น จะได้รับความรอด เขาได้พยากรณ์ถึง รอย ตะปู ในพระหัตถ์ของ พระเยซู การรวบรวมของอิสราเอล การที่ผู้ทรยศต่อพระคริสต์จะสู้รบกับกรุงเยรูซาเล็ม การที่พระเยซูจะทรงช่วยกรุงเยรูซาเล็มให้พ้นจากการล้อม และถึงอาณาจักร ๑๐๐๐ ปีของพระเยซู

ผู้พยากรณ์เศคาริยาห์ตักเตือนประชาชน

๑ ในเดือนที่แปด ปีที่สองแห่งรัชกาลดาวิด ๑ ริอัส พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิดโด ผู้พยากรณ์ว่า ๒ “พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง ๓ เพราะฉะนั้น จึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงกลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ และเราจะกลับมาหาเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ๔ อย่าเป็นเหมือนบรรพบุรุษของเจ้า ซึ่งบรรดาผู้พยากรณ์คนก่อนๆร้องบอกเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงหันกลับเสียจากทางชั่วของเจ้า และจากการกระทำที่ชั่วของเจ้าเกิด’ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เขาไม่ได้ยิน และมิได้ฟังเรา ๕ บรรพบุรุษของเจ้า เขาอยู่ที่ไหน พวกผู้พยากรณ์เล่า เขามีชีวิตอยู่เป็น

นิตยหรือ ๖ แต่ถ้อยคำของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาแก่ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเราก็ได้ติดตามบรรพบุรุษของเจ้าทันมิใช่หรือ จงหันกลับใจแล้วกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงดำริว่าจะทรงกระทำแก่เราประการใด ในเรื่องทางและการกระทำของเรา พระองค์ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น”

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าชี้มาสี่แดง

๗ “เมื่อวันที่สี่สิบสี่ เดือนที่สิบเอ็ด ซึ่งเป็นเดือนเซบัท ในปีที่สองแห่งรัชกาลดาวิด ๑ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิดโด ผู้พยากรณ์ว่า ๘ “ณ กลางคืนวันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้มองดู และดูเถิด มีชายคนหนึ่ง ชีมาสี่แดง ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียว ที่ลานหุบเขา ณ เบื้องหลังท่านผู้นั้นมีมาสี่แดง สีแดง และสีขาว ๙ แล้วข้าพเจ้าจึงถามว่า ‘โอ นายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร’ ทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าว่า ‘เราจะสำแดงให้เจ้าทราบว่า เหล่านี้คืออะไร’ ๑๐ เหตุฉะนั้นชายที่ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียว จึงบอกว่า ‘เหล่านี้คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ไปเที่ยวตรวจตราโลก’ ๑๑ และเขาเหล่านั้นได้ตอบทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ ผู้ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวว่า ‘เราได้ตรวจตราโลกแล้ว ดูเถิด ทั้งโลกก็นิ่งสงบอยู่’

พระเจ้าทรงเมตตากรุงเยรูซาเล็มหลังจากการเป็นเชลยเจ็ดสิบปีแล้ว

๑๒ แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวว่า ‘โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา อิกนานเท่าใด พระองค์จะไม่ทรงเมตตากรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งพระองค์ก็ทรงกริ้วมาเจ็ดสิบปีแล้ว พระเจ้าข้า’ ๑๓ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบทูตสวรรค์ผู้ที่ สนทนา กับ ข้าพเจ้า เป็น พระ วา ทะ ที่ ประเสริฐ และ เล้าโลม ใจ ๑๔ ทูตสวรรค์ผู้ที่ สนทนาอยู่ กับ ข้าพเจ้า จึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘จงร้องว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เรามีความหวังแทนกรุงเยรูซาเล็ม คือกรุงศิโยนเป็นที่ ยิ่ง ๑๕ เราไกรธประชาชนชาติมากที่อยู่อย่างสบายๆ เพราะเมื่อเราไกรธแต่น้อย เขาก็ก่อภัยพิบัติเกินขนาด ๑๖ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า เรากลับมายัง

กรุงเยรูซาเล็มด้วยความกรุณา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จะต้องสร้างนิเวศของเราขึ้นไว้ใหม่ และซึ่งเรียกวัดไว้เหนือกรุงเยรูซาเล็ม ^{๑๗}จงร้องอีกว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เมืองทั้งหลายของเราจะโอบล้อมไว้ด้วยกำแพงด้วยคาน้ำ และพระเยโฮวาห์จะปลอบศิโยน และเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง”

นิมิตเรื่องเขาสี่เขากับช่างไม้สี่คน

^{๑๘}ข้าพเจ้าจึงเงยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเถิดมีเขาสี่เขา ^{๑๙}ข้าพเจ้าจึงถามทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า “เหล่านี้คืออะไร” ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า “เหล่านี้คือเขาที่ชีวิตยูดาห์ อิสราเอล และเยรูซาเล็ม ให้กระจัดกระจายไป” ^{๒๐}แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นช่างไม้สี่คน ^{๒๑}และข้าพเจ้าจึงถามว่า “คนเหล่านี้มาทำอะไรร่วมกัน” พระองค์ทรงตอบว่า “เขาเหล่านี้มาชีวิตยูดาห์ ให้กระจัดกระจายไป จนไม่มีผู้ใดยกศิระขึ้นได้อีก และช่างเหล่านี้มากระทำให้เขาหวาดกลัว เพื่อจะเหวี่ยงลงซึ่งเขาแห่งประชาชาติ ที่ยกเขาของตนมาชีวิตแผ่นดินยูดาห์กระทำให้กระจัดกระจายไป”

การวัดกรุงเยรูซาเล็มแห่งอนาคต

๒ ^๑ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นอีกแลเห็น ดูเถิดชายคนหนึ่ง มีเชือกวัด อยู่ในมือ ^๒และข้าพเจ้าจึงถามว่า “ท่านจะไปไหน” เขาจึงบอกข้าพเจ้าว่า “จะไปวัดเยรูซาเล็มดูว่ากว้างเท่าใด ยาวเท่าใด” ^๓และดูเถิด ทูตสวรรค์ที่ได้สนทนากับข้าพเจ้าก็ก้าวออกไป และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ก้าวออกไปพบกับท่าน

**ในยุคอาณาจักร ๑๐๐๐ ปี
เยรูซาเล็มจะรับพระพร**

^๔และบอกท่านว่า “วิงชี้ บอกชายหนุ่มคนนั้นว่า ‘จะมีคนมาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มอย่างกับเมืองที่ไม่มีกำแพงล้อม เพราะว่าเป็นประชาชนและสัตว์เลี้ยงในนั้นจะมีมากมาย ^๕เพราะว่าเราจะเป็เหมือนกำแพงเพลิงล้อมเธอไว้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และเราจะเป็สง่าราศีในเมืองนั้น ^๖พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เอ้ เอ้ จงหนีไปให้พ้นจากแผ่นดินเหนือพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้เผ้พวก

เจ้าออกตั้งลมทั้งสี่ทิศของท้องฟ้า ^๗โอ ศิโยนเอ๋ย เจ้าผู้ที่อยู่กับบิดาของบาบิโลน จงหนีไป ^๘เมื่อสง่าราศีมาแล้ว พระองค์ทรงใช้เราให้ไปยังประชาชาติที่ปล้นเจ้า เพราะว่าผู้ใดได้แตะต้องเจ้า ก็ได้แตะต้องแก้วพระเนตรของพระองค์ ^๙พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า ^{๑๐}เพราะ ดูเถิด เราจะส่งมือของเราเหนือเขา และเขาจะเป็นของถูกปล้นให้แก่คนรับใช้ของเขาเอง’ แล้วเจ้าจะได้ทราบว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาใช้ข้าพเจ้ามา ^{๑๑}โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงและรำเรงเถิด เพราะดูเถิด เรามาและจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ^{๑๒}และประชาชาติเป็อันมากจะสมทบกันเข้าเป็ฝ่ายพระเยโฮวาห์ในวันนั้น และจะเป็ประชาชนของเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และเจ้าจะทราบว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามายังเจ้า ^{๑๓}และพระเยโฮวาห์จะทรงรับยูดาห์เป็นมรดก เป็ส่วนของพระองค์ในแผ่นดินบรูสุทธิ และจะเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง” ^{๑๔}โอ บรรดาเนื้อหนังเอ๋ย จงนิ่งสงบอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงตื่นและเสด็จจากที่ประทับอันบริสุทธิ์ของพระองค์แล้ว

**โยชูวาสวมเครื่องแต่งกาย
แห่งความชอบธรรม**

๓ ^๑แล้วท่านได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นโยชูวาหมอบโรหิต ซึ่งยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ และชาตานยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน จะขัดขวางท่าน ^๒และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า “โอ ชาตาน พระเยโฮวาห์ตรัสห้ามเจ้าเถอะ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็ม ทรงห้ามเจ้าเถิด นี้ไม่ใช่ดินพินที่นวยออกมาจากไฟดอกหรือ” ^๓ฝ่ายโยชูวานั้นสวมเครื่องแต่งกายสกปรก ยืนอยู่หน้า ทูตสวรรค์ ^๔และทูตสวรรค์จึงบอกผู้ที่ยืนอยู่ข้างหน้าท่านว่า “จงเปลือยเครื่องแต่งกายที่สกปรกจากท่านเสีย” และทูตสวรรค์พูดกับท่านว่า “ดูเถิด เราได้เอาความชั่วช้าออกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผู้อันสะอาด” ^๕และข้าพเจ้าว่า “จงให้เขาทั้งหลายเอาผ้ามาลาสะอาดมาโปกศิระของท่าน” เขาจึงเอาผ้ามาลาสะอาดมาโปกศิระของท่าน และสวม

เครื่องแต่งกายให้ท่าน และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ยืนอยู่^๖ และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์จึงกล่าวแก่โยชูวาว่า^๗ “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเจ้าดำเนินในหนทางของเรา และรักษาคำกำชับของเรา เจ้าจะได้อำนาจรุ่งเรืองในเขตของเรา และดูแลบริเวณของเรา และเราจะให้เจ้ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่ามกลางผู้เหล่านั้นที่ยืนอยู่ที่นี่

โยชูวาเปรียบได้กับพระคริสตผู้ทรงเป็นพระอังกูร

“โอ โยชูวามหาบุรุษที่ จงฟังเถิด เจ้าและสหายของเจ้าผู้ที่นั่งอยู่ข้างหน้าเจ้า เพราะคนเหล่านั้นเป็นหมายสำคัญ ดูเถิด เราจะนำผู้รับใช้ของเรา มา คือ พระอังกูร^๘ เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงดูศิลาซึ่งเราตั้งไว้หน้าโยชูวา เป็นศิลาก้อนเดียวที่มีเจ็ดตา ดูเถิด เราจะสลักบนศิลานั้น และเราจะเปลื้องความชั่วช้าของแผ่นดินนี้ออกไปเสียในวันเดียว^๙ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเจ้าทุกคนจะเชิญเพื่อนบ้านของเจ้าให้มาใต้เถาองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อ”

คัมภีร์ที่ทำได้ด้วยทองคำกับต้นมะกอกเทศสองต้น

๑ และทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้ามาอีก และปลุกข้าพเจ้าเหมือนคนที่เพิ่งตื่นจากการนอนของเขา^๒ และท่านถามข้าพเจ้าว่า “เจ้าเห็นอะไร” ข้าพเจ้าตอบว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นเชิงเทียนทำด้วยทองคำล้วนอันหนึ่ง มีขามอยู่ที่ยอด และมีตะเกียงอยู่บนนั้นเจ็ดดวง และมีท่อเจ็ดท่อนำไปยังตะเกียงซึ่งอยู่บนยอดนั้นดวงละท่อ^๓ และมีต้นมะกอกเทศสองต้นอยู่ข้างๆ อยู่ข้างขวาขามนั้นต้นหนึ่ง อยู่ข้างซ้ายต้นหนึ่ง”^๔ และข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า “เจ้านายเจ้าข้า นี่คืออะไร”^๕ ทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าตอบข้าพเจ้าว่า “นี่คืออะไร เจ้าไม่ทราบหรือ” ข้าพเจ้าตอบว่า “เจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ”^๖ แล้วท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า “นี่เป็นพระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่ให้ไว้กับเศรบบาเบลว่า มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้แหละ^๗ โอ ภูเขาใหญ่ เจ้าเป็นอะไรเล่า ต่อหน้าเศรบบาเบล เจ้าจะเป็นที่ราบ และท่านจะนำศิลาก้อนที่อยู่

ยอดออกมาท่ามกลางการให้ร้องว่า ‘งามจริง พระวิหาร งามจริง’”

เศรบบาเบลจะสร้างพระวิหารให้สำเร็จ

“ยิ่งกว่านั้นพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้ากล่าวว่า^๘ “มือของเศรบบาเบลได้วางรากฐานของพระนิเวศนี้ และมีมือของเขาจะสร้างให้สำเร็จ แล้วเจ้าจะทราบว่ามีพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามาหาเจ้าทั้งหลาย^๙ เพราะว่าผู้ใดที่ดูหมิ่นวันแห่งการเล็กน้อย เพราะเขาจะเปรมปรีดี และจะได้เห็นสายรุ้งที่อยู่ในมือของเศรบบาเบลพร้อมกับสิ่งทั้งเจ็ดนี้ ซึ่งคือบรรดาพระเนตรของพระเยโฮวาห์ซึ่งมองอยู่ทั่วพิภพ”

พยานสองคน (วิว ๑๑)

๑๑ แล้วข้าพเจ้าจึงถามท่านว่า “ต้นมะกอกเทศสองต้นที่อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของเชิงเทียนนั้นคืออะไร”^{๑๒} และข้าพเจ้าถามท่านเป็นครั้งที่สองว่า “กิ่งทั้งสองของต้นมะกอกเทศ ซึ่งอยู่ข้างท่อทองคำทั้งสอง ซึ่งเทน้ำมันออกนั้นคืออะไร”^{๑๓} ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าไม่ทราบหรือ เหล่านี้คืออะไร” ข้าพเจ้าตอบว่า “เจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ”^{๑๔} แล้วท่านจึงกล่าวว่า “ทั้งสองนี้คือผู้ที่ได้รับการเจิม เป็นผู้ยืนอยู่ข้างองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้น”

หนังสือม้วนหนึ่งที่เหาะอยู่ เป็นคำสาปแช่ง

๑๕ ข้าพเจ้าหันกลับ และเงยหน้าขึ้นอีกก็แลเห็น ดูเถิด หนังสือม้วนหนึ่งเหาะอยู่นั้น^๒ ท่านจึงถามข้าพเจ้าว่า “เจ้าเห็นอะไร” ข้าพเจ้าตอบว่า “ข้าพเจ้าแลเห็นหนังสือม้วนหนึ่งเหาะอยู่ มันยาว ยี่สิบ ศอก และกว้างสิบ ศอก”^๓ แล้วท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า “นี่แหละ เป็นคำสาปที่แผ่ออกไปทั่วพื้นแผ่นดินทั้งสิ้น ผู้ที่ทำการโจรกรรมทุกคนจะต้องถูกขจัดออก ตั้งแต่ขึ้นไปตามความในหนังสือม้วนนั้น และทุกคนที่ปฏิญาณจะต้องถูกขจัดออกตั้งแต่ขึ้นไปตามที่กำหนดไว้^๔ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราส่งคำสาปนั้นออกไป และคำนั้นจะเข้าไปในเรือนของโจร และในเรือนของคนที่มีปฏิญาณเท็จโดยออกนามของเรา และคำนี้จะค้างคินอยู่ในเรือน ผลาญเรือนนั้นเสียทั้งตัวไม้และศิลา”

เอฟาห์ที่ออกไป

๕ ทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าได้ออกมาพบกับข้าพเจ้าว่า “จงเงยหน้าขึ้นดูว่า สิ่งทีออกไปนั้นคืออะไร” ๖ ข้าพเจ้าจึงว่า “นั่นคืออะไร” ท่านจึงตอบว่า “นี่คือเอฟาห์ที่ออกไป” และท่านจึงว่า “นี่คือสิ่งคล้ายคลึงในแผ่นดินทั้งสิ้น” ๗ และ ดูเถิด ตะกั่วหนึ่งตะลันต์ก็ถูกยกขึ้น และมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ในเอฟาห์นั้น ๘ และเขากล่าวว่า “นี่คือความชั่ว” และท่านก็ผลักนางนั้นเข้าไปในเอฟาห์ แล้วก็ผลักลูกน้ำหนักที่ทำด้วยตะกั่วขึ้นปิดปากมันไว้ ๙ แล้วข้าพเจ้าก็เงยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเถิด มีผู้หญิงสองคนออกมา นั้น มีลมอยู่ในปีกของนาง นางมีปีกเหมือนปีกของนกกระสาดำ และนางก็ยกเอฟาห์ขึ้นระหว่างโลกและฟ้าสวรรค์ ๑๐ แล้วข้าพเจ้าจึงพบกับทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า “นางเหล่านั้นจะนำเอฟาห์ไปที่ไหน” ๑๑ ท่านตอบข้าพเจ้าว่า “ไปยังแผ่นดินชินาร์ไปสร้างเรือนไว้ให้เอฟาห์เมื่อเตรียมอย่างนี้เสร็จแล้ว นางเหล่านั้นจะวางเอฟาห์ไว้บนฐานของมัน”

รถรบสี่คัน

๖ และ ข้าพเจ้าได้หันกลับ เงยหน้าขึ้นอีก แลเห็น ดูเถิด มีรถรบสี่คัน ออกมาระหว่างภูเขาสองลูก ภูเขาเหล่านั้นเป็นภูเขาทองสัมฤทธิ์ ๒ รถรบคันแรก เขี่ยมม้าแดง รถรบคันที่สองม้าดำ ๓ รถรบคันที่สามม้าขาว รถรบคันที่สี่ม้าดำสีเทา ๔ แล้วข้าพเจ้า จึงถาม ทูตสวรรค์ ผู้ที่ สนทนา กับข้าพเจ้าว่า “เจ้านายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร” ๕ และทูตสวรรค์นั้นตอบข้าพเจ้าว่า “เหล่านี้เป็นวิญญูณสี่ดวงแห่งฟ้าสวรรค์ ซึ่งออกมาหลังจากที่ได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้นแล้ว ๖ ม้าดำตรงไปยังประเทศเหนือ ตัวขาวติดตามม้าดำไป และตัวสีต่างตรงไปยังประเทศใต้” ๗ และตัวสีเทาออกไป พวกมันก็ร้อนใจที่จะออกไปและตรวจตราพิภพ และท่านกล่าวว่า “ไปซิ ไปตรวจตราพิภพ” ดังนั้นม้าเหล่านั้นจึงตรวจตราพิภพ ๘ แล้วท่านจึงร้องบอกข้าพเจ้าว่า “ดูเถิด ม้าเหล่านี้ที่ไปยังประเทศเหนือนั้นได้กระทำให้อุบัติวิญญูณของเราลงบนึงในประเทศเหนือนั้น”

การสวมมงกุฎบนศีรษะของโยชูวา เปรียบได้กับพระคริสต์ ผู้เป็นมหาปุโรหิตและกษัตริย์

๙ และ พระวจนะ ของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ๑๐ “จงนำเอาเฮลดีย โทเบียห์ และเยดาياهو ไปเสียจากบรรดาเซลุย ผู้ซึ่งกลับจากบาบิโลน ในวันเดียวกันนั้นไป ยังเรือนของโยสิยาห์ บุตรชายเศฟันยาห์ ๑๑ จงเอาเงินและทองคำทำเป็นมงกุฎหลายมงกุฎ และสวมบนศีรษะของโยชูวา บุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต ๑๒ และกล่าวแก่เขาว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด ชายผู้ที่มีชื่อว่าพระอังกูร เพราะท่านจะไพบูลย์ในสถานที่ของท่าน และจะสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ๑๓ ท่านผู้นี้แหละจะเป็นผู้สร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และจะรับเกียรติศักดิ์ และจะประทับ และปกครองอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และท่านจะเป็น ปุโรหิต อยู่บน ราชบัลลังก์ ของท่าน และการหาหรือกันอย่างสันติจะมีอยู่ระหว่างท่านทั้งสอง’ ๑๔ และมงกุฎเหล่านั้นจะอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ เพื่อให้เป็นที่ระลึกถึงเฮเลม โทเบียห์ เยดาياهو และเฮินบุตรชายของเศฟันยาห์ ๑๕ บรรดาผู้ที่อยู่ห่างไกลจะมาช่วยสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และท่านทั้งหลายจะทราบ ว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงใช้ข้าพเจ้ามายังท่าน ถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอย่างเคร่งครัด สิ่งนี้จะเป็นไปดังกล่าวนั้น”

ทรงติเตียนการอดอาหารที่ไม่จริงใจ

๗ ๑ ต่อมาในปีที่สี่ของรัชกาลกษัตริย์ดารีอัส พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ ณ วันที่สี่เดือนที่เก้า ซึ่งเป็นเดือนคิสลิว ๒ เมื่อพวกเขาได้ใช้ให้ซาเรเซอร์และเรเกม เมเลค พร้อมกับพรรคพวกของเขา ไปยังพระนิเวศของพระเจ้า ทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ๓ และร้องขอต่อบรรดาปุโรหิตที่พระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา และต่อผู้พยากรณ์ว่า “ควรที่ข้าพเจ้าจะไว้ทุกข์และปลีกตัวออกในเดือนที่ห้า อย่างที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาแล้วเป็นหลายปีนั้นหรือไม่” ๔ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าว่า ๕ “จง

กล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินและแก่บรรดาปุโรหิตว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายอดอาหารและไว้ทุกข์ขึ้นเดือนที่ห้าและในเดือนที่เจ็ดตั้งเจ็ดสิบปีนั้น เจ้าได้อดอาหารเพื่อเราคือเราเองหรือ^๖ และเมื่อเจ้ารับประทานและเมื่อเจ้าดื่ม เจ้าก็รับประทานเพื่อตัวเจ้าเอง และดื่มเพื่อตัวเจ้าเองมิใช่หรือ^๗ ในเมื่อเยรูซาเล็มมีคนอยู่และมั่งคั่ง มีหัวเมืองล้อมรอบ ภาคใต้และแดนที่ราบก็มีคนอยู่ เจ้าควรจะฟังพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศโดยผู้พยากรณ์รุ่นก่อนๆ มิใช่หรือ”

จงแสวงหาพระเจ้า ความชอบธรรมและความปราณี

“และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเศคาริยาห์ว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า จงพิพากษาตามความจริง ทุกคนจงแสดงความเมตตากรุณาและความสงสารต่อพี่น้องของตน^๘ อย่าบีบบังคับหญิงม่าย ลูกกำพร้าพ่อ คนต่างด้าวหรือคนยากจน และอย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อพี่น้องของตน”^๙ แต่เขาปฏิเสธไม่ยอมฟังและหันปาดือเข้าใส่ และอุดหูของเขาเสียเพื่อเขาจะไม่ได้ยิน^{๑๐} เขาได้กระทำใจของเขาเหมือนก้อนหินแข็ง เกรงว่าเขาจะได้ยินพระราชบัญญัติและพระวจนะ ซึ่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงส่งไปทางผู้พยากรณ์รุ่นก่อนโดยพระวิญญาณของพระองค์ เหตุฉะนั้นพระพิโรธอันยิ่งใหญ่จึงได้มาจากพระเยโฮวาห์จอมโยธา^{๑๑} ดังนั้นต่อมาพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “เมื่อเราร้องเรียก เขาไม่ฟังฉันใดเมื่อเขาร้องทูล เราก็ไม่ฟังฉันนั้น”^{๑๒} และเราก็ให้เขากระจัดกระจายไปด้วยลมหมุนท่ามกลางประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเขาไม่รู้จัก ดังนั้นแผ่นดินจึงรกร้างอยู่เบื้องหลังเขา ไม่มีใครผ่านไปหรือกลับเข้าไป เพราะเขาได้ปล่อยให้แผ่นดินที่นาพึงพอใจนั้นรกร้างไปเสียแล้ว”

บรรดาพระสัญญาของพระเจ้า ต่ออิสราเอลไม่เปลี่ยนแปลง

“และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามาถึงข้าพเจ้าอีกว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เราหวงแหนศิโยนด้วยความหวงแหนอันยิ่งใหญ่ และเราหวงแหนเธอด้วยความกริ้วมาก”^{๑๓} พระเยโฮ

วาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เรากลับไปยังศิโยน และจะอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม และเขาจะเรียกเยรูซาเล็มว่าเมืองแห่งความจริง และเรียกภูเขาของพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่าภูเขาบริสุทธิ์ “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ชายชราและหญิงชราจะอาศัยอยู่ตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มอีก ที่มีไม้ทำอยู่ในมือเพราะอายุมากทีเดียว”^{๑๔} และถนนทั้งหลายในเมืองนั้นก็ จะเต็มไปด้วยเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงวิ่งเล่นอยู่ทั่วไป^{๑๕} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องประหลาดในสายตาของประชาชนที่เหลื่ออยู่ในสมัยนี้แล้ว พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ก็นาจะประหลาดในสายตาของเราด้วยมิใช่หรือ^{๑๖} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะช่วยประชาชนของเราให้รอดพ้นจากประเทศตะวันออก และจากประเทศตะวันตก^{๑๗} และเราจะพาเขาทั้งหลายให้มาอาศัยอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย ด้วยความจริงและความชอบธรรม

ประชาชนจงเชื่อฟังถ้อยคำของพวกผู้พยากรณ์

“พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงให้มือของเจ้าทั้งหลายแข็งแรง คือเจ้าทั้งหลายผู้ได้ยิน ถ้อยคำเหล่านี้ในกาลนี้ซึ่งมาจากปากผู้พยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในวันที่ได้วางรากฐานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพื่อว่าจะได้ก่อสร้างพระวิหารนั้นขึ้น^{๑๘} เพราะว่าการสมัยนั้นไม่มีคำจ้างให้แก่คนหรือให้แก่สัตว์ ทั้งผู้ที่เข้าออกก็ไม่มีสันติภาพ เพราะเหตุภัยพิบัตินั้น เพราะเราปล่อยให้คนทั้งหลายต่อสู้กับเพื่อนบ้านของตน”^{๑๙} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แต่บัดนี้เราจะไม่กระทำต่อประชาชนที่เหลื่ออยู่นี้อย่างกับสมัยก่อน^{๒๐} เพราะว่าเมล็ดพืชจะเกิดเจริญงอกงาม เถาถุ่นจะมีลูกและแผ่นดินจะให้ผล และท้องฟ้าจะให้น้ำค้าง และเราจะกระทำให้ประชาชนที่เหลื่ออยู่นี้ถือกรรมสิทธิ์สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด^{๒๑} โอ วงศ์วานยูดาห์และวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าเคยเป็นที่สาปแช่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายให้เขาแข่งฉันใด ต่อมาเราจะช่วยเจ้าให้รอดพ้นและเจ้าจะได้เป็นแหล่งพระพรฉันนั้น อย่ากลัว

เลย แต่จงให้มือของเจ้าแข็งแรงเถิด ^{๑๔}เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อบรรพบุรุษของเจ้ายิวเย้าให้เราโกรธนั้น เราก็ตั้งใจว่าจะลงโทษเจ้า เรามีได้หย่อนความตั้งใจลง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้แหละ ^{๑๕}ดังนั้นในวันเหล่านี้เราตั้งใจอีกว่าเราจะกระทำดีต่อเยรูซาเล็มและต่อวงศัควานยูดาห์ อยากลัวเลย ^{๑๖}ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่เจ้าทั้งหลายพึงกระทำ จงต่างคนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน จงให้การพิพากษาที่ประตูเมืองของเจ้าเป็นตามความจริง และกระทำเพื่อสันติ ^{๑๗}อย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อเพื่อนบ้าน อยารักคำปฏิญาณเท็จ สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เราเกลียดชัง” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ^{๑๘}และพระวณะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามาถึงข้าพเจ้าว่า ^{๑๙}“พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า การอดอาหารในเดือนที่สี่ การอดอาหารในเดือนที่ห้า และการอดอาหารในเดือนที่เจ็ด และการอดอาหารในเดือนที่สิบจะเป็นที่ให้ความบันเทิงและความร่าเริง และเป็นการเล่นที่ให้ชื่นชมแก่วงศัควานยูดาห์ เหตุฉะนั้นเจ้าจงรักความจริงและสันติภาพ

เยรูซาเล็มจะเป็นเมืองหลวงของทั้งโลก

^{๒๐}พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่าชนชาติทั้งหลายยังจะมา คือประชาชนที่ยังอาศัยอยู่ในหัวเมืองอันมากมาย ^{๒๑}ชาวเมืองหนึ่งจะไปหาชาวเมืองอีกเมืองหนึ่ง กล่าวไว้ให้เราไปกันทันที ไปทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และแสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธา ข้าพเจ้าก็จะไปด้วย” ^{๒๒}เออชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และบรรดาประชาชาติที่เข้มแข็งจะมาแสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธาในเยรูซาเล็ม และทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ^{๒๓}พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ต่อมาในสมัยนั้นสิบคนจากประชาชาติต่างๆ ภาษาจะยึดชายเสื้อคลุมของยิวคนหนึ่งไว้แล้วกล่าวว่า “ขอให้เราไปกับท่านเถิด เพราะเราได้ยินว่าพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน”

คำตรัสของพระเจ้าเรื่องประเทศต่างๆที่อยู่ล้อมรอบ

^๑การะแห่งพระวณะของพระเยโฮวาห์ที่มีในหัตถ์เรา และเมืองดามัสกัสจะเป็นที่พิงสงบสำหรับที่นั้น เมื่อดาของมนุษย์จะ

แสวงหาพระเยโฮวาห์ แม้กระทั่งอิสราเอลทุกตระกูลด้วย ^๒เมืองฮามัทซึ่งมีเขตแดนติดกันก็รวมอยู่ด้วย ไทระกับไซดอน แม้จะเป็นเมืองฉลาดก็ตาม ^๓ไทระได้สร้างป้อมปราการให้แก่ตนเอง และสะสมเงินไว้เป็นกองอย่างกองฝุ่น และทองคำเนื้อดีอย่างโคลนตามถนน ^๔ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปลดเอาข้าวของของเมืองนี้ไปเสีย และเทหีบยออำนาจของเมืองนี้ลงไปในทะเล และเมืองนี้จะถูกไฟเผาผลาญเสีย ^๕เมืองอัชเคโลนจะเห็นและกลัว เมืองกาซาจะเห็น และมีความเศร้าโศกอย่างยิ่ง เมืองเอโครนดูจะเหมือนกัน เพราะความหวังของเมืองนี้จะเป็นที่นำละอาย กษัตริย์จะพินาศจากเมืองกาซา เมืองอัชเคโลนจะไม่มีคนอาศัยอยู่ ^๖ลูกนอกกฎหมายจะมาอยู่ในเมืองอัชโดด เราจะตัดความหยิ่งผยองของคนฟิลิสเตียออกเสีย ^๗เราจะเอาเลือดของเขาออกไปจากปากของเขา และเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนออกไปจากระหว่างซี่ฟันของเขาเสีย แต่คนที่เหลืออยู่คือเขาเองจะอยู่เพื่อพระเจ้าของเรา จะเป็นเหมือนผู้ครอบครองคนหนึ่งนในยูดาห์ และเอโครนจะเหมือนคนเยบุส ^๘และเราจะตั้งค่ายรอบนิเวศของเราเป็นกองยาม เพื่อจะมีให้ผู้ใดเดินทัพไปมาได้ จะไม่มีผู้บีบบังคับผ่านพวกเขาไปอีก เพราะบัดนี้เราเห็นกับตาของเราเอง

คำพยากรณ์เรื่องการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยของพระคริสต์

^๑โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงร่าเริงอย่างยิงเถิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงโห่ร้องดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความชอบธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกลา ^๒เราจะขจัดทรบเสียจากเอฟราอิม และฆ่าเสียจากเยรูซาเล็ม ธนู สงคราม จะถูกขจัดเสียด้วย และ ท่าน จะ บัญชา สันติ ให้ มี แก่ ประชาชาติทั้งหลาย อาณาจักรของท่านจะมีจากทะเลนี้ไป ถึง ทะเล นั้น และ จาก แม่น้ำ นั้น ไป ถึง สุดปลายพิภพ ^๓ส่วนเจ้าเล่า เพราะโลหิตแห่งพันธสัญญาของเรา ซึ่งมีต่อเจ้า เราจะปลดปล่อยเชลยในพวกเจ้าให้เป็นอิสระจากบ่อแห่งนั้น ^๔นักโทษที่มีความหวังเอ๋ย จงกลับไปยังที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า คือวันนี้เอง เราประกาศว่า เราจะคืนแก่เจ้าสอง

เท่า ^{๑๓} เพราะเราได้ตัดยูดาห์เหมือนไค้งคันธนู เราได้กระทำเอฟราอิมให้เป็นลูกธนู โอ คิโยนเอ๋ย เราปลุกเร้าบุตรชายทั้งหลายของเจ้าให้ต่อสู้กับบุตรชายทั้งหลายของเจ้านะ โอ กรีกเอ๋ย และแกว่งเจ้าอย่างดาบของนักรบ ^{๑๔} แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏเหนือเขาทั้งหลาย และลูกธนูของพระองค์จะออกไปเหมือนฟ้าแลบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเป่าแตร และจะเสด็จไปในลมหมนูนทิศใต้ ^{๑๕} พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะพิทักษ์รักษาเขาทั้งหลายไว้ และเขาทั้งหลายจะล้างผลาญและเหยียบลงด้วยนักรบยิวถึงลึงลง และจะตีและทำเสียงอึกทึกเพราะเหตุเหล่านี้ และจะอิมเหมือนขาม เปียกเหมือนนมที่บนภูเขา ^{๑๖} ในวันนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาจะทรงช่วยเขาให้รอด เพราะเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ดังฝูงแกะ เขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนกับเพชรพลอยที่อยู่ในมงกุฎ คือ ถูกยกขึ้นเหมือนธงในแผ่นดินของพระองค์ ^{๑๗} ด้วยว่าความดีของพระองค์มากมายเพียงใด และความงามของพระองค์ยิ่งใหญ่แค่ไหน เมล็ดข้าวจะกระทำให้คนหนุ่มรื่นเริง และนาอันใหม่จะทำให้หญิงสาวขึ้นบาน

ในอนาคตยูดาห์กับอิสราเอลจะฟื้นดังเดิม

๑๐ ^๑ ของฝนจากพระเยโฮวาห์ในฤดูฝนชุกปลายฤดู ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงปั้นเมฆพายุ จะทรงประทานฟ้าฝนแก่มนุษย์ และผักในทุ่งนาแก่ทุกคน ^๒ เพราะว่ารูปเคารพประจำบ้านพูดไม่ได้เรื่อง และพวกโหราก็เห็นสิ่งหลอกลวง และเล่าความฝันเท็จ และให้คำเล่าโลมที่เปล่าประโยชน์ เพราะฉะนั้นประชาชนจึงหลงไปอย่างฝูงสัตว์ เขาทุกขี้ใจเพราะขาดเมฆบาล ^๓ “เราโกรธเมฆบาลอย่างรุนแรง และเราลงโทษบรรดาแพะผู้ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาเอาพระทัยใส่ฝูงสัตว์ของพระองค์คือวงศ์วานยูดาห์ และทรงกระทำเขาให้เป็นเหมือนม้าศึกอึกheim ในสงคราม ^๔ คีลามุมเอกออกมาจากเขา หมุดซึ่งเต็นท์ออกมาจากเขา คันธนูรบศึกออกมาจากเขา และผู้บีบบังคับทุกคนออกมาจากเขาด้วยกัน ^๕ เขาจะเป็นอย่างชายฉกรรจ์ในสงคราม เหยียบย่ำศัตรูไปในโคลนตามถนน เขาจะต่อสู้เพราะพระเยโฮ

วาท์ทรงสถิตกับเขา เขาจะกระทำให้ผู้ที่อยู่บนหลังม้ายุ่งเหยิง ^๖ เราจะหั่นท่อนกำลังวงศ์วานของยูดาห์ และเราจะช่วยวงศ์วานของโยเซฟให้รอด เราจะนำเขากลับมาอีกเพื่อให้เขาได้อาศัยอยู่เพราะเราส่งสารูเขา และเขาจะเป็นเหมือนว่าเรามีได้ทอดทิ้งเขา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เราจะฟังเขา ^๗ แล้วคนเอฟราอิมจะเป็นเหมือนชายฉกรรจ์ และจิตใจของเขาทั้งหลายจะเปรมปรีดีเหมือนได้ดื่มน้ำองุ่น เออ ลูกหลานของเขาจะได้เห็นและเปรมปรีดี และจิตใจของเขาจะยินดีเหลือสิ้นในพระเยโฮวาห์ ^๘ เราจะมิวปากเรียกเขาและรวบรวมเขาเข้ามา เพราะเราได้ไถ่เขาไว้แล้ว และเขาจะมีมากมายเหมือนกาลก่อน

อิสราเอลถูกกระจัดกระจายแล้วกลับคืนมา

^๙ แม้เราจะหว่านเขาไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย แต่เขาจะระลึกถึงเราในประเทศที่ห่างไกลนั้น เขาจะดำรงชีวิตอยู่กับลูกหลานของเขา และกลับมา ^{๑๐} เราจะนำเขากลับจากแผ่นดินอียิปต์ และรวบรวมเขามาจากอัสซีเรีย และเราจะนำเขามายังแผ่นดินกิเลอาด และเลบานอนจนจะไม่มีที่ให้เขาอยู่ ^{๑๑} พระองค์จะเสด็จผ่านข้ามทะเลแห่งความระทม และจะทรงทูปคลื่นทะเล และที่ลี้ภัยของแม่น้ำจะแห้งไป ความเห่อเหิมของอัสซีเรียจะตกต่ำ และคทาของอียิปต์จะพรากไปเสีย ^{๑๒} เราจะกระทำให้เขาทั้งหลายเข้มแข็งในพระเยโฮวาห์ และเขาจะดำเนินในพระนามของพระองค์” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นแหละ

การปฏิเสฐพระเมสสิยาห์

๑๑ ^๑ โอ เลบานอนเอ๋ย จงเปิดบรรดาประตู ของเจ้า เพื่อไฟ จะได้เผาผลาญไม้สนสีดาร์ของเจ้าเสีย ^๒ ต้นสนสามใบเอ๋ย จงรำให้เกิด เพราะไม้สนสีดาร์ล้มเสียแล้ว เพราะบรรดาไม้ที่สง่างามพินาศลงไปแล้ว โอ ต้นโอ๊กเมืองบาซานเอ๋ย จงรำให้เกิด เพราะป่าที่ปลูกโคนเสียแล้ว ^๓ ฟังซิ เสียงร้องไห้ของเมฆบาล เพราะสง่าราศีของเขาทั้งหลายก็ถูกทำลายไปแล้ว ฟังซิ เสียงสิงโตหนุ่มคำราม เพราะว่าความภูมิใจแห่งแม่น้ำจอร์แดนก็ร้างเปล่า ^๔ พระเยโฮวาห์พระเจ้า

ของข้าพเจ้าตรัสสั่งนี้ว่า “จงเลี้ยงฝูงแพะแกะที่ต้องถูกฆ่า ๕ บรรดาผู้ที่ซื้อมัน ไปก็ฆ่ามันเสีย และไม่ต้องมีโทษ และบรรดาคนที่ขายมันกล่าวว่า ‘สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะข้าพเจ้ามีแล้ว’ และเมฆบาลของ มันทั้งหลายไม่ส่งสารมันเลย ๖ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราจะไม่ส่งสารชาวแผ่นดินนี้อีกต่อไป ดูเถิด เราก็จะกระทำให้เขาต่างคนตกเข้าไปในมือของเพื่อนบ้านของเขา และต่างก็ตกไปในหัตถ์ของกษัตริย์ของเขา และท่านจะบีบแผ่นดินให้แหลก และเราจะไม่ช่วยเหลือคนหนึ่งคนใดให้พ้นมือของท่านทั้งหลายเลย”

พระเยซูจะถูกขายด้วยเงินสามสิบบเหรียญ

๗ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงจะได้เลี้ยงดูฝูงแพะแกะ ที่ถูกฆ่า คือตัวเจ้าเอง โอ พวกที่นำส่งสารแห่งฝูงแกะเอ๋ย ข้าพเจ้าจึงเอาไม้เท้าสองอัน อันหนึ่งให้ชื่อว่า พระคุณ อีกอันหนึ่งให้ชื่อว่า ข้าพเจ้าให้ชื่อว่า สหภาพ และข้าพเจ้าก็เลี้ยงดูฝูงแกะ ๘ ในเดือนเดียวข้าพเจ้าตัดเมฆบาลสามคนนั้นออกเสีย แต่จิตใจข้าพเจ้าเกลียดชังแกะเหล่านั้น และจิตใจแกะก็เกลียดชังข้าพเจ้าด้วย ๙ ข้าพเจ้าจึงว่า “ข้าจะไม่เลี้ยงดูเจ้า อะไรจะต้องตายก็ให้ตายไป อะไรที่จะต้องถูกตัดออกก็ให้ถูกตัดออกไปเสีย และให้บรรดาที่เหลืออยู่นั้นกินเนื้อซึ่งกันและกัน” ๑๐ ข้าพเจ้าก็เอาไม้เท้าที่ชื่อ พระคุณ นนมมาหัก เพื่อล้มเลิกพันธสัญญาซึ่งข้าพเจ้าได้ทำไว้กับชนชาติทั้งหลายเสีย ๑๑ จึงเป็นอันล้มเลิกในวันนั้น และพวกที่นำส่งสารแห่งฝูงแกะ ผู้ซึ่งคอยดูข้าพเจ้าอยู่ก็รู้ว่า นั่นเป็นพระวาระของพระเยโฮวาห์ ๑๒ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับเขาว่า “ถ้าท่านเห็นควรก็ขอค่าจ้างแก่เรา ถ้าไม่เห็นควรก็ไม่ต้อง” แล้วเขาก็ชั่งเงินสามสิบบเหรียญออกให้แก่ข้าพเจ้าเป็นค่าจ้าง ๑๓ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงโยนเงินนั้นให้แก่ช่างปั้นหม้อ” คือเงินก้อนงามที่เขาจ่ายให้ข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเอาเงินสามสิบบเหรียญโยนให้แก่ช่างปั้นหม้อในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ๑๔ แล้วข้าพเจ้าก็หักไม้เท้าอันที่สองที่ชื่อ สหภาพ นั้นเสีย ล้มเลิกภราดรภาพ ระหว่าง ยูดาห์ และ อิสราเอล ๑๕ แล้ว พระเยโฮวาห์จึง ตรัสกับ ข้าพเจ้าว่า “จงหยุดเครื่องใช้ของเมฆบาลโง่เขลาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ๑๖ เพราะดูเถิด เราจะตั้งเมฆบาลผู้หนึ่งในแผ่นดินนี้ ผู้ไม่แหว่ไปหาตัวที่ถูก

ตัดออกไป หรือ แสวงหาตัวที่ยังหนุ่ม หรือ รักษาตัวที่หักเสียแล้ว หรือเลี้ยงดูตัวที่เป็นปกติ แต่กินเนื้อของแกะอันทุกตัว ฉีกกินจนกระทั่งถึงกีบของมัน ๑๗ วิบัติแก่เมฆบาลผู้ไร้อำนาจของเรา ผู้ที่ทอดทิ้งฝูงแพะแกะเสีย ขอให้ดาบฟันแขนของเขาและฟันดาขวของเขาเถิด ขอให้แขนของเขาลิบไปเสีย และให้ดาบของเขายับมือเดียว”

ยุคแห่งความทุกข์เวทนาการยิ่งใหญ่ พรรคพวกของสัตว์ร้ายล้อมกรุงเยรูซาเล็มไว้

๑๒ ๑๖ ๑๗ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงซึ่งท้องฟ้าออก และวางรากพิภพ และปั้นจิตวิญญาณให้มีอยู่ในมนุษย์ ตรัสว่า ๑๘ “ดูเถิด เราจะทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นถ้ำแห่งการสิ้นสະเทือนสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบ เมื่อพวกเขาจะล้อมทั้งยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มไว้ ๑๙ ในวันนั้น เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นศิลาหนักแก่บรรดาชนชาติทั้งหลาย ผู้ที่พยายามยึกหินนั้นขึ้นจะกระทำให้ตัวเองถูกหินเป็นชิ้นๆ ถึงแม้ว่าประชาชาติทั้งสิ้นในพิภพจะสมทบกันสู้เยรูซาเล็ม

พระเยซูคริสต์จะทรงป้องกันกรุงเยรูซาเล็ม และทำลายบรรดากองทัพที่ล้อมกรุงไว้

๑๘ “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้น เราจะให้ม้าทุกตัว วุ่นวาย และกระทำให้คนขี่บ้าคลั่ง แต่เราจะล้มตาดูวงศาวานยูดาห์ และเราจะกระทำให้ ม้า ทุก ตัว ของ ชนชาติ ทั้งหลายตบอดไป ๑๙ แล้วหัวหน้าคนยูดาห์จะรำพึงในใจว่า ‘ชาวเยรูซาเล็ม จะเป็นกำลังของเรา เนื่องจาก พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของเรา’ ๒๐ ในวันนั้นเราจะกระทำให้หัวหน้าคนยูดาห์ทั้งหลาย เหมือนหม้อร้อนแดง อยู่ท่ามกลาง กองไฟ เหมือนคบเพลิงสว่างอยู่ท่ามกลางฟ่อนข้าว และเขาจะเผาผลาญบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบไปทางขวา และไปทางซ้ายเสีย ฝ่ายเยรูซาเล็มจะมีคนอาศัยอยู่ในที่เดิม นั่นเองคือเยรูซาเล็ม ๒๑ และพระเยโฮวาห์จะประทานชัยชนะแก่เด็คนัของยูดาห์ก่อน เพื่อว่าสง่าราศีแห่งราชวงศ์ดาวิด และสง่าราศีแห่งชาวเยรูซาเล็ม จะไม่ได้เป็นที่ยกย่องเหนือกว่า

ของยูดาห์ “ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันชาวเยรูซาเล็มไว้ เพื่อว่าคนที่อ่อนแอท่ามกลางเขาในวันนั้นจะเป็นเหมือนดาวิด และราชวงศ์ของดาวิดจะเป็นเหมือนพระเจ้าเหมือนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์นำหน้าเขาทั้งหลาย” ต่อมาในวันนั้น เราจะแสวงหาที่จะทำลายประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเข้ามาต่อสู้เยรูซาเล็ม

อิสราเอลจะเห็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

๑๐ และ เรา จะ เท วิญญาณ แห่ง พระคุณ และการ วิงวอนบน ราชวงศ์ ดาวิด และ ชาวเยรูซาเล็ม เขาทั้งหลายจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แทง เขาจึงจะไว้ทุกข์เพื่อท่านเหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อบุตรหัวปีของตน ๑๑ ในวันนั้น การไว้ทุกข์ในเยรูซาเล็มจะใหญ่โตอย่าง การไว้ทุกข์ เพื่อ ฮา ดัด रिम मोन ณ ที่ ราบ เม กิด โด ๑๒ แผ่นดินจะไว้ทุกข์ ตาม ครอบครั้วแต่ละครอบครัว ครอบครั้วราชวงศ์ ดาวิด ต่าง หาก และ บรรดา ภรรยา ของ ท่าน ต่าง หาก ครอบครั้ว ของ วงศ์วาน นาธัน ต่าง หาก และ บรรดา ภรรยา ของ เขา ต่าง หาก ๑๓ ครอบครั้ว ของ วงศ์วาน เลวี ต่าง หาก และ ภรรยา ของ เขา ต่าง หาก ครอบครั้ว ซิเมโอน ต่าง หาก และ ภรรยา ของ เขา ต่าง หาก ๑๔ และ ครอบครั้ว ที่ เหลือ อยู่ ทั้ง สิ้น แต่ละ ครอบครั้ว ต่าง หาก และ ภรรยา ของ เขา ต่าง หาก”

คนอิสราเอลที่เหลืออยู่จะกลับมาหาพระคริสต์และรับความรอด

๑๓ “ใน วัน นั้น จะ มี น้ำ พู พุ่ง ขึ้น สำหรับ ราชวงศ์ ของ ดาวิด และ ชาวเยรูซาเล็ม เพื่อ จะ ชำระ เขา ให้ พ้น จาก บาป และความ ไม่ สะอาด

การให้รูปเคารพถูกกำจัด คนถ่อมตัวยพยายามเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

๒ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ต่อมาในวันนั้น เราจะขจัดชื่อของรูปเคารพเสียจากแผ่นดิน เพื่อว่าเขาจะระลึกถึงอีกไม่ได้เลย และเราจะไล่ผู้พยากรณ์และวิญญาณที่ไม่สะอาดไปเสียจากแผ่นดินด้วย ๓ ต่อมาเมื่อมีผู้ใดมาพยากรณ์อีก บิดามารดาผู้ให้เขาบังเกิดมานั้นจะพูดกับเขาว่า ‘เจ้าอย่ามีชีวิต

อยู่เลย เพราะเจ้าพูดมุสาในพระนามของพระเยโฮวาห์’ เมื่อเขาพยากรณ์ บิดามารดาผู้ให้เขาเกิดมาจะแทงเขาให้ทะลุ ๔ ต่อมาในวันนั้น ผู้พยากรณ์ทุกคนจะมีความละเอียดเพราะนิมิตของเขาเมื่อพยากรณ์ เขาจะไม่สวมผ้า มีขนเพื่อลบล้างอีกต่อไป ๕ แต่เขาจะกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นฆราวาส เพราะว่ามีคนสอนข้าพเจ้าให้เลี้ยงสัตว์ตั้งแต่ข้าพเจ้ายังหนุ่มๆ’

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงให้อิสราเอลดูแผลของพระองค์

๖ และถ้าผู้ใดจะถามเขาว่า ‘ทำไมท่านมีแผลในมือทั้งสอง’ เขาจะตอบว่า ‘ข้าพเจ้าได้แผลนั้นในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า’ ๗ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “โอ ดาบเอ๋ย จง ตื่น ขึ้น ต่อ สู้ เมฆบาล ของ เรา จง ต่อ สู้ ผู้ ที่ สนิทกับเรา จง ตี เมฆบาล และ ฟุ้ง แกะ นั้น จะ กระจัดกระจายไป เราจะกลับมือของเราต่อสู้กับตัวเล็กตัวน้อย

อิสราเอลจะถูกพิพากษาและชำระให้สะอาด พวกคนภูจะถูกกวาดทิ้งไป (อสค ๒๐:๓๓-๓๕)

๘ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาทั่วทั้งแผ่นดินจะต้องขจัดเสียให้พินาศสองในสาม และเหลือไว้หนึ่งในสาม ๙ เราจะเอาหนึ่งในสามนี้ใส่ในไฟและถลุงเขาเหมือนถลุงเงิน และลองดูเขาเหมือนทดลองทองคำ เขาจะร้องทูลออกนามของเราและเราจะฟังเขา เราจะกล่าวว่า ‘เขาทั้งหลายเป็นชนชาติของเรา’ และเขาจะกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า’”

สงครามอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์ปฏิบัติต่อพระคริสต์และกองทัพของเขาจะถูกทำลาย (วิว ๑๙:๑๑-๒๑)

๑๔ ๑ ดูเถิด วันแห่งพระเยโฮวาห์มาถึงแล้ว เมื่อทัพยัสินที่เขารีบไปจากเจ้านั้น เขาจะแบ่งกันท่ามกลางเจ้า ๒ เพราะเราจะรวบรวมประชาชาติทั้งสิ้นให้ทำศึกกับเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจะถูกยึด บ้านเรือนจะถูกปล้นสะดมและผู้หญิงจะถูกข่มขืน พลเมืองครึ่งหนึ่งจะตกไปเป็นเชลย ประชาชนส่วนที่เหลืออยู่จะไม่ถูกตัดออกเสียจากเมือง ๓ แล้วพระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปต่อสู้กับ

ประชาชาติเหล่านั้น เหมือนเมื่อพระองค์ทรง
ต่อสู้อยู่ในวันสงคราม

**พระเยซูคริสต์จะยืนอยู่ที่ภูเขา
มะกอกเทศ (กจ ๑:๑๐-๑๑)**

“ในวัน นั้น พระบาท ของ พระองค์ จะ ยืน
อยู่ที่ ภูเขา มะกอก เทศ ซึ่ง อยู่ หน้า เมือง
เยรูซาเล็ม ด้าน ตะวัน ออก และ ภูเขา มะกอก
เทศ นั้น จะ แยก ออก ตรง กลาง จาก ทิศ ตะวัน
ออก ไป ทิศ ตะวัน ตก โดยมี หุบ เขา กว้าง มาก
คั่น อยู่ ภูเขา ครึ่ง หนึ่ง จึง จะ ถอย ไป ทาง เหนือ
และ อีก ครึ่ง หนึ่ง จะ ถอย ไป ทาง ใต้ ^๕ และ ท่าน
ทั้งหลาย จะ หนี ไป ยัง หุบ เขา แห่ง บรรดา ภูเขา
เพราะ ว่า หุบ เขา แห่ง บรรดา ภูเขา จะ มา จด อา
ซาล และ ท่าน ทั่ว หลาย จะ ต้อง หนี ไป อย่าง
ที่ หนี จาก แผ่น ดิน ไหว สมัย อูส ซิยาห์ กษัตริย์
ประเทศ ยูดาห์ แล้ว พระเยโฮวาห์ พระเจ้า ของ
ข้าพเจ้า จะ เสด็จ มา และ พวก วิสุ ทูธิ ชน ทั่ว สิ้น
จะ มาก กับ พระองค์ ^๖ ต่อ มา ใน วัน นั้น แสง สว่าง
จะ ไม่ แจ่มใส หรือ จะ ไม่ มี ดมัว ^๗ แต่ จะเป็น วัน
หนึ่ง ที่ พระเยโฮวาห์ ทรง ทราบ แล้ว ไม่ ใช่ว่า
หรือ คิน แต่ ต่อ มา เวลา เย็น จะมี แสง สว่าง

**แม่น้ำสายใหม่ไหลจากเยรูซาเล็มไปถึง
ทะเลเกลือและทะเลเมดิเต
อเรเนียน (อสค ๔๗:๑-๑๒)**

“ในวัน นั้น น้ำ แห่ง ชีวิต จะ ไหล ออก จาก
เยรูซาเล็ม ครึ่ง หนึ่ง จะ ไหล ไป สู่ ทะเล ด้าน
ตะวันออก และ ครึ่ง หนึ่ง จะ ไหล ไป สู่ ทะเล ด้าน
ตะวันตก ใน ฤดู ร้อน ก็ จะ ไหล เร็ว ไป ดัง ใน ฤดู
หนาว

**พระเยซูคริสต์จะทรงเป็นพระ
มหากษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น**

^๘ และ พระเยโฮวาห์ จะ ทรง เป็น กษัตริย์
เหนือ พิภพ ทั่ว สิ้น ใน วัน นั้น พระ เยโฮ วาห์
จะ ทรง เป็น เอก และ พระนาม ของ พระองค์
ก็ เป็น เอก ^{๑๐} แผ่น ดิน ทั่ว สิ้น จะ กลาย เป็น
ที่ราบ จาก เกบา ถึง ริม โมน ได้ เยรูซาเล็ม แต่
เยรูซาเล็ม จะ ดำรง สูง เเด่น อยู่ ใน ที่ ตั้ง ของ เมือง
นั้น จาก ประตู เบน ยา มิน ถึง สถาน ที่ ที่ เป็น
ประตู เก่า ถึง ประตู มุม และ จาก หอคอย ฮานัน
เอล ถึง บ่อ ย้ำ อุ่น ของ กษัตริย์ ^{๑๑} และ จะมี
ผู้คน อาศัย อยู่ เพราะ ไม่ มี การ ทำลาย เสีย สิ้น

อีก แล้ว แต่ เยรูซาเล็ม จะ อาศัย อยู่ ได้ อย่าง
ปลอดภัย ^{๑๒} ต่อ ไป นี้ เป็น ภัย พิบัติ ซึ่ง พระเย
โฮวาห์ จะ ทรง ใช้ โจมตี บรรดา ชนชาติ ทั่ว หลาย
ที่ ทำ สงคราม กับ เยรูซาเล็ม คือ เนื้อ ของ เขา
จะ หนี ไป เมื่อ เขา ยัง ยืน อยู่ ได้ ตา ของ เขา จะ
นำ คา เม่า ตา และ ลิ้น ของ เขา จะ นำ คา ปาก
^{๑๓} ต่อ มา ใน วัน นั้น การ สืบ สน อล ทั่ว สิ้น อย่าง
ใหญ่ ใหญ่ โด จาก พระเยโฮวาห์ จะ อยู่ ทั่ว กลาง เขา
ทั่ว หลาย เพราะ จะ หนี คน หนึ่ง จะ จับ กุม เพื่อน
บ้าน ของ ตน และ เขา จะ ยก มือ ขึ้น ต่อ สู้ กัน และ
กัน ^{๑๔} แม้ ว่า ยุ ดาห์ ก็ จะ ต่อ สู้ กัน ที่ เยรูซาเล็ม
ทรัพย์สิน มบัติ ของ ประชาชาติ ทั่ว สิ้น ที่ อยู่ ล้อม
รอบ จะ ถูก เก็บ มี ทอง คำ เงิน และ เสื้อผ้า
มากมาย ^{๑๕} และ ภัย พิบัติ อย่าง หนึ่ง ที่ เหมือน
ภัย พิบัติ อย่าง นี้ จะ บัง เกิด แก่ ม้า ล่อ อูฐ ลา
และ ไม่ ว่า สัตว์ ชนิด ไต ซึ่ง มี อยู่ ใน เติ้น ที่ เหล่า
นั้น

**ทั้งโลกจะอยู่ใต้การ
ปกครองของพระคริสต์**

^{๑๖} และ อยู่ มา บรรดา คน ที่ เหลือ อยู่ ใน
ประชาชาติ ทั่ว ปวง ซึ่ง ยก ขึ้น มา สู้รบ กับ
เยรูซาเล็ม จะ ขึ้น ไป นมัสการ กษัตริย์ ปี แล้ว
ปี เล่า คือ พระเยโฮวาห์ จอม โยธา และ จะ
ถือ เทศกาล อยู่ เพียง ^{๑๗} ถ้า ครอบ ครว ไต ใน พิน
พิภพ ไม่ ขึ้น ไป ยัง เยรูซาเล็ม เพื่อ นมัสการ
กษัตริย์ คือ พระเยโฮวาห์ จอม โยธา ฝน ก็ จะ
ไม่ ตก เหนือ เขา เหล่า นั้น ^{๑๘} และ ถ้า ครอบ ครว
แห่ง อียิปต์ ซึ่ง ขาด ฝน แล้ว ไม่ ขึ้น ไป ปรากฏ
ตัว ที่ นั้น ก็ จะ บัง เกิด ภัย พิบัติ ด้วย ซึ่ง พระ
เยโฮวาห์ ทรง ใช้ โจมตี ประชาชาติ อื่นๆ ซึ่ง
ไม่ ขึ้น ไป ถือ เทศกาล อยู่ เพียง ^{๑๙} ที่ กว่า นี้ จะ
เป็นการ ลง ทัณฑ์ อียิปต์ และ เป็นการ ลง ทัณฑ์
ประชาชาติ ทั่ว สิ้น ซึ่ง ไม่ ขึ้น ไป ถือ เทศกาล อยู่
เพียง ^{๒๐} และ ใน วัน นั้น ลูก พรวน ที่ ผูก ม้า จะมี
คำ จารึก ว่า “บรื สุทธิ แต่ พระเยโฮวาห์” และ
หม้อ ซึ่ง อยู่ ใน พระ นิเวศ ของ พระเยโฮวาห์ จะ
เป็น เหมือน ขาม ซึ่ง อยู่ หน้า แท่น บูชา ^{๒๑} เออ
และ หม้อ ทุก ลูก ใน เยรูซาเล็ม และ ยุ ดาห์ จะ
เป็น ของ บรื สุทธิ แต่ พระเยโฮวาห์ จอม โยธา
เพื่อ ว่า ทุก คน ที่ มา ถวาย สัตว์ บูชา จะ เอา หม้อ
ไป บ้าง และ จะ ต้ม เนื้อ ใน หม้อ เหล่า นั้น ใน วัน
นั้น จะ ไม่ มี คน คาน อาน ใน พระ นิเวศ ของ พระ
เยโฮวาห์ จอม โยธา อีก ต่อ ไป

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

มาลาตี

มาลาตีเป็นศาสตาศาพยากรณ์คนสุดท้ายในพระคัมภีร์เดิม ชื่อว่า มาลาตี หมายความว่า “ผู้ส่งข่าวของเรา” มาลาตี ซึ่งเป็นศาสตาศาพยากรณ์เขียนคนสุดท้าย ได้เขียนในสมัยเดียวกันกับเอสราและเนหะมีย์ หนังสือมาลาตีได้เขียนไว้หลังจากอิสราเอลเป็นเชลยในบาบิโลน เช่นเดียวกับหนังสือฮักกัย และหนังสือเศคาริยาห์ หลังจากหนังสือมาลาตีได้เขียนไว้แล้วนั้นไม่มีพระวจนะของพระเจ้าไปถึงอิสราเอลเป็นเวลา ๔๐๐ ปี คือจนถึงสมัยของพระเยซู มาลาตีได้เตือนเกี่ยวกับความบาปของพวกปุโรหิต ความบาปภายในครอบครัว และความบาปของคนที่ขโมยจากพระเจ้าโดยไม่ถวาย ๑๐% ของรายได้และเงินถวายอื่นๆ และมาลาตีได้กล่าวถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู และ “วันแห่งพระเยซูฮาวาห์”

เวลา และ กิจการ ต่างๆ ใน ประวัติ ของอิสราเอล ตั้งแต่ เวลาที่ เขากลับ มาจาก บาบิโลนจนถึงสมัยของมาลาตี

ปีก่อนค.ศ. กิจการ ๕๓๖ ตามคำสั่งของไซรัส ชาวอิสราเอล ๕๐๐๐๐ คนกลับไปโดยศรรูปบาเบลเป็นผู้นำ (อสร ๑-๒)

๕๓๔ ได้วางรากแห่งพระวิหารใหม่ (อสร ๓) แต่ได้ถูกบังคับให้หยุดสร้างพระวิหาร ๕๒๐ การประกาศของฮักกัยและเศคาริยาห์ได้สร้างพระวิหารต่อ (อสร ๕; ฮก ๑:๕)

๕๑๖ การสร้างพระวิหารเสร็จ (อสร ๖:๑๕) เพียงแต่ ๒๐ ปีตั้งแต่ชาวอิสราเอล ๕๐๐๐๐ คนกลับไป ๕๕๗ ชาวอิสราเอลอีก ๑๕๐๐ คนกลับไป โดยเอสราเป็นผู้นำ (ไม่ได้นับพวกภรรยา ลูกๆ และคนใช้) (อสร ๗)

๔๔๕ ตามคำสั่งของกษัตริย์เนหะมีย์ได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะสร้างกำแพงเมืองอีก (นหม ๒) ๔๓๐ เนหะมีย์ได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีก หลังจากที่เขาไปเยี่ยมกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส (นหม ๑๓:๖-๗)

มาลาตีได้พยากรณ์หลังจากเวลานี้ (รายการนี้จาก Explore the Book, โดย เจซิดัล แบกซ์เตอร์, เล่มที่ ๔ หน้า ๒๕๙-๒๖๐)

พระเจ้าทรงรักและเลือกอิสราเอลเหนือเอโดม

๑ ภาระแห่งพระวจนะของพระเยซูฮาวาห์

๑ ที่มีต่ออิสราเอลโดยมาลาตี ๒ พระเยซูฮาวาห์ตรัสว่า “เราได้รักเจ้าทั้งหลาย” แต่ท่านทั้งหลายพูดว่า “พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์สถานใด” พระเยซูฮาวาห์ตรัสว่า “เอชวา เป็นพี่ชายของยาโคบมิใช่หรือ เราก็ยังรักยาโคบ ๓ แต่เราได้เกลียดเอชวา เราได้กระทำให้เทือกเขาและมรดกของเขาว่างเปล่าสำหรับมังกรแห่งดินทุรกันดาร” ๔ เมื่อเอโดมกล่าวว่า “เราถูกบันทอนเสียแล้ว แต่เราจะกลับมาสร้างที่ปรักหักพังขึ้นใหม่” พระเยซูฮาวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า “เขาทั้งหลายจะสร้างขึ้น แต่เราจะรื้อลงเสีย และผู้คนจะเรียกเขาเหล่านี้ว่า ‘เป็นเขตแดนแห่งความชั่วร้าย’ และ ‘เป็นชนชาติที่พระเยซูฮาวาห์ทรงกริ้วอยู่เป็นนิตย์’” ๕ ตาของเจ้าเองจะเห็นสิ่งนี้และเจ้าจะกล่าวว่า “พระเยซูฮาวาห์นี้จะมีใหญ่ยิ่งนักแม้กระทั่งนอกเขตแดนของอิสราเอล”

พระเยซูฮาวาห์ทรงติเตียนพวกปุโรหิต

๖ “บุตรชายก็ยอมให้เกียรติแก่บิดาของเขา คนใช้ก็ยอมให้เกียรตินายของเขา แล้วถ้าเราเป็นพระบิดา เกียรติของเราอยู่ที่ไหน และถ้าเราเป็นนาย ความยำเกรงเรามีอยู่ที่ไหน นี่แหละพระเยซูฮาวาห์จอมโยธาตรัสแก่ท่านนะ โอ บรรดาปุโรหิต ผู้ดูหมิ่นนามของเรา ท่านก็ว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายดูหมิ่นพระนามของพระองค์สถานใด’” ๗ ก็โดยนำอาหาร มลทิน มาถวายบนแท่นของเราอย่างไรละ แล้วท่านว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำให้พระองค์เป็นมลทินสถานใด’ ก็โดยคิดว่า ‘โต๊ะของพระเยซูฮาวาห์นั้นเป็นที่ดูหมิ่น’ อย่างไรละ ๘ เมื่อเจ้านำสัตว์ตาบอด มาเป็นสัตวบูชา กระทำเช่นนั้นไม่ชั่วหรือ และเมื่อเจ้าถวายสัตว์ที่พิการหรือป่วย กระทำเช่นนั้นไม่ชั่วหรือ พระเยซูฮาวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงนำของอย่างนั้นไปก้านลเจ้าเมืองของเจ้าดู เขาจะพอใจเจ้าหรือ จะแสดงความชอบพอต่อเจ้าไหม ๙ ลองอ้อนวอนขอความชอบต่อพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงพระกรุณาต่อพวกเรานูซี ด้วยของถวายดังกล่าวมานี้จากมือของเจ้า พระองค์จะทรงชอบพอเจ้าสักคนหนึ่งหรือ พระเยซูฮาวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้

แหละ ๑๐ อยากให้มีสักคนหนึ่ง ในพวกเจ้า ซึ่งจะปิดประตูเสีย เพื่อว่าเจ้าจะไม่ก่อไฟบนแท่นบูชาของเราเสียเปล่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราไม่พอใจเจ้า และเราจะไม่รับเครื่องบูชาจากมือของเจ้า ๑๑ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นถึงที่ดวงอาทิตย์ตกนามของเราจะใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติ ทั้งหลาย และเขาถวายเครื่องหอมและของถวายที่บริสุทธิ์แด่ นามของเราทุกที่ทุกแห่ง เพราะว่านามของเรา นั้นจะใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติ ๑๒ แต่เมื่อเจ้ากล่าวว่ ‘โต๊ะของพระเยโฮวาห์เป็นมลทิน’ และว่า ‘ผลของโต๊ะนั้นคืออาหารที่ถวายนั้นน่าดูถูก’ เจ้าก็ได้กระทำให้นามนั้นเป็นมลทินไปแล้ว ๑๓ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้ากล่าวว่ ‘ดูเถิด อย่างนี้น่าอ่อนระอาใจจริง’ แล้วเจ้าก็ทำฮึดฮัดกับเรา เจ้านำเอาสิ่งที่ไ้ไ้แย่งมา หรือสิ่งที่พิการหรือป่วยของเหล่านี้แหละเจ้านำมาเป็นของบูชา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะรับของนั้นจากมือของเจ้าได้หรือ ๑๔ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า คนใดที่มีสัตว์ตัวผู้อยู่ในฝูง และได้ปฏิญาณไว้ และยังเอาสัตว์พิการไปถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า คำสาปแช่งจงตกอยู่กับคนโกหกนั้นเถิด เพราะเราเป็นพระมหากษัตริย์ และนามของเราเป็นที่กลัวเกรงท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย”

ทรงติเตียนความไม่สัตย์ซื่อของอิสราเอล

๒ ๑๑ “โอ ปุโรหิตทั้งหลาย บัดนี้คำบัญชานี้มีอยู่เพื่อเจ้าทั้งหลาย ๒ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ถ้าเจ้าไม่ฟัง และถ้าเจ้าไม่จำใส่ไว้ในใจที่จะถวายสง่าราศีแด่นามของเรา เราจะส่งคำแช่งมาเหนือเจ้า และเราจะสาปแช่งผลพระพรซึ่งมาถึงเจ้า เราได้สาปแช่งคำอวยพรของเจ้าแล้วนะ เพราะเจ้ามิได้จำใส่ใจไว้ ๓ ดูเถิด เราจะกระทำให้เชือกสายของเจ้าเสื่อมไป และจะละเลงมูลสัตว์ใส่หน้าเจ้า คือมูลสัตว์ของเทศกาลตามกำหนดของเจ้า และเราจะไล่เจ้าออกไปเสียจากหน้าเราอย่างนั้นแหละ ๔ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจึงจะทราบว่ เราส่งคำบัญชานี้มาให้เจ้า เพื่อว่าพันธสัญญาของเราซึ่งทำไว้กับเลวีจะคงอยู่ ๕ พันธสัญญาของเราซึ่งมีไว้กับเขานั้นเป็นพันธสัญญาเรื่องชีวิตและสันติภาพ เรา

ได้ให้สิ่งเหล่านี้แก่เขาเพื่อเขาจะได้ยำเกรง และเขาได้ยำเกรงเรา และเกรงขามนามของเรา ๖ ในปากของเรามีราชบัญญัติแห่งความจริง จะหาความชั่วช้าที่ริมฝีปากของเขาไม่ได้เลย เขาดำเนินกับเราด้วยสันติและความเที่ยงตรง และเขาได้ห็นหลายคนให้พ้นจากความชั่วช้า ๗ เพราะว่เรามีปากของปุโรหิตควรเป็นนยามความรู้ และมนุษย์ควรแสวงหา ราชบัญญัติ จาก ปาก ของ เขา เพราะ ว่า เขา เป็น ทูต ของ พระ เย โฮ วา ห์ จอม โย ธา ๘ แต่ เจ้า เอง ได้ ห็น ไป เสีย จาก ทาง นั้น เจ้า เป็น เหตุ ให้ หลายคน สะ ดุด เพราะ เหตุ ราช บัญ ญั ดิ พระ เย โฮ วา ห์ จอม โย ธา ตรัส ว่า เจ้า ได้ กระ ทำ ให้ พันธ สัญญา ของ เลวี เสื่อม ไป ๙ ดังนั้น เรา จึง กระ ทำ ให้ เจ้า เป็น ที่ ดู หิน และ เหยียด หยาม ต่อ หน้า ประชาชน ทั้ง ปวง ให้ สม กับ ที่ เจ้า มิ ได้ รักษา บรรดา วิถี ทาง ของ เรา แต่ ได้ แสดง อคติ ใน การ สอน ราช บัญ ญั ดิ”

เราทุกคนมีพระเจ้าองค์เดียว

๑๐ เราทุกคนมิได้มีบิดาคนเดียวหรือพระเจ้าองค์เดียวได้ ทรงสร้างเรามีใช่หรือแล้วทำไมเราทุกคนจึงปฏิบัติต่อพี่น้องของตนด้วยการทรยศ โดยการลบหลู่พันธสัญญาของบรรพบุรุษของเรา

พระเจ้าทรงลงโทษความไม่สัตย์ซื่อต่อครอบครัวที่หย่าร้างและการทรยศ

๑๑ ยูดาห์ก็ประพฤติอย่างทรยศ การอันน่าสะอิดสะเอียน เขาก็ทำกันในอิสราเอล และในเยรูซาเล็ม เพราะว่ายูดาห์ได้ลบหลู่ความบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงรัก และได้ไปแต่งงานกับบุตรสาวของพระต่างต่าง ๑๒ พระเยโฮวาห์จะทรงขจัดชายคนใด ๆ ที่กระทำเช่นนี้ ทั้งผู้สอนและนักศึกษาเสียจากแท่นที่ของยาโคบ ถึงแม้ว่าเขาจะนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาก็ตามเถิด ๑๓ และเจ้าได้กระทำให้ยังอีกด้วย คือเจ้าเอาน้ำดรดทั่วแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ด้วยเหตุเจ้าได้ร้องให้คร่ำครวญ เพราะพระองค์ไม่สนพระทัยหรือรับเครื่องบูชาด้วยชอบพระทัยจากมือของเจ้าอีกแล้ว ๑๔ เจ้าถามว่า “เหตุใดพระองค์จึงไม่รับ” เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเจ้ากับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น แม้วนางเป็นคูเคียงของเจ้าและ

เป็นภรรยา ของเจ้าตามพันธสัญญา เจ้าก็ทรยศต่อนาง ^{๑๕}พระองค์ทรงทำให้เขาทั้งสอง เป็นอันเดียวกัน มิใช่ หรือ แต่ เขายังมีลมปราณแห่งชีวิตอยู่ และทำมิเป็นอันเดียวกัน เพราะพระองค์ทรงประสงค์เชื้อสายที่ตามทางของพระเจ้า ดังนั้นจงเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าให้ผู้ใดทรยศต่อภรรยาคคนที่ได้เมื่อหนุ่มนั้น ^{๑๖} เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า “เราเกลียดชังการหย่าร้าง เพราะคนหนึ่งปกปิดความ ทารุณด้วย เสื้อผ้า ของตน พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ เพราะจะ ننจงเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าเป็นคนทรยศ”

การขาดความเคารพ ทำให้พระเจ้าอ่อนระอาพระทัย

^{๑๗}เจ้าได้กระทำให้พระเยโฮวาห์อ่อนระอาพระทัยด้วยคำพูดของเจ้า เจ้ายังจะกล่าวว่า “เราทั้งหลายกระทำให้พระองค์อ่อนพระทัยสถานใดหรือ” ก็เมื่อเจ้ากล่าวว่า “ทุกคนที่กระทำความชั่วก็เป็นคนดีในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงปิติยินดีในคนเหล่านั้น” หรือโดยถามว่า “พระเจ้าแห่งการพิพากษาอยู่ที่ไหน”

คำพยากรณ์ถึงการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์

^๑พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “ดูเถิด **ก** เราจะส่งทูตของเราไป และผู้นั้นจะตระเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหานั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกระชั้นชิด ทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเถิด ท่านจะเสด็จมา ^๒ แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อท่านปรากฏตัว เพราะว่าท่านเป็นประจูดุไฟ ถลุงแล้ว และประจูดุสนุของช่างซักฟอก ^๓ ท่านจะนั่งลงอย่างช่างหลอม และช่างถลุงเงิน และท่านจะชำระลูกหลานของเลวีให้บริสุทธิ์ และถลุงเขาอย่าง ถลุงทองคำ และถลุงเงิน เพื่อเขาจะได้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรม ถวาย แต่พระเยโฮวาห์ ^๔ แล้วเครื่องบูชาของยูดาห์ และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮ

วาท์ ดังสมัยก่อน และตั้งในปีที่ล่วงแล้วมา ^๕พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วเราจะมาใกล้เจ้าเพื่อการพิพากษา เราจะเป็นพยานที่รวดเร็ว ที่กล่าวโทษนักวิทยาศาสตร์ พวกผิดประเวณี ผู้ที่ปฏิญาณเท็จ ผู้ที่บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้าง และแม่เมียและลูกกำพร้าพ่อ ผู้ที่ผลักเสี้ยนของคนต่างด้าวจากสิทธิของเขา และผู้ที่ไม่ยำเกรงเรา ^๖ เพราะเรา เรียกพระเยโฮวาห์ไม่มี ผันแปร บุตรชายเยโคบเอ๋ย เจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกเผาผลาญหมด

การปล้นพระเจ้าในเรื่องสิบชักหนึ่งและเครื่องบูชา

^๗เจ้าได้หันเห ไปเสีย จากกฎ ของเรา และมีได้รักษาไว้ ตั้งแต่ ครั้ง สมัย บรรพบุรุษ ของเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจงกลับมาหาเรา และเราจะกลับมาหาเจ้าทั้งหลาย แต่เจ้ากล่าวว่า ‘เราทั้งหลายจะกลับมาสถานใด’ ^๘ ‘คนจะปล้นพระเจ้าหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้ปล้นเรา แต่เจ้ากล่าวว่า ‘เราทั้งหลายปล้นพระเจ้าอย่างไร’ ก็ปล้นในเรื่องสิบชักหนึ่ง และเครื่องบูชา นั้นซี ^๙ เจ้าทั้งหลาย ต้องถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง เพราะเจ้าทั้งหลายทั้งชาติปล้นเรา ^{๑๐} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงนำสิบชักหนึ่งเต็มขนาดมาไว้ในคลัง เพื่อว่าจะมีอาหารในนิเวศของเรา จงลองดูเราในเรื่องนี้ดูทีหรือว่า เราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพรอย่างล้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่ ^{๑๑} เราจะชนาบตัวที่ทำลายให้แก่เจ้า เพื่อว่ามันจะไม่ทำลายผลแห่งพื้นดินของเจ้า และผลองุ่นในไร่นาของเจ้าจะไม่ร่วง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ^{๑๒} พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วประชาชาติทั้งสิ้นจะเรียกเจ้าว่า ผู้ที่ได้รับพระพร ด้วยว่าเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่น่าพึงใจ ^{๑๓} พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถ้อยคำของเจ้านั้นใส่ร้ายเรา เจ้ายังกล่าวว่า ‘เราทั้งหลายได้กล่าวใส่ร้ายพระองค์สถานใด’ ^{๑๔} เจ้าได้กล่าวว่า ‘ทีจะปรนนิบัติพระเจ้าก็เปล่าประโยชน์ ที่เราจะรักษากฎ ของพระองค์ หรือดำเนินอย่างคนไว้ทุกข์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จอมโยธานั้นจะได้ผลประโยชน์อันใด ^{๑๕} บัดนี้เรากล่าวว่า คนอวดดีเป็นคนได้รับพร เออ คนที่ประกอบความชั่ว ไซ้ว่าจะมั่งคั่งเท่านั้น แต่เมื่อเขาได้ทดลองพระเจ้าแล้วก็พินไปได้”

**หนังสือม้วนหนึ่งสำหรับบันทึก
ความจำหน้าพระพักตร์**

๑๖ แล้วคนเหล่านั้นที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ จึง พุด กัน และ กัน พระเยโฮวาห์ ทรง พัง และ ทรง ได้ยิน และมีหนังสือม้วนหนึ่ง สำหรับ บันทึก ความ จำ หน้า พระ พักตร์ ได้ บันทึก ชื่อ ผู้ ที่ เกรง กลัว พระ เย โฮ วาห์ และ ที่ ตรี ติ ร้อง ใน พระ นาม ของ พระ องค์ ใ ไว้ ๑๗ พระ เย โฮ วาห์ จอม โย ธา ตร์ ส ว่า “ เขา ทั้ง หลาย จะ เป็น คน ของ เรา เป็น เพชร พลอย ของ เรา ใน วัน ที่ เรา จะ ประ กอบ กิจ และ เรา จะ ใ ไว้ ชีวิต คน เหล่า นี้ ดัง ชาย ที่ ใ ไว้ ชีวิต บุ ตร ชาย ของ เขา ผู้ ป ร น นิ บั ติ เขา ๑๘ แล้ว เจ้า จะ กลับ มา และ สังเกต เห็น ความ แตก ต่าง ระหว่าง คน ชอบ ธรรม กับ คน ชั่ว ระหว่าง คน ที่ ป ร น นิ บั ติ พระ เจ้า กับ คน ที่ ไม่ ป ร น นิ บั ติ พระ องค์ ”

วันแห่งพระเยโฮวาห์

๑๗ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “ดูเถิด **๕** วัน นั้น จะ มา ถึง คือ วัน ที่ จะ เผา ไหม้ เหมือน เตา อบ เมื่อ คน ที่ อวด ติ ทั้ง สิ้น เอง และ คน ที่ ประกอบ ความ ชั่ว ทั้ง หมด จะ เป็น เหมือน ตอ ข้าว วัน ที่ จะ มา นั้น จะ ไหม้ เขา หมด จน ไม่มี ราก หรือ กิ่ง เหลือ อยู่ เลย

ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม

๒ แต่ ดวง อาทิตย์ แห่ง ความ ชอบ ธรรม ซึ่ง มี ปีก รั กษา ไรศ ภย ได้ จะ ขึ้น มา สำหรับ คน เหล่า นี้ ที่ ใ ยา เกรง นาม ของ เรา เจ้า จะ กระ โดด โลด เต็ม ออก ไป เหมือน ลูก วัว ออก ไป จาก คอก ๓ และ เจ้า จะ เขี่ย ยบ ยา คน ชั่ว เพราะ ว่า เขา จะ เป็น เหมือน ขี้ ถั่ว ที่ ได้ ผ่า ทำ ของ เจ้า ใน วัน นั้น เมื่อ เรา ประ กอบ กิจ พระ เย โฮ วาห์ จอม โย ธา ตร์ ส ดัง นี้ แล และ ๔ จง จุด จำ ราช บัญ ญั ติ ของ โม เส ส ผู้ รับ ใ ช้ ของ เรา ทั้ง กฏ เกณฑ์ และ คำ ตัด สิ้น ซึ่ง เรา ได้ บัญ ญา เขา ใ ไว้ ที่ ภู เขา ไฮ เรบ สำหรับ อี สราเอล ทั้ง สิ้น

**เอลียาห์จะมาอีกก่อนวันแห่งพระ
เยโฮวาห์ (มธ ๑๗:๑๐-๑๓;
ลก ๑:๑๗; วว ๑๑:๓-๖)**

๕ ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้พยากรณ์มายัง เจ้าก่อนวันแห่งพระเยโฮวาห์ คือวันที่ใหญ่ยิ่ง และน่าสะพรึงกลัวมาถึง ๖ และท่านผู้นั้นจะ กระทำ ให้จิตใจของพ่อหันไปหาลูก และจิตใจ ของลูก หันไปหาพ่อ หาไม่ เราจะมาโจมตี แผ่นดินนั้นด้วยคำสาปแช่ง”

ชื่อเซลลาทีเอล เซลาทีเอลให้กำเนิดบุตรชื่อ เศรุษบาเบล ^{๑๓}เศรุษบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่อ อาบีอูด อาบีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอาคิม เอลีอาคิมให้กำเนิดบุตรชื่ออาซอร์ ^{๑๔}อาซอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาคิม อาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอูด ^{๑๕}เอลีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลาซาร์ เอลาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อมีทราน มีทรานให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ^{๑๖}ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูเซฟ สามีมของนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์ ^{๑๗}ตั้งนั้น ตั้งแต่อัปราชัยลงมาจนถึงดาวิด จึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมา จนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน

**การตั้งครมภ์และการ
กำเนิดจากหญิงพรหมจารี**

^{๑๘}เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สวามิภักดิ์กันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ^{๑๙}แต่โยเซฟสามีมของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ หมายถึงถอนหมั้นเสียลับๆ ^{๒๐}แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า “โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ ของ เธอ เป็น โดย เดช พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ ^{๒๑}เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาป ของ เขา ทั้ง หลาย” ^{๒๒}ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตาม พระ วาจา ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ซึ่ง ตรัส ไว้ โดย ศาสดาพยากรณ์ว่า ^{๒๓}“ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และ จะ คลอด บุตร ชาย คน หนึ่ง และ เขา จะ เรียก นาม ของ ท่าน ว่า อิมมานูเอล ซึ่ง แปล ว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา” ^{๒๔}ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขา นั่น คือ ได้รับ มารีย์ มา เป็น

ภรรยา ^{๒๕}แต่มิได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู

นักปราชญ์จากทิศตะวันออก

๒ ครั้น พระ เยชู ได้ ทรง บังเกิด ที่ บ้าน เบธเลเฮม แคว้น ยู เดีย ใน รัชกาล ของ กษัตริย์เฮโรด ดูเถิด มีพวกนักปราชญ์จาก ทิศตะวันออกมามายังกรุงเยรูซาเล็ม ^๒ถามว่า “กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิว นอนอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะนมัสการ ท่าน” ^๓ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็ว่าน่วยพระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยว่าน่วยใจไปกับท่านด้วย ^๔แล้วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ของประชาชน ตรัสถามเขาว่า พระคริสต์นั้น จะ บังเกิด แห่ง ไດ ^๕เขาทูล ท่าน ว่า “ที่ บ้าน เบธเลเฮม แคว้น ยู เดีย เพราะ ว่า ศาสดา พยากรณ์ ได้ เขียน ไว้ ดัง นี้ ว่า ^๖บ้านเบธเลเฮม ใน แผ่น ดิน ยู เดีย จะ เป็น บ้าน เล็ก น้อย ที่ สุด ท่ามกลาง บรรดา ผู้ ครอง ของ ยู เดีย ก็ หนี มิ ได้ เพราะ ว่า เจ้า นาย คน หนึ่ง จะ ออก มา จาก ท่าน ผู้ ซึ่ง จะ ปก ครอง อิสราเอล ชนชาติ ของ เรา” ^๗แล้ว เฮโรด จึง เชิญ พวก นัก ปราชญ์ เข้า มา เป็น การ สอบถาม เขา อย่าง ถ้วน ถึ ถึง เวลา ที่ ดาว นั้น ได้ ปรากฏ ขึ้น ^๘และท่านได้ให้พวก นัก ปราชญ์ ไป ยัง บ้าน เบธเลเฮม สั ง ว่า “จง ไป ค้นหา กุมาร นั้น อย่าง ถึ ถ้วน ถึ กัน เถิด เมื่อ พบ แล้ว จง กลับ มา แจ้ง แก่ เรา เพื่อ เรา จะ ได้ ไป นมัสการ ท่าน ด้วย” ^๙ครั้นพวกเขาได้ฟัง กษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และดูเถิด ดาวซึ่ง เขา ได้ เห็น ใน ทิศ ตะวัน ออก นั้น ก็ ได้ นำ หน้า เขา ไป จน มา หยุด อยู่ เหนือ สถานที่ ที่ กุมาร อยู่ นั้น ^{๑๐}เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้น แล้ว เขาก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก ^{๑๑}ครั้น พวกเขา เข้า ไป ใน เรือน ก็ พบ กุมาร กับ นาง มารีย์ มารดา จึง กราบ ถวาย นมัสการ กุมาร นั้น แล้ว เปิด ทึบ หีบ ทรัพย์ ของ เขา ออก มา ถวาย แก่ กุมาร เป็น เครื่อง บรรณาการ คือ ทองคำ กายาน และ มดยอบ ^{๑๒}และพวกนักปราชญ์ ได้ ยืน คำ เตือน จาก พระ เจ้า ใน ความ ฝัน มิ ให้ กลับ ไป ผ่า เฮโรด เขา จึง กลับ ไป ยัง บ้าน เมือง ของ ตน ทาง อื่น

เขาพาพระกุมารเยซูไปที่ประเทศอียิปต์

๑๓ ครั้นเขาไปแล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า “จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย” ๑๔ ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์ ๑๕ และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เราได้อธิษฐานขอพระราชาของเราออกมาจากประเทศอียิปต์’

กษัตริย์เฮโรดมีบัญชาให้ฆ่าทารกแห่งบ้านเบธเลเฮม

๑๖ ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ่วนถึ้น ๑๗ ครั้นนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ว่า ๑๘ ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามัท เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้และร่ำไห้เป็นอันมาก คือนางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว

การกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ (ลก ๒:๓๙-๔๐)

๑๙ ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์ ๒๐ สั่งว่า “จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว” ๒๑ โยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล ๒๒ แต่เมื่อได้ยินว่า อาร์เคลาอัสครอบครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดาจะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบการเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลี่ยงไปยังบริเวณแคว้นกาลิลี ๒๓ ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อนาซา

เร็ธ เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เขาจะเรียกท่านว่าชาวนาซาเร็ธ’

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศหลักศาสนา (มก ๑:๓-๖; ลก ๓:๒-๑๗; ยน ๑:๖-๘, ๑๙-๒๘)

๓ คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศ ในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย ๒ กล่าว ว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” ๓ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป’ ๔ เสื้อผ้าของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา อูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาดเอว อาหารของท่านคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า ๕ ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหา ยอห์น ๖ สารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมา จากท่านในแม่น้ำจอร์แดน ๗ ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “โอ เจ้าชาติงูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงน่ะ ๘ เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น ๙ ยอห์นก็เหมาเอาในใจว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ ๑๐ บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นไม้ที่ไม่เกิดผลก็จะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ ๑๑ เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีฤทธิ์ฤทธิ์ยิ่งกว่าเรามาก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ ๑๒ พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่ดับ”

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น (มก ๑:๙-๑๑; ลก ๓:๒๑-๒๒; ยน ๑:๓๑-๓๔)

๑๓ แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหา ยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมา จากท่าน ๑๔ แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า “ข้า พระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ คราวหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์” ๑๕ และพระเยซูตรัสตอบยอห์นว่า “บัดนี้จง ยอม เกิด เพราะสมควร ที่เรา ทั้ง หลาย จะ กระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ” แล้ว ท่านก็ยอมทำตามพระองค์ ๑๖ และพระเยซู เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใด นั้นก็เสด็จ ขึ้น จาก น้ำ และ ดู เกิด ท้องฟ้า ก็ แหวก ออก และ พระองค์ ได้ ทอด พระเนตร เห็น พระวิญญานของพระเจ้าเสด็จลงมา จนง เขาและสถิตอยู่บนพระองค์ ๑๗ และดู เกิด มี พระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้ เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

พญามารทดลองพระเยซู (มก ๑:๑๒-๑๓; ลก ๔:๑-๑๓)

๑๔ ครั้งนั้น พระ วิญญาน ทรง นำ พระ เยซู เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะ ได้ มา ทดลอง ๒ และเมื่อพระองค์ทรงอดพระ กระจายหาลสี่สิบ วัน สี่สิบ คืน แล้ว ภาย หลัง พระองค์ ก็ ทรง อดอยาก พระ กระจายหาล ๓ เมื่อ ผู้ ทดลอง มา หา พระองค์ มัน ก็ ทูล ว่า “ถ้า ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงส่งก้อนหิน เหล่านี้ให้กลายเป็นพระ กระจายหาล” ๔ ฝ่าย พระองค์ตรัสตอบว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ ว่า ‘มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียว หามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออก มาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’” ๕ แล้วพญา มารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครเบธเสธานี และ ให้ พระองค์ ประทับ ที่ ยอด หลังคา พระ วิหาร ๖ แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตร ของ พระเจ้า จง โยน ลง ไป เกิด เพราะ พระ คัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระองค์จะรับสั่งให้เหล่า ทูต สวรรค์ ของ พระองค์ ใน เรื่อง ท่าน และ เหล่า ทูต สวรรค์ จะ เอามือ ประคอง ชู ท่าน ไว้ เกรงว่า ใน เวลาหนึ่ง เวลาใด เท้า ของ ท่าน จะ กระแทกหิน’” ๗ พระเยซูจึง ตรัสตอบ มัน ว่า “พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า ‘อย่าทดลององค์ พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’” ๘ อีก ครั้งหนึ่ง พญามาร ได้ นำ พระองค์ ขึ้น ไป บน

ภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลภ ทั้ง ความ รุ่งเรือง ของ ราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร ๙ แล้วได้ทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านจะกราบลง นมัสการเรา เราจะให้สิ่ง ทั้ง ปวง เหล่านี้ แก่ ท่าน” ๑๐ พระเยซูจึง ตรัสตอบ มัน ว่า “อย่า ชำตา ณ จง ไป เสีย ให้ พัน เพราะพระคัมภีร์มี เขียนไว้ว่า ‘จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์ แต่ผู้เดียว’” ๑๑ แล้วพญามารจึงละพระองค์ ไป และดู เกิด มี เหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติ พระองค์

พระเยซูทรงเริ่มการประกาศท่ามกลาง ประชาชน (มก ๑:๑๔-๑๕; ลก ๔:๑๔-๑๕)

๑๒ ครั้งนั้นพระเยซูทรง ได้ ยิน ว่า ยอห์น ถูก ชัง ไว้ อยู่ ใน เรือนจำ พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้น กาลิลี ๑๓ เมื่อเสด็จออกจาก เมืองนาซาเร็ธ แล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอร์นา อุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่เขตแดนเศบูลนและนัฟ ทาลี ๑๔ เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัส ไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า ๑๕ ‘แคว้น เศบูลนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟาก แม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดา ประชาชาติ ๑๖ ประชาชนผู้หนึ่งอยู่ในความมืด ได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ใน แดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่าง ขึ้นส่องถึงเขาแล้ว’ ๑๗ ตั้งแต่นั้นมาพระเยซู ได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว”

ทรงเรียกเบโตรกับอันดรูว์ (มก ๑:๑๖-๒๐; ลก ๕:๒-๑๑)

๑๘ ขณะ ที่ พระ เยซู ทรง ดำเนิน อยู่ ตาม ชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้อง สองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์ น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง ๑๙ พระองค์ตรัสกับ เขาว่า “จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่าน ให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา” ๒๐ เขาทั้งสองได้ ละอวนตามพระองค์ไปทันที

ทรงเรียกยากอบกับยอห์น

๒๑ ครั้งนั้น พระองค์ เสด็จ ต่อ ไป ก็ ทอด พระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบ บุตรชายเศเบดี กับ ยอห์น น้องชายของเขา

กำลังซนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา ^{๒๒}ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงประกาศในแคว้นกาลิลี

^{๒๓}พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย ^{๒๔}กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้า คนบ้า และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย ^{๒๕}และมีคนหมู่ใหญ่มาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนพากันไปติดตามพระองค์ไป

การเทศนาสั่งสอนบนภูเขาเรื่องความสุขนิรันดร์ (ลก ๖:๒๐-๔๙)

๕ ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์ ^๒และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า ^๓“บุคคลผู้ใดรู้สึกบกพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา ^๔บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม ^๕บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก ^๖บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้อิ่มบริบูรณ์ ^๗บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณา ^๘บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า ^๙บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้า ^{๑๐}บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา ^{๑๑}เมื่อเขาจะดิ้นรนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จ เพราะเราท่านก็เป็นสุข ^{๑๒}จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมี

บริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสนาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน

คริสเตียนคือความสว่างและเกลือแห่งแผ่นดินโลก (มก ๔:๒๑-๒๓; ลก ๘:๑๖-๑๘)

^{๑๓}ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั้นไปก็ไม่ใช่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ ^{๑๔}ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้ ^{๑๕}ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้วนำไปวางไว้ในถัง แต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น ^{๑๖}จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์

ทุกจุดทุกตัวอักษรจะต้องสำเร็จ

^{๑๗}อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ ^{๑๘}เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติจนกว่าจะสำเร็จ ทั้งสิ้น ^{๑๙}เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็ก น้อย สัก ข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้น้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ^{๒๐}เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์

พระคริสต์ทรงอธิบายถึงคำสอนในพระคัมภีร์เดิม

^{๒๑}ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในคัมภีร์ไบเบิลว่า ‘อย่าฆ่าคน’ ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ^{๒๒}ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้า

ผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า ‘อ้ายบ้า’ ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า ‘อ้ายโง่’ ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก ^{๒๓} เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน ^{๒๔} จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน ^{๒๕} จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็ว ขณะที่ท่านขึ้นไป กลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใด คู่ความ นั้นจะมอบ ท่านไว้กับ ผู้พิพากษาแล้ว ผู้พิพากษาจะมอบ ท่านไว้กับ ผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ ^{๒๖} เราบอกความจริงแก่ ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั้นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ ^{๒๗} ท่านทั้งหลาย ได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา’ ^{๒๘} ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดใหญ่ผู้นั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว ^{๒๙} ถ้าตาข้างขวาของท่าน ทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก ^{๓๐} และถ้ามือข้างขวาของท่าน ทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ ๑๙:๙; มก ๑๐:๒-๑๐)

^{๓๑} ยังมีคำกล่าวไว้ว่า ‘ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้ เขา ทำ หนังสือ หย่า ให้ แก่ ภรรยา นั้น’ ^{๓๒} ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นชู้ ก็เท่ากับว่า ผู้ นั้น ทำให้ หญิง นั้น ล่วง ประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย ^{๓๓} อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลาย ได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าเสีย คำสัตย์ ปฏิญาณ แต่ จง ปฏิบัติ ตาม คำสัตย์ ปฏิญาณ ของ ท่าน ต่อ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า’ ^{๓๔} ฝ่าย เรา บอก ท่าน ทั้ง หลาย ว่า อย่า ปฏิญาณ เลย จะ อ้าง ถึง สวรรค์ ก็ ดี เพราะ สวรรค์ เป็น บัลลังก์ ของ พระเจ้า ^{๓๕} หรือ จะ อ้าง ถึง แผ่นดิน โลก ก็ ดี

เพราะ แผ่นดิน โลก เป็น ที่ รอง พระบาท ของ พระองค์ หรือ จะ อ้าง ถึง กรุง เยรูซาเล็ม ก็ ดี เพราะ กรุง เยรูซาเล็ม เป็น ราชธานี ของ พระมหา กษัตริย์ ^{๓๖} อย่า ปฏิญาณ โดย อ้าง ถึง ศีรษะของตน เพราะท่านจะกระทำให้ผมขาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้ ^{๓๗} จริงก็จริงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจะความชั่ว

จงรักศัตรู

^{๓๘} ท่านทั้งหลาย เคย ได้ยิน คำซึ่ง กล่าว ไว้ ว่า ‘ตาแทนตาและฟันแทนฟัน’ ^{๓๙} ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย ^{๔๐} ถ้าผู้ใดอยากจะฟ้องศาลเพื่อจะริบเอาเสื้อของท่าน ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาด้วย ^{๔๑} ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ ท่าน ให้ เดิน ทาง ไป หนึ่ง กิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร ^{๔๒} ถ้าเขาจะขอสั่งใจจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยาก ขอยืม จาก ท่าน ^{๔๓} ท่านทั้งหลาย เคย ได้ยิน คำซึ่ง กล่าว ไว้ ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู’ ^{๔๔} ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหยียดหยามและข่มเหงท่าน ^{๔๕} จงทำดังนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม ^{๔๖} แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้ บำเหน็จอะไร ถึง พวก เก็บ ภาษี ก็ กระทำ อย่าง นั้น มิใช่ หรือ ^{๔๗} ถ้าท่านทักทายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั่วไปงแล้ว ถึง พวก เก็บ ภาษี ก็ กระทำ อย่าง นั้น มิใช่ หรือ ^{๔๘} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ”

คนหน้าซื่อใจคดเสแสร้งว่าเป็นผู้เคร่งศาสนา (มธ ๖:๑๖-๑๘)

^๑ “จงระวังให้ดี ท่านอย่าทำทานต่อหน้ามนุษย์ เพื่อจะให้เขาเห็น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้ รับ บำเหน็จ จาก พระ บิดา ของ ท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ^๒ เหตุฉะนั้น เมื่อท่าน

ทำทาน อย่า เป่า แตร ช้าง หน้า ท่าน เหมือนคน หน้า ชื่อ ใจ คด กระทำ ใน ธรรม ศาลา และตาม ถนุณ เพื่อ จะ ได้ รับ การ สรรเสริญ จาก มนุษย์ เราบอกความ จริง แก่ ท่าน ว่า เขา ได้ รับ บำ เหน็จ ของ เขา แล้ว ๓ ฝ่าย ท่าน ทั้ง หลาย เมื่อ ทำ ทาน อย่า ให้ มือ ซ้ำ ยรู้ การ ซึ่ง มือ ขวา กระทำ นั้น ๔ เพื่อ ทาน ของ ท่าน จะ เป็น การ ลับ และ พระ บิดา ของ ผู้ ทอด พระ เนตร เห็น ใน ที่ ลี ลับ พระ องค์ เอง จะ ทรง ไป รุด ประทาน บำ เหน็จ แก่ ท่าน อย่าง เป็ด ผุย ๕ เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย อธิษฐาน อย่า เป็น เหมือน คน หน้า ชื่อ ใจ คด เพราะ เขา ชอบ ยืน อธิษฐาน ใน ธรรม ศาลา และ ที่ มุม ถนุณ เพื่อ จะ ให้ คน ทั้ง ปวง ได้ เห็น เราบอกความ จริง แก่ ท่าน ว่า เขา ได้ รับ บำ เหน็จ ของ เขา แล้ว ๖ ฝ่าย ท่าน เมื่อ อธิษฐาน จง เข้า ใน ห้อง ซัน ใน และ เมื่อ ปิด ประตู แล้ว จง อธิษฐาน ต่อ พระ บิดา ของ ท่าน ผู้ ทรง สถิต ใน ที่ ลี ลับ และ พระ บิดา ของ ท่าน ผู้ ทอด พระ เนตร เห็น ใน ที่ ลี ลับ จะ ทรง ไป รุด ประทาน บำ เหน็จ แก่ ท่าน อยู่ อย่ง เป็ด ผุย ๗ แต่ เมื่อ ท่าน อธิษฐาน อย่า ใช้ คำ ซ้ำ ซาก ไร้ ประโยชน์ เหมือน คน ต่าง ชาติ เพราะ เขา คิด ว่า พูด มาก หลาย คำ พระ จึ่ง จะ ทรง ไป รุด ฟัง

**แบบอย่างของการ
อธิษฐาน (ลก ๑๑:๑-๔)**

๘ เหตุ ฉะนั้น ท่าน อย่า เป็น เหมือน เขา เลย เพราะ ว่า สิ่ง ไร ซึ่ง ท่าน ต้องการ พระ บิดา ของ ท่าน ทรง ทราบ ก่อน ที่ ท่าน ทูล ขอ แล้ว ๙ เหตุ ฉะนั้น ท่าน ทั้ง หลาย จง อธิษฐาน ตาม อย่ง นี้ ว่า ข้า แต่ พระ บิดา ของ ข้า พระ องค์ ทั้ง หลาย ผู้ ทรง สถิต ใน สวรรค์ ขอ ให้ พระ นาม ของ พระ องค์ เป็น ที่ เคารพ สัก กวาระ ๑๐ ขอให้ อาณาจักร ของ พระ องค์ มา ตั้ง อยู่ ขอให้ เป็น ไป ตาม พระ ทัย ของ พระ องค์ ใน สวรรค์ เป็น อย่ง ไร ก็ ให้ เป็น ไป อย่ง นั้น ใน แผ่น ดิน โลก ๑๑ ขอ ทรง ไป รุด ประทาน อาหาร ประจำ วัน แก่ ข้า พระ องค์ ทั้ง หลาย ใน กาล วัน นี้ ๑๒ และ ขอ ทรง ไป รุด ยก หุ่น ของ ข้า พระ องค์ เหมือน ข้า พระ องค์ ยก หุ่น ผู้ ที่ เป็น หุ่น ข้า พระ องค์ นั้น ๑๓ และ ขอ อย่ง นำ ข้า พระ องค์ เข้า ไป ใน การ ทดลอง แต่ ขอ ทรง ช่วย ข้า พระ องค์ ให้ พ้น จาก ความ ซ้ำ ร้าย เหตุ ว่า อาณาจักร และ ฤทธิ เดช และ สง่า ราศี เป็น ของ พระ องค์ สืบ ไป เป็น นิรันดร์ เอเมน ๑๔ เพราะ ว่า ถ้า ท่าน ยก การ ละเมิด ของ เพื่อน มนุษย์ พระ บิดา ของ ท่าน

ผู้ ทรง สถิต ใน สวรรค์ จะ ทรง ไป รุด ยก โทษ ให้ ท่าน ด้วย ๑๕ แต่ ถ้า ท่าน ไม่ ยก การ ละเมิด ของ เพื่อน มนุษย์ พระ บิดา ของ ท่าน จะ ไม่ ทรง ไป รุด ยก การ ละเมิด ของ ท่าน เหมือน กัน

การถืออดอาหารจากใจจริง

๑๖ ยิ่ง กว่า นั้น เมื่อ ท่าน ถืออดอาหาร อย่า ทำ หน้า เศร้า หอม เหมือน คน หน้า ชื่อ ใจ คด ด้วย เขา แสร้ง ทำ หน้า ให้ ผิด ปกติ เพื่อ จะ ให้ คน เห็น ว่า เขา ถืออดอาหาร เราบอกความ จริง แก่ ท่าน ว่า เขา ได้ รับ บำ เหน็จ ของ เขา แล้ว ๑๗ ฝ่าย ท่าน เมื่อ ถืออดอาหาร จง ซโลม ทา ศีระ และ ล้าง หน้า ๑๘ เพื่อ ท่าน จะ ไม่ ปรากฏ แก่ คน อื่น ว่า ถืออดอาหาร แต่ ให้ ปรากฏ แก่ พระ บิดา ของ ท่าน ผู้ ทรง สถิต ใน ที่ ลี ลับ และ พระ บิดา ของ ท่าน ผู้ ทอด พระ เนตร เห็น ใน ที่ ลี ลับ จะ ทรง ไป รุด ประทาน บำ เหน็จ แก่ ท่าน อย่ง เป็ด ผุย

จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนสวรรค์

๑๙ อย่ง สะสม ทรัพย์ สมบัติ ไว้ สำหรับ ตัว ใน โลก ที่ ตัว มอด และ สนิม อาจ ทำลาย เสีย ได้ และ ที่ ขโมย อาจ ขุด ช่อง ลัก เอา ไป ได้ ๒๐ แต่ จง สะสม ทรัพย์ สมบัติ ไว้ สำหรับ ตัว ใน สวรรค์ ที่ ตัว มอด และ สนิม ทำลาย เสีย ไม่ ได้ และ ที่ ไม่มี ขโมย ขุด ช่อง ลัก เอา ไป ได้ ๒๑ เพราะ ว่า ทรัพย์ สมบัติ ของ ท่าน อยู่ ที่ ไหน ใจ ของ ท่าน ก็ จะ อยู่ ที่ นั้น ด้วย ๒๒ ดา เป็น ประทีป ของ ร่าง กาย เหตุ ฉะนั้น ถ้า ดา ของ ท่าน ดิ ทั้ง ตัว ก็ จะ เต็ม ไป ด้วย ความ สว่าง ๒๓ แต่ ถ้า ดา ของ ท่าน ชั่ว ทั้ง ตัว ของ ท่าน ก็ จะ เต็ม ไป ด้วย ความ มืด เหตุ ฉะนั้น ถ้า ความ สว่าง ซึ่ง อยู่ ใน ตัว ท่าน มืด ไป ความ มืด นั้น จะ หนา ที่ บสีก เพียง ใด ๒๔ ไม่มี ผู้ ใด ประณิน ชาติ นาย สอง นาย ได้ เพราะ เขา จะ ชั่ง นาย ช่าง หนึ่ง และ จะ รัก นาย อีก ช่าง หนึ่ง หรือ เขา จะ นับ ถือนาย ฝ่าย หนึ่ง และ จะ ดู หิน นาย อีก ฝ่าย หนึ่ง ท่าน จะ ประณิน ชาติ ไร เจ้า และ เงิน ทอง พร้อ มกัน ไม่ ได้

จงแสวงหาทางของพระเจ้าก่อน

๒๕ เหตุ ฉะนั้น เรา บอก ท่าน ทั้ง หลาย ว่า อย่า กระวน กระวาย ถึง ชีวิต ของ ตน ว่า จะ เอา อะไร กิน หรือ จะ เอา อะไร ต้ม และ อย่ง กระวน กระวาย ถึง ร่าง กาย ของ ตน ว่า จะ เอา อะไร นุ่ง ห่ม ชีวิต สำคัญ ยิ่ง กว่า อาหาร มิใช่ หรือ และ ร่าง กาย สำคัญ ยิ่ง กว่า เครื่อง นุ่ง ห่ม มิใช่

หรือ ๒๖ จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ ๒๗ มิใคร่ในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้ หรือ ๒๘ ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั้นด้าย ๒๙ และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง ๓๐ เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อ้อยู่ พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ ๓๑ เหตุฉะนั้น อย่างกระวนกระวายว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม ๓๒ (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่พระเจ้าบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ ๓๓ แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน ๓๔ เหตุฉะนั้น อย่างกระวนกระวายถึงฟຽ່ງนี้ เพราะวຽ່ງฟຽ່ງนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับฟຽ່ງนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พ้ออยู่แล้ว”

อย่างกล่าวโทษผู้อื่น

๗ “อย่างกล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ ๒ เพราะว่าคุณทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนุทานอันใด ท่านจะได้รับดวงด้วยทะนุทานอันนั้น ๓ เหตุไฉนท่านมองดูผมที่อยู่ใต้อาพิน้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ใต้อาของท่านเอง ๔ หรือเหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า ‘ให้เราเขียนงออกจากตาของท่าน’ แต่ดูเถิด ไม้ทั้งท่อนก็อยู่ในตาของท่านเอง ๕ ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเขียนงออกจากตาพิน้องของท่านได้ ๖ อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์

แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่า มันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหนักกลับมากัดตัวท่านด้วย

พระสัญญาอันน่าอัศจรรย์แก่ผู้อธิษฐาน (ลก ๑๑:๕-๑๓)

๗ จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน ๘ เพราะว่าทุกคนที่ขอ ก็ได้รับ คนที่แสวงหาก็กพบ และคนที่เคาะก็เปิดให้เขา ๙ ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก่อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง ๑๐ หรือให้หูกเมื่อบุตรขอปลา ๑๑ เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์

กฎทองคำ

๑๒ เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะว่าเป็นคือพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์

คนแสวงหาความรอดมีน้อย คนจำนวนมากจึงหลงไป

๑๓ จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก ๑๔ เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย

เรารู้จักผู้พยากรณ์เท็จ ได้โดยคำสอนของเขา

๑๕ จงระวังผู้พยากรณ์เท็จ ที่มาหาท่านนุ่งห่มตุจแกะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า ๑๖ ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลลงจากต้นไม้ไม่นามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักนาม ๑๗ ดังนั้นแหละ ต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว ๑๘ ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้ ๑๙ ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ ๒๐ เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา

ผู้เคร่งศาสนาหลายคนหลงหายไป

^{๒๑}มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้ ^{๒๒}เมื่อถึงวันนั้น จะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์ มิใช่หรือ’ ^{๒๓}เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา’

รากฐานสองชนิด (ลก ๖:๔๗-๔๙)

^{๒๔}เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา ^{๒๕}ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา ^{๒๖}แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่ไม่ฉลาดสร้างเรือนของตนไว้บนทราย ^{๒๗}ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก” ^{๒๘}ต่อมาครั้นพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ ^{๒๙}เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์

คนโรคเรื้อนหายป่วย

๗ เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป ^๒ดูเถิด มีคนโรคเรื้อนมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็ จะ ทรง บันดาล ให้ ข้า พระองค์สะอาดได้” ^๓พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า “เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย ^๔ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย”

ผู้รับใช้ของนายร้อยหายป่วย (ลก ๗:๑-๑๐)

^๕เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมา อ้อนวอนพระองค์ ^๖ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก” ^๗พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไปรักษาเขาให้หาย” ^๘นายร้อยผู้นั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์ เข้าได้ ข้ายาคาของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค” ^๙เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนี้ว่า ‘ไป’ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ‘มา’ เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ” ^{๑๐}ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้นก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคคนที่ตามพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไหญ่ขนาดนี้ในอิสราเอล ^{๑๑}เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงก้นกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์” ^{๑๒}แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ใส่ส่งออกไปในที่มืดภายนอก ที่นั้นจะมีเสียงร้องให้ขับเขียวเดียวพัน” ^{๑๓}แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า “ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น” และในเวลาหนึ่งเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ

แม่ยายของเปโตรหายป่วย

(มก ๑:๒๙-๓๔; ลก ๔:๓๘-๔๑)

^๑ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่ ^๒พระองค์ทรงถูกต้องมีนางผู้ใช้นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย ^๓พอค่ำลง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย ^๔ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ที่ว่า ‘ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย

และหอบโรคของเราไป” ๑๘ ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมาก มาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป

**ทรงลองใจผู้ติดตาม
พระองค์ (ลก ๘:๕๗-๖๒)**

๑๙ ขณะนั้นมีธรรมาจารย์คนหนึ่ง มาหาพระองค์ ทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น” ๒๐ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ” ๒๑ อีกคนหนึ่งเ็นพวกสาวกของพระองค์ ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไป ผังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน” ๒๒ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรา มาเถิด ปล่อยให้คนตาย ผังคนตายของเขาเองเถิด”

**พายุสงบด้วยพระดำรัสของพระเยซู
(มก ๔:๓๖-๔๑; ลก ๘:๒๒-๒๕)**

๒๓ เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป ๒๔ ดูเถิด เกิดพายุใหญ่ในทะเล จนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่ ๒๕ และพวกสาวกของพระองค์ได้ มา ปลุก พระองค์ ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด เรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว” ๒๖ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว โอเจ้าผู้มีความเชื่อ น้อย” แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเรียบทั่วไป ๒๗ คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ จนชนลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน”

**คนถูกผีสิงที่แดนเกอร์กาซี
(มก ๕:๑-๒๑; ลก ๘:๒๖-๔๐)**

๒๘ ครั้นพระองค์ ทรงข้าม ฟาก ไป ถึง แดนกาธารราแล้ว มีคนสองคนที่ไม่มีสติได้ออกจาก อุโมงค์ ผังศพ มา พบ พระองค์ พวกเขาดูร้ายนัก จนไม่มีผู้ใดอาจผ่านไปทางนั้นได้ ๒๙ ดูเถิด เขาร้องตะโกนว่า “พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเรา ก่อนเวลาหรือ” ๓๐ ไกลจาก ที่นั้น มี สุกร ผังใหญ่กำลังหากินอยู่ ๓๑ ผีเหล่านั้นได้ อ้อนวอน พระองค์ว่า “ถ้าท่านขับพวกเราออก ก็ขอให้

เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด” ๓๒ พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า “ไปเถาะ” ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชนลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น ๓๓ ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่ไม่มีผีเข้าสิงอยู่นั้น ๓๔ ดูเถิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดนของเขา

**พระเยซูทรงรักษาคนอัมพาต
(มก ๒:๓-๑๒; ลก ๕:๑๘-๒๖)**

๑ และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากไป ยังเมือง ของ พระองค์ ๒ ดูเถิด เขามาคคนอัมพาตคนหนึ่ง ซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อ ของ เขา ทั้งหลาย จึง ตรัส กับ คนอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้ รับ การอภัย แล้ว” ๓ ดูเถิด พวกธรรมาจารย์บางคนคิดในใจว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาท” ๔ ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดช่วยอยู่ในใจเล่า ๕ ที่ จะ ว่า ‘บาปของเจ้าได้ รับการอภัยแล้ว’ หรือจะ ว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน ๖ แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้” (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) “จงลุกขึ้น ยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด” ๗ เขาจึงลุกขึ้นไป บ้านของตน ๘ เมื่อประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้น แก่มนุษย์

**ทรงเรียกมัทธาคนเก็บภาษี
(มก ๒:๑๔-๒๐; ลก ๕:๒๗-๓๕)**

๙ ครั้นพระเยซูเสด็จเลย ที่นั้นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่ง ชื่อมัทธา นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึง ตรัส กับ เขา ว่า “จงตามเรา มาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป ๑๐ ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดูเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆหลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับพระองค์ และกับพวกสาวกของพระองค์ ๑๑ เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่พวก

สาวก ของ พระองค์ ว่า “ทำไมอาจารย์ ของ ท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษี และคนบาปเล่า” ^{๑๒} เมื่อพระเยซู ทรงได้ยิน เช่นนั้นจึง ตรัสกับพวกเขาว่า “คนปกติไม่ ต้องการหม้อ แต่คนเจ็บป่วย ต้องการหม้อ ^{๑๓} ท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของ ข้อความที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ด้วยว่าเรามีได้มา เพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาป ให้กลับใจเสียใหม่” ^{๑๔} แล้วพวกสาวกของ ยอห์นมาหาพระองค์ทูลว่า “เหตุไฉนพวกข้า พระองค์ และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร” ^{๑๕} พระเยซูจึง ตรัสกับเขาว่า “สหายของเจ้า บ่าวเป็นทุกข์โศกเศร้าเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับ เขาได้หรือ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะ ต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อผ้าและถุงหนัง
(มก ๒:๒๑-๒๒; ลก ๕:๓๖-๓๗)

^{๑๖} ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่ มาปะเสื้อ เก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้ เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก ^{๑๗} และไม่มีผู้ ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำ อย่างนั้นถุงหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุง หนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขายอมเอาน้ำองุ่น ใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดี ด้วยกันได้”

หญิงเป็นโรคตกเลือดหายป่วย ลูกสาว ของยาริสฟื้นขึ้นจากความตาย
(มก ๕:๒๒-๔๓; ลก ๘:๔๑-๕๖)

^{๑๘} เมื่อ พระองค์ กำลัง ตรัส คำ เหล่า นี้ แก่ เขา นั้น ดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งมานมัสการ พระองค์แล้วทูลว่า “ลูกสาวของข้าพระองค์ เพิ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของ พระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก” ^{๑๙} ฝ่ายพระเยซูจึง ทรง ลูก ขึ้นเสด็จตาม เขา ไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย ^{๒๐} ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้ สิบสองปีมาแล้วแอบมาข้างหลัง ถูกต้องชาย ฉลองพระองค์ ^{๒๑} เพราะนางคิดในใจว่า “ถ้า เราได้แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็ จะหายโรค” ^{๒๒} ฝ่ายพระเยซูทรงเหลียวหลัง ทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัสว่า “ลูกสาวเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหาย

เป็นปกติ” นับตั้งแต่นั้น ผู้หญิงนั้น ก็หายป่วยเป็นปกติ ^{๒๓} ครั้น พระเยซูเสด็จ เข้าไปในเรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตร เห็นพวกเปาปีและคนเป็นอันมากชุมนุมกัน อยู่ ^{๒๔} พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “จงถอยออกไป เกิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้อยู่ไม่ตาย เป็น แต่นอนหลับอยู่” เขาก็พากันหัวเราะเยาะ พระองค์ ^{๒๕} แต่เมื่อทรงจับฝูงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และ เด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น ^{๒๖} แล้วกิตติศัพท์นั้นก็ลือ ไปทั่วแคว้นนั้น

ชายตาบอดสองคนกลับมามองเห็นได้อีก

^{๒๗} ครั้น พระ เยซู เสด็จ ไป จาก ที่ นั้น ก็ มี ชายตาบอดสองคนตามพระองค์มา ร้อง ว่า “บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์ ทั้ง หลายเถิด” ^{๒๘} และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไป ใน เรือน ชายตาบอดทั้งสองก็ เข้า มา หา พระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า “เจ้าเชื่อ หรือว่า เราสามารถจะกระทำการนี้ได้” เขา ทูล พระองค์ ว่า “เชื่อ พระเจ้าข้า” ^{๒๙} แล้ว พระองค์ ทรง ถูก ต้องตา ของ พวก เขา ตรัส ว่า “ให้ เป็น ไป ตาม ความ เชื่อ ของ เจ้าเถิด” ^{๓๐} แล้วตาของพวกเขาก็กลับเห็นดี พระเยซู ได้ทรง กำชับเขาอย่าง แข็ง ขันว่า “จงระวัง อย่าให้ ผู้ใด รู้เลย” ^{๓๑} แต่เมื่อเขาไปจากที่ นั้นแล้ว ก็เผยแพร่งิตติศัพท์ของพระองค์ ทั่วแคว้นนั้น ^{๓๒} ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่า สาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่นั้น ดูเถิด มีผู้ พากันไปคนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์ ^{๓๓} เมื่อ ทรง จับ ผี ออก แล้วคนไปนั้นก็พูดได้ หมุ่มคนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ไม่เคยเห็น การกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย” ^{๓๔} แต่พวก ฟาริสีกล่าวว่า “คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของ นายผี”

คนทำการยังมีน้อยในการกิจ นี้ (มก ๖:๕-๖; ลก ๑๐:๑-๓)

^{๓๕} พระเยซูได้เสด็จจำเริญไปตามนครและ หมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลา ของเขา ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักร นั้น ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่าง ของ พลเมือง ให้ หาย ^{๓๖} และ เมื่อ พระองค์ ทอด พระเนตร เห็น ประชาชน ก็ ทรง สงสาร เขา ด้วยเขาอิดโรยกระจัดกระจายไปจุดมุ่ง แกะ ไม่มี ผู้ เลี้ยง ^{๓๗} แล้ว พระองค์ ตรัสกับ

พวกสาวกของพระองค์ว่า “การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่ นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่”^{๓๘} เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ่อนน้อมพระองค์ ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์”

ชื่ออัครสาวกสิบสองคนกับงานที่ทรงมอบให้ (มก ๖:๑-๑๓; ลก ๙:๑-๖)

๑ เมื่อ พระองค์ ทรง เรียก สาวก

๑๐ สิบสอง คน ของ พระองค์ มา แล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครก ออกได้ และให้รักษาโรค และความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้^๒ อัครสาวกสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับ อันดรูว์ น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับ ยอห์นน้องชายของเขา^๓ ฟิลิปและบารโธโลมิว โธมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลเบเออัส ผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส^๔ ซีโมนชาวคานาอัน และยูดาสิอัสคาริโธผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น^๕ สิบสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไป และสั่งเขาว่า “อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย^๖ แต่ว่าจงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า^๗ จงไปพลาทประกาศพลางว่า ‘อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว’”^๘ จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ^๙ “อย่าหาเหรียญทองคำ หรือ เงิน หรือทองแดงไว้ในใต้ของท่าน^{๑๐} หรือย่ามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับอาหารกิน^{๑๑} เมื่อท่านมาถึง นครใด หรือเมืองใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป^{๑๒} ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น^{๑๓} ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน^{๑๔} ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเสีย^{๑๕} เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองไซโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบากว่า

โทษของเมืองนั้น^{๑๖} ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปจุดแกะอยู่ที่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา^{๑๗} แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลาของเขา^{๑๘} และท่านจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ^{๑๙} แต่เมื่อเขามอบท่านไว้ นั้น อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลานั้น^{๒๐} เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน^{๒๑} แม้ว่าพื้ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย^{๒๒} ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด^{๒๓} แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆ ในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ปัญหาของสาวก

^{๒๔} ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน^{๒๕} ซึ่งศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลูซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งขึ้นสักเท่าใด^{๒๖} เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่ จะไม่เผยให้ประจักษ์^{๒๗} ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจาก ดาดฟ้าหลังคาบ้าน^{๒๘} อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพินาศในนรกได้^{๒๙} นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบนกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้^{๓๐} ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น^{๓๑} เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว^{๓๒} เหตุฉะนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้

นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย ^{๓๓} แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

พระคริสต์ทรงอยู่เหนือบิดาหรือมารดา

^{๓๔}อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามิได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำความมา ^{๓๕}ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับ มารดา และ ลูก สะใภ้ หมางใจ กับ แม่สามี ^{๓๖} และ ผู้ที่อยู่ร่วม เรือน เดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน ^{๓๗}ผู้ใดที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเราก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิง ยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา ^{๓๘}และ ผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา ^{๓๙}ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอด จะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของตน เพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด ^{๔๐}ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา ^{๔๑}ผู้ที่รับศาสนาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาสนาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่าง ที่ศาสนาพยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่าง ที่ผู้ชอบธรรม พึง ได้รับ ^{๔๒}และ ผู้ใด จะ เอาน้ำ เย็น สัก ถ้วยหนึ่ง ให้คน เล็ก น้อย เหล่านี้ คนใด คนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเราเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็มีได้”

๑๑ ต่อมา เมื่อ พระเยซู คริสต์ สั่ง สาวก สิบสอง คน ของ พระองค์ เสรีจ แล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอน และประกาศในเมืองต่างๆของเขา

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ลก ๗:๑๙-๒๙)

^๒ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป ^๓ทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น” ^๔ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “จงไปแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น ^๕คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าว

ประเสริฐก็ประกาศแก่คนนอนตา ^๖บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข” ^๗ครั้นสาวกเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ ^๘แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูคนนั่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนนั่งห่มผ้าเนื้อนุ่มก็อยู่ในพระนิเวศของกษัตริย์ ^๙แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ ^{๑๐}แน่ที่เดียวและเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก ^{๑๑}คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’ ^{๑๒}เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ผู้ใดที่ต่ำต้อยที่สุด ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก ^{๑๓}และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้ ^{๑๔}เพราะคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชาบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์นนี้ ^{๑๕}ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น ^{๑๖}ใครมีหูฟังพึงเถิด ^{๑๗}เราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน ^{๑๘}กล่าวว่า ‘พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเขา และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้แก่พวกเขา และพวกเขา มิได้คร่ำครวญ’ ^{๑๙}ด้วยว่า ยอห์นมาก็ไม่ได้กินหรือดื่ม และเขาว่า ‘มีผีเข้าสิงอยู่’ ^{๒๐}ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่า ‘ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป’ แต่พระบัญญัติก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระบัญญัตินั้น”

การพิพากษาสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ

^{๒๐}แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นตีเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามีได้กลับใจเสียใหม่ ^{๒๑}“วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิม วิบัติแก่เจ้าเมืองเบธไซอิดา เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไท

ระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้
 รุ่งท่มผ้ากระสอบ นั่งบนซีเมนต์ กลับใจเสีย
 ใหม่มานานแล้ว ^{๒๒} แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันที่
 พิพากษา โทษเมืองไซและเมืองไซดอนจะ
 เบากว่าโทษของเจ้า ^{๒๓} และฝ่ายเจ้า เมือง
 คาเปอรนาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว
 เจ้าจะตกลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการ
 อิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้านั้น เจ้า
 ได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้ง
 อยู่จนทุกวันนี้ ^{๒๔} แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันที่
 พิพากษา โทษเมืองโสโดมจะ เบากว่าโทษ
 ของเจ้า” ^{๒๕} ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า “โอ
 ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และ
 แผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์
 ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มี
 ปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้
^{๒๖} ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็น
 ที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์
^{๒๗} พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้
 แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจาก
 พระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา
 นอกจากพระบุตรและผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะ
 สำแดงให้รู้”

การเชื่อเชื่อยที่ยิ่งใหญ่

^{๒๘}บรรดาผู้ทำงาน เหน็ดเหนื่อย และ แบน
 ภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้ง
 หลายหายเหนื่อยเป็นสุข ^{๒๙} จงเอาแอกของ
 เราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามี
 ใจอ่อนสุภาพและต่อมลง และท่านทั้งหลาย
 จะพบที่สงบสุขในใจของตน ^{๓๐} ด้วยว่าแอก
 ของเราก็กเบา และภาระของเราก็กเบา”

**พระคริสต์เป็นเจ้าของใหญ่เหนือวันสะ
 บาโต (มก ๒:๒๓-๒๔; ลก ๖:๑-๕)**

๑๒

ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนา
 ในวันสะบาโต และพวกสาวกของ
 พระองค์หิว จึงเริ่มเด็ด รวงข้าวมากิน ^๒ แต่
 เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาจึง ทูล พระองค์
 ว่า “ดูเถิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราช
 บัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต” ^๓ พระองค์จึง
 ตรัสกับเขาว่า “พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ
 ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกหิว
^๔ ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราช
 บัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่านและพรรคพวก รับประทาน

ประทาน ควรแต่โปรยให้พวกเดียว ^๕ ท่านทั้ง
 หลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า
 ในวันสะบาโตพวกโปรยให้พระวิหารดูหมิ่น
 วันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด ^๖ แต่เราบอก
 ท่านทั้งหลายว่า ที่นี้มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระ
 วิหารอีก ^๗ แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความ
 หมายของข้อที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา
 ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ท่านก็คงจะไม่
 กล่าวโทษคนที่ไม่มี ความผิด ^๘ เพราะว่าบุตร
 มนุษย์เป็นเจ้าของใหญ่เหนือวันสะบาโต”

**ทรงรักษาชายมือลีบ (มก
 ๓:๑-๖; ลก ๖:๖-๑๑)**

^๑ แล้ว เมื่อ พระองค์ได้เสด็จ ไป จาก ที่ นั้น
 พระองค์ ก็ เข้าไป ใน ธรรม ศาลา ของ เขา
^{๑๐} ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้ง
 หลายถามพระองค์ว่า “การรักษาโรคในวัน
 สะบาโตนั้น พระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่”
 เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ ^{๑๑} พระองค์
 จึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะ
 ตัวเดียว และ แกะตัว นั้น ตก บ่อ ใน วัน สะบา
 โต ผู้ นั้น จะ ไม่ จุด ลาก แกะ ตัว นั้น ขึ้น หรือ
^{๑๒} มนุษย์ คน หนึ่ง ย่อม ประเสริฐ ยิ่ง กว่า แกะ
 มากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราช
 บัญญัติให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต” ^{๑๓} แล้ว
 พระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียด
 มือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมีอน
 ก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง ^{๑๔} ฝ่าย
 พวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า
 จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้

ฝูงชนที่ติดตามมาได้รับการรักษาให้หาย

^{๑๕} แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึง
 ได้เสด็จออกไปจากที่นั้น และคนเป็นอันมาก
 ก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขา
 ให้หาย โรค ลีน ทุก คน ^{๑๖} แล้วพระองค์ ทรง
 กำชับห้ามเขามิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือ
 ผู้ใด ^{๑๗} ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิส
 ยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า ^{๑๘} “ดูเถิด
 ผู้รับใช้ของเรา ซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รัก
 ของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอา
 วิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศ
 การพิพากษาแก่พวกต่างชาติ ^{๑๙} ท่านจะไม่
 ทะเลาะวิวาท และจะไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใคร
 ได้ยินเสียง ของ ท่าน ตาม ถนน ^{๒๐} ไม่มี อ้อ ซ้ำ
 แล้วท่านจะไม่ หัก ไม้ตะเกียงเป็นคว้นแล้ว

ท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษา มีชัยชนะ ^{๒๑} และ พวกต่างชาติจะวางใจในนามของท่าน’

ชายมีผีสิงได้รับการรักษา พวกฟาริสีกล่าวหาว่าเป็นโดยฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล (มก ๓:๒๓-๓๐; ลก ๑๑:๑๔-๒๓)

^{๒๒} ขณะนั้นเขาพาคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอด และเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนตาบอดและเป็นใบ้ นั้นจึงพูดจึงเห็นได้ ^{๒๓} และ คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า “คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ” ^{๒๔} แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า “ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น” ^{๒๕} ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสกับเขาว่า “ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป เมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้ ^{๒๖} และถ้าซาตานขับซาตานออก มันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไรได้ ^{๒๗} และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน ^{๒๘} แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว ^{๒๙} หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ ^{๓๐} ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ (มก ๓:๒๙-๓๐)

^{๓๑} เพราะฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่ คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้ ^{๓๒} ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า

คำพูดที่ชั่วร้ายแสดงให้เห็นถึงจิตใจที่ชั่วร้าย (ลก ๖:๔๓-๔๕)

^{๓๓} จงกระทำให้ต้นไม้ดีและผลของต้นไม้ดี หรือกระทำให้ต้นไม้เลวและผลของต้นไม้เลว เพราะเราจะรู้จักต้นไม้ดีด้วยผลของมัน ^{๓๔} โอ ชาดีงร้าย เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากย่อมพูดจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ ^{๓๕} คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั่วมก็เอาของชั่วมาจากคลังชั่ว ^{๓๖} ฝ่ายเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้นมนุษย์จะต้องให้การสำหรับ ถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา ^{๓๗} เหตุว่าที่เจ้าจะพันโทษได้หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า”

โยนาคือตัวอย่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ (ลก ๑๑:๒๙-๔๔)

^{๓๘} คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีพูดว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยาก จะเห็นหมายสำคัญจากท่าน” ^{๓๙} พระองค์จึง ตรัสตอบเขาว่า “คนชาติชั่วและเล่น ชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรด ให้ หมาย สำคัญ แก่ เขา เว้นไว้แต่หมาย สำคัญ ของโยนาคือ ศาสดาพยากรณ์ ^{๔๐} ด้วยว่า โยนาห์ ใต้อุโมงค์ปลาสามวันสามคืน ฉันทิด บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนฉันทน ^{๔๑} คนชาวนี้นะ เหว่ที่จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าชาวนี้นะ เหว่ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศ ของโยนาค์ และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาค์อยู่ที่นี่ ^{๔๒} นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้น ได้มาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลก เพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี่

บ้านปลายของผู้ที่มลายหวังถึงความดีของตนเอง (ลก ๑๑:๒๔-๒๖)

^{๔๓} เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่ก้นดาร์ เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย ^{๔๔} แล้วมันก็จะกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น’

และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนั้นว่าง กวาด และตักแต่งไว้แล้ว ^{๔๔}มันจึงไปรับเอาผีอื่น อีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่ นั้น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่งร้ายกว่าตอน แรก คนชาติชั่วนั้นก็จะเป็นอย่างนั้น”

**ผู้ประพาดิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า
ก็เปรียบเหมือนญาติพี่น้องของพระ
คริสต์ (มก ๓:๓๑-๓๕; ลก ๘:๑๙-๒๑)**

^{๔๖}ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่ นั้น ดูเถิด มารดา และ พวก น้อง ชาย ของ พระองค์ พา กัน มา ยืน อยู่ ภายนอก ประสงค์ จะ สนทนา กับ พระองค์ ^{๔๗}แล้ว มี คน หนึ่ง ทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด มารดา และ พวกน้อง ชาย ของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค์จะ สนทนากับพระองค์” ^{๔๘}แต่พระองค์ตรัสตอบ ผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า “ใครเป็นมารดาของ เรา ใคร เป็น พี่ น้อง ของ เรา” ^{๔๙}พระองค์ ทรง เหยียด พระหัตถ์ไป ทาง พวก สาวก ของ พระองค์ และ ตรัสว่า “ดูเถิด นี่เป็นมารดา และ พี่น้องของเรา ^{๕๐}ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำ ตาม พระทัย พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตใน สวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิง และ มารดาของเรา”

**คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช
(มก ๔:๑-๒๐; ลก ๘:๔-๑๕)**

๑๓ ^๑ในวันนั้นเองพระเยซูได้เสด็จจาก เรือนไปประทับที่ชายทะเล ^๒มีคน พากันมาหาพระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จ ลงไปประทับในเรือ และบรรดาคนเหล่านั้น ก็ยืนอยู่บนฝั่ง ^๓แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขา หลาย ประการ เป็น คำอุปมาว่า “ดูเถิด มี ผู้ หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช ^๔และเมื่อ เขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้างแล้ว นก ก็ มากิน เสีย ^๕บ้าง ก็ ตกใน ที่ ซึ่ง มี พิน หิน มี เนื้อดิน แต่ น้อย จึง งอก ขึ้น โดย เร็ว เพราะดินไม่ลึก ^๖แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผด เผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป ^๗บ้าง ก็ ตก กลาง ดิน หนาม ดิน หนาม ก็ งอก ขึ้น ปกคลุม เสีย ^๘บ้าง ก็ ตก ที่ ดิน ดิบ แล้วเกิดผล ร้อยเท่า บ้าง หกลิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง ^๙ใคร มี หู จง ฟัง เถิด” ^{๑๐}ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูล พระองค์ว่า “เหตุใดเนน พระองค์ ตรัส กับ เขา เป็น คำอุปมา” ^{๑๑}พระองค์ ตรัส ตอบ เขา ว่า “เพราะว่า ข้อความ ลึกลับ ของ อาณาจักร แห่ง

สวรรคฺ์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คน เหล่า นั้น ไม่ โปรด ให้ รู้ ^{๑๒}ด้วยว่าผู้ใด มี อยู่ แล้ว จะ เพิ่ม เต็ม ให้ คน นั้น มี เหลือ เพื่อ แต่ ผู้ ใด ที่ ไม่ มี นั้น แม้ว่า ซึ่ง เขา มี อยู่ จะ ต้อง เอา ไป จาก เขา ^{๑๓}เหตุฉะนั้น เรา จึง กล่าว แก่ เขา เป็น คำอุปมา เพราะ ว่า ถึง เขา เห็น ก็ เหมือน ไม่ เห็น ถึง ได้ ยิน ก็ เหมือน ไม่ ได้ ยิน และ ไม่ เข้าใจ ^{๑๔}คำพยากรณ์ ของ อีสยาห์ ก็ สำเร็จ ใน คน เหล่า นั้น ที่ ว่า ‘พวก เจ้า จะ ได้ ยิน ก็ จริง แต่ จะ ไม่ เข้าใจ จะ ตู ก็ จริง แต่ จะ ไม่ รับ รู้ ^{๑๕}เพราะว่า ประชาชน นี้ กลาย เป็น คน มี ใจ เฉื่อย ชา หู ก็ ตึง และ ตา เขา เขาก็ ปิด เกรง ว่า ใน เวลา ใด เขา จะ เห็น ด้วย ตา ของ เขา และ ได้ ยิน ด้วย หู ของ เขา และ เข้าใจ ด้วย จิตใจ ของ เขา และ จะ หัน กลับ มา และ เรา จะ ได้ รักษา เขา ให้ หาย’ ^{๑๖}แต่ ตา ของ ท่าน ทั้ง หลาย ก็ เป็น สุข เพราะ ได้ เห็น และ หู ของ ท่าน ก็ เป็น สุข เพราะ ได้ ยิน ^{๑๗}เรา บอก ความจริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ศาสดา พยากรณ์ และ ผู้ ชอบ ธรรม เป็น อัน มาก ได้ ประรณนา จะ เห็น ซึ่ง ท่าน ทั้ง หลาย เห็น อยู่ นี้ แต่ เขามี เคย ได้ เห็น และ อยาก จะ ได้ ยิน ซึ่ง ท่าน ทั้ง หลาย ได้ ยิน แต่ เขาก็ มิ เคย ได้ ยิน ^{๑๘}เหตุฉะนั้น ท่าน ทั้ง หลาย จง ฟัง คำ อุปมา ว่า ด้วย ผู้ หว่าน พืช นั้น ^{๑๙}เมื่อ ผู้ ใด ได้ ยิน พระวจนะ แห่ง อาณาจักร นั้น แต่ ไม่ เข้าใจ มาร ร้าย ก็ มา จอ ย เอา พืช ซึ่ง หว่าน ใน ใจ เขา นั้น ไป เสีย นั้น แหละ ได้ แก่ ผู้ ซึ่ง รับ เมล็ด ริม หนทาง ^{๒๐}และ ผู้ ที่ รับ เมล็ด ซึ่ง ตก ใน ที่ ดิน ซึ่ง มี พิน หิน นั้น ได้ แก่ บุคคล ที่ ได้ ยิน พระวจนะ แล้ว ก็ รับ ท้น ที่ ด้วย ความ ปรีดี ^{๒๑}แต่ ไม่ มี ราก ใน ตัว เอง จึง ทน อยู่ ชั่ว คราว และ เมื่อ เกิด การ ราก ลูบ าก หรือ การ ช่ม เห่ง ต่าง ๆ เพราะ พระวจนะ นั้น ต่อ มา เขาก็ เลิก เสีย ^{๒๒}ผู้ ที่ รับ เมล็ด ซึ่ง ตก กลาง หนาม นั้น ได้ แก่ บุคคล ที่ ได้ ฟัง พระ วจนะ แล้ว ความ กังวล ตาม ธรรม ดา โลก และ การ ล่อ ลวง แห่ง ทร์ พย สมบัติ ก็ รัด พระวจนะ นั้น เสีย และ เขา จึง ไม่ เกิด ผล ^{๒๓}ส่วน ผู้ ที่ รับ เมล็ด ซึ่ง ตก ใน ดิน ดิบ นั้น ได้ แก่ บุคคล ที่ ได้ ยิน พระวจนะ และ เข้าใจ คน นั้น ก็ เกิด ผล ร้อย เท่า บ้าง หกลิบ เท่าบ้าง สามสิบ เท่าบ้าง”

คำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

^{๒๔}พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขา ทั้งหลายฟังว่า “อาณาจักรแห่งสวรรคฺ์เปรียบ เหมือน ชาย คน หนึ่ง ได้ หว่าน พืช ดี ใน นา ของ ตน ^{๒๕}แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรู

ของ คุณ นั้น มาหว่าน ข้าว ละมาน ปน กับข้าว สาลี นั้น ไว้ แล้วก็หลบไป ^{๒๖} ครั้นต้นข้าว นั้น งอก ขึ้น ออก รวง แล้ว ข้าว ละมาน ก็ ปรา กว ขิ น ขึ้น ด้วย ^{๒๗} พวก ผู้รับ ใช้ แห่ง เจ้า บ้าน จึง มา แจง แก่ นาย ว่า ‘นาย เจ้า ข้า ท่าน ได้ หว่าน พืช ดี ใน นา ของ ท่าน มิ ใช่ หรือ แต่ มี ข้าว ละมาน มา จาก ไหน’ ^{๒๘} นาย ก็ ตอบ พวก เขา ว่า ‘นี่ เป็น การ กระทำ ของ ศัตรู’ พวก ผู้รับ ใช้ จึง ถาม นาย ว่า ‘ท่าน ปรา รณ จะ ให้ พวก เรา ไป ถอน และ เก็บ ข้าว ละมาน หรือ’ ^{๒๙} แต่ นาย ตอบ ว่า ‘อย่า เลย เกลือก ว่า เมื่อ กาล ้ง ถอน ข้าว ละมาน จะ ถอน ข้าว สาลี ด้วย’ ^{๓๐} ให้ ทั้ง สอง จำ ริณ ไป ด้วย กัน จน ถึง ฤดู เกี่ยว และ ใน เวลา เกี่ยว นั้น เรา จะ ลัง ผู้ เกี่ยว ว่า ‘จง เก็บ ข้าว ละมาน ก่อน มัด เป็น ฟ่อน เผา ไฟ เสีย แต่ ข้าว สาลี นั้น จง เก็บ ไว้ ใน ฝั ง ฉาง ของ เรา’”

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ด มัสตาร์ด (มก ๔:๓๐, ๓๒)

^{๓๑} พระองค์ ยัง ตรัส คำ อุปมา อีก ข้อ หนึ่ง ให้ เขา ฟัง ว่า “อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เปรียบ เหมือน เมล็ด พันธุ์ ผัก กาด เมล็ด หนึ่ง ซึ่ง ชาย คน หนึ่ง เอา ไป เพาะ ลง ใน ไร่ ของ ตน ^{๓๒} เมล็ด นั้น ที่จริง ก็ เล็ก กว่า เมล็ด หัง ปวง แต่ มี เมื่ อ งอก ขึ้น แล้ว ก็ ใหญ่ ที่สุด ท่า ม กลาง ผัก หัง หลาย และ จำ ริณ เป็น ต้นไม้ งาม นก ใน อากาศ มา ทำ รัง อาศัย อยู่ ตาม กิ่ง ก้าน ของ ต้น นน ได้”

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ (ลก ๑๓:๒๐-๒๑)

^{๓๓} พระองค์ ยัง ตรัส คำ อุปมา ให้ เขา ฟัง อีก ข้อ หนึ่ง ว่า “อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เปรียบ เหมือน เชื้อ ซึ่ง ผู้หญิง คน หนึ่ง เอา มา เจริญ ลง ใน แป้ง สาม ถัง จน แป้ง นั้น พู ขึ้น ทั้งหมด” ^{๓๔} ข้อ ความ เหล่า นี้ ทั้ง สิ้น พระ เยชู ตรัส กับ หมู่ ชน เป็น คำ อุปมา และ นอกจาก คำ อุปมา พระองค์ มิ ได้ ตรัส กับ เขา เลย ^{๓๕} ทั้งนี้ เพื่อ จะ ให้ สำ เร็จ ตาม พระ วาจา ที่ ตรัส โดย ศาสดา พยากรณ์ ว่า ‘เรา จะ อ้า ปาก กล่าว คำ อุปมา เรา จะ กล่าว ข้อ ความ ซึ่ง ปิด ชอน ไว้ ตั้งแต่ เดิม สร้าง โลก’

ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

^{๓๖} แล้ว พระ เยชู จึง ทรง ให้ ฝูง ชน เหล่า นั้น จาก ไป และ เสด็จ เข้า ไป ใน เรือน พวก สาวก ของ พระองค์ ก็ มา ฝ้า พระองค์ ทูล ว่า “ขอ

พระองค์ ทรง โปรด อธิบาย ให้ พวก ข้า พระองค์ เข้าใจ คำ อุปมา ที่ ว่า ด้วย ข้าว ละมาน ใน นาน นั้น” ^{๓๗} พระองค์ ตรัส ตอบ เขา ว่า “ผู้ หว่าน เมล็ด พืช ดี นั้น ได้ แก่ บุตร มนุษย์ ^{๓๘} นาน นั้น ได้ แก่ โลก ส่วน เมล็ด พืช ดี ได้ แก่ ลูก หลาน แห่ง อาณาจักร แต่ ข้าว ละมาน ได้ แก่ ลูก หลาน ของ มาร ร้าย ^{๓๙} ศัตรู ผู้ หว่าน ข้าว ละมาน ได้ แก่ พยา มาร ฤดู เกี่ยว ได้ แก่ การ สิ้น สุด ของ โลก นี้ และ ผู้ เกี่ยว นั้น ได้ แก่ พวก ทูต สวรรค์ ^{๔๐} เหตุ ฉะ นั้น เขา เก็บ ข้าว ละมาน เผา ไฟ เสีย อย่าง ไร ใน การ สิ้น สุด ของ โลก นี้ ก็ จะ เป็น อย่าง นั้น ^{๔๑} บุตร มนุษย์ จะ ใช้ พวก ทูต สวรรค์ ของ ท่าน ออก ไป เก็บ กวาด ทุก สิ่ง ที่ ทำให้ หลง ผิด และ บรรดา ผู้ ที่ ทำ ความ ชั่ว ชั่ว ไป จาก อาณาจักร ของ ท่าน ^{๔๒} และ จะ ทิ้ง ลง ใน เต่า ไฟ อ้น ลูก โพลง ที่ นั้น จะ มี การ ร้อง ให้ ชบ เขียว เคี้ยว ฟัน ^{๔๓} คราว นั้น ผู้ ชอบ ธรรม จะ ส่ง แสง อยู่ ใน อาณาจักร พระ บิดา ของ เขา ดู จด วง อาทิตย ์ ใคร มี หู จง ฟัง เกิด

คำอุปมาเกี่ยวกับขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้

^{๔๔} อีก ประการ หนึ่ง อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เปรียบ เหมือน ขุม ทรัพย์ ซ่อน ไว้ ใน ทุ่ง นา เมื่อ มี ผู้ ไต พบ แล้ว ก็ กลับ ซ่อน เสีย อีก และ เพราะ ความ ปรีดี จึง ไป ขาย สรรพ สิ่ง ซึ่ง เขา มี อยู่ แล้ว ไป ซื้อ ทุ่ง นาน นั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับไข่มุกราคาแพง

^{๔๕} อีก ประการ หนึ่ง อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เปรียบ เหมือน พ้อ คำ ที่ ไป หา ไข่มุก อย่าง ดี ^{๔๖} ซึ่ง เมื่อ ได้ พบ ไข่มุก เม็ด หนึ่ง มี คามาก ก็ ไป ขาย สิ่ง สารพัด ซึ่ง เขา มี อยู่ ไป ซื้อ ไข่มุก นั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับอวนจับปลา

^{๔๗} อีก ประการ หนึ่ง อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เปรียบ เหมือน อวน ที่ ลาก อยู่ ใน ทะเล ดิต ปลา รว ม ทุก ชนิด ^{๔๘} ซึ่ง เมื่อ เต็ม แล้ว เขาก็ ลาก ขึ้น ผั ง นั ง เลือ ก เอา แต่ ที่ ดี ใส่ ใน ภาชนะ แต่ ที่ ไม่ ดี นั้น ก็ ทิ้ง เสีย ^{๔๙} ใน การ สิ้น สุด ของ โลก ก็ จะ เป็น อย่าง นั้น แล ะ พวก ทูต สวรรค์ จะ ออก มา แยก คน ชั่ว ออก จาก คน ชอบ ธรรม ^{๕๐} แล้ว จะ ทิ้ง ลง ใน เต่า ไฟ อ้น ลูก โพลง ที่ นั้น จะ มี การ ร้อง ให้ ชบ เขียว เคี้ยว ฟัน” ^{๕๑} พระ เยชู ตรัส กับ เขา ว่า “ข้อ ความ เหล่า นี้ ท่าน ทั้ง หลาย เข้าใจ แล้ว หรือ” เขา ทูล ตอบ พระองค์ ว่า “เข้าใจ พระเจ้า ข้า” ^{๕๒} ฝ่าย พระองค์ ตรัส กับ

เขาว่า “เพราะฉะนั้นพวกธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทิ้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน”

พระเยซูทรงถูกปฏิเสธที่เมืองนาซาเร็ธ

^{๕๓}ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น ^{๕๔}เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้านเมืองของพระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของเขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจแล้วพูดกันว่า “คนนี้มีสติปัญญาและการอิทธิฤทธิ์อย่างนั้นมาจากไหน” ^{๕๕}คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของเขาคือมารีย์มิใช่หรือ และน้องชายของเขาชื่อยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ ^{๕๖}และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่กับเรามิใช่หรือ เขาได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน” ^{๕๗}เขาทั้งหลายจึงหมองใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในคริวรีออนของตน” ^{๕๘}พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกตัดศีรษะ (มก ๖:๑๔-๒๙; ลก ๙:๗-๙)

๑๔ ครั้งนั้น เฮโรด เจ้าเมือง ได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซู ^๒จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า “ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้” ^๓ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน ^๔เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า “ท่านผิด พระราชบัญญัติที่รับนางมาเป็นภรรยา” ^๕ถึงเฮโรดอยากจะฆ่ายอห์นก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ ^๖แต่เมื่อวันฉลองวันเกิดของเขา บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เดินรำต่อหน้าเขาทั้งหลาย ทำให้เฮโรดชอบใจ ^๗เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เธอจะขอสิ่งใดๆ ก็จะทำให้สิ่งนั้น ^๘บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า “ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่เพคะ” ^๙ฝ่ายภษตรีย์เฮโรดก็เศร้าใจ แต่เพราะเหตุที่ได้

ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้ ^{๑๐}แล้วก็ใช้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก ^{๑๑}เขาจึงเอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา ^{๑๒}ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ

ทรงเลี้ยงอาหารฝูงชนห้าพันคน (มก ๖:๓๐-๔๔; ลก ๙:๑๐-๑๗; ยน ๖:๑-๑๔)

^{๑๓}เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น ไปยังที่เบธsaida ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยิน เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินทางตามพระองค์ไป ^{๑๔}ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชน หมู่มากใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หาย ^{๑๕}ครั้นเวลาเย็นแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “ที่นี้กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้านสำหรับตนเอง” ^{๑๖}ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า “เราไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” ^{๑๗}พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า “ที่นี้พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น” ^{๑๘}พระองค์จึงตรัสว่า “เอาอาหารนั้นมาให้เราที่นี่เถิด” ^{๑๙}แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง ^{๒๐}เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม ^{๒๑}ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

พระเยซูทรงเสด็จดำเนินบนน้ำ (มก ๖:๔๕-๕๖; ยน ๖:๑๕-๒๑)

^{๒๒}ในทันใดนั้น พระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน ^{๒๓}และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปยังบนภูเขาโดยลำพัง เพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ยังทรง

อยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว^{๒๔} แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่^{๒๕} ครั้นเวลากลางสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนิบบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก^{๒๖} เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนิบมาบนทะเล เขาก็ตกใจนึก พุดกันว่า “เป็นผี” เขาจึงร้องอิงไปเพราะความกลัว^{๒๗} ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย”

เปโตรสงสัยและจมลง

^{๒๘}ฝ่าย เปโตร จึง ทูล ตอบ พระองค์ ว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์”^{๒๙} พระองค์ตรัสว่า “มาเถิด” เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู^{๓๐} แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมน้ำก็ร้องว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย”^{๓๑} ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า “โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม”^{๓๒} เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลง^{๓๓} เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรื่องจึงมานมัสการพระองค์ทูลว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว”^{๓๔} ครั้นพวกเขาข้ามปากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงเยนเนซารेत^{๓๕} เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักพระองค์แล้วก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พากันมาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์^{๓๖} เขาทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เขาได้แตะต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้แตะต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน

ทรงต่อว่าพวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี (มก ๗:๑-๒๓)

๑๕ ครั้นนั้น พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลถามพระเยซูว่า “ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเรามีได้ล้างมือเมื่อเรารับประทานอาหาร”^๑ แต่พระองค์ได้ตรัสตอบเขาว่า “เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วย ประเพณีของท่านด้วยเล่า^๒ เพราะ ว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า ‘จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’ และ ‘ผู้ใดคำแช่งบิดามารดาของตน ผู้

นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย’^๓ แต่พวกท่านกลับสอนว่า ‘ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า ‘สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแล้ว’^๔ ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน’ อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้า เป็นหมิ่นไป เพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกท่าน^๕ ท่านคนหนา ซื่อ ใจ คด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านแล้ว ว่า ‘ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา ‘เขานมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์ มาวัดอ้างว่า เป็นพระคำตรัสสอน’^๖ แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสกับเขาว่า “จงฟังและเข้าใจเถิด^๗ มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”^๘ ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก”^๙ พระองค์จึงตรัสตอบว่า “ต้นไม้ใดๆทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ ทรงปลูกไว้ จะต้องถอนเสีย^{๑๐} ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำตาบอดนำทางคนตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ”^{๑๑} ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า “ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกข้าพระองค์ทราบเถิด”^{๑๒} ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ^{๑๓} ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดๆซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในห้อง แล้วก็ถ่ายออกมาแล้ว^{๑๔} แต่สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน^{๑๕} ความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การผิดใจผิดเมีย การลวงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพุดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ^{๑๖} สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

ลูกสาวของหญิงชาติคานาอันได้รับการรักษาให้หาย (มก ๗:๒๔-๓๐)

^{๒๑}แล้ว พระเยซูเสด็จไปจากที่นั่นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทระ และเมืองไซดอน^{๒๒} ดูเถิด มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมา

จาก เขตแดน นั้น ร้อง ทูล พระองค์ ว่า “โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่ เป็นทุกข์สาบสูญยิ่งนัก”^{๒๓} ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว และ พวก สาวก ของ พระองค์ มา อ้อนวอน พระองค์ ทูลว่า “ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา”^{๒๔} พระองค์ตรัสตอบว่า “เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล”^{๒๕} ฝ่ายหญิงนั้นก็มานมัสการ พระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด”^{๒๖} พระองค์จึงตรัสตอบว่า “ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร”^{๒๗} ผู้หญิงนั้นทูลว่า “จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นยอมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน”^{๒๘} แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” และ ลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่ขณะนั้น

ทรงรักษาฝูงชนให้หายจากโรค (มก ๗:๓๑-๓๗)

^{๒๙} พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั้นมายังทะเลกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั้น^{๓๐} และ ประชาชน เป็น อัน มาก มา ฝ้า พระองค์ พาคนง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่นๆหลายคนมาวางแทบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย^{๓๑} คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน (มก ๘:๑-๙)

^{๓๒} ฝ่าย พระเยซู ทรง เรียก พวก สาวก ของ พระองค์ มา ตรัส ว่า “เรา สงสาร คน เหล่า นี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน เราไม่อยากให้เขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ กลัวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง”^{๓๓} พวกสาวกทูล พระองค์ ว่า “ในถิ่นทุรกันดารนี้ เราจะหาอาหารที่ไหนพอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้”^{๓๔} พระเยซูจึง ตรัสถาม เขาว่า “ท่านมีขนมปังกี่ก้อน” เขา ทูล ว่า “มี เจ็ด ก้อน กับ ปลา เล็กๆ สอง สาม ตัว”^{๓๕} พระองค์ จึง สั่ง ประชาชน ให้ นั่ง ลง ที่ พื้นดิน^{๓๖} แล้วพระองค์ทรงรับขนมปัง

เจ็ด ก้อน และ ปลา เหล่า นั้น มา ขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน^{๓๗} และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดกระบุงเต็ม^{๓๘} ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก^{๓๙} พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมักดาลา

พวกฟาริสีห์หาข้อใจคนร้องขอหมายสำคัญ (มก ๘:๑๐-๑๒)

^๑ พวกฟาริสีห์กับพวกสะดูสีได้มาทูล **๑๒** อง พระองค์ โดย ขอร้อง ให้ พระองค์ สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น^๒ พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “พอดตกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า ‘รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง’”^๓ ในเวลาเช้าท่านพูดว่า ‘วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมืด’ โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้า นั้น ท่าน ทัง หลาย ยัง อาจ สังเกต รู้ และ เข้าใจ ได้ แต่ หมาย สำคัญ แห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ^๔ คนชาติชั่ว และ เล้น ชั่ว แสงหา หมาย สำคัญ และ จะ ไม่ โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมาย สำคัญ ของ โยนาห์ ศาสดา พยากรณ์เท่านั้น” แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา^๕ ฝ่าย พวก สาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้นได้ลืมหือขนมปังไปด้วย

เชื่อเป็นสัญญาณลักษณะแสดงถึงคำสอนที่ผิด (มก ๘:๑๓-๑๔)

^๖ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงสังเกต และระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี”^๗ เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า “เพราะเหตุที่เรามีได้เอาขนมปังมา”^๘ ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า “โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากัน และกันถึงเรื่องไม่ได้เอาขนมปังมา^๙ ท่านยังไม่เข้าใจ และจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้ก็กระบุง ๑๐ หรือ ขนมปัง เจ็ด ก้อน กับ คนสี่ พัน คนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้ก็กระบุง ๑๑ เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข้าใจว่า เรามีได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ทำให้ท่านระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี”^{๑๒} แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้

ระวังเชื่อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวก
ฟาริสีและพวกสะดูสี

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร

๑๓ ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซี
ซาริยาฟิลิปปี พระองค์จึงตรัสถามพวกสาวก
ของพระองค์ว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเรา
ซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด” ๑๔ เขาจึงทูล
ตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศ
มา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่า
เป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดา
พยากรณ์” ๑๕ พระองค์ตรัสถามเขาว่า “แล้ว
พวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด” ๑๖ ซีโมนเปโตร
ทูลตอบว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสตพระ
บุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

พระคริสต์เป็นรากฐานแห่งคริสตจักร

๑๗ พระเยซู ตรัสตอบเขาว่า “ซีโมนบุตร
โยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนัง
และโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระ
บิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้
ทราบ ๑๘ ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือ
เปโตร และบนศิลาที่เราจะสร้างคริสตจักร
ของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริส
ตจักรนรกนี้หามีได้ ๑๙ เราจะมอบลูกกุญแจ
ของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่านท่าน
จะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกมัดใน
สวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้น
จะถูกปล่อยในสวรรค์” ๒๐ แล้วพระองค์ทรง
กำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอก
ผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้
นั้น

**พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการตั้งบนไม่
กางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ของ
พระองค์ (มก ๘:๓๑-๓๘; ลก ๙:๒๒-๒๗)**

๒๑ ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผย
แก่เหล่าสาวก ของพระองค์ว่า พระองค์จะ
ต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทน
ทุกข์ ทรมาน หลาย ประการ จาก พวกผู้ใหญ่
และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์
จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะ
ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ ๒๒ ฝ่ายเปโตร
เอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า
“พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกล
จากพระองค์เถิด อย่าให้ เป็น อย่าง นั้น แก่

พระองค์เลย” ๒๓ พระองค์จึงหันพระพักตร์
ตรัสกับ เปโตรว่า “อ้ายซาตาน จงถอยไป
ข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะ
เจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตาม
ความคิดของมนุษย์” ๒๔ ขณะนั้นพระเยซู
จึง ตรัส กับ เหล่าสาวก ของพระองค์ ว่า “ถ้า
ผู้ใดใคร่ตามเรา มา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง
และรับกางเขนของตนแบกและตามเรา มา
๒๕ เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด
ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของ
ตน เพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
๒๖ เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งนี้ทั้งโลก แต่
ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้
ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลก
เอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา ๒๗ เหตุ
ว่าบุตรมนุษย์ จะเสด็จ มา ด้วยสง่าราศี แห่ง
พระบิดา และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของ
พระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จ
แก่ทุกคนตามการกระทำของตน ๒๘ เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่
ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้รสความตาย
จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน”

การจำแลงพระกายของพระคริสต์

๑๗ ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซู
ทรงพาเปโตร, ยากอบ และยอห์น
น้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูง แต่ลำพัง
๒ แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อ
หน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสง
เหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวม่วง
ดจแสงสว่าง ๓ ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็
มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้า
สนทนากับพระองค์ ๔ ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซู
ว่า “พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่
นี้ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้า
พระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี่ สำหรับ
พระองค์ หลังหนึ่ง สำหรับ โมเสส หลังหนึ่ง
สำหรับ เอลียาห์ หลังหนึ่ง” ๕ เปโตรทูล ยัง
ไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็บังเกิด มีเมฆสุกใส
มาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียง
ออกมาจาก เมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตร
ที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟัง
ท่านเถิด” ๖ ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ซบ
หน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก ๗ พระเยซูจึงเสด็จมา
ถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า “จงลุกขึ้นเถิด อย่า

กลัวเลย” ๘ เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว ๙ ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า “นิมิตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่างอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย” ๑๐ เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน” ๑๑ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม ๑๒ แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และเขาหาจริงที่ท่านไม่ แต่เขาใคร่ทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน” ๑๓ แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาเล็งถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

อัครสาวกเก้าคนขาดฤทธิ์อำนาจที่จะรักษา (มก ๙:๑๔-๒๙; ลก ๙:๓๗-๔๓)

๑๔ ครั้น พระเยซู กับ เหล่าสาวก มา ถึง ผู่งชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลง ต่อ พระองค์ และ ทูล ว่า ๑๕ “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์เวทนา มาก เพราะ เคย ตก ไฟ ตก น้ำ บ่อยๆ ๑๖ ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้” ๑๗ พระเยซูตรัสตอบว่า “โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีที่ลิ้มชิว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด” ๑๘ พระเยซูจึงตรัสสำหรับผีนั้น มันก็ออกจากเขา เด็กก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้นเอง ๑๙ ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า “เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้” ๒๐ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน้น’ มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย ๒๑ แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร”

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ (มก ๙:๓๐-๓๒; ลก ๙:๔๓-๔๕)

๒๒ ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย ๒๓ และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่” พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก

การอัศจรรย์เรื่องเงินค่าบำรุงพระวิหาร

๒๔ เมื่อ พระองค์ กับ เหล่าสาวก มา ถึง เมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า “อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ” ๒๕ เปโตรตอบว่า “เสีย” เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูทรงถามเขาไว้ แล้วตรัสว่า “ซีโมนเอ๋ย ท่านคิดเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น” ๒๖ เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “เก็บจากผู้อื่น” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าเช่นนั้นโอรสก็ไม่ต้องเสีย ๒๗ แต่เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมา ก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขาสำหรับเรา กับท่านเถิด”

พระเยซูทรงอธิบายถึงผู้เป็นใหญ่ที่สุด (มก ๙:๓๓-๓๗; ลก ๙:๔๖-๔๘)

๑๘ ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซู ทูล ว่า “ใคร เป็น ใหญ่ ที่สุด ใน อาณาจักร แห่ง สวรรค์” ๒ พระเยซู จึง ทรง เรียกเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา ๓ แล้วตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย ๔ เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กๆคนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ๕ ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา ๖ แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่ง ที่เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินไม่ก้อนใหญ่ ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า ๗ วิวติ

แก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น ^๙ ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าตัวหนึ่งดีกว่าว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งไปในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ^{๑๐} ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวดีกว่าว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก ^{๑๑} จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทูตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย (ลก ๑๕:๑-๗)

^{๑๑} เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปในนรก ^{๑๒} ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้หนึ่งจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเที่ยวหาตัวที่หายนั้นหรือ ^{๑๓} เรามอบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่มีได้หลงหายนั้น ^{๑๔} อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย

การปฏิบัติต่อพี่น้องที่ทำผิดต่อท่าน

^{๑๕} หากว่า พี่น้อง ของ ท่าน ผู้หนึ่ง ทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา ^{๑๖} แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ ^{๑๗} ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี ^{๑๘} เรามอบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลก ก็จะถูกปล่อยในสวรรค์

พระสัญญาสำหรับการอธิษฐานร่วมกัน

^{๑๙} เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้ ^{๒๐} ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆ ในนามของเรา เรา จะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น”

จงยกโทษถ้าท่านอยากได้รับการยกโทษ (มก ๑๑:๒๕; ลก ๑๗:๓-๔)

^{๒๐} ขณะ นั้น เป โตร รม่า ทูล พระองค์ ว่า “พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์ จะ กระทำ ผิด ต่อ ข้า พระองค์ เรื่อย ไป ข้า พระองค์ จะ ยก ความ ผิด ของ เขา สัก ก็ ครั้ง ถึง เจ็ด ครั้ง หรือ” ^{๒๑} พระเยซูคริสต์ตอบเขาว่า “เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดสิบ ครั้ง คุณด้วยเจ็ด ^{๒๒} เหตุฉะนั้น อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เปรียบ เหมือน กษัตริย์ องค์ หนึ่ง ทรง ประสงค์ จะ คิด บัญชี กับ ผู้รับ ใช้ ของ ท่าน ^{๒๓} เมื่อ ตั้ง ต้น ทำ การ นั้น เขา พา คน หนึ่ง ซึ่ง เป็น หนี้ หนึ่ง หมื่น ตะ ลันต์ มา ฝู่า ^{๒๔} เจ้า นาย ของ เขา จึง สั่ง ให้ ขาย ตัว กับ ทัง ทรัพย์ และ ลูก และ บรรดา สิ่ง ของ ที่ เขา มี อยู่ ณ นั้น เอา มา ใช้ หนี้ เพราะ เขา ไม่มี เงิน จะ ใช้ หนี้ ^{๒๕} ผู้รับ ใช้ ลูก หนี้ นั้น จึง กราบ ลง นมัสการ ท่าน ว่า ‘ข้า แต่ ท่าน ขอ โปรด อด ทน ต่อ ข้า พเจ้า เกิด แล้ว ข้า พเจ้า จะ ใช้ หนี้ ทั้ง สิ้น’ ^{๒๖} เจ้า นาย ของ ผู้รับ ใช้ ผู้ นั้น มี พระ ทัย เมตตา โปรด ยก หนี้ ปล่อย ตัว เขา ไป ^{๒๗} แต่ ผู้รับ ใช้ ผู้ นั้น ออก ไป พบ คน หนึ่ง เป็น เพื่อน ผู้รับ ใช้ ด้วย กัน ซึ่งเป็น หนี้ เขา อยู่ หนึ่ง ร้อย เดนา ริอัน จึง จับ คน นั้น บีบ คอ ว่า ‘จง ใช้ หนี้ ให้ ข้า’ ^{๒๘} เพื่อน ผู้รับ ใช้ ผู้ นั้น ได้ กราบ ลง แพบ ทำ อ้อน วอน ว่า ‘ขอ โปรด อด ทน ต่อ ข้า พเจ้า เกิด แล้ว ข้า พเจ้า จะ ใช้ หนี้ ทั้ง สิ้น’ ^{๒๙} แต่ เขา ไม่ ยอม จึง นำ ผู้รับ ใช้ ลูก หนี้ นั้น ไป ขัง คุก ไว้ จน กว่า จะ ใช้ เงิน นั้น ^{๓๐} ฝ่าย พวก เพื่อน ผู้รับ ใช้ เมื่อ เห็น เหตุ การณ์ เช่น นั้น ก็ พา กัน สลด ใจ ยิ่ง นึก จึง นำ เหตุ การณ์ ทั้ง ปวง ไป กราบ ทูล เจ้า นาย ของ พวก ตน ^{๓๑} แล้ว เจ้า นาย ของ เขา จึง ทรง เรียก ผู้รับ ใช้ นั้น มา สั่ง ว่า ‘โอ เจ้า ผู้รับ ใช้ ชั่ว เรา ได้ โปรด ยก หนี้ ให้ เจ้า หหมด เพราะ เจ้า ได้ อ้อน วอน เรา ^{๓๒} เจ้า ควร จะ เมตตา เพื่อน ผู้รับ ใช้ ด้วย กัน เหมือน เรา ได้ เมตตา เจ้า มี ใช่ หรือ’ ^{๓๓} แล้ว เจ้า นาย ของ เขา ก็ กริ้ว จึง มอบ ผู้ นั้น ไว้ แก่ เจ้า หน้าที่ ให้ ทรมาน

จนกว่าจะใช้หนี้หมด ^{๓๕}พระบิดาของเรา ผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง”

พระเยซูทรงเสด็จจากแคว้น กาลิลีเข้าสู่แคว้นยูเดีย

๑๙ ^๑ต่อ มา เมื่อ พระ เยชู ตรัส ถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียพักแรมที่นาซารéth ในเมือง ^๒ผู้ซึ่งนั้นอันมากได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาให้หายที่นั่น

พระเยซูทรงชี้แจงถึงเรื่องการหย่าร้าง (มธ ๕:๓๑-๓๒; มก ๑๐:๑-๑๒; ลก ๑๖:๑๘)

^๓พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดๆก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระ ราชบัญญัติหรือไม่” ^๔พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม ‘ได้ ทรงสร้าง พวกเขาให้เป็น ชาย และหญิง’ ^๕และตรัสว่า ‘เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ ^๖เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย” ^๗เขาจึงทูลถาม พระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้” ^๘พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น ^๙ฝ่ายเรบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่นแล้วไม่มีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้ว นั้น มา เป็น ภรรยา ก็ผิดประเวณีด้วย” ^{๑๐}พวกสาวกของพระองค์ทูล พระองค์ว่า “ถ้ากรณีของฝ่ายชายต้องเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของเขา การสมรสก็ไม่ดีเลย” ^{๑๑}พระองค์ทรงตอบเขาว่า “มิใช่ทุกคนจะรับประพฤติดังตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประพฤติดี ^{๑๒}ด้วยว่าผู้ที่เป็นชนที่ตั้งแต่

กำเนิดจากครรภ์มารดาก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นชนที่ก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นชนที่ เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด”

พระเยซูทรงอวยพระพรแก่เด็ก ๆ (มก ๑๐:๑๓-๑๖; ลก ๑๘:๑๕-๑๗)

^{๑๓}ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อให้ พระองค์ ทรง วาง พระหัตถ์ และ อธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้ ^{๑๔}ฝ่าย พระเยซูตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่ง สวรรค์ ย่อม เป็น ของ คน เช่น เด็ก เหล่า นั้น” ^{๑๕}เมื่อพระองค์ ทรง วาง พระหัตถ์ บน เด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั่น

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มก ๑๐:๑๗-๓๐; ลก ๑๐:๒๕-๓๐)

^{๑๖}ดูเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ ผู้ ประเสริฐ ข้าพเจ้า จะ ต้อง ทำ ดี ประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์” ^{๑๗}พระองค์ ตรัสตอบเขาว่า “ท่านเรียกเราว่า ประเสริฐ ทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์ เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้า ในชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้” ^{๑๘}คน นั้น ทูลถาม พระองค์ว่า “คือ พระบัญญัติข้อใดบ้าง” พระเยซูตรัสว่า “อย่ากระทำการ ฆาตกรรม อย่าล่วงประเวณี ผัวเมียเขา อย่า ลัก ทรัพย์ อย่า เป็น พยาน เท็จ ^{๑๙}จง ให้ เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อน บ้านเหมือนรักตนเอง” ^{๒๐}คนหนุ่ม นั้น ทูล พระองค์ว่า “ข้อเหล่านี้ ข้าพเจ้า ได้ถือรักษา ไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้า ยัง ขาด อะไร อีก บ้าง” ^{๒๑}พระ เยชู ตรัส แก่ เขาว่า “ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ ทำจนครบ ถ้วน จง ไป ขาย บรรดาสิ่งของซึ่ง ท่าน มี อยู่ แจกจ่าย ให้ คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์ สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา” ^{๒๒}เมื่อ คนหนุ่ม ได้ยิน ถ้อยคำนั้น เขาก็ ออก ไป เป็น ทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก ^{๒๓}พระ เยชู ตรัส กับ เหล่าสาวก ของ พระองค์ ว่า “เราบอกความจริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก ^{๒๔}เรบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอูฐจะลอด รูเข็ม ก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักร ของพระเจ้า” ^{๒๕}เมื่อพวกสาวกของพระองค์

ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้” ^{๒๖} พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกสาวกและตรัสกับเขาว่า “ฝ่ายมนุษย์ยอมเป็นไปไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง”

**บรรดาอัครสาวกจะพิพากษา
อิสราเอลสิบสองตระกูล**

^{๒๗} แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง” ^{๒๘} พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้ นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล ^{๒๙} ทุกคนที่ได้สละบ้านหรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือบุตรหรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก ^{๓๐} แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”

คำอุปมาเกี่ยวกับคนงานในสวนองุ่น

๒๐ ^๑ “ด้วยว่า อาณาจักร แห่ง สวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ออกไปจ้างคนทำงานในสวนองุ่นของตนแต่เวลาเช้าตรู่ ^๒ ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนาวันแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวนองุ่นของเขา ^๓ พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆ กลางตลาด “จึงพูดกับเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร’ แล้วเขาก็พากันไป ^๔ พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน ^๕ ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆ จึงพูดกับเขาว่า ‘พวกท่านยืนอยู่ที่นี้เปล่าๆ ตลอดวันทำไม’ ^๖ พวกเขาตอบเจ้าของบ้านว่า ‘เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า’ เจ้าของบ้านบอกพวกเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด และท่านจะได้รับการค่าจ้างตามสมควร’ ^๗ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของ

สวนองุ่นจึงสั่งเจ้าพนักงานว่า ‘จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก’ ^๘ คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาวัน ^๙ ส่วนคนที่มาที่แรกนึกว่าเขาคงจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาวันเหมือนกัน ^{๑๐} เมื่อเขาได้รับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน ^{๑๑} ว่า ‘พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากับพวกเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน’ ^{๑๒} ฝ่ายเจ้าของบ้านก็ตอบแก่คนหนึ่งในพวกนั้นว่า ‘สหายเอ๋ย เรามีได้โกงท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเราแล้ว วันละหนึ่งเดนาวันมิใช่หรือ ^{๑๓} รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากับกับท่าน ^{๑๔} เราปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เป็นการของเราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือ ทำไมท่านอิจฉาตัวร้อนเมื่อเห็นเราใจดี’ ^{๑๕} อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย”

**พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการ
ทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์และการ
ฟื้นคืนพระชนม์ (มธ ๒๖:๓๔-๔๒;
๑๖:๒๑-๒๘; ๑๗:๒๒-๒๓; มก
๑๐:๓๒-๓๔; ลก ๑๘:๓๑-๓๔)**

^{๑๗} เมื่อ พระเยซู จะเสด็จ ขึ้น ไป ยัง กรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ล่าพั้ง และตรัสกับเขาว่า ^{๑๘} “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะ ถูก ทรยศให้อยู่กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย ^{๑๙} และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยหมิ่นด่า และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่”

**มารดาคนหนึ่งทูลขอความยิ่งใหญ่ให้แก่
บุตรชายของนาง (มก ๑๐:๓๕-๔๕)**

^{๒๐} ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ นมัสการทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์ ^{๒๑} พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า “ท่านปรารถนาอะไร”

นางทูลพระองค์ว่า “ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนหนึ่งในราชอาณาจักรของพระองค์ เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง” ^{๒๒} แต่พระเยซูตรัสตอบว่า “ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้ายิ่งเราจะตั้งมัน ท่านจะรับได้หรือ” ^{๒๓} เขาทูลพระองค์ว่า “พวกข้าพระองค์ทำได้” ^{๒๓} พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านจะตั้งจากถ้วยของเรา และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรา นั้นไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็จะให้แก่ผู้นั้น” ^{๒๔} เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาก็มีความขุ่นเคืองที่น้องสองคนนั้น ^{๒๕} พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า “ท่านทั้งหลายรู้ว่า ผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าของเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ ^{๒๖} แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย ^{๒๗} ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน ^{๒๘} อย่างที่บุตรมนุษย์มีได้มาเพื่อรับ การปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก”

ชายตาบอดสองคนมองเห็นได้อีก (มก ๑๐:๔๖-๕๒; ลก ๑๘:๓๕-๔๓)

^{๒๙} เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ผู้คนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป ^{๓๐} และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาได้ยินว่า พระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า “โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด” ^{๓๑} ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้นั่งเสีย แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า “โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด” ^{๓๒} พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขามา และตรัสว่า “ท่านทั้งสองใครจะให้เราทำอะไรเพื่อท่าน” ^{๓๓} พวกเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์มองเห็น” ^{๓๔} พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยชนะ (ศคย ๙:๙; มก ๑๑:๑-๑๐; ลก ๑๙:๒๙-๓๘; ยน ๑๒:๑๒-๑๔)

๒๑

กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธพายีเชิงภูเขามะกอกเทศ แล้ว พระเยซูทรงใช้สาวกสองคน ^๒ ตรัสสั่งเขาว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ที่นั่นท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแกะ駒มาให้เรา” ^๓ ถ้ามีผู้ใดว่าจะอะไรแก่ท่านท่านจงว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์’ แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที” ^๔ เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์สำเร็จ ซึ่งว่า “จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอโดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงแม่ลา กับลูกของมัน” ^๕ สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้ ^๖ จึงจูงแม่ลา กับลูกของมันมา และเอาเสื่อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลา ^๗ ผู้คนเป็นอันมากได้เอาเสื่อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตบกิ่งไม้มาตามถนน ^๘ ฝ่ายผู้คนที่เดินไปข้างหน้ากับผู้ที่ตามมาข้างหลังก็พร้อมกันโห่ร้องว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด” ^๙ ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ โฮซันนา ในที่สุด” ^{๑๐} เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า “ท่านผู้นั้นเป็นผู้ใด” ^{๑๑} ผู้คนก็ตอบว่า “นี่คือเยซูศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี”

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหารเป็นครั้งที่สอง (มก ๑๑:๑๕-๑๘; ลก ๑๙:๔๕-๔๗)

^{๑๒} พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อ ขายในพระวิหารนั้น และคว้าโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำที่หนึ่งผู้ขายนกเขาเสีย ^{๑๓} และตรัสกับเขาว่า “มีพระวจนะเขียนไว้ว่า ‘นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน’ แต่เจ้าทั้งหลายกระทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’” ^{๑๔} คนตาบอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย ^{๑๕} แต่เมื่อพวกบุโรหิตใหญ่

กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้องในพระวิหารว่า “โฮชนาแก่ราชโอรสของดาวิด” เขาทั้งหลายก็พากันแค้นเคือง ^{๑๖} และจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า ‘จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดุนนม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้’” ^{๑๗} พระองค์ได้ทรงละจากเขาและเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

มะเดื่อถูกสาปก็เหี่ยวแห้งไป (มก ๑๑:๑๒-๑๔, ๒๐-๒๔)

^{๑๘} ครั้น เวลา เช้า ขณะ ที่ พระองค์ เสด็จ กลับ ไป ยัง กรุง อีก พระองค์ ก็ ทรง ทิว พระกระยาหาร ^{๑๙} และ เมื่อ พระองค์ ทรง ทอดพระเนตรเห็น ต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ ก็ ทรง ดำเนิน เข้าไป ใกล้ เห็น ต้นมะเดื่อ นั้น ไม่มี ผล มี แต่ ใบ เท่านั้น จึง ตรัสกับ ต้น มะเดื่อ นั้น ว่า “เจ้า จง ออ ย่า มี ผล อีก ต่อ ไป” ทันใดนั้น ต้นมะเดื่อ ก็ เหี่ยวแห้ง ไป ^{๒๐} ครั้น เหล่า สาว ก ได้ เห็น ก็ ประหลาดใจ แล้ว ว่า “เป็นอย่างไรหนอ ต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด” ^{๒๑} ฝ่าย พระ เยซู ตรัส ตอบ เขา ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อและมีใจสงสัย ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงถอยไปลงทะเล’ ก็ จะ สำเร็จ ได้ ^{๒๒} สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะ ได้”

พระเยซูกับสิทธิอำนาจของพระองค์ (มก ๑๑:๒๗-๓๓; ลก ๒๐:๑-๘)

^{๒๓} เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลาที่ทรงสั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า “ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน” ^{๒๔} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด ^{๒๕} คือ บัพติศมาของยอห์นนั้น มาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์” เขาได้ปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อ

ยอห์นเล่า’” ^{๒๖} แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ เราก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์” ^{๒๗} เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า “พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

คำอุปมาเกี่ยวกับบุตรชายสองคน

^{๒๘} แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า ‘ลูกเอ๋ย วันนีจงไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด’ ^{๒๙} บุตรคนนั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ไป’ แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ ^{๓๐} บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไปขอรับ’ แต่ไม่ไป ^{๓๑} บุตรสองคนนั้นคนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาเล่า” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “คือบุตรคนแรก” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก็เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย ^{๓๒} ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่านด้วย ทางแห่งความชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มีใจกลับใจเชื่อยอห์น

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้เช่าสวนที่ไม่ซื่อสัตย์ (อสย ๕:๑-๗; มก ๑๒:๑-๙; ลก ๒๐:๙-๑๙)

^{๓๓} จง ฟัง คำอุปมา อีก เรื่อง หนึ่ง ว่า ยัง มี เจ้าของบ้านผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่ออย่างงั้นในสวน และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล ^{๓๔} ครั้นฤดูเก็บผลองุ่นใกล้เข้ามา เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวนเพื่อจะรับผลองุ่น ^{๓๕} และ คนเช่าสวนนั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา เขี่ยคนตีเสียคนหนึ่งฆ่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง ^{๓๖} อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้คนอื่น ๆ ไปมากกว่าครั้งก่อน แต่พวกเช่าสวนก็ได้ทำแก่เขาอย่างนั้นอีก ^{๓๗} ครั้งสุดท้ายเขาจึงใช้บุตรชายของเขาไปหา พูดว่า ‘พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา’ ^{๓๘} แต่เมื่อบรรดาคนเช่าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของบ้านก็พูดกันว่า

‘คนนี้แหละเป็นทายาท มาเกิด ให้เราฆ่าเขา แล้วให้เราบิดมรดกของเขาเสีย’ ^{๓๙} เขาจึงพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนองุ่น แล้วฆ่าเสีย ^{๔๐} เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอะไรแก่คนเช่าสวนเหล่านั้น ^{๔๑} เขาทั้งหลาย ทูลตอบพระองค์ว่า “เขาจะทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเช่าอื่น ๆ ที่ จะแบ่งผลโดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป” ^{๔๒} พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลาย ยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า ‘ศิลา ซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสษเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นกรรมที่ศรัทธาประกาศแก่ตาเรา’” ^{๔๓} เหตุฉะนั้นเรabraอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผล สมกับอาณาจักรนั้น ^{๔๔} ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ก็ จะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง” ^{๔๕} ครั้นพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยิน คำอุปมาของ พระองค์ พวก เขาก็ หยิ่งรู้ว่า พระองค์ตรัสสิ่งถึงพวกเขา ^{๔๖} แต่เมื่อพวกเขาอยากจะจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

คำอุปมาเกี่ยวกับพิธีอภิเษก สมรส (ลก ๑๔:๑๖-๒๔)

๒๒ ^๑ พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีก ว่า ^๒ “อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เปรียบ เหมือน กษัตริย์ องค์หนึ่ง ซึ่ง ได้ จัด พิธี อภิเษก สมรส สำหรับ ราชโอรส ของ ท่าน ^๓ แล้วใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรสนั้น แต่เขาไม่มีใครจะมา ^๔ ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้อื่นไปอีก รับสั่งว่า ‘ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว, วัว และสัตว์ ขุนแล้วของเราก็ฆ่าไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด’ ^๕ แต่เขาก็เพิกเฉย และไปเสีย คนหนึ่งไปไรรานของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย ^๖ ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน ทำการอับยศต่างๆ แล้วฆ่าเสีย ^๗ แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกอง

ทหารไปปราบปรามฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองเขาเสีย ^๘ แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า ‘งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้ที่ได้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน ^๙ เหตุฉะนั้นจงออกไปตามทางหลวง พบคนมาเท่าใดก็ให้เชิญมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้’ ^{๑๐} ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไปเชิญคนที่ปวงตามทางหลวง แล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งดีและชั่วจนงานสมรสนั้นเต็มด้วยแขก ^{๑๑} แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส ^{๑๒} ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า ‘สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส’ ผู้นั้นก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก ^{๑๓} กษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า ‘จงมัดมือมัดเท้าคนนี้อาไปทิ้งเสียที่มิดถวยนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’ ^{๑๔} ด้วยผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย”

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเฮโรดเกี่ยวกับการเสียาภิเษก (มก ๑๒:๑๓-๑๗; ลก ๒๐:๒๐-๒๖)

^{๑๕} ขณะ นั้น พวก ฟาริสี ไป ปรีกษา กัน ว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร ^{๑๖} พวกเขาจึงใช้พวกสาวกของตนกับพวกเขาโรดให้ไปทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด ^{๑๗} เหตุฉะนั้น ขอโปรดบอกให้พวก ข้าพเจ้าทราบ ว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” ^{๑๘} แต่พระเยซูทรงล่วงรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาจึงตรัสว่า “พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม ^{๑๙} จงเอาเงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน” เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์ ^{๒๐} พระองค์ตรัสถามเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” ^{๒๑} เขาทูลพระองค์ว่า “ของซีซาร์” แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” ^{๒๒} ครั้นเขาได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

**พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกสะดูสี
เกี่ยวกับการฟื้นจากความตาย (มก**

๑๒:๑๘-๒๗; ลก ๒๐:๒๗-๓๕)

^{๒๓}ในวันนั้น มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกเขาเป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ ^{๒๔}“อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า ‘ถ้าผู้ใดตาย ยังไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้’ ^{๒๕}ในพวกเรา มีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตาย เมื่อยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย ^{๒๖}ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด ^{๒๗}ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย ^{๒๘}เหตุฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว” ^{๒๙}พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือกฎคดีของพระเจ้า ^{๓๐}ด้วยว่าเมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยาอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์ ^{๓๑}แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นนั้น ท่านทั้งหลาย ยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า ^{๓๒}‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น” ^{๓๓}ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด (มก

๑๒:๒๘-๓๔; ลก ๑๐:๒๕-๒๘)

^{๓๔}แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอันอยู่ จึงประชุมกัน ^{๓๕}มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองพระองค์ โดยถามพระองค์ว่า ^{๓๖}“อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด” ^{๓๗}พระเยซูทรงตอบเขาว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า” ^{๓๘}นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้น และข้อใหญ่ ^{๓๙}ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’

^{๔๐}พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้”

คำถามเกี่ยวกับบุตรของดาวิด (มก

๑๒:๓๕-๓๗; ลก ๒๐:๔๑-๔๔)

^{๔๑}เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกันอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงถามพวกเขา ^{๔๒}“พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด” เขาตอบพระองค์ว่า “เป็นบุตรของดาวิด” ^{๔๓}พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า ^{๔๔}‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ ^{๔๕}ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้” ^{๔๖}ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป

**พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีหลงตัว
เองว่าเป็นคนชอบธรรม (มก**

๑๒:๓๘-๔๐; ลก ๒๐:๔๕-๔๗)

๒๓ ^๑ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ ^๒ว่า “พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีหนึ่งบนที่หนึ่งของโมเสส ^๓เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือประพฤติตาม เว้นแต่การกระทำของเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่ ^๔ด้วยเขาเอาภาระหนักและแบกยอกวางบนบ่ามนุษย์ส่วนเขาเอง แม้แต่นิวเดียวก็ไม่จับต้องเลย ^๕การกระทำของเขาทุกอย่างเป็นการรอดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้กฎพระบัญญัติอย่างใหญ่ สวมเสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว ^๖เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา ^๗กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า ‘รับบี รับบี’ ^๘ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า ‘รับบี’ ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด ^๙และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์ ^{๑๐}อย่าให้ผู้ใดเรียกท่าน

ว่า ‘นาย’ ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียว คือพระคริสต์ ^{๑๑}ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย ^{๑๒}ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับยกย่องขึ้น

วิบัติแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี
(มก ๑๒:๓๘-๔๐; ลก ๒๐:๔๗)

^{๑๓}วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าชื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้ ^{๑๔}วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าชื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าริบเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสียยียาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น ^{๑๕}วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าชื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวเข้าจารีต เมื่อได้แล้วเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า ^{๑๖}วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้ากล่าวว่ ‘ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้าง ทองคำ ของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำปฏิญาณ’ ^{๑๗}คนโง่เขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารซึ่ง กระทำให้ ทองคำนั้น ศักดิ์สิทธิ์ ^{๑๘}และว่า ‘ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้าง เครื่องตั้ง ถวายบน แท่นบูชา นั้น ผู้นั้นต้องกระทำตามคำปฏิญาณ’ ^{๑๙}คนโง่เขลาตาบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้ง ถวายหรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้น ศักดิ์สิทธิ์ ^{๒๐}เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา ก็ปฏิญาณอ้าง แท่นบูชา และสิ่งสารพัด ซึ่ง อยู่บน แท่นบูชา นั้น ^{๒๑}ผู้ใดจะปฏิญาณอ้าง พระวิหาร ก็ปฏิญาณอ้าง พระวิหาร และ อ้าง พระองค์ ผู้ทรง สถิต ใน พระวิหารนั้น ^{๒๒}ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณอ้าง พระที่นั่ง ของ พระเจ้า และ อ้าง พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น ^{๒๓}วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าชื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายนับชั่งหนึ่งของสระแห่ ยีหร่าและขมิ้น ส่วนข้อสำคัญ

แห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตา และความ เชื่อมั่น ได้ละเว้น เสีย สิ่งเหล่านี้ พวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย ^{๒๔}คนนำทางตาบอด เจ้าร้องลูกนำออก แต่กลับตัวอุฐเข้าไป ^{๒๕}วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าชื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดขำระถ้วยข้ามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยข้าม นั้น เต็ม ด้วย โจรกรรม และ การมัวเมากิเลส ^{๒๖}พวกฟาริสีตาบอด จงขำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยข้ามเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย ^{๒๗}วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าชื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างใน เต็ม ไปด้วย กระดูกคนตาย และ การโสโครกสารพัด ^{๒๘}เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายใน เต็ม ไปด้วย ความหน้าชื่อใจคดและความชั่วช้า ^{๒๙}วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าชื่อใจคด เพราะว่าพวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสนาพยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพ ของผู้ชอบธรรม ให้งดงาม ^{๓๐}แล้วกล่าวว่า ‘ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะมีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของ พวก ศาสดา พยากรณ์ ให้ ตก ก็ หามิได้’ ^{๓๑}อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสนาพยากรณ์เหล่านั้น ^{๓๒}เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้ กระทำนั้น ให้ครบ ถ้วนเถิด ^{๓๓}เจ้าพวกกู เจ้าซาตังร้าย เจ้าจะพ้นการลงโทษในนรกอย่างไรได้ ^{๓๔}เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราใช้พวกศาสนาพยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ต่างๆไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่ทางเขนบ้าง เขียนตีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ข่มเหงไล่่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง ^{๓๕}ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรม ซึ่ง ตกที่ แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาแบลผู้ชอบธรรม จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายบารักยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา นั้น ย่อม ตก บน พวกเจ้า ทั้งหลาย ^{๓๖}เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้

พระเยซูทรงผิดหวังต่อกรุง เยรูซาเล็ม (ลก ๑๓:๓๔-๓๕)

^{๓๗}โอ เยรูซาเล็มฯ ที่ได้ฆ่าบรรดาทูตทูตพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใครจะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ ^{๓๘}ดูเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ ^{๓๙}ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่ ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’”

การพยากรณ์ถึงการทำลายพระวิหาร (มก ๑๓:๑-๑๓; ลก ๒๑:๕-๑๙)

๒๔ ^๑ฝ่าย พระ เยซู ทรง ออก จาก พระวิหาร แล้ว พวกสาวก ของ พระองค์ มา ชี้ ตึก ทิ้ง หลาย ของ พระวิหาร ให้ พระองค์ ทอด พระเนตร ^๒พระ เยซู จึง ตรัส กับ เขา ว่า “สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ตึกลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้” ^๓เมื่อ พระองค์ ประทับ บน ภูเขา มะกอก เทศ พวกสาวก มา เฝ้า พระองค์ ส่วน ตัว กราบ ทูล ว่า “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่ เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไร เป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และ วาระสุดท้ายของโลกนี้” ^๔พระ เยซู ตรัส ตอบ เขา ว่า “ระวัง ให้ ดี อย่า ให้ ผู้ใด ล่อ ลวง ท่าน ให้ หลง ^๕ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่าง อ่าง นาม ของ เรา กล่าว ว่า ‘เรา เป็น พระคริสต’ เขา จะ ล่อ ลวง คน เป็น อัน มาก ให้ หลง ไป ^๖ท่าน ทั้ง หลาย จะ ได้ ยิน ถึง เรื่อง สงคราม และ ข่าว ลือ เรื่อง สงคราม คอย ระวัง อยู่ ตื่น ตระหนก เลย ด้วย ว่า บรรดา สิ่ง เหล่า นี้ จำ ต้อง บัง เกิด ขึ้น แต่ ที่ สุด ปลาย ยัง ไม่ มา ถึง ^๗เพราะ ประชาชาติ จะ ลุก ขึ้น ต่อ สู้ ประชาชาติ ราชอาณาจักร ต่อ สู้ ราชอาณาจักร ทั้ง จะ เกิด กัน ดารอาหาว และ โรคระบาด อย่าง ร้ายแรง และ แผ่นดินไหว ใน ที่ ต่างๆ ^๘เหตุการณ์ ทั้ง ปวง นี้ เป็น ชั้น แรก แห่ง ความ ทุกข์ ลำบาก ^๙ใน เวลานั้น เขา จะ มอบ ท่าน ทั้ง หลาย ไว้ ให้ ทน ทุกข์ ลำบาก และ จะ ฆ่า ท่าน เสีย และ ประชาชาติ ต่างๆ จะ เกิด ลุก ดั่ง กัน เป็น อัน มาก จะ ถด ถอย ไป และ ทรยศ กัน และ กัน ทั้ง จะ เกิด ลุก ดั่ง กัน และ กัน ^{๑๐}จะมี ผู้ พยากรณ์ ให้ จ หลาย คน เกิด ขึ้น และ ล่อ ลวง คน เป็น อัน มาก ให้ หลง ไป ^{๑๑}ความรัก ของ คน เป็น อัน มาก จะ เยือก เย็น ลง เพราะ ความ ชั่วช้า จะ แผ่ ขยาย ออก ไป ^{๑๒}แต่ ผู้ ที่ ทน ได้ จน ถึง ที่ สุด ผู้ นั้น จะ รอด ^{๑๓}ข่าว ประเสริฐ เรื่อง อาณาจักร นี้ จะ ประกาศ ไป ทั่ว โลก ให้ เป็น คำ พยาน แก่ บรรดา ประชาชาติ แล้ว ที่ สุด ปลาย จะ มา ถึง

เป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน ^{๑๐}จะมีผู้พยากรณ์ให้จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป ^{๑๑}ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป ^{๑๒}แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด ^{๑๓}ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง

ความทุกข์เวทนาใหญ่ ยิ่ง (มก ๑๓:๑๔-๒๓)

^{๑๔}เหตุฉะนั้น เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย เห็น สิ่ง ที่ น่า สะอิดสะเอียน ซึ่ง กระทำ ให้ เกิด การ รกร้าง ว่าง เป็ ล่า ที่ ดาเนี่ยล ศาสตรา พยากรณ์ ได้ กล่าว ถึง นั้น ตั้ง อยู่ ใน สถาน บริสุทธิ” (ผู้ใดก็ตาม ที่ได้ อ่าน ก็ ให้ ผู้ นั้น เข้าใจ เอา เถิด) ^{๑๖}“เวลา นั้น ให้ ผู้ ที่ อยู่ ใน แคว้น ยูเดีย หนี ไป ยัง ภู เขา ทิ้ง หลาย ^{๑๗}ผู้ ที่ อยู่ บน ดาด ฟ้า หลัง คาบ้าน อย่า ให้ ลง มา เก็บ ข้าว ของ ไตๆ ออก จาก บ้าน ของ ตน ^{๑๘}ผู้ ที่ อยู่ ตาม ทุ่ง นา อย่า ให้ กู้ ลับ ไป เอา เสื้อ ผ้า ของ ตน ^{๑๙}แต่ ใน วัน เหล่า นั้น วิบัติ จะ เกิด ขึ้น แก่ หญิง ที่ มี ครรภ์ หรือ หญิง ที่ มี ลูก อ่อน กิน นม อยู่ ^{๒๐}จง อธิษฐาน ขอ เพื่อ การ ที่ ท่าน ต้อง หนี นั้น จะ ไม่ ตก ใน ถาด หวนว หรือ ใน วัน สะบาโต ^{๒๑}ด้วย ว่า ใน คราว นั้น จะ เกิด ความ ทุกข์ ลำบาก ใหญ่ ยิ่ง อย่าง ที่ ไม่ เคย มี ตั้ง แต่ เริ่ม โลก มา จนถึง เวลา นี้ และ จะ ไม่ มี ต่อ ไป อีก เลย ^{๒๒}และ ถ้า มี ได้ ทรง ให้ วัน เหล่า นั้น ย่น สั้น เข้า จะ ไม่มี หนี อหนึ่ง ไตๆ รอด ได้ เลย แต่ เพราะ ทรง เห็น แก่ ผู้ ที่ เลือ กสรร ไว้ จึง ทรง ให้ วัน เหล่า นั้น ย่น สั้น เข้า ^{๒๓}ใน เวลา นั้น ถ้า ผู้ ไต จะ บอก พวก ท่าน ว่า ‘ดู เถิด พระคริสต อยู่ ที่ นี้’ หรือ ‘อยู่ ที่ โนน’ อย่า ได้ เชื่อ เลย ^{๒๔}ด้วยว่าจะ มี พระ คริสต์ เทียม เท็จ และ ผู้ พยากรณ์ เทียม เท็จ เกิด ขึ้น หลาย คน และ จะ ทำ หมาย สำคัญ อัน ใหญ่ และ การ มหัศจรรย์ ถ้า เป็น ไป ได้ จะ ล่อ ลวง แม้ ผู้ ที่ ทรง เลือ กสรร ให้ หลง ^{๒๕}ดู เถิด เรา ได้ บอก ท่าน ทั้ง หลาย ไว้ ก่อน แล้ว ^{๒๖}เหตุ ฉะนั้น ถ้า ใคร จะ บอก ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ‘ดู เถิด ท่าน ผู้ นั้น อยู่ ใน ถิ่น ทูร กัน ดาร’ ก็ จง ย่อ ย่า ออก ไป หรือ จะ ว่า ‘ดู เถิด อยู่ ที่ หอง ลับ’ ก็ จง ย่อ ย่า เชื้อ

พวกท่านเพราะนามของเรา ^{๑๐}คราวนั้นคน

**บุตรมนุษย์จะเสด็จกลับมา
พร้อมด้วยสง่าราศี (มก**

๑๓:๒๔-๒๗; ลก ๒๑:๒๕-๓๖)

^{๒๗}ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกฉันใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉันนั้น ^{๒๘}ด้วยว่าซากศพอยู่ที่ไหน ฝูง นก อินทรี ก็ จะ ตอม กิน อยู่ที่ นั้น ^{๒๙}แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมีดูไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือน สะท้าน ไป’ ^{๓๐}เมื่อ นั้น หมายถึงสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า ‘มนุษย์ ทุก ตระกูล ทั่วโลก จะ ไร้ ทุกข์’ แล้วเขาจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า’ พร้อมด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก ^{๓๑}พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังกังวาน ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้ว จาก ลม ทั้ง สี่ ทิศ นั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น

**จากความทุกข์เวทนาถึงการ
เสวยสุขพื้นปฐพีของพระองค์ (มก**

๑๓:๒๘-๒๙; ลก ๒๑:๒๙-๓๑)

^{๓๒}บัดนี้ จง เรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อเมื่อถึงก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว ^{๓๓}เช่นนั้นแหละเมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประตูแล้ว ^{๓๔}เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ลวงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ ^{๓๕}ฟ้าและดินจะล่องไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย

**จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมาอย่างไม่
คาดหมายของพระคริสต์ (มก**

๑๓:๓๒-๓๗; ลก ๒๑:๓๔-๓๖)

^{๓๖}แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว ^{๓๗}ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร เมื่อ บุตร มนุษย์ เสด็จ มา ก็ จะ เป็น อย่าง นั้น ด้วย ^{๓๘}เพราะ ว่า เมื่อ ก่อน วัน นำ ท่วม นั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวัน

ที่โนอาห์เข้าในนาวา ^{๓๙}และน้ำท่วมได้มากวาดเอาพวกเขาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวฉันใด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นฉันนั้นด้วย ^{๔๐}เมื่อนั้นสองคนจะอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง ^{๔๑}หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง ^{๔๒}เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาใด ^{๔๓}จงจำไว้ว่าอย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านลวงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามใด เขาก็จะเฝ้าระวัง และไม่ยอมให้ทะเลงเรือของเขาได้ ^{๔๔}เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อ

^{๔๕}ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา ^{๔๖}เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่ อย่าง นั้น ผู้รับ ใช้ ผู้ นั้น ก็ จะ เป็น สุข ^{๔๗}เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของ ท่าน ทุก อย่าง ^{๔๘}แต่ถ้าผู้รับ ใช้ ชั่ว นั้น จะ คิด ใน ใจ ว่า ‘นาย ของ ข้า คง มา ช้า’ ^{๔๙}แล้วจะตั้งต้นโบายตีเพื่อนผู้รับใช้และกินดื่มมอยู่กับพวกขี้เมา ^{๕๐}นาย ของ ผู้รับ ใช้ ผู้ นั้น จะ มา ใน วัน ที่ เขา ไม่ คิด ใน โมง ที่ เขา ไม่ รู้ ^{๕๑}และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปเข้าส่วนกับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั้นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

คำอุปมาเกี่ยวกับสาวพรหมจารีสิบคน

๒๕ ^๑“เมื่อ ถึง วัน นั้น อาณาจักร แห่ง พรหมจารีสิบคน ถือ ตะเกียง ของ ตน ออก ไป รับเจ้าบ่าว ^๒ในพวกเธอเป็นคนที่มิปัญญา ห้าคน และเป็นคนโง่ห้าคน ^๓พวกที่โง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาไฟได้อোন้ำมันไปด้วยไม่ ^๔แต่คนที่มิปัญญา นั้น ได้เอาน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตนด้วย ^๕เมื่อเจ้าบ่าว ยัง ช้า อยู่ พวก เธอ ทุก คน ก็ พากัน ง่วงเหงาและหลับไป ^๖ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด’ ^๗บรรดาหญิงพรหมจารี เหล่า นั้น ก็ ลุก ขึ้น ตกแต่ง ตะเกียง ของ ตน ^๘พวกที่โง่นั้นก็พุกกับพวกที่มีปัญญาว่า ‘ขอ

แบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่’^๙ พวกที่มีปัญญาจึงตอบว่า ‘ทำอย่างไรหนนไม่ได้อะไร เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไปหาคนขายซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า’^{๑๐} เมื่อพวกเขาเอากำลังไปซื้อน้ำมันเจ้าบ่าวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสสนแล้ว ประตูก็ปิด ^{๑๑} ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาร้องว่า ‘ท่านเจ้าข้า ขอบเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย’ ^{๑๒} ฝ่ายท่านตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน’ ^{๑๓} เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินตะลันต์

^{๑๔} อาณาจักรแห่งสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้ ^{๑๕} คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ออกเดินทางทันที ^{๑๖} คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์ ^{๑๗} คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็ได้กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน ^{๑๘} แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้ ^{๑๙} ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมาคิดบัญชีกับผู้รับใช้เหล่านั้น ^{๒๐} คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีกห้าตะลันต์มาชี้แจงว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูก่อน ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์’ ^{๒๑} นายจึงตอบเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’ ^{๒๒} คนที่ได้รับสองตะลันต์มาชี้แจงด้วยว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูก่อน ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์’ ^{๒๓} นายจึงตอบเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’ ^{๒๔} ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาชี้แจงว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้สึกท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกียจคร้านที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้ไปขาย ^{๒๕} ข้าพเจ้ากลัวจึงเอา

เงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูก่อน นี่แหละเงินของท่าน’ ^{๒๖} นายจึงตอบเขาว่า ‘เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้ว่าเราเฝ้าที่เรามีได้ไปขาย ^{๒๗} เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเราจะได้รับเงินของเราทั้งดอกเบี้ยด้วย ^{๒๘} เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิได้มี ^{๒๙} ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนมิเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็จะต้องเอาไปจากเขา ^{๓๐} จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มีดีภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’

การพิพากษาบรรดาชนชาติต่างๆ

^{๓๑} เมื่อบุตรมนุษย์ จะเสด็จมา ในสง่าราศีของพระองค์ พร้อม กับ เหล่า ทูต สวรรค์ อันบริสุทธิ์ทั้งปวง เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ ^{๓๒} บรรดาประชาชาติต่างๆ จะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์ พระองค์ และ พระองค์ จะ ทรง แยกมนุษย์ทั้งหลายโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะ แยกแกะออกจากแพะ ^{๓๓} และพระองค์ จะ ทรง จัด ผูก แกะ ให้ อยู่ เบื้อง ขวา พระหัตถ์ ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย ^{๓๔} ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก ^{๓๕} เพราะว่าเมื่อเราหัวหน้าทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากะพายนำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้าท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้ ^{๓๖} เราเปลือยกายท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเราห่ม เมื่อเราเจ็บป่วยท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุกท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา’ ^{๓๗} เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดมาถวายแต่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระพายนำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร ^{๓๘} ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้

สวมฉลอง พระองค์ให้ แต่เมื่อไร ^{๓๙}ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประจักษ์หรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร ^{๔๐}แล้ว พระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเรา เราไปถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย’ ^{๔๑}แล้ว พระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า ‘ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น ^{๔๒}เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็มิได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มิได้ให้เราดื่ม ^{๔๓}เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็มิได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็มิได้ให้เสื้อผ้าเราห่ม เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในคุก ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา’ ^{๔๔}เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์ด้วยว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประจักษ์ หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร’ ^{๔๕}เมื่อ นั้น พระองค์จะตรัสตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่ง ท่าน มิได้ กระทำ แก่ ผู้ ต่ำ ต้อย ที่ สุด สัก คน หนึ่ง ใน พวก นี้ ก็ เหมือน ท่าน มิ ได้ กระทำ แก่ เรา’ ^{๔๖} และ พวก เหล่า นี้ จะ ต้อง ออก ไป รั บ โทษ อยู่ เป็น นิตย์ แต่ ผู้ ชอบ ธรรม จะ เข้า สู่ ชีวิต นิรันดร์”

พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่วางแผนจะฆ่าพระเยซู (มก ๑๔:๑-๒; ลก ๒๒:๑-๒)

๒๖ ^๑ต่อ มา เมื่อ พระ เยซู ตรัส ถ้อยคำ เหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์จึง รั บ สั่ง แก่ พวก สาวก ของ พระองค์ ว่า ^๒“ท่าน ทั้ง หลาย รู้ อยู่ ว่า อิก สอง วัน จะ ถึง เทศกาล ปัสกา และ บุตร มนุษย์ จะ ต้อง ถูก ทรมาน ที่ ถูก ตรึง ที่ กางเขน” ^๓ ครั้น นั้น พวก ปุโรหิต ใหญ่ พวก ธรรมาจารย์ และ พวก ผู้ ใหญ่ ของ ประชาชน ได้ ประชุม กัน ที่ คฤหาสน์ ของ มหาปุโรหิต ผู้ ซึ่ง เรียก ขาน กัน ว่า คายาฟาส ^๔ปรึกษากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย ^๕แต่พวกเขาพูดว่า “ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่าเพิ่งทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดการจลาจล”

มารีย์ชาวบ้านเบธานีซีโลมพระเยซูต่อหน้าคนทั้งหลาย (มก ๑๔:๓-๙; ยน ๑๒:๑-๘)

^๖ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน ^๗ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมาก มาเฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์ ^๘พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า “เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า ^๙ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมากแล้วจะแจกให้คนจนก็ได้” ^{๑๐}เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า “กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา ^{๑๑}ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอไป ^{๑๒}ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำเพื่อการศพของเรา ^{๑๓}เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งชาวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย”

ยูดาสะทกสกลที่จะทรยศพระองค์ (มก ๑๔:๑๐-๑๑; ลก ๒๒:๓-๖)

^{๑๔}ครั้งนั้นคนหนึ่งคนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคนชื่อ ยูดาสะทสคาริโอท ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ ^{๑๕}ถามว่า “ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้อะไรข้าพเจ้า” ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เหรียญเงินแก่ยูดาสะทสสามสิบเหรียญ ^{๑๖}ตั้งแต่เวลานั้นมายูดาสะทคอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์

การจัดเตรียมเบื้องต้นสำหรับเทศกาลปัสกา (มก ๑๔:๑๒-๑๖; ลก ๒๒:๗-๑๓)

^{๑๗}ในวัน ต้น เทศกาล กิน ขนมปัง ไร้ เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ ข้า พระองค์ ทั้ง หลาย จัด เติ รย ым ปัส กา ให้ พระองค์ เสวย ที่ ไหน” ^{๑๘}พระองค์จึงตรัสว่า “จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น บอกเขาว่า ‘พระอาจารย์ว่า เวลาของเรามาถึงแล้ว เราจะถือปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา’” ^{๑๙}ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็ กระทำ ตาม ที่ พระ เยซู ทรง รั บ สั่ง แล้ว ได้ จัด เติ รย ым ปัส กา ไว้ พร้อม

อาหารมื้อแรกก่อนเทศกาลปีศาจ

(มก ๑๔:๑๗-๒๑; ลก

๒๒:๑๔-๒๓; ยน ๑๓:๒-๓๐)

๒๐ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน ^{๒๑}เมื่อรับประทานอาหารกันอยู่ พระองค์จึง ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา” ^{๒๒} ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์หนัก ต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” ^{๒๓} พระองค์ตรัสตอบว่า “ผู้ที่เอาอาหารจิมในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเรา” ^{๒๔} บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิถีที่แก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมีได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง” ^{๒๕} ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า “อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ท่านพูดเองแล้วนี่”

การตั้งพิธีศีลระลึก (มก ๑๔:๒๒-๒๕; ลก

๒๒:๑๗-๒๐; ๑ ครี ๑๑:๒๓-๒๕)

๒๖ ระหว่างอาหารมือนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า “จงรับประทานเถิด นี่เป็นกายของเรา” ^{๒๗} แล้วพระองค์จึง ทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า “จงรับประทานเถิดทุกคนเถิด ^{๒๘} ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก ^{๒๙} เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้ดื่ม นำผลแห่งเถาอุ้งนต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา”

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธ

พระองค์ (มก ๑๔:๒๖-๓๑; ลก

๒๒:๓๑-๓๔; ยน ๑๓:๓๖-๓๘)

๓๐ เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ ^{๓๑} ครั้นนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุ้งเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’” ^{๓๒} แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน”

๓๓ ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “แม้คนทั้งปวงจะสะดุ้งเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุ้งก็หาไม่ได้เลย” ^{๓๔} พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” ^{๓๕} เปโตรทูลพระองค์ว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูในสวนเกทเสมนีใกล้วัน

สิ้นพระชนม์ (มก ๑๔:๓๒-๔๒;

ลก ๒๒:๓๙-๔๖; ยน ๑๘:๑)

๓๖ แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี แล้วตรัสกับสาวกว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น” ^{๓๗} พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มสวดภาวนาและหนักพระทัยยิ่งนัก ^{๓๘} พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด”

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของ

พระเยซูในสวนเกทเสมนี (มก

๑๔:๓๕-๔๑; ลก ๒๒:๔๑-๔๔; ยป ๕:๗)

๓๙ แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน้อยหนึ่ง ก็ซบพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” ^{๔๐} พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักชั่วเวลาหนึ่ง ไม่ได้หรือ” ^{๔๑} จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง” ^{๔๒} พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า “โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามนำพระทัยของพระองค์” ^{๔๓} ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาก็ทรงพบสาวกนอนหลับอีก เพราะเขาลืมตาไม่ขึ้น ^{๔๔} พระองค์จึงทรงละพวกเขาไว้เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สาม ด้วย ถ้อยคำเช่นเดิม

อีก ^{๔๕}แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า “เดี๋ยวนี้ จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลาผ่านไปแล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาป ^{๔๖}ลุกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว”

การทรยศและการจับกุมพระเยซู
(มก ๑๔:๕๓-๕๐; ลก ๒๒:๕๗-๕๓; ยฮ ๑๘:๓-๑๑)

^{๔๗}พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากถือดาบถือไม้ตะบอง มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน ^{๔๘}ผู้ที่ จะทรยศพระองค์นั้น ได้ให้อาณัติสัญญาแก่เขาว่า “เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด” ^{๔๙}ขณะนั้น ยูดาสตรงมาหาพระเยซูทูลว่า “สวัสดี พระอาจารย์” แล้วจูบพระองค์ ^{๕๐}พระเยซูตรัสกับเขาว่า “สหายเอ๋ย มาที่นี่ทำไม” คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและคุมไป ^{๕๑}ดูเถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ยื่นมือชักดาบออก ฟันหูผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตขาด ^{๕๒}พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสียบ ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพิเนาศเพราะดาบ ^{๕๓}ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนี้พระองค์จะทรงประทานหุตสวอร์ดแก่เรากว่าสิบสองกอง ไม่ได้หรือ ^{๕๔}แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระเจ้าจะทรงให้ว่า จำจะต้องเป็นอย่างไร จะสำเร็จได้อย่างไร” ^{๕๕}ขณะนั้นพระเยซูตรัสกับหมู่ชนว่า “ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา เราได้นิ่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่” ^{๕๖}แต่เหตุการณ์ทั้งสี่ที่ได้บังเกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะสำเร็จตามพระคำภีร์ที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้” แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าคายา ฟาสและสภา (มก ๑๔:๕๓-๖๕; ยฮ ๑๘:๑๒, ๑๙-๒๔)

^{๕๗}ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไปยังคายา ฟาสมหาปุโรหิต ที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และ

พวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ ^{๕๘}แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปทางๆจนถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร ^{๕๙}พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักราพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย ^{๖๐}แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออ ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา ^{๖๑}กล่าวว่า “คนนี้ได้ว่า ‘เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน’” ^{๖๒}มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า “ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยานปรักรว่าท่านด้วยเรื่องอะไร” ^{๖๓}แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “เราสั่งให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์ บุตรของพระเจ้าหรือไม่” ^{๖๔}พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านว่าถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เรากล่าวว่าท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องต้นนั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” ^{๖๕}ขณะนั้น มหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน แล้วว่า “เขาได้พูด हमินประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยิน เขาพูด हमินประมาทแล้ว ^{๖๖}ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร” คนทั้งปวงก็ตอบว่า “เขามีความผิดถึงตาย” ^{๖๗}แล้วเขาถ่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตบพระองค์ ^{๖๘}แล้วว่า “เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เรารู้ว่าใครตบเจ้า” ^{๖๙}ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณคฤหาสน์นั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวกาลิลีด้วย” ^{๗๐}แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ที่เจ้านั้นข้าไม่รู้เรื่อง” ^{๗๑}เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ว่า “คนนี้ได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย” ^{๗๒}เปโตรจึงปฏิเสธอีก ด้วยคำปฏิญาณว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” ^{๗๓}อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าก็สื่อตัวเจ้าเอง” ^{๗๔}แล้วเปโตรก็เริ่มสทและ

สาบานว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” ในทันใดนั้น ไก่ก็ขัน ^{๙๕} เปโตรจึงระลึกถึงคำของพระเยซู ที่ตรัสแก่เขาว่า “ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้อย่างขมขื่นยิ่งนัก

สภามอบพระเยซูไว้แก่ปีลาต

๒๗ ^๑ ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย ^๒ เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทือสปีลาตเจ้าเมือง

การสำนึกผิดและความตายของยูดาส (กจ ๑:๑๖-๑๙)

^๓ เมื่อ ยูดาส ผู้ทรยศ พระองค์ เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ ^๔ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์” คนเหล่านั้นจึงว่า “การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง” ^๕ ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย ^๖ พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า “เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นคำโลहित” ^๗ เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งข้างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง ^๘ เหตุฉะนั้นทุ่งนั้นจึงเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้ ^๙ ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ ศาสตาดพยากรณ์ ซึ่งว่า ‘และพวกเขาก็รับเงินสามสิบบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาตีราคาไว้ นั้น’ คือที่คนอิสราเอลบางคนตีราคาไว้ ^{๑๐} แล้วไปซื้อทุ่งข้างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า’

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต

^{๑๑} เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองเจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระเยซูตรัสกับท่านว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี้” ^{๑๒} แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้อง กล่าวโทษพระองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด ^{๑๓} ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ซึ่งเขาได้กล่าวความปรักปรำ ท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่

ได้ยินหรือ” ^{๑๔} แต่พระองค์ก็มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัครยัยใจยิ่งนัก

พวกยิวให้ปล่อยบารับบัสและตัดสินให้พระเยซูถูกประหารชีวิต

^{๑๕} ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่ง ให้แก่หมู่ชน ตามใจชอบ ^{๑๖} คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อ บารับบัส ^{๑๗} เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า “เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บารับบัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต” ^{๑๘} เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา ^{๑๙} ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า “ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการกับความ ผันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น” ^{๒๐} ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบารับบัส และให้ประหารพระเยซูเสีย ^{๒๑} เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า “ในสองคนนี้เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า” เขาตอบว่า “บารับบัส” ^{๒๒} ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นเราจะทำอะไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต” เขาพากันร้องแก่ท่านว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” ^{๒๓} เจ้าเมืองถามว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด” แต่เขาทั้งหลายยังร้องว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” ^{๒๔} เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า “เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับธุระเอาเองเถิด” ^{๒๕} บรรดาหมู่ชนเรียนว่า “ให้โลหิตของเขาดกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด” ^{๒๖} ท่านจึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อท่านได้โดยดีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและถูกสวมมงกุฎหนาม (มก ๑๕:๑๗-๒๓)

^{๒๗} พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโตรีม แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้ ^{๒๘} และพวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้มมาสวมพระองค์ ^{๒๙} เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็น

มงกุฏ เขาก็สวมพระเศียรของพระองค์ แล้วเอาไม้ล้อให้ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ เขายะเยยพระองค์ว่า “กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ” ^{๓๐} แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้ล้อนั้นตีพระเศียรพระองค์ ^{๓๑} เมื่อพวกเขาเยะเยยพระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อนอกร แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน ^{๓๒} ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

การตรึงที่กางเขน (มก ๑๕:๒๔-๓๒; ลก ๒๓:๒๗-๔๓; ยน ๑๙:๑๖-๒๗)

^{๓๓} เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ^{๓๔} เขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่ได้เสวย ^{๓๕} ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์ มาจับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะสำเร็จ ตามพระวจนะ โดยศาสดาพยากรณ์ซึ่งว่า ‘เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน’ ^{๓๖} แล้วพวกเขา ก็ หนึ่ง ผ้าพระองค์อยู่ที่นั่น ^{๓๗} และได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ ไปติดไว้เหนือพระเศียรซึ่งอ่านว่า ‘ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว’ ^{๓๘} คราวนั้นมีโจรสองคนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์ผู้คนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง ^{๓๙} ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สันนิษฐานของเขา ^{๔๐} กล่าวว่ “เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด” ^{๔๑} พวกเขาปรูโห่ใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยะเยยพระองค์ เช่นกันว่ ^{๔๒} “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา” ^{๔๓} เขาไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิดด้วยเขาได้กล่าวว่า ‘เราเป็นพระบุตรของ

พระเจ้า” ^{๔๔} ถึงโจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ ก็ยังคงกล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์เหมือนกัน

เกิดความมืดตั้งแต่เที่ยงจนถึงบ่ายสาม โมง พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ (มก ๑๕:๓๓-๔๑; ลก ๒๓:๔๔-๔๙; ยน ๑๙:๓๐-๓๗)

^{๔๕} แล้ว ก็ บังเกิด ความ มืด ทัว ทั้ง แผ่นดิน ตั้งแต่ เวลา เที่ยง วัน จนถึง บ่าย สาม โมง ^{๔๖} ครั้น ประมาณ บ่าย สาม โมง พระ เยชู ทรง ร้อง เสียง ดัง ว่า “เอลี เอลี ลามาสะบักธานี” แปล ว่า “พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ ไฉน พระองค์ ทรง ทอด ทิ้ง ข้า พระองค์ เสีย” ^{๔๗} บางคน ใน พวก ที่ ยืน อยู่ ที่ นั้น เมื่อ ได้ ยืน ก็ พุด ว่า “คน นี้ เรียก เอลี ยาห์” ^{๔๘} ใน วัน ไฉน นั้น คน หนึ่ง ใน พวก เขา วิ่ง ไป เอา ฟอง นำ ขุบ นำ ่องุ่น เปรี้ยว เสีย ิบ ปลาย ไม้ ล้อ ส่ง ให้ พระองค์ เสวย ^{๔๙} แต่ คน อื่น ร้อง ว่า “อย่า เพิ่ง ให้ เรา คอย ดู ธิ ว่า เอลี ยาห์ จะ มา ช่วย เขา ให้ รอด หรือ ไม่” ^{๕๐} ฝ่าย พระ เยชู เมื่อ พระ องค์ ร้อง เสียง ดัง อีก ครั้ง หนึ่ง ก็ ทรง ปลอ ย พระ วิญญู ณ จิต ออก ไป

ม่านกันสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด ในพระวิหารขาดออกจากกัน (ยป ๙:๓-๘; ๑๐:๑๙-๒๐)

^{๕๑} และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสอง ท่อน ตั้งแต่ บน ตล อด ล่าง แผ่นดิน ก็ ไหว คี ลาก ก็ แดก ออก จาก กัน ^{๕๒} อุโมงค์ ผัง ศพ ก็ เปิด ออก ศพ ของ พวก วิสุ ทธิ ชน หลาย คน ที่ ล่วง หลับ ไป แล้ว ได้ เป็น ขึ้น มา ^{๕๓} ภาย หลัง ที่ พระ องค์ ทรง เป็น ขึ้น มา แล้ว เขา ทิ้ง หลาย ก็ ออก จาก อุโมงค์ พากัน เข้า ไป ใน นคร บริสุ ทธิ ปรา กฏ แก่ คน เป็น อัน มาก ^{๕๔} บัด นี้ เมื่อ นาย ร้อย และ ทหาร ที่ ผ้า พระ เยชู อยู่ ด้วย กัน ได้ เห็น แผ่นดิน ไหว และ เหตุ การณ์ เหล่า นั้น ซึ่ง บัง เกิด ขึ้น ก็ พากัน ครั้น ดู วาม ยิง นึก จึง พุด กัน ว่า “แท้ จริง ท่าน ผู้ นี้ เป็น พระ บุตร ของ พระ เจ้า” ^{๕๕} ที่ นั้น มี หญิง หลาย คน ที่ ได้ ติดตาม พระ เยชู จาก แคว้น กา ลี ลี เพื่อ ป ร น นิ บั ตี พระ องค์ มอง ดู อยู่ แต่ ไกล ^{๕๖} ใน พวก นั้น มี มาริ ย์ ชาว มัก ดา ล่า มาริ ย์ มารดา ของ ยา กอบ และ โย เสส และ มารดา ของ ง บุตร เศ เบ ตี

**โยเซฟชาวบ้านอาริมาเรียนำพระศพของ
พระเยซูไปฝัง (มก ๑๕:๔๒-๔๗; ลก
๒๓:๕๐-๕๖; ยน ๑๙:๓๘-๔๒)**

๕๗ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมา จากบ้านอาริมาเรียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของ พระเยซูด้วย ๕๘ เขาได้เข้าไปหาปิลาทขอพระ ศพพระเยซู ปิลาทจึงสั่งให้มอบพระศพนั้น ให้ ๕๙ เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็ เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้ ๖๐ แล้ว เขาก็ไปประดิษฐานไว้ที่อุโมงค์ใหม่ ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็กลิ้งหิน ใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป ๖๑ ฝ่ายมารี ร์ยชาวบ้านอาริมาเรียอีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่ง อยู่ยี่นั้นตรงหน้าอุโมงค์

**พวกทหารยามเฝ้ารักษาอุโมงค์
ฝังศพที่ประทับตราไว้**

๖๒ วันต่อมา คือวันถัดจากวันตระเตรียม พวกบรูทิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหา ปิลาท ๖๓ เรียนว่า “เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้ง หลายจำได้ว่า คนล่องลวงผู้นั้น เมื่อเขายัง มีชีวิตอยู่ได้พูดว่า ‘ล่องไปสามวันแล้วเรา จะเป็นขึ้นมาใหม่’ ๖๔ เหตุฉะนั้น ขอให้มี บัญชาสั่ง เฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่ สาม เกลือกว่าสาวก ของเขาจะมาในตอน กลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศ แก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตาย แล้ว และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่ง กว่าครั้ง ก่อนอีก” ๖๕ ปิลาทจึง บอกเขา ว่า “พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไป เฝ้าให้ แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้” ๖๖ เขาจึงไปทำ อุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวาง ยามประจำอยู่

**การฟื้นคืนพระชนม์ของพระ
เยซูคริสต์ (มก ๑๖:๑-๘; ลก
๒๔:๑-๘; ยน ๒๐:๑-๒๓)**

๒๘ ๑ ภายหลังจากวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่ง เช้าวันต้นสัปดาห์ มาริย์ชาวบ้านอาริ มาเรียอีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์ ๒ ดูเกิด ได้ เกิดแผ่นดินไหวใหญ่มาก เพราะทูตสวรรค์ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ กุลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็ หนึ่งอยู่บนหินนั้น ๓ ไปหน้าของทูตนั้นเหมือน แสงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ

๔ พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัวทูตองค์นั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย ๕ ทูตสวรรค์นั้นจึง กล่าวแก่หญิงนั้นว่า “อย่ากลัวเลย เพราะ เราทราบว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูก ตรึงที่กางเขน ๖ พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่ นี้ไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามที่ พระองค์ได้ตรัสไว้ นั้น มาดูที่ซึ่งองค์พระ ผู้เป็นเจ้าของได้บรรทมอยู่นั้น ๗ แล้วจงรีบไป บอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอกท่านแล้ว” ๘ หญิงเหล่านั้น ก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็น อันมาก วิ่งนำความไปบอกพวกสาวก ของพระองค์ ๙ ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวก ของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขา และตรัสว่า “จงจำไว้เถิด” หญิงเหล่านั้น ก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการ พระองค์ ๑๐ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “อย่า กลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไป ยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเราที่ นั้น”

คำรายงานของพวกทหารยาม

๑๑ ขณะที่พวกผู้หญิงกำลังไปอยู่นั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปในเมือง เล่าเหตุการณ์ ทั้ง ปวง ที่ บังเกิด ขึ้น นั้น ให้ พวกบรูทิตใหญ่ฟัง ๑๒ เมื่อพวกบรูทิตใหญ่ ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจก เงิน เป็นอัน มาก ให้แก่พวก ทหาร ๑๓ สั่งว่า “พวกเจ้าจงพูดว่า ‘พวกสาวกของเขามาลัก เอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับ อยู่’ ๑๔ ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะ พุดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ” ๑๕ พวกทหาร จึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และ ความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจนทุก วันนี้

พระบัญชาอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์

๑๖ แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ได้ไปยังแคว้น กาลิลี ถึง ภูเขาที่ พระ เยซู ได้ ทรง กำหนด ไว้ ๑๗ และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึง กราบลง นมัสการ พระองค์ แต่ บาง คน ยัง สงสัย อยู่ ๑๘ พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับ เขาว่า “ฤทธาานุภาพ ทง สิ้น ใน สวรรค์ ก็ ดี

ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว
๑๙ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอน
ชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่ง
พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

๒๐ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่ง
พวกท่านไว้ ดูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลาย
เสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน”

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

มาระโก

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ มาระโก ซึ่งเชื่อว่าเป็น “ลูกชายของน้องสาว บารนาบัส” (คส ๔:๑๐) มาระโกได้เดินทางไปประกาศกัวยาวแรกที่เมืองอันท็อกพร้อมทั้งอัครสาวกเปาโลกับบารนาบัส และได้ละท่านทั้งสองไว้ที่เมืองเปอร์กา ซึ่งเปาโลไม่เห็นด้วย เปาโลจึงไม่ยอมให้มาระโกไปพร้อมกับท่านอีก (กจ ๑๓:๕, ๑๓; ๑๕:๓๗-๓๙) แต่ภายหลังมาระโกได้หันมารับใช้พระเจ้าอีกและอยู่กับเปโตรในกรุงบาบิโลนในปีค.ศ. ๖๐ (๑ ปต ๕:๑๓) หลังจากนั้นอีกประมาณ ๔ หรือ ๕ ปี มาระโกได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม (คส ๔:๑๐; พม ๑:๒๔) แต่เปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรม

หลายคนที่ไม่เชื่อในพระคัมภีร์พูดว่าหนังสือมาระโกได้ถูกเขียนขึ้นเป็นเล่มแรก ก่อนเล่มอื่นในสี่เล่มที่เรียกกันว่า “ข่าวประเสริฐของพระเยซู” และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกนี้ได้ถูกคัดลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เขาเรียกว่า “เล่ม Q” (ซึ่งไม่มีใครเคยได้พบ “เล่ม Q” นี้) ที่ได้มาจากคำบอกเล่าต่อกันมา คือจากเรื่องราวต่างๆที่อัครสาวกเปโตรเล่าให้มาระโกฟัง และเขาอ้างว่าหนังสือมีทิว และหนังสือลูกาได้รับการลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก แต่ความคิดเหล่านี้เป็นความคิดที่ไร้สาระ เพราะว่าหนังสือมาระโกนี้ และพระคัมภีร์ทั้งหมด “ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ ๔:๔) และ “ได้รับการดลใจจากพระเจ้า” (๒ ทธ ๓:๑๖) ทุกคนที่เขียนส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์รวมทั้งมาระโกนั้น ได้เขียน “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยมิได้เข้าไปในใจมนุษย์” (๑ คร ๒:๙) เพราะว่าทุกข้อที่ได้เขียนไว้นั้นก็เขียนโดยได้รับการดลใจจากพระวิญญาณของพระเจ้า มาระโกเขียนถึงสิ่งที่ท่านเห็นด้วยตาของท่านเอง ไม่ใช่สิ่งที่เปโตรได้เล่าให้ท่านฟัง คำที่น่าสังเกตในหนังสือมาระโกก็คือ “ในทันใดนั้น”

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยมาระโกนั้น ทำให้เราเห็นพระลักษณะของพระเยซูในสภาพของผู้รับใช้ของพระเยซู

การเทศนาสั่งสอนของยอห์นผู้ให้รับ
บัพติศมา (มธ ๓:๑-๑๑; ลก
๓:๑-๑๖; ยน ๑:๖-๘, ๑๙-๒๘)

๑ ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นตรงนี้ ๒ ตามที่ได้เขียนไว้ในคำของศาสดาพยากรณ์ว่า “ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้คนจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน” ๓ เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า “จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป” ๔ ยอห์นให้เขา รับ บัพ ตี ศ มา ใน ถิ่น ทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อการยกโทษความผิดบาป ๕ คนที่ัวแคว้นยูเดียกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พากันออกไปหา ยอห์น สารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน ๖ ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนสัตว์ และใช้หนังสัตว์คาดเอว รับประทานดักแดนและนำผึ้งป่า ๗ ท่านประกาศว่า “ภายหลังเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงเป็นใหญ่กว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะน้อมตัวลงแก้สายฉลองพระบาทให้พระองค์” ๘ จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น

(มธ ๓:๑๓-๑๗; ลก ๓:๒๑-๒๒)

๙ ต่อมาในคราวนั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี และได้ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน ๑๐ พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณดุจนกเขาเสด็จลงมาบนพระองค์ ๑๑ แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่านมาก”

พญามารทดลองพระเยซู (มธ

๔:๑-๑๑; ลก ๔:๑-๑๓)

๑๒ ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งเข้าพระองค์ ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ๑๓ และซาตานได้ทดลองพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิบวัน พระองค์ทรงอยู่

ในที่ของสัตว์ป่า และมีพวกทูตสวรรค์มา
ปรนนิบัติพระองค์

**พระเยซูทรงเริ่มเทศนาสั่งสอนในแคว้น
กาลิลี (มธ ๔:๑๒-๑๓; ลก ๔:๑๔)**

^{๑๔} ครั้นยอห์นถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซู
ได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าว
ประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า ^{๑๕} และ
ตรัสว่า “เวลา กำหนด มา ถึง แล้ว และ
อาณาจักรของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว ท่าน
ทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าว
ประเสริฐเถิด”

**ทรงเรียกซีโมน อันดรูว์ ยากอบ
และยอห์น (มธ ๔:๑๘-๒๒;
ลก ๕:๑๐-๑๑; ยน ๑:๓๕-๔๒)**

^{๑๖} ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเล
กาลิลี พระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นซี
โมนและอันดรูว์น้องชายของซีโมน กำลัง
ทอดอวนอยู่ที่ทะเล ด้วยว่าเขาเป็นชาว
ประมง ^{๑๗} พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านจง
ตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้
หาคนต้งหาปลา” ^{๑๘} เขาก็ละอวนตามพระ
องค์ไปทันที ^{๑๙} ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อ
ไปอีกหน่อยหนึ่ง พระองค์ก็ทอดพระเนตร
เห็นยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชาย
ของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือ ^{๒๐} ในทันใด
นั้นพระองค์ได้ทรงเรียกเขา เขาจึงละเศเบดี
บิดาของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และได้ตามพ
ระองค์ไป

**พระเยซูทรงขับผีในเมืองคา
เปอร์นาอูม (ลก ๔:๓๑-๓๗)**

^{๒๑} พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไป
ในเมืองคาเปอร์นาอูม และพอถึงวันสะบาโต
พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาเทศนา
สั่งสอน ^{๒๒} เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำ
สั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้
ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือน
พวกธรรมาจารย์ไม่ ^{๒๓} มีชายคนหนึ่งในธรรม
ศาลาของเขามีผีโสโครกเข้าสิง มันได้ร้อง
ออกมา ^{๒๔} ว่า “พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อย
เราไว้ เราเกี่ยวข้องกับท่านแล้ว ท่านมา
เพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด
ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” ^{๒๕} พระเยซู

จึงตรัสห้ามมันว่า “เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจาก
เขาซิ” ^{๒๖} และเมื่อผีโสโครกทำให้นั่นนั้นชัก
และร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา
^{๒๗} คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกันว่า
“การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่
อะไร ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและ
มันก็เชื่อฟังท่าน” ^{๒๘} ในขณะนั้น กิตติศัพท์
ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นบ้าน
เมืองที่อยู่รอบแคว้นกาลิลี

**พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของซีโมนเป
โตร (มธ ๘:๑๔-๑๕; ลก ๘:๓๘-๓๙)**

^{๒๙} พอออกมาจากธรรมศาลา พระองค์กับ
พวกของพระองค์จึงเข้าไปในเรือนของซี
โมนและอันดรูว์ พร้อมกับยากอบและยอห์น
^{๓๐} แม่ยายของซีโมนนอนป่วยจับไข้อยู่ ใน
ทันใดนั้นเขาจึงมาทูลพระองค์ให้ทราบด้วย
เรื่องของนาง ^{๓๑} แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับ
มือนางพวยขึ้นและทันใดนั้นไข้ก็หาย นาง
จึงปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

**พระเยซูทรงรักษาคนเป็นอันมากเวลา
เย็น (มธ ๘:๑๖-๑๗; ลก ๘:๔๐-๔๑)**

^{๓๒} เวลาเย็นวันนั้นคืนวันตกแล้ว คน
ทั้งหลายพาบรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่มีผี
สิง มาหาพระองค์ ^{๓๓} และคนทั้งเมืองก็แตก
ตื่นมาออกกันอยู่ที่ประตู ^{๓๔} พระองค์จึงทรง
รักษาคนเป็นโรคต่างๆให้หายหลายคน และ
ได้ทรงขับผีออกเสียหลายผี แต่ผีเหล่านั้น
พระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามันรู้จัก
พระองค์

**พระเยซูทรงอธิษฐานและออก
ไปประกาศ (ลก ๘:๔๒-๔๔)**

^{๓๕} ครั้นเวลาเช้ามีทูตพระองค์ได้ทรงลุกขึ้น
เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐานที่
นั้น ^{๓๖} ฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วย
ก็ตามหาพระองค์ ^{๓๗} เมื่อพวกเขาพบพระ
องค์แล้ว เขาจึงทูลพระองค์ว่า “คนทั้งปวง
แสวงหาพระองค์” ^{๓๘} พระองค์ตรัสแก่เขาว่า
“ให้เราทั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อ
เราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อ
การนั้นเอง” ^{๓๙} พระองค์ได้ประกาศในธรรม
ศาลาของเขาทั่วแคว้นกาลิลี และได้ขับผีออก
เสียหลายผี

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นโรคเรื้อนให้หาย (มธ ๘:๒-๔; ลก ๕:๑๒-๑๔)

๑๐ และ มี คน โรค เรื้อน คน หนึ่ง มาหาพระองค์ ถูกเขาลงต่อพระองค์ และทูลวิงวอนพระองค์ว่า “เพียงแต่พระองค์จะโปรด พระองค์ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้” ๑๑ พระเยซูทรงสงสารเขาจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น ตรัสแก่เขาว่า “เราพอใจแล้ว เจ้าจงสะอาดเถิด” ๑๒ พอพระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย และคนนั้นก็สะอาด ๑๓ ก่อนให้เขาไปพระองค์จึงกำชับผู้หนึ่ง ๑๔ ตรัสแก่เขาว่า “เจ้าอย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย” ๑๕ แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้วก็ตั้งต้นป่าวร้องมากมายให้เลื่องลือไป จนพระเยซูจะเสด็จเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกในที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์

คนอัมพาตได้รับความรอดแล้วได้รับการรักษาจนหาย (มธ ๙:๑-๘; ลก ๕:๑๘-๒๖)

๑๖ ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จไปในเมืองคาเปอร์นาอุมอีก และคนทั้งหลายได้ยืมนำ พระองค์ประทับที่บ้าน ๒ และในเวลานั้นคนเป็นอันมาก มาชุมนุมกันจนไม่มีที่จะรับ จะเข้าใกล้ประตูก็ไม่ได้ พระองค์จึงเทศนาพระวจนะนั้นให้เขาฟัง ๓ แล้วมีคนนำคนอัมพาตคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีสี่คนหาม ๔ เมื่อเขาเข้าไปให้ถึงพระองค์ไม่ได้ เพราะคนมาก เขาจึงรื้อดาดฟ้าหลังคาตรงที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา ๕ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” ๖ แต่มีพวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และเขาคิดในใจว่า ๗ “ทำไมคนนี้พูดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น” ๘ และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจ

อย่างนี้เล่า ๙ ที่จะว่ากับคนอัมพาตว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเถิด’ นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน ๑๐ แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้” (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) ๑๑ “เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด” ๑๒ ทันใดนั้นคนอัมพาตได้ลุกขึ้นแล้วก็ยกแคร่เดินออกไป ต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า “เราไม่เคยเห็นการเช่นนี้เลย”

ทรงเรียกเลวี คนเก็บภาษี (มธ ๙:๙-๑๓; ลก ๕:๒๗-๓๒)

๑๓ ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลอีก ประชาชนก็มาหาพระองค์ และพระองค์ได้ตรัสสั่งสอนเขา ๑๔ เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวีบุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสแก่เขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป ๑๕ ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี มีพวกคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก ๑๖ ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป จึงถามสาวกของพระองค์ว่า “เหตุไฉนพระองค์จึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า” ๑๗ ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “คนปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บต้องการหมอบ เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่” ๑๘ มีพวกศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีกำลังถืออดอาหาร พวกเขาจึงมาทูลถามพระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกสาวกของยอห์นและของพวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถือ” ๑๙ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวถืออดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขา กระนั้นหรือ เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนานเท่าใด สหายก็ถืออดอาหารไม่ได้นานเท่านั้น ๒๐ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร

คำอุปมาเกี่ยวกับผ้าและถุงหนัง
(มธ ๙:๑๖-๑๗; ลก ๕:๓๖-๓๗)

^{๒๑}ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้านั้นเมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก ^{๒๒}และไม่มีผู้ใดเอาหนังใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้น หนังใหม่จะทำให้ถุงเก่านั้นขาดไป หนังใหม่นั้นจะไหลออก ถุงหนึ่งก็จะเสียไป แต่น้องหนังใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่”

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต
(มธ ๑๒:๑-๘; ลก ๖:๑-๕)

^{๒๓}ต่อมาในวันสะบาโต วันหนึ่ง พระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว และเมื่อพวกสาวกของพระองค์กำลังเดินไปก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป ^{๒๔}ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า “ดูเถิด ทำไมพวกเขาจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต” ^{๒๕}พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือซึ่งดาวิด ได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหารและอดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย ^{๒๖}คือคราวเมื่ออาบียาซาร์เป็นมหาปุโรหิต ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น และข้ายังส่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย” ^{๒๗}พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “วันสะบาโตนั้น ทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต ^{๒๘}เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย”

ทรงรักษาชายมือลีบในวันสะบาโต
(มธ ๑๒:๑๐-๑๔; ลก ๖:๖-๑๑)

^๑แล้วพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่ง มือข้างหนึ่งลีบ ^๒คนเหล่านั้นคอยดูพระองค์ว่าพระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ ^๓พระองค์ตรัสแก่คนมือลีบว่า “มายืนข้างหน้าเถอะ” ^๔พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้งหลายว่า “ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำการดีหรือทำการชั่ว จะช่วยชีวิตดีหรือจะสังหารชีวิตดี” ฝ่ายคนทั้งปวงก็

นิ่งอยู่ ^๕พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และได้ทอดพระเนตรดูรอบดูด้วยพระพิโรธ และพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติ เหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง

ฝูงชนก็ติดตามไปและคนเป็นอันมากได้รับการรักษาให้หาย
(มธ ๑๒:๑๕-๑๖; ลก ๖:๑๗-๑๙)

^๖พวกฟาริสีจึงออกไป และในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดถึงพระองค์ว่า พวกเขาจะอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้ ^๗ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์จึงออกจากที่นั่นไปยังทะเล และฝูงชนเป็นอันมาก จาก แคว้น กาลิลี ได้ ตามพระองค์ไป ทั้งจากแคว้นยูเดีย ^๘จากกรุงเยรูซาเล็ม และจากเมือง เอโดม และจาก ฟากแม่น้ำจอร์แดน ข้างโน้น และจาก แคว้นเมืองไทระ และไซดอน ฝูงชนเป็นอันมาก เมื่อเขาได้ยิน ถึง สิ่งยิ่งใหญ่ที่ พระองค์ ทรงกระทำนั้น ก็ มาหาพระองค์ ^๙พระองค์จึง ตรัสสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมาคอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ ^{๑๐}ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายโรค จนบรรดาผู้ที่มีโรคต่างๆเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูกต้องพระองค์ ^{๑๑}และพวกผีโสโครก เมื่อได้เห็นพระองค์ ก็ได้ หมอบลง กราบ พระองค์ แล้วร้องอึงว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ^{๑๒}ฝ่ายพระองค์จึง ทรง กำชับ ห้ามมันมิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด

ทรงตั้งอัครสาวกสิบสองคน
(มธ ๑๐:๑-๔; ลก ๖:๑๒-๑๖)

^{๑๓}แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขา และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็ทรงเรียกผู้นั้น แล้วเขาได้มาหาพระองค์ ^{๑๔}พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไปประกาศ ^{๑๕}และให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆ และขับผีออกได้ ^{๑๖}และซีโมนนั้น พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่าเปโตร ^{๑๗}และยกอบนุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยกอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า โบอาเนอเย แปลว่า ลูกฟาร์อง ^{๑๘}อัน

ดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว มัทธีว โธมัส ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ธิตเตอัส ซีโมนชาวคานาอัน ^{๑๙} และยูดาสิสคาริโอทที่ได้ทรยศพระองค์นั้น พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปในเรือ ^{๒๐} และฝูงชนก็มาประชุมกันอีก จนพระองค์และพวกสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้ ^{๒๑} เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยื่นเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า “พระองค์วิกลจริตแล้ว”

ความผิดพลาดที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ (มธ ๑๒:๒๔-๒๙; ลก ๑๑:๑๔-๒๐)

^{๒๒}พวกธรรมาจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า “ผู้นี้มีเบเอลเซบูลสิง” และ “ที่เขาขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจนายผีนั้น” ^{๒๓} ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า “ซาตานจะขับซาตานให้ออกอย่างไรได้ ^{๒๔} ถ้าราชอาณาจักรในโดญเกิดแตกแยกกันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ ^{๒๕} ถ้าครัวเรือนใดๆ เกิดแตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ ^{๒๖} และถ้าซาตานจะต่อสู้กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ มีแต่จะสิ้นสูญไป ^{๒๗} ไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่กำลังมากและปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ ^{๒๘} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความผิดพลาดทุกอย่างและคำหิมนประมาทที่เขากล่าวนั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ ^{๒๙} แต่ผู้ใดจะกล่าวคำหิมนประมาทต่อพระวิญญูญนบริสุทธิจะไม่ได้รับการอภัยโทษเลย แต่ผู้นั้นย่อมได้รับโทษจากการพิพากษาเป็นนิตย์” ^{๓๐} ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า “พระองค์มีผีโสโครกเข้าสิง”

ผู้ที่เชื่อเป็นเหมือนมารดาและพี่น้องของพระเยซู (มธ ๑๒:๔๖-๕๐; ลก ๘:๑๙-๒๑)

^{๓๑}เวลานั้น มารดา และพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์ ^{๓๒} และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์คอยอยู่ข้างนอก” ^{๓๓} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา” ^{๓๔} พระองค์ทอด

พระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้นแล้ว ตรัสว่า “ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา” ^{๓๕} ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา”

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช (มธ ๑๓:๑-๒๓; ลก ๘:๔-๑๕)

^๑แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ฝูงชนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลงไปประทับในเรือที่ทะเล และฝูงชนอยู่บนฝั่งชายทะเล ^๒ พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาหลายประการเป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “จงฟัง ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช ^๓ และต่อมาเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกในอากาศก็มากินเสีย ^๔ บ้างก็ตกที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก ^๕ แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป ^๖ บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล ^๗ บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำเริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง” ^๘ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ใครมีหู จงฟังเถิด” ^๙ เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสาวกสิบสองคน ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น ^{๑๐} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านั้นจะแจ้งให้เป็นคำอุปมาทุกอย่าง ^{๑๑} เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูเล่า แต่มองไม่เห็น และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใด เขาจะกลับใจเสียใหม่ และความผิดพลาดของเขาจะไต่ยกโทษเสีย”

พระเยซูทรงอธิบายถึงคำอุปมานั้น (มธ ๑๓:๑๘-๒๓; ลก ๘:๑๑-๑๕)

^{๑๓}พระองค์ตรัสกับเขาว่า “คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจ หรือ ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้ ^{๑๔} ผู้หว่านนั่นก็ผู้หว่านพระวจนะ ^{๑๕} ซึ่งตกริมหนทางนั้นได้แก่พระวจนะที่หว่านแล้ว และเมื่อบุคคลใดได้ฟัง ในทันใดนั้น

ซาตานก็มาชิงเอาพระวจนะซึ่งหว่านในใจ เขา นั้น ไปเสีย ^{๑๖} และ ซึ่ง ตก ที่ ซึ่ง มี พื้น หิน มี เนื้อดินแต่น้อยหนักก็ทำนองเดียวกันได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ และก็รับทันทีด้วยความปรีดี ^{๑๗} แต่ ไม่มี ราก ใน ตัว จึง หายอยู่ได้ชั่วคราว ภายหลังเมื่อเกิดการยากลำบากและการชั่งตวงต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ก็ เลิก เสีย ในทันที ทันใด ^{๑๘} และ พืช ซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ ^{๑๙} แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สินสมบัติ และความ โลก ในสิ่งอื่นๆ ได้ เข้ามา และ ปกคลุมพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล ^{๒๐} ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง”

เทียนที่จุดแล้วต้องตั้งไว้ให้ส่องแสง (มธ ๕:๑๕-๑๖; ลก ๘:๑๖; ๑๑:๓๓)

^{๒๑}แล้ว พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เขาเอาเทียนมาสำหรับตั้งไว้ใต้ถัง ใต้เตียงนอน หรือ และมีใช้สำหรับตั้งไว้บนเชิงเทียนหรือ ^{๒๒}เพราะว่า ไม่มีสิ่งใด ที่ ซ่อนไว้ ซึ่ง จะ ไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ ซึ่งจะไม่ต้องแปร่งพราย ^{๒๓}ถ้าใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด” ^{๒๔}พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนุถนออันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนุถนออันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว ^{๒๕}ด้วยว่า ผู้ใด มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าจะมีอยู่ผู้นั้นจะเอาไปเสียจากเขา”

อาณาจักรที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

^{๒๖}พระองค์ตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน ^{๒๗}แล้วกลางคืนก็นอนหลับและกลางวันก็ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นก็งอกจำริ้วขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้ ^{๒๘}เพราะแผ่นดินเอง ทำให้พืชงอกจำริ้วขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวงแล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง ^{๒๙}ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว”

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มธ ๑๓:๓๑-๓๒; ลก ๑๓:๑๘-๑๙)

^{๓๐}และ พระองค์ตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะสำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร ^{๓๑}ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝัก กาด เมล็ดหนึ่ง เวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน ^{๓๒}แต่เมื่อเพาะแล้ว จึงงอก ขึ้นจำริ้วใหญ่โตกว่าฝักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นกในอากาศมาอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้” ^{๓๓}พระองค์ได้ ตรัส สั่ง สอน พระ วจนะ ให้ แก่ เขาเป็นคำอุปมาอย่างนั้นเป็นหลายประการตามที่ เขา จะ สามารถ ฟัง ได้ ^{๓๔}และ นอกจาก คำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสแก่เขาเลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบายเรื่องราวพด้นั้นแก่เหล่าสาวก

พายุใหญ่ในทะเลกาลิลีสงบลง (มธ ๘:๒๓-๒๗; ลก ๘:๒๒-๒๕)

^{๓๕}เย็นวันนั้น พระองค์ได้ ตรัส แก่ เขา ings หลายว่า “ให้พวกเราเข้าไปฝั่งปากข้างโน้นเถิด” ^{๓๖}เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้น และมีเรืออื่นเล็กๆหลายลำไปกับพระองค์ด้วย ^{๓๗}และพายุใหญ่ได้บังเกิดขึ้นและคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือเต็มอยู่แล้ว ^{๓๘}ฝ่ายพระองค์บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ เหล่าสาวกจึง มาปลุกพระองค์ทูลว่า “อาจารย์เข้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ” ^{๓๙}พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า “จงสงบเงียบซิ” แล้วลมก็หยุด มีความสงบเงียบทั่วไป ^{๔๐}พระองค์จึง ตรัส แก่เขาว่า “ทำไมท่านกลัวอย่างนี้ ท่านยังไม่มีความเชื่อหรือ” ^{๔๑}ฝ่ายเขาก็เกรงกลัวนักหนาและพูดกันและกันว่า “ท่านนี่เป็นผู้ใดหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน”

ทรงขับผีออกจากผู้ชายที่เมืองกาตารา (มธ ๘:๒๘-๓๔; ลก ๘:๒๖-๓๗)

๕ ^๑ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมือง ชาว กาดารา ^๒พอ พระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพมีผีโสโครกสิงได้มาพบพระองค์ ^๓คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และ

ไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่ ^๔ เพราะว่าได้ล่ามโซ่ใส่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาด ตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้ ^๕ เขาคู้งร้องอิงอยู่ตามอุโมงค์ฝั่งศพและที่ภูเขาทั้งกลางวันกลางคืนเสมอ และเอาหินเชือดเนื้อของตัว ^๖ ครั้นเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามานมัสการพระองค์ ^๗ แล้วร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์ก็เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ข้าพระองค์ขอให้พระองค์ปฏิญาณในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ทรمانข้าพระองค์” ^๘ ที่พูดเช่นนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่มันว่า “อย่าผีโสโครก จงออกมาจากคนนั้นเถิด” ^๙ แล้วพระองค์ตรัสถามมันว่า “เจ้าชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อกอง เพราะว่าพวกข้าพระองค์หลายตนด้วยกัน” ^{๑๐} มันจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากมิให้ขับไล่มันออกจากแดนเมืองนั้น ^{๑๑} มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ใกล้เขาตำบลนั้น ^{๑๒} ผีเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า “ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในสุกรเหล่านั้นเถิด” ^{๑๓} พระเยซูก็ทรงอนุญาตทันที แล้วผีโสโครกนั้นจึงออกไปเข้าสิงอยู่ในสุกร สุกรทั้งฝูง (ประมาณสองพันตัว) ก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาซึ้นลงไปทะเลสาบ ล้าตาย ^{๑๔} ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรนั้นต่างคนต่างหนีไปเล่าเรื่องทั้งในนครและบ้านนอก แล้วคนทั้งปวงก็ออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ^{๑๕} เมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนที่ผีทั้งกองได้สิงนั้นนั่งห่มผ้า นั่งอยู่มีสติอารมณ์ดี เขาจึงเกรงกลัวนัก ^{๑๖} แล้วคนที่ได้เห็นนั้นก็เล่าเหตุการณ์ซึ่งบังเกิด แก่คนที่ผีสิงนั้น และ ซึ่ง บังเกิด แก่ ฝูงสุกร ให้เขาฟัง ^{๑๗} คนทั้งหลายจึงเริ่มพากันอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จ ไป เสีย จาก เขตแดน เมือง ของ เขา ^{๑๘} เมื่อพระองค์กำลังเสด็จลงเรือ คนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้นได้อ้อนวอนขอติดตามพระองค์ไป ^{๑๙} พระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่ตรัสแก่เขาว่า “จงไปหาพวกพ่อของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้ว” ^{๒๐} ฝ่ายคนนั้นก็ทูลลาแล้วเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรีถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา และคนที่ทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก

หญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์และหายโรค ลูกสาวของไยรัสเป็นขึ้นมาจากความตาย (มธ ๙:๑๘-๒๖; ลก ๘:๔๑-๕๖)

^{๒๐} ครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้ามฟากกลับไปแล้ว มีคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ และพระองค์ยังประทับที่ฝั่งทะเล ^{๒๑} ดูเถิด มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไยรัสเดินมา และเมื่อเขาเห็นพระองค์ ก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์ ^{๒๒} แล้วทูลอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากว่า “ลูกสาว เล็กๆ ของ ข้าพระองค์ป่วยเกือบ จะ ตาย แล้ว ขอ เชิญ พระองค์ ไป วางพระหัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะได้หายโรคและไม่ตาย” ^{๒๓} ฝ่ายพระเยซูได้เสด็จไปกับคนนั้น มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป และเบียดเสียด พระองค์ ^{๒๔} มี ผู้หญิง คนหนึ่ง เป็นโรคตกเลือด ได้สิบสองปีมาแล้ว ^{๒๕} ได้ทนทุกข์ลำบาก มาก เพราะ มี หมอ หลาย คน ฆ่า รักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนี้ก็มีผู้บรรเทาแต่ ยิ่ง กำเริบ ขึ้น ^{๒๖} ครั้น ผู้หญิง นั้น ได้ยินถึง เรื่อง พระเยซู เธอก็เดินปะปนกับประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกต้องฉลองพระองค์ ^{๒๗} เพราะเธอคิดว่า “ถ้าเราแตะต้องแต่ฉลองพระองค์ เราก็จะหายโรค” ^{๒๘} ในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุดแห้งไป และ ผู้หญิง นั้น รู้สึก ตัว ว่า โรค หายแล้ว ^{๒๙} บัดเดี๋ยวนั้น พระเยซูทรงรู้สึกว่าฤทธิ์ชานออกจากพระองค์แล้ว จึงเหลียวหลังในขณะ ที่ ฝูงชน เบียดเสียด กัน นั้น ตรัส ว่า “ใคร ถูก ต้อง เสือ ของ เรา” ^{๓๐} ฝ่าย เหล่า สาว ก ก็ ทูล พระองค์ ว่า “พระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วว่า ประชาชน กำลัง เบียดเสียด พระองค์ และ พระองค์ ยัง จะ ทรง ตาม อีก หรือ ว่า ‘ใคร ถูก ต้อง เรา’ ” ^{๓๑} แล้วพระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ประสงค์ จะ เห็น ผู้หญิง ที่ ได้ กระ ทำ สิ่ง นั้น ^{๓๒} ฝ่าย ผู้หญิง นั้น ก็ ก้ม ลง หัว สิ้น เพราะ รู้ เรื่อง ที่เป็น แก่ ตัว นั้น จึง มาก ราบ ลง ทูล แก่ พระองค์ ตาม จริ ง ทั้ง สิ้น ^{๓๓} พระองค์ จึง ตรัส แก่ ผู้หญิง นั้น ว่า “ลูกสาวเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุข และหายโรคนี้เถิด” ^{๓๔} เมื่อพระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ มีบางคนได้มาจากบ้าน นายธรรมศาลาบอกว่า “ลูกสาวของท่านตายเสียแล้วยังจะรบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า” ^{๓๕} ทันทีที่พระเยซูทรงฟังคำซึ่งเขาว่าน พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า “อย่าวิตกเลย จง

เชื่อเท่านั้นเกิด” ^{๓๗}พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดไปด้วยเว้นแต่เปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ^{๓๘}ครั้นพระองค์เสด็จไปถึงเรือนนายธรรมศาลาแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็น คน ฆวนาย ร้องให้ คำครวญเป็นอันมาก ^{๓๙}และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้วจึงตรัสถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายพากันร้องให้ ฆวนายไปทำไม เด็กหญิงนั้นไม่ตายแต่นอนหลับอยู่” ^{๔๐}เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ แต่เมื่อพระองค์จับคนทั้งหลายออกไปแล้ว จึงนำบิดามารดาของเด็กหญิงนั้น และสาวกสามคนที่อยู่กับพระองค์ เข้าไปในที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่ ^{๔๑}พระองค์จึงจับมือเด็กหญิงนั้นตรัสแก่เขาว่า “ทาลิธา คูมิ” แปลว่า “เด็กหญิงเอ๋ย เรารู้ว่าแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด” ^{๔๒}ในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นเดิน เพราะว่าเด็กนั้นอายุได้สิบสองปี คนทั้งปวงก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง ^{๔๓}พระองค์ก็กำชับ ห้าม เขา แข็งแรงไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์นี้ แล้วจึงส่งเขาให้นำอาหารมาให้เด็กนั้นรับประทาน

พระเยซูทรงกลับไปเยี่ยมเมืองนาซาเร็ธ (มธ ๑๓:๕๕-๕๘; ลก ๔:๑๖-๓๐)

๖ ^๑ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังบ้านเมืองของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป ^๒พอถึงวันสะบาโตพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนในธรรมศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า “คนนี้ได้ ความคิดนี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้ประทานแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างใด จึงทำการมหัศจรรย์อย่างนี้สำเร็จด้วยมือของเขา ^๓คนนี้เป็นช่างไม้บุตรชายนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมนเป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่ที่นี้กับเรามิใช่หรือ” เขาทงหลายจึงหมองใจในพระองค์ ^๔ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน” ^๕พระองค์จะกระทำการมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค ^๖พระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเขาไม่มีความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ

ทรงใช้อัครสาวกทั้งสิบสองคนออกไปเทศนาสั่งสอน (มธ ๑๐:๑-๔๒; ลก ๙:๑-๖)

^๗พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมาแล้วทรงเริ่มใช้เขาให้ออกไปเป็นคู่ๆ ทรงประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ ^๘และตรัสกำชับเขาไม่ให้เอาอะไรไปใช้ตามทาง เว้นแต่ไม้เท้า สิ่งเดียว ห้ามมิให้เอาอาหาร หรือยาม หรือหาสต่างใส่ใ้ไป ^๙แต่ให้สวมรองเท้า และไม่ ให้สวมเสื้อสองตัว ^{๑๐}แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “ถ้าไปแห่งใดเมื่อเข้าอาศัยในเรือนไหน ก็อาศัยในเรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั่น ^{๑๑}และถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะไปจากที่นั่นจงสะบัดผงคลีใต้ฝ่าเท้าของท่านออกเป็นสักขีพยานต่อเขา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น” ^{๑๒}ฝ่ายเหล่าสาวกก็ออกไปเทศนาประกาศให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่ ^{๑๓}เขาได้ขับผีให้ออกเสียหลายผี และได้เอาน้ำมนต์โลมคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค

เฮโรดทรงสั่งให้ตัดศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ ๑๔:๑-๑๒; ลก ๙:๗-๙)

^{๑๔}ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระองค์ (เพราะว่าพระนามของพระองค์ได้เลื่องลือไป) แล้วท่านตรัสว่า “ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นจึงทำการมหัศจรรย์ได้” ^{๑๕}แต่คนอื่นว่า “เป็นเอลียาห์” และคนอื่นๆว่า “เป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือเหมือนคนหนึ่งโนพวกศาสดาพยากรณ์” ^{๑๖}ฝ่ายเฮโรดเมื่อทรงได้ยินแล้วจึงตรัสว่า “คือยอห์นนั่นเองที่เราได้ตัดศีรษะเสีย ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตาย” ^{๑๗}ด้วยว่าเฮโรดได้ใช้คนไปจับยอห์น และล่ามโซ่ขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาฟิลิปน้องชายของตนด้วยเฮโรดได้รับนางนั้นเป็นภรรยาของตน ^{๑๘}เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮโรดว่า “ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน” ^{๑๙}นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทยอห์นและปรารถนาจะฆ่าท่านเสีย แต่ฆ่าไม่ได้ ^{๒๐}เพราะเฮโรดยำเกรงยอห์นด้วยรู้ว่า ท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์

จึงได้ป้องกันท่านไว้ เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่งสอนของท่านก็ปฏิบัติตามหลายสิ่งและยินดีรับฟังท่าน ^{๒๑} ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสดีคือ เป็นวันฉลองวันเกิดของเฮโรด เฮโรดให้จัดการเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชนผู้ใหญ่ และคนสำคัญทั้งปวงในแคว้นกาลิลี ^{๒๒} เมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรดและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันนั้นชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า “เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราก็จะให้สิ่งนั้นแก่เธอ” ^{๒๓} และกษัตริย์จึงทรงปฏิญาณตัวไว้กับหญิงสาวนั้นว่า “เธอจะขอสิ่งใดๆจากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอ จนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา” ^{๒๔} หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามมารดาว่า “ฉันจะขอสิ่งใดดี” มารดาจึงตอบว่า “จงขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเถิด” ^{๒๕} ในทันใดนั้นหญิงสาวก็รีบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “หม่อมฉันขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ” ^{๒๖} กษัตริย์ทรงเป็นทุกขหนักแต่เพราะเหตุได้ทรงปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกัน ก็ปฏิเสธไม่ได้ ^{๒๗} ในขณะนั้นกษัตริย์จึงรับสั่งเพชฌฆาตให้ไปตัดศีรษะยอห์นมาเพชฌฆาตก็ไปตัดศีรษะยอห์นในคุก ^{๒๘} เอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้แก่หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน ^{๒๙} เมื่อสาวกของยอห์นรู้เหตุแล้ว ก็พากันมารับเอาศพของท่านไปฝังไว้ในอุโมงค์

อัครสาวกกลับมาพักผ่อน (ลก ๙:๑๐)

^{๓๐} ฝ่ายอัครสาวกพากันมาหาพระเยซู และได้ ทูล ถึง บรรดา การ ซึ่ง เขา ได้ กระทำ และ ได้ สั่ง สอน ^{๓๑} แล้ว พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า “ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง” เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่าจะ รับ ประทาน อาหารได้

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน (มธ

๑๔:๑๓-๒๑; ลก ๙:๑๐-๑๗; ยน ๖:๕-๑๓)

^{๓๒} พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยว แต่ ลำพัง ^{๓๓} คน เป็น อัน มาก เห็นพระองค์กับสาวกกำลังไป และมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพากันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวง ไป ถึง ก่อน และ พากัน เฝ้า พระองค์

^{๓๔} ครั้น พระ เยชู เสด็จ ขึ้น จาก เรือ แล้ว ก็ ทอด พระเนตร เห็น ประชาชน หมู่มาก และ พระองค์ ทรง สงสาร เขา เพราะ ว่า เขา เป็น เหมือน ผู่ง และ ไม่มี ผู้ เลี้ยง พระองค์ จึง เริ่ม สั่ง สอน เขา เป็น หลาย ข้อ หลาย ประการ ^{๓๕} เมื่อ เวลา ล่วง ไป มาก แล้ว พวก สาวก ของ พระองค์ มา ทูล พระองค์ ว่า “ที่ นี้ ก็นดารอาหาร นึก และ บัด นี้ เวลา ก็ เย็น ลง มาก แล้ว ^{๓๖} ขอ ให้ ประชาชน ไป เสียดิถิด เพื่อ เขา จะ ได้ ไป ซื้อ อาหาร รับ ประทาน ตาม บ้าน ไร่ บ้านนา ที่ อยู่ แถบ นี้ เพราะ เขา ไม่มี อะไร ที่ จะ รับ ประทาน เลย” ^{๓๗} แต่ พระองค์ ตรัส ตอบ แก่ เหล่า สาวก ว่า “พวก ท่าน จง เลี้ยง เขา เถิด” เขา ทูล พระองค์ ว่า “จะ ให้ พวก ข้า พระองค์ ไป ซื้อ อาหาร สัก สอง ร้อย เหยียดนา ริอัน ให้ เขา รับ ประทาน หรือ” ^{๓๘} พระองค์ ตรัส ตอบ เขา ว่า “พวก ท่าน มี ขนม บัง อยู่ ก็ ก่อน ไป ดู สิ” เมื่อ รู้ แล้ว เขา จึง ทูล ว่า “มี ขนม บัง ห้า ก้อน กับ ปลา สอง ตัว” ^{๓๙} พระองค์ จึง ตรัส สั่ง พวก สาวก ให้ จัด คน ทั้ง ปวง ให้ นั่ง รวม กัน ที่ หญ้า สด เป็น หมู่ๆ ^{๔๐} ประชาชน ก็ ได้ นั่ง รวม กัน เป็น หมู่ๆ หมู่ละ ร้อย คน บ้าง ห้าสิบ บ้าง ^{๔๑} เมื่อ พระองค์ ทรง รับ ขนม บัง ห้า ก้อน กับ ปลา สอง ตัว นั้น แล้ว ก็ แหงน พระ พักตร์ รูด ผ้า สวรรค์ ขอบ พระ คุณ แล้ว หัก ขนม บัง นั้น ให้ เหล่า สาวก ให้ เขา แจก แก่ คน ทั้ง ปวง และ ปลา สอง ตัว นั้น พระองค์ ทรง แบ่ง ให้ ทัว กัน ด้วย ^{๔๒} เขา ได้ กิน อิ่ม ทุก คน ^{๔๓} ส่วน เศษ ขนม บัง และ ปลา ที่ เหลือ นั้น เขา เก็บ ไว้ ได้ ถึง สิบ สอง กระบุง เต็ม ^{๔๔} และ ใน จำนวน คน ที่ ได้ รับ ประทาน ขนม บัง นั้น มี ผู้ ชาย ประมาณ ห้า พัน คน

พระเยซูทรงดำเนินมาบนทะเล (มธ

๑๔:๒๒-๓๒; ยน ๖:๑๕-๒๑)

^{๔๕} และ ทันใด นั้น พระองค์ ได้ ตรัส ให้ เหล่า สาวก ของ พระองค์ ลง ใน เรือ ข้าม ไป ยัง อีก ฟาก หนึ่ง ถึง เมือง เบธไซดาก่อน ส่วน พระองค์ ทรง รอ สง ประชาชน กลับ บ้าน ^{๔๖} เมื่อ พระองค์ ทรง ลา เขา ทั้ง หลาย แล้ว ก็ เสด็จ ขึ้น ภู เขา เพื่อ อธิษฐาน ที่ นั้น ^{๔๗} เมื่อ ค่ำ ลง แล้ว เรือ ของ เหล่า สาวก อยู่ กลาง ทะเล ส่วน พระองค์ อยู่ บน ฝั่ง แต่ ผู้ เดียว ^{๔๘} แล้ว พระองค์ ทอด พระเนตร เห็น เหล่า สาวก ตี กระเชียง ลำ ปาก เพราะ ทวน ลม อยู่ ครั้น เวลา สาม ยาม เศษ พระองค์ จึง ทรง ดำเนิน บน น้ำ ทะเล ไป ยัง เหล่า สาวก และ ทรง ดำเนิน ดัง จะ เลย เขา ไป ^{๔๙} เมื่อ เหล่า สาวก

เห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเล เขาสำคัญว่าผี แล้วพากันร้องอิงไป ^{๕๐} เพราะทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย” ^{๕๑} พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ ^{๕๒} ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่องขนมปังนั้นเขายังไม่เข้าใจ เพราะใจเขายังแข็งกระด้าง

พระเยซูทรงรักษาประชาชนที่แคว้นเยนเนซาเรท (มธ ๑๔:๓๔-๓๖)

^{๕๓} ครั้นข้าม ฟาก ไป แล้ว เขาจอดเรือที่แคว้นเยนเนซาเรท ^{๕๔} เมื่อขึ้นจากเรือแล้วคนทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที ^{๕๕} และเขาวิ่งไปทั่วตลอดแคว้นล้อมรอบ เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขาได้ยินข่าวว่าพระองค์อยู่นั้น ^{๕๖} แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน ทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยแตะต้องแต่ชายฉลองพระองค์ และผู้ใดได้แตะต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน

ทรงตำหนิธรรมเนียมของพวกฟาริสี (มธ ๑๕:๑-๒๐)

๗ ^๑ ครั้นนั้นพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็มพากันมาหาพระองค์ ^๒ เมื่อเขาได้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์บางคนรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่ามีผิด ^๓ เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งสิ้นถือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย ^๔ และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างก่อน เขาก็ไม่รับประทานอาหาร และธรรมเนียมอื่นอีกหลายอย่างเขาก็ถือ คือล้างถ้วย เหยือก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ ^๕ พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์จึงทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกสาวกของท่านไม่ดำเนินชีวิตตามประเพณีสืบทอด มาจาก บรรพบุรุษ แต่ รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือเสียก่อน” ^๖ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจคดก็ถูก ตามที่ได้เขียนไว้ว่า ‘ประชาชนนี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปาก

ของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา’ ^๗ เขานมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระคำรัสสอน” ^๘ เจ้าทั้งหลายละพระบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตามประเพณีของมนุษย์ คือการล้างถ้วย เหยือก และสิ่งอื่นๆ เช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่” ^๙ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เหมาะสมจริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อจะได้ถือตามประเพณีของพวกเขา ^{๑๐} เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า ‘จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’ และ ‘ผู้ใดต่าแข่งบิดามารดา ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย’ ^{๑๑} แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า ‘ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า ‘สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโกธะบัน’” แปลว่าเป็นของถวายแล้ว ^{๑๒} เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้นั้นทำสิ่งใดต่อไป เป็นที่ช่วยบำรุงบิดามารดาของตน ^{๑๓} เจ้าทั้งหลายจึงทำให้พระวจนะของพระเจ้าเป็นหมันไป ด้วยประเพณีของพวกเขา ซึ่งพวกท่านได้สอนไว้ และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่งเจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่” ^{๑๔} แล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามาใกล้กับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงฟังเราและเข้าใจเถิด ^{๑๕} ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์ จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละกระทำให้มนุษย์เป็นมลทิน ^{๑๖} ใครมิหุฟังได้ จงฟังเถิด” ^{๑๗} ครั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือนพื้นประชาชนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ ก็ได้ ทูลถาม พระองค์ ถึง คำอุปมานั้น ^{๑๘} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจหรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่า สิ่งใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์ จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินไม่ได้ ^{๑๙} เพราะว่าสิ่งนั้นมีได้เข้าใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน” ^{๒๐} พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที้ออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน ^{๒๑} เพราะมาจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การลวงประเวณี การผิดผีผิดเมีย การฆาตกรรม ^{๒๒} การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตันทหา อิจฉาตาร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความ

โธด ๒๓ สารพัด การชั่วนี้ เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

ทรงกระทำล้วนแต่ดีตั้งนั้น ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้”

ทรงรักษาลูกสาวของหญิงชาติซีเรียฟีนิเซียที่ถูกผีสิง (มธ ๑๕:๒๑-๒๘)

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน (มธ ๑๕:๓๒-๓๙)

๒๔ พระองค์จึง ทรงลุก ขึ้นจาก ที่นั้น ไปยัง เขตแดนเมืองไทระ และ เมืองไซดอน แล้วเข้าไปใน เรือหนึ่ง แห่งหนึ่ง ประสงค์ จะ มิให้ ผู้ใด รู้ แต่ พระองค์ จะ ชอนอยู่ มิได้ ๒๕ เพราะ ผู้หญิง คนหนึ่ง ซึ่งมี ลูกสาว ที่มี ผี โสโครก สิง เมื่อ ได้ยิน ข่าว ถึง พระองค์ ก็ มาก รวบ ลง ที่ พระบาท ของพระองค์ ๒๖ ผู้หญิง นั้น เป็น ชาวกรีก ชาติซีเรียฟีนิเซีย และ นาง ทูล อ้อนวอน ขอ พระองค์ ให้ ขับ ผี ออกจาก ลูกสาว ของ ตน ๒๗ ฝ่าย พระเยซู คริสต์ แก่ นาง นั้น ว่า “ให้ พวก ลูกกิน อิมเสีย ก่อน เพราะว่า ซึ่ง จะ เอา อาหาร ของ ลูก โยน ให้ แก่ สุนัข ก็ ไม่ ควร” ๒๘ แต่ นาง ทูล ตอบ พระองค์ ว่า “จริง ด้วย พระองค์ เจ้า ข้า แต่ สุนัข ที่ อยู่ ไต้ โต๊ะ นั้น ย่อม กิน เเดน อาหาร ของ ลูก” ๒๙ แล้ว พระองค์ ตรัส แก่ นาง ว่า “เพราะ เหตุ ด้วย คำ นี้ จึง กลับ ไป เกิด ผี ออกจาก ลูกสาว ของ เจ้า แล้ว” ๓๐ ฝ่าย หญิง นั้น เมื่อ ไปยัง เรือ นอน ของ ตน ได้ เห็น ลูก นอน อยู่ บน ที่นอน และ ทราบ ว่า ผี ออกจาก แล้ว

๓๑ คราว นั้น เมื่อ ผุ่ง ชน พากัน มา มาก มาก และ ไม่มี อาหาร กิน พระเยซู จึง ทรง เรียก เหล่า สาวก ของ พระองค์ มา ตรัส แก่ เขา ว่า ๓๒ “เรา สงสาร คน เหล่า นี้ เพราะ เขา ค้าง อยู่ กับ เรา ได้ สาม วัน แล้ว และ ไม่มี อาหาร จะ กิน ๓๓ ถ้า เรา จะ ให้ เขา กลับ ไป บ้าน เมื่อ ยังกอด อาหาร อยู่ เขา จะ หิว โหย สิ้น แร่ ตาม ทาง เพราะ ว่า บาง คน มา ไกล” ๓๔ เหล่า สาวก ของ พระองค์ จึง ทูล ตอบ พระองค์ ว่า “ใน ถิ่น ทูรกัน ดาร นี้ จะ หา อาหาร ให้ เขา กิน อิม ได้ ที่ ไหน” ๓๕ พระองค์ ตรัส ถาม เขา ว่า “พวก ท่าน มี ขนม บัง ก็ ก่อน” เขา ทูล ว่า “มี เจ็ด ก้อน” ๓๖ พระองค์ จึง ตรัส สั่ง ประชาชน ให้ นั่ง ลง ที่ พื้น ดิน แล้ว ทรง รับ ขนม บัง เจ็ด ก้อน นั้น ทรง ขอบ พระคุณ แล้ว จึง ทรง หัก ส่ง ให้ เหล่า สาวก ให้ เขา แจก เหล่า สาวก จึง แจก ให้ ประชาชน ๓๗ และ เขา มี ปลา เล็ก ๆ อยู่ บ้าง พระองค์ จึง ขอบ พระคุณ แล้ว สั่ง ให้ เอา ปลา นั้น แจก ด้วย ๓๘ คน ทั้ง ปวง ได้รับ ประทาน จน อิ่ม และ เศษ อาหาร ที่ เหลือ นั้น เขา เก็บ ได้ เจ็ด กระบุง ๓๙ คน ที่ รับ ประทาน นั้น มี ประมาณ สี่ พัน แล้ว พระองค์ ตรัส สั่ง ให้ เขา ไป

ทรงรักษาชายที่หูหนวกและเป็นใบ้ (มธ ๑๕:๒๙-๓๑)

พวกฟาริสีทูลขอหมายสำคัญ ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อขนม (มธ ๑๖:๑-๑๒)

๓๐ ต่อ มา พระองค์ จึง เสด็จ จาก เขตแดนเมืองไทระ และ เมืองไซดอน ดำเนิน ตามทาง แคว้น ทศบุรี มา ยัง ทะเลกาลิลี ๓๑ เขาพา ชาย หู หนวก พูด ติด อ่าง คน หนึ่ง มาหา พระองค์ แล้ว ทูล อ้อนวอน ขอ พระองค์ ให้ ทรง วาง พระหัตถ์ บน คน นั้น ๓๒ พระองค์ จึง ทรง นำ คน นั้น ออกจาก ประชาชน ไป อยู่ ต่าง หาก ทรง เอา นิ้ว พระหัตถ์ ยอน เข้า ที่ หู ของ ชาย ผู้ นั้น และ ทรง บ้วน น้ำลาย เอา นิ้ว พระหัตถ์ จิ้ม และ ละ ลิน คน นั้น ๓๓ แล้ว พระองค์ ทรง แหงน พระพักตร์ ดู ฟา สวรรค์ ทรง ถอน พระทัย ตรัส แก่ คน นั้น ว่า “เอเฟฟาธา” แปลว่า “จง เปิด ออก” ๓๔ แล้ว ใน ทันใด นั้น หู คน นั้น ก็ ปกติ สิ่ง ที่ ชัด ลื่น นั้น ก็ หลุด และ เขา พูด ได้ ชัด ๓๕ พระองค์ ทรง ห้าม ปราม คน ทั้ง หลาย มิ ให้ แจ้ง ความ นี้ แก่ ผู้ใด เลย แต่ พระองค์ ยัง ทรง ห้าม ปราม พวก เขา เขาก็ ยิง เล่า ลือ ไป มาก ๓๖ พวก เขา ก็ ประหลาดใจ เหลือ เกิน พูด กัน ว่า “พระองค์

๓๐ ใน ทันใด นั้น พระองค์ ก็ เสด็จ ลง เรือ กับ เหล่า สาวก ของ พระองค์ มา ถึง เขต เมือง ดา ลมานธา ๓๑ พวก ฟา ริ สี ออก มา และ เริ่ม ได้ เถียง กับ พระองค์ ขอ พระองค์ แสดง หมาย สำคัญ จาก ฟา สวรรค์ หมาย จะ ทดลอง พระองค์ ๓๒ พระองค์ ทรง ถอน พระทัย แล้ว ตรัส ว่า “คน ยุค นี้ แสวง หา หมาย สำคัญ ทำ ไม่ เรียบ ออ ก ความ จริง แก่ เจ้า ทั้ง หลาย ว่า จะ ไม่ โปรด ให้ หมาย สำคัญ แก่ คน ยุค นี้” ๓๓ แล้ว พระองค์ เสด็จ ไป จาก เขา และ ลง เรือ ข้าม ฟาก ไป อีก ๓๔ ฝ่าย เหล่า สาวก ลืม เอา ขนม บัง ไป และ ใน เรือ เขา มี ขนม บัง อยู่ ก้อน เดียว เท่านั้น ๓๕ พระองค์ ทรง กำชับ เหล่า สาวก ว่า “จง สังเกต และ ระวัง เชื้อ แห่ง พวก ฟา ริ สี และ เชื้อ แห่ง เฮโรด ให้ ดี” ๓๖ เหล่า สาวก จึง ปรี กษา กัน ว่า “เพราะ เหตุ ที่ เรา ไม่มี ขนม บัง” ๓๗ เมื่อ

พระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า “เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังไม่แข็งกระด้างหรือ ^{๑๔}มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ ^{๑๕}เมื่อเราหักขนมปังให้ท่านก่อนให้แก่อนั้นท่านคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือนั้นได้กี่กระบุง” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ได้สิบสองกระบุง” ^{๒๐}“เมื่อแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่นคนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือได้กี่กระบุง” เขาทูลตอบว่า “ได้เจ็ดกระบุง” ^{๒๑}พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “เป็นไฉนพวกท่านยังไม่เข้าใจ”

พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดใกล้เมืองเบธไซดา

^{๒๒}พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่ง มาหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดถูกต้องคนนั้น ^{๒๓}พระองค์ได้ทรงจูงมือคนตาบอดออกไปนอกเมือง เมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่ ^{๒๔}คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า “ข้าพระองค์แลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา” ^{๒๕}พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขาอีก แล้วให้เขาเงยหน้าดู และตาของเขาก็หายเป็นปกติ แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน ^{๒๖}พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้นให้กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกำชับว่า “อย่าเข้าไปในเมือง หรือเล่าให้ใครในเมืองนั้นฟังเลย”

การยอมรับของเปโตร (มธ ๑๖:๑๓-๑๖; ลก ๙:๑๘-๒๐)

^{๒๗}พระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไปยังเมืองต่างๆในแคว้นซีซารียา ฟิลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด” ^{๒๘}เขาทูลตอบว่า “เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์” ^{๒๙}พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “ฝ่ายพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด” เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์” ^{๓๐}แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึงพระองค์ ^{๓๑}พระองค์

จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกบาริตใหญ่ และพวกธรรมจารย์จะปฏิเสศพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นใหม่ ^{๓๒}คำเหล่านี้ พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์ ^{๓๓}พระองค์จึงทรงหันพระพักตร์ดูเหล่าสาวก ของพระองค์ แล้วทรงติเตียนว่า “อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์”

ยอมแบกกางเขนหรือมีความละอายในการติดตามพระเยซู (มธ ๑๖:๒๔-๒๗; ลก ๙:๒๓-๒๖)

^{๓๔}และเมื่อพระองค์ ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว จึงตรัสแก่เขาว่า “ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรา มา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบก และตามเรา มา ^{๓๕}เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา และข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะใช้ชีวิตรอด ^{๓๖}เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร ^{๓๗}เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา ^{๓๘}เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเรา และถ้อยคำของเราในชั่วอายุนี้ ซึ่งประกอบด้วยการล่วงประเวณีและการผิดบาป บุตรมนุษย์ก็必มีความอายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดาของพระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์”

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ (มธ ๑๗:๑-๘; ลก ๙:๒๘-๓๖)

^๑พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้รสความตาย จนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธานุภาพ” ^๒ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา

๓ และ ฉลอง พระองค์ ก็ สอง ประกาย ขาว ดุจ หิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ได้ ๔ แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น และเฝ้าสนทนากับพระเยซู ๕ ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ ทำพลับพลาสามหลังสำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” ๖ ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลายกำลังกลัวกัน ๗ แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้ และมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด” ๘ ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา ๙ เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ตรัสกำชับเหล่าสาวกไม่ให้หาสิ่งที่ได้เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย ๑๐ เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซัดดัมกันแน่ ที่ตรัสว่าจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร ๑๑ เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน” ๑๒ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม อนึ่ง มีคำเขียนไว้ว่าอย่างไรถึงบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้อง ทนทุกข์เวทนาหลายประการ และคนจะดูหมิ่นละทิ้งพระองค์เสีย ๑๓ แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และซึ่งเขาใครจะทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน”

อัครสาวกเก้าคนที่ขาดฤทธิ์อำนาจ (มธ ๑๗:๑๔-๒๑; ลก ๙:๓๗-๔๒)

๑๔ เมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังเหล่าสาวก ก็ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบเขา และพวกธรรมาจารย์กำลังชกไข่ไล่เลียงเขาอยู่ ๑๕ ในทันใดนั้น เมื่อบรรดาประชาชนเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่งเข้ามาเคารพพระองค์ ๑๖ พระองค์จึงตรัสถามพวกธรรมาจารย์ว่า “ท่านชกไข่ไล่เลียงกับเขาด้วย ข้อความอันใด” ๑๗ มีคนหนึ่ง ในหมู่ประชาชนทูลตอบว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ พาบุตรชาย ของ ข้าพระองค์ มาหาพระองค์เพราะผีไม้เข้าสิง ๑๘ ผีพาเขา

ไปที่ไหนๆ ก็ทำให้ ล้ม ชัก ดิ้นไป มีอาการ นำลาย ฟม ปาก และ ขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟัน แล้ว ก็ อ่อนระเหย ข้าพระองค์ได้ขอเหล่าสาวกของ พระองค์ ให้ ขยับ ผีนั้น ออก เสีย แต่ เขา ขยับ ให้ ออก ไม่ได้” ๑๙ พระองค์จึง ตรัส แก่คน นั้น ว่า “โอ คน ใน ยุค ที่ ขาด ความ เชื่อ เรา จะ ต้อง อยู่ กับ เจ้า นาน เท่า ไฉน เรา จะ ต้อง จอด ทน กับ เจ้า นาน เท่า ไฉน จง พา เด็ก นั้น มา หา เรา เถิด” ๒๐ เขาก็ พา เด็ก นั้น มา หา พระองค์ และ เมื่อ เห็น พระองค์ แล้ว ใน ทัน ใด นั้น ผี นั้น จึง ทำ ให้ เขา ชัก ล้ม ลง กลิ้ง เกือก ที่ ดิน มี น้ำ ลาย ฟม ปาก ๒๑ พระองค์ จึง ตรัส ตาม บิดา นั้น ว่า “เป็น อย่าง นี้ มา นาน สัก เท่า ไฉน” บิดา ทูล ตอบ ว่า “ตั้ง ตั้งแต่ เป็น เด็ก เล็ก ๆ มา” ๒๒ และ ผี ก็ ทำ ให้ เด็ก ตก ใน ไฟ และ ใน น้ำ บ่อย ๆ หมาย จะ ชำ แล เสีย ให้ ตาย แต่ ถ้า พระองค์ สามารถ ทำ ได้ ขอ โปรด กรุณา และ ช่วย เรา เถิด” ๒๓ พระเยซู จึง ตรัส แก่ บิดา นั้น ว่า “ถ้า ท่าน เชื่อ ได้ ใคร เชื่อก ก็ ทำ ให้ ได้ ทุก สิ่ง” ๒๔ ทัน ใด นั้น บิดา ของ เด็ก ก็ ร้อง ทูล ด้วย น้ำ ตา ไหล ว่า “ข้า พระองค์ เชื่อ พระองค์ เจ้า ข้า ที่ ข้า พระองค์ ยัง ขาด ความ เชื่อ นั้น ขอ พระองค์ ทรง โปรด ช่วย ให้ เชื่อ เถิด” ๒๕ เมื่อ พระเยซู ทอด พระ เนตร เห็น ประชาชน กำลัง วิ่ง เข้า มา พระองค์ ตรัส สู้ ทับ ผี ไส ใคร ก็นั้น ว่า “อ้าย ผี ไม้ หุน หวก เรา สั่ง เจ้า ให้ ออก มา จาก เขา อยู่ ได้ กลับ เข้า สิง เขา อีก เลย” ๒๖ ผี นั้น จึง ร้อง อ้อ อึง ทำ ให้ เด็ก นั้น ชัก ดิ้น เป็น อัน มาก แล้ว ก็ ออก มา เด็ก นั้น ก็ แน่ นิ่ง เหมือน คน ตาย จน มี หลาย คน กล่าว ว่า “เขา ตาย แล้ว” ๒๗ แต่ พระเยซู ทรง จับ มือ พวง เด็ก นั้น เด็ก นั้น ก็ ยืน ขึ้น ๒๘ เมื่อ พระองค์ เสด็จ เข้า ใน เรือ แล้ว เหล่า สาวก ของ พระองค์ มา ทูล ถาม พระองค์ เป็น ส่วน ตัว ว่า “เหตุ ไฉน พวก ข้า พระองค์ ขยับ ผี นั้น ออก ไม่ได้” ๒๙ พระองค์ ตรัส ตอบ เขา ว่า “ผี อย่าง นี้ จะ ขยับ ให้ ออก ไม่ได้ เลย เว้น แต่ โดย การ อธิษฐาน และ การ อด อาหาร”

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ (มธ ๑๗:๒๒-๒๓; ลก ๙:๔๓-๔๕)

๓๐ พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั้น ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้ ๓๑ ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร่ำสอนสาวกของพระองค์ว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย และเขาจะประหารท่านเสีย เมื่อประหารแล้ว

ในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่” ^{๓๒}แต่
ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ ครั้นจะทูล
ถามพระองค์ก็เกรงใจ

สาวกคนไหนจะเป็นใหญ่กว่า
(มธ ๑๘:๑-๖; ลก ๙:๔๖-๔๘)

^{๓๓}พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอร์นา
อุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ตรัส
ถามเหล่าสาวกว่า “เมื่อมาตามทางนั้น ท่าน
ทั้งหลาย ได้โต้แย้งกันด้วยข้อความอันใด”
^{๓๔}เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะเมื่อมาตามทาง
นั้นเขาโต้แย้งกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่
กว่ากัน ^{๓๕}พระองค์ได้ประทับนั่ง แล้วทรง
เรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาตรัสแก่เขาว่า
“ถ้าผู้ใดใครจะไต่เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็น
คนท้ายสุด และเป็นผู้ใช้ของคนที่ง่วน”
^{๓๖}พระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งมาให้
ยืนท่ามกลางเหล่าสาวก แล้วทรงอุ้มเด็กนั้น
ไว้ ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า ^{๓๗}“ถ้าผู้ใดจะรับเด็ก
เล็ก ๆ เช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับ
เรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็มีรับเรา แต่
รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”

ทรงว่ากล่าวสาวกที่ชอบวิพากษ์
วิจารณ์ (ลก ๙:๔๙-๕๐)

^{๓๘}ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์
เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับผี
ออกโดยพระนามของพระองค์ ซึ่งคนนั้นมิได้
ตามพวกเรามา และพวกข้าพระองค์ได้ห้าม
เขา เพราะเขามีไต่ตามพวกเรามา” ^{๓๙}พระ
เยซูจึงตรัสว่า “อย่าห้ามเขาเลย เพราะ
ว่า ไม่มีผู้ใดจะกระทำการอัศจรรย์ในนาม
ของเรา แล้วอีกประการหนึ่ง อาจกลับพุด
ประณามเรา ^{๔๐}เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้
เรา ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเราแล้ว ^{๔๑}เพราะเรา
บอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดจะเอาน้ำถ้วย
หนึ่งให้พวกท่านดื่มในนามของเรา เพราะ
ท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์ ผู้นั้นจะขาด
บำเหน็จก็หามิได้

ทรงเตือนถึงนรก

^{๔๒}แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่ง
ที่เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโม้ก้อนใหญ่
ผูกคอผู้นั้นต่างเสียในทะเลก็ดีกว่า ^{๔๓}และ
ถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมัน
ทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่า

มีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ
^{๔๔}ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับ
เลย ^{๔๕}ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จง
ตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วน
ยังดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงใน
นรกในไฟที่ไม่มีวันดับ ^{๔๖}ในที่นั้นตัวหนอน
ก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย ^{๔๗}ถ้าตาของ
ท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่ง
จะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้าง
เดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟ
นรก ^{๔๘}ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟ
ก็ไม่ดับเลย ^{๔๙}ด้วยว่าคนที่ง่วนจะต้องถูก
ชำระด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้อง
ถูกชำระด้วยเกลือ ^{๕๐}เกลือเป็นของดี แต่ถ้า
เกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีก
อย่างไรได้ ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และ
จงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน”

คำบัญชาของพระเยซูเกี่ยวกับการหย่า
ร้าง (มธ ๕:๓๑-๓๒; ๑๙:๑-๙;
ลก ๑๖:๑๘; ๑ คริ ๗:๑๐-๑๕)

^๑ฝ่ายพระองค์ได้ ทรงลุก ขึ้นเสด็จ
๑๐ จากที่นั้น เข้า ใน เขตแดน แคว้น
ยูเดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดน ฟากข้าง
โน้น และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก
พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์
ทรง เคย สอน นั้น ^๒พวกฟาริสีมา ทดลอง
พระองค์ทูลถาม พระองค์ว่า “ผู้ชายจะหย่า
ภรรยาของตนเป็นการถูกต้อง ตาม พระราช
บัญญัติ หรือ ไม่” ^๓พระองค์ ตรัสถาม เขาว่า
“โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร” ^๔เขาทูล
ตอบว่า “โมเสสอนุญาตให้ ทำหนังสือ หย่า
ภรรยาแล้วก็หย่าให้” ^๕พระเยซูจึงตรัสตอบ
เขาว่า “โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะ
เหตุใจพวกเจ้าแข็งกระด้าง ^๖แต่ตั้งแต่เดิม
สร้างโลก ‘พระเจ้าได้ ทรงสร้าง พวก เขา ให้
เป็นชายและหญิง ^๗เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะ
จากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับ
ภรรยา ^๘และเขา ทั้ง สอง จะ เป็น เนื้อ อื่น
เดียวกัน’ เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็น
เนื้ออันเดียวกัน ^๙เหตุฉะนั้น ซึ่ง พระเจ้า
ได้ ทรง ผูกพัน กัน แล้ว อย่าให้ มนุษย์ ทำให้
พรากจากกันเลย” ^{๑๐}เมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว
เหล่าสาวกของพระองค์ทูลถาม พระองค์อีก
ถึงเรื่องนั้น ^{๑๑}พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ถ้า
ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่

ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ ^{๑๒} และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ได้ผิดประเวณี”

จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามา (มธ ๑๙:๑๓-๑๕; ลก ๑๘:๑๕-๑๗)

^{๑๓} ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องตัวเด็กนั้น แต่เหล่าสาวก ก็ห้ามปรามคนที่พาเด็กมานั้น ^{๑๔} เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ายอมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น ^{๑๕} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้” ^{๑๖} แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็กๆเหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขา แล้วทรงอวยพรให้

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มธ ๑๙:๑๖-๓๐; ลก ๑๘:๑๘-๒๐)

^{๑๖} เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” ^{๑๗} พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว ^{๑๘} ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า ‘อย่าล่วงประเวณี ผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อเขา จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’” ^{๒๐} คนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา” ^{๒๑} พระเยซูทรงฟังดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา แล้วตรัสแก่เขาว่า “ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสິงของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบกกางเขนและตามเรา มา” ^{๒๒} เมื่อเขาได้ยินคำนั้นก็เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

คำทรงเตือน อย่าไว้วางใจในทรัพย์สมบัติ

^{๒๓} พระเยซูจึง ทอด พระเนตร รอบๆ แล้วตรัส แก่ เหล่า สาวก ของ พระองค์ ว่า “คนมั่งมี จะ เข้า ใน อาณาจักร ของ พระเจ้า ก็ ยาก นั ก ห น า” ^{๒๔} เหล่าสาวก ก็ ประหลาด ใจ ด้วย คำ ตรัส ของ พระองค์ และ พระเยซู ตรัส แก่ เขา อีก ว่า “ลูก เอ๋ย คน ที่ วาง ใจ ใน ทรัพย์ สมบัติ จะ เข้า ใน อาณาจักร ของ พระเจ้า ก็ ยาก นั ก ห น า” ^{๒๕} ตัว อู ลู จะ ลอด รู เข็ม ก็ ยาก กว่า คน มั่ง มี จะ เข้า ใน อาณาจักร ของ พระเจ้า” ^{๒๖} เหล่าสาวก ก็ ประหลาด ใจ ยิ่ง นั ก จึง พู ด กัน นั ว่า “ถ้า อย่าง นั้น ใคร จะ รอด ได้” ^{๒๗} พระเยซู ทอด พระเนตร เหล่าสาวก แล้ว ตรัส ว่า “ฝ่าย มนุษย์ ย่อม เป็น ไป ไม่ ได้ แต่ ไม่ เป็น แบบ นั้น กับ พระเจ้า เพราะ ว่า พระเจ้า ทรง กระ ทำ ให้ เป็น ไป ได้ ทุก สิ่ง” ^{๒๘} ฝ่าย เปโตร จึง เริ่ม ทูล พระองค์ ว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้า องค์ ทั้ง หลาย ได้ สละ สิ ง สาร พัด และ ได้ ตี ต ตาม พระองค์ มา” ^{๒๙} พระเยซู ตรัส ตอบ ว่า “เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้ใด ได้ สละ บ้าน หรือ พี่น้อง ชาย หญิง หรือ บิด มารดา หรือ ภรรยา หรือ บุตร หรือ ที่ ดิน เพราะ เห็น แก่ เรา และ ขาว ประเสริฐ นั้น ^{๓๐} ใน เวลา นี้ ผู้ นั้น จะ ได้ รับ ตอบ แทน ร้อย เท่า คือ บ้าน พี่น้อง ชาย หญิง มารดา บุตร และ ที่ ดิน ทั้ง จะ ถูก การ ช่ม เหนง ด้วย และ ใน โลก หน้ า จะ ได้ ชีวิต นิรัน ดร์ ^{๓๑} แต่ มี หลาย คน ที่ เป็น คน ดัน จะ ต้อง กลับ ไป เป็น คน สุด ท้าย และ ที่ เป็น คน สุด ท้าย จะ กลับ เป็น คน ดัน”

ทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระเยซู (มธ ๒๐:๑๗-๑๙; ลก ๑๘:๓๑-๓๓)

^{๓๒} เมื่อ กำลัง เดิน ทาง จะ ขึ้น ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวก ก็พากัน คิด ประหลาด ใจ และ ขณะ ที่ เขา ตาม มา ก็ หวาด กลั ว พระองค์ จึง ทรง เรียก สาวก สิบสอง คน อีก แล้ว เริ่ม ตรัส สำแดง ให้ เขา ทราบ ถึง เหตุการณ์ ซึ่ง จะ เกิด แก่ พระองค์ นั้น ^{๓๓} ว่า “ดูเถิด เรา ทั้ง หลาย จะ ขึ้น ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม และ เขา จะ มอบ บุตร มนุษย์ ไว้ กับ พวก บุโรหิต ใหญ่ และ พวก ธรรมาจารย์ และ เขา เหล่า นั้น จะ ปรับ โทษ ท่าน ถึง ตาย และ จะ มอบ ท่าน ไว้ กับ คน ต่าง ชาติ ^{๓๔} คน ต่าง ชาติ นั้น จะ เยาะ เย้ย ท่าน จะ

เขียนตี ท่าน จะ ถ่ม น้ำลาย รด ท่าน และ จะ ชำท่านเสีย และ วันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่”

คำขอร้องของยากอบ กับยอห์น (มธ ๒๐:๒๐-๒๘)

๓๕ ฝ่ายยากอบ กับ ยอห์น บุตรชาย ของเศเบดี เข้ามาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์ เจ้าข้า ข้าพระองค์ ทั้ง สอง ขอร้อง จะ ขอให้ พระองค์ ทรง กระทำ ตาม คำขอ ของ ข้าพระองค์” ๓๖ พระองค์ จึง ตรัส ถาม เขา ว่า “ท่าน ทั้งสอง ขอร้อง จะ ให้ เรา ทำ สิ่งใด ให้ท่าน” ๓๗ เขา จึง ทูล ตอบ พระองค์ ว่า “เมื่อ พระองค์ จะ ทรง ส่ง ราชา นั้น ขอให้ ข้าพระองค์ หนึ่ง ที่ เมือง ขวา พระหัตถ์ คนหนึ่ง เมือง ซ้าย พระหัตถ์ คนหนึ่ง” ๓๘ พระเยซู จึง ตรัส แก่ เขา ว่า “ที่ ท่าน ขอนั้น ท่าน ไม่ เข้าใจ ด้วย ซึ่ง เรา จะ ตี มนัสนั้น ท่าน จะ ตี มได้ หรือ และ บัพติศมานั้น ซึ่ง เรา จะ รับ ท่าน จะ รับ ได้ หรือ” ๓๙ เขา ทั้ง สอง ทูล ตอบ พระองค์ ว่า “ได้ พระเจ้า ข้า” พระเยซู จึง ตรัส แก่ เขา ว่า “ด้วย ซึ่ง เรา ตี ม ท่าน จะ ตี ม ก็ จริง และ รับ บัพติศมา ด้วย บัพติศมา ที่ เรา จะ รับ ก็ จริง ๔๐ แต่ ที่ จะ นั่ง ข้าง ขวา และ ข้าง ซ้าย ของ เรา นั้น ไม่ใช่ พ้น กงงาน ของ เรา ที่ จะ จด ให้ แต่ ได้ ทรง เตรียม ไว้ สำหรับ ผู้ใด ก็ จะ ให้ แก่ ผู้ นั้น” ๔๑ เมื่อ สาวก สิบ คน ได้ ยืน แล้ว ก็ เริ่ม มีความ ขุ่นเคือง ยากอบ และ ยอห์น ๔๒ พระเยซู จึง ทรง เรียก เขา ทั้ง หลาย มา ตรัส แก่ เขา ว่า “ท่าน ทั้ง หลาย รู้ อยู่ ว่า ผู้ ที่ นับ ว่า เป็น ผู้ ครอง ของ คน ต่าง ชาตินิยม เป็น เจ้าเหนือ เขา และ ผู้ใหญ่ ทั้ง หลาย ก็ ใช้ อำนาจ บังคับ ๔๓ แต่ ใน พวก ท่าน หา เป็น อย่าง นั้น ไม่ ถ้า ผู้ใด ใคร จะ ได้ เป็นใหญ่ ใน พวก ท่าน ผู้ นั้น จะ ต้อง เป็น ผู้ ประนิน บัดี ท่าน ทั้ง หลาย ๔๔ และ ถ้า ผู้ใด ใคร จะ ได้ เป็น เอก เป็น ดัน ผู้ นั้น จะ ต้อง เป็น ผู้ รับ ใช้ ของ คน ทั้ง ปวง ๔๕ เพราะ ว่า บุตร มนุษย์ มิ ได้ มา เพื่อ รับ การ ประนิน บัดี แต่ มา เพื่อ จะ ประนิน บัดี และ ประทาน ชีวิต ของ ท่าน ให้ เป็น ค่าไถ่ สำหรับ คน เป็น อัน มาก”

คนตาบอดชื่อบารทิเมอัสได้รับการรักษาให้หาย (มธ ๒๐:๒๙-๓๔; ลก ๑๘:๓๕-๔๓)

๔๖ ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกมายังเมืองเยรีโค และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก มีคนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อบารทิเม

อัส ซึ่งเป็นบุตรชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง ๔๗ เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูชานาชาเรอเสด็จมา จึงเริ่มร้องเสียงดังว่า “ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด” ๔๘ มีหลายคนห้ามเขาให้เขานิ่งเสีย แต่เขายังร้องเสียงดังขึ้นว่า “บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด” ๔๙ พระเยซูทรงหยุดประทับยืนอยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขาจึงเรียกคนตาบอดนั้นว่า แก่เขาว่า “จงชื่นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า” ๕๐ คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหาพระเยซู ๕๑ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “เจ้าขอร้องจะให้เราทำอะไรแก่เจ้า” คนตาบอดนั้นทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ขอโปรดให้ตาข้าพระองค์เห็นได้” ๕๒ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว” ในทันใดนั้นคนตาบอดนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระเยซูไป

การเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มียัย (ศดย ๙:๙; มธ ๒๑:๑-๙; ลก ๑๙:๒๙-๓๘; ยน ๑๒:๑๒-๑๙)

๑ ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี และหมู่บ้าน เบธานี ซึ่ง อยู่ ภูเขา มะกอก เทศพระองค์ทรงใช้สาวกสองคน ๒ สั่งเขาว่า “จงเข้าไปใน หมู่บ้าน ที่ อยู่ ตรง หน้า ท่าน ครั้นเข้าไป แล้ว ใน ทันใดนั้น จะ พบ ลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ ยั้ง ไม่มีใคร ขึ้นขี่ เลย จง แก้มัน จูงมาเถิด ๓ ถ้า ผู้ใด ถาม ท่าน ว่า ‘ท่าน ทำ อย่างนี้ทำไม’ จง บอก ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า ต้อง ประสงค์ ลูกลานี้ และ ประเดี๋ยว พระองค์ จะ ส่ง กลับคืน มา ให้ ที่ นี้” ๔ สาวก สอง คน นั้น จึง ไป แล้ว พบ ลูกลาตัว นั้น ผูก อยู่ นอก ประตู ที่ สี แยก เขา จึง แก้มัน ๕ บัญ คน ซึ่ง ยืน อยู่ ที่ นั้น ถาม เขา ว่า “แก้มัน ลูกลานี้ทำไม” ๖ สาวก ก็ ตอบ ตาม พระ คำ รัส สั่ง ของ พระ เยซู แล้ว เขาก็ ยอม ให้ เอา ไป ๗ สาวก จึง จูง ลูกลา มา ถึง พระ เยซู แล้ว เอา เสื้อผ้า ของ ตน ปล่อย บน หลัง ลา แล้ว พระองค์ จึง ทรง ลานัน ๘ มี คน เป็น อัน มาก เอา เสื้อผ้า ของ ตน ปล่อย ตาม ถนน หนทาง และ คนอื่น ก็ ตัด กิ่งไม้ จาก ต้นไม้ มา ปล่อย ตาม ทาง นั้น ๙ ฝ่าย คน ที่ เดิน ไป ข้าง หน้า กับ ผู้ ที่ ตาม มา ข้าง หลัง ก็ ให้ ร้อง ว่า “โฮ ชันนา ขอให้ พระองค์ ผู้ เสด็จ มา ใน พระนาม ของ องค์พระ

ผู้เป็นเจ้าของ ทรงพระเจริญ ๑๐ ความสุขสวัสดิ์ มงคลจงมีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่มาตั้งอยู่ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ โยฮันนาในที่สูงสุด” ๑๑ พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มและเข้าไปในพระวิหาร เมื่อทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงแล้วเวลาก็จวนค่ำ จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับเหล่าสาวกสิบสองคน

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล (มธ ๒๑:๑๙-๒๑)

๑๒ ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับสาวกออกมาจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว ๑๓ พอทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมิใช่ใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผลมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ ๑๔ พระเยซูจึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า “ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าเลย” เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหาร (มธ ๒๑:๑๒-๑๖; ลก ๑๙:๔๕-๔๗)

๑๕ เมื่อ พระองค์ กับ สาวก มา ถึง กรุงเยรูซาเล็ม พระเยซู ก็ เสด็จ เข้าไป ใน พระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำ ม้านั่ง ผู้ขาย นกเขา เสีย ๑๖ และ ทรงห้ามมิให้ ผู้ใด ขนสิ่ง ใดๆ เดิน ลัด พระวิหาร ๑๗ พระองค์ ตรัส สอน เขา ว่า “มี พระ วจนะ เขียนไว้มิใช่หรือว่า ‘นิเวศของเราประชาชาติทั้งหลายจะเรียกว่า เป็นนิเวศอธิษฐาน’ แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น ‘ถ้าของพวกโจร’” ๑๘ เมื่อ พวก ธรรมาจารย์ และ พวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินอย่างนั้น จึงหาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย เพราะเขากลัวพระองค์ด้วย ว่า ประชาชน ประหลาดใจ ด้วย คำ สั่งสอน ของ พระองค์ ๑๙ และ เมื่อ ถึง เวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จออกไปจากกรุง ๒๐ ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั้นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก ๒๑ ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาปไว้วันนั้นก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว”

จงเชื่อในพระเจ้า (ยก ๕:๑๕)

๒๒ พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า “จงเชื่อในพระเจ้าเถิด ๒๓ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภรรยาให้ว่า ‘จงลงไปลงทะเล’ และมีใต้อสงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง ๒๔ เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น ๒๕ เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้หนึ่งผู้ใด จงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของท่านด้วย ๒๖ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษให้ พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน”

เกิดปัญหาเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู (มธ ๒๑:๒๓-๒๗; ลก ๒๐:๑-๘)

๒๗ ฝ่าย พระองค์ กับ เหล่าสาวก มายัง กรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาหาพระองค์ ๒๘ ทูลพระองค์ว่า “ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใครให้สิทธิแก่ท่านที่จะทำการนี้ได้” ๒๙ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด ๓๐ คือบัพติศมาของยอห์นนั้น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบเราเถิด” ๓๑ เขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุไฉนจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’ ๓๒ แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ เขากลับประชาน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์จริงๆ ๓๓ เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า “พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด”

คำอุปมาเรื่องเจ้าของสวนที่ต้องการพืชผล (อสย ๕:๑-๗; มธ ๒๑:๓๓-๔๖; ลก ๒๐:๙-๑๙)

๑ พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำ

สวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างห่อผ้าให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล ๒ ครั้นถึงฤดูผลองุ่นเขาจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อเขาจะได้ รับส่วนผลของสวนองุ่นจากคนเช่าสวน ๓ ฝ่ายคนเหล่านั้นก็จับผู้รับใช้นั้นเขียนตี แล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า ๔ อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็เอาหินขว้างผู้รับใช้นั้นศีรษะแตก และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอับยศ ๕ อีกครั้งหนึ่งเจ้าของใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ฆ่าผู้รับใช้นั้นเสีย แล้วยังใช้ผู้รับใช้ไปอีกหลายคน เขาก็เขียนตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง ๖ เจ้าของสวนยังมีบุตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้าย พูดว่า “พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา” ๗ แต่คนเช่าสวนพูดกันว่า ‘คนนี่แหละเป็นพยาบาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา’ ๘ เขาจึงพากันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้ในนอกสวนองุ่น ๙ เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนองุ่น จะทำประการใด ท่านก็จะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า ๑๐ ท่านทั้งหลาย อ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมีใช้หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสศเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว ๑๑ การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา’ ๑๒ ฝ่ายเขาจึงอยากจะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลัวประชาชน ด้วยเขารู้ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย (มธ ๒๒:๑๕-๒๒; ลก ๒๐:๑๙-๒๖)

๑๓ เขาจึงใช้บางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรด ไปหาพระองค์ เพื่อจะคอยจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ ๑๔ ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า “อาจารย์ เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนซื่อสัตย์และมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ ๑๕ เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี” แต่

พระองค์ทรงทราบอุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายมาทดลองเราทำไม จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาให้เราดู” ๑๖ เขาก็เอามาให้ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ของซีซาร์” ๑๗ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “ของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแด่พระเจ้า” ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจในพระองค์

พระเยซูตรัสตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย (มธ ๒๒:๒๓-๓๓; ลก ๒๐:๒๗-๓๕)

๑๔ มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขา ทูลถาม พระองค์ว่า ๑๕ “อาจารย์ เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า ‘ถ้าชายผู้ใดตาย และ ภรรยา ยังอยู่ แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้แทนไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้’ ๒๐ ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วตาย ไม่มีเชื้อสาย ๒๑ น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย และน้องที่สองที่สามก็ทำเช่นกัน ๒๒ พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็นภรรยาและไม่มีเชื้อสาย ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย ๒๓ เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว” ๒๔ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านคิดผิดเสียแล้ว เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือ ฤทธิเดชของพระเจ้า ๒๕ ด้วยว่าเมื่อมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น เขาจะไม่มีกรรมรส หรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ ๒๖ และเรื่องคนซึ่งตายแล้วที่เขาจะถูกชุบให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องพุ่มไม้หรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ ๒๗ พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว”

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด (มธ ๒๒:๓๔-๔๐; ลก ๑๐:๒๕-๓๗)

^{๒๕} มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึงได้ยินเขาไล่เลียงกันและเห็นว่าพระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า “พระบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวง”

^{๒๖} พระเยซู จึง ตรัส ตอบ คน นั้น ว่า “พระบัญญัติ ซึ่งเป็นเอก เป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า ‘โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลาย เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว’ ^{๓๐} และพวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน’ นี่เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่ ^{๓๑} และพระบัญญัติที่สองนั้นก็เหมือนกันคือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี” ^{๓๒} ฝ่ายธรรมาจารย์คนนั้น ทูล พระองค์ ว่า “ดีแล้ว อาจารย์เจ้าข้า ท่านกล่าวถูกจริงว่าพระเจ้านั้นแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล้วพระเจ้าอื่นไม่มีเลย ^{๓๓} และซึ่งจะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ประเสริฐกว่าเครื่อง เฝานบูชาและเครื่องสัตวบูชาทั้งสิ้น” ^{๓๔} เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่า คนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึง ตรัส แก่ เขา ว่า “ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า” ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้าถามพระองค์ต่อไปอีก

พระเยซูทรงคัดค้านพวกฟาริสี (มธ ๒๒:๔๑-๔๖; ลก ๒๐:๔๑-๔๔)

^{๓๕} เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร ได้ตรัสถามว่า “ที่พวกธรรมาจารย์ว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร ^{๓๖} ด้วยว่าดาวิดเอง ทรง กล่าว โดย เดช พระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ ^{๓๗} ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้” ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟัง พระองค์ ด้วย ความยินดี ^{๓๘} พระเยซูตรัสสอนเขาในคำสอนของ

พระองค์ว่า “จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา และชอบให้คนค้ำบกลางตลาด ^{๓๙} ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อื่นมีเกียรติในการเลี้ยง ^{๔๐} เขารับเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสี้ยยียดยาว คนเหล่านี้จะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น”

หญิงม่ายที่ถวายทองแดงสองแผ่น (ลก ๒๑:๑-๔)

^๑ พระเยซู ได้ เสด็จ ประทับ ตรง หน้า ตู้เก็บเงิน ถวาย ทรง ทอด พระเนตร สังเกต ประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้นั้น และคนมั่งมี หลาย คน เอา เงิน มาก มา ใส่ ใน ที่ นั้น ^๒ มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่ไว้ ^๓ พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้วันนั้น ^๔ เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ขุดสนที่ สุด ยัง ได้ เอา เงิน ที่ มี อยู่ สำหรับ เลี้ยง ชีวิต ของตนมาใส่จนหมด”

การสนทนากับภรรยาแมกอกเทศ (มธ ๒๔-๒๕; ลก ๒๑)

^๑ เมื่อ พระองค์ เสด็จ ออก จาก พระวิหาร **๑๓** มีสาวกของพระองค์คนหนึ่ง ทูล พระองค์ ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิดศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง” ^๒ พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนั้นว่า “ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้” ^๓ เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาแมกอกเทศตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยกอบ ยอห์น และ อันดรูว์ มากราบ ทูลถามพระองค์ส่วนตัวว่า “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบ ว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรจะเป็นหมายสำคัญว่าการนี้ทั้งปวงนี้จงสำเร็จ”

เส้นทางแห่งชีวิตของยุคนี้

^๔ พระเยซูจึงตั้งต้นตรัสตอบเขาว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ^๕ ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’ และจะล่อลวงคนเป็นอัน

มากให้หลงไป ^๗เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง ^๘เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร ท้องจะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ และจะเกิดกบฏ การอาหารและความทุกข์ยาก เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก ^๙แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลา และท่านจะต้องยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานแก่เขา ^{๑๐}ข่าวประเสริฐจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้งปวงก่อน ^{๑๑}แต่ถ้าเมื่อเขาจะนำท่านมามอบไว้หนั้น อย่าเป็นกังวลก่อนว่าจะพูดอะไรดี และอย่าตริกตรองเลย แต่จงพูดตามซึ่งได้ทรงโปรดให้ท่านพูดในเวลานั้น เพราะว่าผู้ที่พูดนั้นมีชีวิตตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ ^{๑๒}แม้ว่าพี่ก็จะทรยศน้องให้ถึงความตาย พี่ก็จะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงความตาย ^{๑๓}ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชัง เพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง (มธ ๒๔:๑๕)

^{๑๔}แต่ เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย จะ เห็น สิ่ง ที่ นำ สะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลคาดพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง” (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด) “เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย ^{๑๕}ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บข้าวของใด ๆ ออกจากบ้านของตน ^{๑๖}ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน ^{๑๗}แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีตุรกร หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ ^{๑๘}ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว ^{๑๙}ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย ^{๒๐}ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามีได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ รอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ถูกเลือกสรรซึ่งพระองค์ได้ทรง

เลือกไว้ พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า ^{๒๑}และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น’ หรือ ‘ดูเถิด อยู่ที่โน่น’ อย่าได้เชื่อเลย ^{๒๒}ด้วยว่า จะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้ทำนายเทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน ทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เพื่อล่อลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นได้ ^{๒๓}แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดูเถิด เราได้บอกสิ่งสารพัดให้แก่ท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมาพร้อมด้วยสงาราคี (มธ ๒๔:๒๗-๓๑)

^{๒๔}ภายหลัง เมื่อ คราว ล่าบาท นั้น พ้น ไป แล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ^{๒๕}ดวงดาว ทั้ง ปวง จะ ตก จาก ฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือน สะท้านไป’ ^{๒๖}เมื่อ นั้น เขา จะ เห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆ’ ทรงฤทธิ์านุภาพ และ สง่า ราคี เป็น อัน มาก ^{๒๗}เมื่อ นั้น พระองค์ จะ ทรง ใช้ เหล่า ทูต สวรรค์ ของ พระองค์ ให้ รวบรวม คน ทั้ง ปวง ที่ พระองค์ ทรง เลือกสรร ไว้ แล้ว จาก ลม ทั้ง สี่ ทิศ นั้น ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ (มธ ๒๔:๓๒-๓๓; ลก ๒๑:๒๙-๓๑)

^{๒๘}บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว ^{๒๙}เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึง ประคองแล้ว ^{๓๐}เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้บังเกิดขึ้น

จงเฝ้าคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์อยู่ตลอดเวลา

^{๓๑}ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย ^{๓๒}แต่วันนั้นไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ หรือพระบุตรก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาองค์เดียว ^{๓๓}จงเฝ้าระวัง และอธิษฐานอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่เวลาวันนั้นจะมาถึงเมื่อไร ^{๓๔}ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคน

หนึ่ง ที่ออกจากบ้านไปทางไกล มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้สั่งการงานของตนว่ามีหน้าที่อะไรและได้ส่งนายประตู่ให้เฝ้าบ้านอยู่ ^{๓๕} เหตุฉนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าจะมาเมื่อไร จะมาเวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือเวลาไ้ก่ขึ้น หรือรุ่งเช้า ^{๓๖} กล่าวว่าจะมาฉับพลันและจะพบท่านนอนหลับอยู่ ^{๓๗} ซึ่งเราบอกพวกท่าน เราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด”

พวกปุโรหิตใหญ่วางอุบายที่จะฆ่าพระเยซู (มธ ๒๖:๒-๕; ลก ๒๒:๑-๒)

๑๔ ^๑ ยังอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็หาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและจะฆ่าเสีย ^๒ แต่พวกเขาพูดกันว่า “ในวันเลี้ยง ออย่าเพื่อทำลาย กล่าวว่ประชาชนจะเกิดวุ่นวาย”

มารีย์แห่งหมู่บ้านเบธานีขโลมพระเยซู (มธ ๒๖:๖-๑๓; ยน ๑๒:๑-๘)

^๓ ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน ขณะเมื่อทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมธรรมาเทศาที่มีราคาแพงมากมาเฝ้าพระองค์ และนางทำให้ผอบนั้นแตกแล้วก็เทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์ ^๔ แต่มีบางคนไม่พอใจพูดกันว่า “เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่า ^๕ เพราะว่าน้ำมันนี้ ถ้าขายก็คงได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดนาเรียอัน แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้” เขาจึงบ่นว่าหญิงนั้น ^๖ ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า “อย่าว่าเขาเลย กวนใจเขาทำไม เขาได้กระทำการดีแก่เรา ^๗ ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะไม้อยู่กับท่านเสมอไป ^๘ ซึ่งหญิงนี้ได้กระทำก็เป็นการสุดกำลังของเขา เขามาขโลมกายของเราก่อนเพื่อการศพของเรา ^๙ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลก ซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำก็จะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่น”

ยูดาสตกลงทรยศพระเยซู (มธ ๒๖:๑๔-๑๖; ลก ๒๒:๓-๖)

^{๑๐} ฝ่ายยูดาสอิสคาริโอท เป็นคนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคน ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ เพื่อจะทรยศพระองค์ให้เขา ^{๑๑} ครั้นเขาได้ยืนอย่างนั้นก็คิดใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยูดาส แล้วยูดาสจึงคอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขา

เหล่าสาวกตระเตรียมการสำหรับเทศกาลปัสกา (มธ ๒๖:๑๗-๑๙; ลก ๒๒:๗-๑๓)

^{๑๒} เมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกานั้น พวกสาวกของพระองค์ มาทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงปรารภจะให้เราไปซื้อเครื่องใช้ทั้งหลายไปจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน” ^{๑๓} พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า “จงเข้าไปในกรุงนั้น แล้วจะมีชายคนหนึ่งทวนหม้อนำมาพบท่าน จงตามคนนั้นไป ^{๑๔} เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า ‘ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นอนอยู่ที่ไหน’ ^{๑๕} เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด” ^{๑๖} สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุงและพบเหมือนพระดำรัสที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ (มธ ๒๖:๒๐-๒๔; ลก ๒๒:๑๔, ๒๑-๒๓; ยน ๑๓:๑๘-๑๙)

^{๑๗} ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์จึงเสด็จมากับสาวกสิบสองคน ^{๑๘} เมื่อกำลังเอนกายลงรับประทานอาหารอยู่ พระเยซูจึงตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา คือคนหนึ่งที่รับประทานอาหารอยู่กับเรานี้แหละ” ^{๑๙} ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากันเป็นทุกข์ และทูลถามพระองค์ทีละคนว่า “คือข้าพระองค์หรือ” และอีกคนหนึ่งถามว่า “คือข้าพระองค์หรือ” ^{๒๐} พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนี้ คือเป็นคนจิมในจานเดียวกับกับเรา ^{๒๑} เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จ

ไปตามที่ได้มีคำเขียนไว้ถึงพระองค์นั้นจริง แต่ชีวิตแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมีได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั่นเอง”

การเริ่มต้นแห่งพิธีศีลระลึก

(มธ ๒๖:๒๖-๒๙; ลก

๒๒:๑๗-๒๐; ๑ ครี ๑๑:๒๓-๒๖)

๒๒ ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา ทรงขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า “จงรับประทานเถิด นี่เป็นกายของเรา” ๒๓ แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยขอบพระคุณและส่งให้เขา เขาก็รับไปดื่มทุกคน ๒๔ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “นี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคุณเป็นอันมาก ๒๕ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มนำผลแห่งเกาถองนี้ต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า”

เปโตรจะปฏิเสธพระเยซู

(มธ ๒๖:๓๑-๓๕; ลก

๒๒:๓๑-๓๕; ยห ๑๓:๓๖-๓๘)

๒๖ เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พระองค์กับเหล่าสาวกก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ ๒๗ พระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจะสะดุดใจเพราะเราในคืนนี้เอง ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’ ๒๘ แต่เมื่อทรงชุบให้เราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน” ๒๙ เปโตรทูลพระองค์ว่า “แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ” ๓๐ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนไก่จะขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” ๓๑ แต่เปโตรทูลแข็งแรงที่เดียวว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูทรงปวดร้าวทรมาณในสวน

เกทเสมณี (มธ ๒๖:๓๖-๔๖;

ลก ๒๒:๓๙-๔๖; ยห ๑๘:๑)

๓๒ พระเยซูกับเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งชื่อ เกทเสมณี และพระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราอธิษฐาน” ๓๓ พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตกกังวลและหนักพระทัยนัก ๓๔ จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด” ๓๕ แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ชุบพระกายลงที่ดินอธิษฐานว่า “ถ้าเป็นไปได้ ให้เวลานั้นล่วงผ่านไปจากพระองค์” ๓๖ พระองค์ทูลว่า “อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำการสิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาถ้วยนี้เลื่อนผ่านไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” ๓๗ พระองค์จึงเสด็จกลับมาทรงพบเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักชั่วเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ ๓๘ ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนึ่งยังอ่อนกว่าลิง” ๓๙ พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครึ่งหนึ่ง ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน ๔๐ ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาที่ทรงพบสาวกนอนหลับอยู่อีก (เพราะตาเขามืดไม่ขึ้น) และเขาไม่รู้ว่าจะทูลประการใด ๔๑ เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สาม พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “เดี๋ยวนี้ ท่านจงนอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอเถอะ ดูเถิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาปนั้นมาถึงแล้ว ๔๒ ลุกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาถึงแล้ว”

ยูดาสทรยศพระเยซูให้เขาจับ

ตัวไป (มธ ๒๖:๔๗-๕๖; ลก

๒๒:๔๗-๕๓; ยห ๑๘:๓-๑๑)

๔๓ พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นยูดาซึ่งเป็นคนหนึ่งเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถือดาบถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ ๔๔ ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้สัญญาณแก่เขาว่า “เราจับ

ผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไปให้มันคง” ^{๔๕} และทันทีที่ยูดาสมาถึง เขาตรงเข้ามาหาพระองค์ทูลว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์เจ้าข้า” แล้วจับพระองค์ ^{๔๖} คนเหล่านั้นก็จับกุมพระองค์ไป

ดาบของเปโตร เหล่าสาวกละทิ้งพระเยซู (มธ ๒๖:๕๑-๕๖)

^{๔๗} คนหนึ่งในพวกเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟันผู้รับใช้คนหนึ่ง ของมหาปุโรหิตถูกหูของเขาคัด ^{๔๘} พระเยซูจึงตรัสถามพวกเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา” ^{๔๙} เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุกวันสั่งสอนในพระวิหาร ท่านก็หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์” ^{๕๐} แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้ และพากันหนีไป ^{๕๑} มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าป่านผืนหนึ่งคลุมร่างกายที่ เปลือยเปล่า ของตน ติดตามพระองค์ไป พวกหนุ่มๆ ก็จับเขาไว้ ^{๕๒} แต่เขาได้สลัดผ้าป่านผืนนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป

พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับมหาปุโรหิตและสภา (มธ ๒๕:๕๗-๖๕; ยน ๑๘:๑๒-๑๔, ๑๙-๒๔)

^{๕๓} เขาพาพระเยซูไปหามหาปุโรหิต และมีบรรดาพวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น ^{๕๔} ฝ่ายเปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆ จนเข้าไปถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต และนั่งผิงไฟอยู่กับพวกคนใช้ ^{๕๕} พวกปุโรหิตใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานมาเบิกปรักรำพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้ ^{๕๖} ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จปรักรำพระองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน ^{๕๗} มีบางคนยืนขึ้นเบิกความเท็จปรักรำพระองค์ว่า ^{๕๘} “ข้าพเจ้าได้ยินคนนั้นว่า เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์เลย” ^{๕๙} แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยิ่งแตกต่างกันไม่ถูกต้องกัน ^{๖๐} มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนนำท่มกลางที่ชุมนุมถามพระเยซูว่า “ท่านไม่ตอบอะไรบ้างหรือ ซึ่งเขาเบิกความปรักรำท่านนั้นจะว่าอย่างไร” ^{๖๑} แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่ มิได้ตอบ

ประการใด ท่านมหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า “ท่านเป็น พระ คริสต์ พระ บุตร ของผู้ทรงบรมสุขหรือ” ^{๖๒} พระเยซูทรงตอบว่า “เราเป็น และ ท่านทั้งหลาย จะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธาภาพ และเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” ^{๖๓} ท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า “เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า” ^{๖๔} ท่านทั้งหลายได้ยืนเขาพูดห่มินประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร” คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึงตาย ^{๖๕} บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปิดพระพักตร์พระองค์ ดีพระองค์ แล้วว่าแก่พระองค์ว่า “พยากรณ์” และพวกคนใช้ก็เอาฝ่ามือตบพระองค์

เปโตรปฏิเสธพระเยซู (มธ ๒๖:๖๙-๗๕; ลก ๒๒:๕๖-๖๒; ยน ๑๘:๑๖-๑๘, ๒๕-๒๗)

^{๖๖} และ ขณะที่ เปโตร อยุ่ใต้คฤหาสน์ข้างล่างนั้น มีหญิงคนหนึ่งในพวกสาวใช้ของท่านมหาปุโรหิตเดินมา ^{๖๗} เมื่อเห็นเปโตรผิงไฟอยู่เขาเขม่นดู แล้วพูดว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูชานานชาเร็ดด้วย” ^{๖๘} แต่เปโตรปฏิเสธว่า “ที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ” เปโตรจึงออกไปที่ระเบียงบ้าน แล้วไปกักขัง ^{๖๙} อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปโตร แล้วเริ่มบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า “คนนี้แหละเป็นพวกเขา” ^{๗๐} แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ว่าแก่เปโตรว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็ส่อไปทางเดียวกันด้วย” ^{๗๑} แต่เปโตรเริ่มสับสนและสาบานว่า “คนที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้จัก” ^{๗๒} แล้วไปกักขังเป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า “ก่อนไปกักขังสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” เมื่อเปโตรหวนคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้

พระเยซูทรงถูกนำไปอยู่ต่อหน้าปilate (มธ ๒๗:๑-๒, ๑๑-๑๕; ลก ๒๓:๑-๗, ๑๓-๑๕; ยน ๑๘:๒๘-๔๐; ๑๙:๑-๑๖)

๑๕ ^๑ พอ รุ่งเช้า พวก ปุโรหิต ใหญ่ กับ พวก ผู้ใหญ่ และ พวก ธรรมาจารย์ และบรรดา สมาชิก สภา ได้ ปรีกษา กัน แล้ว จึง มัด พระ เยชู พา ไป มอบ ไว้ แก่ ปilate ๒ ปี ลาด จึง ถาม พระองค์ ว่า “ท่าน เป็น กษัตริย์ ของ พวก ยิว หรือ” พระองค์ ตรัส ตอบ ท่าน ว่า

“ท่านว่า แล้วนี่” ^๓ ฝ่ายพวก புโรหิต ใหญ่ ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบประการใด ^๔ ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า “ท่านไม่ตอบอะไร หรือ ดูเถิด เขากล่าวความปรักปรำท่านหลายประการทีเดียว” ^๕ แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด อีก ปีลาตจึง อศจรรย์ใจ ^๖ ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขาตามที่เขาขอ

ปล่อยตัวบารับบัส ตรึงพระเยซูบนกางเขน (มธ ๒๗:๑๖-๒๖; ลก ๒๓:๑๖-๒๕; ยน ๑๘:๔๐)

^๗ มี คนหนึ่ง ชื่อ บารับบัส ซึ่ง ต้อง จำ อยู่ใน จำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้กระทำการฆาตกรรมในการกบฏนั้น ^๘ ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปีลาตให้ทำตามที่ท่านเคยทำให้เขานั้น ^๙ ปีลาตได้ถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้ เรา ปล่อย กษัตริย์ ของ พวก ยิว หรือ” ^{๑๐} เพราะ ท่าน รู้ อยู่ แล้ว ว่า พวก புโรหิต ใหญ่ ได้ มอบ พระองค์ ไว้ ด้วย ความ อัจฉนา ^{๑๑} แต่พวก புโรหิต ใหญ่ ยุ่ง ประชาน ให้ ขอ ปีลาต ปล่อย บารับบัส แทน พระ เยชู ^{๑๒} ฝ่ายปีลาตจึงถามเขาอีกว่า “ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอย่างไรแก่คนนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว” ^{๑๓} เขาทั้งหลายร้อง ตะโกน อีก ว่า “ตรึง เขา เสีย ที่ กางเขนเถิด” ^{๑๔} ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด” แต่ประชาชนยิ่งร้องว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” ^{๑๕} ปีลาตปรารถนาจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อได้ให้โดยดีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน ^{๑๖} พวกทหารจึงนำพระองค์ไปข้างใน ราชสำนัก คือ ที่ เรียกว่า ศาล ปรีโท เรียม แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุมกัน

พระเยซูถูกสวมมงกุฏหนาม (มธ ๒๗:๒๗-๓๑)

^{๑๗} เขาเอา เลื่อสี ม่วง มาสวม พระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฏสวมพระเศียรพระองค์ ^{๑๘} แล้ว เริ่ม คำนับ พระองค์ พูด ว่า “กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ” ^{๑๙} แล้วเขาได้เอาไม้อ้อตีพระเศียรพระองค์ และได้ถ่มน้ำลายรดพระองค์ แล้วคุกเข่าลงนมัสการพระองค์ ^{๒๐} เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขา

ถอดเลื่อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์เองสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน ^{๒๑} มีคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซรีน เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส เดินมาจากบ้านนอกตามทางนั้น เขาก็เกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป ^{๒๒} เขาพาพระองค์มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งชื่อกลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ^{๒๓} แล้วเขาเอานาอุนุ่นระคนกับมดยอบให้พระองค์เสวย แต่พระองค์ไม่รับ

การตรึงบนไม้กางเขน (มธ ๒๗:๓๓-๕๖; ลก ๒๓:๓๓-๔๙; ยน ๑๙:๑๗-๓๗)

^{๒๔} ครั้นเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร ^{๒๕} เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้ นั้น เป็น เวลา เข้า สาม โมง ^{๒๖} มี ข้อหา ที่ ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า “กษัตริย์ของพวกยิว” ^{๒๗} เขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง ^{๒๘} คำซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จ คือที่ ว่า “ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด” ^{๒๙} ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น ก็คิดว่าพระองค์ สิ้น ศีรษะของเขากล่าวว่า “เฮ้ย เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ” ^{๓๐} จึงช่วยตัวเองให้รอด และ ลง มา จาก กางเขนเถิด” ^{๓๑} พวก புโรหิต ใหญ่ กับ พวก ครรรมาจารย์ ก็ เยาะเย้ย พระองค์ ใน ระหว่าง พวก เขาเอง เหมือนกันว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้” ^{๓๒} ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ” และสองคนนั้นที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำหยาบซ้ำต่อพระองค์ ^{๓๓} ครั้นเวลาที่เที่ยงก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง ^{๓๔} พอ บ่าย สาม โมง แล้ว พระ เยชู ทรง ร้อง เสียง ดัง ว่า “เอ ลอ อี เอ ลอ อี ลามาสะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้า ของ ข้า พระองค์ พระเจ้า ของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ เสีย” ^{๓๕} บาง คน ใน พวก ที่ ยืน อยู่ ที่ นั้น เมื่อได้ยินก็พูดว่า “ดูเถิด เขาเรียกเอลียาห์” ^{๓๖} มีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยว เสียบปลายไม้อ้อ ส่งให้พระองค์เสวย แล้วว่า “อย่าเพ่ง ให้เราคอยดูว่า เอลียาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่” ^{๓๗} ฝ่ายพระ

เยซู ทรง ร้อง เสียง ดัง แล้ว ทรง ปล่อย พระ วิญญาณ จิต ออก ไป ^{๓๘} ขณะ นั้น ม่าน ใน พระ วิหาร ก็ ขาด ออก เป็น สอง ท่อน ตั้ง แต่ บน ตลอด ต่ ล่าง ^{๓๙} ส่วน นาย ร้อย ที่ ยืน อยู่ ตรง พระ พักตร์ พระ องค์ เมื่อ เห็น ว่า พระ องค์ ทรง ร้อง เสียง ดัง และ ทรง ปล่อย พระ วิญญาณ จิต ออก ไป แล้ว จึง พุด ว่า “แท้ จริง ท่าน ผู้ นี้ เป็น พระ บุตร ของ พระ เจ้า” ^{๔๐} มี พวก ผู้ หึง มอง ดู อยู่ แต่ ไกล ใน พวก ผู้ หึง นั้น มี มารีย์ ชาว มัก ดา ล่า มารีย์ มารดา ของ ยา กอบ น้อย และ ซอ โย เสส และ นาง สะ โล เม ^{๔๑} (ผู้ หึง เหล่า นั้น ได้ ติดตาม และ ปรนนิบัติ พระ องค์ เมื่อ พระ องค์ ยัง อยู่ใน แคว้น กาลิลี) และ ผู้ หึง อื่น อีก หลาย คน ที่ ได้ ขึ้น มา ยัง กรุง เยรูซาเล็ม กับ พระ องค์ ได้ อยู่ ที่ นั้น

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของ โยเซฟ (มธ ๒๗:๕๗-๖๑; ลก ๒๓:๕๐-๕๖; ยน ๑๙:๓๘-๔๒)

^{๔๒} ครั้น ถึง เวลา พลบค่ำ เหตุ ที่ วัน นั้น เป็น วัน เตรียม คือ วัน ก่อน วัน สะบาโต ^{๔๓} โยเซฟ เป็น ชาว บ้าน อาริมาเธีย ซึ่ง อยู่ใน พวก สุมานิก สภา และ เป็น ที่ นับถือ ของ คน ทั้ง ปวง ทั้ง กำลัง คอย ทำ อาณาจักร ของ พระ เจ้า ด้วย จึง ก้าว เข้า ไป หา ปีลาต ขอ พระ ศพ พระ เยซู ^{๔๔} ปีลาต ก็ ประหลาดใจ ที่ พระ องค์ สิ้น พระ ชนม์ แล้ว จึง เรียก นาย ร้อย มา ถาม เขา ว่า พระ องค์ ตาย แล้ว หรือ ^{๔๕} เมื่อ ได้ รู้ เรื่อง จาก นาย ร้อย แล้ว ท่าน จึง มอบ พระ ศพ ให้ แก่ โยเซฟ ^{๔๖} ฝ่าย โยเซฟ ได้ ชื้อ ผ้า ป่าน เนื้อ ละเอียด และ เชิญ พระ ศพ ลง มา เอา ผ้า ป่าน พัน หุ้ม ไว้ แล้ว เชิญ พระ ศพ ไป ประดิษฐาน ไว้ ใน อุโมงค์ ซึ่ง ได้ สกัด ไว้ ใน ศิลา แล้ว กิ่ง ก้อน หิน ปิด ปาก อุโมงค์ ไว้ ^{๔๗} ฝ่าย มารีย์ ชาว มัก ดา ล่า และ มารีย์ มารดา ของ โยเสส ได้ เห็น ที่ ที่ พระ ศพ บรรจุ ไว้

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและ เหตุการณ์ที่ติดตามมา (มธ ๒๘:๑-๑๕; ลก ๒๔:๑-๔๙; ยน ๒๐:๑-๒๓)

๑๖

^๑ ครั้น วัน สะบาโต ล่วง ไป แล้ว มารีย์ ชาว มัก ดา ล่า มารีย์ มารดา ของ ยา กอบ และ นาง สะ โล เม ชื้อ เครื่อง หอม มา เพื่อ จะ ไป ชโลม พระ ศพ ของ พระ องค์ ^๒ เวลา รุ่ง เข้า วัน ต้น สัปดาห์ พอดวง อาทิตย์ ขึ้น เขาก็ มา ถึง

อุโมงค์ ^๓ และ เขา พุด กัน ว่า “ใคร จะ ช่วย กิ่ง ก้อน หิน ออก จาก ปาก อุโมงค์” ^๔ เมื่อ เขา มอง ดู ก็ เห็น ก้อน หิน นก กิ่ง ออก แล้ว เพราะ เป็น ก้อน หิน โด่ มาก ^๕ ครั้น เขา เข้า ไป ใน อุโมงค์ แล้ว ได้ เห็น หนุ่ม คน หนึ่ง นุ่ง ห่ม ผ้า ยาว สี ขาว นั่ง อยู่ ข้าง ขวา ผู้ หึง นั้น ก็ ตก ตะลึง ^๖ ฝ่าย คน หนึ่ง มั่น บอก เขา ว่า “อย่า ตก ตะลึง เลย พวก ท่าน ทั้ง หลาย มา ทหา พระ เยซู ชาว นาซาเร็ธ ซึ่ง ต้อง ตรึง ไว้ ที่ ทาง เชน พระ องค์ ทรง เป็น ชิน มา แล้ว พระ องค์ หา ได้ ประทับ ที่ นี้ ไม่ จง ดู ที่ ที่ เขา ได้ วาง พระ ศพ ของ พระ องค์ ถู กัด ^๗ แต่ จง ไป บอก พวก สาว กของ พระ องค์ ทั้ง เปโตร ถู กัด ว่า พระ องค์ เสด็จ ไป ยัง แคว้น กาลิลี ก่อน ท่าน ทั้ง หลาย ท่าน ทั้ง หลาย จะ เห็น พระ องค์ ที่ นั้น เหมือน พระ องค์ ตรัส ไว้ แก่ พวก ท่าน แล้ว” ^๘ หึง เหล่า นั้น ก็ ออก จาก อุโมงค์ รีบ หีน ไป เพราะ พิศวง ตกใจ จน ตู๋ ลัน เขามิ ได้ พุด กับ ผู้ ใด เพราะ เขา กลัว ^๙ ครั้น รุ่ง เข้า วัน ต้น สัปดาห์ เมื่อ พระ เยซู ทรง เป็น ชิน มา แล้ว พระ องค์ ทรง ลำ แดง พระ องค์ ให้ ปรากฏ แก่ มารีย์ ชาว มัก ดา ล่า ก่อน คือ มารีย์ คน ที่ พระ องค์ ได้ ขับ ผี ออก เจ็ด ผี ^{๑๐} มารีย์ จึง ไป บอก พวก คน ที่ เคย อยู่ กับ พระ องค์ แต่ ก่อน เขากำลัง ร้อง ให้ เป็น ทุกข์ อยู่ ^{๑๑} เมื่อ เขา ได้ ยิน ว่า พระ องค์ ทรง พระ ชนม์ อยู่ และ มารีย์ ได้ เห็น พระ องค์ แล้ว เขาก็ ไม่ เชื่อ ^{๑๒} ภายหลัง พระ องค์ ทรง ปรากฏ พระ กาย อีกรูป หนึ่ง แก่ ศิษย์ สอง คน เมื่อ เขา กำลัง เดิน ทาง ออก ไป บ้าน นอก ^{๑๓} ศิษย์ สอง คน นั้น จึง ไป บอก ศิษย์ อื่น ๆ แต่ เขามิ ได้ เชื่อ ^{๑๔} ภาย หลัง พระ องค์ ทรง ปรากฏ แก่ สาว กสิบ เอ็ด คน เมื่อ เขา เอน กาย ลง รับ ประทาน อยู่ และ ทรง ติ เตียน เขา เพราะ เขา ไม่ เชื่อ และ ใจ ต้อ ดิ่ง ด้วย เหตุ ที่ เขามิ ได้ เชื่อ คน ซึ่ง ได้ เห็น พระ องค์ เมื่อ พระ องค์ ทรง เป็น ชิน มา แล้ว ^{๑๕} ฝ่าย พระ องค์ จึง ตรัส สั่ง พวก สาว ก ว่า “ท่าน ทั้ง หลาย จง ออก ไป ทั่ว โลก ประกาศ ข่าว ประเสริฐ แก่ มนุษย์ ทุก คน ^{๑๖} ผู้ ที่ เชื่อ และ รับ บัพติศมา ก็ จะ รอด แต่ ผู้ ที่ ไม่ เชื่อ จะ ต้อง ถูก ลง พระ อาชญา ^{๑๗} มี คน เชื่อ ที่ ไหน หมายถึง คน เหล่า นี้ จะ บัง เกิด ขึ้น ที่ นั้น คือ เขา จะ ขับ ผี ออก โดย นาม ของ เรา เขา จะ พุด ภาษา ใหม่ หลาย ภาษา ^{๑๘} เขา จะ จับ บัง ได้ ถ้า เขา ติ มยา พิษ อย่าง ใด จะ ไม่ เป็น อัน ตรา ย แก่ เขา และ เขา จะ วาง มือ บน คน ไข้ คน ป่วย แล้ว คน เหล่า นั้น จะ หาย โรค”

**การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู
(ลก ๒๔:๕๐-๕๓; กจ ๑:๖-๑๑)**

๑๙ ครั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเขาแล้ว
พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ ประทับ

เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ๒๐ พวกสาวก
เหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุก
ตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับ
เขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดย
หมายสำคัญที่ประกอบบนัน เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

ลูกา

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ ลูกา ซึ่งเป็น “แพทย์ที่รัก” (คส ๔:๑๔) ท่านเป็นชาวยิว และได้เดินทางกับเปาโลบ่อยๆในการเที่ยวประกาศ และได้อยู่กับเปาโลเมื่อท่านติดคุกที่กรุงโรม

หลายคนทีปฏิเสธพระคัมภีร์ ซึ่งไม่เชื่อเรื่องพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า ได้ให้ความเห็นว่าหนังสือลูกากับหนังสือมัทธิวได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกได้เขียนลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เรียกว่า “เล่ม Q” ซึ่งเป็นคำที่มนุษย์เล่าต่อกันมา แต่ความคิดนี้ขัดแย้งกับคำกล่าวในหนังสือลูกา ๑:๓ ที่ว่าท่านลูกาได้เขียนด้วยความมั่นใจและได้รับสิ่งที่ได้เขียนไว้หน้าจาก “เบื้องบน”

หนังสือ “ข่าวประเสริฐของพระเยซู” ทั้งสามเล่มแรกนอกจากหนังสือลูกานี้ได้เขียนไว้ก่อนกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในปี ค.ศ. ๗๐ หนังสือลูกาได้รับการเขียนไว้ก่อนหนังสือกิจการ (ลก ๑:๓; กจ ๑:๑๑) และเป็นที่น่าอนอนว่าหนังสือลูกาไม่ได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสืออื่นๆ และไม่ได้มาจากการสืบหาหรือจากสิ่งที่คนอื่นได้เห็นด้วยตาของท่านเอง ถึงแม้ว่าหนังสือมัทธิวมีย่านวนบทมากกว่าหนังสือลูกาก็ตาม หนังสือลูกาก็เป็น “ข่าวประเสริฐของพระเยซู” ที่ยาวที่สุด

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยท่านลูกานี้ได้แสดงให้เห็นพระเยซูในพระลักษณะของ “บุตรมนุษย์” ซึ่งเป็นฐานะของพระเยซูที่ลูกาชอบมากที่สุด หนังสือลูกาเน้นถึงการประกอบด้วยฤทธิเดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากกว่า “ข่าวประเสริฐของพระเยซู” อีกสามเล่ม (ลก ๑:๑๕, ๔๑, ๖๗; ๓:๒๒; ๔:๑, ๑๔; ๑๑:๑๓; ๒๔:๔๙) หนังสือมัทธิวพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๑๒ ครั้ง และหนังสือมาระโกพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่กี่ครั้ง แต่หนังสือลูกาพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๑๗ ครั้ง หนังสือลูกาเน้นถึงการอธิษฐานด้วย หนังสือลูกาเขียนไว้สำหรับชาวกรีก หนังสือมัทธิวเขียนไว้สำหรับชาวยิว หนังสือมาระโกเขียนไว้สำหรับชาวโรม

คำนำ

๑ มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านี้ ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย ๒ ตามที่เขาผู้ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวจนะนั้นได้แสดงให้เรา ๓ เรียนท่านเอโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รับรู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝากให้ท่านด้วย ๔ เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว

ทูตสวรรค์พยากรณ์ถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

๕ ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอาบียาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ชื่อเอลีซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน ๖ เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระเจ้า ผู้เป็นเจ้า ไม่มีที่ติเลย ๗ แต่เขาไม่มีบุตร เพราะนางเอลีซาเบธเป็นหมัน และเขาทั้งสองก็ชราแล้ว ๘ ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าไปถวายพระเจ้า เมื่อท่านอยู่เวรประจำการของท่าน ๙ ท่านได้สลากตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระวิหารขององค์พระเจ้า ผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา ๑๐ ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น ๑๑ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระเจ้า ผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแทนเผาเครื่องหอมบูชา ๑๒ เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว ๑๓ แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า “เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลีซาเบธภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น ๑๔ ท่านจะมีความบริสุทธิ์และยูนิตี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดีที่บุตรนั้นบังเกิดมา ๑๕ เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มเหล้าหรือเหล้าเลย และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตั้งแต่ครรภ์มารดา ๑๖ เขาจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ๑๗ เขาจะนำ

หน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอเลียห์ให้พ่อกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้ปัญญาของคนชอบธรรมเพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า”^{๑๘}เศคาริยาห์จึงทูลทูลสววรรค์ว่า “ข้าพเจ้าจะรู้แน่ได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยาก็อายุมากแล้ว”^{๑๙}ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า “เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้ มาพูด และ นำข่าวดี นี้มา แจ้ง กับ ท่าน^{๒๐} ดูก่อน เพราะท่านมิได้เชื่อถ้อยคำของเรา ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็จะเป็นไป แล้วไม่สามารทพูดได้ จนถึงวันที่การณืเหล่านี้จะบังเกิดขึ้น”^{๒๑}ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน^{๒๒}เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงหยั่งรู้ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านใช้ไม้กับเขาและยังเป็นไปอยู่^{๒๓}ต่อมาเมื่อหมดเวรของ ท่านแล้ว ท่านก็กลับ ไปบ้าน^{๒๔}ภายหลัง นางเอลีซาเบธ ภรรยาของท่าน ก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า^{๒๕} “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อให้ความอดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย”

การประกาศถึงการประสูติของพระคริสต์

^{๒๖}เมื่อถึง เดือน ที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้น กาลิลี ชื่อ นาซาเร็ธ^{๒๗}มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์^{๒๘}ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า “เธอผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำริญเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง”^{๒๙}เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายว่าอะไร^{๓๐}แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว^{๓๑}ดูก่อน เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู^{๓๒}บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้า

ซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน^{๓๓}และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไป เป็นนิตย์ และอาณาจักรของ ท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย”^{๓๔}ฝ่ายมารีย์ทูลทูต สวรรค์นั้นว่า “เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่”^{๓๕}ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า “พระวิญญูณบบริสุทธิจะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า”^{๓๖}ดูก่อน ถึงนางเอลีซาเบธญาติของ เธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย บัดนี้ นางนั้นที่คนเขาถือว่าเป็นหญิงหมั้นก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว^{๓๗}เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้”^{๓๘}ส่วนมารีย์จึงทูลว่า “ดูก่อน ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด” แล้วทูตสวรรค์นั้นจึงจากเธอไป

มารีย์เยี่ยมเยียนนางเอลีซาเบธ

^{๓๙}ครานั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย^{๔๐}แล้วเข้าไปในเรือนของ เศคาริยาห์ ที่ทนาย ปราศรีย นางเอลีซาเบธ^{๔๑}ต่อมาเมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำปรวศรีย ของ มารีย์ ทารกในครรภ์ ของ เขาก็ดิ้น และนางเอลีซาเบธก็ประกอบไปด้วยพระ วิญญูณบ บริสุทธิ^{๔๒}จึง ร้อง เสียง ดัง ว่า “ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย^{๔๓}เป็น ไฉน ข้าพเจ้า จึง ได้ ความ โปรดปราน เช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า^{๔๔}เพราะดูเถิด พอเสียง ปราศรีย ของ ท่านเข้าหูข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ ของ ข้าพเจ้า ก็ ดิ้น ด้วย ความ ยินดี^{๔๕}สตรีที่ได้เชื้อก็เป็นสุข เพราะว่าจะสำเร็จตามพระ คำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มายังเขา”

คำสรรเสริญของมารีย์

^{๔๖}นางมารีย์จึงว่า “จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า^{๔๗}และวิญญูณบของข้าพเจ้าก็เกิด ความ ปิติ ยินดี ในพระเจ้า พระ ผู้ ช่วย ให้ รอด ของ ข้าพเจ้า^{๔๘}เพราะพระองค์ทรงหวังโยสุานะอันยากค่าแห่งหญิง

คนใช้ของพระองค์ เพราะดูเถิด ตั้งแต่
 ไป คนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่า ผาสุก
 ๔๙ เพราะ ว่า ผู้ทรงฤทธิ์ ได้ ทรงกระทำ การ
 ใหญ่ กับ ข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็
 บริสุทธิ์ ๕๐ พระกรุณาของพระองค์ก็
 บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบๆไป
 ๕๑ พระองค์ ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระกรของ
 พระองค์ พระองค์ ทรงกระทำ ให้คนที่มีใจ
 เยื่อหุ้มแตกฉานซ่านเซ็นไป ๕๒ พระองค์ ทรง
 ถูตเจ้านายจากพระที่นั่ง และทรงยกผู้น้อย
 ขึ้น ๕๓ พระองค์ ทรงโปรดให้คนอดอยากอิ่ม
 ด้วยสิ่งดี และพระองค์ ทรงกระทำ ให้คนมั่งมี
 ไป มือเปล่า ๕๔ พระองค์ ทรง ช่วย อิสราเอล
 ผู้รับใช้ของพระองค์ คือ ทรงจดจำพระกรุณา
 ของพระองค์ ๕๕ ที่มีต่ออับราฮัม และต่อ เชื้อ
 สายของท่านเป็นนิตย์ ตามที่พระองค์ได้ตรัส
 ไว้กับบรรพบุรุษของเรา” ๕๖ มารีย์อาศัยอยู่
 กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึง
 กลับไปยังบ้านของตน

การกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

๕๗ ครั้นเวลาซึ่ง นาง เอลีซาเบธ จะคลอด
 บุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดบุตรเป็นชาย
 ๕๘ เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยิน
 ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระมหา
 กรุณาแก่ นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดี
 ด้วย ๕๙ ต่อมา ครั้น ถึง วันที่ แปด แล้ว เขา
 ก็พากันมา ให้ ทารก นั้น เข้าสู่น้ำ และ เขา
 จะ ให้ ชื่อ ทารก นั้น ว่า เศคาริยาห์ ตาม ชื่อ
 บิดา ๖๐ ฝ่าย มารดา จึง ตอบ ว่า “ไม่ใช่ แต่
 ต้อง ให้ ชื่อ ว่า ยอห์น” ๖๑ เขาพากันตอบ นาง
 ว่า “ไม่มี ผู้ใด ใน พวก ญาติ ของ ท่าน ที่มี ชื่อ
 อย่าง นั้น” ๖๒ แล้ว เขา จึง ใช้ ไป กับ บิดา ถาม
 ว่า ท่านอยาก จะ ให้ บุตร นั้น ชื่อ อะไร ๖๓ บิดา
 จึง ขอ ระ ดาน ชนวน มา เขียน ว่า “ชื่อ ของ
 บุตร คือ ยอห์น” คน ทั้ง หลาย ก็ ประหลาด ใจ
 ๖๔ ใน ทันใด นั้น ปาก และ ลิ้น ของ ท่าน
 ก็ คิ่น ดี อีก แล้ว ท่าน กล่าว สรรเสริญ พระเจ้า
 ๖๕ บรรดา เพื่อน บ้าน ของ ท่าน ก็ บังเกิด ความ
 กลัว และ เหตุการณ์ ทั้ง ปวง นั้น ก็ เลื่อง ลือ
 ไป ทั่ว แถบ ภูเขา แคว้น ยูเดีย ๖๖ บรรดา คน
 ที่ ได้ยิน ก็ จิตใจ ไขว่ ไขว้ และ ว่า “ทารก นั้น
 จะ เป็น อย่าง ไหน” และ พระหัตถ์ ของ องค์
 พระผู้เป็นเจ้า อยู่ กับ เขา ๖๗ ฝ่าย เศคาริยาห์ ผู้
 เป็น บิดา ประกอบ ไป ด้วย พระวิญญาน บริสุทธิ์
 แล้ว ได้ พยากรณ์ ว่า ๖๘ “จง สรรเสริญ องค์ พระ

ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ของ พวก อิสราเอล ด้วย
 ว่า พระองค์ ได้ ทรง เยี่ยมเยียน และ ช่วย โถ่
 ชนชาติ ของ พระองค์ ๖๙ และได้ ทรง ชู เขา แห่ง
 ความ รอด ขึ้น มา เพื่อ เรา ใน วงศ์วาน ของ ดา
 วิด ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ๗๐ ตาม ที่ พระองค์
 ได้ ตรัส ไว้ ตั้งแต่ เริ่ม สร้าง โลก โดย พาก ของ
 พวก ศาสดา พยากรณ์ บริสุทธิ์ ของ พระองค์
 ๗๑ ว่า เรา จะ รอดพ้น จาก พวก ศัตรู ของ เรา
 ทั้ง หลาย และ พ้น จาก มือ ของ คน ทั้ง ปวง ที่
 ชัง เรา ๗๒ จะ ทรง สำแดง พระกรุณา ซึ่ง ทรง
 สัญญา แก่ บรรพบุรุษ ของ เรา และ ทรง ระลึก
 ถึง พันธสัญญา บริสุทธิ์ ของ พระองค์ ๗๓ คือ คำ
 ปฏิญาณ ซึ่ง พระองค์ ได้ ทรง กระทำ ไว้ กับ อับรา
 ฮัม บรรพบุรุษ ของ เรา ๗๔ ว่า เมื่อ เรา ทั้ง หลาย
 พ้น จาก มือ ศัตรู ของ เรา แล้ว จะ ทรง โปรด
 ให้ เรา ประณิบัติ พระองค์ โดย ปราศ จาก ความ
 กลัว ๗๕ ด้วย ความ บริสุทธิ์ และ ด้วย ความ ชอบ
 ธรรม จำ เพาะ พระ พิศุข พระองค์ ตลอด ชีวิต
 ของ เรา ๗๖ ท่าน ทารก อย่ เขา จะ เรียก ท่าน
 ว่า เป็น ศาสดา พยากรณ์ ของ ผู้ สูง สุด เพราะ ว่า
 ท่าน จะ นำ หน้า องค์ พระผู้ เป็น เจ้า เพื่อ จะ จัด
 เตรียม มรรคา ของ พระองค์ ไว้ ๗๗ เพื่อ จะ ให้
 ชนชาติ ของ พระองค์ มีความ รู้ ถึง ความ รอด
 โดยการ ทรง ยก บาป ของ เขา ๗๘ โดย พระทัย
 เมตตา กรุณา แห่ง พระเจ้า ของ เรา แสง อรุณ
 จาก เมือง สูง จึง ฆา เยี่ยมเยียน เรา ๗๙ เพื่อ จะ
 ส่องสว่าง แก่ คน ทั้ง หลาย ผู้ อยู่ ใน ที่มืด และ ใน
 เงา แห่ง ความ ตาย เพื่อ จะ นำ เรา ของ เรา ไป ใน
 ทาง สันติ สุข” ๘๐ ฝ่าย ทารก นั้น ก็ ได้ เจริญ
 ขึ้น และ จิต วิญญาน ก็ มี กำลัง ทวี ขึ้น และ ไป
 อาศัย ใน ถิ่น ทูร กัน ดาร จน ถึง วันที่ ท่าน จะ ได้
 มา ปราศ จาก แกน ชาติ อิสราเอล

**พระเยซูทรงประสูติในหมู่บ้าน
 เบธเลเฮม (มธ ๑:๑๘-๒๕; ๒:๑)**

๒ ๑ อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซีกข์ ออก
 สัตส์ ให้ จด ทะเบียน สำมะโน คราว ทั่ว ทั้ง
 แผ่นดิน ๒ (นี่ เป็น ครั้ง แรก ที่ ได้ จด ทะเบียน
 สำมะโน คราว เมื่อ คีรีนิอัส เป็น เจ้า เมือง ซีเรีย)
 ๓ คน ทั้ง ปวง ต่าง คน ต่าง ได้ ไป ขึ้น ทะเบียน ยัง
 เมือง ของ ตน ๔ ฝ่าย โยเซฟ ก็ ขึ้น ไป จาก เมือง
 นาซาเร็ธ แคว้น กาลิลี ถึง เมือง ของ ดาวิด ชื่อ
 เบธเลเฮม แคว้น ยูเดีย ด้วย (เพราะ ว่า เขา เป็น
 วงศ์วาน และ เชื้อสาย ของ ดาวิด) ๕ เขา ได้ ไป
 กับ มารีย์ ที่ เขา ได้ หมั้น ไว้ แล้ว เพื่อ จะ ขึ้น
 ทะเบียน และ นาง มี ครรภ์ ๖ เมื่อ เขา ทั้ง สอง

ยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร
 “นางจึงประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพัน
 และวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่วางให้
 เขาในโรงแรม

ทูตสวรรค์ประกาศแก่พวกผู้เลี้ยงแกะ

“ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา
 ฝ้าฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน “ดูเถิด
 มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ
 แก่เขา และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่อง
 ล้อม รอบ เขา และ เขากลับ นึก “ฝ่ายทูต
 สวรรค์องค์ นั้น กล่าว แก่ เขา ว่า “อย่ากลัว
 เลย เพราะดูเถิด เรา นำข่าวดีมายังท่านทั้ง
 หลาย คือความปรีดีซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง
 “๑ เพราะ ว่า ใน วัน นี้ พระ ผู้ ช่วย ให้ รอด ของ
 ท่านทั้งหลาย คือพระคริสตเจ้า มาบังเกิดที่
 เมืองดาวิด “๒ นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่าน
 ทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพัน
 ผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า” “๓ ท่านใดนั้น มี
 ขาว สวรรค์ หมู หนึ่ง มาอยู่ กับ ทูต สวรรค์ องค์
 นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า “๔ “รัศมีภาพจง
 มีแต่พระเจ้าในที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลก
 สันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรง
 ปุโรดปรานนั้น” “๕ ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านี
 นนไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะ
 ได้ พุด กัน ว่า “บัดนี้ให้ เรา ไป ยัง เมือง เบธเล
 เฮม ดู เหตุการณ์ ที่ เกิด ขึ้น นั้น ซึ่ง องค์ พระ ผู้
 เป็น เจ้า ได้ ทรง แจ้ง แก่ เรา” “๖ เขา ก็ รีบ ไป แล้ว
 พบ นาง มารีย์ กับ โยเซฟ และ พบ พระ กุมาร นน
 นอน อยู่ใน ราง หญ้า “๗ ครั้น เขา ได้ เห็น แล้ว จึง
 เล่า เรื่อง ซึ่ง เขา ได้ ยิน ถึง พระ กุมาร นั้น “๘ คน
 ทั้ง ปวง ที่ ได้ ยิน ก็ ประหลาดใจ ด้วย เนื้อ ความ ที่
 คน เลี้ยง แกะ ได้ บอก แก่ เขา “๙ ฝ่าย นาง มารีย์
 ก็ เก็บ บรรดา สิ่ง เหล่า นี้ ไว้ ใน ใจ และ ว่า สิ่ง อยู่
 “๑๐ คน เลี้ยง แกะ จึง กลับ ไป ยก ย่อง สรรเสริญ
 พระ เจ้า เพราะ เหตุการณ์ ทั้ง ปวง ซึ่ง เขา ได้ ยิน
 และ ได้ เห็น ดัง ได้ กล่าว ไว้ แก่ เขา แล้ว

พระกุมารเยซูทรงเข้าสุหนัต (ลก ๑:๕๙)

“๑ ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้พระ
 กุมารนั้นเข้าสุหนัต เขาจึงให้นามว่า เยชู
 ตาม ซึ่ง ทูต สวรรค์ ได้ กล่าว ไว้ ก่อน ยังมี ได้
 ปฏิสนธิ ใน ครรภ์ “๒ เมื่อ วัน ทำ พิธี ข้าราชการ
 ของนางมารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสส
 เสร็จลงแล้ว เขาทั้งหลายจึงนำพระกุมาร
 ไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระผู้

เป็นเจ้า “๓ (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราช
 บัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “บุตรชาย
 ทุกคนที่เบิกรครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่า
 เป็นผู้บริสุทธิ์ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า”)
 “๔ และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้อธิษฐานไว้
 แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า
 คือ ‘นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว’

สิเมโอนผู้ซракกับพระกุมารเยซู

“๕ ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็ม
 ชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัว
 พระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะ
 ได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณ
 บริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน “๖ พระ วิญญาณ
 บริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่
 ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระ
 ผู้เป็นเจ้า “๗ สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดย
 พระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้
 นำพระกุมารเยซูเข้าไปเพื่อจะกระทำแก่พระ
 กุมาร ตาม ธรรมเนียม แห่ง พระ ราช บัญญัติ
 “๘ สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมาร และสรรเสริญ
 พระเจ้า ว่า “๙ “ข้า แต่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า
 บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไป
 เป็นสุขตามพระดำรัสของพระองค์ “๑๐ เพราะ
 ว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของ
 พระองค์แล้ว “๑๑ ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียม
 ไว้ ต่อ หน้า บรรดา คนชาติ ทั้ง หลาย “๑๒ เป็น
 ความ สว่าง ส่อง แสง แก่ คน ต่าง ชาติ และ
 เป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล คนชาติของ
 พระองค์” “๑๓ ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระ
 กุมารก็ประหลาดใจ เพราะ ถ้อยคำซึ่ง ท่าน
 ได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น “๑๔ แล้วสิเมโอนก็
 อวยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์มารดา
 ของพระกุมารนั้นว่า “ดูก่อนท่าน ทรงตั้ง
 พระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวก
 อิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็น
 หมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ “๑๕ เพื่อความคิดใน
 ใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เออ
 ถึงจิตใจของท่านเองก็ยิ่งจะถูกดาบแทงทะลุ
 ด้วย)”

นางอันนาหญิงผู้พยากรณ์

“๑๖ ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออันนา
 บุตรสาวฟาเนเอลในตระกูลอาเซอร์ นางเป็น
 คนชรา มาก แล้ว มี สามิ ตั้ง แต่ ยัง เป็น สาว
 พรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี “๑๗ แล้ว

ก็เป็นมายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันกลางคืน ^{๓๘} ในขณะที่นั้นผู้หญิงคนหนึ่งก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึง พระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอย การทรงสถิตอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง

ทั้งครอบครัวกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ

^{๓๙} ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำการทั้งปวงตามพระ วาจา บัญญัติ ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า เสรี แล้ว จึง กลับ ไป ถึง นาซาเร็ธ เมือง ของ ตน ใน แคว้น กาลิลี ^{๔๐} พระ กุมาร นั้น ก็ เจริญวัย และ เข้ม แข็ง ขึ้น ฝ่าย จิต วิญญาณ ประกอบ ด้วย สติ ปัญญา และ พระคุณ ของ พระเจ้าอยู่กับท่าน

พระเยซูเมื่ออายุสิบสองพรรษา ทรงเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็ม

^{๔๑} ฝ่าย บิดา มารดา เคย ขึ้น ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม ในการ เลี้ยง เทศกาล ปัสกา ทุก ปี ^{๔๒} เมื่อ พระ กุมาร มี พระ ชนมายุ สิบสอง พรรษา เขา ทั้ง หลาย ก็ ขึ้น ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม ตาม ธรรมเนียม การ เลี้ยง นั้น ^{๔๓} เมื่อ ครบ กำหนด วัน เลี้ยง กัน แล้ว ขณะ เขากำลัง กลับ ไป พระ กุมาร เยชู ก็ ยัง ค้าง อยู่ใน กรุง เยรูซาเล็ม ฝ่าย โยเซฟ กับ มารดา ของ พระ องค์ ก็ ไม่ รู้ ^{๔๔} แต่ เพราะ เขา ทั้ง สอง คิด ว่า พระ กุมาร นอน อยู่ใน หมู่ คน ที่ มา ด้วย กัน เขา จึง เดินทาง ไป ได้ วัน หนึ่ง แล้ว หา พระ กุมาร ใน หมู่ ญาติ พี่ น้อง และ พวก คน ที่ รู้ จัก กัน ^{๔๕} เมื่อ ไม่ พบ พวก เขา จึง กลับ ไป เทียวหา พระ องค์ ที่ กรุง เยรูซาเล็ม ^{๔๖} ต่อ มา ครั้น หามา ได้ สาม วัน แล้ว จึง พบ พระ กุมาร นั่ง อยู่ใน พระ วิหาร ท่า มกลาง พวก อาจารย์ ฟัง และ ใต้ ถาม พวก อาจารย์ เหล่า นั้น อยู่ ^{๔๗} คน ทั้ง ปวง ที่ ได้ ยืน ก็ ประหลาดใจ ใน สติ ปัญญา และ คำตอบ ของ พระ กุมาร นั้น ^{๔๘} ฝ่าย เขา ทั้ง สอง เมื่อ เห็น พระ กุมาร แล้ว ก็ ประหลาดใจ มารดา จึง ถาม พระ กุมาร ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไม จึง ทำ แก่ เรา อย่าง นี้ ดูเถิด พ่อ กับ แม่ แสวง หา เป็น ทุก ชั่ น” ^{๔๙} พระ กุมาร จึง ตอบ เขา ทั้ง สอง ว่า “ท่าน เทียวหา ฉัน ทำ ไหม ท่าน ไม่ ทราบ หรือ ว่า ฉัน ต้อง กระทำ พระ ราชกิจ แห่ง พระ บิดา ของ ฉัน” ^{๕๐} เขา ทั้ง สอง ก็ ไม่ เข้าใจ คำ ซึ่ง พระ กุมาร กล่าว แก่ เขา ^{๕๑} แล้ว พระ กุมาร ก็ ลง ไป กับ เขา ไป ยัง เมือง นาซาเร็ธ อยู่ ได้

ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ ^{๕๒} พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

การรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ ๓:๑-๑๒; มก ๑:๑-๘; ยน ๑:๖-๘, ๑๕-๓๖)

^๑ เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลที่เบริอัส ซีซาร์ **๓** ปอนที่อัสปิลาต เป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮโรด เป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟิลิปน้องชายของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองอิทุเรียกับบริเวณแคว้นตราโค นิดิส ลีซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน ^๒ อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตคราว นั้น พระ วาจา ของ พระ เจ้า มา ถึง ยอห์น นบุดรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร ^๓ แล้ว ยอห์น จึง ไป ทัว บริเวณ รอบ แม่น้ำ จอร์แดน ประกาศ เรื่อง บัพ ติ ศ มา อัน สำ แดง การ กลับ ใจ ใหม่ เพื่อ จะ ทรง ยก ความ ผิด บาป เสีย ได้ ^๔ ตาม ที่มี เขียน ไว้ แล้ว ใน หนังสือ ถ้อยคำ ของ อิสยาห์ ศาสตราพยากรณ์ว่า “เสียง ผู้ ร้อง ใน ถิ่น ทุรกันดาร ว่า ‘จง เตรียม มรรคา แห่ง องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า จง กระทำ ทาง ของ พระ องค์ ให้ ตรง ไป’ ^๕ หุบเขา ทุก แห่ง จะ ถม ให้ เต็ม ภูเขา และ เนิน ทุก แห่ง จะ ให้ ต่ำ ลง ทาง คด จะ กลาย เป็น ทาง ตรง และ ทาง ที่ ชรุชระ จะ กลาย เป็น ทาง รียบ ^๖ เนื้อ หนึ่ง ทั้ง ปวง จะ ได้ เห็น ความ รอด ของ พระ เจ้า” ^๗ ยอห์น จึง กล่าว แก่ ประชาชน ที่ ออก มา รับ บัพ ติ ศ มา จาก ท่าน ว่า “โอ เจ้าชาตังร้าย ใคร ได้ เตือน เจ้า ให้ หู นี้ จาก พระ อาชญา ซึ่ง จะ มา ถึง นั้น ^๘ เหตุ จะ นั้น จง พิสูจน์ การ กลับ ใจ ของ เจ้า ด้วย ผล ที่ เกิด ขึ้น อย่าง นี้ กะ เหม เอา ใน ใจ ว่า ตัว มี อับ ราฮัม เป็น บิดา เพราะ เราบอก เจ้า ทั้ง หลาย ว่า พระ เจ้า ทรง ฤทธิ สามารถ จะ ให้ บุตร เกิด ขึ้น กับ อับ ราฮัม จาก ก้อน หิน เหล่า นี้ ได้ ^๙ บัดนี้ ขวาน วาง ไว้ ที่ โคน ต้น ไม้ แล้ว และ ทุก ต้น ที่ ไม่ เกิด ผล ดี จะ ต้อง ตัด เสีย แล้ว โยนทิ้ง ใน กอง ไฟ” ^{๑๐} ฝ่าย ประชาชน จึง ถาม ท่าน ว่า “เรา จะ ต้อง ทำ ประการ ไດ” ^{๑๑} ท่าน จึง ตอบ เขา ว่า “ผู้ใด มี เสื้อ สอง ตัว จง บิน ให้ แก่ คน ไม่มี และ ใคร มี อาหาร จง บิน ให้ เหมือน กัน” ^{๑๒} พวก เกือบ ภาชี ก็ มา ขอ รับ บัพ ติ ศ มา ด้วย และ ถาม ท่าน ว่า “อาจารย์ เจ้า ข้า พวก ข้าพเจ้า ต้อง ทำ ประการ ไດ” ^{๑๓} ท่าน จึง ตอบ เขา ว่า “เจ้า ทั้ง หลาย อยู่

เก็บภาษีเกินพิกัด” ๑๔ ฝ่าย พวก ทหารถาม ท่าน ด้วยว่า “พวก ข้าพเจ้า เล่า จะต้อง ทำ ประการใด” ท่านตอบเขาว่า “อย่ากดขี่ผู้ใด อย่างหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของ ตน” ๑๕ เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระคริสต์ อยู่ และได้ใคร่ครวญถึงยอห์นว่า ตัวท่านเป็น พระคริสต์หรือ มิใช่ ๑๖ ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะ แก้วสาย ฉลอง พระบาท ของพระองค์ พระองค์นั้นจะ ทรง ให้ เจ้า ทั้ง หลาย รับ บัพติศมา ด้วย พระ วิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ ๑๗ พระหัตถ์ของ พระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว เพื่อจะทรงชำระ ลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บ ข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะ ทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ” ๑๘ ยอห์นจึง ประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย ๑๙ ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่า ดีเตียนเพราะ เรื่องนาง เฮโรเดีย ภรรยาของ น้องชายชื่อฟิลิป และเพราะการชั่วทั้งหมด ที่เฮโรดได้กระทำนั้น ๒๐ เฮโรดยังทำความชั่ว นี้เพิ่มกับที่ใดทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก

พระเยซูทรงรับบัพติศมาและ ประกอบด้วยพระวิญญาณ (มธ ๓:๑๓-๑๗; มก ๑:๙-๑๑)

๒๑ อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา และ พระ เยชู ทรง รับ บัพติศมา ด้วย ขณะ เมื่อ ทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก ๒๒ และ พระ วิญญาณบริสุทธิ์ ทรง รูป สันฐานเหมือน นกเขาเด้ลงมาบนพระองค์ และพระสุรเสียง มาจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของ เราเราชอบใจท่านมาก”

วงศ์ตระกูลของพระเยซูทางมารีย์มารดาของพระองค์

๒๓ เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณ สิบสามปี (ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย) เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็น บุตรเฮลี ๒๔ ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตร เลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรยันนาย ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ๒๕ ซึ่งเป็นบุตรมัทธิอัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาฮูม ซึ่งเป็น บุตรเอลสิ ซึ่งเป็นบุตรนากาย ๒๖ ซึ่งเป็นบุตร

มาอาท ซึ่งเป็นบุตรมัทธิอัส ซึ่งเป็นบุตร เสเมอิน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรยู ดาห์ ๒๗ ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเร ซา ซึ่งเป็นบุตรเศรบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรเซ ลาทีเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี ๒๘ ซึ่งเป็นบุตรเมล คี ซึ่งเป็นบุตรอดดี ซึ่งเป็นบุตรโคสมี ซึ่งเป็น บุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเออร์ ๒๙ ซึ่งเป็นบุตร โยซี ซึ่งเป็นบุตรเอลิเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโย रिม ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตรเลวี ๓๐ ซึ่งเป็น บุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็น บุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาห์ ซึ่งเป็นบุตร เอลียาคิม ๓๑ ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตร เมนนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธา ซึ่งเป็นบุตร นาธัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด ๓๒ ซึ่งเป็นบุตรเจส ซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็น บุตรสัลโมน ซึ่งเป็นบุตรนาฮาน ๓๓ ซึ่งเป็น บุตรอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็น บุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรซ ซึ่งเป็นบุตรยู ดาห์ ๓๔ ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทราห์ ซึ่งเป็น บุตรนาโฮร์ ๓๕ ซึ่งเป็นบุตรเซรุก ซึ่งเป็น บุตรเรวกุ ซึ่งเป็นบุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอ เบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเซลาห์ ๓๖ ซึ่งเป็นบุตรเคน นัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตรเชม ซึ่งเป็น บุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลามัค ๓๗ ซึ่งเป็น บุตรเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็น บุตรยาเรด ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็น บุตรเคนัน ๓๘ ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตร เสท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

พระเยซูทรงถูกทดลอง (มธ ๔:๑-๑๑; มก ๑:๑๒-๑๓)

๑ พระ เยชู ประกอบ ด้วย พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ ได้ เสด็จ กลับ ไป จาก แม่ นา จอร์แดน และ พระ วิญญาณ ได้ ทรง นำ พระองค์ไป ในถิ่นทุรกันดาร ๒ ทรงถูกพญา มาร ทดลอง ถึง สิบ วัน ใน วัน เหล่า นั้น พระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสิบบ วันแล้ว พระองค์ ทรง อยาก พระกระยาหาร ๓ พญามารจึง ทูล พระองค์ ว่า “ถ้าท่านเป็น พระ บุตร ของ พระเจ้า จง สั่ง ก้อนหินนี้ให้ กลายเป็นขนมปัง” ๔ ฝ่ายพระ เยชูตรัสตอบ มารว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะ บำรุงชีวิต ด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หาไม่ได้ แต่ บำรุง ด้วย พระ วจนะ ทุก คำ ของ พระเจ้า’” ๕ แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขา

ที่สูง สำแดงบรรดาราชาอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร^๖ แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า “อำนาจทั้งสินนี้และสง่าราศีของราชอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่ามอับเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่อุบัติก็จะให้แก่มุหนะ” เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด”^๗ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า “อ้ายซาตานจงถอยไปข้างหลังเรา เพราะมีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’”^๘ แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโจนลงไปจากที่นี่เถิด”^๙ เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ป้องกันรักษาท่านไว้’”^{๑๐} และ ‘เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน’”^{๑๑} พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า “มีคำกล่าวไว้ว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’”^{๑๒} เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว

พระเยซูทรงประกอบด้วยพระวิญญาณในแคว้นกาลิลี (มธ ๔:๑๒-๑๖; มก ๑:๑๔)

^{๑๓}พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ ^{๑๔}พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง

พระเยซูเสด็จกลับไปยังธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ

^{๑๖}แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์ ^{๑๗}เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า ^{๑๘} ‘พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิต

อยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ผูกขี้เป็นอิสระ”^{๑๙} และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า”^{๒๐} แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลง และตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์ ^{๒๑}พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า “คัมภีร์ตอนที่ท่านได้ยินกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว”^{๒๒} คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า “คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ”^{๒๓} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสุภาษิตข้อนี้แก่เราเป็นแน่ คือว่า ‘หมอจงรักษาตัวเองเถิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอรนาอุม จงกระทำในเมืองของตอนที่นี้ด้วย’”^{๒๔} พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตน”^{๒๕} แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาห์ เมื่อท้องฟ้าปิดเสียถึงสามปีกับหกเดือนจึงเกิดกันดารอาหารมากทั่วแผ่นดิน ^{๒๖} และเอลียาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านศาราเฟห์แคว้นเมืองไซดอน ^{๒๗} และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลีซาศาสดาพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่นาอามานชาวซีเรีย”^{๒๘} เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้นก็โกรธขึงนัก ^{๒๙} จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแ่งของเจื่อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึงผลักพระองค์ลงไป”^{๓๐} แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพันไป

พระเยซูทรงขับพวกผีในเมืองคาเปอรนาอุม (มก ๑:๒๓-๒๖)

^{๓๑}พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอรนาอุมแคว้นกาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้ง

หลายทุกวันสะบาโต ^{๓๒}คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ ประกอบ ด้วย อำนาง ^{๓๓}มีชายคนหนึ่ง ในธรรมศาลาที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขา ร้องเสียงดัง ^{๓๔}กล่าวว่า “โฮ้ พระเยซูชว นาซาเรธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องกับ ท่านแล้ว ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรา รู้ว่าท่านเป็นผู้ไต่ ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของ พระเจ้า” ^{๓๕}พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า “จง นิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ” เมื่อผีนั้นได้ทำให้ เขาล้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมา จากเขา แต่มีไต่ทำอันตรายเขาเลย ^{๓๖}คน ทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า “คำนี้เป็น อย่างไรหนอ เพราะว่าท่าน ได้สั่ง ผีโสโครก ด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา” ^{๓๗}กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือ ไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น

พระเยซูทรงเทศนาและรักษาคนเจ็บป่วย (มธ ๘:๑๔-๑๗; มก ๑:๒๙-๓๘)

^{๓๘}ฝ่ายพระองค์ ทรงลุก ขึ้นออกจาก ธรรมศาลา เสด็จเข้าไปในเรือนของซีโมน แม่ยาย ซีโมนป่วย เป็นไข้หนัก เขา ทั้งหลาย จึง อ้อนวอนพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น ^{๓๙}พระองค์ ทรงยืนอยู่ ข้าง คนเจ็บ ทรงห้ามใช้ ใช้ก็ หาย และในทันใดนั้นแม่ยายของซีโมนก็ลุก ขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย ^{๔๐}ครั้นเวลาตะวัน ยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆก็พามาหา พระองค์ พระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์ถูกต้อง เขาทุกคน ให้เขาหายโรค ^{๔๑}ผีก็ออกมาจาก คนหลายคนด้วย ร้องว่า “ท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรของ พระเจ้า” ฝ่ายพระองค์ก็ ทรง ห้ามมิให้มันพูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์ เป็น พระคริสต์ ^{๔๒}ครั้นรุ่งเช้าพระองค์เสด็จ ออกไปยังที่เปเลียว ประชาชนที่เยวเสาะหา พระองค์ ครั้นพบแล้วก็ทวงเหนี่ยวพระองค์ ไว้ไม่ให้ไปจากเขา ^{๔๓}แต่พระองค์ตรัสแก่เขา ว่า “เราต้องไปประกาศ เรื่องอาณาจักรของ พระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เราได้รับ ใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง” ^{๔๔}พระองค์ ทรง ประกาศในธรรมศาลาทั่วแคว้นกาลิลี

การจับปลาอย่างมหัศจรรย์ ทรงเรียกเปโตร

๕ ^๑ต่อ มา ครั้น เมื่อ ประชาชน กำลัง เบียดเสียด พระองค์ เพื่อ ฟัง พระ วจนะ ของ

พระเจ้า พระองค์ ทรงยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบ เยเนเนซาเรท ^๒และพระองค์ทอดพระเนตร เห็น เรือ สอง ลำจอด อยู่ริม ฝั่ง ทะเลสาบ นั้น แต่ชาวประมง ขึ้นจากเรือแล้ว ก็ลึงชักอวน อยู่ ^๓พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือ ของซีโมน และ ทรง ขอให้เขาถอย ไปจาก ฝั่ง หนึ่ง แล้ว พระองค์ ทรง นั่ง ลง สอน ประชาชนจากเรือนั้น ^๔เมื่อพระองค์ตรัสสอน เสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า “จงถอยออกไป ที่หน้าลึงหย่อนอวนต่างๆลงจับปลา” ^๕ซี โมนทูลตอบพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย ทอดอวนคืนยังรุ่ง ไม่ ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลง ตามพระดำรัสของพระองค์” ^๖เมื่อเขาหย่อน ลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของ เขาขาด ^๗เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย แล้ว ได้ปลาเต็ม เรือ ทั้งสองลำ จนเรือเริ่ม จม ลง ^๘ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลง ที่พระชนาของพระเยซูทูลว่า “โอ พระองค์ เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป” ^๙เพราะว่า เขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจ ด้วยปลาเป็นอันมากที่เขาจับได้นั้น ^{๑๐}ยาก อบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงาน กับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซู ตรัสแก่ซีโมนว่า “อย่ากลัวเลย ตั้งแต่บัดนี้ไป ท่านจะเป็นผู้จับคน” ^{๑๑}เมื่อเขานำเรือมาถึง ฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระ องค์ไป

พระเยซูทรงรักษาชายโรคเรื้อนให้หาย (มธ ๘:๒-๔; มก ๑:๔๐-๔๔)

^{๑๒}ต่อ มา เมื่อ พระองค์ ทรง อยู่ใน เมือง หนึ่ง ดูเถิด มี คน เป็น โรค เรื้อน เต็ม ทั้ง ตัว เมื่อ เขา เห็น พระ เยซู ก็ ชบ หน้า ลง ถึง ดิน อ้อนวอนทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เพียง แต่ พระองค์ จะ โปรด ก็ จะ ทรง บันดาล ให้ข้าพระองค์สะอาดได้” ^{๑๓}พระองค์ทรงยื่น พระหัตถ์ถูกต้องเขาแล้ว ตรัสว่า “เราพอใจ แล้ว จงสะอาดเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อน ของเขาก็หาย ^{๑๔}พระองค์จึงกำชับเขาไม่ให้ บอกผู้ใด และ ตรัสว่า “แต่จงไป แสดง ตัว แก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่ หายโรคเรื้อนแล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อ เป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรค

แล้ว” ^{๑๕} แต่กิตติศัพท์ของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่างๆของเข ^{๑๖} แต่พระองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน

ทรงรักษาคนอัมพาต (มธ ๙:๒-๘; มก ๒:๑-๑๒)

^{๑๗} คราว นั้น วัน หนึ่ง เมื่อ พระองค์ ทรง สั่งสอนอยู่ มีพวก ฟาริสี และ พวก ธรรมาจารย์ ฝ่าย พระราชบัญญัติ หนึ่ง อยู่ด้วย เป็นผู้ มาจาก ทุก เมือง ใน แคว้น กาลิลี แคว้น ยูเดีย และ จาก กรุง เยรูซาเล็ม ฤทธิเดช ของ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า ก็ สถิต อยู่ เพื่อ จะ รักษา เขา ให้ หาย โรค ^{๑๘} และ ดู เกิด มี ผู้ หาม คน อัมพาต คน หนึ่ง นอน บน ที่นอน และ เขา หาชอง ที่ จะ หาม คน อัมพาต นั้น เข้า มา วาง ตรง พระ พักตร์ ของ พระองค์ ^{๑๙} เมื่อ เขา ช้อง เขา เข้า มา ไม่ได้ เพราะ คน มาก เขา จึง ขึ้น ไป บน ฝ้า หลังคา บ้าน หย่อน คน อัมพาต ลง มา ทั้ง ที่นอน ตาม ชอง กระเบื้อง ตรง กลาง หมู่ คน ต่อ พระ พักตร์ พระเยซู ^{๒๐} เมื่อ พระองค์ ทอด พระเนตร เห็น ความ เชื่อ ของ เขา ทั้ง หลาย พระองค์ จึง ตรัส กับ คน อัมพาต ว่า “บุตร เอ๋ย บาป ของ เจ้า ได้ รับ การ อภัย แล้ว” ^{๒๑} ฝ่าย พวก ธรรมาจารย์ และ พวก ฟาริสี เริ่ม คิด ในใจ ว่า “คน นี้ ที่ พูด หมิ่น ประมาท เป็น ผู้ ไต เล่า ใคร จะ ยก ความ ผิด บาป ได้ เว้น แต่ พระเจ้า เท่านั้น” ^{๒๒} แต่ เมื่อ พระเยซู ทรง ทราบ ความ คิด ของ เขา พระองค์ จึง ตรัส แก่ เขา ว่า “ไหน ท่าน ทั้ง หลาย จึง คิด ในใจ อย่าง นี้ ^{๒๓} ที่ จะ ว่า ‘บาป ของ เจ้า ได้ รับ การ อภัย แล้ว’ หรือ จะ ว่า ‘จง ลุก ขึ้น เดิน ไป เกิด’ นั้น ข้าง ไหน จะ ง่าย กว่า กัน ^{๒๔} แต่ เพื่อ ท่าน ทั้ง หลาย จะ ได้ รู้ ว่า บุตร มนุษย์ มี ฤทธิ อำนาจ ใน โลก ที่ จะ โปรด ยก ความ ผิด บาป ได้” (พระองค์ จึง ตรัส สั่ง คน อัมพาต ว่า) “เรา สั่ง เจ้า ว่า จง ลุก ขึ้น ยุก ที่นอน ไป บ้าน ของ เจ้า เกิด” ^{๒๕} ใน ที่น ใด นั้น เขา จึง ลุก ขึ้น ต่อ หน้า คน ทั้ง ปวง ยก ที่นอน ซึ่ง เขา ไต นอน นั้น กลับ ไป บ้าน ของ ตน พลาจ ร้อง สรรเสริญ พระเจ้า ^{๒๖} คน ทั้ง ปวง ก็ อัคร รย ใจ และ ไต สรรเสริญ พระเจ้า ต่าง เติม ไป ด้วย ความ กลัว และ พูด ว่า “วัน นี้ เรา ได้ เห็น สิ่ง แปลก ประหลาด”

ทรงเรียกเลวี (มธ ๙:๙; มก ๑:๑๓-๑๔)

^{๒๗} ภาย หลัง เหตุการณ์ เหล่า นี้ พระองค์ ได้ เสด็จ ออก ไป และ ทอด พระเนตร เห็น คน เก็บ ภาษี คน หนึ่ง ชื่อ เลวี หนึ่ง อยู่ ที่ ด่าน เก็บ ภาษี พระองค์ จึง ตรัส กับ เขา ว่า “จง ตาม เรา มา เกิด” ^{๒๘} เขาก็ ละทิ้ง สิ่ง สสาร พัด ลุก ขึ้น ตาม พระองค์ ไป ^{๒๙} เลวี ได้ จัด ให้ มีการ เลี้ยง ใหญ่ ใน เรือน ของ ตน เพื่อ เป็น เกียรติยศ แก่ พระองค์ มี คน มากมาย เป็น คน เก็บ ภาษี และ คน อื่นๆ มา เอนกาย ลง รับ ประทาน ด้วย กัน ^{๓๐} ฝ่าย พวก ธรรมาจารย์ ของ เขา และ พวก ฟาริสี กระซิบ บ่น ดี พวก สาวก ของ พระองค์ ว่า “เหตุ ไฉน พวก ท่าน มากิน และ ดื่ม ร่วม กับ พวก เก็บ ภาษี และ พวก คน บาป” ^{๓๑} พระเยซู ตรัส ตอบ เขา ว่า “คน ปกติ ไม่ ต้องการ หมอ แต่ คน เจ็บ ต้องการ หมอ ^{๓๒} เรา มี ได้ มา เพื่อ จะ เรียก คน ที่ เห็น ว่า ตัว ชอบ ชราม แต่ มา เรียก คน บาป ให้ กลับ ใจ เสีย ใหม่” ^{๓๓} เขา ทั้ง หลาย ทูล พระองค์ ว่า “ทำไม พวก ศิษย์ ของ ยอห์น ถือ อุด อาหาร หนึ่งๆ และ อธิษฐาน อ่อนวอน และ ศิษย์ ของ พวก ฟาริสี ก็ ถือ เหมือน กัน แต่ สาวก ของ ท่าน กิน และ ดื่ม” ^{๓๔} ฝ่าย พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า “ท่าน จะ ให้ สหาย ของ เจ้า บ่าว อุด อาหาร เมื่อ เจ้า บ่าว ยัง อยู่ กับ เขา กระนั้น หรือ ^{๓๕} แต่ วัน นน จะ มา ถึง เมื่อ เจ้า บ่าว จะ ต้อง จาก สหาย ไป ใน วัน นน สหาย จะ ถือ อุด อาหาร”

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อและถุงหนัง (มธ ๙:๑๖-๑๗; มก ๒:๒๑-๒๒)

^{๓๖} พระองค์ ยัง ตรัส คำอุปมา ข้อ หนึ่ง แก่ เขา ด้วย ว่า “ไม่มี ผู้ใด ฉีก ท่อน ฝ้า จาก เสื้อ ใหม่ มา ปะ เสื่อ เก่า ถ้า ทำ อย่าง นั้น เสื่อ ใหม่ นั้น จะ ขาด เสีย ไป ทั้ง ท่อน ฝ้า ที่ เอา มา จาก เสื้อ ใหม่ นั้น ก็ จะ ไม่ สม กับ เสื่อ เก่า ด้วย ^{๓๗} ไม่มี ผู้ใด เอา น้ำ อุ่น ใหม่ มา ใส่ ใน ถุง หนัง เก่า ถ้า ทำ อย่าง นั้น น้ำ อุ่น ใหม่ จะ ทำ ให้ ถุง หนัง เก่า ขาด ไป และ น้ำ อุ่น จะ ร่ว ถุง หนัง ก็ จะ เสีย ไป ด้วย ^{๓๘} แต่ น้ำ อุ่น ใหม่ ต้อง ใส่ ใน ถุง หนัง ใหม่ ทั้ง สอง จะ คุ้ม รักษา ด้วย กัน ได้ ^{๓๙} ไม่มี ผู้ใด เมื่อ ตี ม น้ำ อุ่น เก่า แล้ว จะ อยุ ก ได้ น้ำ อุ่น ใหม่ ทัน ที่ เพราะ เขา ว่า ‘ของ เก่า นั้น ก็ ดี กว่า’”

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต (มธ ๑๒:๑-๘; มก ๒:๒๓-๒๘)

๖ ต่อมาในวันสะบาโตที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์ก็ลี้ภัยไปทีในนา และพวกสาวกของพระองค์ก็เด็ดรวงข้าวขยี้กิน^๒ บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต”^๓ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้อีกหรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย^๔ คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทานวันแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น”^๕ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย”

ทรงรักษาชายมือลีบ

(มธ ๑๒:๙-๑๔; มก ๓:๑-๖)

๖ ต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน ที่นั้นมีชายคนหนึ่งมือขวาลีบ^๗ ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้^๘ แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสแก่คนมือลีบนั้นว่า “จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า” เขาก็ลุกขึ้นยืน^๙ แล้ว พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำกาตหรือทำการร้าย จะช่วยชีวิตหรือจะผลาญชีวิต”^{๑๐} พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบ แล้วตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็กระทำตาม และมือของเขาก็หาย เป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง^{๑๑} แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรแก่พระเยซูได้

ทรงเลือกอัครสาวกสิบสองคน

(มธ ๑๐:๒-๔; มก ๓:๑๓-๑๔)

๑๒ ต่อมาคราวนั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเข เพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง^{๑๓} ครั้นรุ่งเช้าแล้ว พระองค์ทรง

เรียกสาวกของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครสาวก^{๑๔} คือ ซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์ น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟิลิปและบารโธโลมิว^{๑๕} มัทธิวและโธมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่าเคลไธ^{๑๖} ยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดา สอิส คาริโธท^{๑๗} ที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ด้วย^{๑๘} แล้วพระองค์กับอัครสาวกก็ลงมายืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมาก ซึ่งมาจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา^{๑๙} และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผีโสโครก เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย^{๒๐} ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ชานออกจากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน

ความสุขอันเปี่ยมล้น (มธ ๕:๒-๑๒)

๒๐ พระองค์ทอดพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์ ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน”^{๒๑} ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ^{๒๒} ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะไล้ท่านออกจากพวกเขา และจะประณามท่าน และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่ว เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์^{๒๓} ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงชื่นชมและเดินโลดด้วยความยินดี เพราะดูเถิดบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกศาสนาพยากรณ์เหมือนกัน^{๒๔} แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งทีเล่าโลมใจแล้ว^{๒๕} วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่อิมหน้าแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้^{๒๖} วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยอว่าเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน^{๒๗} แต่เราบอกท่านทั้งหลายที

กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน ^{๒๘}จงอวยพรแก่คนที่ชังชังท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคียดแค้นชังชังท่าน ^{๒๙}ผู้ใดตีบแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม ^{๓๐}จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าใครได้รับเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน ^{๓๑}จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน ^{๓๒}แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยิ่งรักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน ^{๓๓}ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำความเหมือนกัน ^{๓๔}ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืม เฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาอีก จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยิ่งให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขาอีกเท่านั้น ^{๓๕}แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขายิ้มโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่า พระองค์ยังทรงโปรดแก่คนออกตัญญูและคนชั่ว ^{๓๖}เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพระบิดาของท่าน มีพระทัยเมตตากรุณา ^{๓๗}อย่าวิวินิจฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกวิวินิจฉัยโทษ อย่ากล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการอภัยโทษ ^{๓๘}จงให้ และท่านจะได้รับด้วย และใน ตัก ของท่าน จะได้รับ ดวง ด้วย ทะนาน ถ้วน ยัด สั้น แน่น พูน ล้น ใส่ ให้ เพราะว่า ท่าน จะ ดวง ให้ เขา ด้วย ทะนาน อันใด จะ ดวง ให้ ท่าน ด้วย ทะนาน อันนั้น” ^{๓๙}พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมา ด้วยว่า “คน ตาบอด จะ นำทาง คน ตาบอด ได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ ^{๔๐}ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบแล้วก็จะเป็นเหมือนครูของตน ^{๔๑}เหตุไฉนท่านมองดูผมที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของตนเอง ^{๔๒}เหตุไฉนท่านจึงจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า ‘พี่น้องเอ๋ย ให้เราเชิญผองออกจากตาของเธอ’ แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่าน

คนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัดจึงจะเชิญผองออกจากตาพี่น้องของท่านได้” ^{๔๓}ด้วยว่าต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเร็ว หรือต้นไม้เลวย่อมไม่เกิดผลดี ^{๔๔}เพราะว่าจะรู้จักต้นไม้ทุกต้นได้ก็เพราะผลของมัน เพราะว่าเราเขาย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม่มีหนาม หรือย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากพุ่มไม้หนาม ^{๔๕}คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น ^{๔๖}เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ แต่ไม่กระทำตามที่เราบอกนั้น

เรือนที่สร้างบนศิลา (มธ ๗:๒๔-๒๗)

^{๔๗}ทุกคนที่มีมหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำนั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด ^{๔๘}เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่ง ที่สร้างเรือน เขาขุดลึกลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อนำมาท่วมกระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่ง แต่ทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลา ^{๔๙}ส่วนคนที่ได้ยินและมีใจทำตามเปรียบ เหมือน คนหนึ่ง ที่สร้าง เรือน บน ดิน ไม่ก่อราก เมื่อกะแสน้ำไหลเชี่ยว กระทบกระทั่ง เรือน นั้น ก็ พัง ทลาย ลง ทุบ ทุบ และความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก”

ทรงรักษาผู้รับใช้ของ นายร้อย (มธ ๘:๕-๑๓)

^๑เมื่อ พระองค์ ตรัส คำ เหล่า นั้น ให้ คน ทั้งหลาย ฟัง เสร็จ แล้ว พระองค์ จึง เสด็จ เข้า ไป ใน เมือง คาเปอร์นาอุม ^๒มี ผู้รับ ใช้ ของ นายร้อย คนหนึ่ง ที่ นายรัก มาก ป่วย เกือบ จะ ตาย แล้ว ^๓เมื่อนายร้อย ได้ยิน ถึง พระเยซู จึง ใช้ ผู้ใหญ่ บาง คน ของ พวก ยิว ให้ ไป อ้อนวอน เชิญ พระองค์ เสด็จ มา รักษา ผู้รับ ใช้ ของ ตน ^๔เมื่อ เขา เหล่า นั้น มา ถึง พระ เยซู แล้ว เขาก็ อ้อนวอน พระองค์ ด้วย ใจ ร้อน รน ว่า “นายร้อย นั้น เป็น คน สมควร ที่ พระองค์ จะ กระทำ การ นั้น ให้ ท่าน ^๕เพราะ ว่า ท่าน รัก ชนชาติ ของ เรา และ ท่าน ได้ สร้าง ธรรม ศาลา ให้ เรา” ^๖พระเยซู จึง เสด็จ ไป กับ เขา เมื่อ พระองค์ ไป เกือบ จะ ถึง บ้าน แล้ว นายร้อย จึง ใช้ เพื่อน ผูก ไป หา พระองค์ พูล ว่า “พระองค์ เจ้าข้า อย่า

ลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ ชายคาของข้าพระองค์ เพราะเหตุนี้ ข้าพระองค์จึงคิดเห็นว่าไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่ง และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค แต่ก็มีทหารอยู่ได้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า ‘ไป’ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ‘มา’ เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ” ๙ เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึงทรงเสวยหลังตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้” ๑๐ ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้นเมื่อกลับไปถึงบ้านก็ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว

**บุตรชายของหญิงม่ายได้
ฟื้นคืนชีพที่เมืองนาอิน**

๑๑ ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์ ๑๒ เมื่อพระองค์มาถึงประตูเมืองนั้น ดูเถิด มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นบุตรชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิงนั้น ๑๓ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมารดานั้น พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า “อย่าร้องไห้” ๑๔ แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ดูต้องโลง คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลุกขึ้นเถิด” ๑๕ คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่มพูด พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา ๑๖ ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัว และเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า “ท่านศาสตาดพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา” และ “พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว” ๑๗ และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแคว้นฉัอมรอป ๑๘ ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง

**พวกศิษย์ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทูล
ถามพระเยซู (มธ ๑๑:๒-๖)**

๑๙ ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ใช้เขาไปทูลพระเยซูทูลถามว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น” ๒๐ เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูลว่า “ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านให้ถามว่า ‘ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น’” ๒๑ ในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บป่วยและโรคต่างๆและให้พ้นจากวิญญาณชั่ว และคนตาบอดหลายคน พระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้ ๒๒ แล้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์สองคนนั้นว่า “จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินคือว่า คนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถ” ๒๓ บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข”

**พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้
รับบัพติศมา (มธ ๑๑:๗-๑๓)**

๒๔ เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้นตรัสกับประชาชนถึงยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ ๒๕ แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้างดงามและอยู่อย่างดีพิเศษยอมอยู่ในราชสำนัก ๒๖ แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสตาดพยากรณ์หรือ แน่ที่เดียวเราบอกท่านว่า ยิ่งกว่าศาสตาดพยากรณ์อีก ๒๗ คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’ ๒๘ เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่บังเกิดจากหญิงมานั้น ไม่มีศาสดาดพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจาก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก” ๒๙ ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้าผู้ตรัสโดยที่เขาได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว

คำวิจารณ์อย่างไรเหตุผลของพวกฟาริสี

^{๓๐} แต่ พวก ฟา ริ สี และ พวก นัก กฎหมาย ปฏิเสธ พระ ประสงค์ ของ พระเจ้า สำหรับ เขา โดยที่มิได้รับ บัพ ทิศ มา จาก ยอห์น ^{๓๑} และ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ตรัส ว่า “เหตุ ฉะนั้น เรา จะ เปรียบ คน ยุค นี้ เหมือน กับ อะไร ดี และ เขา เหมือน อะไร ^{๓๒} เปรียบ เหมือน เด็ก นิ่ง ที่ กลาง ตลาด ร้อง แก่ เพื่อน ว่า ‘พวก ฉันท ได้ เป่า ปี ให้ พวก เธอ และ เธอ มิ ได้ เต็ม รำ พวก ฉันท ได้ พิลาป รำ ให้ ให้ แก่ พวก เธอ และ พวก เธอ มิ ได้ ร้อง ให้’ ^{๓๓} ด้วย ว่า ยอห์น ผู้ ให้ รับ บัพ ทิศ มา ก็ มิ ได้ รับ ประทาน ขน มบั้ง หรือ ตีม น้า อุ่น และ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ‘เรามี ผี เข้า สิง อยู่’ ^{๓๔} ฝ่าย บุตร มนุษย์ มา ทั้ง กิน และ ตีม และ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ‘ดู เกิด นี้ เป็น คน กิน เติบ และ ตีม น้า อุ่น มาก เป็น มิตร สหาย กับ พวก คน เก็บ ภาษี และ พวก คน บาป’ ^{๓๕} แต่ พระ ปัญญา ก็ ปรากฏ ว่า ชอบ ธรรม แล้ว โดย บรรดา ผล แห่ง พระ ปัญญา นัน”

หญิงคนชั่วชโลมพระเยซู

^{๓๖} มี คน หนึ่ง ใน พวก ฟา ริ สี เชิญ พระ องค์ ไป เสวย พระ ภัตตาหาร กับ เขา พระ องค์ ก็ เสด็จ เข้า ไป ใน เรือน ของ คน ฟา ริ สี คน นั้น แล้ว เอน พระ กาย ลง ^{๓๗} และ ดู เกิด มี ผู้ หญิง คน หนึ่ง ใน เมือง นั้น ซึ่งเป็น หญิง ชั่ว เมื่อ รู้ ว่า พระ เยซู ทรง เอน พระ กาย ลง เสวย อยู่ ใน บ้าน ของ คน ฟา ริ สี นั้น นาง จึง ถูบ น้มน้ำมัน หอม ^{๓๘} มา ยืน อยู่ ข้าง หลัง ไกล พระ บาท ของ พระ องค์ เริ่ม ร้อง ให้ น้ำตา ไหล ชำระ พระ บาท และ เอา ฝม เช็ด จีบ พระ บาท ของ พระ องค์ และ ชโลม พระ บาท ด้วย น้มน้ำมัน หอม นั้น ^{๓๙} ฝ่าย คน ฟา ริ สี ที่ ได้ เชิญ พระ องค์ เมื่อ เห็น แล้ว ก็ นึก ใน ใจ ว่า “ถ้า ท่าน นี้ เป็น ศาสตา พยากรณ์ ก็ จะ รู้ ว่า หญิง ผู้ นี้ ที่ ถูก ต้อง กาย ของ ท่าน เป็น ผู้ ไฉด และเป็น คน อย่างไร เพราะ นาง เป็น คน ชั่ว” ^{๔๐} ฝ่าย พระ เยซู ตรัส ตอบ เขา ว่า “ซี โมน เอ๊ย เรา มี อะไร จะ พุด กับ ท่าน บ้าง” เขา พูล ว่า “ท่าน อาจารย์ เจ้า ข้า เชิญ พุด ไป เกิด”

ผู้ที่ได้รับการยกบาปมากก็รักมาก

^{๔๑} พระ องค์ จึง ตรัส ว่า “เจ้า หนี่ คน หนึ่ง มี ลูก หนี่ สอง คน คน หนึ่ง เป็น หนี่ เงิน ห้า ร้อย เหรียญ เดนาริอัน อีก คน หนึ่ง เป็น หนี่ เงิน ห้า สิบ เหรียญ ^{๔๒} เมื่อ เขา ไม่ มี อะไร จะ ใช้ หนี่ แล้ว

ท่าน จึง โปรด ยก หนี่ ให้ เขา ทั้ง สอง คน เพราะ ฉะนั้น จึง บอ ก เรา ว่า ใน สอง คน นั้น คน หนี่ ไหน จะ รัก เจ้า หนี่ มาก กว่า” ^{๔๓} ซี โมน จึง ทูล ตอบ ว่า “ข้าพเจ้า เห็น ว่า คน ที่ เจ้า หนี่ ได้ โปรด ยก หนี่ ให้ มาก กว่า” พระ องค์ จึง ตรัส กับ เขา ว่า “ท่าน คิด เห็น ถูก แล้ว” ^{๔๔} พระ องค์ จึง ทรง เหลียว หลัง ดู ผู้ หญิง นั้น และ ตรัส แก่ ซี โมน ว่า “ท่าน เห็น ผู้ หญิง นี้ หรือ เรา ได้ เข้า มา ใน บ้าน ของ ท่าน ท่าน มิ ได้ ให้ น้มน้ำมัน ทำ ของ เรา แต่ นาง ได้ เอา น้มน้ำตา ชำระ ทำ ของ เรา และ ได้ เอา ฝม ของ ตน เช็ด ^{๔๕} ท่าน มิ ได้ จีบ เรา แต่ ผู้ หญิง นี้ ตั้งแต่ เรา เข้า มา มิ ได้ หยด จีบ ทำ ของ เรา ^{๔๖} ท่าน มิ ได้ เอา น้มน้ำมัน ชโลม ศีรษะ ของ เรา แต่ นาง ได้ เอา น้มน้ำมัน หอม ชโลม ทำ ของ เรา ^{๔๗} เหตุ ฉะนั้น เรา บอ ก ท่าน ว่า ความ ผิด บาป ของ นาง ซึ่ง มี มาก ได้ โปรด ยก เสีย แล้ว เพราะ นาง รัก มาก แต่ ผู้ ที่ ได้ รับ การ ยก โทษ น้อย ผู้ นั้น ก็ รัก น้อย” ^{๔๘} พระ องค์ จึง ตรัส แก่ นาง ว่า “ความ ผิด บาป ของ เจ้า โปรด ยก เสีย แล้ว” ^{๔๙} ฝ่าย คน ทั้ง หลาย ที่ เอน กาย อยู่ ด้วย กัน กับ พระ องค์ เริ่ม นึก ใน ใจ ว่า “คน นี้ เป็น ใคร แม้ ความ ผิด บาป ก็ ยก ให้ ได้” ^{๕๐} พระ องค์ จึง ตรัส แก่ ผู้ หญิง นั้น ว่า “ความ เชื่อ ของ เจ้า ได้ ทำ ให้ เจ้า รอด จง ไป เป็น สุข เกิด”

การประกาศและการรักษาในแคว้นกาลิลี

^๑ ต่อ มา ภาย หลัง พระ องค์ ก็ เสด็จ ไป ตาม ทุก บ้าน ทุก เมือง ทรง ประกาศ ชาว ประเสริฐ แห่ง อาณาจักร ของ พระ เจ้า สวาก ลีบ สอง คน นั้น ก็ อยู่ กับ พระ องค์ ^๒ พร้อม กับ ผู้ หญิง บาง คน ที่ มี วิชา ญาณ ชั่ว ออก จาก นาง และ ที่ หาย โรค ต่าง ๆ คือ มารีย์ ที่ เรียก ว่า ชาว มัก ดา ลา ที่ ได้ ทรง ชีบ ผี ออก จาก นาง เจดี ผี ^๓ และ โยอัน นา ภรรยา ของ ดูซา ต้น เรือน ของ เสโรด และ ซูซัน นา และ ผู้ หญิง อื่น ๆ หลาย คน ที่ เคย ปรนนิบัติ พระ องค์ ด้วย การ ถวาย สิ่ง ของ ของ เขา

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่าน (มธ

๑๓:๑-๒๓; มก ๔:๑-๒๐)

^๔ เมื่อ ประชาชน เป็น อัน มาก อยู่ พร้อม กัน และ คน กำลัง มา หา พระ องค์ จาก ทุก เมือง พระ องค์ จึง ตรัส เป็น คำ อุปมา ว่า ^๕ “มี ผู้ หว่าน คน หนึ่ง ออก ไป หว่าน เมล็ด พืช ของ ตน และ เมื่อ เขา หว่าน เมล็ด พืช นั้น ก็ ตก ตาม หนทาง บ้าง ถูก เหยียบ ย่ำ และ ตก ใน อากาศ มาก ิน

เสีย ๖ บ้างก็ตกที่หิน และเมืองอกขึ้นแล้ว ก็เที่ยวแห่งไปเพราะที่ไม่ขึ้น ๗ บ้างก็ตกที่กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วย ปกคลุมเสีย ๘ บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้น เกิดผลร้อยเท่า” ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงร้องว่า “ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด” ๙ เหล่าสาวกจึงทูลถามพระองค์ว่า “คำอุปมานั้นหมายความว่าอย่างไร” ๑๐ พระองค์จึงตรัสว่า “ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ ๑๑ คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวาระของพระเจ้า ๑๒ ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วพญามารมาชิงเอาพระวาระจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและรอดได้ ๑๓ ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวาระนั้นด้วยความปริวิต แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลอง เขาก็หลงเสียไป ๑๔ ที่ตกกลางหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารถนาปรารถมย์ ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนั้นก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต ๑๕ และซึ่งตกที่ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวาระด้วยใจซื่อสัตย์และใจที่ดีแล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร

คำอุปมาเกี่ยวกับเทียนที่จุดไว้ (มธ ๕:๑๕-๑๖; มก ๔:๒๑-๒๓; ลก ๑๑:๓๓)

๑๖ ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ ๑๗ ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ต้องแพร่งพราย ๑๘ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่นั้นจะทรงเอาไปจากเขา”

มารดาและพวกน้องชายของพระเยซูก็เหมือนกับคนอื่น ๆ (มธ ๑๒:๕๖-๕๐; มก ๓:๓๑-๓๕)

๑๙ ครั้งนั้น มารดา และ พวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์

ไม่ได้ เพราะ คน มาก ๒๐ มี คน ทูล พระองค์ ว่า “มารดาและน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอก ปรารถนา จะ พบพระ องค์” ๒๑ แต่ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “มารดาของเรา และ พี่น้อง ของ เรา คือ คน เหล่า นั้น ที่ได้ ฟัง พระ วาระของพระเจ้าและกระทำตาม”

พระเยซูทรงสั่งให้พายุสงบลง (มธ ๘:๒๓-๒๗; มก ๔:๓๖-๔๑)

๒๒ อยู่มาวันหนึ่ง พระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ให้เราข้ามทะเลสาบไปฝากข้างโน้น” เขาก็ถอยเรือออกไป ๒๓ เมื่อกำลังแล่นไปพระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิดพายุกลางทะเลสาบ นำเข้าเรืออยู่น่ากลัว จะมีอันตราย ๒๔ เขาจึงมาปลุกพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว” พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเจียบสงบทีเดียว ๒๕ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน” เขาเหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นผู้น่าเกรงขามและน่าอัศจรรย์ยิ่งกว่าเราทั้งหลาย”

คนคลั่งเพราะถูกผีสิงในเมืองกาตารา (มธ ๘:๒๘-๓๔; มก ๕:๑-๑๗)

๒๖ เขาแล่นไปถึง แขวง ชาว เมืองกาตารา ที่ อยู่ ตรง ข้าม กาลิลี ๒๗ เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าสิงอยู่นานแล้ว และมีได้สวมเสื้อ มิได้อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ ๒๘ ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็ให้ร้อง และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องกับท่านเล้าขอพระองค์อย่าทรมานข้าพระองค์” ๒๙ (ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อยๆ และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยว) ๓๐ ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า “เจ้าชื่ออะไร” มันทูลตอบว่า “ชื่อกอง” ด้วยว่ามีผีหลายตนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา ๓๑ ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์ผู้ให้สั่งให้มันลงไปยังนรกขุมลึก ๓๒ ตำบลนั้นมิ

สุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ภูเขา ฝึเหล่านี้ ได้อ้อนวอนพระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าสิง ในฝูงสุกร พระองค์ก็ทรงอนุญาต ^{๓๓} ฝึเหล่านี้ จึงออกมาจากคุนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผา ชนลงไปในทะเลสาบสำลักันตาย ^{๓๔} ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง ^{๓๕} คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวหนุ่มผ้ามีสติอารมณ์ดี นั่งใกล้พระบาทพระเยซู เขาทั้งหลายก็พากันกลัว ^{๓๖} ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร ^{๓๗} ชาวเมืองกาตาราและคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนพระองค์ให้ไปเสียดจากเขา เพราะว่าเขากลับยิ่งนัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับ ^{๓๘} คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูส่งเขาออกไป ตรัสสั่งว่า ^{๓๙} “จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า” แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน

บุตรสาวของไยรัสฟื้นคืนชีพและหญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์
(มธ ๙:๑๘-๒๖; มก ๕:๒๒-๔๓)

^{๔๐} ต่อมา เมื่อ พระเยซูเสด็จกลับ มาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะ เขา ทั้ง หลาย คอยท่า พระองค์ อยู่ ^{๔๑} ดูเถิด มีชายคนหนึ่ง ชื่อ ไยรัส เป็นนายธรรมศาลา มากราบลงที่พระบาทพระเยซู อ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา ^{๔๒} เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตาย เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ ^{๔๓} มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตุกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอมไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้ ^{๔๔} ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายฉลองพระองค์ และในทันใดนั้นเลือดก็ตกก็หยุด ^{๔๕} พระเยซูจึงตรัสถามว่า “ใครได้ถูกต้องเรา” เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกันจึง

ทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า “ใครได้ถูกต้องเรา” ” ^{๔๖} แต่พระเยซูตรัสว่า “มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ชานออกจากตัวเรา” ^{๔๗} เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสนกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้อง พระองค์ เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น ^{๔๘} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด” ^{๔๙} เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคนหนึ่ง มาจากบ้านนายธรรมศาลา บอกเขาว่า “ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป” ^{๕๐} ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึง ตรัส แก่ เขาว่า “อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะหายดี” ^{๕๑} เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไป ใน เรือน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ ยอห์น และบิดามารดาของเด็กนั้น ^{๕๒} คนทั้งหลายจึงร้องให้ ร่ำไร เพราะเด็กนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า “อย่าร้องให้เลย เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่” ^{๕๓} คนทั้งปวง ก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว ^{๕๔} ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป แล้วทรงจับมือเด็กนั้น ตรัสว่า “ลุกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด” ^{๕๕} แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน ^{๕๖} ฝ่ายบิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

ทรงส่งอัครสาวกสิบสองคนออกไปประกาศ
(มธ ๑๐:๑-๔๒; มก ๖:๗-๑๓)

^๑ พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วทรงประทานให้เขามีอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งปวง และรักษาโรคต่างๆให้หาย ^๒ แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนป่วยเจ็บให้หาย ^๓ พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า “อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือย่าม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว ^๔ และถ้าเข้าไปในเรือนไหน จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป ^๕ ผู้

ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่าน ออกส่อให้เห็นความผิดของเขา” ^๖ เหล่าสาวกจึงออกไปตามเมืองต่างๆประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้หาย

ความตายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา
(มธ ๑๔:๑-๑๒; มก ๖:๑๔-๒๙)

^๗ ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย ^๘ บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมาอีก ^๙ เฮโรดจึงว่า “ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี่ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาย่างนี้คือผู้ใดเล่า” แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน (มธ ๑๔:๑๓-๒๑; มก ๖:๓๐-๔๔; ยห ๖:๑-๕)

^{๑๐} ครั้น อัครสาวก กลับ มา แล้ว เขา ทูล พระองค์ ถึง บรรดาการ ซึ่ง เขา ได้ กระทำ นั้น พระองค์ จึง พา เขา ไป ยัง ที่ เบลีเยว แต่ ลำพัง ไกล เมือง ที่ เรียก ว่า เบธไซดา ^{๑๑} แต่ เมื่อ ประชาชน รู้ แล้ว จึง ตาม พระองค์ ไป พระองค์ ทรง ต้อนรับ เขา ตรัส สั่ง สอน เขา ถึง อาณาจักร ของ พระเจ้า และ ทุก คน ที่ ต้องการ ให้ หาย โรค พระองค์ ก็ ทรง รักษา ให้ ^{๑๒} ครั้น กาล ings จะ เย็น แล้ว สาวก สิบ สอง คน มา ทูล พระองค์ ว่า “ขอให้ประชาชนไปตามเมืองต่างๆและชนบทที่อยู่แถบนี้ หากที่พักนอนและหาอาหารรับประทาน เพราะที่เราอยู่ที่นี่เป็นที่เปลี่ยว”

^{๑๓} แต่ พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” เขา ทูล ว่า “เราไม่มีอะไร มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้” ^{๑๔} เพราะว่า คน เหล่า นั้น นั้น แต่ ผู้ชาย ได้ ประมาณ ห้า พัน คน พระองค์ จึง สั่ง เหล่า สาวก ของ พระองค์ ว่า “จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน” ^{๑๕} เขาก็กระทำตาม คือ ให้คนทั้งปวงนั่งลง ^{๑๖} เมื่อ พระองค์ ทรง รับ ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ แห้งน พระ พักตร์ ดู ฟ้า สวรรค์ ขอบพระคุณ แล้ว หัก ส่ง ให้ แก่ เหล่า สาวก ให้ เขา แจก แก่

ประชาชน ^{๑๗} เขา ได้ กิน อิ่ม ทุก คน แล้ว เขา เก็บ เศษอาหาร ที่ ยัง เหลือ นั้น ได้ สิบ สอง กระบุง

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร (มธ ๑๖:๑๓-๒๐; มก ๘:๒๗-๓๐)

^{๑๘} ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “คนทั้งปวงพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด” ^{๑๙} เหล่าสาวกทูลตอบว่า “เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่” ^{๒๐} พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด” เปโตรทูลตอบว่า “เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า” ^{๒๑} พระองค์จึงกำชับสั่งเขามิให้บอกความนี้แก่ผู้ใด

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์ สิ่งที่สาวกต้องสละ

^{๒๒} ตรัส ว่า “บุตรมนุษย์ จะ ต้อง ทน ทุกข์ ทรมาน หลาย ประการ พวก ผู้ใหญ่ พวก ปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิเสธท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามท่านจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่” ^{๒๓} พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา” ^{๒๔} เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด ^{๒๕} เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร ^{๒๖} เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ ก็จะมี ความอาย เพราะผู้นั้น เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศี ของ ท่านเอง และ ของ พระบิดา และ ของ เหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ ^{๒๗} แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งยังไม่รู้สความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า”

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ (มธ ๑๗:๑-๘; มก ๙:๒-๘)

^{๒๘} ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านี้ประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่อ

จะอธิษฐาน ^{๒๙} ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมัน ระยิบระยับ ^{๓๐} ดูเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์ ^{๓๑} ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราศี และกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม ^{๓๒} ฝ่ายเปโตรร่วมกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็วงแหวนนอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์ ^{๓๓} ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์ หลังหนึ่ง สำหรับ โมเสส หลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” เปโตรไม่เข้าใจว่าตัวได้พูดอะไร ^{๓๔} เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมาคลุมเขาไว้ และเมื่อเขาอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว ^{๓๕} มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด” ^{๓๖} เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบแล้วพระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขามิได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด

สาวกแก้คนขาดอำนาจ พระเยซูทรงขับผีออก (มธ ๑๗:๑๔-๒๑; มก ๙:๑๔-๒๙)

^{๓๗} ต่อ มา วัน รุ่ง ขึ้น เมื่อ พระองค์ กับ เหล่าสาวก ลง มา จาก ภูเขา แล้ว มี คน มากมาย มา พบ พระ องค์ ^{๓๘} ดูเถิด มี ชาย คน หนึ่ง ใน หมู่ ประชาชน นั้น ร้อง ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอพระองค์ ทรง โปรด ทอด พระเนตร บุตร ชาย ของ ข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว ^{๓๙} และ ดูเถิด ผี มี กจะ เข้า สิง เขา เด็ก ก็ ให ร้อง ขึ้น ทันที ผี ทำให้ เด็ก นั้น ชัก ดิ้น นาลาย ฟูม ปาก ทำให้ ตัว ฟก ซ้ำ ไม่ ใ คร ออกจาก เขา เลย ^{๔๐} ข้าพเจ้า ได้ ขอ เหล่า สาวก ของ พระองค์ ให้ ขับ มัน ออก เสีย แต่ เขา กระทำ ไม่ ได้” ^{๔๑} พระเยซู ตรัส ตอบ ว่า “โอ คน ใน ยุค ที่ ขาด ความ เชื่อ และมี ทิฐิ ชั่ว เรา จะ ต้อง อยู่ กับ เจ้า ทั้ง หลาย และ ออด ทน เพราะ พวก เจ้า นาน เท่า ไฉน พว ก บุตร ของ ท่าน มา ที่ นี้ เถิด” ^{๔๒} เมื่อ เด็ก นั้น กำลัง มา ผี ก็ ทำให้ เขา ล้ม ชัก ดิ้น ใหญ่ แต่ พระ เยซู ตรัส ส้า ทับ ผี ไส้ ไคร กนั้น และ ทรง วิชา เด็ก ให้ หาย แล้ว ส่ง คืน ให้ บิดา เขา ^{๔๓} คน ทั้ง ปวง ก็ ประหลาด ใจ ใน ก เพราะ ฤ ทิ เติ ชื่อน

ใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์อีก (มธ ๑๗:๒๒-๒๓; มก ๙:๓๐-๓๒)

^{๔๔} “จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย” ^{๔๕} แต่คำเหล่านี้เหล่าสาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น

เด็กเป็นแบบอย่าง (มธ ๑๘:๑-๕; มก ๙:๓๓-๓๗)

^{๔๖} แล้วเหล่าสาวกก็เกิดเถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด ^{๔๗} ฝ่ายพระเยซูทรงหยิ่งรู้ความคิดในใจของเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์ ^{๔๘} แล้วตรัสกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็ก ๆ คนนี้ในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้ รับ พระองค์ ผู้ทรง ใช้ เรา มา เพราะ ว่า ใน พวก ท่าน ทั้ง หลาย ผู้ใด เป็น ผู้ ต่ำ ต้อย ที่ สุด ผู้นั้นแหละ เป็นผู้ ใหญ่” ^{๔๙} ฝ่าย ยอห์น ทูล พระองค์ ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า พวก ข้าพระองค์ เห็น ผู้ หนึ่ง ขับ ผี ออก ใน พระนาม ของ พระองค์ และ ข้าพระองค์ ได้ ห้าม เขา เสีย เพราะ เขา ไม่ ตาม พว ก เรา มา” ^{๕๐} พระ เยซู ตรัส แก่ เขา ว่า “อย่า ห้าม เขา เลย เพราะ ว่า ผู้ ใด ไม่ เป็น ฝ่าย ต่อ ผู้ เรา ก็ เป็น ฝ่าย เรา แล้ว”

จากแคว้นกาลิลีสู่แคว้นสะมาเรีย

^{๕๑} ต่อ มา ครั้น จวน เวลา ที่ พระองค์ จะ ทรง ถูก รับ ขึ้น ไป พระองค์ ทรง มุ่ง พระพักตร์ แแนว ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม ^{๕๒} และ พระองค์ ทรง ใช้ ผู้ ส่ง ชาว ล่วง หน้า ไป ก่อน เขาก็ เข้า ไป ใน หมู่ บ้าน แห่ง หนึ่ง ของ ชาว สะ มา เรีย เพื่อ จะ เตรียม ไว้ ให้ พระองค์ ^{๕๓} ชาว บ้าน นั้น ไม่ รับ ร้อง พระองค์ เพราะ ดู เหมือน ว่า พระองค์ กำลัง ทรง มุ่ง พระพักตร์ ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม ^{๕๔} และ เมื่อ สาวก ของ พระองค์ คือ ยากอบ และ ยอห์น ได้ เห็น ดัง นั้น เขา ทูล ว่า “พระ องค์ เจ้า ข้า พระองค์ พอ พระทัย จะ ให้ ข้า พระองค์ ขอ ไฟ ลง มา จาก สวรรค์ เผา ผลาญ เขา เสีย

อย่าง เอลี ยาร์ห์ ได้ กระทำ นั้น หรือ” ๕๕ แต่ พระองค์ ทรง เหลียว มา ห้าม ปราม เขา และ ตรัส ว่า “ท่าน ไม่ รู้ ว่า ท่าน มี จิต ใจ ทำ นอง ไต ๕๖ เพราะ ว่า บุตร มนุษย์ มี ได้ มา เพื่อ ทำ ลาย ชีวิต มนุษย์ แต่ มา เพื่อ ช่วย เขา ทั้ง หลาย ให้ รอด” แล้ว พระองค์ ก็ กับ เหล่า สาว ก ก็ เลย ไป ที่ หมู่ บ้าน อื่น แห่ง หนึ่ง

**ทรงลงใจผู้อาสาตามพระ
องค์ (มธ ๘:๑๘-๒๒)**

๕๗ ต่อมา เมื่อ พระองค์ กับ เหล่า สาว ก กำลัง เดิน ทาง ไป มี คน หนึ่ง ทูล พระองค์ ว่า “พระองค์ เจ้า ข้า พระองค์ เสด็จ ไป ทาง ไหน ข้า พระองค์ จะ ตาม พระองค์ ไป ทาง นั้น” ๕๘ พระ เยซู ตรัส แก่ เขา ว่า “สุนัข จึง จอก ยัง มี โพรง และ นก ใน อากาศ ก็ ยัง มี รัง แต่ บุตร มนุษย์ ไม่มี ที่ ที่ จะ วาง ศีรษะ” ๕๙ พระองค์ ตรัส แก่ อีก คน หนึ่ง ว่า “จง ตาม เรามา เกิด” แต่ คน นั้น ทูล ตอบ ว่า “พระองค์ เจ้า ข้า ขอ ทรง โปรด ให้ ข้า พระองค์ ไป ผัง ศพ บิดา ข้า พระองค์ ก่อน” ๖๐ พระ เยซู จึง ตรัส กับ เขา ว่า “ปล่อย ให้ คน ตาย ผัง คน ตาย ของ เขา เอง เกิด แต่ ส่วน ท่าน จง ไป ประกาศ อาณาจักร ของ พระเจ้า” ๖๑ อีก คน หนึ่ง ทูล ว่า “พระองค์ เจ้า ข้า ข้า พระองค์ จะ ตาม พระองค์ ไป แต่ ขอ อนุญาต ให้ ข้า พระองค์ ไป ลา คน ที่ อยู่ ใน บ้าน ของ ข้า พระองค์ ก่อน” ๖๒ พระ เยซู ตรัส กับ เขา ว่า “ผู้ใด เอา มือ จับ คน ไถ แล้ว หัน หน้า กลับ เสีย ผู้ นั้น ก็ ไม่ สมควร กับ อาณาจักร ของ พระเจ้า”

**ทรงส่งพยานเจ็ดสิบคนออกไปประกาศ
(มธ ๙:๓๕-๓๘; ๑๐:๑-๔๒)**

๑๐ ภาย หลัง เหตุการณ์ เหล่า นี้ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ทรง ตั้ง สาว ก อื่น อีก เจ็ด สิบล คน ไว้ และ ใช้ เขา ออก ไป ที่ ละ สอง คน ๑ ให้ ล่วง หน้า พระองค์ ไป ก่อน ให้ เข้า ไป ทุก เมือง และ ทุก ตำบล ที่ พระองค์ จะ เสด็จ ไป นั้น ๒ พระองค์ ตรัส กับ เขา ว่า “การ เก็บ เกี่ยว นั้น เป็น การ ใหญ่ นั กหนา แต่ คน งาน ยัง น้อย อยู่ เหตุ ฉะนั้น พวก ท่าน จง อ้อน วอน พระองค์ ผู้ ทรง เป็น เจ้า ของ การ เก็บ เกี่ยว นั้น ให้ ส่ง คน งาน มา ใน การ เก็บ เกี่ยว ของ พระองค์ ๓ ไป เถอะ ดู เกิด เรา ใช้ ท่าน ทั้ง หลาย ไป ดู จลก แกะ อยู่ ท่า มกลาง ผู่ งสุนัข ป่า ๔ อย่า เอา ได้ เงิน หรือ ยาม หรือ รอง เท้า ไป และ อย่า คำนับ ผู้ใด ตาม ทาง ๕ ถ้า ท่าน จะ เข้า ไป ใน เรือน

ใดๆ จง พุด ก่อน ว่า ‘ให้ ความ สุข มี แก่ เรือน นี้ เกิด’ ๖ ถ้า ลุก แห่ง สันติ สุข อยู่ ที่ นั้น สันติ สุข ของ ท่าน จะ อยู่ กับ เขา ถ้า หา ไม่ สันติ สุข ของ ท่าน จะ กลับ อยู่ กับ ท่าน อีก ๗ จง อย่ ย อยู่ ใน เรือน นั้น กิน และ ดื่ ม ของ ซึ่ง เขา จะ ให้ นั้น ด้วย ว่า ผู้ ทำ งาน สมควร จะ ได้ รับ ค่า จ้าง ของ ตน อย่า เทียว จาก เรือน นี้ ไป เรือน โน่น ๘ ถ้า ท่าน จะ เข้า ไป ใน เมือง ใดๆ และ เขา รับ ร้อง ท่าน ไว้ จง กิน ของ ที่ เขา ตั้ง ให้ ๙ และ จง รักษา คน ป่วย ใน เมือง นั้น ให้ หาย และ แจ้ง แก่ เขา ว่า ‘อาณาจักร ของ พระเจ้า มา ใกล้ ท่าน ทั้ง หลาย แล้ว’

**การพิพากษาอย่างรุนแรง
(มธ ๑๑:๒๐-๒๔)**

๑๐ ถ้า ท่าน จะ เข้า ไป ใน เมือง ใดๆ และ เขา ไม่ รับ ร้อง ท่าน ไว้ จง ออก ไป ที่ กลาง ถนน ของ เมือง นั้น กล่าว ว่า ๑๑ ‘ถึง แม้ ผง คลิ ดิน แห่ง เมือง ของ เจ้า ทั้ง หลาย ที่ ดิด อยู่ กับ เรา เรา ก็ จะ สะบัด ออก เป็น ที่ แสด งว่า เรา ไม่ เห็น พ้อง กับ เจ้า แต่ เจ้า ทั้ง หลาย จง เข้า ใจ ความ นี้ เกิด คือ อาณาจักร ของ พระเจ้า มา ใกล้ เจ้า ทั้ง หลาย แล้ว’ ๑๒ เรา บอก ท่าน ทั้ง หลาย ว่า โทษ ของ เมือง โสโดม ใน วัน นั้น จะ เบากว่า โทษ ของ เมือง นั้น ๑๓ วิบัติ แก่ เจ้า เมือง โคราซิน วิบัติ แก่ เจ้า เมือง เบธไซดา เพราะ ถ้า การ มห้ ตจ รย ซึ่ง ได้ กระ ทำ ท่า มกลาง เจ้า ได้ กระ ทำ ใน เมือง ไทร และ เมือง ไชตอน คน ใน เมือง ทั้ง สอง จะ ได้ คุ้ม ห่ม ผ่า กระ สอบ นั งบน ขี้ ถั่ว กลับ ใจ เสีย ใหม่ นาน มา แล้ว ๑๔ แต่ ใน การ พิพากษา นั้น โทษ ของ เมือง ไทร และ เมือง ไชตอน จะ เบากว่า โทษ ของ เจ้า ๑๕ ฝ่าย เจ้า เมือง คาเปอรนาอูม ซึ่ง ได้ ถูก ยก ขึ้น เที่ย มฟ้า เจ้า จะ ต้อง ลง ไป ถึง นรก ต่าง หาก ๑๖ ผู้ ที่ ฟัง ท่าน ทั้ง หลาย ก็ ได้ ฟัง เรา ผู้ ที่ เกลียด ชัง ท่าน ทั้ง หลาย ก็ เกลียด ชัง เรา ผู้ ที่ เกลียด ชัง เรา ก็ เกลียด ชัง ผู้ ที่ ทรง ใช้ เรา มา”

ความชื่นชมยินดีที่แท้จริง

๑๗ ฝ่าย สาว ก เจ็ด สิบล คน นั้น กลับ มา ด้วย ความ ปรีดี ทูล ว่า “พระองค์ เจ้า ข้า ถึง ผี ทั้ง หลาย ก็ ได้ อยู่ ได้ บั งคับ ของ พวก ข้า พระองค์ โดย พระนาม ของ พระองค์” ๑๘ พระองค์ ตรัส กับ เขา ทั้ง หลาย ว่า “เรา ได้ เห็น ขา ตาน ตก จาก สวรรค์ เหมือน ฟ้า แลบ ๑๙ ดู เกิด เรา ได้ ให้ พวก ท่าน มี อำนาจ เหยียบ บูง ร้าย และ แมลง

ป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย^{๒๐} แต่ว่าอย่าเปรมปรีดีในสิ่งนี้ คือที่พวกผีอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงเปรมปรีดีเพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์”^{๒๑} ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญาณ จึงตรัสว่า “โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุม รอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอยู่นั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์”^{๒๒} พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้”^{๒๓} พระองค์ทรงเสด็จหลังไปทางเหล่าสาวกตรัสเฉพาะแก่พวกเขาว่า “นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็น การณ์ซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข”^{๒๔} เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามิเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามิเคยได้ยิน”

ข้อสำคัญที่สุดของพระบัญญัติ

^{๒๕} ดูเถิด มีนักกฎหมายคนหนึ่ง ยืนขึ้นทูลถาม พระองค์ ทูลถามว่า “อาจารย์ เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก”^{๒๖} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร”^{๒๗} เขาทูลตอบว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”^{๒๘} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต”^{๒๙} แต่คนนั้นปรารถนาจะแก้ตัวจึงทูลพระเยซูว่า “แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า”

คำอุปมาเกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ดี

^{๓๐} พระเยซูตรัสตอบว่า “มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค

และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทุบตี แล้วก็ละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว”^{๓๑} เฝือกุญรูโห่มีคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง”^{๓๒} คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั้นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง”^{๓๓} แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิใจเมตตา”^{๓๔} เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้ พูลางเอาน้ำมันกับน้ำมันใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้”^{๓๕} วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนาเรียมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า ‘จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้’”^{๓๖} ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น”^{๓๗} เขาทูลตอบว่า “คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด”

มารธาและมารีย์

^{๓๘} และต่อมา เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ”^{๓๙} มารธามีน้องสาว ชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย”^{๔๐} แต่มารธายุ่งในการปรนนิบัติ มากจึงมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ ซึ่งน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ ข้าพระองค์ ทำการ ปรนนิบัติ แต่คนเดียว ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด”^{๔๑} แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า “มารธา มารธา อย่าเรอกรวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก”^{๔๒} สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้”

แบบอย่างของการอธิษฐาน

^๑ ต่อมา เมื่อ พระองค์ ทรง อธิษฐาน อยู่ ใน ที่ แห่ง หนึ่ง พอ จบ แล้ว สาวก ของ พระองค์ คน หนึ่ง ทูล พระองค์ ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้ อธิษฐาน เหมือน ยอห์น ได้ สอน พวก ศิษย์

ของ ตน”^๒ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เมื่อท่านอธิษฐานจงว่า ‘ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ นำพระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น’^๓ ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกวัน^๔ ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ยกความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย”

คำสอนอื่นๆเกี่ยวกับการอธิษฐาน

“พระองค์ตรัสแก่เขาว่า ‘ผู้ใดในพวกท่าน มีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด’^๖ เพราะเพื่อนของฉัน คนหนึ่ง เพิ่งเดินทางมาหาฉัน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขารับประทาน’^๗ ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า ‘อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งลูกกุญแจก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้’^๘ เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม่เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขาต้องการ’^๙ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน’^{๑๐} เพราะว่าทุกคนที่ขอ ก็จะได้ ทุกคนที่แสวงหา ก็จะได้พบ และทุกคนที่เคาะ ก็ จะเปิดให้เขา’^{๑๑} มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก่อนหีนให้เขา หรือ หรือถ้าขอปลาจะเอามาให้เขาแทนปลา หรือ^{๑๒} หรือถ้าเขาขอไข่จะเอาแมลงป่องให้เขาหรือ^{๑๓} เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเอง ผู้เป็นคุณชั่วยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญานบริสุทธิแก่ผู้ที่ไม่ขอต่อพระองค์”

พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่าขับผีออกโดย เบเอลเซบูล (มธ ๑๒:๒๒-๓๗)

“๑๔ พระองค์ทรงขับผีไม่อยู่ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนใบ้จึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ^{๑๕} แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า ‘คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลยาค็อน’^{๑๖} คนอื่นๆทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์^{๑๗} แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า “ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป คราวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกับคราวเรือนก็จะล่มสลาย’^{๑๘} และถ้าซาตานแก่งแย่งกันระหว่างมันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ เพราะท่านทั้งหลายว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล^{๑๙} ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลาย ขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน’^{๒๐} แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยนิวพระหัตถ์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว’^{๒๑} เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธเฝ้าบ้านของตนอยู่ สิ่งของของเขาก็ปลอดภัย’^{๒๒} แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้ชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจหนุนไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่เขาได้รับเอาไปนั้น’^{๒๓} ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือปฏิบัติกับเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็คือผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

การกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี แต่ยังไม่มีความรอด (มธ ๑๒:๔๓-๔๕)

“๒๔ เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดารเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว้ ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมาที่นี่’^{๒๕} และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว’^{๒๖} มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก’^{๒๗} ต่อมาเมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านี้ มีผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่ประชาชนร้องทูลพระองค์ว่า “ครรรพ์ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และหัวนมที่พระองค์เสวยนั้น ก็เป็นสุข”^{๒๘} แต่พระองค์ตรัสว่า “มิใช่เช่นนั้น แต่คนทั้งหลายที่ได้ยิน

พระวณะของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระวณะนั้นไว้ ก็เป็นสุข”

หมายสำคัญของโยนาห์ (มธ ๑๒:๓๙-๔๒)

๒๙ เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น พระองค์ตั้งต้นตรัสว่า “คนยุคนี้เป็นคนชั่ว มีแต่แสวงหา หมาย สำคัญ และ จะ ไม่ โปรด ให้ หมาย สำคัญ แก่ เขา เว้น ไว้ แต่ หมาย สำคัญ ของ โยนาห์ ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น ๓๐ ด้วย ว่า โยนาห์ ได้ เป็น หมาย สำคัญ แก่ ชาว นีเนเวห์ ฉะนั้น บุตรมนุษย์ จะเป็น หมาย สำคัญ แก่ คน ยุค นี้ ฉะนั้น ๓๑ นาง กษัตริย์ ฝ่าย ทิศ ได้ จะ ลุก ขึ้น ใน วัน พิพากษา พร้อมกับ คน ยุค นี้ และ จะ กล่าว โทษ คน ใน ยุค นี้ ด้วย ว่า พระ นาง นั้น ได้ มา จาก ที่ สุด ปลาย แผ่น ดิน โลก เพื่อ จะ ฟัง สติ ปัญญา ของ ชาว โลมอน และ ดู เกิด ซึ่ง ใหญ่ กว่า ชาว โลมอน ก็มี อยู่ ที่ นี้ ๓๒ ชน ชาว นีเนเวห์ จะ ลุก ขึ้น ใน วัน พิพากษา พร้อมกับ คน ยุค นี้ และ จะ กล่าว โทษ คน ใน ยุค นี้ ด้วย ว่า ชาว นีเนเวห์ ได้ กลับ ใจ ใหม่ เพราะ คำ ประกาศ ของ โยนาห์ และ ดู เกิด ซึ่ง ใหญ่ กว่า โยนาห์ ที่มี อยู่ ที่ นี้

จงให้แสงสว่างของตบสองออกไป (มธ ๕:๑๕-๑๖; มก ๔:๒๑-๒๒)

๓๓ ไม่มีผู้ใด เมื่อจุดเทียนแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาถังครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ ๓๔ ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นเมื่อตาของท่านดี ทั้งตัวก็เต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความมืด ๓๕ เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดีไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความมืดนั่นเอง ๓๖ เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งสินของท่านเต็มไปด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็ จะ สว่าง ตลอด เหมือนอย่าง แสงสว่าง ของ เทียน ที่ ส่อง มา ให้ ท่าน” ๓๗ เมื่อ พระองค์ ยัง ตรัส อยู่ คน หนึ่ง ใน พวก ฟา ริ สี อ่อนวอน พระองค์ ให้ เสวย กับ เขา พระองค์ จึง เสด็จ เข้า ไป ทรง เอน พระ กาย ลง ๓๘ ฝ่าย คน ฟา ริ สี เมื่อ เห็น พระองค์ ก็ได้ ทรง ล้าง ก่อน เสวย ก็ ประหลาดใจ

รูปแบบแห่งความชอบธรรมที่ปรากฏ เท่านั้นก็ยังไม่เพียงพอ (มธ ๒๓:๑๓-๓๕)

๓๙ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า “เจ้าพวกฟาริสีย่อมชำระถ้วยชามภายนอก แต่

ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย ๔๐ คนโหดเขลา ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยมีโซ่หรือ ๔๑ แต่จงให้ท่านตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน และดูเกิด สิ่ง สสาร พัด ก็ บริสุทธิ แก่ เจ้า ทั้ง หลาย ๔๒ แต่ วิบัติ แก่ เจ้า พวก ฟา ริ สี ด้วย ว่า พวก เจ้า ถวาย สิบ ซัก หนึ่งใน ของ สละ แห่น และ ขมิ้น และ ผัก ทุ ก อย่าง และ ได้ ละ เว้น การ พิพากษา และ ความ รัก ของ พระ เจ้า เสีย สิ่ง เหล่า นั้น พวก เจ้า ควร ได้ กระ ทำ อยู่ แล้ว แต่ สิ่ง อื่น นั้น ก็ ไม่ ควร ละ เว้น ด้วย ๔๓ วิบัติ แก่ เจ้า พวก ฟา ริ สี ด้วย ว่า พวก เจ้า ชอบ ที่ นั่ง อ้น มี เกียรติ ใน ธรรม ศาลา และ ชอบ ให้ เขา คำ นับ ที่ กลาง ตลาด ๔๔ วิบัติ แก่ เจ้า พวก ธรรม อาจารย์ และ พวก ฟา ริ สี คน หน้า ชื่อ ใจ คด ด้วย ว่า เจ้า ทั้ง หลาย เป็น เหมือน ที่ ผึ่ง ศพ ซึ่งมี ได้ ปรากฏ และ คน ที่ เดิน เหยียบ ที่ นั้น ก็ ไม่ รู้ ว่า มี อะไร”

ทรงตำหนินักกฎหมาย การพิพากษาแก่คนยุคนี้

๔๕ นักกฎหมาย คน หนึ่ง ทูล พระองค์ ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็คิดเตียนพวกเรากับด้วย” ๔๖ พระองค์ตรัสว่า “วิบัติ แก่ เจ้า พวก นัก กฎหมาย ด้วย เพราะ พวก เจ้า เอา ของ หนัก ที่ แบก ยก นั กวาง บน มนุษย์ แต่ ส่วน พวก เจ้า เอง ก็ ไม่ จับ ต้อง ของ หนัก นั้น เลย แม้ แต่ นิ้ว เดียว ๔๗ วิบัติ แก่ เจ้า ทั้ง หลาย เพราะ เจ้า ก่อ อุโมงค์ ผึ่ง ศพ ของ พวก ศาสดาพยากรณ์ และ บรรพบุรุษ ของ เจ้า เอง ก็ ได้ เข้า ศาสดาพยากรณ์ นั้น ๔๘ ดังนั้น พวก เจ้า จึง เป็น พยาน ว่า เจ้า เห็น ชอบ ใน การ ของ บรรพบุรุษ ของ เจ้า ด้วย ว่า เขา ได้ เข้า พวก ศาสดาพยากรณ์ นั้น แล้ว พวก เจ้า ก็ ก่อ อุโมงค์ ผึ่ง ศพ ให้ ๔๙ เหตุ ฉะนั้น พระ ปัญญา ของ พระ เจ้า ก็ ตรัส ด้วย ว่า ‘เราจะใช้พวก ศาสดาพยากรณ์ และ อัครสาวก ไปหาเขา และ เขา จะ ชూ เสีย บ้าง และ ช่ม เหนง บ้าง’ ๕๐ เพื่อ คน ยุค นี้ แล จะ ต้อง รับผิดชอบ ใน เรื่อง โลหิต ของ บรรดา ศาสดาพยากรณ์ ซึ่ง ต้อง ไหล ออก ตั้ง แต่ แรก สร้าง โลก ๕๑ คือ ตั้ง แต่ โลหิต ของ อาเบล จนถึง โลหิต ของ เศคาริยาห์ ที่ ถูก ชూ ตาย ระหว่าง แท่น บูชา กับ พระ วิหาร เรา บอ ก ความ จริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า คน ยุค นี้ จะ ต้อง รับผิดชอบ ใน โลหิต นั้น ๕๒ วิบัติ แก่ เจ้า พวก นักกฎหมาย ด้วย ว่า เจ้า ได้ เอา ลูก กุญแจ แห่ง ความ รู้ ไป เสีย คือ พวก เจ้า เอง ก็ ไม่ เข้า ไป

และคนที่กำลังเข้าไป นั่นเจ้าก็ได้ ชัดขวางไว้”^{๕๓} เมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา พวกภรรยาจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นยั่วเย้าพระองค์อย่างรุนแรง หมายถึงให้ตรัสต่อไปหลายประการ^{๕๔} คอยหวังจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้

เชื้อของพวกฟาริสี

๑๒ ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วน ชุ่มนม เบียดเสียดกันอยู่ พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหนาซื่อใจคด^{๕๕} เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์^{๕๖} เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืดจะได้ยินในที่สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน^{๕๗} มิตรสหายของเราเอ๋ย เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก^{๕๘} แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ว่าควรกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฆ่าแล้วก็ยังมีฤทธิ์อำนาจที่จะทิ้งลงในนรกได้ แท้จริงเราบอกท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหละ^{๕๙} นกกระจอกห้าตัวเขาขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม่สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย^{๖๐} ถึงผมของ ท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว^{๖๑} และเราบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ผู้ใดที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย^{๖๒} แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้น ต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า^{๖๓} ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิมลาณบรุษูทธิ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้^{๖๔} เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าในธรรมศาลา หรือต่อหน้าเจ้าเมือง และผู้ที่มีอำนาจ อย่ากระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร^{๖๕} เพราะว่าพระวิมลาณบรุษูทธิจะทรงโปรดสอนท่านในเวลาไม่งานเองว่า ท่านควรจะทำอะไรบ้าง”^{๖๖} และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอสิ่งพิชายของ

ข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า”^{๖๗} แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “บุรุษเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน”^{๖๘} แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “จงระวังและเว้นเสียจากความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลใดจะมีได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น”

คำอุปมาเกี่ยวกับเศรษฐีโง่

^{๖๙} และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า “ไรรนาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก^{๗๐} เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า ‘เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา’^{๗๑} เขาจึงคิดว่า ‘เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น’^{๗๒} แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า ‘จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด’”^{๗๓} แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้ นั้นจะเป็นของใครเล่า”^{๗๔} คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมีได้ มั่งมี จำเพาะพระเจ้า ก็เป็นเช่นนั้นแหละ”^{๗๕} และพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม^{๗๖} เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม^{๗๗} จงพิจารณาดูอีกว่า มันมีได้หว่าน มีได้เกี่ยว และมีได้มียุ้งหรือฉาง แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว^{๗๘} มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้อู้ออกไปอีกดอกหนึ่งได้หรือ^{๗๙} เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า^{๘๐} จงพิจารณาตอไม้ว่า มันงอกเจริญขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั้นต้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าตอไม้ดอกหนึ่ง^{๘๑} แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้น

ต้องทิ้งโนเตาไฟ โอ ผู้ที่มีความเชื่อ น้อย พระองค์จะ ทรง ตกแต่ง ท่าน มาก ยิ่ง กว่า นัน สัก เท่าใด ^{๒๙} ท่าน ทั้ง หลาย อย่า เสาะ หา ว่า จะ กิน อะไร ดี หรือ จะ ดื่ม อะไร และ อย่า มี ใจ สงสัย เลย ^{๓๐} เพราะ ว่า คุณ ทุก ประเทศ ทั่วโลก เสาะ หา สิ่ง ของ ทั้ง ปวง นี้ แต่ ว่า พระ บิดา ของ ท่าน ทั้ง หลาย ทรง ทราบ แล้ว ว่า ท่าน ต้อง การ สิ่ง เหล่า นี้ ^{๓๑} แต่ ท่าน ทั้ง หลาย จง แสวง หา อาณาจักร ของ พระ เจ้า แล้ว จะ ทรง เพิ่ม เติม สิ่ง ทั้ง ปวง เหล่า นี้ ให้ แก่ ท่าน ^{๓๒} ผู้ ง่ และ เล็ก น้อย เอ๊ย อย่า กลัว เลย เพราะ ว่า พระ บิดา ของ ท่าน ชอบ พระ ทัย ที่ จะ ประทาน อาณาจักร นั้น ให้ แก่ ท่าน ^{๓๓} จง ขาย ของ ที่ ท่าน มี อยู่ และ ทำ งาน จง กระทำ ธุ กง ใ ส่ เงิน สำหรับ ตน ซึ่ง ไม่ รู้ เก่า คือ ให้ มี ทรัพย์ สมบัติ ไว้ ใน สวรรค์ ซึ่ง ไม่ เสื่อม สูญ ไป ที่ ขโมย มิ ได้ เข้า มา กลั และ ที่ ตัว มอด มิ ได้ ทำลาย เสีย ^{๓๔} เพราะ ว่า ทรัพย์ สมบัติ ของ ท่าน อยู่ ที่ ไหน ใจ ของ ท่าน ก็ อยู่ ที่ นั้น ด้วย

**เราควรจะทำกร
เสด็จกลับมาของพระเยซู**

^{๓๕} ท่าน ทั้ง หลาย จง คาด เหว ของ ท่าน ไว้ และ ให้ ตะเกียง ของ ท่าน จุด อยู่ ^{๓๖} พวก ท่าน เอง จง เหมือน คน ที่ คอย รับ นาย ของ ตน เมื่อ นาย จะ กลับ มา จาก งาน สมรส เพื่อ เมื่อ นาย มา เคาะ ประตู แล้ว เขา จะ เปิด ให้ นาย ที่ น ที่ ได้ ^{๓๗} ผู้ รับ ใช้ ซึ่ง นาย มา พบ กำลัง คอย ใฝ่ อยู่ ก็ เป็น สุข เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า นาย นั้น จะ คาด เหว ไว้ และ ให้ ผู้ รับ ใช้ เหล่า นั้น เอนกาย ลง และ นาย นั้น จะ มา ประนิน บิดี เขา ^{๓๘} ถ้า นาย มา เวลา สอง ยาม หรือ สาม ยาม และ พบ ผู้ รับ ใช้ อยู่ อย่าง นั้น ผู้ รับ ใช้ เหล่า นั้น ก็ จะ เป็น สุข ^{๓๙} ให้ เข้าใจ อย่าง นี้ เถอะ ว่า ถ้า เจ้า ของ บ้าน ล่วง รู้ ได้ ว่า ขโมย จะ มา เวลา ไหน เขา จะ ตื่น อยู่ และ ระวัง ไม่ ให้ ทะลวง เรือน ของ เขา ได้ ^{๔๐} เหตุ ฉะนั้น ท่าน ทั้ง หลาย จง เตรียม ตัว ไว้ ให้ พร้อม ด้วย เพราะ บุตร มนุษย์ เสด็จ มา ใน โมง ที่ ท่าน ไม่ คิด ไม่ ฝัน” ^{๔๑} ฝ่าย เปโตร ทูล พระ องค์ ว่า “พระ องค์ เจ้า ข้า พระ องค์ ได้ ตรัส คำอุปมา นั้น แก่ พวก ข้า พระ องค์ หรือ หรือ ตรัส แก่ คน ทั้ง ปวง”

คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนสัตย์ชื่อ

^{๔๒} องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ตรัส ว่า “ใคร เป็น คน ต้น เรือน สัตย์ ชื่อ และ ฉลาด ที่ นาย ได้ ตั้ง ไว้

เหนือ พวก คน ใช้ สำหรับ แจก อาหาร ตาม เวลา ^{๔๓} เมื่อ นาย มา พบ เขา กระทำ อยู่ อย่าง นั้น ผู้ รับ ใช้ ผู้ นั้น ก็ จะ เป็น สุข ^{๔๔} เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า นาย จะ ตั้ง เขา ไว้ ให้ ดู แล บรรดา ชาว ของ ทั้ง สิ้น ของ ท่าน ^{๔๕} แต่ ถ้า ผู้ รับ ใช้ นั้น จะ คิด ใน ใจ ว่า ‘นาย ของ ข้า คง จะ มา ซ้ำ’ แล้ว จะ ตั้ง ดัน โบาย ดี ผู้ รับ ใช้ ชาย หญิง และ กิน ดื่ม เมา ไป ^{๔๖} นาย ของ ผู้ รับ ใช้ ผู้ นั้น จะ มา ใน วัน ที่ เขา ไม่ คิด ใน โมง ที่ เขา ไม่ รู้ และ จะ ทำ โทษ เขา ถึง สิ้น หัส ทั้ง จะ ชุบ โล้ เขา ให้ ไป อยู่ กับ คน ที่ ไม่ เชื่อ ^{๔๗} ผู้ รับ ใช้ นั้น ที่ ได้ รู้ นำ ใจ ของ นาย และ มิ ได้ เตรียม ตัว ไว้ มิ ได้ กระทำ ตาม นำ ใจ นาย จะ ต้อง ถูก เขียน มา ^{๔๘} แต่ ผู้ ที่ มิ ได้ รู้ แล้ว ได้ กระทำ สิ่ง ซึ่ง สม จะ ถูก เขียน ก็ จะ ถูก เขียน น้อย ผู้ ได้ รับ มาก จะ ต้อง เรียก เอา จาก ผู้ นั้น มาก และ ผู้ ใด ได้ รับ ผาก ไว้ มาก ก็ จะ ต้อง ทวง เอา จาก ผู้ นั้น มาก

**พระคริสต์เสด็จมาเพื่อให้
เกิดการแตกแยกกัน**

^{๔๙} เรา มา เพื่อ จะ ทิ้ง ไฟ ลง บน แผ่น ดิน โลก และ เรา จะ ประารถ นา อะไร เล่า ถ้า หาก ไฟ นั้น ได้ ติด ขึ้น แล้ว ^{๕๐} เรา จะ ต้อง รับ บัพ ติศ มา อย่าง หนึ่ง เรา เป็น ทุกข์ มาก จน กว่า จะ สำเร็จ ^{๕๑} ท่าน ทั้ง หลาย คิด ว่า เรา มา เพื่อ จะ ให้ เกิด สันติ ภาพ ใน โลก หรือ เรา บอก ท่าน ว่า มิ ใช่ แต่ จะ ให้ แยก แยก กัน ต่าง หาก ^{๕๒} ด้วย ว่า ตั้งแต่ นี้ ไป ห้า คน ใน เรือน หนึ่ง ก็ จะ แยก แยก กัน คือ สาม ต่อ สอง และ สอง ต่อ สาม ^{๕๓} พ่อ จะ แยก แยก จาก ลูก ชาย และ ลูก ชาย จะ แยก แยก จาก พ่อ แม่ จาก ลูก สาว และ ลูก สาว จาก แม่ แม่ สามี จาก ลูก สะใภ้ และ ลูก สะใภ้ จาก แม่ สามี” ^{๕๔} และ พระ องค์ ตรัส กับ ประชาชน อีก ว่า “เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย เห็น เมฆ เกิด ขึ้น ใน ทิศ ตะวัน ตก ท่าน ก็ กั ล่า ว่า ท่าน ที่ ว่า ‘ฝน จะ ตก’ และ ก็ เป็น อย่าง นั้น จริง ^{๕๕} เมื่อ ท่าน เห็น ลม พัด มา แต่ ทิศ ได้ ท่าน ก็ ว่า ‘จะ ร้อน จัก’ และ ก็ เป็น จริง ^{๕๖} เจ้า คน หน้า ชื่อ ใจ คด เจ้า ทั้ง หลาย รู้ จัก วิจัย ความ เป็น ไป ของ แผ่น ดิน และ ท้อง ฟ้า แต่ เหตุ ใจ นพวก เจ้า วิจัย ความ เป็น ไป ของ ยุค นี้ มิ ได้ ^{๕๗} เหตุ ใจ นเจ้า ทั้ง หลาย ไม่ ตัด สิ้น เอา เอง ว่า สิ่ง ไร เป็น สิ่ง ที่ ถูก ^{๕๘} เพราะ เมื่อ เจ้า กับ ใจ ทัก พากัน ไป หา ผู้ พิพากษา จง อุต ส่า หาท ของ ที่ จะ ประอง ดอง กับ เขา เมื่อ ยัง อยู่ กลาง ทาง เกลือก ว่า เขา จะ จุด ลาก เจ้า เข้า ไป ถึง ผู้ พิพากษา และ ผู้ พิพากษา

จะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้ในเรือนจำ ^{๕๙}เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั้นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตาบ์”

กลับใจหรือพินาศ

^{๖๐}ขณะนั้น มีบางคนที่อยู่ในนั้นเล่าเรื่อง

๑๓

ชาวกาลิลี ซึ่งปีลาตเอาโลหิตของเขารวมกับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์ฟัง ^{๖๑}พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ ^{๖๒}เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน ^{๖๓}หรือสิบบแปดคนนั้นซึ่ง หอรูป ที่ซิลโลมได้พิงทับเขาตายเสีย นั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวง ที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม หรือ ^{๖๔}เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน”

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่ไร้ผล (อิสย ๕:๑-๗; มธ ๒๑:๑๘-๒๐)

^{๖๕}พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า “คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามารู้อผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ ^{๖๖}เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า ‘ดูเถิด เรามารู้อผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบจิงโคนมันเสีย จะให้ดินรกรกไปเปล่าๆทำไม’ ^{๖๗}แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า ‘นายเจ้าข้า ขอบอกเจ้าไว้ที่นี่อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาปุ๋ยใส่ ^{๖๘}แล้วถ้ามันเกิดผลก็ได้อยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงโค่นมันเสีย”

ทรงรักษาหญิงคนหนึ่งในวันสะบาโต

^{๖๙}พระองค์ ทรง สั่ง สอน อยู่ที่ ธรรม ศาลา แห่งหนึ่งในวันสะบาโต ^{๗๐}และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการมาสิบบแปดปี แล้ว หลังโกง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย ^{๗๑}เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า “หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว” ^{๗๒}พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า ^{๗๓}แต่นายธรรมศาลาก็ เคืองใจ เพราะ พระเยซูได้ ทรง รักษา โรค ในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า “มีหาก

วันที่ควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเถิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย” ^{๗๔}แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า “คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคนได้แก้ตัวแก่ลาจากคอกมันพาไปให้กินน้ำในวันสะบาโตมิใช่หรือ ^{๗๕}ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นบุตรของอับราฮัม ซึ่งซาตานได้ผูกมัดไว้สิบบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจองจำอันนี้ในวันสะบาโต” ^{๗๖}เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่ เป็น ปฏิปักษ์ กับ พระองค์ ต้องขยันทัน และประชาชนทั้งหลายก็เปรมปรีดีเพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มธ ๑๓:๓๑-๓๒; มก ๔:๓๐-๓๒)

^{๗๗}พระองค์ จึง ตรัส ว่า “อาณาจักร ของ พระเจ้า เหมือน สิ่ง ใด และ เรา จะ เปรียบ อาณาจักรนั้นกับอะไรดี ^{๗๘}ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศ มาอาศัยอยู่ ตาม กิ่ง ก้านของต้นนั้น”

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ (มธ ๑๓:๓๓)

^{๗๙}พระองค์ ตรัส อีก ว่า, “เรา จะ เปรียบ อาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด ^{๘๐}ก็เปรียบเหมือน เชื้อ ซึ่ง ผู้หญิง คน หนึ่ง เอา เจือ ลง ใน แป้ง สาม ถึง จน แป้ง นั้น พู ขึ้น ทั้งหมด” ^{๘๑}พระองค์ เสด็จ ไป ตาม บ้าน ตาม เมือง สั่งสอนเขา และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ^{๘๒}มี คน หนึ่ง ทูล ถวาย พระองค์ ว่า “พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ” พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า ^{๘๓}“จงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้ ^{๘๔}เมื่อเจ้าบ้านลูกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า ‘นายเจ้าข้าขอฟังข้าพเจ้าเถิด’ และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า ‘เราไม่รู้จักเจ้า’ ^{๘๕}เจ้ามาจกไหน” ^{๘๖}ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า ‘ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า’ ^{๘๗}เจ้าบ้านนั้นจะว่า ‘เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้า’ ^{๘๘}เจ้ามาจกไหน

เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา”^{๒๘} เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับ ราฮัม อัสฮัด ยาโคบ และบรรดาศาสตาดพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่ไสส่งออกไปภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้ซบเซาเยวเคียวฟัน^{๒๙} จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า^{๓๐} และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย”^{๓๑} ในวันนี้เอง มีพวกฟาริสีบางคนมาทูลพระองค์ว่า “ท่านจงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรดใคร่จะประหารชีวิตของท่านเสีย”^{๓๒} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “จงไปบอกสุนัขจึงจอกนั้นว่า ‘ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ’”^{๓๓} แต่ว่าจำเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรินนี้ เพราะว่าศาสตาดพยากรณ์จะถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็มก็หาไม่ได้

พระเยซูทรงคว่ำครวญเพราะกรุงเยรูซาเล็มที่หลงทาง (มธ ๒๓:๓๗-๓๙; ลก ๑๙:๔๑-๔๔)

^{๓๔}โอ เยรูซาเล็มฯ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสตาดพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ^{๓๕} ดูเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’”

ทรงรักษาชายเป็นโรคมาน้ำในวันสะบาโต

๑๔^๑ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่ง ในพวกฟาริสี ในวันสะบาโต จะเสวยพระกระยาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์^๒ ดูเถิดมีชายคนหนึ่งเป็นโรคมาน้ำอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์^๓ พระเยซูจึงตรัสถามพวกนักกฎหมายและพวกฟาริสีว่า “ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันสะบาโตจะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่”

“ไม่”^๔ เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป^๕ พระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รีบฉุดลากมันออกในวันสะบาโตหรือ”^๖ เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้

คำอุปมาเกี่ยวกับแขกรับเชิญผู้เยอหยิ่ง

^๗ฝ่ายพระองค์เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิญนั้นได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า “เมื่อผู้ใดเชิญท่านไปในการเลี้ยงสมรสอย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติ เกลือกว่าเขาได้เชิญคุณมีเกียรติมากกว่าท่านอีก^๘ และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านทั้งสองนั้นจะมาพูดกับท่านว่า ‘จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด’ แล้วเมื่อนั้นท่านจะต้องเลื่อนลงมาที่ต่ำได้รับความอดสู^๙ แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไปเอนกายลงในที่ต่ำก่อน เพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านมาพูดกับท่านว่า ‘สหายเอ๋ยเชิญเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ’ แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น^{๑๐} เพราะว่าผู้ใดที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น”^{๑๑} ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า “เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหายหรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มักมีเกลือกว่า เขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน^{๑๒} แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด^{๑๓} และท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว”

คำอุปมาเกี่ยวกับการเลี้ยงใหญ่ (มธ ๒๒:๑-๑๔)

^{๑๔}ฝ่ายคนหนึ่ง ที่เอนกายลงรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า “ผู้ที่ จะรับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้านี้ก็เป็นสุข”^{๑๖} พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก^{๑๗} เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้ผู้รับใช้ของตนไปบอก

คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า ‘เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว’^{๑๘} บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพากันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า ‘ข้าพเจ้าได้ชื่อเอาไว้และจะต้องไปดูนาฉัน ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’^{๑๙} อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าพเจ้าได้ชื่อไว้ห้าคู และจะต้องไปลองดูวันนั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’^{๒๐} อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้’^{๒๑} ผู้รับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้เจ้านายฟัง นายเจ้าของบ้านก็โกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า ‘จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่ และตรอกน้อยในเมือง พาคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่’^{๒๒} แล้วผู้รับใช้จึงบอกว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตามท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่’^{๒๓} เจ้านายจึงสั่งผู้รับใช้นั้นว่า ‘จงออกไปตามทางใหญ่และริ้วเดินไม้ทั้งหลาย และเร่งรำเขาให้เข้ามาเพื่อเรือนของเราจะเต็ม’^{๒๔} เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้ นั้น ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของเราเลย”

สิ่งที่สาวกต้องสละ

^{๒๕}คน เป็น อัน มาก ได้ ไป กับ พระองค์ พระองค์ จึง ทรง เหลี้ยว หลัง ตรัส กับ เขา ว่า ^{๒๖}“ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ชิงบิดา มารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม่ทั้งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้” ^{๒๗}ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของตนตามเรา มา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ ^{๒๘}ด้วยว่า ในพวกท่านมีผู้ใด เมื่อปรารถนาจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงคิดราคาสูญเสียก่อนว่า จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่ ^{๒๙}เกรงว่าเมื่อลูกรากแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา ^{๓๐}ว่า ‘คนนี่ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้’ ^{๓๑}หรือมี กษัตริย์ องค์ใด เมื่อ จะ ยก กองทัพ ไป ทำ สงคราม กับ กษัตริย์อื่น จะมีได้ นั่ง ลง คิด ดู ก่อนหรือว่า ที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้หรือไม่ ^{๓๒}ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นมิตรกัน ^{๓๓}ก็เช่นนั้นแหละ ผู้ใดในพวกท่านที่มีได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้ ^{๓๔}เกลือนั้นเป็นสิ่งดี แต่ถ้าแม่เกลือนั้นหมกตรสเต็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ^{๓๕}จะใช้เป็นปุ๋ย

ใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู จงฟังเถิด”

พวกฟาริสีขึ้น

๑๕ ^๑ครั้ง นั้น บรรดา คน เก็บ ภาษี และ พวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟัง พระองค์ ^๒ ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บ่นว่า “คนนี่ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา”

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย (มธ ๑๘:๑๒-๑๔)

“พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า ^๔“ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้น จนกว่าจะได้พบหรือ ^๕เมื่อพบแล้ว เขาก็ยกขึ้นใส่บาแกลมาด้วยความเปรมปรีดี ^๖เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกมิตรสหาย และเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า ‘จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว’” ^๗เราบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่

คำอุปมาเกี่ยวกับเหรียญที่หายไป

“หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ ^๔เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหาย และเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า ‘จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว’ ^{๑๐}เช่นนั้นแหละ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่”

คำอุปมาเรื่องบุตรหายไ

^{๑๑}พระองค์ ตรัส ว่า “ชาย คน หนึ่ง มี บุตร ชาย สอง คน ^{๑๒}บุตร คน น้อย พูด กับ บิดา ว่า ‘บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนของข้าพเจ้าเถิด’ บิดาจึง แบ่ง สมบัติ ให้ แก่ บุตร ทั้ง สอง ^{๑๓}ต่อ มา ไม่ ก็ วัน บุตร คน น้อย

นั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล และได้ผลบุญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักร้อง^{๑๔} เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขุดสน^{๑๕} เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ชวนเขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา^{๑๖} เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยผักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้หื้อเขากิน^{๑๗} เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของบิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีก ส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอดอาหาร^{๑๘} จ้าเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า “บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย^{๑๙} ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด”’

บุตรที่หายไปก็กลับมา และความรื่นเริงยินดี

^{๒๐} แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอด คอ จูบ เขา^{๒๑} ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ ทำ ผิด ต่อ สวรรค์ และ ต่อ สายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป’^{๒๒} แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า ‘จงรีบไปเอาเสื่ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือกับเอารองเท้ามาสวมให้เขา^{๒๓} จงเอาลูกวัวอ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกิน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด^{๒๔} เพราะว่าการของเราคอนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก’ เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี

บุตรคนใหญ่เปรียบได้กับพวกฟาริสี

^{๒๕} ฝ่ายบุตรคนใหญ่ นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อ เขากลับ มา ใกล้ บ้าน แล้ว ก็ ได้ ยิน เสีย มโหรี และ เต้นรำ^{๒๖} เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน^{๒๗} ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า ‘น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้มาลูกวัวอ้วนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ’^{๒๘} ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา^{๒๙} แต่เขาบอกบิดาว่า ‘ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านก็ปีมาแล้ว และมีไถละเมิดค้ำัญชาของท่าน

สัก ซ้อ หนึ่ง เลย แม้แต่เพียง ลูก แพะ สัก ตัว หนึ่ง ท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า^{๓๐} แต่เมื่อลูกคนหนึ่งของท่าน ผู้ได้ผลบุญเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิงโสเภณีมาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา’^{๓๑} บิดาจึงตอบเขาว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า^{๓๒} แต่สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก”’

คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนอธรรม

๑๖ ^๑ พระองค์ ตรัส กับ เหล่า สาวก ของ พระองค์อีก ว่า “ยังมี เศรษฐี ที่มี คน ต้น เรือน คน หนึ่ง และ มี คน มา ฟ้อง เศรษฐี ว่า คน ต้น เรือน นั้น ผลบุญ สมบัติ ของ ท่าน เสีย ^๒ เศรษฐี จึง เรียก คน ต้น เรือน นั้น มา ว่า แก่ เขา ว่า ‘เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ ต้น เรือน ของ เจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนต้นเรือนต่อไปไม่ได้’^๓ คน ต้น เรือน นั้น คิด ใน ใจ ว่า ‘เราจะทำอะไร ดี เพราะ นาย จะ ถอด เรา เสีย จาก หน้าที่ ต้น เรือน จะ ขุด ดิน ก็ ไม่มี กำลัง จะ ขอ ทาน ก็ อย าย เขา ^๔ เรา รู้ แล้ว ว่า จะ ทำ อะไร ดี เพื่อ เมื่อ เรา ถูก ถอด จาก หน้าที่ ต้น เรือน แล้ว เขา จะ รับ เรา ไว้ ใน เรือน ของ เขา ได้’ ^๕ คน นั้น จึง เรียก ลูก หนึ่ง ของ นาย มา ทุก คน แล้ว ถาม คน แรก ว่า ‘ท่านเป็นหนี้ นาย ข้าพเจ้า ก็ มาก น้อย’ ^๖ เขา ตอบ ว่า ‘เป็น หนี้ น้า มัน ร้อย ถัง’ คน ต้น เรือน จึง บอก เขา ว่า ‘เอา บัญชี ของ ท่าน หนึ่ง ลง เร็ว ๆ แล้ว แก่ เป็น ห้า สิบบ ถัง’ ^๗ แล้ว เขาก็ ถาม อีก คน หนึ่ง ว่า ‘ท่านเป็นหนี้ ก็ มาก น้อย’ เขา ตอบ ว่า ‘เป็น หนี้ ข้าว สาลี ร้อย กระสอบ’ คน ต้น เรือน จึง บอก เขา ว่า ‘จง เอา บัญชี ของ ท่าน แก่ เป็น แปด สิบบ’ ^๘ แล้ว เศรษฐี ก็ ชม คน ต้น เรือน ออ ธ ร ม นั้น เพราะ เขา ได้ กระ ทำ โดย ความ ฉลาด ด้วย ว่า ลูก หนึ่ง หลาย ของ โลก นี้ ตาม กาล สมัย เดียว กัน เขา ใช้ สติ ปัญญา ฉลาด กว่า ลูก ของ ความ สว่าง อีก ^๙ เรา บอก ท่าน หนึ่ง หลาย ว่า จง กระ ทำ ด้ว ให้ มี มิตร สหาย ด้วย ทรัพย์ สมบัติ ออ ธ ร ม เพื่อ เมื่อ ท่าน พลัด ไป เขา หนึ่ง หลาย จะ ได้ ด้ย รับ ท่าน ไว้ ใน ที่ อาศัย อัน ถาวร เป็น นิติ ย ^{๑๐} คน ที่ สัตย ์ ชื่อ ใน ของ เล็ก น้อย ที่ สดุด จะ สัตย ์ ชื่อ ใน ของ มาก ด้ย และ คน ที่ อส ตย ์ ใน ของ เล็ก น้อย ที่ สดุด จะ อส ตย ์ ใน ของ มาก เช่น กัน ^{๑๑} เหตุ

ฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัตย์ชื่อในทรัพย์สมบัติธรรม ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า ^{๑๒} และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัตย์ชื่อในของของของคนอื่น ใครจะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของของของท่านเล่า ^{๑๓} ไม่มีผู้รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่าจะซึ่งนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้า และจะปรนนิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้”

พวกฟาริสีเยาะเย้ยคำสั่งสอนของพระเยซู

^{๑๔} ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์ ^{๑๕} แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำการดีเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมาก ท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นทีสะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า ^{๑๖} มี พระราชบัญญัติ และ ศาสดาพยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ซิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น ^{๑๗} ฟาและดินจะล่องไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ ๕:๓๑-๓๒; ๑๙:๕-๑๑; มก ๑๐:๒-๑๒; ๑ คร ๗:๑๐-๑๕)

^{๑๔} ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่สามได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย

เศรฐฐีและลาซารัส

^{๑๕} ยังมีเศรฐฐีคนหนึ่งหนุ่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวัน ^{๒๐} และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรฐฐี ^{๒๑} และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรฐฐีนั้น แม้นสุนัขก็มาเลียแผลของเขา ^{๒๒} อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรฐฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้ ^{๒๓} แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์

ทรมานยิ่งนัก เศรฐฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน ^{๒๔} เศรฐฐีจึงร้องว่า ‘อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็นด้วยว่าข้าพเจ้าตรากุญชรทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้’ ^{๒๕} แต่อับราฮัมตอบว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ขูดดีสำหรับตัว และลาซารัสได้ขูดเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล่าโลม แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน ^{๒๖} นอกจากนี้ ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี้ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั้นมาถึงเราก็ไม่ได้’ ^{๒๗} เศรฐฐีนั้นจึงว่า ‘บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซารัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า ^{๒๘} เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้’ ^{๒๙} แต่อับราฮัมตอบเขาว่า ‘เขามีโมเสสและพวกทูตศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ ^{๓๐} เศรฐฐีนั้นจึงว่า ‘มิได้อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่’ ^{๓๑} อับราฮัมจึงตอบเขาว่า ‘ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกทูตศาสดาพยากรณ์ แม้นคนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ”

พระเยซูทรงสอนให้ยกโทษ

๑๗ ^๑ พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า “จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิถีแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น ^๒ ถ้าเอาหินไม่แบ่งผูกคอคนนั้น ถ่วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านั้นคนหนึ่งให้หลงผิด ^๓ จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา ^๔ แม้เขาจะทำการละเมิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาท่านทั้งเจ็ดหนในวันเดียวกันนั้น แล้วว่า ‘ฉันกลับใจแล้ว’ จงยกโทษให้เขาเถิด” ^๕ ฝ่ายอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น” ^๖ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า “ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านก็จะสั่งต้นสุกะมินนี้ได้ว่า ‘จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล’ และมันจะเชื่อฟังท่าน

ผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย

๗ ในพวกท่านมีคนใดที่มีผู้รับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้รับใช้คนนั้นกลับมาจากทุ่งนาจะบอกเขาที่เดียวว่า “เชิญเอานายลงรับประทานเถิด” ๘ หรือจะไม่บอกเขาว่า “จงหาให้เรารับประทานและคาดเอาไว้ปรนนิบัติเราจนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจงคอยกินและดื่มเถิด” ๙ นายจะขบขันกับผู้รับใช้นั้นเพราะผู้รับใช้ไม่ได้ทำตามคำสั่งหรือ เราคิดว่าไม่ ๑๐ ฉะนั้นใดก็ตาม เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น”

ทรงรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน

๑๑ ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ จึง เสด็จ เลียบ ระหว่าง แคว้นสะมาเรีย และกาลิลี ๑๒ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไป ใน หมู่บ้าน แห่ง หนึ่ง มี คน เป็น โรค เรื้อน สิบ คน มา พบพระ องค์ ยืน อยู่ แต่ ไกล ๑๓ และส่งเสียงร้องว่า “เยชูนาเยข้าโปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด” ๑๔ เมื่อพระองค์ ทอด พระเนตร เห็น แล้ว จึง ตรัส แก่ เขาว่า “จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด” ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด ๑๕ ฝ่ายคนหนึ่ง ในพวกนั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้า ด้วยเสียงดัง ๑๖ และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ คนนั้นเป็น ชาว สะมาเรีย ๑๗ ฝ่าย พระ เยชู ตรัส ว่า “มี สิบ คน หาย สะอาด มิใช่หรือ แต่ แก้ว คน นั้น อยู่ที่ไหน ๑๘ ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้” ๑๙ แล้ว พระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า “จงลุกขึ้นไปเถิด ความ เชื่อ ของ เจ้า ได้ กระทำให้ ตัว เจ้า หาย ปกติ”

อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยทางปรากฏแก่ตา

๒๐ เมื่อ พวก ฟา ริ สี ทูล ถาม พระองค์ ว่า อาณาจักร ของ พระเจ้า จะ มา ถึง เมื่อไร พระองค์ ตรัส ตอบ เขา ว่า “อาณาจักร ของ พระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตเห็นได้ ๒๑ และ

เขาจะไม่พูดว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน่น’ เพราะ ดูเถิด อาณาจักร ของ พระเจ้า อยู่ ภายในท่านทั้งหลาย”

พระคริสต์ตรัสถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์

๒๒ พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า “วันนั้น จะมาถึงเมื่อท่านทั้งหลายใคร่จะเห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น ๒๓ เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน่น’ อย่าออกไป อย่าตามเขา ๒๔ ด้วยว่า เปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์ ๒๕ ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะตั้งอุทกภัยทุกขุทรมานหลายประการ และคนยุคนี้ จะปฏิเสธพระองค์ ๒๖ ในสมัยของโนอาห์ เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย ๒๗ เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าไป ใน นูวู และ นำ ได้ มา ท่วม ล้าง ผลาญ เขา เสีย ทั้งสิ้น ๒๘ ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ชื้อขาย หว่านปลูก ก่อสร้าง ๒๙ แต่ในวันนั้นที่โลทออกไปจากเมืองโสโดมไฟและกำมะถันได้ ตกจาก ฟ้ามา เผาผลาญ เขาเสีย ทั้งสิ้น ๓๐ ในวันที่บุตรมนุษย์จะมาปรากฏ ก็เป็นเหมือนอย่างนั้น ๓๑ ในวันนั้น คนที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และของของ เขาอยู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน ๓๒ จงระลึกถึงภรรยาของโลทนั้นเถิด ๓๓ ผู้ใดอุตส่าห์เอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสู้เสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด ๓๔ เรามอบท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง ๓๕ ผู้หญิงสองคนจะไม่แบ่งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง ๓๖ ชายสองคน จะอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง” ๓๗ เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ซุกคตอยู่ที่ไหน ผู้นกอินทรีจะตอมกันอยู่ที่นั่น”

หญิงม่ายกับผู้พิพากษาธรรม

๑๘ พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้อริษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอใจ ^๑พระองค์ตรัสว่า “ในนครหนึ่ง มีผู้พิพากษาคนหนึ่ง ที่มีได้ เกรง กลัว พระเจ้า และมีได้ เห็น แก่ มนุษย์ ^๒ในนครนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาผู้พิพากษาผู้นั้นพูดว่า ‘ขอแก้แค้นศัตรูของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเถิด’ ^๓ฝ่ายผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำงานช้านาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า ‘แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์ ^๔แต่เพราะแม่ม่ายคนนี้มาทวงเราให้ลำบาก เราจะแก้แค้นให้เขา เพื่อมิให้นาง มารบกวนบ่อยๆให้เรารำคาญใจ’” ^๕และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงฟังคำที่ผู้พิพากษาธรรมนี้ได้พูด ^๖พระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้อง ถึง พระองค์ ทั้ง กลาง วัน กลาง คิน หรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ ^๗เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ”

คำอุปมาเกี่ยวกับคนฟาริสีและคนเก็บภาษี

“สำหรับบางคนที่ไม่พอใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า ^{๑๐}“มีชายสอง คน ขึ้นไป อริษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี ^{๑๑}คนฟาริสีนั้นยืนนึก ในใจ ของ ตน อริษฐานว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ชอบพระคุณพระองค์ที่ ข้าพระองค์ ไม่ เหมือน คน อื่น ซึ่ง เป็น คน จ้อโก่ง คนธรรม และคนลวงประเวณี และ ไม่ เหมือนคนเก็บ ภาษีคน นี้ ^{๑๒}ในสัปดาห์หนึ่ง ข้าพระองค์ ถืออดอาหารสอง หน และ ของ สาระ พัด ซึ่ง ข้าพระองค์ ทำ ได้ ข้าพระองค์ ได้ เอา สิบ ซัก หนึ่ง มาถวาย’” ^{๑๓}ฝ่ายคนเก็บ ภาษีนั้นยืนอยู่แต่ ไกล ไม่ แหงน ดู ฟา แต่ ดี ออก ของ ตน ว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรด พระเมตตา แก่ ข้าพระองค์ ผู้ เป็น คน บาป เถิด’” ^{๑๔}เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละ เมื่อ กลับ บัง ไป ยัง บ้าน ของ ตน ก็ นับ ว่า ชอบ ธรรม ยิ่ง กว่า อีก คน หนึ่ง นั้น เพราะว่า ทุกคน ที่ ยก ตัว

ขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น”

พระเยซูทรงอวยพรแก่เด็กเล็กๆ (มธ ๑๙:๑๓-๑๕; มก ๑๐:๑๓-๑๖)

^{๑๕}แล้วเขาย่อม ทารก มาหาพระองค์ เพื่อให้ พระองค์ ทรง ถูก ต้อง ทารก นั้น แต่ เหล่า สาวก เมื่อ เห็น เข้า ก็ ห้าม เขา ^{๑๖}แต่พระเยซู ทรง เรียก เขา มา แล้ว ตรัส ว่า “จงยอม ให้ เด็ก เล็กๆ เข้า มา หา เรา อย่า ห้าม เขา เลย เพราะ ว่า อาณาจักร ของ พระเจ้า ย่อม เป็น ของ คน เช่น เดียว เหล่า นั้น ^{๑๗}เราบอก ความ จริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด มี ได้ รับ อาณาจักร ของ พระเจ้า เหมือน เด็ก เล็กๆ ผู้นั้น จะ เข้า ใน อาณาจักร นั้น ไม่ ได้”

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มธ ๑๙:๑๖-๓๐; มก ๑๐:๑๗-๓๑)

^{๑๘}มี ขุนนาง ผู้ หนึ่ง ทูล ถาม พระองค์ ว่า “ท่าน อาจารย์ ผู้ ประเสริฐ ข้าพเจ้า จะ ทำ ประการ ไດ จึง จะ ได้ ชีวิต นี้ รันดร เป็น มรดก” ^{๑๙}พระเยซู ตรัส ตาม คน นั้น ว่า “ท่าน เรียก เรา ว่า ประเสริฐ ไท ไม่ มี ใคร ประเสริฐ เว้น แต่ พระเจ้า องค์ เดียว ^{๒๐}ท่าน รู้ อีก พระบัญญัติ แล้ว ซึ่ง ว่า ‘อย่า ล่วง ประเวณี ผัว เมีย เขา อย่า ชำ คน อย่า ลัก ทรัพย์ อย่า เป็น พยาน เท็จ จง ให้ เกียรติ แก่ บิดา มารดา ของ ตน’” ^{๒๑}คน นั้น จึง ทูล ว่า “ข้อ เหล่า นี้ ข้าพเจ้า ได้ ถือ รักษา ไว้ ตั้ง แต่ เป็น เด็ก ๆ มา” ^{๒๒}เมื่อ พระ เยซู ทรง ได้ ยิน อย่าง นั้น พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า “ท่าน ยัง ขาด สิ่ง หนึ่ง จง ไป ขาย บรรดา สิ่ง ของ ซึ่ง ท่าน มี อยู่ และ แจก จ่าย ให้ คน อด อดา ท่าน จึง จะ มี ทรัพย์ สมบัติ ใน สวรรค์ แล้ว จง ตาม เรา มา” ^{๒๓}แต่ เมื่อ เขา ได้ ยิน อย่าง นั้น ก็ เป็น ทุกข์ นั้ก เพราะ เขา เป็น คน มั่งมี มาก ^{๒๔}เมื่อ พระ เยซู ทอด พระเนตร เห็น เขา เป็น ทุกข์ นั้ก พระองค์ จึง ตรัส ว่า “คน มั่งมี จะ เข้า ใน อาณาจักร ของ พระเจ้า ก็ ยาก จริ่ง หนา ^{๒๕}เพราะ ว่า ตัว อู้อู จะ รอด รู เข็ม ก็ ยาก กว่า คน มั่งมี จะ เข้า ใน อาณาจักร ของ พระเจ้า” ^{๒๖}ฝ่าย คน ทั้ง หลาย ที่ ได้ ยิน จึง ว่า “ถ้า อย่าง นั้น ใคร จะ รอด ได้” ^{๒๗}แต่ พระองค์ ตรัส ว่า “สิ่ง ที่ มนุษย์ ทำ ไม่ ได้ พระเจ้า ทรง กระทำ ได้” ^{๒๘}เปโตร จึง ทูล ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย ได้ สละ ทั้ง สิ่ง สาระ พัด ติดตาม พระองค์ มา” ^{๒๙}พระองค์ จึง ตรัส กับ เขา ว่า “เราบอก

ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้ สละเรือน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือ ภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของ พระเจ้า ^{๓๐} ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทน หลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์”

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงความตายและ การฟื้นคืนชีพของพระองค์ (มธ ๒๐:๑๗-๑๙; มก ๑๐:๓๒-๓๔)

^{๓๐} พระองค์ ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับ พระองค์ แล้วตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เราทั้งหลาย จะ ขึ้น ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม และ สิ่ง สสารพัดซึ่งเหล่าศาสนาดพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่า ด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ ^{๓๑} ด้วยว่าบุตร มนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยท่าน กระทำหยาบคายแก่ ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน ^{๓๒} เขาจะโบยตีและ ฆ่าท่านเสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้น มาใหม่” ^{๓๓} ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่ง เหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

ทรงรักษาคนตาบอดใกล้เมืองเยรีโค (มธ ๒๐:๒๙-๓๔; มก ๑๐:๔๖-๕๒)

^{๓๔} ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริม หนทาง ^{๓๕} เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดิน ผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน ^{๓๖} คนพวก นั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จ ไป ^{๓๗} คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า “ท่านเยซู บุตร ดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด” ^{๓๘} คนที่ เดิน ไป ข้าง หน้า นั้น จึง ห้าม เขา ให้ นั่ง แต่เขายังร้องขึ้นว่า “บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด” ^{๓๙} พระเยซู ทรงประทับยืนอยู่สั่งให้พวกคนตาบอดมาหา พระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรง ถามเขา ^{๔๐} ว่า “เจ้าปรารถนาจะให้เราทำ อะไรให้เจ้า” เขาทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้” ^{๔๑} พระเยซูตรัส แก่เขาว่า “จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้ กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ” ^{๔๒} ในทันใดนั้น เขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไปพลางถวาย เกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็น เช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า

ตักเคียสคนเก็บภาษีได้รับความรอด

^๑ ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโค และกำลังจะทรงผ่านไป ^๒ ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อตักเคียส ผู้ซึ่งเป็นนายด่าน ภาษีและเป็นคนมั่งมี ^๓ ตักเคียสพยายามจะ ดู ให้ เห็น พระเยซู ว่าพระองค์เป็นผู้ใด แต่ดู ไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนเดียว ^๔ เขาจึงวิ่งไป ข้าง หน้า ขึ้น ต้นมะเดื่อ เพื่อจะ ได้ เห็น พระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จ ไปทางนั้น ^๕ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั้น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูตักเคียสแล้ว ตรัสแก่เขาว่า “ตักเคียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่าน วันนี้” ^๖ แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ ด้วยความปรารถนา ^๗ เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า “พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป” ^๘ ฝ่ายตักเคียสยืนทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า ว่า “ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรมานสิ่งของของ ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาครึ่ง หนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้ฉ้อโกงของของผู้ใด ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาเสีย” ^๙ พระ เยซู ตรัส กับ เขา ว่า “วันนี้ความ รอด มา ถึง ครบครันแล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับรา ฮัมด้วย ^{๑๐} เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะ แสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด”

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินสิบมินา

^{๑๑} เมื่อ เขา ทั้ง หลาย ได้ยิน เหตุการณ์ นั้น พระองค์ ได้ ตรัส คำ อุปมา เรื่อง หนึ่ง ให้ เขา ฟัง ต่อ ไป เพราะ พระองค์ เสด็จ มา ใกล้ กรุง เยรูซาเล็ม แล้ว และเพราะ เขา ทั้ง หลาย คิด ว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน ^{๑๒} เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “มีเจ้านาย องค์หนึ่ง ไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจ มา ครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา ^{๑๓} ท่านจึง เรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่ เขาสิบมินา สั่งเขาว่า ‘จงเอาไปค้าขายจนเรา จะกลับมา’ ^{๑๔} แต่ชาวเมืองซึ่งท่านผู้นั้น จึง ใช้ถนัดพูดตามไปทูลท่านว่า ‘เราไม่ต้องการ ให้ผู้นี้ครอบครองเรา’ ^{๑๕} ต่อมาเมื่อท่านได้ รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึง สั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้ นั้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไร กี่มากน้อย ^{๑๖} ฝ่ายคนแรกมาบอก ว่า ‘ท่าน เจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา’

๑๗ ท่านจึงพูดกับเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเถิด’ ๑๘ คนที่สองมาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า เงินมีนาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา’ ๑๙ ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า ‘เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเถิด’ ๒๐ อีกคนหนึ่งมาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า ดูก่อนนี้เงินมีนาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้เอาผ้าห่อเก็บไว้ ๒๑ เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนขี้มั่งวอด ท่านเก็บผลซึ่งท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน’ ๒๒ ท่านจึงตอบเขาว่า ‘เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนขี้มั่งวอด เก็บผลซึ่งเรามีได้ลงแรง และเกี่ยวที่เรามีได้หว่าน ๒๓ ก็เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเราจะได้รับเงินของเรากับดอกเบี้ยด้วย’ ๒๔ แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า ‘จงเอาเงินมีนาหนึ่งนั้น ไปจากเขา ให้แก่คนที่มิได้มีนา’ ๒๕ (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า ‘ท่านเจ้าข้า เขามีสิบมินาแล้ว’) ๒๖ ‘เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มีความรู้ซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา ๒๗ ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขานั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา”

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มี

ชัย (มธ ๒๑:๑-๑๑; มก

๑๑:๑-๑๑; ยน ๑๒:๑๒-๑๙)

๒๘ เมื่อ พระองค์ ตรัส คำ เหล่า นั้น แล้ว พระองค์ ทรงดำเนินนำหน้าเขาไปจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ๒๙ ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธพายีและหมู่บ้านเบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ ทรงใช้สาวกสองคนของพระองค์ไป ๓๐ สั่งว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจงมาเถิด ๓๑ ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า ‘ท่านแก้มันทำไม’ จงบอกเขาว่า ‘เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลานี้” ๓๒ สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว ๓๓ เมื่อเขากำลังแก้ลูกลานนั้น พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า “ท่านแก้ลูกลาทำไม” ๓๔ ฝ่ายเขาตอบว่า “องค์ พระผู้ เป็น เจ้า ทรง ประสงค์ ลูก ลา นี้”

๓๕ แล้วเขาก็จึงถูกลามมาถึงพระเยชูและเอาเสื้อของตนปลูงบนหลังลา และเชิญพระเยชูขึ้นทรงลานนั้น ๓๖ เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปลูงบตามหนทาง ๓๗ เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขา มะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความ เปรม ปรีดี เพราะ บรรดาคน หักใจ ซึ่ง เขา ได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง ๓๘ ว่า “ขอให้ พระมหากษัตริย์ ผู้ ที่ เสด็จ มา ในพระนาม ของ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า ทรง พระ เจริญ จง มี สันติสุข ใน สวรรค์ และ ทรง ส่ง ราศี ใน ที่ สูง สุด” ๓๙ ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นนทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน” ๔๐ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังจะส่งเสียงร้องทันที”

ทรงกินแสงเพราะกรุง

เยรูซาเล็ม (ลก ๑๙:๓๔-๓๕)

๔๑ ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ทอดดูพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็กินแสงสงสารกรุงนั้น ๔๒ ตรัสว่า “ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบ่งซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว ๔๓ ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อแข็งเทินต่อสู้เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน ๔๔ แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า”

ทรงชำระพระวิหารอีก (มธ ๒๑:๑๒-๑๖;

มก ๑๑:๑๕-๑๘; ยน ๒:๑๓-๑๗)

๔๕ ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วทรงเริ่ม ขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น ๔๖ ตรัสแก่เขาว่า “มีพระวจนะเขียนไว้ว่า ‘นิเวศของเราเป็นนิเวศสำหรับอธิษฐาน’ แต่เจ้าทั้งหลายมาก ระทำให้เป็น ‘ถ้าของพวกโจร” ๔๗ พระองค์ ทรงสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาข้อที่จะประหารพระองค์เสีย ๔๘ แต่เขาไม่พบ ข้อทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

พวกรรมาจารย์ถามเกี่ยวกับ สิทธิอำนาจของพระเยซู (มธ ๒๑:๒๓-๒๗; มก ๑๑:๒๗-๓๓)

๒๐ ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหารและประกาศข่าวประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์ ^๒ และทูลพระองค์ว่า “จึงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใดหรือ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน” ^๓ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเถิด ^๔ คือ บัพ ดิศ มาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์” ^๕ เขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามว่า ‘เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’” ^๖ แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเราเพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์” ^๗ เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่าจะมาจากไหน ^๘ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากะทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด”

คำอุปมาเกี่ยวกับคนเช่าสวน ที่ซีริอาห์ (อสย ๕:๑-๗; มธ ๒๑:๓๓-๔๖; มก ๑๒:๑-๑๒)

^๑ แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกล เสียช้านาน ^๒ เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มอบผลจากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เขียนตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปมือเปล่า ^๓ แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เขียนตีและทำการเอาภัยศต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปมือเปล่า ^๔ แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไป และคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักใสออกไป ^๕ ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า ‘เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นพวกเขาคงจะเคารพนับถือ’ ^๖ แต่พวกคนเช่าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย เพื่อ

มรดกจะตกกับเรา’ ^๗ แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น ^๘ ท่านจะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสียแล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า” คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย” ^๙ ฝ่ายพระองค์ทรงเพ่งดูเขาและตรัสว่า “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจะซึ่งเขียนไว้ นั้นหมายความว่าอย่างไรกันซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่าง ก่อได้ปฏิญญาเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาหมุมเอกแล้ว’” ^{๑๐} ผู้ใดล้มทับศิลานั้นผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จะต้องขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง”

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย

^๑ ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่ และ พวกรรมาจารย์รู้ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลา นั้น แต่ เขากลับ ประชาชน ^๒ เขาจึงตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรม ไปสอดแนมหวังจะจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ ใน อำนาจ และ อาชญา ของ เจ้าเมือง ^๓ คนเหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริงและมีได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง ๆ ^๔ การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีริอาห์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” ^๕ ฝ่ายพระองค์ทรงหยั่งรู้อบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม ^๖ จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” เขาทูลตอบว่า “ของซีริอาห์” ^๗ แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “ของของซีริอาห์จงถวายแก่ซีริอาห์ และของของพระเจ้าจงถวายแก่พระเจ้า” ^๘ คนเหล่านั้นจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัสตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

ทรงตอบพวกละอูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้น มาอีก (มธ ๒๒:๒๓-๓๓; มก ๑๒:๑๘-๒๗)

^๑ ยังมีพวกละอูสีบางคนมาหาพระองค์ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ ^๒ ว่า “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้ง

หลายไว้ว่า ‘ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้หนึ่งชายรับพี่สะใภ้หนึ่งไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้’^{๒๔} ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายไม่มีบุตร^{๒๕} แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตายไม่มีบุตร^{๒๖} ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย^{๒๗} ที่สุดท้ายก็ตายด้วย^{๒๘} เหตุฉะนั้น ในวันที่พี่ขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดนั้นแล้ว’^{๒๙} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยาอีก^{๓๐} แต่เขาเหล่านั้นที่สมควรจะลู่ถึงโลกหน้า และลู่ถึงการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยาอีก^{๓๑} และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นขึ้นมาจากความตาย^{๓๒} แต่คนที่ตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่นั้น โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องฟุ่มัไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ‘เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’^{๓๓} พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่”

พวกรัชมารยาจารย์ไม่สามารถที่จะตอบพระเยซูได้ (มธ ๒๒:๔๑-๔๖; มก ๑๒:๓๕-๓๗)

^{๓๔}รรมารยาจารย์บางคนจึงทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว”^{๓๕} หลังจากนั้นพวกเขา ก็ไม่กล้าจะ ทูลถาม พระองค์ ต่อไปอีก^{๓๖} พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นไปได้อย่างไร^{๓๗} ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา^{๓๘} จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’^{๓๙} ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้”

พระเยซูทรงกล่าวโทษพวกรัชมารยาจารย์ (มธ ๒๓:๑-๓๖; มก ๑๒:๓๘-๔๐; ลก ๑๑:๓๗-๔๕)

^{๔๐}เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า^{๔๑} “จงระวังพวกรัชมารยาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนค้ำนกงกลางตลาด ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง^{๔๒} เขาริบเอาเรือนของหญิงม่ายและอริชานอ้ออดเสียยืดยาว เขาทั้งหลายนั้นจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น”

เงินถวายของหญิงม่าย (มก ๑๒:๔๑-๔๔)

^{๔๓}พระองค์ เงย พระ พักตร์ ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวาย^{๔๔} พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนนำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย^{๔๕} พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้^{๔๖} เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ถวายแต่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ขจัดสนทที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด”

ทรงเทศนาที่ภูเขาเมกอกเทศ (มธ ๒๔-๒๕; มก ๑๓)

^{๔๗}เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางามและเครื่องถ้วย พระองค์จึงตรัสว่า^{๔๘} “สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หามิได้”^{๔๙} เขาทั้งหลายทูลถามพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าการนี้ทั้งปวงนี้จวนจะบังเกิดขึ้น”

เส้นทางของคนยุคนี (มธ ๒๔:๔-๑๔)

^{๕๐}พระองค์จึงตรัสว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราและว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’ และว่า ‘เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว’ ท่านทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย^{๕๑} เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและการจลาจลอย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำเป็นต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มีทันที”

๑๐ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ประชาชาติ จะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้อัน ราชอาณาจักร’ ๑๑ ทังจะเกิดแผ่นดินไหว ใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดกินดารอาหารและ โรคระบาดอย่างร้ายแรง และจะมีความวิบัติ อันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆ จากฟ้า สวรรค์ ๑๒ แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นเขาจะ จับท่านไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่าน ไว้ในธรรมศาลาและในคุก และพาท่านไป ต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุนาม ของเรา ๑๓ การนั้นจะเกิดแก่ท่านเพื่อท่าน จะได้เป็นพยาน ๑๔ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลาย ต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัว อย่างไร ๑๕ ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญา แก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้าน และคัดค้านไม่ได้ ๑๖ แม้แต่บิดามารดาญาติ พี่น้องและมิตรสหายจะทรยศท่าน และพวก เขาจะฆ่าบางคนในพวก ท่านเสีย ๑๗ คน ทั่วปวงจะเกลียดชังท่านเพราะเหตุนามของ เรา ๑๘ แต่ผมของ ท่านสักเส้นหนึ่ง จะเสีย ไปก็หาไม่ได้ ๑๙ ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความ อุดมของ ท่าน

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มในอนาคต (มธ ๒๔:๑๕-๒๑; มก ๑๓:๑๔-๒๓)

๒๐ เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อม รอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิบัติของ กรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว ๒๑ เวลานั้นให้ผู้ที่ อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาและผู้ที่อยู่ใน กรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่าให้เข้า มาในกรุง ๒๒ เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันแห่ง การแก้แค้นเพื่อจะให้สิ่งสาวิบัติที่เขียนไว้ นั้น สำเร็จ ๒๓ แต่ในวันเหล่านั้นวิบัติแก่หญิงที่ มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่า จะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และ จะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้ ๒๔ เขาจะล้ม ลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็น เชลยทั่วทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะ เหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนด ของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน

การเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศีของพระ คริสต์ (มธ ๒๔:๒๔-๓๑; มก ๑๓:๒๔-๒๗)

๒๕ จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวง จันทร์ และที่ดวงดาวทั่วปวง และบนแผ่นดิน ก็ จะ มีความ ทุกข์ ร้อน ตาม ชาติ ต่างๆ

ซึ่ง มีความ ฉงน สนเท่ห์ เพราะ เสียง ก็ก้อง ของ ทะเล และ คลื่น ๒๖ จิตใจมนุษย์ก็ จะ สลบไสลไป เพราะ ความ กลัว และ เพราะ สิ่งหรรพ์ ถึง เหตุการณ์ ซึ่ง จะ บังเกิด ใน โลก ด้วยว่า ‘บรรดาสิ่ง ที่มีอำนาจใน ท้องฟ้า จะ สะเทือนสะท้านไป’ ๒๗ เมื่อนั้นเขาจะเห็น บุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธาภาพ และสง่าราศีเป็นอันมาก ๒๘ เมื่อเหตุการณ์ทั้ง ปวงนี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น จงยึดตัวและผนึก ศีรษะขึ้น ด้วยการไถ่ท่านใกล้จะถึงแล้ว”

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ (มธ ๒๔:๓๒-๓๓; มก ๑๓:๒๘-๒๙)

๒๙ พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า “จงดู ต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั่วปวงเถิด ๓๐ เมื่อผล ิโบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้้อยู่เอง ว่าฤดูร้อนจะถึงแล้ว ๓๑ เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิด ขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึง แล้ว ๓๒ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย ว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่ง ทั่วปวงนี้จะสำเร็จ ๓๓ ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย

จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน

๓๔ แต่จงระวังตัวให้ดี เกลือกว่าในเวลา หนึ่งเวลาจิตใจของท่านจะล่นไปด้วยอาการ กินและดื่ม และด้วยการเมา และด้วยคิด กังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่าน โดยไม่ทันรู้ตัว ๓๕ เพราะว่าวันนั้นจะมาดุจ บ่วงร้าย ถึงคนทั่วปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดิน โลก ๓๖ เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอธิษฐาน อยู่ทุกเวลา เพื่อท่านทั้งหลายสมควรที่จะ ฟื้นเหตุการณ์ทั่วปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และ จะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้” ๓๗ กลาง วันพระ องค์ ทรง สั่ง สอน ใน พระ วิหาร และ กลาง คืน ก็ เสด็จ ออก ไป ประทับ ที่ ภูเขา ซีอ ณะ กอกเทศ ๓๘ คนทั่วปวงก็มาหาพระองค์ใน พระวิหารแต่เข้าประตูเพื่อจะฟังพระองค์

ยูดาสะทกลงว่าจะทรยศพระเยซู (มธ ๒๖:๑๔-๑๕; มก ๑๔:๑๐-๑๑)

๒๒ **๒๒** เทศกาล เลี้ยง ขนบปัง ไร่ เชื้อ ที่ เรียก ว่า บัสด กามา ใกล้แล้ว ๒ พวก ปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์หาช่องทาง ว่าเขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะเขา

กลัวประชาชน ^๓ ฝ่ายซาตานเข้าดลใจยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริโอทที่นับเข้าในพวกสาวกสิบสองคน “ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด ^๔ คนเหล่านั้นจิตใจ และตกลงกับยูดาสว่าจะให้เงิน ^๕ ยูดาสจึงให้สัญญา และคอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน

การเตรียมสำหรับงานเลี้ยงปัสกา (มธ ๒๖:๑๗-๑๙; มก ๑๔:๑๒-๑๖)

^๗ พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา ^๘ พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและยอห์นไปสั่งว่า “จงไปจัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน” ^๙ เขาทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมที่ไหน” ^{๑๐} พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อนำมาพบท่าน เขาจะเข้าไปเรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น ^{๑๑} จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า ‘พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า “ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน”’ ^{๑๒} เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชนบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด” ^{๑๓} เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

การเลี้ยงปัสกา (มธ ๒๖:๒๐; มก ๑๔:๑๗; ยฮ ๑๓)

^{๑๔} เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อม กับ อัครสาวก สิบสองคน ^{๑๕} พระองค์ ตรัส กับ เขา ว่า “เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปัสกา นี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน ^{๑๖} ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่กินปัสกาใหม่อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า” ^{๑๗} พระองค์ ทรง หยิบ ถ้วย ขอบพระคุณ แล้วตรัสว่า “จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม ^{๑๘} เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มำองุ่นจากเถาองุ่นต่อไปอีก จนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา”

ทรงประทานพิธีศีลระลึก

(มธ ๒๖:๒๖-๒๙; มก ๑๔:๒๒-๒๕; ๑ ครี ๑๑:๒๓-๒๖)

^{๑๙} พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้ว หัก ส่ง ให้ แก่ เขา ทั้ง หลาย ตรัส ว่า “นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” ^{๒๐} เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกัน ตรัสว่า “ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเราซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย

อัครสาวกผู้หนึ่งจะทรยศพระเยซู

(มธ ๒๖:๒๑-๒๕; มก ๑๔:๑๘-๒๑; ยฮ ๑๓:๑๘-๓๐)

^{๒๑} แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก็อยุ่งกับเราบโนเด๊ะ ^{๒๒} เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว แต่วิบัติแก่ผู้หนึ่งที่ทรยศพระองค์” ^{๒๓} เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น

ยากอบและยอห์นอยากเป็นใหญ่

^{๒๔} มี การเถียง กัน ด้วย ว่า จะ นับ ว่า ใคร ในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด ^{๒๕} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้าบุญนายคุณ ^{๒๖} แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้ ^{๒๗} ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือผู้รับใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่ว่าเราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้

อัครสาวกจะพิพากษาพวกอิสราเอลในอาณาจักรของพระเจ้า

^{๒๘} ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่ เรา ถูก ทดลอง ^{๒๙} และพระบิดาของเราได้ ทรง จัด เตรียม อาณาจักร มอบ ให้ แก่เราอย่างไร เราก็จะจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน ^{๓๐} คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราใน

อาณาจักรของเรา และจะนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล”

ทรงพยากรณ์ถึงการปฏิเสธของเปโตร
(มธ ๒๖:๓๓-๓๕; มก ๑๔:๒๙-๓๑)

^{๓๑} และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ขอท่านไว้เพื่อจะผิดร้อนท่านเหมือนผิดข้าวสาลี ^{๓๒} แต่เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้วจงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน” ^{๓๓} ฝ่ายเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี” ^{๓๔} พระองค์ตรัสว่า “เปโตรเอ๋ย เราบอกท่านว่าวันนี้ก่อนไปขึ้น ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

เหล่าสาวกออกไปพร้อมกับคำทรงเตือน

^{๓๕} พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า “เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มีเงิน ไม่มียาม ไม่มีรองเท้า ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ” เขาทั้งหลายทูลตอบว่า “ไม่ขาดสิ่งใดเลย” ^{๓๖} พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “แต่เดี๋ยวนี้ใครมีเงินให้เอาไปด้วย และยามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ ^{๓๗} ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า พระวจนะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า ‘ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด’ เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ” ^{๓๘} เขาทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด มีดาบสองเล่ม” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “พอเสียทีเถอะ”

พระเยซูในสวนเกทเสมนี (มธ

๒๖:๓๖-๔๖; มก ๑๔:๓๒-๔๒; ยฮ ๑๘:๑)

^{๓๙} ฝ่าย พระองค์ เสด็จ ออก ไป ยัง ภูเขา มะกอก เทศ ตาม เคย และเหล่าสาวก ของ พระองค์ ก็ตาม พระองค์ ไป ด้วย ^{๔๐} เมื่อ มา ถึงที่ นั้น แล้ว พระองค์ ตรัส กับ เขา ทั้ง หลาย ว่า “จง อธิษฐาน เพื่อ มิ ให้ เข้า ใน การ ทดลอง” ^{๔๑} แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกลประมาณขว้างหินตกและทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน ^{๔๒} ว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี คืออย่าให้เป็นไป

ตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด” ^{๔๓} ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์ ^{๔๔} เมื่อพระองค์ ทรง เป็น ทุกข์ มาก นัก พระองค์ ยิ่ง ปลง พระทัย อธิษฐาน พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่ ^{๔๕} เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จ และ ลุก ขึ้น แล้ว พระองค์ เสด็จ มา ถึง เหล่าสาวก พบ เขาอนหลับ อยู่ ด้วย กำลัง ทุกข์ โศก ^{๔๖} พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง”

พระเยซูทรงถูกทรยศด้วยการจับ

(มธ ๒๖:๔๗-๕๖; มก ๑๔:๔๓-๕๐; ยฮ ๑๘:๓-๑๑)

^{๔๗} พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนำหน้าเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจับพระองค์ ^{๔๘} แต่พระเยซูตรัสถามเขาว่า “ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจับหรือ” ^{๔๙} เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่าจะเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ” ^{๕๐} และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก ได้ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาของเขาขาด ^{๕๑} แต่พระเยซูตรัสว่า “พอเสียทีเถอะ” แล้วพระองค์ทรง ถูก ต้อง ไป หูคนนั้นให้เขาหาย ^{๕๒} ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า “ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา ^{๕๓} เมื่อเราอยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกวัน ท่านก็มิได้ยื่นมือออกจับเรา แต่เวลานี้เป็นที่ของท่านและเป็นอำนาจแห่งความผิด”

พระเยซูทรงถูกจับ เปโตรปฏิเสธพระองค์

(มธ ๒๖:๕๗, ๖๙-๗๕; มก ๑๔:๕๓-๕๕, ๖๖-๗๒; ยฮ ๑๘:๑๒-๑๘, ๒๕-๒๗)

^{๕๔} เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตามไปห่างๆ ^{๕๕} เมื่อเขาถือไฟที่กลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา ^{๕๖} มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้ว

ว่า “คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย” ^{๕๗} แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ว่า “แม่เอ๋ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก” ^{๕๘} สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตร จึงว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย” เปโตรจึงว่า “พ่อเอ๋ย ข้ามิได้เป็น” ^{๕๙} อยู่มาประมาณอีกชั่วโหม่งหนึ่ง มีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรงว่า “แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี” ^{๖๐} แต่เปโตรพูดว่า “พ่อเอ๋ย ที่ท่านว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง” เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ โนทันเดนนไกก็ขึ้น ^{๖๑} องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเหลือวดูเปโตรแล้ว เปโตรก็ระลึกรู้ถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า “ก่อนไก่อขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง” ^{๖๒} แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องให้เป็นทุกชนิก

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและโบยตี (มธ ๒๖:๖๗-๖๘; มก ๑๔:๖๕; ยน ๑๘:๒๒-๒๓)

^{๖๓} ฝ่ายคนที่คุม พระเยซู ก็เยาะเย้ยโบยตีพระองค์ ^{๖๔} และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขาจึงตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า “จงพยากรณ์เถอะว่า ใครตบเจ้า” ^{๖๕} และเขาพูดคำหมิ่นประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ

พระเยซูต่อหน้าสภา (มธ ๒๖:๕๙-๖๘; มก ๑๔:๕๕-๖๕; ยน ๑๘:๑๙-๒๔)

^{๖๖} ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า ^{๖๗} “ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด” แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า “ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ” ^{๖๘} และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป” ^{๖๙} แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ” ^{๗๐} คนทั้งปวงจึงถามว่า “ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ” พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น” ^{๗๑} เขาทั้งหลายจึงว่า “เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว”

พระเยซูต่อหน้าปีลาต (มธ ๒๗:๑๑-๑๔; มก ๑๕:๑-๕; ยน ๑๘:๒๘-๓๘)

^๑ เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต ^๒ และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ไปว่า “เราได้พบคนนี้อยูยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง” ^๓ ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระองค์ตรัสตอบท่านว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี่” ^๔ ปีลาตจึงว่าแก่พวกปุโรหิตใหญ่กับประชาชนว่า “เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิด” ^๕ เขาทั้งหลายจึงกล่าวแข็งแรงว่า “คนนี้อยูยงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่”

พระเยซูต่อหน้าเฮโรด

^๖ เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ ^๗ เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น ^๘ เมื่อเฮโรดได้เห็น พระเยซู ก็มีความยินดีมาก ด้วย นานมาแล้ว ท่านอยาก จะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าจะจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง ^๙ ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่ ^{๑๐} ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็ขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก ^{๑๑} เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื่อทิ้งาม ยิงสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก ^{๑๒} ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคืนดีกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน

พระเยซูทรงถูกปรับโทษถึงตาย (มธ ๒๗:๑๕-๒๖; มก ๑๕:๖-๑๕; ยน ๑๘:๓๙-๔๐)

^{๑๓} ปีลาตจึงสั่งพวกปุโรหิตใหญ่ พวกขุนนาง และประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน ^{๑๔} จึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายได้พาคณะนี้มาหาเราฟ้องว่าเขาได้อยูยงประชาชน ดูเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคุณมีความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขานั่น” ^{๑๕} และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามี

ความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย ^{๑๖} เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย” ^{๑๗} (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น) ^{๑๘} แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า “ก่าจัดคนนี้เสีย และจงปล่อยบารับบัสให้เราเถิด” ^{๑๙} (บารับบัสนั้นติดคุกอยู่ เพราะ ก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุง และการฆาตกรรม) ^{๒๐} ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจใคร่จะปล่อยพระเยซูซึ่งพูดกับเขาอีก ^{๒๑} แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า “ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” ^{๒๒} ปีลาตจึงถามเขาครั้งที่สามว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้วก็จะปล่อยเสีย” ^{๒๓} ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งร้องเสียงดังให้ตรึงพระองค์เสีย ที่กางเขน และเสียงของ พวกเขา และของ พวกปุโรหิตใหญ่ นั้นก็มีชัย ^{๒๔} ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา ^{๒๕} ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอ นั้น ซึ่งติดคุกอยู่ เพราะการจลาจลและการฆาตกรรม แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา ^{๒๖} เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาเกณฑ์ซีโมนชาวไซรีนที่มาจากบ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบนเขา ให้แบกตามพระเยซูไป ^{๒๗} มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่ฟีลิปและครีครวญ เพราะพระองค์ ^{๒๘} พระเยซูจึงหันพระพักตร์มาทางเขาตรัสว่า “ธิดาเยรูซาเล็ม เอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และเพราะลูกทั้งหลายของคุณเถิด ^{๒๙} ด้วยว่า ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่เขาทั้งหลายจะว่า ‘ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมัน และครรภ์ที่มีได้ปฏิสนธิ และหัวนมที่มีได้ให้ดูดเลย ก็เป็นสุข’” ^{๓๐} คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ‘จงล้มทับเราเถิด’ และแก่นั้นเขาว่า ‘จงปกคลุมเราไว้’” ^{๓๑} เพราะ ว่าถ้าเขาทำอย่างนั้นเมื่อไม่สุด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม้แห้งแล้วเล่า” ^{๓๒} มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้ายซึ่งเขาได้พามาจะประหารเสียพร้อมกับพระองค์

การตรึงที่กางเขน (มธ ๒๗:๓๓-๓๘; มก ๑๕:๒๒-๒๘; ยน ๑๙:๑๗-๑๙)

^{๓๓} เมื่อ มา ถึง สถานที่ ที่แห่ง หนึ่ง ซึ่ง เรียกว่า กะโหลกศิระษะ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั่น พร้อมกับผู้ร้ายสองคนนั้น ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง ^{๓๔} ฝ่ายพระเยซูซึ่งทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร” เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน ^{๓๕} คนทั้งปวงก็ยืนมองดู พวกขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้เขาช่วยตัวเองเถิด” ^{๓๖} พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เข้ามาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์ ^{๓๗} แล้วว่า “ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด” ^{๓๘} และมีคำเขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาดิน และฮีบรูว่า “ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว”

โจรที่กลับใจเสียใหม่ก็ได้รับความรอด

^{๓๙} ฝ่ายคนหนึ่งในผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบ ซ้ำ ต่อ พระองค์ ว่า “ถ้า ท่าน เป็น พระคริสต์ จง ช่วย ตัว เอง กับ เรา ให้ รอด เถิด” ^{๔๐} แต่ อีก คน หนึ่ง ห้าม ปราบ เขา ว่า “เจ้าก็ ไม่ เกรง กลัว พระเจ้า หรือ เพราะ เจ้า เป็น คน ถูก โทษ เหมือน กัน” ^{๔๑} และ เรา ก็ สม กับ โทษ นั้น จริง เพราะ เรา ได้ รับ สม กับ การ ที่ เรา ได้ กระทำ แต่ ท่าน ผู้ นี้ หนุ ได้ กระ ทำ ผิด ประการ ไต ไม่” ^{๔๒} แล้ว คน นั้น จึง ทูล พระ เยซู ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในอาณาจักรของพระองค์” ^{๔๓} ฝ่าย พระ เยซู ทรง ตอบ เขา ว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมื่องบรมสุขเกษม” ^{๔๔} เวลานั้น ประมาณเวลาเที่ยง ก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง ^{๔๕} ดวงอาทิตย์ก็มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง

พระเยซูทรงปล่อยพระวิญญาณจิตของพระองค์ (มธ ๒๗:๕๐; มก ๑๕:๓๗; ยน ๑๙:๓๐)

^{๕๐} พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของ

ข้า พระองค์ไว้ ใน พระหัตถ์ ของ พระองค์” ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญูญาณ จิตออกไป ๔๗ ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ ซึ่งบังเกิด ขึ้น นั้น จึง สรรเสริญ พระเจ้า ว่า “แต่จริง ท่านผู้นี้ เป็น คนชอบธรรม” ๔๘ คน ทั้งปวง ที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูการณนี้ เมื่อ เห็นแล้ว ก็พากันตอกของตัวกลับไป ๔๙ คน ทั้งปวง ที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิงซึ่งได้ ตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้

พระศพของพระเยซูถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มธ ๒๗:๕๗-๖๑; มก ๑๕:๕๒-๕๗; ยน ๑๙:๓๘-๔๒)

๕๐ และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่าน เป็น สมาชิก สมาชิก เป็น คนดี และ ชอบ ธรรม ๕๑ (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยในมดี และการกระทำของเขาทั้งหลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเธียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้อวยทำ อาณาจักรของพระเจ้า ๕๒ ชายคนนี้จึงเข้าไป หา ปิลาต ขอ พระ ศพ พระ เยชู ๕๓ เมื่อ เชิญ พระศพลงแล้ว เขาจึงเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ ซึ่ง เจาะ ไว้ ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย ๕๔ วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโต ก็เกือบจะถึงแล้ว ๕๕ ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตาม พระ องค์ มาจาก แคว้นกาลิลี ก็ตาม ไป และได้ เห็น อุโมงค์ ทั้ง ได้ เห็น เขา วาง พระ ศพ ของ พระองค์ไว้ได้อย่างไรด้วย ๕๖ แล้วเขาก็กลับไป จัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ

การฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ (มธ ๒๘:๑-๖; มก ๑๖:๑-๘; ยน ๒๐:๑-๑๗)

๒๔ ๑ แต่เช้ามีดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิง เหล่านี้จึงนำเครื่องหอม ที่เขาได้ จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และ คนอื่นก็มา พร้อมกับเขา ๒ เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้ง ออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว ๓ และเมื่อเข้าไป มิได้ เห็น พระ ศพ ของ พระ เยชู เจ้า ๔ ต่อมา เมื่อเขากำลังคิดฉงนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่ม แพรพรรณวาว ๕ ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัวและ ขยหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับ เขาว่า “พวก ท่าน แสวงหา คน เป็น ใน พวก คนตายทำไมเล่า ๖ พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่

ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระองค์ ได้ตรัสกับ ท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ใน แคว้นกาลิลี ๗ ว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูก มอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึง ที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่’ ” ๘ เขาจึงระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ได้ ๙ และกลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่นๆ ทั้งหมดด้วย ๑๐ ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่ อัครสาวก คือมารีย์สาวมัคดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆที่อยู่ กับเขา ๑๑ ฝ่ายอัครสาวกไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำ เหลวไหล ๑๒ แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปยังอุโมงค์ ก้มลงมองดูก็เห็นแต่ผ้าป่านวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็น ไปนั้น

ระหว่างทางที่ไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส

๑๓ ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยัง หมู่บ้านชื่อเอมมาอูส ไกลจากกรุงเยรูซาเล็ม ประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร ๑๔ เขาสนทนากัน ถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น ๑๕ และต่อมา เมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็ เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา ๑๖ แต่ตาเขา ฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้ ๑๗ พระองค์ตรัส กับเขาว่า “เมื่อเดินมานี้ด้วยหน้าโศกเศร้า ท่านได้ตอบกันถึงเรื่องอะไร” ๑๘ คนหนึ่ง ชื่อเคลโอปัสจึงทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็น เพียงแต่คนต่างตัวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ที่ ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวง ซึ่งเป็นไปในวันเหล่านี้” ๑๙ พระองค์ตรัสถามเขาว่า “เหตุการณ์ อะไร” เขาจึงตอบพระองค์ว่า “เหตุการณ์ เรื่อง พระ เยชู ชาว นาซาเร็ธ ผู้เป็น ศาสดา พยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิเดชในการงาน และ ใน ถ้อยคำ จำเพาะ พระ พักตร์ พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย ๒๐ และพวก บุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเรา ได้ มอบพระองค์ไว้ให้ปรับโทษถึงตาย และ ตรึง พระองค์ ที่ กางเขน ๒๑ แต่เราทั้งหลาย ได้หวังใจว่าจะ เป็น พระองค์ ผู้ นั้น ที่ จะ ไร ชนชาติ อิสราเอล ยิ่ง กว่า นั้น อีก วัน นี้ เป็น วันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น ๒๒ และ ยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ได้ทำให้เรา ประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลา เช้ามีด ๒๓ แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์

และพูดนั้นบอกว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่^{๒๔} บางคนที่อยู่กับเราก็มุ่งไปจนถึงเอโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่เขาหาได้เห็นพระองค์ไม่”^{๒๕} พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า “โอ คนเขลา และมีใจเนือยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสนดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้^{๒๖} จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าไปในสงวราคีของพระองค์มิใช่หรือ”^{๒๗} พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบาย พระคัมภีร์ที่ เล็ง ถึง พระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสนดาพยากรณ์^{๒๘} เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป^{๒๙} เขาจึงพูดท้วงเหนียวพระองค์ว่า “เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวนเย็นแล้ว และวันก็ล่วงไปมาก” พระองค์จึงเสด็จเข้าไป เพื่อพักอยู่กับเขา^{๓๐} ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา^{๓๑} ตาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา^{๓๒} เขาจึงพูดกันว่า “ใจเราเข้ร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ”^{๓๓} แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก^{๓๔} กำลังพูดกันว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน”^{๓๕} ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น

พระเยซูทรงปรากฏต่ออัครสาวกสิบคน (มธ ๒๘:๑๖-๑๗; มก ๑๖:๑๔; ยน ๒๐:๑๙-๒๓)

^{๓๖} เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด”^{๓๗} ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี^{๓๘} พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายอย่าหวาดกลัวทำไม เหตุไฉนความ คิด สันเทห์ จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า^{๓๙} จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคล้ำตัวเราดู เพราะว่า

ผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรา มีอยู่นั้น”^{๔๐} เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาปให้เขาเห็น^{๔๑} เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องนำยินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “พวกท่านมีอาหารกินที่นั้บ้างไหม”^{๔๒} เขาก็เอาปลาขิ้นหนึ่งกับ รวงผึ้งขิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์^{๔๓} พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย^{๔๔} พระองค์ตรัสกับเขาว่า “นี่เป็น ถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดา คำที่เขียนไว้ใน พระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสนดาพยากรณ์ และในหนังสือ สดุดี กล่าวถึง เรานั้น จำเป็นจะต้อง สำเร็จ”^{๔๕} ครั้นนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระ คัมภีร์

คำบัญชาที่ยิ่งใหญ่ (มธ ๒๘:๑๙-๒๐; มก ๑๖:๑๕-๑๘; กจ ๑:๘)

^{๔๖} พระองค์ ตรัส กับ เขา ว่า “มี คำ เขียน ไว้ อย่าง นั้น ว่า พระ คริสต์ จะ ต้อง ทน ทุกข์ ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่ สาม^{๔๗} และจะต้องประกาศในพระนามของ พระองค์ เรื่อง การ กลับ ใจ ใหม่ และ เรื่อง ยก บาป ทั่ว ทุก ประเทศ ตั้ง ต้น ที่ กรุง เยรูซาเล็ม^{๔๘} ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านี้

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ (มก ๑๖:๑๙-๒๐; กจ ๑:๙-๑๑)

^{๔๙} และดูเถิด เรา จะ ส่ง ซึ่ง พระบิดา ของ เรา ทรง สัญญา นาม เหนือ ท่าน ทั้ง หลาย แต่ ท่าน ทั้ง หลาย จง คอย อยู่ ใน กรุง เยรูซาเล็ม กว่า ทั่ว น จะ ได้ ประ กอบ ด้วย ฤ ทิ เฑ ช ที่ มา จาก เมือง บน”^{๕๐} พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยกพระหัตถ์ อวยพร เขา^{๕๑} ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์ จึง ไป จาก เขา แล้ว ทรง ถูก รับ ขึ้น ไป สู่ สวรรค์^{๕๒} เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้ว กลับ ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอัน มาก^{๕๓} เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

ยอห์น

ยอห์น ผู้เขียนข่าวประเสริฐนี้ เป็นบุตรชายของเศเบดีและสะโลเมและเป็นน้องชายของยากอบ ท่านเป็นคนหนึ่งในสามที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเยซูคือเปโตรและยากอบ ท่านเป็นสาวกที่พระเยซูทรงรัก ยอห์นได้กล่าวถึงตนเองว่าท่านเป็นสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระเยซู เป็นสาวกนั้นผู้ที่พระเยซูทรงรักและเป็นผู้ที่พระเยซูทรงให้เลี้ยงดูมารดาของพระองค์

ยอห์นได้เขียนข่าวประเสริฐนี้ขึ้นภายหลังข่าวประเสริฐของมัทธิว มาระโก และลูกา อาจเป็นประมาณปีค.ศ. ๙๐

ท่านได้เขียนหนังสือในพระคัมภีร์ใหม่ไว้ห้าเล่มคือ หนังสือยอห์น จดหมายสามฉบับ และหนังสือวิวรณ์

ยากอบพี่ชายของยอห์นได้ถูกกษัตริย์เฮโรดฆ่าตาย (กิจการ บทที่ ๑๒) หนังสืออ้างอิงหลายเล่มในคริสตจักรของเหล่าบรรพบุรุษระบุว่า ต่อมายอห์นได้ไปเผยแผ่พระวจนะในเมืองเอเฟซัสและได้นำนางมารีย์ไปกับท่านด้วย ในสมัยการปกครองของจักรพรรดิโดมิเนียน ท่านได้ถูกเนรเทศไปที่เกาะปีทมอสและที่นั่นเอง ท่านได้เขียนหนังสือวิวรณ์ขึ้น ท่านได้รับการปลดปล่อยประมาณช่วงสมัยที่จักรพรรดิเทอจันท์เริ่มครองราชในปีค.ศ. ๙๘

เราเชื่อว่า ถ้อยคำที่เขียนในข่าวประเสริฐของยอห์นตลอดทั้งเล่มนั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้าอย่างแท้จริง ยอห์นได้กล่าวอ้างไว้ว่า ท่านได้เขียนในลักษณะเป็นคำพูดยาวๆ ชนิดคำต่อคำจากพระเยซูและคนอื่นๆ พระเจ้าเป็นผู้ทรงประทานคำยอห์นเป็นแต่ผู้บันทึกคำเหล่านั้น

เป้าหมายเบื้องต้นของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์น ก็เพื่อที่จะพิสูจน์ว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า (ยอห์น ๒๐:๓๑) หนังสือยอห์นนี้ได้มุ่งไปที่คำตรัสของพระเยซูมากกว่า กิจการของพระองค์เกือบจะครึ่งหนึ่งของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์นเป็นคำตรัสโดยตรงจากพระเยซู

โครงการแห่งความรอดได้รับการกล่าวถึงมากและชัดเจนที่สุดในข่าวประเสริฐของยอห์นมากกว่าที่อื่นๆ ในพระคัมภีร์ (ยอห์น ๑:๑๒; ๓:๑๕-๑๖, ๑๘, ๓๖; ๕:๒๔; ๖:๓๗, ๔๐, ๔๗) ทุกคนที่จะเอาชนะวิญญาณชั่วทั้งหลายเพื่อพระคริสต์จะต้องเน้นถึงความรอดเช่นกัน ผู้ใดที่วางใจในองค์พระคริสต์และยอมฟังในพระองค์สำหรับความรอด ผู้นั้นจะได้รับการบังเกิดใหม่เป็นบุตรของพระเจ้าและได้รับชีวิตนิรันดร์

พระเยซูเป็นพระวาตะของพระเจ้า

๑ ในเริ่มแรกนั้นพระวาตะทรงเป็นอยู่ แล้ว และพระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาตะทรงเป็นพระเจ้า ๒ ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า

พระเยซู ผู้เนรมิตสร้างสิ่งสารพัด

๓ พระองค์ทรงสว่างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์ ๔ ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง ๕ ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่

ภารกิจของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

๖ มีชายคนหนึ่ง ที่พระเจ้าทรงใช้มา ชื่อ ยอห์น ๗ ท่านผู้นั้นมาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน ๘ ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น ๙ เป็นความสว่างแท้ นั้น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก ๑๐ พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่

พระสัญญายิ่งใหญ่แก่ผู้ที่เชื่อ

๑๑ พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ ๑๒ แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ๑๓ ซึ่งมิได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า

พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์

๑๔ พระวาที่แท้ ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง

คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ ๓:๑-๑๗; มก ๑:๑-๑๑; ลก ๓:๑-๑๕)

๑๕ ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า “นี่แหละคือพระองค์ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า” ๑๖ และเราทั้งหลายได้รับจากความจริงของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ ๑๗ เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต ๑๘ ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว ๑๙ นี่แหละเป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกเขายิวส่งพวกนุโรทิต และพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า “ท่านคือผู้ใด” ๒๐ ท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิญาณ แต่ได้ยอมรับว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต” ๒๑ เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” ท่านตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์” “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ” และท่านตอบว่า “มิได้” ๒๒ คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า “ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้อตอบผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร” ๒๓ ท่านตอบว่า “เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำการรื้อถอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” ๒๔ ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็นของพวกฟาริสี ๒๕ เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า “ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสตหรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้วทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา” ๒๖ ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก ๒๗ พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้า ทรงเป็น

ใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้” ๒๘ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธบาธาปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

พระเมษโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า (ว ๕:๖)

๒๙ วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย” ๓๐ พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ‘ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’ ๓๑ ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ” ๓๒ และยอห์นกล่าวว่า เป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์” ๓๓ ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ๓๔ และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

พระราชกิจของพระเยซูอันตรู่วิชกษานเปโตร

๓๕ รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน ๓๖ และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า” ๓๗ สาวกสองคนนั้นได้ยืนท่านพูดเช่นนั้น เขาจึงติดตามพระเยซูไป ๓๘ พระเยซูทรงเหลียวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า “ท่านหาอะไร” และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “รับบี” (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) “ท่านอยู่ที่ไหน” ๓๙ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “มาเถิด” เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว ๔๐ คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยืนยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออัน

ครูพี่น้องชายของซีโมนเปโตร^{๑๑} แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า “เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซึ่งแปลว่าพระคริสต์^{๑๒} อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า “ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เราจะเรียกท่านว่าเศฟาส” ซึ่งแปลว่าศิลา^{๑๓} วันรุ่งขึ้นพระเยซูทรงตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟีลิป จึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามา”^{๑๔} ฟีลิปมาจาก เบธไซดา เมืองของอันดรูว์ และเปโตร^{๑๕} ฟีลิปไปหานาธานาเอลและบอกเขาว่า “เราได้พบพระองค์ผู้ที่ไม่เสสได้กล่าวถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสนาดพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือ พระเยซูชาวนาซาเร็ฐบุตรชายโยเซฟ”^{๑๖} นาธานาเอลถามเขาว่า “สิ่งใดอันใดจะมาจากนาซาเร็ฐได้หรือ” ฟีลิปตอบเขาว่า “มาดุเถิด”^{๑๗} พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์ จึง ตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า “ดูเถิด ชนอิสราเอลแท้ในตัวเขาไม่มีอูบาย”^{๑๘} นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อ نحن เราเห็นท่าน”^{๑๙} นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า “รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ ทรง เป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล”^{๒๐} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก”^{๒๑} และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์”

งานสมรสและการอัศจรรย์ที่บ้านคานา

๒ วันทีสาม มีงานสมรสที่หมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น^๒ พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น^๓ เมื่อน้ำองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า “เขาไม่มีน้ำองุ่น”^๔ พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง”^๕ มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า “ท่านจะสั่งพวกเขาให้

ทำสิ่งใด ก็จงกระทำตามเถิด”^๖ มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบ ตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่ห้าถึง^๗ พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด” และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก^๘ แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด” เขาก็เอามาให้^๙ เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามีมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา^{๑๐} และพูดกับเขาว่า “ใครๆ เขาก็เอาน้ำองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้ว จึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้”^{๑๑} การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานา แคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์^{๑๒} ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชาย และสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

๑๓ เท ศกาลปัส กา ของ พวก ยิว ใกล้ เข้ามา แล้ว และ พระ เยซู เสด็จ ขึ้น ไป ยัง กรุงเยรูซาเล็ม^{๑๔} ในพระวิหารพระองค์ ทรงพบคนขายวัว ขายเป็น และ คนยกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่^{๑๕} เมื่อพระองค์ ทรงเอาเชือกทำ เป็น แส้ พระองค์ ทรง โส้ คนเหล่านั้น พร้อมกับ แกะ และ วัว ออก ไป จาก พระวิหาร และ ทรง เท เงิน ของ คนรับ แลกเงิน และคว่ำโต๊ะ^{๑๖} และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า “จงเอาของเหล่านี้ไปเสียอย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย”^{๑๗} พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า ‘ความ ร้อนใจ ในเรื่อง พระ นิเวศ ของ พระองค์ ได้ ท่วม ท้น ข้า พระองค์’^{๑๘} พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจ กระทำ การ เช่นนี้ ได้”^{๑๙} พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน”^{๒๐} พวกยิวจึงทูลว่า “พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบลูกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ”^{๒๑} แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือ พระกาย ของ พระองค์^{๒๒} เหตุ ฉะนั้น เมื่อ พระองค์ ทรง เป็น ขึ้น มา จาก ความ ตาย

แล้ว พวกสาวก ของ พระองค์ ก็ รู้สึก ได้ ว่า พระองค์ ได้ ตรัส ดั่งนี้ ไว้ แก่ เขา และ เขาก็ เชื่อ พระคัมภีร์ และ พระคำรัส ที่ พระเยซู ได้ ตรัส แล้วนั้น ^{๒๓} เมื่อพระองค์ ประทับ ณ กรุง เยรูซาเล็ม ในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น มีคน เป็นอันมาก ได้ เชื่อในพระนาม ของ พระองค์ เมื่อเขา ได้ เห็นการอัศจรรย์ ที่ พระองค์ ได้ ทรง กระทำ ^{๒๔} แต่ พระเยซู มิ ได้ ทรง วาง พระทัย ใน คน เหล่า นั้น เพราะ พระองค์ ทรง รู้จัก มนุษย์ ทุกคน ^{๒๕} และ ไม่ มีความ จำเป็น ที่ จะ มี พยาน ใน เรื่อง มนุษย์ ด้วย พระองค์ เอง ทรง ทราบ ว่า อะไร มี อยู่ใน มนุษย์

นิโคเดมัสกับการบังเกิดใหม่

^๑ มี ชาย คน หนึ่ง ใน พวก ฟาริสี ชื่อ นิโคเดมัส เป็น ขุนนาง ของ พวก ยิว ^๒ ชาย ผู้ นี้ ได้ มา หา พระเยซู ใน เวลา กลาง ค่ำ และ ทูล พระองค์ ว่า “รับบี พวก ข้าพเจ้า ทราบ อยู่ ว่า ท่าน เป็น ครู ที่ มา จาก พระเจ้า เพราะ ไม่มี ผู้ ไດ กระ ทำ การ อัศจรรย์ ซึ่ง ท่าน ได้ กระ ทำ นั้น ได้ นอกจาก ว่า พระเจ้า ทรง สถิต อยู่ กับ เขา ด้วย” ^๓ พระเยซู ตรัส ตอบ เขา ว่า “เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้ ไດ ไม่ ได้ บัง เกิด ใหม่ ผู้ นั้น จะ เห็น อาณาจักร ของ พระเจ้า ไม่ ได้” ^๔ นิโคเดมัส ทูล พระองค์ ว่า “คน ชรา แล้ว จะ บัง เกิด ใหม่ อย่างไร ได้ จะ เข้า ใน ครรภ์ มารดา ครัง ที่ สอง และ บัง เกิด ใหม่ ได้ หรือ” ^๕ พระเยซู ตรัส ตอบ ว่า “เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้ ไດ ไม่ ได้ บัง เกิด จาก น้ำ และ พระวิญญาณ ผู้ นั้น จะ เข้า ใน อาณาจักร ของ พระเจ้า ไม่ ได้” ^๖ ซึ่ง บัง เกิด จาก เนื้อ หนึ่ง ก็ เป็น เนื้อ หนึ่ง และ ซึ่ง บัง เกิด จาก พระวิญญาณ ก็ คือ จิตวิญญาณ ^๗ อยู่ ประหลาด ใจ ที่ เรา บอก ท่าน ว่า ท่าน ต้อง บัง เกิด ใหม่ ^๘ ลม ใคร จะ พัด ไป ข้าง ไหน ก็ พัด ไป ข้าง นั้น และ ท่าน ได้ ยืน เสี่ยง ลม นั้น แต่ ท่าน ไม่ รู้ ว่า ลม มา จาก ไหน และ ไป ที่ ไหน คน ที่ บัง เกิด จาก พระวิญญาณ ก็ เป็น อย่าง นั้น ทุก คน” ^๙ นิโคเดมัส ทูล พระองค์ ว่า “เหตุการณ์ อย่าง นี้ จะ เป็น ไป อย่างไร ได้” ^{๑๐} พระเยซู ตรัส ตอบ เขา ว่า “ท่าน เป็น อาจารย์ ของ คน อิสราเอล และ ยัง ไม่ เข้า ใจ สิ่ง เหล่า นี้ หรือ” ^{๑๑} เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ว่า พวก เรา พูด สิ่ง ที่ เรา รู้ และเป็น พยาน ถึง สิ่ง ที่ เรา ได้ เห็น และ ท่าน หา ได้ รับ คำ พยาน ของ เรา ไม่ ^{๑๒} ถ้า เรา บอก ท่าน ถึง สิ่ง ฝ่าย โลก และ ท่าน ไม่ เชื่อ ถ้า เรา บอก ท่าน ถึง สิ่ง ฝ่าย สวรรค์ ท่าน จะ

เชื่อ ได้อย่างไร ^{๑๓} ไม่มี ผู้ ไດ ได้ ขึ้น ไป สู่อสวรรค์ นอกจาก ท่าน ที่ ลง มา จาก สวรรค์ คือ บุตร มนุษย์ ผู้ ทรง สถิต ใน สวรรค์ นั้น ^{๑๔} โมเสส ได้ ยก ขึ้น ใน ดิน ทูร ก็น ดารา จน ไດ บุตร มนุษย์ จะ ต้อง ถูก ยก ขึ้น ฉะนั้น ^{๑๕} เพื่อ ผู้ ไດ ที่ เชื่อ ใน พระองค์ จะ ไม่ พินาศ แต่ มี ชีวิต นิรันดร์ ^{๑๖} เพราะ ว่า พระเจ้า ทรง รัก โลก จน ไດ ทรง ประทาน พระ บุตร องค์ เดียว ของ พระองค์ ที่ บัง เกิด มา เพื่อ ผู้ ไດ ที่ เชื่อ ใน พระบุตร นั้น จะ ไม่ พินาศ แต่ มี ชีวิต นิรันดร์ ^{๑๗} เพราะ ว่า พระเจ้า ไม่ ได้ ทรง ใช้ พระบุตร ของ พระองค์ เข้า มา ใน โลก เพื่อ จะ พิพากษา โลก แต่ เพื่อ ช่วย โลก ให้รอด โดย พระบุตร นั้น ^{๑๘} ผู้ ที่ เชื่อ ใน พระ บุตร ก็ ไม่ ต้อง ถูก พิพากษา ลง โทษ แต่ ผู้ ที่ มี ได้ เชื่อก็ ต้อง ถูก พิพากษา ลง โทษ อยู่ แล้ว เพราะ เขามี ได้ เชื่อ ใน พระนาม พระบุตร องค์ เดียว ที่ บัง เกิด จาก พระเจ้า ^{๑๙} หลัก ของ การ พิพากษา มี อย่าง นี้ คือ ความ สว่าง ได้ เข้า มา ใน โลก แล้ว แต่ มนุษย์ ได้ รัก ความ มืด มากกว่า รัก ความ สว่าง เพราะ กิจการ ของ เขา ชั่ว ^{๒๐} เพราะ ทุก คน ที่ ประพฤติ ชั่ว ก็ กลียด ความ สว่าง และ ไม่ มา ถึง ความ สว่าง ด้วย กลัว ว่า การ กระ ทำ ของ ตน จะ ถูก ดำ หั้น ^{๒๑} แต่ ผู้ ที่ ประพฤติ ตาม ความ จริง ก็ มา สู่อความ สว่าง เพื่อ จะ ให้ การ กระ ทำ ของ ตน ปรากฏ ว่า ได้ กระ ทำ การ นั้น โดย พึ่ง พระเจ้า”

คำพยานสุดท้ายของ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

^{๒๒} ภาย หลัง เหตุการณ์ เหล่า นี้ พระเยซู ก็ เสด็จ เข้า ไป ใน แคว้น ยูเดีย กับ สาวก ของ พระองค์ และ ทรง ประทับ ที่ นั้น กับ เขา และ ให้ บัพติศมา ^{๒๓} ยอห์น ก็ ให้ บัพติศมา อยู่ ที่ อย โนห์ ใกล้ หมู่บ้าน สาลิม เหมือน กัน เพราะ ที่ นั้น มี น้ำ มาก และ ผู้ คน ก็ พากัน มา รับ บัพติศมา ^{๒๔} เพราะ ยอห์น ยัง ไม่ ติด คุก ^{๒๕} เกิด การ ได้ เกียวกั น ขึ้น ระหว่าง สาวก ของ ยอห์น กับ พวก ยิว เรื่อง การ ชำระ ^{๒๖} สาวก ของ ยอห์น จึง ไป หา ยอห์น และ พูด ว่า “รับบี ท่าน ที่ อยู่ กับ อาจารย์ ฟาก แม่ น้ำ จอร์แดน ไหน ผู้ ที่ อาจารย์ เป็น พยาน ถึง นั้น ดู เกิด ท่าน ผู้ นั้น ให้ บัพติศมา และ คน ทั้ง ปวง ก็ พากัน ไป หา ท่าน” ^{๒๗} ยอห์น ตอบ ว่า “มนุษย์ จะ รับ สิ่ง ไດ ไม่ ได้ นอกจาก ที่ ทรง ประทาน จาก สวรรค์ ให้ เขา” ^{๒๘} ท่าน ทั้ง หลาย เอง ก็ ได้ เป็น พยาน ของ ข้าพเจ้า ว่า ข้าพเจ้า ได้ พูด ว่า ข้าพเจ้า มิใช่ พระคริสต์ แต่ ข้าพเจ้า

ได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์^{๒๙} ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าวก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว^{๓๐} พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องตอยลง”

ชีวิตนิรันดรสำหรับผู้เชื่อ

^{๓๑} พระองค์ ผู้เสด็จมาจากเมืองบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลก และพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง^{๓๒} พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ใดรับคำพยานของพระองค์^{๓๓} ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับใจตรวาลว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง^{๓๔} เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัด แต่พระองค์^{๓๕} พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์^{๓๖} ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

เสด็จผ่านแคว้นสะมาเรียไปแคว้นกาลิลี

เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบ^๑ ว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บังพิศมามากกว่ายอห์น^๒ (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บังพิศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้)^๓ พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีก็^๔ พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย^๕ พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคาริในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ตีนซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน

หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ

^๖ บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง^๗ มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า “ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง”^๘ (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง)^๙ หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า “ไฉนท่าน

ผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย”^{๑๐} พระเยซูตรัสตอบนางว่า “ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง’ เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้ น้ำประคบด้วยชีวิตแก่เจ้า”^{๑๑} นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้นำประคบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน”^{๑๒} ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือและยาโคบเองก็ได้ตักจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย”

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือบ่อน้ำภายใน

^{๑๓} พระเยซูตรัสตอบนางว่า “ผู้ใดที่ดื่มน้ำนี้ จะกระหายอีก^{๑๔} แต่ผู้ใดที่ดื่ม น้ำซึ่งเราจะให้แก่นางนั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่ น้ำซึ่งเราจะให้แก่นางนั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร”^{๑๕} นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะไม่ต้องมาตักที่นี่”^{๑๖} พระเยซูตรัสกับนางว่า “ไปเรียกสามีของเจ้ามานี้เถิด”^{๑๗} นางทูลตอบว่า “ดิฉันไม่มีสามีคะ” พระเยซูตรัสกับนางว่า “เจ้าพูดถูกแล้วว่า ‘ดิฉันไม่มีสามี’^{๑๘} เพราะเจ้าได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง”^{๑๙} นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์”^{๒๐} บรรพบุรุษของพวกเรานมัสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่า สถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม”^{๒๑} พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ให้วันนมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม^{๒๒} ซึ่งพวกเจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานมัสการเรารู้จัก เพราะ ความมูรตนั้นเนื่องมาจากพวกยิว^{๒๓} แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์^{๒๔} พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง”^{๒๕} นางทูลพระองค์ว่า “ดิฉันทราบว่าคุณพระเมส

สิทธิ์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา” ^{๒๖} พระเยซูตรัสกับนางว่า “เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้หนึ่ง” ^{๒๗} ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า “พระองค์ทรงประสงค์อะไร” หรือ “ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง” ^{๒๘} หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้ และเข้าไปในเมือง และบอกคนทั้งปวงว่า ^{๒๙} “มาดูท่านผู้หนึ่ง ที่เล่าถึงสิ่งสารพัด ซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้ไม่มีพระคริสต์หรือ” ^{๓๐} คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์ ^{๓๑} ในระหว่างนั้น พวกสาวก ทูลเชิญพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด” ^{๓๒} แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้” ^{๓๓} พวกสาวกจึงถามกันว่า “มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ” ^{๓๔} พระเยซูตรัสกับเขาว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” ^{๓๕} ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเถิด เราบอกท่านทั้งหลายว่า เเงยหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาเขียว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว ^{๓๖} คนที่เกี่ยวข้องก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพิชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน ^{๓๗} เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้นี้เป็นความจริง คือ ‘คนหนึ่งหว่าน และอีกคนหนึ่งเกี่ยว’ ^{๓๘} เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา” ^{๓๙} ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า “ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ”

ชาวสะมาเรียได้รับความรอดเพิ่มขึ้นอีก

^{๔๐} ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน ^{๔๑} และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อเพราะพระคำรัฐของพระองค์ ^{๔๒} เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า “ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อหนีไปเพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้แน่ที่ท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์”

^{๔๓} ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี ^{๔๔} เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า “ศาสนายาการณีย์ไม่ได้รับเกียรติในบาบเมืองของตน” ^{๔๕} ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

ทรงรักษาบุตรชายของขุนนาง

^{๔๖} ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่เมืองคาเปอรนาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก ^{๔๗} เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรจวนจะตายแล้ว ^{๔๘} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ” ^{๔๙} ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย” ^{๕๐} พระเยซูตรัสกับท่านว่า “กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” ท่านก็เชื่อพระคำที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป ^{๕๑} ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า “บุตรชายของท่านหายแล้ว” ^{๕๒} ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยๆ เติบโตขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า “ใช้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง” ^{๕๓} บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาซึ่งพระเยซูได้ตรัสกับตนว่า “บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งครวัเรือนของท่านด้วย ^{๕๔} นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี

ทรงรักษาคนป่วยที่สระเบธซาธา

๕ ^๑ หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ^๒ ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูแกมมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง ^๓ ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่

คนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง กำลังคอยนำกระเพ็ญ ๔ ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งสูงมากวนน้ำในสระนั้น เป็นครั้งคราว เมื่อนำกระเพ็ญนั้น ผู้ใดก้าวลงไปในน้ำก่อน ก็จะหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่นั้น ๕ ที่นั้นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว ๖ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่าเขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ” ๗ คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า เมื่อนำกำลังกระเพ็ญนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไป ในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว” ๘ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด” ๙ ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต ๑๐ ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า “วันนี้เป็นวันสะบาโตที่เจ้าแบกแคร่ไป นั่นก็ผิดพระราชบัญญัติ” ๑๑ คนหนึ่งจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า “ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด’ ” ๑๒ เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า “คนที่สั่งเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด’ นั้น เป็นผู้ใด” ๑๓ คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จกลับไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก ๑๔ ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า” ๑๕ ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่ได้รับการรักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู ๑๖ เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต ๑๗ แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “พระบิดาของเราก็อิงทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็อิงทำด้วย” ๑๘ เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า ๑๙ ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่ง

นั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย ๒๐ เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งทีพระองค์ทรงกระทำ และพระองค์ก็จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ ๒๑ เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตฉันใด ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น ๒๒ เพราะวาพระบิดามีได้ ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร ๒๓ เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่ เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา ๒๔ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ๒๕ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยิน จะมีชีวิต ๒๖ เพราะวาพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น ๒๗ และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาดูด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

การฟื้นขึ้นมาสองแบบ

๒๘ อย่างไรก็ตามในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ ๒๙ และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้ประพฤดิชั่วก็จะฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา

บรรดาพยานของพระเยซูว่า ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

๓๐ เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยืนยันอย่างไร เราก็อิงพิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็อิงยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ๓๑ ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเรา

ไม่จริง ^{๓๒} มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรา นั้น เป็นความจริง ^{๓๓} ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปหา ยอห์น และ ยอห์น ก็ได้เป็นพยานถึงความจริง ^{๓๔} เรามิได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด ^{๓๕} ยอห์น เป็น โคม ที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของยอห์นนั้น ^{๓๖} แต่คำพยานที่เรา มี นั้น ยิ่งใหญ่กว่า คำพยานของยอห์น เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เรา ทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา ^{๓๗} และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์ ^{๓๘} และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น ^{๓๙} จึงคนดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้น มีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้น เป็นพยานถึงเรา ^{๔๐} แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต ^{๔๑} เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์ ^{๔๒} แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน ^{๔๓} เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้นั้นจะมาในนามของเขานั่น ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น ^{๔๔} ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าท่านนั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร ^{๔๕} อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือ โมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายหวังใจอยู่ ^{๔๖} ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อ โมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะ โมเสส ได้เขียนกล่าวถึงเรา ^{๔๗} แต่ ถ้า ท่านทั้งหลาย ไม่เชื่อ เรื่องที่ โมเสส เขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้”

ทรงเลี้ยงคนห้าพัน (มธ ๑๔:๑๓-๒๑; มก ๖:๓๒-๔๔; ลก ๙:๑๐-๑๗)

๖ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือ ทะเลทิเบเรียส ^๒ คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย

^๓ พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขา และประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น ^๔ ขณะนั้นใกล้จะถึงบีสกาซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกยิวแล้ว ^๕ เมื่อพระเยซูทรงเงยพระพักตร์ทอดพระเนตร และเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟีลิปว่า “เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้” ^๖ พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟีลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด ^๗ ฟีลิปทูลตอบพระองค์ว่า “สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็มิพอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย” ^๘ สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า ^๙ “ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองตัว แต่ท่านนั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้” ^{๑๐} พระเยซูตรัสว่า “ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด” ที่นั้นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน ^{๑๑} แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้นและเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาปรารถนา ^{๑๒} เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้ว พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป” ^{๑๓} เขาจึงเก็บเศษขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม ^{๑๔} เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก”

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ (มธ ๑๔:๒๒-๓๖; มก ๖:๔๕-๕๖)

^๑ เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า เขาทั้งหลายจะ มา จับ พระองค์ ไป ตั้ง ให้ เป็น กษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาอิคแตลป่าฟิง ^๒ พอล่าลง เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปทีทะเล ^๓ แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอรนาอุม มีด แต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา ^๔ ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า ^๕ เมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็

ตกใจกลัว ๒๐ แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “นี่เป็นเราเอง อย่างกลัวเลย” ๒๑ ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความมุตมใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น

การเทศนาของพระเยซูเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต

๒๒ วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่ามีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไป ตาม ลำพังเท่านั้น ๒๓ (แต่ มี เรือ ลำอื่น มา จาก ทิเบเรียส ใกล้สถาน ที่ ที่ เขา ได้ กิน ขนมปัง หลังจาก ที่ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ได้ ทรง ขอบ พระ คุณ แล้ว) ๒๔ เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซู และเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไป และ ตาม หา พระ เยซู ที่ เมือง คา เปอรนาอุม ๒๕ ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า “รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร” ๒๖ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามิใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิม ๒๗ อย่าชวนขวายหาอาหารที่ ย่อม เสื่อม สูญ ไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือ พระ บิดา ได้ ทรง ประทับ ตราม มอบ อำนาจ แก่ พระ บุตร แล้ว” ๒๘ แล้ว เขาทั้งหลายก็ทูล พระองค์ ว่า “ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย จะ ต้อง ทำ ประการ ไດ จึง จะ ทำ งาน ของ พระ เจ้า ได้” ๒๙ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “งานของพระเจ้านั้นคือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น” ๓๐ เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำหมายสำคัญอะไรเพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่าน จะ กระทำ การ อะไร บ้าง ๓๑ บรรพบุรุษของ ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย ได้ กิน มา นา ใน ถิ่น ทูรกันดารนั้น ตาม ที่ มี คำ เขียน ไว้ ว่า ‘ท่าน ได้ ให้ เขา กิน อาหาร จาก สวรรค์’” ๓๒ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้น แก่ ท่าน แต่ พระ บิดา ของ เรา ประทาน อาหาร แท้ ซึ่ง มา จาก สวรรค์ ให้ แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ๓๓ เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือ ท่าน ที่ ลง มา จาก สวรรค์ และ ประทาน ชีวิต

ให้แก่โลก” ๓๔ เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด” ๓๕ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย ๓๖ แต่เราได้อบท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่มีเชื่อ ๓๗ สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เรา จะ มา สูเร และ ผู้ที่ มา หา เรา เรา ก็ จะ ไม่ทิ้งเขาเลย ๓๘ เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่ เพื่อ กระทำ ตาม ความ ประสงค์ ของ เราเอง แต่ เพื่อ กระทำ ตาม พระ ประสงค์ ของ พระองค์ ผู้ ทรง ใช้ เรา มา ๓๙ และ พระ ประสงค์ ของ พระ บิดา ผู้ ทรง ใช้ เรา มา นั้น ก็ คือ ให้ เรา รักษา บรรดา ผู้ ที่ พระองค์ ได้ ทรง มอบ ไว้ กับ เรา มิให้ หาย ไป สัก คน เดียว แต่ ให้ ฟัน ขึ้น มา ใน วัน ที่ สุด ๔๐ เพราะ นี้ แหละ เป็น พระ ประสงค์ ของ ผู้ ที่ ทรง ใช้ เรา มา นั้น ที่ จะ ให้ ทุก คน ที่ เห็น พระ บุตร และ เชื่อ ใน พระ บุตร ได้ มี ชีวิต นิรันดร์ และ เรา จะ ให้ ฟัน นั้น ฟัน ขึ้น มา ใน วัน ที่ สุด ท้าย” ๔๑ พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์” ๔๒ เขาทั้งหลายว่า “คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก เหตุใดคนนี้จึงพูดว่า ‘เราได้ลงมาจากสวรรค์’ ” ๔๓ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า “อย่าบ่นกันเลย ๔๔ ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้ เรา มา จะ ทรง ชัก นำ ให้ เขามา และ เรา จะ ให้ ฟัน นั้น ฟัน ขึ้น มา ใน วัน ที่ สุด ท้าย ๔๕ มี คำ เขียน ไว้ ใน คัมภีร์ ศาสดาพยากรณ์ ว่า ‘ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า’ เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา ๔๖ ไม่มีผู้ใดได้เห็น พระ บิดา นอกจาก ท่าน ที่ มา จาก พระ เจ้า ท่าน นั้น แหละ ได้ เห็น พระ บิดา แล้ว ๔๗ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มียุชีวิตนิรันดร์ ๔๘ เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น ๔๙ บรรพบุรุษของ ท่าน ทั้ง หลาย ได้ กิน มา นา ใน ถิ่น ทูรกันดาร และ สิ้น ชีวิต ๕๐ แต่ นี้ เป็น อาหาร ที่ ลง มา จาก สวรรค์ เพื่อให้ ผู้ ที่ ได้ กิน แล้ว ไม่ ตาย ๕๑ เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา” ๕๒ แล้วพวกยิวก็ทุ่มเถียงกันว่า “ผู้นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้

อย่างไร” ๕๓ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มน้ำโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน ๕๔ ผู้ที่กินเนื้อและดื่มน้ำโลหิตของเราจะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย ๕๕ เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเราก็เป็นของดื่มนแท้ ๕๖ ผู้ที่กินเนื้อและดื่มน้ำโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา ๕๗ พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั่นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเรานั่นฉัน ๕๘ นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์” ๕๙ คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พวกสาวกไม่เข้าใจคำสั่งสอนของพระเยซู (มธ ๘:๑๙-๒๒; ๑๐:๓๖)

๖๐ ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า “ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้” ๖๑ เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ ๖๒ ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร ๖๓ จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต ๖๔ แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ” เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์ ๖๕ และพระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้ใดจะมาหาเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น” ๖๖ ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป

คำกล่าวถึงความเชื่อของเปโตร

๖๗ พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า “ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ” ๖๘ ซีโมนเปโตร ทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์

๖๙ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์” ๗๐ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย” ๗๑ พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่ จะทรยศพระองค์ คือคนหนึ่งใ้อัครสาวกสิบสองคน

การเลี้ยงในเทศกาลอยู่เพิงที่กรุงเยรูซาเล็ม

๗๒ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ ๗๓ ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว ๗๔ พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า “จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ” ๗๕ “เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดลับๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด” ๗๖ แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็มิได้เชื่อในพระองค์ ๗๗ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ ๗๘ โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการงานของโลกนั้นชั่ว ๗๙ พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา” ๘๐ เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงออกจากแคว้นกาลิลีเป็นการลับ

๘๑ แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย ๘๒ พวกยิวจึงมุ่งหาพระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า “คนนั้นอยู่ที่ไหน” ๘๓ และประชาชนก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า “เขาเป็นคนดี” คนอื่นๆว่า “มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก” ๘๔ แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

พระเยซูที่เทศกาลอยู่เพิง

๑๔ ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน ๑๕ พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า “คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย” ๑๖ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ๑๗ ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง ๑๘ ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงหาเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย ๑๙ โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม” ๒๐ คนเหล่านั้นตอบว่า “ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน” ๒๑ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ ๒๒ โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หนัด (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หนัด ๒๓ ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หนัด เพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ ๒๔ อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด” ๒๕ เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า “คนนี้มีผีหรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย ๒๖ แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ทำอะไรท่านเลย พวกขุนนางรู้แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้ ๒๗ แต่เรารู้ว่าท่านมาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลย ว่าพระองค์มาจากไหน” ๒๘ ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า “ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามิได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงสัตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์ ๒๙ แต่เรารู้จักพระองค์ เพราะเรามาจากพระองค์ และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา” ๓๐ เขาทั้งหลาย

จึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ ๓๑ และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อในพระองค์ และพูดว่า “เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากยิ่งกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ” ๓๒ เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนชุบชิบกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์ ๓๓ พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหนอยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ๓๔ ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้” ๓๕ พวกยิวจึงพูดกันว่า “คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ” ๓๖ เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า ‘ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา’ และ ‘ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้’ ”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ คือแม่น้ำประกอบด้วยชีวิต

๓๗ ในวันสุดท้ายของเทศกาล ซึ่งเป็นวันใหญ่ นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่มน้ำ ๓๘ ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิต จะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’ ” ๓๙ (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึง พระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์ จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะ พระเยซูยังมิได้รับสงสารศรี)

เห็นด้วยหรือต่อต้านพระเยซู

๔๐ เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า “แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น” ๔๑ คนอื่นก็พูดว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์” แต่บางคนพูดว่า “พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ ๔๒ พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด บุละมาจากเมืองเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น” ๔๓ เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์ ๔๔ บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะ

ต้องพระองค์เลย ^{๔๕}เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา” ^{๔๖}เจ้าหน้าที่ตอบว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” ^{๔๗}พวกฟาริสีตอบเขาว่า “พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ” ^{๔๘}มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ ^{๔๙}แต่ประชาชนหมู่หนึ่งที่ไม่รู้พระราชบัญญัติ ก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว” ^{๕๐}นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งเ็นพวกเขา) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า ^{๕๑}“พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ” ^{๕๒}เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า “ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จึงค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี” ^{๕๓}ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน

หญิงที่ถูกจับกุมโทษฐานล่วงประเวณี

๘ ^๑แต่พระเยซูเสด็จไป ยังภูเขามะกอกในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา ^๒พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่ง มาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นี้อยู่ท่ามกลางฝูงชน ^๓เขาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนั้นถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่ ^๔ในพระราชบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้” ^๕เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หญิงจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนดังว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย ^๖และเมื่อพวกเขาขังทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน” ^๗แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก ^๘และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สึกโดยใจวิถึฉฉียดชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั้น ^๙เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมีได้

ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย พวกเขาที่ฟ้องเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ” ^{๑๐}นางนั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย” และพระเยซูตรัสกับนางว่า “เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก”

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก (ยอห์น ๑:๙)

^{๑๒}อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” ^{๑๓}พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง” ^{๑๔}พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปไหน แต่พวกท่านไม่รู้เรามาจากไหนและจะไปไหน ^{๑๕}ท่านทั้งหลายย่อมพิพากษาตามเนื้อหนัง เรามิได้พิพากษาผู้ใด ^{๑๖}แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเรามีได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ^{๑๗}ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า ‘คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง’ ^{๑๘}เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามากก็เป็นพยานให้แก่เรา” ^{๑๙}เหตุฉนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบว่า “ตัวเราก็คือ พระบิดาของเราก็คือ ท่านทั้งหลายไม่รู้จักถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย” ^{๒๐}พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงินเมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ ^{๒๑}พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้” ^{๒๒}พวกยิวจึงพูดกันว่า “เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้’ ” ^{๒๓}พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้ ^{๒๔}เราจึงบอกท่านทั้งหลาย

ว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะ
 ว่าถ้าท่านมิได้เชื่อ เราเป็นผู้หนึ่ง ท่านจะ
 ต้องตายในการบาปของท่าน” ๒๕ เขาจึงถาม
 พระองค์ว่า “ท่านคือใครเล่า” พระเยซูตรัส
 กับเขาว่า “เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้ง
 หลายแต่แรกนั้น ๒๖ เราก็ยังมีเรื่องอีกมาก
 ที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรง
 ใช้เรามานั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เรา
 ได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก” ๒๗ เขา
 ทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึง
 เรื่องพระบิดา ๒๘ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า
 “เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้
 แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้หนึ่ง และรู้
 ว่าเราได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดา
 ของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าว
 อย่างนั้น ๒๙ และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
 ก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดา มิได้ทรงทิ้งเรา
 ไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัย
 พระองค์เสมอ” ๓๐ เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มี
 คนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์ ๓๑ พระเยซูจึง
 ตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า “ถ้า
 ท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็
 เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง ๓๒ และท่าน
 ทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้น
 จะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย” ๓๓ เขาทั้ง
 หลายทูลตอบพระองค์ว่า “เราสืบเชื้อสายมา
 จากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุ
 ไฉนท่านจึงกล่าว ว่า ‘ท่านทั้งหลายจะเป็น
 ไทย’ ” ๓๔ พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า
 “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดที่ทำบาปก็
 เป็นทาสของบาป ๓๕ ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัว
 เรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอด
 ไป ๓๖ เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำ
 ให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็จะเป็นไทย
 จริงๆ ๓๗ เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสาย
 ของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่า
 เราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่
 ใจของท่าน ๓๘ เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจาก
 พระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่คุณได้เห็น
 จากพ่อของท่าน” ๓๙ เขาทั้งหลายจึง
 ทูลตอบพระองค์ว่า “อับราฮัมเป็นบิดาของ
 เรา” พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ถ้า
 ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่าน
 ก็จะทำสิ่งที่คุณอับราฮัมได้กระทำ ๔๐ แต่บัดนี้
 ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้
 ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจาก

พระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้ ๔๑ ท่าน
 ทั้งหลายย่อมทำสิ่งที่คุณพ่อของท่านทำ” เขา
 จึงทูลพระองค์ว่า “เรามีได้เกิดจากการล่วง
 ประเวณี เรามีพระบิดาคือพระเยซู” ๔๒ พระ
 เยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็น
 พระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะ
 เรามาจากพระเจ้าและอยู่นี่แล้ว เรามีได้มา
 ตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรง
 ใช้เรามา ๔๓ เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำ
 ที่เราพูด นั้นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเรา
 ไม่ได้ ๔๔ ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่าน
 คือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความ
 ปราบปรามของพ่อท่าน มันเป็นฆาตกรตั้งแต่
 เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะ
 ความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มัน
 ก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็น
 ผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา ๔๕ แต่ท่าน
 ทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง
 ๔๖ มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้
 ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึง
 ไม่เชื่อเรา ๔๗ ผู้ที่มาจากพระเจ้าก็ย่อมฟัง
 พระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่
 ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า”
 ๔๘ พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า “ที่เราพูด
 ว่าท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่
 จริงหรือ” ๔๙ พระเยซูตรัสตอบว่า “เราไม่มี
 ผีสิง แต่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดา
 ของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา ๕๐ เรา
 มิได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หา
 ให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา ๕๑ เรา
 บอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำ
 ของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย”
 ๕๒ พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “เดี๋ยวนี้เรารู้
 แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสดา
 พยากรณ์ก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า ‘ถ้าผู้
 ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ซึมความตาย
 เลย’ ๕๓ ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของ
 เราที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสดาพยากรณ์
 นั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่าน
 เป็นผู้ใดเล่า” ๕๔ พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้า
 เราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเรา
 ก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติ
 แก่เรานั่นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่าน
 กล่าวว่าเป็นพระเจ้าของพวกท่าน ๕๕ ท่าน
 ไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้า
 เรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์ เราก็เป็นคน

มุสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และ
 วิชาพระดำรัสของพระองค์ ^{๕๖} อับราฮัม
 บิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของ
 เรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี”
^{๕๗} พวกเขาวิพากษ์พระองค์ว่า “ท่านอายุยังไม่
 ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ”
^{๕๘} พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริง
 แก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเรา
 เป็น” ^{๕๙} คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะ
 ขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จ
 ออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านทางกลางเขา
 เหล่านั้น

ทรงรักษาชายตาบอดแต่กำเนิด

๙ ^๑เมื่อ พระเยซู เสด็จ ดำเนิน ไป นั้น
 พระองค์ ทอด พระเนตร เห็น ชาย คน
 หนึ่งตาบอดแต่กำเนิด ^๒ และพวกสาวกของ
 พระองค์ พูลถาม พระองค์ ว่า “พระอาจารย์
 เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดา
 มารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด” ^๓พระ
 เยชู ตรัสตอบ ว่า “มิใช่ ชาย คน นี้ หรือ บิดา
 มารดาของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราช
 กิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา ^๔เราต้อง
 กระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรา
 มาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใด
 ทำงานได้ ^๕ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลก เรา
 เป็นความสว่างของโลก” ^๖เมื่อตรัสดังนั้น
 แล้ว พระองค์ก็ทรงขวาน้ำลายลงที่ดิน แล้ว
 ทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของ
 คนตาบอดนั้น ^๗แล้วตรัสสั่งเขาว่า “จงไป
 ล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด” (สิโลอัม
 แปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็น
 ได้ ^๘เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็น
 ชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกัน
 ว่า “คนนี้มีไข้หรือที่เคยนั่งขอทาน” ^๙บาง
 คนก็พูดว่า “คนนั้นแหละ” คนอื่นว่า “เขา
 คล้ายคนนั้น” แต่เขาเองพูดว่า “ข้าพเจ้าคือ
 คนนั้น” ^{๑๐}เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า “ตา
 ของเจ้าหายบอดได้อย่างไร” ^{๑๑}เขาตอบว่า
 “ชายคนหนึ่งชื่อเยชู ได้ทำโคลนทาตาของ
 ข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า ‘จงไปที่สระสิโล
 อัมแล้วล้างออกเสีย’ ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตา
 จึงมองเห็นได้” ^{๑๒}เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า
 “ผู้นั้นอยู่ที่ไหน” คนนั้นบอกว่า “ข้าพเจ้า
 ไม่ทราบ” ^{๑๓}เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอด
 นั้นไปหาพวกฟาริสี ^{๑๔}วันที่พระเยซูทรงทำ

โคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะ
 บาโต ^{๑๕}พวกฟาริสีก็เฝ้าถามเขาอีกว่า ทำ
 อย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านี
 ้นว่า “เขาเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และ
 ข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น” ^{๑๖}ฉะนั้น
 พวกฟาริสีบางคนพูดว่า “ชายคนนี้ได้มา
 จากพระเจ้าเพราะเขามิได้รักษาวันสะบาโต”
 คนอื่นว่า “คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้น
 ได้อย่างไร” พวกเขาก็แตกแยกกัน ^{๑๗}เขา
 จึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า “เจ้าคิดอย่างไร
 เรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้า
 หายบอด” ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านเป็น
 ศาสตราพยากรณ์” ^{๑๘}แต่พวกเขาไม่เชื่อเรื่อง
 เกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับ
 มองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดา
 ของคนที่ตากลับมองเห็นได้นั้นมา ^{๑๙}แล้ว
 พวกเขาถามเขาทั้งสองว่า “ชายคนนี้เป็น
 บุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตาบอดมา
 แต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขารู้จักมองเห็น”
^{๒๐}บิดา มารดา ของ ชาย คน นั้น ตอบ เขา ว่า
 “เราทราบว่าคุณนี้เป็นบุตรชายของเรา และ
 ทราบว่าเขารู้เกิดมาตาบอด ^{๒๑}แต่ไม่รู้
 ว่าทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตา
 ของเขาหายบอด เราก็ไม่ทราบ จงถามเขา
 เถิด เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเอง
 ได้” ^{๒๒}ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็
 เพราะกลัวพวกเขาวิพากษ์พวกเขาด้วยกัน
 แล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์
 จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา ^{๒๓}เหตุ
 ฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า “จงถาม
 เขาเถิด เขาโตแล้ว” ^{๒๔}คนเหล่านั้นจึงเรียก
 คนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและบอกเขา
 ว่า “จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้แล้วว่าชาย
 คนนั้นเป็นคนบาป” ^{๒๕}เขาตอบว่า “ท่านนั้น
 เป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียว
 ที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด
 แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้” ^{๒๖}คนเหล่านี
 ้นจึงถามเขาอีกว่า “เขาทำอะไรกับเจ้า
 บ้าง เขาทำอย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด”
^{๒๗}ชายคนนั้นตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าบอกท่าน
 แล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟัง
 อีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วย
 หรือ” ^{๒๘}เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า
 “แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของ
 โมเสส ^{๒๙}เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส
 แต่คนนั้นเรารู้ว่าเขามาจากไหน” ^{๓๐}ชาย

คนนั้นตอบเขาว่า “เออ ช่างประหลาดจริงๆ ที่พวกท่านไม่รู้ว่ามีคนมาจากรูท แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด”^{๓๑} พวกเรารู้ว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น^{๓๒} ดังแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้^{๓๓} ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้”^{๓๔} เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า “แกเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ” แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย^{๓๕} พระเยซูทรงได้ยินว่า เขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้นจึงตรัสกับเขาว่า “เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ”^{๓๖} ชายคนนั้นทูลตอบว่า “ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้”^{๓๗} พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้หนึ่งเองที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า”^{๓๘} เขาจึงทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ” แล้วเขาก็นมัสการพระองค์^{๓๙} พระเยซูตรัสว่า “เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับบอด”^{๔๐} เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “เราตาบอดด้วยหรือ”^{๔๑} พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า ‘เรามองเห็น’ เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่”

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงที่ดี

๑๐ “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร”^๒ แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ^๓ นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป^๔ เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน^๕ คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า”^๖ คำอุปมาอันพระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระคำรัสที่

พระองค์ตรัสกับเขาเลย “พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย “บรรดาผู้ที่มา ก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มีได้ฟังเรา “เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออกแล้ว จะพ้ออาหาร “ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้ย่างครบบริบูรณ์”^{๑๑} เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่อมดูแลชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ^{๑๒} แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป^{๑๓} ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย^{๑๔} เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา^{๑๕} เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เรารู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ^{๑๖} แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู่ แกะเหล่านั้นเราก็ดึงพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว^{๑๗} ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก^{๑๘} ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา”^{๑๙} พระคำรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก^{๒๐} พวกเขาหลายคนพูดว่า “เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขาทำไม”^{๒๑} พวกอื่นก็พูดว่า “คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ”

พระเยซูทรงเปิดเผยว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

^{๒๒} ขณะนั้น เป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว^{๒๓} พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน^{๒๔} แล้วพวกยิวก็พากันมาห้อมล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า “จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด”^{๒๕} พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “เราได้

บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเรา ก็เป็นพยานให้แก่เรา^{๒๖} แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว^{๒๗} แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา^{๒๘} เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้^{๒๙} พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เรา เป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้^{๓๐} เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”^{๓๑} พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย^{๓๒} พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า”^{๓๓} พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า “เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์ แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า”^{๓๔} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า ‘เราได้กล่าวว่าคุณทั้งหลายเป็นพระ’”^{๓๕} ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่รับพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้^{๓๖} ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า ‘ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเราได้กล่าวว่า ‘เราเป็นบุตรของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ^{๓๗} ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย^{๓๘} แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเกิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา”^{๓๙} พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครึ่งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้

พระเยซูเสด็จไปยังสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงรับบัพติศมา

^{๔๐} พระองค์เสด็จไป ฟาก แม่น้ำ จอร์แดนข้างโน้นอีก และไปถึงสถานที่ที่ยอห์นให้บัพติศมาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่

ที่นั่น^{๔๑} คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า “ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง”^{๔๒} และมีคนหลายคนทีนั้นได้เชื่อในพระองค์

ลาซารัสได้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย

^๑ มีชายคนหนึ่ง ชื่อ ลาซารัส กำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่นั้น^๒ (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอม ชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่) “ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ดุเถิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่’”^๓ เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้ว ก็ตรัสว่า “โรคนั้นจะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเช็ดพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนั้น”^๔ พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซารัส^๕ ดังนั้นครั้นพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ก็ทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน^๖ หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า “ให้เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด”^๗ พวกสาวกทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเรื้องนี้พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตายแล้ว พระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ”^๘ พระเยซูตรัสตอบว่า “วันหนึ่ง มีสิบสอง ชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้^๙ แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืน เขาก็จะสะดุด เพราะไม่มี ความสว่างในตัวเขา”^{๑๐} พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า “ลาซารัสสหายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น”^{๑๑} พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่ เขาก็จะสบายดี”^{๑๒} แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน^{๑๓} ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรงๆว่า “ลาซารัสตายแล้ว^{๑๔} เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด”^{๑๕} โธมัสที่เรียกว่า ดิโดมัส จึงพูดกับเพื่อน

สาวกว่า “ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์” ^{๑๗} ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรงทราบว่าเขาเออลาซาร์สไปไว้นอโมงค์ฝั่งศพสี่วันแล้ว ^{๑๘} หมูบ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร ^{๑๙} พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ ^{๒๐} ครั้นมารธาารู้ข่าวว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน ^{๒๑} มารธาจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย ^{๒๒} แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ ข้าพระองค์ก็ทราบ ว่า สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์” ^{๒๓} พระเยซูตรัสกับเธอว่า “น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก” ^{๒๔} มารธาทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา” ^{๒๕} พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เราเป็นเหตุให้ คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้ว ก็ยังจะมีชีวิตอีก ^{๒๖} และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม” ^{๒๗} มารธาทูลพระองค์ว่า “เชื่อพระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก” ^{๒๘} เมื่อเธอทูลดังนี้แล้ว เธอก็กลับไป และเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า “พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า” ^{๒๙} เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์ ^{๓๐} ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น ^{๓๑} พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือน และกำลังปลอบโยนเธออยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไป จึงตามเธอไปพูดกันว่า “เธอจะไปร้องให้ที่อโมงค์” ^{๓๒} ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่ และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย” ^{๓๓} ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องให้ และพวกยิวที่มาอยู่กับเธอร้องให้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์ ^{๓๔} และตรัสถามว่า “พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน” เขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์

เจ้าข้า เชิญเสด็จมาดูเถิด” ^{๓๕} พระเยซูทรงพระกัณแสง ^{๓๖} พวกยิวจึงกล่าวว่า “ดูเถิด พระองค์ทรงรักเราเพียงไร” ^{๓๗} และบางคนก็พูดว่า “ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ”

พระเยซูที่อโมงค์ฝั่งศพ บรรดาเพื่อนของมารีย์ได้กลับใจเสียใหม่

^{๓๘} พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอโมงค์ฝั่งศพ อโมงค์ฝั่งศพนั้นเป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้ ^{๓๙} พระเยซูตรัสว่า “จงเอาศิลาออกเสีย” มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ปานนี้ศพ มีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขาตายมาสี่วันแล้ว” ^{๔๐} พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เราบอกเจ้าแล้ว มิใช่หรือ ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า” ^{๔๑} พวกเขาจึงเอาศิลาออกเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์” ^{๔๒} ข้าพระองค์ทราบ ว่า พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี้ เพื่อเขาจะได้ เชื่อว่า พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา” ^{๔๓} เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า “ลาซาร์สเอ๋ย จงออกมาเถิด” ^{๔๔} ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หนังก็มียาพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด” ^{๔๕} ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มาหามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อในพระองค์ ^{๔๖} แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสี และเลาเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง

พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีหาโอกาสที่จะฆ่าพระเยซูเสีย

^{๔๗} ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี ก็เรียกประชุมสมัชชาสภาแล้วว่า “เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ” ^{๔๘} ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาที่ที่และชนชาติของเราไป” ^{๔๙} แต่คนหนึ่ง ในพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้ง

หลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย^{๕๐} และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ”^{๕๑} เขามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น^{๕๒} และมีโซแทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน^{๕๓} ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย^{๕๔} เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์^{๕๕} ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว^{๕๖} เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว่า “ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ”^{๕๗} ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

ทรงพระกระยาหารเย็นที่บ้านเบธานี (มธ ๒๖:๖-๑๓; มก ๑๔:๓-๙; ลก ๗:๓๗-๓๘)

๑๒ ^๑แล้วก่อนมีส กาทก วันพระ เยชูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัส ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย^๒ ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธาก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งในพวกเขาที่เอนกายลูบรับ ประทาน กับ พระองค์^๓ มารีย์จึง เอาน้ำมันหอม นาระ ดาบ วิสุ ทิ หนัก ประมาณครึ่ง กิโลกรัม ซึ่งมี ราคาแพง มาก มาขโลมพระบาท ของ พระ เยชู และเอาผม ของ เธอ เช็ดพระบาทของพระองค์ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น^๔ แต่สาวกคนหนึ่ง ของ พระองค์ ชื่อยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระองค์ พูดว่า^๕ “เหตุไฉนจึงไม่ขายน้ำมันนี้เป็นเงินสักสามร้อย เดนาริอัน แล้วแจกให้แก่คนจน”^๖ เขาพูด

อย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือยาม และได้ยกยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น^๗ พระเยซูจึงตรัสว่า “ช่างเขาเถิด เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดง ถึง วัน ผิง ศพ ของ เรา”^๘ เพราะว่ามีคนจนอนอยู่กับ ท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป”^๙ ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์มิใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย^{๑๐} แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย^{๑๑} เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย (มธ ๒๑:๔-๙; มก ๑๑:๗-๑๐; ลก ๑๙:๓๕-๓๘)

^{๑๒}วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้น ได้ยินว่า พระ เยชู เสด็จมาถึง กรุง เยรูซาเล็ม^{๑๓} เขาก็พากันถือใบของต้นอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า “โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ”^{๑๔} และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่งจึงทรงลานเหมือนดั่งที่มีคำเขียนไว้ว่า^{๑๕} “ริดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอตระกูลลาเสด็จมา”^{๑๖} ที่แรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านี้ แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์^{๑๗} เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้^{๑๘} เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น^{๑๙} พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า “ท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตามเขาไปหมดแล้ว”

พวกกรีกจะใคร่เห็นพระเยซู

^{๒๐}ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวกกรีกบ้าง^{๒๑} พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซ

ดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า “ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใคร่จะเห็นพระเยซู” ๒๒ฟิลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์ก็กับฟิลิปจึงไปทูลพระเยซู

พระเจ้าตรัสตอบจากฟ้า พระเยซูทรงสั่งสอน

๒๓ และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถึงเวลาแล้ว ที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี ๒๔ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก ๒๕ ผู้ใดที่รักชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้นี้รันดร์ ๒๖ ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเรา ก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น ๒๗ บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไรจะว่า ‘ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้’ อย่างนั้นหรือ หามิได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้ ๒๘ ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ” แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า “เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก” ๒๙ ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆก็พูดว่า “พูดสวรรค์องค์หนึ่ง ได้กล่าวกับพระองค์” ๓๐ พระเยซูตรัสตอบว่า “เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา ๓๑ บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เตียนนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย ๓๒ และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา” ๓๓ พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร ๓๔ คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พวกเราได้ยินจากพระราชาบัญญัติว่า พระคริสตเจ้าจะอยู่เป็นนิตย์ เหตุไฉนท่านจึงว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น’ บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า” ๓๕ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะตามมาทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าจะไปทาง

ไหน ๓๖ เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง” เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว ก็เสด็จจากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา ๓๗ ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดียวต่อหน้าเขา เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์ ๓๘ เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด’ ๓๙ ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า ‘พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย’ ๔๐ อิสยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์ ๔๑ อย่างไรก็ตามในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา ๔๒ เพราะเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า ๔๓ พระเยซูทรงประกาศว่า “ผู้ที่เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ๔๔ และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ๔๕ เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้ อยู่ในความมืด ๔๖ ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเราได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยให้รอด ๔๗ ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย ๔๘ เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญญัติให้แก่เรา ๔๙ เราว่าพระบัญญัติของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนี้รันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้นเราก็พูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา”

ก่อนเทศกาลปัสกา (มธ ๒๖:๗-๓๐; มก ๑๔:๑๗-๒๖; ลก ๒๒:๑๔-๓๔)

๑ ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบถึงเวลาแล้ว

ที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด

ทรงล้างเท้าของพวกสาวก

๒ ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ตลใจยูดาอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์ ๓ พระเยซูทรงทราบว่าจะพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า ๔ พระองค์ ทรง ลุก ขึ้น จาก การ รับ ประทานอาหารเย็น ทรง ถอด ฉลองพระองค์ ออก วางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ ๕ แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้ นั้น ๖ แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ” ๗ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ” ๘ เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้” ๙ ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย” ๑๐ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน” ๑๑ เพราะพระองค์ ทรง ทราบ ว่า ใคร จะ เป็น ผู้ ทรยศ พระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน” ๑๒ เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และเอนพระกายลงอีก ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำ แก่ ท่าน หรือ ๑๓ ท่าน ทั้ง หลาย เรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น ๑๔ ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรที่จะล้างเท้าของกันและกันด้วย ๑๕ เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำ

แก่ท่าน ๑๖ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้ และทูตจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หามิได้ ๑๗ ถ้าท่านรู้ดังนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข ๑๘ เรามีได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกส่นเท้าต่อเรา’ ๑๙ เราบอกท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น ๒๐ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”

**พระเยซูพยากรณ์ถึงการทรยศ
พระองค์ (มธ ๒๖:๒๐-๒๕; มก
๑๔:๑๗-๒๑; ลก ๒๒:๒๑-๒๒)**

๒๑ เมื่อพระเยซูตรัสตั้งนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยานว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา” ๒๒ เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด ๒๓ มีสาวกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู ๒๔ ซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขาทูลถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด ๒๕ ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู สาวกคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร” ๒๖ พระเยซูตรัสตอบว่า “คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิมแล้วยื่นให้” และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิมแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน ๒๗ เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด” ๒๘ ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น ๒๙ บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า “จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น” หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ท่านแก่คนจนบ้าง ๓๐ ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว เขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน ๓๑ เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า “บัดนี้บุตร

มนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์ ^{๓๒} ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติเดียวกัน ^{๓๓} ลูกเล็กๆเอ๋ย เราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ ‘ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้’ ^{๓๔} เราให้มีบัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น ^{๓๕} ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ได้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา”

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ (มธ ๒๖:๓๓-๓๕; มก ๑๔:๒๙-๓๑; ลก ๒๒:๓๓-๓๕)

^{๓๖} ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไป ^{๓๗} เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไป ^{๓๘} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

พระคริสต์ทรงตรัสถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ (๑ คร ๑๕:๕๑-๕๒; ๑ ธส ๔:๑๔-๑๗)

๑๔ ^๑ “อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย ^๒ ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคุณหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย ^๓ และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย ^๔ ท่านทราบว่าจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น” ^๕ โรมัสทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร” ^๖ พระเยซูตรัสกับ

เขาว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา

การที่รู้จักพระเยซูก็คือ การที่รู้จักพระบิดา

^๗ “ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์” ^๘ “ฟิลิปทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ” ^๙ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น’ ^{๑๐} ท่านไม่เชื่อหรือว่าเราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามีได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ ^{๑๑} จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมีฉะฉานก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเกิด

ผู้ที่เชื่อก็สามารถทำกิจการที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำมาแล้ว

^{๑๒} เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา ^{๑๓} สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร ^{๑๔} ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น ^{๑๕} ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของเรา

พระสัญญาแห่งพระผู้ปลอบประโลมใจ

^{๑๖} เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป ^{๑๗} คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์ และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่าน

และจะประทับอยู่ในท่าน ^{๑๘}เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน ^{๑๙}อีกหน้อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย ^{๒๐}ในวันหน้าท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน ^{๒๑}ผู้ใดที่มีบัญญัติของเรา และรักษามบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา” ^{๒๒}ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก” ^{๒๓}พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา ^{๒๔}ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษาคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ^{๒๕}เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน ^{๒๖}แต่พระองค์ผู้ปลอมประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณอนันติสุข ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว

สันติสุขสำหรับผู้ที่เชื่อ

^{๒๗}เรา มอบ สันติสุข ไว้ ให้ แก่ ท่าน แล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่านำใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย ^{๒๘}ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า ‘เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก’ ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า ‘เราจะไปหาพระบิดา’ เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา ^{๒๙}และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ ^{๓๐}แต่นี้ไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา ^{๓๑}แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จึงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด”

คำอุปมาเรื่องเถาองุ่นและกิ่ง

๑๕ ^๑“เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา ^๒กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้ง เสีย และ กิ่ง ทุก กิ่ง ที่ ออก ผล พระองค์ก็ ทรง ลิด เพื่อ ให้ ออก ผล มาก ขึ้น ^๓ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน ^๔จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน กิ่งจะออกผลเอง ไม่ได้ นอกจาก จะ ติด อยู่ กับ เถา ฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้ นอกจาก ท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเรา ฉะนั้น ^๕เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย ^๖ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย ^๗ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น ^๘พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา ^๙พระบิดาทรงรักเรา ฉะนั้น เราก็รักท่านทั้งหลาย ฉะนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา ^{๑๐}ถ้าท่านทั้งหลายรักษามบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เรารักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ ^{๑๑}นี่คือสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม ^{๑๒}นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน ^{๑๓}ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใด จะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน ^{๑๔}ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา

คริสเตียนคือมิตรสหายของพระคริสต์

^{๑๕}เรา ไม่ เรียก ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ทาส อีก เพราะทาสไม่ทราบว่านายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดง

แก่ท่านแล้ว ๑๖ ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพราะว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน ๑๗ สิ่งเหล่านี้เราส่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและกัน

คริสเตียนที่ดีจะถูกเกลียดชัง

๑๘ ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน ๑๙ ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่าน ซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน ๒๐ จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าว แก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา’ ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษาคำของเรา เขาก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย ๒๑ แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ๒๒ ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา ๒๓ ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังพระบิดาของเราด้วย ๒๔ ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามีได้กระทำการสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาที่จะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา ๒๕ แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า ‘เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ’

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพยาน

๒๖ แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้น ได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา ๒๗ และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว”

**คำสัญญาแห่งการถูก
ข่มเหงของคริสเตียน (มธ
๒๔:๙-๑๐; ลก ๒๑:๑๖-๑๙)**

๑๖ “เราบอก สิ่ง เหล่า นี้ แก่ ท่าน ทั้งหลาย ก็ เพื่อ ไม่ ให้ ท่าน สะดุด ใจ เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งคนใดที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำกรณนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า ๑๗ เขาจะกระทำดั่งนั้นแก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักระองค์บิดาและไม่รู้จักรเรา ๑๘ แต่ที่เรอบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะ ว่าเรายังอยู่กับท่าน ๑๙ แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า ‘พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน’ ๒๐ แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มด้วยความทุกข์ โศก

**พระวิญญาณบริสุทธิ์จะ
ทรงเตือนให้โลกรู้สำนึก**

๑ “อย่างไรก็ตาม เรอบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือ การ ที่ เรา จาก ไป นั้น ก็ เพื่อ ประโยชน์ ของ ท่าน เพราะ ถ้า เรา ไม่ ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน ๒ เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะ ทรงกระทำให้โลกรู้ถึง ความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา ๓ ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา ๔ ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก ๕ ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนั้นถูกพิพากษาแล้ว

**พระวิญญาณบริสุทธิ์จะ
ทรงนำทางคริสเตียน**

๑๒ เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ ๑๓ เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะ นำ ท่าน ทั้ง หลาย ไป สู่ ความจริงทั้งมวล เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะ ตรัส สิ่ง ที่ พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้ง

ให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น ๑๔ พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะ ว่า พระองค์ จะ ทรง เอา สิ่ง ที่เป็น ของ เรา มา ส้าแดงแก่ท่านทั้งหลาย ๑๕ ทุกสิ่งทีพระบิดา ทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะฉนั้นเราจึงกล่าว ว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้น มาส้าแดงแก่ท่านทั้งหลาย

พระเยซูทรงปลอบใจเหล่าสาวก เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระองค์

๑๖ อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา เพราะ เรา ไป ถึง พระ บิดา” ๑๗ สาวกบางคน ของ พระองค์จึงพูดกันว่า “ทีพระองค์ตรัสกับเรา ว่า ‘อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา’ และ ‘เพราะเราไปถึงพระบิดา’ เหล่านี้หมายความว่าอะไร” ๑๘ เขาจึงพูดกันว่า “นั่นหมายความว่าอะไรทีพระองค์ตรัสว่า ‘อีกหน่อย’ เรา ไม่ทราบ ว่า สิ่งทีพระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร” ๑๙ พระเยซูทรงทราบว่าเขาอยาก ทูลถามพระองค์ จึง ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลาย ถาม กัน อยู่ หรือ ว่า เราหมายความว่า อะไรทีพูด ว่า ‘อีกหน่อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา’ ๒๐ เรา บอกความ จริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ท่าน จะ ร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์ โศก ของ ท่าน จะ กลับ กลายเป็นความชื่นชม ยินดี ๒๑ เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นาง ก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อ คลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกรถึงความเจ็บ ปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีทีคน หนึ่งเกิดมาในโลก ๒๒ ฉะนั้นบัดนี้ท่าน ทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่าน อีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใด ช่างชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้ ๒๓ ใน วันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอก ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอ สิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์ จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน ๒๔ แม้จน บัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดี ของท่านจะมีเต็มเปี่ยม ๒๕ เราพูด เรื่อง นี้ กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูด

กับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึง เรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง ๒๖ ในวันนั้น พวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะ ไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อ ท่าน ๒๗ เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่าน ทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามา จากพระเจ้า ๒๘ เรามาจากพระบิดาและได้เข้า มาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดา อีก” ๒๙ เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ ว่า “ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้ง แล้ว มีได้ตรัสเป็นคำอุปมา ๓๐ เดียวนี้พวก ข้าพระองค์รู้ แน่ ว่า พระองค์ ทรงทราบ ทุก สิ่ง และ ไม่จำเป็นทีผู้ใดจะทูลถามพระองค์ อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรง มาจากพระเจ้า” ๓๑ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ ๓๒ ดูเถิด เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว ทีท่านจะต้อง กระจัดกระจายไปยังทีของท่านทุกคน และ จะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้ เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา ๓๓ เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความ ทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะ โลกแล้ว”

การอธิษฐานอย่างมหา บูรहितของพระเยซู

๑๗

๑๗ พระเยซูตรัสตั้งนั้นแล้ว พระองค์ ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและ ตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอ ทรง โปรด ให้ พระ บุตร ของ พระองค์ ได้ รับ เกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่ พระองค์ ๒ ดังทีพระองค์ได้ทรงโปรดให้พระ บุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิน เพื่อให้ พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวง ทีพระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น ๓ และนี่ แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือทีเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และ รู้จักพระเยซูคริสต์ทีพระองค์ทรงใช้มา ๔ ข้า พระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจทีพระองค์ ทรงให้ ข้าพระองค์ กระทำ นั้น สำเร็จ แล้ว ๕ บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ ข้าพระองค์ได้ รับ เกียรติ ต่อ พระพักตร์ของ พระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วม กับพระองค์ก่อนทีโลกนี้มีมา ๖ ข้าพระองค์

ได้ สำแดง พระนาม ของ พระองค์ แก่ คน ทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ จาก มวล มนุษย์ โลก คน เหล่า นั้น เป็น ของ พระองค์แล้ว และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และ เขา ได้ รักษา พระดำรัส ของ พระองค์แล้ว ^๗บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่าทุกสิ่ง ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ นั้น มา จาก พระองค์ ^๘เพราะว่า พระดำรัส ที่ พระองค์ ตรัส ประทาน ให้ แก่ ข้า พระองค์ นั้น ข้า พระองค์ ได้ ให้ เขา แล้ว และ เขา ได้ รับ ไว้ และ เขา รู้ แน่ ว่า ข้า พระองค์ มา จาก พระองค์ และ เขา เชื่อ ว่า พระองค์ ได้ ทรง ใช้ ข้าพระองค์มา ^๙ข้าพระองค์มิได้อิฐฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อิฐฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่า เขา เป็น ของ พระองค์ ^{๑๐}ทุกสิ่ง ซึ่งเป็น ของ ข้า พระองค์ ก็ เป็น ของ พระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้า พระองค์ และข้าพระองค์มิเคยรติในสิ่งเหล่านั้น ^{๑๑}บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขาจะอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลัง จะ ไป หา พระองค์ ข้า แต่ พระ บิดา ผู้ บริสุทธิ ขอ พระองค์ ทรง โปรด พิทักษ์ รักษา บรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดัง ข้า พระองค์ กับ พระองค์ ^{๑๒}เมื่อ ข้า พระองค์ ยัง อยู่ กับ คนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์ รักษาพวกเขาไว้โดยพระนาม ของ พระองค์ ผู้ซึ่ง พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้า พระองค์ได้ปกป้องเขาไว้ และ ไม่มี ผู้หนึ่ง ผู้ใด เสีย ไปนอกจาก ลูก ของ ความพิณาศ เพื่อ พระคัมภีร์จะสำเร็จ ^{๑๓}และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อเขาจะได้ รับ ความ ชื่นชม ยินดี ของ ข้า พระองค์ อย่าง เต็ม เปี่ยม ^{๑๔}ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะ เขา ไม่ใช่ ของ โลก เหมือนดัง ที่ ข้า พระองค์ไม่ใช่ของโลก ^{๑๕}ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย ^{๑๖}เขา ไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก ^{๑๗}ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ ด้วยความจริงของพระองค์ พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง ^{๑๘}พระองค์ทรงใช้

ข้าพระองค์มาในโลกฉันใด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกฉันนั้น ^{๑๙}ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขา รับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน ^{๒๐}ข้าพระองค์มิได้อิฐฐานเพื่อคนเหล่านั้นพวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา ^{๒๑}เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับ พระองค์ และกับ ข้า พระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้ เชื่อ ว่าพระองค์ ทรงใช้ข้าพระองค์มา ^{๒๒}เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ ได้ มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น ^{๒๓}ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ ทรง รัก เขาเหมือนดังที่พระองค์ ทรง รักข้าพระองค์ ^{๒๔}พระ บิดา เจ้าข้า ข้า พระองค์ปรารถนาให้ คน เหล่า นั้น ที่ พระองค์ ได้ ประทาน ให้ แก่ ข้า พระองค์ อยู่ กับ ข้า พระองค์ ใน ที่ ซึ่ง ข้า พระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศี ของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้า พระองค์ เพราะ พระองค์ ทรง รักข้าพระองค์ ก่อนที่จะ ทรง สร้าง โลก ^{๒๕}โอ ข้า แต่ พระ บิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ ข้า พระองค์ รู้จัก พระองค์ และ คน เหล่า นี้ รู้ ว่าพระองค์ได้ ทรง ใช้ข้าพระองค์มา ^{๒๖}ข้า พระองค์ได้ประกาศให้เขา รู้จักพระนาม ของ พระองค์ และ จะ ประกาศ ให้ เขา รู้ อีก เพื่อ ความรักที่พระองค์ได้ ทรง รักข้าพระองค์จะ ดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา”

พระเยซูในสวนเกทเสมีนิ ทรงถูกทรมาน และถูกจับกุม (มธ ๒๖:๔๗-๕๖; มก ๑๔:๔๓-๕๐; ลก ๒๒:๔๗-๕๓)

๑๘ ^๑เมื่อ พระ เยชู ตรัส ดังนี้ แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารขิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก ^๒ยูดาสผู้ที่ทรยศพระองค์

ก็ รู้จัก สนวน นั้น ด้วย เพราะว่า พระ เยชู กับ เหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ^๓ ยูดาสจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี ถือเคียวถือได้และเครื่องอาวุธไปที่นั่น^๔ พระเยซูทรง ทราบ ทุก สิ่ง ที่ จะ เกิด ขึ้น กับ พระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า “ท่านทั้งหลาย มาหาใคร”^๕ เขาทูลตอบพระองค์ว่า “มาหาเยชูชาวนาซาเร็ธ” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราคือผู้นั้นแหละ” ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย^๖ เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราคือผู้นั้นแหละ” เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน^๗ พระองค์จึงตรัสถามเขาอีกว่า “ท่าน มาหาใคร” เขาทูลตอบว่า “มาหาเยชูชาวนาซาเร็ธ”^๘ พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด”^๙ ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่ง พระเยซูตรัสไว้แล้วว่า “คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ ข้า พระองค์ ไม่ได้ เสีย ไป สัก คน เดียว”^{๑๐} ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส^{๑๑} พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า “จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่ ดิม ถ้วย ซึ่ง พระบิดาของ เรา ประทานแก่เราหรือ”

ทรงอยู่ต่อหน้าอันนาสและคายาฟาส (มธ ๒๖:๕๗-๖๘; มก ๑๔:๕๓-๖๕; ลก ๒๒:๖๖-๗๑)

^{๑๒} พวก พล ทหาร กับ นาย ทหาร และ เจ้าหน้าที่ ของ พวก ยิว จึง จับ พระ เยชู มัด ไว้^{๑๓} แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น^{๑๔} คายาฟาสผู้นี้แหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด

เปโตรปฏิเสธพระเยซู (มธ ๒๖:๖๙-๗๕; มก ๑๔:๖๖-๗๒; ลก ๒๒:๕๔-๖๒)

^{๑๕} ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต^{๑๖} แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู

สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป^{๑๗} ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า “ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” เขาตอบว่า “ข้าไม่เป็น”^{๑๘} พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟ เพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นผิงไฟกัน เปโตรก็ยืนผิงไฟอยู่ร่วมกับเขาด้วย

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต

^{๑๙} มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์^{๒๐} พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย^{๒๑} ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร”^{๒๒} เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วเจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า “เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ”^{๒๓} พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตบเราทำไม”^{๒๔} อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดออกไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ^{๒๕} ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า “เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” เปโตรปฏิเสธว่า “ข้าไม่เป็น”^{๒๖} ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหูขาดก็กล่าวขึ้นว่า “ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ”^{๒๗} เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นก็กึกขึ้น

เขานำพระเยซูไปอยู่ต่อหน้าปีลาต (มธ ๒๗:๑-๑๕; มก ๑๕:๑-๕; ลก ๒๓:๑-๗)

^{๒๘} เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคายาฟาสไปยังศาลปรีโทเรียม เป็นเวลาเช้าตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปรีโทเรียมเพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะให้ผู้รับใช้ก็ได้^{๒๙} ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า “พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้”^{๓๐} เขาตอบท่านว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน”^{๓๑} ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด” พวก

ยิว จึง เรียน ท่านว่า “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย” ^{๓๒} ทั้งนี้เพื่อพระคำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร ^{๓๓} ปีลาตจึงเข้าไปในศาลปรโตเรียมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” ^{๓๔} พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา” ^{๓๕} ปีลาตทูลตอบว่า “เราเป็นยิวหรือ ชนชาติของท่านเอง และพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร” ^{๓๖} พระเยซูตรัสตอบว่า “อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามีได้มาจากโลกนี้” ^{๓๗} ปีลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา” ^{๓๘} ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร” เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า “เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย

พระเยซูถูกพิพากษาว่าผิด บารับบัสได้รับการปลดปล่อย (มธ ๒๗:๑๕-๒๖; มก ๑๕:๖-๑๕; ลก ๒๓:๑๘-๒๕)

^{๓๙} แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปัสกา ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ” ^{๔๐} คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า “อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส” บารับบัสนั้นเป็นโจร

พระเยซูได้รับการสวมมงกุฎหนาม

๑๙ ^๑ ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโดยดี ^๒ และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง ^๓ แล้วทูลว่า “ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ” และเขาก็ตีพระองค์ด้วยฝ่ามือ

ปีลาตมอบพระเยซูให้แก่ฝูงชน

^๔ ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า “ดูเถิด เราพาคันนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่ามี ความผิดสิ่งใดเลย” ^๕ พระเยซูจึงเสด็จออกมาทวงมงกุฎ ทำด้วยหนาม และทรงเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ดูคนนี่ซิ” ^๖ ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอึงว่า “ตรึง เขาเสีย ตรึง เขาเสีย” ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่ามี ความผิดเลย” ^๗ พวกยิวตอบท่านว่า “พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ^๘ ฉะนั้นครั้นปีลาตได้ยั้งดังนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น ^๙ ท่านเข้าไปในศาลปรโตเรียมอีก และทูลพระเยซูว่า “ท่านมาจากไหน” แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด ^{๑๐} ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่ทางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้” ^{๑๑} พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน” ^{๑๒} ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อสู้ซีซาร์” ^{๑๓} เมื่อปีลาตได้ยั้งดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูติลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กัมบาธา

ชาวยิวไม่ยอมรับพระคริสต์เป็นกษัตริย์

^{๑๔} วันนั้น เป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า “ดูเถิด นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย” ^{๑๕} แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า “เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่ทางเขน” ปีลาตพูดกับเขาว่า “ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่ทางเขนหรือ” พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า “เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์”

ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน

(มธ ๒๗:๓๓-๕๔; มก

๑๕:๒๒-๓๙; ลก ๒๓:๓๓-๔๗)

๑๖ แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไป
 ตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป ^{๑๗} และ
 พระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยัง
 สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่กะโหลก
 ศีรษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา ^{๑๘} ณ ที่นั้น
 เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอื่นสอง
 คน คนละข้างและพระเยซูทรงอยู่กลาง ^{๑๙} ปี
 ลาด ให้เขียนคำ ประจาน ติด ไว้บน กางเขน
 และคำประจานนั้นว่า “เยซูชาวนาซาเร็ธ
 กษัตริย์ของพวกยิว” ^{๒๐} พวกยิวเป็นอันมาก
 จึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึง
 พระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้นเขียน
 ไว้เป็น ภาษาฮีบรู ภาษากรีก และ ภาษาลา
 ติน ^{๒๑} ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิว
 จึงเรียนปีลาตว่า “ขออย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์
 ของพวกยิว’ แต่ขอเขียนว่า ‘คนนี้บอก
 เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว’” ^{๒๒} ปีลาตตอบ
 ว่า “สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป” ^{๒๓} ครั้น
 พวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขา
 ทั้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่
 ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลอง
 พระองค์ขึ้นในด้วย ฉลองพระองค์ขึ้นในนั้น
 ไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง ^{๒๔} เหตุ
 ฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า “เราอย่าฉีกแบ่งกัน
 เลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะ
 ได้” ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘เสื้อผ้า
 ของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของ
 ข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน’ พวกทหาร
 จึงได้กระทำดังนี้ ^{๒๕} ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขน
 ของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับ
 นางสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอ
 บัส และมารีย์ชาวมัคดาลา ^{๒๖} ฉะนั้นเมื่อพระ
 เยซู ทอดพระเนตรเห็น มารดา ของ พระองค์
 และ สาวก คน ที่ พระองค์ ทรง รัก ยืน อยู่ ใกล้
 พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “หญิง
 เอ๋ย จงดูแลบุตรของท่านเถิด” ^{๒๗} แล้วพระองค์
 ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า “จงดูแลมารดาของท่าน
 เถิด” และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับ
 นางมาอยู่ในบ้านของตน ^{๒๘} หลังจากนั้นพระ
 เยซูทรงทราบว่ ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระ
 คัมภีร์จะสำเร็จจึง ตรัสว่า “เรากระหุยน้า”
^{๒๙} มีภาชนะใส่น้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั้น เขา

จึงเอาฟองน้ำ ชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุ
 สบชูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์ ^{๓๐} เมื่อ
 พระเยซูทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์
 ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” และทรงก้มพระเศียร
 ลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

พระอัฐิของพระองค์ไม่หักเลย

^{๓๑} เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึง
 ขอให้ปี ลาด ทบ ขา ของ ผู้ ที่ ถูก ตรึง ให้ หัก
 และให้เอาศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่
 กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้น
 เป็นวันใหญ่) ^{๓๒} ดังนั้นพวกทหารจึงมาทบขา
 ของคนที่หนึ่ง และขาของอีกคนหนึ่งที่ถูก
 ตรึงอยู่กับพระองค์ ^{๓๓} แต่เมื่อเขามาถึงพระ
 เยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขา
 จึงมิได้ทบขาของพระองค์ ^{๓๔} แต่ทหารคน
 หนึ่งเอาทวนแทงที่ซี่ข้างของพระองค์ และ
 โลหิต กับ น้ำ ก็ ไหล ออก มา ทันที ^{๓๕} คนนั้น
 ที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็
 เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่า เขาพูด ความ
 จริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ ^{๓๖} เพราะสิ่ง
 เหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่ง
 ว่า ‘พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักสักซี่เดียว’
^{๓๗} และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า ‘เขาทั้ง
 หลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง’

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของ

โยเซฟ (มธ ๒๗:๕๗-๖๐; มก

๑๕:๔๓-๔๗; ลก ๒๓:๕๐-๕๖)

^{๓๘} หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่ง
 เป็นสาวกลับๆของพระเยซูเพราะกลัวพวก
 ยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และ
 ปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟ จึง มา อัญเชิญ พระ
 ศพ พระ เยซู ไป ^{๓๙} ฝ่าย นิ โค เดมัส ซึ่ง ตอน
 แรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มา
 ด้วย เขานำเครื่องหอมผสม คือมดยอบกับ
 กฤษณาหนักประมาณสามสิบกวาภิโกลรัมมา
 ด้วย ^{๔๐} พวกเขาอัญเชิญพระศพพระเยซู และ
 เอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตาม
 ธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว ^{๔๑} ในสถานที่
 พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง
 ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝัง
 ศพผู้ใดเลย ^{๔๒} เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม
 ของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขา
 จึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั้น

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (มธ ๒๘:๑-๑๐; มก ๑๖:๑-๑๔; ลก ๒๔:๑-๔๓)

๒๐ วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามีด มารีย์ชวามักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว ๒ เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนหนึ่ง ที่พระเยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า “เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” ๓ เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนนั้น ๔ เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน ๕ เขาก็ลงมองดูเห็นผ้าปูวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน ๖ ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าปูวางอยู่ ๗ และผ้าพันพระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก ๘ แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ ๙ เพราะว่าเขาขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย ๑๐ แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อมารีย์ชวามักดาลา

๑๑ แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้ เธอก็ลงมองดูที่อุโมงค์ ๑๒ และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซูองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท ๑๓ ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม” เธอตอบทูตทั้งสองว่า “เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” ๑๔ เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่า เป็นองค์พระเยซู ๑๕ พระเยซูตรัสถามเธอว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด” มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป” ๑๖ พระเยซูตรัสกับเธอว่า “มารีย์เอ๋ย” มารีย์จึงหันมาและทูล

พระองค์ว่า “รับไปนี่” ซึ่งแปลว่า อาจารย์ ๑๗ พระเยซูตรัสกับเธอว่า “อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมีได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย” ๑๘ มารีย์มักดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกเว้นแต่โรมัส

๑๙ คำวันนั้น ซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้ว เพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” ๒๐ ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี ๒๑ พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันใด เราก็ใช้ท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” ๒๒ ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด ๒๓ ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น”

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์อีกครั้งหนึ่งและโรมัสยอมเชื่อ

๒๔ แต่ฝ่ายโรมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิ ดูมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่ง ในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา ๒๕ สาวกอื่นจึงบอกโรมัสว่า “เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า “ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่สีข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย” ๒๖ ครั้นสว่างไปแปดวันแล้วเหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างใน

อีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูเปิดแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” ^{๒๗} แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า “จงยืนนี้มาที่นี่และดูมือของเรา จงยืนมือออกคล้ายที่สีข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด” ^{๒๘} โรมัสทูลตอบพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์” ^{๒๙} พระเยซูตรัสกับเขาว่า “โรมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข”

**ความมุ่งหมายของข้า
ประเสริฐของยอห์น**

^{๓๐} พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการ ต่อ หน้า เหล่า สาวก ของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือ ม้วนนี้ ^{๓๑} แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

**พระเยซูทรงปรากฏพระองค์
ต่อเหล่าสาวกในแคว้นกาลิลี**

๒๑ ^๑ ภายหลัง เหตุการณ์ เหล่า นี้ พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวก อีก ครั้ง หนึ่ง ที่ ทะ เลที่ เบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้ ^๒ คือ ซีโมนเปโตร โรมัสที่เรียกว่า ดิโดมัส และนาธานาเอล ชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน

การตกปลาที่ลึ้มเหลว

^๓ ซีโมนเปโตร รบอก เขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” เขาทั้งหลายจึงพูดกับท่านว่า “เราจะไปกับท่านด้วย” เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย ^๔ แต่ครันรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู

**พระเยซูทรงปรากฏพระองค์และตรัสสั่ง
เหล่าสาวก อวนเต็มไปด้วยปลา**

^๕ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ไม่มี” ^๖ พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงทอดอวนลง ทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง” เขาจึงทอดอวนลง และได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้ ^๗ สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อซีโมนเปโตรได้ยืนยันว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หยิบลือคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล ^๘ แต่สาวกอื่น ๆ นั้นนั่งเรือเล็ก ๆ มา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก ไกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น) ^๙ เมื่อเขาขึ้นมานบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง ^{๑๐} พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง” ^{๑๑} ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็มๆ มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด

พระเยซูทรงเลี้ยงเหล่าสาวก

^{๑๒} พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด” และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “ท่านคือผู้ใด” เพราะเขารู้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๑๓} พระเยซูทรงเข้ามาหยิบขนมปังแจกให้เขาและทรงหยิบปลาแจกด้วย ^{๑๔} นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์

“ซีโมน...ท่านรักเราหรือ”

^{๑๕} เมื่อ รับ ประทาน อาหาร เสร็จ แล้ว พระเยซู ตรัส กับ ซี โมน เปโตร ว่า “ซี โมน บุตร ชาย โย นานาห์ เอ๋ย ท่าน รัก เรา มากกว่า พวก เหล่า นี้ หรือ” เขา ทูล ตอบ พระองค์ ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบ ว่า ข้า พระองค์ รัก พระองค์” พระองค์ ตรัส สั่ง เขา ว่า “จง เลี้ยง ลูก แกะ ของ เรา เถิด” ^{๑๖} พระองค์ ตรัส กับ เขา ครั้ง ที่ สอง อีก ว่า “ซี โมน บุตร ชาย โย นานาห์ เอ๋ย ท่าน รัก เรา หรือ”

เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะของเราเถิด” ^{๑๗} พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า “ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ” เปโตรก็เป็นทุกขใจที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า “ท่านรักเราหรือ” และเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์รักพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะของเราเถิด

สาวกจะต้องยอมตามพระเยซูไป

^{๑๘} เรบอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอาเอง และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอาท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป” ^{๑๙} ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติ แต่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงสั่ง เปโตรว่า “จงตามเรา มาเถิด”

๒๐ เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรวงของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือใคร” ^{๒๑} เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไร” ^{๒๒} พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา มันจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด” ^{๒๓} เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า “สาวกคนนั้นจะไม่ตาย” แต่ตรัสว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา มันจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า” ^{๒๔} สาวกคนนี้แหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง ^{๒๕} มีอีกหลายสิ่งทีพระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน

ประวัติความเป็นมาของ

หนังสือกิจการ

คนทั่วไปเชื่อกันว่าผู้เขียนหนังสือกิจการก็คือ “ลูกา แพทย์ที่รัก” (คส ๔:๑๔) จะเห็นได้ชัดว่าหนังสือกิจการนี้เป็นหนังสือเล่มต่อจากข่าวประเสริฐของลูกา และมาจากผู้เขียนคนเดียวกัน ลูกาเป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล (กจ ๑๖:๑๒; ๒๐:๕) จากหนังสือ ๒ ทิโมธี ๔:๑๑ เราได้พบว่าท่านได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม ในหนังสือฟีเลโมน ๑:๒๔ ลูกาได้ฝากคำนับมาในจดหมายของเปาโลไปยังฟีเลโมน หนังสือกิจการได้รับการเขียนขึ้นในช่วงเวลาที่เปาโลได้รับการปล่อยตัวจากคุกครั้งแรกที่กรุงโรม (กจ ๒๘:๓๐) (ปีค.ศ. ๖๓) หนังสือเล่มนี้ครอบคลุมระยะเวลาจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู จนถึงช่วงเวลาสองปีแรกที่เปาโลถูกคุมขังอยู่ในคุกเป็นครั้งแรกที่กรุงโรม ดังนั้นจึงครอบคลุมระยะเวลาประมาณ ๓๓ ถึง ๓๕ ปี

โดยทั่วไปแล้ว หนังสือเล่มนี้แบ่งแยกออกเป็นสองส่วนใหญ่ๆคือ ในบทที่ ๑-๑๒ กล่าวถึงเปโตรเป็นส่วนใหญ่ มีกรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลาง และข่าวประเสริฐได้ประกาศแก่ชนชาติยิว เป็นหลัก ในบทที่ ๑๓-๒๘ กล่าวถึงเปาโลเป็นส่วนใหญ่ มีเมืองอันติโอก เป็นศูนย์กลางสำหรับงานเผยแผ่พระวจนะของพระเจ้าไปยังต่างประเทศ และข่าวประเสริฐประกาศแก่คนต่างชาตินอกจากชนชาติยิว

ในส่วนแรก บทที่ ๖ และ ๗ กล่าวถึงการรับใช้ของสเทเฟนเพียงสั้นๆแต่ได้ใช้พระเจ้าอย่างน่าอัศจรรย์ใจ บทที่ ๘ เกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้าของฟีลิป และบทที่ ๙ ได้บันทึกการกลับใจเสียใหม่ของเปาโลไว้ และได้บรรยายถึงโครเนลิอัสคนต่างชาติที่เมืองซีซาร์ยาและอานาเนีย ที่คามัสกัส อย่างไรก็ดีตาม ๑๒ บทแรก จุดสำคัญที่กล่าวถึงก็คือเปโตรและกรุงเยรูซาเล็มและชนชาติยิว

ในบทที่ ๑๓-๒๘ เมืองอันติโอกเป็นเพียงแต่สถานที่ตั้งต้นเท่านั้น เรื่องราวจะเริ่มต้นดำเนินจากเปาโลและบารนาบัส แล้วก็เป็นเรื่องของเปาโลกับสิลาส ไปที่เกาะครีต ไปที่เมืองกาลาเทีย และแคว้นซิดีเซีย เข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

ไปที่เมืองซีซาร์ยา และในที่สุดได้ผจญกับเรืออัปปาง และแล่นเรือไปจนถึงกรุงโรม ในเรื่อง จะกล่าวถึงเปาโลอยู่ตลอดเวลา และท่านจะมุ่งไปหาชาว ยิว ก่อนเสมอ ถ้าท่านสามารถ จะทำได้ แต่การรับใช้พระเจ้านั้นส่วนใหญ่ท่านจะประกาศท่ามกลางชาวต่างประเทศ

ในหนังสือ กิจการ แห่ง อัครสาวก นี้ นายแพทย์ ลูกา ได้ แสดง ประวัติศาสตร์ ของ คริสเตียน ชนชาติ ยิว ใน คริสตจักร หลาย แห่ง และ ประวัติศาสตร์ ของ คริสเตียน ชาว ต่างชาติ แก่เรา ในหนังสือข่าวประเสริฐของลูกา ท่านได้เล่าถึงสิ่งต่างๆของพระราชกิจตอนต้นของพระเยซู และการทรงสั่งสอนจนกระทั่งถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ในหนังสือ กิจการ ท่านเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำและทรงสั่งสอนสืบต่อไปโดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์และโดยผ่านทางเหล่าอัครสาวกและคริสตจักร

สาระสำคัญของเรื่องก็คือการเผยแผ่ข่าวประเสริฐออกไปทั่วโลกโดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยทางภูมิศาสตร์แล้ว ส่วนที่ได้รับข่าวประเสริฐตามลำดับ ก่อนหลังจะเป็นดังนี้ กรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

ลูกาได้เขียนข่าวประเสริฐของท่าน และหนังสือกิจการในลักษณะที่ว่าเป็นผู้พูดแทนให้กับ เปาโล หรือ เปเลา ไม่ใช่อย่างแน่นอน พระคัมภีร์ไม่ได้มีข้อบ่งชี้ว่าท่านได้ทำเช่นนั้น ท่านลูกาได้รับความเข้าใจจากเบื้องบนอย่างสมบูรณ์ในสิ่งที่ท่านได้เขียนนั้น และมีเพียงทางเดียวเท่านั้นที่ท่านจะทำให้พระคัมภีร์สำเร็จลงได้อย่างบริบูรณ์ก็โดยการรับถ้อยคำมาจากพระเจ้าด้วยการทรงดูใจของพระองค์เอง สิ่งที่ท่านลูกาเขียนขึ้นนั้น ท่านได้รับมาจากพระเจ้าโดยตรงไม่ใช่ได้มาจากเปาโล หรือมิใช่ได้มาจากการจดจำเหตุการณ์โดยตัวของท่านเอง และก็ไม่ใช่ได้มาจากคำพยานของผู้เห็นเหตุการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น (ลก ๑:๓-๔)

ภารกิจของพระคริสต์
ภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์

๑ โอ ข้าแต่ท่านเรอฟีลัส ในหนังสือเรื่อง
๑) แรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดา

การซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน^๒ จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกจับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ แก่อัครสาวก ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น^๓ ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่า พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า

**การรับบัพติศมาด้วย
พระวิญญาณบริสุทธิ์**

๔ เมื่อพระองค์ได้ ทรง ชุมนมุ่ กัน กับ อัครสาวก จึง กำชับ เขา มิ ให้ ออก ไป จาก กรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือ พระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ^๕ เพราะว่า ยอห์น ให้ รับบัพติศมาด้วย น้ำก็จริง แต่ไม่เข้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”^๖ เมื่อ เขา ทั้ง หลาย ได้ ประชุมพร้อมกัน เขาจึง ทูลถาม พระองค์ ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักร ขึ้น ใหม่ ให้ แก่ อิสราเอล ใน ครั้ง นี้ หรือ”^๗ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ไม่ใช่ธุระของ ท่าน ที่ จะ รู้ เวลา และ วาระ ซึ่ง พระบิดา ได้ ทรง กำหนด ไว้ โดย สิทธิ อำนาจ ของ พระองค์”^๘ แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อ พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ จะ แสดง มา เหนือ ท่าน และ ท่าน ทั้ง หลาย จะ เป็น พยาน ฝ่ายเราทั้ง ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และ จนถึง ที่ สุด ปลาย แผ่นดินโลก”^๙ เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังฟังดู พระองค์ก็ถูกจับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา

**การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และการเสด็จ
มาครั้งที่สองของพระคริสต์**

๑๐ เมื่อเขากำลังเขม่นดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา^{๑๑} สองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม่นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือน

อย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”

**การอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อฤทธิ์อำนาจที่
ทรงสัญญาไว้ (ลก ๒๔:๔๙)**

๑๒ แล้ว อัครสาวก จึง ลง จาก ภูเขา มะกอกเทศ ซึ่ง อยู่ ใกล้ กรุง เยรูซาเล็ม ระยะ ทาง เท่ากับ ระยะ ที่ อนุญาต ให้คนเดิน ใน วัน สะบาโต กลับ ไป กรุง เยรูซาเล็ม^{๑๓} เมื่อเข้ากรุงแล้ว เขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้ง เปโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บารโธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กับยูดาสน้องชายของยากอบ พักอยู่^{๑๔} พวกเขาร่วมใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเบื้องพร้อมทั้งพวกผู้หญิง และ มารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย

มัทธิอัสได้รับเลือกให้แทนที่ยูดาส

๑๕ คราวนั้นเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก (ที่ประชุมกันอยู่นั้นมีรวมทั้งสิ้น ประมาณร้อยยี่สิบชื่อ) และกล่าวว่า^{๑๖} “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคำภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโองมูร์ของดาวิด ด้วยเรื่องยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไปจับพระเยซู^{๑๗} เพราะยูดาสนั้นได้ หนีเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในภารกิจนี้^{๑๘} ฝ่ายผู้นี้ได้เอาบาปแห่งการชั่วช้าของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลง แดก กลาง ตัว ใส่ ฟง ทะลัก ออก มาหมด^{๑๙} เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า อาเคลดามา คือ ฟ่งโลหิต^{๒๐} ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น’ และ ‘ขอให้ผู้อื่นผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา’^{๒๑} เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา^{๒๒} คือตั้งแต่บัพติศมาของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกจับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนั้นจะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์”^{๒๓} เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือ โยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาส มีนามสกุลว่า ยูสทัส และมัทธิอัส^{๒๔} แล้วพวกสาวกจึงอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรง

ทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่า
ในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน ^{๒๕}ให้
รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่ง
เป็นอัครสาวกแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิด
นั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน” ^{๒๖} เขา
ทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่
มูทธิอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครสาวกสิบเอ็ดคน
นั้น

การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

๒ ^๑เมื่อ วัน เทศกาล เพ็นเทคอสต์ มา ถึง
จำพวกสาวกจึงมารวมใจกันอยู่ในที่แห่ง
เดียวกัน ^๒ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้า
เหมือนเสียงพายุกาล้ำสันก้องทั่วบ้านที่เขานั่ง
อยู่นั้น ^๓มีเปลวไฟสถนฐานเหมือนหินปรากฏ
แก่เขา และกระจายอยู่บนเขาสิ้นทุกคน
^๔เขาเหล่านั้นก็ ประกอบ ด้วย พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ จึง ตั้ง ต้น พุด ภาษาต่างๆตาม ที่ พระ
วิญญาณทรงโปรดให้พูด ^๕มีพวกยิวจากทุก
ประเทศทั่วใต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้า
มาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ^๖เมื่อมีเสียงอย่างนั้น
เขาจึงพากันมาและสับสนเพราะต่างคนต่าง
ได้ยินเขาพูด ภาษาของตนเอง ^๗คนทั้งปวง
จึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ดูเถิด
คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคน
ไม่ใช่หรือ ^๘เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูด
ภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา ^๙เช่น
ชาว ปาร์เธีย และ มีเดีย ชาว เอลาม และ คน
ที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และแคว้น
ยูเดีย และแคว้นคิปีอาโดเซีย ในแคว้นบอ
นัส และ เอเชีย ^{๑๐}ในแคว้นฟริเจีย แคว้น
บิเทียมซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนมาจากกรุง
โรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว ^{๑๑}ชาว
เกาะครีตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่าง
ก็ได้ยินคนเหล่านี้กล่าวถึงมหกิจของพระเจ้า
ตาม ภาษา ของ เราเอง” ^{๑๒}เขาทั้งหลายจึง
อัศจรรย์ใจและฉงนสนทนกันที่พูดกันว่า “นี่อะไร
กัน” ^{๑๓}แต่บางคนเยาะเย้ยว่า “คนเหล่านั้น
เมาเหล้าองุ่นใหม่”

**การเทศนาของเปโตรใน
เทศกาลเพ็นเทคอสต์**

^{๑๔}ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครสาวกสิบเอ็ด
คน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอัน
ดังว่า “ท่านชาว ยูเดีย และบรรดาคน ที่ อยู่

ในกรุง เยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟัง
ถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด ^{๑๕}ด้วยว่าคนเหล่านี้
ผู้มีได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนอย่าง ที่ ท่านคิด
นั้น เพราะว่า เป็น เวลา สาม โมง เช้า ^{๑๖}แต่
เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดา
พยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า ^{๑๗}“พระเจ้าตรัสว่า
ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพ ระวิญญาณ
ของเรา มาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชาย
บุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของ
ท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น ^{๑๘}ใน
คราวนั้นเราจะเทพ ระวิญญาณของเรากับ
ทาส และ ทาสี ของ เรา และคนเหล่านั้นจะ
พยากรณ์ ^{๑๙}เราจะสำแดงการมหัศจรรย์ใน
อวกาศ เบื้องบน และหมายสำคัญ ที่ แผ่นดิน
เบื้องล่าง เป็นเลือด ไฟ และไอควัน ^{๒๐}ดวง
อาทิตย์จะมืด ไป และดวงจันทร์จะกลับเป็น
เลือด ก่อนถึง วัน ใหญ่ นั้น คือ วัน ใหญ่
ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ^{๒๑}และจะ เป็น เช่น
นี้ คือ ผู้ใด ที่ จะ ร้อง ออก พระนาม ของ องค์
พระ ผู้ เป็น เจ้า ก็ จะ รอด” ^{๒๒}ท่านทั้งหลายผู้
เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด
คือ พระเยซูชาว นาซาเร็ฐ เป็นผู้ที่พระเจ้า
ทรงโปรด ซึ่งแจ้งให้ท่านทั้งหลายทราบโดย
การอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญ
ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์
นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบ
อยู่แล้ว ^{๒๓}พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่
พระเจ้าได้ทรงดำริแน่อนล่วงหน้าไว้ก่อน
ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึง
ที่กางเขน และประหารชีวิตเสีย ^{๒๔}พระเจ้า
ได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วย
ทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย
เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่
ได้ ^{๒๕}เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์
ว่า ‘ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรง
หน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับ
ที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้
หวันไหว ^{๒๖}เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้า
จึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดี ยิ่ง
กว่านี้ เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ใน
ความหวังใจด้วย ^{๒๗}เพราะพระองค์จะไม่ทรง
ทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้ง
จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อย
เน่าไป ^{๒๘}พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์
ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรด
ให้ ข้าพระองค์ มีความ ยินดี เต็ม เปี่ยม ด้วย

สี่ พระพักตร์อันชอบ พระทัย ของ พระองค์^{๒๙} ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้ว ถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ ^{๓๐} ท่านเป็น ศาสดาพยากรณ์ และทราบ ว่า พระเจ้า ตรัสสัญญาไว้ แก่ท่านด้วยพระปฏิญาณว่า พระองค์ จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบ้านเอวของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน ^{๓๑} ดาวิด ก็ ทรง ล่วงรู้เหตุการณ์นี้ ก่อน จึง ทรง กล่าว ถึง การคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมิ่งสะของพระองค์ก็ไม่เบียดเบียนไป ^{๓๒} พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้ ^{๓๓} เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เมืองซวาทของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชหนึ่งมา ตั้งที่ท่านทั้งหลายได้ยื่นและเห็นแล้ว ^{๓๔} เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา ^{๓๕} จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ ^{๓๖} เหตุฉะนั้นให้วงศ์วานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์”

ผู้ได้ฟังได้รับความรอดและของประทานแห่งพระวิญญาณ

^{๓๗} เมื่อคนทั้งหลายได้ยื่นแล้วก็รู้สึกแปลบปลื้มใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครสาวกอื่นๆว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี” ^{๓๘} ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพราะว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับการประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ^{๓๙} ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเข้า

พระองค์” ^{๔๐} เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยานและได้เตือนสติเขาว่า “จงเอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด”

ผู้เชื่อได้รวมใจเป็นหนึ่งเดียวและได้รับความสุข

^{๔๑} คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน ^{๔๒} เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงอยู่ในคำสอนของจำพวกอัครสาวก และในการสามัคคีธรรมและร่วมใจกัน ในการหักขนมปัง และการอธิษฐาน ^{๔๓} เขามีความเกรงกลัวด้วยกันทุกคน และพวกอัครสาวกทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ ^{๔๔} บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สินของของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกัน เป็นของกลาง ^{๔๕} เขาจึงได้ขายทรัพย์สินสมบัติ และสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ ^{๔๖} เขาได้รวมใจกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขา ร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยจริงใจ ทุกวันเรื่อยไป ^{๔๗} ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ขอบใจฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้ามารวมกับคริสตจักรที่ขึ้นทุกวัน

คนง่อยได้รับการรักษาจนหายที่พระวิหาร

^๑ ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้า **๓** พระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง ^๒ มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคยหามเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประตูงาม เพื่อให้ขอทานจากคนที่จะไปในพระวิหาร ^๓ คนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน ^๔ ฝ่ายเปโตรกับยอห์นเพ่งดูเขาบอกว่า “จงดูพวกเรานี้เถิด” ^๕ คนขอทานนั้นได้เข้มนิ้ว คางว่า จะได้อะไรจากท่าน ^๖ เปโตรกล่าวว่า “เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด” ^๗ แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาพยุงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง ^๘ เขาจึงกระโดดขึ้น

ยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเดินโลดสรวลเสริญพระเจ้าไป ๙ คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรวลเสริญพระเจ้า ๑๐ จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่คนนั้น ๑๑ เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ฝูงคนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียวพระวิหารซึ่งเรียกว่าเฉลียวของซาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

เปโตรเทศนาอีกครั้งหนึ่ง

๑๒ พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เข้มข้นดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้ได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง ๑๓ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปิลาด เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป ๑๔ แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตกรให้ท่านทั้งหลาย ๑๕ จึงมีพระองค์ผู้ทรงเป็นเจิวชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้ ๑๖ โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี้หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย ๑๗ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบที่ท่านทั้งหลายได้กระทำการนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย ๑๘ แต่เหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์ว่า พระคริสตต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น

อิสราเอลจงกลับใจเสียใหม่

๑๙ เหตุ ฉะนั้น ท่าน ทั้ง หลาย จง หัน กลับ และ ตั้งใจ ใหม่ เพื่อ จะ ทรง ลบ ล้าง ความ ผิด บาป ของ ท่าน เสีย เพื่อ เวลา ขึ้น ใจ ยินดี จะ

ได้ มา จาก พระ พักตร์ ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ๒๐ และ เพื่อ พระองค์ จะ ได้ ทรง ใช้ พระ เยชู คริสต์ ผู้ ซึ่ง เมื่อ ก่อน นั้น ได้ มุ่ง ใจ ไว้ แก่ ท่าน ทั้ง หลาย แล้ว ๒๑ พระองค์ นั้น สวรรค์ จะ ต้อง รับ ไว้ จน ถึง วาระ เมื่อ สิ่ง สาร พัด จะ ดัง ขึ้น ใหม่ ตาม ซึ่ง พระเจ้า ได้ ตรัส ไว้ โดย ปาก บุรดา ศาสตา พยากรณ์ บริสุทธิ ของ พระองค์ ตั้งแต่ เริ่ม สร้าง โลก ๒๒ ที่จริง โมเสส ได้ กล่าว ไว้ แก่ บรรพบุรุษ ว่า ‘องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ผู้ เป็น พระเจ้า ของ ท่าน ทั้ง หลาย จะ ทรง โปรด ประทาน ศาสดา พยากรณ์ ผู้หนึ่ง เหมือน อย่าง เรา ให้ แก่ ท่าน จาก จำพวก พี่ น้อง ของ ท่าน ท่าน ทั้ง หลาย จง เชื่อ ฟัง ผู้ นั้น ใน สิ่ง สาร พัด ซึ่ง พระองค์ จะ ได้ ตรัส แก่ ท่าน ๒๓ และ จะ เป็น เช่น นี้ คือ ถ้า ผู้หนึ่ง ผู้ใด ไม่ เชื่อ ฟัง ศาสดา พยากรณ์ ผู้ นั้น เขา จะ ต้อง ถูก ตัด ขาด ให้ พิณาศ ไป จาก ท่า มกลาง ประชาชน’ ๒๔ และ บรรดา ศาสดา พยากรณ์ ตั้งแต่ ซามูเอล เป็น ลำดับ มา ก็ กล่าว เป็น เสียง เดียว กัน พยากรณ์ ถึง กาล ครั้ง นี้ ๒๕ ท่าน ทั้ง หลาย เป็น ลูก หลาน ของ ศาสดา พยากรณ์ นั้น และ ของ พันธสัญญา ซึ่ง พระเจ้า ได้ ทรง กระทำ ไว้ กับ บรรพบุรุษ ของ เรา คือ ได้ ตรัส แก่ อับราฮัม ว่า ‘บรรดา ครอบครัว ทั่ว แผ่นดิน โลก จะ ได้ รับ พระพร เพราะ เชื่อ สาย ของ เจ้า’ ๒๖ ครั้น พระเจ้า ทรง โปรด ให้ พระเยซู บุตร ของ พระองค์ เป็น ขึ้น แล้ว จึง ทรง ใช้ พระองค์ มา ยิง ท่าน ทั้ง หลาย ก่อน เพื่อ อวย พระพร แก่ ท่าน ทั้ง หลาย โดย ให้ ท่าน ทั้ง หลาย ทุกคน กลับ จาก ความ ชั่ว ชั่ว ของ ตน”

พวกอัครสาวกถูกจำคุกเพราะการเทศนา

๒๗ ขณะที่ เปโตร รับ ยอห์น ยัง กล่าว แก่ คน ทั้ง ปวง อยู่ ปุโรหิต ทั้ง หลาย กับ นาย ทหาร รัรักษา พระวิหาร และ พวก สะดู สิม มาหา ท่าน ทั้ง สอง ๒ ด้วย เขา เป็น ทุก ขวี่ ใจ เพราะ ท่าน ทั้ง สอง ได้ สั่ง สอน และ ประกาศ แก่ คน ทั้ง หลาย ถึง เรื่อง การ เป็น ขึ้น มา จาก ความ ตาย โดย ทาง พระเยซู ๓ เขา จึง จับ ท่าน ทั้ง สอง จำ ไว้ ใน คุก จน วัน รุ่ง ขึ้น เพราะ ว่า เย็น แล้ว ๔ แต่ คน เป็น อัน มาก ที่ ได้ ฟัง คำ สอน นั้น ก็ เชื่อ ซึ่ง นับ แต่ ผู้ ชาย ได้ ประมาณ ห้า พัน คน

เปโตรได้กล่าวต่อหน้าสภา

๕ ต่อ มา ครั้น รุ่ง ขึ้น พวก ครอบครัว กับ พวก ผู้ใหญ่ และ พวก ขรรรมาจารย์ ๖ ทั้ง อัน นาสมาหา ปุโรหิต และ คายา ฟาส ยอห์น อเล็กซานเด

ออร์ กับคนอื่นๆที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม ^๗เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า “ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด” ^๘ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กล่าวแก่เขาว่า “ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล ^๙ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการนี้ซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว ^{๑๐}ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเรธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน ^{๑๑}พระองค์เป็น ‘ศิลา’ ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น ‘ช่าง ก่อ ได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลา มุม เอก แล้ว’ ^{๑๒}ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วฟ้า”

พวกสาวกได้รับการข่มขู่ แต่มิได้ถูกฆ่าเสีย

^{๑๓}เมื่อ เขา เห็น ความ กล้าหาญ ของ เปโตร กับ ยอห์น และ รู้ ว่า ท่าน ทั้ง สอง ขาด การศึกษาและเป็นคนมีความรู้ น้อย ก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู ^{๑๔}เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคนยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้ ^{๑๕}แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาจึงปรักษากัน ^{๑๖}ว่า “เราจะทำอะไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่น ก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้ ^{๑๗}แต่ให้เราขู่เขาอย่างแข็งแรง ห้ามไม่ให้พูดอ้างชื่ออื่นกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง” ^{๑๘}เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา แล้วห้ามปรามเตือนเขาไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีกเลย ^{๑๙}ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า “การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตร

ของพระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณา ดูเถิด ^{๒๐}ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ได้” ^{๒๑}เมื่อเขาเข้าสู่ที่บ้นท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้เพราะกลัวคนเหล่านั้น เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ^{๒๒}ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว

พวกคริสเตียนประกอบด้วยพระวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง

^{๒๓}เมื่อ เขา ปล่อย ท่าน ทั้ง สอง แล้ว ท่าน จึง ไป หา พวก ของ ท่าน เล่า เรื่อง ทั้ง สิ้น ที่ พวก ปุโรหิต ใหญ่ และ พวก ผู้ใหญ่ ได้ ว่า แก่ ท่าน ^{๒๔}เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดิน โลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น ^{๒๕}พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘เหตุใดชนต่างชาติจึง กระทำ โกลาหล ขึ้น และ ชนชาติ ทั้ง หลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์ ^{๒๖}บรรดา กษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และ นัก ปกครอง ชุม นม ก็น ต่อสู้องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้าและพระคริสต์ของพระองค์’ ^{๒๗}ความจริง ทั้งเฮโรดและปอนทือสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกัน ต่อสู้พระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่ง ทรง เจิม ไว้ แล้ว ^{๒๘}ให้ กระทำ สิ่ง สารพัด ตามที่พระหัตถ์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น ^{๒๙}บัดนี้ พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการ ขู่ของเข และ โปรดประทานให้ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ กล่าว ถ้อยคำ ของ พระองค์ ด้วย ใจ กล้า ^{๓๐}เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ ของพระองค์ออก รักษาโรคให้หาย และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซู พระ บุตร ผู้ บริสุทธิ์ ของ พระองค์” ^{๓๑}เมื่อ เขา อธิษฐาน แล้ว ที่ ซึ่ง เขา ประชุม อยู่ นั้น ได้ หวัน ไทว และ คน เหล่า นั้น ประกอบ ด้วย พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วย ใจกล้าหาญ

ใจเป็นหนึ่งเดียว ทุกสิ่งเป็นของกลาง และอำนาจในท่ามกลางพวกคริสเตียน

๓๒ คน ทั้ง ปวง ที่ เชื่อ นั้น เป็น น้ำ หนึ่ง ใจ เดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตนมี อยู่ เป็น ของ ตน แต่ ทั้งหมด เป็น ของ กลาง ๓๓ อัครสาวกจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และ พระคุณ อัน ใหญ่ ยิ่ง ได้ อยู่ กับ เขา ทุก คน ๓๔ และในพวกศิษย์ไม่มีผู้ใดขัดสน เพราะผู้ ใดมีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้นำเงิน ค่าของ ที่ขาย ได้นั้นมา ๓๕ วางไว้ที่เท้าของ อัครสาวก อัครสาวกจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตาม ที่ต้องการ ๓๖ ฝ่ายโยเสส ที่อัครสาวกเรียก ว่า บารนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็นพวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส ๓๗ มีที่ดินก็ ขายเสีย และนำเงินค่าที่นั้นมาวางไว้ที่เท้า ของอัครสาวก

อานาเนียและสัปปิราถึงแก่ความตาย

๑ แต่ มี ชาย คน หนึ่ง ชื่อ อานา เนีย กับ ภรรยาชื่อ สัปปิรา ได้ขาย ที่ดิน ของ ตน ๒ และ เงิน ค่าที่ ดิน ส่วน หนึ่ง เขา ยก เก็บไว้ ภรรยาของเขาที่รู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก ๓ ฝ่ายเปโตร จึงถามว่า “อานาเนีย เหตุใดเงนซาดานจึงทำให้ใจของเจ้านั้นเต็มไปด้วยการมุสาต่อพระ วิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดิน ส่วนหนึ่งไว้ ๔ เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้า มีใช้หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจ ของเจ้ามีใช้หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้า คิดในใจ เช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์ แต่ได้มุสาต่อพระเจ้า” ๕ เมื่ออานาเนียได้ยิน คำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวง ได้ยิน เรื่อง ก็พากันสะดุ้ง ตกใจกลัวอย่างยิ่ง ๖ พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหาม เอาไปฝัง ๗ หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงเข้าไป ๘ ฝ่ายเปโตรถามนางว่า “เจ้าขายที่ดินได้ราคาเท่าไหนหรือ จึงบอกเราเถิด” หญิงนั้นจึงตอบว่า “ได้เท่าที่เจ้าคะ” ๙ เปโตร จึงถามนางว่า “เงนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจ กันทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็น เจ้าเล่า จึงดูเถิด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามี ของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะห้ามศพของ เจ้าออกไปด้วย” ๑๐ ในทันใดนั้นนางก็ล้มลง

ตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้ เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้ห้ามศพ ออกไปฝังไว้ข้างสุามีของนาง ๑๑ ความเกรง กลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่ คนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น

คนจำนวนมากหายจากโรคต่างๆ

๑๒ มีหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์หลาย อย่าง ซึ่ง อัครสาวกได้ ทำด้วยมือ ของตนใน หมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันใน เจลียง ของ ซา โลม อน ๑๓ และ คน อื่นๆ) ไม่ อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวก เขามาก ๑๔ มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า มากกว่าก่อน) ๑๕ จนเขาห้ามคนเจ็บป่วยออกไป ที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของ ท่านจะ ได้ถูกเขาบางคน ๑๖ ประชาชนได้ออกมาจาก เมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วย และคนที่ มีผี โสโครก เบียดเบียนมา และทุก คนก็หาย

คริสเตียนถูกข่มเหง กักขัง และการข่มขู่

๑๗ ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่าน ก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มีความโกรธอย่าง ยิ่ง ๑๘ จึงได้จับพวกอัครสาวกจำไว้ในคุก หลวง ๑๙ แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ของ องค์พระผู้เป็นเจ้า ได้มาเปิด ประตู คุก พา อัครสาวกออกไป บอกว่า ๒๐ “จงไปยืนใน พระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิต นี้ให้ประชาชนฟัง” ๒๑ เมื่ออัครสาวกได้ยืน อย่างนั้น พอเวลารุ่งเช้าจึงเข้าไปสั่งสอนใน พระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของ ท่านได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้ เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล แล้วใช้คนไป ที่คุกให้พาอัครสาวกออกมา ๒๒ แต่เมื่อเจ้า พนกงานไปถึงก็ไม่พบพวกอัครสาวกในคุก จึงกลับมารายงาน ๒๓ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลาย เห็นคุกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้า ประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้าง ใน” ๒๔ เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษา พระวิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้ ก็งนสนทนในที่ในเรื่องของอัครสาวกว่าจะ เป็นอย่างไรต่อไป ๒๕ มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า “ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุกกำลังยืนสั่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในพระ

วิหาร” ^{๒๖} แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพบพวกอัครสาวกมาโดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง ^{๒๗} เมื่อเขาได้พบพวกอัครสาวกมาแล้ว ก็ให้ยื่นหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงถาม ^{๒๘} ว่า “เราได้ก็จับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงมิให้สอนออกข้อนี้ ก็ดูเถิด เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้หนึ่งตกอยู่กับเรา”

เปโตรได้ฟ้องสภา

^{๒๙} ฝ่าย เปโตร กับ อัครสาวก อื่นๆ ตอบว่า “ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย จำ ต้อง เชื่อ ฟัง พระเจ้า ยิ่ง กว่า เชื่อ ฟัง มนุษย์ ^{๓๐} พระ เยชู ซึ่ง ท่าน ทั้ง หลาย ได้ ฆ่า เสีย โดย แขนง ไม้ ที่ ต้น ไม้ นั้น พระเจ้า แห่ง บรรพบุรุษ ของ เรา ได้ ทรง บุนดล ให้ เป็น ขึ้น มา ใหม่ ^{๓๑} พระเจ้า ได้ ทรง ตั้ง พระองค์ ไว้ ด้วย พระหัตถ์ เบื้อง ขวา ของ พระองค์ ให้ เป็น เจ้า ชาย และ องค์ พระผู้ช่วย ให้ รอด เพื่อ จะ ให้ ชน อิสราเอล กลับ ใจ ใหม่ แล้ว จะ ทรง ไป รด ยก ความ ผิด บาป ของ เขา ^{๓๒} เรา ทั้ง หลาย จึง เป็น พยาน ของ พระองค์ ถึง เรื่อง เหล่า นี้ และ พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ ซึ่ง พระเจ้า ได้ ทรง ประทาน ให้ ทุก คน ที่ เชื่อ ฟัง พระองค์ นั้น ก็ เป็น พยาน ด้วย” ^{๓๓} เมื่อ เขา ทั้ง หลาย ได้ ยืน อย่าง นี้ ก็ รู้สึก บาป ใจ คิด กัน ว่า จะ ฆ่า พวก อัครสาวก เสีย

กามาลิเอลเข้าขัดขวางทำให้พวกอัครสาวกไม่ถูกฆ่าตาย

^{๓๔} แต่ คน หนึ่ง ชื่อ กามาลิเอล เป็น พวก ฟาริสี และเป็น ธรรมาจารย์ ฝ่าย พระราชบัญญัติ เป็น ที่ นับถือ ของ ประชาชน ได้ ยืน ขึ้น ใน สภา แล้ว สั่ง ให้ พา พวก อัครสาวก ออก ไป เสีย ภายนอก ครู่ หนึ่ง ^{๓๕} ท่าน จึง ได้ กล่าว แก่ เขา ว่า “ท่าน ชนชาติ อิสราเอล ซึ่ง ท่าน หวัง จะ ทำ แก่ คน เหล่า นี้ จง ระวัง ตัว ให้ ดี ^{๓๖} เมื่อ คราว ก่อน มี คน หนึ่ง ชื่อ รูดาส อวด ตัว ว่า เป็น ผู้ พิเศษ มี ผู้ ชาย ติดตาม ประมาณ สี่ ร้อย คน แต่ รูดาส ถูก ฆ่า เสีย คน ทั้ง หลาย ซึ่ง ได้ เชื่อ ฟัง เขา ก็ กระจัด กระจาย สาบ สุ่ม ไป ^{๓๗} ภาย หลัง ผู้ นี้ มี อีก คน หนึ่ง ชื่อ รูดาส เป็น ชาว กาลิลี ได้ ปรากฏ ขึ้น ใน คราว จด บัญชี สัมมา โนครว และได้ กลืน กล้วย กล้วย กล้วย คน ให้ ตัด ตาม ตัว ไป เป็น อัน มาก ผู้ นั้น ก็ พิณา ศ ด้วย และ คน ทั้ง หลาย ที่ ได้ เชื่อ ฟัง เขา

ก็ กระจัด กระจาย ไป ^{๓๘} ใน กรณี นี้ ข้าพเจ้า จึง ว่า แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า จง ปล่อย คน เหล่า นี้ ไป ตาม เรื่อง อย่า ทำ อะไร แก่ เขา เลย เพราะ ว่า ถ้า ความ คิด หรือ กิจ การ นี้ มา จาก มนุษย์ ก็ จะ ล้ม ลະลาย ไป เอง ^{๓๙} แต่ ถ้า มา จาก พระเจ้า ท่าน ทั้ง หลาย จะ ทำ หลาย เสีย ก็ ไม่ได้ เกลือก ว่า ท่าน กลับ จะ เป็น ผู้ สู้รบ กับ พระเจ้า”

สาวกที่ถูกข่มเหงยังคงยินดี และเป็นพยานฝ่ายพระคริสต์

^{๔๐} เขา ทั้ง หลาย จึง ยอม เห็น ด้วย กับ กามาลิเอล และ เมื่อ ได้ เรียก พวก อัครสาวก เข้า มา แล้ว จึง เขียน และ กำ ซับ ไม้ ให้ ออก พระนาม ของ พระ เยชู แล้ว ก็ ปล่อย ไป ^{๔๑} พวก อัครสาวก จึง ออก ไป ให้ หน้า สภา ด้วย ความ ยินดี ที่ เห็น ว่า ตน สม จะ ได้ รับ การ หลั่ง ภัย รติ เพราะ พระนาม ของ พระ องค์ นั้น ^{๔๒} ที่ ใน พระ วิหาร และ ตาม บ้าน เรือน เขา ได้ สั่ง สอน และ ประกาศ ข่าว ประเสริฐ ของ พระ เยชู คริสต์ ทุก วัน มิ ได้ ขาด

ผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรก

^๑ ใน คราว นั้น เมื่อ ศิษย์ กำลัง ทวี มาก ขึ้น **๒** พวก กรีก บัน ดิ เตียน พวก ฮีบรู เพราะ ใน การ แจก ทาน ทุก วัน นั้น เขา เว้น ไม่ได้ แจก ให้ พวก แม่ ม่าย ชาว กรีก ^๒ ฝ่าย อัครสาวก ทั้ง สิบสอง คน จึง เรียก บรรดา ศิษย์ ให้ มา หา เขา แล้ว กล่าว ว่า “ซึ่ง เรา จะ ละเลย พระ วาจา ของ พระเจ้า มั้ ไป แจก อาหาร ก็ หา ควร ไม่ ^๓ เหตุ ฉะนั้น พี่ น้อง ทั้ง หลาย จง เลือ ก เจ็ด คน ใน พวก ท่าน ที่ มี ชื่อ เสียง ดี ประ กอบ ด้วย พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ และ สติ ปัญญา เรา จะ ตั้ง เขา ไว้ ดู แล การ งาน นี้ ^๔ ฝ่าย พวก เรา จะ ขะ มั ก เข็ม ัน อธิษฐาน และ สั่ง สอน พระ วาจา เสมอ ไป” ^๕ คน ทั้ง หลาย เห็น ชอบ กับ คำ นี้ จึง เลือ ก สเตเฟน ผู้ ประ กอบ ด้วย ความ เชื่อ และ พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ กับ ฟิ ลิ ป โป ร โคร ส นิ คา โน ร์ ที โมน ปา ร เม นัส และ นิ โคล แส ส์ ชาว เมื อ ง อัน ทิ โอ ก ซึ่ง เป็น ผู้ เข้า จาร ิด ฝ่าย ศาสนา ยิว ^๖ คน ทั้ง เจ็ด นี้ เขา ให้ มา อยู่ ต่อ หน้า พวก อัครสาวก และ เมื่อ พวก อัครสาวก ได้ อธิษฐาน แล้ว จึง ได้ วาง มือ บน เขา ^๗ การ ประกาศ พระ วาจา ของ พระเจ้า ได้ เจริญ ขึ้น และ จำ พวก ศิษย์ ก็ ทวี ขึ้น เป็น อัน มาก ใน กรุง เยรูซาเล็ม และ พวก ปุโรหิต เป็น อัน มาก ก็ ได้ เชื่อ ฟัง ใน ความ เชื่อ นั้น

สเทเฟนถูกกล่าวหาและเผชิญหน้ากับความตาย

๘ ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช จึงกระทำการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน ๙ แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบอรติน มีทั้งชาวไซรีน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซีลีเซียและเอเซีย ได้ลุกขึ้นพากันมาไล่เลียงกับสเทเฟน ๑๐ คนเหล่านั้นสู้สติปัญญาและน้ำใจของท่าน เมื่อท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้ ๑๑ เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า “เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า” ๑๒ เขายุยงคนทั้งปวง และพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา ๑๓ ให้พยานเท็จมากล่าวว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติไม่หยุดเลย ๑๔ เพราะเราได้ยินเขาว่าพระเยซูชวาวนาซาเรธนี้จะทำลายสถานที่นี่และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา” ๑๕ พวกสมาชิกสภาต่างฟังดูสเทเฟนเห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์

๑๖ มหาปุโรหิตจึงถามว่า “เรื่องนี่จริงหรือ”

สเทเฟนได้เล่าถึงการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับชนชาติอิสราเอล

๒ ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า “ท่านทั้งหลายพี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังเถิดพระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่ไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน ๓ และได้ตรัสกับท่านว่า ‘เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น’ ๔ อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่บิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้ ๕ แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้แม้เท่าฝ่าเท้าก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มียูบร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลังท่าน ๖ พระเจ้าตรัสตั้งนิวา เชื้อสายของ

ท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี ๗ พระเจ้าตรัสว่า ‘และเราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะเป็นทาสนั้นภายหลังเขาจะออกมาและประณินบิดา ณสถานที่นี่’ ๘ พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาพิธีเข้าสู่หนัดไว้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสู่หนัดในวันที่แปด อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบุตรสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา ๙ ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดอิจฉาเยเซฟจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ ๑๐ ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิน และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปรานและมีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ท่านจึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน ๑๑ แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร ๑๒ ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข่าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก ๑๓ พอคราวที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศ์ญาติของตนด้วย ๑๔ ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา ๑๕ ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ ๑๖ เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมในอูโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเซเคม ๑๗ เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัม ชนชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์ ๑๘ จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์ ๑๙ กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบายทำกับญาติของเรา ข่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทาสลูกอ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้ ๒๐ คราวนั้นโมเสสเกิดมามีรูปร่างงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน ๒๑ และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้้นอกบ้านแล้ว ราชิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน ๒๒ ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้อันวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความ

เจ็บแสบมากในการพูดและกิจการต่างๆ^{๒๓} แต่ครั้นโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล^{๒๔} เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกข่มเหงจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น^{๒๕} ด้วยคาดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่^{๒๖} วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเขาขณะวิวาทกัน ก็อยากจะให้เขากลับตีกันอีก จึงกล่าวไว้ว่า 'เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกันเล่า'^{๒๗} ฝ่ายคนที่ข่มเหงเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า 'ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา'^{๒๘} เจ้าจะฆ่าเราเสียเหมือนฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ'^{๒๙} เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดียน และให้กำเนิดบุตรชายสองคนที่นั้น^{๓๐} ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย^{๓๑} เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆ ก็มีพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขา^{๓๒} ว่า 'เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ' โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู^{๓๓} ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า 'จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์'^{๓๔} ดูเถิด เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยเขาให้รอด จงมาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์'^{๓๕} โมเสสผู้ซึ่งถูกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า 'ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา' โดยมีมือของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้แหละให้เป็นที่ผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น^{๓๖} คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดง และในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี^{๓๗} โมเสสคนนี้แหละได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า 'องค์

พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสตาดพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากเจ้าพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้น'^{๓๘} โมเสสนี้แหละได้อยู่กับพลไพร่ในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับบรรพบุรุษของเราที่ได้รับพระคำตรัสสอนทรงชีวิตมาที่เราทั้งหลาย^{๓๙} บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา ด้วยมีใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์^{๔๐} จึงกล่าวแก่อาโรนว่า 'ขอสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้ นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ'^{๔๑} ในคราวนั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูปโคหนุ่ม และได้นำเครื่องสัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่งมีของตนเองได้ทำขึ้น^{๔๒} แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสีย และปล่อยให้เขานมัสการห่มดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งศาสตาดพยากรณ์ว่า 'โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าสัตวบูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ'^{๔๓} แล้วเจ้าทั้งหลายได้หามพลับพลาของพระโมเสค และได้เอาดาวพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้นเพื่อกราบนมัสการรูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พื้นเมืองบาบิโลนอีก'^{๔๔} บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีพลับพลาแห่งสักขีพยาน ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้ เมื่อตรัสกับโมเสสว่า ให้ทำพลับพลาตามแบบที่ได้เห็น^{๔๕} ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลัง เมื่อได้รับพลับพลานั้นจึงชนตามเยชูไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พื้นหนาบรรพบุรุษของเรา พลับพลานั้นก็มีสืบมาจนถึงสมัยดาวิด^{๔๖} ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และมีใจปรารถนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ^{๔๗} แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์^{๔๘} ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดหาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้ไม่ ตามที่ศาสตาดพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า^{๔๙} 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา เจ้า

จะสร้างนิเวศอะไรสำหรับเรา หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน ^{๕๐} สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทุกสิ่ง มิใช่หรือ' ^{๕๑} ท่านคนชาติหัวแข็ง ใจดี หูตึง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย ^{๕๒} มีใครบ้างในพวกศาสนายาการซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ข่มเหง และเขาได้ฆ่าบรรพตาคคนที่ พยากรณ์ถึง การเสด็จ มา ของ องค์ ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศและผู้ฆาตกรรม พระองค์ นั้น เสีย ^{๕๓} คือ ท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับ พระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้รักษาพระราชบัญญัตินั้นไม่”

พวกเขาได้เอาหินขว้างสเทเฟน

^{๕๔} เมื่อ เขา ทั้ง หลาย ได้ยินดัง นั้น ก็ รู้สึก บาดใจ และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่สเทเฟน ^{๕๕} ฝ่ายส เท เฟน ประกอบด้วย พระ วิญญาณ บริสุทธิ ได้ เข้ม้น ดู สวรรค์ เห็น สง่า ราช ตี ของ พระเจ้า และ พระ เยชู ทรง ยืน อยู่ เบื้อง ขวา พระหัตถ์ ของ พระเจ้า ^{๕๖} แล้ว ท่าน ได้ กล่าว ว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” ^{๕๗} แต่เขาทั้งปวงร้องเสียงดังและอุดหูวิ่งกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน ^{๕๘} แล้วจับไล่ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป็นพยานปรักปรัสสเทเฟนได้ฝากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเฮโล ^{๕๙} เขาจึงเอาหินขว้างสเทเฟนเมื่อกำลังอ่อนอ่อน พระเจ้าอยู่ว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย” ^{๖๐} สเทเฟนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้” เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วก็ล่วงหลับไป

เขาไล่ข่มเหงคริสตจักร

^{๖๑} การ ที่ เขา ข่ม เหว ง ส เท เฟน เสีย นั้น เขา โลกิ เห็น ชอบ ด้วย คราวนั้นเกิดการข่มเหง คริ ส ตู จักร ครั้ง ใหญ่ ใน กรุง เยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวง นอกจาก พวก อัครสาวก ได้ กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแคว้นอยู่เดียวกับสะมาเรีย ^{๖๒} ผู้ที่ เกรง กลัว พระเจ้า ก็ ฟัง ศพ ส เท เฟน ไว้ แล้ว คร่ำครวญ ถอลัย ถึง ท่าน อย่าง ยิง ^{๖๓} ฝ่ายเขาโลพยายามทำลายคริสตจักร โดย

เข้าไปฉุดลากชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก

คริสเตียนที่กระจัดกระจายไปได้นำจิตวิญญาณทั้งหลายมาถึงพระคริสต์

^{๖๔} ฉะนั้น ฝ่าย ศิษย์ ทั้ง หลาย ซึ่ง กระจัดกระจาย ไป ก็ เทียบ ประกาศ พระวจนะ นั้น ^{๖๕} ส่วนฟิลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศ เรื่อง พระ คริสต์ ให้ ชาว เมือง นั้น ฟัง ^{๖๖} ประชาชน ก็ พร้อม ใจ กัน ฟัง ถ้อยคำ ที่ ฟิลิป ได้ ประกาศ เพราะ เขา ได้ ยืน ท่าน พุด และได้ เห็น การ อัจฉริยะ ซึ่ง ท่าน ได้ กระทำ นั้น ^{๖๗} ด้วย ว่า มี โสโครก ที่ ลิง อยู่ ใน คน หลาย คน ได้ พากัน ร้อง ด้วย เสียง ดัง แล้ว ออก มา จาก คน เหล่า นั้น และ คน ที่ เป็น โรค อัมพาต กับ คน ง่อย ก็ หาย เป็น ปกติ ^{๖๘} จึง เกิด ความ ปลื้ม ปิติ อย่าง ยิง ใน เมือง นั้น

ซีโมน ผู้มีเวทมนตร์ มีใจเชื่อแต่ได้ถูกตำหนิ

^{๖๙} ยังมี ชาย คน หนึ่ง ชื่อ ซี โ ม น เคย ทำ เวทมนตร์ ใน เมือง นั้น มาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ ^{๗๐} ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า “ชายคนนี้เป็นมหัทธิฤทธิ์ของพระเจ้า” ^{๗๑} คนทั้งหลายนับถือเขาเพราะ เขา ได้ ทำ เวทมนตร์ ให้ คน ทั้ง หลาย พิศวง หลง ใหล มา นาน แล้ว ^{๗๒} แต่ เมื่อ ฟิลิป ได้ ประกาศ เรื่อง อาณาจักร ของ พระเจ้า และ พระนาม แห่ง พระเยซู คริสต์ แล้ว คน ทั้ง หลาย ก็ เชื่อ และ รับ บัพ ตีศ มา ทั้ง ชาย และ หญิง ^{๗๓} ฝ่าย ซี โ ม น เอง จึง เชื่อ ด้วย เมื่อ รับ บัพ ตีศ มา แล้ว ก็ อยู่ กับ ฟิลิป ต่อ ไป และ ประหลาดใจ ที่ เห็น การ อัจฉริยะ กับ หมย สำคัญ ต่าง ๆ ซึ่ง ฟิลิป ได้ กระทำ ^{๗๔} เมื่อ พวก อัครสาวก ซึ่ง อยู่ใน กรุง เยรูซาเล็ม ได้ ยิน ว่า ชาวสะมาเรีย ได้รับ พระวจนะ ของ พระเจ้า แล้ว จึง ให้ เปโตร กับ ยอห์น ไป หา เขา ^{๗๕} ครั้น เปโตร กับ ยอห์น ลง ไป ถึง ก็ อธิษฐาน เมื่อ เขา เพื่อให้ เขา ได้รับ พระวิญญาณบริสุทธิ์ ^{๗๖} (ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น) ^{๗๗} เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ^{๗๘} เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการวางมือของ

อัครสาวก จึงนำเงินมาให้อัครสาวก ^{๑๙} และ
 ว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อ
 ว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะ
 รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” ^{๒๐} ฝ่ายเปโตรจึง
 กล่าวแก่ซีโมนว่า “ให้เงินของเจ้าฟืนาศไป
 ด้วยกันกับเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่าซื้อของ
 ประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้ ^{๒๑} เจ้าไม่มี
 ส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของ
 เจ้าไม่ซื่อตรง ในสายพระเนตรของพระเจ้า
^{๒๒} เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชั่วร้าย
 ของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้า ชะรอย
 พระองค์จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้าคิด
 ในใจของเจ้า ^{๒๓} ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับ
 ความขมขื่นและติดพันระแงความชั่วช้า”
^{๒๔} ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า “ขอท่านอธิษฐาน
 ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อ
 เหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้น จะไม่ได้
 อับติแก่ตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว” ^{๒๕} ครั้น
 พวกอัครสาวก เป็นพยาน และประกาศพระ
 วาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็กลับไปยัง
 กรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐ
 ตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง

วันที่ชาวเอธิโอเปียได้รับความรอด

^{๒๖} แต่ ทูตสวรรค์ ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า
 ได้สั่งฟิลิปว่า “จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตาม
 ทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกา
 ซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย” ^{๒๗} ฝ่ายฟิลิปก็ลุก
 ขึ้นไป และดูเถิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่ง
 เป็นขันที เป็นข้าราชการของพระนางคาน
 ดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็น
 นายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้
 มานมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม ^{๒๘} ขณะนั้นรถ
 ม้ากลับไปที่ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดา
 พยากรณ์อยู่ ^{๒๙} ฝ่ายพระวิญญาณตรัสสั่งฟิลิ
 ปว่า “จงเข้าไปให้ชิดรถม้านั้นเถิด” ^{๓๐} ฟิลิป
 จึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยืนท่านอ่านหนังสือ
 อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ จึงถามว่า “ซึ่งท่าน
 อ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ” ^{๓๑} ขันทีจึงตอบว่า
 “ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้”
 ท่านจึงเชิญฟิลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน ^{๓๒} พระ
 คัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้
 ‘เขาได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และ
 เหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของ
 มັນฉินใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉิน
 นั้น ^{๓๓} ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่าน

ไม่ได้ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่า
 จะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะ
 ว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดิน
 โลกแล้ว’ ^{๓๔} ขันทีจึงถามฟิลิปว่า “ศาสดา
 พยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้นถึงผู้ใด เล็ง
 ถึงตัวท่านเอง หรือถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้า
 เถิด” ^{๓๕} ฝ่ายฟิลิปจึงเริ่มเล่าจบต้นกล่าว
 ตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู
^{๓๖} ครั้นกำลังเดินทางไปที่มาถึงที่มีน้ำแห่ง
 หนึ่ง ขันทีจึงบอกว่า “ดูเถิด มีน้ำ มีอะไร
 ขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา” ^{๓๗} และ
 ฟิลิปจึงตอบว่า “ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับ
 ได้” และขันทีจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระ
 เยชูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า” ^{๓๘} แล้ว
 ท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไป
 ในน้ำที่ฟิลิปกับขันที ฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพ
 ติศมา ^{๓๙} เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระ
 วิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิป
 ไปเสีย และขันทีนั้นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดิน
 ทางต่อไปด้วยความยินดี ^{๔๐} แต่มีผู้ได้พบฟิลิ
 ปที่เมืองอาซัทัส และเมื่อเดินทางมา ท่าน
 ได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมืองจนท่าน
 มาถึงเมืองซีซาริยา

ซาโลกลับใจใหม่อย่างน่าอัศจรรย์

^๑ ฝ่ายซาโลยังพูดรามกล่าวว่า จะมา
 ศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไป
 ห้ามหาปริศนา ^๒ ขอหนังสือไปยังธรรมศาลา
 ในเมืองตามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้น
 ไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุง
 เยรูซาเล็ม ^๓ เมื่อซาโลเดินทางไปที่ใกล้จะถึง
 เมืองตามัสกัส ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมา
 จากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ ^๔ ซาโลจึงล้มลงถึง
 ดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า “ซา
 โล ซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม” ^๕ ซาโล
 จึงทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรง
 เป็นผู้ใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราคือ
 เยชู ที่เจ้าข่มเหง ซึ่งเจ้าตีประตักก็ยกานัก”
^๖ ซาโลก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถาม
 ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้
 ข้าพระองค์ทำอะไร” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส
 แก่เขาว่า “เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และ
 เจ้าจะต้องทำการใด จะมีคนบอกให้รู้”
^๗ คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่ง
 พุดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็น
 ใคร ^๘ ฝ่ายซาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อ

ลืมนตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น เขาจึงจูงมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส^๙ ท่านนั้นก็มืดมัวไปถึงสามวันและท่านมิได้กินหรือดื่มอะไรเลย^{๑๐} ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า “อานาเนียเอ๋ย” อานาเนียจึงทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้”^{๑๑} องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรงตามหาชายคนหนึ่งชื่อเฮโลชาวเมืองทาร์ซัสอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่^{๑๒} และในนิมิตเขาได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก”^{๑๓} แต่อานาเนียทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก^{๑๔} และในที่นี้เขาได้อำนาจมาจากพวกปุโรหิตใหญ่ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์”^{๑๕} ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า “จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภักษาที่เราได้เลือกสรรไว้สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และชนชาติอิสราเอล^{๑๖} เพราะว่าเราจะสั่งแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา”

เฮโลได้ประกอบด้วยพระวิญาณบริสุทธิและเริ่มเทศนาสั่งสอน

^{๑๗}แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนเขาโลกกล่าวว่า “พี่เฮโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะประกอบด้วยพระวิญาณบริสุทธิ”^{๑๘} และในทันใดนั้นก็มีอะไรเหมือนเกล็ด ตกจากตาของเฮโล แล้วก็เห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา^{๑๙} พอรับประทานอาหารแล้วก็มีกำลังขึ้น เฮโลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน^{๒๐} ท่านไม่ได้รับรองท่านประกาศตามธรรมศาลา กล่าวเรื่องพระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า^{๒๑} คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า “คนนี้มีไข้หรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้ และเขามา

ที่นี้หวังจะผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกปุโรหิตใหญ่”

เฮโลหลบหนีรอดได้และได้รับการยอมรับที่กรุงเยรูซาเล็ม

^{๒๒}แต่เฮโลยังมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนั่งอึ้งอยู่ โดยพิสูจน์ให้เขาเห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์^{๒๓} ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเฮโลเสีย^{๒๔} แต่เรื่องการปองร้ายของเขารู้อึงเฮโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฆ่าเฮโลทั้งกลางวันกลางคืน^{๒๕} แต่เหล่าสาวกได้ให้เฮโลหนีในเชิงใหญ่แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางคืน^{๒๖} ครั้นเฮโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้วท่านใคร่จะคบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเฮโลเป็นสาวก^{๒๗} แต่บารนาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครสาวก แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเฮโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส^{๒๘} แล้วเฮโลเข้านอก ออกใน อยู่กับพวกอัครสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม^{๒๙} ประกาศออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เลียงกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย^{๓๐} เมื่อพี่น้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส^{๓๑} เหตุฉะนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสงบสุขและเจริญขึ้น ดำเนินชีวิตด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญาณบริสุทธิ คริสตสมาชิกก็ยิ่งทวีมากขึ้น

ไอเนอัสได้รับการรักษาจนหาย

^{๓๒}ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย^{๓๓} เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั้น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว^{๓๔} เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด” ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น^{๓๕} ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบซารินได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

โดรคัสฟื้นขึ้นมาจากความตาย

^{๓๖} ในเมืองยัฟฟา มีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาปธา ซึ่งแปลว่าโดรคัส หญิงคนนี้เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย ^{๓๗} ต่อมา ระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบนำศพวางไว้ในห้องชั้นบน ^{๓๘} เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกเขาได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว ^{๓๙} ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และบรรดาหญิงม่ายได้ยืนอยู่กับท่านพากันร้องไห้และขอให้ท่านดูเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าต่างๆซึ่งโดรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่ ^{๔๐} ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน แล้วหันมายังศพนั้นกล่าวว่า “ทาปธาเอ๋ย จงลุกขึ้น” ทาปธาก็ลืมตาเมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั้น ^{๔๑} ฝ่ายเปโตรยืนมือออกพวยเธอขึ้น จึงเรียกวิสุทธิชนทั้งหลายกับพวกแม่ม่ายเข้ามา แล้วมอบหญิงที่เป็นขึ้นนั้นให้กับเขาทั้งหลาย ^{๔๒} เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๔๓} ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวันอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

โครเนลิอัสแสวงหาพระเจ้า

๑๐ ^๑ ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัสอาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย ^๒ เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ ^๓ เวลาประมาณบ่ายสามโมงนายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า “โครเนลิอัสเอ๋ย” ^๔ และเมื่อโครเนลิอัสเขม่นดูทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า “นี่เป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า” ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า “คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น ได้ขึ้นไปเป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว ^๕ บัดนี้จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ^๖ เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของ

เขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร” ^๗ ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พูดกับโครเนลิอัสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก ที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ ^๘ และเมื่อโครเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ที่บังพวngให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา

เปโตรได้เห็นนิมิต

^๙ วันรุ่งขึ้น คนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาที่เที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน ^{๑๐} ก็หิวอยาก จะ รับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขายังจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มไป ^{๑๑} และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก ^{๑๒} ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า ^{๑๓} มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า “เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด” ^{๑๔} ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า “มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย” ^{๑๕} แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า “ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม” ^{๑๖} เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้งแล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า

เปโตรไปที่เมืองซีซารียา

^{๑๗} เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเถิด คนที่โครเนลิอัสใช้ไปนั้น เมื่อถามหาและพบบ้านของซีโมนแล้วก็มายืนอยู่หน้าประตูรั้ว ^{๑๘} และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่ ^{๑๙} เมื่อเปโตรตริตรองเรื่องนิมิตนั้น พระวิญาณก็ตรัสกับท่านว่า “ดูเถิด ชายสามคนตามหาเจ้า ^{๒๐} จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขาแล้ว” ^{๒๑} เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่งโครเนลิอัสได้ใช้มาทูลว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหานี้ ท่านมาธุระอะไร” ^{๒๒} เขาจึงตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว โครเนลิอัสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้า

โดยผ่านทูตสวรรค์บรูสุทธิ ให้มาเชิญท่านไป ที่บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน”

โครเนลิอัสและญาติพี่น้อง ได้ยินข่าวประเสริฐ

^{๒๓}เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ไปกับเขาและพวกพี่น้องบางคนในเมืองยัฟฟาไปด้วย ^{๒๔}ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขาก็ไปถึงเมืองซีซารียา โครเนลิอัสกำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว ^{๒๕}ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน ^{๒๖}ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิอัสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า “จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน” ^{๒๗}เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปแลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน ^{๒๘}จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายทราบแล้ว ว่า คนชาติยิว นั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติหรือเข้าเยี่ยมก็เป็นที่พระราชบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน ^{๒๙}เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าจึงขอลถามว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร” ^{๓๐}โครเนลิอัสจึงตอบว่า “สืบมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมง ข้าพเจ้าได้อธิษฐาน อยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อมันระยิบ ^{๓๑}ผู้นั้นได้กล่าวว่า ‘โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และท่านของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว’ ^{๓๒}เหตุฉะนั้น จึงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน” ^{๓๓}ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้า จึง อยู่พร้อม กัน ต่อ พระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะ ฟัง สิ่ง สาระ พัด ซึ่ง พระเจ้า ได้ ตรัส สั่ง ท่าน ไว้” ^{๓๔}ฝ่าย เปโตร จึง กล่าว ว่า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด ^{๓๕}แต่คนใดๆ ในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์ และประพฤติตาม ทาง ชอบ ธรรม ก็เป็นที่ชอบ พระทัย พระองค์” ^{๓๖}พระ ดาร์ ส ที่

พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือ การประกาศข่าวดี เรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนที่บังปวง)

กิจการแห่งพระคริสต์ผู้ได้รับการเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

^{๓๗}ข้าพเจ้ากล่าว ว่า พระ ดาร์ ส นั้น ท่าน ทั้ง หลาย ก็ รู้ คือ เรื่อง ที่ได้ เล่า กัน ตั้งแต่ ต้น ที่ แคว้น กาลิลี ไป จน ตลอด ทั่ว แคว้น ยู เดีย ภาย หลัง การ บัพ ทิศ มา ที่ ยอห์น ได้ ประกาศ นั้น ^{๓๘}คือ เรื่อง พระ เยซู ชาว นา ซา เร็ช ว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยฤทธิ์านุภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญา มาร เบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์

คำพยานเกี่ยวกับพระคริสต์

^{๓๙}เรา ทั้ง หลาย เป็น พยาน ถึง กิจการ ทั้ง ปวง ซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ ใน แผ่น ดิน ของ ชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้น เขาได้ฆ่าและแขวนไว้ที่ต้นไม้ ^{๔๐}ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ และทรงให้ปรากฏ ^{๔๑}มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพวกพยาน ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือ ทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว ^{๔๒}พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ^{๔๓}ศาลาพยานกรณทั้งหลายย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้น จะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์”

คนที่เชื่อได้รับความรอดและประกอบด้วยพระวิญญาณ

^{๔๔}เมื่อเปโตรเรียงกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น ^{๔๕}ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หน้ตซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย ^{๔๖}เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูด

ภาษาต่างๆและยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า “ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำได้” เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยับยั้งอยู่กับเข่อีกสองสามวัน

เปโตรให้เหตุผลถึงการที่ ท่านไปหาคนต่างชาติ

๑๑ ฝ่ายพวกอัครสาวก กับ พี่น้อง ทั้งหลาย ที่ อยู่ใน แคว้น ยูเดีย ได้ยินว่า คนต่างชาติได้รับพระวจนะของพระเจ้าเหมือนกัน ๒ เมื่อ เปโตร ขึ้น ไป ยัง กรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสู่น้ำจึงต่อว่าท่าน ๓ ว่า “ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสู่น้ำ และรับประทานอาหารกับเขา” ๔ แต่เปโตรได้อธิบายให้เขาฟัง ตั้งแต่ ต้น เป็นลำดับ มาว่า “เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและกำลังอธิษฐานก็เคลิ้มไป แล้วนิมิตเห็นภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมาทงสี่มุมจากฟ้ามายัง ข้าพเจ้า ๕ ครั้น ข้าพเจ้า เขม่น ดู ผ้า นั้น ข้าพเจ้า ได้พิเนิจพิจารณา ก็ เห็น สัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับ สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนก ที่ อยู่ใน ท้องฟ้า ๖ แล้ว ข้าพเจ้า ได้ยิน พระสุรเสียง ตรัส กับ ข้าพเจ้า ว่า ‘เปโตร เอ๋ย จงลุก ขึ้น ฆ่ากินเถิด’ ๗ แต่ ข้าพเจ้า ทูล ว่า ‘ห้ามมิได้ พระองค์ เจ้าข้า เพราะว่า สิ่ง ของ ซึ่ง ต้องห้าม หรือ ซึ่ง เป็นมลทิน ยัง มิ ได้ เข้าปาก ข้าพระองค์เลย’ ๘ แต่ มี พระสุรเสียง ตรัส จาก ฟ้า ครึ่ง ที่ สอง ว่า ‘ซึ่งพระเจ้า ได้ ทรง ชား แล้ว เจ้าอย่า ว่า เป็น ของ ต้องห้าม’ ๙ เป็น อย่าง นั้น ถึง สาม ครั้ง แล้ว สิ่ง นั้น ทั้ง สิ้น ก็ ถูก รับ ขึ้น ไป บน ฟ้า อีก ๑๐ ดูเถิด ใน วัน ไต นั้น มี ชาย สาม คน มา ยืน อยู่ ตรง หน้า บ้าน ที่ ข้าพเจ้า อยู่ ๑๑ รับ ใช้ มา จาก เมือง ซีซาริยา มาหา ข้าพเจ้า ๑๒ พระวิญญาณ จึง สั่ง ให้ ข้าพเจ้า ไป กับ เขา โดย มิ ลังเลใจเลย และ พวก พี่น้อง ทั้ง หก คน นี้ ได้ ไป กับ ข้าพเจ้า ด้วย เรา ทั้ง หลาย จึง เข้า ไป ใน บ้าน ของ ผู้ นั้น ๑๓ ผู้ นั้น จึง กล่าว แก่ พวก เรา ว่า ตัว ท่าน ได้ เห็น ทูต สวรรค์ องค์ หนึ่ง ยืน อยู่ ใน บ้าน ของ ท่าน และ บอก ท่าน ว่า ‘จงใช้ คน ไป ยัง เมือง ยัฟฟา เชิญ ซีโมน ที่ เรียก ว่า เปโตร มา ๑๔ เปโตร นั้น จะ กล่าว ให้ ท่าน ฟัง เป็น ถ้อยคำ ซึ่ง จะ ให้ ท่าน กับ ทั้ง ครอบครัว ของ ท่าน รอด’ ๑๕ เมื่อ ข้าพเจ้า ตั้ง ต้น กล่าว

ข้อความนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็เสด็จมาสถิตกับเขาทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนนี้ ๑๖ แล้ว ข้าพเจ้า ได้ระลึกถึง คำตรัส ของ องค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่ง พระองค์ ตรัส ไว้ ว่า ‘ยูหัน ให้ รับ บัพติศมา ด้วยน้ำ ก็จริง แต่ ท่าน ทั้ง หลาย จะ รับ บัพติศมา ด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์’ ๑๗ เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้า ได้ ทรง โปรด ประทาน ของ ประทาน แก่ เขา เหมือน แก่ เรา ทั้ง หลาย ผู้ ที่ ได้ เชื่อ ใน พระเยซูคริสต์ เจ้า ข้าพเจ้า เป็น ผู้ใด เล่า ที่ จะ ขัด ขืน พระเจ้า ได้” ๑๘ ครั้น คน ทั้ง หลาย ได้ ยิน คำ เหล่า นั้น ก็ นิ่ง อยู่ แล้ว ได้ สรรเสริญ พระเจ้า ว่า “พระเจ้า ได้ ทรง โปรด แก่ คน ต่าง ชาติ ให้ กลับใจ ใหม่ จน ได้ ชีวิต รอด ด้วย”

เหล่าสาวกได้ชื่อว่า คริสเตียน เป็นครั้งแรกที่เมืองอันท็อก

๑๙ ฝ่าย คน ทั้ง หลาย ที่ กระจุก กระจาย ไป เพราะ การ เคียดแค้น เนื่องจาก สเทเฟน ก็ พา กัน ไป ยัง เมือง ฟินีเซีย เกาะไซปรัส และ เมือง อันท็อก และ มิ ได้ กล่าว พระวจนะ แก่ ผู้ใด นอกจาก แก่ ยิว พวกเดียว ๒๐ และมี บาง คน ใน พวก เขา เป็น ชาว เกาะไซปรัส กับ ชาว ไชริน เมื่อมายังเมืองอันท็อก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐ เรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย ๒๑ และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อ และ กลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ๒๒ ชาว นี้ ก็ เล่า ลือ ไป ยัง คริสตจักร ใน กรุงเยรูซาเล็ม เขา จึง ใช้ บารนาบัส ให้ ไป ยัง เมือง อันท็อก ๒๓ เมื่อ บารนาบัส มา ถึง แล้ว และได้ เห็น พระคุณ ของ พระเจ้า ก็ ปิติ ยินดี จึง ได้ เตือน คน เหล่า นั้น ให้ ตั้ง มั่นคง ดิต สนิท อยู่ กับ องค์พระผู้เป็นเจ้า ๒๔ บารนาบัส เป็น คน ดี ประกอบ ด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์ และความเชื่อ จำนวน คน เป็น อัน มาก ก็ เพิ่ม เข้า กับ องค์พระผู้เป็นเจ้า ๒๕ บารนาบัส ได้ ไป ที่ เมือง ทาร์ซัส เพื่อตามหาเซลาโล ๒๖ เมื่อพบแล้ว จึง พา เขามา ยัง เมือง อันท็อก ต่อมา ท่าน ทั้ง สอง ได้ ประชุม กัน กับ คริสตจักร ตลอด ปี หนึ่ง ได้ สั่งสอน คน เป็น อัน มาก และ ใน เมือง อันท็อก นั้นเอง พวกสาวก ได้ ชื่อ ว่า คริสเตียน เป็น ครั้ง แรก

อากาบัสพยากรณ์ถึงการกัณฑ์การอาหาร

๒๗ คราว นี้ มี พวก ศาสดา พยากรณ์ ลง มา จาก กรุงเยรูซาเล็ม จะ ไป ยัง เมือง อันท็อก

๒๘ ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออาคาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญาณว่าจะบังเกิดการกีดกันอาหารมากยิ่งขึ้นทั่วแผ่นดินโลก การกีดกันอาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาเวอติอุส ซีซาร์ ๒๙ พวกสาวกทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย ๓๐ เขาจึงได้ทำดั่งนั้น และฝากไปกับบารนาบัสและเฮโลเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง

กษัตริย์เฮโรดหมายากอบและตั้งใจที่จะประหารเปโตร

๑๒

๑ แล้ว คราวนั้น กษัตริย์ เฮโรด ได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร ๒ ท่านได้หมายากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ ๓ เมื่อท่านเห็นว่าการณ์นั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ) ๔ เมื่อจับเปโตรแล้ว จึงให้จำคุก ให้ทหารสี่หมู่ละสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลอีสเตอร์แล้วจะพาออกมาให้แก่คนทั้งหลาย

การประชุมอธิษฐาน ทูตสวรรค์ได้ปล่อยเปโตรจากคุก

๕ เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่คราคริสต์จักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด ๖ ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก ๗ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏและมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่ลีซ้างให้ตื่นขึ้นแล้วว่า “จงลุกขึ้นเร็ว” โชนั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร ๘ ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงคาดเอว และสวมรองเท้า” เปโตรก็ทำตามทูตองค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด” ๙ เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ท่านนั้นเป็นความจริงแต่คิดว่าได้เห็นนิมิต ๑๐ เมื่อออกไปพบทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้อันตรธานไปจากเปโตร ๑๑ ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า “เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แน่ว่า องค์พระผู้

เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว” ๑๒ เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์ มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่ ๑๓ พอเปโตรเคาะประตู มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟัง ๑๔ เมื่อจำได้ว่า เป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่า เปโตรยืนอยู่หน้าประตู ๑๕ คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “เจ้าเป็นบ้า” แต่หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า “เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร” ๑๖ ฝ่ายเปโตรยังยืนเคาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ ๑๗ แต่เปโตรโบกมือให้เขานิ่ง และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องทีองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า “จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องให้ทราบ” เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น ๑๘ แล้วครั้นรุ่งเช้าพวกทหารก็ขังยิวหนีดีฝ่อมิใช่น้อย เปโตรหายไปในหนอน ๑๙ เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงไต่สวนพวกทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดียลงไปที่พักอยู่ที่เมืองซีซาริยา

กษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์

๒๐ ฝ่ายเฮโรดกริ้วชาวเมืองไทระและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อได้เอาใบปลิวสักรวมวังของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอกลับเป็นไมตรีกันอีก เพราะว่าเมืองของเขาคงอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น ๒๑ เมื่อถึงวันนัดเฮโรดทรงเครื่อง กษัตริย์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา ๒๒ คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า “เป็นพระสุรเสียงของพระมิใช่เสียงมนุษย์” ๒๓ ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มีตัวหนอนกัดกินร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย ๒๔ แต่พระวณะของพระเจ้าก็ยังแผ่เจริญมากขึ้น ๒๕ ฝ่ายบารนาบัสกับเฮโล เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไปมายอห์นผู้มีชื่ออีกว่ามาระโกไปด้วย

**พระวิญาณบริสฺทุธิ
ทรงเรียกเขาโลกับบารนาบัส**

๑๓ คราวนั้น ในคริสตจักรที่อยู่ใน
เมืองอันทิโอก มีบางคนที่เป็นผู้
พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส สิเมโอน
ที่เรียกว่านีกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซริ
มานาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วย
กันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเขาโล^๒ เมื่อคน
เหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถือ
อดอาหารอยู่ พระวิญาณบริสฺทุธิได้ตรัสสั่ง
ว่า “จงตั้งบารนาบัสกับเขาโลไว้สำหรับการ
ซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น”^๓ เมื่อถืออดอาหาร
และอธิษฐาน และวางมือบนบารนาบัสกับเขา
โลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป^๔ เหตุฉะนั้น ท่าน
ทั้งสองที่ได้รับใช้จาก พระวิญาณบริสฺทุธิ
จึงลงไปเมืองเซลุเคีย และได้แล่นเรือจากที่
นั้นไปยังเกาะไซปรัส^๕ ครั้นมาถึงเมืองซาลา
มิส ท่านได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าใน
ธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย

**เอลีมาสโต้เถียงกับเปาโลและได้
กลายเป็นคนตามบอดไป**

๖ เมื่อได้เดินตลอด เกาะ นั้น ไป ถึง เมือง
ปา ฟอส แล้ว ก็ได้ พบ คน หนึ่ง เป็น คน ทำ
เวทมนตร์ เป็น ผู้ ทำนาย เท็จ เป็น พวก ยิว
ชื่อว่าบารเยซุ^๗ อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อ
เสอร์จิส เปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่า
ราชการเมืองจึงเชิญบารนาบัสกับเขาโลมา
ปรารภจะฟังพระวจนะของพระเจ้า^๘ แต่
เอลีมาสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามี
ความหมายอย่างนั้น) ได้คัดค้านขัดขวางบาร
นาบัสกับเขาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการ
เมืองเชื่อ^๙ แต่เขาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล)
ประกอบด้วยพระวิญาณบริสฺทุธิเขม้นดูเอ
ลิมาส^{๑๐} และพูดว่า “โอ เจ้าเป็นคนเต็มไป
ด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของพญา
มาร เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้า
จะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้
เป็นเจ้าให้เขวไปหรือ”^{๑๑} ดูเถิด บัดนี้พระหัตถ์
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะ
เป็นคนตามบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลา
กำหนด” ท่านใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่
เอลีมาส เอลีมาสจึงคลำหาคนให้จูงมือไป
^{๑๒} ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วย

พระดำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า^{๑๓} แล้ว
เปาโล กับ พวก ของ ท่านก็ แล่น เรือ ออก จาก
เมืองปาฟอสไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นบีมฟี
เลีย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมายัง
กรุงเยรูซาเล็ม

**เปาโลเทศนาที่เมืองอันทิ
โอกในแคว้นบีสิดีเย**

๑๔ แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์
กาถึง เมืองอันทิโอกในแคว้นบีสิดีเย แล้ว
ได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบา
โต^{๑๕} เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของ
ศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลา
จึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบารนาบัสว่า “ท่าน
พี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือน
สติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด”^{๑๖} ฝ่าย
เปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า “ท่าน
ที่เป็นชนชาติอิสราเอล และท่านทั้งหลายที่
เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด”^{๑๗} พระเจ้าของ
ชนชาติอิสราเอลนี้ ได้ ทรง เลือ ก บร ร พุ รุ ช
ของเราไว้ และได้ให้เขาเจริญขึ้นครึ่งเมื่อยัง
เป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์ และได้ทรง
นำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอัน
ทรงฤทธิ์^{๑๘} พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความ
ประทุติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณ
สี่สิบปี^{๑๙} เมื่อพระองค์ได้ ทรง ล้าง ผลาญ
ชนเจ็ดชาติออกเสียจากแผ่นดินคานาอัน
แล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติ
เหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก^{๒๐} ภายหลัง
พระองค์ทรงประทานพวกผู้วินิจฉัยแก่เขา
เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึง ซา
มูเอล ศาสดาพยากรณ์^{๒๑} คราวนั้น เขา ทั้ง
หลายได้ขอให้มีกษัตริย์ พระเจ้าจึงได้ทรง
ประทานซาอูลบุตรชายศิซจากตระกูลเบนยา
มิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี^{๒๒} ครั้นถอด
ซาอูลแล้วพระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็น
กษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึง
ดาวิดว่า ‘เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซี
เป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความ
ประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ’^{๒๓} จาก
เชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรด
ให้ ผู้ ช่วย ให้ รอด คือ พระ เยซุ เกิด ขึ้น แก่
ชาติอิสราเอล ตามพระสัญญาของพระองค์
^{๒๔} ก่อนที่พระองค์เสด็จมา ยอห์นได้ประกาศ
บัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่
บรรดาชนชาติอิสราเอล^{๒๕} เวลาที่ยอห์นทำ

การตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า ‘ท่านทั้งหลายคิดเห็นว่า ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหรือไม่ แต่ดูเถิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรจะแยกสายรัดฉลองพระองค์ของพระองค์’^{๒๖} ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และผู้ใดในพวกท่าน ซึ่งทรงยกย่องพระเจ้า ข้าพเจ้าเรื่องความรอดนี้ได้ ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว^{๒๗} ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็ม กับพวกขุนนาง มิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะบาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษพระองค์^{๒๘} ถึงแม้ว่ามีได้พบความผิดประการใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวกเขายังขอปีลาตให้ปลงพระชนม์พระองค์เสีย^{๒๙} ครั้นทำจนสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่า ด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์^{๓๐} แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์^{๓๑} พระองค์ ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานข้างพระองค์แก่คนทั้งหลาย^{๓๒} เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา^{๓๓} พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เรา ผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่ สิบว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว’^{๓๔} ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กลับเปื่อยเน่าอีกเลย พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า ‘เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเรา ซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน’^{๓๕} เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสดุดีอื่นว่า ‘พระองค์จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป’^{๓๖} ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของพระเจ้า และได้ล่วงลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เปื่อยเน่าไป^{๓๗} แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสบความเปื่อยเน่าเลย^{๓๘} เหตุฉะนั้น ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละ จึงได้ประกาศ การยก ความผิด แก่ท่าน ทั้ง

หลาย^{๓๙} และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส^{๔๐} เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เกลือกๆ คำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั้นจะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า^{๔๑} ‘ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทหมิ่นประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเรากระทำการในกาลสมัยของเจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย’^{๔๒} เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ้อนวอนให้ประกาศคำเหล่านั้นให้เขาฟังในวันสะบาโตหน้า^{๔๓} ครั้นคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกยิวหลายคนกับคนเข้าจารีตที่เกรงกลัวพระเจ้า ได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

พวกยิวไม่พอใจที่เปาโลเทศนาแก่คนต่างชาติ

^{๔๔} ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระวจนะของพระเจ้า^{๔๕} แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจอิจฉาอย่างยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโล ถึงโต้แย้งกับพูดคำสบประมาท^{๔๖} แล้วเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้า ได้กล่าวว่า ‘จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปิดเสียและตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด พวกเราจะบ่ายหน้าไปหาคนต่างชาติ^{๔๗} ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า ‘เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก’^{๔๘} ฝ่ายคนต่างชาติ เมื่อได้ยินอย่างนั้น ก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้ว เพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือ^{๔๙} พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น

ฝ่ายตรงข้ามได้ขับไล่เปาโลและบารนาบัสไปเสีย

^{๕๐} แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ที่ชื่อพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้น ให้เคียดแค้น และไล่เปาโลกับบารนาบัสออก

จากเมืองของเขา ^{๔๑} ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัส จึง संबัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอิโคเนีย ^{๔๒} แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ

เปาโลที่เมืองอิโคเนีย เมืองลิสตรา และเมืองเดอริบี

๑๔ ^๑ ต่อมาที่เมืองอิโคเนีย เปาโลกับบารนาบัส ได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอันมาก ได้เชื่อถือ ^๒ แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อ ก็ยุยงคนต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง ^๓ เหตุฉะนั้นฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนาน มีใจกล้ากล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับรองพระคำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ได้ ^๔ แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสอง พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครสาวก ^๕ เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้ร่วมคิดกันจะทำการอภัยศ และเอาก้อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส ^๖ ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่แคว้นลิคาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอริบี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ ^๗ และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

ชายพิการได้รับการรักษาจนหาย

^๘ ที่เมืองลิสตรา มีชายคนหนึ่ง นั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่เคยเดินเลย ^๙ คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่เปาโลจึงเข้มนดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้ ^{๑๐} จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า “จงลุกขึ้นยืนตรง” คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป ^{๑๑} เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า “พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว” ^{๑๒} เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอริเมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด ^{๑๓} บุโรทิศประจำรูปพระซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จงว้าวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายจะถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน ^{๑๔} แต่เมื่ออัครสาวกบารนาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้า

ของตนเสีย วิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลาย ร้องเสียงดัง ^{๑๕} ว่า “ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสารพัด ซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านี้ ^{๑๖} ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติดำเนินชีวิตตามชอบใจ ^{๑๗} แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอิ่มใจด้วยอาหารและความยินดี” ^{๑๘} ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ตาม อัครสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก

เปาโลถูกขว้างด้วยหิน แต่ได้ฟื้นขึ้นและไปที่เมืองเดอริบี

^{๑๙} แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอ และเมืองอิโคเนีย เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้อาหินขว้างเปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว ^{๒๐} แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอริบีกับบารนาบัส ^{๒๑} และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอิโคเนีย และเมืองอันทิโออีก ^{๒๒} กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายถึ่มขึ้น เต็มใจให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ และสอนว่า เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้า

เปาโลกลับไปเมืองอันทิโอ

^{๒๓} เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานและถืออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถือนั้น ^{๒๔} และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นบิสิเดียมก็มายังแคว้นบัมฟีเลีย ^{๒๕} เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัททาลิยา ^{๒๖} และแล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันทิโอ คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้

กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น ^{๒๗}เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และได้เล่าให้เขาฟังถึงพระราชกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา กับซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ ^{๒๘}แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน

การประชุมปรึกษากันที่กรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับการเข้าสู่หนัด

๑๕ ^๑มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียได้ส่งสอนพวกพี่น้องว่า “ถ้าไม่เข้าสู่หนัดตามจารีตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้” ^๒เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้งและไล่เลียงกันระหว่างเปาโลและบารนาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทิ้งหลายได้ตั้งเปาโลและบารนาบัสกับคนอื่น ๆ ในพวกนั้นให้ขึ้นไปหารือกับอัครสาวกและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มในเรื่องที่เถียงกันนั้น ^๓คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะเมื่อท่านกำลังข้ามแคว้นฟินิเซียกับแคว้นสะมาเรีย ท่านได้กล่าวถึงเรื่องของคนต่างชาติได้กลับใจใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง ^๔ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและอัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา ^๕แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ยืนขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้นควรต้องให้เขาเข้าสู่หนัด และสั่งให้เขาถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส ^๖ฝ่ายอัครสาวกกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น

ผลประชุมเกี่ยวกับความรอดของคนต่างชาติ

^๗เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวแก่เขาว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเอง จากพวกท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ ^๘พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา ^๙พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรา กับเขา ต่างกัน แต่ทรงชำระใจเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ

^{๑๐}ถ้าอย่างนั้น ทำไมบัดนี้ท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว ^{๑๑}แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์ เจ้าเหมือนอย่างเขา” ^{๑๒}ฝ่ายคนทั้งหลายก็นิ่งฟังบารนาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ

ยากอบประกาศว่าไม่จำเป็นต้องเข้าสู่หนัด

^{๑๓}ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าว ว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า ^{๑๔}ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ ^{๑๕}คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ^{๑๖}‘ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่’ ^{๑๗}เพื่อคนอื่น ๆ จะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้ ^{๑๘}พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว” ^{๑๙}เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า ขอให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมาหาพระเจ้า ^{๒๐}แต่เราจึงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มีมลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด ^{๒๑}เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องของโมเสส เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต” ^{๒๒}ขณะนั้น อัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันติโอก ด้วยกันกับเปาโลและบารนาบัส คือ ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บารซับบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง ^{๒๓}เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า “อัครสาวกและผู้ปกครอง และพวกพี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้

เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันติโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเชียทราบ^{๒๔} ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยินว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า ‘ท่านต้องเข้าสู่นัดและรักษาพระราชบัญญัติ’ แม้ว่าเรามีได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า^{๒๕} พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้งหลายพร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของเรา^{๒๖} และเป็นผู้อุทิศชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา^{๒๗} เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาสกับซิลลาสมาเป็นผู้ซึ่งจะเลาข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของเขาเอง

คำสั่งพิเศษสำหรับคนต่างชาติที่เชื่อในพระเจ้า

^{๒๘} เพราะ ว่า พระวิญญาน บริสุทธิ และข้าพเจ้า ทั้ง หลวย ก็ เห็น ชอบ ที่ จะ ไม่ วางภาระ บน ท่าน ทั้ง หลาย เว้น ไว้ แต่ สิ่ง เหล่า นั้น ที่ จำ เป็น ^{๒๙} คือ ว่า ให้ ท่าน ทั้ง หลาย งด การ รับประทาน สิ่ง ของ ซึ่ง เขา ได้ บูชา แก่ รูปเคารพ และการ รับประทาน เลือด และการ รับประทาน เนื้อ สัตว์ ซึ่ง ถูก รัศ คอตตาย และ กุร ล่วง ประเวณี ถ้า ท่าน ทั้ง หลาย งด การ เหล่า นี้ ก็ จะเป็น การ ดี ขอ ให้อุยกษ์ เป็น สุข เกิด” ^{๓๐} เมื่อ ลา จาก กัน แล้ว ท่าน เหล่า นั้น ก็ ไป ยัง เมือง อันติโอก และ เมื่อ ได้ เรียก คน ทั้ง ปวง ประชุม กัน แล้ว จึง มอบ จดหมาย ฉบับ นั้น ให้ ^{๓๑} คริน อาน แล้ว ต่าง ก็ มีความ ซิน ชม ยิน ดี ใน คำ หนุ น ใจ นั้น ^{๓๒} ฝ่าย ยูดา สกับ ซิลลาส เป็น ผู้ พยา กร ณ ด้วย จึง ได้ กล่าว หนุ น ใจ พวก พี่น้อง หลาย ประการ ให้ มี กาล ัง ชัน ^{๓๓} ครัน พัก อยู่ ที่ นั้น หน่ อ ย หนึ่ง แล้ว ก็ ลา จาก พวก พี่น้อง ไป ถึง อัคร สวาก โดย สันติ ภาพ ^{๓๔} ฝ่าย ซิลลาส เห็น ชอบ ที่ จะ อยู่ ต่อ ไป ที่ นั้น ^{๓๕} แต่ เปาโล กับ บารนาบัส ยัง อยู่ ต่อ ไป ใน เมือง อันติโอก สั่ง สอน ประกาศ พระ วจนะ ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ด้วย กัน กับ คน อื่น อีก หลาย คน

บารนาบัสแยกทางกับเปาโล

^{๓๖} ครัน ล่วง ไป ได้ หลาย วัน เปาโล จึง พุด กับ บารนาบัส ว่า “ให้ เรา กลับ ไป เยี่ยม พวก พี่น้อง ใน ทุก เมือง ที่ เรา ได้ ประกาศ พระ วจนะ ของ

องค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง” ^{๓๗} ฝ่าย บารนาบัส ได้ ตั้ง ใจ ว่า จะ พาย อหฺน ผู้ มี อี ก ชื่อ หนึ่ง ว่า มา ระ โก ไป ด้วย ^{๓๘} แต่ เปาโล ไม่ เห็น ครว ที่ จะ พาย อหฺน ไป ด้วย เพราะ ครัง ก่อน อหฺน ได้ เละ ท่าน ทั้ง สอง เสียย ที่ แคว้น ปม ฟิ เลีย และ มี ได้ ทำ การ ด้วย กัน ^{๓๙} แล้ว ได้ เกิด การ ชัด แยก กัน จน ต้อง แยก กัน บารนาบัส จึง พามารโกลงเรือ ไป ยัง เกาะไซปรัส ^{๔๐} แต่ เปาโล ได้ เลือ ก สิ ลลาส และ เมื่อ พวก พี่น้อง ได้ ผาก ท่าน ทั้ง สอง ไว้ ใน พระ คุณ ของ พระ เจ้า แล้ว ท่าน ก็ ไป ^{๔๑} ท่าน จึง ไป ตลอด แคว้น ซีเรีย กับ แคว้น ซีลีเชีย หนุ น ใจ คริสตจักร ให้ แข็ง แรง ชัน

เปาโลพบทิโมธีผู้ช่วยตลอดชีวิตของท่าน

^๑ แล้ว เปาโล ไป ยัง เมือง เดอร์บี กับ **๑๖** เมือง ลิสตรา และ ดูเถิด ที่ นั้น มี สวาก คน หนึ่ง ชื่อ ทิโมธี เป็น บุตร ชาย ของ หญิง ชา ดิ ยิว คน หนึ่ง ที่ เชื่อ แล้ว แต่ บิดา เป็น ชา ดิ กรีก ^๒ ทิโมธี มี ชื่อ เสีย ง ดี ใน หมู่ พวก พี่น้อง ที่ อยู่ ใน เมือง ลิสตรา และ เมือง อี โคนี ยูม ^๓ เปาโล ไคร์ จะ พาทิ โมธี ไป ด้วย กัน จึง ให้ เขาสู น หัด เพราะ เห็น แก่ พวก ยิว ที่ อยู่ ใน เมือง นั้น ๑ เพราะ คน เหล่า นั้น ทุก คน รู้ ว่า บิดา ของ เขา เป็น ชา ดิ กรีก ^๔ เมื่อ ท่าน เหล่า นั้น ได้ เทียว ไป ตาม เมือง ต่าง ๑ ก็ ได้ ส่ง หนังสือ ข้อ ตกลง ของ อัคร สวาก และ ผู้ ปก ครอง ใน กรุง เยรูซาเล็ม มอบ ให้ คน ทั้ง หลาย ทุก เมือง เพื่อ ให้ รึกษา ไว้ ^๕ คริสตจักร ทั้ง ปวง จึง ช่ม แข็ง ใน ความ เชื่อ และ จำนวน คน ได้ ทวี ชัน ทุก ๑ วัน

พระเจ้าทรงเรียกเปาโลให้ไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

^๖ ครัน ท่าน เหล่า นั้น ไป ทัว แคว้น แคว้น ฟริเจีย กับ กาลาเทีย แล้ว พระวิญญาน บริสุทธิ ห้าม มิ ให้ กล่าว พระ วจนะ ใน แคว้น เอเซีย ^๗ เมื่อ ไป ยัง แคว้น มิเซีย แล้ว ก็ พยายาม จะ ไป ยัง แคว้น แคว้น บีธี เนีย แต่ พระวิญญาน ไม่ ทรง โปรด ให้ ไป ^๘ แล้ว ท่าน เหล่า นั้น ได้ เดิน ทาง ผ่าน แคว้น มิเซีย ลง มา ยัง เมือง โทรัส ^๙ ใน เวลา กลาง คิน เปาโล ได้ นิมิต เห็น ผู้ ชาย ชาว มาซิโดเนีย คน หนึ่ง ยืน อ่อน วอน ว่า “ขอ โปรด มา ช่วย พวก ข้าพเจ้า ใน แคว้น มาซิโดเนีย เกิด” ^{๑๐} ครัน ท่าน เห็น นิมิต นั้น แล้ว เรา จึง หา โอกาส ทันทิ ที่ จะ ไป ยัง แคว้น มาซิโดเนีย ด้วย เห็น แน่ ว่า องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ได้ ทรง เรียก เรา

ให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น ๑๑ เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้วก็ตรงไปยังเกาะสาโมทรัสเซียและรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนอานูรี

นางลิเดียได้เปิดใจและได้รับบัพติศมา

๑๒ เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองทีลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอวกไนเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน ๑๓ ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น ๑๔ มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธียาทริวาเป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้มีศรัทธาพระเจ้าหญิงนั้นได้ฟังเราและองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดใจของเขาส่งใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว ๑๕ เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเธอได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ้อนวอนเราว่า “ถ้าท่านเห็นข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด” และเขาได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้

หญิงสาวที่มีผีสิงได้รับการขับผีออก

๑๖ ต่อมาเมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอดูเข้าได้มาพบกับเรา เขาทำการทายให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก ๑๗ หญิงนั้นตามเปาโลกับพวกเราไปร้องว่า “คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากกล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย” ๑๘ เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มากหันหน้าสั่งผีนั้นว่า “เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา” ผีนั้นก็ออกมาในเวลาสั้น

เปาโลและสิลาสถูกจำคุก

๑๙ ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับเปาโลและสิลาสลากมาจนถึงพวกเจ้าหน้าที่ซึ่งที่ว่าการเมือง ๒๐ เมื่อนำมาจนถึงเจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการวุ่นวายมากในเมืองของเรา ๒๑ และสั่งสอนธรรมเนียมซึ่งเราชาวโรม ตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย” ๒๒ ประชาชนก็ได้ฮือกันขึ้นต่อสู้อุเปาโลและสิลาส เจ้าเมืองได้กระชากเสื้อของ

ท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว ๒๓ ครั้นโบยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้ในคุก และกำชับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง ๒๔ นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ข้อไว้แน่นหนา

นายคุกและครอบครัวได้รับความรอดและรับบัพติศมา

๒๕ ประมาณเที่ยงคืน เปาโลกับสิลาสก็อธิษฐาน และร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่ ๒๖ ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนรากคูกสะเทือนสะท้านและประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจองจำก็หลุดจากเขาสินทุกคนทันที ๒๗ ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย ๒๘ แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน” ๒๙ นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมาแล้ววิ่งเข้าไปตัวสั้นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส ๓๐ และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้” ๓๑ เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” ๓๒ ท่านทั้งสองจึงกล่าวส่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง ๓๓ ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเขียน และในขณะที่นั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา ๓๔ แล้วได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว

เปาโลได้รับอิสราภาพ

๓๕ ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไปสั่งว่า “จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย” ๓๖ นายคุกจึงบอกเปาโลว่า “เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นบัดนี้เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด” ๓๗ แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “เขาได้เขียนเราผู้เป็นคนสัญชาติโรม ต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินความ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้

เขาจะเสือกใส่ให้เราออกไปเป็นการลับหรือทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออกไปเถิด”^{๓๘} พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว^{๓๙} จึงมาวิงวอนท่านทั้งสอง ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง^{๔๐} ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้วก็ลาไป

มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเฮสะโลนิกา ผู้ตัดค่านก้อการจลาจล

๑๗^๑ ครั้นเปาโลกับซิลาสข้ามเมืองอัมฟีบุรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเฮสะโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว^๒ เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามอย่างเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวันสะบาโต^๓ และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และกล่าวต่อไปว่า “พระเยซูของคัมภีร์ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์”^๔ บางคนในพวกเขาก็เชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและซิลาส รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆก็ไม่น้อย^๕ แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็อิจฉา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของยาโสเนตังใจจะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง^๖ ครั้นไม่พบจึงจู่ดลากยาโสเนตกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมือง ร้องว่า “คนเหล่านี้ที่เป็นพวกคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี้ด้วย^๗ ยาโสเนตรับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือพระเยซู”^๘ เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ^๙ จึงเรียกประกันตัวยาโสเนตกับคนอื่น ๆ แล้วก็ปล่อยไป

เปาโลที่เมืองเบโรอา

^{๑๐} พอคำสั่งพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับซิลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว^{๑๑} ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาวเมืองเฮสะโลนิกา ด้วยเขาได้

รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และคันคูดพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่^{๑๒} เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มีความศรัทธากรีก ทั้งผู้ชายไม่น้อย^{๑๓} แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเฮสะโลนิกาทราบข่าว เปาโลได้กล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มาเยื้องประชาชนที่นั่นด้วย^{๑๔} ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่ลิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น

เปาโลที่กรุงเอเธนส์

^{๑๕} คนที่ไปส่ง เปาโล นั้นได้ไปส่ง ท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกซิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป^{๑๖} เมื่อเปาโลกำลังคอยซิลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อน วุ่นวายใจ เพราะได้เห็น รูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง^{๑๗} เหตุฉะนั้น ท่านจึงได้ตอบในธรรมศาลากับพวกยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน^{๑๘} นักปรัชญาบางคนในพวกเอเปียเรียวและในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า “คนพูดเพ้อเจ้ออย่างนี้ใครจะมาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า” คนอื่นกล่าวว่า “ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่” เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่อง การเป็นขึ้นมาจากความตาย^{๑๙} เขาจึงจับ เปาโลพาไปยังสภาอารีโอปากัสแล้วถามว่า “เราขอรู้ได้หรือไม่ว่า คำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร^{๒๐} เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่าเรื่องเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร”^{๒๑} (เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ ๆ)

การเทศนาของเปาโลบนเขาอารีโอ

^{๒๒} ฝ่าย เปาโล จึง ยืน ขึ้น กลาง เนิน เขา อารีโอ แล้ว กล่าว ว่า “ท่าน ชาว กรุง เอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งหลายเชื่อถือโซคลางเกินไปในทุกเรื่อง^{๒๓} เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตดูสิ่ง ที่ ท่าน นมัสการ นั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่ง มีคำจารึกไว้ว่า

‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จัก แต่ยังมีสักการอยู่^{๒๔} พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีมนุษย์ได้กระทำไว้^{๒๕} การที่มีมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หาไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก^{๒๖} พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่^{๒๗} เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากเขาจะคลำหา ก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มีทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย^{๒๘} ด้วยว่า ‘เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์’ ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า ‘เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์’^{๒๙} เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็คงไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์^{๓๐} ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโงกเขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่^{๓๑} เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์”^{๓๒} ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่น ๆ ว่า “เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป”^{๓๓} แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา^{๓๔} แต่มีชายบางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อถือในคนเหล่านั้นมีดีโอนิสทัสผู้เป็นสมาชิกสภาอารีโอบากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่น ๆ ด้วย

เปาโลกับอาควิลลาและปรีสซิลลาที่เมืองโครีนธ์

๑๘ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมือง

โครีนธ์^๒ ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่เพิ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปรีสซิลลา (เพราะคลาวดิอุสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุงโรม) เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น^๓ และเพราะเขามีอาชีพอย่างเดียวกันจึงได้อาศัยทำการอยู่กับเขา เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน^๔ เปาโลได้โต้เถียงในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก^๕ พอลิลาสกับทิโมธิมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการตลใจและเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์^๖ แต่เมื่อพวกเขาเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สับตัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขาว่า “ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ”^๗ ท่านจึงออกจากที่นั่นแล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่อยูลทัส ซึ่งเป็นผู้นมัสการพระเจ้า บ้านของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา^๘ ฝ่ายคริสตชนายธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครีนธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา^๙ และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไปอย่านิ่งเสีย^{๑๐} เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก”^{๑๑} เปาโลจึงยังบับยังอยู่กับเขาและสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน

ผู้สำเร็จราชการของโรมปฏิเสธข้อเรียกร้องของพวกยิวที่ต่อต้านเปาโล

^{๑๒} แต่คราวเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคาเซีย พวกยิวได้ถือกันขึ้นต่อสู้เปาโล และพาท่านไปบัลลังก์พิพากษา^{๑๓} ฟ้องว่า “คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้ นมัสการพระเจ้า ตามทางที่ ผิด กฎหมาย”^{๑๔} เมื่อเปาโลจะอำปากพูด กัลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า “โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่อง ความชั่ว หรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย^{๑๕} แต่ถ้าเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่อง ถ้อยคำกับชื่อ และ พระราชบัญญัติ ของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเองเถิด เราไม่ยอม เป็น ผู้พิพากษา ตัดสิน

ข้อความเหล่านั้น” ๑๖ ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจาก บัลลังก์ที่พากษา ๑๗ บรรดาชาติกรีกจึงจับ ไสสเรเน สนาเย ชรรมาลา มา เขียนข้างหน้าบัลลังก์ที่พากษา แต่กัลลิโอไม่เอาธุระเลย

เปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยผ่านเมืองเอเฟซัสและเมืองซีซารียา

๑๘ ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแล้วไปยังแคว้นซีเรีย และปรัสเซียลากับอาควิลลา ก็ไปด้วย เปาโลได้โกนศีรษะที่เมืองเคนเคเรีย เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้ ๑๙ ครั้นมายังเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปรัสเซียลากับอาควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปโต้เถียงกับพวกยิวในธรรมศาลา ๒๐ เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม ๒๑ แต่ได้ลาเขาไปกล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก” แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส ๒๒ ครั้นมาถึงเมืองซีซารียา ท่านได้ขึ้นไปคำนับคริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันทิโอก ๒๓ ครั้นยับยั้งอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นแคว้นกาลาเทีย และฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยชูกำลังพวกสาวก

อโปลโลที่เมืองเอเฟซัส

๒๔ มียิวคนหนึ่งชื่ออโปลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมาก ในทาง พระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส ๒๕ อโปลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น ๒๖ ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออาควิลลากับปรัสเซียลลาได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น ๒๗ ครั้นอโปลโลใคร่จะไปยังแคว้นอาคายา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย ๒๘ เพราะท่านโต้แย้งกับ

พวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อย่างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคริสต์

เปาโลสอนผู้ที่เชื่อในเมืองเอเฟซัส

๑๙ ต่อมา ขณะ ที่อโปลโล ยัง อยู่ในเมืองโครีนธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแคว้นฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน ๒ จึงถามเขาว่า “ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญูณบพิรุทธิหรือเปล่า” เขาตอบเปาโลว่า “เปล่า เรื่องพระวิญญูณบพิรุทธินั้นเรายังไม่เคยได้ยินเลย” ๓ เปาโลจึงถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า” เขาตอบว่า “บัพติศมาของยอห์น” ๔ เปาโลจึงว่า “ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือ พระเยซู คริสต์” ๕ เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเจ้า ๖ เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญูณบพิรุทธิก็เสด็จลง มาบนเขา เขาจึงพูดภาษาต่างๆ และได้พยากรณ์ด้วย ๗ คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน

ข่าวประเสริฐจากเปาโลได้แพร่กระจายตลอดทั่วเอเชีย

๘ เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้าสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า ๙ แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพูดหยาบช้าเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมนุมชน เปาโลจึงแยกไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้ไปโต้แย้งกันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ที่รินนัส ๑๐ ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะของพระเจ้า

เปาโลทำการอัศจรรย์เหนือธรรมชาติ

๑๑ พระเจ้าได้ทรงกระทำ การอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล ๑๒ จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยไข้ โรค นั้น ก็หาย และวิญญูณชีวิตก็ออกจากคน ๑๓ แต่พวกยิวบางคนก็เที่ยวไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนามของ พระเยซูเจ้า ขบวิญญูณชีวิตว่า “เราสั่ง

เจ้าโดย พระเยซู ซึ่ง เปาโล ได้ ประกาศ นั้น”^{๑๔} พวกยิวคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นปุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น ^{๑๕} ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า “พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า”^{๑๖} คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้น และเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ ^{๑๗} เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหูคนทั้งปวงที่อยู่ในเมือง เอเฟซัส ทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ ^{๑๘} มีหลายคนที่เชื่อแล้วได้มาสุขภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น ^{๑๙} และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาคิ่งห้าหมื่นเหรียญเงิน ^{๒๐} พระวจนะของพระเจ้าก็บังเกิดผลอย่างมาก และมีชัย ^{๒๑} ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคายาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย” ^{๒๒} ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเอรัสทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่หน้อยหนึ่งในแคว้นเอเซีย

ผู้ทำรูปเคารพก่อให้เกิดการจลาจล

^{๒๓} คราวนั้นเกิดการวุ่นวายมากเพราะเหตุทางนั้น ^{๒๔} ด้วย มีชายคนหนึ่ง ชื่อ เดเมตรีอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระอารเทมิส ทำให้พวกช่างเงินนั้น ได้กำไรมาก ^{๒๕} เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการคล้ายกันแล้วว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมาก็เพราะทำการอันนี้ ^{๒๖} และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมือง เอเฟซัส เมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเซีย เปาโล คนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทวงเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่มีมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ ^{๒๗} นากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชีพของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระแม่เจ้าอารเทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่นับถือของบรรดาชาวแคว้น

เอเซียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป” ^{๒๘} ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า “พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่” ^{๒๙} แล้วก็เกิดการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาก็ได้จับกายอัสกับอริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโลลากวิ่งเข้าไปในโรมมหารสพ ^{๓๐} ฝ่ายเปาโลก็จะได้เข้าไปในโรมมหารสพด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป ^{๓๑} มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้นเอเซียซึ่งเป็นสหายของเปาโลได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลมิให้เข้าไปในโรมมหารสพ ^{๓๒} บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร ^{๓๓} พวกเหล่านั้นบางคนได้ตั้งอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แทนต่อหน้าคนทั้งปวง ^{๓๔} แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขาก็ยิ่งส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า “พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่” ^{๓๕} เมื่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นยอมคล้อยตามจนประชาชนสงบลงแล้วเขาก็กล่าวว่า “ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่าเป็นเมืองเอเฟซัสนี้เป็นเมืองที่นมัสการพระแม่เจ้าอารเทมิสผู้ยิ่งใหญ่และนมัสการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจากดาวพฤหัสบดี ^{๓๖} เมื่อชื่อนั้นกล่าวได้แย่งไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนั่งสงบสติอารมณ์อย่าทำอะไรวุ่นวายไป ^{๓๗} ท่านทั้งหลายได้พาคคนเหล่านี้มา ซึ่งมีใช้เป็นคนปล้นพระวิหารหรือพูดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกท่าน ^{๓๘} เหตุฉะนั้น ถ้าแม่เดเมตรีอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความก็มี ผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด ^{๓๙} แต่ถ้าแม่ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย ^{๔๐} ด้วยว่านากลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพอกฎการจลาจลคราวนี้ได้” ^{๔๑} ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม

เปาโลกลับไปแคว้นมาซิโดเนีย

^๑ ครั้น การ วุ่นวาย นั้น สงบ แล้ว **๒๐** เปาโล จึง ให้ ไป ตาม พวก สาวก มา

กอดกันแล้วก็ลุกเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ^๒เมื่อได้ข้ามที่นั่นไปแล้วและได้ตั้งเต็นส์ดี เขาามาก ท่านก็มายังประเทศกรีก ^๓พักอยู่ที่ นินสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไป ยังแคว้นซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่าน จึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย ^๔คนที่ ไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอริชาว เมืองเนโรอา อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัสชาว เมืองเรสเซโลนิกา กายอัสชาวเมืองเดอโรบี และทิโมธี ที่ คึก กับ โตรฟีมัส ชาว แคว้น เอเชีย ^๕แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้า ไปคอยพวกเรายูที่เมืองโตรอัสก่อน

เปาโลที่เมืองโตรอัส

^๖ครั้น วัน เทศกาล ขนบบัง ไร้ เชื้อ ล่วง ไป แล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี และต่อมาหัววันก็มาถึงพวกนั้นที่เมืองโตรอัส และยั้งยังอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน ^๗ในวัน ต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีหัก ขนบบัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่า วันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าว ยึดยาวไปจนเที่ยงคืน ^๘มีตะเกียงหลายดวง ในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น ^๙ชายหนุ่ม คนหนึ่งชื่อยูทิกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างง่วงนอน เติ้มที และเมื่อเปาโลสั่งสอนช้านานไปอีก คน นั้นก็เืองพลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อ ยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว ^{๑๐}ฝ่ายเปาโลจึง ลงไป ก็มตัวกอดผู้นั้นไว้แล้วว่า “อย่าตกใจ เลย ด้วยว่าชีวิตยัง อยู่ในตัวเขา” ^{๑๑}ครั้น เปาโล ขึ้น ไป ห้อง ชั้นบน หัก ขนบบัง และ รับ ประทานแล้ว ก็สนทนาต่อไปอีกช้านานจน สว่าง ท่านก็ลาเขาไป ^{๑๒}คนทั้งหลายจึงพา คนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และก็ปลื้มใจยินดีไม่ น้อยเลย

การเดินทางโดยเรือไปที่เมืองมิเลทัส

^{๑๓}ฝ่าย พวกเรา ก็ ลง เรือ แล่น ไป ยัง เมื่อ งอัสโอสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วย ท่านสั่งไว้ว่าอย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไป ทางบก ^{๑๔}ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโอส เราก็รับท่าน แล้วมายังเมืองมิทิลีเน ^{๑๕}ครั้น แล่นเรือออกจากที่นั่น ได้ วัน หนึ่ง ก็ มายัง ที่ ตรงข้ามเกาะคิโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสา มออส และหยุดพักที่โตรกิเลียม และอีกวัน หนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส ^{๑๖}ด้วยว่าเปาโลได้ ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะ

ไม่ต้องค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่าน รีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวัน เทศกาลเพ็นเทคอสเต

เปาโลกล่าวคำปราศรัยแก่ผู้ปกครองคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

^{๑๗}เปาโลจึงใช้คนจาก เมือง มิเลทัส ไป ยัง เมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปกครองในคริสต จักรนั้นมา ^{๑๘}ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโล แล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลาย ย่อม ทราบ อยู่เอง ว่า ข้าพเจ้า ได้ ประพฤติ ต่อ ท่าน อย่างไร ทุก เวลา ตั้งแต่ วัน แรก ที่ ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย ^{๑๙}ข้าพเจ้าได้ พรณินิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความ ถ่อม ใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการ ถูก ทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิว คิดร้ายต่อข้าพเจ้า ^{๒๐}และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้า มิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับ ได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวง และ ตาม บ้านเรือน ^{๒๑}ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิว และ พวก กรีก ถึง เรื่อง การกลับ ใจ ใหม่ เฉพาะ พระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์ พระผู้เป็นเจ้าของเรา ^{๒๒}ดูเถิด บัดนี้ พระ วิญญาณพันผูกข้าพเจ้า จึงจำเป็นจะต้องไป ยุ่งกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิด ขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง ^{๒๓}เว้นไว้แต่ พระ วิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุก เมือง ว่า เครื่องจองจำและความยากลำบาก คอยท่าข้าพเจ้าอยู่ ^{๒๔}แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่า ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จ ด้วย ความ ปิติ ยินดี และ ทำการพรณินิบัติ ที่ ได้ รับ มอบ หมาย จาก พระ เยซู เจ้า คือ ที่ จะ เป็น พยาน ถึง ชาว ประเสริฐ แห่ง พระคุณ ของพระเจ้านั้น ^{๒๕}ดูเถิด ข้าพเจ้าเที่ยวป่าว ประกาศ อาณาจักร ของ พระเจ้า ใน หมู่ พวก ท่าน บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลาย จะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก ^{๒๖}เหตุฉะนั้น วัน นี้ข้าพเจ้ายินยอมต่อท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้า หมด ราคะ จาก โลหิต ของ ทุก คน ^{๒๗}เพราะ ว่า ข้าพเจ้ามิได้ยื้อทื้อในการกล่าวเรื่องพระ ดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง ^{๒๘}เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจง รักษาฝูง แกะ ที่ พระ วิญญาณบริสุทธิ์

ได้ ทรงตั้ง ท่านไว้ ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยง คริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงได้ ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ^{๒๙}ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย ^{๓๐}จะมีบางคนใหม่พวกท่านเอง ชิงกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป ^{๓๑}เหตุฉะนั้นจึงตั้งตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคน ด้วยหน้าตาไหล ทั้งกลาง วันกลาง คืน ตลอดสามปี มิได้หยุด หย่อน ^{๓๒}พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้ กับพระเจ้า และกับพระคัมภีร์แห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้ ^{๓๓}ข้าพเจ้ามิได้ โลก เงิน หรือ ทอง หรือ เสื้อผ้า ของผู้ใด ^{๓๔}แล้วท่านทั้งหลายทราบ ว่า มือของข้าพเจ้าเองนี้ ได้จัดหาสิ่งทีจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้า กับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า ^{๓๕}ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ ควรจะช่วยคนที่ มีกำลัง น้อย และให้ระลึกถึง พระวณะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า ‘การให้ เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ’ ” ^{๓๖}ครั้นเปาโลกล่าวอยู่ นั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น ^{๓๗}เขาทั้งหลายจึง ร้องไห้ มากมาย และกอดคอของเปาโล จูบท่าน ^{๓๘}เขาเป็นทุกข้มากที่สุด เพราะเหตุถ้อยคำที่ ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

**พระวิญญานบริสุทธิ์ห้ามเปาโลไม่
ให้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม**

๒๑ ^๑ต่อมาเมื่อพวกเขาเวลาเขาเหล่านั้นแล้ว ก็แล่นเรือตรงไปยังเกาะไซปรัส อีกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั่นก็มายังเมืองปาทารา ^๒เราพบเรือลำหนึ่ง ที่ไปเมืองฟินิเซีย จึงลงเรือลำนั้นแล่นต่อไป ^๓ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราก็ผ่านเกาะนั้นไป ข้างขวา แล่นไปยังแคว้นซีเรีย จอดเรือที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นทำที่นั่น ^๔เมื่อไปหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้เตือนเปาโล โดยพระวิญญาน มิให้ขึ้นไปยังกรุง

เยรูซาเล็ม ^๕แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้ว พวกเราก็ลาไป สาวกทั้งหลายกับทั้งภรรยา และบุตรได้ส่งพวกเราออกจากเมือง แล้วเราทั้งหลายก็ได้คุกเข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด ^๖และคำมั่นลาซึ่งกันและกัน พวกเราก็ลงเรือ และเขาก็กลับไปบ้านของเขา ^๗ครั้นพวกเราแล่นเรือมาจากเมืองไทระถึงเมืองทอเลเมออิสแล้ว ก็ล้นทางทะเล เราจึงคำนับพวกพี่น้อง และพักอยู่กับเขาหนึ่งวัน ^๘ครั้นรุ่งขึ้น พวกเราที่เป็นเพื่อนเดินทางกับเปาโลก็ลาไป และมาถึงเมืองซีซาริยา เราก็เข้าไปในบ้านของฟีลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่ง ในจำพวกเจ็ดคนนั้น เราก็อาศัยอยู่กับท่าน ^๙ฟีลิปมีบุตรสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์

**ผู้พยากรณ์อากาบัสกล่าวยืนยันถึงคำตัด
เตือนของพระวิญญานบริสุทธิ์**

^{๑๐}ครั้น เรา อยู่ ที่ นั้น หลาย วัน แล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออากาบัส ^{๑๑}ครั้นมาถึงเราเขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า “พระวิญญานบริสุทธิ์ ตรัสตั้งนี้ว่า ‘พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็ม จะผูกมัดคนที่ เป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ’ ” ^{๑๒}ครั้นเราได้ยินดังนั้น เรากับคนทั้งหลายที่อยู่ที่นั่น จึงอ่อนวอนเปาโลมิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ^{๑๓}ฝ่ายเปาโลตอบว่า “เหตุไฉน ท่านทั้งหลายจึง ร้องไห้ และทำให้ข้าพเจ้าซาใจ ด้วยข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัด ไว้อย่าง เดียวก็หา มิได้ แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็ม ด้วย เพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า”

จากเมืองซีซาริยาไปที่กรุงเยรูซาเล็ม

^{๑๔}เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เราก็หยุดพูด และกล่าวว่า “ขอให้ เป็นไปตามพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด” ^{๑๕}ภายหลังวันเหล่านั้นเราก็จัดแจงข้าวของ และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ^{๑๖}สาวกบางคนที่มาจากเมืองซีซาริยา ก็ได้ไปกับเราด้วย เขานำเราไปหาคนหนึ่งชื่อมานาสนันชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกเก่าแก่ ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น ^{๑๗}เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี

เปาโลปฎิญาณตัวไว้

^{๑๘} ครั้นรุ่งขึ้น เปาโล กับเรา ทั้งหลาย จึงเข้าไปหาเยออบ และพวกผู้ปกครองก็อยู่พร้อมกันที่นั่น ^{๑๙} เมื่อเปาโลคำนิมิตท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำให้ในหมู่คนต่างชาติ โดยการปรนนิบัติของท่าน ^{๒๐} ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า “พี่เอ๋ย ท่านเห็นว่า มีพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจอ่อนรนในการถือพระราชบัญญัติ ^{๒๑} เขาทั้งหลายได้ยินถึงท่านว่า ท่านได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้ง โมเสส และว่า ไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่หนัด หรือประพฤติตามธรรมเนียมเก่า ^{๒๒} เรื่องนั้นเป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประทุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว ^{๒๓} เหตุฉะนั้นจึงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามีชายสี่คนที่ได้ปฎิญาณตัวไว้ ^{๒๔} ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขา เพื่อเขาจะได้ไถนศิระษะ คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาได้ยินถึงท่านนั้นเป็นความเท็จ แต่ท่านเองดำเนินชีวิตให้มีระเบียบและรักษาพระราชบัญญัติอยู่ด้วย ^{๒๕} แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อนั้น เราได้เขียนจดหมายตัดสินมิให้เขาถือเช่นนั้น แต่ให้เขาทั้งหลายงดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และไม่ล่วงประเวณี” ^{๒๖} เปาโล จึง พาสี่คนนั้น ไป และ วัน รุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศวันที่การชำระนั้นจะสำเร็จจนถึงวันที่จะนำเครื่องบูชามาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

เปาโลถูกพวกยิวที่โกรธแค้นจับกุมในพระวิหาร

^{๒๗} ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหาร จึงยุยงประชาชน แล้วจับเปาโล ^{๒๘} ร้องว่า “ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นผู้ศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อพระราชบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พา

คนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน” ^{๒๙} (เพราะแต่ก่อนคนเหล่านั้นเห็นโตรฟีมัสชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคาดที่เปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร) ^{๓๐} แล้วคนทั้งเมืองก็ถือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันที ^{๓๑} เมื่อเขากำลังหาช่องจะฆ่าเปาโล ชาวนั้นลื้อไปยังนายพันกองทัพบว่า กรุงเยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง ^{๓๒} ในทันใดนั้น นายพันจึงคุมพวกทหารกับพวกนายร้อยวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาจึงหยุดตีเปาโล

นายพันชนชาติโรมได้ใช้โซ่ล่ามเปาโลไว้

^{๓๓} นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโลสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่า ท่านเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง ^{๓๔} บางคนในหมู่คนเหล่านั้น ร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันเอาความแน่นอนอะไรไม่ได้เพราะวุ่นวายมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร ^{๓๕} ครั้นมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคนทั้งปวงกำลังคอยทำร้าย ^{๓๖} ด้วยคนทั้งปวงเหล่านั้นตามไปร้องว่า “จงเอาเขาไปฆ่าเสีย” ^{๓๗} เมื่อพวกทหารจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหารเปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า “ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านสักหน่อยได้หรือไม่” นายพันจึงถามว่า “เจ้าพูดภาษากรีก เป็นหรือไม่” ^{๓๘} เจ้าเป็นชาวอียิปต์ซึ่งได้ก่อการกบฏแต่ก่อน และพวกฆาตกรสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือไม่” ^{๓๙} แต่เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนยิวซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเชีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองยอุมมา ข้าพเจ้าขอท่านอนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวงสักหน่อย” ^{๔๐} ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดโบกมือให้คนทั้งปวง เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบลงแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

เปาโลเล่าให้ฝูงชนชาติยิวฟังถึงการกลับใจเสียใหม่ของตน
(กจ ๙:๑-๑๘; ๒๖:๙-๑๘)

๑ “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดา
๒๒ ท่านผู้อาวุโส ขอฟัง คำให้การซึ่ง

ข้าพเจ้าจะแก้คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้” ^๒ (ครั้นเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูด ภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งเจียบลงกว่าก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า) ^๓ “ที่จริงข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาลีเอล ตามพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษของเราโดยถือถือนทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า เหมือนอย่าง ท่านทั้งหลายในทุกวันนี้ “ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง “ตามที่มหาปุโรหิตกับสภาอาจเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจากท่านผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง และได้เดินทางไปเมืองตามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลาย พามายัง กรุง เยรูซาเล็มให้ทำโทษเสีย ^๖ ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางจะไปใกล้ถึงเมืองตามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมีแสงสว่างกล่ามาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้ ^๗ ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เขาโลเขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม’ “ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด’ พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราคือเยซูชวนาซาเรีซซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น’ ^๘ ฝ่ายคุณทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้น และ ตกใจ กลัว แต่ พระ สุรเสียง ที่ ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเขาหาได้ยินไม่ ^๙ ข้าพเจ้าจึงทูลถามว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด’ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า จึง ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองตามัสกัส และที่นั่นเขาจะบอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น’ ^{๑๐} เมื่อข้าพเจ้า เห็น อะไร ไม่ได้ เนื่องจาก พระ รัศมีอันแรงกล่าวนั้น คนที่มาด้วยกันกับข้าพเจ้าก็ จูงมือ พา ข้าพเจ้า เข้าไป ใน เมือง ตามัสกัส ^{๑๑} มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนมีศรัทธามาก ตามพระ ราช บัญญัติ และ มีชื่อ เสียง ดีท่ามกลางพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ ^{๑๒} ได้มาหาข้าพเจ้า และ ยืน อยู่ ใกล้ กล่าว แก่ ข้าพเจ้าว่า ‘พี่เขาโลเอ๋ย จงเห็นได้อีกเกิด’ ข้าพเจ้าจึงเห็นท่านได้ในเวลานั้น ^{๑๓} ท่านจึงกล่าวว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงเลือกท่านไว้ ประสงค์จะให้ท่านรู้จักนำพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็น พระองค์ ผู้ ชอบ ธรรม และให้ได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของ

พระองค์ ^{๑๔} เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านเห็นและได้ยินนั้น ^{๑๕} เดียวนี้ท่านจะรอช้อยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศมา ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย’

พระเจ้าทรงเตือนเปาโลให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม

^{๑๖} ต่อ มา เมื่อ ข้าพเจ้า กลับ มายัง กรุง เยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้า ก็ เคลิม ไป ^{๑๗} และ ได้ เห็น พระองค์ ตรัส กับ ข้าพเจ้า ว่า ‘จง รีบ ออก ไป จาก กรุง เยรูซาเล็ม โดย เร็ว ด้วย ว่า เขา จะ ไม่ รับ คำ ของ เจ้า ซึ่ง อ้าง พยาน ถึง เรา’ ^{๑๘} ข้าพเจ้า จึง ทูล ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบบอกว่า ข้า พระองค์ ได้ จับ คน ทั้ง หลาย ที่ เชื่อ ใน พระองค์ ไป ใส่ คุก และ เขียน ตี ตาม ธรรม ศาลา ทุก แห่ง ^{๒๐} และ เมื่อ เขา ทำให้ โลหิต ของ สเท เฟน พยาน ผู้ ยอม ตาย เพื่อ พระองค์ ตก นั้น ข้า พระองค์ ได้ ยืน อยู่ ใกล้ และ เห็น ชอบ ใน การ ประหาร เขา เสีย นั้น ด้วย และ ข้า พระองค์ เป็น คน ผ่า เสื้อ ผ้า ของ คน ที่ ผ่า สเท เฟน นั้น’ ^{๒๑} แล้ว พระองค์ ตรัส กับ ข้าพเจ้า ว่า ‘จง ไป เกิด เราจะ ใช้ ให้ เจ้า ไป ใกล้ ไป หา คน ต่าง ชาติ’ ” ^{๒๒} เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแค่นี้ แล้วก็ ร้อง เสียง ดัง ว่า “เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามิชีวิตอยู่” ^{๒๓} เมื่อเขาทั้งหลายกำลังโห่ร้อง และ ถอด เสื้อ เอาจมกลี ดินชด์ขึ้นไปในอากาศ

เปาโลซึ่งเป็นชาติโรมได้รอดพ้นการเขียน

^{๒๔} นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะ ได้ รู้ ว่า เขา ร้อง ปรั ก ปรั ทำ น ด้วย เหตุ ประการ ไດ ^{๒๕} ครั้นเอา เขือก หนังสือ มัด เปาโล ท่าน จึง ถาม นาย ร้อย ซึ่ง ยืน อยู่ ที่ นั้น ว่า “การ ที่ จะ เขียน คน สัญชาติ โรม กอน พิพากษา ปรั โทษ นั้น ถูก ต้อง ตาม กฎหมาย หรือ” ^{๒๖} เมื่อ นาย ร้อย ได้ ยิน แล้ว จึง ไป บอก นาย พัน ว่า “ท่าน จะ ทำ อะไร นั้น คน นั้น เป็น คน สัญชาติ โรม” ^{๒๗} ฝ่าย นาย พัน จึง ไป หา เปาโล ถาม ว่า “ท่าน เป็น คน สัญชาติ โรม หรือ จง บอก เรา เกิด” เปาโล จึง ตอบ ว่า “ใช่ แล้ว” ^{๒๘} นาย พัน จึง ตอบ ว่า “ซึ่งเราเป็นคนสัญชาติโรมไต่ถาม เราต้อง

เสียเงินมาก” เปาโลจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็น
 คนสัญชาติโรม โดยกำเนิด” ^{๒๘} ขณะนั้นคน
 ทั้งหลายที่จะได้สวน เปาโล ก็ได้ละท่านไป
 ทันทัน และนายพินเมื่อทราบว่ เปาโล เป็น
 คนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัวเพราะได้มัดท่าน
 ไว้ ^{๓๐} ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพินอยากรู้แน่ว่าพวก
 ยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอด
 เครื่องจำเปาโล สั่งให้พวกปุโรหิตใหญ่กับ
 บรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโล
 ไปให้ยืนอยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย

เปาโลต่อหน้าสภา

๒๓ ^๑ ฝ่าย เปาโล จึง ฟัง ดู พวก สมาชิก
 สภา แล้ว กล่าว ว่า “ท่านพี่น้อง ทั้ง
 หลาย ข้าพเจ้า ได้ ประพฤติ ต่อ พระ พักตร์
 พระเจ้า ล้วน แต่ ตามใจ วินิจฉัย ผิด ชอบ อัน
 ดี จนถึง ทุก วัน นี้” ^๒ อานา เนีย ผู้ เป็น มหา
 ปุโรหิตจึงสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตบปากเปาโล
^๓ เปาโลจึงกล่าวแก่ท่านว่า “พระเจ้าจะทรง
 ตบเจ้า ผู้เป็นผืนหนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้ามุ่ง
 พิพากษาข้าตามพระ ราชบัญญัติ และยังสั่ง
 ให้ เขาตบ ข้าซึ่ง เป็นการ ผิด พระ ราช บัญญัติ
 หรือ” ^๔ คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นจึงถามว่า
 “เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้า
 หรือ” ^๕ เปาโล จึง ตอบ ว่า “พี่น้อง ทั้ง หลาย
 ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วย
 มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘อย่าพูด หยาบ ข้ำต่อผู้
 ปกครองชนชาติ ของเจ้าเลย’” ^๖ ครั้นเปาโล
 เห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสภานั้นเป็นพวกสะดู
 ลีส่วนหนึ่ง และพวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่านจึง
 ร้อง ขึ้น ต่อหน้าที่ประชุมว่า “ท่านพี่น้อง ทั้ง
 หลาย ข้าพเจ้าเป็นพวก ฟาริสี และเป็นบุตร
 ชาย ของ พวก ฟาริสี ที่ ข้าพเจ้า ถูก พิจารณา
 พิพากษา นี้ก็ เพราะ เรื่อง ความ หวัง ว่า มีการ
 เป็น ขึ้น มา จาก ความ ตาย” ^๗ เมื่อ ท่าน กล่าว
 อย่าง นั้น แล้ว พวก ฟาริสี ก็ กับ พวก สะดู ลี ก็
 เกิดเถียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสอง
 พวก ^๘ ด้วยพวกสะดู ลี ถือว่า การที่ เป็น ขึ้น
 มา จาก ความ ตาย นั้น ไม่มี และ ทูตสวรรค์ หรือ
 วิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีถือว่า มี ทั้ง นั้น

**เปาโลก่อให้เกิดการแตกแยก
 ในพวกฟาริสีและพวกสะดูลี**

^๙ แล้วก็อ้ออิงเกิดโกลาหล และพวกธรรมา
 จารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้น
 เถียงว่า “เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิดอะไร

แต่ถ้าวิญญาณก็ดีหรือทูตสวรรค์ก็ได้พูดกับ
 เขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย” ^{๑๐} เมื่อ
 การโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพินกลัวว่าเขา
 จะยื้อแย่งจับเปาโลฉีกเสีย ท่านจึงสั่งพวก
 ทหารให้ลงไปรับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้น
 พาเข้าไปไว้ในกรมทหาร

**องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ให้เปาโลเกิดความ
 มั่นใจว่าท่านจะเป็นพยานในกรุงโรม**

^{๑๑} ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้
 เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า “เปาโล
 เอ๋ย เจ้าจะมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็น
 พยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะ
 ต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น”

**คนมากกว่าสี่สิบคนสบถ
 สาบานว่าจะฆ่าเปาโล**

^{๑๒} ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบ
 กันปฏิญาณตัวว่า เขาทั้งหลายจะไม่กินจะ
 ไม่ดื่มอะไรกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย ^{๑๓} คนที่
 ร่วมกันปองร้ายนั้นมากกว่าสี่สิบคน ^{๑๔} คนเหล่า
 นั้นจึงไปหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่
 กล่าว ว่า “พวก ข้าพเจ้า ได้ ปฏิญาณ ตัว อย่าง
 แข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะ
 ได้ฆ่าเปาโลเสีย ^{๑๕} ฉะนั้น บุคนี้ท่านทั้งหลาย
 กับพวกสมาชิกสภาจงพูดให้นายพินเข้าใจว่า
 พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาจากท่านทั้ง
 หลายพร้อมนี้ เพื่อจะได้ชักถามความให้ถ้วนถี่
 ยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียม
 ตัวไว้พร้อมที่จะฆ่าเปาโลเสีย เมื่อยังไม่ทัน
 จะมาถึง” ^{๑๖} แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโล
 ได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามา
 ในกรมทหารบอกแก่เปาโล ^{๑๗} เปาโลจึงเรียก
 นายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า “ขอพชายหนุ่ม
 คนนี้ไปหานายพินด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะ
 แจ้งให้ทราบ” ^{๑๘} เหตุฉะนั้น นายร้อยจึง
 รับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปหานายพินกล่าวว่า
 “เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พา
 ชายหนุ่มคนนั้นมาหาท่าน เพราะเขามีเรื่อง
 ที่จะแจ้งให้ท่านทราบ” ^{๑๙} นายพินจึงจูงมือชาย
 นั้นไปแต่ลำพัง แล้วถามว่า “เจ้าจะแจ้งความ
 อะไรแก่เรา” ^{๒๐} เขาจึงตอบว่า “พวกยิวตกลง
 กันจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาเวลา
 รุ่งนี้ ทำเสมือนว่าจะได้สวนเรื่องเขาให้ถ้วน
 ถึยกว่าแต่ก่อน” ^{๒๑} แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะ
 ว่าในพวกเขานั้นมีกว่าสี่สิบคนคอยปองร้าย

ต่อเปาโล และได้ปฏิญาณตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้เข้าเปาโลเสีย และเดี๋ยวนี้เขาพร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสั่งสัญญาจากท่าน” ^{๒๒} นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป กำชับว่า “อย่าบอกผู้ใดให้รู้ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี่แก่เรา”

เขาลอบนำเปาโลไปยังเมืองซีซารียา

^{๒๓} ฝ่ายนายพันจึง เรียก นาย ร้อย สอง คน มาสั่งว่า “จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้า เจ็ดสิบ คน และ ทหาร หกสิบสอง ร้อย ให้พร้อม ในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้จะไปยังเมืองซีซารียา ^{๒๔} และจงจัดสัตว์ให้เปาโลขี่ จะได้ป้องกันส่ง ไป ยัง เฟลิกส์ ผู้ว่า ราชการ เมือง” ^{๒๕} แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้ ^{๒๖} “คลาวดิอัส ลีเซียส เรียน เจ้าคุณ เฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการ ทราบ ^{๒๗} พวกยิวได้จับคนนี้ไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม ^{๒๘} ข้าพเจ้าอยากจะทำเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว ^{๒๙} ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวกับกฎหมายของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะตาย หรือควรจะต้องจำไว้ ^{๓๐} เมื่อมีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่าพวกยิวมีการฟ้องร้ายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านที่เดียวแล้ว ได้สั่งให้พวก โจทก์ ไป ว่า ความ กับเขา ต่อหน้าท่าน สวัสดิ์” ^{๓๑} ดังนั้นในเวลากลางคืนพวกทหารจึงพาเปาโลไปถึงเมืองอันทิปาตริสตามคำสั่ง ^{๓๒} ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารม้าไปส่งเปาโล แล้วเขาก็กลับไปยังกรมทหาร ^{๓๓} ครั้นทหารม้าไปถึงเมืองซีซารียาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่า ราชการ เมือง และได้มอบเปาโลไว้ให้ท่านด้วย ^{๓๔} เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อท่านทราบว่ามาจากซีลีเชีย ^{๓๕} ท่านจึงกล่าวว่า “เมื่อพวกโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า” ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไปไว้ที่ศาลปริโทเรียมของเฮโรด

เปาโลขึ้นศาลต่อหน้าเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง

^๑ ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียม **๒๔** หา บุโรฮิต จึง ลง ไป กับ พวก ผู้ใหญ่

และนักพูดคนหนึ่งชื่อเทอร์ทูลลัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

นักพูดเทอร์ทูลลัสได้กล่าวหาเปาโล

^๒ ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ทูลลัสจึง เริ่ม ฟ้อง ว่า “ท่าน เจ้าคุณ เฟลิกส์ เจ้าข้า ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย ได้ มีความ สงบ สุข ยิง นัก เพราะ ท่าน ให้ มี การ ปรับปรุง อัน เป็น คุณ ประโยชน์แก่ชาตินี้โดยการคุ้มครองของท่าน ^๓ ข้าพเจ้าทั้งหลายรับอยู่ทุกประการทุกแห่ง ด้วยจิตกตัญญูเป็นที่ ยิง ^๔ แต่เพื่อมิให้ท่านป่วยการมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณาโปรดฟังข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง ^๕ ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาลยุงพวกยิวทั้งหลายให้เกิดการวุ่นวายทั่วพิภพ และเป็นตัวการของพวกนาซาเรอีน ^๖ กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจับเขาไว้ และกึ่งจะได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกข้าพเจ้า ^๗ แต่นายพัน ลีเซียส ได้มาใช้อ่านจกแย้งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา ^๘ และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะได้ถามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพวกข้าพเจ้าจริงหรือไม่” ^๙ ฝ่ายพวกยิวจึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น

เปาโลแก้ข้อกล่าวหาและถูกคุมตัวไว้

^{๑๐} เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า “เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบว่าคุณเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้หลายปีแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ ^{๑๑} ท่านสืบทราบได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้นยังไม่เกินสิบสองวัน ^{๑๒} เขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรือยุยงประชาชนให้วุ่นวาย ไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลาหรือในเมือง ^{๑๓} เหตุการณ์ทั้งปวงที่เขากำลังฟ้องข้าพเจ้านี้ เขาพิสูจน์ไม่ได้ ^{๑๔} แต่ข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่านอย่างหนึ่ง คือตามทางนั้นที่เขาถือว่าเป็นลัทธินอกกริต ข้าพเจ้านมัสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ เชื่อ ถือ คำ ซึ่ง มี เขียน ไว้ ใน พระราชบัญญัติและในคัมภีร์ของศาสนายิวทั้งหมด ^{๑๕} ข้าพเจ้ามีความหวังใจในพระเจ้าตามซึ่งเขาเองก็มีความหวังใจด้วย คือหวัง

ใจว่าคนทั้งปวงทั้งคนที่ชอบธรรมและคนที่ไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาจากความตาย^{๑๖} ในข้อนี้ ข้าพเจ้า อุดสารี ประพฤติ ตามใจ วินิจฉัย ผิด ชอบที่ ปราศจาก ผิด ต่อ พระเจ้า และ ต่อ มนุษย์^{๑๗} ครั้นล่วง มาหลาย ปี แล้ว ข้าพเจ้านำท่านและเครื่องบูชามายังชนชาติของข้าพเจ้า^{๑๘} คราวนั้น มีพวกยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพระวิหาร เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขามีได้พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คนหรือทำบุญ^{๑๙} ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้องต่อหน้าท่านที่นี้แล้ว^{๒๐} หรือขอให้คนเหล่านั้นเองกล่าวเรื่องความผิดที่เขาเห็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภา^{๒๑} เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางเขาว่า “วันนี้ข้าพเจ้า ถูก พิพากษา พิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลาย เพราะเหตุ เรื่อง การเป็นขึ้นมาจากความตาย”^{๒๒} เมื่อเฟลิกส์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ ท่านก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อน เพราะท่านได้รู้เรื่องของทางนั้นดีถ้วนแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า “เมื่อลิเซียสนายพันลงมา เราจะชำระความของเจ้า”^{๒๓} เฟลิกส์สั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกวดขันบ้าง ไม่ให้ห้ามผู้ใดที่เป็นผู้ที่รู้จักกับท่านที่จะเข้ามาปรนนิบัติหรือเยี่ยมเยียน

เปาโลได้กล่าวอีกครั้งหนึ่ง

^{๒๔}เมื่อล่วงมาได้หลายวันแล้วเฟลิกส์มากับภรรยาชื่อดรูซิลลาผู้เป็นชาติยิว ท่านให้เรียกเปาโลมา แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระคริสต์^{๒๕} ขณะเมื่อเปาโลอ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม และการพิพากษาซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น เฟลิกส์ก็กลัวจนตัวสั่น จึงพูดว่า “คราวนี้จงไปก่อนเถอะ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก”^{๒๖} อีกนัยหนึ่งเฟลิกส์หวั่นใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนากันบ่อยๆ^{๒๗} แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว บอริสธัสเฟสทัสมารับราชการแทนเฟลิกส์ เฟลิกส์อยากจะได้ความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

เฟสทัสฟังพวกโจทก์ของเปาโล

๒๕

เมื่อ เฟส ทัส เข้า รับ ตำแหน่ง ราชการ ได้ สาม วัน แล้ว จึง ออก

จากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ๒ มหาปุโรหิต กับ คน สำคัญๆ ใน พวก ยิว มา ฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน^{๒๘} ขอให้ กรุณา เขา โดย สั่ง ให้ ส่ง เปาโล มายัง กรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะช่มคอยฆ่าท่านเสียกลางทาง^{๒๙} ฝ่ายเฟสทัสจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมืองซีซารียา และอีกหน่อยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น^{๓๐} ท่านจึงว่า “ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกันกับเรายื่นฟ้องเอาเถิด”^{๓๑} เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองซีซารียา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา^{๓๒} ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยืนล้อมไว้รอบ และกล่าวความอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายข้อ แต่พิสูจนไม่ได้^{๓๓} เปาโลจึงแก้คดีเองว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำการผิดกฎหมายของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์”^{๓๔} ฝ่ายเฟสทัสอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า “เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องนี้ที่นั่นหรือ”

เปาโลอุทธรณ์ถึงซีซาร์

^{๓๕}เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นี้ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้า ไม่ได้ กระทำ ผิด ต่อพวกยิว^{๓๖} เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำการอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่ข้าพเจ้าฟ้องนั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์”^{๓๗} ฝ่ายเฟสทัสเมื่อพูดกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า “เจ้าได้ ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์”

อากริปปาและเฟสทัสฟังเปาโล

^{๓๘}ครั้นล่วงไปหลายวัน กษัตริย์อากริปปา กับ พระนาง เบอริ นิสกี เสด็จ มา เยี่ยม คำนับเฟสทัสยังเมืองซีซารียา^{๓๙} ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัส ก็ เล่า เรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกซ์ได้ขังทิ้งไว้^{๔๐} เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูซาเล็ม พวกปุโรหิตใหญ่กับพวก

ผู้ใหญ่ ของ พวก ยิว มา ฟ้อง ขอ ให้ ข้าพเจ้า ตัดสินลงโทษเขา ^{๑๖} ข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขา ว่า “ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบตัว จำเลยให้ตายก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อม หน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสดำคดีในข้อหา นั้น ^{๑๗} ครั้นพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าจึง มิได้รอช้า ใน วันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้า ได้นั่งบัลลังก์ พิพากษา และสั่ง ให้พาจำเลยเข้ามา ^{๑๘} เมื่อ พวก โจทก์ ยืน ขึ้น เขามีได้กล่าวหาจำเลย เหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้ ^{๑๙} เป็นแต่เพียง ปัญหาเดียวกันด้วยเรื่องลัทธิศาสนาของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งชื่อเยชูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่ ^{๒๐} เมื่อ ข้าพเจ้ายังงงงวยอยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานี้ อย่างเป็นไรดี จึงถามเปาโลว่า จะยอมขึ้นไปยัง กรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความนั้นที่นั่นหรือไม่ ^{๒๑} แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ ชั่งไว้ เพื่อให้ ออกัสตัส ตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุม ชั่ง เขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซีซาร์ได้” ^{๒๒} อากิริปาจึงกล่าวแก่เฟสทัสว่า “ข้าพเจ้าใคร่จะ ฟังคนนั้นด้วย” เฟสทัสจึงกล่าวว่า “ฟุ้งนี้ ท่านจะได้ฟังเขา” ^{๒๓} ครั้นวันรุ่งขึ้น อากิริปากับ เบอร์นิสเสด็จมาพร้อมด้วยราชบริพาร เป็นที่สง่าผ่าเผยมาก จึงเข้าไปประทับในห้อง พิพากษาพร้อมกับนายพันและคนสำคัญๆ หนึ่ง ใน นคร นั้น แล้ว เฟสทัส จึง สั่ง ให้พา เปาโล เข้ามา ^{๒๔} เฟสทัส จึง กล่าว ว่า “ท่าน กษัตริย์ อากิริปา และ ท่าน ทั้ง หลาย ที่ อยู่ ด้วย กัน นี้ ท่าน ทั้ง หลาย เห็นชาย คนนี้ ที่ บรรดา พวก ยิว ได้ วิงวอน ข้าพเจ้า ทั้ง ใน กรุง เยรูซาเล็ม และ ที่นี้ ด้วย ร้อง ว่า เขา ไม่ ควร จะ มี ชีวิต อยู่ต่อไป ^{๒๕} แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ ได้ทำผิดสิ่งใดที่ควรจะต้องตาย และเพราะ เขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป ^{๒๖} ข้าพเจ้า ไม่มี รายงาน อะไรแน่ชัดเรื่องคุณนี้ที่จะถวายเจ้านายของ ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมา ต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพะอย่างยิ่ง ต่อพระพิภคร์ของพระองค์ โอ กษัตริย์ อากิริปา หวังว่าเมื่อได้สอบสวนแล้ว ข้าพเจ้าจะมีเรื่อง พอดี ที่จะ ถวาย รายงาน ไป ได้บ้าง ^{๒๗} เพราะ ข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งแต่จำเลยไป และมีได้ ส่งข้อหาไป ด้วย ก็เป็นการเหลวไหลไม่ ได้เรื่อง”

เปาโลสู้คดีและอุทธรณ์ไปยังอากิริปา

๒๖ ^๑ ฝ่าย อากิริปา จึง ตรัส กับ เปาโล ข้อหาเองได้” เปาโลจึงยื่นมือออกกล่าวแก่ คดีว่า ^๒ “ท่าน กษัตริย์ อากิริปา เจ้าข้า ข้า พระองค์ถือว่าเป็นโอกาสดีที่ได้แก้คดีต่อพระ พิศัยพระองค์วันนี้ ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่ง พวกยิวกล่าวหาข้าพระองค์นั้น ^๓ โดยเฉพะ เพราะพระองค์มีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดา ขนบธรรมเนียมและปัญหาต่างๆของพวกยิว แล้ว เหตุฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรดทบทวนข้า พระองค์ ^๔ พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็น อยู่ของข้าพระองค์ตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว คือ ตั้งแต่แรกข้าพระองค์ได้อยู่ท่ามกลางชนชาติ ของข้าพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ^๕ เขา รู้จัก ข้าพระองค์ แต่ เดิม มา ถ้า เขา จะ ยอม เป็น พยานก็เป็นได้ว่าข้าพระองค์ดำรงชีวิตตามพว กที่ ถือเคร่งครัด ที่สุด คือ เป็น พวก ฟา ริ สี่ ^๖ บัดนี้ ข้าพระองค์ ต้อง มา ยืน ให้ พิพากษา พิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังใจใน พระสัญญา ซึ่ง พระเจ้า ได้ ตรัส แก่ บรรพบุรุษ ของพวกข้าพระองค์นั้น ^๗ พวกข้าพระองค์ สืบสองตระกูลได้อุตส่าห์ปรนนิบัติพระเจ้าทั้ง กลางวันกลางคืน ด้วยหวังใจว่าจะบรรลุถึง ความสำเร็จตามพระสัญญานั้น ข้าแต่กษัตริย์ อากิริปา เพราะความหวังใจอันนี้พวกยิวจึง ฟ้องข้าพระองค์ ^๘ เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึง พากันถือว่า การที่พระเจ้าจะทรงให้คนตาย เป็นขึ้นมาเป็นการที่เชื่อไม่ได้ ^๙ ข้าพระองค์ เคยได้คิดในใจของตนเองว่าสมควรจะทำ หลายสิ่งซึ่ง ขัด ขวาง พระนาม ของ พระ เยชู ซาวนาซาเรีธนั้น ^{๑๐} สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้ กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับ อำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ ได้ ชั่ง วิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และ ครั้น เขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย ^{๑๑} ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆ ใน ธรรม ศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่น ประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่ง นึก ข้าพระองค์ได้ ตามไป ชม เหนง ถึง เมือง ไน ต่าง ประเทศ ^{๑๒} ตั้ง นั้น เมื่อ ข้า พระองค์ กำลัง ไปยังเมืองดามัสกัส ได้ถืออำนาจและ งานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่ ^{๑๓} โอ ข้าแต่ กษัตริย์ ในเวลาเที่ยง วัน เมื่อ กำลังเดินทางไป ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่าง

กล้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้า ล้อมรอบ ข้าพระองค์ กับ คน ทั้ง หลาย ที่ ไป กับข้าพระองค์ ^{๑๔} ครั้นข้าพระองค์กับคนทั้งหลายล้มคะมำลงที่ดิน ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่ข้าพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า ‘เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าถือประตักก็ยากนัก’ ^{๑๕} ข้าพระองค์ทูลถามว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด’ พระองค์จึง ตรัสว่า ‘เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง’ ^{๑๖} แต่ว่าจงลุกขึ้นยืนเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้ และเป็นพยาน ถึง เหตุการณ์ ซึ่ง เจ้า เห็น และถึง เหตุการณ์ที่ เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลัง ^{๑๗} เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหา ^{๑๘} เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึง ความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับกรยากโทษความผิดบาปของเขา และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อในเรา’ ^{๑๙} โอ ข้าแต่กษัตริย์อากริปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น ^{๒๐} แต่ข้าพระองค์ได้กล่าวสั่งสอนเขา ตั้งต้นที่เมืองดามัสกัส และในกรุงเยรูซาเล็ม ทิวแว่นแคว้นยูเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจใหม่ให้หันมาหาพระเจ้าและกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว ^{๒๑} เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระองค์ที่พระวิหาร และพยายามหาข้อที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย ^{๒๒} เป็นเพราะพระเจ้าได้ ทรง โปรด ช่วย ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้และเป็นพยาน ได้ ต่อหน้าผู้ใหญ่ผู้น้อย ข้าพระองค์ไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาศาลาพยากรณ์ กับ โมเสส ได้ กล่าวไว้ว่า จะมีขึ้น ^{๒๓} คือว่า พระคริสต์ จะต้อง ทน ทุกข์ ทรมาน และพระองค์จะ ทรง แสดง ความสว่าง แก่ชนอิสราเอล และแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์’ ^{๒๔} ครั้นเปาโลกำลังพูด แก่คติดังนั้น เฟสทัสจึง ร้อง เสียง ตั้ง ว่า ‘เปาโลเอ๋ย เจ้าคลั่งไปเสียแล้ว เจ้าเรียนรู้อะไรมากจึงทำให้เจ้าคลั่งไป’ ^{๒๕} แต่เปาโลกล่าว ว่า ‘ท่านเฟสทัสเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่คลั่งเลย แต่ว่าได้พูดคำแห่งความจริงและคำที่ปกปิดชนจะพูด ^{๒๖} ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรง

ทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึงกล่าวต่อพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อแน่ว่า ไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ที่ได้พ้นพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านี้มิได้กระทำกัน ใน ที่ ลับ ลี้ ^{๒๗} ข้า แต่ กษัตริย์ อา กริป ปา พระองค์ เชื่อ พวก ศาสดา พยากรณ์ หรือ ไม่ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าเป็นพระองค์ชื่อ ^{๒๘} อากริปาจึง ตรัส กับ เปาโล ว่า ‘เราเกือบจะเป็น คริสเตียน โดย คำ ชักชวน ของ เจ้า’ ^{๒๙} เปาโลจึงทูลว่า ‘จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระองค์มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ มิใช่พระองค์องค์เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจองจำนี้’ ^{๓๐} และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่าราชการการเมืองและพระนางเบอรินิส และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ด้วยกันจึงลุกขึ้น ^{๓๑} ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า ‘คนนี้มีดีทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจองจำไว้’ ^{๓๒} ฝ่ายอากริปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า ‘ถ้าคนนี้มีดีอุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วจะปล่อยเขาก็ได้’

เปาโลแล่นเรือไปสู่กรุงโรม

๒๗ ครั้นตั้งใจว่าพวกเขาจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยูเลียส เป็นนายทหารในกองของออกัสตัส ^๒ เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัดรามิททีอุม ซึ่ง จะ ออก ไป ยัง ตำบลที่อยู่ตามฝั่งแคว้นเอเชีย เรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออาริสทาร์คัส ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเธสโลนิกา ^๓ วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน ฝ่ายยูเลียสมีใจเมตตาปราณีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไปหามิตรสหายทั้งหลายเพื่อจะได้บรรเทาใจ ^๔ ครั้นเรือออกจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะไซปรัสเพราะทวนลม ^๕ เมื่อแล่นข้าม ทะเล ที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเซียกับแคว้นบิมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่ไนแคว้นลิเซีย ^๖ ที่เมืองนั้นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้พวกเรลงเรือลำนั้น ^๗ เราแล่นไปช้าๆหลายวัน และได้มาถึงเมืองคินดีสโดยยาก เมื่อแล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของ

เกาะครีต ตรงเมืองสัลโมเน ^๘ เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่า ท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น ^๙ ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและการที่จะเดินเรือก็มือนตราย เพราะเทศกาลลดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย ^{๑๐} ว่า “ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะแล่นไปคราวนี้จะมือนตรายและเสียหุยมามาก มิใช่แต่ของบรรทุกกับเรือกำปั่นเท่านั้น แต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย” ^{๑๑} แต่นายร้อยเชือกกับต้นและเจ้าของกำปั่นมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น ^{๑๒} และเพราะว่าท่างามนั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น เพื่อถ้าเป็นไปได้จะได้ไปให้ถึงเมืองฟินีส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟินีส์นั้นเป็นท่าเรือแห่งเกาะครีต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้ ^{๑๓} เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบาๆ เขาก็คิดว่าสมควรปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต

พายุใหญ่อันน่าสะพรึงกลัว

^{๑๔} แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ยูเรกิโล ^{๑๕} ครั้นเรือกำปั่นถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม ^{๑๖} เมื่อแล่นไปทางด้านปลดลลมของเกาะเล็กๆแห่งหนึ่ง ชื่อว่าคลาวดา เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก ^{๑๗} เมื่อยกเรือขึ้นแล้ว เราก็เอาเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกยสันดอนทราย จึงลดใบลง แล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม ^{๑๘} ครั้นรุ่งขึ้นเราก็ขึ้นของบรรทุกทิ้งเสีย เพราะถูกพายุใหญ่ ^{๑๙} พอถึงวันที่สาม เราก็ตีเครื่องใช้บนเรือกำปั่นออกเสียด้วยมือของเราเอง ^{๒๐} และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และยังถูกพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอดนั้นก็ล้มละลายไป

เปาโลได้รับการหนุนใจจากทูตสวรรค์ จึงปลอบใจทุกคน

^{๒๑} ครั้นเขาได้อออาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่เขา กล่าว “ท่านทั้งหลาย ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะครีตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้และไม่เสียสิ่งของ ^{๒๒} บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่าน

ทั้งหลายให้ทำใจดีไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีผู้ใดเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น ^{๒๓} เพราะว่า เมื่อคืนนี้เอง ทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ประณินบัตินั้นได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า ^{๒๔} ทูตนั้นกล่าวว่า ‘เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น ดูเถิด พระเจ้าจะทรงโปรดให้รอดตายเพราะเห็นแก่ท่าน’ ^{๒๕} เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงทำใจดีไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่เราองค์ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น ^{๒๖} แต่ที่เราจะต้องเกยเกาะแห่งหนึ่ง” ^{๒๗} จนถึงคืนที่สิบสี่แล้ว เราก็ยังถูกซัดไปซัดมาอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกุลาสิก็สำคัญว่ามาใกล้แผ่นดินแล้ว ^{๒๘} ครั้นหยั่งนำดุกิวัดได้สี่สิบลีบเมตร เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็หยั่งนำวัดอีกได้สามสิบลีบเมตร ^{๒๙} เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอท้ายสิตัว แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า ^{๓๐} เมื่อพวกกุลาสิหาช่องจะหนีจากกำปั่นและได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำที่ว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ ^{๓๑} เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า “ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่ในกำปั่น ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย” ^{๓๒} พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป ^{๓๓} เมื่อจวนรุ่งเช้าเปาโลจึงวิงวอนคนทั้งปวงให้รับประทานอาหารและกล่าวว่า “วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่ในเรือและอดอาหารมิได้รับประทานอะไรเลย ^{๓๔} ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว” ^{๓๕} ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อหักแล้วก็เริ่มรับประทาน ^{๓๖} คนทั้งปวงก็มีกำลังใจขึ้นจึงรับประทานอาหารด้วย ^{๓๗} เราทั้งหลายที่อยู่ในกำปั่นนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน ^{๓๘} เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้วจึงขนข้าวสาลีในกำปั่นทิ้งเสียในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น ^{๓๙} ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นแผ่นดินอะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นไปได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น ^{๔๐} เขาก็ตัดสายสมอทิ้งเสียในทะเล แล้วก็แก้เชือกที่มัดหางเสือ และ

ชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าไปหาฝั่ง ^{๔๐} ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งที่ทะเลสองข้างบรรจบกัน กำปั่นก็เกยดิน หัวเรือติดแน่นออกไม่ได้ แต่ท้ายเรือนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น ^{๔๑} พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย กล่าวว่าจะมีผู้ใดช่วยนำหนีไปได้ ^{๔๒} แต่นายร้อยปรารถนาจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้าม พวกทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนทั้งหลายที่ช่วยนำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายไปหาฝั่งก่อน ^{๔๓} ฝ่ายคนทั้งหลายที่เหลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้กำปั่นที่หักไปบ้าง ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

ทุกคนขึ้นฝั่งอย่างปลอดภัยที่เกาะมอลตา

๒๘ ^๑ ครั้นรอดพ้นภัยแล้ว พวกเขาจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา ^๒ ฝ่ายชาวป่านั้นมีความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เขาก่อไฟรับรองเราทุกคนเพราะฝนตกและหนาว ^๓ เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาเพราะถูกความร้อนกัดมือของเปาโลติดอยู่ ^๔ เมื่อพวกชาวป่านเห็นงูติดห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า “คนนี่คงเป็นฆาตกรแน่นอน ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว พระผู้ทรงธรรมก็ยังไม่ยอมให้รอดตายไปได้” ^๕ แต่เปาโลได้สะบัดมือให้งูตกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใดไม่ ^๖ ฝ่ายเขาทั้งหลายคอยดูอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทันที แต่ครั้นเขาคอยดูอยู่ช้านานมิได้เห็นท่านเป็นอะไร เขาก็กลับถือว่าท่านเป็นพระ

บิดาของปูบลิวสได้รับการรักษาให้หาย

^๗ เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปูบลิวส มีไร่นาอยู่ใกล้ตำบลนั้น ท่านได้ต้อนรับเลี้ยงดูพวกเราไว้อย่างดีสามวัน ^๘ ต่อมาบิดาของปูบลิวสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไปหาท่านอธิษฐานแล้ววางมือบนท่านรักษาให้หาย ^๙ ครั้นทำอย่างนั้นแล้ว คนอื่น ๆ ที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่างๆก็มาหา และเขาก็หายด้วย ^{๑๐} เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติพวกเราหลายประการ เมื่อเราจะแล่นเรือไปจากที่นั้น เขาจึงนำสิ่งของที่เรากำลังต้องการมาใส่เรือ ^{๑๑} ครั้นล่องไปสามเดือน พวกเราจึงลงในเรือกำปั่นซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรีย

และค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว กำปั่นลำนั้นมิรูปลูกแฝดชื่อแคสเตอร์และพอลลักซ์ เป็นเครื่องหมาย ^{๑๒} พวกเราแะที่เมืองไซราคิวส์จอดอยู่ที่นั่นสามวัน ^{๑๓} เราออกจากที่นั่น อ้อมไปยังเมืองเรย์อุม ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมาถึงเมืองไซปรัส ^{๑๔} เราพบพวกพี่น้องที่นั่น และเขาเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน แล้วเราจึงไปถึงกรุงโรม ^{๑๕} ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าวพวกเรา เขาจึงออกมาพบเราที่บ้านตลาดอัสปีอัสและที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเขาแล้ว จึงขอบ พระเดชพระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจดีขึ้น

เปาโลที่กรุงโรม

^{๑๖} ครั้นพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการของค่ายนั้น แต่เขายอมให้เปาโลอยู่คนเดียวต่างหาก ให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้ ^{๑๗} ต่อมาครั้นล่องไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพวกผู้ใหญ่ในพวกยิวมาประชุมกัน เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้วท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำความผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาติ หรือผิดธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้ายังต้องถูกมอบเป็นนักโทษมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม ^{๑๘} ครั้นพวกนั้นได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้วก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้าเสีย เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย ^{๑๙} แต่เมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ แต่มิใช่ว่า ข้าพเจ้า มีอะไรจะฟ้องชนร่วมชาติของข้าพเจ้า ^{๒๐} เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่นี้ก็เนื่องด้วย ความหวังของชนชาติอิสราเอล” ^{๒๑} เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า “พวกเราหาได้รับจดหมายจากคว้นยูเดียกล่าวถึงท่าน หรือหาว่ามีพวกพี่น้องผู้หนึ่งผู้ใดมารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านไม่ ^{๒๒} แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารถนาจะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกข้าพเจ้าทราบ ว่า พวกที่ถือลัทธินี้ก็ถูกตีเตียนทุกแห่ง” ^{๒๓} เมื่อเขานัดวันพบกับท่าน คนเป็นอันมากก็พากันมาหาขงที่อาศัยของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็นพยาน

ถึงอาณาจักรของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือในพระเยซู โดยใช้ข้อความจากพระราชบัญญัติของโมเสส และจากคัมภีร์ศาสนดาพยากรณ์ ^{๒๔} คำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ

เปาโลประกาศข่าว ประเสริฐแก่คนต่างชาติ

^{๒๕} และ เมื่อ เขา ไม่ เห็น พ้อง กัน จึง ลา ไป เมื่อ เปาโล ได้ กล่าว ข้อความ แถม ว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดย อีสยาห์ ศาสดาพยากรณ์ ถูก ต้อง ดีแล้ว ^{๒๖} ว่า ‘จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต ^{๒๗} เพราะว่าจิตใจของ

ชนชาตินี้ก็เหนียวชา หูก็ตึง และตาเขาก็มืด เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย’ ^{๒๘} เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรู้ว่า ความรอดของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย” ^{๒๙} เมื่อ เปาโล ได้ กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็ได้จากไป และได้เถียงกันเป็นการใหญ่ ^{๓๐} เปาโลจึงได้ อาศัยอยู่ครบสองปีในบ้านที่ท่านเช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน ^{๓๑} ทั้งประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวาง

ประวัติความเป็นมาของ

หนังสือโรม

จดหมาย ของเปาโล อาจ เขียน ขึ้น ตาม ลำดับดังต่อไปนี้ ๑ และ ๒ เรสเส โลนิกา ๑ และ ๒ โครินธ์ กาลาเทีย โรม ఫิเลโมน โคโลสสี เอเฟซัส พิลิปปี ๑ ทิโมธี ทิตัสและ ๒ ทิโมธี (เปาโลอาจเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูด้วย แม้หนังสือเล่มนั้นไม่ได้ บอกชื่อของผู้เขียนก็ตาม) แต่ในพระคัมภีร์ใหม่หนังสือเหล่านี้ไม่ได้เรียงตามลำดับนี้

เปาโล เกิดที่เมืองทาร์ซัส (ประเทศตุรกี) ท่านได้เรียนศาสนศาสตร์จากอาจารย์กามาเลียล ที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสเทพนถูกหินขว้างจนตายเปาโล ได้อยู่ที่นั่นด้วย เปาโลรับเชื่อขณะที่ท่านกำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัส ท่านได้อยู่ที่ประเทศอาระเบียเป็นเวลา ๓ ปี ท่านทำงานที่เมืองทาร์ซัสและได้กลายเป็นมิชชันนารีที่ยิ่งใหญ่ในการประกาศแก่คนต่าง ชาติ เปาโลเคยนับถือศาสนายิว มีการศึกษาจากชาวกรีก (เป็นพวกแสวงหาความรู้) และ เป็นชนชาติโรมัน พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมเปาโลไว้พร้อมสำหรับงานใหญ่ และการทุกข์ทรมานในชีวิตของท่าน

ในครั้งสุดท้ายที่เปาโลไป เยี่ยม เมืองโครีนธ์ (ปีค.ศ. ๕๗-๕๘) ท่านได้เขียนจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวโรมันและส่งคำคำนับมาจากอาควิลลาและปริสซิลลา ซึ่งเปาโลเคยทำเดินที่ด้วยกันกับเขา (รม ๑๖:๓-๕; กจ ๑๘:๓) เปาโล เขียน จดหมาย ฉบับ นี้หลังจาก ที่ท่านได้รับเงินถวายจากชาวโครีนธ์ ซึ่งส่งไปถึง วิสุทธิชนที่ยากจนที่กรุงเยรูซาเล็ม (๑ คร ๑๖:๑-๓) และขณะที่ท่านกำลังจะส่งเงินถวายนี้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (รม ๑๕:๒๕-๒๗) ผู้ส่งจดหมายฉบับนี้อาจจะเป็นฟอยเบซึ่งมาจากเคนเคเรียที่อยู่ใกล้เมืองโครีนธ์ เปาโลมีแผนการที่จะเดินทางไปกรุงโรม (ซึ่งสมัยนั้นมีประชาชนประมาณ ๘๐๐,๐๐๐ คน) และเห็นว่าท่านได้คำนับ พวก คริสเตียน หลายๆ คนโดยได้เอ่ยชื่อเป็นรายบุคคล แต่ให้สังเกตว่าเปาโลไม่ได้คำนับเปโตร ในบทที่ ๑๖ เพราะว่าเขาเปโตรไม่เคยไปกรุงโรม

หนังสือ โรม เป็น หนังสือ เล่ม หนึ่งใน พระคัมภีร์ใหม่ที่เน้นถึงคำสอนหลักคือ ความบาป

ความรอดโดยพระคุณ ความชอบธรรม ความรอดเป็นนิത്യ และความมั่นใจในความรอด บทที่ ๑๒-๑๕ พูดถึงหน้าที่ของคริสเตียน และในบทที่ ๑๖ เปาโลคำนับพวกคริสเตียนที่กรุงโรม

เปาโลกระตือรือร้นที่จะประกาศในกรุงโรม

๑ เปาโล ผู้รับใช้ ของ พระ เยชู คริสต์ ผู้ ซึ่ง พระองค์ ทรง เรียก ให้ เป็น อัครสาวก และ ได้ ถูก แยก ตั้ง ไว้ สำหรับ ข้าราชการของพระเจ้า ๒ (คือ ข้าราชการที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์) ๓ เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดาวิดฝ่ายเนื้อหนัง ๔ แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้น บังไว้ด้วยฤทธานุภาพ คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า ๕ โดยทาง พระองค์ นั้น พวกข้าพเจ้า ได้ รับ พระคุณ และ หน้าที่ เป็น อัครสาวก เพื่อ เห็น แก่ พระนาม ของ พระองค์ ให้ ชนชาติ ต่างๆ เชื่อฟังตามความเชื่อนั้น ๖ รวมทั้งพวกท่านที่พระเจ้าทรงเรียกให้ เป็นคนของ พระเยซูคริสต์ด้วย ๗ เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด ๘ ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทาง พระเยซูคริสต์ เหตุด้วยท่านทั้งหลาย เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านเลื่องลือไปทั่วโลก ๙ เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าเอ่ยถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่ว่างเว้น ๑๐ ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแล้ว ให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยี่ยมท่านทั้งหลายโดยวิธีหนึ่งอย่างใดในที่สุดนี้ ๑๑ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้นำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณมาให้แก่ท่านบ้าง เพื่อเสริมกำลังท่านทั้งหลาย ๑๒ คือ เพื่อ ข้าพเจ้า และ ท่าน ทั้ง หลาย จะ ได้

หุนุนใจซึ่งกันและกัน โดยความเชื่อของเรา ทั้งสองฝ่าย ^{๑๓}พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายทราบว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้หลายครั้งแล้วว่า จะมาหาท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกท่านด้วย เช่นเดียวกับในหมู่ชนชาติอื่นๆ (แต่จนบัดนี้ก็ยังไม่มีเหตุขัดข้องอยู่) ^{๑๔}ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย ^{๑๕}ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย ^{๑๖}ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าประเสริฐนั้นเป็นฤทธิเดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย ^{๑๗}เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’

คนที่ได้รับความสว่างได้ หันกลับไปสู่ความมืด

^{๑๘}เพราะว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ต่อความอธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมนั้นขัดขวางความจริง

จักรวาลพิสูจน์ว่ามีพระเจ้าทรงสร้างที่ทรงพระชนม์อยู่

^{๑๙}เหตุว่าเท่าที่จะรู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว ^{๒๐}ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระองค์นั้น คือฤทธานภาพอันนิรันดร์และเทวสภาพของพระเจ้า ก็ได้ปรากฏชัดใน สรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย ^{๒๑}เพราะถึงแม้ว่าเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแก่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจของเขาของเขาก็มืดมัวไป

ความเข้าใจได้กลับกลายเป็นมืด ไป ทางของพระเจ้าได้เสียไป

^{๒๒}เขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขาจึงกลายเป็นคนโง่เขลาไป ^{๒๓}และเขาได้เอาสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นอมตะ มาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตาย หรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

พระเจ้าทรงมอบมนุษย์ไว้กับความบาป การหนีถือรูปเคารพ รักร่วมเพศ และความเลวทราม

^{๒๔}เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติอุลามก ตาม ราคะ ตัดมหาในใจของเขา ให้เขากระทำการสิ่งน่าอภัยศทางกายต่อกัน ^{๒๕}เขาได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้นมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ แทนพระองค์ ผู้ทรงสร้าง ผู้สมจะได้รับ ความสรรเสริญเป็นนิตย์ เอเมน ^{๒๖}เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีราคะตัดมหาอันน่าอภัยศ แม้แต่พวกผู้หญิงของเขาก็เปลี่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป ^{๒๗}ฝ่ายผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติ เช่นกัน และเร้าร้อนด้วยไฟแห่งราคะตัดมหาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกัน ประกอบกิจอันชั่วช้าอย่างน่าละอาย เขาจึงได้รับผลกรรมอันสมควรแก่ความผิดของเขา ^{๒๘}และเพราะเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีใจเลวทรามและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม ^{๒๙}พวกเขาเต็มไปด้วยสรรพการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมุ่งร้าย เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พุดนินทา ^{๓๐}ส่อเสียดเกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จองหอง อดตัว ริทำชั่วอย่างใหม่ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา ^{๓๑}อับปัญญา ไม่รักษาคำสัญญา ไม่มีความรักกัน ไม่ยอมคืนดีกัน ปราศจากความเมตตา ^{๓๒}แม้เขาจะรู้การพิพากษาของพระเจ้าที่ว่า คนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

พระเจ้าจะทรงพิพากษาเราทุกคน

๒ เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขาก็ยังประพฤติอยู่อย่างเดียวกับเขา ^๒ แต่เรารู้แน่ ๆ ว่าการที่พระเจ้า ทรง พิพากษา ลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เป็นตามความจริง ^๓ โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้ ^๔ หรือว่า ท่านประมาท พระกรุณาคุณอันอุดม และความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่า พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่ ^๕ แต่เพราะท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจ ท่านจึงสาสมพระพิโรธให้แก่ตัวเอง ในวันแห่งพระพิโรธนั้น ซึ่งพระเจ้าจะ ทรง สำแดง การพิพากษา ลงโทษที่เที่ยงธรรมให้ประจักษ์

ผู้ที่รักความชอบธรรม

^๖ พระองค์จะ ทรง ประทาน แก่ ทุกคน ตามควร แก่ การกระทำ ของ เขา ^๗ สำหรับ คนที่ พากเพียร ทำความดี แสวงหา สง่า ราชศั เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะ ประทานชีวิตนิรันดร์ให้ ^๘ แต่พระองค์จะทรง พระพิโรธ และ ลง พระ อาชญา แก่ คน ที่ มัก ยกตนข่มท่าน และ ไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความ อธรรม ^๙ ความ ทุกข์ เวทนาจะ เกิด แก่จิตใจทุกคน ที่ประพฤติชั่ว แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย ^{๑๐} แต่สง่า ราชศั เกียรติ และสันติสุขจะเกิดมีแก่ทุกคน ที่ประพฤติดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย ^{๑๑} เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรง เห็น แก่หน้าผู้ใดเลย ^{๑๒} เพราะคนทั้งหลาย ที่ ไม่มี พระ ราช บัญญัติ และ ทำบาป จะ ต้อง พินาศโดยไม่มีอ้างพระราชบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีพระราชบัญญัติและทำบาปก็จะต้อง ถูกพิพากษาตามพระ ราช บัญญัติ ^{๑๓} (เพราะว่าคนที่ เพียง แต่ฟัง พระ ราช บัญญัติ เท่านั้นหาใช่ ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ไม่ แต่ คนที่ประพฤติ ตามพระ ราช บัญญัติ ต่างหาก เป็น ผู้ชอบธรรม ^{๑๔} เพราะเมื่อชน

ต่างชาติซึ่งไม่มีพระ ราช บัญญัติ ได้ประพฤติ ตามพระ ราช บัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านี้ แม้ไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวเอง ^{๑๕} คือแสดงให้เห็น การกระทำที่เป็น ตามพระ ราช บัญญัติ นั้นมี จารีก อยู่ในจิตใจ ของเขา และใจสำนึกผิด ชอบ ก็เป็น พยาน ของเขาด้วย ความคิด ขัดแย้ง ต่างๆ ของเขานั้นแหละ จะกล่าวโทษตัวหรืออาจ จะแก้ตัวให้เขา) ^{๑๖} ในวันที่พระเจ้าจะ ทรง พิพากษา ความ ลับ ของ มนุษย์โดย พระ เยซู คริสต์ ทั้งนี้ตาม ขำ ประเสริฐที่ ข้าพเจ้าได้ ประกาศนั้น

พิธีเข้าสุหนัดและความชอบธรรมแต่ภายนอก

^{๑๗} ดูเถิด ท่าน เรียกตัวเองว่า ยิว และ ฟัง พระ ราช บัญญัติ และ ยกพระเจ้า ขึ้น อวด ^{๑๘} และว่าท่านรู้จักพระทัยของพระองค์ และ เห็นชอบ ในสิ่งที่ประเสริฐ เพราะว่าท่านได้ เรียนรู้ในพระราชบัญญัติ ^{๑๙} และท่านมั่นใจว่า ท่านเป็นผู้สูงคนตามอด เป็นความสว่าง ให้แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความมืด ^{๒๐} เป็น ผู้สอนคนโง่ เป็นครูของเด็ก เพราะท่านมีแบบอย่าง ของ ความรู้และความจริงในพระ ราช บัญญัตินั้น ^{๒๑} ฉะนั้นท่านซึ่งเป็นผู้สอน คนอื่นจะไม่สอนตัวเองหรือ เมื่อท่านเทศนาว่าไม่ควรลึกรหัส ตัวท่านเองลึกรหัสเปล่า ^{๒๒} ท่าน ผู้ที่ สอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณีหรือเปล่า ท่านผู้รังเกียจรูปเคารพ ตัว ท่านเอง ปล้นวิหารหรือ เปล่า ^{๒๓} ท่านผู้โอ้อวดในพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบหลู่พระเจ้าด้วยการละเมิดพระ ราช บัญญัติ หรือ เปล่า ^{๒๔} เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนต่างชาติพูดหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระเจ้า ก็ เพราะ ท่าน ทั้ง หลาย’ ^{๒๕} ถ้าท่าน รักษาพระ ราช บัญญัติ พิธีเข้าสุหนัดก็เป็นประโยชน์จริง แต่ถ้าท่านละเมิดพระ ราช บัญญัติ การที่ท่านเข้าสุหนัดนั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้าเลย ^{๒๖} เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัดยังรักษาความชอบธรรมแห่งพระ ราช บัญญัติแล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสุหนัดนั้น จะถือเหมือนกับว่าเขาได้เข้าสุหนัดแล้วไม่ใช่หรือ ^{๒๗} และคนทั้งหลายที่ไม่เข้าสุหนัดซึ่งเป็นตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ได้ทำตามพระ ราช บัญญัติ เขาจะปรับโทษท่านผู้มีประมาท พระ ราช บัญญัติและได้เข้าสุหนัดแล้ว แต่ยังไม่

ละเมิดพระราชบัญญัตินั้น ^{๒๘} เพราะว่ายิวแท้ มีใช้คนที่เป็ยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสู่หน้ดแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสู่หน้ดซึ่งปรากฏที่เนื้อหน้ดเท่านั้น ^{๒๙} คนที่เป็ยิวแท้ คือคนที่เป็ยิวภายใน และการเข้าสู่หน้ดแท้หน้ เป็นเรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ มีใช้ตามตบพบัญญัติ คนอย่างนหพระเจ้าสรรเสริญมนุษย์ไม่สรรเสริญ

พระเจ้าได้ทรงโปรดประทาน พระพรอันพิเศษแก่พวกยิว

^๓ ถ้าเช่นนั้น พวกยิว จะ ได้ เปรียบ คนอื่นอย่างไร และการเข้าสู่หน้ดนั้นจะมีประโยชน์อะไร ^๒ มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่า พวกยิว ได้ เป็น ผู้รับ มอบให้ รักษา พระ คำรัส ของ พระเจ้า ^๓ ถึง มี บาง คน ไม่ เชื่อ ความ ไม่ เชื่อ ของ เขา นั้น จะ ทำให้ ความ สัตย์ ซื่อ ของ พระเจ้า ไร้ ประโยชน์ หรือ ^๔ ขอ พระเจ้า ออ ย่า ยอม ให้ เป็น เช่น นั้น เลย ถึง แม้ ทุก คน จะ พุด มุส กิ ขอ ให้ พระเจ้า ทรง สัตย์ จริต เกิด ตาม ที่ มี เขียน ไว้ แล้ว ว่า ‘เพื่อ พระองค์ จะ ได้ ปรากฏ ว่า ทรง เป็น ผู้ สัตย์ ซื่อ ใน พระ คำรัส ทง หลาย ของ พระองค์ และ ทรง มี ซัย เมื่อ เขา วินิ จฉัย พระองค์’ ^๕ แต่ ถ้า ความ อธรรม ของ เรา เป็น เหตุ ให้ เห็น ความ ชอบธรรม ของ พระเจ้า เรา จะ ว่า อย่างไร จะ ว่า พระเจ้า ทรง ลง อาญา โดย ไม่ ยุติธรรม อย่าง นั้น หรือ (ข้าพเจ้า พุด อย่าง มนุษย์) ^๖ พระเจ้า ไม่ ทรง โปรด ให้ เป็น เช่น นั้น เลย เพราะ ถ้า เป็น เช่น นั้น แล้ว พระเจ้า จะ ทรง พิพากษา โลก ได้อย่างไร ^๗ เพราะ ถ้า ความ จริต ของ พระเจ้า ปรากฏ มาก ยิ่ง ขึ้น เพราะ เหตุ ความ สัตย์ ของ ข้าพเจ้า เป็น ที่ ให้ เกิด เกียรติยศ แต่ พระองค์ แล้ว ทำไม เขา จึง ยัง ลง โทษ ข้าพเจ้า ว่า เป็น คน บาป ^๘ และ ทำไม เรา จึง ไม่ ทำ ความ ซัว เพื่อ ความ ดี จะ ได้ เกิด ขึ้น (ตาม ที่ เรา ได้ ถูก กล่าว ร้าย และ ตาม ที่ บาง คน ยืนยัน ว่า เรา ได้ กล่าว อย่าง นั้น) พระอาชญา ของ คน เช่น นั้น ก็ ยุติธรรม แล้ว

ทุกคนเป็นคนบาป

^๙ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ เปล่าเลย เพราะเรา ได้ ซึ่แจง ให้ เห็น แล้ว ว่า ทง พวกยิว และ พวก ต่าง ชาติ ต่าง ก็ อยู่ ได้ อำนจ ของ บาป ทุก คน ^{๑๐} ตาม ที่ มี เขียน ไว้ แล้ว ว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคน

ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ^{๑๑} ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า ^{๑๒} เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่า เหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย ^{๑๓} ล้าคุด ของ เขา คือ หลุม ผิง ศพ ที่ เป็ด อยู่ เขา ใช้ ลิน ของ เขา ในการ ล้อ ลวง ภาย ได้ ริม ผิง ปาก ของ เขามี พิษ ของ รุ้ย ^{๑๔} ปาก ของ เขา เต็ม ด้วย คำ แข่ง ด่า และ คำ ขม ขึ้น ^{๑๕} ทำ ของ เขา ว่อง ไว ใน การ ทำ ให้ นอง เลือด ^{๑๖} ใน ทาง เดีน ของ เขา มีความ พินาศ และ ความ ทุกข์ ^{๑๗} และ เขา ไม่ รู้ จัก ทาง แห่ง สันติ สุข ^{๑๘} ใน แวด ตา ของ เขา ไม่ มีความ เกรงกลัว พระเจ้า’ ^{๑๙} บัดนี้ เรา รู้ แล้ว ว่า พระราชบัญญัติทุกข้อที่ ได้ กล่าว นั้น ก็ ได้ กล่าว แก่ คน เหล่า นั้น ที่ อยู่ ได้ พระ ราช บัญญัติ เพื่อ ปิด ปาก ทุก คน และ เพื่อ ให้ มนุษย์ ทุก คน ใน โลก มีความ ผิด จำ เพาะ พระ พักตร์ พระเจ้า ^{๒๐} เพราะ ฉะนั้น จึง ไม่มี เนื้อหน้ด คน หนึ่ง คน ใด เป็น ผู้ ชอบธรรม ใน สาย พระ เนตร ของ พระเจ้า ได้ โดย การ ประพฤติ ตาม พระ ราช บัญญัติ เพราะ ว่า โดย พระ ราช บัญญัติ นั้น เรา จึง รู้ จัก บาป ได้

ความชอบธรรมโดยความเชื่อ

^{๒๑} แต่ บัดนี้ ได้ ปรากฏ แล้ว ว่า ความ ชอบธรรม ของ พระเจ้านั้น ปรากฏ นอก เนื้อ พระ ราช บัญญัติ ซึ่ง พระ ราช บัญญัติ กับ พวก ศาสดา พยากรณ์ เป็น พยาน อยู่

พระราชบัญญัติมันคงยิ่งขึ้นด้วย ความชอบธรรมของพระคริสต์

^{๒๒} คือ ความ ชอบธรรม ของ พระเจ้า ซึ่ง ทรง ประทาน โดย ความ เชื่อ ใน พระ เยชู คริสต์ สำหรับ ทุก คน และ แก่ ทุก คน ที่ เชื่อ เพราะ ว่า คน ทง หลาย ไม่ ต่าง กัน ^{๒๓} เหตุ ว่า ทุก คน ทำ บาป และ เสื่อม จาก สง่า ราติ ของ พระเจ้า ^{๒๔} แต่ พระเจ้า ทรง พระกรุณา ให้ เรา เป็น ผู้ ชอบธรรม โดย ไม่ คิด มูลค่า โดย ที่ พระ เยชู คริสต์ ทรง ใถ่ เรา ให้ พ้น บาป แล้ว ^{๒๕} พระเจ้า ได้ ทรง ตั้ง พระ เยชู ไว้ ให้ เป็น ที่ ลบ ล้าง พระ อาชญา โดย ความ เชื่อ ใน พระ โลหิต ของ พระองค์ เพื่อ ส้าแดง ให้ เห็น ความ ชอบธรรม ของ พระองค์ ใน การ ที่ พระเจ้า ได้ ทรง ออก ล้น พระทัย และ ทรง ยก บาป ที่ ได้ ทำ ไป แล้ว นั้น ^{๒๖} และ เพื่อ จะ ส้าแดง ความ ชอบธรรม ของ พระองค์ ใน บัจจุบัน นี้ ว่า พระองค์ ทรง เป็น ผู้ ชอบธรรม และ ทรง โปรด ให้ ผู้ ที่ เชื่อ ใน พระ เยชู เป็น

ผู้ชอบธรรมด้วย ^{๒๗}เมื่อ เป็น เช่น นั้น แล้ว เราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลัก การประพัตติ หรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลัก ของความเชื่อ ^{๒๘}เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพัตติ ตามพระ ราช บัญญัติ ^{๒๙}หรือว่า พระเจ้านั้น ทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือพระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติ ด้วยหรือ ถูก แล้วพระองค์ทรง เป็นพระเจ้า ของ ชน ต่าง ชาติ ด้วย ^{๓๐}เพราะ ว่า พระเจ้า เป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์จะทรงโปรดให้คนที่เข้าสู่หน้ดเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ดเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อด้วยกัน ^{๓๑}ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างพระราชบัญญัติ ด้วยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรากลับสนับสนุนพระราชบัญญัติเสียอีก

อับราฮัมผู้เป็นแบบอย่าง

๑ ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตามเนื้อหนังเล่า

พระเจ้าไม่ทรงถือโทษบาปต่อคนชอบธรรม

^๒เพราะ ถ้าอับราฮัม เป็น ผู้ ชอบ ธรรม โดย การกระทำ ท่านก็มีทางที่จะอวดได้ แต่มีใช้จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ^๓ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ ว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่า เป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ ^๔ดังนั้นคนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือว่าบาปเห็นก็ได้ นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า บาปเห็นจนเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ ^๕ส่วนคนที่มิได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนอุจรรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม ^๖ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนทีพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำ ^๗ว่า ‘คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาป ของ เขา แล้ว ก็ เป็นสุข

“บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขาก็เป็นสุข’

ความรอดของอับราฮัมเป็นแบบอย่างแก่ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ

^๘ถ้าเช่นนั้นความสุขมีแก่คนที่เข้าสู่หน้ดพวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่พวกที่มิได้เข้าสู่หน้ดด้วย เพราะเรากล่าวว่า “เพราะความเชื่อ นั่นเอง ทรง ถือว่า อับราฮัม เป็นคนชอบธรรม” ^{๑๐}แต่พระเจ้า ทรง ถือ อย่่างไร เมื่อ ท่านเข้าสู่หน้ดแล้วหรือ หรือเมื่อยังมิได้เข้าสู่หน้ด มิใช่เมื่อ ท่าน เข้าสู่หน้ดแล้ว แต่เมื่อ ท่านยังมิได้เข้าสู่หน้ด ^{๑๑}และท่านได้เข้าสู่หน้ด เป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังมิได้เข้าสู่หน้ด เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อเขายังมิได้ เข้าสู่หน้ด เพื่อจะ ถือว่า เป็น ผู้ ชอบธรรมด้วย ^{๑๒}และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นทีเข้าสู่หน้ด ที่มิได้เพียงแต่เข้าสู่หน้ดเท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังมิได้เข้าสู่หน้ด

เรารับเอาพระสัญญาโดยความเชื่อ

^{๑๓}เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่ว่าจะได้ทั้งพิภพ เป็นมรดกนั้น มิได้ มีมาโดย พระ ราช บัญญัติ แต่มีมาโดยความ ชอบธรรมที่เกิด จากความเชื่อ ^{๑๔}เพราะถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อ ก็ไม่มีประโยชน์อะไร และพระสัญญาก็เป็นอันไร้ประโยชน์ ^{๑๕}เพราะพระราชบัญญัตินั้น กระทำให้ ทรง พระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั้นก็ไม่มีการละเมิดพระราชบัญญัติ ^{๑๖}ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้ รับมรดกนั้น จึง ขึ้น อยู่กับ ความ เชื่อ เพื่อ จะ ได้ เป็น ตาม พระ คุณ เพื่อ พระ สัญญา นั้น จะ เป็น ที่ แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่แก่คนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน ^{๑๗}(ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย’) ต่อพระพักตร์พระองค์ ที่ท่านเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา และทรงเรียกสิ่งของที่ยังมิได้

เป็นให้เป็นอย่างอื่น ^{๑๘}ฝ่ายอับราฮัมนั้นเมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นที่น่าไว้วางใจก็ยังได้เชื่อไว้วางใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามคำที่ได้อัครสาวกไว้แล้วว่า ‘เชื่อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น’ ^{๑๙} และความเชื่อของท่านมิได้หย่อนถอยลง ถึงเมื่ออายุของท่านได้ประมาณร้อยปีแล้ว ท่านก็มีได้คิดว่าร่างกายของท่านเปรียบเหมือนตายแล้ว และมีได้คิดว่าครรรภนาง ซาราห์ เป็นหมัน ^{๒๐} ท่านมิได้หวั่นไหว แคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า ^{๒๑} ท่านเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถ กระทำให้สำเร็จ ได้ตามที่ พระองค์ตรัสสัญญาไว้ ^{๒๒} ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน ^{๒๓} แต่คำว่า ‘ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว ^{๒๔} แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อวางใจในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย ^{๒๕} คือพระองค์ผู้ทรงถูก มอบไว้ เพราะ การละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

พระพรแห่งความชอบธรรม

๕ เหตุ ฉะนั้น เมื่อ เรา เป็น คน ชอบ ธรรม เพราะ ความ เชื่อ แล้ว เรา จึง มี สันติสุข กับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ^๒ โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าไปในรั้วพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า ^๓ ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน ^๔ และความ อดทนทำให้เกิด มี ประสพการณ์ และ ประสพการณ์ ทำให้ เกิด มี ความ หวัง ใจ ^๕ และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะ เหตุ ว่า ความ รัก ของ พระเจ้า ได้ ไหล ไหล เข้าสู่อใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว ^๖ ขณะที่เมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม ^๗ ไม่ใคร่จะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้ ^๘ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของ

พระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ^๙ เพราะเหตุนี้เมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้ว โดย พระ โลกิต ของ พระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ ^{๑๐} เพราะ ว่า ถ้า ขณะที่ เรายัง เป็น ศีตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้า โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่ ^{๑๑} มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า

ความผิดบาปโดยอาดัม ความชอบธรรมโดยพระคริสต์

^{๑๒} เหตุ ฉะนั้น เช่น เดียว กับ ที่ บาป ได้ เข้า มา ใน โลก เพระ คน ฐ เดียว และ ความ ตาย ก็ เกิด มา เพราะ บาป นั้น และ ความ ตาย ก็ ได้ แผล ไป ถึง มวล มนุษย์ ทุก คน เพราะ มนุษย์ ทุก คน ทำบาป ^{๑๓} (บาป ได้ มี อยู่ใน โลก แล้ว ก่อนมีพระราชบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติ ก็ไม่ถือว่า มี บาป ^{๑๔} อย่างไรก็ตาม ความตายก็ได้ครอบงำตลอดมาตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่มิได้ทำบาปอย่างเดียวกับ การละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง ^{๑๕} แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้นไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิด ของ คน ๑ เดียว มาก ยิ่ง กว่า นั้น พระคุณ ของ พระเจ้า และ ของ ประทาน โดย พระคุณของพระองค์ผู้เดียว นั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก ^{๑๖} และ ของ ประทาน นั้น ก็ ไม่ เหมือน กับ ผล ซึ่ง เกิด จาก บาป ของ คน ๑ คน เดียว เพราะ ว่า การ พิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียงครั้งเดียว นั้น ได้นำไปสู่การลงโทษ แต่ของ ประทานภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำไปสู่ความชอบธรรม ^{๑๗} เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนหนึ่งคนเดียว เป็นเหตุให้ ความตายครอบงำอยู่โดยคนหนึ่งคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนทั้งหลายที่รับพระคุณอันไพบูลย์ และ รับ ของ ประทานแห่งความชอบธรรม ก็ จะ ดำรง ชีวิต และ ครอบ ครอบ โดย พระองค์ผู้เดียว คือ พระ เยซู คริสต์) ^{๑๘} ฉะนั้น การ พิพากษา ลงโทษ ได้ มา ถึง คน ทั้ง ปวง เพราะ

การละเมิดของคนๆเดียวฉันใด ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็นำของประทานแห่งพระคุณมาถึงทุกคนฉันนั้น คือความชอบธรรมแห่งชีวิต ^{๑๙} เพราะว่าคุณเป็นคนบาปมากเป็นคนบาปเพราะคนๆเดียวที่มิได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น ^{๒๐} เมื่อมีพระราชบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดพระราชบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น ^{๒๑} เพื่อว่าบาปได้ครอบงำทำให้ถึงความตายฉันใด พระคุณก็ครอบงำด้วยความชอบธรรมให้ถึงซึ่งชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น

การตายฝ่ายความบาป แต่มีชีวิตฝ่ายพระคริสต์

๖ ^๑ ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไป เพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ ^๒ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้ ^๓ ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมาในความตายของพระองค์ ^๔ เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระวิเศษของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น ^๕ เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย ^๖ เราทั้งหลายรู้แล้วว่า มนุษย์เก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป ^๗ เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป ^๘ แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย ^๙ เราทั้งหลายรู้ว่าว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่ ^{๑๐} ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปหนึ่งเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า

ทาสแห่งความชอบธรรม

^{๑๑} เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาป และมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ^{๑๒} เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น ^{๑๓} อายวาระของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแต่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อายวาระของท่านเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า ^{๑๔} เพราะว่าคุณจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หามิได้ เพราะว่าคุณทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ ^{๑๕} ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำบาปเพราะมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกฎระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ^{๑๖} ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม ^{๑๗} แต่จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน ^{๑๘} เมื่อท่านพ้นจากบาปแล้ว ท่านก็ได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม ^{๑๙} ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะเหตุนี้เนื้อหาของท่านอ่อนกว่ากำลัง เพราะท่านเคยให้อายวาระของท่านเป็นทาสของการโสโครก และของความชั่วช้าซ้อนซ้ำฉันใด บัดนี้ท่านจงให้อายวาระของท่านเป็นทาสของความชอบธรรม เพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์ฉันนั้น ^{๒๐} เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเป็นทาสของบาป ความชอบธรรมก็ไม่ได้ครอบครองท่าน ^{๒๑} ชนุชนั้นท่านได้ผลประโยชน์อะไรในการเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ละอายด้วยว่าที่สุดท้ายของการเหล่านั้นก็คือความตาย ^{๒๒} แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายพ้นจากการเป็นทาสของบาป และกลับมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว ผลที่ท่านได้รับก็คือความบริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์ ^{๒๓} เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทาน

ของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

การยอมตามพระคริสต์อย่างไม่เลิกร้าง

๗ ^๑พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้พระราชบัญญัติแล้ว) ว่าพระราชบัญญัตินั้น มีอำนาจเหนือมนุษย์เฉพาะในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น ^๒เพราะว่า ผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้นต้องอยู่ใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา แต่ถ้าสามีตาย ผู้หญิงนั้นก็พ้นจากพระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา ^๓ฉะนั้นถ้าผู้หญิงนั้น ไป แต่งงานกับชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าเป็นหญิงล่วงประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็พ้นจากพระราชบัญญัตินั้น แม่นางไปแต่งงานกับชายอื่นก็หาผิดประเวณีไม่ ^๔เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลาย ได้ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วย เพื่อท่านจะตกเป็นของผู้อื่นคือของพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อเราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า ^๕เพราะว่าเมื่อเราเคยมีชีวิตตามเนื้อหนัง ตัดหาชีวิตซึ่งเป็นมาโดยพระราชบัญญัติได้ทำให้อวัยวะของเราเกิดผลนำไปสู่ความตาย ^๖แต่บัดนี้เราได้พ้นจากพระราชบัญญัติ คือได้ตายจากพระราชบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้ เพื่อเราจะได้ไม่ประพฤติดังตามตัวอักษรในประมวลพระราชบัญญัติเก่า แต่จะดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะจิตวิญญาณ

พระราชบัญญัติชี้ว่าทุกคนต้องการความรอด

^๗ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่าพระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ว่าถ้ามิใช่เพราะพระราชบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้จักบาป เพราะว่าถ้าพระราชบัญญัติมิได้ห้ามว่า “อย่าโลภ” ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ว่าจะอะไรคือความโลภ ^๘แต่ว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้น เป็นช่องทำให้เกิดค้นหาตัวทุกอย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะว่าถ้าไม่มีพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว ^๙เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ แต่เมื่อมีพระราชบัญญัติบาปก็กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็ตาย ^{๑๐}พระบัญญัตินั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต

ข้าพเจ้าเห็นว่ากลับเป็นเหตุที่ทำให้ถึงความตาย ^{๑๑}เพราะว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่องทางล่อลวงข้าพเจ้า และประหารข้าพเจ้าให้ตายด้วยพระบัญญัตินั้น ^{๑๒}เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี ^{๑๓}ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดี กลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตายหรือ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย บาปต่างหาก คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อจะให้ปรากฏว่าบาปนั้นเป็นบาปจริง และโดยอาศัยพระบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนัก ^{๑๔}เพราะเราว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังถูกขายไว้ให้อวัยวะบาป

การต่อสู้กันระหว่างฝ่ายเนื้อหนังกับฝ่ายจิตวิญญาณ

^{๑๕}ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะ ข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น ^{๑๖}เหตุฉะนั้น ถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ^{๑๗}ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั่นเองเป็นผู้ทำ ^{๑๘}ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะ ว่าเจตนาดี ข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้นข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่ ^{๑๙}ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่ ^{๒๐}ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั่นเองเป็นผู้กระทำ ^{๒๑}ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นกฎอย่างหนึ่งคือเมื่อใด ข้าพเจ้าตั้งใจ จะกระทำ ความดี ความชั่วก็ยังคงติดอยู่ในตัวข้าพเจ้า ^{๒๒}เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในพระราชบัญญัติของพระเจ้า ^{๒๓}แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ^{๒๔}โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเข็ญใจจริง ใครจะช่วย

ข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้^{๒๕} ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหนังข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป

ไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์

๑๓ เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ^๒ เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย^{๑๑} เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง^๔ เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ

อยู่ฝ่ายพระวิญญาณหรืออยู่ฝ่ายเนื้อหนัง

^๕ เพราะว่า คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของพระวิญญาณ^๖ ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข^๗ เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ได้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ได้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้^๘ เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้ายิ่งก็ได้^๙ ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีของพระองค์^{๑๐} และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม^{๑๑} แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ผู้ทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความ

ตาย ทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงชุบให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย^{๑๒} ท่านพี่น้องทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายเป็นหนี้ แต่มีใช้เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนังที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง^{๑๓} เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำลายการของฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้

ผู้เชื่อเป็นผู้รับมรดกร่วมกันกับพระคริสต์

^{๑๔} ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า^{๑๕} เหตุว่าท่านไม่ได้รับนิสัยอย่างทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า "อับบา" คือพระบิดา^{๑๖} พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า^{๑๗} และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นทายาทคือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย

ร่างกายที่ตายได้รอดคอยสง่าราศีแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตาย

^{๑๘} เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยเฝ้าในเราทั้งหลาย^{๑๙} ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยท่าปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ^{๒๐} เพราะว่าสรรพสิ่งที่เหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยความหวังใจ^{๒๑} ว่าสรรพสิ่งที่เหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าไปในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย^{๒๒} เราารู้กันว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้นกำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบาก

เจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ ^{๒๓} และไม่ใช่สรรพสิ่งทั้งปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญาน ตัวเราเองก็ยกคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้ ^{๒๔} เหตุที่เราทั้งหลายรอดได้เพราะความหวังใจ แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้หาได้เป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น ^{๒๕} แต่ถ้าเราทั้งหลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่ได้เห็น เราจึงมีความเพียรคอยสิ่งนั้น

พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงอธิษฐานเพื่อเราด้วยกันกับเรา

^{๒๖} พระวิญญานก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าจะเราควรจะทำอย่างไร แต่พระวิญญานเองทรงช่วย ขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้ ^{๒๗} และพระองค์ ผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาน เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า

ทรงเรียก ทรงประทานความรอด ทรงให้เป็นคนชอบธรรม ทรงประทานสง่าราศี

^{๒๘} เราเห็นว่า พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ ^{๒๙} เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก ^{๓๐} ยิ่งกว่านั้นบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ นั้น พระองค์ได้ทรงเรียกมาด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระองค์ได้ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม และผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย ^{๓๑} ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา ^{๓๒} พระองค์ผู้มีได้ทรงหวังพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้น เพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสุภาพดีให้เราทั้งหลายด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ ^{๓๓} ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรง

เลือกไว้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว ^{๓๔} ใครเล่าจะเป็นผู้รับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

ผู้เชื่อได้รับความรอดนิรันดร์

^{๓๕} แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการขมเหง หรือการกินดาราอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูก โปย ภัย หรือ การ ถูก คม ดาบ หรือ ^{๓๖} ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า’ ^{๓๗} แต่ไว้ในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีสยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย ^{๓๘} เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาคำกดี หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า ^{๓๙} หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

ความหวังใยของเปาโลที่มีต่อชาติอิสราเอล

^{๔๐} ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้า ไม่ได้ มุสา ใจ สำนึก ผิด ชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญานบริสุทธิ์ด้วย ^๒ ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด ^๓ เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง ^๔ พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและสง่าราศีและบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้า และพระสัญญาทั้งหลาย ^๕ ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาดูด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา

พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิตย์ เอเมน

มิใช่ชาวยิวจะอยู่ฝ่ายจิตวิญญาณทุกคน

๖ แต่ มิใช่ ว่า พระวจนะ ของ พระเจ้า ได้ ไร ประโยชน์ไป เพราะ ว่า เขาทั้งหลาย ที่ เกิด มา จาก อิสราเอล นั้น หา ได้ เป็น คน อิสราเอล แท้ ทุก คน ไม่ ^๗ และ มิใช่ ว่า ทุกคน ที่ เป็น เชื้อสาย ของ อับราฮัม เป็น บุตร แท้ ของ ท่าน แต่ ว่า ‘เขา จะ เรียก เชื้อสาย ของ เจ้า ทาง สาย อิสอัค’ ^๘ คือ ว่า เขา เหล่า นั้น ที่ เป็น บุตร ตาม เนื้อ หนัง จะ นับ เป็น บุตร ของ พระเจ้า ได้ แต่ บุตร แห่ง พระ สัตถ์ ยาน นั้น จึง จะ นับ เป็น เชื้อสาย ได้ ^๙ เพราะ พระวจนะ แห่ง พระ สัตถ์ ยาน มี ว่า ดั่ง นี้ ‘คราว นี้ เรา จะ มา และ นาง ซาราห์ จะ มี บุตร ชาย’

พระเจ้าทรงเลือกยาโคบ

๑๐ และ มิใช่ เท่านั้น แต่ ว่า นาง เรเบ คาห์ ก็ ได้ มี ครรภ์ กับ ชาย คน หนึ่ง ด้วย คือ อิสอัค บรรพบุรุษ ของ เรา ^{๑๑} (แม้ ก่อน บุตร นั้น บัง เกิด มา และ ยัง ไม่ได้ กระทำ ดี หรือ ชั่ว เพื่อ พระเจ้า คำ ริ ของ พระเจ้า ใน การ ทรง เลือก นั้น จะ ตั้ง มั่น คง อยู่ ไม่ ไซ้ ตาม การ กระทำ แต่ ตาม ซึ่ง พระองค์ ทรง เรียก) ^{๑๒} พระองค์ จึง ตรัส แก่ นาง นั้น ว่า ‘พี่ จะ ปราบ นิบัติ นี้อง’ ^{๑๓} ตาม ที่ มี คำ เขียน ไว้ แล้ว ว่า ‘เราก็ ยัง รัก ยาโคบ แต่ เรา ได้เกลียด เอ ซาว’ ^{๑๔} ถ้า เช่น นั้น เรา จะ ว่า อย่าง ไร พระเจ้า ไม่ ทรง ยุติ ธรรม หรือ ขอ พระเจ้า ยาย ยอม ให้ เป็น เช่น นั้น เลย ^{๑๕} เพราะ พระองค์ ตรัส กับ โมเสส ว่า ‘เรา ประสงค์ จะ กรุณา ผู้ใด เรา ก็ จะ กรุณา ผู้ นั้น และ เรา ประสงค์ จะ เมตตา ผู้ใด เรา ก็ จะ เมตตา ผู้ นั้น’ ^{๑๖} เพราะ ฉะนั้น จึง ไม่ ขึ้น แก่ ความ ตั้ง ใจ หรือ การ ตะเกียกตะกาย ของ เขา แต่ ขึ้น อยู่ กับ พระเจ้า ผู้ ทรง สำแดง พระ กรุณา ^{๑๗} เพราะ มี ข้อ พระ คัมภีร์ ที่ กล่าว แก่ ฟาโรห์ ว่า ‘เพราะ เหตุ นี้เอง เรา ให้ เจ้า มี ตำแหน่ง สูง ก็ เพื่อ จะ แสดง ฤทธา นุภาพ ของ เรา โดย เจ้า และ เพื่อ ให้ นาม ของ เรา ถูก ประกาศ ออก ไป ทั่ว โลก’ ^{๑๘} เหตุ ฉะนั้น พระองค์ จะ ทรง พระ กรุณา แก่ ผู้ใด ก็ จะ ทรง พระ กรุณา ผู้ นั้น และ พระองค์ จะ ทรง ให้ ผู้ใด มี ใจ แข็ง กระด้าง ก็ จะ ทรง ให้ ผู้ นั้น มี ใจ แข็ง กระด้าง ^{๑๙} แล้ว ท่าน ก็ จะ กล่าว แก่ ข้าพเจ้า ว่า “ถ้า เช่น นั้น ทำไม พระองค์ จึง ยัง ทรง ดี เตียน เพราะ ว่า ผู้ใด จะ ชัด ชื่น พระทัย ของ พระองค์ ได้” ^{๒๐} โอ มนุษย์ เอ๋ย

ดู ก่อน ท่าน คือ ผู้ใด เล่า ซึ่ง ท่าน จะ โต้ตอบ กับ พระเจ้า ได้ สิ่ง ซึ่ง ถูก ทำ ขึ้น แล้ว นั้น จะ กลับ ว่า แก่ ผู้ ทำ ได้ หรือ ว่า “ท่าน ได้ กระทำ ข้าพเจ้า อย่าง นี้ ทำไม” ^{๒๑} ส่วน ช่าง ปั้น หม้อ ไม่มี สิทธิ ที่ จะ เอา ดิน ก่อน เดียว กัน มา ปั้น เป็น ภาชนะ อัน มี เกียรติ อัน หนึ่ง และ ภาชนะ อัน ไม่มี เกียรติ อัน หนึ่ง หรือ ^{๒๒} แล้ว ถ้า โดย ทรง ประสงค์ จะ สำแดง การ ลง พระ อาชญา และ ทรง ให้ ฤทธิ เดชะ ของ พระองค์ ปรากฏ พระเจ้า ได้ ทรง อด กลั้น พระทัย ไว้ ช้านาน ต่อ ผู้ เหล่า นั้น ที่ เป็น ภาชนะ อัน สมควร แก่ พระ อาชญา ซึ่ง เตรียม ไว้ สำหรับ ความ พิณาศ ^{๒๓} เพื่อ จะ ได้ ทรง สำแดง สง่า ราศี อัน อุดม ของ พระองค์ แก่ บรรดา ผู้ ที่ เป็น ภาชนะ แห่ง พระ เมตตา ซึ่ง พระองค์ ได้ ทรง จัด เตรียม ไว้ ก่อน ให้ สม กับ สง่า ราศี ^{๒๔} คือ เรา ทั้ง หลาย ที่ พระองค์ ได้ ทรง เรียก มา แล้ว มิใช่ จาก ยิว พวก เดียว แต่ จาก พวก ต่าง ชาติ ด้วย

มิชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่ที่จะได้รับความรอด

๒๕ ดัง ที่ พระองค์ ตรัส ไว้ ใน พระ คัมภีร์ โยเซฟ ว่า ‘เรา จะ เรียก เขา เหล่า นั้น ว่า เป็น ชน ชาติ ของ เรา ซึ่ง เมื่อ ก่อน เขา หา ได้ เป็น ชน ชาติ ของ เรา ไม่ และ จะ เรียก เขา ว่า เป็น ที่ รัก ซึ่ง เมื่อ ก่อน เขา หา ได้ เป็น ที่ รัก ไม่ ^{๒๖} และ ต่อ มา ใน สถานที่ ซึ่ง ทรง กล่าว แก่ เขา ว่า “เจ้า ทั้ง หลาย ไม่ ไซ้ ชน ชาติ ของ เรา” ใน ที่ นั้นเอง เขา จะ ได้ ชื่อ ว่า เป็น บุตร ของ พระเจ้า ผู้ ทรง พระ ชนม์ อยู่’ ^{๒๗} และ ท่าน อิสยาห์ ได้ ร้อง ประกาศ เรื่อง พวก อิสราเอล ด้วย ว่า ‘แม้ พวก ลูก อิสราเอล จะ มาก เหมือน เม็ด ทราย ที่ ทะเล แต่ คน ที่ เหลือ อยู่ เท่านั้น จะ รอด ^{๒๘} ด้วย ว่า พระองค์ จะ ทรง ให้ การ นั้น สำเร็จ และ จะ ให้ สำเร็จ โดย เร็ว พลัน ใน ความ ชอบ ธรรม เพราะ ว่า องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า จะ ทรง ให้ การ นั้น สำเร็จ โดย เร็ว พลัน บน พิกพ นี้’ ^{๒๙} และ ตาม ที่ ท่าน อิสยาห์ ได้ กล่าว ไว้ ก่อน ว่า ‘ถ้า องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า แห่ง จอม โยธา มิ ได้ ทรง เหลือ เชื้อสาย ไว้ ให้ เรา บ้าง เรา ก็ จะ ได้ เป็น เหมือน เมือง โสโดม และ จะ เป็น เหมือน เมือง โกโมราห์’ ^{๓๐} ถ้า เช่น นั้น เรา จะ ว่า อย่าง ไร จะ ว่า พวก ต่าง ชาติ ที่ ไม่ ได้ ใฝ่ หา ความ ชอบ ธรรม ก็ ยัง ได้ รับ ความ ชอบ ธรรม คือ ความ ชอบ ธรรม ที่ เกิด ขึ้น โดย ความ เชื่อ ^{๓๑} แต่ พวก อิสราเอล ซึ่ง ใฝ่ หา พระราช บัญญัติ แห่ง ความ ชอบ ธรรม ก็ ยัง ไม่

ได้บรรลุตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น ^{๓๒} เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขามิได้แสวงหาโดยความเชื่อแต่แสวงหาโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เขาก็จะสะดุดก้อนหินที่ให้สะดุดนั้น ^{๓๓} ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่งซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ไม่ได้รับความอับอาย’

ชนชาติอิสราเอลไม่รู้จักความชอบธรรม

^๑พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาใน

๑๐ จิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด ^๒ ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามบัญญัติไม่ ^๓ เพราะว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่อุตส่าห์จะตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า ^๔ เพราะว่าการที่พระเจ้าทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม ^๕ โมเสสได้เขียนเรื่องความชอบธรรมซึ่งมีพระราชบัญญัติเป็นมูลฐานว่า ‘คนใดที่ประพฤติตามสิ่งเหล่านั้นจะได้ชีวิตโดยการประพฤตินั้น’

ความรอดที่ทรงให้แก่ทุกคนซึ่งเชื่อในพระคริสต์

^๖ แต่ ความ ชอบ ธรรม ที่มี ความ เชื่อ เป็นมูลฐานว่าอย่างนี้ว่า “อย่านึกในใจของตัวว่า ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์” (คือจะเชิญพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน) ^๗ หรือ “ใครจะลงไปยังที่ลึก” (คือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตายอีก) ^๘ แต่ ความ ชอบ ธรรม นั้นว่าอย่างไร ก็ว่า “ถ้อยคำนั้นอยู่ในใจของท่าน อยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน” คือ คำแห่งความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น ^๙ คือว่า ถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเจ้าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ^{๑๐} ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด ^{๑๑} เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า ‘ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้รับ

ความอับอาย’ ^{๑๒} เพราะว่าพวกเขียิวและพวกกรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของทุกคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์ ^{๑๓} เพราะกว่า ‘ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’

ความสำคัญของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

^{๑๔} แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้อย่างไรได้ ^{๑๕} และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘ท่าของคนที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด’ ^{๑๖} แต่ มิใช่ ทุกคน ได้ เชื่อ ฟัง ข่าว ประเสริฐ นั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย’ ^{๑๗} ฉะนั้น ความ เชื่อ เกิด ขึ้น ได้ ก็ เพราะ การ ได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ ก็ เพราะ การ ประกาศ พระ วุจนะ ของ พระเจ้า ^{๑๘} ข้าพเจ้าถามว่า “เขาทั้งหลายไม่ได้ยินหรือ” เขาได้ยินแล้วจริงๆ ‘เสียงของพวกเขากระจ่ายออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำของพวกเขาประกาศออกไป ถึงที่สุด ปลายพิภพ’ ^{๑๙} ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พลอิสราเอลไม่เข้าใจหรือ” ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า ‘เราจะให้เจ้าทั้งหลาย อิจฉา ผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ เรา จะ ยัว โทสะ เจ้า ด้วย ประชาชาติ ที่ เวลา ชาติ หนึ่ง’ ^{๒๐} แล้วอิสยาห์ก็กล่าวไว้ว่า ‘คนเหล่านั้นที่มีได้แสวงหาเราได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนที่มิได้ถามหาเรา’ ^{๒๑} แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกอิสราเอลว่า ‘เรายื่นมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและคือวัน’

ชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่จะได้รับความรอด

^๑เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงถาม

๑๑ ว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์ แล้วหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็น

ตุระกุล เบน ยา มิน ๒ พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกเราได้ฆ่าพวกศาลาพยากรณ์ของพระองค์ แทนบูชาของพระองค์เขาก็ได้ซุดทำลายลงเสีย เหลืออยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียวและเขาแสวงหาช่องทางที่จะประหารชีวิตของข้าพระองค์” ๕ แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร ว่าดังนี้ “เราที่เหลือคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้คุกเข่าลงต่อรูปพระบาอัล” ๕ เช่นนั้นแหละบัดนี้ก็ยังมิพวกที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ ๖ แต่ถ้าเป็นทางพระคุณก็หาได้เป็นเพราะทางการกระทำไม่ฉะนั้นแล้ว พระคุณก็ไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป แต่ถ้าเป็นทางการกระทำก็หาได้เป็นเพราะทางพระคุณไม่ ฉะนั้นแล้ว การกระทำก็ไม่เป็นการกระทำอีกต่อไป

ข่าวประเสริฐได้ไปยังคนต่างชาติ

๗ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้ได้พบ และคนนอกนั้นก็มิใช่เชิงกระต่างไป ๘ (ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เชื่อซึ่งซิม ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขา) จนทุกวันนี้’ ๙ ดาวิดทรงกล่าวว่า ‘ขอให้สำรับของเขากลายเป็นบ่วงแร้ว และเครื่องดัก และเป็นสิ่งให้สะดุด และเป็นสิ่งสนองเขา ๑๐ ขอให้ตาของเขามีมืดไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และให้หลังของเขาอ้อมตลอดไป’ ๑๑ ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พวกอิสราเอลสะดุดจนหกล้มที่เดียวหรือ” ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานูะขึ้น ๑๒ แต่ถ้าการที่พวกอิสราเอลละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และการพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขาจะยิ่งบริบูรณ์มากสักเท่าใด

คนต่างชาติควรที่จะรับฟังคำเตือนนั้น

๑๓ แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกมายัง

พวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า

ชาวอิสราเอลจะได้กลับคืนดีกับพระเจ้าอีก

๑๔ เพื่อด้วยวิธีใดก็ตามข้าพเจ้าจะได้เข้าใจพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าให้เขาเอาอย่างเพื่อให้เขารอดได้บ้าง ๑๕ เพราะถ้าการที่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสียแล้ว เป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาอีกนั้น ก็เป็นอย่างไร ก็เป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นใหม่ ๑๖ เพราะถ้าแบ่งก่อนแรกบริสุทธิ์ ทั้งอ้างกับบริสุทธิ์ด้วยและถ้าหากบริสุทธิ์ ก็ทั้งหมดก็บริสุทธิ์ด้วย ๑๗ แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว และได้ทรงนำท่านผู้เป็นกิ่งมะกอกปามาต่อกิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เข้าเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอกเทศ ๑๘ ท่านก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าท่านอวดดี ไซ้ว่าท่านได้เลี้ยงรากนั้นก็หาไม่ แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน ๑๙ ท่านอาจจะแย้งว่า “กิ่งเหล่านั้นได้ทรงหักออกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ต่อกิ่งข้าไว้” ๒๐ ถูกแล้ว เขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเย่อหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว ๒๑ เพราะถ้าพระเจ้ามิได้ทรงดโทษกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงดโทษท่านเหมือนกัน ๒๒ เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระกรุณาและความเมตตาของพระเจ้า กับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงพระกรุณา ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย ๒๓ ส่วนเขาทั้งหลายด้วย ถ้าเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป เขาก็จะได้รับกฎต่อกิ่งเข้าไปใหม่ เพราะพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะทรงให้เขาต่อกิ่งเข้าอีกได้ ๒๔ เพราะถ้าพระเจ้าทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกป่าซึ่งเป็นต้นไม่ตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อกิ่งกับต้นมะกอกเทศพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาต่อกิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็จะไม่ง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ๒๕ เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อนุยให้ท่านทั้งหลายในเวลาในข้อความลึกลับนี้ เกลือกว่าท่านจะ

อวดรู้ คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครอบงำพวก ^{๒๖} และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองซีโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากโยน ^{๒๗} นี่แหละเป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา’ ^{๒๘} ในเรื่องข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน แต่ถ้าวาดตามที่ได้ทรงเลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นที่รัก เนื่องจากบรรพบุรุษของเขา ^{๒๙} เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเรียกไว้ ^{๓๐} ท่านทั้งหลายเมื่อก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระกรุณาเพราะความไม่เชื่อของพวกเขาเหล่านั้นฉันใด ^{๓๑} บัดนี้เขาเหล่านั้นก็มีได้เชื่อ เพื่อว่าเขาจะได้รับพระกรุณาโดยพระกรุณาที่ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลายฉันนั้น ^{๓๒} เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คนทุกคน อยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขาทั้งหลายทุกคน ^{๓๓} โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้า นั้นล้ำลึก เทอใด คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้ ^{๓๔} เพราะว่า ‘ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือใครเล่าเป็นที่ปรึกษาพระองค์ ^{๓๕} หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้แก่เขา’ ^{๓๖} เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสงวนไว้ว่ามีแต่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

ร่างกายของคริสเตียน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต

๑๒

๑ ที่เบื้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความ เมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็น ที่พอ พระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้งหลาย ^๒ อย่าทำตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่า

อะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดี ยอดเยี่ยม

คริสเตียนทุกคนเป็นอวัยวะของร่างกายเดียวกัน

^๓ ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อม สุขุม สมกับขนาดความ เชื่อที่พระเจ้าได้ ทรง ปรารถนา แก่ มนุษย์ ทุกคน ^๔ เพราะว่า ใน ร่างกาย อัน เดียว นั้น เรา มี อวัยวะ หลาย อย่าง และ อวัยวะ นั้นๆ มิได้ มี หน้า ที่ เหมือน กัน ฉันใด ^๕ พวก เรา ผู้ เป็น หลาย คน ยัง เป็น กาย อัน เดียว ใน พระ คริสต์ และเป็น อวัยวะ แก่ กัน และ กัน กัน นั้น ^๖ และ เรา ทุกคน มี ของ ประทาน ที่ ต่าง กัน ตาม พระ คุณ ที่ ได้ ทรง ประทาน ให้ แก่ เรา คือ ถ้า เป็นการ พยากรณ์ ก็ จง พยากรณ์ ตาม กำลัง ของ ความ เชื่อ ^๗ ถ้า เป็นการ ปรนนิบัติ ก็ จง ปรนนิบัติ ถ้า เป็นการ สั่ง สอน ก็ จง สั่ง สอน ^๘ ถ้า เป็นการ เตือนสติ ก็ จง เตือนสติ ถ้า เป็นการ บริจาค ก็ จง ให้ โดย เต็ม ใจ ผู้ ที่ ครอบ ครอง ก็ จง ครอบ ครอง ด้วย เอา ใจ ใส่ ผู้ ที่ แสดง ความ เมตตา ก็ จง แสดง ด้วย ใจ ยินดี

คริสเตียนมีความรักและสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน

^๙ จงให้ความรักปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่ง ที่ ชั่ว จง ยึด มั่น ใน สิ่ง ที่ ดี ^{๑๐} จงรัก กัน กัน นั้น พี่น้อง ส่วน การ ที่ ให้ เกียรติ แก่ กัน และ กัน นั้น จง ถือ ว่า ผู้ อื่น ดี กว่า ตัว ^{๑๑} อย่า เกียจคร้าน ใน การ งาน จง มี ใจ ดี ใจ กระ ตือ รือ วัน จง ปรนนิบัติ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ^{๑๒} จง ชื่น ชม ยินดี ใน ความ หวัง จง อดทน ต่อ ความ ยาก ลำบาก จง ชะ มัด กะ เข้ม น อธิษฐาน ^{๑๓} จง ช่วย วิ สุทธิ ชน เมื่อ เขา ขัด สน จง มี น ำ ใจ อหฺยาศัย ไมตรี ^{๑๔} จง อวย พร แก่ คน ที่ ชุม เหนง ท่าน จง อวย พร อย่าง แ่ง ด่า เลย ^{๑๕} จง ชื่น ชม ยินดี กับ ผู้ ที่ มีความ ชื่น ชม ยินดี จง ร้อง ให้ กับ ผู้ ที่ ร้อง ให้ ^{๑๖} จง เป็น น ำ หนึ่ง ใจ เดียว กัน อย่า ใฝ่ สูง แต่ จง ถ่อม ใจ ลง มาหา คน ที่ ต่ำ ต้อย อย่า ถือ ว่า ตัว ฉลาด

การปฏิบัติต่อบุคคลภายนอก

^{๑๗} อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย ‘แต่จงมุ่งกระทำสิ่ง ที่ ชอบ สด ย ใน สาย ตา ของ

คนทั้งปวง’ ^{๑๘} ถ้าเป็นไปได้คือเรื่องที่ยืนอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน ^{๑๙} ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้ว แต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง”’ ^{๒๐} เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสวมถ่านที่ลุกโพล่งไว้บนศีรษะของเขา’ ^{๒๑} อย่านำความชั่วชนะท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

คริสเตียนจงยอมอยู่ใต้การปกครองของผู้มีอำนาจ

๑๓ ^๑ ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจ เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มีได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น ^๒ เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ขัดขืนอำนาจนั้นก็ขัดขืนผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น และผู้ที่ขัดขืนนั้นจะนำพระอาชญามาสู่ตนเอง ^๓ เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นไม่น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว ท่านไม่อยาก จะกลัว ผู้มีอำนาจ หรือ ถ้าเช่นนั้น ก็จงประพฤติแต่ความดี แล้วท่านจะได้รับการสรรเสริญจาก ผู้มีอำนาจนั้น ^๔ เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ ถ้าท่านทำการชั้ว ก็จงกลัวเถิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้เฉยๆไม่ ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า จะเป็นผู้ลงพระอาชญาแทนพระเจ้าแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว ^๕ เหตุฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ในบังคับบัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาชญาสิ่งเดียว แต่เพราะจิตที่สำนึกผิดและชอบด้วย ^๖ เพราะเหตุผลอันเดียวกันท่านจึงได้เสียส่วยสาอากรด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่ ^๗ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาควรจะได้รับ ส่วยอากรควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้หนึ่ง ภาษีควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้หนึ่ง ความยำเกรงควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้หนึ่ง เกียรติยศควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้หนึ่ง

“เราจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง” ได้อย่างไร

^๑ อย่านับหน้าโอ้อวดใคร นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ^๒ พระบัญญัติกล่าวว่า ‘อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่านอนหลับผิดใจ อย่าวุ่นวาย’ ทั้งพระบัญญัติอื่นๆก็รวมอยู่ในข้อนี้คือ ‘ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ ^๓ ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย เหตุฉะนั้นความรัก จึง เป็น ที่ให้ พระราช บัญญัติ สำเร็จแล้ว ^๔ นอกจากนี้ท่านควรจะรู้จักสมัยว่าบัดนี้เป็นเวลาที่เรควรจะตื่นจากหลับแล้ว เพราะว่าเวลาที่เรควรจะรอดนั้นใกล้กว่าเวลาที่เรได้เริ่มเข้านอน ^๕ กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา เหตุฉะนั้นเรควรจงเลิกการกระทำของความมืด และจงสวมเครื่องอาวุธของความสว่าง ^๖ เรควรดำเนินชีวิตให้เหมาะสมกับเวลากลางวัน มิใช่เสียดสีเสพสุราเมามาย มิใช่หยาบโลนลามก มิใช่วิวาทริษยากัน ^๗ แต่ท่านทั้งหลายจงประดับตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้บาเรอเนื้อหนัง เพื่อจะให้สำเร็จตามความปรารถนาของเนื้อหนังนั้น

ความรักของคริสเตียนคือต้องยอมทนต่อผู้ที่มีธรรมนิยมต่างกัน

๑๔ ^๑ ส่วนคนที่ยังอ่อนในความเชื่อนั้น จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น ^๒ คนหนึ่งถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่อีกคนหนึ่งที่ยังอ่อนใน ความ เชื่อ อยูก็กิน แต่ผักเท่านั้น ^๓ อย่านำคนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เหตุว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว ^๔ ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้คนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มจมก็สุดแล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้เขาได้ดีได้ ^๕ คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด ^๖ ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ไม่ถือวันก็ไม่ได้ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้

เป็นเจ้าของ ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของ เพราะเขาขอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่มิได้กินก็มิได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของ และยังขอบพระคุณพระเจ้า เพราะในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว “ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของ และถ้าเราตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของ เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม เราก็เป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ “เพราะเหตุนี้เอง พระคริสต์จึงได้ทรงสิ้นพระชนม์ และได้ทรงเป็นขึ้นมา และทรงพระชนม์อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคนตายและคนเป็น^{๑๐} แต่ตัวท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของ พระคริสต์^{๑๑} เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าของได้ตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด หัวเข้าทุกหัวเข้าจะต้องถูกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า”’^{๑๒} ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า

**เพราะเห็นแก่ความรัก
คริสเตียนจึงยอมชนะตนเอง**

^{๑๓} ดังนั้นเราอยากกล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดสินใจเสียดีกว่า คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดุด หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง^{๑๔} ข้าพเจ้ารู้และปลงใจ เชื่อ เป็น แน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็ เป็นมลทินสำหรับคนนั้น^{๑๕} แต่ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็มิได้ดำเนินตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้นพินาศเพราะอาหารที่ท่านกินเลย^{๑๖} ฉะนั้นอย่าให้การดีของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้^{๑๗} เพราะว่าคุณงามจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญูญาณบริสุทธิ์^{๑๘} ผู้ที่ปรนนิบัติพระคริสต์ในการเหล่านั้นก็เป็นที่พักพิงของพระเจ้า และเป็นที่พักใจของมนุษย์ด้วย

^{๑๙} เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งกระทำในสิ่งซึ่งทำให้เกิด ความสงบ สุข แก่กัน และกัน และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน^{๒๐} อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงผิด ก็มีความผิดด้วย^{๒๑} เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำสิ่งใดๆที่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุด หรือสะดุดใจหรือทำให้อ่อนกำลัง^{๒๒} ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้นก็มีความสุข^{๒๓} แต่ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขากินก็จะถูกลงพระอาชญา เพราะเขามีได้กินด้วยความเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น

จงอดทนในการประพุดตีต่อพี่น้องที่อ่อนในความเชื่อ

๑๕ พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็งควร จะอดทนในข้อ เกร็ง หมายความว่า ขอบอกของ คนที่ อ่อน ใน ความ เชื่อ และ ไม่ ควร กระทำ สิ่ง ใด ตาม ความ พอใจ ของ ตัว เอง^๒ เรา ทุก คน จง กระทำ ให้ เพื่อน บ้าน พอใจ เพื่อ นำ ประโยชน์ และ ความ เจริญ มา ให้ เขา^๓ เพราะ ว่า พระ คริสต์ ก็ มิ ได้ ทรง กระทำ สิ่ง ที่ พอ พระ ทัย พระ องค์ ตาม ที่ มี คำ เขียน ไว้ แล้ว ว่า ‘คำ พุด เยาะ เย้ย ของ บรรดา ผู้ ที่ เยาะ เย้ย พระ องค์ ตก อยู่ แก่ ขำ พระ องค์’

คริสเตียนจงยอมรับซึ่งกันและกัน

“เพราะ ว่า สิ่ง ที่ เขียน ไว้ ใน สมัย ก่อน นั้น ก็ เขียน ไว้ เพื่อ สั่ง สอน เรา เพื่อ เรา จะ ได้ มี ความ หวัง โดย ความ เพียร และ ความ ชูใจ ด้วยพระคัมภีร์ “ขอพระเจ้าแห่งความเพียร และ ความ ชูใจ ทรง โปรด ช่วย ให้ ท่าน มี น้าหนึ่ง ใจ เดียวกัน ตาม อย่าง พระ เยชู คริสต์^๖ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้มีใจและปากพร้อมเพรียงกันสรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของ พระ เยชู คริสต์ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ของ เรา “เหตุฉะนั้นจงต้อนรับกันและกัน เช่น เดียวกับ ที่ พระ คริสต์ ได้ ทรง ต้อนรับ เรา ทั้ง หลาย เพื่อ พระ เกียรติ ของ พระ เจ้า “บัดนี้ ข้าพเจ้า ขอบ อก ว่า พระ เยชู คริสต์ ได้ ทรง เป็น ผู้รับ ใช้ สำหรับ พวก ที่ เข้า สุนหัด ใน เรื่อง

เกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย^๙ และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติยศแด่พระเจ้า เพราะพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์’^{๑๐} และมีคำกล่าวอีกว่า ‘ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์’^{๑๑} แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า ‘ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด และให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์’^{๑๒} และอิสยาห์ก็กล่าวอีกว่า ‘รากแห่งเจสซีจะมา คือผู้จะทรงบังเกิดมาครอบครองบรรดาประชาชาติ ประชาชาติทั้งหลายจะวางใจในพระองค์’^{๑๓} ขอพระเจ้าแห่งความหวังโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขในความเชื่อเพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์^{๑๔} พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริบูรณ์ด้วยการดีและเปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย

การรับใช้ของเปาโลและแผนการเดินทาง

^{๑๕} แต่พี่น้องทั้งหลาย การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่านเพื่อเตือนความจำของท่าน ก็เพราะเหตุพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า^{๑๖} เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ โดยรับใช้ฝ่ายข่าวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพวกต่างชาติทั้งหลายนั้นจะได้เป็นที่ขอบพระทัย คือเป็นที่แยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์^{๑๗} เหตุฉะนั้นในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้ามีสิ่งที่จะอวดได้ฝ่ายพระราชกิจของพระเจ้า^{๑๘} เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้าจะอ้างสิ่งใดนอกจากสิ่งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำ โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง^{๑๙} คือด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถาวร ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็ม อ้อมไปยังเมืองอิลลิริ

คุม^{๒๐} อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้อย่างแน่นอนว่าจะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ก้อขึ้นบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว^{๒๑} ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ’^{๒๒} นี่คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหาท่าน^{๒๓} แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่ในแคว้นแคว้นเหล่านั้นต่อไป ข้าพเจ้ามีความปรารถนาหลายปีแล้วที่จะมาหาท่าน^{๒๔} เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่อได้รับความบันเทิงใจกับท่านทั้งหลายบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ลาท่านไปตามทาง^{๒๕} ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยสงเคราะห์วิสุทธิชน^{๒๖} เพราะว่าพวกศิษย์ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาเซียเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์ส่งไปให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม^{๒๗} พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจที่จะทำเช่นนั้นจริงๆ และพวกเขาก็เป็นหนีวิสุทธิชนเหล่านั้นด้วย เพราะว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติเข้าส่วนในการฝ่ายจิตวิญญาณ ก็เป็นการสมควรที่พวกต่างชาตินั้นจะได้ปรนนิบัติศิษย์เหล่านั้นด้วยสิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง^{๒๘} เหตุฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าไปส่งผลทานนั้นมอบให้แก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปนผ่านตำบลที่ท่านอยู่นั้น^{๒๙} และข้าพเจ้ารู้แน่ว่าเมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของข่าวประเสริฐแห่งพระคริสต์^{๓๐} พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้าและโดยเห็นแก่ความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าจึงวิงวอนขอให้ท่านช่วยอธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนรนเพื่อข้าพเจ้า^{๓๑} เพื่อให้ข้าพเจ้าพ้นจากมือคนในประเทศยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อให้การปรนนิบัติเนื่องด้วยผลทานซึ่งข้าพเจ้านำไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่พอใจของวิสุทธิชน^{๓๒} เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านตามขอบพระทัยพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดีและมีความเบิกบานแจ่มใสที่ได้พบท่าน^{๓๓} บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขจงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

การทักทายต่อเพื่อนคริสเตียนที่รักยิ่ง

๑๖ ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับท่าน คือเพบีผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเคเรีย ^๒ขอท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าตามสมควรแก่วิสุทธิชน และขอให้ท่านช่วยนางในทุกสิ่งที่นางต้องการ เพราะนางได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย ^๓ขอฝากความคิดถึงมายังปรัสเซียลลาและอาควิลลา ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์ ^๔ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของเขาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสองและมีใจข้าพเจ้าคนเดียว แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกเขาต่างชาติก็ขอบคุณเขาด้วย ^๕และขอฝากความคิดถึงมายังคริสตจักรที่อยู่ในบ้านเขาด้วย ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสที่รักของข้าพเจ้า ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ในแคว้นอาคายา ^๖ขอฝากความคิดถึงมายังมารีย์ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อเราทั้งหลาย ^๗ขอฝากความคิดถึงมายังอันโดรนิคัสกับยูเนียนัสผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า และได้ถูกจองจำร่วมกับข้าพเจ้า เขาเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่อัครสาวก ทั้งได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย ^๘ขอฝากความคิดถึงมายังอัมพลีอัสที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า ^๙ขอฝากความคิดถึงมายังอูรบานัสผู้ร่วมงานกับเราในพระคริสต์ และมายังสทาควิสที่รักของข้าพเจ้า ^{๑๐}ขอฝากความคิดถึงมายังอาบีลเลสผู้เป็นที่พอพระทัยของพระคริสต์ ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนของอาริสโตบูลัส ^{๑๑}ขอฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิโอนญาติของข้าพเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนนารซิสทัสที่อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๑๒}ขอฝากความคิดถึงมายังตรีเฟนา และตรีโฟสา ผู้ปฏิบัติงานในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซีสที่รักผู้ได้ปฏิบัติงานมากมายฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๑๓}ขอฝากความคิดถึงมายังรุฟัสผู้ที่ทรงเลือกไว้ในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาและมารดาข้าพเจ้าด้วย ^{๑๔}ขอฝากความคิดถึงมายังอาสินครีทัส ฟเลโกน เฮอร์เมส ปัทโรบัส เฮอรัมมาส และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับเขาเหล่านั้น ^{๑๕}ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกิส ยูเลีย และเนเรอัสกับน้องสาวของเขา

และโอลิมปัสกับบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่กับคนเหล่านั้น ^{๑๖}จงต้อนรับกันด้วยธรรมเนียมอุบถอันบริสุทธิ์ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย ^{๑๗}พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนท่านให้สังเกตดูคนเหล่านั้นที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันและทำให้คนอื่นหลงไป ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น ^{๑๘}เพราะว่าคนเหล่านั้นไม่ได้ปรนนิบัติพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้ปรนนิบัติท้องของตัวเอง และได้ล่อลวงคนอื่นให้หลงด้วยคำคำอ่อนหวาน ^{๑๙}การซึ่งท่านทั้งหลายได้เชื่อฟังก็เลื่องลือไปถึงคนทั้งปวงแล้ว ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเพราะท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเป็นคนฉลาดฝ่ายการดีและให้เป็นคนโง่ฝ่ายการชั่ว ^{๒๐}ไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงปราบซาตานให้ยับเยินลงได้ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลาย ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน ^{๒๑}ทิโมธีผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลูสิอัส ยาโสน และไสลิปาทอร์ บรรดาญาติของข้าพเจ้า ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย ^{๒๒}ข้าพเจ้าเทอร์ทีอัส ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๒๓}กายอัสเจ้าของบ้าน ผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังท่าน เอรัสทัสสมุหบัญชีของเมือง และควารทัสซึ่งเป็นพี่น้องฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย ^{๒๔}ขอพระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน ^{๒๕}บัดนี้จงถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ ตามข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น และตามที่ได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยข้อความอันลึกลับซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่สร้างโลก ^{๒๖}แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว และโดยพระคัมภีร์ของพวกศาสดาพยากรณ์ ตามซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวรได้ทรงบัญญัติไว้ ได้เปิดเผยออกให้ประชาชาติทั้งปวงเห็นแจ้งเพื่อเขาจะได้เชื่อ ^{๒๗}โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีแด่พระเจ้าผู้ทรงสัตย์พยานต่อองค์เดียว สิบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน [เขียนถึงชาวโรมจากเมืองโครีนธ์ และ

ส่งโดยเฟบี ผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่
เมืองเคนเคเรีย]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๑ โครินธ์

เปาโลได้ประกาศที่เมืองโครินธ์เป็นเวลา ๑๘ เดือน และได้ตั้งคริสตจักรที่นั่น ท่านได้ไปเยี่ยมพวกเขา “เป็นครั้งที่สาม” (๒ คร ๑๓:๑) เปาโลได้เขียนหนังสือ ๑ โครินธ์จากเมืองเอเฟซัสในต้นปีค.ศ. ๕๗ ก่อนเทศกาลเพ็นเทคอสเต (๑ คร ๑๖:๘)

เมืองโครินธ์อยู่ทางทิศตะวันตกจากกรุงเอเธนส์ประมาณ ๘๐ กิโลเมตร ในสมัยเปาโลเมืองโครินธ์มีพลเมืองประมาณ ๔๐๐,๐๐๐ คน และเป็นเมืองอันดับที่ ๔ ในอาณาจักรโรมันและเป็นศูนย์กลางสำหรับการนมัสการรูปเคารพ หลังจากทีเปาโลไปตั้งคริสตจักรที่เมืองโครินธ์แล้ว ท่านได้ไปอยู่ที่เมืองเอเฟซัสเป็นเวลา ๒ หรือ ๓ ปี

ขณะที่เปาโลอยู่ที่เมืองเอเฟซัส มีผู้อาวุโสบางคนจากคริสตจักรเมืองโครินธ์ได้ไปหาท่าน และเล่าให้ท่านฟังถึงปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

จดหมายฉบับนี้ส่วนใหญ่เกี่ยวกับปัญหาในชีวิตคริสเตียนและปัญหาในคริสตจักรท้องถิ่นคือ การแตกแยกกัน การฟ้องกันที่ศาล การรับประทานอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพแล้ว การรับพิธีศีลมหาสนิท ผู้สอนเท็จ การสมรสและการหย่าร้างกัน การพูดภาษาต่างๆ และการเป็นขึ้นมาจากความตาย

จดหมายฉบับนี้มีสาระที่สำคัญ ๓ ประการคือ คำสอนว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า (๒:๙-๑๔) คำสอนเกี่ยวกับความรัก (๑๓) และคำสอนเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย (๑๕)

ผู้รับใช้ที่รับการแยกตั้งไว้ และบุตรของพระเจ้าเป็นนิตย์

๑ เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เป็น **๑** อัครสาวก ของ พระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และโสสเธเนสผู้เป็นพี่น้องของเรา ๒ เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นบริสุทธิ์ชน ด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระ

ผู้เป็นเจ้าของเรา และของเขา ^๓ขอพระองค์และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด ^๔ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าในเรื่อง ท่าน ทั้ง หลาย เสมอ เพราะพระองค์ของพระเจ้าซึ่งทรงประทานแก่ท่านทั้งหลายโดย พระเยซูคริสต์ ^๕เพราะ ท่าน ทั้ง หลาย พรั่งพร้อมด้วยทุกสิ่งทุกอย่างโดยพระองค์ คือพร้อมด้วย วาจา และ ความรู้ ทุกอย่าง ^๖ด้วยว่าพยานเรื่องพระคริสต์นั้นเป็นที่รับรอง แน่แน่นอนในพวกท่านแล้ว ^๗เพื่อว่าท่านทั้งหลายจึงมิได้ขาดของประทานเลย ในขณะที่ท่านรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์ พระผู้เป็นเจ้าของเรา ^๘พระองค์จะทรงให้ท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุด เพื่อให้ท่านปราศจากที่ติ ใน วัน ของ พระ เยซู คริสต์ องค์ พระผู้เป็นเจ้าของเรา ^๙พระเจ้าทรงสัตย์ชื่อพระองค์ได้ทรงเรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์ พระผู้เป็นเจ้าของเรา

การแตกแยกในคริสตจักร

^{๑๐}พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านในพระนาม ของ พระ เยซู คริสต์ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้าของเรา ขอให้ท่านเห็นพร้อมกันในทางวาจา และไม่มี การแตกแยกกัน ระหว่างพวกท่าน แต่ ขอให้ ท่าน เป็น น้ำ หนึ่ง ใจ เดียวกัน ใน ทาง ความ คิด และ ตัดสิน อย่ าง เดียวกัน ^{๑๑}พี่น้อง ทั้ง หลาย ของ ข้าพเจ้า คนในครอบครัวของนางคะโลเอได้เล่าเรื่อง ของ ท่าน ให้ ข้าพเจ้า ฟัง ว่า เกิด มี การ ทุ่มเถียง กัน ใน ระหว่าง พวก ท่าน ^{๑๒}ข้าพเจ้า จึง หมาย ความ ว่า พวก ท่าน ต่าง ก็ กล่าว ว่า “ข้าพเจ้า เป็น ศิษย์ เปาโล” หรือ “ข้าพเจ้า เป็น ศิษย์ อพอลโล” หรือ “ข้าพเจ้า เป็น ศิษย์ เคฟาซ” หรือ “ข้าพเจ้า เป็น ศิษย์ พระ คริสต์” ^{๑๓}พระ คริสต์ แบ่ง ออก เป็น หลาย องค์ แล้ว หรือ เขา ได้ ตี ริง เปาโล เพื่อ ท่าน ทั้ง หลาย หรือ ท่าน ได้ รับ บัพ ติ ศ มา ใน นาม ของ เปาโล หรือ ^{๑๔}ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสตัสและกายอัส ^{๑๕}ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าได้ทำพิธีบัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง ^{๑๖}ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ครอบครัวของสเฟพานัสด้วย แต่นอกจากคนเหล่านั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ามีใครได้

ให้บังเกิดขึ้นแก่ผู้ใดอีกบ้าง ^{๑๗} เพราะพระเจ้าคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขารับบังเกิดขึ้นมา แต่เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่มีข้อด้วยชนซึ่งฉลาดในการพูด เก่งกว่าเรื่องทางเขนของพระเจ้าคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช

พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพ และพระปัญญาของพระเจ้า

^{๑๘} คน ทั้ง หลาย ที่ กำลัง จะ พินาศ ก็ เห็น ว่าการประกาศเรื่องทางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่พวกเราที่รอดเห็นว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า ^{๑๙} เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เราจะทำลายสติปัญญาของคนที่มีปัญญา และจะทำให้ความเข้าใจของคนที่เข้าใจสูญสิ้นไป’ ^{๒๐} คนที่มีปัญญาอยู่ที่ไหน บัณฑิตอยู่ที่ไหน นักโศภนอยู่ที่ไหนคนโง่อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาของโลกนี้ให้โง่เขลาไปแล้ว หรือ ^{๒๑} เพราะตามเรื่องที่เป็นพระสติปัญญาของพระเจ้าแล้ว โลกจะรู้จักพระเจ้าโดยปัญญาไม่ได้ พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะช่วยคนที่เชื่อให้รอดโดยการเทศนาที่โง่เขลานั้น ^{๒๒} ด้วยว่าพวกยิวเรียก ร้องหมายสำคัญ และ พวก กรีก เสาะ หา ปัญญา ^{๒๓} แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสะดุด และพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่ ^{๒๔} แต่สำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่าง ถือว่า พระ คริสต์ ทรง เป็น ฤทธานุภาพ และ พระ ปัญญา ของ พระเจ้า ^{๒๕} เพราะความ เขลา ของ พระเจ้า ยัง มี ปัญญา ยิ่ง กว่า ปัญญา ของ มนุษย์ และ ความ อ่อนแอ ของ พระเจ้าก็ยิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์ ^{๒๖} พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนิยมว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีความสามารถ มีน้อยคนที่มีความสูงส่ง ^{๒๗} แต่พระเจ้าได้ ทรง เลือกลิง ที่ โลก ถือว่า โง่ เขลา เพื่อจะทำให้คนที่มีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกลิงที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย ^{๒๘} พระเจ้าได้ทรงเลือกลิงที่โลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกลิงเหล่านั้นซึ่งยังมีได้เกิดเป็นตัวจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นตัวจริงอยู่แล้ว ^{๒๙} เพื่อมิให้เนื้อหนังใดอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ ^{๓๐} โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้ง

พระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกต่างไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย ^{๓๑} เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้ออวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า’

การเทศนาเป็นมาโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

^๑ พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะ หรือด้วยสติปัญญา ^๒ เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่ แสดง ความ รู้ เรื่อง ไตง ใน หมู่ พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน ^๓ และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความกลัว และตัวสั่นเป็นอันมาก ^๔ คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า ไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ ^๕ เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ^๖ เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่มนุษย์เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง แต่มิใช่เรื่องปัญญาของโลกนี้ หรือเรื่องปัญญาของอำนาจครอบครองในโลกนี้ซึ่งจะเสื่อมสูญไป ^๗ แต่เรากล่าวถึงเรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เรา ^๘ ไม่มีอำนาจครอบครองใดในโลกนี้ที่รู้จักพระปัญญานั้น เพราะถ้ารู้แล้วจะมีได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีตรึงไว้ที่กางเขน

พระดำรัสของพระเจ้ามาจากพระองค์โดยตรง

^๙ ดังที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยมิได้เข้าไปในใจมนุษย์ คือสิ่งที่พระเจ้าได้ ทรง จัด เตรียม ไว้ สำหรับ คนที่รักพระองค์’ ^{๑๐} พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความลึกลับของพระเจ้า ^{๑๑} อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้หนึ่งเองฉันใด พระดำรัสของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น ^{๑๒} เรา

ทั้งหลายจึงไม่ได้ รับ วิทยญาณของโลก แต่ได้ รับ พระ วิทยญาณซึ่ง มาจาก พระเจ้า เพื่อ เราทั้งหลาย จะ ได้ รู้ ถึง สิ่ง ต่างๆ ที่ พระเจ้า ได้ ทรง โปรด ประทาน แก่ เรา ^{๑๓} คือ สิ่ง เหล่า นั้น ที่ เรา ได้ กล่าว ด้วย ถ้อยคำซึ่ง มิใช่ วิทยญาณของ มนุษย์ สอน ไว้ แต่ ด้วย ถ้อยคำซึ่ง พระ วิทยญาณ บริสุทธิ ได้ ทรง สั่ง สอน ซึ่ง เปรียบ เทียบ กัน ที่ อยู่ ฝ่าย จิต วิทยญาณ กับ สิ่ง ซึ่ง เป็น ของ จิต วิทยญาณ ^{๑๔} แต่ มนุษย์ ธรรมดา จะ รับ สิ่ง เหล่า นั้น ซึ่ง เป็น ของ พระ วิทยญาณ แห่ง พระเจ้า ไม่ได้ เพราะ เขา เห็น ว่า เป็น สิ่ง ไร้ เวลา และ เขา ไม่ สามารถ เข้าใจ ได้ เพราะ ว่า จะ เข้าใจ สิ่ง เหล่า นั้น ได้ ก็ ต้อง สังเกต ด้วย จิต วิทยญาณ ^{๑๕} แต่ มนุษย์ ฝ่าย จิต วิทยญาณ สังเกต สิ่ง สารพัด ได้ แต่ มิ มี ผู้ใด จะ รู้ จัก ใจ คน นั้น ได้ ^{๑๖} เพราะ ว่า ‘ใคร เล่า รู้ จัก พระ ทาย ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า เพื่อ จะ แนะนำ สั่ง สอน พระ องค์ ได้’ แต่ เรา ก็มี พระ ทาย ของ พระ คริสต์

การยอมอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เป็นภัยต่อจิตวิทยญาณ

๓ ^๑พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูด กับ ท่าน เหมือน พูด กับ ผู้ ที่ อยู่ ฝ่าย จิต วิทยญาณ แล้ว ได้ แต่ ต้อง พูด กับ ท่าน เหมือน คน ที่ อยู่ ฝ่าย เนื้อ หนัง เหมือน กับ ท่าน เป็น ทูรกร ใน พระ คริสต์ ^๒ ข้าพเจ้า เลียง ท่าน ด้วย น้ำนม มิใช่ ด้วย อาหาร แข็ง เพราะ ว่า เมื่อ ก่อน นั้น ท่าน ยัง ไม่ สามารถ รับ และ ถึง แม่ เดียว นี้ ท่าน ก็ ยัง ไม่ สามารถ ^๓ ด้วย ว่า ท่าน ยัง อยู่ ฝ่าย เนื้อ หนัง เพราะ ว่า เมื่อ ท่าน ยัง อีจฉา กัน โต้เถียง กัน และ แดก แยก กัน ท่าน มิ ได้ อยู่ ฝ่าย เนื้อ หนัง หรือ และ มิ ได้ ดำเนิน ตาม มนุษย์ สามัญ ดอก หรือ ^๔ เพราะ เมื่อ คน หนึ่ง กล่าว ว่า “ข้าพเจ้า เป็น ศิษย์ ของ เปาโล” และ อีก คน หนึ่ง กล่าว ว่า “ข้าพเจ้า เป็น ศิษย์ ของ อปอลโล” ท่าน ทั้ง หลาย มิ ได้ อยู่ ฝ่าย เนื้อ หนัง หรือ

ผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มีหน้าที่ ต่างกันก็เป็นผู้ทำการร่วมกัน

^๕ เปาโล คือ ผู้ใด อปอลโล คือ ผู้ใด เขา เป็น ผู้รับ ใช้ มา แจ่ง ให้ ท่าน ทั้ง หลาย เชื่อ ตาม ซึ่ง องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ได้ ทรง โปรด ประทาน แก่ ทุก คน ^๖ ข้าพเจ้า ได้ ปลุก อปอลโล ได้ รดน้ำ แต่ พระเจ้า ทรง ทำให้ เติบโต ^๗ เพราะ ฉะนั้น คน ที่ ปลุก และ คน ที่ รดน้ำ ไม่ สำคัญ อะไร แต่

พระเจ้าผู้ทรง โปรด ให้ เติบโต นั้น ต่าง หาก ที่ สำคัญ ^๘ ดังนั้น คน ที่ ปลุก และ คน ที่ รดน้ำ ก็ เป็น พวก เดียว กัน แต่ ทุก คน ก็ จะ ได้ ค่าจ้าง ของ ตน ตาม การ ที่ ตน ได้ กระทำ ไว้ ^๙ เพราะ ว่า เรา ทั้ง หลาย เป็น ผู้ร่วม ทำ การ ด้วย กัน กับ พระเจ้า ท่าน ทั้ง หลาย เป็น ไร่ นา ของ พระเจ้า และเป็น ดิกร ของ พระเจ้า

พระคริสต์เป็นรากฐานเดียว

^{๑๐} โดย พระคุณ ของ พระเจ้า ซึ่ง ได้ ทรง โปรด ประทาน แก่ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ได้ วาง ราก ลง แล้ว เหมือน นายช่าง ผู้ ชำนาญ และ อีก คน หนึ่ง ก็ มา ก่อ ขึ้น ขอ ทุก คน จง ระวัง ให้ ดี ว่า เขา จะ ก่อ ขึ้น มา อย่างไร ^{๑๑} เพราะ ว่า ผู้ใด จะ วาง ราก อื่น อีก มิ ได้ แล้ว นอกจาก ที่ วาง ไว้ แล้ว คือ พระ เยซู คริสต์ ^{๑๒} แล้ว บน ราก นั้น ถ้า ผู้ใด จะ ก่อ ขึ้น ด้วย ทองคำ เงิน เพชร พลอย ไม้ หญ้า แห่ง หรือ ฟาง

ทรงทดลองการของเราทุกคน

^{๑๓} การงาน ของ แต่ละ คน ก็ จะ ได้ ปรากฏ ให้ เห็น เพราะ เวลา วัน นั้น จะ ให้ เห็น ได้ ชัด เจน เพราะ ว่า จะ เห็น ชัด ได้ ด้วย ไฟ โฟน นั้น จะ พิสูจน์ ให้ เห็น การงาน ของ แต่ละ คน ว่า เป็น อย่างไร ^{๑๔} ถ้า การงาน ของ ผู้ใด ที่ ก่อ ขึ้น ทน อยู่ ได้ ผู้นั้น ก็ จะ ได้ ค่าตอบแทน ^{๑๕} ถ้า การงาน ของ ผู้ใด ถูก เผาไหม้ ไป ผู้นั้น ก็ จะ ขาด ค่าตอบแทน แต่ ตัว เขาเอง จะ รอด แต่ เหมือน ดอง รอด จาก ไฟ

ร่างกายของคริสเตียน เป็นวิหารของพระเจ้า

^{๑๖} ท่าน ทั้ง หลาย มิ รู้ หรือ ว่า ท่าน เป็น วิหาร ของ พระเจ้า และ พระ วิทยญาณ ของ พระเจ้า สถิต อยู่ ใน ท่าน ^{๑๗} ถ้า ผู้ใด ทำ ลาย วิหาร ของ พระเจ้า พระเจ้า จะ ทรง ทำ ลาย ผู้ นั้น เพราะ วิหาร ของ พระเจ้า เป็น ที่ บริสุทธิ และ ท่าน ทั้ง หลาย เป็น วิหาร นั้น

การตักเตือนเกี่ยวกับการอื้อวอด

^{๑๘}อย่า ให้ ผู้ใด หลอก ลวง ตัวเอง ถ้า ผู้ใด ใน พวก ท่าน คิด ว่า ตัว เป็น คน มี วิทยตาม หลัก ของ ยุค นี้ จง ให้ ผู้นั้น ยอม เป็น คน โง่ จึง จะ เป็น คน มี วิทย ได้ ^{๑๙} เพราะ ว่า วิทย ของ โลก นี้ เป็น ความ โง่ เวลา จำ เพาะ พระเจ้า ด้วย มี คำ เขียน ไว้ แล้ว ว่า ‘พระองค์ ทรง จับ คน ที่ มี วิทย ด้วย อุบาย ของ เขาเอง’ ^{๒๐} และ ยัง

มีอีกว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิดของคนที่มีปัญญาว่าเป็นเพียงแต่ ‘ไร้สาระ’^{๒๑} เหตุฉะนั้นอย่าให้ ผู้ใด ยก มนุษย์ ขึ้นอวดด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของท่านทั้งหลาย ^{๒๒}จะเป็นเปาโล อพอลโลส โคเฟาส โลก ชีวิต ความตาย สิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของท่านทั้งหลาย ^{๒๓}และท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

หน้าที่รับผิดชอบของผู้อารักขาต่อพระเจ้า

๑ ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้อารักขาสิ่งเล็กน้อยของพระเจ้า ^๒ยิ่งกว่านี้ฝ่ายผู้อารักขาเหล่านั้น ต้องเป็นคนที่สัตย์ซื่อทุกคน ^๓สำหรับข้าพเจ้าการที่ท่านทั้งหลายหรือมนุษย์ผู้ใดจะตัดสินตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ถึงแม้ข้าพเจ้าเองก็มิได้ตัดสินตัวข้าพเจ้า ^๔เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ ว่าข้าพเจ้ามีความผิดสถานใด ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่พ้นการพิพากษา ท่านผู้ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ^๕เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลาจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย เมื่อนั้นทุกคนจะได้รับค่าชมเชยจากพระเจ้า ^๖พี่น้องทั้งหลาย สิ่งเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวเปรียบเทียบถึงตัวข้าพเจ้าและอพอลโลส ก็เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านทั้งหลายเรียนแบบของเรา มิให้ยกย่องคนหนึ่งคนใดเกินกว่าที่เขียนบอกไว้แล้ว มิให้ยกคนหนึ่งคนใดชมผู้อื่น ^๗ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับมา ก็เมื่อท่านได้รับมา เหตุไฉนท่านจึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านมิได้รับเลย ^๘ท่านทั้งหลายอิมหนาแล้วหนอ ท่านมั่งมีแล้วหนอ ท่านได้ครองเหมือนกษัตริย์โดยไม่มีเราร่วมด้วยแล้วหนอ ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้ท่านทั้งหลายได้ขึ้นครองจริงๆเพื่อเราจะได้ขึ้นครองกับท่าน

สิ่งที่อัครสาวกและผู้นำคริสเตียนต้องเสียสละ

^๙เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเราผู้เป็นอัครสาวกไว้ในที่สุดปลาย เหมือนผู้ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย เพราะว่าเป็นคนดี ทั้ง ทูตสวรรค์ และมนุษย์ มองดูเราด้วยความพิศวง ^{๑๐}เราทั้งหลายเป็น คน เวลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นคนที่มีปัญญาในพระคริสต์ เราทั้งหลายมีกำลังน้อย แต่ท่านทั้งหลายมีกำลังมาก ท่านทั้งหลายมีเกียรติยศแต่เราทั้งหลายเป็นคนอับยศ ^{๑๑}จนถึงเวลานี้เราก็กังหิว และกระหาย เปลือยเปล่าและถูกโบยตี และไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง ^{๑๒}เราทำการหนักด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกตำเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหงเราก็กินเอา ^{๑๓}เมื่อถูกใส่ร้ายเราก็อ่อนหวาน เรากลายเป็นเหมือนกากเดนของโลกและเหมือนราคะของสิ่งสารพัดจนถึงบัดนี้ ^{๑๔}ข้าพเจ้ามิได้เขียนข้อความเหล่านี้เพื่อจะให้ท่านได้อาย แต่เขียนเพื่อเตือนสติในฐานะที่ท่านเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า ^{๑๕}เพราะในพระคริสต์ถึงแม้ท่านมีครุฑหมีนคนแต่ท่านจะมีบิดาหลายคนก็หามิได้ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดยขาว ประเสริฐ ^{๑๖}เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า ^{๑๗}เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ใช้ที่โมธิลูกที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้มาหาท่าน เพื่อนำท่านให้ระลึกถึงแบบการประพฤติของข้าพเจ้าในพระคริสต์ ตามที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ในทุกคริสตจักร ^{๑๘}แต่บางคนทำผยองราวกับข้าพเจ้าจะไม่มาหาท่าน ^{๑๙}แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาท่านในไม่ช้านี้ และข้าพเจ้าจะหยุดดู มิใช่ ถ้อยคำของคน ที่ผยองเหล่านั้นแต่จะหยุด ดูฤทธิ์อำนาจของ เขา ^{๒๐}เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามิใช่ เรื่องของคำพูด แต่เป็นเรื่องฤทธิ์เดช ^{๒๑}ท่านจะเอาอย่างไร จะให้ข้าพเจ้าถือไม่เรียกว่ามาหาท่าน หรือจะให้ข้าพเจ้ามาด้วยความรักและด้วยใจอ่อนสุภาพ

การตัดสินลงโทษการล่วงประเวณี

๑ มีข่าวเล่าลือว่าในพวกท่านมีการผิดประเวณี และการผิดประเวณีนั้นถึงแม้

ในพวกต่างชาติก็ไม่มีเลย คือเรื่องมีว่าคนหนึ่งได้เอารรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน^๒ และพวกท่านยังผยองแทนที่จะเป็นทุกข์เป็นจอก ที่จะตัดคนที่กระทำผิดเช่นนี้ ออกเสียจากพวกท่าน^๓ แม้ว่าตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกท่าน แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย ข้าพเจ้าได้ตัดสินลงโทษคนที่ได้กระทำผิดเช่นนั้นเสมือนว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย^๔ ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกันและใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย พร้อมทั้งฤทธิเดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา^๕ พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูเจ้า

ความบาปที่ไม่ได้รับการเตือนสติ ก็แพร่ขยายไปเหมือนเชื้อ

^๖ การที่ท่านอวดอ้างนั้นไม่ดีเลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชื้อขนมเพียงนิดเดียวย่อมทำให้แป้งดิบฟูทั้งก้อน^๗ ดังนั้นจงชำระเชื้อเก่าเสียเพื่อท่านจะได้เป็นแป้งก้อนใหม่เหมือนขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นบัสกาของเรารู้ได้ถูกฆ่าบูชาเพื่อเราเสียแล้ว^๘ เหตุฉะนั้นให้เราถือบัสกานั้น มิใช่ด้วยเชื้อเก่าหรือด้วยเชื้อของความชั่วช้าเลวทราม แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อคือความจริงใจและความจริง^๙ ข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายถึงท่านว่าอย่าคบกับคนที่ล่วงประเวณี^{๑๐} แต่ซึ่งท่านจะคบคนชาวโลกนี้ที่เป็นคนล่วงประเวณี คนโลภ คนฉ้อโกง หรือคนถือรูปเคารพ ข้าพเจ้ามิได้ห้ามเสียทีเดียวเพราะว่าถ้าห้ามอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ต้องออกไปเสียจากโลกนี้

เราควรแยกตัวจากพี่น้องคริสเตียนที่กำลังดำรงชีวิตอยู่ในความบาป

^{๑๑} แต่บัดนี้ ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่า ถ้าผู้ใดได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยังไม่ล่วงประเวณี เป็นคนโลภ เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนขีเมามา หรือเป็นคนฉ้อโกง อย่าคบกับคนอย่างนั้น แม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย^{๑๒} ไม่ใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะไปตัดสินลงโทษคนภายนอก ท่านจะต้องตัดสินลงโทษคนภายในมิใช่หรือ^{๑๓} ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะทรงตัดสินลงโทษ

เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วช้านั้นออกจากพวกท่านเสียเถิด

คริสเตียนไม่ควรจะเป็นความกั่นต่อหน้าคนไม่เชื่อ

^{๑๔} ในพวกท่านมีผู้ใดหรือ ถ้าเป็นความกับคนอื่น จะอาจไปว่าความกั่นต่อหน้าคนอธรรม และไม่ไปว่าต่อหน้าวิสุทธิชน^{๑๕} ท่านไม่รู้หรือว่าวิสุทธิชนจะพิพากษาโลก และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลก ท่านไม่สมควรจะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ^{๑๖} ท่านไม่รู้หรือว่า เราจะต้องพิพากษาพวกทูตสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นจะยิ่งเป็นการสมควรสักเท่าใดที่เราจะพิพากษาคัดสินความเรื่องของชีวิตนี้^{๑๗} ฉะนั้นถ้าพวกท่านเป็นความกั่นเรื่องชีวิตนี้ ท่านจะตั้งคนที่คริสตจักรนับถือน้อยที่สุดให้ตัดสินหรือ^{๑๘} ข้าพเจ้ากล่าวดังนั้นก็เพื่อให้ท่านละลายใจ ในพวกท่านไม่มีสักคนหนึ่งหรือที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่างพี่น้อง^{๑๙} แต่พี่น้องกับพี่น้องต้องไปว่าความกั่นต่อหน้าคนที่ไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ^{๒๐} เหตุฉะนั้นเพราะพวกท่านไปเป็นความกั่น บัดนี้ท่านก็ตกจากรดับที่ควรแล้ว ทำไมท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายซึ่งเขาทำแก่ท่าน ทำไมท่านจึงไม่ยอมถูกโกง^{๒๑} แต่ท่านเองกลับทำร้ายกัน และ โกง กันในระหว่างพวกพี่น้องของพวกท่านเอง

ชีวิตเดิมก่อนถูกแยกตั้งไว้ และได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อ

^{๒๒} ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรม จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าหลงเลย คนล่วงประเวณี คนถือรูปเคารพ คนผิดผิวเมียเขา คนนิสัยเหมือนผู้หญิงหรือคนที่เป็นกะเทย^{๒๓} คนขโมย คนโลภ คนขีเมามา คนปากร้าย คนฉ้อโกง จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก^{๒๔} แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับทรงชำระแล้ว และได้ทรงแยกตั้งท่านไว้แล้ว แต่พระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเราได้ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูเจ้า^{๒๕} ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย

จงหนีจากการล่วงประเวณี

๑๓ อาหาร มีไว้สำหรับ ท้อง และ ท้อง ก็สำหรับอาหาร แต่พระเจ้าจะทรงให้ทั้งท้องและอาหารสินสุญไป แล้วร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้ามีไว้สำหรับร่างกาย ๑๔ พระเจ้าได้ทรงซุบให้ องค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นขึ้นมาใหม่ และพระองค์จะทรงซุบให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ด้วย ๑๕ ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นอวัยวะของพระคริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้น จะให้ข้าพเจ้าเอาอวัยวะของพระคริสต์มาเป็นอวัยวะของหญิงแพศยาได้หรือ ขอพระเจ้าอวยออมให้เป็นเช่นนั้นเลย ๑๖ ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ผูกพันกับหญิงแพศยาก็เป็นกายอันเดียวกันกับหญิงนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า 'เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน' ๑๗ แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นอันเดียวกันกับพระองค์ฝ่ายจิตวิญญาณ ๑๘ จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่วงประเวณี ความบาปทุกอย่างที่มนุษย์กระทำนั้นเป็นบาปนอกราช แต่คนที่ล่วงประเวณีนั้นทำผิดต่อร่างกายของตนเอง

ร่างกายของคริสเตียนเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์

๑๙ ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง ๒๐ พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นท่านจงถวายพระเกียรติแต่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน และด้วยจิตวิญญาณของท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า

คำแนะนำสำหรับคู่สมรสของคริสเตียน

๗ ^๑แล้ว เรื่อง ที่ พวก ท่าน เขียน มา ถึง ข้าพเจ้านั้น ขอตอบว่า การที่ผู้ชายไม่ยุ่งเกี่ยวกับ ผู้หญิง เลย ก็ ดี แล้ว ^๒ แต่ เพื่อป้องกัน การล่วงประเวณี ผู้ชายทุกคนควรมีภรรยาเป็นของตนและผู้หญิงทุกคนมีสามีเป็นของตน ^๓ สามี ฟัง ประพฤติ ต่อ ภรรยาตามควร และ ภรรยาก็ ฟัง ประพฤติ ต่อ สามีตามควร เช่นเดียวกัน ^๔ ภรรยา ไม่มี อำนาจเหนือร่างกายของตน แต่สามีมีอำนาจเหนือ

ร่างกายของภรรยา ทำนองเดียวกันสามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่ภรรยามีอำนาจเหนือร่างกายของสามี ^๕อย่าปฏิเสธการอยู่ร่วมกันเว้นแต่ได้ตกลงกันเป็นการชั่วคราว เพื่ออุทิศตัวในการถืออดอาหารและการอธิษฐาน แล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีกเพื่อมิให้ซาตานชักจูงให้ทำผิด เพราะตัวอดไม่ได้ ^๖ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้โดยได้รับอนุญาตมิใช่เป็นพระบัญชา ^๗ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานจากพระเจ้าเหมาะกับตัว คนหนึ่งได้รับอย่างนี้ และอีกคนหนึ่งได้รับอย่างนั้น ^๘ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนที่ยังเป็นโสดและพวกแม่เฒ่าว่า การที่พวกเขาจะอยู่เหมือนข้าพเจ้าก็ดีแล้ว ^๙ แต่ถ้าเขายังใจไม่ได้ก็จงแต่งงานเสียเถิด เพราะแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อนด้วยกามราคะ ^{๑๐} ส่วนคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสงั มิใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาทิ้งสามี ^{๑๑} แต่ถ้านางทิ้งสามีไปอย่าให้นางไปมีสามีใหม่ หรือมิก็ให้นางกลับมาคืนดีกับสามีเก่า และขออย่าให้สามีหย่าร้างภรรยาเลย

คำแนะนำสำหรับคริสเตียนที่สามีหรือภรรยายังไม่เชื่อในพระเจ้า

๑๒ ข้าพเจ้า ขอ กล่าว แก่ คน อื่นๆ นอกจากพวกนี้ (องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัส) ว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อและนางพอใจที่จะอยู่กับสามี สามีก็ไม่ควรหย่านาง ^{๑๓} ถ้าหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อและสามีพอใจที่จะอยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าสามีนั้นเลย ^{๑๔} ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่อก็ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นก็บริสุทธิ์ ^{๑๕} แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด เรื่องเช่นนี้ไม่จำเป็นที่พี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้อยู่อย่างสงบ ^{๑๖} โอ ท่านผู้เป็นภรรยา ไฉนท่านจะรู้ว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดได้หรือไม่ โอ ท่านผู้เป็นสามี ไฉนท่านจะรู้ว่าท่านจะช่วยภรรยาให้รอดได้หรือไม่

จงพอใจในฐานะที่เป็นอยู่

^{๑๗} แต่ตามที่พระเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกให้เขามาแล้ว ก็ให้เขาดำรงอยู่ในฐานะนั้น ข้าพเจ้าขอสงวนให้คริสตจักรทั้งหมดทำตามดังนี้ ^{๑๘} มีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาได้รับพิธีเข้าสูหนัดแล้วหรืออย่าให้เขากลับเป็นเหมือนคนที่ไม่ได้เข้าสูหนัดหรือมีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขามีได้เข้าสูหนัดหรือ อย่าให้เขาเข้าสูหนัดเลย ^{๑๙} การเข้าสูหนัดไม่สำคัญอะไร และการไม่เข้าสูหนัดไม่สำคัญอะไร แต่การรักษาพระบัญญัติของพระเจ้านั้นสำคัญ ^{๒๐} ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เขาอยู่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกนั้น ^{๒๑} พระเจ้าทรงเรียกท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ ก็อย่ากระวนกระวายเพราะการเป็นทาสนั้น แต่ถ้าท่านสามารถไถ่ตัวออกได้ก็ควรไถ่ดีกว่า ^{๒๒} เพราะผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกับคนที่รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ^{๒๓} พระเจ้าทรงชื่อท่านไว้แล้วตามรากคำ อย่าเข้าเป็นทาสของมนุษย์เลย ^{๒๔} พี่น้องทั้งหลาย ท่านทุกคนดำรงอยู่ในฐานะอันใดเมื่อพระเจ้าทรงเรียก ก็ให้ผู้นั้นอยู่กับพระเจ้าในฐานะนั้น

คำแนะนำสำหรับหญิงสาวพรหมจารีและหญิงมีาย

^{๒๕} แล้ว เรื่อง หญิง สาว พรหมจารี นั้น ข้าพเจ้า ไม่ได้ รับ พระบัญชา จาก องค์ พระผู้เป็นเจ้า แต่ ข้าพเจ้า ก็ ขอ ออก ความ เห็น ใน ฐานะ ที่ เป็น ผู้ ได้ รับ พระ เมตตา จาก องค์ พระผู้เป็นเจ้า ให้ เป็น ผู้ ที่ ใจ ใจ ได้ ^{๒๖} ฉะนั้น เพราะเหตุความยากลำบากที่มีอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ทุกคนควรจะอยู่อย่างที่เขาอยู่เดี๋ยวนี้ ^{๒๗} ท่านมีภรรยาแล้วหรือ อย่าหาช่องที่จะหย่าภรรยาเลย ท่านหย่าจากภรรยาแล้วหรือ อย่าหา ภรรยา เลย ^{๒๘} ถ้า ท่าน จะ แต่งงาน ก็ ไม่ มี ความ ผิด และ ถ้า หญิง สาว พรหมจารี จะ แต่งงาน ก็ ไม่ มี ความ ผิด แต่ คน ที่ แต่งงาน นั้น คง จะ ต้อง ยุ่ง ยาก ลำบาก ใน ฝ่าย หนึ่ง แต่ ข้าพเจ้า ปูรารณา ที่ จะ ให้ ท่าน พ้น จาก ความ ยุ่ง ยาก นั้น ^{๒๙} พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้า หมาย ความ ว่า ยุค นี้ ก็ สั้น มาก แล้ว

ตั้งแต่ไปให้คนเหล่านั้นที่มีภรรยาดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีภรรยา ^{๓๐} และให้คนที่เศร้าโศกเป็นเหมือนกับมิได้เศร้าโศก และผู้ที่ชื่นชมยินดีให้ได้เป็นเหมือนกับมิได้ชื่นชมยินดี และผู้ที่ซื่อก็ให้ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าเขาไม่มีกรรมสิทธิ์เหนืออะไรเลย ^{๓๑} และคนที่ใช้ของโลกนี้ให้เป็นเหมือนกับมิได้ใช้ อย่างไม่เต็ม ที่เลย เพราะความนิยมของโลกนี้กำลังล่องไป ^{๓๒} ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพ้นจากความสละวน วุ่นวาย ฝ่าย คน ที่ ไม่มี ภรรยา ก็ สละวน ใน การ งาน ของ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า เพื่อ จะ ทำ สิ่ง ซึ่ง เป็น ที่ พอ พระทัย ของ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า ^{๓๓} แต่ คน ที่ มี ภรรยา แล้ว ก็ สละวน ใน การ งาน ของ โลก นี้ เพื่อ จะ ทำ สิ่ง ที่ พอ ใจ ของ ภรรยา ^{๓๔} มีความ แตก ต่าง กัน ด้วย ระหว่าง ภรรยา และ สาว พรหม จารี หญิง ที่ ยัง ไม่ แต่ง งาน ก็ สละวน ใน การ งาน ของ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า เพื่อ จะ ได้ เป็น คน บริสุ ทธิ ทง กาย และ จิต ใจ แต่ หญิง ที่ มี สามี แล้ว ก็ สละวน ใน การ งาน ของ โลก นี้ เพื่อ จะ ทำ สิ่ง ซึ่ง เป็น ที่ พอ ใจ ของ สามี ^{๓๕} ข้าพเจ้า ว่า อย่าง นี้ ก็ เพื่อ เป็น ประโยชน์ ของ ท่าน มิใช่ จะ เอา บ่วง บาตร ค้าง ท่าน แต่ เพื่อ ความ เป็น ระเบียบ ให้ ท่าน ปฏิบัติ ต่อ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า โดย ปราศ จาก ใจ สอง ผัก สอง ฝ่าย ^{๓๖} แต่ถ้า ชาย ใด คิด ว่า เขา ปฏิบัติ ต่อ สาว พรหม จารี ของ เขา อย่าง สมควร ไม่ ได้ และ ถ้า หญิง นั้น มี อายุ ผ่าน วัย หมั้น สาว แล้ว และ ต้อง ทำ อย่าง ใด อย่าง หนึ่ง ก็ ให้ เขา ทำ ตาม ปูรารณา จง ให้ เขา แต่ง งาน เสีย เขา ไม่ ได้ ทำ ผิด สิ่ง ใด ^{๓๗} แต่ ชาย ใด ที่ ตั้ง ใจ แน่ว แน่ และ เห็น ว่า ไม่ มี ความ จำ เป็น แต่ เขา ยัง รั้ง ใจ ตน เอง ได้ และ ตั้ง ใจ ว่า จะ ให้ หญิง นั้น เป็น พรหม จารี ต่อ ไป เขาก็ กระ ทำ ดี แล้ว ^{๓๘} เหตุ ฉะนั้น ผู้ ใด ที่ ให้ หญิง นั้น แต่ง งาน ก็ ทำ ดี อยู่ แต่ ผู้ ที่ ไม่ ให้ แต่ง งาน ก็ ทำ ดี กว่า ^{๓๙} ตราบ ใด ที่ สามี ยัง มี ชีวิต อยู่ ภรรยา ก็ ต้อง อยู่ กับ สามี ตาม กฎ หมาย แต่ ถ้า สามี ตาย นาง ก็ เป็น อิสระ จะ แต่ง งาน กับ ชาย ใด ก็ ได้ ตาม ใจ ใน องค์ พระผู้ เป็น เจ้า ท่าน นั้น ^{๔๐} แต่ ตาม ความ เห็น ของ ข้าพเจ้า ก็ เห็น ว่า ถ้า นาง อยู่ คน เดียว จะ เป็น สุข กว่า และ ข้าพเจ้า คิด ว่า พระ วิญญาณ ของ พระเจ้า ทรง สถิต อยู่ ฝ่าย ข้าพเจ้า ด้วย

อาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ

๖ ^๑ แล้ว เรื่อง ของ ที่ เขา บูชา แก่ รูป เคารพ นั้น เรา ทง หลาย ทราบ แล้ว ว่า เรา ทุก คน

ต่างก็มีความรู้ ความรู้^๑นั้นทำให้ลำพอง แต่ความรักเสริมสร้าง^๒ขึ้น ถ้าผู้ใดถือว่าตัวเองรู้^๓แล้ว ผู้^๒นั้นยังไม่รู้ตามที่ตนควรจะ^๔รู้ แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ก็ทรงรู้จักผู้^๕นั้น^๖ ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่เขาได้บูชาแก่รูปเคารพนั้น เรา^๗รู้อยู่แล้วว่ารูป^๘นั้นไม่มีตัวมันเลยในโลกและพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว^๙ ถึงแม้จะมีสิ่งต่างๆ ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกที่เขาเรียกว่า “พระ” (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจ้ามาก)^{๑๐} แต่^{๑๑}สำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา และสิ่งสารพัดทั้งปวงบังเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้นโดยพระองค์ และเราก็เป็นมาโดยพระองค์^{๑๒} มิใช่^{๑๓}ว่าทุกคนมีความรู้^{๑๔}อย่างนี้ เพราะมีบางคนมีจิตสำนึกผิดชอบเรื่องรูปเคารพว่า เมื่อได้กินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของบูชาแก่รูปเคารพจริงๆ และจิตสำนึกผิดชอบของเขาจึงอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน^{๑๕} อาหารไม่เป็นเครื่องที่ทำให้พระเจ้าทรงโปรดปรานเรา ถ้าเรากิน เราก็ไม่ได้อะไรเป็นพิเศษ ถ้าเราไม่กิน เราก็ไม่ขาดอะไร^{๑๖} แต่จงระวังอย่าให้เสรีภาพของท่านนั้นทำให้คนที่อ่อนในความเชื่อหลงผิดไป^{๑๗} เพราะว่า ถ้าผู้ใดเห็นท่านที่มีความรู้เอนกายลงรับประทานในวิหารของรูปเคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของ^{๑๘}คนนั้น จะไม่เข้มแข็งทำให้เขาบังอาจกินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพนั้นหรือ^{๑๙} โดยความรู้ของท่าน ฟ้น้องที่มีความเชื่ออ่อน ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขาจะต้องพิณาศไป^{๒๐} เมื่อท่านทำผิด เช่นนั้นต่อพวกฟ้น้อง และทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของเขา ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระคริสต์^{๒๑} เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้ฟ้น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้ฟ้น้องต้องหลงผิดไป

เปล่าอย่างสิทธิของอัครสาวกที่เขาควรจะได้รับ

๑๕ ข้าพเจ้า มีได้ เป็น อัครสาวก หรือ ข้าพเจ้ามีได้มีเสรีภาพหรือ ข้าพเจ้ามีได้เห็น พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ท่านทั้งหลายมีได้เป็นผลงานของข้าพเจ้า ใน องค์พระผู้เป็นเจ้า หรือ^๒ ถ้า

ข้าพเจ้ามีได้เป็นอัครสาวกในสายตาของคนอื่น ข้าพเจ้าก็ยังคงเป็นอัครสาวกในสายตาของท่านอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะพวกท่านคือตราตำแหน่งอัครสาวกของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า^๓ ถ้าผู้ใดสอบสวน ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะบอก ว่า^๔ เราไม่มีสิทธิที่จะกินและดื่มหรือ^๕ เราไม่มีสิทธิที่จะพาพี่น้องซึ่งเป็นภรรยาไปไหนๆ ด้วยกัน เหมือนอย่างอัครสาวกอื่นๆ และบรรดา น้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเคฟูสาหรือ^๖ เฉพาะข้าพเจ้าและบารนาบัสท่านนั้นหรือที่ไม่มีสิทธิจะเลิกทำงานหาเลี้ยงชีพ

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็ควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น

^๗ใครบ้างที่เป็นทหารไปในการศึกสงคราม และต้องกินเสบียงของตัวเอง หรือใครบ้างที่ทำสวนปลูกต้นองุ่น และมีได้กินผลองุ่นในสวนนั้น หรือใครบ้างที่เลี้ยงสัตว์ และมีได้กินนมของฝูงสัตว์นั้น^๘ ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ตามอย่างมนุษย์หรือ พระราชบัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ^๙ เพราะว่าในพระราชบัญญัติของโมเสสเขียนไว้ว่า ‘อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่’ พระเจ้าทรงเป็นห่วงวัวหรือ^{๑๐} หรือพระองค์ได้ตรัสเพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย แท้จริงท่านเขียนไว้เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย ให้คนที่ไถนาไถด้วยความหวังใจ และให้คนที่นวดข้าว นวดด้วยความหวังใจจะได้ประโยชน์ตามที่เขาหวัง^{๑๑} ถ้าเราได้หัวานของสำหรับจิตวิญญาณให้แก่ท่าน แล้วจะ มากไปหรือที่ เรา จะ เกี่ยว ของสำหรับเนื้อหนัง จากท่าน^{๑๒} ถ้าคนอื่นมีสิทธิที่จะได้รับประโยชน์จากท่าน เราไม่มีสิทธิที่จะได้รับยิ่งกว่าเขาอีกหรือ ถึงกระนั้นเราก็มิได้ใช้สิทธินี้เลย แต่ยอมทนทุกข์ยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์^{๑๓} ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติเรื่องสิ่งบริสุทธิ ก็กินอาหารของพระวิหาร และคนปรนนิบัติที่แทนบูชา ก็รับส่วนแบ่งจากแทนบูชา^{๑๔} ท่านเองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น^{๑๕} แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิเหล่านี้เลย ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ ก็มิใช่เพื่อ

จะให้เขากระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำลายเกียรติอันนี้ของข้าพเจ้า ^{๑๖} เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้า ประกาศข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ วิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า ^{๑๗} เพราะถ้าข้าพเจ้าประกาศอย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็จะได้รับบำเหน็จ แต่ถ้ากระทำการประกาศนั้นโดยฝืนใจ ก็ยังเป็นการที่ทรงมอบหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ ^{๑๘} แล้วอะไรเล่าจะเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่

เปาโลยอมทำทุกวิถีทาง เพื่อจะนำจิตวิญญาณ

^{๑๙} เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวง เพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น ^{๒๐} ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น ^{๒๑} ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัตินั้น (แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์) ^{๒๒} ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง ^{๒๓} ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในข่าวประเสริฐนั้น ^{๒๔} ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้ ^{๒๕} ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่งครัดในระเบียบทุกอย่าง แล้วเขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย ^{๒๖} ดังนั้นส่วนข้าพเจ้าวิ่งแข่งอย่างนี้โดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่าง

นี้ ไม่ใช่อย่างนักมวยที่ชกกลม ^{๒๗} แต่ข้าพเจ้าระงับความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้

การประพุดติของอิสราเอลเป็นเครื่องเตือนใจของคริสตจักร

^๑ พี่น้องทั้งหลาย ยิ่งกว่านี้ข้าพเจ้า **๑** ○ อยากให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าบรรพบุรุษของเราทั้งสิ้นได้อยู่ใต้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน ^๒ ได้รับบัพติศมาในเมฆ และในทะเล เข้าส่วนกับโมเสสทุกคน ^๓ และได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน ^๔ และได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน เพราะว่า เขาได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขา มา ศิลา นั้นคือพระคริสต์ ^๕ แต่ถึงกระนั้นก็มีคนส่วนมากในพวกนั้นที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย เพราะว่าเขาล้มตายกันเกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดาร ^๖ แล้วเหตุการณ์เหล่านี้จึงเป็นเครื่องเตือนใจพวกเราไม่ให้เรามีใจโลภปรารถนาสิ่งชั่วเหมือนเขาเหล่านั้น ^๗ ท่านทั้งหลายอย่านับถือรูปเคารพ เหมือนอย่าง ที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ประชาชนก็นั่งลงกินและดื่ม แล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน’ ^๘ อย่าให้เรากระทำล่วงประเวณีเหมือนอย่าง ที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ล้มลงตายในวันเดียว สองหมื่นสามพันคน ^๙ อย่าให้เราลองดีพระคริสต์เหมือนอย่าง ที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ต้องพินาศด้วยรู้อย่าง ^{๑๐} ท่านทั้งหลายอย่าบ่นเหมือนอย่าง ที่บางคนในพวกเขาได้บ่น แล้วก็ต้องพินาศด้วยองค์เพชรฆาต ^{๑๑} แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดปลายของแผ่นดินโลก ^{๑๒} เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง ^{๑๓} ไม่มี การทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย

เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้ ๑๔ พวกที่รักของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจงหลีกเลี่ยงเสียจากการนับถือรูปเคารพ ๑๕ ข้าพเจ้าพูดกับท่านอย่างพูดกับคนที่มีปัญญา ท่านจงพิจารณาถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเถิด

พิธีศีลระลึกมิไว้สำหรับผู้ที่เชื่อเท่านั้น

๑๖ ถ้วย แห่ง พระพร ซึ่ง เรา ได้ ขอ พระพร นั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ขนมปังซึ่งเราหักนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ ๑๗ แม้เราซึ่งเป็นบุคคลหลายคน เราก็ยังเป็นขนมปังก้อนเดียวและเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมปังก้อนเดียวกัน ๑๘ จงพิจารณาดูพวกอิสราเอลตามเนื้อหนัง คนที่รับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็มีมีส่วนร่วมในแท่นบูชาหนมิใช่หรือ ๑๙ ถ้าอย่างนั้นแล้วจะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไร รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ เครื่องบูชาที่ถวายแก่รูปเคารพนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ ๒๐ แต่ข้าพเจ้าว่า เครื่องบูชาที่พวกต่างชาติถวายนั้น เขาถวายบูชาแก่พวกปีศาจ และไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านมีส่วนร่วมกับพวกปีศาจ ๒๑ ท่านจะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้า และจากถ้วยของพวกปีศาจด้วยไม่ได้ ท่านจะรับประทานที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่โต๊ะของพวกปีศาจด้วยก็ไม่ได้ ๒๒ เราจะช่วยให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอิจฉาหรือ เรามีฤทธิมากกว่าพระองค์หรือ

จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

๒๓ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้ นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะทำให้เจริญขึ้น ๒๔ อย่าให้ผู้ใดเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น ๒๕ ทุกสิ่งที่เขาขายตามตลาดนั้นรับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ ๒๖ เพราะว่า ‘แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ ๒๗ ถ้าคนที่ไม่มีความเชื่อ จะเชิญท่านไปในงานเลี้ยงและท่านเต็มใจไป สิ่งที่เขาตั้งให้รับประทานก็รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ ๒๘ แต่ถ้ามีใครมาบอกท่านว่า “ของนี้เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว”

ท่านอย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่บอกนั้น และเพราะเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบด้วย เพราะว่า ‘แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ ๒๘ ข้าพเจ้ามิได้หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของท่านนั้น ทำให้ใจสำนึกผิดชอบของผู้คนที่ต้องมาขัดขวางเสรีภาพของข้าพเจ้าเล่า ๓๐ เพราะถ้าข้าพเจ้ารับประทานโดยพระคุณ ทำให้เขาติเตียนข้าพเจ้า เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ขอบพระคุณแล้วเล่า ๓๑ เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทานจะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ๓๒ อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือ พวกต่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป ๓๓ เหมือนที่ข้าพเจ้าเองได้พยายามกระทำทุกสิ่งเพื่อให้เป็นที่พอใจของคนทั้งปวง มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขารอดได้

“ชายเป็นศิระของหญิง”

๑ ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่าง ๑ ๑ ข้าพเจ้า เหมือน อย่าง ที่ ข้าพเจ้า ปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์ ๒ ฟ้องทั้งหลายบัดนี้ข้าพเจ้าขอชมท่านทั้งหลายเพราะท่านได้ระลึกถึงข้าพเจ้าทุกประการ และท่านได้รักษาทุกที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน ๓ แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่า พระคริสต์ ทรง เป็น ศิระ ของ ชาย ทุก คน และ ชายเป็นศิระของหญิง และพระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต์ ๔ ชายทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์โดยคลุมศิระอยู่ ก็ทำความอัปยศแก่ศิระ ๕ แต่หญิงทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ ถ้าไม่คลุมศิระ ก็ทำความอัปยศแก่ศิระ เพราะเหมือนกับว่านางได้โกนผมเสียแล้ว ๖ เพราะถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุมศิระ ก็ควรจะตัดผมเสีย แต่ถ้าการที่ผู้หญิงจะตัดผมหรือโกนผมนั้นเป็นสิ่งที่น่าอับอาย จงคลุมศิระเสีย ๗ เพราะการที่ผู้ชายไม่สมควรจะคลุมศิระนั้น ก็เพราะว่าผู้ชายเป็นพระฉายาและสง่าราศีของพระเจ้า ส่วนผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย ๘ เพราะว่าไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายจากผู้หญิง แต่ได้ทรงสร้างผู้หญิงจากผู้ชาย ๙ และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงไว้สำหรับผู้ชาย ๑๐ ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควร

จะเอาสัญญา ลักษณะ แห่งอำนาจนี้คลุม ศิริษะ เพราะเห็นแก่พวกทูตสวรรค์ ^{๑๑} ถึงกระนั้นก็ ดี ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ชายก็ต้องพึ่งผู้หญิง และผู้หญิงก็ต้องพึ่งผู้ชาย ^{๑๒} เพราะว่าผู้หญิงนั้นทรงสร้างมาจากผู้ชายฉันใด ต่อมาผู้ชายก็ เกิดมาจากผู้หญิงฉันนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มีมา จากพระเจ้า ^{๑๓} ท่านทั้งหลายจงตัดสินใจเถิดเถิด ว่า เป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้หญิงจะไม่คลุม ศิริษะเมื่อ อธิษฐาน ต่อ พระเจ้า ^{๑๔} ธรรมชาติ เองไม่ได้สอนท่านหรือว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาว ก็เป็นที่น่าอายแก่ตัว ^{๑๕} แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผม ยาวก็เป็นสง่าราศีแก่ตัว เพราะว่าผมเป็นสิ่งที่ ประทานให้แก่เขาเพื่อคลุมศิริษะ ^{๑๖} แต่ถ้า ผู้ใดจะโต้แย้ง เราและคริสตจักรของพระเจ้า ไม่รับธรรมเนียมอย่างที่ได้แย้งนั้น

พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

^{๑๗}แล้ว ในการให้ คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้า ชมท่านไม่ได้ คือว่าการประชุมของท่านนั้น มัก จะ ได้ ผล เสีย มากกว่า ผล ดี ^{๑๘} ประการ แรก ข้าพเจ้า ได้ยิน ว่า เมื่อ ท่าน ประชุม คริ สตจักรนั้น มีการแตกก๊กแตกเหล่าในพวก ท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีความจริงอยู่บ้าง ^{๑๙} เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในพวก ท่าน เพื่อคนฝ่ายถูกในพวกท่านจะได้ปรากฏ เติบโตขึ้น ^{๒๐} เมื่อท่านทั้งหลายประชุมพร้อมกัน นั้น ท่านจึงประชุมรับประทานเป็นที่ระลึกถึง องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ ^{๒๑} เพราะว่าเมื่อท่าน รับประทาน บ้างก็รับประทานอาหารของตน ก่อนคนอื่น บ้างก็ยืนหิวอยู่ และบ้างก็เมา ^{๒๒} อะไรกันนี้ ท่านไม่มีเรือนที่จะกินและดื่ม หรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และทำให้คนที่ขัดสนได้รับความอับอาย จะ ให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรแก่ท่าน จะให้ชมท่าน หรือ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอชมท่านเลย ^{๒๓} เพราะว่าเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน แล้วนั้น ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า คือในคืนที่เขาทรมตรพระเยซูเจ้าฉัน พระองค์ ทรง หยิบ ขนมอบ ^{๒๔} ครั้น ขอพระคุณ แล้ว จึง ทรง หัก แล้ว ตรัสว่า “จง รับ ไป กินเถิด นี่เป็นกายของเรานะ ซึ่ง หัก ออก เพื่อท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” ^{๒๕} เมื่อรับประทานแล้ว พระองค์จึงทรงหยิบ ถ้วยด้วยอาการอย่างเดียวกัน ตรัสว่า “ถ้วย นี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเรา เมื่อ ท่านดื่มจาก ถ้วยนี้เวลาใด จงดื่มให้เป็นที่

ระลึกถึงเรา” ^{๒๖} เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลาย กินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด ท่านก็ ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็น เจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา ^{๒๗} เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยขององค์ พระผู้เป็นเจ้าอย่าง ไม่สมควร ผู้นั้นก็ทำผิด ต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็น เจ้า ^{๒๘} ขอให้ทุกคนพิจารณาตนเอง แล้วจึง กิน ขนมปัง และ ดื่ม ต้ม จาก ถ้วย นี้ ^{๒๙} เพราะว่า คนที่กิน และ ดื่ม อย่าง ไม่สมควร ก็กินและ ดื่ม เพื่อนำพระอาชญา มาสู่ตนเอง เพราะมิได้ พินิจดูพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ผู้รับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่าง ไม่สมควร บ้างก็ป่วย บ้างก็ตาย

^{๓๐}ด้วยเหตุนี้ พวก ท่าน หลาย คน จึง อ่อน กำลัง และ ป่วย อยู่ และ ที่ ล่วง หลับ ไป แล้ว ก็ มี มาก ^{๓๑} เพราะถ้าเราจะพิจารณาตัวเราเอง เราจะไม่ต้องถูกทำโทษ ^{๓๒} แต่เมื่อองค์พระ ผู้เป็นเจ้าทรงทำโทษเรานั้น พระองค์ทรงติ สอนเรา เพื่อมิให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วย กันกับโลก ^{๓๓} พี่น้องของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้ เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทานอาหารนั้น จงคอยซึ่งกันและกัน ^{๓๔} ถ้ามีใครหิวก็ให้เขากินที่บ้านเสียก่อน เพื่อเมื่อมาประชุมกันท่าน จะได้ ไม่ ถูก พิพากษาลงโทษ ส่วนเรื่องอื่นๆ นั้นเมื่อข้าพเจ้ามาข้าพเจ้าจะแนะนำให้

ของประทานต่างๆฝ่ายจิตวิญญาน

๑๒ ^๑ พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยาก ให้ท่านเข้าใจเรื่องของประทานฝ่าย จิตวิญญานนั้น ^๒ ท่านรู้แล้วว่า แต่ก่อนท่าน ยังเป็น คน ไม่ เชื่อ นั้น ท่านถูกชักนำให้หลง ไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ตามแต่ท่าน จะถูกนำไป ^๓ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่าน ทั้งหลายให้ทราบ ว่า ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระ วิญญานของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ ถูกสาปแช่ง และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซู เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดย พระวิญญานบริสุทธิ์ ^๔ แล้วของประทานนั้น มีต่าง ๆ กัน แต่มีพระวิญญานองค์เดียวกัน ^๕ งานรับใช้ มีต่าง ๆ กัน แต่มีองค์พระผู้เป็น เจ้าองค์เดียวกัน ^๖ กิจกรรม มีต่าง ๆ กัน แต่ มีพระเจ้าองค์เดียวกัน ที่ ทรงกระทำสารพัด ในทุกคน ^๗ การสำแดงของพระวิญญานนั้น มี แก่ ทุก คน เพื่อ ประโยชน์ ร่วม กัน ^๘ ด้วย

พระวิญญาณทรงโปรดประทานให้ คนหนึ่ง มีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีก คนหนึ่ง มีถ้อยคำ อันประกอบด้วย ความรู้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน^๙ และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน^{๑๐} และให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่ง พยากรณ์ได้ และให้อีกคนหนึ่ง รู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่ง พูด ภาษาต่างๆ และให้ อีก คน หนึ่ง แปล ภาษา นั้นๆ ได้^{๑๑} สิ่งสารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณ องค์เดียวกัน ทรงบันดาล และประทาน แก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์

คริสเตียนเป็นอวัยวะต่างๆของกายเดียวกัน

^{๑๒} ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียว นั้น แม้ จะมี หลาย ส่วน ก็ยังเป็น กายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น^{๑๓} เพราะว่า ถึง เราจะเป็นพวก ยิว หรือ พวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียว เข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกัน นั้น ซาบซ่านอยู่^{๑๔} เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ^{๑๕} ถ้าเท้าจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกาย เพราะเหตุนั้น หรือ^{๑๖} และถ้าหูจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกาย เพราะเหตุนั้น หรือ^{๑๗} ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน^{๑๘} แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์^{๑๙} ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน^{๒๐} แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะ แต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน^{๒๑} และตาจะว่าแก้มือว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่าแก่มือว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้^{๒๒} แต่ยิ่งกว่านั้นอวัยวะของร่างกายที่

เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็ขาดเสียไม่ได้^{๒๓} และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่า มีเกียรติ น้อยเราก็มักทำให้มีเกียรติยิ่งขึ้น และอวัยวะที่ไม่น่าดูนั้น เราก็มักให้น่าดูยิ่งขึ้น^{๒๔} เพราะว่าอวัยวะที่น่าดูแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น^{๒๕} เพื่อให้ไม่มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความห่วงใยซึ่งกันและกัน^{๒๖} ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย^{๒๗} บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น^{๒๘} และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่ง อัครสาวก สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัศจรรย์ ของประทานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ^{๒๙} ทุกคนเป็นอัครสาวกหรือ ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนกระทำการอัศจรรย์หรือ^{๓๐} ทุกคนได้รับของประทานให้รักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาต่างๆหรือ ทุกคนแปลได้หรือ^{๓๑} แต่ท่านทั้งหลายจงกระตือรือร้นอย่างจริงจังบรรดาของประทานอันดีที่สุดนั้น และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางที่ยอดเยี่ยมกว่าแก่ท่านทั้งหลาย

คุณความดีแห่งความรักของคริสเตียน

^๑ แม้ข้าพเจ้าพูด ภาษาของมนุษย์ **๑๓** ก็ดี และ ภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนหมองหรือฉาบที่กำลังล่องลอย^๒ แม้ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกซึ้งทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิน และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีความอะไรเลย^๓ แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่^๔ ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำให้คุณให้ ความรักไม่โอ้อวด ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง^๕ ไม่ทำสิ่งที่ไม่มีบั้นจบ ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ข่างจดจำความผิด

๖ ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้า แต่ชื่นชมยินดีในความจริง ๗ ไม่แคะไต่ คืบ เขี่ย ความผิดของเขา และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทนเอาทุกอย่าง ๘ ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาต่างๆ นั้นก็จะมีเวลาเลิกไป แม้ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป ๙ เพราะที่เราผู้นั้นก็รู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่เราพยากรณ์นั้น ก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง ๑๐ แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็จะสูญไป ๑๑ เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก ใครครวญหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเด็กเสีย ๑๒ เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสลัวๆ เหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจน เดียวกับข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้น ข้าพเจ้าจะรู้แจ้ง เหมือนได้รู้จัก ข้าพเจ้าแล้วด้วย ๑๓ ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด

จงแสวงหาของประทานที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น

๑๔ ๑๔ จง มุ่ง หาคความ รัก และ จงปรารถนา ของ ประทาน ฝ่าย จิตวิญญาน เฉพาะ อย่าง ยิง การ พยากรณ์ ๒ เพราะว่ามีผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดภาษาต่างๆ ได้ ไม่ได้พูดกับ มนุษย์ แต่พูดต่อ พระเจ้า เพราะว่า ไม่มี มนุษย์ คน ไใด เข้าใจ ได้ แต่ เขา พูด เป็น ความ ลึกกลับ ฝ่าย จิต วิญญาน ๓ ฝ่าย ผู้ที่ พยากรณ์ นั้น พูด กับ มนุษย์ ทำให้ เขา เจริญ ขึ้น เป็น ที่ เตือนสติ และ หนุนใจ ๔ ฝ่าย คน ที่ พูด ภาษา ต่างๆ นั้น ก็ ทำให้ ตนเอง เจริญ ฝ่าย เดียว แต่ ผู้ที่ พยากรณ์ นั้น ย่อม ทำให้ คริสตจักร จำเริญ ขึ้น ๕ ข้าพเจ้า ใคร ให้ ท่าน ทั้ง หลาย พูด ภาษา ต่างๆ ได้ แต่ ยิ่ง กว่า นั้น อีก ข้าพเจ้า ปรารถนา จะ ให้ ท่าน ทั้ง หลาย พยากรณ์ ได้ เพราะว่า ผู้ที่ พยากรณ์ ได้ นั้น ก็ ใหญ่ กว่า คน ที่ พูด ภาษา ต่างๆ ได้ เว้น แต่ เขา สามารถ แปล ภาษานั้น ออก เพื่อ คริสตจักร จะ ได้รับ ความ จำเริญ ขึ้น ๖ นี้แหละ พี่ น้อง ทั้ง หลาย ถ้า ข้าพเจ้า มา หา ท่าน และ พูด ภาษา ต่างๆ จะ เป็น ประโยชน์ อะไร แก่ ท่าน เล่า เว้น เสีย แต่ ข้าพเจ้า จะ พูด กับ ท่าน โดย คำ วิวรรณ์ หรือ โดย ความ รู้ หรือ โดย คำ พยากรณ์ หรือ โดย การ

สั่งสอน ๗ แม้ เป็น สิ่ง ที่ ไม่มี ชีวิต ก็ ยัง กระทบ ทำ เสีย งได้ เช่น ปี หรือ พิณ เขา คู้ ถ้า เสียง นั้น ไม่ ต่าง กัน ใคร จะ รู้ ได้ อย่างไร ว่า เขา เป่า หรือ ดัด อะไร ๘ เพราะ ถ้า แตร เดียว เปล่ง เสียง ไม่ ชัดเจน ใคร เล่า จะ เตรียม ตัว เข้า ประจัญบาน ได้ ๙ ท่าน ทั้ง หลาย ก็ เป็น เช่น นั้น ถ้า ท่าน ไม่ ใช้ ภาษา พูด ที่ เข้าใจ ได้ ง่าย เขา จะ เข้าใจ คำ พูด นั้น ได้ อย่างไร ท่าน ก็ จะ พูด เพื่อ ตาม ลม ไป ๑๐ ใน โลก นี้ มี ภาษา เป็น อัน มาก และ ไม่มี ภาษา ใดๆ ที่ ปราศ จาก เนื้อ ความ ๑๑ เหตุ ฉะนั้น ถ้า ข้าพเจ้า ไม่ เข้าใจ เนื้อ ความ ของ ภาษา นั้น ใดๆ ข้าพเจ้า จะ เป็น คน ต่าง ภาษา กับ คน ที่ พูด และ คน ที่ พูด นั้น จะ เป็น คน ต่าง ภาษา กับ ข้าพเจ้า ด้วย ๑๒ เช่น เดียว กัน เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย กำลัง ร้อน ใจ แสวงหา ของ ประทาน ฝ่าย จิต วิญญาน แล้ว ก็ จง อุตส่าห์ กระทบ ตัว ของ ท่าน ให้ สามารถ ที่ จะ ทำให้ คริสตจักร จำเริญ ขึ้น ๑๓ เหตุ ฉะนั้น ให้ คน ที่ พูด ภาษา ต่างๆ อธิษฐาน ว่า เขา จะ สามารถ แปล ได้ ด้วย ๑๔ เพราะ ถ้า ข้าพเจ้า อธิษฐาน เป็น ภาษา ต่างๆ จิต วิญญาน ของ ข้าพเจ้า อธิษฐาน ก็ จริง แต่ ข้าพเจ้า เอง ก็ ไม่ เข้าใจ ๑๕ ถ้า เช่น นั้น ข้าพเจ้า ควร จะ ทำ ประการ ไດ ข้าพเจ้า จะ อธิษฐาน ด้วย จิต วิญญาน และ จะ อธิษฐาน ด้วย ความ เข้าใจ ด้วย และ จะ ร้อง เพลง ด้วย จิต วิญญาน และ จะ ร้อง เพลง ด้วย ความ เข้าใจ ด้วย ๑๖ มิ ฉะนั้น เมื่อ ท่าน ขอบพระคุณ ด้วย จิต วิญญาน แล้ว คน ที่ อยู่ ใน พวก ที่ รู้ มิ ถึง จะ ว่า “เอเมน” เมื่อ ท่าน ขอบพระคุณ อย่างไร ได้ ใน เมื่อ เขา ไม่ เข้าใจ สิ่ง ที่ ท่าน พูด ๑๗ แม้ ท่าน ขอบพระคุณ อย่าง ไพะ เพราะ ก็ ตาม แต่ คน อื่น นั้น จะ ไม่ จำเริญ ขึ้น ๑๘ ข้าพเจ้า ขอบพระคุณ พระเจ้า ของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า พูด ภาษา ต่างๆ มากกว่า ท่าน ทั้ง หลาย อีก ๑๙ แต่ ว่า ใน คริสตจักร ข้าพเจ้า พอใจ ที่ จะ พูด สัก คำ ด้วย ความ เข้าใจ เพื่อ เสียง ของ ข้าพเจ้า จะ สั่งสอน คน อื่น ด้วย ดี กว่า ที่ จะ พูด เหมือน คำ เป็น ภาษา ต่างๆ ๒๐ พี่ น้อง ทั้ง หลาย ความ เข้าใจ ของ ท่าน อย่า ให้ เป็น อย่าง เด็ด อย่างไร ก็ ตาม ใน เรื่อง ความ ชั่ว ร้าย จง เป็น อย่าง เด็ด แต่ ฝ่าย ความ เข้าใจ จง ให้ เป็น อย่าง ผู้ใหญ่ ๒๑ ใน พระราชบัญญัติ มี คำ เขียน ไว้ แล้ว ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ตรัส ว่า “เราจะ พูด กับ ชนชาติ นี้ โดย คน ต่าง ภาษา และ โดย ริมฝีปาก ของ คน ต่าง ตัว ถึง กระนั้น เขาก็ จะ ไม่ ฟัง เรา” ๒๒ เหตุ ฉะนั้น การ พูด ภาษา ต่างๆ จึง ไม่ เป็น หมาย สำคัญ แก่ คน ที่ เชื่อ แต่ เป็น

หมายความว่าคนที่ไม่เชื่อ แต่การพยากรณ์นั้นไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว ^{๒๓} เหตุฉะนั้นถ้าทั้งคริสตจักรมีการประชุมพร้อมกัน แล้วคนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาต่างๆ และมีคนที่ไม่รู้ถึงหรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาจะมีเห็นไปว่าท่านทั้งหลายคลั่งไปแล้ว หรือ ^{๒๔} แต่ ถ้าทุกคนพยากรณ์คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่ไม่รู้ถึงเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้เขาารู้สำนึก และทำให้เขาพิจารณาใจของตนเอง ^{๒๕} ดังนั้นความลับที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาจะเด่นชัดขึ้น เขาก็จะกราบลงนมัสการพระเจ้ากล่าว ว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างแน่นอน

ระเบียบในการประชุมนมัสการและการใช้ของประทาน

^{๒๖} พี่น้องทั้งหลาย เมื่อท่านประชุมกัน ทุกคนก็มีเพลงสดุดี ทุกคนก็มีคำสั่งสอน ทุกคนก็พูดภาษาต่างๆ ทุกคนก็มีคำวิวรรณ์ ทุกคนก็แปลข้อความ จะว่าอย่างไรกัน ท่านจงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ง่ายยิ่งขึ้น ^{๒๗} ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาต่างๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล ^{๒๘} แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆในที่ประชุมคริสตจักร และให้พูดกับตัวเอง และพูดต่อพระเจ้า ^{๒๙} ฝ่ายพวกผู้พยากรณ์นั้นให้พูดสองหรือสามคน และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เขาพูดนั้น ^{๓๐} ถ้ามีสิ่งใดทรงสำแดงแก่คนอื่นที่หนึ่งอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้นหนึ่งเสียก่อน ^{๓๑} เพราะว่าท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ที่ละคน เพื่อให้ทุกคนได้รับความรู้ และได้รับการปลอบประโลมใจ ^{๓๒} วิญญาณของพวกผู้พยากรณ์นั้นย่อมอยู่ในบังคับพวกผู้พยากรณ์ ^{๓๓} เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย แต่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดสันติสุขเหมือนที่ได้เกิดขึ้นในบรรดาคริสตจักรแห่งวิสุทธิชนนั้น

ให้ผู้หญิงหนึ่งในที่ประชุมและเรียนรู้จากสามีของตน

^{๓๔} จงให้พวกผู้หญิงหนึ่งเสียในที่ประชุมคริสตจักร เพราะไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้เขาอยู่ใต้บังคับบัญชา เหมือนที่พระราชบัญญัติสั่งไว้ ^{๓๕} ถ้าเขาอยาการู้สิ่งใด ก็ให้เขาถามสามีที่บ้าน เพราะว่าการที่ผู้หญิงจะ

พูดในที่ประชุมคริสตจักรนั้นก็ เป็นสิ่งที่น่าอาย ^{๓๖} อะไรกัน พระวณะของพระเจ้าเกิดมาจากพวกท่านหรือ ได้ประทานมาถึงท่าน แต่พวกเดียวหรือ ^{๓๗} ถ้าผู้ใด ถือว่าตนเป็นผู้พยากรณ์หรืออยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ให้เขายอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้นเป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๓๘} แต่ถ้าผู้ใดเฉยเมยต่อข้อความนี้ ก็ให้เขาเฉยเมยต่อไป ^{๓๙} เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาที่จะพยากรณ์ ที่เขาพูดภาษาต่างๆก็อย่าห้ามเลย ^{๔๐} แต่สิ่งสารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควร และให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

ข่าวประเสริฐแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์นำมาซึ่งความรอด

๑๕ ^๑ ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ ^๒ และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น วันเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไรประโยชน์ ^๓ เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้วันนั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ ^๔ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สาม พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น ^๕ พระองค์ทรงปรากฏแก่เคลฟาแล้ว แก่ อัครสาวกสิบสองคน ^๖ ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว ^๗ ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่ อัครสาวกทั้งหมด ^๘ ครั้นหลังที่สุด พระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด ^๙ เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่น้อยที่สุดในพวกอัครสาวก และสมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครสาวก เพราะว่าข้าพเจ้าได้ ช่ม เห่ง คริสตจักรของพระเจ้า ^{๑๐} แต่ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไว้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเอง

ทำ แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า ^{๑๑} เหตุฉะนั้นแม้ตัวข้าพเจ้าก็ดี หรือพวกเขาก็ดี เราทั้งหลายก็ได้ประกาศอย่าง ที่กล่าว มานัน และท่านทั้งหลายก็ได้เชื่อ อย่าง นั้น ^{๑๒} แต่ถ้าเทศนาว่าพระคริสต์ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากตาย แล้ว เหตุใดพวกท่านบางคนยังกล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี ^{๑๓} แต่ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงฟื้นขึ้นมาไม่ ^{๑๔} ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงฟื้นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย ^{๑๕} และก็จะปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นมา ^{๑๖} เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงฟื้นขึ้นมา ^{๑๗} และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงฟื้นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังคงตกอยู่ในบาปของตน ^{๑๘} และคนทั้งหลายที่ล่วงหลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย ^{๑๙} ถ้าพวกเรามีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น เราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง

ลำดับการฟื้นขึ้นมาจากตาย คือพระคริสต์ก่อน แล้วผู้เชื่อทีหลัง

^{๒๐} แต่บัดนี้ พระคริสต์ ทรง ฟื้น ขึ้น มา จาก ความ ตาย แล้ว และ ทรง เป็น ผล แรก ใน พวก คน ทั้ง หลาย ที่ ได้ ล่วง หลับ ไป แล้ว นั้น ^{๒๑} เพราะว่าความตายได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่ง เป็นเหตุฉันใด การเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุฉันนั้น ^{๒๒} เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉันใด คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉันนั้น ^{๒๓} แต่ว่าทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา ^{๒๔} ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แก่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอาณาภาพหมดแล้ว ^{๒๕} เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะ

ได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ^{๒๖} ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้นก็คือความตาย ^{๒๗} เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดว่ายังเว้นองค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ ^{๒๘} เมื่อสิ่งสารพัด ถูก ปราบ ให้ อยู่ ใต้ พระองค์ แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง

การรับบัพติศมาก็ไร้ความหมาย ถ้าไม่มี การฟื้นขึ้นมาจากความตาย

^{๒๙} มิฉะนั้น คนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาสำหรับคนตาย เขาทำอะไรกัน ถ้าคนตายจะไม่เป็นขึ้นมา เหตุใดจึงมีคนรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า ^{๓๐} และเหตุใดจึงต้องเผชิญกับภัยอันตรายตลอดเวลาเล่า ^{๓๑} ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอ้างความภูมิใจซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน ^{๓๒} ถ้าตามลักษณะของมนุษย์ ข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัสนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก 'ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพຽ່ງนี้เราจะตาย' ^{๓๓} อย่างหลงเลย การคบกับคนชั่วยอมทำให้หนี้เสียที่ตีเสียไป ^{๓๔} จึงตื่นขึ้นสู่ความชอบธรรมและอย่าทำผิดอีกเลย เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าเสียเลย ที่ข้าพเจ้าว่านี่ก็ให้ท่านมีความละอาย

สภาพร่างกายที่ฟื้นขึ้นมาจากความตาย

^{๓๕} แต่บางคนจะถามว่า "คนตายจะเป็นขึ้นมาอย่างไรได้ เมื่อเขาเป็นขึ้นมาจะมีรูปร่างเป็นอย่างไร" ^{๓๖} ท่านคนเขลา เมล็ดที่ท่านหว่านลงนั้น ถ้าไม่ตายเสียก่อนแล้วจะงอกขึ้นใหม่ไม่ได้ ^{๓๗} เมล็ดข้าวที่ท่านหว่านนั้น จะเป็นข้าวสาลีหรือพืชอื่นก็ดี ท่านมิได้หว่านสิ่งที่เป็นรูปร่างของต้นที่จะงอกขึ้นมา แต่ได้หว่านเมล็ดเท่านั้น ^{๓๘} แต่พระเจ้าทรงประทานรูปร่างต้นของเมล็ดนั้นตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ และทรงประทานรูปร่างแก่เมล็ดพืชทุกพรรณตามชนิดของ

มัน ^{๓๙} เพราะฉะนั้นไม่เหมือนกันหมดทุกอย่าง เนื้อมนุษย์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์ก็เท่าก็อย่างหนึ่ง เนื้อปลา ก็อย่างหนึ่ง เนื้อนกก็อย่างหนึ่ง ^{๔๐} ร่างกายสำหรับ สวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับโลกก็มี แต่ว่าสง่าราศีของร่างกายสำหรับ สวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และสง่าราศีของร่างกายสำหรับโลกก็อย่างหนึ่ง ^{๔๑} สง่าราศีของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงดาวก็อย่างหนึ่ง แต่ที่จริงสง่าราศีของดวงดาวหนึ่งก็ต่าง กับ สง่าราศี ของดาวดวงอื่นๆ ^{๔๒} การซึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย นั้นก็เหมือนกัน สิ่ง ที่ หว่านลง นั้นเป็นของที่จะ เบียดเบียน สิ่ง ที่เป็นขึ้นมาจากใหม่ นั้นก็จะไม่รู้จัก เบียดเบียน ^{๔๓} สิ่ง ที่ หว่านลง นั้นไว้เกียรดี สิ่ง ที่เป็นขึ้นมาจากใหม่ ก็จะมีสง่าราศี สิ่ง ที่ หว่านลง นั้นอ่อนกำลัง สิ่ง ที่เป็นขึ้นมาจากใหม่ ก็จะมีอำนาจ ^{๔๔} สิ่ง ที่ หว่านลง นั้นก็เป็นกายธรรมดา สิ่ง ที่เป็นขึ้นมาก็จะเป็นกาย วิญญาณ กายธรรมดามี และกาย วิญญาณก็มี ^{๔๕} เหมือนมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ทรงสร้างมนุษย์คนเดิมคืออาดัมเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่’ แต่อาดัมผู้ซึ่ง มา ภายหลัง นั้นเป็นวิญญาณผู้ประสาชีวิต ^{๔๖} แต่ร่างกายซึ่งเกิด ก่อนนั้นหาใช่เป็นกาย วิญญาณไม่ แต่เป็นกายธรรมดา แล้ว ภายหลังจึงเป็นกาย วิญญาณ ^{๔๗} มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาจากสวรรค์ ^{๔๘} มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ดินทุกคนก็เป็นอย่างนั้น มนุษย์สวรรค์ผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคน ก็ เป็น อย่าง นั้น ^{๔๙} และเมื่อ เรา เกิด มา มี ลักษณะ สัม กับ มนุษย์ดินแล้ว เราก็จะมีลักษณะ สัม กับ มนุษย์สวรรค์ด้วย ^{๕๐} แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า เนื้อและเลือด จะรับ อาณาจักร ของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเบียดเบียนจะรับสิ่งซึ่งไม่รู้จักเบียดเบียนเป็นมรดกก็ไม่ได้อีก

การเปลี่ยนแปลงรูปร่างของคริสเตียนเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

^{๕๑} ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกซึ้งที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่ลวงหลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ^{๕๒} ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเปาโลตรัสถึงสุดท้าย เพราะว่าจะจะมีเสียงแตร และคนที่ตาย

แล้วจะเป็นขึ้นมาจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ ^{๕๓} เพราะฉะนั้นสิ่งซึ่งเบียดเบียนนี้ต้องสวมซึ่งไม่เบียดเบียน และซึ่งจะตายนี้ต้องสวมซึ่งจะไม่รู้จักตาย

คริสเตียนทุกคนมีชัยชนะเหนือความตายโดยพระเยซูคริสต์

^{๕๔} เมื่อสิ่งซึ่งเบียดเบียนนี้จะสวมซึ่งไม่เบียดเบียน และ ซึ่ง จะ ตาย นี้ จะ สวม ซึ่ง ไม่รู้จักตาย เมื่อนั้นตามซึ่งเขียนไว้แล้วจะสำเร็จว่า ‘ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชีวิต’ ^{๕๕} โอความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน ^{๕๖} เหล็กในของความตายนั้นคือบาป และฤทธิของบาปคือพระราชบัญญัติ ^{๕๗} แต่จงขอบพระคุณแด่พระเจ้า ผู้ทรง ประทาน ชัยชนะ แก่เราทั้งหลายโดย พระ เยซู คริสต์ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้าของเรา ^{๕๘} เหตุฉะนั้น พี่น้อง ที่รัก ของข้าพเจ้า ท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่าหวั่นไหว จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลายรู้ว่า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าการของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หาไม่ได้

การถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนในกรุงเยรูซาเล็ม

^๑ แล้วเรื่องการถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้ส่งคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้ท่านจงกระทำเหมือนกันด้วย ^๒ ทุกวันต้นสัปดาห์ให้พวกท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ท่านจำเริญเพื่อ จะ ไม่ ต้อง ถวาย ทรัพย์ เมื่อ ข้าพเจ้า มา ^๓ เมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว พวกท่านเห็นขอบจะรับรองผู้ใดโดยจดหมายของท่าน ข้าพเจ้าจะใช้ผู้นั้นถือของถวายของท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ^๔ และถ้าสมควรข้าพเจ้าจะไปด้วยคนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า

เปาโลสัญญาว่าจะไปเยี่ยมชาวโครินธ์ การทักทายปราศรัยและคำแนะนำ

^๕ เพราะเมื่อข้าพเจ้าข้ามแคว้นมาซิโดเนียแล้ว ข้าพเจ้า จะ มา หา ท่าน เพราะ ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไปทางมาซิโดเนีย ^๖ และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับท่าน บางทีอาจจะอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาว ก็เป็นได้ แล้วข้าพเจ้า จะ ไป

ทางไหน พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น ^๙ เพราะข้าพเจ้าไม่อยากจะพบท่านเมื่อผ่านไปเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะค้างอยู่กับท่านนานๆ หน่อย ^{๑๐} แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลสิ้นเทศกาลเด ^{๑๑} เพราะว่าที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอย่างกว้างขวาง น่าจะเกิดผล ทั้งผู้ขัดขวางก็มีเป็นอันมากด้วย ^{๑๒} แล้วถ้าทีไม่มีมาหาท่านจงให้เขาอยู่กับท่านโดยปราศจากความกลัว เพราะว่าเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้า ^{๑๓} เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดประมาทเขา แต่จงช่วยให้เขาเดินทางไปได้โดยสันติสุข เพื่อเขาจะมาถึงข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขาอยู่กับพวกพี่น้องอยู่ ^{๑๔} อปอลโล ซึ่งเป็นพี่น้องของเรา นั้น ข้าพเจ้าได้คะยั้นคะยอให้ไปเยี่ยมท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกพี่น้อง แต่ท่านไม่จุใจที่จะไปเดี๋ยวนี้ เมื่อมีโอกาสท่านจึงจะไป ^{๑๕} ท่านทั้งหลายจงระมัดระวัง จงมั่นคงในความเชื่อ จงเป็นลูกผู้ชายแท้ จงเข้มแข็ง ^{๑๖} ทุกสิ่งซึ่งท่านกระทำนั้น จงกระทำด้วยความรัก ^{๑๗} พี่น้องทั้งหลาย (ท่านรู้ว่าครอบครัวของสเทฟานัสเป็นผลแรกในแคว้นอากายา และพวกเขาได้ถวายตัวไว้ใน การปรนนิบัติวิสุทธิชนทั้งปวง)

^{๑๘} ข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายอยู่ได้บังคับคน เช่นนั้น และคนที่ช่วยทำการด้วยกันนั้นกับเรา ^{๑๙} ที่สเทฟานัส และฟอร์ทูนาทัส และอากายคัสมาแล้วนั้น ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดี เพราะว่าสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายจัดนั้น เขาเหล่านั้นได้มาทำให้ครบ ^{๒๐} เพราะเขาทำให้จิตใจของข้าพเจ้าและของทุกท่านทั้งหลายชุ่มชื่น ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรับรองคนเช่นนั้น ^{๒๑} คริสตจักรทั้งหลายในแคว้นเอเชียฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย อาคิลลา และปริสซิลลา กับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขา ฝากความคิดถึงมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้ามายังท่านทั้งหลาย ^{๒๒} พี่น้องทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่าน ท่านจงทักทายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมจุมบับริสุทธิ ^{๒๓} คำแสดงความนับถือนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล ^{๒๔} ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ^{๒๕} ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด ^{๒๖} ความรักของข้าพเจ้ามีอยู่ต่อท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์เสมอ เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์ ได้เขียนจากเมืองฟิลิปปี และส่งโดยสเทฟานัส ฟอร์ทูนาทัส อากายคัสและทีโมธี]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๒ โครินธ์

ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือเปาโล เขียนในปีค.ศ. ๕๗ ในจดหมายฉบับที่ ๒ ซึ่งเขียนถึง คริสตจักรในเมืองโครินธ์นี้ เปาโลมีความชื่นชมยินดีเพราะคนที่เคยประพฤติผิดประเวณี นั้นได้กลับใจใหม่แล้ว เปาโลพูดถึงความกระวนกระวาย และความทุกข์ใจของท่าน และว่าท่านได้รับความบรรเทาใจเมื่อทิตัสไปหาท่าน เปาโลอ้างอีกครั้งว่าท่านเป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ และบอกให้คริสตจักรเตรียมพร้อมที่จะต้อนรับท่านเมื่อท่านจะไปเยี่ยมเยียน เขาในไม่ช้านี้ดูเหมือนว่าทิตัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงเมืองโครินธ์

ในบทที่ ๘ และ ๙ มีคำสอนที่ดีมากเกี่ยวกับการถวายทรัพย์ของคริสเตียน

ภาระหนักและความทุกข์ยากของเปาโล การปลอบประโลมใจและความช่วยเหลือจากพระเจ้า

๑ เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก ของ พระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และที่โมธิ โนง ของเรา เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ และบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่ทั่วแคว้นอาคาญา ๒ ขอ พระคุณ และสันติสุข ซึ่ง มาจาก พระเจ้าพระบิดาของเรา และจาก พระเยซูคริสต์เจ้า จงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด ๓ จงสรรเสริญพระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงความเมตตา พระเจ้าแห่งการปลอบประโลมใจ ทุกอย่าง ๔ พระองค์ผู้ทรงปลอบประโลมใจเราในการทุกข์ยาก ทั้งสิ้นของเรา เพื่อเราจะสามารถปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่มีความทุกข์ยากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ ด้วยการปลอบประโลมใจซึ่งตัวเราเองได้รับจากพระเจ้า ๕ เพราะว่าเรามีส่วนทนทุกข์กับพระคริสต์มากฉันใด การปลอบประโลมใจของเราเนื่องจากพระคริสต์ก็มากฉันนั้น ๖ ที่เราทนความทุกข์ยากนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รับความสุขและความรอด หรือที่เราได้ รับ การปลอบประโลมใจนั้น ก็เพื่อให้ ท่านทั้งหลาย ได้รับความ สุขใจ

และความรอด ซึ่งทำให้ท่านทั้งหลายเพียรสู้ทนความทุกข์ เหมือนอย่างเราได้ทนนั้น ๗ เราจึงมีความหวังแน่นอนในท่านทั้งหลาย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายได้มีส่วนในความทุกข์ยากฉันใด ท่านทั้งหลายจะได้มีส่วนในการปลอบประโลมใจฉันนั้น ๘ ฟ้นองทั้งหลาย เราอยากให้ท่านทวนถึงความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นแก่เราในแคว้นเอเชีย ซึ่งทำให้เราหนักใจจนเหลือกำลัง จนเราเกือบหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้ ๙ ที่จริงเราคาดที่เราถึงที่ตายแล้ว แต่ที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อให้เราไว้ใจในตนเอง แต่ให้ไว้ใจในพระเจ้าผู้ทรงโปรดให้คนทั้งปวง พ้นจากความตาย ๑๐ พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากความตายอันใหญ่หลวง และพระองค์จะทรงช่วยเราอีก เราไว้ใจพระองค์ว่า พระองค์จะทรงช่วยเราต่อไปอีก ๑๑ ท่านทั้งหลายจะช่วยเราได้ด้วยการอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าคนเป็นอันมากจะได้ขอบพระคุณเพราะเรา เนื่องจาก ของประทานที่ ทรงประทานแก่เรา อันเป็นการทรงตอบคำอธิษฐานของคนเป็นอันมากนั้น

ความจริงใจและการรับใช้อันยิ่งใหญ่ของเปาโล

๑๒ นี่เป็นสิ่งที่เราชื่นชมยินดีได้ คือใจสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่าเราได้ประพฤติตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก และยิ่งกว่านั้นก็คือ การ ประพฤติ ต่อ ท่าน ทั้ง หลาย ด้วยน้ำใจบริสุทธิ์ และด้วยความจริงใจซึ่งมาจากพระเจ้า และมีใช้ตามปัญญาฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามพระคุณของพระเจ้า ๑๓ เพราะว่าเราไม่ได้เขียนเรื่องอื่นถึงท่าน นอกจากเรื่องซึ่งท่านได้อ่านและยอมรับแล้ว และข้าพเจ้าก็หวังว่าท่านจะยอมรับโดยตลอด ๑๔ ตามที่พวกท่านยอมรับเราบ้างแล้วว่า ในวันของพระเยซูเจ้าท่านก็ภูมิใจในเราได้ เช่นเดียวกับที่เราจะภูมิใจในท่าน ๑๕ และในความไว้ใจนี้ ข้าพเจ้าได้ประสงค์ว่าจะไปเยี่ยมพวกท่านก่อน เพื่อท่านจะได้ประโยชน์สองเท่า ๑๖ ข้าพเจ้าใคร่จะแวะเยี่ยมพวกท่านระหว่างที่เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเมื่อข้าพเจ้ากลับจากแคว้นมาซิโดเนีย ก็แวะเยี่ยมท่านอีก ท่านก็จะได้ส่งให้ข้าพเจ้าออกเดินทางไปยังแคว้นยูเดีย ๑๗ ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าหมายที่จะทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าโลเลหรือ หรือสิ่งที่ข้าพเจ้ามุ่งหมายไว้ข้าพเจ้าจะ

โครงการอย่างเนื้อหนังหรือ ซึ่งพร้อมที่จะกล่าวว่ามีมาไม่มาส่งๆไป ^{๑๘} แต่พระเจ้าทรงสัตย์จริงแน่ฉันใด คำของเราที่กล่าวกับท่านก็มีไว้เป็นคำรับ หรือปฏิเสธ ส่งๆไปแน่ฉันนั้น ^{๑๙} เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพวกเรา คือ ข้าพเจ้ากับซิลวานัสและทิโมธี ได้ประกาศแก่พวกท่านนั้น ไม่ใช่จริง ไม่จริง ส่งๆไป แต่โดยพระองค์นั้นล้วนแต่จริงทั้งสิ้น ^{๒๐} บรรดาพระสัญญาของพระเจ้าก็เป็นจริง โดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าเอเมนโดยพระองค์ เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า ^{๒๑} บัดนี้ผู้ซึ่งทรงตั้งเรากับท่านทั้งหลายไว้ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมเราไว้ นั้น ก็คือพระเจ้า ^{๒๒} และพระองค์ ทรงประทับ ตราเรา และประทานพระวิญญาณไว้ ในใจของเราเป็นมัดจำด้วย ^{๒๓} ยิ่งกว่านั้นขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครินธ์นั้น ก็เพื่อจะงดโทษพวกท่านไว้ก่อน ^{๒๔} เราไม่ใช่เป็นนายบังคับความเชื่อของพวกท่าน แต่ที่เราเป็นผู้อุปการะความยินดีของท่าน เพราะท่านตั้งมั่นอยู่ด้วยความเชื่อ

การอภัยคนบาปที่สำคัญผิด

๒ ^๑ แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่า เมื่อมีความทุกข์ อยู่ จะ ไม่ มา หา พวก ท่าน อีก ^๒ เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเป็นทุกข์ ใครเล่าจะทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี ก็คือคนที่ข้าพเจ้าทำให้มีความทุกข์นั้นแหละ ^๓ และข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนั้นมาถึงท่าน เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความทุกข์จากคนเหล่านั้น ที่ควรจะทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไว้ใจในพวกท่านว่า ความยินดีของข้าพเจ้าก็เป็นความยินดีของท่านด้วย ^๔ เพราะ ว่า ข้าพเจ้า เขียน ถึง ท่านเพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์ระทมใจมาก และน่าตาแหลมมากมาย มิใช่เพื่อจะทำให้ท่านเป็นทุกข์ แต่ เพื่อ จะ ให้ ท่าน รู้จัก ความ รัก อย่างมากมายซึ่งข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย ^๕ แต่ถ้าผู้ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ ผู้ นั้น ก็ มิ ได้ ทำให้ ข้าพเจ้า เป็น ทุกข์ แต่ คน เดียว แต่ ได้ ทำให้ พวก ท่าน เป็น ทุกข์ บ้าง ด้วย เพราะข้าพเจ้าไม่อยากจะปรักปรำพวกท่านจนเหลือเกิน ^๖ ที่คนส่วนมากได้ลงโทษคน เช่น นั้น ก็ พอ สมควร แล้ว ^๗ ฉะนั้น ท่าน

ทั้งหลายควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และปลอบประโลมใจเขาต่างหาก กล่าวว่าคุณเช่นนั้นจะจมลงในความทุกข์เหลือล้น ^๘ ดังนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้ยืนยันความรักต่อคนนั้นใหม่ ^๙ นี่คือเหตุที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านหวังจะลงใจท่านดูว่า ท่านจะยอม เชื่อฟังทุกประการหรือไม่ ^{๑๐} ถ้าพวกท่านจะยกโทษให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ผู้นั้นด้วย เพราะถ้าข้าพเจ้ายกโทษให้คนใดอยู่ ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้ผู้นั้นเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายต่อพระพักตร์พระ คริสต์ ^{๑๑} เพื่อไม่ให้ซาตานมีชัยเหนือเรา เพราะเรา รู้กลอุบาย ของมัน แล้ว ^{๑๒} นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองโตรุอัสเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ นั้น มีประตูเปิดให้แก่ข้าพเจ้าโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๑๓} ข้าพเจ้ายังไม่มี ความสบายใจเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบที่ตื้นนองของข้าพเจ้าที่นั่น ข้าพเจ้าจึงลาพวกนั้นเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย

คริสเตียนเป็นกลิ่นแห่งชีวิต และกลิ่นแห่งความตาย

^{๑๔} แต่ ขอบพระคุณ พระเจ้า ผู้ทรง ให้ เรา มี ชัย เสมอ โดย พระ คริสต์ และ ทรง ปรารถนา กลิ่นหอม แห่ง ความ รู้ ของ พระองค์ ให้ปรากฏด้วยตัวเราทุกแห่ง ^{๑๕} เพราะเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์จำเพาะพระเจ้า ใน หมู่ คน ที่ รอด และ ใน หมู่ คน ที่ พิณาศ ^{๑๖} ฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นแห่งความตาย ซึ่งนำไปสู่ความตาย และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต ใครเล่าจะมีความสามารถเหมาะสมกับพันธกิจเหล่านี้ ^{๑๗} เพราะ ว่า เรา ไม่ เหมือนคน เป็น อัน มาก ที่ ทำให้พระวาจนะของพระเจ้าเสื่อมเสีย แต่ ว่า เรา ประกาศ โดย อาศัย พระ คริสต์ ด้วย ความจริงใจ อย่างคน ที่ มา จาก พระเจ้า และ อยู่ ใน สายพระเนตรของพระเจ้า

คริสเตียนเป็นหนังสือแห่งพระคริสต์

๓ ^๑ เรากำลังจะแนะนำตัวเราเองหรือ หรือ ว่า เรา ต้องการ หนังสือ แนะนำตัว ให้ แก่ พวก ท่าน เหมือนอย่าง คน บาง คน หรือ เรา ต้องการหนังสือแนะนำตัวจากพวกท่านหรือ ^๒ ท่าน เอง เป็น หนังสือ ของ เรา จารึก ไว้ ที่ ดวงใจของเรา ให้คนทั้งปวงได้รู้และได้อ่าน ^๓ ท่านปรากฏเป็นหนังสือ ของ พระ คริสต์ ซึ่ง

เราเป็นผู้ปรนนิบัติ และได้เขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วย พระ วิญญาณ ของ พระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์ และมีได้เขียนไว้ที่แผ่นศิลา แต่ เขียนไว้ที่แผ่นดวงใจมนุษย์ ^๔ และเรามีความไว้วางใจในพระเจ้าโดยพระคริสต์อย่างนั้น ^๕ มิใช่เราจะคิดถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ว่าความสามารถของเรามาจากพระเจ้า

การเปรียบเทียบระหว่างสง่าราศีของพระราชบัญญัติและสง่าราศีของพระวิญญาณ

^๖ พระองค์ จึง ทรง โปรด ประทาน ให้ เราสามารถเป็นผู้ปฏิบัติได้ตามพันธสัญญาใหม่ มิใช่ตามตัวอักษร แต่ตามพระวิญญาณ ด้วยว่า ตัว อักษร นั้น ประหาร ให้ ตาย แต่ พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต ^๗ แต่ถ้าการปฏิบัติที่นำไปถึงความตายตามตัวอักษรซึ่งได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลา นั้น ยังมี รัศมี จนชนชาติอิสราเอลไม่สามารถจ้องมองหน้าของโมเสสได้ เพราะรัศมีจากใบหน้าของท่านซึ่งเป็นรัศมีที่กำลังเสื่อมสูญไป ^๘ ดังนั้น การปฏิบัติตาม พระ วิญญาณ จะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีก หรือ ^๙ เพราะ ว่า ถ้า การ รับ ใช้ สำหรับปรับโทษยังมีรัศมี การ รับ ใช้สำหรับความชอบธรรมก็ยังมีรัศมีมากกว่านั้นอีก ^{๑๐} อันที่จริงรัศมีซึ่งได้ทรงประทานให้นั้นก็อันแสงไปแล้ว เพราะถูกรัศมีอันเลิศประเสริฐนั้นได้ส่องข่มเสียหมด ^{๑๑} เพราะถ้าสิ่งที่ได้จางไปยังคงมีรัศมีถึงเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะมีรัศมีมากกว่านั้นอีก ^{๑๒} เมื่อเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว เราจึงกล้ามากขึ้นที่จะพบ ^{๑๓} และ ไม่เหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้เพื่อไม่ให้ชนอิสราเอลเพ่งดูความเลื่อมของรัศมีที่ค่อยๆจางไปนั้น ^{๑๔} แต่จิตใจของเราก็มีดับอดไป เพราะตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเราอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่มิได้เปิดออก แต่ผ้าคลุมนั้นได้เปิดออกแล้วโดยพระคริสต์ ^{๑๕} แต่ว่าตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ ขณะใดที่เรารับคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังมีปิดบังใจของเขาไว้ ^{๑๖} แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมนั้นก็เปิดออก ^{๑๗} บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น ^{๑๘} แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าไว้ จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนมองดู

ในกระจก และตัวเราก็เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไป เช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เปาโล ผู้รับใช้สัตย์ซื่อของพระเจ้า

๔ ^๑ เพราะเหตุที่เรามีการรับใช้นี้โดยได้รับพระกรุณา เราจึงไม่ย่อท้อ ^๒ แต่ที่เราได้ สละ ทิ้ง กิจการ ต่างๆ ที่ ไม่ ซื่อสัตย์ ซึ่งปิดบัง ช่อน เร้นไว้ คือ ไม่ได้ ดำเนิน อย่าง มี เล่ห์เหลี่ยม และ ไม่ได้ พลิกลิ้น พระ วาจา ของ พระเจ้า ด้วย วิธี การ อัน ล้อลวง แต่ เรา ได้ มอบตัว ของ เรา ไว้ กับ จิตสำนึก ผิด ขอบ ของคนทั้งปวง โดยสำแดงความจริงในสายพระเนตรของพระเจ้า

ซาตานทำให้ตาของผู้ที่ไม่เชื่อมืดไป

^๓ แต่ถ้าชาวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ^๔ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ ความสว่าง ของ ชาวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา ^๕ ด้วยว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ประกาศตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย เพราะเห็นแก่พระเยซู ^๖ เพราะ ว่า พระเจ้า องค์ นั้น ผู้ ได้ ตรัส สั่ง ให้ ความสว่าง ออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่าง เข้า มา ในจิตใจ ของ เรา เพื่อให้ เรามี ความสว่าง แห่ง ความรู้ ถึง สง่าราศี ของ พระเจ้า ปราบกฎในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์

“ทรัพย์สมบัติในภาชนะดิน”

^๗ แต่ ว่า เรามี ทรัพย์สมบัติ นี้ อยู่ในภาชนะดิน เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง

ความทุกข์ทรมานทำให้จิตใจภายในเจริญขึ้น

^๘ เรา ถูก ขนบ รอบ ข้าง แต่ ก็ ไม่ ถึง กับ กระดิกไม่ไหว เราจนปัญญา แต่ก็ไม่ได้ถึงกับหมดหวัง ^๙ เราถูกข่มเหง แต่ก็ไม่ได้ถูกทอดทิ้ง เราถูกตีลงแล้ว แต่ก็ไม่ได้ถึงตาย ^{๑๐} เราแบกความตายของพระเยซูเจ้าไว้ที่กายเราเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะปรากฏใน

กายของเราด้วย ^{๑๑} เพราะว่าคุณภาพเรามีชีวิตอยู่นั้นต้องถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอ เพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อว่าพระชนม์ชีพของพระเยซูจะได้ปรากฏในเนื้อหนังของเรา ซึ่งจะต้องตายนั้น ^{๑๒} เหตุฉะนั้นความตายจึงกำลังออกฤทธิ์อยู่ในเรา แต่ชีวิตกำลังออกฤทธิ์อยู่ในท่านทั้งหลาย ^{๑๓} เพราะเรามีใจเชื่อเช่นเดียวกัน ตามที่เขียนไว้ว่า ‘ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด’ เราก็มั่นใจเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงพูด ^{๑๔} เรารู้ว่าพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเจ้าคืนพระชนม์ จะทรงโปรดให้เราเป็นขึ้นมาเช่นกัน โดยพระเยซู และจะทรงพาเราเข้ามาฝ่าพร้อมกันท่านทั้งหลาย ^{๑๕} เพราะว่าสิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อว่าเมื่อพระคุณมาถึงคนเป็นจำนวนมากขึ้น ก็จะมีการขอบพระคุณมากยิ่งขึ้นเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ^{๑๖} เหตุฉะนั้นเราจึงไม่ย่อท้อ ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรา กำลังทรุดโทรมไป แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน ^{๑๗} เพราะว่าการทุกข์ยาก เล็กๆ น้อยๆ ของเรา ซึ่งเราได้รับอยู่ ประเดี๋ยวเดียวนั้นจะทำให้เรามีสง่าราศีใหญ่ยิ่งนิรันดร์ ^{๑๘} ด้วยว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่มองไม่เห็น เพราะว่สิ่งของที่มองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร์

การเฝ้าคอยการเป็นขึ้นมาใหม่ด้วยใจจดจ่อ

๕ ^๑ เพราะ เรา รู้ ว่า ถ้า เรือ น ดิน แห่ง พลั บพลา ของ เรานี้ จะ พัง ทำ ลาย เสีย เรา ก็ ยั ง มี ที่ อาศั ย ซึ่ง พระ เจ้า ทรง โปรด ปรอด ปราน ให้ ที่ มี ได้ สร้ง ด้วย มือ มนุช ย์ และ ตั้ง อยู่ เป็น นิติ ยใน สวรรค์ ^๒ เพราะ ว่า ใน ร่าง กาย นี้ เรา ยัง ครวญ คร่ำ อยู่ มี ความ ปราร ณา อย่าง ยิง ที่ จะ สวม ที่ อาศั ย ของ เรา ที่ มา จาก สวรรค์ ^๓ ถ้า ได้ สวม เช่น นั้น แล้ว เรา ก็ จะ มี ได้ ถูก พบ เห็น ว่า เปล็ ย ุปล่า อี ก ^๔ เพราะ ว่า เรา ผู้ อาศั ย ใน พลั บพลา นี้ จึง ครวญ คร่ำ เป็น ทุก ษ์ มี ไซ้ เพราะ ปราร ณา ที่ จะ อยู่ ตัว เปล่า แต่ ปราร ณา จะ สวม กาย ใหม่ นั้น เพื่อ ว่า ร่าง กาย ของ เรา ซึ่ง จะ ต้อง ตาย นั้น จะ ได้ ถูก ชี วิ ตอ มตะ กสิ น เสีย ^๕ แต่ พระ เจ้า ทรง เป็น ผู้ เตรี ยม เรา ไว้ สำหรับ การ เปล็ ย น แปลง นี้ และ พระ องค์ ได้ ทรง โปรด

ปราน พระ วิญญา ณ เป็น มัด จำ ไว้ กับ เรา ^๖ เหตุ ฉะ นั้น เรา มี ใจ อยู่ เสมอ รู้ อยู่ แล้ว ว่า ขณะ ที่ เรา อยู่ ใน ร่าง กาย นี้ เรา อยู่ ปรอด ปราน จาก องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ^๗ (เพราะ เรา ตา เนิน โดย ความ เชื่อ มี ไซ้ ตาม ที่ ตามอง เห็น) ^๘ เรา มี ความ มั่น ใจ และ เรา ปราร ณา ณา จะ อยู่ กับ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า มาก กว่า อยู่ ใน ร่าง กาย นี้ ^๙ เหตุ ฉะ นั้น เรา ตั้ง เป้า ของ เรา ว่า จะ อยู่ ใน กาย นี้ ก็ ดี หรือ ไม่ อยู่ ก็ ดี เรา ก็ จะ เป็น ที่ พ้อ พระ ทั ย ของ พระ องค์

คริสเตียนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ (๑ คร ๓:๑๐-๑๕)

^{๑๐} เพราะ ว่า จำ เป็น ที่ เรา ทุก คน จะ ต้อง ปรอด ปราน ตัว ที่ หน้า บัลลังก์ พิพากษา ของ พระ คริสต์ เพื่อ ทุก คน จะ ได้ รับ สม กับ การ ที่ ได้ ปรอด ปราน ใน ร่าง กาย นี้ แล้ว แต่ จะ ดี หรือ ชั ว ^{๑๑} เพราะ เหตุ ที่ เรา รู้ จัก ความ น่า เกรง ขาม ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า เรา จึง ชัก ชวน คน ทั้ง หลาย แต่ เรา เป็น ที่ ปรอด ปราน แก่ พระ เจ้า และ ข้า พเจ้า หวัง ว่า เรา ได้ ปรอด ปราน ปรอด ปราน แก่ จิต สำ นึก ผิด และ ขอบ ของ ท่าน ด้วย ^{๑๒} เพราะ เรา ไม่ ได้ ยัก ย่อง ตัว เอง กับ ท่าน ทั้ง หลาย อี ก แต่ เรา ให้ ท่าน มี โอกาส ที่ จะ นำ เรา ออก อวด ได้ เพื่อ ท่าน จะ ได้ มี ข้อ ได้ ตอบ คน เหล่า นั้น ที่ ขอบ อวด ใน สิ่ง ซึ่ง ปรอด ปราน แต่ มี ได้ อวด ใน สิ่ง ซึ่ง อยู่ ใน จิต ใจ ^{๑๓} เพราะ ว่า ถ้า เรา ได้ ปรอด ปราน อย่าง คน เสีย จริ ต เรา ก็ ได้ ปรอด ปราน เพราะ เห็น แก่ พระ เจ้า หรือ ถ้า เรา ปรอด ปราน อย่าง คน ปก ดี ก็ เพื่อ ประโยชน์ แก่ ท่าน ทั้ง หลาย

ราชทูตของพระคริสต์

^{๑๔} เพราะ ว่า ความ รัก ของ พระ คริสต์ ได้ ครอบ ครอบ เรา อยู่ เพราะ เรา คิด เห็น อย่าง นี้ ว่า ถ้า ผู้ หนึ่ง ได้ ตาย เพื่อ คน ทั้ง ปวง เหตุ ฉะ นั้น คน ทั้ง ปวง จึง ตาย แล้ว ^{๑๕} และ พระ องค์ ได้ ทรง วย พระ ชนม์ เพื่อ คน ทั้ง ปวง เพื่อ คน เหล่า นั้น ที่ มี ชี วิ ต อยู่ จะ มี ได้ เป็น อยู่ เพื่อ ประโยชน์ แก่ ตัว เอง อี ก ต่อ ไป แต่ จะ อยู่ เพื่อ พระ องค์ ผู้ ทรง สิ้น พระ ชนม์ และ ทรง เป็น ขึ้น มา เพราะ เห็น แก่ เขา ทั้ง หลาย ^{๑๖} เหตุ ฉะ นั้น ตั้ง แต่ นี้ ไป เรา จะ ไม่ พิจารณา ผู้ ไต ตาม เนื้อ หน้ ง แม้ ว่า เมื่อก่อน เรา เคย พิจารณา พระ คริสต์ ตาม เนื้อ หน้ ง ก็ จริ ง แต่ เด็ ย ว่า นี้ เรา จะ ไม่ พิจารณา พระ องค์ เช่น นั้น อี ก ^{๑๗} เหตุ ฉะ นั้น ถ้า ผู้ ไต อยู่ ใน พระ

คริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น ^{๑๙}ทั้งสินนี้เกิด มาจาก พระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทานให้เราบัพติศมาใน เรื่องการคืนดีกัน ^{๒๐}คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์ พระคริสต์ ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเรา และทรงมอบพระวจนะแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา ^{๒๑}ฉะนั้นเรา จึง เป็น ราชบุตร ของ พระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายทางเรา เราผู้แทนของ พระ คริสต์ จึง ขอร้องท่านให้คืนดีกันกับพระเจ้า ^{๒๒}เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรม ของพระเจ้าทางพระองค์

สิ่งที่เราต้องยอมสละ ในการรับใช้พระคริสต์

๒ ^๑ฉะนั้นเรา ผู้ เป็น คน ทำการ ร่วม กับ พระองค์ ขอวิงวอนท่านว่า อย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าเป็นการหาประโยชน์มิได้ ^๒(เพราะ พระองค์ ตรัสว่า 'ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า' ดูเถิด บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่ง ความ รอด) ^๓เรามีได้ ให้ ผู้ใด มี เหตุ สะดุด ใน สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด เลย เพื่อ มี ให้การ ที่ เรา รับ ใช้ ปฏิบัติ นั้น เป็น ที่ เขา จะ ดี เตียนได้ ^๔แต่ว่าในการทั้งปวงเราได้กระทำตัวให้เป็นที่ชอบ เหมือนผู้รับใช้ของพระเจ้า โดยความเพียรอดทนเป็นอันมาก ในความทุกข์ ในความ ขัดสน ในเหตุวิบัติ ^๕ในการ ถูก ฆีเยน ในการ ที่ ถูก จำคุก ในการ รุณวาย ในการงานต่างๆ ในการอดหลับอดนอน ในการอดอาหาร ^๖โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความ อุต กลั่น ใ่ว นาน โดยใจกรุณา โดย พระ วิทยุณ บริสุทธิ โดย ความ รักแท้ ^๗โดยพระวจนะแห่งความจริง โดยฤทธิเดชของพระเจ้า โดยใช้เครื่องอาวุธแห่งความชอบธรรม ด้วย มือขวา และ มือซ้าย ^๘โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยเล่าลือกันว่าชั่วและเล่าลือกันว่าดี เหมือนถูกเขาหาว่าเป็นคนที่ไม่ล่อง เขาให้หลง แต่ยังเป็นคนสัตย์จริง ^๙เหมือนถูกเขาหาว่าเป็นคนไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นคนที่เขาทั้งหลายรู้จัก

ดี เหมือนคนตาย แต่ดูเถิด เรายังเป็นอยู่ เหมือนคนถูกฆีเยน แต่ยังไม่ตาย ^{๑๐}เหมือนคนที่มีความทุกข์ แต่ยังมี ความ ชื่นชมยินดี อยู่เสมอ เหมือนคนยากจน แต่ยังมีคน เป็นอันมากมั่งมี เหมือนคนไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์

คริสเตียนต้องไม่เทียมแอก ด้วยกันกับคนที่ไม่เชื่อ

^{๑๑}โอ ท่าน ชาว โครินธ์ เรา พูด กับ ท่าน อย่าง ไม่ปิดบังเลย และใจของเราก็เปิดรับท่าน ^{๑๒}ใจของท่านทั้งหลายไม่ได้ปิดเพราะเรา แต่ปิดเพราะความรู้สึกของตนเอง ^{๑๓}ดังนั้นในการตอบสนองอย่างเดียวกัน (ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านเหมือนอย่างพูดกับบุตร) คือจง เปิด ใจ ใจ ของ ท่าน ด้วย ^{๑๔}ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร ^{๑๕}พระคริสต์กับเบลิอัลจะลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื่อจะมีหุ้นส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ ^{๑๖}วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า ผู้ทรงดำรงพระชนม์ ตั้งที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า 'เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะ เป็น พระเจ้า ของ เขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา' ^{๑๗}องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'เหตุฉะนั้นเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย' ^{๑๘}เราจะเป็นบิดาของ พวก เจ้า และ พวก เจ้า จะ เป็น บุตรชายบุตรสาวของเรา' องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นได้ตรัสดังนั้น

๗ ^๑ท่าน ที่รัก เมื่อ เรา มี พระ สัตย์ญา เช่น นี้แล้ว ให้เราชำระตัวเราให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนังและจิตวิญญาณ และ จง ทำให้ มี ความ บริสุทธิ ครบ ถ้วน โดย ความเกรงกลัวพระเจ้า

ความชื่นชมยินดีของเปาโลต่อการตอบสนองของชาวโครินธ์

^๒ขอรับเราเถิด เรามีได้ ทำร้าย ผู้ใด เรา มิได้ชวนผู้ใดให้ทำชั่ว เรามีได้ โกง ผู้ใดเลย ^๓ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้มิใช่เพื่อจะปฏิกรณ์ว่าท่านเพราะข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ท่านทั้งหลายอยู่

ในใจของเราที่เดียว จะตายหรือจะเป็นก็อยู่ด้วยกัน ^๔ข้าพเจ้าพูดอย่างไร้ใจท่านมาก และข้าพเจ้าภูมิใจเพราะท่านทั้งหลายอย่างมาก ข้าพเจ้าได้รับความชื่นใจอย่างบริบูรณ์ และในความยากลำบากของเราทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็ยังมีความยินดีอย่างเหลือล้น ^๕เพราะแม้ว่าเมื่อเรามาถึงแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหนังของเราไม่ได้พักผ่อนเลย เรามีความลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ ภายในมีความกลัว ^๖แต่ถึงกระนั้นก็ดี พระเจ้าผู้ทรงหนุนน้ำใจคนที่ท้อใจได้ ทรงหนุนน้ำใจเรา โดยทรงให้ ทิตัสมาหาเรา ^๗และมีใช้เพียงการมาของทิตัสเท่านั้น แต่โดยการที่ท่านได้หนุนน้ำใจ ทิตัสทำตามทีทิตัสได้มาบอกเราถึงความปรารถนาอย่างยิ่งและความโศกเศร้าของท่าน และใจจดจ่อของท่านที่มีต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้น ^๘เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้ท่านเสียใจเพราะจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าจะเสียใจบ้าง เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า จดหมายฉบับนั้นทำให้ท่านมีความเสียใจเพียงชั่วขณะเท่านั้น ^๙แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี มีใช้ เพราะท่านเสียใจ แต่เพราะความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจใหม่ เพราะท่านได้รับความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้า ท่านจึงไม่ได้ผลร้ายจากเราเลย ^{๑๐}เพราะว่าความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้าย่อมกระทำให้กลับใจใหม่ ซึ่งนำไปถึงความรอดและไม่เป็นที่น่าเสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นย่อมนำไปถึงความตาย ^{๑๑}จงพิจารณาดูว่าความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้ากระทำให้เกิดความกระตือรือร้นมากทีเดียว ทำให้เกิดความขวนขวายที่จะแก้ตัวใหม่ และการโกรธแค้น ความกลัว ความปรารถนาอย่างยิ่ง ความกระตือรือร้น การแก้แค้น ในทุกสิ่งเหล่านั้นท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่านก็หมดจดในการนี้แล้ว ^{๑๒}เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าเขียนถึงท่านก็มีใช้เพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ต้องทนต่อการร้าย แต่เพื่อความหวังโยของเราที่มีต่อท่านปรากฏแก่ท่านในสายพระเนตรพระเจ้า ^{๑๓}โดยเหตุนี้ เราจึงมีความชื่นใจเมื่อเห็นว่าคุณท่านได้รับความชื่นใจ เรามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้นเพราะความยินดีของทิตัสใน

การที่ท่านทำได้กระทำให้จิตใจของทิตัสชื่นบาน ^{๑๔}เพราะถ้าข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านแก่ทิตัส ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องระอวยใจเลยทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่ท่านเป็นความจริงฉันใด สิ่งที่เราได้อวดเรื่องพวกท่านแก่ทิตัสเมื่อก่อนนั้น ก็ปรากฏเป็นจริงเหมือนกันฉันนั้น ^{๑๕}และเมื่อทิตัสระลึกถึงความเชื่อฟังของพวกท่านทั้งหลาย และการที่ท่านต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่น เขาก็เพิ่มความรักในพวกท่านมากยิ่งขึ้น ^{๑๖}ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี เพราะว่าคุณท่านได้ทุกอย่าง

**ตัวอย่างการถวายด้วยใจร้อน
รนของชาวมาซิโดเนีย**

^๑ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย เราใครให้ทำ **๒**นทรบ ถึง พระคุณของพระเจ้า โดยที่พระองค์ได้ ทรงโปรด ประทาน แก่ คริสตจักรต่างๆ ในแคว้นมาซิโดเนีย ^๓เพราะว่าเมื่อคราวที่ พวก เขา ถูก ทดลอง อย่างหนัก ได้รับความทุกข์ยาก ความยินดีสิ้นพ่นของ เขา และความ ยากจน แส่น เซ็ญ ของ เขา นั้น ก็ ล้น ออก มา เป็นใจ โอบ อ้อม อารี ของ เขา ^๔เพราะ ข้าพเจ้า เป็น พยาน ได้ ว่า เขา ถวาย โดย สุด ความ สามารถ ของ เขา ที่ จริง ก็ เกิน ความ สามารถ ของ เขา เสีย อีก ^๕และ เขายัง ได้ วิงวอน เรามากมาย ขอให้ เรายอม รับ ของ ถวาย นั้น และ ให้ เขามี ส่วน ใน การ ช่วย วิสุทธิ ชน ด้วย ^๖ไม่ เหมือน ที่ เรา ได้ คาดหมาย ไว้ แต่ ได้ ถวาย ตัว เขาเอง แด่ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า ก่อน แล้ว ได้ มอบ ตัว ให้ เรา ตาม พระ ประสงค์ ของ พระเจ้า ^๗จนถึง กับ เรา ได้ เตือน ที่ ทิตัส ว่า เมื่อ เขา ได้ เริ่ม แล้ว ฉันใด ก็ ให้ เขา ทำ ให้ สำเร็จ กับ ท่าน ทั้ง หลาย ใน พระคุณ นั้น ด้วย เช่น กัน

**คำตักเตือนเกี่ยวกับกร
ถวายเพื่อกันและกัน**

^๑เหตุ ฉะนั้น เมื่อ ท่าน มี พร้อม บริบูรณ์ ทุก สิ่ง คือ ความ เชื่อ ถ้อยคำ ความ รู้ ความ กระตือรือร้น ทั้ง ปวง และ ความ รัก ต่อ เรา ท่าน ทั้ง หลาย ก็ จง ประกอบ พระคุณ นี้ อย่าง บริบูรณ์ เหมือน กัน เกิด ^๒ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้ มิได้ หมายถึง ให้ เป็น คำบัญชา แต่ ได้นำ เรื่อง ของ คนอื่น ที่ มีความ กระตือรือร้น มา ทดลอง ความ รัก ของ ท่าน ดู ว่า แท้ หรือ ไม่ ^๓เพราะ ท่าน ทั้ง หลาย รู้ จัก พระคุณ ของ พระเยซู คริสต์ องค์

พระเจ้าเป็นเจ้าของเราว่า แม้พระองค์มั่งคั่ง พระองค์ก็ยิ่งทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์^{๑๐} และข้าพเจ้าจะออกความเห็นในเรื่องนี้ เพราะจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน เรื่องที่ท่านได้ตั้งต้นเมื่อปีกลายนี้ และมีใจตั้งต้นจะกระทำเช่นนั้น แต่ว่ามีน้ำใจจะกระทำด้วยนั้น^{๑๑} ฉะนั้นบัดนี้ก็ควรแล้วที่ท่านจะกระทำเรื่องนั้นให้สำเร็จเสีย เพื่อว่าเมื่อท่านมีใจพร้อมอยู่แล้ว ท่านก็จะได้ทำให้สำเร็จตามความสามารถของท่าน^{๑๒} เพราะถ้าผู้มีน้ำใจพร้อมอยู่แล้ว พระเจ้าก็พอพระทัยที่จะทรงรับตาม ที่ทุกคนมีอยู่ มิใช่ตามที่เขาไม่มี^{๑๓} ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ให้การงานของคนอื่นเบาลงและให้การงานของพวกท่านหนักขึ้น^{๑๔} แต่เป็นการให้กันไปให้กันมา ในยามที่พวกท่านมีบริบูรณ์เช่นเวลานี้ ท่านก็ควรจะช่วยคนเหล่านั้นที่ขัดสน และในยามที่เขามีบริบูรณ์ เขาก็จะได้ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสนเพื่อเป็นการให้กันไปให้กันมา^{๑๕} ตามที่มีเขียนไว้ว่า ‘คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่’

การแสดงออกอย่างซื่อสัตย์ ต่อเงินถวายของคริสตจักร

^{๑๖} แต่ขอขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงโปรดให้ ทิตัสมีใจ กระตือรือร้นอย่างนั้น เพื่อท่านทั้งหลายเหมือนกัน^{๑๗} เพราะไม่เพียงแต่เขาได้รับคำเตือนเท่านั้น แต่เขาได้ไปหาท่าน เพราะเขาเองมีใจพร้อมอยู่แล้วด้วย^{๑๘} เราให้พี่น้องคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในการประกาศข่าวประเสริฐตาม คริสตจักรทั้งหลายไปกับทิตัสด้วย^{๑๙} และมีใจแต่เท่านั้น คริสตจักรได้ตั้งคนนั้นไว้ให้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกันกับเราในพระคุณนี้ซึ่งเราได้รับใช้อยู่ เพื่อให้เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นที่แสดงน้ำใจรักพร้อมของท่าน^{๒๐} เราเจตนาจะไม่ให้คนหนึ่งคนใดติดใจเราได้ ในเรื่อง ของถวายเป็นอันมากซึ่งเรารับมาแจกนั้น^{๒๑} เพราะเรามุ่งที่จะกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ มิใช่เฉพาะแต่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย^{๒๒} เราได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปกับเขาทั้งสองด้วย ผู้ซึ่งเราได้ทดสอบแล้วว่ามีความกระตือรือร้นในหลายสิ่ง และเดี๋ยวนี้

เขามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น เพราะเรามีความไว้วางใจในท่านมาก^{๒๓} ถ้ามีคนใดถามถึงทิตัส ทิตัสก็เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า และเป็นผู้ช่วยในการของท่านทั้งหลาย หรือถ้ามีคนใดถามถึงพี่น้องสองคนนั้น เขาก็เป็นบุตรรับใช้ของ คริสตจักรทั้งหลาย และเป็นสง่าราศีของพระคริสต์^{๒๔} เหตุฉะนั้นจึงให้ความรักของท่านประจำแก่คนเหล่านั้น และแสดงให้แก่คริสตจักรทั้งหลายด้วย ให้สมกับที่ข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านให้เขาฟัง

^๑ ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงท่านในเรื่อง การสงเคราะห์วิสุทธิชน^๒ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าใจของท่านพร้อมอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงพูดอวดเรื่องพวกท่านกับพวกมาซิโดเนียว่า พวกอาคาญาได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้วตั้งแต่ปีกลาย และ ความกระตือรือร้นของพวกท่านก็ร่าเริงเป็นอันมาก^๓ แต่ข้าพเจ้าได้ให้พี่น้องเหล่านั้นไป เพื่อมิให้การอวดของเราเรื่องท่านในข้อนั้นเป็นการเปล่าประโยชน์ และเพื่อให้ท่านจัดเตรียมไว้ให้พร้อมตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วนั้น^๔ มิฉะนั้นแล้ว ถ้าชาวมาซิโดเนียบางคนมากับข้าพเจ้า และเห็นว่าท่านมิได้เตรียมพร้อมตามที่เราได้อวดไว้ นั้น (อย่าว่าแต่ท่านจะขายหน้าเลย) เราเองก็จะขายหน้าด้วย^๕ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสมควรจะวิงวอนให้พี่น้องเหล่านั้นไปหาท่านก่อนข้าพเจ้า และให้จัดเตรียมของถวายของท่านไว้ ตามที่ท่านได้สัญญาไว้แล้ว เพื่อของถวายนั้นจะมีอยู่พร้อม และจะเป็นของถวายที่ให้ด้วยใจศรัทธา มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ

พระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจยินดี

^๖ นี่แหละ คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็ จะเกี่ยวเก็บได้มาก^๗ ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะพระเจ้าทรงรัก คนนั้น ที่ให้ด้วยใจยินดี^๘ และพระเจ้าทรงฤทธานุภาพประทานพระคุณอันอุดมทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย^๙ (ตามที่มีเขียนไว้ว่า ‘เขาแจกจ่าย เขาได้ให้ แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรง

เป็นนิตย์” ๑๐ ฝ่ายพระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน และประทานอาหารแก่คนที่กิน จะทรงโปรดให้พืชของท่านที่หว่านนั้นทวีขึ้นเป็นอันมาก และจะทรงให้ผลแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญยิ่งขึ้น) ๑๑ โดยทรงให้ท่านทั้งหลายมีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้ท่านมีแจกจ่ายอย่างใจกว้างขวาง ซึ่งจะทำให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า ๑๒ เพราะว่าการรับใช้ในการปรนนิบัตินั้นมิใช่จะช่วยวิสุทธิชนซึ่งขัดสนเท่านั้น แต่ยังเป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอันมากด้วย ๑๓ และเนื่องจากผลแห่งการรับใช้นั้น เขาจึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า โดยเหตุที่ท่านทั้งหลายยอมฟังและตั้งใจอยู่ในอำนาจข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพราะเหตุท่านได้แจกจ่ายแก่เขาและแก่คนทั้งปวงด้วยใจกว้างขวาง ๑๔ เขาก็จะวิงวอนขอพระพรให้แก่ท่านทั้งหลายและปรารถนาท่านเป็นอันมาก เพราะเหตุพระคุณของพระเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในท่านอย่างเหลือล้น ๑๕ จึงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณนาได้

**เปาโล พิสูจน์ถึงความเป็นผู้รัก
สวาทของตัวเองอีกครั้ง**

๑๐ บัดนี้ข้าพเจ้า เปาโล ขอวิงวอนต่อ
๑๐ ท่านเป็นส่วนตัว โดยเห็นแก่ความอ่อนสุภาพ และพระทัยกรุณาของพระคริสต์ ข้าพเจ้าผู้ซึ่งท่านว่า เป็นคนสุภาพ ต่อมาตอนเมื่ออยู่กับท่านทั้งหลาย แต่เมื่ออยู่ต่างหากก็เป็นคนใจกล้าต่อท่านทั้งหลาย ๒ คือข้าพเจ้าขอรับรองท่านว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านอย่าให้ข้าพเจ้าต้องแสดงความกล้าหาญด้วยความแฉะ อย่างที่ข้าพเจ้าคิดสวดต่อบวงคนที่นึกเห็นว่าเรายังดำเนินตามเนื้อหนังนั้น ๓ เพราะว่า ถึงแม้เรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหนังก็จริง แต่เราก็ไม่ได้สู้รบตามฝ่ายเนื้อหนัง ๔ (เพราะว่าศาสตราวุธแห่งการสงครามของเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอำนาจอันยิ่งใหญ่จากพระเจ้าที่จะทำลายป้อมอันแข็งแกร่งลงได้) ๕ คือทำลายความคิด และทูลิมานะทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงเชื่อฟังพระคริสต์ ๖ และพร้อมที่จะแก้แค้นการไม่เชื่อฟังทุกอย่าง ในเมื่อความเชื่อฟังของท่านทั้งหลายจะสำเร็จ

๗ ท่านแลดูสิ่งที่ปรากฏภายนอกหรือ ถ้าผู้ใดมั่นใจว่าตนเป็นคนของพระคริสต์ ก็ให้ผู้นั้นคำนึงถึงตนเองอีกว่า เมื่อเขาเป็นคนของพระคริสต์ เราก็เป็นคนของพระคริสต์เหมือนกัน ๘ ถึงแม้ข้าพเจ้าจะโอ้อวดมากไปสักหน่อยในเรื่องอำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้ไว้เพื่อสร้างท่าน มิใช่เพื่อทำลายท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย ๙ เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่คิดเห็นว่า ข้าพเจ้าอยากให้ท่านกลัว เพราะเจตหมายของข้าพเจ้า ๑๐ เพราะมีบางคนพูดว่า “เจตหมายของเปาโลนั้นมีน้ำหนัก และมีอำนาจมากก็จริง แต่ว่าตัวเขาดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็ใช้ไม่ได้” ๑๑ จึงให้คนเหล่านั้นเข้าใจอย่างนี้ว่า เมื่อเราไม่อยู่เราพูดไว้ในเจตหมายของเราว่าอย่างไร เมื่อเรามาแล้วเราก็จะกระทำอย่างนั้นด้วย ๑๒ เราไม่ต้องการที่จะจัดอันดับหรือเปรียบเทียบกับเราเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง แต่เมื่อเขาเอาตัวของเขาเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเปรียบเทียบกับกันและกัน เขาก็เป็นคนขาดปัญญา ๑๓ ฝ่ายเราจะไม่โอ้อวดในสิ่งใดเกินขอบเขต แต่ว่าจะอวดในขอบเขตที่พระเจ้าทรงจัดไว้ให้เรา และพวกท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้น ๑๔ การที่มาถึงท่านนั้น มิใช่โดยการลวง ขอบเขตอันควรเรามาจนถึงท่านทั้งหลายเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ๑๕ เรามีได้โอ้อวดเกินขอบเขต ไม่ได้อวดในการงานที่คนอื่นได้กระทำ แต่เราหวังใจว่า เมื่อความเชื่อของท่านจำเริญมากขึ้นแล้ว ท่านจะช่วยเราให้ขยายเขตกว้างขวางออกไปอีกเป็นอันมากตามขนาดของเรา ๑๖ เพื่อเราจะได้ประกาศข่าวประเสริฐในเขตที่อยู่นอกท้องถิ่นของพวกท่าน โดยไม่โอ้อวดเรื่องการงานที่คนอื่นได้ทำไว้พร้อมแล้วนั้น ๑๗ ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้า ๑๘ เพราะคนที่ยกย่องตัวเองไม่เป็นที่นับถือของผู้ใด คนที่น่านับถือนั้นคือคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่อง ๑๙ ข้าพเจ้าอยากจะให้ท่านทนฟัง
๑๑ ความเขลาของข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง และให้ทนกับข้าพเจ้าจริงๆ ๒ เพราะข้าพเจ้าหวังแทนท่านอย่างที่คุณเจ้าทรงหวังแทน เพราะว่าข้าพเจ้าได้หมั่นพวกท่านไว้สำหรับสามิผู้เดียว เพื่อถวายพวกท่านให้แก่พระคริสต์เป็นพรหมจารีบริสุทธิ ๓ แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านได้ลบลวงนางเอาด้วย

อุปายของ มันฉันใด จิตใจของท่านก็จะถูก
 ล้อลวงให้หลงไปจากความจริง ซึ่งมียอ
 ในพระคริสต์โดยวิธีหนึ่งวิธีใดฉันนั้น ^๔ เพราะ
 ว่าถ้าคนใดจะมาเทศนาสั่งสอนถึงพระเยซู
 อิกองค์หนึ่ง ซึ่งแตกต่างกับที่เราได้เทศนา
 สั่งสอนนั้น หรือถ้าท่านจะรับ วิญญาณอื่น
 ซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับ แต่ก่อน หรือ
 รับ ข้าว ประเสริฐอื่น ซึ่ง แตกต่าง กับ ที่ ท่าน
 ได้รับ ไว้แล้ว แหม่ท่านทั้งหลายช่างอดทน
 สนใจฟังเขาเสียจริงๆ ^๕ เพราะข้าพเจ้าคิดว่า
 ข้าพเจ้าไม่ต้องกลัวอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่า
 นั้นแม้แต่น้อยเลย ^๖ แม้ว่าข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง
 แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้ ที่จริงเราก็ได้แสดง
 ข้อนี้ให้ประจักษ์แก่พวกท่านในกิจการทุก
 สิ่งแล้ว ^๗ ข้าพเจ้าได้กระทำผิดหรือในการที่
 ข้าพเจ้าได้ถ่อมใจลงเพื่อยกชูท่านขึ้น เพราะ
 ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า
 แก่พวกท่านโดยไม่ได้คิดค่าหรือ ^๘ ข้าพเจ้าได้
 ปล้นคริสตจักรอื่นด้วยการรับเงินบำรุงจาก
 เขา เพื่อจะได้ปรนนิบัติพวกท่าน ^๙ และเมื่อ
 ข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านและกำลังขาดแคลน
 นั้น ข้าพเจ้าก็ได้เป็นภาระแก่ผู้ใด เพราะว่า
 ฟิน้องที่มาจากแคว้นมาซิโดเนียได้เจ้อจน
 ให้พอแก่ความต้องการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
 ระวังตัวไม่ให้ เป็นภาระแก่พวกท่านในทาง
 หนึ่งทางใดทุกประการ และข้าพเจ้าจะระวัง
 ตัวเช่นนั้นต่อไป ^{๑๐} ความจริงของพระคริสต์
 มีอยู่ในข้าพเจ้าแน่ฉันใด จึงไม่มีผู้ใดใน
 เขตแคว้นอากายาสามารถที่จะห้ามข้าพเจ้า
 ไม่ให้อวดเรื่องนี้ได้ฉันนั้น ^{๑๑} เพราะเหตุใด
 เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ พระเจ้า
 ทรงทราบดีว่าข้าพเจ้ารักพวกท่าน ^{๑๒} แต่สิ่ง
 ที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำต่อไป
 เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสคนเหล่านั้นที่คอย
 หาโอกาส เพื่อว่าเมื่อเขาอ้อวดฉัน เขาจะได้
 ปรากฏว่ามีสภาพเหมือนกับเรา

**ชาตานปลอมเป็น “ทูต
 สวรรค์แห่งความสว่าง”**

^{๑๓} เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครสาวกเทียม
 เป็นคนงานที่ล่อลวง ปลอมตัวเป็นอัคร
 สาวกของพระคริสต์ ^{๑๔} การกระทำเช่นนั้นไม่
 แปลกประหลาดเลย ถึงชาตานเองก็ยังไม่ปลอม
 ตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ ^{๑๕} เหตุ
 ฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของ
 ชาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบ

ธรรม ทำยที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการก
 ระทำของเขา

การเผชิญภัยและการทนทุกข์ของเปาโล

^{๑๖} ข้าพเจ้า ขอกล่าวซ้ำอีกว่า อย่าให้ใคร
 เห็นไปว่าข้าพเจ้าเป็นคนขลาด แต่ถ้ามี ก็ให้
 เขาต้อนรับข้าพเจ้าอย่างต้อนรับคนขลาดเถิด
 เพื่อข้าพเจ้าจะได้อวดตัวเองได้บ้าง ^{๑๗} การ
 ที่ข้าพเจ้าพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้ามิได้พูดตาม
 อย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พูดอย่างคนขลาด
 ด้วยไว้ใจตัวในการอวดนั้น ^{๑๘} เพราะเมื่อเห็น
 ว่าหลาย คนเคย อวดตาม เนื้อ หนึ่ง ข้าพเจ้า
 ก็ จะ อวดบ้าง ^{๑๙} เพราะว่าการที่ท่านทนฟัง
 คนขลาดพูด ด้วย ความ ยินดี นั้น น่า จะ เป็น
 เพราะท่านช่างฉลาดเสียนี้กระไร ^{๒๐} เพราะ
 ท่านทนเอา ถ้ามีผู้นำท่านไปเป็นทาส ถ้ามี
 ผู้ล้างผลาญท่าน ถ้ามีผู้มายึดของของ ท่าน
 ไป ถ้ามีผู้ยกตัวเองเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้ตบหน้า
 ท่าน ^{๒๑} ข้าพเจ้าต้องพูดด้วยความละอายว่า
 ดูเหมือนเราอ่อนแอเกินไปในเรื่องนี้ ไม่ว่า
 ใครกล่าวอวดในเรื่องใด (ข้าพเจ้าพูดอย่างคน
 ขลาด) ข้าพเจ้าก็กล่าวอวดเรื่องนั้นเหมือนกัน
^{๒๒} เขาเป็นชาติอีบรูหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือน
 กัน เขาเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้า
 ก็ เป็น เหมือน กัน เขา เป็น เชื้อสาย ของ อับ
 ราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน ^{๒๓} เขา
 เป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ ข้าพเจ้าเป็น
 ดีกว่าเขาเสียอีก (ข้าพเจ้าพูด อย่าง คน ใด)
 ข้าพเจ้าทำงาน มาก ยิ่ง กว่า เขา อีก ข้าพเจ้า
 ถูก โบยตี เกิน ขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่า
 เขา ข้าพเจ้าหวัดตายบ่อยๆ ^{๒๔} พวกยิวเขียน
 ข้าพเจ้า ห้า ครั้งๆ ละ สามสิบ เก้า ที่ ^{๒๕} เขาตี
 ข้าพเจ้าด้วยไม้ เรียว สาม ครั้ง เขาเอาก้อน
 หินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัย
 เรือ ตก สาม ครั้ง ข้าพเจ้า ลอย อยู่ใน ทะเล
 คินหนึ่ง กับ วัน หนึ่ง ^{๒๖} ข้าพเจ้า ต้อง เดิน ทาง
 บ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญ
 ภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร
 เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัย
 จากพี่น้องที่ยืม ^{๒๗} ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อย
 และยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อยๆ
 ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้อง
 ทนหนาวและเปลือยกาย ^{๒๘} และนอกจากสิ่ง
 เหล่านี้ที่อยู่ภายนอกแล้ว ยังมี การอื่นที่
 บีบ ข้าพเจ้า อยู่ ทุก วันๆ คือ การดูแลคริสต

จักรทั้งปวง ^{๒๘}มีใครบ้างเป็นคนอ่อนกำลัง และข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลังด้วย มีใครบ้างที่ถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนด้วย ^{๒๙}ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอวด ข้าพเจ้าก็จะอวดสิ่งที่แสดงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนกำลัง ^{๓๐}พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ควรแก่การสรรเสริญ เป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงทราบทั่ว ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา ^{๓๑}ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาเรทัสในนครตามัสกัส ให้ทหารเฝ้านครตามัสกัสไว้ เพื่อจะจับตัวข้าพเจ้า ^{๓๒}แต่เขาเอาตัวข้าพเจ้าใส่กระบุงใหญ่ หย่อนลงทางช่องที่กำแพงนคร ข้าพเจ้าจึงพ้นจากเงื้อมมือของท่านผู้ว่าราชการ

เปาโลได้รับการสำแดงอันยิ่งใหญ่

๑๒ ^๑ข้าพเจ้าจำเป็นต้องอวด ถึงแม้จะไม่มีประโยชน์อะไร แต่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไป ถึง นิमित และการสำแดงต่างๆ ซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ^๒สิบสี่ปีมาแล้ว ข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่ง^๑ในพระคริสต์ เขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ หรือไปโดยไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) ^๓ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้นั้น (แต่จะไปทั้งกายหรือไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) ^๔คือว่าคนนั้นถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม และได้ยินวาจาซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดออกมาก็ต้องห้าม ^๕สำหรับชายนั้นข้าพเจ้าอวดได้ แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่อวดเลย นอกจากจะอวดถึงเรื่องการอ่อนแอของข้าพเจ้า ^๖เพราะถึงแม้ว่า ข้าพเจ้าอยากจะทำอวด ข้าพเจ้าก็ไม่ใช้คนเขลา เพราะข้าพเจ้าพูดตามความจริง แต่ข้าพเจ้าระงับไว้ ก็เพราะเกรงว่า บางคนจะยกข้าพเจ้าเกินกว่าที่เขาได้เห็นและได้ฟังเกี่ยวกับข้าพเจ้า

หนามใหญ่ในเนื้อของเปาโล

^๗และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป เนื่องจากที่ได้เห็นการสำแดงมากมายนั้น ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า หนามนั้นเป็นทูตของซาตานคอยทุบตีข้าพเจ้า เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป ^๘เรื่องหนาม

นั้น ข้าพเจ้าวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า ^๙แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอที่โหด เดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น” เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีให้อวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า ^{๑๐}เหตุฉะนั้น เพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกว่ากล่าวต่างๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ในการยกลำบาก เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น ^{๑๑}ในการอวดนั้นข้าพเจ้าก็เป็นคนเขลาไปแล้วซี ท่านบังคับข้าพเจ้าให้เป็นเพราะว่าสมควรแล้วที่ท่านจะยกย่องข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้น แต่ประการใดเลย ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไม่ไว้เศษอะไรเลยก็จริง ^{๑๒}แท้จริงหมายสำคัญต่างๆของอัครสาวกก็ได้สำแดงให้ประจักษ์แจ้งในหมู่พวกท่านแล้ว ด้วยบรรดาความเพียร โดยหมายสำคัญ โดยการมหัศจรรย์ และโดยการอิทธิฤทธิ์ ^{๑๓}เพราะว่าพวกท่านเสียเปรียบคูริสตจัก รอื่นๆในข้อใดเล่า เว้นไว้ในข้อนี้ คือที่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน การผัดผ่อนขอท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเกิด ^{๑๔}ดูเถิด ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมที่จะมาเยี่ยมพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกท่าน เพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดจากท่าน แต่ต้องการตัวท่าน เพราะว่าที่ลูกจะสะสมไว้สำหรับพ่อ แม่ก็ไม่สมควร แต่พ่อ แม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก ^{๑๕}และข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะเสียและสละแรงหมดเพื่อท่านทั้งหลาย แม้ว่าข้าพเจ้ารักท่านมากขึ้นๆ ท่านกลับรักข้าพเจ้าน้อยลง ^{๑๖}ถึงแม้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน แต่เหมือนเป็นผู้ขมขื่น ข้าพเจ้าใช้อุบายดักจับท่าน ^{๑๗}ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไรจากพวกท่านในการที่ส่งคนเหล่านั้นไปเยี่ยมพวกท่านหรือ ^{๑๘}ข้าพเจ้าขอให้ตัดสินไป และพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย ทิตัสได้ผลประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ เราทั้งสองมิได้ดำเนินการด้วยน้ำใจอย่างเดียวกันหรือ เรามีได้เช่นตามรอยเดียวกันหรือ

เปาโลปรารถนาให้ชาวโครินธ์กลับใจ

๑๙ ท่านทั้งหลาย ยัง คิด ว่า เรา กำลัง กล่าว แก่ ตัว ต่อ ท่าน อีก หรือ ที่จริง เรา พูด ใน พระ คริสต์ ดั่ง เรา อยู่ ต่อ พระ พักตร์ พระ เจ้า และ ท่าน ที่ รัก สิ่ง สาร พัด ที่ เรา ได้ กระทำ นั้น เรา กระทำ เพื่อ ท่าน จะ จำ เร็ว ขึ้น ^{๒๐} เพราะ ว่า ข้าพเจ้า เกรง ว่า เมื่อ ข้าพเจ้า มา ถึง ข้าพเจ้า อาจ จะ ไม่ เห็น พวก ท่าน เป็น เหมือน อย่าง ที่ ข้าพเจ้า อยาก เห็น และ ท่าน จะ ไม่ เห็น ข้าพเจ้า เหมือน อย่าง ที่ ท่าน อยาก เห็น คือ เกรง ว่า ไม่ เหตุใด ก็ เหตุหนึ่ง จะ มี การ วิวาท กัน ริษยา กัน โกรธ กัน มาก ใหญ่ ไผ่ สูง นิหนาทัน ซุบ ซิบ ส่อ เสียด กัน จ้อง หอง พอง ตัว และ เกะ กะ วุ่น ววาย กัน ^{๒๑} ข้าพเจ้า เกรง ว่า เมื่อ ข้าพเจ้า กลับ มา พระ เจ้า ของ ข้าพเจ้า จะ ทรง ให้ ข้าพเจ้า ต่ำ ต้อย ใน หมู่ พวก ท่าน และ ข้าพเจ้า จะ ต้อง เศร้า ใจ เพราะ เหตุ หลาย คน ที่ ได้ ทำ ผิด มาก่อน แล้ว และมี ได้ กลับ ใจ ทิ้ง การ โสโครก การ ผิด ประเวณี และการ ลามก ซึ่ง เขา ได้ กระทำ อยู่ นั้น

คำตักเตือนก่อนอำลา

๑๓ ครั้ง นี้ จะ เป็น ครั้ง ที่ สาม ที่ ข้าพเจ้า มา เยี่ยม พวก ท่าน ‘คำพูด ทุกๆ คำ ต้อง มี พยาน สอง หรือ สาม ปาก จึง จะ เป็น ที่ เชื่อ ถือ ได้’ ^๒ ข้าพเจ้า ได้ บอก ท่าน แต่ ก่อน และ ข้าพเจ้า จึง บอก ท่าน อีก เหมือน เมื่อ ข้าพเจ้า ได้ อยู่ กับ ท่าน ครั้ง ที่ สอง นั้น เดียว นี้ ถึง ข้าพเจ้า ไม่ได้ อยู่ กับ ท่าน ข้าพเจ้า ก็ ยัง เขียน ผ่า กถึง เขา เหล่า นั้น ซึ่ง ได้ กระทำ ผิด แต่ ก่อน และ ถึง คน อื่น ทั้ง ปวง ว่า ถ้า ข้าพเจ้า มา อีก ข้าพเจ้า จะ ไม่ เว้น การ ตี โทะ ใคร เลย ^๓ เพราะ ว่า ท่าน ทั้ง หลาย ต้อง การ ที่ จะ เห็น หลัก ฐาน ว่า พระ คริสต์ ตรัส ทาง ข้าพเจ้า พระ องค์ คมี ได้ ทรง อ่อน กำลัง ต่อ ท่าน แต่ ทรง ฤทธิ มาก ใน หมู่ พวก ท่าน ^๔ เพราะ ถึง แม้ ว่า พระ องค์ ทรง ถูก ตรึง โดย ทรง อ่อน กำลัง พระ องค์ ยัง ทรง พระ ชนม์ อยู่ โดย

ฤทธิ เดช ของ พระ เจ้า เพราะ ว่า เรา ก็ อ่อน กำลัง ด้วย กัน กับ พระ องค์ แต่ เรา จะ ยัง มี ชีวิต เป็น อยู่ กับ พระ องค์ โดย ฤทธิ เดช ของ พระ เจ้า ที่ มี ต่อ ท่าน ทั้ง หลาย ^๕ ท่าน จง พิจารณา ดู ตัว ของ ท่าน ว่า ท่าน ตั้ง อยู่ ใน ความ เชื่อ หรือ ไม่ จง พิสูจน์ ตัว ของ ท่าน เอง เกิด ท่าน ไม่ รู้ เอง หรือ ว่า พระ เยซู คริสต์ ทรง สถิต อยู่ ใน ท่าน ทั้ง หลาย นอกจาก ท่าน จะ เป็น ผู้ ถูก ทอด ทิ้ง ^๖ แต่ ข้าพเจ้า หวัง ว่า ท่าน คง รู้ ว่า เรา มิ ได้ เป็น ผู้ ถูก ทอด ทิ้ง ^๗ บัด นี้ ข้าพเจ้า อธิษฐาน ต่อ พระ เจ้า เพื่อ ท่าน ทั้ง หลาย จะ ไม่ กระทำ ชั่ว โจร มิใช่ ว่า เรา จะ ให้ ปรากฏ ว่า เรา เป็น ที่ ทรง ชอบ พระ ท้าย แต่ เพื่อ ท่าน จะ ประพฤติ เป็น ที่ ชอบ ถึง แม้ จะ ดู เหมือน เรา เอง เป็น ผู้ ถูก ทอด ทิ้ง ^๘ เพราะ ว่า เรา จะ กระทำ สิ่ง ใด ขัด กับ ความ จริง มิ ได้ ได้ แต่ ทำ เพื่อ ความ จริง เท่านั้น ^๙ เพราะ ว่า เมื่อ เรา อ่อน แอ และ ท่าน เข้ม แข็ง เราก็ ยินดี เรา ปรารถนา สิ่ง นี้ ด้วย คือ ขอ ให้ ท่าน ทั้ง หลาย บรรลุ ถึง ความ บริบูรณ์ ^{๑๐} เหตุ ฉะนั้น ข้าพเจ้า จึง เขียน ข้อ ความ นี้ เมื่อ ข้าพเจ้า ไม่ อยู่ ด้วย เพื่อ เมื่อ ข้าพเจ้า มา แล้ว จะ ได้ ไม่ ต้อง กวดขัน ท่าน โดย ใช้ อำนาจ ซึ่ง องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ทรง โปรด ประทาน ให้ แก่ ข้าพเจ้า เพื่อ การ ก่อ ขึ้น มิใช่ เพื่อ การ ทำ ลาย ลง ^{๑๑} ใน ที่ สุด นี้ พี่ น้อง ทั้ง หลาย ขอ ลาก่อน ท่าน จง ปรับ ปรุง ตัว ให้ ดี จง มี กำลัง ใจ อัน ดี จง เป็น นำ หนึ่ง ใจ เดียว กัน จง อยู่ ร่วม กัน อย่าง สันติ และ พระ เจ้า แห่ง ความ รัก และ สันติ สุข จะ ทรง สถิต อยู่ กับ ท่าน ^{๑๒} จง ทัก ทูย ปราศ รย กัน ด้วย ธรรม เนียม จวบ อัน บริสุทธิ ^{๑๓} วิสุทธิ ชน ทุก คน ผ่า ความ คิด ถึง มายิ่ง ท่าน ทั้ง หลาย ^{๑๔} ขอ ให้ พระ คุณ ของ พระ เยซู คริสต์ เจ้า ความ รัก แห่ง พระ เจ้า และ ความ สนิท สนม ซึ่ง มา จาก พระ วิญญาณ บริสุทธิ จง ดำรง อยู่ กับ ท่าน ทั้ง หลาย เกิด เอ เมน [จดหมาย ฉบับ ที่ สอง ถึง ชาว โครินธ์ ได้ เขียน จาก เมือง พิลิปปี แล้ว มา ชาติ โดเนีย และ ส่ง โดย ทิตัส และ ลูกา]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

กาลาเทีย

ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือเปาโลเขียนในปีค.ศ. ๕๗ เปาโลได้ออกประกาศที่ียวแรกที่เมืองอันโทโกในแคว้นปีลีเดีย เมืองอีโคเนียม เมืองลิสตรา เมืองเดอโรบี เมืองปัมฟีเลีย และเมืองอัททาลิยา มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเหล่านั้น และเปาโลได้รับใช้ที่นั่นอีกในการประกาศที่ที่สองและสามของท่าน แต่มีพวกยิวได้ให้พวกคริสเตียนชาวกาลาเทียถือพิธีสุนัขและพิธีต่างๆของโมเสสเข้าในความเชื่อของเขาด้วย (กจ ๑๕:๑) คำสอนที่ผิดนี้ได้ขยายออกไปทั่วแคว้นนั้น และทำให้พวกคริสเตียนต้องเข้าส่วนในศาสนายิว ทำให้พวกคริสเตียนที่เคยรับเชื่อกับเปาโลได้ละทิ้งท่าน และได้ปฏิเสธการเป็นอัครสาวกแท้ของท่าน จดหมายฉบับนี้เป็นคำกล่าวจากเปาโลถึงคริสตจักรทั้งหลายที่แคว้นกาลาเทีย (๑:๒) เปาโลขอให้เขากลับไปเชื่อข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ จดหมายฉบับนี้ได้อธิบายถึงข้อผิดพลาดในคำสอนของพวกยิว และได้ยกย่องคำสอนว่าเราเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

คำคำนำ

๑ เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์) แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง) ๒ และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียบ คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย ๓ ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด ๔ พระเยซูทรงสละพระองค์เอง เพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามนำพระทัยพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา ๕ ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน

สาเหตุที่เปาโลเขียนจดหมายนี้

๖ ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น ๗ ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยากและปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ๘ แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง ๙ ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง ๑๐ บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นทีชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้า อุตส่าห์ ประจบ ประแจง มนุษย์ หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์ อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช้ผู้รับใช้ของพระคริสต์

ข่าวประเสริฐของเปาโลได้รับการ
สำแดงจากพระเจ้าโดยตรง

๑๑ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบ ว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ ๑๒ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ รับ ข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า ๑๓ เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้ว ว่า ข้าพเจ้าได้ ช่ม เห่ง คริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรง เหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย ๑๔ และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิว นั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขา ในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ๑๕ แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรสร้างข้าพเจ้าไว้แต่ครุภีมารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ๑๖ ที่ จะ ทรง สำแดง พระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาตินั้น ในทันที

นั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนัง และเลือดเลย

ชีวิตคริสเตียนเริ่มแรกของเปาโล

๑๗ และ ข้าพเจ้า ก็ ไม่ได้ ขึ้น ไป ยัง กรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป็นคริสตาสวากก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมายังเมืองดามัสกัสอีก ๑๘ แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน ๑๙ แต่ตัวข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ๒๐ แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดูเถิด ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มุสาเลย ๒๑ หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเชีย ๒๒ และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่วางใจกับข้าพเจ้าเลย ๒๓ เขาเพียงแต่ได้ยินว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย” ๒๔ พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

เปาโล บารนาบัส และทิตัสที่เยรูซาเล็ม

๒๕ แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบารนาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพาทิตัสไปด้วย ๒ ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ชนต่างชาติให้เขาฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิ่งแข่งกัน หรือวิ่งแล้วโดยไร้ประโยชน์ ๓ แต่ถึงแม้ทิตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสูหนัต ๔ เพราะเหตุของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส ๕ แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป ๖ แต่จากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย ๗ แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบ

ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสูหนัต เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสูหนัต ๘ (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเปโตรให้เป็นคริสตาสวากไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสูหนัต ก็ได้ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน) ๙ เมื่อยากอบ เคเฟาส และยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสูหนัต ๑๐ ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราลืมนึกถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ

เปาโลคัดค้านเปโตร

๑๑ แต่ เมื่อ เปโตร มา ถึง อันทิโอก แล้วข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่งๆหน้า เพราะว่าท่านทำผิดแน่ ๑๒ ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสูหนัต ๑๓ และพวกยิวคนอื่นๆก็ได้สร้างทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บารนาบัสก็หลงสร้างทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย ๑๔ แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติดังตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิวเหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า”

คนทั้งปวงจะเป็นคนชอบธรรมได้โดยความเชื่อในพระคริสต์

๑๕ เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช้คนบาปในพวกชนต่างชาติ ๑๖ ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการกระทำตามพระราชบัญญัตินั้น “ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย” ๑๗ แต่ถ้าในขณะที่เรา

กำลังชวนขายจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ^{๑๘} เพราะถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้รื้อทำลายลงแล้ว ขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ถือตัวเองว่าเป็นผู้ละเมิด

การพึ่งพระราชบัญญัติ ทำให้พระคุณไร้ประโยชน์

^{๑๙} เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้น ข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ^{๒๐} ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกาย ขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า ^{๒๑} ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

ได้รับพระวิมูถญาณบริสุทธิ์โดยความเชื่อ

^๑ โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง ทั้งๆที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว ^๒ ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิมูถญาณโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ หรือ ได้รับ โดยการฟังด้วยความเชื่อ ^๓ ท่านเขลาถึงเพียงนั้นที่เดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิมูถญาณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ ^๔ ท่านได้ทนทุกข์ มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริงๆแล้ว ^๕ เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิมูถญาณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ

ทุกคนที่เชื่อเป็นบุตรของอับราฮัม

^๖ ดั่งที่อับราฮัม 'ได้เชื่อพระเจ้า' และ 'และพระองค์ทรง หนุนว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน' ^๗ เหตุฉะนั้นท่านจงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม ^๘ และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า 'ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า' ^๙ เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึง ได้รับ พระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ

ผู้ที่พึ่งพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง

^{๑๐} เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งพึ่งการกระทำตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า 'ทุกคนที่มีได้ ประพฤติตามทุก ข้อความ ที่ เขียนไว้ ใน หนังสือ พระราชบัญญัติ ก็ถูกสาปแช่ง' ^{๑๑} แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรม ในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า 'คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ' ^{๑๒} แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะ 'ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่โดยพระราชบัญญัตินั้น'

พระคริสต์ทรงไถ่เราจากการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ

^{๑๓} พระคริสต์ ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า 'ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง' ^{๑๔} เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลาย เพราะพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้ รับพระสัญญาแห่งพระวิมูถญาณโดยความเชื่อ ^{๑๕} พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรองกันแล้ว ไม่มีผู้ใดจะลืมหือหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้ ^{๑๖} แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัม และเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า 'และแก่เชื้อสายทั้งหลาย' เหมือนอย่างกับว่า 'แก่คนมากคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนผู้เดียว' 'และแก่เชื้อสายของท่าน' ซึ่งเป็นพระคริสต์ ^{๑๗} แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติ

ซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้ ^{๑๘} เพราะถ้าถ้าได้รับมรดกโดยพระราชบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นให้แก่อับราฮัมโดยพระสัญญา

พระราชบัญญัติเป็นครูซึ่งนำคนบาปให้ไปถึงพระคริสต์

^{๑๙} ถ้าเช่นนั้น มีพระราชบัญญัติไว้ทำไมที่เพิ่ม พระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้ง พระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง ^{๒๐} เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ไม่ได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้านั้น ทรงเป็นเอกพระเจ้า ^{๒๑} ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชบัญญัติอันสามารถทำให้ คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราชบัญญัตินั้นจริง ^{๒๒} แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทอนตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก ^{๒๓} แต่ก่อนที่ความเชื่อมา เราถูกพระราชบัญญัติกักตัวไว้ ถูกกั้นเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง ^{๒๔} เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

ทุกคนที่เชื่อก็เป็นบุตรของพระเจ้า

^{๒๕} แต่ หลัง จาก ความ เชื่อ นั้น ได้ มา แล้ว เรา จึง มี ได้ อยู่ ได้ บังคับ ครุ นั้น อีก ต่อ ไป แล้ว ^{๒๖} เพราะ ว่า ท่าน ทั้ง หลาย เป็น บุตร ของ พระเจ้า โดย ความ เชื่อ ใน พระเยซูคริสต์ ^{๒๗} เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้ารวมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์ ^{๒๘} จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็น ทาส หรือ ไทย จะ ไม่ เป็น ชาย หรือ หญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์ ^{๒๙} และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

^๑ แล้ว ข้าพเจ้า ขอ พุด ว่า ตราบ ไต่ ที่ ทายาทยังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง ^๒ แต่เขาก็อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครองและผู้ดูแล จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้ ^๓ ฝ่ายเราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็คือเป็นทาสอยู่ใต้บังคับโลกธรรม

ทรงไถ้ผู้เชื่อออกจากพระราชบัญญัติให้เป็นบุตรของพระเจ้า

^๔ แต่ เมื่อ ครบ กำหนด แล้ว พระเจ้าก็ ทรง ใช้ พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และ ทรง ถู ก กำหนด ได้ พระราชบัญญัติ ^๕ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร ^๖ และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึง ทรง ใช้ พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า "อับบา" คือพระเจ้า ^๗ เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้วท่านก็เป็นทายาทของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์

การปฏิเสธอิสรภาพและกลับเป็นทาสอีก

^๘ แต่ ก่อน นี้ เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย ยัง ไม่ รู้ จัก พระเจ้า ท่านเป็นทาสของสิ่งซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่พระเลย ^๙ แต่บัดนี้ เมื่อ ท่าน รู้จัก พระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกก็คือพระเจ้าทรงรู้จักท่านแล้ว เหตุฉะนั้น ท่าน จึง จะ กลับ ไป หา โลกธรรม ซึ่ง อ่อนแอ และ อุนาถา และ ออก ก จะ เป็น ทาส ของ สิ่ง เหล่า นั้น อีก ^{๑๐} ท่าน ถู ก วัน เดือน ฤดู และ ปี ^{๑๑} ข้าพเจ้าเกรงว่า การที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อท่านนั้นจะไร้ประโยชน์ ^{๑๒} พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวอนให้ท่านเป็นเหมือนข้าพเจ้า เพราะว่า ข้าพเจ้าก็ได้ เป็น อย่างท่านแล้วเหมือนกัน ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย ^{๑๓} ท่านรู้ว่าตอนแรกที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านนั้น ก็ทำโดยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง ^{๑๔} และ การ ทดลอง ของ ข้าพเจ้า ซึ่ง อยู่ ใน เนื้อ หนั ง ของ ข้าพเจ้า ท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธ แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า หรือเหมือนกับพระเยซูคริสต์ ^{๑๕} ความปลื้มใจที่ท่านได้กล่าวไว้ไปอยู่ที่ไหนเสียแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้ท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปไม่ได้ ท่านก็คงจะควักตาของท่านออกให้ข้าพเจ้า ^{๑๖} ข้าพเจ้าจึงได้

กลายเป็นศัตรูของท่านเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านหรือ ^{๑๗}คนเหล่านั้นเอาอกเอาใจท่าน แต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย เขาอยากจะทำร้ายพวกท่านเพื่อท่านจะได้เอาอกเอาใจพวกเขา ^{๑๘}การเอาอกเอาใจด้วยความหวังดีก็เป็นบาปที่ผิดตลอดไป ไม่ใช่เช่นนั้นแต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น

การเปรียบเทียบระหว่างนางฮาการ์กับนางซาราห์

^{๑๙}ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะท่านอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรง ก่อร่าง ขึ้น ใน ตัว ท่าน ^{๒๐}ข้าพเจ้าปรารถนา จะ อยู่ กับ พวก ท่าน เดียว นี้ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในตัวท่าน ^{๒๑}ท่านที่อยากอยู่ใต้พระราชบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังพระราชบัญญัติหรือ จงบอก ข้าพเจ้าเถิด ^{๒๒}เพราะมีเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาสี อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไทย ^{๒๓}บุตรที่เกิดจากหญิงทาสีนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทยนั้นเกิดตามพระสัญญา ^{๒๔}ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนายตลอดลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์ ^{๒๕}นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็ม ปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่ ^{๒๖}แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไทย เป็นมารดาของเราทั้งปวง ^{๒๗}เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'จงชื่นชมยินดีเถิด หญิงหมั้นผู้ไม่คลอตบุตร จงเปล่งเสียงโห่ร้อง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วยว่าหญิงที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวก็ยังมีบุตรมากกว่าหญิงที่ยังมีสามีอยู่กับนางมากมายนัก' ^{๒๘}พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค ^{๒๙}แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระสัญญาจนใจ ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น ^{๓๐}แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า 'จงไล่หญิงทาสีกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของหญิงทาสีจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับบุตรชายของหญิงที่เป็นไทยไม่ได้' ^{๓๑}เหตุ

ฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาสี แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไทย

การพึ่งในพระราชบัญญัติก็ทำให้ขาดจากพระคริสต์และหลุดไปจากพระคุณ

^๑เพื่อเสรีภาพนั้นเอง พระคริสต์จึงได้ **๕**ทรงโปรดให้เราเป็นไทย เหตุฉะนั้นจึงตั้งมั่น และอย่าเข้าเทียม แอก เป็นทาสอีกเลย ^๒ดูเถิด ข้าพเจ้าเปาโลขอบอกท่านว่า ถ้าท่านรับพิธีเข้าสู่หน้ดพระคริสต์จะทรงทำประโยชน์อะไรให้แก่ท่านไม่ได้เลย ^๓ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่รับพิธีเข้าสู่หน้ดทราบบอกอีกว่า เขาถูกผูกมัดให้ประพฤติตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้น ^๔ผู้ใดในหมู่พวกท่านที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว พระคริสต์ยอมไม่ได้มีผลอันใดต่อท่านเลย ^๕เพราะว่า โดยพระวิญญูณและความเชื่อ เราก็รอด คอยความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ ^๖เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การที่รับพิธีเข้าสู่หน้ดหรือไม่รับพิธีเข้าสู่หน้ด ก็หาเกิดประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อต่างหากซึ่งกระทำกิจด้วยความรัก ^๗ท่านวิ่งแข่งดีอยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง ^๘การเกลี้ยกล่อมอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย ^๙เชื่อขุ่นมัวเพียงนิดหน่อยยอมทำให้แบ่งดีบพู่ขึ้นได้ทั้งก่อน ^{๑๐}ข้าพเจ้าไว้ใจท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะไม่เชื่อถ้อยอย่างอื่นเลย ฝ่ายผู้ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นใครก็ตามจะต้องได้รับโทษ ^{๑๑}พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้รับพิธีเข้าสู่หน้ด เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้น กางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้สะดวกแล้ว ^{๑๒}ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่รบกวนท่านถูกตัดออกเสียเลย ^{๑๓}พี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเถิด ^{๑๔}เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' ^{๑๕}แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดีเกรงว่าท่านจะทำให้กันและกันย่อยยับไป

การดำเนินชีวิตตามพระ วิญญาน สงครามระหว่างเนื้อ หนังกับพระวิญญาน

๑๖ แต่ข้าพเจ้า ขอ บอก ว่า จง ดำเนิน ชีวิต ตามพระวิญญานและท่านจะ ไม่สนองความ ต้องการ ของ เนื้อ หนัง ๑๗ เพราะ ว่า ความ ต้องการ ของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาน และ พระวิญญานก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะ ทั้ง สอง ฝ่าย เป็น ศัตรู กัน ดังนั้น สิ่ง ที่ ท่าน ทั้ง หลาย ปราศรัย ทำ จึ่ง กระทำ ไม่ ได้ ๑๘ แต่ ถ้า พระ วิญญานทรงนำท่าน ท่านก็ ไม่อยู่ใต้พระราช บัญญัติ ๑๙ แล้ว การงาน ของเนื้อหนังนั้นเห็น ได้ ชัด คือ การ เล่น ชู้ การ ล่วง ประเวณี การ โสโครก การ ลามก ๒๐ การ นับถือ รูปเคารพ การนับถือพอมดมอมผี การเป็นศัตรูกัน การ วิวาทกัน การ ริษยา กัน การ โกรธกัน การ ทุ่ม เกียงกัน การ ใฝ่สูง การ แดก กักกัน ๒๑ การ อิจฉา กัน การ ฆาตกรรม การ เมฆา เหล้า การ เล่น เป็น พาล เกเร และ การ อื่นๆ ใน ท่านอง นี้ อีก เหมือน ที่ ข้าพเจ้า ได้ เตือน ท่าน มา ก่อน บัดนี้ ข้าพเจ้า ขอ เตือน ท่าน เหมือน กับ ที่ เคย เตือน มา แล้ว ว่า คน ที่ ประพฤติ เช่น นั้น จะ ไม่ ได้รับ อาณาจักร ของพระเจ้า เป็น มรดก

ผลของพระวิญญาน

๒๒ ฝ่ายผลของพระวิญญานนั้นคือ ความ รัก ความปลอบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้น ใจ ความปราณี ความดี ความเชื่อ ๒๓ ความ สุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่าง นี้ ไม่มี พระ ราช บัญญัติ ห้าม ไว้ เลย ๒๔ ผู้ ที่ เป็น ของ พระ คริสต์ ได้ เอาเนื้อหนังกับ ความ ออยาก และ ราคะ ตัณหา ของเนื้อหนัง ตริ้งไว้ ที่ กางเขน เสีย แล้ว ๒๕ ถ้า เรามีสชีวิตอยู่ โดยพระ วิญญาน ก็ จง ดำเนิน ชีวิต ตามพระ วิญญาน ด้วย ๒๖ เรื่อย่าถือตัว ออย่ายั่วโทษะกัน และ ออย่าอิจฉาริษยา กัน เลย

๖ ^๑พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกรบงำอยู่ ใน ความ ผิด บาป ท่าน ซึ่ง อยู่ ฝ่าย พระ วิญญาน จง ช่วย ผู้ นั้น ด้วย ใจอ่อนสุภาพ ให้ เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่า ท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย

จงช่วยรับภาระซึ่งกันและกัน

๒ จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึง จะทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ

๓ เพราะ ว่า ถ้า ผู้ใด ถือ ตัว ว่า เป็น คน สำคัญ ทั้งๆ ที่ เขา ไม่ สำคัญ อะไร เลย ผู้ นั้น ก็ หลอก ตัว เอง ๔ แต่ ให้ ทุกคน สำรวจ จักการ ของ ตน เอง จึ่ง จะ มีอะไร ที่ จะ อวด ได้ ใน ตนเอง ผู้ เดียว ไม่ ใช่ เปรียบ กับ ผู้ อื่น ๕ เพราะ ว่า ทุกคน ต้อง แยก ภาระ ของ ตนเอง

ผู้สอนย่อมจะได้รับเงิ จางจากผู้รับคำสอน

๖ ส่วนผู้ที่รับคำสอนในพระวจนะแล้ว จง แบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนตนเถิด

การเกี่ยวเก็บหลังจากการหว่านสองแบบ

๗ อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็ จะ เกี่ยว เก็บ สิ่ง นั้น ๘ ผู้ ที่ หว่าน ใน ยาน เนื้อหนัง ของ ตน ก็ จะ เกี่ยว เก็บ ความ เปื่อยเน่า จากเนื้อหนังนั้น แต่ ผู้ ที่ หว่าน ใน ยาน พระ วิญญาน ก็ จะ เกี่ยว เก็บ ชีวิต นิรันดร์ จากพระวิญญานนั้น ๙ อย่า ให้ เรา เมื่อย ล้า ใน การ ทำ ดี เพราะ ว่า ถ้า เรา ไม่ ท้อใจ แล้ว เราก็ จะ เกี่ยว เก็บ ใน เวลา อัน สมควร ๑๐ เหตุ ฉะนั้น เมื่อ เรามีสโอกาส ให้ เรา ทำ ดี ต่อ คน ทั้ง ปวง และ เฉพาะ อย่าง ยิง ต่อ คน ที่ อยู่ใน ครอบครั้ว ของ ความ เชื่อ

คำสรุปของเปาโล

๑๑ ท่านจงสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียน ถึงท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวโตเพียง ใด ๑๒ คนที่ปราศรัยได้หน้าตามเนื้อหนัง เขา บังคับ ให้ ท่าน รับ พิธี เข้า สุหนัต เพื่อ เขา จะ ได้ ไม่ ถูก ชุ้ม เหนง เพราะ เรื่อง กางเขน ของ พระ คริสต์ เท่านั้น ๑๓ ถึง แม้ คน ที่ เข้า สุหนัต แล้ว ก็ มิ ได้ รักษา พระ ราช บัญญัติ แต่ เขา ปราศรัย ที่ จะ ให้ ท่าน เข้า สุหนัต เพื่อ เขา จะ ได้ เอา เนื้อ หนัง ของ ท่าน ไป อวด ๑๔ แต่ พระเจ้า ไม่ ทรง โปรด ให้ ข้าพเจ้า อวด ตัว นอกจาก เรื่อง กางเขน ของ พระ เยชู คริสต์ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ของ เรา ซึ่ง โดย กางเขน นั้น โลก ตริ้ง ไว้ แล้ว จาก ข้าพเจ้า และ ข้าพเจ้า ก็ ตริ้ง ไว้ แล้ว จาก โลก ๑๕ เพราะ ว่า ใน พระ เยชู คริสต์ การ ที่ ถือ พิธี เข้า สุหนัต หรือ ไม่ ถือ พิธี เข้า สุหนัต ไม่ เป็น ของ สำคัญ อะไร แต่ การ ที่ ถูก สร้าง ใหม่ นั้น สำคัญ

คำอ้อลาของเปาโล

^{๑๖}สันติสุข และพระกรุณาจงมีแก่ทุกคน
ที่ดำเนินตามกฎนี้ และแก่ชนอิสราเอลของ
พระเจ้า ^{๑๗}ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใด มาร
บกวนข้าพเจ้าเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอย

ประทับตราของพระเยซูเจ้าติดอยู่ที่กายของ
ข้าพเจ้า ^{๑๘}พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณของ
พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จง
สถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายด้วย
เถิด เอเมน [เขียนถึงชาวกาลาเทียจากกรุง
โรม]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

เอเฟซัส

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปี ค.ศ. ๖๒ ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม ที่คึกคักเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวเอเฟซัส (๖:๒๐-๒๑) จดหมายอื่นๆที่เปาโลเขียนขณะที่ท่านติดคุกอยู่คือ ฟิลิปปี โคลโลสี และฟีเลโมน เปาโลเคยสั่งสอนที่เมืองเอเฟซัสเป็นเวลา ๓ ปี ซึ่งในเมืองนั้นมีวิหารและรูปของนางพระอารเทมิส (กจ ๒๐:๓๑) เป็นศูนย์กลางทางศาสนาของประชาชน

จดหมายฉบับนี้ได้เน้นถึงพระกายของพระคริสต์ คือ ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ แต่จดหมายถึงชาวโคลโลสีเน้นถึงศิระของพระกายนั้น คือ พระคริสต์ผู้เป็นศิระของคริสตจักร

เนื้อเรื่องที่สำคัญในจดหมายฉบับนี้ก็คือ คำแห่งการไถ่บาป ความรอดโดยความเชื่อ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพวกคริสเตียน การทำลายสิ่งกีดกันระหว่างชาวยิวกับชาวต่างชาติ และการเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์

คำคำนำ

๑ เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามนำพระทัยของพระเจ้า เรียนวิสุทธิชนซึ่งอยู่ที่เมืองเอเฟซัส และผู้สตัยชื่อในพระเยซูคริสต์ ๒ ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายด้วยเถิด

พระประสงค์นิรันดร์ ของพระเจ้าที่มีต่อคริสเตียน

๓ จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เราทุกประการในสวรรค์สถานโดยพระคริสต์ ๔ ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความรัก ๕ พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ ก่อนตามที่ชอบพระทัย

พระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์ ๖ เพื่อให้เป็นที่ยอมรับสรรเสริญสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งโดยพระคุณนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ชอบพระทัย ในผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์ ๗ ในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาปของเรา โดยพระคุณอันอุดมของพระองค์ ๘ ซึ่งได้ทรงประทานแก่เราอย่างเหลือล้น ให้มีปัญญาสุ่มและมีความรู้รอบคอบ ๙ พระองค์ได้ทรงโปรดให้เรา รู้ความลึกกลับในพระทัยของพระองค์ ตามพระเจตนารมณ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงดำริไว้ในพระองค์เอง ๑๐ ประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะทรงรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกไว้ในพระคริสต์ ๑๑ และในพระองค์นั้น เราได้รับมรดกที่ทรงดำริไว้ตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามที่ได้ทรงตรัสตรองไว้สมกับพระทัยของพระองค์ ๑๒ เพื่อเราทั้งหลายผู้ได้วางใจในพระคริสต์ก่อนจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่ยอมรับสรรเสริญแก่สง่าราศีของพระองค์ ๑๓ และในพระองค์นั้นท่านทั้งหลายก็ได้วางใจเช่นเดียวกัน เมื่อท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริงคือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่าน และได้เชื่อในพระองค์แล้วด้วย ท่านก็ได้รับการผูกมัดตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา ๑๔ ผู้ทรงเป็นมรดกแห่งมรดกของเรา จนกว่าเราจะได้รับการที่พระองค์ทรงไถ่ไว้แล้วนั้น มาเป็นกรรมสิทธิ์เป็นที่ถวายสรรเสริญแด่สง่าราศีของพระองค์

คำอธิษฐานของเปาโลเพื่อ คริสเตียนชาวเอเฟซัส

๑๕ เหตุฉะนั้นเช่นกันครั้งข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเจ้า และความรักใคร่ต่อวิสุทธิชนทั้งปวง ๑๖ ข้าพเจ้าจึงได้ขอบพระคุณเพราะท่านทั้งหลายไม่หยุดเลย คืออยู่ถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า ๑๗ เพื่อพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงสง่าราศี จะทรงโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์ ๑๘ และขอให้ตาใจของท่านสว่างขึ้น เพื่อให้ท่านจะได้รู้ว่าการที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น พระองค์

ได้ประทานความหวังอะไรแก่ท่าน และรู้ว่ามรดกของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร ^{๑๙} และรู้ว่าฤทธานุภาพอันใหญ่ของพระองค์มีมากยิ่งเพียงไรสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ ตามการกระทำแห่งฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ ^{๒๐} ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์เมื่อพระบิดาให้ พระองค์ เป็น ชื่น มา จาก ความตาย และให้ สถิต เบื้อง ขวา พระหัตถ์ ของ พระองค์ เอง ใน สวรรคสถาน ^{๒๑} สูง ยิ่ง เหนือ บรรดา เทพ ผู้ ครอง เหนือ ตักติ เทพ เหนือ อิทธิเทพ เหนือ เทพ อาณาจักร และ เหนือ นาม ทั้งปวง ที่ เขา เอ่ย ขึ้น มิใช่ ใน ยุค นี้ เท่านั้น แต่ ใน ยุค ที่ จะ มา ถึง ด้วย

พระคริสต์ ประมุขแห่งคริสตจักร

^{๒๒} พระเจ้า ได้ ทรง ปราบ สิ่ง สารพัด ลง ไว้ ได้ พระบาท ของ พระ คริสต์ และได้ ทรง ตั้ง พระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร ^{๒๓} ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือ ซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน

รอดโดยความเชื่อ

๓ ^๑ พระองค์ ทรง กระทำให้ ท่าน ทั้ง หลาย มีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้ว โดยการละเมิดและการบาป ^๒ ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยดำเนินตามวิถีของโลกนี้ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง ^๓ เมื่อก่อนเราทั้งปวง เคย ประพฤติ เป็น พรอค พวก กับ คน เหล่า นั้น ที่ ประพฤติ ตาม ตัณหา ของ เนื้อ หนึ่ง เช่นกัน คือ กระทำตาม ความปรารถนาของเนื้อหนึ่งและความคิดในใจ ตามสันดานเรา จึงเป็นบุตรแห่งพระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น ^๔ แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น ^๕ ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้ว ในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำ ให้เรามีชีวิตอยู่ กับ พระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระองค์) ^๖ และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ ^๗ เพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะได้ ทรง สำแดง พระคุณ ของ พระองค์ อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเรา

ในพระเยซูคริสต์ ^๘ ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระองค์ เพราะความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ^๙ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำที่หาไม่ได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้ ^{๑๐} เพราะที่เราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบภารกิจซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น

พวกต่างชาติคืนดีกับพระเจ้าได้ โดยพระโลหิตของพระคริสต์

^{๑๑} เหตุฉะนั้นท่านจะระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่รับพิธีเข้าสู่นัดซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้เข้าสู่นัด ^{๑๒} จงระลึกว่า ครั้งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนที่อยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญา ซึ่งทรงสัญญาไว้กับ ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า ^{๑๓} แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์

ในพระคริสต์ ผู้เชื่อทุกคนก็เป็นหนึ่งเดียวกัน

^{๑๔} เพราะว่าการพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และ ทรง รื้อ กำแพง ที่ กั้นระหว่างสองฝ่ายลง ^{๑๕} และได้ทรงกำจัด การซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่าง ๆ นั้น เพื่อจะ กระทำให้ ทั้ง สอง ฝ่าย เป็น คน หนึ่ง คน เดียว ใน พระองค์ เช่นนั้นแหละ จึง ทรงกระทำ ให้ เกิด สันติสุข ^{๑๖} และ เพื่อ พระองค์ จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า เป็นกายเดียวโดยกางเขนซึ่งเป็นการทำให้ การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป ^{๑๗} และ พระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้ ^{๑๘} เพราะว่าการพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน ^{๑๙} เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างตัวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า ^{๒๐} ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนราก

แห่งพวกอัครสาวกและพวกศาสนาดายากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก ^{๒๑}ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิท และเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้าของ ^{๒๒}และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อสร้างให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณด้วย

ข้อลึกลับของชนต่างชาติกับชนอิสราเอลที่จะรวมเข้าในคริสตจักรเดียวกัน

๓ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้า เปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ^๓ ถ้าแม่ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว ^๔ และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ ^๕ และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์) ^๕ ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์และพวกศาสนาดายากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ ^๖ คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยขาว ประเสริฐนั้น ^๗ ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งขาว ประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ ^๘ ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้ ^๙ และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ ^{๑๐} ประสงค์จะให้เทพผู้ปกครองและศักดิ์เทพในสวรรค์สถานรู้จักปัญญาอันซบซ้อนของพระเจ้าทางคริสตจักร ณ บัดนี้ ^{๑๑} ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นี้ รินดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของ

เรา ^{๑๒} ในพระองค์นั้น เราจึงมีใจกล้า และมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความมั่นใจ เพราะ ความเชื่อ ในพระองค์ ^{๑๓} เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านว่า อย่าท้อถอย เพราะความยากลำบากของข้าพเจ้า เพราะเห็นแก่ท่านซึ่งเป็นสงาราคีของท่านเอง

การอธิษฐานอันยิ่งใหญ่ของเปาโลเพื่อคริสเตียนชาวเอเฟซัส

^{๑๔} เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ^{๑๕} ครอบครว้ทั้งหมดในสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้ ชื่อ มาจากพระองค์ ^{๑๖} ขอให้พระองค์ ทรง โปรด ประทาน กำลัง เรียวแรง มากฝ่ายจิตใจแก่ท่าน โดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่งสงาราคีของพระองค์ ^{๑๗} เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านโดยความเชื่อ เพื่อว่าเมื่อทรงวางรากฐานท่านไว้อย่างมั่นคงในความรักแล้ว ^{๑๘} ท่านก็จะหยั่งรู้ได้ว่าอะไรคือความกว้าง ความยาว ความลึก และความสูงพร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนทั้งปวง ^{๑๙} และให้เข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม ^{๒๐} บัดนี้ ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถกระทำสารพัด มากยิ่งกว่าที่เราจะขอลหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่ประกอบกิจอยู่ภายในตัวเรา ^{๒๑} ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักร โดยพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิตย์ เอเมน

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระวิญญาณ

๔ ^๑ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้า ผู้ถูกจองจำเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของ ขอวิงวอนท่านให้ดำเนินชีวิต สมกับที่ท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้ว นั้น ^๒ คือ จง มี ใจ ถ่อม ลง ทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพ อดกลั้นไว้นาน และอดทนต่อกันและกันด้วยความรัก ^๓ จงเพียรพยายามเอาสันติสุขผูกมัดความเป็นนำหนึ่งใจเดียวของพระวิญญาณ ^๔ มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนมีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน ^๕ มีองค์พระผู้เป็นเจ้าขององค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว ^๖ พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระ

บิดาของคนทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง

ของประทานของพระคริสตสำหรับคริสตจักร

๗ แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เรา ทุกๆ คน ตาม ขนาด ที่ พระ คริสต์ ทรงประทานให้ ๘ เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ‘ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรง นำ พวก เชลย ไป เป็น เชลย อีก และ ประทานของประทานแก่มนุษย์’ ๙ (ที่กล่าวว่า ‘พระองค์เสด็จ ขึ้น ไป นั้น จะ หมาย ความ อย่างอื่นประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้ เสด็จ ลง ไป สู่ เบื้อง ต่ำ ของ แผ่น ดิน โลก ก่อน ด้วย ๑๐ พระองค์ ผู้ เสด็จ ลง ไป นั้น ก็ คือ พระองค์ ผู้ ที่ เสด็จ ขึ้น ไป สู่ เบื้อง สูง เหนือ พ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ ทำให้ สิ่ง สารา พัด สำ เร็จ) ๑๑ พระองค์ จึง ให้ บาง คน เป็น อัครสาวก บาง คน เป็น ศาสดา พยากรณ์ บาง คน เป็น ผู้ ประกาศ ข่าว ประเสริฐ บาง คน เป็น ศิษยาภิบาล และ อาจารย์ ๑๒ เพื่อเตรียม วิสุทธิชน ให้ ดี รอบคอบ เพื่อ ช่วย ใน การ รับ ใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น

อวัยวะทุกส่วนทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกัน

๑๓ จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็ม ที่ คือ เต็ม ถึง ขนาด ความ ไพบูลย์ ของ พระ คริสต์ ๑๔ เพื่อเราจะ ไม่ เป็น เด็ก อีก ต่อ ไป ถูก ชัด ไป ชัด มา และ หัน ไป เหมา ด้วย ลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กล ของ มนุษย์ ตาม อุบาย ฉลาด อัน เป็นการ ล้อลวง ๑๕ แต่ ให้ เรา พูด ความ จริง ด้วย ใจ รัก เพื่อ จะ จำเริญ ขึ้น ทุก อย่าง สู่ พระองค์ ผู้ เป็น ศีรษะ คือ พระ คริสต์ ๑๖ คือ เนื่องจากพระองค์ นั้น ร่างกาย ทั้ง สิ้น ที่ ติด ต่อ สนิท และ ผูก พัน กัน โดย ที่ ทุกๆ ข้อ ต่อ ได้ ช่วย ชูก้ำ ลัง ตาม ขนาด แห่ง อวัยวะ ทุก ส่วน ร่างกาย นั้น จึง ได้ จำเริญ เติบ โต ขึ้น อย่าง ด้วย ความ รัก

จงทั้งมนุษย์เก่าและสวมมนุษย์ใหม่ทุกวัน

๑๗ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยันและเป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ท่านอย่าดำเนินตามอย่างคนต่างชาติที่ท่านดำเนินกันนั้น คือมีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ไม่มีสาระ ๑๘ โดยที่ความเข้าใจของเขา มีตม่นไปและเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่ซึ่งอยู่ในตัวเขา อันเนื่องจากใจที่แข็งกระด้างของเขา ๑๙ เขามีใจปราศจากความสะดุ้งต่อบาป ปลอยตัว ทำการลามก ทำการโสโครก ทุกอย่าง ด้วย ความ ละโมบ ๒๐ แต่ ว่า ท่าน ไม่ ได้ เรียน รู้ จัก พระ คริสต์ อย่าง นั้น ๒๑ ถ้า แม่ ท่าน ได้ ฟัง เรื่อง พระ องค์ และ ด้ รับ การ สอน โดย พระ องค์ ตาม ความ จริง ซึ่ง มี อยู่ ใน พระ เยชู แล้ว ๒๒ ท่าน จง ทิ้ง มนุษย์ เก่า ของ ท่าน ซึ่ง คู่ กับ วิถี ชีวิต เดิม นั้น เสีย อัน จะ เสื่อม เสีย ไป ตาม ตัณหา อัน เป็น ที่ หลอกลวง ๒๓ และ จง ให้ ใจ ดี ของ ท่าน เปลี่ยน ใหม่ ๒๔ และ ให้ ท่าน สวม มนุษย์ ใหม่ ซึ่ง ทรง สร้าง ขึ้น ใหม่ ตาม แบบ อย่าง ของ พระ เจ้า ใน ความ ชอบ ธรรม และ ความ บริสุทธิ ที่ แท้ จริง ๒๕ เหตุ ฉะนั้น ท่าน จง เลิก พูด มุสา เสียด และ ‘จง ต่าง คน ต่าง พูด ความ จริง กับ เพื่อน บ้าน’ เพราะ ว่า เรา ต่าง ก็ เป็น อวัยวะ ของ กัน และ กัน ๒๖ ‘ใคร ก็ ใคร เกิด แต่อย่าทำบาป’ อย่าให้ ถึง ตะวัน ตก ท่าน ยัง ไรธ อยู่ ๒๗ และ อย่า ให้ โอกาส แก่ พญามาร ๒๘ คน ที่ เคย ขโมย ก็ อย่า ขโมย อีก แต่ จง ใช้ มือ ทำงาน ที่ ดี กว่า เพื่อ จะ ได้ มี อะไร ไร แจก ให้ แก่ คน ที่ ชัดสน ๒๙ อย่า ให้ คำ หยาบคาย ออก มา จาก ปาก ท่าน เลย แต่ จง กล่าว คำ ที่ ดี และ เป็น ประโยชน์ ให้ เกิด ความ จำเริญ เพื่อ จะ ได้ เป็น คุณ แก่ คน ที่ ได้ ยิน ได้ ฟัง

อย่าทำให้พระวิญญาณเสียพระทัย

๓๐ และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด ๓๑ จงให้ใจชมชื่น และใจซัดเคื่อง และใจโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดเสียดสี กับการคิดปองร้าย ทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเถิด ๓๒ และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่ พระเจ้า ได้ ทรง

โปรด อภัยโทษให้ ท่าน เพราะ เห็น แก่ พระ คริสต์

จงดำเนินชีวิตในความรัก

๕ เหตุ ฉะนั้น ท่าน จง เลียน แบบ ของ พระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก ^๒ และจง ดำเนินชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เอง เพื่อเราให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาแด่ พระเจ้า เพื่อ เป็นกลิ่นสุคนธ์อันหอมหวาน ^๓ แต่การเอ่ยถึงการล้าง ประเวณี การลามก ต่างๆและความโลภ อย่าให้มีขึ้นในพวกท่าน เลยจะได้สมกับที่ท่านเป็นวิสุทธิชน ^๔ ทั้งอย่า พุดหยาบคาย พุดเล่น ไม่เป็นเรื่อง และพุด ตลกหยาบโลนเกเร ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ ให้ขอบพระคุณดีกว่า ^๕ เพราะท่านรู้ว่า คน ล้างประเวณี คนโสโครก คนโลภ ที่เป็นคน ไหว้รูปเคารพ จะได้อาณาจักรของพระคริสต์ และของพระเจ้าเป็นมรดกก็หาไม่ได้ ^๖ อย่าให้ ผู้ใด ล้อลวง ท่าน ด้วยคำที่ไม่มีสาระ เพราะ การกระทำเหล่านั้นเอง พระเจ้าจึง ทรงลง พระอาชญาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง ^๗ เหตุ ฉะนั้นท่านอย่าคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้น เลย ^๘ เพราะ ว่า เมื่อ ก่อนท่าน เป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระ ผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความ สว่าง ^๙ (ด้วยว่าผลของพระวิญญาณคือ ความ ดีทุกอย่าง และความชอบธรรม ทั้งมวลและ ความจริงทั้งสิ้น) ^{๑๐} ท่านจงพิสูจนดูว่า ทำ ประการใดจึงจะเป็นที่ขอบพระทัยองค์พระ ผู้เป็นเจ้า ^{๑๑} และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของ ความมืดอันไร้ผล แต่จงติเตียนกิจการเหล่านั้น ดี กว่า ^{๑๒} เพราะ ว่า แม้แต่ จะ พุด ถึง การ เหล่านั้น ซึ่งพวกเขากระทำในที่ลับก็ยังเป็น ที่น่าละอาย ^{๑๓} แต่สิ่งสารพัดที่ถูกติเตียนแล้ว ก็จงปรากฏแจ้งโดยความสว่าง เพราะว่าทุกๆ สิ่ง ที่ให้ปรากฏแจ้ง ก็คือความสว่าง ^{๑๔} เหตุ ฉะนั้นพระองค์ตรัสแล้วว่า ‘คนที่หลับอยู่ จง ตื่นขึ้นและจงฟื้นขึ้นมาจากความตาย และ พระคริสต์ จะ ทรงส่องสว่าง แก่ท่าน’ ^{๑๕} เหตุ ฉะนั้นท่านจง ระมัดระวัง ในการดำเนินชีวิต ให้ดี อย่าให้เหมือนคนไร้ปัญญา แต่ให้เหมือน คนมีปัญญา ^{๑๖} จงฉวยโอกาส เพราะว่าทุกวันนี้ เป็นกาลที่ชั่ว ^{๑๗} เหตุฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่เขลา แต่จงเข้าใจนำพระทัยขององค์พระ ผู้ เป็นเจ้าว่าเป็นอย่างไร

จงประกอบด้วยพระวิญญาณ

^{๑๘} และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่ จง ประกอบด้วย พระ วิญญาณ ^{๑๙} จง ปราศรัย กัน ด้วย เพลง สดุดี เพลง นมัสการ และ เพลง ฝ่าย จิต วิญญาณ คือ ร้อง เพลง สรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์ พระผู้เป็นเจ้า ^{๒๐} จงขอบพระคุณพระเจ้าคือ พระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ในพระนาม พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ความรักของพระเยซูต่อคริสตจักรและสามัคคีธรรม

^{๒๑} จง ยอม พัง กัน และ กัน ด้วย ความ เกรง กลัว พระเจ้า ^{๒๒} ฝ่าย ภรรยา จง ยอม พัง สามี ของ ตน เหมือน ยอม พัง องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ^{๒๓} เพราะว่าสามีเป็นศิระของภรรยา เหมือน พระคริสต์ทรงเป็นศิระของคริสตจักร และ พูระองค์ ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกาย นั้น ^{๒๔} เหตุ ฉะนั้น คริสต์ จักร ยอม พัง พระ คริสต์ ฉนั้นได้ ภรรยา ก็ ควร ยอม พัง สามี ทุก ประการ ฉนั้น นั้น ^{๒๕} ฝ่าย สามี ก็ จง รัก ภรรยา ของ ตน เหมือนอย่าง ที่ พระคริสต์ ทรง รัก คริสต์ จักร และ ทรงประทานพระองค์เอง เพื่อ คริสต์ จักร ^{๒๖} เพื่อ พระองค์ จะ ได้ ทรง แยก ติงไว้ และ ชำ ระ คริสต์ จักร นั้น ให้ บริสุทธิ โดยการ ล้าง ด้วย น้ำ โดย พระ วาณะ ^{๒๗} เพื่อ พระองค์ จะ ได้ ทรง มอบ คริสต์ จักร ที่มี สว่าง ราศี แต่ พระองค์ เอง ไม่มี จุด ต่าง พุร้อย ริว รอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจาก ต่าหนิ ^{๒๘} เช่น นั้น แหละ สามี จัง ควร จะ รัก ภรรยา ของ ตน เหมือน รัก กาย ของ ตนเอง ผู้ ที่ รัก ภรรยา ของ ตน ก็ รัก ตนเอง ^{๒๙} เพราะ ว่า ไม่มี ผู้ใด เกลียต ชัง เนื้อ หนั ง ของ ตนเอง มี แต่ เลียงดู และ ทะหนุถนอม เหมือนองค์พระผู้ เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร ^{๓๐} เพราะ ว่า เราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และ แห่ง กระดูก ของ พระองค์ ^{๓๑} ‘เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจะ จาก บิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ ^{๓๒} ข้อ นี้เป็นข้อลึกลับที่สำคัญมาก แต่ข้าพเจ้าพุด ถึงพระคริสต์กับคริสตจักร ^{๓๓} ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจงต่างก็รักภรรยาของตนเหมือน รัก ตนเอง และ ภรรยา ก็ จง ย่า เกรง สามี ของ ตน

หน้าที่ของบุตรและบิดา มารดา ทาสและนาย

๖ ฝ่ายบุตรจงนบถเชื่อฟังบิดามารดา ของตน ในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะ การทำอย่างนั้นเป็นการถูก ๒ ‘จงให้เกียรติ แก่บิดามารดาของเจ้า’ (นี่เป็นพระบัญญัติ ข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย) ๓ ‘เพื่อเจ้าจะ อยู่เย็นเป็นสุข และมีอายุยืนนานที่แผ่นดิน โลก’ ๔ ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาอย่าย่ำบุตรของ ตนให้เกิดโทสะ แต่จงอบรมบุตรด้วยการสั่ง สอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระ ผู้เป็นเจ้า ๕ ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่ เป็น นายฝ่ายเนื้อหนังด้วยใจเกรงกลัวจนตัวสั่น ด้วยน้ำใสใจจริงเหมือนกระทำแก่พระคริสต์ ๖ ไม่เหมือนอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคน ที่ทำให้ชอบใจคน แต่จงทำเหมือนอย่างทาส ของพระคริสต์คือ กระทำตามชอบพระทัย พระเจ้าด้วยความเต็มใจ ๗ จงปรนนิบัตินาย ด้วยจิตใจซื่อซื่อซื่อ เหมือนกับปรนนิบัติองค์ พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ปรนนิบัติมนุษย์ ๘ เพราะ ท่านรู้อยู่แล้วว่าผู้ใดกระทำความดีประการใด ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จอย่างนั้นจากองค์พระ ผู้เป็นเจ้าอีก ไม่ว่าเขาจะเป็นทาสหรือเป็น ไทย ๙ ฝ่ายนายจงกระทำต่อทาสในทำนอง เดียวกัน คืออย่าขู่เข็ญเขา เพราะท่านก็รู้แล้ว ว่านายของท่านทรงประทับอยู่ในสวรรค์ และ พระองค์ไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใดเลย

ยุทธภัณฑ์ของคริสเตียน

๑๐ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า สุดท้ายนี้ ขอท่านจงมีกำลังขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์ ๑๑ จง สวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะต่อ ต้านยุทธอาบายของพญามารได้ ๑๒ เพราะ ว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนัง และเลือด แต่ ต่อสู้กับเทพผู้ครอง คักคิเทพ เทพผู้ครอง พิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับ เหล่าวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ ๑๓ เหตุ

ฉะนั้นจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้น และเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมั่นได้ ๑๔ เหตุฉะนั้น ท่านจงยืนมั่น เอาความจริง คาดเอว เอา ความชอบธรรมเป็นทับทรวงเครื่องป้องกัน ออก ๑๕ และเอาข้าวประเสริฐแห่งสันติสุข ซึ่งเป็น เหตุให้เกิดความพรั่งพร้อมมาสวมเป็น รองเท้า ๑๖ และพร้อมกับสิ่งทั้งมาสดั้น จงเอา ความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นั้นท่านจะได้ดับลูก ศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนั้นเสีย ๑๗ จงเอาความ รอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะและจงถือ พระแสงของพระวิญญาณ คือพระวจนะของ พระเจ้า

จงอธิษฐานโดยพระวิญญาณทุกเวลา

๑๘ จงอธิษฐานวิงวอนทุกอยู่อย่าง และจงขอ โดยพระวิญญาณทุกเวลา ทั้งนี้จงระวังตัว ด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อ วิสุทธิชนทุกคน ๑๙ และอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า ด้วย เพื่อจะทรงประทานให้ข้าพเจ้ามีคำ พุดและเกิดใจกล้าประกาศถึงข้อลึกลับแห่ง ข้าวประเสริฐได้ ๒๐ เพราะข้าพเจ้าประเสริฐนี้เอง ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทูตผู้ต้องติดโซ่อยู่ เพื่อ ข้าพเจ้าจะเล่าข่าวประเสริฐด้วยใจกล้าตามที่ ข้าพเจ้าควรจะทำ ๒๑ แต่เพื่อให้ท่านได้ รู้เหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้า เป็นอยู่อย่างไร ที่คิซัส ซึ่งเป็นน้องที่รักและเป็น ผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะได้บอกท่านให้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวง ๒๒ ข้าพเจ้าให้ผู้นี้ไปหาท่าน ก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้ท่านได้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของ เรา และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน ๒๓ ขอให้พวกพี่น้องได้รับสันติสุขและความรักโดย ความเชื่อ มาจากพระเจ้า พระบิดา และจาก พระเยซูคริสต์เจ้า ๒๔ ขอพระคุณดำรงอยู่กับ บรรดาคนที่รักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น เจ้าของเราด้วยความจริงใจ เอเมน [เขียนถึง ชาวเอเฟซัสจากกรุงโรม และส่งโดยที่คิซัส]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

ฟิลิปปี

เปาโล เขียนจดหมายฉบับนี้ในปี ค.ศ. ๖๒ ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (๑:๑๓; ๔:๒๒) เปาโล มีความรักเป็นพิเศษต่อคริสเตียนที่เมืองฟิลิปปี (ซึ่งอยู่ในแคว้นมาซิโดเนีย) เป็นเมืองที่ท่านเคยติดคุกอยู่กับซิลาส จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายแห่งความรักที่มีต่อพวกคริสเตียนเมืองฟิลิปปี เพราะพวกเขาเคยส่งความช่วยเหลือให้แก่เปาโล ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ พวกเขาเคยส่งเงินและของใช้ไปให้เปาโลโดยเอปาโฟรดิทัส (๔:๑๐, ๑๖-๑๘) โปรดสังเกตความรักของเปาโลต่อพวกคริสเตียนที่นี่ (๑:๓, ๗-๘; ๒:๑๒; ๔:๑) เปาโลได้รับประสบการณ์แห่งชัยชนะขณะที่ท่านติดคุกคือ มีความยินดีในการขัดสนและความทิวกระหาย และมีใจชื่นชมยินดีเสมอ เปาโลได้ขอให้พวกคริสเตียนที่เมืองฟิลิปปีมีนิสัยเช่นเดียวกับท่านในทุกสถานการณ์ ในจดหมายฉบับนี้พระเจ้าทรงเปิดเผยผ่านเปาโลเพื่อให้เราเห็นว่าเรา “กระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์” (ฟป ๔:๑๓)

ความรักและความยินดีอันยิ่งใหญ่ต่อชาวฟิลิปปี

๑ เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรียน บรรดาคริสตชนในพระเยซูคริสต์ ซึ่งอยู่ในเมืองฟิลิปปี ทั้งบรรดาศิษยาภิบาลและผู้ช่วย ๒ ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านเถิด ๓ ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้ง ๔ และทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่านทุกคน ข้าพเจ้าก็ทูลขอด้วยความยินดี ๕ เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนในข่าวประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่งบัดนี้ ๖ ข้าพเจ้าแน่ใจในสิ่งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์ ๗ การที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นเนื่องด้วยท่านทั้งหลาย ก็สมควรแล้ว เพราะว่าข้าพเจ้ามีท่านในใจของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้รับส่วนในพระคุณด้วยกัน

กับข้าพเจ้า ในการที่ข้าพเจ้าถูกจองจำ และในการกล่าวแก่ และหนุนให้ข่าวประเสริฐนั้นตั้งมั่นคงอยู่ ๘ เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านทั้งหลายเพียงไรตามพระทัยเมตตาของพระเยซูคริสต์ ๙ และข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ความรักของท่านจำเริญยิ่งขึ้นในความรู้อะไรจะสังเกตได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุด และเพื่อท่านจะได้เป็นคนซื่อสัตย์ และไม่เป็นที่ติได้ จนถึงวันของพระคริสต์ ๑๐ จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและความสรรเสริญแด่พระเจ้า

การเป็นพยานฝ่ายพระคริสต์ของชาวฟิลิปปี

๑๒ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทราบว่า การที่บังเกิดขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป ๑๓ จนการที่ข้าพเจ้าถูกพันธนาการเพราะพระคริสต์นั้น ก็ปรากฏทั่วตลอดกรุงคูมและทั่วสถานที่แห่งอื่นๆทั้งสิ้น ๑๔ และพี่น้องมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความเชื่อมั่นเนื่องด้วยเครื่องพันธนาการทั้งหลายของข้าพเจ้า และพวกเขาก็มีใจกล้าขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะนั้นโดยปราศจากความกลัว ๑๕ ความจริงมีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยจิตใจริษยาและทุมเถียงกัน แต่ก็มีคนอื่นที่ประกาศด้วยใจหวังดี ๑๖ ฝ่ายหนึ่งประกาศพระคริสต์ด้วยการขิงตีขิงเตนกัน ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ จึงใจจะเพิ่มความทุกข์ยากให้แก่เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า ๑๗ แต่ฝ่ายหนึ่งประกาศด้วยใจรัก โดยรู้แล้วว่าทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ป้องกันข่าวประเสริฐนั้นไว้ ๑๘ ถ้าเช่นนั้นจะแปลกอะไรแม้เขาจะประกาศด้วยประการใดก็ตาม จะเป็นด้วยการแกล้งทำก็ดี หรือด้วยใจจริงก็ดี แต่เขาก็ได้ประกาศพระคริสต์ ในการนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี และจะมีความชื่นชมยินดีต่อไปด้วย ๑๙ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า โดยคำอธิษฐานของท่าน และโดยการช่วยเหลือของพระวิมูถญาณแห่งพระเยซูคริสต์นี้ จะเห็นเหตุให้ข้าพเจ้ารับการช่วยให้พ้น ๒๐ เพราะว่าเป็นความมุ่งมาดปรารถนาและความหวังของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละ

อายุใดๆเลย แต่เมื่อก่อน ทุกครั้งมีใจกล้า
เสื่อมอนันต์ บัดนี้ก็ขอให้เป็นเช่นเดียวกันฉัน
นั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกาย
ของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดย
ความตาย

เปาโลล้งเลใจ

^{๒๑} เพราะสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิต
อยู่ที่เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้ทำไร
^{๒๒} แต่ถ้าข้าพเจ้ายังจะมีชีวิตอยู่ในร่างกาย
ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าบอก
ไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี ^{๒๓} ข้าพเจ้าล้งเล
ใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้า
มีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับพระ
คริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก ^{๒๔} แต่การ
ที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็ม
ีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า ^{๒๕} เมื่อ
ข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบ
ว่าข้าพเจ้าจะยังอยู่ และคงอยู่กับท่านทั้ง
หลาย เพื่อให้ท่านจำริญขึ้นและชื่นชมยินดี
ในความเชื่อ ^{๒๖} เพื่อความปลาบปลื้มของท่าน
จะมากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วย
ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะมาหาท่านอีก ^{๒๗} ขอ
แต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับข่าว
ประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อว่าแม่ข้าพเจ้าจะ
มาหาท่านหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะรู้ข่าว
ของท่านว่า ท่านตั้งมั่นคงอยู่ เป็นน้ำหนึ่ง
ใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียว
เพื่อความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐนั้น ^{๒๘} และ
ไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางท่านแต่ประการใด
เลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเป็นที่ประจักษ์แก่
เขาว่า พวกเขาจะถึงซึ่งความพินาศ แต่พวก
ท่านก็จะถึงซึ่งความรอด และการนั้นมา
จากพระเจ้า ^{๒๙} เพราะว่าได้ทรงโปรดแก่ท่าน
เพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ให้ท่านเชื่อถือ
ในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทนความทุกข์
ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย ^{๓๐} คือให้ท่าน
ต้องต่อสู้เช่นเดียวกับที่ท่านได้เห็นข้าพเจ้า
ต่อสู้ และซึ่งท่านได้ยินว่าข้าพเจ้ากำลังสู้
อยู่ในขณะนี้

คำเตือนให้มีความรัก ความ สามัคคีและการถ่อมใจ

๒ เหตุฉะนั้นถ้าได้รับการเข้าใจประการ
ใดในพระคริสต์ ถ้ามีการหนุนใจประการ
ใดในความรัก ถ้ามีส่วนประการใดกับพระ

วิญญาณ ถ้ามีการรักใคร่เอ็นดู และเห็นอก
เห็นใจประการใด ^๒ ก็ขอให้ท่านทำให้ความ
ยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความ
คิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มี
ใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน ^๓ อย่าทำสิ่งใด
ในทางทุ่มเถียงกันหรืออวดดี แต่จงมีใจถ่อม
ถือว่าคนอื่นดีกว่าตัว ^๔ อย่าให้ต่างคนต่างเห็น
แก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่
ประโยชน์ของคนอื่นๆด้วย

พระคริสต์เป็นแบบอย่าง ของเราในการถ่อมใจ

^๕ ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่เรา
เยซูคริสต์ทรงมีด้วย ^๖ พระองค์ผู้ทรงอยู่ใน
สภาพพระเจ้ามิได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียม
กับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย ^๗ แต่
ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียง
ใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือ
กำเนิดในลักษณะของมนุษย์ ^๘ และเมื่อทรง
ปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์
ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ย่อมเชื่อฟังจนถึง
ความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน

พระคริสต์ทรงได้รับการยกขึ้นอย่างสูง

^๙ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์
ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทาน
พระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์
^{๑๐} เพื่อ 'หัวเข้าทุกหัวเข้า' ในสวรรค์ก็ดี
ที่แผ่นดินโลกก็ดี ใต้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี
'จะต้องคุกกราบลง' นมัสการในพระนาม
แห่งพระเยซูนั้น ^{๑๑} และเพื่อ 'ลินทุกลินจะ
ยอมรับ' ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระ
ผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่
พระเจ้าพระบิดา

คำกำชับให้เป็นดวงสว่างของโลก

^{๑๒} เหตุฉะนั้นพวกที่รักของข้าพเจ้า เหมือน
ท่านทั้งหลายได้ยอมเชื่อฟังทุกเวลา และ
ไม่ใช่เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดียว
นี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย ท่านทั้งหลายจง
ให้ความรอดของตนเกิดผลด้วยความเกรง
กลัวตัวสัน ^{๑๓} เพราะพระเจ้าเป็นผู้ทรง
กระทำกิจอยู่ในท่าน ทั้งให้ท่านมีใจ
ปรารถนาและให้ประพฤติตามชอบพระทัย
ของพระองค์ ^{๑๔} จงกระทำสิ่งสารพัดโดย
ปราศจากการบ่นและการทุ่มเถียงกัน ^{๑๕} เพื่อ

ท่านทั้งหลาย จะปราศจากตำหนิ และไม่มี ความผิด เป็น ‘บุตรที่ปราศจากตำหนิของ พระเจ้า’ ในท่ามกลาง ‘ยุค ที่ คดโกง และ วิปลาส’ ท่านปรากฏในหมู่ พวกเขาดูจดวง สว่างต่างๆในโลก^{๑๖} โดยการป่าวประกาศยก พระวจนะอันมีชีวิตไว้อยู่เสมอ เพื่อข้าพเจ้า จะ ได้ ชื่นชม ยินดี ในวัน ของ พระ คริสต์ ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่าๆ และไม่ได้ทำงานโดย เปล่าประโยชน์

เปาโลกล่าวถึงทิโมธีและเอปาฟรอดีทัส

^{๑๗}แท้จริง ถ้าแม้ข้าพเจ้าต้องถวายตัวเป็น เครื่องบูชา และเป็นการปรนนิบัติเพราะ ความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ายังจะ มีความชื่นชมยินดีด้วยกันกับท่านทั้งหลาย^{๑๘}ซึ่งท่านก็ควรจะยินดี และชื่นชมด้วยกัน กับข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน^{๑๙}แต่ข้าพเจ้าหวังใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้า จะให้ทิโมธีไปหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะ ได้รับ ความชูกใจ เช่นกัน เมื่อได้รับข่าวของ ท่าน^{๒๐}เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจ เหมือนทิโมธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกข์สุขของ ท่านอย่างแท้จริง^{๒๑}เพราะว่าคนทั้งหลาย ย่อมแสวงหาประโยชน์ ของตนเอง ไม่ได้ แสวงหาประโยชน์ของพระเยซูคริสต์^{๒๒}แต่ ท่านก็รู้ถึงคุณค่าของทิโมธีแล้วว่า เขา ได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในการประกาศข่าว ประเสริฐ เสมือนบุตรรับใช้บิดา^{๒๓}เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าหวังใจว่า พอจะเห็นได้ว่า จะเกิด การอย่างไรแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใช้เขาไป โดยเร็ว^{๒๔}แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในองค์พระผู้ เป็นเจ้านว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าเองจะมาหาท่าน ด้วย^{๒๕}ข้าพเจ้าคิดแล้วว่า จะต้องให้เอปา โฟรอดีทัสน้องชายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อน ร่วมงาน และเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และ เป็นผู้นำข่าวของพวกท่าน และได้ปรนนิบัติ ข้าพเจ้า ไนยาม ขัดสน มาหาท่านทั้งหลาย^{๒๖}เพราะว่าเขาคิดถึงท่านทุกคน และเป็น ทุกข์มากเพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย^{๒๗}เขา ป่วยจริงๆ ป่วยจนเกือบจะตาย แต่พระเจ้า ทรงพระกรุณาโปรดเขา และไม่ใช่ทรงโปรด เขาคนเดียว แต่ทรงโปรดข้าพเจ้าด้วย เพื่อ ไม่ให้ข้าพเจ้ามีความทุกข์ซ้อนทุกข์^{๒๘}เหตุ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรีบร้อนใช้เขาไป หวังว่าเมื่อ ท่านทั้งหลายได้เห็นเขาก็ก็น่าชื่นชม ยินดี และความทุกข์ของข้าพเจ้าจะเบาบาง

ไปสักหน่อย^{๒๙}เหตุฉะนั้นท่านจงต้อนรับเขา ไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดี ทุก อย่าง และจงนับถือคนอย่างนี้^{๓๐}ด้วยว่า เขาเกือบจะตายเสียแล้ว เพราะเห็นแก่การ ของพระคริสต์ คือได้เสี่ยงชีวิตของตน เพื่อ การปรนนิบัติของท่านทั้งหลายที่บกพร่องต่อ ข้าพเจ้าอยู่ขณะนี้จะได้เต็มบริบูรณ์

จงระวังผู้สอนเท็จ เปาโล สรุปลงชีวิตในอดีตของตน

^๓สุดท้ายนี้ พวกพี่น้องของข้าพเจ้า จง ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า การที่ ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านซ้ำอีก ก็ หาเป็นการลำบากแก่ข้าพเจ้าไม่ แต่เป็นการ ปลอดภัยสำหรับท่านทั้งหลาย^๒จงระวังพวก สุนัข จงระวังบรรดาคนที่ทำชั่ว จงระวังพวก ถือการเชือดเนื้อเถื่อนหนัง^๓เพราะว่าเราทั้ง หลายเป็นพวก ถือพิธิเข้าสู่หนัด คือเป็นผู้ นมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาน และชื่นชม ยินดีในพระเยซูคริสต์ และไม่ได้ใส่ใจในเนื้อ หนัง^๔ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเองมีเหตุที่จะใส่ใจใน เนื้อหนัง ถ้าผู้อื่นคิดว่าเขามิเหตุผลที่จะใส่ใจ ในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก^๕คือเมื่อข้าพเจ้าเกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้า สุนัข ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล ตระกูล เบนยามิน เป็นชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู ใน ด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี^๖ใน ด้านความกระตือรือร้นก็ได้ชมเชงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยพระราช บัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ใด

เปาโลยินดีสละทุกสิ่งเพื่อพระคริสต์

^๗แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่า สิ่งนั้นไร้ประโยชน์ แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์^๘ที่จริงข้าพเจ้า ถือว่า สิ่งสารพัด ไร้ประโยชน์ เพราะเห็นแก่ ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุ พระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ ย่อม สละ สิ่ง สารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเหี่ยว เพื่อข้าพเจ้าจะได้ พระคริสต์^๙และจะได้ ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรม ของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความ ชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ

จงปรารถนาที่จะเป็นอย่างพระคริสต์

๑๐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้อัจฉริยะของพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่ง การ พิน คิน พระชนม์ ของ พระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตองอารมณ์ตายเหมือนพระองค์ ๑๑ ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใด ข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย ๑๒ มิใช่ว่าข้าพเจ้าได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่ง ไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉวยเอาตามอย่าง ที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงฉวย ข้าพเจ้าไว้ เป็น ของ พระองค์ แล้ว ๑๓ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือลืมนสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ๑๔ ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่ง ไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเมืองบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์ ๑๕ เหตุฉะนั้นให้เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้ว มีใจคิดอย่างนั้น และถ้าท่านคิดอย่างอื่น พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดงสิ่งนี้ให้แก่ท่านด้วย ๑๖ แต่เราได้แก่ไหนแล้ว ก็ให้เราดำเนินตรงตามนั้นต่อไป คือให้เราคิดเห็นอย่างเดียวกัน

แบบอย่างที่ดีของเปาโลและศัตรูของพระคริสต์ (๑ คร ๑๓:๑)

๑๗ พี่น้องทั้งหลาย ท่านจงดำเนินตามอย่างข้าพเจ้า และคอยดูคนทั้งหลายเหล่านั้นที่ดำเนิน ตาม อย่าง เดียวกัน เหมือน ท่าน ทั้งหลาย ได้ พวกเราเป็นตัวอย่าง ๑๘ (เพราะว่ามี คน หลาย คน ที่ ประพฤติ ตัว เป็น ศัตรู ต่อทางเซน ของ พระ คริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และบัดนี้ ยังบอกท่านอีกด้วยน้ำตาไหล ๑๙ ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขา คือกระเพาะ เขายกความที่น่ายับอายของเขาขึ้นมาอ้อวด เขาสนใจในวัตถุทางโลก)

จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมาของพระคริสต์

๒๐ ฝ่าย เรา เป็น ชาว สวรรค์ เรา รอ คอย พระ ผู้ช่วย ให้รอด ซึ่ง จะเสด็จมาจาก สวรรค์ คือ พระ เยซู คริสต์ เจ้า ๒๑ พระองค์ จะ ทรงเปลี่ยนแปลง ภาย อัน ต่ำต้อย ของ เรา ให้เหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ด้วย ฤทธานุภาพ ซึ่ง พระองค์ ทรง สามารถปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์

การเตือนสติให้มีใจยินดีและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๑ เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปรารถนา เป็นที่ยินดี และเป็น มงกุฏ ของ ข้าพเจ้า พวก ที่รัก ของ ข้าพเจ้า จง ยืน มั่น ใน องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ๒ ข้าพเจ้าขอเตือนนางยูโอเดีย และขอเตือนนางสินทีเค ให้มีจิตใจปรองดองกัน ใน องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ๓ ข้าพเจ้า ขอร้อง ท่าน ด้วย ผู้ เป็น เพื่อน ร่วม แยก แต่าง ของ ข้าพเจ้า ให้ท่านช่วยผู้หญิงเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ทำงานในข่าวประเสริฐด้วยกันกับข้าพเจ้าและกับเคลเมด้วย รวมทั้งคนอื่นที่เป็นเพื่อน ร่วมงานของข้าพเจ้า ซึ่งชื่อของเขาเหล่านั้นมีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตแล้ว ๔ จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขออย่าอีกครั่งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด

วิธีขจัดความกระวนกระวาย

๕ จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพของท่านประจักษ์แก่คนทั้งปวง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว ๖ อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ ๗ แล้วสนทนากับพระเจ้า ซึ่งเกินความ เข้าใจ ทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจ และความ คิด ของ ท่าน ไว้ ใน พระ เยซู คริสต์

จะมีสันติสุขจากพระเจ้าได้อย่างไร

๘ พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ สิ่งใดที่จริง สิ่งใดที่น่านับถือ สิ่งใดที่ยุติธรรม สิ่งใดที่บริสุทธิ์ สิ่งใดที่น่ารัก สิ่งใดที่น่าฟัง คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ สิ่งใดที่ควรแก่การสรรเสริญ ก็ขอจงใคร่ครวญดูสิ่งเหล่านี้ ๙ จงกระทำทุกสิ่ง ที่ท่านได้เรียนรู้ และได้รับไว้ ได้ยินและได้เห็นในข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าแห่งสันติสุข จะทรงสถิตกับท่าน

ชัยชนะอันนำอัครจรรยาของเปาโล

๑๐ แต่ข้าพเจ้ามีใจชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง เพราะว่าในที่สุดท่านก็ได้พ้นการระลึกถึงข้าพเจ้าอีก ท่านคิดถึงข้าพเจ้าจริงๆ แต่ยังไม่โอกาสไม่ได้ ๑๑ ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะ

พอใจอยู่อย่างนั้น ^{๑๒}ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอิมทอ้งและความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน ^{๑๓}ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า ^{๑๔}ถึง กระนั้น ท่าน ทง หลาย ได้ กระทำ ดี อยู่ แล้ว ที่ ท่าน ได้ ร่วม ทุก ช้ กับ ข้าพเจ้า ^{๑๕}และพวกท่านชาวฟิลิปปีก็ทราบอยู่แล้วว่า กูรูประกาศข่าวประเสริฐในเวลาเริ่มแรกนั้น เมื่อข้าพเจ้าออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วม กับ ข้าพเจ้า ในการให้ทานและรับทานนั้นเลย นอกจากพวกท่าน พวกเดียวเท่านั้น ^{๑๖}เพราะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ฝากของมาช่วยหลายครั้งหลายหน สำหรับความขัดสนของข้าพเจ้า ^{๑๗}มิใช่ว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะ ได้รับ ของ ให้ แต่ ว่า ข้าพเจ้า อ ยาก ให้ ท่าน ได้ ผล ก ำ ร ใน บัณชี ของ ท่าน มาก ขึ้น ^{๑๘}แต่

ข้าพเจ้ามีของสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็อิมอยู่เพราะได้รับของซึ่งเอปาโฟรดิทัสได้นำมาจากพวกท่าน เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรด และพอพระทัยของพระเจ้า ^{๑๙}และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทาน สิ่ง สารพัด ตาม ที่ ท่าน ต้องการ นั้น จาก ทริพย์ อื่น รุ่งเรือง ของ พระองค์ โดย พระเยซู คริสต์ ^{๒๐}บัดนี้ ขอให้ ส่ง ำ รา คี จง มี แด่ พระเจ้า พระ บิดา ของ เรา สืบ ำ ไป เป็น นิติย์ เอเมน ^{๒๑}ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึงมายังวิสุทธิชนทุกคนในพระเยซูคริสต์ พี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน ^{๒๒}พวกวิสุทธิชนทั้งปวงฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกข้าราชการของซีซาร์ ^{๒๓}ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวฟิลิปปีจากกรุงโรม และส่งโดยเอปาโฟรดิทัส]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

โคโลสี

เปาโล เขียนจดหมายฉบับนี้ในปี ค.ศ. ๖๒ ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (๑:๒๔; ๔:๑๘) ที่คิกัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวโคโลสี (๔:๗-๘) เป็นไปได้ว่าที่คิกัสได้ส่งจดหมายฉบับนี้และจดหมายถึงชาวเอเฟซัสในเวลาเดียวกัน และโอเนสิมัสไปกับเขาด้วย (๔:๙)

เปาโล เขียน จดหมาย ฉบับ นี้ เพื่อ แก้ไข ปัญหาบางอย่างในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี เช่น การให้ขูดสรวร์ การตามพิธีกรรมต่างๆของมนุษย์ เป็นต้น เปาโลต้องการให้คริสตจักรที่เมืองเลดีเซียอ่านจดหมายฉบับนี้ด้วย (๒:๑; ๔:๑๖) เปาโลทราบถึงปัญหาในคริสตจักรนี้โดยเอปาฟรัสซึ่งอยู่ในกรุงโรม ในเวลานั้น (๑:๗-๘) ไม่มีการบันทึกว่าเปาโลเคยไปที่เมืองโคโลสี แต่ถึงกระนั้นท่านก็รู้จักคริสเตียนบางคนที่นี่ ในจดหมายฉบับนี้เปาโลเน้นถึง ความเป็นพระเจ้าและความยิ่งใหญ่ ของ พระ คริสต์ ความ ครอบ บริบูรณ์ ของผู้ที่เชื่อในพระองค์ และหน้าที่ต่างๆของครอบครัว รวมทั้งนายกับทาสด้วย

คำคำหับของเปาโลด้วยใจยินดี

๑ เปาโล อัครสาวก ของ พระ เยชู คริสต์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และที่มิฉะนั้นของชายของเรา ๒ เรเรียน วิสุทธิชนและพี่น้องที่สัตย์ซื่อในพระคริสต์ ณ เมืองโคโลสี ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับท่านเถิด ๓ เราขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ ๔ ตั้งแต่เราได้ยิน ถึง ความ เชื่อ ของ ท่านใน พระ เยชู คริสต์ และ เรื่อง ความ รัก ซึ่ง ท่านมี ต่อ วิสุทธิชนทั้งปวง ๕ โดยเหตุซึ่งมีความหวานอันสะสมไว้สำหรับท่านในสวรรค์ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้ยินมาแล้วในพระวจนะแห่งความจริงของข้าว่า ประเสริฐ ๖ ซึ่ง แม่ แพ้ว มา ถึง ท่าน ดัง ที่ กำลัง เกิด ผล และ ทวี ขึ้น ทั่ว โลก เช่นเดียวกับ ที่ กำลัง เป็น อยู่ ใน ตัว ท่าน ทั้ง หลาย ด้วย ตั้งแต่วันที่ท่านได้ยินและได้รู้จักพระคุณของ

พระเจ้าตามความจริง ๗ ดังที่ ท่านได้ เรียน จากเอปาฟรัสซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของเรา เขาเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อของพระคริสต์เพื่อพวกท่าน ๘ ผู้ได้เล่าให้เราฟังถึงความรักที่ท่านมีอยู่ในพระวิญญาณด้วย

คำอธิษฐานของเปาโล เพื่อวิสุทธิชนชาวโคโลสี

๙ เพราะเหตุนี้ พวกเราเหมือนกัน นับตั้งแต่วันที่เราได้ยิน ก็ไม่ได้หยุด ในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่าน และปรารถนาให้ท่านเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ในสรรพปัญญาและในความเข้าใจฝ่ายจิต วิญญาณ ๑๐ เพื่อ ท่าน จะ ได้ ดำเนิน ชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดา ความ ชอบ ให้ เกิด ผล ใน การ ดี ทุก อย่าง และ จำริมุข ขึ้น ใน ความ รู้ ถึง พระเจ้า ๑๑ มี กำลัง มาก ขึ้น ทุก อย่าง โดย ฤทธิ เดช แห่งสง่าราศีของพระองค์ ให้มีบรรดาความเพียร และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี ๑๒ ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง ๑๓ พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์ ๑๔ ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา

พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร

๑๕ พระองค์ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่ง ทั้ง ปวง ๑๖ เพราะ ว่า โดย พระองค์ สรรพสิ่ง ได้ ถูก สร้าง ขึ้น ทั้ง ใน ท้องฟ้า และ ที่ แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบัลลังก์หรือเป็นเทพอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครองหรือศักดิ์เทพ สรรพสิ่ง ทั้ง สิ้น ถูก สร้าง ขึ้น โดย พระองค์ และ เพื่อ พระองค์ ๑๗ พระองค์ทรงดำรงอยู่ ก่อน สรรพสิ่ง ทั้ง ปวง และ สรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์ ๑๘ พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง ๑๙ ด้วย

ว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่จะให้ความ
บริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์

พระคริสต์ทำให้เกิด สันติภาพและการคืนดี

^{๒๐} และโดยพระองค์นั้นให้สิ่งสุวรพัต กลับ
คืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้นข้าพเจ้า
พูดได้ว่า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดิน
โลก หรือในท้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้มี
สันติภาพ โดย พระโลหิต แห่ง กางเขน ของ
พระองค์ ^{๒๑} และพวกท่านซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่
ถูกกัน และเป็นศัตรูในใจ ด้วยการชั่วต่างๆ
บัดนี้ พระองค์ทรงโปรดให้คืนดีกับพระองค์
^{๒๒} โดยความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของ
พระองค์เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์
ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตร
ของพระองค์ ^{๒๓} คือถ้าท่านดำรงและตั้งมั่น
อยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความ
หวังในข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้ยินแล้ว และ
ที่ได้ประกาศแล้วแก่มนุษยทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า
ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น

พระคริสต์สถิตอยู่ภายใน

^{๒๔} บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับ
ความทุกข์ยาก เพื่อท่าน ส่วน การทนทุกข์
ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับ
ทนจนสำเร็จในเนื้อหาของข้าพเจ้าเพราะ
เห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร
^{๒๕} ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้ตามที่
พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้ข้าพเจ้าเพื่อ
ท่าน เพื่อจะให้พระวจนะของพระเจ้าสำเร็จ
^{๒๖} คือข้อความลึกลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุค
และหลายชั่วอายุคน แต่บัดนี้ได้ทรงโปรดให้
เป็นที่ประจักษ์แก่วิสุทธิชนของพระองค์แล้ว
^{๒๗} พระเจ้าทรงขอบพระทัยที่จะสำแดงให้คน
ต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่า
ราศีแห่งข้อลึกลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิต
ในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี ^{๒๘} พระองค์
นั้นแหละเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคน
และสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง
เพื่อเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้ว
ในพระเยซูคริสต์ ^{๒๙} เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้า
จึงกระทำการทำงาน ด้วย ความอุตสาหะ
ตามการกระทำของพระองค์ผู้ทรงออกฤทธิ์
กระทำอยู่ในตัวข้าพเจ้า

พระคริสต์เป็นคลังแห่ง ปัญญาและความรู้ทั้งปวง

๒ ^๑ เพราะข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้า
สูงสุดสำหรับมากเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาว
เมืองเลาดีเซียและเพื่อคนทั้งปวงที่ยังไม่เห็น
หน้าของข้าพเจ้าในฝ่ายเนื้อหนัง ^๒ เพื่อเขาจะ
ได้รับความชื่นใจ และเข้าติดสนิทกันในความ
รัก และมั่นใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความ
เข้าใจ และ เข้าในความ รู้ ความ ลึก ลับ ของ
พระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์
^๓ ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรง
ปิดซ่อนไว้ในพระองค์ ^๔ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้
เพื่อมิให้ผู้ใดล่องลวงท่านด้วยคำชักชวนอัน
น่าฟัง ^๕ เพราะถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่
อยู่กับท่าน แต่ใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน
และมีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กัน
อย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของ
ท่านในพระคริสต์ ^๖ เหตุฉะนั้นตามที่ท่านได้
ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เจ้ามาแล้วอย่างไร
ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้นต่อไป
^๗ โดยท่านได้ถูกวางรากลงไว้แล้ว และถูก
ก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ให้สมบูรณ์ และ
ถูกตั้งให้มั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้
รับการสอนมาแล้วนั้น จึงเติมสิ้นด้วยการ
ขอบพระคุณอยู่ในนั้น

จงหลีกเลี่ยงธรรมเนียมต่างๆ และปรัชญาของมนุษย์

^๘ จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้
ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วย
คำล่องลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของ
มนุษย์ ตาม หลัก การ ต่างๆ ที่เป็น ของ โลก
ไม่ใช่ตามพระคริสต์ ^๙ เพราะว่าเป็นพระองค์
นั้นสภาพของเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์
^{๑๐} และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์
ผู้เป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ

บัพติศมาคือความตายและการฟื้นขึ้น

^{๑๑} ในพระองค์นั้น ท่านได้รับเข้าสู่นิรันดร์
ซึ่งเป็นการเข้าสู่นิรันดร์ที่มีมนุษยมิได้กระทำ
โดยที่ท่านได้สลักกายแห่งความบาปของ
เนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสู่นิรันดร์แห่งพระ
คริสต์ ^{๑๒} ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัพติศ
มา ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นมากับพระองค์ด้วย โดย
ความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้

ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย^{๑๓} และท่านที่ตายแล้วด้วยความบาปทั้งหลายของท่าน และด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสู่หนัด พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระองค์และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน

**พระราชบัญญัติแห่งพิธีต่างๆ
ถูกต้องไว้ที่กางเขนนั้น**

^{๑๔} พระองค์ทรงลบกรรมธรรมในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเราอยู่ ซึ่งขัดขวางเราและได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงไว้ที่กางเขนของพระองค์ ^{๑๕} พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครอง และ คักติ เทพเสีย พระองค์ได้ทรงประจานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั้น ^{๑๖} เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใด พิพากษา ปักปรำท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วันต้นเดือน หรือวันสะบาโต ^{๑๗} สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์

จงหลีกเลี่ยงหลักการฝ่ายโลก

^{๑๘} อย่าให้ผู้ใด โกง บำเหน็จ ของ ท่าน ด้วยการจงใจถ่อมตัวลง และการบงการไว้หูดสวรรค์ ใฝ่ฝันในสิ่งเหล่านั้นที่เขาไม่เห็น ผยองขึ้น เปล่าๆตามความคิดของเนื้อหนัง ^{๑๙} และไม่ได้ยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรงเป็นศีรษะ ศีรษะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยงและติดต่อกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆ จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงโปรดให้เจริญขึ้นนั้น ^{๒๐} ถ้าท่านตายกับพระคริสต์พ้นจากหลักการต่างๆที่เป็นของโลกแล้ว เหตุไฉนท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฝ่ายโลก ยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ ^{๒๑} (เช่น “อย่าแตะต้อง” “อย่าซิม” “อย่าเอามือหยิบ” ^{๒๒} ซึ่งทั้งหมดจะพิณาศเมื่อทำดังนั้น) อันเป็นหลักกรรมมูละ คำสอน ของ มนุษย์ ^{๒๓} จจริง อยู่ สิ่งเหล่านี้ดูท่าทีมีปัญญา คือการเติมใจนมัสการ การถ่อมตัวลง และการทรมานกาย แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความต้องการของเนื้อหนัง

จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน

^๑ ถ้า ท่าน รับ การ ทรง ชุบ ให้ เป็น ขึ้น มา ด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่ง ซึ่ง อยู่ เบื้อง บน ใน ที่ ซึ่ง พระ คริสต์ ทรง

ประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ^๒ จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก ^๓ เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับ พระ คริสต์ ในพระเจ้า ^๔ เมื่อพระคริสต์ผู้ทรง เป็น ชีวิต ของ เราจะ ทรง ปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย

จงสวมมนุษย์ใหม่ทุกวัน

^๕ เหตุ ฉะนั้น จง ประหาร อวัยวะ ของ ท่าน ซึ่งอยู่ฝ่ายโลกนี้ คือการล่วงประเวณี การโสโครก ราคะ ตัณหา ความปรารถนา ชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ ^๖ เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาชญาของพระเจ้าก็ลงมาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง ^๗ ครึ่งหนึ่งท่านเคยดำเนินตามสิ่งเหล่านี้ด้วย ครึ่งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้ ^๘ แต่บัดนี้สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจงเปลื้องทิ้งเสียด้วยความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การหมิ่นประมาท คำพูดหยาบโลนจากปากของท่าน ^๙ อย่าพุดมุสาต่อกันเพราะว่าท่านได้ถูอดทิ้ง มนุษย์ เก้ากับการปฏิบัติ ของ มนุษย์นั้นเสียแล้ว ^{๑๐} และได้สวมมนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายาของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น ^{๑๑} อย่างไม่เป็นพวกกรีกหรือพวกยิว ไม่เป็นผู้ที่เข้าสู่หนัดหรือไม่ได้เข้าสู่หนัด พวกคนต่างชาติหรือชาวลิเบีย ทาสหรือไทยก็ไม่มี แต่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นสารพัด และทรงดำรงอยู่ในสารพัด ^{๑๒} เหตุ ฉะนั้น ในฐานะที่เป็นพวก ซึ่งพระเจ้าทรง เลือก ไว้ เป็นพวก ที่ บริสุทธิ และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจปรานี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน ^{๑๓} จง ผ่อนหนัก ผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมี เรื่อง รว ต่อ กัน ก็ จง ยก โทษให้กันและกัน พระคริสต์ได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านฉันทันที ท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน ^{๑๔} แล้ว จง สวม ความ รัก ทับ สิ่ง เหล่านี้ ทั้งหมด เพราะความรักย่อมผูกพันทุกสิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์ ^{๑๕} และ จง ให้ สันติสุข แห่งพระเจ้าครอบครองอยู่ในใจของท่านทั้งหลาย ในสันติสุขนั้นทรงเรียกท่านทั้งหลายไว้ให้เป็นกายอันเดียวด้วย และท่านทั้งหลาย จง ขอบพระคุณ ^{๑๖} จง ให้ พระ วาตะ ของ พระ คริสต์ ดำรง อยู่ใน ตัว ท่าน อย่าง บริบูรณ์ ด้วย

ปัญญาทั้งสิ้น จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วย เพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และเพลงฝ่ายจิต วิญญาณด้วย จงร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๑๗} และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใด ด้วย วาจา หรือ ด้วยการประพฤติก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของ พระ เยซู เจ้า และ ขอบพระคุณ พระเจ้า พระบิดาโดยพระองค์นั้น

หน้าที่ต่อครอบครัว และทาสกับนาย

^{๑๘} ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๑๙} ฝ่ายสามี ก็ จงรัก ภรรยา ของ ตน และ อย่า มี ใจ ข่มขืน ต่อ นาง ^{๒๐} ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๒๑} ฝ่ายบิดาก็อย่ายับยั้งบุตรของตนให้ขัดเคืองใจ เกรงว่าเขาจะท้อใจ ^{๒๒} ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายของตนตามเนื้อหนังทุกอย่าง ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้าอย่างคนประจบสอพลอ แต่ทำด้วยน้ำใสใจจริงด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า ^{๒๓} ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใดก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์ ^{๒๔} ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จ เพราะท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่ ^{๒๕} ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้นและไม่มีทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

^๑ ฝ่าย นาย ก็ จง ทำ แก่ เหล่า ทาส ของ ตนตามความยุติธรรมและสม่าเสมอกัน เพราะ ท่าน รู้ ว่า ท่าน ก็ มี นาย องค์ หนึ่ง ในสวรรค์ด้วย

หน้าที่ของคริสเตียน

^๒ จง ชะมັก ชะมັນ ในการอธิษฐาน จง ฝ้า ระวัง อยู่ ในการ นั้น ด้วย ขอบพระคุณ ^๓ และ อธิษฐาน เผื่อ เรา ด้วย เพื่อ พระเจ้า จะ ได้ ทรง ปรอด เปิด ประตู ไว้ ให้ เรา สำหรับ พระวาตะ นั้น ให้ เรา กล่าว ความ ลึกกลับ ของ พระคริสต์ ที่ ข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ก็เพราะเหตุนี้ ^๔ เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความตามสมควรที่ข้าพเจ้าควรจะทำเวลานั้น ^๕ จงดำเนินชีวิตกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา จงฉวยโอกาส ^๖ จง ให้ วาจา ของ ท่าน ประกอบด้วย

เมตตาคุณเสมอ ประจบด้วยเกลียวให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรตอบทุกคนอย่างไร

ครอบครัวแห่งความเชื่อในกรุงโรม

^๗ ที่ คิ กัส ผู้ เป็น น้อง ชาย ที่ รัก และ เป็น ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และเป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านทราบ ถึง เหตุการณ์ ทั้ง ปวง ของ ข้าพเจ้า ^๘ ข้าพเจ้าใช้ผู้นี้ไปหาท่านก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้เขาทราบถึงความเป็นอยู่ของท่าน และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน ^๙ ให้โอเนสิมัส ผู้เป็นน้องชายที่รัก และสัตย์ซื่อ ซึ่งเป็นคนหนึ่ง ในพวกท่านไปด้วย เขาทั้งสองจะเล่าให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่นี้ ^{๑๐} อาริสทาร์คัส เพื่อนร่วม ในการ ถูกจองจำกับข้าพเจ้าและมาระโก ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส ผากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย (ท่านก็ได้รับคำสั่งถึงเรื่องมาระโกแล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรองเขา) ^{๑๑} และเยซุซึ่งมีชื่ออีกว่า ยูสทัส ก็เช่นกัน ซึ่งอยู่ในคณะที่เข้าสูหนัด จำเพาะคนเหล่านั้นที่นั่นเป็นเพื่อนร่วม การ กับ ข้าพเจ้า ในอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่หนุนใจของข้าพเจ้า ^{๑๒} เอปาฟรัส คนหนึ่งในพวกท่าน และเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ผากความคิดถึงมายังท่านด้วยเขาสู้อิฐฐานเผื่อท่านอยู่เสมอ หวังจะให้ท่านเจริญ เป็นผู้ใหญ่ และ บริบูรณ์ ในการ ซึ่งชอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง ^{๑๓} ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขาตรากตรำทำงานมากเพื่อท่านและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองเลาดีเซีย และเพื่อคนที่อยู่ในเมืองฮีเอราปอรี ^{๑๔} ลูกา แพทย์ที่รักกับเดมาสผากความคิดถึงมายังพวกท่าน ^{๑๕} ขอผากความคิดถึงมายังพวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียกับนิมฟัสและคริสตจักรที่อยู่ในเรือนของเขาด้วย ^{๑๖} และเมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้อ่านในคริสตจักรที่อยู่เมืองเลาดีเซียด้วย และจดหมายที่มาจากเมืองเลาดีเซียฉบับนั้นท่านก็จงอ่านด้วย ^{๑๗} และจงบอกอาร์คิปปีสว่า “การรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงระวังกระทำให้สำเร็จ” ^{๑๘} คำแสดงความคิดถึงนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล ขอท่านจงระลึกถึงโซ่ตรวนของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านด้วยเถิด เอเมน [เขียนจากกรุงโรมถึงชาวโคโลสี และส่งโดยที่คิ กัสและโอเนสิมัส]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๑ เรสเซลินิกา

เปาโล สilas และทิโมธี เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. ๕๒ และพวกคริสเตียนที่เมืองเรสเซลินิกาก็รู้จักท่านทั้งสามนี้ด้วย (๑:๑) เปาโล เป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองเรสเซลินิกา (กจ ๑๗:๑-๑๐) เราไม่รู้มากเกี่ยวกับการประกาศของเปาโลในเมืองเรสเซลินิกา แต่เราทราบจากกิจการ ๑๗:๒ ว่าเปาโลได้ประกาศอยู่ที่นั่นเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๓ สัปดาห์ หรือ ๓ วันสะบาโต จดหมายสองฉบับนี้ (๑ และ ๒ เรสเซลินิกา) ดูเหมือนว่าเป็นจดหมายฉบับแรกๆ ของเปาโล มีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้เราเชื่อว่าจดหมายสองฉบับนี้เขียนขึ้นในเวลาไม่ห่างกันเท่าไร และเขียนขึ้นขณะที่เปาโล Silas และทิโมธี ยังอยู่ที่เมืองโครินธ์ (กจ ๑๘:๕) และเป็นเวลาที่เปาโลเพิ่งออกมาจากเมืองเรสเซลินิกานั้นเอง

ในขณะที่เปาโลอยู่ที่เมืองเรสเซลินิกาไม่นานเท่าไร ก็มีฝูงชนชุมนุมกันข่มขู่ท่าน และท่านได้หนีไป (กจ ๑๗:๑-๙) แต่หลังจากนั้นเปาโลได้ส่ง Silas และทิโมธี ให้กลับไปที่นี่อีก (๓:๑-๒) และคริสตจักรที่ดีก็เกิดขึ้น

เป้าหมายของจดหมายฉบับนี้ก็คือ เพื่อให้พวกคริสเตียนนี้ ได้เข้าใจถึงความจริงของการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูและเพื่อหนุนใจ เขา ให้ มีการดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์

โปรดสังเกตว่า ในตอนสุดท้ายของแต่ละบท ได้พูดถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู (๑:๙-๑๐; ๒:๑๙-๒๐; ๓:๑๓; ๔:๑๔-๑๕; ๕:๒๓)

**แบบอย่างที่ดีของ
คริสเตียนชาวเรสเซลินิกา**

๑ เปาโล Silas และทิโมธี เขียน คริสตจักรของชาวเมืองเรสเซลินิกา ในพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า ขอให้พระองค์และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจาก พระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด ๒ เราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายเสมอ และเมื่ออธิษฐานเราก็เฝ้าถึงท่าน ๓ ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดาของเรา เราระลึก

ถึงอย่างไม่หยุดหย่อนในกิจการที่เกิดจากความเชื่อของท่าน และการทำงานที่เนื่องมาจากความรัก และความพากเพียรซึ่งเกิดจากความหวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๔ พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก เราทราบแน่ชัดว่าพระเจ้าได้ทรงสรรเจ้าได้ทรงสรรท่านทั้งหลายไว้แล้ว ๕ เพราะข่าวประเสริฐของเรามีได้มาถึงท่านด้วยถ้อยคำของท่าน แต่ด้วยฤทธิ์เดชและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไวใจอันเต็มเปี่ยม ตามที่ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า เราเป็นคนอย่างไรในหมู่พวกท่าน เพราะเห็นแก่ท่าน ๖ และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยที่ท่านได้รับ ถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก พร้อมด้วย ความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๗ เพราะเหตุนี้ท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่เชื่อแล้ว ในแคว้นมาซิโดเนีย และแคว้นอาคาญา ๘ เพราะว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลือลือออกไปจากพวกท่าน ไม่ใช่แต่ในแคว้นมาซิโดเนีย และแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้ลือลือไปทุกแห่งหน จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก ๙ เพราะคนเหล่านั้นก็ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่า ที่เราได้เข้ามาหาท่านทั้งหลายนั้น เป็นอย่างไร และกล่าว ถึง การที่ท่านได้ละทิ้ง รูปเคารพ และหันมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และที่เที่ยงแท้ ๑๐ และรอดอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซูผู้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหลังนั้น

**ความรับผิดชอบของ
เปาโลต่อข่าวประเสริฐ**

๒ พี่น้องทั้งหลาย ท่านเองก็ทราบว่าการที่เรามาหาท่านนั้นไม่ได้ไร้ประโยชน์เลย ๒ แต่ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบากและได้รับการอัปยศต่างๆมาแล้วที่เมืองฟีลิปปี ซึ่งท่านก็ทราบอยู่ เราก็ยังมีใจกล้าในพระเจ้าของเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย โดยเผชิญกับอุปสรรคมากมาย ๓ เพราะว่า คำเตือนสติของเรามีได้เกิดมาจากการหลอกลวง หรือการใส่โครก หรืออุบายใดๆ ๔ แต่ว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับ

เรา เราจึงประกาศไป ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นทีพอพระทัยของพระเจ้า ผู้ทรงชั้นสุดหัวใจเรา^๕ เพราะว่าเราไม่ได้ใช้คำยกยอในเวลาใดเลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่ หรือมิได้ใช้คำพูดเคลือบคลุมเพื่อความโลภเลย พระเจ้าทรง เป็นพยานฝ่ายเรา^๖ และแม้ในในฐานะเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ เรา จะเรียก ร้อง ให้ เป็นภาระก็ได้ แต่เราก็ไม่แสวงหาสง่าราศีจากมนุษย์ ไม่ว่าจะ เป็นจากท่านหรือจากคนอื่น^๗ แต่ที่เราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยน เหมือนพี่เลี้ยงที่เลี้ยงดูลูกของตน^๘ เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เราก็มีใจพร้อมที่จะเผื่อแผ่เจือจาน มิใช่แต่เพียงข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่อุทิศจิตใจ เรา ให้ แก่ ท่าน ด้วย เพราะท่านเป็นที่รักยิ่งของเรา^๙ พี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการงานอันเหน็ดเหนื่อย และความยากลำบากของเราเมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้แก่ท่าน เราทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน^{๑๐} ท่านทั้งหลาย เป็นพยานฝ่ายเรา และ พระเจ้าก็ ทรง เป็นพยานด้วยว่าเราได้ประพฤติตัวบริสุทธิ์ เทียงธรรม และปราศจากข้อตำหนิในหมู่พวกท่านที่เชื่อ^{๑๑} ดังที่ ท่านรู้แล้ว ว่า เราได้เตือนสติ หนุนใจ และ กำชับ ท่านทุกคน ดังบิดากระทำ ต่อบุตร^{๑๒} เพื่อให้ ท่าน ดำเนิน ชีวิต อย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้ทรงเรียกท่านให้เข้ามาในอาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์

จงระวังการข่มเหงเหมือนที่พวกยิวได้เคยกระทำ

^{๑๓} เพราะเหตุนี้เราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้ รับพระวาทะของพระเจ้าซึ่งท่านได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อด้วย^{๑๔} ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ท่านได้ปฏิบัติตามอย่างคริสตจักรของพระเจ้าในแคว้นยูเดียที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ เพราะว่าท่านได้รับความลำบากจากพลเมืองของตนเหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว^{๑๕} พวกยิวได้ปลงพระชนม์พระเยซูเจ้า และได้ประหารชีวิตพวกศาสนาดายการณ์ของเขาเอง และได้ ข่มเหง พวก

เรา และขัดพระทัยพระเจ้า และเป็นปฏิปักษ์ต่อคนทั้งปวง^{๑๖} โดยที่ ขัด ขวาง ไม่ใช่ให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้พวกนั้นรอดได้ เพื่อ 'ให้การบาปของเขาเต็มเปี่ยมเสมอ' แต่ในที่สุด พระพิโรธ ได้ ตกลง บนเขา^{๑๗} พี่น้องทั้งหลาย แต่เมื่อเราถูกพรากไปจากท่านชั่วระยะเวลาหนึ่ง พวกเราไปประกาศท่านนั้น ไม่ใช่จิตใจ เราจึง ขวนขวาย พยายามอย่างยิ่งที่จะเห็นหน้าท่านอีก^{๑๘} เพราะเหตุนี้เราอยากมาหาท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือเปาโลอยากมาหาแล้ว หนเล่า แต่ซาตานได้ ขัดขวางเราไว้^{๑๙} เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวัง หรือความ ยินดี หรือ มงกุฎ แห่งความชื่นชม ยินดี ของเรา จำเพาะ พระ พักตร์พระเยซู คริสต์ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็มีใช้ท่านทั้งหลายดอกหรือ^{๒๐} เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นสง่าราศีและความยินดีของเรา

คำแนะนำ ความรัก และคำอธิษฐานของเปาโล

^๓ เหตุฉะนั้นเมื่อเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เราจึงเห็นชอบที่จะถูกปล่อยไว้ที่กรุงเอเธนส์ตามลำพัง^๒ และได้ให้ทิโมธี น้องชายของเรา ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเป็นเพื่อน ร่วมงาน ของเราในเรื่อง ข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปหาพวกท่าน เพื่อจะได้ ดึง พวก ท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อจะได้ปลอบประโลม ใจ พวก ท่าน ในเรื่องความเชื่อ ของ ท่าน^๓ เพื่อจะได้ไม่มีใครหันเห ด้วยการยากลำบากเหล่านี้ ท่านเองก็รู้แล้วว่า เราถูกทรงกำหนดไว้แล้วสำหรับการนั้น^๔ ด้วยว่าเมื่อเราได้อยู่กับท่านทั้งหลาย เราได้บอกท่านไว้ก่อนแล้วว่า เราจะต้องทนการยากลำบาก แล้วก็ เป็นจริง อย่างนั้น ตามที่ ท่านก็รู้ อยู่แล้ว^๕ เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ใช้คนไปเพื่อจะ ได้รู้ถึง ความเชื่อ ของ ท่าน เกรงว่าผู้ทดลองนั้นได้ทดลองท่านด้วยประการหนึ่งประการใด แล้วงานของเราก็จะเป็นการเสียเปล่า^๖ แต่บัดนี้เมื่อทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึงพวกเราแล้ว และได้ นำข่าวดี มาบอกเรา เรื่องความเชื่อและความรักของท่านทั้งหลาย และว่าท่านได้ระลึกถึงเราอยู่เสมอด้วยความหวังดี และใฝ่ฝันจะเห็นเราเหมือนอย่างเราใฝ่ฝันจะเห็นท่านดุจกัน^๗ พี่น้องทั้งหลาย

โดยเหตุนี้ ความเชื่อของท่านได้ทำให้เรา
บรรเทาจากความทุกข์ยากและความลำบาก
ของเรา ^๔ เพราะถ้าท่านมั่นคงอยู่ในองค์
พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเรา ก็สดชื่น ^๕ เรา
จะขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอย่างไรอีก
จึงจะเหมาะ สำหรับบรรดาความชื่นชมยินดี
ซึ่งเรา มีอยู่ เพราะท่าน จำเพาะ พระพิศุทธิ์
พระเจ้าของเรา ^๖ เราอธิษฐานมากมาย ทั้ง
กลางวันกลางคืน เพื่อจะได้เห็นหน้าท่านอีก
และจะได้เพิ่มเติมความเชื่อของท่านส่วนที่
ยังบกพร่องอยู่ให้บริบูรณ์ ^๗ บัดนี้ขอพระเจ้า
เองและพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงนำทางเราไป
ถึงท่าน ^๘ และขอองค์พระผู้เป็นเจ้า ทรง
ให้ท่านทั้งหลายจำเริญ และบริบูรณ์ไป ด้วย
ความรักซึ่งกันและกัน และแก่คนทั้งปวง
เหมือนเรารักท่านทั้งหลายด้วยกัน ^๙ เพื่อใน
ที่สุดพระองค์จะทรงให้ใจของท่านตั้งมั่นคง
อยู่ในความบริสุทธิ์ ปราศจาก ข้อตำหนิต่อ
พระพิศุทธิ์พระเจ้าคือพระบิดาของเรา ในเมื่อ
พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะ
เสด็จมากับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระองค์

จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์

๑ ^๑ ที่น่องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เราขอ
วิงวอนและเตือนสติท่านในพระเยซูเจ้า
ว่า ท่านได้เรียนจากเราแล้วว่าควรจะดำเนิน
ชีวิตอย่างไร จึงจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า
ขอให้ท่านดำเนินตามอย่างนั้น ยิ่งๆ ขึ้นไป
^๒ เพราะท่านทั้งหลายทราบคำบัญชาซึ่งเราได้
ให้ไว้กับท่านโดยพระเยซูเจ้าแล้ว ^๓ เพราะ
นี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้
ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ เว้นเสียจากการล่วง
ประเดณี ^๔ เพื่อให้ทุกคนในพวกท่านรู้จักที่จะ
รักษาภาษาของตนเองในทางบริสุทธิ์ และใน
ทางที่มีเกียรติ ^๕ มิใช่ด้วยราคะตัณหาเหมือน
อย่างคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า ^๖ เพื่อไม่ให้
ผู้ใดทำล่วงเกินและลักลอบต่อพี่น้องในเรื่อง
ใดๆเลย เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็น
ผู้ทรงสนองโทษต่อบรรดาคนที่กระทำอย่าง
นั้น เหมือนอย่างที่เราได้บอกไว้ก่อนแล้วและ
ได้เป็นพยานแล้วด้วย ^๗ เพราะพระเจ้ามิได้
ทรงเรียกเราให้เป็นคนลามก แต่ทรงเรียก
เราให้เป็นคนบริสุทธิ์ ^๘ เหตุฉะนั้นคนที่ปิด
ทึบ มีได้ปิดทึบมนุษย์ แต่ได้ปิดทึบพระเจ้า
ผู้ทรงโปรดประทานพระวิญญูณบริสุทธิ์ของ

พระองค์ให้แก่เราทั้งหลายด้วย ^๙ ส่วนเรื่อง
การรักพี่น้องทั้งหลายนั้น ไม่จำเป็นที่จะให้
ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เพราะว่าตัวท่านเองก็
รับคำสอนจากพระเจ้าแล้วว่าให้รักซึ่งกันและ
กัน ^{๑๐} ความจริงท่านได้ประพฤติต่อบรรดา
พี่น้องทั่วแคว้นมาซิโดเนียเช่นนั้นอยู่ แต่พี่
น่องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้มีความรัก
ทวิชั้นอีก ^{๑๑} และจงตั้งใจว่าจะอยู่อย่าง
สงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำการ
งานด้วยมือของตนเอง เหมือนอย่างที่เรา
กำชับท่านแล้ว ^{๑๒} เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิต
ตามอย่างที่เหมาะสมต่อหน้าคนเหล่านั้นที่อยู่
ภายนอก และเพื่อท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย

**การเสด็จกลับมาและการ
รับขึ้นของคริสเตียน**

^{๑๓} แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้
ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่องลับ
ไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์ โศก เศร้า
อย่างคนอื่นๆที่ไม่มีความหวัง ^{๑๔} เพราะถ้าเรา
เชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืน
พระชนม์แล้ว เช่นเดียวกับบรรดาคนที่ล่อง
ลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคุณ
เหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย ^{๑๕} ในข้อนี้เรา
ขอบอกให้ท่านทราบตามพระวจนะขององค์
พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลือ
อยู่จนถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่อง
หน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่องลับไปแล้วก็
หาไม่ได้ ^{๑๖} ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะ
เสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วย
สำเนียงของเทพบัติ และด้วยเสียงแตรของ
พระเจ้า และคุณทั้งปวงที่ตายแล้วในพระ
คริสต์จะเป็นขึ้นขึ้นมาก่อน ^{๑๗} หลังจากนั้นเรา
ทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับ
ขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะ
ได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่าง
นั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า
เป็นนิตย์ ^{๑๘} เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกัน
ด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

**คริสเตียนจะไม่ถูกละไว้ใน
ความมืดและพระพิโรธ**

๑ ^๑ แต่พี่น้องทั้งหลาย เรื่องวันและเวลา
ที่ทรงกำหนดไว้ นั้น ไม่จำเป็นจะต้อง
เขียนบอกให้ท่านรู้ ^๒ เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้ว
ว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือน

อย่างขโมยที่มาในเวลากลางคืน ^๓เมื่อเขาพูดว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” เมื่อนั้น แหละความพินาศก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่พ้น ^๔แต่พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว เพื่อวันนั้นจะไม่มาถึง ท่านอย่างขโมยมา ^๕ท่านทั้งหลาย เป็นบุตรของความสว่าง และเป็นบุตรของกลางวัน เราทั้งหลายไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด ^๖เหตุฉะนั้นอย่าให้เราหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและไม่เมามาย ^๗เพราะว่าคนนอนหลับก็ย่อมหลับในเวลากลางคืน และคนเมาก็ย่อมเมาในเวลากลางคืน ^๘แต่เมื่อเราเป็นของกลางวันแล้ว ก็อย่าให้เราเมามาย จงสวมความเชื่อกับความรักเป็นเกราะป้องกัน ออก และสวมความหวังที่จะได้ ความรอด เป็นหมวกเหล็ก ^๙เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ^{๑๐}ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าถึงเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์

การอำลาด้วยคำแนะนำ และคำปลอบประโลมใจ

^{๑๑}เหตุฉะนั้นจงหนุนใจกัน และต่างคนต่าง จง ก่อกัน ขึ้น ตาม อย่าง ที่ ท่าน กำลัง ทำ อยู่ นั้น ^{๑๒}พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้ รู้จักคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน และปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตักเตือนท่าน ^{๑๓}จงเคารพเขาให้มากในความรักเพราะงาน

ที่เขาได้กระทำ และจงอยู่อย่างสงบสุขด้วยกัน ^{๑๔}แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอเตือนสติพวกท่านให้ ตักเตือนคนที่เกะกะ หนุนน้ำใจผู้ที่ท้อใจ ชูกำลังคนที่อ่อนกำลัง และมีใจอดเอาเบาสู้ออกคนทั้งปวง ^{๑๕}ระวังให้ดีอย่าให้คนใด ทำชวตอบแทนการชวตอคนอื่น แต่จงหาทาง ทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวง ด้วย ^{๑๖}จงชื่นบาน อยู่เสมอ ^{๑๗}จง อธิษฐาน อย่างสม่ำเสมอ ^{๑๘}จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่ แหละ เป็น นำ พระทัย ของ พระเจ้า ในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย ^{๑๙}อย่าดับพระวิญญาณ ^{๒๐}อย่าประมาทคำพยากรณ์ ^{๒๑}จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น ^{๒๒}จง เว้นเสีย จาก สิ่ง ที่ ดู เหมือน ชั่ว ทุก อย่าง ^{๒๓}และ ขอให้ องค์ พระเจ้า แห่ง สันติสุข ทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้า อธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจ และ ร่างกาย ของ ท่าน ไว้ ให้ ปราศจาก การติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา ^{๒๔}พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้น สัตย์ ชื่อ และ พระองค์ จะ ทรง ทำให้ สำเร็จ ^{๒๕}พี่น้องทั้งหลาย จง อธิษฐาน เพื่อเราด้วย ^{๒๖}จง ทักทาย ปราศรัย พวก พี่น้อง ด้วย ธรรมเนียม จวบ อัน บริสุทธิ ^{๒๗}ข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้ ท่าน อ่าน จดหมาย ฉบับ นี้ ให้ บรรดาพี่น้องอันบริสุทธิ์ฟัง ^{๒๘}ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมาย ฉบับ แรก ถึง ชาว เรสเสโลนิกา ได้ เขียนจากกรุงเอเธนส์]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๒ เรสเซลินิกา

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับที่ ๒ นี้ในปีค.ศ. ๕๓ ภายหลังจากที่ท่านเขียนจดหมายฉบับแรกไม่นาน ท่านได้ยื่นข่าวว่าพวกคริสเตียนที่เมืองเรสเซลินิกาได้เข้าใจว่า “วันของพระคริสต์” (๒:๒) หรือ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” คือการเสด็จกลับมาครั้งที่ ๒ ของพระเยซู นั่นใกล้จะถึงแล้ว และเปาโลต้องการจะแก้ไขคำสอนอื่นๆ ที่ผิดไป และต้องการจะอธิบายคำสอนอื่นเพิ่มเติม เปาโลบอกเขาว่าเริ่มแรก พระเยซูจะเสด็จมาในเมฆเพื่อรับพวกคริสเตียนให้ขึ้นอยู่บนสวรรค์ก่อน และหลังจากนั้น “ลูกแห่งความพินาศ” (๒:๓) จะปรากฏขึ้น และต่อไป “คนนอกกฎหมาย” จะปรากฏในยุค ๗ ปี แห่งความทุกข์ยิ่งใหญ่แล้ว เปาโลได้ยื่นข่าวว่า บางคนที่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่นได้กินอาหารที่โต๊ะของคริสตจักร โดยไม่ยอมทำงานหรือเขาประพฤติอย่างไม่ถูกต้อง เปาโลบอกเขาว่า ถ้าใครไม่ยอมทำงานก็อย่าให้เขากิน

คำคำหับ

๑ เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเรสเซลินิกาในพระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า ๒ ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

เปาโล สิลวานัส และทิโมธียกย่องชาวเรสเซลินิกา

๓ พี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบพระคุณพระเจ้า เพราะท่านทั้งหลายอยู่เสมอ และเป็นการสมควร เพราะความเชื่อของท่านก็จำเริญยิ่งขึ้น และความรักของท่านทุกคนที่มีต่อกันทวีขึ้นมากด้วย ๔ ฉะนั้นเราเองจึงอวดท่านทั้งหลายต่อบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าในเรื่องความเพียรและความเชื่อของท่าน ในการที่ท่านถูกข่มเหงทุกอย่างและการยากลำบากที่ท่านอดทนอยู่นั้น

การลงโทษต่อผู้ข่มเหง

๕ ซึ่งเป็นที่แสดงให้เห็นชัดถึงการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งจะพิสูจน์ว่าท่านเป็นผู้สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ท่านทั้งหลายจึงกำลังทนทุกข์อยู่ด้วย ๖ เพราะว่าเป็นการยุติธรรมแล้วซึ่งพระเจ้าจะทรงเอาความยากลำบากไปตอบแทนให้กับคุณเหล่านั้นที่ก่อความยากลำบากให้กับท่านทั้งหลาย ๗ และที่จะทรงให้ท่านทั้งหลายที่รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วย กันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ ๘ ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๙ คนเหล่านั้นจะได้รับโทษอันเป็นความพินาศนิรันดร์ ฟันไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งพระอาณาจักรของพระองค์ ๑๐ ในวันนั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะท่านก็ได้เชื่อคำพยานของเรา) ๑๑ เหตุฉะนั้นเราจึงอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอว่าพระเจ้าของเราจะทรงถือว่าท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การที่พระองค์ได้ทรงเรียกคุณ และทรงบันดาลด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ให้ ความประสงค์ดีทุกประการ และกิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จ ๑๒ เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้เกียรติเพราะท่านทั้งหลาย และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเราและแห่งพระเยซูคริสต์เจ้า

ชาวเรสเซลินิกาเข้าใจผิดในเรื่องวันของพระคริสต์

๑๓ บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เรื่องการซึ่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา และที่พระองค์จะทรงรวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของพระองค์นั้น เราขอวิงวอนท่านว่า ๑๔ อย่าให้ใจของท่านหวั่นไหวง่ายหรือเป็นทุกข์ร้อนไป ไม่ว่าจะโดยทางวิญญาณ หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเป็นเชิงว่า มาจากเรา อ้างว่า วันของพระคริสต์มาถึงแล้ว ๑๕ อย่าให้ผูหนึ่ง

ผู้ใด ล่องลง ท่าน โดย ทางหนึ่ง ทางใด เลย เพราะ ว่า วันนั้น จะ ไม่ มา ถึง เว้นแต่ จะ มี การล้มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้น จะประจักษ์แจ้ง คือถูกแห่งความพินาศ ๔ ผู้ที่ กัดกัน ขัด ขวาง และ ยก ตัว ขึ้นต่อสู้อะไรก็ได้ ชื่อว่า เป็นพระเจ้า หรืออะไรที่ เขาให้วันนมัสการนั้น แล้วมันก็นั่งในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้า ประกาศตัวว่า เป็นพระเจ้า ๕ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ ว่า เมื่อ ข้าพเจ้ายัง อยู่กับ ท่าน ข้าพเจ้า ได้บอก เรื่องนี้ให้ท่านทราบแล้ว ๖ และท่านก็รู้จักผู้ นั้นที่กำลังหน่วงเหนี่ยวมันไว้ในขณะนี้ เพื่อ มันจะปรากฏออกมาได้ต่อเมื่อถึงเวลาของ มัน ๗ เพราะ ว่า อำนาจ ลึกลับ นอก กฎหมาย นั้นก็ เริ่ม ทำงานอยู่ แล้ว เพียงแต่ ผู้ที่ คอย หน่วงเหนี่ยว เดียว นั้นนั้น จะยัง หน่วงเหนี่ยว อยู่ จนกว่า ผู้ที่ คอยหน่วงเหนี่ยว นั้นจะ ถูก พญาออกไปเสีย ๘ ขณะ นั้นคนนอก กฎหมาย นั้น จะ ปรากฏ ตัว ขึ้น และ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของ พระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการ ปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์ ๙ คือผู้ นั้นที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการ มหัศจรรย์ แห่ง ความ เท็จ ๑๐ และ อุบาย ธรรม ทั้งหลาย สำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศ อยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่ง ความจริงไว้เพื่อจะรอดได้ ๑๑ เพราะเหตุนี้ พระเจ้า จึง ทรง ให้ ความ ลุ่ม หลง มัว ครอบงำ เขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ ๑๒ เพื่อคนทั้งหลายที่ ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการไม่ชอบธรรม จะได้ถูกลงพระอาญาทุกคน

การปลอบประโลมใจและการเตือนสติ

๑๓ พี่น้อง ทั้ง หลาย ผู้ เป็น ที่รัก ของ องค์ พระผู้เป็นเจ้า เราจำต้องขอบพระคุณพระเจ้า เพราะท่านอยู่เสมอ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรง เลือกว่าท่านไว้ตั้งแต่เริ่มแรกให้ถึงที่รอด โดย พระวิญญาณทรงชำระตั้ง ท่านไว้ให้บริสุทธิ์ และโดยท่านได้เชื่อความจริง ๑๔ พระองค์ได้ ทรงเรียกท่านทั้งหลายโดยทางข่าวประเสริฐ ของเรา เพื่อจะ ได้รับ สง่าราศี ของพระเยซู คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๑๕ เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงมั่นคงไว้ และยึดถือโอวาท ที่ท่านได้เรียนแล้ว ไม่ว่าจะถูกคำพูด หรือ ด้วยจดหมายของเรา ๑๖ บัดนี้ ขอให้ พระ

เยซู คริสต์ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้าของเรา และ พระเจ้าคือพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักเรา และ ประทานให้เรามีความชื่นใจนิรันดร์ และความหวังอันดีโดยพระคุณ ๑๗ ทรงชื่นใจและตั้งใจ ของท่านไว้ให้มั่นคง ในวาจาและในการกระทำอันดีทุกอย่าง

คำหนุนใจ ให้ออดทนใน การรอคอยพระคริสต์

๓ พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้จึงอธิษฐาน เพื่อเรา เพื่อว่าพระวจนะขององค์พระผู้ เป็นเจ้าจะได้แผ่ไป และจะ ได้รับเกียรติยศ เหมือนอย่างที่ได้เป็นไปในหมู่พวกท่านแล้ว ๒ และเพื่อ เรา จะ ได้ พ้น จาก คน พาล ชั่ว ร้าย เพราะ ว่า ไม่ใช่ทุกคนเชื่อ ๓ แต่ว่าองค์พระผู้ เป็นเจ้าทรงสัตย์ซื่อ จะทรงเสริมกำลังท่าน ทั้งหลาย และทรงป้องกันท่านไว้ให้พ้นจาก การชั่วร้าย ๔ เรามีความมั่นใจในองค์พระผู้ เป็นเจ้าเกี่ยวกับท่านว่า ท่านกำลังประพฤติ และจะ ประพฤติ ต่อ ไป ตาม ที่ เรา กำชับ ท่าน ๕ ขอ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ทรง นำ ใจ ของ ท่าน ทั้งหลายให้เข้าไปในความรักของพระเจ้า และ ออดทนในการรอคอยพระคริสต์

จงปลีกตัวจากคนเกียจคร้าน

๖ บัดนี้ พี่น้อง ทั้ง หลาย เรา ขอกำชับ ท่าน ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น เจ้าของเราว่า จงปลีกตัวของท่านออกไปจาก พี่น้องทุกคนที่อยู่อย่างเกะกะ และไม่ดำเนิน ตามโอวาทซึ่ง เขา ได้รับจากเรา ๗ เพราะ ว่า ตัวท่านเองก็รู้ว่าท่านควรจะทำตามเรา อย่างไร เพราะเรามีได้ ประพฤติ เกะกะ เลย เมื่อเราอยู่ใน หมู่ พวก ท่าน ๘ และเรามีได้ ท่านอาหารผู้ใดเปล่าๆ แต่เราได้ทำการหนัก ด้วยความพากเพียรทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดใน พวกท่าน ๙ มิใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ แต่ ว่า เพื่อทำตัวเป็นแบบอย่างให้ท่านทั้งหลายทำ ตามเรา ๑๐ แม้ เมื่อเราอยู่ กับ พวก ท่าน เรา ก็ได้ กำชับ ท่าน อย่างนี้ ว่า ถ้าผู้ใด ไม่ยอม ทำงาน ก็อย่าให้เขากิน ๑๑ เพราะเราได้ยิน ว่า มีบางคนในพวกท่านอยู่อย่างเกะกะ ไม่ ทำงานอะไรเลย แต่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่น ๑๒ เราจึงกำชับและเตือนสติคนเช่นนั้นโดย พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ให้เขาทำงานด้วยใจสงบ และกินอาหารของ

ตนเอง ^{๑๓}พี่น้องทั้งหลาย ท่านอย่าอ่อนใจที่จะกระทำการดีเลย ^{๑๔}ถ้าผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราในจดหมายฉบับนี้ จงจดจำคนนั้นไว้ อย่าสมาคมกับเขาเลย เพื่อเขาจะได้อาย ^{๑๕}อย่าถือว่าเขาเป็นศัตรู แต่จงเตือนสติเขาฉันพี่น้องคนหนึ่ง ^{๑๖}บัดนี้ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข ทรงโปรดประทานสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลายทุกเวลาและทุกทาง ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านดำรงอยู่

กับท่านทุกคนเถิด ^{๑๗}นี่แหละเป็นคำคำนำของข้าพเจ้าคือ เปาโล ที่เขียนด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ซึ่งเป็นเครื่องหมายในจดหมายทุกฉบับ ข้าพเจ้าจึงเขียนเช่นนี้ ^{๑๘}ขอให้พระคุณของ พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงชาวเรสเสโลนิกา ได้เขียนจากกรุงเอเธนส์]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๑ ทิโมธี

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. ๖๕ ยูนิเอมารดาของทิโมธีเป็นชาวยิว บิดาของท่านเป็นชาวกรีก และโลอิส ยายของท่านก็เป็นคริสเตียนด้วย (๒ ทธ ๑:๕)

ทิโมธีได้ รับ เชื่อ ที่ เมือง ลิสตรา โดยการประกาศของเปาโล แล้วทิโมธีได้รับพิธีสืบทอดจากเปาโล (กจ ๑๖:๓) หลังจากนั้นเปาโลได้พาทิโมธีร่วมทางไปประกาศกับท่านด้วย

จดหมายสามฉบับของเปาโลคือ ๑ และ ๒ ทิโมธี และ ทิตัส ถูกเรียกโดยทั่วไปว่า “จดหมายสำหรับศิษยาภิบาล” จดหมายสามฉบับนี้ได้ชื่อเช่นนี้เพราะว่าได้เขียนถึงผู้รับใช้ของพระคริสต์ซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูคนของพระเจ้าในสถานที่ต่างๆ จดหมายฉบับแรกจากเปาโลถึงทิโมธีนั้นอาจจะเขียนขึ้นหลังจากเปาโลออกจากเมืองเอเฟซัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย (๑:๓; กจ ๒๐:๑) หรืออาจจะเขียนขึ้นหลังจากที่เปาโลได้รับการปลดปล่อยจากคุกที่กรุงโรม ทิโมธีอาจจะเป็นศิษย์ที่สนิทที่สุดกับเปาโล เพราะเปาโลได้เรียกท่านว่า “ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้า” (๑:๒) ในจดหมายฉบับนี้เปาโลได้สอนทิโมธีเกี่ยวกับหน้าที่ของศิษยาภิบาลของคริสตจักรท้องถิ่น คือ เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับคริสตจักรอื่นๆและเกี่ยวกับการสอนพวกคริสเตียน

คำคำทับ

๑ เปาโล อัครสาวก ของ พระ เยชู คริสต์
๑ ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นความหวังของเรา ๒ ถึงทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ ขอพระคุณและพระกรุณาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

คำเตือนเรื่องคำสอนเท็จและการใช้พระราชบัญญัติอย่างผิดๆ

๓ เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนียตามที ข้าพเจ้าได้ ขอร้อง ให้ ท่าน คอย อยู่ ใน

เมืองเอเฟซัส เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้เขาสอนคำสอนอื่นๆ ๔ ทั้งไม่ให้เขาใส่ใจในเรื่องนินยายต่างๆและเรื่องลำตบวงศ์ตระกูลอื่นไม่รู้จบ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหามากกว่าให้เกิดความจำเริญในทางของพระเจ้า อื่นดำเนินไปด้วยความเชื่อ ก็จงกระทำดังนี้ ๕ แต่จุดประสงค์แห่งพระบัญญัติ นั้น ก็คือความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากจิตสำนึกอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ ๖ บางคุณก็ได้ผิดจุดประสงค์เสียไปจากสิ่งเหล่านี้หลงไปในทางพูดเหลวไหล ๗ และแม้ว่าเราไม่เข้าใจคำที่เขากล่าว ทั้งสิ่งที่เขายืนยัน เขาก็ยังปรารถนาเป็นอาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ ๘ แต่เราทั้งหลายรู้ว่าพระราชบัญญัติ นั้น ดี ถ้าผู้ใดใช้ให้ถูกต้อง ๙ คือโดยรู้ว่าพระราชบัญญัติ นั้น มิได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนอยู่นอกพระราชบัญญัติ และคนต่อต้าน คนอธรรมและคนบาป คนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท คนฆาตกรรม พ่อ คนฆาตกรรมแม่ คนฆ่าคน ๑๐ คนล่วงประเวณี พวกกะเทย ผู้ร้ายลักคน คนโกหก คนทวนสบท และอะไรๆที่ขัดกับคำสอนอันถูกต้อง ๑๑ ตามที่มีอยู่ในข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศี ของพระเจ้าผู้สวดยสุข คือ ข่าวประเสริฐที่ได้ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น

คำพยานของเปาโล

๑๒ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงชูกำลังข้าพเจ้าด้วย ว่าพระองค์ ทรง ถู้อ้ว ข้าพเจ้า เป็น คนสัตย์ ซื่อ จึง ทรง ตั้ง ข้าพเจ้า ให้ ปฏิบัติ พระราชกิจของพระองค์ ๑๓ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้น ข้าพเจ้าเป็นคนหมิ่นประมาท ช่มเหง และเป็น ผู้ปฏิบัติอย่างหยาบช้ำ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะว่าที่ข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นก็ได้กระทำไปโดยความเขลาเพราะความไม่เชื่อ ๑๔ และพระคุณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นมีมากเหลือล้น พร้อมด้วย ความเชื่อ และความรัก ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ๑๕ คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ คือว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในโลก เพื่อจะได้ ทรง ช่วย คนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก ๑๖ แต่ที่ว่าเพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณา คือว่าเพื่อพระเยซูคริสต์จะ

ได้ทรงสำแดงความอดกลั้นพระทัยทุกอย่าง ให้เห็นในตัวข้าพเจ้า ซึ่งเป็นตัวเอกนั้น ให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวง ที่ภายหลังจะเชื่อวางใจในพระองค์แล้ว รับชีวิตนิรันดร์^{๑๗} บัดนี้ พระเกียรติและสง่าราศีจึงมีแด่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริณอยู่ณินันด์ร์ ผู้ทรงเป็นองค์จอมตม ซึ่งมิได้ปรากฏแก่ตา พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่พระองค์เดียว สืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน ^{๑๘} ทิโมธีบุตรเอ๋ย คำกำชับนี้ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งมาล่วงหน้าถึงท่าน เพื่อขอความเหล่านัน ท่านจะได้เข้าสู่รับได้ดี ^{๑๙} จงยึดความเชื่อไว้ และมีจิตสำนึกอันดี ซึ่งข้อนี้บางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขาจึงอัปปางลง ^{๒๐} ในคนเหล่านันมีฮิเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ซาตานแล้ว เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท

**คริสเตียนควรอธิษฐานเพื่อกษัตริย์
ผู้นำประเทศ และคนทั้งปวง**

๒ ^๑ เหตุ ฉะนั้น ก่อน สิ่ง อื่น ใด ข้าพเจ้าขอ เตือน สติ ท่าน ทั้ง หลาย ให้ วิงวอน อธิษฐาน ทูล ขอ และ ขอบพระคุณ เพื่อ คน ทั้ง ปวง ^๒ เพื่อ กษัตริย์ ทั้ง หลาย และ คน ทั้ง ปวง ที่ มี ตำแหน่ง สูง เพื่อ เรา จะ ได้ ดำเนิน ชีวิต อย่าง เจียบๆ และ สงบ สุข ใน ทาง ที่ เป็น อย่าง พระเจ้า และ อย่าง ซื่อสัตย์ ^๓ การ เช่น นี้ เป็น การ ดี และ เป็น ที่ ชอบ ใน สาย พระ เนตร ของ พระเจ้า พระ ผู้ ช่วย ให้ รอด ของ เรา ^๔ ผู้ ทรง มี พระ ประสงค์ ให้ คน ทั้ง ปวง รอด และ ให้ มา ถึง ความ รู้ ใน ความ จริง นั้น ^๕ ด้วย เหตุ ว่า มี พระเจ้า องค์ เดียว และมี คน กลาง แต่ ผู้ เดียว ระหว่าง พระเจ้า กับ มนุษย์ คือ พระ เยชู คริสต์ ผู้ ทรง สภาพ เป็น มนุษย์ ^๖ ผู้ ทรง ประทาน พระ องค์ เอง เป็น ค่าไถ่ สำหรับ คน ทั้ง ปวง เหตุ การณ์ นี้ เป็น พยาน ใน เวลา อัน เหมาะ ^๗ และ สำหรับ การ นี้ ข้าพเจ้า จึง ได้ ถูก ตั้ง ไว้ เป็น นักเทศน์ และเป็น อัครสาวก (ข้าพเจ้า พุด ความ จริง ใน พระ คริสต์ และ ไม่ ปด เลย) และ เป็น ครู สอน ความ เชื่อ และ ความ จริง แก่ คน ต่าง ชาติ ^๘ เหตุ ฉะนั้น ข้าพเจ้า ปราศ รณา ให้ ผู้ ชาย ทั้ง หลาย อธิษฐาน ใน ที่ ทุก แห่ง โดย ยก มือ อัน บริสุทธิ์ ปราศ จาก โทโส และการ เถียง กัน

คำแนะนำสำหรับสตรีในคริสตจักร

^๙ ฝ่าย พวก ผู้ หญิง ก็ เหมือน กัน ให้ แต่ง ตัว สุภาพ เรียบร้อย พร้อม ด้วย ความ รู้ จัก ละ อาย และ ความ มี สติ สัมปชัญญะ ไม่ใช่ ถัก ผม หรือ ประดับ กาย ด้วย เครื่อง ทอง และ ใช้ มุก หรือ เลื่อ ผ้า ราคา แพง ^{๑๐} แต่ ให้ ประดับ ด้วย การ กระทำ ดี (ซึ่ง สม กับ หญิง ที่ ประกาศ ตัว ว่า ถือ พระเจ้า) ^{๑๑} ให้ ผู้ หญิง เรียบ น้อย งาม เจียบๆ และ ด้วย ใจ นอบ น้อม ทุก อย่าง ^{๑๒} ข้าพเจ้า ไม่ อนุญาต ให้ ผู้ หญิง สั่ง สอน หรือ ใช้ อำนาจ เหนือ ผู้ ชาย แต่ ให้ เขา นั่ง ๆ อยู่ ^{๑๓} ด้วย ว่า พระเจ้า ทรง เนรมิต สร้าง อาตม ก่อน แล้ว จึง ทรง สร้าง เอวา ^{๑๔} และ อาตม ไม่ ได้ ถูก หลอก ลวง แต่ ผู้ หญิง นั้น ได้ ถูก หลอก ลวง จึง ได้ ละ เม็ด ^{๑๕} แต่ ถึง กระนั้น เธอ ก็ จะ รอด ได้ ด้วย การ คลอด บุตร ถ้า เขา ทั้ง หลาย ยัง ดำรง อยู่ ใน ความ เชื่อ ใน ความ รัก และ ใน ความ บริสุทธิ์ ด้วย ความ มี สติ สัมปชัญญะ

คุณสมบัติของผู้ปกครองดูแล

๓ ^๑ คำ นี้ เป็น คำ จริง คือ ว่า ถ้า ชาย คน ใด ปราศ รณา หน้า ที่ ศิษยาภิบาล คน นั้น ก็ ปราศ รณา ภา กิจ การ งาน ที่ ประเสริฐ ^๒ ศิษยาภิบาล นั้น จึง ต้อง เป็น คน ที่ ไม่ มี ใคร ดี ได้ เป็น สามी ของ หญิง คน เดียว เป็น คน รอบ คอบ เป็น คน รู้ จัก ประมาณ ตอน เป็น คน มี ความ ประพฤ ตี ดี มี อัจฉา สัย รับ แยก ดี เหมาะ ที่ จะ เป็น ครู ^๓ ไม่ ต้ม เหล้า อุ่น ไม่ เป็น นัก เลง ไม่ เป็น คน โลก มั ก ได้ แต่ เป็น คน สุภาพ ไม่ เป็น คน ชอบ วิวาท ไม่ เป็น คน เห็น แก่ เงิน ^๔ ต้อง เป็น คน รอบ ครอง บ้าน เรือน ของ ตน ได้ ดี บัง คับ บัญชา บุตร ทั้ง หลาย ของ ตน ด้วย ความ สง่า ผ่า เผย ทุก อย่าง ^๕ (เพราะ ว่า ถ้า ชาย คน ใด ไม่ รู้ จัก รอบ ครอง บ้าน เรือน ของ ตน คน นั้น จะ ดู แล คริสตจักร ของ พระเจ้า อย่างไร ได้) ^๖ อย่า ให้ ผู้ ที่ กลับ ใจ ใหม่ ๆ เป็น ศิษยาภิบาล เกรง ว่า เขา อาจ จะ เย่อ หยิ และ ก็ จะ ถูก ปรับ โทษ เหมือน อย่าง พญา มาร ^๗ นอก นั้น เขา จะ ต้อง มี ชื่อ เสียง ดี ใน คน ภาย นอก เกรง ว่า เขา จะ เป็น ที่ ดี เตียน และ จะ ตัด ปวง แร้ว ของ พญา มาร

คุณสมบัติของผู้ช่วย

^๘ ฝ่าย ผู้ช่วย นั้น ก็ เช่น เดียว กัน ก็ ต้อง เป็น คน สง่า ผ่า เผย ไม่ เป็น คน สอง ลิน ไม่ สนใจ เหล้า อุ่น มาก ไม่ เป็น คน โลก มั ก ได้ ^๙ และ

เป็นคนยึดมั่นในข้อลึกลับแห่งความเชื่อด้วย จิตสำนึกผิดและชอบอันบริสุทธิ์^{๑๐} จงลองดู คนเหล่านี้เสียก่อนด้วย และเมื่อเห็นว่าไม่มี ข้อตำหนิแล้ว จึงตงเขาไว้ในตำแหน่งผู้ช่วย^{๑๑} ฝ่ายพวกภรรยาของเขาก็เหมือนกัน ต้อง เป็นคนสง่างามผ่าย ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคน รู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่ง ทังปวง^{๑๒} จงให้ผู้ชายนั้นเป็นสามีของหญิง คนเดียว และบังคับบัญชาบุตรของตน และ ปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี^{๑๓} เพราะว่า คนที่กระทำการในหน้าที่ผู้ช่วยได้ดี ก็ได้ ตำแหน่งอันมีหน้ามีตา และมีใจกล้าเป็นอัน มากในความเชื่อซึ่งมีในพระเยซูคริสต์

ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่

^{๑๔} ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนฝากมายัง ท่าน หวังใจว่าไม่ช้าไม่นานข้าพเจ้าจะมา หาท่าน^{๑๕} แต่หากว่าข้าพเจ้ามาช้า ท่านก็ จะได้ว่าควรประพฤติอย่างไรในครอบครัว ของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ดำรง พระชนม์ เป็นหลัก และ ราก แห่ง ความ จริง^{๑๖} ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกลับซึ่ง ไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏ ในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจนแล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์ แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลก เชื่อถือ พระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี

พระวิญญาณเตือนเรื่อง คนจะละทิ้งความเชื่อ

^{๑๗} บัดนี้ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดแจ้งว่า ในกาลภายหลังจะมีบางคนละ ทิ้ง ความ เชื่อ โดยหันไปเชื่อฟัง วิญญาณที่ ล่องลาง และฟังคำสอนของพวกผีปีศาจ^{๑๘} การ หนาซื่อใจคดของคนทีพูดโกหก คือทำไป ทังรู้ๆเหมือนอย่างกับเอาเหล็กแดงนำบลงไป บนจิตสำนึกผิดชอบของเขา^{๑๙} เขาห้ามทำการ สมรส ไม่ให้ รับ ประทาน อาหาร ซึ่ง พระเจ้า ทรงสร้างไว้ให้ผู้ที่เชื่อและรู้จักความจริงรับ ประทานด้วยขอบพระคุณ^{๒๐} ด้วยว่าสิ่งสารพัด ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้่นั้นเป็นของดี ถ้าแม่ รับ ประทานด้วยขอบพระคุณ ก็ไม่ห้าม เลย ลักสิ่งเดียว^{๒๑} เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของ ทีชำระไว้แล้วโดยพระวจนะของพระเจ้าและ คำอธิษฐาน

ผู้รับใช้ที่ดีของพระคริสต์

^๒ ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ เจริญด้วยพระวจนะแห่งความเชื่อ และด้วย หลีกคำสังสอนอันดีที่ท่านได้ประพฤติตาม นั้น^๓ แต่จงหลีกเลี่ยงจากนียายอันโหดร้าย และนียายซึ่งยายเคยเล่าให้ฟังนั้น จงฝึกตน ในทางที่เป็นอย่างพระเจ้า^๔ เพราะว่าการฝึก ทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง แต่ทางของ พระเจ้าก็มีประโยชน์ในทุกทาง คือมีพระ สัญญาสำหรับชีวิตปัจจุบัน และชีวิตอนาคต ด้วย^๕ คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คน ทังปวงจะรับไว้^๖ ด้วยเหตุนี้ เรารังจตรากตรำ ทำงานและทนสู้ ก็เพราะเรามีความหวังใจใน พระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วย ให้รอดของคนทังปวง โดยเฉพาะของผู้ที่เชื่อ^๗ จงบัญชาและสั่งสอนสิ่งเหล่านี้

จงเป็นแบบอย่างที่ดีโดยฟัง ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

^๘ อย่าให้ผู้ใดดูหมิ่นความหนุ่มแน่นของ ท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างของคนทังหลายที เชื่อ ทงในทางวาจา ในการประพฤติ ในความ รัก ในนาใจ ในความเชื่อ และในความบริสุทธิ์^๙ จงใฝ่ใจในการอ่าน ในการเทศนา และใน การสั่งสอน จนกว่าเราจะมา^{๑๐} อยู่ละเลย ของ ประทานที มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่ง ได้ ทรง ประทานแก่ท่านตามคำพยากรณ์ เมื่อคณะเพร สไบเทรีได้เอามีดวงบนท่าน^{๑๑} จงเอาใจใส่ ในข้อความเหล่านี้ ผังตัวท่านไว้ในการนี้ที เดียว เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏ แจ่มแก่คนทังปวง^{๑๒} จงระวังตัวท่านและคำ สอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะ เมื่อกระทำตังนั้น ท่านจะช่วยทังตัวท่านเอง และคนทังปวงที่ฟังท่านให้รอดได้

^{๑๓} อย่าพูดสบประมาทคนมีอาวุโส แต่จง ตักเตือนเขา เสมือนเป็นบิดา และ คน หนุ่มๆทังหลายเป็นเสมือนพี่หรือน้อง^{๑๔} และ ผู้หญิงผู้มีอาวุโสเป็นเสมือนมารดา และส่วน หญิงสาวๆก็ให้เป็นเสมือนพี่สาวน้องสาว ด้วย ความบริสุทธิ์ทังหมด

คำสอนเกี่ยวกับหญิงม่ายคริสเตียน

^{๑๕} จงให้เกียรติแก่แม่ม่ายไว้ที่พึง^{๑๖} แต่ถ้า แม่ม่ายคนใด มี ลูก หลาน ก็ให้ ลูก หลาน นั้น

เรียน เพื่อให้รู้จักที่จะปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน เพราะว่ากรกระทำเช่นนี้เป็นการดี และเป็นที่ยอมรับต่อพระพิภคร์พระเจ้า ๕ ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นแม่ผู้ดีอย่างแท้จริง และอยู่ตามลำพังแต่ผู้เดียวนั้น จงวางใจในพระเจ้า และดำรงอยู่ในการวิงวอนและการอธิษฐานทั้งกลางวันและกลางคืน ๖ ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นอยู่ ๗ จงกำชับ ข้อความ เหล่านี้ เพื่อเขาจะไม่ถูกตำหนิ ๘ แต่ถ้าแม่ผู้ใดไม่เลียงดูวงศ์ญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อเสียแล้ว และชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก ๙ อย่าให้แม่ผู้ใดคนใดที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี ลงชื่อในทะเบียนแม่ผู้ดี จะต้องเป็นภรรยาของชายคนเดียว ๑๐ และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้กระทำดี เช่นได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ได้มีน้ำใจรับรองแขก ได้ล้างเท้าวิสุทธิชน ได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก และได้บำเพ็ญคุณความดีทุกอย่าง ๑๑ แต่แม่ผู้ดีสาว ๆ นั้นอย่ารับขึ้นทะเบียน เพราะว่าเมื่อเขาหลงระเหิงห่างจากพระคริสต์ไปแล้ว ก็ใครจะสมรสอีก ๑๒ เขาจะต้องได้รับพระอาชญา เพราะว่าเขาได้ทิ้งความเชื่อเดิมของเขา ๑๓ นอกจากนั้น เขาก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน เทียวไปบ้านนี้บ้านนั้น และมีไข้แต่เกียจคร้านเท่านั้น แต่ปากบอญด้วย และเทียวยุ่งกับเรื่องของคนอื่น พุดสิ่งซึ่งไม่ควรจะพูด ๑๔ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกแม่ผู้ดีสาว ๆ นั้นมีสามี มีบุตร และดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ศัตรูมีช่องทางินทาได้ ๑๕ ด้วยว่ามีบางคนได้หลงตามซาตานไปแล้ว ๑๖ ถ้าชายหรือหญิงผู้มีความเชื่อคนใดมีแม่ผู้ดี ก็ให้เขาช่วยเลี้ยงดู อย่าให้เป็นภาระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้สงเคราะห์คนที่เป็ญแม่ผู้ดีไว้ที่พึงจริง ๆ

จงเคารพและช่วยเหลือผู้ปกครองที่ดี

๑๗ จง ถือว่า ผู้ ปกครอง ที่ ปกครอง ดี นั้น สมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่ทำงานหนักในการเทศนาและสั่งสอน ๑๘ เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่’ และ ‘ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน’ ๑๙ อย่ายอมรับคำกล่าวหาผู้

ปกครองคนใด เว้นเสียแต่จะมีพยานสองสามคน ๒๐ สำหรับผู้ปกครองที่ยังคงกระทำบาป จงว่ากล่าวเขาต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัวด้วย ๒๑ ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพิภคร์พระเจ้าและต่อพระเยซูคริสต์เจ้า และต่อเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วนั้น ให้ท่านรักษาข้อความเหล่านี้ไว้ โดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่กระทำกรใด ๆ ด้วยใจลำเอียง ๒๒ อย่าด่วนวางมือเจิมผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการกระทำบาปของผู้อื่นเลย จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์ ๒๓ อย่าย่ำเท้าแต่หน้าอีกต่อไป แต่จงใช้น้ำอุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่านและโรคที่บังเกิดแก่ท่านเห็ญ ๆ ๒๔ การผิดของบางคนย่อมปรากฏเด่นขึ้นก่อน แล้วก็นำพาไปถึงที่พิพากษา แต่การผิดของบางคนนั้นจะตามหลังเขาไป ๒๕ ฝ่ายการดีของบางคนก็ปรากฏเด่นขึ้นก่อนด้วยเหมือนกัน และการนอกนั้นจะปิดบังไว้ก็ไม่ได้

คำสอนเกี่ยวกับนายและทาส

๖ จง ให้คน ทั้ง หลาย ที่ อยู่ ได้ แยก แห้ง ความเป็นทาส ถือว่านายของตนเป็นผู้สมควรแก่การได้รับเกียรติยศทุกสถานเพื่อพระนามของพระเจ้าและคำสอนของพระองค์ จะมีได้ถูกหมิ่นประมาท ๒ ฝ่ายคนเหล่านั้นผู้มีนายเป็นผู้มีความเชื่อก็อย่าให้เขาประมาทนาย เพราะว่าเหตุที่ได้มาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ยิ่งกว่านั้นเขาต้องรับใช้นายให้ดีขึ้น เพราะเหตุว่านายผู้ที่จะได้รับประโยชน์เป็นผู้สัตย์ซื่อและเป็นที่ยรัก ข้อความเหล่านี้จงสั่งสอนและตักเตือนกัน

ภัยจากการอยากเป็นคนมั่งมี

๓ ถ้าผู้ใดสอนผิดไปจากนี้ และไม่ยอมเห็นด้วยกับพระวจนะอันมีหลัก คือพระวจนะของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และคำสอนที่สมกับทางของพระเจ้า ๔ ผู้นั้นก็เป็นคนทะนงตัวและไม่รู้อะไร แต่ชอบทู่มเถียงและโต้แย้งในเรื่องคำ ซึ่งเป็ญเหตุให้เกิดการอิจฉากัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การไม่ไว้วางใจกัน ๕ และการวิวาทที่ต้อตึงของผู้มีใจทรามและไร้ความจริง ที่คาดว่าการได้กำไรนั้นเป็นทางของพระเจ้า จงถอนตัวไปเสียจากคนเช่นนี้ ๖ แต่ทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความสุขใจก็เป็น

กำไรมาก เพราะเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันใด เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันนั้น ^๙ แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด ^{๑๐} ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลองและติดบ่วงแล้ว และในต้นทหาหลายอย่างอันโหดจมลงถึงความพินาศเสื่อมสูญไป ^{๑๑} ด้วยการรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งสิ้น ขณะที่บางคนโลภสิ่งเหล่านี้จึงได้หลงไปจากความเชื่อนั้น และทิ่มแทงตัวของเขาเองให้หะลุด้วยความทุกข์ใจเป็นอันมาก

คำกำชับพิเศษสำหรับทิโมธี

^{๑๑} โอ ผู้เป็นคนของพระเจ้า แต่ท่านจงหลีกเลี่ยงจากสิ่งเหล่านี้ จงมุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ ^{๑๒} จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับในเมื่อท่านได้ รับ เชื่อ อย่างดี ต่อหน้าพยานหลายคน ^{๑๓} ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระเนตรพระเจ้า ผู้ทรง ประทาน ชีวิต แก่ สิ่ง ทั้ง ปวง และ ต่อ พระ เยชู คริสต์ ผู้ได้ ทรง เป็น พยาน อันดี ต่อ หน้า ปอน ที่ อัสปีลาต ^{๑๔} ให้ท่านรักษา คำบัญชานี้ไว้ อย่าให้ต่างพร้อย และอย่าให้มีที่ติได้ จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา ^{๑๕} ซึ่งพระองค์

จะทรงสำแดงให้ปรากฏในเวลาของพระองค์ คือพระองค์ผู้เสวยสุขและทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านาย ทั้งปวง ^{๑๖} พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ และ ทรง สถิต ใน ความ สว่าง ที่ ซึ่ง ไม่มี คน ใด จะ เข้า ไป ถึง ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็นไม่ได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพจะมีแด่พระองค์นั้นสืบไป เป็นนิรันดร์ เอเมน ^{๑๗} จงกำชับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก อย่าให้มีใจถือมานะทึล อย่ายึดความหวังของเขาอิงอยู่กับทรัพย์สินอันจริงจัง แต่ให้หวังในพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงประทานสิ่งสารพัดให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อจะให้เราใช้ด้วยความปีติยินดี ^{๑๘} จงกำชับเขาให้กระทำการดี ให้ ร่ำรวย ในการ ดี นั้น ให้ มี ใจ พร้อ ม ที่ จะ ให้ ทาน ให้ มี ใจ กว้าง ขวาง ^{๑๙} และ ส่ำ สม ไว้ เป็น ราก อัน ดี สำหรับ ตัว ของ ตน เพื่อ เวลา ข้าง หน้า เพื่อ ว่า เขา จะ ยึด ชีวิต นิรันดร์ ไว้ ^{๒๐} โอ ทิโมธีเอ๋ย จงรักษาสิ่งที่ได้ฝากไว้กับความไว้วางใจของท่าน จงหลีกเลี่ยงคำพูดที่ลบลู่และไร้ประโยชน์ และการคัดค้านของสิ่งที่เรียกกันอย่างผิดๆว่าเป็นศาสตร์ความรู้ ^{๒๑} ซึ่งบางคนสำคัญผิดอย่างนั้น จึงได้พลาดไปจากความเชื่อ ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงทิโมธี ได้เขียนจากเมืองเลาดีเซีย ซึ่งเป็นนครหลวงในแคว้นฟรีเจีย ปาตาที่อาาน]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๒ ทิโมธี

ในครั้งสุดท้ายที่เปาโลติดคุกที่กรุงโรม (๑:๘, ๑๖; ๒:๙) และในเวลาที่ท่านใกล้จะถูกประหารชีวิต ท่านได้เขียนจดหมายอ้อลาไปถึงทิโมธี และขอให้ทิโมธีมาหาท่าน เพราะฉะนั้นจดหมายฉบับที่ ๒ ถึงทิโมธีนี้ เป็นจดหมายฉบับสุดท้ายของเปาโลที่อยู่ในพระคัมภีร์

ในจดหมายฉบับนี้ เราได้เห็นความหวังอันชื่นชมยินดีของเปาโล ซึ่งเป็นจดหมายแห่งชัยชนะ และเป็นเสียงร้องด้วยความชื่นชมยินดีของผู้ที่มีชัยชนะแห่งความตาย ได้เน้นถึงความซื่อสัตย์ในการรับใช้พระเจ้า ท่านได้อธิบายถึงสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นในยุคนี (บทที่ ๓) และพูดถึงการเตรียมพร้อมที่จะไปสวรรค์ของท่านด้วย ซึ่งเปาโลเชื่อว่าจะสำเร็จอีกไม่นาน เปาโลได้สอนทิโมธีว่า ทิโมธีควรจะใช้พระเจ้าอย่างไรหลังจากที่ท่านไปสวรรค์แล้ว

ความรักของเปาโลที่มีต่อทิโมธี

๑ เปาโล อัครสาวก ของ พระเยซูคริสต์

๑ ตามพระประสงค์ ของ พระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์ ๒ ถึง ทิโมธี บุตรที่รัก ของ ข้าพเจ้า ขอพระคุณ และ พระเมตตา และ สันติสุข จากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด ๓ ข้าพเจ้า ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ ด้วยจิตสำนึก อันบริสุทธิ์สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า มิได้หยุดหย่อนทั้งกลางวันกลางคืน ๔ ก็ได้ปรารภนาเป็นอันมากที่จะเห็นท่านระลึกถึงนำดาของท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เติมไปด้วยความยินดี ๕ ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแท้ที่ท่านมีอยู่ในท่าน และซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลอิสยาห์ของท่าน และซึ่งได้มีอยู่ในยูนิสมารดาของท่าน และซึ่งข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่ามีอยู่ในท่านด้วย ๖ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสะกิดใจท่านให้ใช้ของประทานของพระเจ้าที่มีอยู่ในท่าน โดยการวางมือ

ของข้าพเจ้านั้นให้รุ่งเรืองขึ้น ๗ เพราะพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา ๘ เหตุฉะนั้นอย่าละอายคำพยานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้าที่ถูกจองจำอยู่เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนร่วมในการยากลำบาก เพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐโดยอาศัยฤทธิเดชแห่งพระเจ้า ๙ ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และได้ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่การกระทำของเรา แต่เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เอง และพระคุณซึ่งทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ ตั้งแต่ก่อนสร้างโลกมานั้น ๑๐ แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการที่พระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเราเสด็จมา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงนำชีวิตและสภาพอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยข่าวประเสริฐ ๑๑ สำหรับข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก และเป็นครูของพวกต่างชาติ

เปาโลเชื่อมั่นในพระคริสต์อย่างไม่สั่นคลอน

๑๒ เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ละอายเพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น ๑๓ จงถือไว้เป็นแบบแห่งคำสอนอันถูกต้องที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ๑๔ ข้อความอันดีนั้นซึ่งทรงฝากไว้กับท่าน ท่านจงรักษาโดยเดชพระวิญญานบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในเรา ๑๕ ท่านก็ถูราบแล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียต่างก็ผลไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัส และเฮอร์โมเกเนสรวมอยู่ด้วย ๑๖ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของไอเนสิฟรัสด้วยเถิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อยๆ และเขาไม่ละอายต่อโชติatronของข้าพเจ้าเลย ๑๗ แต่ขณะนี้เขาอยู่ในกรุงโรม เขาได้อุทิศสำหรับสืบหาข้าพเจ้าจนพบข้าพเจ้า ๑๘ และเขาได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสมากเพียงใด

ท่านก็รู้ดีอยู่แล้ว ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่เขาในวันนั้นด้วยเถิด

ทหารที่ดีของพระเยซูเจ้า

๒ ^๑ เหตุฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ^๒ จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยินจาก ข้าพเจ้า ต่อ หน้า พยาน หลาย คน ไว้กับคนที่สัตย์ซื่อ ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย ^๓ ฉะนั้นท่านจงทนการยากลำบากดูทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ ^๔ ไม่มีทหารคนใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะไปท่องเที่ยวกับการทำมาหากินของเขาในชีวิตนี้ เพื่อผู้ที่ได้เลือกเขาให้เป็นทหารนั้นจะได้พอใจ ^๕ และถ้าผู้ใดจะเข้าแข่งขันกัน เขาก็ต้องมีได้สวมมงกุฎ เว้นเสียแต่เขาได้ ปฏิบัติ ตามกฎ ^๖ กลักรผู้ตรากตรำทำงานก็ต้อง เป็นคนแรกที่ได้รับผล ^๗ จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดเกิดด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง ^๘ จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ได้ทรงถูกขับให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น ^๙ และเพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์ ถูก ล่าม ไซ่ ดิง ผู้ร้าย แต่ พระวจนะ ของ พระเจ้านั้นไม่มีผู้ใดเอาไซ่ล่ามไว้ได้ ^{๑๐} เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้ นั่น เพื่อเขาจะได้รับ ความรอดด้วย ซึ่ง มีอยู่ใน พระเยซูคริสต์ พร้อมทั้งสง่าราศีในวันตรี ^{๑๑} คำนี้เป็นคำสัตย์จริง คือถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน ^{๑๒} ถ้าเราทนความทุกข์ทรมาน เราจะได้ครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธเราเช่นเดียวกัน ^{๑๓} ถ้าเราไม่เชื่อ พระองค์ก็ยังไม่ทรงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อ เพราะพระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้ ^{๑๔} จงเตือนเขาทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้ และกำชับเขาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ให้เขาโต้เถียงกันในเรื่อง ถ้อยคำ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์เลย แต่ กลับเป็นเหตุให้คนทั้งปวงไป ^{๑๕} จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเอง ให้เป็นที่ ชอบ พระทัย พระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง ^{๑๖} แต่จง

หลีกเลี่ยงเสียจากถ้อยคำหมิ่นประมาทและไร้ประโยชน์ เพราะคำอย่างนั้นย่อมก่อให้เกิดอธรรมมากยิ่งขึ้น ^{๑๗} และคำพูดของเขาจะแพร่ออกไปเหมือนแผลเนื้อร้าย ในพวงกน มียี่เมเนอัสกับฟีเลทัสเป็นต้น ^{๑๘} คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริง โดยพูดว่าการพ้นจากความตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว และได้ทำลายความเชื่อ ของบางคนเสีย ^{๑๙} แต่ ว่ารากฐานแห่งพระเจ้านั้นอยู่อย่างมั่นคง โดยมีตราประทับไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์’ และ ‘ให้ทุกคนซึ่งออกพระนาม ของพระคริสต์ละทิ้งความชั่วช้าเสีย’

ภาษาที่มีเกียรติและที่ไร้เกียรติ

^{๒๐} แต่ ว่าในบ้านใหญ่หลังหนึ่งๆมิได้มีแต่ภาษาทองและเงินเท่านั้น แต่มีภาษาไม้และภาษาดินด้วย บ้างก็มีเกียรติ และบ้างก็ไร้เกียรติ ^{๒๑} เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภาษาที่มีเกียรติ ซึ่งคัดไว้แล้ว เหมาะที่นายจะใช้ให้เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง ^{๒๒} จงหลีกเลี่ยงเสียจากระคะติฉินนินทาของคนหนุ่ม แต่ จงใฝ่ในความชอบธรรม ในความเชื่อ ความรัก และสันติสุข ร่วมกับผู้ที่ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์ ^{๒๓} จงหลีกเลี่ยงจากปัญหาอันโง่เขลา และไม่เป็นสาระ ด้วยรู้แล้วว่า ปัญหาเหล่านั้นก่อให้เกิด การ ทะเลาะวิวาทกัน ^{๒๔} ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมีใจสุภาพต่อคนทั้งปวง เหมาะที่จะเป็นครู และมีความอดทน ^{๒๕} ด้วยความอ่อนสุภาพจงสอนคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับตัวเอง ถ้าพระเจ้าอาจจะทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่มารับความจริง ^{๒๖} และ เขาอาจหลุดพ้นปวงของพญามาร ผู้ซึ่งดักจับเขาไว้ให้ทำตามความประสงค์ของมัน

ลักษณะจิตใจของมนุษย์ในยุคสุดท้าย

^๑ แต่ จง เข้าใจ ข้อนี้ ด้วย คือว่า ใน วันสุดท้าย นั้น จะ เกิด เหตุการณ์ กลียุค ^๒ เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดตัว เป็นคนจองหอง เป็นคนพูดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไร้ศีลธรรม

๓ เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ทำตามสัญญา เป็นคนหาความใส่เขา เป็นคนไม่มีสติจริงใจ เป็นคนดูร้าย เป็นคนขังคนดี ๔ เป็นคนทรยศ เป็นคนมูทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า ๕ เขามีสภาพทาง ของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้ ท่านจะผินหน้าหนีจากเขาเสียด้วย ๖ เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน แล้วนำหญิงที่เบาปัญญาหนาด้วยบาปไปเป็นชเลย แล้วพากันหลงไหลไปด่วยตณหาต่างๆ ๗ ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม้อาเรียนรูถึงความจริงเลย ๘ แล้วยั้่นเนสกับยัมเบรลส์ ได้ต่อต้านโมเสสฉันโด คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงฉันนั้น เขาเป็นคนใจทรม และในเรื่องความเชื่อ นั้นเขาใช้ไม่ได้เลย ๙ แต่เขาจะก้าวหน้าไปอีกไม่ได้ เพราะความ โง่ของ เขาจะปรากฏ แก่คนทั้งปวง เช่นเดียวกับ ความ โง่ของชายสองคนนั้น ๑๐ แต่ท่านก็ประจักษ์ชัด แล้วซึ่งคำสอน การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความเพียร ๑๑ การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบาก ของข้าพเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันท็อก เมืองอึโคเนียม และเมืองลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา ถึง กระนั้นก็ต้องพึ่งผู้เป็นเจ้า ได้ ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ๑๒ แต่จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทาง ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง ๑๓ แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย ๑๔ แต่ฝ่ายท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง ท่านก็รู้ว่าท่านได้เรียนมาจากผู้ใด

พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ทำให้คนของพระเจ้าดีรอบคอบ

๑๕ และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์สอนท่านให้ได้ปัญญาถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ๑๖ พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การ ตักเตือน ว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบ

ธรรม ๑๗ เพื่อคน ของพระเจ้าจะดี รอบคอบ พักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง

คำกำชับที่สำคัญสำหรับทิโมธี

๑ เหตุ ฉะนั้น ข้าพเจ้า กำชับ ท่าน ต่อ พระพิภคตรีพระเจ้า และพระเยซูคริสต์ เจ้าผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จ มา ปรากฏ และ ต่ง อาณาจักรของพระองค์ ว่า ๒ จงประกาศพระวจนะ ให้ ชะมักเขม้นที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาส และไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และ ตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่าง และการ สั่งสอน ๓ เพราะจะ ถึง เวลาที่คนจะทนต่อ คำสอนอันถูกต้องไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครุไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง ๔ และเขาจะบ่ายหูจากความจริง หันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ ๕ ฝ่ายท่านจงระวังระไวอยู่ในการทั้งปวง จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จ

ชัยชนะของเปาโลในการเผชิญหน้ากับความตายเพื่อพระคริสต์

๖ เพราะ ว่า บัดนี้ ข้าพเจ้า พร้อม ที่ จะ เป็นเครื่องบูชาแล้ว และ เวลาที่ข้าพเจ้า จะ จากไป นั้น ก็ ใกล้ จะ ถึง แล้ว ๗ ข้าพเจ้า ได้ ต่อสู้ อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว ๘ ตั้งแต่นี้ ไป มงกฎ แห่ง ความ ชอบธรรม ก็ เตรียม ไว้ สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะ ทรง ประทาน แก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีไซแก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่รักการเสด็จมาของพระองค์

ความต้องการของเปาโล

๙ จงพยายามมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว ๑๐ เพราะ ว่า เคมาสได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเธซสะโลนิกา เครสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดามาสเกีย ๑๑ ลูกคนเดียวของท่านที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโกและพาเขา มาด้วย เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้า สำหรับการรับใช้นี้ ๑๒ ข้าพเจ้าได้ส่งที่คิกัสไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว ๑๓ เมื่อ ท่าน มา จง

เอาเสื้อคลุมซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับคาร์ปัสที่เมืองโตรุสมาด้วย พร้อมกับหนังสือต่างๆ และสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ หนังสือที่เขียนบนแผ่นหนัง ^{๑๔}อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้นได้ประทุษร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนเขาให้สมกับการกระทำของเขา’ ^{๑๕}ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาได้คัดค้านถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง ^{๑๖}ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย ^{๑๗}แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่กับข้าพเจ้า และได้ทรงประทานกำลังให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงประกาศพระวจนะได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรอดพ้นจากปากสิงโตนั้น ^{๑๘}องค์พระผู้เป็นเจ้าจะ

ทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง และจะทรงคุ้มครองข้าพเจ้าไว้จนถึงอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ สง่าราศีจึงมีแต่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน ^{๑๙}ขอฝากความคิดถึงมายังปรีศคาบกับอาควิลลา และคนในครัวเรือนของโอเนสิโฟรัสด้วย ^{๒๐}เอรัสทัสยังค้างอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่เมื่อข้าพเจ้าจากโตรฟีมัสที่เมืองมีเลทส์นั้น เขายังป่วยอยู่ ^{๒๑}ท่านจงพยายามมาให้ถึงก่อนฤดูหนาว ยูบูลัส ปูเดนส์ ลินัส คลาวเดีย และพี่น้องทั้งหลาย ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย ^{๒๒}ขอพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงทิโมธี ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสตจักรชาวเอเฟซัส ได้เขียนจากกรุงโรม เมื่อเปาโลถูกพิพากษาต่อหน้าจักรพรรดิเนโรเป็นครั้งที่สอง]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

ทิทัส

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในปี ค.ศ. ๖๗ ทิทัสเป็นชาวกรีกซึ่งรับเชื่อโดยเปาโล ทิทัสไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับเปาโลในครั้งที่พวกคริสเตียนได้ปรึกษากันถึงเรื่องพระราชบัญญัติของโมเสสกับชาวต่างชาติ เราไม่รู้มากนักเกี่ยวกับทิทัส นอกจากว่าเปาโลให้ท่านอยู่ที่เกาะครีตเพื่อจะช่วยในการตั้งคริสตจักรที่นั่น

จดหมายสั้นๆ นี้ก็เหมือนอย่างจดหมายสองฉบับที่เปาโลเขียนถึงทิโมธี เปาโลไว้วางใจในทิทัสอย่างมาก และเรียกท่านว่า “เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า” (๒ คร ๒:๒๓) ในเวลาที่เปาโลไม่สบายและท้อใจ ทิทัสได้เดินทางจากเมืองโครินธ์มาเยี่ยมเยียนท่านซึ่งเป็นการหนุนใจท่านอย่างมาก (๒ คร ๒:๑๓; ๗:๖, ๑๓)

จดหมายฉบับนี้มีคำสอนสำหรับผู้รับใช้ครอบครัวและประชาชนทั่วไป

คำคำหับ

๑ เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เนื่องด้วยความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้ และให้รู้จักความจริงตามทางของพระเจ้า^๒ ด้วยหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่สามารถตรัสมุสา ได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก^๓ แต่ในเวลาทีพระเจ้าทรงกำหนดไว้ ก็ได้ทรงโปรดให้พระวจนะของพระองค์ปรากฏด้วยการเทศนา ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมอบไว้ ตามพระบัญญัติของพระเจ้า ผู้ทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอด^๔ ถึง ทิทัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อเดียวกัน ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

ภาระสำคัญของทิทัสที่เกาะครีต

^๕ เพราะเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงละท่านไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อท่านจะได้แก้ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมืองตามที่ข้าพเจ้าได้กำชับท่านแล้ว^๖ คือถ้ามีใครไม่มีข้อตำหนิ เป็นสามีของหญิง

คนเดียว มีบุตรสัตย์ซื่อ และไม่มีใครกล่าวหาว่าบุตรนั้นเป็นนักร้องหรือเป็นคนถือกระด้าง^๗ เพราะว่าคุณวิชาภิบาลนั้น ในฐานะที่เป็นผู้รับมอบฉันทะจากพระเจ้า ต้องเป็นคนที่ไม่มีความขี้ขลาด ไม่เป็นคนเย่อหยิ่ง ไม่เป็นคนเล็ดร้อน ไม่เป็นนักร้องสุรา ไม่เป็นนักร้องหัวไม้ และไม่เป็นคนโลภมากได้^๘ แต่เป็นคนมีอัครสาส์นรับแชกต เป็นผู้รักคนดี เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็นคนชอบธรรม เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง^๙ และเป็นคนยึดมั่นในหลักคำสอนอันสัตย์ซื่อตามที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อเขาจะสามารถเตือนสติด้วยคำสอนอันถูกต้อง และชี้แจงแก่ผู้ที่คัดค้านคำสอนนั้น^{๑๐} เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ถือกระด้าง พุดมากไม่เป็นสาระ และหลอกลวง โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่เข้าสู่หนัด^{๑๑} จำเป็นต้องให้เขาสงบปากเสีย ด้วยเขาพลิกบ้านคว่ำทั้งครัวเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งที่ไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่เล็กแก่น้อย^{๑๒} ในพวกเขาเองมีคนหนึ่งเป็นผู้พยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า “ชาวครีตเป็นคนพุดปิด เสมอ เป็นเหมือนอย่างสัตว์ร้าย เป็นคนเกียจคร้านกินดิบ”^{๑๓} คำที่เขาอ้างนี้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงต่อว่าเขาให้แรงๆ เพื่อเขาจะได้มีความเชื่ออันถูกต้อง^{๑๔} และจะมีได้สนใจในนิยายของพวกยิว และในบทบัญญัติของมนุษย์ซึ่งให้หันไปเสียจากความจริง^{๑๕} สำหรับคนบริสุทธิ์นั้น ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนชั่วช้า และคนที่ไม่เชื่อนั้น ก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่จิตใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขา ก็ชั่วมลทินไป^{๑๖} เขาออกปากยอมรับว่าเขารู้จักพระเจ้า แต่เวลาในการกระทำของเขา เขาก็ปฏิเสธพระองค์ โดยการประพฤติตัวน่ารังเกียจ และไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะกระทำการดีใดๆเลย

คำสอนที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า

๑ ฝ่ายท่านจงสั่งสอนให้สอดคล้องกับคำสอนอันถูกต้อง^๒ ฟังสอนชายที่สูงอายุให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้เอาใจจริงเอาใจ ให้มีสติสัมปชัญญะ ให้มีความเชื่อ ความรัก และความอดทนอันถูกต้อง^๓ ส่วนผู้หญิงที่สูงอายุก็เหมือนกัน ให้เขามีการประพฤติอย่างบริสุทธิ์ อย่าให้เป็นคนใส่ความเท็จ ไม่เป็นคนที่ไม่สนใจเหล่าอุนงุนมาก แต่ให้

เป็นผู้สอนสิ่งที่ดีงาม ๔ เพื่อเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาวๆ ให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้รักสามีและรักบุตรของตน ๕ ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน เป็นคนดี และเชื่อฟังสามีของตน เช่นนี้จึงจะไม่มีผู้ใดลบหลู่พระวจนะของพระเจ้าได้ ๖ ส่วนผู้ชายหนุ่มก็เหมือนกัน จงเตือนเขาให้ใช้สติสัมปชัญญะ ๗ ท่านจงสำแดงตนให้เป็นแบบอย่างในการดีทุกสิ่ง ในคำสอนจงแสดงความสุจริต ให้เขาจริงใจ จัง ให้จริงใจ ๘ และใช้คำพูดอันถูกต้อง ซึ่งไม่มีผู้ใดจะตำหนิได้ เพื่อฝ่ายปฏิบัติภักซ์จะได้อายุ ไม่มีสิ่งใดจะดีท่านได้ ๙ จงตักเตือนพวกทาส ให้เชื่อฟัง นาย ของ ตน และ ให้กระทำสิ่งที่ถูกใจนายทุกประการ อย่านำให้เถียงเลย ๑๐ อย่านำให้ยกยอก แต่ให้สัตย์ซื่อหมดทุกอย่าง เพื่อว่าในการท่งปวงนั้น เขาจะได้เกิดเกียรติ พระคำรัสสอน ของ พระเจ้า ผู้ทรง เป็น พระผู้ช่วย ให้ รอด ของ เรา ๑๑ เพราะ ว่า พระคุณ ของ พระเจ้า ที่ นำ ไป ถึง ความ รอด ได้ ปรากฏ แก่คนทั้งปวงแล้ว ๑๒ สอนให้เราระวังความ อธรรม และ โลกีย์ ตัด ทา และ ดำเนิน ชีวิต ใน โลก ปัจจุบัน นี้อย่าง มี สติสัมปชัญญะ อย่าง ชอบธรรม และตามทางพระเจ้า ๑๓ คอยความหวัง อัน มี สุข และ การ ปรากฏ อัน ทรง ส่ง าราคี ของ พระเจ้า ใหญ่ ยิ่ง และ พระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วย ให้ รอด ของ เรา ๑๔ ผู้ใด ทรง ไป รุด ประทาน พระองค์ เอง ให้ เรา เพื่อ ให้ เรา ให้ พ้น จาก ความ ซ้ำ ซ้ำ ทุก อย่าง และ ทรง ชำระ เรา ให้ บริสุทธิ์ เพื่อ ให้ เป็น หมู่ ชน พิเศษ เฉพาะ ของ พระองค์ และเป็น คน ที่ ขวน ขวาย กระ ทำ การ ดี ๑๕ ข้อความ เหล่า นี้ ท่าน จง ใช้ พุด ตักเตือน และ ว่า กล่าว เขา ด้วย สิทธิ อำนาจ ทุก อย่าง อย่านำให้ผู้ใดประมาทท่านได้

คริสเตียนเป็นพลเมืองดี

๑ จงเตือนเขาให้มอบน้อมต่อผู้ปกครอง

๓ บ้าน เมือง และ ผู้ มี อำนาจ ให้ เชื่อ ฟัง บรรดาพนักงานฝ่ายปกครอง และพร้อมที่จะปฏิบัติกราดิ์ทุกอย่าง ๒ อย่านำว่าร้ายผู้ใด อย่านำให้ เป็น คน มั ก ทะ เลาะะ วิ วาท กั น แต่ ให้ เป็น คน สุภาพ แสดง ความ อ่อน สุภาพ ต่อ คน ทั้ง ปวง ๓ เพราะ ว่า เมื่อก่อนนั้น บาง ครั้ง เรา เอง ก็ โง่ เช่น กั น ไม่ เชื่อ ฟัง หลง ผิด เป็น ทาส ของ กิเลส ตัณหา และการ เรือง สำ รามู ต่าง ๆ ใช้

ชีวิตอย่างเลวร้าย ริษยา น่าชัง และเกลียดชังกัน และกัน ๔ แต่ ว่า เมื่อ พระเจ้า ผู้ เป็น พระ ผู้ ช่วย ให้ รอด ของ เรา ทรง พระ กรุณา ไป รุด และ ประทาน ความ รัก แก่ มนุษย์ ปรากฏ แล้ว ๕ พระองค์ ได้ ทรง ช่วย เรา ให้ รอด มี ใช้ ด้วย การ ระ ทำ ที่ ชอบ ธรรม ของ เรา เอง แต่ พระองค์ ทรง พระ กรุณา ชำระ ให้ เรา มี ใจ บัง เกิด ใหม่ และ ทรง สร้าง เรา ขึ้น มา ใหม่ โดย พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ ๖ พระองค์ นั้น ได้ ทรง ประทาน แก่ เรา ทัง หลาย อย่าง บริบูรณ์ โดย พระ เยซู คริสต์ พระ ผู้ ช่วย ให้ รอด ของ เรา ๗ เพื่อ ว่า เมื่อก่อน เรา ได้ เป็น คน ชอบ ธรรม แล้ว โดย พระคุณ ของ พระองค์ เรา จะ ได้ เป็น ผู้ ได้ รับ มรดก ที่ มั่ง หวัง คือ ชีวิต นิรันดร์ ๘ คำ นี้ เป็น คำ สัตย์ จริง ข้าพเจ้า บรรณา ให้ ท่าน เน้น เรื่อง เหล่า นี้ เพื่อ คน ทั้ง หลาย ที่ เชื่อ ใน พระเจ้า แล้ว จะ ได้ อุด สำนั ก ระ ทำ การ ดี การ เหล่า นี้ ดี และ เป็น ประโยชน์ แก่ คน ทั้ง ปวง

จงหลีกเลี่ยงคำถามที่โต้เถียงกันอย่างโง่เขลา

๔ แต่ จง หลีก เลี่ยง จาก ปัญหา โจด เขลา ที่ เถียง กัน จาก การ ลำ ดับ วงศ์ ตระกูล และการเถียง และการทะเลาะกันเรื่องพระราชาบัญญัติ เพราะว่าการอย่างนั้นไร้ประโยชน์และไม่เป็นเรื่องเป็นราว ๑๐ คนใดๆ ที่ผูกแตกนิกายกัน เมื่อได้ตักเตือนเขาคนหนึ่งและสองคนแล้ว ก็จงปฏิเสธ ๑๑ ด้วยรู้แล้วว่า คน เช่น นั้น เป็น คน นอก ลู ก์ นอก ทาง และ บาป หนา เขา ปรับ โทษ ตัว เขา เอง ๑๒ เมื่อ ข้าพเจ้า จะ ใช้ อาร เหมาส หรือ ที่ คึก กั ส มา หา ท่าน ท่าน จง รีบ ไป หา ข้าพเจ้า ที่ เมือง นิโคบุรี เพราะ ข้าพเจ้า ตั้ง ใจ แล้ว ว่า จะ ค้าง อยู่ ที่ นั้น จน สิ้น ฤดูหนาว ๑๓ ท่าน จง อุด สำนั ก ส่ง เสนา ส ผู้ เป็น ทนาย ความ กับ อปอลโล ไป ตาม ทาง ของ เขา อย่านำให้เขาขาดสิ่งใด ๑๔ ให้ พวก เรา เรียน รู้ ที่ จะ กระ ทำ การ ดี ที่ สำคัญ สำหรับ ความ จำ เป็น ต่าง ๆ เพื่อ พวก เขา จะ ไม่ เป็น คน ที่ ไร้ ผล ๑๕ คน ทั้ง หลาย ที่ อยู่ กับ ข้าพเจ้า ผัก ความ คิด ถึง มา ยัง ท่าน ขอ ผัก ความ คิด ถึง มา ยัง คน ทั้ง ปวง ที่ รัก เรา ใน ความ เชื่อ ขอ พระคุณ ดำรง อยู่ กับ ท่าน ทัง หลาย เถิด เอเมน [เขียนถึงทิตัส ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสตจักรชาวคริต จากเมืองนิโคบุรี แคว้นมาซิโดเนีย]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

ฟีเลโมน

ในขณะที่เปาโลเป็นนักโทษที่กรุงโรม ท่านได้นำโอเนสิมัสให้รับเชื่อในพระเยซู โอเนสิมัสเป็นทาสที่หนีจากนายของเขาชื่อ ฟีเลโมนไปยังกรุงโรม เปาโลเขียนถึงฟีเลโมน นายของโอเนสิมัส ขอให้เขายกโทษให้ออเนสิมัส และต้อนรับเขาเหมือนอย่างพี่น้องในพระคริสต์ และเปาโลบอกที่ท่านยอมใช้หนี้ทั้งหมดของโอเนสิมัสที่มีต่อฟีเลโมน

เปาโลมีความหวังว่า ท่านจะได้รับการปลดปล่อยจากการติดคุกครั้งแรกของท่านในกรุงโรม (๑:๒๒)

คำคำนำจากเปาโลและทิโมธี

๑ เปาโล ผู้ถูกจองจำเพื่อพระเยซูคริสต์ กับ ทิโมธี น้องชายของเรา ถึง ฟีเลโมน เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา ^๒และถึงนางอับเบียผู้เป็นที่รัก และอารคิปัสผู้เป็นเพื่อนทหารด้วยกันกับเรา และถึงคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของท่าน ^๓ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

ความรักและความเชื่อของฟีเลโมน

^๔ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยได้เอ่ยถึงท่านเสมอเมื่อข้าพเจ้าอธิษฐาน ^๕เพราะข้าพเจ้าได้ยินดีถึงความรักและความเชื่อของท่านที่มีต่อพระเยซูเจ้าและต่อบรรดาวิสุทธิชน ^๖เพื่อการเป็นพยานถึงความเชื่อของท่านจะได้เกิดผลโดยการรู้ถึงสิ่งดีทุกอย่าง ซึ่งมีอยู่ในท่านโดยทางพระเยซูคริสต์ ^๗น้องเอ๋ย ความรักของท่านทำให้เรามีความยินดีและความซุใจเป็นอย่างมากยิ่ง เพราะจิตใจของพวกวิสุทธิชนเข้มแข็งขึ้นเพราะท่าน

เปาโลขอร้องเรื่องโอเนสิมัส

^๘เหตุฉะนั้น แม้ว่าโดยพระคริสต์ ข้าพเจ้ามีใจกลัวพอที่จะสั่งให้ท่านทำสิ่งที่ควรกระทำได้ ^๙แต่เพราะเห็นแก่ความรัก ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านดีกว่า คือ อ้อนวอนอย่างเปาโล ผู้ชราแล้ว และบัดนี้เป็นผู้ถูกจองจำ

อยู่ เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ ^{๑๐}ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านด้วยเรื่องโอเนสิมัส ลูกของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิด เมื่อข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ ^{๑๑}เมื่อก่อนนั้นเขาไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เขาเป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและแก่ข้าพเจ้า ^{๑๒}ข้าพเจ้าจึงส่งเขาผู้เป็นดวงจิตของข้าพเจ้าที่เดียวกลับไปหาท่านอีก เหตุฉะนั้นท่านจงรับเขาไว้ ^{๑๓}ข้าพเจ้าใคร่จะให้เขาอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าแทนท่าน ในระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกจองจำ เพราะข้าพเจ้าประเสริฐนั้น ^{๑๔}แต่ว่าข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติสิ่งใดลงไปนอกจากท่านจะเห็นชอบด้วย เพื่อว่าคุณความดีที่ท่านกระทำนั้นจะไม่เป็นการฝืนใจ แต่จะเป็นความประสงค์ของท่านเอง ^{๑๕}อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้ที่ทำให้เขาต้องจากท่านไปชั่วคราวเวลาหนึ่ง เพื่อท่านจะได้เขากลับคืนมาตลอดไป ^{๑๖}บัดนี้เรามีใช้เป็นทาสอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าทาสคือเป็นพี่น้องที่รัก เขาเป็นที่รักมากของข้าพเจ้า แต่คงจะเป็นที่รักของท่านมากกว่านั้นอีก ทั้งในเนื้อหนังและในองค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๑๗}เหตุฉะนั้นถ้าท่านถือว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมงานของท่าน ก็จงรับเขาไว้เหมือนรับตัวข้าพเจ้าเอง ^{๑๘}ถ้าเขาได้กระทำความผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไรท่านท่านจงคิดเอาจากข้าพเจ้าเถิด ^{๑๙}ข้าพเจ้าเปาโล ได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะใช้ให้ ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า และแม้แต่ตัวของท่านเองด้วย ^{๒๐}แท้จริง น้องเอ๋ย จงให้ข้าพเจ้ามีความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะท่านเถิด จงให้ข้าพเจ้าชื่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๒๑}ข้าพเจ้ามั่นใจท่านจะเชื่อฟัง จึงได้เขียนมาถึงท่าน เพราะรู้ว่าท่านจะกระทำยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าขอเสียอีก

ความหวังในอิสรภาพของเปาโล

^{๒๒}อีกประการหนึ่ง ขอท่านได้จัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านอีกตามคำอธิษฐานของท่าน ^{๒๓}เอปาฟรัส ผู้ซึ่งถูกจองจำอยู่ด้วยกันกับข้าพเจ้า เพื่อพระเยซูคริสต์ ได้ฝากความคิดถึงมายังท่าน ^{๒๔}มาระโก อาริสทาร์คัส เดมาส และลูกา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย

๒๕ ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับจิตวิญญาณ
ของท่านเถิด เอเมน [เขียนจากกรุงโรมถึง
ฟีเลโมน และส่งโดยโอเนสิมัส ผู้เป็นทาสรับ
ใช้]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

ฮีบรู

เราไม่ทราบว่ามีใครเขียนหนังสือฮีบรูนี้ แต่คนส่วนมากคิดว่าเปาโลเป็นผู้เขียน เราสามารถทราบได้ว่าหนังสือเล่มนี้เป็นจดหมายถึงชาวฮีบรู เพราะว่าตั้งแต่ต้นถึงปลายมีการเปรียบเทียบความเชื่อของคริสเตียนกับพระคัมภีร์เดิม กับเครื่องบูชาและพิธีต่างๆ ของชาวฮีบรูซึ่งเล็งไปถึงพระคริสต์ ข้อแรกพูดถึงบรรพบุรุษ ซึ่งหมายถึงพวกบรรพบุรุษของชาวฮีบรู (ชาวยิว)

จดหมายฉบับนี้ไม่ได้เขียนถึงคริสตจักรใดๆ (เช่น โรม ๑ และ ๒ โครินธ์ เอเฟซัส ฟิลิปปี โคลโลสี ๑ และ ๒ เรสเสโลนิกา) หรือถึงพวกคริสตจักร (เช่นกาลาเทีย) หรือถึงคนส่วนตัว (เช่น ๑ และ ๒ ทิโมธี ทิตัส ฟีเลโมน ๒ และ ๓ ยอห์น) แต่หนังสือฮีบรูนี้เป็นที่เรียกกันว่า “จดหมายทั่วไป” ซึ่งเขียนถึงชาวยิวที่กระจัดกระจายไป (เช่นหนังสือยากอบ (ยก ๑:๑) ซึ่งเขียนถึงชาวยิวด้วย) แต่จดหมายฉบับนี้ก็เหมาะสำหรับคริสเตียนทุกคน เพราะว่าเราได้เชื่อและใช้พระคัมภีร์ทั้งเดิมและใหม่เช่นกัน

ชาวยิวที่ไม่เชื่อก็เกลียดเปาโล ชาวยิวที่เชื่อแล้วในกรุงเยรูซาเล็มก็มักจะเชื่อว่าจะต้องตามธรรมเนียมต่างๆ ของศาสนายิว (กท ๒:๑๑-๑๓) พวกคริสเตียนยิวบางคนได้ไปสอนคำสอนผิดให้แก่ผู้เชื่อแล้วในเมืองกาลาเทีย ดังนั้นถ้าเปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ก็เป็นภารกิจที่ท่านจะไม่ให้ชื่อของท่านปรากฏในจดหมายฉบับนี้ เรารู้ว่าจดหมายฉบับนี้เขียนขึ้นที่กรุงโรมเพราะได้เขียนว่า “พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลี่ก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย” (๑๓:๒๔) ทิโมธีซึ่งได้ติดคุกพร้อมกับเปาโล เพิ่งได้รับการปล่อยตัว (๑๓:๒๓) และเปาโลหวังว่าอีกไม่นานท่านจะได้รับการปลดปล่อยด้วย (๑๓:๑๙) ดูเหมือนว่าหนังสือ ๒ เปโตร ๓:๑๕-๑๖ ซึ่งเห็นว่าเปาโลเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูนี้ เพราะว่าเปโตรพูดถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับชาวยิวซึ่งท่านว่า “มีบางข้อที่เข้าใจยาก” ซึ่งเล็งถึงคำเขียนของเปาโล

หนังสือฮีบรูเขียนก่อนการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร ซึ่งเกิดขึ้นในปีค.ศ. ๗๐ (๑๐:๒-๓; ๑๓:๑๐-๑๑)

หนังสือเล่มนี้เน้นว่า พระเยซู ซึ่งเป็นมหาปุโรหิต เครื่องบูชาและพระผู้ช่วยให้รอดก็ประเสริฐกว่าสิ่งต่างๆ ในสมัยของโมเสส

สง่าราศีของพระบุตร
และพระราชกิจของพระองค์

๑ ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆ มากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสดาพยากรณ์ ๒ แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตรผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างจักรวาลโดยพระบุตร ๓ พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสถานะเป็นพินัยเดียวกันกับพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสอันทรงฤทธิของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเจษานุภาพเบื้องบน

พระบุตรทรงอยู่เหนือพวกทูตสวรรค์

“พระองค์ทรงเป็นผู้เยี่ยมกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ด้วยว่าพระองค์ทรงรับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก ๔ เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาในเวลาใดว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว’ และยังตรัสอีกว่า ‘เราจะเป็นบิดาของเขานะ และเขาจะเป็นบุตรของเรา’ ๕ และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีองค์ที่ได้บังเกิดนั้นให้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า ‘ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสินของพระเจ้านมัสการท่าน’ ๖ ส่วนพวกทูตสวรรค์นั้น พระองค์ตรัสว่า ‘พระองค์ทรงบันดาลพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุษฎีวิญญาณ และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุษฎีเปลวเพลิง’ ๗ แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า ‘โอพระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์และเป็นนิตย์ ชาร์พระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ ก็เป็นชาร์พระกรเที่ยงธรรม ๘ พระองค์ทรงรักความชอบธรรม และทรง

เกลียด ชัง ความชั่วช้า ฉะนั้น พระเจ้า คือ พระเจ้าของพระองค์ ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์”^{๑๐} และ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า เมื่อเต็มพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์ เป็นพระหัตถกิจของพระองค์’^{๑๑} สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้จะก้าวไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม^{๑๒} พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด’^{๑๓} แต่แก่ทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า ‘จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’^{๑๔} ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นแต่เพียงวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่จะได้รับความปลอดภัยเป็นมรดกมิใช่หรือ

จงใส่ใจกับความรอดอันยิ่งใหญ่

๒ เหตุฉะนั้นเราควรจะสนใจในข้อความเหล่านี้ที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก เพราะมีจะนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านี้^๒ ด้วยว่าถ้าถ้อยคำซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้วันนั้นนคงและการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบสนองตามความยุติธรรมแล้ว^๓ ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง^๔ ทั้งนี้พระเจ้ก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่ง ทรงประทาน ตามพระประสงค์ของพระองค์

พระคริสต์ทรงครอบครองอยู่เหนือสิ่งสารพัด

^๕ เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมอบโลกใหม่ซึ่งเรากล่าวถึงนั้นให้อยู่ใต้บังคับของเหล่าทูตสวรรค์^๕ แต่มีอยู่แห่งหนึ่งทีคนเป็นพยานถึงเรื่องนี้ว่า ‘มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่ง

พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขา’^๖ พระองค์ทรงทำให้ เขา ต่ำกว่า พวกทูตสวรรค์ แต่ หน้อยเดียว และพระองค์ทรงประทานสง่าราศีก็บังเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา และได้ทรงตั้งเขาไว้ให้อยู่เหนือบรรดาพระหัตถกิจของพระองค์^๗ พระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ภายใต้เท้าของเขา’ ในการซึ่งพระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ใต้อำนาจของเขานั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา แต่ขณะนี้ เรายังไม่เห็น ว่าทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา

ความทุกข์ทรมานของพระคริสต์

^๘ แต่เราก็ก็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ ต่ำกว่า ทูตสวรรค์ แต่ หน้อยเดียว นั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน^๙ ด้วยว่า ในการที่พระเจ้าจะ ทรงพยานเป็นอันมากถึงสง่าราศีนั้น ก็สมอยู่แล้วที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด และผู้ทรงบันดาลให้สิ่งสารพัดบังเกิดขึ้น ะให้ผู้ที่ เป็น นาย แห่ง ความ รอด ของ เขานั้น ได้ถึงที่สำเร็จโดยการทนทุกข์ทรมาน^{๑๐} เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ชำระคนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับชำระ ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุนี้พระองค์จึงไม่ทรง ละอาย ที่ จะ ทรง เรียก เขา เหล่า นั้น ว่า เป็น พี่น้องกัน^{๑๑} ดังที่พระองค์ตรัสว่า ‘เราจะประกาศ พระนาม ของ พระองค์ แก่ พี่น้องของเรา เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ชุมนุมชน’^{๑๒} และตรัสอีกว่า ‘เราจะไว้วางใจในพระองค์’ ทั้งตรัสอีกว่า ‘ดูเถิด ตัวเรากับบุตรซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่เรา’

พระคริสต์ทรงรับสภาพมนุษย์

^{๑๓} เหตุฉะนั้น ครั้นบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อ และ เลือด อยู่ แล้ว พระองค์ก็ได้ ทรง รับ เนื้อ และ เลือด เหมือนกัน เพื่อโดยความตาย พระองค์จะได้ทรงทำลายผู้หนึ่งทีมีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร^{๑๔} และ จะได้ ทรง ช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย^{๑๖} ความจริง พระองค์มิได้ ทรง รับ สภาพ ของ ทูตสวรรค์ แต่ ทรง รับ สภาพ ของ เชื้อสาย ของ อับราฮัม

๑๗ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับ พี่น้อง ทุกอย่าง เพื่อว่า พระองค์ จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิต ผู้ก่อปรด้วยพระเมตตา และความ สัตย์ ซื่อ ในการ ทุกอย่าง ซึ่งเกี่ยวกับ พระเจ้า เพื่อ ลบล้าง บาป ทั้ง หลาย ของ ประชาชน ๑๘ เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดย ถูก ทดลอง นั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้

พระคริสต์ทรงอยู่เหนือโมเสส

๓ เหตุ ฉะนั้น ท่าน พี่ น้อง อัน บริสุทธ์ ผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่งมาจาก สวรรค์ นั้น จง พิจารณา อัศจรรย์ และ มหา ปุโรหิต ซึ่ง เรา รับ เชื่อ อยู่ นั้น คือ พระเยซู คริสต์ ๒ ผู้ทรง สัตย์ ซื่อ ต่อ พระเจ้า ผู้ได้ทรง แต่ง ตั้ง พระองค์ไว้ เหมือนอย่าง โมเสส ได้ สัตย์ ซื่อ ใน พรค พวก ของ พระองค์ ทั้ง สิ้น ๓ แต่ ถึง กระนั้น พระองค์ ก็ ทรง สมควร ได้รับ พระเกียรติมากกว่า โมเสสมากนัก เช่นเดียวกับ ผู้สร้างบ้านย่อมมีเกียรติยศมากกว่าบ้านนั้น ๔ ด้วยว่า บ้านทุกหลัง ต้อง มี ผู้สร้าง แต่ ว่า ผู้ทรง สร้าง สุรรพ สิ่ง ทั้ง ปวง ก็ คือ พระเจ้า ๕ ฝ่าย โมเสส นั้น สัตย์ ซื่อ ใน พรค พวก ของ พระองค์ ทั้ง สิ้น ก็ อย่าง คนรับใช้ เพื่อ จะ ได้ เป็น พยาน ถึง เหตุการณ์ เหล่า นั้น ซึ่ง จะ กล่าว ต่อ ภายหลัง ๖ แต่ พระคริสต์ นั้น ในฐานะ พระบุตร ที่ ทรง อำนาจ เหนือ ครอบคervi ของ พระองค์ และ เรา ทั้ง หลาย เป็น ครอบคervi นั้น แล และ หาก เรา จะ ยึด ความ มั่นใจ และความ ชื่นชม ยินดี ใน ความ หวัง นั้น ไว้ ให้ มั่นคง จนถึง ที่ สุด

คำเตือน: พวกอิสราเอลที่ไม่เชื่อจึงเข้าไปในแผ่นดินคานาอันไม่ได้

๗ เหตุ ฉะนั้น (ตาม ที่ พระ วิญญาณ บริสุทธ์ ตรัส ว่า ‘วันนี้ ถ้า ท่าน ทั้ง หลาย จะ ฟัง พระสุรเสียง ของ พระองค์ ๘ อย่า ให้ จิตใจ ของ ท่าน แข็ง กระด้าง ไป อย่าง ใน ครั้ง กบฏ นั้น เหมือน อย่าง ใน วัน ที่ ถูก ทดลอง ใน ถิ่น ทูร์กันดาร ๙ เมื่อ บรรพบุรุษ ของ ท่าน ทดลอง เรา โดย เอา เรา เข้า พิสูจน์ และได้ เห็น กิจการ ของ เรา ถึง สิบ ปี ๑๐ เพราะ เหตุ นั้น เรา จึง เคือง คน ชั่วอายุ นั้น และ ว่า ‘ใจ ของ เขา หลง ผิด อยู่ เสมอ เขา ไม่ รู้ จัก ทาง ทั้ง หลาย ของ เรา’ ๑๑ ดังนั้น เรา จึง ปฏิญาณ ด้วย ความ พิโรธ ของ เรา ว่า ‘เขา จะ ไม่ ได้ เข้า สู่ ที่ สงบ สุข ของ เรา’) ๑๒ ท่าน พี่น้อง ทั้ง หลาย จง ระวง ให้ ดี เพื่อ จะ ไม่มี ผู้

หนึ่ง ผู้ใด ใน พวก ท่าน มี ใจ ชั่ว และ ไม่ เชื่อ แล้ว ก็ หลง ไป จาก พระเจ้า ผู้ ทรง พระชนม์ ๑๓ ท่าน จง เตือน สติ กัน และ กัน ทุก วัน ตลอด เวลา ที่ เรียก ว่า ‘วันนี้’ เพื่อ ว่า จะ ไม่มี ผู้ใด ใน พวก ท่าน มี ใจ แข็ง กระด้าง ไป เพราะ เล่ห์ กล ของ บาป ๑๔ เพราะ ว่า ถ้า เรา ยึด ความ ไว้ วางใจ ที่ เรา มี อยู่ ตอน ดั้น ไว้ ให้ มั่นคง จนถึง ที่ สุด เรา ก็ กลาย มา เป็น ผู้ มี ส่วน กับ พระคริสต์ ๑๕ เมื่อ มี คำ กล่าว ไว้ ว่า ‘วันนี้ ถ้า ท่าน ทั้ง หลาย จะ ฟัง พระสุรเสียง ของ พระองค์ อยา ให้ จิตใจ ของ ท่าน แข็ง กระด้าง ไป อย่าง ใน ครั้ง กบฏ นั้น’ ๑๖ เพราะ บาง คน เมื่อ เขา ได้ ยิน แล้ว ก็ ยัง ได้ กบฏ อยู่ แต่ มี ใช้ ทุก คน ที่ โมเสส ได้ นำ ออก จาก ประเทศ อียิปต์ ๑๗ และ ใคร หนอ ที่ พระองค์ ได้ ทรง โทมนัส ตลอด สิบ ปี นั้น ก็ คน เหล่า นั้น ที่ กระทำ บาป และ ซากศพ ของ เขา ฝัง อยู่ ใน ถิ่น ทูร์กันดาร มิใช่ หรือ ๑๘ และ แก่ ใคร หนอ ที่ พระองค์ ได้ ทรง ปฏิญาณ ว่า เขา จะ ไม่ ได้ เข้า สู่ ที่ สงบ สุข ของ พระองค์ ก็ คน เหล่า นั้น ที่ ไม่ เชื่อ มี ใช้ หรือ ๑๙ ฉะนั้น เรา จึง รู้ ว่า เขา ไม่ สามารถ เข้า ไป สู่ ที่ สงบ สุข นั้น ได้ เพราะ เขา ไม่ ได้ เชื่อ

การเข้าสู่ที่สงบสุขโดยความเชื่อ

๘ เหตุ ฉะนั้น เมื่อ มี พระ สัญญา ทรง ประทาน ไว้ แล้ว ว่า จะ ให้ เขา ใน ที่ สงบ สุข ของ พระองค์ ให้ เรา ทั้ง หลาย มีความ ย่าเกรง ว่า ใน พวก ท่าน อาจ จะมี ผู้ หนึ่ง ผู้ใด เหมือน ไป ไม่ ถึง ๒ เพราะ ว่า เรา ได้ มี ผู้ ประกาศ ข่าว ประเสริฐ ให้ แก่ เรา แล้ว เหมือน แก่ เขา เหล่า นั้น ด้วย แต่ ว่า ถ้า ยึด คำ ซึ่ง เขา ได้ ยิน นั้น ไม่ ได้ เป็น ประโยชน์ แก่ เขา เพราะ ว่า เขา ไม่ มีความ เชื่อ พ้อง กับ ผู้ ที่ ได้ ยิน ๓ เพราะ ว่า เรา ทั้ง หลาย ที่ เชื่อ แล้ว ก็ เข้า ใน ที่ สงบ สุข นั้น เหมือน พระองค์ ได้ ตรัส ไว้ แล้ว ว่า ‘ตาม ที่ เรา ได้ ปฏิญาณ ด้วย ความ พิโรธ ของ เรา ว่า ‘เขา จะ ไม่ ได้ เข้า สู่ ที่ สงบ สุข ของ เรา’ แม้ ว่า งาน นั้น สำเร็จ แล้ว ตั้ง แต่ วาง ราก สร้าง โลก ๔ และมี ข้อ หนึ่ง ที่ พระองค์ ได้ ตรัส ถึง วัน ที่ เจ็ด ดั่ง นี้ ว่า ‘ใน วัน ที่ เจ็ด พระเจ้า ทรง พัก การ งาน ทั้ง สิ้น ของ พระองค์’ ๕ และ แห่ง เดียว กัน นั้น ได้ ตรัส อีก ว่า ‘เขา จะ ไม่ ได้ เข้า สู่ ที่ สงบ สุข ของ เรา’ ๖ ครั้น เห็น แล้ว ว่า ยัง มี ข้อ ให้ บาง คน เข้า ใน ที่ สงบ สุข นั้น และ คน เหล่า นั้น ที่ ได้ ยิน ข่าว ประเสริฐ คราว ก่อน ไม่ ได้ เข้า เพราะ เขา ไม่ เชื่อ ๗ พระองค์ จึง ได้ ทรง กำหนด วัน หนึ่ง ไว้ อีก คือ กล่าว ใน คัมภีร์ ของ ดาวิด ครั้น ล่วง ไป

ช้านานแล้วว่า “วันนี้” เหมือนดริสเมื่อคราวก่อนแล้วว่า “วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไป” ๘ เพราะว่าถ้าเยชูได้พาเขาเข้าสู่ที่สงบสุขนั้นแล้ว พระองค์ก็ก็คงมิได้ดริสในภายหลังถึงวันอื่นอีก ๙ ฉะนั้นจึงยังมีสะบาโตสำหรับชนชาติของพระเจ้า ๑๐ ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในที่สงบสุขของตนแล้วก็ได้หยุด การงาน ของ ตน เหมือน พระเจ้าได้ ทรง หยุด จาก พระ ราช กิจ ของ พระองค์ ๑๑ เหตุ ฉะนั้น ให้ เรา ทั้ง หลาย อุตส่าห์ เข้า ใน ที่ สงบ สุข นั้น เพื่อ มิ ให้ ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด ตก หลง ไป ใน การ ไม่ เชื่อ เช่น เขา เหล่า นั้น ซึ่ง เป็น ตัวอย่าง ๑๒ เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพยานภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่า ดาบสองคมใดๆ แทะทะลุ กระทั่งจิตและวิญญาณ ตลอดจนข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัย ความคิด และความมุ่งหมายในใจด้วย ๑๓ ไม่มีสิ่งเนรมิตสร้างใดๆ ที่ไม่ได้ปรากฏในสายพระเนตรของพระองค์ แต่สิ่งสารพัดก็เปลี่ยนเปล่าและปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องเกี่ยวข้องด้วย

พระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิต

๑๔ เหตุ ฉะนั้น เมื่อ เรา มี มหา ปุโรหิต ผู้ เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมีนงใน การยอมรับของเราไว้ ๑๕ เพราะว่าเรามีได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป ๑๖ ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะที่ต้องการ

มหาปุโรหิตที่มาจากมนุษย์ก็ไม่สมบูรณ์

๘ ฝ่ายมหาปุโรหิตทุกคนที่เลือกมาจากมนุษย์ได้แต่งตั้งไว้ให้สำหรับมนุษย์ในบรรดาการซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้นำเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชามาถวาย เพราะความบาป ๒ ท่านนั้นมีใจเมตตากรุณาคนโง่และคนหลงผิดได้ เพราะท่านเองก็มี

ความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย ๓ เหตุ ฉะนั้น ท่าน ต้อง ถวาย เครื่อง บูชา เพราะ ความ บาป เพื่อคนทั้งปวงชื่นใจ ท่านจึงต้องถวายเพื่อตัวเองด้วยฉนั้น ๔ และไม่มีผู้ใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได้ เว้นแต่พระเจ้าทรงเรียกเหมือนอย่างทรงเรียกอาโรน

เมลคีเซเดคเป็นภาพลึงถึงพระคริสต์

๕ ใน ทำนอง เดียวกัน พระ คริสต์ ก็ ไม่ ได้ ทรง ยกย่อง พระองค์ เอง ขึ้น เป็น มหา ปุโรหิต แต่ เป็น โดย พระเจ้า ผู้ ได้ ดริส กับ พระองค์ ว่า ‘ท่าน เป็น บุตร ของ เรา วัน นี้ เรา ได้ ให้ กำเนิด แก่ ท่าน แล้ว’ ๖ เหมือนพระองค์ได้ดริสอีกแห่งหนึ่งว่า ‘ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค’ ๗ ฝ่ายพระเยซูขณะ เมื่อ พระองค์ ดำรง อยู่ใน เนื้อ หนึ่ง นั้น พระองค์ได้ถวายคำอธิษฐาน และทูลวิงวอนด้วย ทรง กันแสง มากมาย และ นำ พระเนตร ใส ให้ พ้น จาก ความ ตาย ได้ และ พระเจ้า ได้ ทรง สดับ เพราะ พระองค์ นั้น ได้ ยำ เกรง ๘ ถึง แม้ ว่า พระองค์ ทรง เป็น พระ บุตร พระองค์ ก็ ทรง เรียบรู้ ที่จะ นอบ น้อม ยอม เชื่อ ฟัง โดย ความ ทุกข์ ล้า บาก ที่ พระองค์ ได้ ทรง ทน เอา ๙ และ เมื่อ ทรง ถูก ทำ ให้ เปียบ พร้อม ทุก ประการ แล้ว พระองค์ ก็ เลือ ทรง เป็น ผู้ จิต ความ รอด นิรันดร์ สำหรับ คน ทั้ง ปวง ที่ เชื่อ ฟัง พระองค์ ๑๐ โดย พระเจ้า ได้ ทรง ตั้ง พระองค์ ให้ เป็น มหา ปุโรหิต ตาม อย่าง ของ เมลคีเซเดค

ทารกคริสเตียน

๑๑ เรื่อง เกี่ยวกับ พระองค์ นั้น มี มาก และ ยาก ที่จะ อธิบาย ให้ เข้าใจ ได้ เพราะ ว่า ท่าน ทั้ง หลาย กลาย เป็น คน หู ตึง เสีย แล้ว ๑๒ ถึง แม้ ว่า ขณะ นี้ ท่าน ทั้ง หลาย ควร จะ เป็น ครู ได้ แล้ว แต่ ท่าน ก็ ต้อง ให้ คน อื่น สอน ท่าน อีก ใน เรื่อง หลัก เบื้อง ต้น แห่ง พระวจนะ ของ พระเจ้า และ ท่าน ทั้ง หลาย กลาย เป็น คน ที่ ยิง ต้อง กิน นาน ม ไม่ ใช่อาหาร แข็ง ๑๓ เพราะ ว่า ทุก คน ที่ ยิง กิน นาน ม นั้น ก็ ยิง ไม่ ชำนาญ ใน พระ วจนะ แห่ง ความ ชอบ ธรรม เพราะ เขา ยัง เป็น ทารก อยู่ ๑๔ แต่ อาหาร แข็ง นั้น เป็น อาหาร สำหรับ ผู้ ใหญ่ คือ ผู้ ที่ เคย ผึก หัด ความ คิด ของ เขา จน สงเกต ได้ ว่า ไหน ดี ไหน ชั่ว

คำสอนให้ละประณโมวาทของพระคริสต์และก้าวไปถึงความบริบูรณ์

๖ เหตุฉะนั้นให้เราละประณโมวาทของพระคริสต์ไว้ และให้เราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์ อย่าเอาสิ่งเหล่านี้มาวางเป็นรากอีกเลย คือการกลับใจเสียใหม่จากการกระทำที่ตายแล้ว และความเชื่อในพระเจ้า^๒ และคำสอนว่าด้วยพิธีบัพติศมา และการวางมือ และการเป็นขึ้นมาจากตาย และการพิพากษาลงโทษเป็นนิตย์นั้น^๓ ถ้าพระเจ้าจะทรงโปรดอนุญาต เราก็จะกระทำอย่างนี้ได้^๔ เพราะว่า คนเหล่านั้นที่ ได้รับ ความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้ รักรูส ของ ประทานจากสวรรค์ ได้มีส่วนในพระวิญญานบริสุทธิ์^๕ และได้ ชิม ความ ดีงาม แห่ง พระ วาจา ของ พระเจ้า และฤทธิเดชแห่งยุคที่จะมานั้น^๖ ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงอยู่อย่างนี้ ก็เหลือวิสัยที่จะให้เขากลับใจเสียใหม่อีกได้ เพราะตัวเขาเองได้ ตรึง พระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว และได้ ทำให้ พระองค์ ขาย หน้า ต่อ ธรรมาภิบาล^๗ ด้วย ว่า พื้น แผ่น ดิน ที่ ได้ ดูด ดื่ม น้ำ ฝน ที่ ตก ลง มา เนื่อง ๑ และ งอก ขึ้น มา เป็น ต้น ผัก ให้ ฟู รวย ชน แก่ คน ทั้ง หลาย ที่ ได้ พร วร ดิน ด้วย นั้น ก็ รับ พระพร มา จาก พระเจ้า^๘ แต่ ดิน ที่ งอก หนาม ใหญ่ และ หนาม ย่อย ก็ ถูก ทอด ทิ้ง และ เกือบ จะ ถึง ที่ สิบ แซ่ แล้ว ซึ่ง ใน ที่ สุด ก็ จะ ถูก เผา ไฟ เสีย^๙ แต่ ดู ก่อน พวก ที่ รัก แม้ เรา พู ด อย่าง นั้น เรา ก็ เชื่อ แน่ ว่า ท่าน ทั้ง หลาย คง จะ ได้ สิ่ง ที่ ดี กว่า นั้น และ สิ่ง ซึ่ง เกี่ยว กับ ความ รอด^{๑๐} เพราะ ว่า พระเจ้า ไม่ ทรง อธรรม ที่ จะ ทรง ลืม การ งาน และ การ ทำ งาน หนัก ด้วย ความ รัก ซึ่ง ท่าน ได้ แสดง ต่อ พระนาม ของ พระองค์ คือ การ รับ ใช้ วิสุทธิชน นั้น และ ยัง รับ ใช้ อยู่^{๑๑} และ เรา ปู ราร ถ นา ให้ ท่าน ทั้ง หลาย ทุก คน แสดง ความ ตั้ง ใจ จริง ให้ ถึง ความ มั่น ใจ อย่าง เติม ที่ แห่ง ความ หวัง นั้น จน ถึง ที่ สุด ปลาย^{๑๒} เพื่อ ท่าน จะ ไม่ เป็น คน เชื่อย ช้า แต่ ให้ ตาม เยี่ยง อย่าง แห่ง คน เหล่า นั้น ที่ อาศัย ความ เชื่อ และ ความ เพียร จึง ได้ รับ ตาม พระ สัญญา เป็น มรดก

พระสัญญาอันมั่นคงของพระเจ้า

^{๑๓} เพราะ ว่า เมื่อ พระเจ้า ได้ ทรง ทำ พระ สัญญา ไว้ กับ อับ รา ฮัม นั้น โดย เหตุ ที่ ไม่มี ใคร เป็น ใหญ่ กว่า พระองค์ ที่ พระองค์ จะ ทรง

ให้ คำ ปฏิญาณ ได้ นั้น พระองค์ ก็ ได้ ทรง ให้ คำ ปฏิญาณ แก่ พระองค์ เอง^{๑๔} คือ ตรัส ว่า ‘เรา จะ อวย พร ท่าน แน่ เรา จะ ทวี เชื่อ สบาย ของ ท่าน ให้ มาก ขึ้น’^{๑๕} เช่น นั้น แล เหล่ เมื่อ อับ รา ฮัม ได้ ทน คอย ด้วย ความ เพียร แล้ว ท่าน ก็ ได้ รับ ตาม พระ สัญญา นั้น^{๑๖} ส่วน มนุษย์ นั้น ต้อง ปฏิญาณ ต่อ หน้า ผู้ ที่ เป็น ใหญ่ กว่า ตน และ เมื่อ เกิด ข้อ หุ้ม ใญ่ จะ ไ้ กู้ น ขึ้น ก็ ต้อง ถู ก คำ ปฏิญาณ นั้น เป็น คำ ยืนยัน ชัน เด็ด ขาด^{๑๗} ฝ่าย พระเจ้า เมื่อ พระองค์ ทรง หมาย พระทัย จะ สืบ แดง ให้ ผู้ ที่ รับ คำ ทรง สัญญา นั้น เป็น มรดก รู้ ให้ แน่ ใจ ยิ่ง ขึ้น ว่า พระ คาริ ของ พระองค์ จะ แปร ปรวน ไม่ ได้ พระองค์ จึง ได้ ทรง ให้ คำ ปฏิญาณ ไว้ ด้วย^{๑๘} เพื่อ ด้วย สอง ประการ นั้น ที่ เปลี่ยน แปลง ไม่ ได้ ใน ที่ ซึ่ง พระองค์ จะ ตรัส สม สภา ไม่ ได้ นั้น เรา ซึ่ง ได้ หนี มา หา ที่ ลี้ภัย นั้น จึง จะ ได้ รับ การ หนุน นำ ใจ อย่าง จริง จัง ที่ จะ ฉวย เอา ความ หวัง ซึ่ง มี อยู่ ตรง หน้า เรา^{๑๙} ความ หวัง นั้น เรา ยึด ไว้ ด้วย สมอ ของ จิต วิญญาน เป็น ความ หวัง ทั้ง แ่น และ มั่น คง และได้ ทอด ไว้ ภายใน ม่าน^{๒๐} ที่ ผู้นำ หน้า ได้ เส็ด ใจ เข้า ไป เผื่อ เรา แล้ว คือ พระ เยชู ผู้ ทรง ได้ รับ การ แต่ง ตั้ง เป็น มหา พุ โร หิต เป็น นิตย์ ตาม อย่าง เมล คี เซ เดค

เมลคีเซเดคเป็นแบบอย่างของพระคริสต์

๗ เพราะ เมล คี เซ เดค ผู้ นี้ คือ กษัตริย์ เมือง ซา เลม เป็น พุ โร หิต ของ พระเจ้า ผู้ สูง สุด ผู้ ได้ พบ อับ รา ฮัม ขณะ ที่ กำลัง กลับ มา จาก การ ฆ่า พิ น กษัตริย์ ทั้ง หลาย และได้ อวย พร แก่ อับ รา ฮัม^๒ อับ รา ฮัม ก็ได้ ถวาย ของ หนึ่ง ใน สิบบจุก ของ ทัง ปวง แก่ ท่าน ผู้ นี้ ตอน แรก ท่าน ผู้ นี้ แปร ว่า กษัตริย์ แห่ง ความ ชอบ ธรรม แล้ว หลัง จาก นั้น ก็ แปร ว่า กษัตริย์ เมือง ซา เลม ด้วย ซึ่ง หมาย ถึง กษัตริย์ แห่ง สันติ สุข^๓ บิดา มารดา และ ตระกูล ของ ท่าน ก็ ไม่มี วัน เริ่ม ต้น และ วัน สิ้น สุด ของ ชีวิต ก็ ไม่มี เช่น กัน แต่ เป็น เหมือน พระบุตร ของ พระเจ้า ซึ่ง ดำรง ตำแหน่ง พุ โร หิต อยู่ ตลอด เวลา

ปุโรหิตตระกูลเลวีได้ถวายสิบชักหนึ่งแก่เมลคีเซเดคโดยทางอับราฮัม

๔ แล้ว จึง คิด ดู เกิด ว่า ท่าน ผู้ นี้ ยิ่ง ใหญ่ เพียง ไร ซึ่ง แม้ แต่ อับ รา ฮัม ผู้ เป็น ต้น ตระกูล ของ เรานั้น ยัง ได้ ชัก หนึ่ง ใน สิบบ จาก ของ ธิบ น น มา ถวาย แก่ ท่าน^๕ และ แท้ จริง บรรดา บุตร ของ เลวี ซึ่ง ได้ รับ ตำแหน่ง พุ โร หิต นั้น ถึง แม้ ว่า

ท่านเหล่านั้นได้บังเกิดจากเอวของอับราฮัม ก็ยังมี พระบัญญัติ ให้ รับ สิบ ชัก หนึ่งใน ประชาชนตาม พระราชบัญญัติ คือจากพวกพี่น้องของตน ๖ แต่ท่านผู้นี้ไม่ใช่เชื้อสายพวกเขา แต่ก็ยังได้รับสิบชักหนึ่งจากอับราฮัม และได้วยพรให้อับราฮัมผู้ที่ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย ๗ สิ่งที่ดีนั้นไม่ได้ คือผู้น้อย ต้องรับพรจากผู้ใหญ่ ๘ ฝ่ายข้างนี้มนุษย์ที่ต้องตายยังได้รับสิบชักหนึ่ง แต่ฝ่ายข้างโน้น ท่านผู้เดียวได้รับ และมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ ๙ ถ้าจะพูดไปอีกอย่างหนึ่งก็ว่า เลวีนันที่รับสิบชักหนึ่งก็ยังได้วยสิบชักหนึ่งทางอับราฮัม ๑๐ เพราะว่าขณะนั้น เขายังอยู่ในเอวของบรรพบุรุษ ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม

**ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์
เหนือกว่าตำแหน่งของอาโรน**

๑๑ เหตุฉะนั้นถ้าเมื่อจะถึงความสำเร็จได้ ในทางตำแหน่งปุโรหิตที่สืบมาจากตระกูลเลวี (ด้วยว่าประชาชนได้รับพระราชบัญญัติโดยทางตำแหน่งนี้) ที่ไหนจะต้องการให้มีปุโรหิตอีก ตาม อย่าง เมลคีเซเดคเล่า ซึ่งมีได้ เรียก ตาม อย่าง อาโรน ๑๒ เพราะเมื่อตำแหน่งปุโรหิตเปลี่ยนแปลงไปแล้ว พระราชบัญญัติก็จำเป็นจะต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย ๑๓ เพราะที่ท่านที่เรากล่าวถึงนั้นมาจากตระกูลอื่น ซึ่งเป็นตระกูลที่ยังไม่มีผู้ใดเคยทำหน้าที่ปรนนิบัติที่แท่นบูชาเลย ๑๔ เพราะเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นได้ทรงสืบเชื้อสายมาจากตระกูลยูดาห์ โมเสสไม่ได้ว่าจะมีปุโรหิตมาจากตระกูลนั้นเลย ๑๕ และข้อนี้ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นอีก เมื่อปรากฏว่ามีปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้นตามอย่างของเมลคีเซเดค ๑๖ ซึ่งไม่ได้ทรงตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติซึ่งนับบทยัญญัติสำหรับเนื้อหนัง แต่ตามฤทธิเดชแห่งชีวิตอันไม่รู้ลึนสุดเลย ๑๗ เพราะมีพยานกล่าวถึงท่านว่า ‘ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค’ ๑๘ ด้วยว่าจริงแล้วพระบัญญัติที่มีอยู่เดิมนั้น ก็ได้ยกเลิกไป เพราะขาดฤทธิและไร้ประโยชน์ ๑๙ เพราะ ว่าพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทำอะไรถึงความสำเร็จ แต่ได้นำความหวังอันดีกว่าเข้ามา และโดยความหวังนั้นเราทั้งหลายจึงเข้ามา ใกล้พระเจ้า ๒๐ ที่ว่าดีกว่านั้นก็

เพราะว่า ปุโรหิตคนนั้นได้ทรงตั้งขึ้นโดยทรงปฏิญาณไว้ ๒๑ (บรรดาปุโรหิตเหล่านั้นไม่มีการกล่าวปฏิญาณเมื่อเขาเข้ารับตำแหน่ง แต่ส่วนปุโรหิตนี้มีคำกล่าวปฏิญาณจากพระองค์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า “ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค”’) ๒๒ พระเยซูก็ได้ทรงเป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใด

**ปุโรหิตตระกูลเลวีจะต้องตาย แต่
พระเยซูทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์**

๒๓ แท้จริงส่วนปุโรหิตเหล่านั้นก็ได้ทรงตั้งขึ้นไว้หลาย คน เพราะ ความตายได้ขัดขวางไม่ให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งเรื่อยไป ๒๔ แต่ฝ่ายพระองค์นี้ โดยเหตุที่พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์จึงไม่แปรปรวน ๒๕ ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิตย์ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับความรอด เพราะพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์เพื่อเสนอความให้คนเหล่านั้น ๒๖ มหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาป ทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ ๒๗ พระองค์ไม่ต้องทรงนำเครื่องบูชามาทุกวันๆดังเช่นมหาปุโรหิตอื่นๆ ผู้ซึ่งถวายสำหรับความผิดของตัวเองก่อน แล้วจึงถวายสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว คือเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง ๒๘ ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้นได้แต่งตั้งมนุษย์ที่อ่อนกำลังขึ้น เป็นมหาปุโรหิต แต่คำทรงปฏิญาณนั้นซึ่งมาภายหลัง พระราชบัญญัติได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิตย์

**พิธีต่างๆชี้ให้เห็นถึง
ความจริงของพระเจ้า**

๒๙ บัดนี้ ในเรื่องที่เราพูดมาแล้วนั้น ข้อสรุปนั้นคือว่า เรามีมหาปุโรหิตโดยนิตยเอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชาภาพในฟ้าสวรรค์ ๓๐ เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานบริสุทธิ์ และในผลับพลาแท้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง ๓๑ เพราะทรงตั้งมหาปุโรหิตทุกคนขึ้นเพื่อ

ให้ถวายของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่มหาปุโรหิตผู้หนึ่งต้องมีสิ่งใดถวายด้วย ๔ เพราะถ้าพระองค์ทรงอยู่ในโลก พระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นปุโรหิต เพราะว่ามีปุโรหิตที่ถวายของกำนัลตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว ๕ ปุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์เหมือนพระเจ้าได้ทรงส่งแก่โมเสสครั้นเมื่อท่านจะสร้างพลับพลาขึ้นว่า ‘ดูเถิด จงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่ท่านบนภูเขา’

พันธสัญญาใหม่ก็เข้ามาแทนที่พันธสัญญาเก่า

๖ แต่ว่าพระองค์ได้ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาอันประเสริฐกว่าเก่า เพราะได้ทรงตั้งขึ้นโดยพระสัญญาอันดีกว่าเก่าเท่าใดบัดนี้พระองค์ก็ได้ตำแหน่งอันเลิศกว่าเก่าเท่านั้น ๗ เพราะว่าถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีพันธสัญญาที่สองอีก ๘ ด้วยว่าพระเจ้าตรัสติเขาว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอล และวงศ์วานยูดาห์” ๙ “ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย เมื่อเราจูงมือเขาเพื่อนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่ได้มั่นอยู่ในพันธสัญญาของเราอีกต่อไปแล้ว เราจึงได้ละเขาไว้” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ ๑๐ “นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส “เราจะบรรจรรยาบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็พระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา ๑๑ และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า ‘จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า’ เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด ๑๒ เพราะเราจะกรุณาต่อการอธรรมของเขา และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป” ๑๓ เมื่อพระองค์ตรัสถึง “พันธสัญญาใหม่” พระองค์ทรงถือว่า พันธสัญญาเดิมนั้นพ้นสมัยไปแล้ว และสิ่งที่พ้นสมัยและเก่าไปแล้วนั้น ก็พร้อมที่จะเสื่อมสูญไป

พิธีต่างๆในพันธสัญญาเดิมเป็นแบบอย่างของพันธสัญญาใหม่

๑๔ แท้จริงถึงแม้พันธสัญญาเดิมนั้นก็ได้มีกฎสำหรับการปรนนิบัติในพิธีนมัสการ และได้มีสถานอันบริสุทธิ์สำหรับโลกนี้ ๒ เพราะว่าได้มีพลับพลาสร้างขึ้นตงแต่เสร็จแล้ว คือห้องชั้นนอก ซึ่งมีคันทันประทีป โต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์ ห้องนี้เรียกว่าที่บริสุทธิ์ ๓ และภายในม่านชั้นที่สองมีห้องพลับพลาซึ่งเรียกว่า ที่บริสุทธิ์ที่สุด ๔ ห้องนั้นมีแท่นทองคำสำหรับถวายเครื่องหอม และมีหีบพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำทุกด้าน ในหีบนั้นมีโถทองคำใส่มานา และมีไม้เท้าของอาโรนที่ออกช่อ และมีแผ่นศิลาพันธสัญญา ๕ และเหนือหีบนั้นมีรูปเศรุบบแห่งสงวาราศีลคม พระที่นั่ง พระกรุณานัน สิ่งเหล่านี้เราจะพรรณนาให้ละเอียดในที่นี้ไม่ได้ ๖ แล้วเมื่อจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้เรียบร้อยแล้ว พวกปุโรหิตก็เข้าไปในพลับพลาห้องที่หนึ่ง ทุกครั้งที่ปรนนิบัติพระเจ้า ๗ แต่ในห้องที่สองนั้นมีมหาปุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีละครั้ง และต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อความผิดของประชาชนด้วย ๘ อย่างนั้นแหละ พระวิญาณตนบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งแดงว่า ทางซึ่งจะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นไม่ได้ปรากฏแจ้ง คราวเมื่อพลับพลาเดิมยังตั้งอยู่ ๙ พลับพลาเดิมเป็นเครื่องเปรียบสำหรับในเวลานั้น คือมีการถวายของให้และเครื่องบูชา ซึ่งจะกระทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบของผู้ถวายนั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ ๑๐ ซึ่งเป็นแต่เพียงของกินของดื่ม และพิธีชำระล้างต่างๆ และเป็นพิธีสำหรับเนื้อหนัง ที่ได้บัญญัติไว้ จนกว่าจะถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงใหม่

การถวายบูชาของพระคริสต์เป็นความสำเร็จสมบูรณ์

๑๑ แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งจะมาถึงโดยทางพลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ และพูดได้ว่ามันเป็นอย่างของโลกนี้ ๑๒ พระองค์เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาป

ชั่ว นีรันดร์แก่เรา ^{๑๓} เพราะถ้าเลือดวัวตัวผู้ และเลือดแพะ และเถา ของ ลูก โค ตัวเมีย ที่ประพรมลงบนคนบาป สามารถชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้ ^{๑๔} มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าไร พระโลหิตของพระคริสต์ โดยพระวิญญาณ นีรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองแด่พระเจ้า เป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ จะได้ทรงชำระใจนิ้จนยี่ผิดและขอบของท่าทั้งหลาย ให้พ้นจากการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อจะได้ปฏิบัติ พระเจ้า ผู้ทรง พระชนม์ อยู่ ^{๑๕} เพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อ เมื่อ มี ผู้หนึ่ง ตาย สำหรับ ที่ จะ ถัดการละเมิดของคนที่ได้ละเมิดต่อพันธสัญญาเดิม นั้นแล้ว คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้ว นั้นจะ ได้รับ มรดกอัน นีรันดร์ตาม พระสัญญา

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ทำให้ทราบถึงพระประสงค์ของพระองค์

^{๑๖} เพราะ ว่า ใน กรณี ที่ เกี่ยว กับ หนังสือ พินัยกรรม ผู้ทำหนังสือนั้นก็ต้องถึงแก่ความตายแล้ว ^{๑๗} เพราะ ว่า เมื่อคนตายแล้วหนังสือ พินัยกรรม นั้นจึงใช้ได้ มิฉะนั้นเมื่อผู้ทำยังมีชีวิตอยู่ หนังสือ พินัยกรรม นั้นก็ใช้ไม่ได้ ^{๑๘} เหตุฉะนั้นพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด ^{๑๙} เพราะ ว่า เมื่อโมเสสประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาพลไพร่ตามพระ ราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้เอาเลือดลูกวัวและเลือดลูกแพะกับน้ำ และเอาขนแกะสีแดงและต้นหุสุมบาประพรมหนังสือ ม้วนนั้นกับทั้งบรรดาคนทั้งปวง ^{๒๐} กล่าว ว่า ‘นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย’ ^{๒๑} แล้วท่านก็เอาเลือดประพรมพลับพลา กับเครื่องใช้ทุกชนิด ในการปฏิบัติ นั้นเช่นเดียวกัน ^{๒๒} และตามพระ ราชบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่งจะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย

การเสียสละอย่างใหญ่หลวงของพระคริสต์

^{๒๓} เหตุ ฉะนั้น จึง จำเป็น ต้อง ชำระ แบบจำลองของสวรรค์ โดยใช้เครื่องบูชาอย่างนี้ แต่ ว่า ของจริง ในสวรรค์นั้น ต้องชำระด้วยเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาเหล่านี้ ^{๒๔} เพราะ ว่า พระคริสต์ ไม่ได้เสด็จเข้าไป

สถานที่บริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อันเป็นแบบจำลองจากของจริง แต่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั้นเอง และบัดนี้ทรงปรากฏจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย ^{๒๕} พระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เองซ้ำอีก เหมือนอย่างมหาปุโรหิตที่เข้าไปในที่บริสุทธิ์ทุกปีๆ นำเอาเลือดซึ่งไม่ใช่โลหิตของตัวเองเข้าไปด้วย ^{๒๖} มิฉะนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์ทรมานบ่อยๆตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ ว่า เดียว นี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในเวลาที่สดนี้ครั้งเดียว เพื่อจะได้กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา ^{๒๗} มี ข้อ กำหนด สำหรับ มนุษย์ ไว้ แล้ว ว่า จะต้อง ตาย หน หนึ่ง และ หลัง จาก นั้น ก็ จะ มี การพิพากษาฉันใด ^{๒๘} ตั้ง นั้น พระ คริสต์ ได้ทรงถวายพระองค์เองหนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาความบาป ของคนเป็นอันมาก แล้วพระองค์จะ ทรงปรากฏ ครั่ง ที่ สอง ปราศจาก ความบาปแก่บรรดาคนที่คอยพระองค์ให้เขาดึงความรอดฉันนั้น

พันธสัญญาเดิมสิ้นสุด

^๑ โดย เหตุ ที่ พระ ราช บัญญัติ นั้น ได้ เป็นแต่เงาของสิ่งที่จะมาภายหลัง **๑๐** มีใช้ตัวจริงของสิ่งนั้นที่เดียว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีๆเสมอมากระทำให้ผู้ถวายสักการบูชานั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ ^๒ เพราะ ถ้า เป็น เช่น นั้น ได้ เขาคงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ เพราะ ถ้า ผู้ นมัสการ นั้น ได้ รับ การชำระ ให้ บริสุทธิ์ ครั่ง หนึ่ง แล้ว เขาคงจะ ไม่รู้สึกรู้ว่า มี บาป อีก ต่อ ไป ^๓ แต่ การถวายเครื่องบูชา นั้น เป็นเหตุ ให้ ระลึก ถึง ความ บาป ทุก ปีๆ ^๔ เพราะ เลือด วัว ผู้ และ เลือด แพะ ไม่ สามารถ ชำระ ความ บาป ได้ ^๕ ตั้ง นั้น เมื่อ พระองค์ เสด็จ เข้า มา ใน โลก แล้ว พระองค์ ได้ ตรัส ว่า ‘เครื่องสัตวบูชา และ เครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่ พระองค์ ได้ ทรง จัด เตรียม กาย สำหรับ ข้าพระองค์ ^๖ เครื่องเผาบูชา และ เครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย ^๗ แล้ว ข้าพระองค์ ทูล ว่า ‘ดูเถิด ข้าพระองค์ มา แล้ว โอ พระเจ้า ข้า เพื่อจะกระทำตามนำพระทัยพระองค์’ (ใน หนังสือ ม้วน ก็มี เขียน เรื่อง ข้าพระองค์) ^๘ เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้วว่า ‘เครื่องสัตวบูชา และ เครื่องบูชา และ เครื่องเผาบูชา และ เครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่

ทรง ประสงค์ และ ไม่ ทรง พอ พระทัย” ซึ่ง เขา ได้ บูชา ตาม พระ ราช บัญญัติ นั้น ^๙ แล้ว พระองค์ จึง ตรัส ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ มา แล้ว โอ พระเจ้า ข้า เพื่อ จะ กระทำ ตาม นำ พระทัย ของ องค์” พระองค์ ทรง ยก เลิก ระบบ เดิม นั้น เสีย เพื่อ จะ ทรง ตั้ง ระบบ ใหม่ ^{๑๐} โดย นำ พระทัย นั้น เอง ที่ เรา ทิ้ง หลาย ได้ รับ การ ทรง ชำระ ให้ บริสุทธิ์ โดย การ ถวาย พะกาย ของ พระเยซูคริสต์ เพียง ครั้ง เดียว เท่านั้น ^{๑๑} ฝ่าย ปุโรหิต ทุก คน ก็ ยืน ปฏิบัติ อยู่ ทุก วัน และ นำ เอา เครื่อง บูชา อย่าง เดียว กัน มา ถวาย เนื่อง ๗ เครื่อง บูชา นั้น จะ ยก เอา ความ บาป ไป เสีย ไม่ได้ เลย ^{๑๒} ฝ่าย พระองค์ นี้ ครั้น ทรง ถวาย เครื่อง บูชา เพราะ ความ บาป เพียง หุ่น เดียว ซึ่ง ใช้ ได้ เป็น นิติย์ ก็ เสียดู ประทับ เบื้อง ขวา พระหัตถ์ ของ พระเจ้า ^{๑๓} ตั้ง แต่ นี้ ไป พระองค์ คอย อยู่ จน ถึง บรรดา ศัตรู ของ พระองค์ จะ ถูก ปราย ลง เป็น ที่ รอง พระบาท ของ พระองค์ ^{๑๔} เพราะ ว่า โดย การ ทรง ถวาย บูชา หุ่น เดียว พระองค์ ได้ ทรง กระทำ ให้ คน ทิ้ง หลาย ที่ ถูก ชำระ แล้ว ถึง ที่ สำเร็จ เป็น นิติย์ ^{๑๕} และ พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ ก็ ทรง เป็น พยาน ให้ แก่ เรา ด้วย เพราะว่า พระองค์ ได้ ตรัส ไว้ แล้ว ว่า

พระเจ้าไม่ทรงจดจำความบาปของคนที่เชื่อ

^{๑๖} “นี่คือ พันธสัญญา ซึ่ง เรา จะ กระทำ กับ เขา ทิ้ง หลาย ภาย หลัง สมัย นั้น” องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ตรัส “เรา จะ บรรจ ราช บัญญัติ ของ เรา ไว้ ใน จิต ใจ ของ เขา ทิ้ง หลาย และ จะ จารี กมัน ไว้ ที่ ใน ดวง ใจ ของ เขา ทิ้ง หลาย ^{๑๗} และ จะ ไม่ จด จำ บาป และ ความ ชั่ว ชั่ว ของ เขา อีก ต่อ ไป” ^{๑๘} ดังนั้น เมื่อ มี การ ลบ บาป แล้ว ก็ ไม่ มี การ ถวาย เครื่อง บูชา ได้ ปราย อีก ต่อ ไป

พระคริสต์เป็นทางที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า

^{๑๙} เหตุ ฉะนั้น นั้น พี่ น้อง ทิ้ง หลาย เมื่อ เรา มี ใจ กล้า ที่ จะ เข้า ไป ใน ที่ บริสุทธิ์ ที่ สุด โดย พระ โลหิต ของ พระเยซู ^{๒๐} ตาม ทาง ใหม่ และเป็น ทาง ที่ มี ชีวิต ซึ่ง พระองค์ ได้ ทรง เปิด ออก สำหรับ เรา ทิ้ง หลาย โดย มาน นั้น คือ เนื้อ หน้ ง ของ พระองค์ ^{๒๑} และ ครั้น เรา มี มหา ปุโรหิต สำหรับ ครอบ ครว ของ พระเจ้า แล้ว ^{๒๒} ก็ ให้ เรา เข้า มา ใกล้ ด้วย ใจ จริง ด้วย ความ เชื่อ อัน เต็ม เปี่ยม มี ใจ ที่ ถูก ประพรม ชำระ พ้น จาก การ วินิจฉัย ผิด และ ชอบ ที่ ชั่วร้าย และมี กาย ล้าง

ชำระ ด้วย น้ำ อัน บริสุทธิ์ ^{๒๓} ให้ เรา ยึด มั่น ใน ความ เชื่อ ที่ เรา ทิ้ง หลาย รับ ไว้ นั้น โดย ไม่ หวั่นไหว (เพราะ ว่า พระองค์ ผู้ ทรง ประทาน พระ สัญญา นั้น ทรง สัตย์ ซื่อ) ^{๒๔} และ ให้ เรา พิจารณา ดู กัน และ กัน เพื่อ เป็น เหตุ ให้ มีความ รัก และ กระทำ การ ดี ^{๒๕} ซึ่ง เรา เคย ประชุ ม กัน นั้น อยู่ ให้ หยุด เหมือน อยู่ บาง คน เคย กระทำ นั้น แต่ จง เตือน สติ กัน และ กัน และ ให้ มาก ยิ่ง ขึ้น เมื่อ ทำ นาทิ้ง หลาย เห็น วัน เวลา นั้น ใกล้ เข้า มา แล้ว

การปฏิเสธพระคริสต์และเครื่องบูชาอื่นๆ

^{๒๖} เมื่อ เรา ได้ รับ ความ รู้ เรื่อง ความ จริง แล้ว แต่ เรายิ่ง ขึ้น ทำ ผิด อีก เครื่อง บูชา ได้ ปราย ก็ จะ ไม่มี เหลือ อยู่ เลย ^{๒๗} แต่ จะ มีความ หวาด กลัว ใน การ รอคอย การ พิพากษา โทษ และ ไฟ อัน ร้ายแรง ซึ่ง จะ กิน เอา บรรดา คน ที่ ชัด ขวาง นั้น เสีย ^{๒๘} คน ที่ ได้ ผ่า ฟัน พระราช บัญญัติ ของ โมเสส นั้น ถ้า มี พยาน สัก สอง สาม ปาก ก็ จะ ต้อง ตาย โดย ปราศ จาก ความ เมตตา ^{๒๙} ท่าน ทิ้ง หลาย คิด ดู ซิ ว่า คน ที่ เหยียบ ย่ำ พระ บุตร ของ พระเจ้า และ ดู หมิ่น พระ โลหิต แห่ง พันธ สัญญา ซึ่ง ชำระ เขา ให้ บริสุทธิ์ ว่าเป็น สิ่ง ชั่ว ชั่ว และ ประมาท ต่อ พระ วิญญาณ ผู้ ทรง พระ คุณ ควร จะ ถูก ลง โทษ มาก ยิ่ง กว่า นั้น สัก เท่า ไดร ^{๓๐} เพราะ เรา รู้ จัก พระองค์ ผู้ ได้ ตรัส ว่า ‘การ แก่ แค้น เป็น ของ เรา เรา จะ ตอบ สนอง องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ได้ ตรัส’ และ ได้ ตรัส อีก ว่า ‘องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า จะ ทรง พิพากษา ประชาชน ของ พระองค์’ ^{๓๑} การ ตก อยู่ ใน ลึงค์ พระหัตถ์ ของ พระเจ้า ผู้ ทรง พระ ชนม์ นั้น เป็น ที่ นำ หวาด กลัว ^{๓๒} แต่ ท่าน ทิ้ง หลาย จง ระลึก ถึง คราว ก่อน นั้น หลังจาก ที่ ท่าน ได้ รับ ความ สว่าง แล้ว ท่าน ได้ อดทน ต่อ ความ ยาก ลำบาก อย่าง ใหญ่ หลวง ^{๓๓} บาง ที่ ท่าน ก็ ถูก ประจํา นให้ บ้อ าย ชาย หนา และ ถูก ช่ม เห่ง บาง ที่ ท่าน ก็ ร่วม ทู ก ขั ก กับ คน ที่ ถูก ช่ม เห่ง นั้น ^{๓๔} เพราะ ว่า ท่าน ทิ้ง หลาย มี ใจ เมตตา ต่อ ข้าพเจ้า ใน เมื่อ ข้าพเจ้า ต้อง ถูก ช้ง ไว้ และ เมื่อ มี คน ปล้น ชิง เอา ทรัพย์ สิ่ง ของ ของ ท่าน ไป ท่าน ก็ ยอม ให้ ด้วย ใจ นิติ เพราะ ท่าน รู้ แล้ว ว่า ท่าน มี ทรัพย์ สมบัติ ที่ ประเสริฐ กว่า และ ถาวร กว่า นั้น อีก ใน สวรรค์ ^{๓๕} เหตุ ฉะนั้น ขอ ย่า ได้ เล็ง ที่ ความ ไว้ วาง ใจ ของ ท่าน ซึ่งมี บำ เหน็จ อัน ยิ่ง ใหญ่ ^{๓๖} ด้วย ว่า ท่าน ทิ้ง หลาย ต้อง การ ความ เพียร เพื่อ ว่า ครั้น ท่าน กระทำ

ให้นำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จได้ ท่านจะ
ได้รับตามคำทรงสัญญา ^{๙๗}‘เพราะอีกไม่นาน
พระองค์ผู้จะเสด็จมาก็จะเสด็จมาและจะไม่
ทรงชักช้า ^{๙๘}แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรง
อยู่โดยความเชื่อ แต่ถ้าผู้ใดเลื่อมถอยใจของ
เราจะไม่มีความรักพอใจในคนนั้นเลย’ ^{๙๙}แต่
เราทั้งหลายไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่กลับถอย
หลังถึงความพินาศ แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่
เชื่อจนให้จิตวิญญาณถึงที่รอด

ของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึง
ได้ปรับโทษแก่โลก และได้เป็นทายาทแห่ง
ความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ

อับราฮัมและนางซาราห์

^๑โดยความเชื่อ เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัม
ออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก
ท่านได้เชื่อ ฟัง และได้เดิน ทางออก ไป โดย
หา ^๒รู้ว่า จะไป ทาง ไหน ^๓โดยความเชื่อ
ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น
เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น คืออาศัยอยู่
ในเต็นท์กับอิชอัคและยาโคบซึ่งเป็นทายาท
ด้วยกันกับท่านในพระสัญญานั้นเดียวกันนั้น
^๔เพราะว่าท่านได้คอยอยู่เพื่อจะได้เมืองที่
มีราก ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่างและเป็นผู้ทรง
สร้างขึ้น ^๕โดยความเชื่อ นางซาราห์เองเช่น
กันจึงได้รับพลังตั้งครรภ์ และได้คลอดบุตร
เมื่อชรามากแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้
ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์
เชื่อ ^๖เหตุฉะนั้น คนเป็นอันมากดูจดาวใน
ท้องฟ้า และดูจเมื่อดทรายที่ทะเลซึ่งนับไม่ได้
ได้บังเกิดแต่ชายคนเดียว และชายคนนั้นก็
เท่ากับคนที่ตายแล้วด้วย ^๗บรรดาคนเหล่านี้
นี้ได้ตายไปในระหว่างที่เชื่ออยู่ ยังไม่ได้รับ
ผลตามพระสัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้แลเห็น
พระสัญญาแต่ไกล ก็เชื่อมั่นและต้อนรับพระ
สัญญาเหล่านั้นไว้ และได้ยอมรับว่าเขาทั้ง
หลายเป็นคนต่างด้าวและเป็นผู้สัญจรู้อยู่ใน
แผ่นดินโลก ^๘เพราะคนที่พูดอย่างนี้ก็แสดง
ให้เห็นชัดแล้วว่า เขา กำลัง แสวงหา เมือง
ที่จะได้ เป็น ของ เขา ^๙และแท้จริง ถ้าเขา
คิดถึงบ้านเมืองที่เขาจากมานั้น เขาก็คงจะ
มีโอกาสนกลับไปได้ ^{๑๐}แต่บัดนี้เขาปรารถนา
ที่จะอยู่ในเมืองที่ประเสริฐกว่านั้น คือเมือง
สวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้ทรงละอวย
เมื่อเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขา
เพราะพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้
สำหรับเขาแล้ว ^{๑๑}โดยความเชื่อ เมื่ออับรา
ฮัมถูกลองใจก็ได้ถวายอิสรอัคเป็นเครื่องบูชา
นี้แหละท่านผู้ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นก็ได้
ถวายบุตรชายคนเดียวของตนที่ได้ให้กำเนิด
มา ^{๑๒}คือบุตรที่มีพระคำรัสไว้ว่า ‘เขาจะเรียก
เชื่อยายของเจ้าทางสายอิสรอัค’ ^{๑๓}ท่านเชื่อว่า
พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสรอัคเป็นูขึ้นมาจาก
ความตายได้ และท่านได้รับบุตรนั้นกลับ

ความเชื่อได้แสดงออกโดย บุคคลแห่งความเชื่อ

^๑บัดนี้ ความ เชื่อ คือ ความ แน่ใจ ใน
๑๑ สิ่งที่เราหวังไว้ เป็นหลักฐานมั่นใจ
ว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง ^๒โดยความ
เชื่อนี้เอง พวกบรรพบุรุษก็ได้รับการรับรอง
^๓โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้า
ได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลด้วยพระคำรัสของ
พระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิด
จากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น

อาแบล

^๑โดยความเชื่อ อาแบลนั้นจึงได้นำเครื่อง
บูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของอาคินมา
ถวายแด่พระเจ้า เพราะเหตุเครื่องบูชาหนึ่ง
มีพยานว่าท่านเป็นคนชอบธรรม คือพระเจ้า
ทรงเป็นพยาน แก่ ของ ถวาย ของ ท่าน โดย
ความเชื่อนี้ แม้ว่าจะอาแบลตายแล้วท่านก็ยัง
พูดอยู่

เอโนค

^๑โดยความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับขึ้นไป เพื่อ
ไม่ของท่านประสบกับความตาย ไม่มีผู้ใดพบ
ท่าน เพราะพระเจ้าทรงรับท่านไปแล้ว ก่อน
ที่ทรงรับท่านขึ้นไปนั้น มีพยานว่า ท่านเป็น
ที่พอพระทัยของพระเจ้า ^๒แต่ถ้าไม่มีความ
เชื่อแล้ว จะเป็นที่ยิ่งพอพระทัยของพระองค์ก็
ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่ จะ มาหาพระเจ้าได้
นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่
และพระองค์ทรง เป็นผู้ ประทานบำเหน็จให้
แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์

โนอาห์

^๑โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโน
อาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจ
เกรงกลัวจัดแจงต่อนาวา เพื่อช่วยครอบครัว

คืนมาอีก ประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจาก ตาย

อิสอัคและยาโคบ

^{๒๐} โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรแก่ยาโคบและเอซาว คือเกี่ยวกับเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดภายหลังนั้น ^{๒๑} โดยความเชื่อ ยาโคบเมื่อจะตายได้อวยพรแก่บุตรชายทั้งสองของโยเซฟ และได้มีสการขณะที่ยืนบนหัวไม้เท้าของท่าน

โยเซฟ

^{๒๒} โดยความเชื่อ โยเซฟเมื่อกำลังจะตายได้กล่าวถึงการที่ชนชาติอิสราเอลจะออกไป และได้มีคำสั่งไว้เรื่องกระดูกของท่าน

โมเสสและบิธามารดาของท่าน

^{๒๓} โดยความเชื่อ เมื่อโมเสสบังเกิดมาแล้ว บิธามารดาได้ซ่อนท่านไว้ถึงสามเดือน เพราะเห็นว่าเป็นเด็กธูปราม และไม่ได้อำนาจคำสั่งของกษัตริย์นั้น ^{๒๔} โดยความเชื่อ ครั้นโมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ ^{๒๕} ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการเริ่งสำราญในความบาปสักเวลาหนึ่ง ^{๒๖} ท่านถือว่า ความ อับยศ ของ พระ คริสต์ ประเสริฐกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น ^{๒๗} โดยความเชื่อ ท่านได้ออกจากประเทศอียิปต์ โดยมีได้เกรงกลัวความ กริ้ว ของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่เหมือนประหนึ่ง ได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา ^{๒๘} โดยความเชื่อ ท่านได้ถือเทศกาลปัสกาและพิธีประพรมเลือด เพื่อมิให้องค์เพศฆาตผู้ประหารบุตรหัวปีมาถูกต้องพวกอิสราเอลได้ ^{๒๙} โดยความเชื่อ พวกอิสราเอล ได้ข้าม ทะเลแดง เหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อพวกอียิปต์ได้ลองเดินข้ามคูบัว ก็จมน้ำตายหมด

ชาวอิสราเอลที่เมืองเยรีโค ราหับหญิงแพศยา

^{๓๐} โดยความเชื่อ เมื่อพวกอิสราเอลล้อมกำแพงเมืองเยรีโคไว้ถึงเจ็ดวันแล้ว กำแพงเมืองก็พังลง ^{๓๑} โดยความเชื่อ ราหับหญิงแพศยาจึงมิได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้น

ที่มีได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับคนสอดแนมนั้นไว้อย่างสันติ

ตัวอย่างอื่นๆเกี่ยวกับความเชื่อของพวกมหาบุรุษ

^{๓๒} และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงกิดโอน บาราค แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด และซามูเอล และศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ^{๓๓} โดยความเชื่อ ท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยเหนืออาณาจักรต่างๆ ได้กระทำการชอบธรรม ได้รับ พระสัญญา ได้ปิดปากสิงโต ^{๓๔} ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ความอ่อนแอของท่านก็กลับ เป็นความ เข้มแข็ง มีกำลังความสามารถในการทำสงคราม ได้ตีกองทัพประเทศอื่นๆแตกพ่ายไป ^{๓๕} พวกผู้หญิงก็ได้ รับ คนุ พวก ของ นาง ที่ ตาย แล้ว กลับ พ้น คิน ชีวิต ขึ้น มา อีก บาง คน ก็ ถูก ทรมาน แต่ ก็ ไม่ ยอม รับ การ ปลด ปลอย เพื่อ เขา จะ ได้ รับ การ เป็น ขึ้น มา จาก ความ ตาย อัน ประ เสริฐ กว่า ^{๓๖} บางคนถูกทดลองโดยคำเยาะเย้ยและการถูกโบยตี และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย ^{๓๗} บางคนถูกหินขว้าง บางคนก็ถูกเลื่อยเป็นท่อนๆ บางคนถูกทดลอง บางคนก็ถูกฆ่าด้วยดาบ บางคนเหี่ยวสัจจรไปนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ อดอยาก ทนทุกข์เวทนา และทนการเคียดแค้น ^{๓๘} (โลกไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย) เขาทนเจ็บไป ในถิ่นทุรกันดาร และตามภูเขา และอยู่ตามถ้ำและตามโพรง ^{๓๙} คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดี โดยความเชื่อ ของ เขา แต่ เขาก็ ยัง ไม่ ได้ รับ สิ่ง ที่ ทรง สัญญา ไว้ ^{๔๐} ด้วยว่า พระเจ้าทรงจัดเตรียมการอย่างดีไว้สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้ไม่ ให้ เขา ทั้ง หลาย ถึง ที่ สำ เร็จ นอก จาก เรา

จงวิ่งแข่งด้วยความเพียร

๑๒ ^๑ เหตุ ฉะนั้น ครั้น เรา มี พยาน หมู่มากใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราถึงของหนักทุกสิ่ง ที่ ขัด ข้อง อยู่ และ การ ผิด ที่ เรา มัก ง่าย กระ ทำ นั้น และ การ วิ่ง แข่ง กัน ที่ กำหนด ไว้ สำหรับ เรา นั้น ให้ เรา วิ่ง ด้วย ความ เพียร พยายาม ^๒ หมายเอาพระเยซูเป็น ผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร

และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว

การติสสอนของพระเจ้า

^๓ด้วยว่า ท่าน ทั้ง หลาย จง พินิจ คิดถึง พระองค์ ผู้ได้ ทรง ทนเอา การ ตี เตียน นินทา แห่ง คน บาป ต่อ พระองค์ มาก เท่า ไฉน เพื่อ ท่าน ทั้ง หลาย จะ ไม่ อ่อน erva ใจ ไป ^๔ท่าน ทั้ง หลาย ยัง ไม่ ได้ รับ สู้ กับ ความ บาป จน ถึง โลหิต ตก ^๕และ ท่าน ได้ ลืม คำ เตือน นัน เสีย ซึ่ง ได้ เตือน ท่าน เหมือน กับ เตือน บุตร ว่า ‘บุตร ชาย ของ เรา เอ๋ย อย่า ดู หมิ่น การ ตี สอน ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า และ อย่า ระอา ใจ เมื่อ พระ องค์ ทรง ตี เตียน ท่าน นั้น ^๖เพราะ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ทรง ตี สอน ผู้ ที่ พระ องค์ ทรง รัก และ เมื่อ พระ องค์ ทรง รับ ผู้ใด เป็น บุตร พระ องค์ ก็ ทรง เขียน ตี ผู้ นั้น’ ^๗ถ้า ท่าน ทั้ง หลาย ทนเอา การ ตี สอน พระ เจ้า ย่อม ทรง ปฏิบัติ ต่อ ท่าน เหมือน ท่าน เป็น บุตร ด้วย ว่า มี บุตร คน ไฉน ที่ บิดา ไม่ได้ ตี สอน เขา บ้าง ^๘แต่ ถ้า ท่าน ทั้ง หลาย ไม่ได้ ถูก ตี สอน เช่น เดียว กับ คน ทั้ง ปวง ท่าน ก็ ไม่ได้ เป็น บุตร แต่ เป็น ลูก ที่ ไม่มี พ่อ ^๙อีก ประการ หนึ่ง เรา ทั้ง หลาย ได้ มี บิดา ตาม เนื้อ หนึ่ง ที่ ได้ ตี สอน เรา และ เรา จึง ได้ นับ ถือ บิดา นั้น ยิ่ง กว่า นัน อีก เรา ควร จะ ได้ ยำ เกรง นบ นอบ ต่อ พระ บิดา แห่ง จิต วิญญาณ และ จำ เร็ว ชีวิต มิใช่ หรือ ^{๑๐}เพราะ แท้จริง บิดา เหล่า นัน ตี สอน เรา เพียง ชั่ว เวลา เล็ก น้อย ตาม ความ เห็น ดี เห็น ชอบ ของ เขา เท่านั้น แต่ พระ องค์ ได้ ทรง ตี สอน เรา เพื่อ ประโยชน์ ของ เรา เพื่อให้ เรา ได้ เข้า ส่วน ใน ความ บริสุทธิ ของ พระ องค์ ^{๑๑}ตั้ง นัน การ ตี สอน ทุก อย่าง เมื่อ กำลัง ถูก อยู่ นั้น ไม่ เป็นการ ชื่น ใจ เลย แต่ เป็นการ เสร้า ใจ แต่ ภาย หลัง ก็ กระทำ ให้ เกิด ผล เป็น ความ สุข สำราญ แก่ บรรดา คน ที่ ต้อง ทน อยู่ นั้น คือ ความ ชอบ ธรรม นัน เอง ^{๑๒}เพราะ เหตุ นั้น จง ยก มือ ที่ อ่อน แร่ง ขึ้น และ จง ให้ หัว เข้า ที่ อ่อน ล้า มี กำลัง ขึ้น ^{๑๓}และ จง กระทำ ทาง ที่ เท้า ของ ท่าน จะ เดิน ไป นั้น ให้ ตรง ไป เพื่อ อากา รที่ ทำ ให้ ง่าย จะ มี ได้ กำ เริบ ขึ้น แต่ จะ ได้ หาย เป็น ปกติ ^{๑๔}จง อุต ส่าห์ ที่ จะ สงบ สุข อยู่ กับ คน ทั้ง ปวง และ ที่ จะ ได้ ใจ บริสุทธิ ด้วย ว่า นอก จาก นั้น ไม่มี ใคร จะ ได้ เห็น องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ^{๑๕}และ จง ระวัง ให้ ดี เกรง ว่า จะ มี บาง คน กำลัง เสื่อม จาก พระ กรุณา คุณ ของ พระ เจ้า และ เกรง ว่า จะ มี ราก ขม ชื่น แซ่ม ชื่น มา ทำ ให้ เกิด ความ ยุ่ง

ยาก แก่ ท่าน และเป็น เหตุ ให้ คน เป็น อัน มาก มล ทิน ไป

คำเตือนถึงผู้ปฏิเสธพระคริสต์

^{๑๖}และ เกรง ว่า จะ มี คน กระทำ ผิด ประเวณี หรือ คน ประมาท เหมือน อย่าง เอซาว ผู้ ได้ เอา สิทธิ ของ บุตร หัวปี นน ชาย เสีย เพราะ เห็น แก่ อาหาร ค่า เดียว ^{๑๗}เพราะ ท่าน ทั้ง หลาย ก็ รู้ อยู่ แล้ว ว่า ต่อ มา ภาย หลัง เมื่อ เอซาว ออก ได้ รับ พร นั้น เป็น มรดก เขาก็ ได้ รับ คำ ปฏิเสธ เพราะ เขา ไม่มี หนทาง แก่ ไช เลย ถึง แม้วา ได้ กลับ ใจ แสง หาง หน้า ตา ไทล

การชุมนุมใหญ่ของผู้ที่รอดทั้งหมด

^{๑๘}ท่าน ทั้ง หลาย ไม่ได้ มา ถึง ภูเขา ที่ จะ ถูก ต้อง ได้ และ ที่ ได้ ใหม่ ไฟ แล้ว และ ถึง ที่ ดำ ถึง ที่ มี ดมิด และ ถึง ที่ ลม พายุ ^{๑๙}และ ถึง เสีย ง แตร และ ถึง พระ สุร เสียง ดรสิ ซึ่ง คน เหล่า นัน ที่ ได้ ยิน แล้ว ได้ อ่อน วอน ขอ ไม่ ให้ ดรสิ แก่ เขา อีก ^{๒๐}(เพราะ ว่า ข้อ ความ ที่ ทรง บัญญัติ ไว้ นน เขา ทน ไม่ได้ คือ ที่ ว่า “แม่ แต่ สัตว์ ถา แต่ ต้อง ภูเขา นัน ก็ จะ ต้อง ถูก ขวาง ด้วย ก้อน หิน ให้ ตาย หรือ เทง ทะ ลุด ด้วย แล่น ให้ ตาย” ^{๒๑}สิ่ง ที่ เห็น นน หน้า กลัว จริง ๆ จนน ไม่ เสส เอง ก็ กล่าว ว่า “ข้าพเจ้า กลัว จนน ตัว สัน”) ^{๒๒}แต่ ท่าน ทั้ง หลาย ได้ มา ถึง ภูเขา คีโยน และ มา ถึง เมือง ของ พระ เจ้า ผู้ ทรง ดำรง พระ ชนม มี อยู่ คือ กรุง เยรูซา เล็ม แห่ง สวรรค์ และ มา ถึง ที่ ชุม นุ่ม ทูต สวรรค์ มากมาย เหลือ ที่ จะ นับ ได้ ^{๒๓}และ มา ถึง ที่ ชุม นุ่ม อัน ใหญ่ และ มา ถึง คริสต จักร ของ บุตร หัวปี ซึ่งมี ชื่อ อารีกั ไว้ ใน สวรรค์ แล้ว และ มา ถึง พระ เจ้า ผู้ ทรง พิพากษา คน ทั้ง ปวง และ มา ถึง จิต วิญญาณ ของ คน ชอบ ธรรม ซึ่ง ถึง ความ สมบูรณ์ แล้ว ^{๒๔}และ มา ถึง พระ เยชู ผู้ กลาง แห่ง พันธ สัญญา ใหม่ และ มา ถึง พระ โลหิต ประพรม ที่มี เสียง ร้อง อัน ประเสริฐ กว่า เสียง โลหิต ของ อาเบล

จงอย่าเพิกเฉยต่อการที่พระเจ้าทรงเรียก

^{๒๕}จง ระวัง ให้ ดี อย่า ปฏิเสธ ไม่ ยอม ฟัง พระ องค์ ผู้ ดรสิ นน เพราะ ว่า ถ้า เขา เหล่า นน ที่ ปฏิเสธ ไม่ ยอม ฟัง คำ เตือน ของ พระ องค์ ที่ พื้น แผ่น ดิน โลก ไม่ได้ พัน โทษ ถ้า เรา เมิน หน้ จาก พระ องค์ ผู้ ทรง เตือน จาก สวรรค์ เรา ทั้ง หลาย ก็ จะ ไม่ได้ พัน โทษ มาก ยิ่ง กว่า นน อีก ^{๒๖}พระ สุร เสียง ของ พระ องค์ คราว นัน ได้

บันดาลให้แผ่นดินหวั่นไหว แต่บัดนี้พระองค์ได้ตรัสสัญญาไว้ว่า “อีกครึ่งหนึ่งเราจะกระทำให้หวั่นไหวหวั่นไหว มิใช่แผ่นดินโลกแห่งเดียว แต่ทั้งสวรรค์ด้วย” ^{๒๗} และพระดำรัสที่ตรัสไว้ว่า ‘อีกครึ่งหนึ่ง’ นั้น แสดงว่าสิ่งที่หวั่นไหวนั้นจะถูกกำจัดเสีย เหมือนกับสิ่งที่ทรงสร้างให้มีขึ้น เพื่อให้สิ่งที่ไม่หวั่นไหวคงเหลืออยู่ ^{๒๘} เหตุฉะนั้น ครั้นเราได้อาณาจักรที่ไม่หวั่นไหวมาแล้ว ก็ให้เรารับพระคุณเพื่อเราจะได้ปฏิบัติพระเจ้าตามชอบพระทัยของพระองค์ ด้วยความเคารพ และยำเกรง ^{๒๙} เพราะว่าพระเจ้าของเราในทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ

คำสั่งจันพี่น้อง

^๑จงให้ความรักจันพี่น้องมีอยู่ต่อกัน

๑๓ เสมอไป ^๒อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว ^๓จงระลึกถึง คน เหล่า นั้น ที่ ถูก จองจำ อยู่ เหมือนหนึ่งว่าท่านทั้งหลายก็ถูกจองจำอยู่กับเขา จงระลึกถึง คน ทั้ง หลาย ที่ ถูก เคียวเชียว เหมือนหนึ่งว่าเป็นตัวของท่านเองซึ่งมีร่างกายเหมือนอย่างเขาด้วย ^๔การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และที่นอนก็ปราศจากมูลหิน แต่คนที่ล่วงประเวณีและคนเล่นขี้มัน พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา ^๕ท่านจงพ้นจากการรักเงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” ^๖เพื่อว่าเราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า’ ^๗ท่านทั้งหลาย จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ปกครองท่าน ผู้ซึ่งได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าแก่ท่าน และจงพิจารณาดูผลปลายทางของเขา แล้วจงตามอย่างความเชื่อของเขา ^๘พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลานานนี้ และเวลานี้ และต่อไปเป็นนิจกาล ^๙อย่าหลงไปตามคำสอนต่างๆที่แปลกๆ เพราะว่าเป็นการดีอยู่แล้วที่จะให้กำลังใจ เข้มแข็ง ขึ้น ด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหารการกิน ซึ่งไม่เคยเป็นประโยชน์แก่คนที่หลงติดอยู่เลย

การยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระคริสต์

^{๑๐}เรามีแท่นบูชา แท่นหนึ่ง และ คน ที่ ปรนนิบัติในพลับพลา นั้น ไม่มี สิทธิ ที่ จะ รับ ประทาน ของ จาก แท่น นั้น ได้ ^{๑๑}เพราะว่าร่างของสัตว์เหล่านั้นที่มหาบุรุษหิตได้เอาเลือดเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ เพื่อ เป็น เครื่อง บูชา ไปบัพ นั้น ก็ ต้อง เอา ไป เฝ้า เสีย นอก ค่าย ^{๑๒}เหตุ ฉะนั้น พระ เยซู ก็ ได้ ทรง ทน ทุกข์ ทรมาน ภายนอก ประดู เมือง เช่น เดียวกัน เพื่อ ทรง ชำระ ประชาชน ให้ บริสุทธิ์ ด้วย พระโลหิต ของ พระองค์ เอง ^{๑๓}เพราะ ฉะนั้น ให้ เรา ทั้ง หลาย ออก ไป หา พระองค์ ภายนอก ค่าย นั้น และ ยอมรับ คำ ดู หมิ่น เหยียด หยาม เพื่อ พระองค์ ^{๑๔}เพราะว่าที่นี้เราไม่มีเมืองที่ถาวร แต่เราแสวงหาเมืองที่จะมีในภายหน้า

คำเตือนให้ยอมอยู่ในโอวาทของผู้ปกครอง

^{๑๕}เหตุ ฉะนั้น ให้ เรา ถวาย คำ สรรเสริญ เป็น เครื่อง บูชา แต่ พระเจ้า ตลอด ไป โดย ทาง พระองค์ นั้น คือ ผล แห่ง ริม ฝีปาก ที่ ขอบพระคุณพระนามของพระองค์ ^{๑๖}แต่อย่าลืมที่จะกระทำการดี และที่จะแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ^{๑๗}ท่านทั้งหลาย จงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของคนที่เหล่านั้นที่ปกครองท่าน ด้วยว่าท่านเหล่านั้นคอยระวังดูจิตวิญญาณของท่าน เหมือนกับผู้ที่ จะ ต้อง รายงาน เพื่อ เขา จะ ได้ ทำ การ นี้ ด้วย ความ ซื่อ ใจ ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ เพราะที่ ทำ ดัง นั้น ก็ จะ ไม่ เป็น ประโยชน์อะไรแก่ท่านทั้งหลาย

คำอ้อลา

^{๑๘}จงอธิษฐานเพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่าเรามีใจวิวินิจฉัยผิด และชอบดีอยู่แล้ว และปรารถนาที่จะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์ในทุกอย่าง ^{๑๙}และข้าพเจ้าวิงวอนท่านมากยิ่งให้กระทำเช่นนั้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับท่านโดยเร็ว ^{๒๐}บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญาในรัตนัน ^{๒๑}ทรงกระทำให้ท่านทั้ง

หลาย สมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้ปฏิบัติตามนำพระทัยของพระองค์ และทรงทำงานในท่านทั้งหลายให้เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน ^{๒๒}พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้เพียรฟังคำเตือนสตินี้ เพราะข้าพเจ้าได้เขียนจุดหมายมาถึงท่านทั้งหลายเพียงไม่กี่คำเท่านั้น ^{๒๓}ท่านทั้งหลายจงรู้ด้วยว่า ที่

โมธีน้องชายของเรา ได้รับการปล่อยเป็นอิสระแล้ว ถ้าเขามาถึงเร็ว ข้าพเจ้าก็จะมาพบท่านทั้งหลายพร้อมกับเขา ^{๒๔}ขอฝากความคิดถึงมายังท่านเหล่านั้นที่ปกครองท่าน และวิสุทธิชนทั้งปวง พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย ^{๒๕}ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึง ชาว ฮีบรู จาก ประเทศ อิตาลี และส่งโดยทิโมธี]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

ยากอบ

หนังสือยากอบนี้ได้เขียนขึ้นในปีค.ศ. ๔๕ ถึงคริสเตียนชาวยิวที่กระจัดกระจายไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้ไม่ได้เป็นน้องชายของยอห์น (กจ ๑๒:๑-๒) แต่อาจจะเป็น “ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (กท ๑:๑๙) ซึ่งได้พูดถึงยากอบใน มัทธว ๑๓:๕๕ พร้อมกับโยเสส ซีโมน และ ยูดาหรือยูดาซึ่งเป็นผู้ที่เขียนหนังสือยูดา ยากอบเป็นผู้นำในการประชุมปรึกษาที่กรุงเยรูซาเล็ม (กจ ๑๕:๒, ๑๓-๒๑) ท่านได้รับเชื่อหลังจากที่พระเยซูถูกตรึงไว้บนกางเขน (ยน ๗:๕)

หนังสือเล่มนี้สอนถึงเรื่องความเชื่อกับการประพฤติ ความบาปของลิ้น และการรักษาให้หายจากโรคโดยการอธิษฐาน

คุณค่าของการทดลองและการทูลขอสติปัญญา

๑ ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของ ๑ พระเยซูคริสต์เจ้า คำนับ พงศ์พันธุ์สืบสองตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น ๒ พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ในการทดลองต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้น ๓ เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความเพียร ๔ และ จง ให้ ความ เพียร นั้น กระทำ การ จน สำเร็จ เพื่อท่านทั้งหลายจะสมบูรณ์ครบถ้วนไม่ขาดสิ่งใดเลย ๕ ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้น และมีผู้ใดทรงตำหนิ และ จะ ทรง ประทาน ให้ แก่ ผู้นั้น ๖ แต่ จง ให้ ผู้นั้น ทูล ขอ ด้วย ความ เชื่อ อย่าง ห้วน ใจ เลย เพราะ ว่า ผู้ ที่ ห้วน ใจ ก็ เป็น เหมือน คลื่น ใน ทะเล ซึ่ง ถูก ลม พัด ชัด ไป มา ๗ ผู้นั้นจงอย่าคิดว่า จะ ได้รับ สิ่ง ใด จาก องค์พระผู้เป็นเจ้าเลย ๘ คนสองใจเป็น คนไม่ มั่นคง ใน บรรดา ทาง ทิ้ง หลาย ที่ ตน ประพฤติ นั้น ๙ ให้ พี่น้อง ที่ ดำ ด้ ย อยู่ ขึ้น ชม ยินดี ใน การ ที่ ทรง เชิด ชู เขา ๑๐ และ คน มั่ง มี ก็ จง ขึ้น ชม ยินดี เมื่อ ถูก ทำ ให้ ต่ำ ลง เพราะ ว่า เขา จะ ต้อง ลົง ลง ไป ด้ จด ดอก หน้ ๑๑ เพราะ ทั น ที่ ที่ ตะ วัน ขึ้น

พร้อมด้วยความร้อนอันแรงกล้า มันก็กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ร่วงลง และความงามของมันสูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย ๑๒ ความสุขย่อมมีแก่คนนั้นที่สู้ทนการทดลอง เพราะเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์

พระเจ้าไม่เคยล่อลวงผู้ใด แต่ราคาต้นทุนของตัวเราเองที่ล่อลวงเรา

๑๓ เมื่อผู้ใด ถูก ล่อ ลวง ให้ หลง อย่า ให้ ผู้นั้น พูด ว่า “พระเจ้า ทรง ล่อ ลวง ข้าพเจ้า ให้ หลง” เพราะว่าความชั่วจะมาล่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย ๑๔ แต่ ว่า ทุก คน ก็ ถูก ล่อ ลวง เมื่อ ต้น หน ของ ตน เอง ช้ กู้ นำ ให้ กระ ทำ ผิด แล้ว ตัว ก็ กระ ทำ ตาม ๑๕ ครั้น ต้น หน เกิด ขึ้น แล้ว ก็ ทำ ให้ เกิด บาป และ เมื่อ บาป ใด เต็ม ที่ แล้ว ก็ นำ ไป สู่ ความ ตาย ๑๖ พี่ น้อง ที่ รัก ของ ข้าพเจ้า อย่า หลง ผิด เลย ๑๗ ของ ประทาน อัน ดี ทุก อย่าง และ ของ ประทาน อัน เลิศ ทุก อย่าง ย่อม มา จาก เบื้อง บน และ ส่ง ลง มา จาก พระ บิดา แห่ง บรรดา ดวง สว่าง ใน พระ บิดา ไม่ มี การ แปร ปรวน หรือ ไม่ มี เง อื่น เนื่อง จาก การ เปลี่ยน แปลง ๑๘ พระ องค์ ใด ได้ ทรง ให้ เรา ทิ้ง หลาย บัง เกิด โดย พระ วาจา แห่ง ความ จริง ตาม นำ พระ ทาย ของ พระ องค์ เพื่อ เรา ทิ้ง หลาย จะ ได้ เป็น อย่าง ผล แรก แห่ง สรรพ สิ่ง ซึ่ง พระ องค์ ทรง สร้าง นั้น ๑๙ ดังนั้น พี่ น้อง ที่ รัก ของ ข้าพเจ้า จง ให้ ทุก คน ใว ใน การ พัง ช้า ใน การ พูด ช้า ใน การ โกรธ ๒๐ เพราะ ว่า ความ โกรธ ของ มนุษย์ ไม่ ได้ กระ ทำ ให้ เกิด ความ ชอบ ธรรม อย่าง พระ เจ้า ๒๑ เหตุ ฉะนั้น จง ถอด ทิ้ง การ โส โครก ทุก อย่าง และ การ ชั่วร้าย อัน ดาษ ดิน และ จง น้อม ใจ รั บ พระ วาจา ที่ ทรง ปลุก ผิง ไว้ แล้ว นั้น ซึ่ง สามารถ ช่วย จิต วิญญาณ ของ ท่าน ทิ้ง หลาย ให้ รอด ได้

จงเป็นทั้งผู้ฟังและผู้ประพฤติตามพระวาจา

๒๒ แต่ ท่าน ทิ้ง หลาย จง เป็น คน ที่ ประพฤติ ตาม พระ วาจา นั้น ไม่ ใ ช้ เป็น แต่ เพียง ผู้ ฟัง เท่านั้น ซึ่ง เป็นการ ล่อ ลวง ตน เอง ๒๓ เพราะ ว่า ถ้า ผู้ ใ ด ฟัง พระ วาจา และ ไม่ ได้ ประพฤติ

ตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตัว ในกระจกเงา ^{๒๔}ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเอง แล้วไปเสีย แล้วในทันใดนั้นก็ลืมว่าตัวเป็นอย่างไร ^{๒๕}ฝ่ายผู้ใดที่พิจารณาอยู่ในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ และดำรงอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้ว หลงลืม แต่เป็นผู้ประพฤติตามกิจการนั้น คนนั้นจะได้รับความสุขในการของตน

ความเชื่อแท้

^{๒๖}ถ้าผู้ใดในพวกท่านดูเหมือนว่าเคร่งครัด ในความเชื่อ และมีได้เหนียววังลื่นของตนไว้ แต่ล่อลวงใจของ ตนเอง การเคร่งครัด ในความเชื่อของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์ ^{๒๗}การเคร่งครัดในความเชื่ออย่างบริสุทธิ์ไร้มลทิน ต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยียมเยียนเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก

ความรักแท้ก็ปราศจาก การเลือกที่รักมักที่ชัง

๒^๑พี่น้องทั้งหลาย ของข้าพเจ้า การเชื่อ ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงส่งาราคีนั้น อย่าให้เป็นด้วยการเลือกหน้าคน ^๒เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายอย่างดีเข้ามาในที่ประชุม ของท่าน และมีคนหนึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าขอมซ่อเข้ามาด้วย ^๓และท่านสนใจคนที่สวมใส่เครื่องแต่งกายอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า “เชิญท่านนั่ง ที่นี้ใน ที่อันดีเถิด” และท่านก็พูดกับคนจนนั้นว่า “แกจงยืนอยู่ที่นั่น” หรือ “จงนั่งแทมที่ รองเท้าของเราเถิด” ^๔พวกท่านเองมิได้ลำเอียง และกลายเป็นผู้วินิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ ^๕พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเถิด พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้ เป็นทายาทแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รักพระองค์มิใช่หรือ ^๖แต่ท่านทั้งหลาย ได้ดูถูก คนจน ไม่ใช่ คน มั่งมี หรือ ที่กตขี้นท่านและลากตัวท่านไปขึ้นศาล ^๗ไม่ใช่เขาเหล่านั้น หรือ ที่สบประมาทพระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน ^๘ถ้าท่านทั้งหลาย กระทำให้สำเร็จตามพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ตามพระคัมภีร์ที่ว่า ‘จงรักเพื่อน

บ้านเหมือนรักตนเอง’ แล้ว ท่านทั้งหลาย ก็ประพฤติดีอยู่ ^๙แต่ถ้าท่านทั้งหลายเลือกหน้าคน ท่านก็กระทำบาป และตามพระราชบัญญัติ ท่านก็เป็นผู้ละเมิดแล้ว ^{๑๐}เพราะว่า ผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด ^{๑๑}ด้วยว่าพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า ‘อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา’ ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า ‘อย่าฆ่าคน’ แม้ท่านไม่ได้ล่วงประเวณีผู้เมียเขาแต่ได้ฆ่าคน ท่านก็เป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ ^{๑๒}ท่านทั้งหลาย จง พุด และ จงกระทำเช่นผู้ที่ จะได้รับการพิพากษาด้วยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ ^{๑๓}เพราะว่าผู้ที่ไม่ แสดงความเมตตา ย่อม จะได้รับการพิพากษา โดยปราศจากความเมตตา แต่ความเมตตา ย่อมก่อให้เกิดความชื่นชมยินดีมากกว่าการพิพากษา

ความเชื่อที่ปราศจาก การกระทำก็ตายแล้ว

^{๑๔}พี่น้อง ของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่มีการกระทำ จะได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อจะช่วยผู้นั้นให้รอดได้หรือ ^{๑๕}ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดเปลือยเปล่าและขาดแคลนอาหารประจำวัน ^{๑๖}และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า “เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นและอิ่มเถิด” และไม่ได้ให้สิ่งซึ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่เขา จะเป็นประโยชน์อะไรเล่า ^{๑๗}ความเชื่อ ก็ เช่น เดียวกัน ถ้าปราศจาก การกระทำ ก็ตายโดยลำพังแล้ว ^{๑๘}แต่คงมีผู้ค้านว่า “ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามี การกระทำ” จง แสดง ความ เชื่อของ ท่าน ที่ ปราศจาก การกระทำ ให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยการกระทำของข้าพเจ้า ^{๑๙}ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว นั่นก็คืออยู่แล้ว แม้พวกปิศาจก็เชื่อเช่นกัน และกลัวจนตัวสั่น ^{๒๐}โอ คนไร้ค่า ท่านอยากจะทำหรือว่าความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว

ตัวอย่างของอับราฮัมและราหับ

^{๒๑}เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้ถวายอิสอัคนูตรชายของท่านบนแท่นบูชา จึงได้ความชอบธรรมโดยการกระทำไม่ใช่หรือ ^{๒๒}ท่านทั้งหลายคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้กระทำก็จรร่วมกับการกระทำของท่าน และความ

เชื่อก็สมบูรณ์ได้โดยการกระทำ^{๒๓} และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ และท่านได้เชื่อว่าเป็น ‘สหายของพระเจ้า’^{๒๔} ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการกระทำ และมิใช่ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว^{๒๕} เช่นเดียวกันราหับหญิงแพศยาก็ได้รับความชอบธรรมเนื่องด้วยการกระทำด้วยมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น และส่งเขาไปเสียทางอื่น^{๒๖} เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้นตายแล้ว ฉะนั้น ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว ฉะนั้นเช่นเดียวกัน

ความชั่วร้ายของลีน

^๑พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าเป็น **ก** อาจารย์กัน มากมาย หลาย คน นัก เลย เพราะท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลาย จะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น^๒ เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดกันไปหลายๆอย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถ บังคับ ทั้ง ตัว ไว้ ได้ ด้วย^๓ ดุเถิด เราเอาเหล็กบังเหียนใส่ปากม้า เพื่อให้มันเชื่อฟังเรา เราก็บังคับมันให้ไปไหนๆ ได้ทั้งตัว^๔ จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเล็กๆตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน^๕ เช่นนั้นแหละลีนก็เป็นอวัยวะเล็กๆด้วย และพูดโอ้อวดอ้างการใหญ่ จงดูเถิด ไฟนิตเดียวอาจเผาไหม้มากเท่าใด^๖ และลีนนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วช้า ซึ่งตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายเป็นมลทินไป ทำให้วิถีแห่งธรรมชาติเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟจากนรก^๗ เพราะสัตว์เดียวิจจรรจนทุกชนิด ทั้งนก งู และสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่อไปได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่อแล้ว^๘ แต่ลีนนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่อได้ ลีนเป็นสิ่งชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้ และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย^๙ เราทั้งหลาย สรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดาด้วยลีนนั้น และด้วยลีนนั้นเราก็แข่งด่ามนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า^{๑๐} คำสรรเสริญและคำแช่งด่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย^{๑๑} บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและ

น้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ^{๑๒} พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุใดจะให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้^{๑๓} ในพวกท่าน ผู้ใดมีสติปัญญาและประกอบด้วยความรู้ ก็ให้ผู้นั้นแสดงการประพัตของตนด้วยกริยาอันดี มีใจอ่อนสุภาพ ประกอบด้วยปัญญา^{๑๔} แต่ถ้าท่านทั้งหลายมีใจอิจฉาอันขมขื่นและอาการแก่งแย่งกัน ในใจของท่าน อย่าวอดเลยและอย่าพุดมูสาต่อความจริง^{๑๕} ปัญญาเช่นนี้ ไม่ได้มาจาก เบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่างโลก และเป็นเดียวิจจรรจน ตัณหา และเป็นเช่นปีศาจ^{๑๖} เพราะเวลาที่ใด มีความ อิจฉา และการแก่งแย่งกัน ที่นั้นก็ รุนววย และมี การกระทำชั่วช้าเลวทรามทุกอย่าง^{๑๗} แต่ปัญญาจาก เบื้องบนนั้นบริสุทธิ์ เป็น ประการแรก แล้วจึง เป็นความสงบ สุข สบายและว่าง่าย เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลอันดี ไม่มีความลำเอียง ไม่หน้าซื่อใจคด^{๑๘} และผลแห่งความชอบธรรมก็หวานลงในสันติสุขของคนเหล่านั้นที่ก่อให้เกิดสันติสุข

ตำหนิการดำเนินชีวิตฝ่ายโลก

๕ ^๑อะไรเป็นสาเหตุ ของสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในพวกท่าน มิใช่ราคา ตัณหาของท่านหรือที่ต่อสู้กันในอวัยวะของ ท่าน^๒ ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน ท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะ และ ทำสงคราม กัน ที่ท่าน ไม่มี เพราะท่าน ไม่ได้ขอ^๓ ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่าน ขอผิด หวัง ได้ไป เพื่อสนอง ราคา ตัณหา ของ ท่าน^๔ ท่านทั้งหลายผู้ล่วงประเวณีชายหญิง อยุ่ ท่านไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลก นั้น คือ การ เป็น ศัตรูกับ พระเจ้า เหตุ ฉะนั้น ผู้ใดใคร เป็น มิตรกับ โลก ผู้นั้น ก็ เป็น ศัตรู ของพระเจ้า^๕ ท่านคิดว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้ อย่างเปล่าประโยชน์หรือที่ว่า ‘พระวิญญาณ ที่สถิตอยู่ในเราทั้งหลายมีความรู้สึกหึงหวง’^๖ แต่พระองค์ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้น อีก เหตุ ฉะนั้น พระองค์ จึง ตรัสว่า ‘พระเจ้า ทรงต่อสู้ผู้ที่หึง จอง หอง แต่ ทรงประทาน พระคุณแก่คนที่ใจถ่อม’^๗ เหตุ ฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงยอม น้อม กาย ต่อ พระเจ้า จงต่อสู้กับ พญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน^๘ จงเข้า ใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้ท่าน

คนบาปทั้งหลายเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจเอ๋ย จงชำระใจของตนให้บริสุทธิ์ ^๙จงเป็นทุกขโศกเศร้าและคร่ำครวญ จงให้การหัวเราะของตลกกลับกลายเป็นการคร่ำครวญ และความปิติยินดีของตลกกลับกลายเป็นความเศร้าสลด ^{๑๐}ท่านทั้งหลายจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น

อย่าตัดสินพี่น้องของตน

^{๑๑}พี่น้องทั้งหลาย อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องและตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน ^{๑๒}มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียวคือพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินผู้อื่น

อย่าอวดอ้างถึงพຸงนี้

^{๑๓}ดูเถิด ท่านที่พูดว่า “วันนี้หรือพຸงนี้ เราจะเข้าไปในเมืองนั้นเมืองนี้ และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และจะค้าขายได้กำไร” ^{๑๔}แต่ที่ว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวันพຸงนี้ ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป ^{๑๕}ท่านทั้งหลายควรจะพูดว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำการนี้หรือสิ่งนั้น” ^{๑๖}แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายยินดีในการโอ้อวดของตน ความยินดีอย่างนี้เป็นความชั่วทั้งสิ้น ^{๑๗}เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่โต้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น

ตักเตือนคนมั่งมี

^๑ดูเถิด ท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้โอดครวญ เพราะความวิบัติซึ่งจะเกิดขึ้นกับท่าน ^๒ทรัพย์สมบัติของท่านก็ผุพังไป และมอดก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน ^๓ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และสนิมนั้นจะเป็นพยานหลักฐานต่อท่าน และจะกินเนื้อท่านดูจไฟ ท่านได้สาสมสมบัติไว้แล้วสำหรับวันสุดท้าย ^๔ดูเถิด ค่าจ้างของคนงานที่ได้เลี้ยงดูข้าวนาของ ท่าน ซึ่งท่านได้ฉ้อโกงไว้วัน ก็รำ

รูงขึ้น และเสียงร้องของคนที่เกี่ยวข้อง ข้านั้น ได้ทราบถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธาแล้ว ^๕ท่านมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือยและสนุกสนาน ท่านได้บำรุงเลี้ยงจิตใจของท่านเหมือนอย่างในวันประหาร ^๖ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้ฆ่าคนชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ต่อสู้ท่าน

จงคอยทำการเสด็จกลับมา

^๗เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงอดทน จนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ดูเถิด ขวานารอคอยผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน และเพียรคอยจนกระทั่งมีฝนตกและฝนปลายฤดู ^๘ท่านทั้งหลายก็จงอดทนเช่นนั้นเหมือนกัน จงตั้งอกตั้งใจให้ดี ด้วยว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จวนจะถึงอยู่แล้ว ^๙พี่น้องทั้งหลาย จงอย่าขุ่นเคืองใจต่อกัน เกรงว่าท่านจะถูกพิพากษา ดูเถิด องค์พระผู้พิพากษาทรงประทับยืนอยู่หน้าประตูแล้ว ^{๑๐}พี่น้องทั้งหลาย ของข้าพเจ้า จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์และการอดทนของพวกศาสนาดาพยากรณ์ ผู้ใดกล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๑๑}ดูเถิด เราถือว่าผู้ที่อดทนก็เป็นสุข ท่านได้ยื่นเกี่ยวกับความอดทนของโยบ และได้เห็นที่สุดปลายแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ทรงเปี่ยมไปด้วยพระเมตตาและความกรุณาปราณีสักเท่าใด

การอธิษฐานเพื่อคนป่วย

^{๑๒}พี่น้องทั้งหลาย ของข้าพเจ้า ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็คือ จงอย่าปฏิบัติไม่ว่าจะโดยอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก และไม่ว่าจะโดยคำปฏิญาณอื่นใดก็ตาม แต่ที่ควรว่าใช่ก็จงว่าใช่ ที่ควรว่าไม่ก็จงว่าไม่ เกรงว่าท่านจะต้องถูกลงโทษ ^{๑๓}มีผู้ใดในพวกท่านทนทุกข์หรือ จงให้ผู้นั้นอธิษฐาน มีผู้ใดรำเรงยินดีหรือ จงให้ผู้นั้นร้องเพลงสรรเสริญ ^{๑๔}มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ^{๑๕}และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำความบาป ก็จงทรงโปรดอภัยให้แก่

เขา ๑๖ ท่านทั้งหลายจงสารภาพความผิดต่อกันและกัน และจง อธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้หายโรค คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาใจของผู้ชอบธรรม นั้น มี พลัง มาก ทำให้ เกิด ผล ๑๗ ท่านเอเลียห์ ก็ เป็น มนุษย์ ที่มี สภาพ อารมณ์ เช่นเดียวกับ เรา ทั้ง หลาย และ ท่าน ได้ อธิษฐาน อย่างจริงจัง เพื่อไม่ให้ ฝน ตก และ ฝน ก็ ไม่ ตก ต้อง ฝน ดิน เป็น เวลา ถึง สาม ปี กับ หก เดือน

๑๘ และ ท่าน ได้ อธิษฐาน อีก ครั้ง หนึ่ง และ พ้า สวรรค์ ได้ ประทาน ฝน ให้ และ ฝน ดิน จึง ได้ ออก พืช ผล ต่าง ๆ ๑๙ พี่น้อง ทั้ง หลาย ถ้า คน ใด ใน พวก ท่าน หลง ผิด ไป จาก ความ จริง และ ผู้ใด ชัก จูง เขา ให้ เขา กลับ ใจ เสีย ใหม่ ได้ ๒๐ จง ให้ ผู้ นั้น รู้ เกิด ว่า ผู้ ที่ ช่วย คน บาป คน นอน ให้ พ้น จาก ทาง ผิด ของ เขา ก็ ได้ ช่วย ชีวิต หนึ่ง ให้ รอด พ้น จาก ความ ตาย และได้ ปก ปิด การ บาป เป็น อัน มาก ไว้

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๑ เปโตร

เปโตรได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในระหว่างปีค.ศ. ๖๐ และ ๗๐ จากกรุงบาบิโลน เปโตรเป็น “อัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หน้ต” (กท ๒:๑๔) เหมือนอย่างเปาโลเป็นอัครสาวกสำหรับพวกต่างชาติ เปาโลไปประกาศต่อพวกต่างชาติซึ่งอยู่ในประเทศกรีซและกรุงโรม แต่เปโตรไปประกาศที่กรุงบาบิโลน แล้วได้เขียนจดหมายสองฉบับนี้จากที่นั่น (๕:๑๓) กรุงบาบิโลนในที่นี้ไม่ได้หมายถึงกรุงโรม ชื่อของกรุงบาบิโลนนี้ได้อยู่ในทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่มากกว่า ๒๗๐ ครั้ง และไม่ได้หมายถึงกรุงโรม จนกระทั่งยอห์น ได้ใช้ เป็นคำเปรียบเทียบกับในหนังสือวิวรณ์ซึ่งได้เขียนขึ้นอีก ๓๐ ปีต่อมา ไม่มีข้อพระคัมภีร์บอกว่าเปโตรเคยไปที่กรุงโรมแต่มีหลายข้อที่แสดงว่าเขาไม่เคยอยู่ที่นั่น ในโรมบทที่ ๑๖ เปาโลไม่ได้พูดถึงเปโตร แต่ได้พูดถึงอีกหลายยุคซึ่งอยู่ที่กรุงโรม และเปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรมในตอนเปาโลถึงที่นั่น (กจ ๒๕:๑๖-๒๔) ไม่มีจดหมายฉบับใดของเปาโลที่เขียนขึ้นขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรมที่พูดหรือแสดงว่าเปโตรเคยอยู่ในกรุงโรม ใน ๒ ทิโมธี ๔:๑๑ เปาโลเขียนว่า “ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า”

อันดรูว์ ซึ่งเป็นน้องชายของเปโตร ได้นำเปโตรไปถึงพระเยซู (ยน ๑:๔๑-๔๒) เปโตรเป็นชาวประมงซึ่งอยู่ที่แคว้นกาลิลีในตอนที่ท่านรับเชื่อ และท่านกลายเป็นคนแรกในพวกอัครสาวก ๑๒ คน พระเยซูทรงตั้งคริสตจักรไว้บนความเชื่อของเปโตร ซึ่งความเชื่อนี้เป็น “ศิลา” ที่มั่นคง และไม่ได้ตั้งคริสตจักรไว้บนเปโตร ซึ่งชื่อเปโตรหมายความว่า “หินเล็กๆ” ที่ไม่มั่นคง (๑ คร ๓:๑๑)

เป้าหมายของจดหมายฉบับนี้คือ แสดงว่าความหวังของคริสเตียนเป็นความหวังอันมีชีวิตแห่ง มรดก ซึ่งไม่รู้ เปียอเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย จดหมายฉบับนี้มีคำสั่งและคำแนะนำหลายอย่างที่จะช่วยคริสเตียนใหม่ๆให้ตั้งมั่นคงในความเชื่อ

ถึงคริสเตียนชนชาติยิวในหลายแคว้น

๑ เปโตร อัครสาวกของพระเยซูคริสต์

๑) เรียน พวกที่กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นบิธีเนีย ปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย^๒ ซึ่งทรงเลือกไว้แล้วตามที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงล่วงรู้ไว้ก่อน โดยพระวิญญาณได้ทรงชำระ ให้บังเกิด ความนบนอบ เชื่อฟัง และให้รับการประพรมด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ขอให้พระคุณและสันติสุขบังเกิดพิวคุณแก่ท่านทั้งหลายเถิด^๓ จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์^๔ และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปียอเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย^๕ ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิเดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย^๖ ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้จำเป็นที่ท่านจะต้องเป็นทุกข์ชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกทดลองต่างๆ^๗ เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อ นั้นถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดเกียรติและสง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ^๘ พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี^๙ แล้วจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายจึงได้รับความรอดเป็นผลสุดท้ายแห่งความเชื่อ

ความหวังของพวกศาสนาดพยากรณ์เกี่ยวกับพระคริสต์ในอดีต

๑๐ พวกศาสนาดพยากรณ์ก็ได้พูดสำหรับสืบค้นหา ใน ความ รอด นั้น และได้ พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย^{๑๑} เขาได้สืบค้นหาสิ่งใด หรือ ลักษณะแห่งเวลาซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ใน

ตัวเขา ได้ทรงบังไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้ พยากรณ์ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของ พระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง ^{๑๒} ก็ทรงโปรดเผยให้ พวก ศาสดาพยากรณ์ เหล่านี้ทราบไว้ ที่เขาเหล่านั้นได้ประณินบัต โน เหตุการณ์ ทั้ง ปวง นั้น ไม่ใช่สำหรับ เขา เอง แต่สำหรับเราทั้งหลาย บัดนี้ คุณ เหล่า นั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้กล่าวถึง เหล่านี้แล้วแล้ว โดยพระ วิญญาณ บริสุทธิ ที่ ทรง โปรด ประทาน จาก สวรรค์ เป็นสิ่งซึ่งพวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะ ได้ดู

คำเตือนให้เป็นคนบริสุทธิ์

^{๑๓} เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัว เตรียมใจของท่านไว้ให้ดี และจงข่มใจ ตึง ความหวังให้เต็มเปี่ยมในพระคุณซึ่งจะทรง โปรดประทานแก่ท่านเมื่อพระเยซูคริสต์จะ ทรงสำแดงพระองค์ ^{๑๔} ดูจงตั้งเป็นบุตรที่เชื่อ ฟัง ขออย่าได้ประพฤติดังราคะตัณหาอย่าง ที่เกิดจากความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน ^{๑๕} แต่พระองค์ผู้ได้ ทรง เรียก ท่านทั้งหลาย นั้น บริสุทธิ ฉันทใด ท่านทั้งหลายจงเป็นคน บริสุทธิในบรรดาการประพฤติทุกอย่างด้วย จินน ^{๑๖} ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘ท่าน ทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้ บริสุทธิ’ ^{๑๗} และถ้าท่านอธิษฐานขอต่อพระ บิดา ผู้ทรงพิพากษาทุกคนตาม การกระทำ ของเขา โดยไม่เห็นแก่หน้าคนใดเลย จง ประพฤติตนด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่ ท่านอยู่ในโลกนี้ ^{๑๘} ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ ทรง โถ่ ท่านทั้งหลาย ออกจาก การประพฤติ อันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณี ต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วย สิ่งที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง ^{๑๙} แต่ ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีราคามากของพระ คริสต์ ดังเลือดถูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือ จุดด่าง ปร้อย ^{๒๐} แท้จริงพระเจ้าได้ ทรง ดำริ พระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรง ให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้าย นี้ เพื่อท่านทั้งหลาย ^{๒๑} เพราะพระคริสต์ท่าน จึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงบันดาลพระคริสต์ให้ พินจากความตาย และทรงประทานสง่าราศี แก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวัง ใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า ^{๒๒} ที่ท่านทั้ง หลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว

ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาณ จุน มี ใจ รัก พวก พี่น้อง อย่าง จุริงใจ ท่าน ทั้งหลายจงรัก กันให้มาก ด้วยน้ำใจ จุริง ^{๒๓} ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่ จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้ เปื่อยเน่า คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอัน ทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดย์ ^{๒๔} เพราะ ว่า ‘บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และ บรรดาสง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเสมือนดอก หญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วง โรยไป’ ^{๒๕} แต่พระวจนะขององค์พระผู้เป็น เจ้ายังยืนอยู่เป็นนิรันดย์’ พระวจนะนั้นคือข่าว ประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบ แล้ว

๒ ^๑ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจง ละ การ ปองร้ายทั้งปวง บรรดาการอุบาย การ หน้าซื่อใจคด ความริษยา และคำพูด ส่อ เสียดทั้งหลาย ^๒ เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนานานมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น ^๓ หากว่า ท่านได้ ชิม ดู รู้ แล้ว ว่า องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ประกอบด้วยพระกรุณา ^๔ จงมาหาพระองค์ เหมือน มา ถึง ศิลาน มีชีวิต อยู่ ซึ่ง มนุษย์ ได้ปฏิเสศไม่ยอมรับแล้ว แต่ว่าพระเจ้าทรง เลือกไว้ และทรงค่าอันประเสริฐ

คริสเตียนเป็นศิลานมีชีวิต

^๕ และท่านทั้งหลายก็เสมือนศิลานที่มีชีวิต ที่ กำลังก่อสร้างขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็น ปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายจิต วิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทาง พระเยซูคริสต์ ^๖ เพราะมีคำเขียนไว้ในพระ คัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เรวางศิลาก้อนหนึ่ง ลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลานที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่ เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ รับความอภัย’ ^๗ เหตุฉะนั้น พระองค์ ทรง มี ค่า อัน ประเสริฐ สำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่สำหรับ คน ทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น ‘ศิลานซึ่งช่างก่อได้ ปฏิเสศเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุม เอก แล้ว’ ^๘ และ ‘เป็นศิลานที่ทำให้สะดุด และเป็น ก้อนหินที่ทำให้ขัดเคืองใจ’ ที่เขาสะดุดนั้น เพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะ ตามที่ เขาถูก กำหนดไว้ เช่นนั้นด้วย ^๙ แต่ท่านทั้งหลาย เป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวก ปุโรหิต หลวง เป็น ประชาชาติ บริสุทธิ เป็น

ชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลาย จะได้ สำแดง พระ บารมี ของ พระองค์ ผู้ได้ ทรง เรียก ท่านทั้งหลาย ให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์^{๑๐} เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาเป็นชนชาติไม่ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลายได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว^{๑๑} พวกที่รัก ข้าพเจ้าวิงวอนท่านทั้งหลาย เหมือนท่าน เป็น คน ต่างด้าว และเป็น ผู้สัญจร ให้ ท่าน ละเว้น จาก ตัณหา ของ เนื้อหนัง ซึ่ง ทำศึกกับ จิต วิญญาณ^{๑๒} จง ให้ การ ประพฤติ ของ ท่านทั้งหลาย เป็น ที่ น่า นับถือ ท่ามกลางคนต่างชาตินั้น เพื่อว่าในข้อที่เขาดูดี เห็น ท่าน ว่า เป็น คน ทำ ชั่ว นั้น เมื่อ เขา เห็นการดี ของท่านแล้ว เขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะทรง เยี่ยมเยียน เขา

จงเชื่อฟังผู้ปกครองและกฎหมายของประเทศ

^{๑๓}ท่านทั้งหลาย จง ยอม ฟัง การ บังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นเป็นกษัตริย์ผู้มีอำนาจยิ่ง^{๑๔}หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากกษัตริย์นั้น ให้ลงโทษผู้กระทำชั่ว และ ยกย่อง คน ที่ ประพฤติ ดี^{๑๕} เพราะเป็น พระ ประสงค์ ของ พระเจ้า ที่จะ ให้ ท่านทั้งหลาย ระวัง ความ โง่ ของ คน โฉด เวลา ให้สงบ ด้วยการ ประพฤติ ดี^{๑๖} จง เป็น เหมือน คน ที่มี เสรีภาพ แต่ท่านอย่าใช้เสรีภาพนั้น ให้เป็นที่ปกปิดความชั่วไว้ แต่จง ใช้ เหมือน เป็น ทาส ของ พระเจ้า^{๑๗} จง ให้ เกิด ฤดี แก่ ทุก คน จง รัก บรรดา พี่น้อง จง ยำเกรง พระเจ้า จง ถวาย เกิด ฤดี แก่ กษัตริย์^{๑๘} ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ จงเชื่อฟังนายของท่านด้วยความยำเกรงทุกอย่าง ไม่ใช่ เฉพาะ นาย ที่เป็น คน ใจดี และ สุภาพ เท่านั้น แต่ทั้ง นาย ที่ ร้าย ด้วย^{๑๙} เพราะ ถ้า ผู้ใด เพราะ เห็น แก่ ใจ วินิจฉัย ผิดชอบ จำ เพาะ พระเจ้า ยอม อดทน ต่อ ความ ทุกข์ โศก เศร้า อย่าง อยู่ ติธรรม นี้ แหะละ เป็น ความ ชอบ^{๒๐} ด้วย ว่า ถ้า ท่าน ทำ การ ชั่ว แล้ว ถูก เขียน เพราะ การ ชั่ว นั้น แม้ ท่าน ทน ถูก เขียน ด้วย อด กลั้น ใจ จะ เป็น ที่ สรรเสริญอะไรแก่ท่าน แต่ ว่า ถ้า ท่าน ทั้ง หลาย กระทำ การ ดี และ ทน เอา การ ช่ม เห่ง ด้วย อด กลั้น

ใจ เพราะ การ ดี นั้น เช่น นี้ แหะละ เป็น การ ชอบ พระทัย พระเจ้า^{๒๑} ด้วย ว่า ท่านทั้งหลาย ถูก ทรง เรียก ไว้ สำหรับ เหตุการณ์ นั้น เพราะ ว่า พระคริสต์ ได้ ทรง รับ ทน ทุกข์ ทรมาน เพื่อ เรา ทั้ง หลาย ให้ เป็น แบบ อย่าง แก่ เรา เพื่อ ท่าน จะ ได้ ตาม รอย พระบาท ของ พระองค์^{๒๒} พระองค์ ไม่ได้ ทรง กระทำ บาป เลย และ ไม่ได้ พบ อุบาย ใน พระ โอรส ฐ์ ของ พระองค์ เลย^{๒๓} เมื่อ เขา กล่าว คำ หยาบ คาย ต่อ พระองค์ พระองค์ ไม่ได้ ทรง กล่าว ตอบ เขา ด้วย คำ หยาบ คาย เลย เมื่อ พระองค์ ทรง ทน ทุกข์ พระองค์ ไม่ได้ ทรง มาด ร้าย แต่ ทรง มอบ เรื่อง ของ พระองค์ ไว้ แก่ พระเจ้า ผู้ ทรง พิพากษา อย่าง ชอบ ธรรม^{๒๔} พระองค์ เอง ได้ ทรง รับ แบก บาป ของ เรา ไว้ ใน พระกาย ของ พระองค์ ที่ ต้น ไม้ นั้น เพื่อ ว่า เรา ทั้ง หลาย ซึ่ง ตาย จาก บาป แล้ว จะ ได้ ดำ เนิน ชีวิต ตาม ความ ชอบ ธรรม ด้วย รอย เขียน ของ พระองค์ ท่านทั้งหลาย จึง ได้รับ การ รักษา ให้ หาย^{๒๕} เพราะ ว่า ท่าน ทั้ง หลาย เป็น เหมือน แกะ ที่ พลัด ผูก ไป แต่ บัด นี้ ได้ กลับ มา หา พระ ผู้ เสี่ยง และ ศิษยาภิบาล แห่ง จิต วิญญาณ ของ ท่าน ทั้ง หลาย แล้ว

การปฏิบัติต่อกันและกันของสามีและภรรยา

^๑ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยา ก็ เช่น กัน จง เชื่อ ฟัง สามี ของ ท่าน เพื่อ ว่า แม่ สามี บาง คน จะ ไม่ เชื่อ ฟัง พระ วาจา นะ แต่ ความ ประพฤติ ของ ภรรยา ก็ อาจ จะ จูง ใจ เขา ได้ ด้วย โดย ไม่ ต้อง ใช้ พระ วาจา นั้น^๒ คือ เมื่อ เขา เห็น การ ประพฤติ อัน บริสุทธิ ของ ท่าน ทั้ง หลาย ผู้ เป็น ภรรยา ประ กอบ กับ ความ ยำ เกรง^๓ การ ประดับ ภาย ของ ท่าน นั้น อยู่ ให้ เป็น การ ประดับ ภาย นอก คือ การ ถัก ผอม ประดับ ด้วย เครื่อง ทองคำ และ นุ่ง ห่ม เสื้อ ผ้า สวย ยาม^๔ แต่ จง ให้ เป็น อย่าง คน ที่ ซ่อน ไว้ ใน จิต ใจ ด้วย สิ่ง ที่ ไม่ รู้ เสื่อม สลาย คือ เครื่อง ประดับ แห่ง จิต ใจ ที่ อ่อน สุภาพ และ สงบ เสถียร ซึ่งเป็น สิ่ง ที่ มี ค่า มาก ใน สาย พระ เนตร พระเจ้า^๕ บรรดา สตรี บริสุทธิ ใน ครึ่ง โปราณ นั้น เช่น กัน ผู้ ซึ่ง วาง ใจ ใน พระเจ้า ก็ ได้ ประดับ ภาย เช่น กัน และ เชื่อ ฟัง สามี ของ ตน^๖ เช่น นาง ซาราห์ เชื่อ ฟัง อับ ราฮัม และ เรียก ท่าน ว่า นาย ถ้า ท่าน ทั้ง หลาย ประพฤติ ดี และ ไม่ มี ความ หวาด กลัว ด้วย ตก ตะ ลิ่ง ลิง ใจ ท่าน ก็ เป็น ลูก หลาน ของ นาง^๗ ฝ่าย ท่าน ทั้ง หลาย ที่ เป็น สามี ก็ เหมือน กัน จง

อยู่กับภรรยาโดยใช้ความรู้ จงให้เกียรติแก่ภรรยาเหมือนหนึ่งเป็นภรรยาที่อ่อนแอกว่า และเหมือนเป็นผู้รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน เพื่อจะได้ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขัดขวางคำอธิษฐานของท่าน

จงใฝ่ใจประพฤติการดี

“ในที่สุดนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกัน ฉันทิน้อง มีจิตใจอ่อนโยน มีใจสุภาพ “อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่าด่าตอบการด่า แต่ตรงกันข้าม จงอวยพรแก่เขา โดยรู้ว่าพระองค์ได้ทรงเรียกท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก “เพราะว่า ‘ผู้ที่รักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันดี ก็ให้ผู้นั้นบังคับลินของตนจากความชั่ว และห้ามริมฝีปากไม่พูดเป็นอุบายล่อลวง “ให้เขาละความชั่วและกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น “เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเฝ้าดูคนชอบธรรม และพระกรรมของพระองค์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเขา แต่พระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งต่อผู้กับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว” “ถ้าท่านทั้งหลายใฝ่ใจประพฤติความดี ใครผู้ใดจะทำร้ายท่านได้ “แต่ถ้าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุการณ์ชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข อย่ากลัวคำขู่ของเขา และอย่าคิดวิตกไปเลย “แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพ และด้วยความยำเกรง “มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี เพื่อในข้อความที่เขาทั้งหลายได้พูดใส่ร้ายท่านเหมือนเป็นผู้ประพฤติชั่ว เขาที่ใส่ร้ายการประพฤติดีของท่านในพระคริสต์ จะได้มีความละอาย “เพราะว่า การได้รับความทุกข์เพราะทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะการประพฤติชั่ว

พระคริสต์โดยเดชพระวิญญาณได้เทศนาแก่วิญญาณในที่สุดขง

“ด้วยว่า พระคริสต์เช่นกันก็ได้ทนทุกข์ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะ ความผิด บาป คือ

พระองค์ ผู้ชอบธรรม เพื่อ ผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อพระองค์จะได้ ทรงนำเราทั้งหลายไปถึง พระเจ้า ฝ่าย เนื้อหนัง พระองค์ ก็ ทรงสิ้นพระชนม์ แต่ ทรง มีชีวิต ขึ้น โดย พระวิญญาณ “และ โดย พระวิญญาณ เช่นกัน พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแก่วิญญาณที่ติดคุกอยู่ “ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้เชื่อฟัง คราวเมื่อพระเจ้าทรงโปรดดโทษไว้ท่าน คือครั้งในอาห้ เมื่อกำลังจัดแจงต่อนาวา ในนาวานั้นได้รอดจากผู้น้อยคน คือแปดคน “เช่นเดียวกัน บัดนี้พิธีบัพติศมาก็เป็นภาพที่รอดแก่เราทั้งหลาย (ไม่ใช่ด้วยชำระราศีแห่งเนื้อหนัง แต่โดยให้มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี จำเพาะพระเจ้า) โดยซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากตาย “พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์แล้ว และสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกทูตสวรรค์และผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลาย ทรงมอบไว้ให้อยู่ใต้อำนาจของพระองค์แล้ว

หน้าที่ของคริสเตียน

“ฉะนั้น โดยเหตุที่ พระคริสต์ได้ ทรงทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังเพื่อเราทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จงมีความคิดอย่างเดียวกันไว้เป็นเครื่องอาวชด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังก็ไม่สัมพันธ์กับบาปแล้ว “เพื่อเขาจะได้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในเนื้อหนัง ตามใจปรารถนาของมนุษย์ แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า “ด้วยว่าเวลาที่ผ่านไปในชีวิตของเราแล้วนั้น น่าจะเพียงพอสำหรับการกระทำสิ่งที่คุณต่างชาติชอบกระทำ คราวเมื่อเราได้ดำเนินตามกิเลสตัณหา ตามใจปรารถนาอันชั่ว เมาเหล้าองุ่น เฮฮาอะอะเอ็ดตะโรกัน เลี้ยงกันอย่างหุรหุราฟุ่มเฟือย และการไหว้รูปเคารพอันเป็นที่น่าเกลียด “เขาประหลาดใจที่บัดนี้ท่านทั้งหลายไม่ได้ประพฤติเหลวไหลมากเหมือนอย่างเขา เขาก็กล่าวร้ายท่าน “คนเหล่านั้น จะ ต้อง ให้การแก่ พระองค์ ผู้พร้อมแล้วที่จะทรงพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย “ด้วยเหตุนี้เอง ชาวประเสริฐจึงได้ประกาศแม้แก่คนที่ตายไปแล้ว เพื่อ เขาจะได้ ถูกพิพากษาตาม อย่าง มนุษย์ ในเนื้อหนัง แต่มีชีวิตอยู่ตามอย่างพระเจ้าฝ่ายจิตวิญญาณ “แต่สิ่งทั้งปวงใกล้จะถึงวาระที่สุดแล้ว เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลาย จง สำแดง กิริยา เสถียร

เจียมตัว และจงเฝ้าระวังในการอธิษฐาน ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดก็จงรักซึ่งกันและกัน ให้มาก ด้วยว่าความรักก็ปกปิดความผิดไว้ มากหลาย ๙ ท่านทั้งหลายจงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกันโดยไม่บ่น ๑๐ ตามซึ่งทุกคนได้ รับของประทานแล้ว ก็ให้เจือจางของประทานนั้นแก่กันและกัน เหมือนอย่างเจ้าหน้าที่อันดีสำหรับพระคุณต่างๆของพระเจ้า ๑๑ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวสั่งสอน ก็ให้กล่าวตามพระโอวาทของพระเจ้า ถ้าคนใดรับการปรนนิบัติ ก็ให้ปรนนิบัติตามกำลังซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานนั้น เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในการทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ การสรรเสริญ และโอศุรรยานุภาพจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

ผู้เชื่อจงอย่าท้อใจ

๑๒ ท่านที่รัก อย่าประหลาดใจที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสเป็นการลงใจ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้ เกิด ขึ้น กับ ท่าน ๑๓ แต่ ว่า ท่าน ทั้ง หลาย จงชื่นชมยินดีในการที่ท่านได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระองค์ปรากฏขึ้น ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย ๑๔ ถ้าท่านถูกตำว่าเพราะพระนามของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งสง่าราศี และ ของ พระเจ้า ทรง สถิต อยู่ กับ ท่าน ฝ่าย เขาก็กล่าวร้ายพระองค์ แต่ฝ่ายท่านก็ถวายเกียรติยศแด่พระองค์ ๑๕ แต่ ว่าอย่า ให้ มี ผู้ใด ใน พวก ท่าน ได้ รับ โทษฐาน เป็นฆาตกร หรือเป็นขโมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่ เทียวยุ่ง กับ ชุระ ของ คนอื่น ๑๖ แต่ ถ้า ผู้ใด ถูก การ ร้าย เพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่า ให้ ผู้ นั้น มี ความ ละ อาย เลย แต่ ให้ เขา ถวาย พระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะเหตุนั้น ๑๗ ด้วย ว่า ถึง เวลา แล้ว ที่ การ พิพากษา จะ ต้อง เริ่ม ตั้ง ต้น ที่ ครุอบ ครัว ของ พระเจ้า และ ถ้า การ พิพากษา นั้น เริ่ม ต้น ที่ พวก เราก่อน ปลายทาง ของ คน เหล่า นั้น ที่ ไม่ เชื่อ พัง ขว่ ประเสริฐ ของ พระเจ้า จะ เป็น อย่างไร ๑๘ และ ถ้า คน ชอบ ชุธรรม จะ รอดพ้น ไป ได้ อย่าง ยาก เย็น แล้ว คนอธรรมและคนบาปจะไปอยู่ที่ไหน ๑๙ เหตุ ฉะนั้น ให้ คน ทั้ง หลาย ที่ ทน ความ ทุกข์ ยาก ตาม พระ ประสงค์ ของ พระเจ้า ผাগ จิต วิญญาณ ของ ตน ไว้ กับ พระองค์ ด้วยการ

ประพฤติดี เหมือนหนึ่ง ผากไว้กับพระองค์ ผู้ทรงสร้างอันสัตย์ซื่อ

จงเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระคริสต์

๑๐ ข้าพเจ้าจึง ตักเตือนบรรดาผู้ปกครอง ในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้า ก็ เป็น ผู้ ปกครอง คน หนึ่ง เช่น กัน และ เป็น พยาน ถึง ความ ทุกข์ ทรมาน ของ พระ คริสต์ และมี ส่วน ที่ จะ รับ สง่า ราศี อัน จะ มา ปรากฏ ภายหลัง ด้วย ๒ จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความผินใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม ๓ และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขู่ผู้สืบทอดของพระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น ๔ และเมื่อพระเจ้าผู้เลี้ยงใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่รุ่งโรยไม่ได้เลย ๕ ในท่านองเดียวกัน ท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงยอมตามผู้อาวุโส อันที่จริงให้ท่านทุกคนคาดเอาไว้ด้วยความถ่อมใจในการปฏิบัติต่อกันและกัน ด้วยว่าพระเจ้าทรงต่อสู้อันเหล่านั้นที่ถือตัวจองหอง แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนทั้งหลายที่ถ่อมใจลง ๖ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจง ถ่อม ใจ ลง ภาย ใต้ พระหัตถ์อัน ทรง ฤทธิ์ ของ พระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร ๗ จงละบรรดาความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ ทรง ห่วงใย ท่าน ทั้ง หลาย ๘ ท่าน ทั้ง หลาย จง เป็น คน ใจ หนัก แน่น จง ระวัง ระวัง ให้ ดี ด้วย ว่า ศัตรู ของ ท่าน คือ พญามาร วัน เวียน อยู่ รอบ ๆ จด ถึง โศคร่าม เทียว ไป เสาะ หา คน ที่ มัน จะ กัด กิน ได้ ๙ จง ต่อสู้กับศัตรูนั้นด้วยตั้งใจมั่นคงในความเชื่อ โดยรู้ว่าความยากลำบากอย่างนั้นก็มีแก่พวกพี่น้องทั้งหลายของท่านที่อยู่ในโลกเช่นเดียวกัน ๑๐ และพระเจ้าแห่งบรรดาพระคุณทั้งปวง ผู้ได้ ทรง เรียก ให้ เรา ทั้ง หลาย เข้า ในสง่าราศีนี้วันเดรัของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ครั้นท่านทั้งหลายทนทุกข์อยู่หน้อยหนึ่งแล้ว พระองค์เองจะ ทรง โปรด ให้ ท่าน ทั้ง หลาย ถึง ที่ สำ เร็จ ให้ ตั้ง มั่น คง ให้ ท่าน มี กำลัง มาก ขึ้น และ ทรง ให้ ท่าน มี พื้น ฐาน มั่น คง ๑๑ ขอสง่าราศีและโอศุรรยานุภาพจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน ๑๒ ข้าพเจ้า

ได้เขียนอย่างย่อๆ มาถึงท่านทั้งหลายผ่านทางซิลวานัส ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าเป็นพี่น้องที่สัตย์ซื่อคนหนึ่ง เมื่อเดือนสติและเป็นพยานแก่ท่านทั้งหลายว่า พระคุณนั้นเป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า ซึ่งท่านทั้งหลายก็ยืนหยัดอยู่ในพระคุณนั้น ^{๑๓} คริสตจักรที่เมืองบาบิโลน ซึ่งทรงเลือกไว้เช่นเดียวกับท่าน

ทั้งหลาย ฝากความคิดถึงมายังท่าน และมาระโก บุตรชายของข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย ^{๑๔} จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมจวบอันแสดงความรักต่อกัน ขอสันติสุขดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๒ เปโตร

ซีโมนเปโตรได้ลงนามว่าท่านเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ท่านพูดถึงจดหมายฉบับแรกของท่าน และขอให้ผู้อ่านทั้งหลายระลึกว่าเปโตรได้อยู่กับพระเยซูในตอนทีพระองค์ได้ทรงจำแลงพระกาย (๑:๑๖-๑๘) จดหมายฉบับนี้เขียนถึงพวกคริสเตียนที่อยู่ในแคว้นเอเชียไมเนอร์ ในช่วงที่เปโตรคิดว่าอีกไม่นานท่านจะต้องตาย (๑:๑๔) จดหมายฉบับนี้เป็นฉบับสุดท้ายของเปโตร และมีคำแนะนำและคำสั่งสอนสุดท้ายสำหรับเพื่อนคริสเตียนที่รักของท่าน เปโตรขอให้เขามีความเชื่อ ความบริสุทธิ์ ความหวัง และขอให้เขาเจริญขึ้นในพระคุณ เราเชื่อว่าจดหมายทั้ง ๒ ฉบับนี้ได้เขียนจากกรุงบาบิโลน ที่ซึ่งเปโตรได้ประกาศพระคริสต์กับพวกยิวที่ยังอยู่ที่นั่นคือพวกที่ยังไม่ได้กลับมาจากการเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน หลังจากกิจการ ๑๕:๗ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่า เปโตรได้กลับมากองเยรูซาเล็มอีกเลย ไม่มีบันทึกที่น่าเชื่อถือได้ว่า เปโตรตายที่ไหนหรืออย่างไร จดหมายฉบับนี้พูดถึงความเชื่อแท้ที่จะถูกทำลายในยุคสุดท้าย

**จงเพิ่มพูนขึ้นจนเกิด
ผลในความรู้แห่งพระคริสต์**

๑ ซีโมนเปโตร ผู้รับใช้ และ อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน ท่านทั้งหลาย ที่ได้รับความเชื่ออันประเสริฐอย่างเดียวกันกับเรา โดยความชอบธรรมของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเราทั้งหลาย ๒ ขอพระคุณ และ สันติสุข จงเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลาย โดยรู้จักพระเจ้าและพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๓ ด้วยเห็นแล้วว่า ฤทธิเดชอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ได้ให้สิ่งสารพัดแก่เรา ที่ จะ ให้ มี ชีวิต และ ทาง ที่เป็นอย่างพระเจ้า โดยรู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเราให้ถึงสง่าราศีและคุณธรรม ๔ ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจาก ความ เสื่อมโทรม ที่มี อยู่ใน โลก นี้

เพราะตันทา และจะ ได้รับ ส่วน ใน สภาพ ของ พระองค์ ๕ เพราะเหตุนี้เองท่านจงอดสำห้จนสุดกำลังที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อ เอาความรู้ เพิ่ม คุณธรรม ๖ เอาความ เหนียว รឹង ตน เพิ่ม ความ รู้ เอาความ อดทน เพิ่ม ความ เหนียว รឹង ตน เอาการที่เป็นอย่างพระเจ้าเพิ่มความ อดทน ๗ เอา ความ รัก ฉัน พี่ น้อง เพิ่ม การที่เป็นอย่างพระเจ้า และเอาความรักคนทั่วไปเพิ่มความรักฉันพี่น้อง ๘ เพราะถ้ามีใจอย่าง นั้น อยู่ใน ท่าน ทั้ง หลาย พร้อม บริบูรณ์ แล้ว ก็ จะ กระทำให้ ท่าน ไม่ เกียจคร้าน หรือ ไร้ผล ใน ความ รู้ แห่ง พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ๙ เพราะ ว่า ผู้ใด ที่ ขาด สิ่ง เหล่า นี้ ก็ เป็น คน ตาบอด ตา สั้น และ ลืม ไป ว่า ตน ได้ รับ การ ชำระ จาก ความ ผิดบาป เมื่อ ก่อนนั้น เสีย แล้ว ๑๐ เพราะ ฉะนั้น พี่ น้อง ทั้ง หลาย จง ยิง อดสำห้ กระทำ ตน ให้ เป็น ไป ตาม ที่ พระเจ้า ทรง เรียก และ ทรง เลือก ท่าน ไว้ แล้ว นั้น เพราะ ว่า ถ้า ท่าน ประพฤติ เช่น นั้น ท่าน จะ ไม่ สะดุด ล้ม เลย ๑๑ ด้วย ว่า อย่าง นั้น ท่าน ทั้ง หลาย จะ มี สิทธิ สมบูรณ์ ที่จะ เข้า ใน อาณาจักร นิรันดร์ ของ พระเยซูคริสต์ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า และ พระผู้ ช่วย ให้ รอด ของ เรา ๑๒ เหตุ ฉะนั้น ถึง แม้ ว่า ท่าน จะ รู้ และ ตั้ง มั่นคง อยู่ใน ความ จริง ที่ ท่าน รับ แล้ว นั้น ก็ ดี ข้าพเจ้า ก็ ไม่ เละเลย ที่ จะ เตือน สติ ท่าน ทั้ง หลาย เสมอ ให้ ระลึก ถึง สิ่ง เหล่า นี้ ๑๓ ตราบใด ที่ ข้าพเจ้า ยัง อาศัย อยู่ ใน พลับพลา นี้ ข้าพเจ้า เห็น สมควร ที่ จะ เตือน สติ ท่าน ทั้ง หลาย ให้ ระลึก ถึง ข้อ ความ เหล่า นี้ ๑๔ เพราะ ข้าพเจ้า รู้ ว่า อีก ไม่ ช้า ข้าพเจ้า ก็ จะ ต้อง สละ ทิ้ง พลับพลา ของ ข้าพเจ้า ไป ดัง ที่ พระเยซูคริสต์ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า ของ เรา ได้ ทรง สำแดง แก่ ข้าพเจ้า แล้ว

คำพยานอันหนักแน่นของเปโตร

๑๕ ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าจะอดสำห้ กระทำให้ท่านทั้งหลาย ระลึก ถึง สิ่ง เหล่า นี้ เสมอ เมื่อข้าพเจ้า ตาย แล้ว ๑๖ เพราะ ว่า เมื่อ เรา ได้ สำแดง ให้ ท่าน ทั้ง หลาย ทราบ ถึง ฤทธิ เดช ของ พระ เยซู คริสต์ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ของ เรา และ การ ที่ พระองค์ จะ เสด็จ มา นั้น เรา ไม่ได้ คล้อย ตาม นิยาย ที่ เขา คิด แต่ง ไว้ ด้วย ความ เฉลียวฉลาด แต่ เรา ได้ เห็น อาณาภาพ ของ พระองค์ ด้วยตาของเราเอง ๑๗ เพราะ ว่า คราว เมื่อ พระองค์ ได้ ทรง รับ เกียรติ และ สง่า ราศี จาก พระเจ้า พระบิดา เมื่อ พระ สุรเสียง

จากสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ได้มาถึงพระองค์ ตรัสแก่พระองค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก” ^{๑๘} และเราก็ได้ยินพระสุรเสียงนี้มาจากสวรรค์ ในครั้งที่เราได้อยู่กับพระองค์ที่ภูเขามิสธาอิม ^{๑๙} และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นกรณีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย ^{๒๐} จงรู้ข้อนี้ก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์แล้ว ไม่มีใครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง ^{๒๑} ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา

ผู้พยากรณ์เท็จและผู้หลอกลวง

๒ ^๑ แต่เราได้มีผู้พยากรณ์เท็จท่ามกลางประชาชนทั้งหลายด้วย เช่นเดียวกับที่จะมีอาจารย์เท็จท่ามกลางท่านทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะแอบเอาลัทธิที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางอันจะนำไปสู่ความหายนะเข้ามาด้วย และจะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้ และจะนำความพินาศอย่างฉับพลันมาถึงตนเอง ^๒ จะมีหลายคนประพฤติตามทางแห่งการสาปแช่งของเขา และเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย ^๓ และด้วยความโลภ เขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อคำกำไรจากท่านทั้งหลาย การลวงโทษคนเหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษานานมาแล้วจะไม่เห็นซ้ำ และความหายนะของเขาก็จะไม่หลับไหลไป ^๔ เพราะถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงยกเว้นพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปนั้น แต่ได้ทรงผลักเขาลงไปสู่นรก และได้มัดเขาไว้ด้วยเครื่องจองจำแห่งความมืด คุมไว้จนกว่าจะถึงเวลาทรงพิพากษา ^๕ และไม่ได้ทรงยกเว้นมนุษย์โลกครั้งโบราณ แต่ได้ทรงช่วยโนอาห์ผู้ประกาศความชอบธรรมกับคนอื่นอีกเจ็ดคนให้รอด เมื่อคราวที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้น้ำท่วมโลกของคนอธรรม ^๖ และได้ทรงลงโทษเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ให้พินาศเป็นถ้ำถ้ำ เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่คนต่อไปที่จะประพฤติชั่ว ^๗ และได้ทรงช่วยโลทผู้ชอบธรรมให้รอด ผู้มีความทุกข์ใหญ่หลวงเพราะการประพฤติลามกของ

คนชั่วเหล่านั้น ^๘ (ด้วยว่าคนชอบธรรมนั้นซึ่งได้อาศัยอยู่ในท่ามกลางเขาเหล่านั้น เมื่อท่านได้เห็นและได้ยิน จิตใจที่ชอบธรรมของท่านก็เป็นทุกข์เป็นร้อนทุกวินาที เพราะการประพฤติชั่วของคนเหล่านั้น) ^๙ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบวิธีที่จะช่วยคนที่ตามทางของพระเจ้าให้รอดพ้นจากการทดลองต่างๆ และทรงทราบวิธีที่จะรักษาคนอธรรมไว้จนถึงวันพิพากษาเพื่อจะได้ลงโทษเขา

สัญลักษณ์บางอย่างของผู้พยากรณ์เท็จ

^{๑๐} โดย เฉพาะคนเหล่านั้นที่ปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง ในราคะ ตณหา แห่งความโลภโกรธ และหมิ่นประมาทผู้ใหญ่ที่มีอำนาจ คนเหล่านี้ทะนงตนและประพฤติตามอำเภอใจ เขาไม่สะทกสะท้านที่จะกล่าวประณามผู้ที่มีบรรดาศักดิ์ ^{๑๑} แต่ฝ่ายทูตสวรรค์แม้ว่ามีฤทธิ์ กำลังมากกว่า ก็หาได้กล่าวประณามคนเหล่านั้นหน้าพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ ^{๑๒} แต่เป็นคนเหล่านั้นเป็นเหมือนสัตว์เดรัจฉานที่ปราศจากความคิด เป็นสัตว์ที่ทำตามสัญชาตญาณ เกิดมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่า เขากล่าวประณามสิ่งที่ไม่เข้าใจเลย เขาจะต้องพินาศในการชั่วร้ายของตนเอง ^{๑๓} และจะรับบำเหน็จแห่งการอธรรม เหมือนคนที่ถือการเสเพลเฮฮาในเวลากลางวันเป็นความเพลิดเพลิน เขาต่างพร้อย และมลทิน และประพฤติการเสเพลเฮฮาด้วยการหลอกลวงของตนเอง เมื่อกำลังกินเลี้ยงร่วมกับท่านทั้งหลาย ^{๑๔} ตาเขาเต็มไปด้วยความปรารถนาแห่งการลวงประเวณี และเขาหยุดกระทำบาปไม่ได้เลย เขาวางกับดักคนที่มิจิดใจไม่มีมั่นคง เขามีใจชินกับการโลภ เขาเป็นลูกแห่งความสาปแช่ง ^{๑๕} เขาสะละทิ้งทางถูกต้อง หลงไปในทางผิด ดำเนินตามทางของบาลามบุตรชายเบโอร์ ผู้ที่ชอบบำเหน็จแห่งการอธรรม ^{๑๖} แต่บาลามก็ได้ถูกตีเพราะการที่เขาได้กระทำความชั่วซ้ำนั้น ลูไปตัวนั้นพูดเป็นภาษามนุษย์ และได้ยบยั้งอาการคลุ้มคลั่งของศาสดาพยากรณ์คนนั้น ^{๑๗} คนเหล่านี้เป็นบ่อที่ไร้น้ำ เป็นเมฆที่ถูกพายุพัดไป ทรงเตรียมหมอกแห่งความมืดทึบไว้แล้วสำหรับคนเหล่านั้นเป็นนิตย์ ^{๑๘} เพราะว่าเขาพูดเยอหยิ่งอวดตัว และเขาใช้ความปรารถนาแห่งเนื้อหนังกับความกำหนัด เพื่อจะล่อลวงคนทั้งหลายที่กำลัง

หนีไปจากคนเหล่านั้นที่หลงประพฤติผิด^{๑๙} เขาสัญญาว่าจะให้คนเหล่านั้นพ้นจากการเป็นทาส แต่ตัวเขาเองยังเป็นทาสของความหายนะ เพราะว่ามีมนุษย์พ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น

ความหน้าซื่อใจคดของผู้สอนเท็จ

^{๒๐} เพราะถ้าหลังจากที่เขาพ้นจากกรรมมลทินของโลกนี้แล้ว ด้วยการที่เขาอยู่กับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอด เขากลับเกี่ยวข้องกับพ่ายแพ้แก่การชั่วนั้นอีก บันปลายของเขาาก็กลับชั่วร้ายยิ่งกว่าตอนต้น^{๒๑} เพราะถ้าเขาไม่ได้รู้จักทางชอบธรรมนั้นเสียเลยก็ยิ่งจะดีกว่าที่เขาได้รู้แล้ว แต่กลับหันหลังให้พระบัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ได้ทรงโปรดประทานให้แก่เขา^{๒๒} พฤติกรรมได้เกิดกับเขาตามสุภาสิตซึ่งเป็นความจริงว่า “สุนัขได้กลับกินสิ่งที่มันสำรอกออกมาแล้ว และสุกรที่ได้ชำระล้างตัวแล้วก็กลับลุยลงไปนอนในปลักอีก”

^๓ บัดนี้ พวกที่รัก นี่เป็นจดหมายฉบับที่สองที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลาย และในจดหมายทั้งสองฉบับนั้น ข้าพเจ้าได้สะกิดใจอันบริสุทธิ์ของท่านให้ระลึก^๒ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ใส่ใจถ้อยคำทั้งหลายที่พวกศาสดาพยากรณ์อันบริสุทธิ์ได้กล่าวไว้เมื่อก่อน และคำบัญชาของเราทั้งหลายพวกอัครสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด

คำเตือนเกี่ยวกับผู้เยาะเย้ยการเสด็จกลับมา

^๓ จงรู้ข้อนี้ก่อน คือในวันสุดท้ายคนที่ชอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้นและดำเนินตามใจปรารถนาชั่วของตน^๔ และจะถามว่า “คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษลี้ลับล่วงไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก”^๕ “เพราะว่าเขาแก่งลัทธิข้อนี้เสีย คือโดยคำตรัสของพระเจ้าฟ้าสวรรค์ได้อุบัติขึ้นตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินโลกจึงได้บังเกิดขึ้นแยกออกจากน้ำและท่ามกลางน้ำ^๖ โดยเหตุเหล่านั้น พระองค์จึงได้ทรงบันดาลให้น้ำมาท่วมทำลายโลกที่มีอยู่ในเวลานั้น^๗ แต่ที่ท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกที่อยู่เดี๋ยวนี้ พระองค์ทรงเก็บงำ

ไว้โดยคำตรัสนั้นสำหรับให้ไฟเผา คือเก็บไว้จนถึงวันทรงพิพากษาและวันพิनाศแห่งบรรดาคนอธรรม^๘ แต่พวกที่รัก อย่าลี้มข้อนี้เสีย คือวันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว^๙ องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่เราทั้งหลายมานาน ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้ที่หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

^{๑๐} แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบย่องมาในเวลากลางคืน และในวันนั้นท้องฟ้าจะสว่างเสียไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุจะสลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้นด้วย^{๑๑} เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และที่เป็นอย่างพระเจ้า^{๑๒} คอยทำและเร่งที่จะให้วันของพระเจ้ามาถึง เมื่อไฟจะติดท้องฟ้าอากาศให้ละลายไป และโลกธาตุจะละลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง^{๑๓} แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่^{๑๔} เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคงยอสิ่งเหล่านี้อยู่ ท่านก็จงอุตส่าห์ให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายอยู่ เป็นสุข ปราศจากมลทิน และ ข้อ ต่าหนี^{๑๕} และจงถือว่า การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรง อดกลั้นพระทัยไว้ นานนั้น เป็นการช่วยให้รอด ดังที่เปาโลน้องที่รักของเราได้เขียน จดหมาย ถึง ท่าน ทั้ง หลาย ด้วย ตามสติปัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่ท่านนั้น^{๑๖} เหมือนในจดหมายของท่านทุกฉบับ ท่านได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านั้นและในจดหมายนั้นมีบางข้อที่เข้าใจยาก ซึ่งคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้และไม่แน่นอนมั่นคงนั้นได้เปลี่ยนแปลงเสีย เหมือนเขาได้เปลี่ยนแปลงข้ออื่นๆในพระคัมภีร์ จึงเป็นเหตุกระทำให้ตัวพินาศ^{๑๗} เพราะเหตุนี้พวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายรู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว

ท่านก็จงระวังให้ดี เกรงว่าท่านอาจจะหลง
ไปกระทำผิดตามการผิดของคนชั่ว และท่าน
ทั้งหลายจะสูญเสีย ความหนักแน่น มั่นคง
ของท่าน ^{๑๘}แต่ขอท่านทั้งหลายจงเจริญขึ้น

ในพระคุณ และในความรู้เกี่ยวกับพระเยซู
คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้
รอดของเรา สงสารดีจึงมีแต่พระองค์ทั้งใน
ปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๑ ยอห์น

คนส่วนมากเชื่อว่าอัครสาวกยอห์นเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ รวมทั้งพวกบรรพบุรุษของคริสตจักรก็มีความเห็นพ้องกันว่ายอห์นเป็นผู้เขียน และการใช้ภาษาของจดหมายฉบับนี้ ก็เหมือนกับ การใช้ภาษาในหนังสือยอห์น จดหมายฉบับนี้อาจจะเขียนขึ้นประมาณปีค.ศ. ๘๕ หรือ ๙๐ จากเมืองเอเฟซัส ซึ่งเป็นที่อาศัยของยอห์น จดหมายฉบับนี้เน้นถึงความรักของคริสเตียน ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระบิดา และการดำเนินในความสว่าง จดหมายฉบับนี้เตือนให้เราระวังเกี่ยวกับวิญญาณเท็จ และให้เราแน่ใจเกี่ยวกับความรอดของเรา จดหมายฉบับนี้ ขอให้เรานำวิญญาณของคนบาปมาถึงพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตนิรันดร์ให้ (๕:๑๓)

คำพยานส่วนตัวของยอห์นเกี่ยวกับพระคริสต์

๑ ซึ่งได้ทรง เป็นอยู่ ตั้งแต่ เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลาย ได้ยิน ซึ่ง เราได้ เห็น กับตา ซึ่ง เราได้ ฟินิจ ดู และ จับ ต้อง ด้วยมือของเรา เกี่ยวกับพระวาหะแห่งชีวิต ๒ (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และ เราได้ เห็น และเป็นพยาน และ ประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย)

การมีสามัคคีธรรมกับพระบิดาและพระบุตรนำมาซึ่งความยินดีอันเต็มเปี่ยม

๓ ซึ่ง เราได้ เห็น และ ได้ยิน นั้น เรา ก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลาย จะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ๔ และเราเขียน ข้อความ เหล่า นี้ ถึง ท่าน ทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม

บาปที่ไม่ได้สารภาพและชำระเสียก็ขัดขวางการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

๕ แล้ว นี้ เป็น ข้อความ ที่ เรา ได้ยิน จากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือ

ว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืด อยู่ใน พระองค์ เลย ๖ ถ้า เรา จะ ว่า เรา ร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมูสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง ๗ แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่าง พระองค์ ทรงสถิตในความสว่าง เรา ก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และ พระโลหิต ของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น ๘ ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย

พระสัญญาเกี่ยวกับการสารภาพบาป

๙ ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อ และเที่ยงธรรม ก็ จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น ๑๐ ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็น ผู้ตรัสมูสา และพระดำรัสของพระองค์ก็มีได้ อยู่ในเราทั้งหลายเลย

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือเรา

๒ ลูก เล็กๆ ของ ข้าพเจ้า เอ๊ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาปเราก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือ พระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น ๒ และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้าง พระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย ๓ เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ ๔ คนใดที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้า รู้จักพระองค์” แต่ มิได้ รักษาพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพุดมูสา และความจริง ไม่ได้ อยู่ในคนนั้นเลย ๕ แต่ผู้ใด ที่ รักษาพระวจนะ ของพระองค์ ความรักของ พระเจ้า ก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่างแท้จริง ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลาย จึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์ ๖ ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย ๗ ฟัน้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย แต่เป็นพระบัญญัติเก่าซึ่งท่านทั้งหลายได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก พระบัญญัติเก่า

นั่นคือพระดำรัสซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว ^๘ อีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ ถึงท่านทั้งหลาย และข้อความนั้นก็จริงทั้งฝ่ายพระองค์และฝ่ายท่านทั้งหลาย เพราะว่าความมืดนั้นล่องไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแท้ก็ส่องอยู่ ^๙ ผู้ใดที่กล่าวว่าคุณอยู่ในความสว่าง และยังไม่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังไม่อยู่ในความมืดจนถึงบัดนี้ ^{๑๐} ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความสว่าง และไม่มีโอกาสที่จะสะดุดสำหรับผู้นั้นเลย ^{๑๑} แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืด และไม่รู้ว่าท่านกำลังไปทางไหน เพราะว่าความมืดนั้นได้ทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว ^{๑๒} ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะว่าบาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ^{๑๓} ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชัยชนะแก่มารร้าย ท่านทั้งหลายผู้เป็นลูกเล็กๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระบิดา ^{๑๔} ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายมีกำลังมาก และพระวณะของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และท่านได้ชัยชนะแก่มารร้ายแล้ว

อย่ารักโลก

^{๑๕} อย่ารักโลกหรือสิ่งของโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น ^{๑๖} เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเยอหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก ^{๑๗} และโลกกับสิ่งยั่วชวนของโลก กำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าย่อมดำรงอยู่นิตย์

คริสเตียนปลอมจะปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

^{๑๘} ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาว่า ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะมา บัดนี้ปฏิบัติต่อพระคริสต์ก็มีอยู่มากแล้ว ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว ^{๑๙} เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขานั่นก็ไม่ใช่พวกเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็นที่ปรากฏชัดแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช้พวกของเราทุกคนไม่ ^{๒๐} ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง ^{๒๑} ข้าพเจ้าเขียนมายังท่านทั้งหลายมิใช่เพราะท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านทั้งหลายรู้แล้ว และรู้ว่าคำมุสาไม่ได้มาจากความจริงเลย ^{๒๒} ใครเล่าเป็นผู้ที่พูดมุสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูมิใช่พระคริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้นั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ^{๒๓} ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา แต่ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดาด้วย ^{๒๔} เหตุฉะนั้น จึงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย ^{๒๕} นี่แหละเป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่เรา คือชีวิตนิรันดร์นั่นเอง ^{๒๖} ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงท่าน เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ล่องลวงท่าน ^{๒๗} แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าท่านเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น ^{๒๘} และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มีมลภาวะจำเพาะพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จมา ^{๒๙} ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความชอบธรรมก็บังเกิดจากพระองค์ด้วย

ผู้เชื่อเป็นบุตรของพระเจ้า

๓ จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้อธิบายว่าเป็นบุตรของพระเจ้า เหตุที่โลกไม่รู้ จักเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้ จักพระองค์ ๒ ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่าง ที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น ๓ และทุกคนที่มีความหวังเช่นนั้นในพระองค์ ก็ย่อม ชำระ ตน ให้บริสุทธิ์ เหมือน อย่าง ที่พระองค์ ทรงบริสุทธิ์ ๔ ผู้ใด ที่กระทำความปละเมิดพระราชบัญญัติ ด้วย เพราะความบาป เป็นสิ่ง ที่ละเมิด พระราชบัญญัติ ๕ ท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า พระองค์ได้ทรงปรากฏเพื่อนำบาปทั้งหลายของเราไปเสีย และบาปในพระองค์ไม่มีเลย

จงระวัง “มนุษย์เก่า” ที่ยังคงทำบาปอยู่

๖ คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่กระทำความบาป ผู้ใดที่กระทำความบาป ผู้นั้นยังไม่ได้เห็นพระองค์ และ ยังไม่ได้ รู้จัก พระองค์ ๗ ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติการชอบธรรมก็เป็นผู้ชอบธรรม เหมือนอย่าง พระองค์ ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ๘ ผู้ที่กระทำความบาปก็มาจากพญามาร เพราะว่าพญามารได้ กระทำความบาป ตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏ ก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลายกิจการของพญามารเสีย ๙ ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำความบาป เพราะเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำความบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า ๑๐ ดังนั้นแหละจึงเห็นได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า และผู้ใดเป็นลูกของพญามาร คือว่าผู้ใดที่มีได้ประพฤติดังตามความชอบธรรม และ ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็มิได้มาจากพระเจ้า

คริสเตียนต้องรักซึ่งกันและกัน

๑๑ นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้งหลาย รักซึ่งกันและกัน ๑๒ อย่างเป็นเหมือนคาอินที่มาจากมาร

ร้ายนั้น และได้ฆ่าน้องชายของตนเอง และเหตุใดเขาจึงฆ่าน้องชาย ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของน้องชายนั้นชอบธรรม ๑๓ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดความตาย ๑๔ เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังไม่อยู่ในความตาย ๑๕ ผู้ใดเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นฆาตกร และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่าไม่มีฆาตกรคนใดที่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย ๑๖ ดังนั้นแหละเราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมปล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรที่จะปล่อยวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง ๑๗ แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังไม่ใจจัดใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้ ๑๘ ลูกเล็กๆทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยลิ้นเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง

จะมีความมั่นใจในการอธิษฐานได้อย่างไร

๑๙ และโดยเหตุนี้ เราจึงรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์ ๒๐ เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ ทรงทราบทุกสิ่ง ๒๑ ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มีความมั่นใจจำเพาะพระเจ้า ๒๒ และเราขอสิ่งใดก็ตาม เราก็จะได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเรารักษากฎบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ ๒๓ และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว ๒๔ และทุกคนที่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว

จงพิสูจน์วิญญานทั้งหลาย

๑ ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญานเสี้ยมทุกๆวิญญาน แต่จงพิสูจน์วิญญานเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมาก ออกเที่ยวไปในโลก ๒ โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระวิญญานของพระเจ้า คือวิญญานทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญานนั้นก็มาจากพระเจ้า ๓ และวิญญานทั้งปวงที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญานนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า วิญญานนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว ๔ ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้คนที่อยู่ในโลก ๕ เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็ฟังเขา ๖ เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่รู้จักพระเจาก็ฟังเรา และผู้ที่ไม่ได้ อยู่ฝ่ายพระเจ้าก็ไม่ฟังเรา ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญานแห่งความจริงและวิญญานแห่งความเท็จ

พระเจ้าทรงเป็นความรัก

๗ ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า ๘ ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก ๙ โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นที่ยอมรับแล้ว เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมาให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น ๑๐ ในข้อนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา ๑๑ ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนี้ เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย ๑๒ ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา ๑๓ ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า

เราอยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญานของพระองค์แก่เรา ๑๔ และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก ๑๕ ผู้โดยยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า ๑๖ เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น ๑๗ ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้ ๑๘ ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็จัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวทำให้ทุกขทรมาณ และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์ ๑๙ เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน ๒๐ ถ้าผู้ใดว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้า” และยังไม่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพูดมุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้ ๒๑ พระบัญญัตินี้เราทั้งหลายก็ได้มาจากพระองค์ คือว่าให้คนที่รัก พระเจ้านั้นรัก พี่น้องของตนด้วย

ผู้ที่บังเกิดจากพระเจาก็มีชัยชนะแก่โลก

๑ ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า และทุกคนที่รักพระองค์ ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย ๒ เมื่อเราทั้งหลายรักพระเจ้า และได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ เราจึงรู้ว่าเรารักคนทั้งหลายที่เป็นบุตรของพระเจ้า ๓ เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นที่หนักใจ ๔ ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี้เอง ๕ ใครเล่าชนะโลก เว้นไว้แต่ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ๖ นี่แหละคือผู้ที่ได้เสด็จมาด้วยน้ำ และพระโลหิต คือพระ

เยซูคริสตัส ไม่ใช่ด้วยน้ำอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต และพระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง^๗ เพราะมีพยานอยู่สามพยานในสวรรค์ คือ พระบิดา พระยาหะ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพยานทั้งสามนี้เป็นองค์เดียวกัน^๘ มีพยานอยู่สามพยานในแผ่นดินโลก คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน^๙ ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์^{๑๐} ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้ายิ่งมีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้ายิ่งได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสมสา เพราะเขามีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์

ผู้ที่เชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์

^{๑๑} และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ ทรงโปรด ประทาน ชีวิต นิรันดร์ แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์^{๑๒} ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้ายิ่งไม่มีชีวิต^{๑๓} ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลาย ที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระ

บุตรของพระเจ้า^{๑๔} และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา^{๑๕} และถ้าเรารู้ว่า พระองค์ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราทูลขอสิ่งใดๆ เราก็รู้ว่าเราได้รับตามที่เราทูลขอจากพระองค์นั้น^{๑๖} ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่ผู้นั้นที่ได้กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้ามิได้ทำให้เขาอธิษฐานสำหรับบาปอย่างนั้น^{๑๗} การอธรรมทุกอย่างเป็นบาป แต่บาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มี^{๑๘} เราทั้งหลายรู้ว่า คนใดที่บังเกิดจากพระเจ้ายิ่งไม่กระทำบาป แต่คนที่บังเกิดจากพระเจ้ายิ่งระวังรักษาตัว และมารร้ายนั้นไม่แตะต้องเขาเลย^{๑๙} เราทั้งหลายรู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า และชาวโลกทั้งสินตกอยู่ใต้อ่านาจของความชั่ว^{๒๐} และเราทั้งหลายรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจแก่เรา เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้ นั้นคืออยู่ในพระเยซูคริสตัสพระบุตรของพระองค์ นี้แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร์^{๒๑} ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวไว้ให้พ้นจากรูปเคารพ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๒ ยอห์น

จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายส่วนตัวสั้นๆ จากอัครสาวกยอห์นไปถึง “ท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้” ฉบับที่สองนี้เขียนขึ้นเพื่อให้เรารู้ว่าเราควรจะประพฤติอย่างไรต่อผู้ที่สอนเทียมเท็จ และมีคำเตือนพิเศษว่าผู้ที่ไม่เชื่อคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ก็ยังไม่ได้รับความรอด และคนเหล่านั้นไม่ควรได้รับการต้อนรับอย่างคริสเตียน

ความจริงควบคู่กับความรัก

๑ ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน มายังท่าน
๑ สุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ และบรรดาบุตรของเธอ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความจริงนั้น และมีเชื้อแต่ข้าพเจ้าเท่านั้น แต่คนทั้งปวงที่ได้รู้จักความจริงก็รักด้วย ๒ เพราะเห็นแก่ความจริงที่อยู่ในเราทั้งหลาย และซึ่งจะดำรงอยู่กับเราเป็นนิตย์ ๓ ขอพระกรุณาธิคุณพระเมตตาคุณ และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรแห่งพระบิดา สถิตอยู่กับท่านทั้งหลายในความจริงและในความรัก ๔ ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นบุตรของท่านดำเนินตามความจริง ตามที่เราได้รับพระบัญญัติจากพระบิดา ๕ และท่านสุภาพสตรี บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน มิใช่เสมือนหนึ่งว่าข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ให้แก่ท่าน แต่เป็น

พระบัญญัติที่เราได้มีมาแล้วตั้งแต่เริ่มแรกนั้น ก็คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน ๖ และความรักนั้นก็คือ การที่เราทั้งหลายดำเนินตามพระบัญญัติของพระองค์ นี่เป็นพระบัญญัติหนึ่งซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อท่านทั้งหลายจะดำเนินตาม

อย่าร่วมสามัคคีธรรมกับผู้ที่ไม่ได้อยู่ในพระโอวาท

๗ เพราะว่ามีผู้ล่องลอยเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องลอยและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ๘ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับการบำเหน็จเต็มที ๙ ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้าผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ๑๐ ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย ๑๑ เพราะผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขา ๑๒ ข้าพเจ้ายังมีข้อความอีกหลายข้อที่จะเขียนมาถึงท่าน แต่ก็ไม่อยากเขียนด้วยกระดาษและนำหมึก ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะมาหาท่าน และสนทนากันต่อหน้า เพื่อความปิติยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม ๑๓ บรรดาบุตรของน้องสาวของท่านที่ได้ทรงเลือกสรรไว้ ผ่าความระลึกถึงมายังท่าน เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

๓ ยอห์น

ฉบับที่สามนี้เขียนโดยอัครสาวกยอห์นไป ถึงกายอัส ซึ่งมีชื่อเสียงดีในการต้อนรับแขก พวกบรรพบุรุษของคริสตจักรได้เป็นพยานว่าผู้ที่เขียนฉบับที่ ๒ และ ๓ นี้เป็นอัครสาวกยอห์น อาจารย์ เอซุเบียสเข้าใจว่ายอห์นได้เขียนฉบับที่ ๒ และ ๓ หลังจากที่ท่านได้รับการปล่อยจากเกาะปัตมอส ซึ่งหลังจากที่ท่านได้เขียนหนังสือวิวรณ์แล้ว

ฉบับ นี้ ได้ ยกย่อง กาย อัส สำหรับ การ ประพฤติแบบคริสเตียนของเขาได้เตือนเขาถึงเรื่องดีโอเตรเฟส (ซึ่งเป็นผู้สอนผิดและผู้ล่อลวงคนอื่น) และได้ยกย่องผู้ชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส

จดหมายถึงกายอัสผู้เป็นที่รัก

๑ ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน กายอัสที่รัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารัก เนื่องด้วยความจริงนั้น ๒ ท่านที่รัก ข้าพเจ้าปรารถนามากกว่าทุกสิ่งที่จะให้ท่านจำเริญขึ้นและมีสุขภาพดี เหมือนอย่าง ที่ จิต วิญญาณ ของ ท่าน จำเริญ อยู่ นั้น ๓ เพราะ ว่า ข้าพเจ้า ชื่นชม ยินดี เป็น อย่าง ยิง เมื่อพวกพี่น้องได้มา และเป็นพยานถึงความจริงที่อยู่ในตัวท่าน ตามที่ท่านได้ดำเนินตามความจริงนั้น ๔ ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้า ยินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้ยินว่า บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าดำเนินตามความจริง

การต้อนรับและช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระเจ้า

๕ ท่านที่รัก เมื่อท่านกระทำสิ่งใดแก่พี่น้อง และแก่คนแปลกถิ่น ท่านก็กระทำอย่างสัตย์ซื่อ ๖ เขาเหล่านั้นได้เป็นพยานต่อหน้าคริสต

จักรถึงความรักของท่าน ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นในการเดินทางของเขา ตามที่สมควรตามแบบอย่างของพระเจ้า ท่านก็จะกระทำดี ๗ เขาเหล่านั้นได้ออกไปเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ และไม่ได้รับสิ่งใดจากพวกต่างชาติเลย ๘ ฉะนั้นเราควรต้อนรับคนอย่างนั้น เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วมงานกับความจริง

คำเตือนต่อดีโอเตรเฟส

๙ ข้าพเจ้าได้เขียนถึงคริสตจักร แต่ดีโอเตรเฟส ผู้อยากจะเป็นใหญ่เป็นโตท่ามกลางพวกเขาหาได้รับรองเราไว้ไม่ ๑๐ เหตุฉะนั้น ถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะจุดจำการกระทำทั้งหลายของเขา คือที่เขาพรักกล่าวใส่ความเราด้วยถ้อยคำประสงค์ร้าย และท่านนั้นก็ยังไม่สาแก่ใจ เขาเองไม่ยอมรับรองพี่น้องเหล่านั้น และหนาซ้ำยังกีดกันคนที่ใครจะรับรองเขา และไล่เขาออกจากคริสตจักรไปเสีย ๑๑ ท่านที่รัก อย่าเอาเยี่ยงสิ่งชั่ว แต่จงเอาอย่างสิ่งที่ดี ผู้ที่ทำดีก็มาจากพระเจ้า ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่เห็นพระเจ้า

คำสรรเสริญสำหรับเดเมตรีอัส

๑๒ เดเมตรีอัสได้รับการชื่นชมจากคนทั้งปวง และความจริงเองก็เป็นพยานอยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว ใช่แล้ว เราเองก็เป็นพยานด้วย และท่านก็รู้ว่าคำพยานของเราเป็นความจริง ๑๓ ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องที่จะเขียน แต่ไม่อยากจะเขียนถึงท่านด้วยนำหมึกและปากกา ๑๔ แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะได้พบท่านในเร็ววัน และจะได้พูดกันต่อหน้า ขอสันติสุขจงมีแก่ท่าน บรรดาสหายของเราฝากคำคำนับมายังท่าน ขอฝากความระลึกถึงมายัง บรรดาสหาย แต่ละคนตามชื่อของท่านนั้น

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

ยุคาส

ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้คือ ยุคาส ซึ่งเป็นน้องชายของยากอบ ท่านทั้งสองเป็นน้องชายของพระเยซูเจ้า คือเป็นบุตรชายของโยเซฟและมารีย์ แต่ท่านทั้งสองได้ถ่อมใจลงและเรียกตัวเองว่า “ผู้รับใช้ (ทาส) ของพระเยซูคริสต์”

ยุคาสได้เตือนพวกคริสเตียนเกี่ยวกับผู้สอนเทียมเท็จเหมือนกับจดหมายฉบับที่ ๒ ของเปโตรและขอให้ผู้อ่าน “ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ” โดยเตือนเขาว่า หลังจากที่พระเจ้าทรงช่วยพวกอิสราเอลให้พ้นจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ พระองค์ได้ทรงทำลายทุกคนในพวกเขาที่ไม่เชื่อ พระองค์ได้ทรงรักษาคนบาปไว้ จนกว่าจะถึงเวลาพิพากษา พระองค์ได้ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมือง โก โม ร่าห์ และพระองค์จะทรงพิพากษาคคนที่กล่าวก้าวร้าวและ “คนพ้อฝันแต่เรื่องสกปรกโสโครกเหล่านี้ได้กระทำให้เนื้อหนังเป็นมลทิน” ยุคาสได้ใช้คำพยากรณ์ของเอโนคเกี่ยวกับการครอบครองของพระคริสต์ (ในยุค ๑๐๐๐ ปี) และการพิพากษาของพระองค์ในเวลาสั้น

คำนำ

๑ ยุคาส ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และเป็นน้องชายของยากอบ เรียน คนทั้งหลายที่ทรงชำระตั้งไว้ให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้า พระบิดา และที่ทรงคุ้มครองรักษาไว้ในพระเยซูคริสต์ และที่ทรงเรียกไว้แล้ว ๒ ขอพระเมตตาคุณ สันติสุข และความรักจงเพิ่มทวียิ่งขึ้นแก่ท่านทั้งหลายเถิด

คำเตือนให้คริสเตียน ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ

๓ ท่านที่รักทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าพากเพียรเขียนถึงท่านทั้งหลายในเรื่องเกี่ยวกับความรอดสำหรับคนทั่วไปนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่า ข้าพเจ้าจำเป็นต้องเขียนเตือนสติท่านให้ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งได้ทรงโปรดมอบไว้แก่วิสุทธิชนแล้ว “เพราะว่ามีบางคนได้เล็ดลอดเข้ามาอย่างไม่รู้ตัว

ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกเล็งไว้ล่วงหน้ามาแล้วว่าจะได้รับการพิพากษาลงโทษอย่างนี้ เป็นคนอธรรม ที่ได้บิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของเราไปเป็นการกระทำความชั่วช้าลามก และได้ปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ตัวอย่างของความชั่วร้ายที่ต้องรับการพิพากษาลงโทษ

๔ ถึงแม้ว่าท่านเคยรู้เรื่องเหล่านี้มาแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังปรารถนาให้ท่านทั้งหลายระลึกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดช่วยให้พลไพร่นั้น รอดจาก แผ่นดินอียิปต์แล้ว ภายหลังพระองค์ได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระองค์เสีย ๖ และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รักษาเทวสุขภาพของตน แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงจงจำไว้ด้วยไซ่ตรวนอันเป็นนิรันดร์ ชังไว้ในที่มีมืด จนกว่าจะถึงการพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น ๗ เช่นเดียวกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมร่าห์และเมืองที่อยู่รอบๆนั้น ที่ได้หลงตัวไปกับการผิดประเวณี และมัวเมาในกามวิถุการก็ได้ทรงบัญญัติไว้เป็นตัวอย่างของการที่จะต้องได้รับพระอาชญาในไฟนิรันดร์

ผู้สอนเทียมเท็จ

๘ เช่นเดียวกัน คนพ้อฝันแต่เรื่องสกปรกโสโครก เหล่านี้ ได้กระทำให้เนื้อหนังเป็นมลทิน ดูหมิ่นผู้มีอำนาจ และพูดจาให้ร้ายต่อผู้มีบรรดาศักดิ์ ๙ ฝ่ายอัครทูตทูตาทิปติ มีคาเอล ครั้นเมื่อท่านได้เถียงกับพญามารเรื่องศพของโมเสส ท่านเองก็ยังไม่มีบงอาจตั้งข้อกล่าวหาอย่างเย้ยหยันต่อมารเลย ได้แต่เพียงกล่าวว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามเจ้าเถิด” ๑๐ แต่ว่าคนเหล่านี้พูดให้ร้ายถึงสิ่งที่เขาเองไม่รู้จัก แต่ได้กระทำตามสิ่งที่ตนเองรู้จักตามสัญชาตญาณ เหมือนสัตว์เดียดฉานที่ไม่มีความคิด เขาได้กระทำให้ตนเองเสื่อมทรามไปด้วยการนั้น ๑๑ วัตถุประสงค์มีแก่เขา เพราะเขาได้ดำเนินในทางของคาอิน และได้วิ่งพล่านไปตามความผิดพลาดของบาลาอัมเพราะเห็นแก่สินจ้าง และได้พินาศไปในการกบฏอย่างโคราห์ ๑๒ คนเหล่านี้เป็นรู้อย่างในการประชุมเลี้ยงผู้กรัก ของท่านทั้งหลาย ขณะเข้าร่วมการเลี้ยงกับท่าน เขา

เลี้ยงแต่ตนเองโดยไม่เกรงกลัวเลย เขาเป็นเมฆที่ปราศจากน้ำที่ถูกพัดลอยไปตามลมเป็นต้นไม้ที่ผลของมันเหี่ยวแห้งไปจึงไม่มีผลอยู่เลย และตายมาสองหนแล้ว เพราะถูกถอนออกทั้งราก ^{๑๓} เป็นคลื่นที่บ้าคลั่งในมหาสมุทร ที่ซัดฟองของความบัดสีของตนเองขึ้นมา เขาเป็นดาวที่ลอยลับไป เป็นผู้ที่ตกอยู่ในความมืดที่บดลอดกาล ^{๑๔} เอโนคคนที่เจ็ดนับแต่อาดัมได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ด้วยว่า “ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่น ^{๑๕} เพื่อทรงพิพากษาปรับโทษคนทั้งปวง และทรงกระทำให้ทุรชนทั้งปวงรู้สึกตัวถึงการอธรรมที่เขาได้กระทำด้วยใจชั่ว และรู้สึกตัวถึงการหยาบช้าทั้งหมดที่ทุรชนคนบาปเหล่านี้ได้กล่าวร้ายต่อพระองค์” ^{๑๖} คนเหล่านี้มักเป็นคนบ่น เป็นคนโพนทะนา เป็นคนดำเนินตามตัณหาอันชั่วของตัว และปากเขากล่าวคำโอ้อวดต่างๆ เป็นคนยกยอผู้อื่นเพื่อหวังประโยชน์ของตน ^{๑๗} แต่ว่าท่านที่รักทั้งหลาย ท่านจงระลึกถึงคำพยากรณ์เมื่อก่อนของเหล่าอัครสาวกของ พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ได้กล่าวไว้ ^{๑๘} คือว่า พวกอัครสาวกนั้นได้บอกท่านทั้งหลายว่า “ในสมัยสุดท้ายจะมีคนเยาะเย้ยบังเกิดขึ้น เขาเป็นคนที่ดำเนินตามตัณหาอันชั่วของ

ตัว” ^{๑๙} คนเหล่านี้คือคนที่แยกตัวออกมาและประพฤติตัวตามโลกีย์วิสัย และปราศจากพระวิญญูญาณ

ทรงบัญชาให้อธิษฐานและเป็นพยาน

^{๒๐} แต่ท่านทั้งหลายผู้เป็นที่รัก จงก่อสร้างตัวของท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่งของท่าน โดยการอธิษฐานด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ ^{๒๑} จงรักษาตัวไว้ในความรักของพระเจ้า คอยพระกรุณาของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จนถึงชีวิตนิรันดร์ ^{๒๒} และจงแสดงความเมตตาต่อบางคน โดยรู้ความต่างกัน ^{๒๓} และจงช่วยคนอื่นๆ ให้รอดโดยความกลัวด้วยการรอดเขาออกมาจากไฟ จงเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่เปื้อนเปื้อนด้วยเนื้อหนังเถิด ^{๒๔} บัดนี้แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถคุ้มครองรักษาท่านมิให้ล้มลง และทรงนำท่านให้ตั้งอยู่จำเพาะสง่าราศีของพระองค์โดยปราศจากตำหนิ และมีความร่าเริงยินดีอย่างเหลือล้น ^{๒๕} สง่าราศี พระอานูภาพ การครอบครอง และศักดิ์านูภาพ จงมีแต่พระเจ้า ผู้ทรง พระปัญญา แต่เพียงพระองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ทั้งปัจจุบันกาล และในกาลต่อไปเป็นนิตย์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของ

หนังสือวิวรณ์

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มเดียวในพระคัมภีร์ซึ่งเริ่มต้น และ ลงท้ายว่า ผู้ที่อ่าน และ ประพฤติ ตามคำสั่งสอนที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ จะได้รับพระพร

อัครสาวกยอห์นเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ (๑:๔) ในปี ค.ศ. ๙๕ ขณะที่ท่านถูกเนรเทศไปอยู่ที่ เกาะปัทมอส (๑:๙) “วิวรณ์ ของพระเยซูคริสต์” นี้ได้เขียนไปถึงคริสตจักร ทั้ง ๗ แห่ง โดยผู้นำของแต่ละแห่ง (ทูต) เพื่อจะเข้าใจหนังสือวิวรณ์ได้อย่างละเอียด เราควรอ่านหนังสือดาเนียลก่อน เพราะว่าคำพยากรณ์ในหนังสือดาเนียลเป็นพื้นฐานสำหรับคำพยากรณ์ ในหนังสือวิวรณ์ คำสั่งสอนสำหรับคริสตจักรทั้ง ๗ นั้นก็เป็นสำหรับสมัยนั้น (๑:๑๑) แต่คำพยากรณ์ส่วนมากก็เป็นสำหรับอนาคต “เหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้า” (๑:๑๙) คำสั่งสอนสำหรับคริสตจักรทั้ง ๗ นั้น ซึ่งอยู่ในบทที่ ๒ และ ๓ ก็เป็นสำหรับ คริสตจักรในเวลานั้นเอง คือ คริสตจักรทั้ง ๗ นั้น ไม่ได้เปรียบเทียบกับเวลา ๗ สมัยของคริสตจักรซึ่งจะต้องสำเร็จก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ (ซึ่งเป็นคำสอนเท็จ) เพราะว่าถ้าเป็นอย่างนั้น คำสอนของพระเยซูว่าพระองค์จะกลับมาอย่างขโมย และเราควรคอยทำการเสด็จกลับมาของพระเยซูตลอดนั้นก็จะผิดไป (มธ ๒๔:๓๖; มก ๑๓:๓๒-๓๓) และคำตรัสที่ว่า “ไม่ใช่ฐานะของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์” (กจ ๑:๗) ก็จะไม่ผิดไปเช่นกัน แต่ละคนที่ตั้งวันและเวลาสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูก็ทำผิดอย่างมากมาย

เรา ควร จะ พยายาม ตีความ หมาย ของ หนังสือวิวรณ์นี้โดยตรงไปตรงมา หนังสือนี้พูดถึงการปรากฏของผู้ต่อต้านพระคริสต์ และผู้พยากรณ์เท็จ การทุกข์ทรมานยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นเวลา ๓ ปีครึ่ง หรือ ๔๒ เดือน และการที่ผู้ต่อต้านพระคริสต์ จะเป็นผู้นำของโลก และต้องการให้ทุกคนนมัสการเขาด้วย หนังสือนี้กล่าวถึงการปกป้องของพระเจ้าต่อประเทศอิสราเอล การเสด็จกลับมาของพระ

เยซูพร้อมด้วยสงสาราคี การสงครามที่อาร์มา เกตโดิน การครอบครองของพระเยซูในโลกนี้เป็นเวลา ๑๐๐๐ ปี บนบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด และการพิพากษาคriminalที่สุดท้ายต่อพวกคนที่ไม่เชื่อที่ตายไปแล้ว ในที่สุดพระเจ้าจะประทานกรุงเยรูซาเล็มใหม่ให้มาอยู่บนโลกนี้ และพวกที่รอดแล้วจะประสบความสำเร็จในวันตรึงกับพระเจ้าและพระคริสต์ (๒๒:๑๔-๑๙) หนังสือนี้เป็นหนังสือปิดท้ายพระคัมภีร์ทำให้พระคัมภีร์เสร็จบริบูรณ์

วิวรณ์ของพระคริสต์ต่อยอห์น

๑ วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานแก่พระองค์ เพื่อชี้แจงให้ ผู้รับ ใช้ ทั้ง หลาย ของ พระองค์ รู้ ถึง สิ่ง ที่ จะ ต้องอุบัติขึ้นในไม่ช้า และพระองค์ได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไป สำแดง แก่ ยอห์น ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ๒ ยอห์นเป็นพยานฝ่ายพระวาระของพระเจ้า และเป็นพยานฝ่ายคำพยานของพระเยซูคริสต์ และเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งท่านได้เห็นนั้น ๓ ขอความสุขจงมีแก่บรรดาผู้อ่านและผู้ฟังคำพยากรณ์เหล่านี้ และถือรักษาข้อความที่เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้ เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

เขียนถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดในแคว้นเอเชีย

“ยอห์นเรียนมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย ขอให้ท่านทั้งหลายจงได้รับพระคุณและสันติสุข จากพระองค์ ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ และผู้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมานั้น และจาก พระวิญญานทั้งเจ็ด ที่อยู่หน้าพระที่นั่ง ของ พระองค์ ๔ และจาก พระเยซูคริสต์ ผู้ทรง เป็น พยาน ที่ สัตย์ ซื่อ และ ทรง เป็น ผู้ แรก ที่ ได้ พ้น จาก ความตาย และผู้ทรงครอบครองกษัตริย์ทั้งปวงในโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์ ๖ และทรงตั้งเราไว้ให้เป็นกษัตริย์ และเป็น ปุโรหิต ของ พระเจ้า พระ บิดา ของ พระองค์ พระ เกียรติ และ โสภณธรรม จง มี แต่ พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน

คำมั่นมายังคริสตจักรทั้งหลาย

๗ “ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และ นัยน์ตา ทุก ดวง และ คน เหล่า นั้น ที่ ได้ แหวง พระองค์ จะ เห็น พระองค์ และ มนุษย์ ทุก ชาติ

ทั่วโลกจะรำไห้เพราะพระองค์” จึงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า “เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน ผู้ทรงเป็นอยู่เดิยวันนี้ ผู้ได้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน ผู้จะเสด็จมานั้น และผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด” ๘ ข้าพเจ้า ยอห์น ฟานองของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนร่วมการยากลำบาก และร่วมราชอาณาจักร และร่วมความอดทนของ พระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เกาะปัทมอส เนื่องด้วยพระวจนะของ พระเจ้า และ เนื่อง ด้วย คำพยาน ของ พระเยซูคริสต์ ๙ พระวิญญูณได้ทรงคลใจข้าพเจ้าในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้า ได้ยิน พระ สุรเสียง ดัง มา จาก เบื้องหลังข้าพเจ้าดุจเสียงแตร ๑๐ ตรัสว่า “เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย และสิ่งซึ่งท่านได้เห็นจงเขียนไว้ในหนังสือ และฝากไปให้คริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ ใน แคว้นเอเชีย คือคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เมืองสมเออร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธียาทิรา เมืองซาร์ดีส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย” ๑๑ ข้าพเจ้าจึงหลิวมาทาง พระสุรเสียง ที่ ตรัส แก่ข้าพเจ้านั้น ครั้นหลิวแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นคนประทับทองคำเจ็ดคน ๑๒ และในท่ามกลางคนประทับทองคำเจ็ดคน นั้น มี ผู้หนึ่ง เหมือนกับบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์กรอมพระบาท และทรงคาดผ้ารัดประคดทองคำที่พระอุระ ๑๓ พระเศียร และพระเกศาของพระองค์ขาวดุจขนแกะสีขาว และขาวดุจหิมะ และพระเนตรของพระองค์ดุจเปลวเพลิง ๑๔ พระบาทของพระองค์ดุจทองสัมฤทธิ์งาม รวกับว่าได้ถูกลอมนในเตาไฟ พระสุรเสียงของพระองค์ดุจเสียง นำ มาก หลาย ๑๕ พระองค์ ทรง ถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และมี พระแสง สอง คม ที่ คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และสีพระพักตร์ของพระองค์ดุจดังดวงอาทิตย์ที่ฉายแสง ด้วย ฤทธานุภาพ ของ พระองค์ ๑๖ เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาท ของ พระองค์ เหมือนกับ คน ที่ ตายแล้ว แต่ พระองค์ ทรง ตะะตัว ข้าพเจ้า ด้วย พระหัตถ์ เบื้อง ขวา แล้ว ตรัส แก่ ข้าพเจ้าว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ๑๗ และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ ดูเถิด เราก็ยังดำรงชีวิตอยู่ตลอด

ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน และเราถือลูกกุญแจแห่งนรกและแห่งความตาย

ยอห์นเขียนถึงอนาคตกาล

๑๘ จงเขียนเหตุการณ์ซึ่งเจ้าได้เห็น และเหตุการณ์ ที่ กำลัง เป็น อยู่ ขณะ นี้ กับ ทั้งเหตุการณ์ ซึ่ง จะ เกิด ขึ้น ใน ภาย หนา ด้วย ๒๐ ส่วนความลึกกลับของดาวทั้งเจ็ดดวงซึ่งเจ้าได้เห็นในมือข้างขวาของเรา และแห่งคนประทับทองคำทั้งเจ็ดคน ก็คือ ดาวทั้งเจ็ดดวงได้แก่ทูตสวรรค์ของ คริสตจักรทั้งเจ็ด และคนประทับที่เจ็ดคนซึ่งเจ้าได้เห็นแล้วนั้นได้แก่คริสตจักรทั้งเจ็ด”

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

๑๙ “จงเขียน ถึง ทูต สวรรค์ แห่ง คริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า ‘พระองค์ผู้ทรงถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และดำเนินอยู่ท่ามกลางคนประทับทองคำทั้งเจ็ดคนตรัสดังนี้ว่า ๒ เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า รู้ความเหนื่อยยากและความอดทนของเจ้า และรู้ว่าเจ้าไม่สามารถทนต่อทุรชนได้ เจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นที่กล่าวว่าเขาเป็นอัครสาวก และหาได้เป็นไม่ และเจ้าก็เห็นว่าเขาเป็นคนมุสา ๓ เรารู้ว่าพวกเจ้าได้ทนและมีความเพียร และเหนื่อยยากเพราะเห็นแก่นามของเรา และมีได้อ่อนระอาไป ๔ แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่าเจ้าละทิ้งความรักดั้งเดิมของเจ้า ๕ เหตุฉะนั้น จงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าได้หล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจเสียใหม่ และประพฤติตามอย่างเดิม มิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า และจะยกคนประทับของเจ้าออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับใจใหม่ ๖ แต่ว่าพวกเจ้ายังมีความดีอยู่บ้าง คือว่าเจ้าเกลียดชังกิจการของพวกนิโคเลาส์นิยมที่เราเองก็เกลียดชังเช่นกัน ๗ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญูณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า’

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองสมเออร์นา

๘ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองสมเออร์นาว่า ‘พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์แล้ว

และกลับฟื้นขึ้นอีก ได้ตรัสตั้งนี้ว่า ๙ เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า และเรารู้ว่าพวกเจ้ามีความทุกข์ลำบากและยากจน (แต่เจ้าก็มั่งมี) และรู้เรื่องการหมิ่นประมาทของคนเหล่านั้นที่กล่าวว่า เขาเป็นพวกยิวและหาได้เป็นไม แต่พวกเขาเป็นธรรมศาลาของซาตาน ๑๐ อย่างกลัวความทุกข์ทรมานต่างๆ ซึ่งเจ้าจะได้รับนั้น ดูเถิด ภัยมารจะชิงพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อจะล่อใจเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับความทุกข์ทรมานถึงสิบวัน แต่เจ้าจงสัตย์ซื่อจนถึงความตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า ๑๑ ใครมีหูก็ให้ ฟัง ข้อความ ซึ่ง พระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะจะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย'

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กัมม

๑๒ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กัมมว่า 'พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบตรัสตั้งนี้ว่า ๑๓ เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เรารู้จักที่อยู่ของเจ้าคือเป็นที่นั่งของซาตาน เจ้ายึดนามของเราไว้มั่น และไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในเวลาอื่นที่พาผู้เป็นพยานที่สัตย์ซื่อของเรา ต้องถูกฆ่าในท่ามกลางพวกเจ้าในที่ซึ่งซาตานอยู่ ๑๔ แต่เรามีชื่อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้าบางคนถือตามคำสอนของบาลาอัม ซึ่งสอนบาลาคให้ก่อเหตุเพื่อให้ชนชาติอิสราเอลสะดุด คือให้เขากินของที่บูชากฎรูปเคารพแล้วและให้เขาล่วงประเวณี ๑๕ และมีพวกเจ้าบางคนที่ถือคำสอนของพวกนิโคเลาส์นิยม ด้วยเหมือนกัน ที่เราเองก็เกลียดชัง ๑๖ จงกลับใจเสียใหม่ มิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า และจะสู้กับเขาเหล่านั้นด้วยดาบแห่งปากของเรา ๑๗ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินมานาที่ซ่อนอยู่ และจะให้หินขาวแก่ผู้นั้นด้วย ที่หินนั้นมีชื่อใหม่ จูริกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เลยนอกจากผู้ที่รับเท่านั้น'

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองธียาทรา

๑๘ จงเขียนถึง ทูตสวรรค์ แห่ง คริสตจักรที่เมืองธียาทรา ว่า 'พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรดูจเปลว

ไฟ และมีพระบาทดุจทองสัมฤทธิ์เงางาม ได้ตรัสตั้งนี้ว่า ๑๙ เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ความรัก การปรนนิบัติ ความเชื่อ และความเพียรของเจ้า และแนวการกระทำของเจ้า และรู้ว่าการเบี่ยงปลายของเจ้ามีมากกว่าการเบี่ยงต้น ๒๐ แต่เรามีชื่อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้ายอมให้ผู้หญิงชื่อเยเซเบล ที่ยกตัวขึ้นเป็นผู้พยากรณ์หญิงนั้นสอนและล่อลวงพวกผู้รับใช้ของเรา ให้ล่วงประเวณีและให้กินของที่บูชากฎรูปเคารพแล้ว ๒๑ เราได้ให้โอกาสหญิงนั้นกลับใจจากการล่วงประเวณีของนาง แต่นางก็ไม่ได้กลับใจเลย ๒๒ ดูเถิด เราจะทิ้งหญิงนั้นไว้บนเตียง และคนทั้งหลายที่ล่วงประเวณีกับนาง เราก็จะทิ้งไว้ให้ผจญกับความระทมทุกข์ เว้นไว้แต่ว่าคนเหล่านั้นจะกลับใจจากการกระทำของตน ๒๓ เราจะประหารลูกทั้งหลายของหญิงนั้นเสียให้ตาย และคริสตจักรทั้งหลาย จะได้ว่าเราเป็นผู้พิพากษาผู้วินิจฉัย และเราจะให้สิ่งตอบแทนแก่เจ้าทั้งหลายทุกคนให้เหมาะสมกับกรงานของเจ้า ๒๔ สำหรับพวกเจ้า และคนอื่นที่เหลืออยู่ที่เมืองธียาทรา ผู้ไม่ถือคำสอนนี้ และไม่รู้จักสิ่งที่เขาเรียกว่า ความล้าลึกของซาตานนั้น เราขอบอกว่าคุณจะไม่มีมอบภาระอื่นให้เจ้า ๒๕ แต่สิ่งที่คุณมีอยู่แล้วนั้น จงยึดไว้ให้มั่นจนกว่าเราจะมา ๒๖ ผู้ใดมีชัยชนะและถือรักษากิจการของเราไว้จนถึงที่สุด 'เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองบรรดาประชาชาติ ๒๗ และผู้นั้นจะบังคับบัญชาคนทั้งหลายด้วยคทาเหล็ก เหมือนกับเมื่อหม้อดินของช่างหม้อที่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ' ตามที่เราได้รับจากพระบิดาของเรา ๒๘ และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น ๒๙ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด''

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดีส

๓๐ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดีสว่า 'พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และทรงมีดาวเจ็ดดวงนั้น ได้ตรัสตั้งนี้ว่า เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เจ้าได้ชื่อว่ามีชีวิตอยู่ แต่เจ้าได้ตายเสียแล้ว ๓๑ เจ้าจงระแวงระวังให้ดี และกระตุ้นส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งจวนจะตายอยู่แล้วนั้นให้แข็งแรงขึ้น เพราะเราไม่พบการประพฤติของเจ้าดี พร้อมต่อพระพักตร์

พระเจ้า ^๓ เหตุฉะนั้น เจ้าจงระลึกว่าเจ้าได้
รับและได้ยินอะไร จงยึดไว้ให้มั่นและกลับ
ใจเสียใหม่ ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่เพียรระวัง เราจะ
มาหาเจ้าเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้
ว่าเราจะมาหาเจ้าเมื่อไร ^๔ แต่ก็มีพวกเจ้า
สองสามชื่อที่เมืองซาร์ดีสที่ไม่ได้กระทำให้
เสื้อผ้าของตนมีมลทิน และเขาเหล่านั้นจะ
แต่งตัวสีขาวเดินไปกับเรา เพราะว่าเขาจะเป็น
คนที่สมควรแล้ว ^๕ ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะ
สวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อผู้นั้นออก
จากหนังสือแห่งชีวิต แต่เราจะรับรองชื่อผู้นั้น
ต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา และต่อหน้า
เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ ^๖ ใครมีหูก็ให้
ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสต
จักรทั้งหลายเถิด'

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสต จักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย

^๗ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่ง คริสตจักรที่
เมืองฟีลาเดลเฟีย ว่า 'พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้
สัตย์จริง ผู้ทรงถือลูกทูนุญแจของดาวิด ผู้ทรง
เปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดปิด ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มี
ผู้ใดเปิด ได้ตรัสดังนี้ว่า ^๘ เรารู้จักแนวการก
กระทำของเจ้า ดูเถิด เราได้ตั้งประตูซึ่งเปิด
ไว้ตรงหน้าพวกเจ้า ประตูนี้ไม่มีใครปิดได้
เพราะว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้น
เจ้าก็ได้รับรักษาของเราและไม่ได้ปฏิเสธนาม
ของเรา ^๙ ดูเถิด เราจะทำให้พวกธรรมศาลา
ของชาติดานที่พูดมุสาว่าเขาเป็นพวกยิวและ
ไม่ได้เป็นนั้น ดูเถิด เราจะทำให้เขามากราบ
ลงแทบเท้าของเจ้า และให้เขารู้ว่า เราได้รัก
พวกเจ้า ^{๑๐} เพราะเหตุเจ้าได้รักษาคำของเรา
ด้วยความเพียร เราจะรักษาเจ้าจากเวลาแห่ง
การทดลองนั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดขึ้นทั่วทั้ง
โลก เพื่อจะลองดูใจคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วแผ่น
ดินโลก ^{๑๑} ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว จงยึด
มั่นในสิ่งที่เจ้ามี เพื่อไม่ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฏ
ของเจ้าไปได้ ^{๑๒} ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะกระทำ
ให้ผู้นั้นเป็นเสาในพระวิหารแห่งพระเจ้าของ
เรา และผู้นั้นจะไม่ออกไปภายนอกอีกเลย
และเราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเราไว้ที่
ผู้นั้น และชื่อเมืองของพระเจ้าของเรา คือ
กรุงเยรูซาเล็มใหม่ ที่ลงมาจากสวรรค์จาก
พระเจ้าของเรา และเราจะจารึกนามใหม่ของเรา
ไว้ที่ผู้นั้นด้วย ^{๑๓} ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความ

ซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย
เถิด'

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสต จักรที่เมืองเลาดีเซีย

^{๑๔} จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่ง คริสตจักรที่
เมืองเลาดีเซีย ว่า 'พระองค์ผู้ทรงเป็นพระ
เอเมน ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อ และสัตย์
จริง และทรงเป็นปฐมเหตุแห่งสิ่งสารพัดซึ่ง
พระเจ้าทรงสร้าง ได้ตรัสดังนี้ว่า ^{๑๕} เราจัก
แนวการกระทำของเจ้าว่า เจ้าไม่เย็นไม่ร้อน
เราใคร่ให้เจ้าเย็นหรือร้อน ^{๑๖} ดังนั้น เพราะ
เหตุที่เจ้าเป็นแต่อุ่นๆไม่เย็นและไม่ร้อน เรา
จะคายเจ้าออกจากปากของเรา ^{๑๗} เพราะ
เจ้าพูดว่า "เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติ
ทวีมากขึ้น และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลย"
เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนแร้นแค้นเข็ญใจ เป็น
คนน่าสงเวช เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด
และเปลือยกายอยู่ ^{๑๘} เราเตือนสติเจ้าให้ซื้อ
ทองคำที่หลอมให้บริสุทธิ์ในไฟแล้วจากเรา
เพื่อเจ้าจะได้เป็นคนมั่งมี และเสื้อผ้าขาวเพื่อ
จะนุ่งห่มได้ และเพื่อความสะอาดแห่งกาย
เปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ปรากฏ และเอา
ยาทาตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะแลเห็นได้ ^{๑๙} เรา
รักผู้ใด เราก็ตกเดือนและติสอนผู้นั้น เหตุ
ฉะนั้นจงมีความกระตือรือร้น และกลับใจเสีย
ใหม่

พระคริสต์ทรงเคาะประตูใจของแต่ละคน

^{๒๐} ดูเถิด เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใด
ได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะ
เข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วม
กับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับ
เรา ^{๒๑} ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับ
เราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรามี
ชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเรา
บนพระที่นั่งของพระองค์ ^{๒๒} ใครมีหูก็ให้ฟัง
ข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักร
ทั้งหลายเถิด"

ยอห์นได้รับการสำแดงในสวรรค์

^๑ ต่อจากนั้น ดูเถิด ข้าพเจ้าได้เห็นประตู
สวรรค์เปิดอ้าอยู่ และพระสุรเสียงแรก
ซึ่งข้าพเจ้าได้ยิน นั้น ได้ตรัสกับ ข้าพเจ้า ดูจ
เสียงแตรว่า "จงขึ้นมาจากที่นี่เถิด และเรา
จะสำแดงให้เจ้าเห็นเหตุการณ์ที่จะต้องเกิด

ขึ้นในกายหน้า” ๒ ในทันใดนั้น พระวิญญาณ ก็ทรง دلใจ ข้าพเจ้า และ ดูเถิด มี พระที่นั่ง ตั้งอยู่ในสวรรค์ และมี ท่านองค์หนึ่งประทับ บนพระที่นั่งนั้น ๓ และพระองค์ผู้ประทับบน พระที่นั่ง นั้น ปรากฏ ประดุจ พลอย หยก และ พลอยทับทิม และมี รุ่งล้อมรอบพระที่นั่งนั้น ดูประหนึ่งพลอยมรกต

คำสรรเสริญของผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่ และสิ่งมีชีวิตที่อยู่บนสวรรค์

๔ และล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีที่นั้งอีกยี่สิบสี่ ที่นั่ง และ ข้าพเจ้า ได้ เห็น ผู้อาวุโสยี่สิบสี่ คนนั่ง อยู่บนที่ นั่ง เหล่านั้น ทุก คนนุ่งห่ม เสื้อสีขาว และสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะ ๕ มีฟ้าแลบฟ้าร้อง และเสียงต่างๆดังออกมา จากพระที่นั่งนั้น และมี ประทีปเจ็ดดวงจุดไว้ตรงหน้าพระที่นั่ง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ๖ และตรงหน้าพระที่นั่งนั้น มีทะเลแก้วดูเหมือนแก้วผลึก และท่ามกลางพระที่นั่ง และ ล้อมรอบ พระที่นั่ง นั้น มี สัตว์สี่ตัว ซึ่งมีตาเต็มทั้ง ข้างหน้า และ ข้างหลัง ๗ สัตว์ตัวที่หนึ่งนั้นเหมือนสิงโต สัตว์ตัวที่สองนั้นเหมือนลูกโค สัตว์ตัวที่สามนั้นมีหน้าเหมือนมนุษย์ และ สัตว์ตัวที่สี่เหมือนนกอินทรีกำลังบิน ๘ สัตว์ทั้งสี่นั้นแต่ละตัวมีปีกหกปีกอยู่รอบตัว และมีตาเต็มข้างใน และ สัตว์เหล่านั้น ร้อง ตลอดวัน ตลอดคืนไม่ได้หยุดเลย ว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ได้ทรงสถาปนาอยู่ในกาลก่อน ผู้ทรงสถาปนาอยู่ในปัจจุบัน และ ผู้ซึ่ง จะ เสด็จมา” ๙ เมื่อสัตว์เหล่านั้นถวายคำสรรเสริญ ถวายพระเกียรติ และคำขอบพระคุณแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ ๑๐ ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่นั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะ พระพักตร์พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และนมัสการพระองค์ผู้ทรงพระชนม์ อยู่ ตลอดไป เป็น นิตย์ และ ถอดมงกุฎ ออก วาง ตรง หน้า พระที่นั่ง ร้อง ว่า ๑๑ “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงสมควรที่จะ ได้ รับคำ สรรเสริญ พระเกียรติ และฤทธิเดช เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพ สิ่ง ทั้ง ปวง และ สรรพ สิ่ง ทั้ง ปวง นั้น ก็ ทรง สร้าง ขึ้น แล้ว และ ดำรง อยู่ ตาม ขอบพระทัยของพระองค์”

หนังสือแห่งภัยพิบัติทั้งเจ็ดที่ได้ประทับตราไว้

๑ และในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น ข้าพเจ้า ได้ เห็น หนังสือ ม้วนหนึ่ง เขียนไว้ ทั้ง ข้างใน และข้างนอก มีตราประทับอยู่เจ็ดดวง ๒ และ ข้าพเจ้า ได้ เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่งประกาศ ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า “ใคร เป็น ผู้ที่สมควรจะ แกะ ตรา และ คลี่ หนังสือ ม้วนนั้น ออก” ๓ และไม่มีผู้ใดในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินที่สามารถคลี่หนังสือม้วนนั้นออก หรือดูหนังสือนั้นได้ ๔ และข้าพเจ้าก็รำให้มากมาย เพราะไม่มีผู้ใดสมควรจะคลี่หนังสือม้วนนั้นออกและอ่านหนังสือนั้น หรือดูหนังสือนั้นได้

พระคริสต์ผู้ได้ทรงถูกตรึงเพื่อเป็นค่าไถ่

๕ และมีผู้หนึ่งในพวกผู้อาวุโส นั้น บอกแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่าร้องไห้เลย ดูเถิด สิ่งใดแห่งตระกูลยูดาห์ เป็นมุลรากของดาวิด พระองค์ทรงมีชัยแล้ว พระองค์จึงทรงสามารถแกะตราทั้งเจ็ดดวงและคลี่หนังสือม้วนนั้นออกได้”

พระเมฆโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า (ยน ๑:๒๙, ๓๖)

๖ และ ใน ท่ามกลาง พระที่นั่ง กับ สัตว์ ทั้งสี่นั้น และ ท่ามกลาง พวก ผู้อาวุโส ดูเถิด ข้าพเจ้าแลเห็นพระเมฆโปดกประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกปลงพระชนม์ ทรงมีเขาเจ็ดเขา และมีตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก ๗ และ พระ เมฆ โปดก นั้น ได้ เข้ามา รับ ม้วน หนังสือ จาก พระหัตถ์ เบื้อง ขวา ของพระองค์ ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น ๘ เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือม้วนนั้นแล้ว สัตว์ทั้งสี่กับผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะ พระพักตร์พระเมฆโปดก ทุกคนก็ถือพิณเขาคู่และถือขันทองค้ำบรรจ้เครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของพวกวิสุทธิชนทั้งปวง ๙ และเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงใหม่ ว่าดังนี้ “พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะ ทรง รับ ม้วน หนังสือ และ แกะ ตรา ม้วน หนังสือ นั้น ออก เพราะว่า พระองค์ทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว และด้วยพระโลหิตของพระองค์นั้น พระองค์ได้ ทรง

ได้เราทั้งหลายซึ่งมาจากทุกตระกูล ทุกภาษา ทุกชาติ และทุกประเทศ ให้ไปถึงพระเจ้า ๑๐ พระองค์ได้ทรงโปรดให้เราทั้งหลายเป็นกษัตริย์ และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา และเราทั้งหลายจะได้ครอบครองแผ่นดินโลก”

ชีวิตทั้งมวลร้องสรรเสริญพระเจ้า

๑๑ แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียง ทูตสวรรค์ เป็นอันมาก นับ เป็น โกลิๆ เป็นแสนๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบพระที่นั่งรอบสัตว์ และผู้อาวุโสทั้งหลายนั้น ๑๒ ร้องเสียงดังว่า “พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว นั้น เป็นผู้ที่สมควรได้รับ ฤทธิเดช ทรัพย์ สมบัติ ปัญญา อานุภาพ เกียรติ สง่าราศี และคำสดุดี” ๑๓ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิตทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก ได้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และบรรดาที่อยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า “ขอให้คำสดุดีและเกียรติ และสง่าราศีและฤทธิเดช จงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และแด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิตย์” ๑๔ และสัตว์ทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า “เอเมน” และผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่ก็ทรุดตัวลงนมัสการพระองค์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์

ตราประทับดวงแรก (มีชัยแก่โลก)

๖ ๑ เมื่อพระเมษโปดก ทรง แกะ ตราดวง หนึ่งนั้นออกแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็น และได้ยินสัตว์ตัวหนึ่งในสัตว์สี่ตัวนั้นร้องดุดเสียงฟ้าร้องว่า “มาดูเถิด” ๒ ข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่มันนถือธนู และได้รับมงกุฏ และผู้นั้นก็ออกไปอย่างมีชัย และได้ชัยชนะ

ตราประทับดวงที่สอง (สงคราม)

๓ เมื่อพระองค์ทรง แกะ ตราดวง ที่สองนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สองร้องว่า “มาดูเถิด” ๔ และมีม้าอีกตัวหนึ่งออกไปเป็นม้าสีแดงสด ผู้ที่ขี่มันตัวนี้ได้ รับอนุญาตให้ นำ สันติสุขไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้คนทั้งปวงรบราฆ่าฟันกัน และผู้นี้ได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง

ตราประทับดวงที่สาม (ความอดอยาก)

๕ เมื่อพระองค์ทรง แกะ ตราดวง ที่สามนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สามร้องว่า “มาดูเถิด” แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าดำตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่มันนถือตราชู ๖ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงออกมาจากท่ามกลางสัตว์ทั้งสี่นั้นว่า “ข้าวสาส์นราคาชื่อนานละหนึ่ง เดนาริอัน ข้าวบาร์เลย์สาม ทะนานต่อหนึ่ง เดนาริอัน และเจ้าอย่าทำอันตรายแก่น้ำมัน และน้ำองุ่น”

ตราประทับดวงที่สี่ (ความตายอันหนักอึ้งของประชากรหนึ่งในสี่)

๗ เมื่อพระองค์ทรง แกะ ตราดวง ที่สี่นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสัตว์ตัวที่สี่ร้องว่า “มาดูเถิด” ๘ แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าสีกะเสียวตัวหนึ่ง ผู้ที่นั่งบนหลังมันนั้นมีชื่อว่าความตาย และนรกก็ติดตามเขามาด้วย และได้ให้ทั้งสองนี้มีอำนาจล้างผลาญแผ่นดินโลกได้หนึ่งในสี่ส่วน ด้วยดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยความตาย และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน

ตราประทับดวงที่ห้า (เสียงร้องจากดวงวิญญาณใต้แท่นบูชา)

๘ เมื่อ พระองค์ ทรง แกะ ตราดวง ที่ห้า นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็นดวงวิญญาณใต้แท่นบูชา เป็นวิญญาณของคนที่ทั้งหลายที่ถูกฆ่า เพราะพระวณะของพระเจ้า และเพราะคำพยานที่ เขา ยึดถือในนั้น ๑๐ เขา เหล่า นั้น ร้องเสียงดังว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษา และตอบสนอง ให้ เลือดของเราต่อคนที่ทั้งหลายที่อยู่ในโลก” ๑๑ แล้วพระองค์ทรง ประทานเสื้อสีขาว แก่คนเหล่านั้นทุกคน และทรงกำชับเขาให้หยุดพักต่อไปอีก หนอย จนกว่าเพื่อน ผู้รับ ใช้ ของเขา และพวกพี่น้องของเขาจะถูกฆ่าเหมือนกับเขา นั้นจะครบจำนวน

ตราประทับดวงที่หก (ความโกลาหลบนแผ่นดินโลกเหตุจากพระพิโรธ)

๑๒ เมื่อพระองค์ทรง แกะ ตราดวง ที่หกนั้นแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าก็ ได้ เห็น แผ่นดิน ใหญ่โต ดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นมืดดำดูดำ

กระสอบขนสัตว์ และดวงจันทร์ก็กลายเป็นสีเลือด ^{๑๓} และดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าก็ตกลงบนแผ่นดิน เหมือนต้นมะเดื่ออันหวานไหวด้วยลมกล้าจนทำให้ผลหล่นลงไม่ทันสุก ^{๑๔} ท้องฟ้าก็หายไป เหมือนกับหนังสือที่เขา ม้วนขึ้นไปหมด และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็เลื่อนไปจากที่เดิม ^{๑๕} แล้วกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกเขาคนใหญ่คนโต เศรษฐี นายทหารใหญ่ ผู้มีอำนาจ และทุกคนที่เป็นทาส และเป็นอิสระ ก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ และ โขดหินตามภูเขา ^{๑๖} พวกเขาวิ่งบอกกับภูเขาและโขดหินว่า “จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้ให้พ้นจากพระพิภพของพระองค์ ผู้ประทับ อยู่ บน พระที่นั่ง และ ให้ พ้น จาก พระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น ^{๑๗} เพราะว่า วันสำคัญ แห่ง พระพิโรธ ของ พระองค์ มา ถึง แล้ว และผู้ใดจะทนอยู่ได้เล่า”

อิสราเอล ๑๔๕,๐๐๐ คนจาก ๑๒ ตระกูลได้รับการประทับตรา

๗ ^๑ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่มุม ทั้งสี่ของแผ่นดินโลก ห้ามลมในแผ่นดินโลกทั้งสี่ทิศไว้ เพื่อไม่ให้ลมพัดบนบก ในทะเล หรือที่ต้นไม้ใดๆ ^๒ แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งปรากฏขึ้นมาจากทิศตะวันออกถือดวงตราของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่ทูตสวรรค์ทั้งสี่ ผู้ได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น ^๓ ว่า “จงอย่าทำอันตราย แผ่นดิน ทะเล หรือ ต้นไม้ จนกว่าเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผากผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าของเราเสียก่อน” ^๔ และ ข้าพเจ้า ได้ยิน จำนวน ของ ผู้ ที่ ได้ การ ประทับตรา คือผู้ที่ได้รับการประทับตรา นั้น ก็มาจากทุกตระกูลในชนชาติอิสราเอลได้แสนสี่หมื่นสี่พันคน ^๕ ผู้ที่มาจาก ตระกูลยูดาห์ ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจาก ตระกูลรูเบน ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจาก ตระกูลกาด ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ^๖ ผู้ที่มาจาก ตระกูลอาเชอร์ ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจาก ตระกูลนัฟทาลี ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจาก ตระกูลมันัสเสห์ ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ^๗ ผู้ที่มาจาก ตระกูลสิเมโอน ได้การประทับตราหมื่นสอง

พันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเลวีได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลอิสสาคาร์ ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ^๘ ผู้ที่มาจาก ตระกูลเศบูลุน ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจาก ตระกูลโยเซฟ ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจาก ตระกูลเบนยามิน ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน

การปรากฏของมวลชนที่ได้รับความรอดต่อหน้าพระที่นั่ง

^๙ ต่อจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิดคนมากมาย ถ้ามีผู้ใดจะนับ ประมาณมิได้เลย มาจากทุกชาติ ทุกตระกูล ประชากร และทุก ภาษา คนเหล่านั้นสวมเสื้อสีขาว ถือใบตาลยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง และต่อพระพิภพพระเมษโปดก ^{๑๐} คนเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า “ความ รอดมีอยู่ที่พระเจ้าของเรา ผู้ประทับ บน พระที่นั่ง และมีอยู่ที่ พระเมษโปดก” ^{๑๑} และทูตสวรรค์ทั้งปวงที่ยืนรอบพระที่นั่ง รอบผู้อาวุโส และรอบสัตว์ทั้งสี่นั้น ก็มากราบหน้าพระที่นั่ง และนมัสการพระเจ้า ^{๑๒} กล่าว ว่า “เอเมน ความสรรเสริญ สง่าราศี ปัญญา การขอบพระคุณ พระเกียรติ อำนาจ และ ฤทธิเดช จงมีแด่พระเจ้าของเรา ตลอดไป เป็นนิรันดร์ เอเมน” ^{๑๓} และคนหนึ่ง ในพวกผู้อาวุโสหันถามข้าพเจ้าว่า “คนที่สวมเสื้อสีขาวเหล่านั้นคือใคร และมาจากไหน” ^{๑๔} ข้าพเจ้าตอบท่านว่า “ท่านเจ้าข้า ท่านก็ทราบอยู่แล้ว” ท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า “คนเหล่านั้นคือคนที่มาจาก ความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ พวกเขาได้ชำระล้างเสื้อผ้าของเขาในพระโลหิตของพระเมษโปดกจนเสื้อผ้านั้นขาวสะอาด ^{๑๕} เพราะเหตุนี้เขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปฐมนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ ทั้ง กลาง วัน และ กลาง ค่ำ และ พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะเสด็จอยู่ท่ามกลางเขาเหล่านั้น ^{๑๖} พวกเขาจะไม่ทิวกระหายอีกเลย แสงแดดและความร้อนจะไม่ส่องต้องเขาอีกต่อไป ^{๑๗} เพราะ ว่า พระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้นจะทรงเลี้ยงดูเขาไว้ และจะทรงนำเขาไปให้ถึงน้ำพุแห่งชีวิต และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาเหล่านั้น”

ตราประทับดวงที่เจ็ด (ตราทั้งเจ็ดแห่งการพิพากษา)

๑ เมื่อ พระองค์ ทรง แคะ ตราด วง ที่เจ็ด ความเจ็บก็ครอบคลุมสวรรค์อยู่ประมาณครึ่ง ชั่วโมง ๒ แล้ว ข้าพเจ้า ก็ เห็น ทูตสวรรค์ ทั้ง เจ็ด องค์ ที่ ยืน อยู่ เฉพาะ พระพิภคตร์พระเจ้านั้น ได้รับพระราชทานตราเจ็ดคั่น ๓ และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งถือกระดาษไฟ ทองคำ ออก มา ยืน อยู่ ที่ แท่น และ ทรง ประทาน เครื่อง หอม เป็น อัน มาก แก่ ทูต องค์ นั้น เพื่อ ให้ ถวาย ร่วมกับ คำอธิษฐาน ของ วิสุทธิชน ทั้ง ปวง บน แท่น ทองคำ ที่ อยู่ หน้า พระที่นั่ง นั้น ๔ และ ควัน เครื่อง หอม นั้น ก็ ลอย ขึ้น ไป พร้อม กับ คำอธิษฐาน ของ วิสุทธิชน ทั้ง หลาย จาก มือ ทูตสวรรค์ ผู้ เบื้อง พระพิภคตร์ของพระเจ้า ๕ แล้วทูตสวรรค์องค์นั้นก็นำกระดาษไปบรรจุไฟจากแท่นจนเต็ม และโยนกระดาษนั้นลงบนแผ่นดินโลก และมีเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง ฟ้าแลบ และแผ่นดินไหว ๖ และทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือตราทั้งเจ็ดนั้นต่างก็เตรียมพร้อมที่จะเป่า

ตราที่หนึ่ง (พืชพันธุ์แห่งแผ่นดินโลกถูกทำลายหนึ่งในสาม)

๗ เมื่อ ทูต สวรรค์ องค์ แรก เป่า ตรา ขึ้น ลูกเห็บ และไฟ ปนด้วยเลือดก็ถูกทิ้งลงบนแผ่นดิน ดันไม้ไหม้ไปหนึ่งในสามส่วน และหญ้าเขียวสดไหม้ไปหมดสิ้น

ตราที่สอง (สัตว์ทะเลถูกทำลายหนึ่งในสาม)

๘ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าตราขึ้น ก็มีสิ่งหนึ่งเหมือนภูเขาใหญ่กำลังลุกไหม้ถูกทิ้งลงไปในทะเล และทะเลนั้นได้กลายเป็นเลือดเสียหนึ่งในสามส่วน ๙ สัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นตายเสียหนึ่งในสามส่วน และบรรดาเรือกำปั่นแตกเสียหนึ่งในสามส่วน

ตราที่สาม (แม่น้ำและบ่อน้ำพุมีรสขมหนึ่งในสาม)

๑๐ เมื่อ ทูต สวรรค์ องค์ ที่ สาม เป่า ตรา ขึ้น ก็มีดาวใหญ่ดวงหนึ่งเป็นเปลวไฟลุกโผลงดุจโคมไฟตกจากท้องฟ้า ดาวนั้นตกลงบนแม่น้ำหนึ่งในสามส่วน และตกที่บ่อน้ำพุทั้ง

หลาย ๑๑ ดาวดวงนี้มีชื่อว่าบระเพ็ด รสของน้ำกลายเป็นรสขมเสียหนึ่งในสามส่วน และคนเป็นอันมากก็ได้ตายไปเพราะน้ำนั้นกลายเป็นน้ำรสขมไป

ตราที่สี่ (ดวงต่างๆในท้องฟ้ามืดไปหนึ่งในสาม)

๑๒ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าตราขึ้น ดวงอาทิตย์ก็ถูกทำลายไปหนึ่งในสามส่วน ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายก็เช่นเดียวกันจึงมืดไปหนึ่งในสามส่วน กลางวันก็ไม่สว่างเสียหนึ่งในสามส่วน และกลางคืนก็เช่นเดียวกับกลางวัน ๑๓ แล้วข้าพเจ้าก็มองดูและได้ยินทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้า ร้องประกาศเสียงดังว่า "วิบัติ วิบัติ วิบัติ จะแก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเสียงแตรของทูตสวรรค์ทั้งสามองค์กำลังจะเป่าอยู่แล้ว"

ตราที่ห้า (ภัยพิบัติจากเหวที่ไม่มีกั้นเหว)

๑๔ เมื่อ ทูต สวรรค์ องค์ ที่ ห้า เป่า ตรา ขึ้น ข้าพเจ้าก็ เห็น ดาว ดวง หนึ่ง ตก จาก ฟ้า ลงมาที่แผ่นดินโลก และประทานลูกกัญญาสำหรับเหวที่ไม่มีกั้นเหวให้แก่ดาวดวงนั้น ๒ เมื่อเขาเปิดเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้น ก็มีควันพลุ่งขึ้นมาจากเหวนั้น ดุจควันที่เตาใหญ่ และดวงอาทิตย์และอากาศก็มืดไป เพราะเหตุควันที่ขึ้นมาจากเหวนั้น ๓ มีฝูงต๊กแตนบินออกจากควันนั้นมายังแผ่นดินโลก ได้ประทานอำนาจแก่ต๊กแตนนั้น เหมือนกับอำนาจของแมลงป่องแห่งแผ่นดินโลก ๔ และมีคำสั่งแก่มันไม่ให้ทำร้ายหญ้าบนแผ่นดินโลก หรือพืชเขียว หรือต้นไม้ แต่ให้ทำร้ายคนเหล่านั้นที่ไม่มีตราของพระเจ้าบนหน้าผากของเขาเท่านั้น ๕ และไม่ให้ฆ่าคนเหล่านั้น แต่ให้ทรมานเขาห้าเดือน การทรมานนั้นเป็นการทรมานที่เหมือนกับถูกแมลงป่องต่อย ๖ ตลอดเวลาเหล่านั้น คนทั้งหลายจะแสวงหาความตายแต่จะไม่พบ เขาอยากจะตาย แต่ความตายจะหนีไปจากเขา ๗ ต๊กแตนนั้นมีรูปร่างเหมือนม้าที่ผูกเครื่องพร้อมสำหรับออกศึก บนหัวมีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนมงกุฎทองคำ หน้ามันเหมือนหน้ามนุษย์ ๘ ผมมันเหมือนผมผู้หญิง ฟันมันเหมือนฟันสิงโต ๙ มันมีทับทรวงเหมือนกับทับทรวงเหล็ก เสียงปีกมันเหมือนเสียงรต

มันเป็นอันมากกรูเข้ารบข้าศึก ๑๐ มันมีหางเหมือนหางแมลงป่อง และหางมันนั้นมีเหล็กไน มันมีอำนาจที่จะทำร้ายมนุษย์ตลอดห้าเดือน ๑๑ มันมีทูดแห่งเหวที่ไม่มีก้นเหวนน เป็นกษัตริย์ปกครองมัน ที่มีชื่อเรียกในภาษาฮีบรูว่า อาบัตโดน แต่ในภาษากรีกเรียกว่า อปอลลิโยน ๑๒ วิบตีอย่างหนึ่งที่หนึ่งผ่านไปแล้ว ดูกุติด ยังมิวิบตีอีกสองอย่างที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง

แตรที่หก (มนุษย์หนึ่งในสามถูกฆ่าตาย)

๑๓ เมื่อ ทูด สวรรค์ องค์ ที่ หก เป้า แตร ขึ้น ข้าพเจ้า ได้ยิน เสียง ออก มา จาก เขิง งอน มุม ทั้ง สี่ ของ แท่น ทองคำ ที่ อยู่ เบื้อง พระ พักตร์ พระเจ้า ๑๔ เสียง นั้น ลัง ทูด สวรรค์ องค์ ที่ หก ที่ ถือ แตร นั้น ว่า “จง แก้มืด ทูด สวรรค์ ทั้ง สี่ ที่ ถูก มืด ไว้ ที่ แม่ นำ ใหญ่ นั้น คือ แม่ นำ ยู เฟ รุ ดิส” ๑๕ ทูด สวรรค์ ทั้ง สี่ ก็ ถูก แก้มืด ไป ซึ่ง ทรง เตรียม ไว้ สำหรับ ชั่ว เมฆ วัน เดือน และ ปี ที่ จะ ให้ มานุษย์ เสีย หนึ่งใน สาม ส่วน ๑๖ และ จำนวน พล ทหาร มัน มี สอง ร้อย ล้าน นี้ คือ จำนวน ที่ ข้าพเจ้า ได้ยิน ๑๗ ใน นิมิต্ত นั้น ข้าพเจ้า สังเกต เห็น มัน เป็น ดั่ง นี้ คือ ผู้ ที่ นั่ง บน หลัง ม้านั้น ก็มี ทับ ทรวง สี ไฟ สี พลอย สี แดง และ สี กำมะถัน หัว มัน หัก หลาย นน เหมือน หัว สิงโต มี ไฟ และ ควัน และ กำมะถัน พลุ ออก มา จาก ปาก ของ มัน ๑๘ มนุษย์ ถูก ฆ่า เสีย หนึ่งใน สาม ส่วน ด้วย ภัย พิบัติ สาม อย่าง นี้ คือ ไฟ และ ควัน และ กำมะถัน ที่ พลุ ออก มา จาก ปาก มัน นั้น ๑๙ เพราะ ว่า ฤทธิ ของ มัน นั้น อยู่ ที่ ปาก และ หาง หาง ของ มัน เหมือน งู และมี หัว สิ่ง เหล่า นี้ ทำให้ มัน ทำร้าย คน ได้ ๒๐ มนุษย์ ทั้ง หลาย ที่ เหลือ อยู่ ที่ มิ ได้ ถูก ฆ่า ด้วย ภัย พิบัติ เหล่า นี้ ยัง มิ ได้ กลับ ใจ เสีย ใหม่ จาก งาน ที่ มือ เขา ได้ กระทำ มิ ได้ เลิก บูชาผี บูชา รูปเคารพ ที่ ทำ ด้วย ทองคำ เงิน ทอง ส้ม ฤทธิ หิน และ ไม้ รูปเคารพ เหล่า นั้น จะ ดู หรือ ฟัง หรือ เดิน ก็ มิ ได้ ๒๑ และ เขาก็ มิ ได้ กลับ ใจ เสีย ใหม่ จาก การ ฆาตกรรม และ การ เวทมนตร์ การ ล้วง ประเวณี และ การ ลักขโมย

ยอห์นได้รับหนังสือม้วนเล็กๆม้วนหนึ่ง

๑ และข้าพเจ้าได้เห็นทูดสวรรค์ที่มีฤทธิมากอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีเมฆคลุมตัวท่าน และมีรั้งบนศีรษะท่าน และหน้าท่านเหมือนดวงอาทิตย์ และ

เท้าท่านเหมือนเสาไฟ ๒ ท่านถือหนังสือเล็กๆม้วนหนึ่งซึ่งคลี่อยู่ในมือของท่าน ท่านวางเท้าขวาของท่านบนทะเล และเท้าซ้ายของท่านบนบก ๓ ท่านร้องเสียงดังดูเสียงสูงโตคำราม เมื่อท่านร้องแล้ว เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ดังขึ้น ๔ เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงลงมือจะเขียน แต่ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “จงประทับตราปิดข้อความซึ่งฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้ร้องนั้น จงอย่าเขียนข้อความเหล่านี้” ๕ ฝ่ายทูดสวรรค์องค์ที่ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้นได้ชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า ๖ และปฏิญาณโดยอ้างพระนามของพระองค์ ผู้ทรง พระชนม์ อยู่ เป็น นิรันดร์ ผู้ได้ ‘ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น ทรงสร้างแผ่นดินโลก และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทรงสร้างทะเล กับสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในทะเลนั้น’ ว่า จะไม่มีการเนินซ้ำอีกต่อไปแล้ว ๗ แต่ว่าในวันแห่งเสียงของทูดสวรรค์องค์ที่เจ็ดนั้นคือเมื่อท่านจะเป่าแตรขึ้น ความลึกลับของพระเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสไว้แก่พวกศาสดาพยากรณ์ ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้นก็จะสำเร็จ ๘ และพระสุรเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินจากสวรรค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า “จงไปรับหนังสือเล็กๆม้วนนั้นที่คลี่อยู่ในมือของทูดสวรรค์องค์ที่ยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้น” ๙ ข้าพเจ้าจึงไปหาทูดสวรรค์องค์นั้นและกล่าวแก่ท่านว่า “ขอหนังสือม้วนเล็กๆนั้นเถิด” ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า “เอาไปเถิด และกินมันเสีย มันจะทำให้ท้องเจ้าขม แต่เมื่ออยู่ในปากของเจ้า มันจะหวานเหมือนน้ำผึ้ง” ๑๐ ข้าพเจ้ารับหนังสือม้วนเล็กๆนั้นจากมือทูดสวรรค์แล้วก็กินเข้าไป ขณะที่มันอยู่ในปากของข้าพเจ้านั้นมันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่เมื่อข้าพเจ้ากินมันเข้าไปแล้วท้องข้าพเจ้าก็ขม ๑๑ และท่านบอกข้าพเจ้าว่า “เจ้าต้องพยากรณ์อีก ต่อชนชาติทั้งหลาย บรรดาประชาชาติ ภาษา และกษัตริย์”

การวัดพระวิหารชั้นใน

๑ ท่านผู้หนึ่งจึงเอาไม้ก้อนหนึ่งให้ข้าพเจ้ารูปร่างเหมือนไม้เรียว และทูดสวรรค์องค์นั้นยืนอยู่กล่าวว่า “จงลุกขึ้นไปวัดพระวิหารของพระเจ้า และแท่นบูชา และคำนวณคนทั้งหลายซึ่งนมัสการใน

นั้น ^๒ แต่ไม่ต้องวัดลานชั้นนอกพระวิหารนั้น เพราะว่าที่นั้นได้มอบไว้แก่คนต่างชาติแล้ว และเขาจะเหยียบย่ำเมืองบริสุทธิ์ลงใต้เท้าตลอดสี่สิบสองเดือน

คำพยากรณ์ของพยานทั้งสอง

^๓ และเราจะให้ฤทธิ์อำนาจแก่พยานทั้งสองของเรา และเขาจะพยากรณ์ตลอดพื้นสองร้อยหกสิบวัน นุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ ^๔ พยานทั้งสอง นั้นคือ ต้นมะกอกเทศสองต้น และคันประทีปสองคันที่ตั้งอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก ^๕ ถ้าผู้ใดประสงค์จะทำร้ายพยานทั้งสองนั้น ไฟก็จะพุ่งออกจากปากเขาเผาผลาญศัตรูผู้นั้น ถ้าผู้ใดจะทำร้ายพยานทั้งสอง ผู้นั้นก็จะต้องตายในลักษณะนี้ ^๖ พยานทั้งสองมีฤทธิ์ปิดท้องฟ้าได้ เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้นที่เขากำลังพยากรณ์ และมีฤทธิ์อำนาจเหนือน้ำทำให้กลายเป็นเลือดได้ และมีฤทธิ์บันดาลให้ภัยพิบัติต่างๆกระหน่ำโลกก็ครั้งก็ได้ตามความปรารถนาของเขา ^๗ และเมื่อเสร็จกิจการเป็นพยานแล้ว สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีก้นเหวก็จะสู้รบกับเขาจะชนะเขาและจะฆ่าเขาเสีย ^๘ และศพของเขาจะอยู่ที่ถนนในเมืองใหญ่หนึ่ง ซึ่งตามฝ่ายจิตวิญญาณเรียกว่า เมืองโสโดมและอียิปต์อันเป็นเมืองซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกตรึงด้วย ^๙ คนหลายชาติ หลายตระกูล หลายภาษา หลายประชาชาติ จะเพ่งศุภเขาตลอดสามวันครึ่ง และจะไม่ยอมให้เอาศพนั้นใส่คู่มองค์เลย ^{๑๐} คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแผ่นดินโลกจะยินดีเพราะเขา และจะสนุกสนานรื่นเริง จะให้ของขวัญแก่กัน เพราะว่าผู้พยากรณ์ทั้งสองนี้ ได้ตรมามคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในโลก” ^{๑๑} เมื่อเวลาผ่านไปสามวันครึ่งแล้ว ลมปรมาณแห่งชีวิตจากพระเจ้าก็เข้าสู่ศพของเขาอีก และเขาก็ลุกขึ้นยืน คนทั้งหลายที่ได้เห็นเขาก็มีความหวาดกลัวเป็นอันมาก ^{๑๒} คนทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากสวรรค์ ตรัสแก่เขาว่า “จงขึ้นมาที่นี่เถิด” และพวกศัตรูก็เห็นเขา ขึ้นไป ในหม่อมขลุ่สวรรค์

แผ่นดินไหวครั้งใหญ่

^{๑๓} และในเวลานั้นก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และเมืองนั้นก็ถล่มลงเสียหนึ่งในสิบส่วน มี

คนตายเพราะแผ่นดินไหวเจ็ดพันคน และคนที่เหลืออยู่นั้นมีความหวาดกลัวยิ่ง และได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์ ^{๑๔} วิวรณ์อย่างที่สองก็ผ่านไปแล้ว ดูเถิด วิวรณ์อย่างที่สองก็จะมาถึงในไม่ช้าแน่ละ

แตรที่เจ็ด (การประกาศถึงชัยชนะแห่งอาณาจักรของพระคริสต์)

^{๑๕} และทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เป่าแตรขึ้น และมีเสียงหลายๆเสียง กล่าวขึ้นดังๆในสวรรค์ว่า “ราชอาณาจักรทั้งหลายแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราชอาณาจักรทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์” ^{๑๖} และผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนซึ่งนั่งในที่นั่งของตนเบื้องพระพักตร์พระเจ้าก็ทรุดตัวลงกราบนมัสการพระเจ้า ^{๑๗} และทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมาในอนาคต ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงใช้ฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ และได้ทรงครอบครอง ^{๑๘} เหล่าประชาชาติมีความโกรธแค้น แต่พระพิโรธของพระองค์ก็มาถึงแล้ว ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาคคนทั้งหลายที่ตายไปแล้ว และถึงเวลาที่พระองค์จะทรงประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกศาสนดาพยากรณ์ และวิสุทธิชนทั้งปวง และแก่คนทั้งหลายที่ย่ำเกรงพระนามของพระองค์ ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย และถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงทำลายคนที่ทำลายแผ่นดินโลก” ^{๑๙} แล้วพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก ในพระวิหารนั้นเห็นมีหีบพันธสัญญาของพระองค์ แล้วก็มีฟ้าแลบ และเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง แผ่นดินไหว ลูกเห็บก็ตกอย่างหนัก

ผู้หญิงและพญานาค

๑๒

^๑ มีกรรมหัตศจรรยี่หญิงยิ่งปรากฏในสวรรค์ คือ ผู้หญิงคนหนึ่ง มีดวงอาทิตย์เป็นอาภรณ์ มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนศีรษะ มีดวงดาวสิบสองดวงเป็นมงกุฎ ^๒ ผู้หญิงนั้นมีครรรภ์ และร้องครวญด้วยความเจ็บครรภ์ที่ใกล้จะคลอด ^๓ และมีกรรมหัตศจรรยี่อีกอย่างหนึ่งปรากฏในสวรรค์

ดูเถิด มีพญานาคใหญ่สีแดงตัวหนึ่ง มีเจ็ดหัว และมีสิบเขา และที่หัวเหล่านั้นมีมงกุฎเจ็ดอัน ^๔หางพญานาคตัวดวงดาวในท้องฟ้าทิ้งลงมาที่แผ่นดินโลกเสียหนึ่งในสามส่วน และพญานาคนั้นยืนอยู่เบื้องหน้าผู้หญิงที่กำลังจะคลอดบุตร เพื่อจะกินบุตรเมื่อคลอดออกมาแล้ว

บุตรนั้นจะได้ครอบครอง

^๕หญิงนั้นคลอดบุตรชาย ผู้ซึ่งจะครอบครองประชาชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก และบุตรนั้นได้ขึ้นไปถึงพระเจ้า ถึงพระที่นั่งของพระองค์ ^๖และหญิงนั้นก็หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่นางมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้ เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ที่นั่นตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน

มีคาเอลและทูตสวรรค์ของท่านต่อสู้กับซาตาน

^๗และมีสงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอล และ พวก ทูต สวรรค์ ของ ท่าน ได้ ต่อสู้ กับพญานาค และพญานาคกับพวกทูตของมัน ก็ ต่อสู้ ^๘แต่ ฝ่าย พญานาค แพ้ และพวกพญานาค ไม่มี ที่ อยู่ ใน สวรรค์ อีก เลย ^๙พญานาคใหญ่ ซึ่งเป็นงูศึกดาบรพพิ ที่เขาเรียกกันว่า พญามารและซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก พญานาคและพวกทูตของมัน ก็ถูก ผลัก ทิ้ง ลง มา ใน แผ่นดินโลก ^{๑๐}และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า “บัดนี้ความรอด และฤทธิเดช และราชอาณาจักรแห่งพระเจ้าของเรา และอำนาจพระคริสต์ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะว่าผู้ที่ถูกกล่าวโทษพวกพี่น้องของเราต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา ทั้งกลางวันและกลางคืนนั้น ก็ได้ถูก ผลักทิ้งลงมาแล้ว ^{๑๑}เขาเหล่านั้นชนะพญามารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และโดยคำพยานของพวกเขาเอง และเขาไม่ได้เสียตายที่จะพิลชีพของตน ^{๑๒}ฉะนั้นสวรรค์และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์จึงรื่นเริงยินดีเถิด แต่วิบัติจะมีแก่ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินโลกและทะเล เพราะว่าพญามารได้ลงมาหาเจ้าด้วยความโกรธยิ่งนัก เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย”

ซาตานข่มเหงหญิงนั้น

^{๑๓}เมื่อพญานาคนั้นเห็นว่ามันถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลกแล้ว มันก็ข่มเหงหญิงที่คลอดบุตรชายนั้น ^{๑๔}แต่ทรงประทานปีกนกอินทรีใหญ่สองปีกแก่หญิงนั้น เพื่อให้นางบินหนีห่างเข้าไปในถิ่นทุรกันดารในสถานที่ของนาง จนถึงที่ซึ่งนางจะได้รับการเลี้ยงดู ตลอด วาระ หนึ่ง และ สอง วาระ และ ครึ่ง วาระ ^{๑๕}งูนั้นก็พ่นน้ำออกจากปากเหมือนน้ำท่วมไหลตามหญิงนั้น เพื่อจะให้พัดหญิงนั้นไปกับน้ำท่วม ^{๑๖}แต่แผ่นดินก็ได้ช่วยหญิงนั้นไว้ได้ โดยแยกออกเป็นช่องแล้วสูบน้ำท่วมนั้นที่พ่นออกจากปากพญานาคนั้นลงไป ^{๑๗}พญานาคโกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับเชื้อสายของนางที่เหลืออยู่นั้น คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซูคริสต์

สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากทะเล

^๑และข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ที่หาดทราย **๑๓** ชายทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีเจ็ดหัวและสิบเขาที่เขาทิ้งสิบนั้น มีมงกุฎสิบอัน และมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทจารึกไว้ที่หัวทั้งหลายของมัน ^๒สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้น เหมือนเสือดาว และเท้าเหมือนเท้าหมี และปากเหมือนปากสิงโต และพญานาคได้ให้ฤทธิของมัน และที่หนึ่งของมัน และสิทธิอำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น ^๓ข้าพเจ้าได้เห็นว่าหัวๆหนึ่งของสัตว์ร้ายดูเหมือนถูกฟันปฏูตาย แต่แผลที่ถูกฟันนั้นรักษาหายแล้ว คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้น ไปด้วยความ อัจฉริยะใจ ^๔เขาทั้งหลายได้บูชาพญานาคที่ได้ให้อำนาจแก่สัตว์ร้ายนั้น เขาได้บูชาสัตว์ร้ายนั้น กล่าวว่ “ใครจะเปรียบปานสัตว์นี้ได้ และใครสามารถจะทำสงครามกับสัตว์นี้ได้” ^๕และยอมให้สัตว์ร้ายนั้นมีปากที่พูดคำกล่าวร้ายและหมิ่นประมาท และ ยอม ให้ มัน ใช้ อำนาจ กระทำ อย่างนั้นตลอดสี่สิบสองเดือน ^๖มันกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระเจ้า เพื่อหมิ่นประมาทต่อพระนาม ของ พระองค์ ต่อ พลัับพลา ของ พระองค์ และต่อผู้ที่อยู่ในสวรรค์

สัตว์ร้ายกระทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน

^๗และยอมให้มันทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน และชนะเขา และให้มันมีอำนาจเหนือชนทุกตระกูล ทุกภาษา และทุกประชาชาติ ^๘และบรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินโลกจะบูชาสัตว์ร้ายนั้น คือคนทั้งปวงที่ไม่มีข้อจืดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก ^๙ใครมีหูกี้ให้ฟังเอาเถิด ^{๑๐}ผู้ใดที่กำหนดไว้ให้ไปเป็นเชลยผู้นั้นก็จะต้องไปเป็นเชลย ผู้ใดฆ่าเขาด้วยดาบ ผู้นั้นก็ต้องถูกฆ่าด้วยดาบ นี่แหละคือความอดทนและความเชื่อของพวกวิสุทธิชน

สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากแผ่นดิน

^{๑๑}และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มีสองขาเหมือนลูกแกะ และพูดเหมือนพญานาค ^{๑๒}มันใช้อำนาจของสัตว์ร้าย ตัว เดิม นั้น อย่าง ครบ ถ้วน ต่อ หน้า สัตว์ร้าย ตัว เดิม นั้น มันทำให้ โลก และ คน ที่ อยู่ ใน โลก บูชา สัตว์ร้าย ตัว เดิม นั้น ที่มี ผล ปลายทาง แต่ รักษา หาย แล้ว ^{๑๓}สัตว์ร้าย นี้ แสดง การมหัศจรรย์ใหญ่ จนกระทั่งทำให้ไฟตกลงมาจากฟ้าสู่แผ่นดินโลกประจักษ์แก่ตามนุษย์ทั้งหลาย ^{๑๔}มันล่อลวงคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก ด้วยการอัครรรยนั้น ซึ่งมีอำนาจกระทำท่ามกลางสายตาของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น และมันสั่งให้คนทั้งหลายที่อยู่ในโลกสร้างรูปจำลองให้แก่สัตว์ร้าย ที่ถูกพินด้วยดาบแต่ยังมีชีวิตอยู่นั้น ^{๑๕}และมันมีอำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูปสัตว์นั้น เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้นทั้งพูดได้ และกระทำให้บรรดาคนที่ไม่ยอมบูชารูปสัตว์ร้ายนั้นถึงแก่ความตายได้ ^{๑๖}และมันยังได้บังคับคนทั้งปวง ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย คนมั่งมีและคนจน ไทยและทาส ให้รับ เครื่องหมาย ไว้ ที่ มือขวา หรือ ที่ หน้าผากของเขา ^{๑๗}เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการซื้อขายได้ นอกจากผู้ที่มีเครื่องหมายนั้น หรือชื่อของสัตว์ร้ายนั้น หรือเลขชื่อของมัน ^{๑๘}ในเรื่องนี้จงใช้สติปัญญา ถ้าผู้ใดมีความเข้าใจก็ให้คิดตรึกตรองเลขของสัตว์ร้ายนั้น เพราะว่า เป็นเลขของบุคคลผู้หนึ่ง เลขของมันคือหยกร้อยหกสิบหก

ความชื่นชมยินดีของคน ๑๔๔,๐๐๐ คน

^๑ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระ **๑๔** เมษโปดกทรงยืนอยู่ที่ภูเขาศิโยน และผู้ที่อยู่กับพระองค์มีจำนวนแสนสี่หมื่นสี่พันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มีพระนาม ของ พระบิดาของพระองค์เขียนไว้ที่หน้าผากของเขา ^๒และข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์ดูจะเสียงนำมากหลาย และดูจะเสียงฟ้าร้องสนั่น และข้าพเจ้าได้ยินเสียงพวกผู้ตีด พิณ เขา คู่ กำลังบรรเลงอยู่ ^๓คนเหล่านั้นร้องเพลงราวกับว่า เป็นเพลงบทใหม่ต่อหน้าพระที่นั่ง หน้าสัตว์ทั้งสี่นั้น และ หน้าพวกผู้อาวุโส ไม่มีใครสามารถเรียนรู้เพลงบทนั้นได้ นอกจากคนแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น ที่ได้ทรงได้ไว้แล้วจากแผ่นดินโลก ^๔คนเหล่านี้เป็นคนที่มิได้มีมลทินกับผู้หญิง เพราะว่าเขาเป็นพวกพรหมจารี พระเมษโปดกเสด็จไปที่ใด คนเหล่านี้ก็ติดตามเสด็จไปด้วย พวกเขาเป็นผู้ที่ทรงได้จากมวลมนุษย เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก ^๕ปากเขาไม่กล่าวคำอูบอวยเลย เพราะเขาไม่มีความผิดต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า

ทูตสวรรค์องค์แรกประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ

^๖แล้ว ข้าพเจ้า ได้ เห็น ทูตสวรรค์ อีก องค์หนึ่ง ที่ บิน อยู่ใน ท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในโลก แก่ทุกชาติ ทุกตระกูล ทุกภาษา และ ประชากร ^๗ท่านประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “จงยำเกรงพระเจ้า และถวายสง่าราศีแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว และจงนมัสการพระองค์ ‘ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล’ และบ่อน้ำพุทั้งหลาย”

ทูตสวรรค์องค์ที่สองประกาศการล่มจมของบาบิโลน

^๘ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งตามไปประกาศว่า “บาบิโลนมหานครนั้นล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว เพราะว่ามันครั้นทำให้ประชาชาติทั้งปวงดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลของเธอนี้ในการลวงประเวณีย์”

**ทนต์สวรรค์องค์ที่สามประกาศการทุกข์
ทรมานเป็นนิตยของทุกคนที่รับ
เครื่องหมายและบุษาสัตว์ร้าย**

๙ และทนต์สวรรค์ซึ่งเป็นองค์ที่สามตามไปประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “ถ้าผู้ใดบุษาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของตน ๑๐ ผู้นั้นจะต้องตม เหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งไม่ได้ระคนกับสิ่งใด ที่ได้ตกลงในถ้วยพระพิโรธของพระองค์ และเขาจะต้องถูกทรมานด้วยไฟ และกำมะถันต่อหน้าทนต์สวรรค์ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก ๑๑ และวันแห่งการทรมานของเขาพุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย และผู้ที่บุษาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และผู้ใดก็ตามที่รับเครื่องหมายชื่อของมันจะไม่มี การพักผ่อนเลยทั้งกลางวันและกลางคืน”

**พระสัญญาอันมั่นคง
สำหรับพวกวิสุทธิชน**

๑๒ นี่แหละคือความอดทนของพวกวิสุทธิชน คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และความเชื่อของพระเยซูไว้ ๑๓ และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์สั่งข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่บัดนี้สืบไปคนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข” และพระวิญญาณตรัสว่า “จริงอย่างนั้น เพื่อเขาจะได้หยุดพักจากความเหนื่อยยากของเขา และการทำงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป”

การเก็บเกี่ยวบนแผ่นดินโลก

๑๔ ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด มีเมฆขาว และมีผู้หนึ่งประทับบนเมฆนั้นเหมือนกับบุตรมนุษย์สวมมงกุฎทองคำบนพระเศียร และพระหัตถ์ถือเคียวอันคม ๑๕ และมีทนต์สวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารร้องทูลพระองค์ ผู้ประทับบนเมฆนั้นด้วยเสียงอันดังว่า “จงใช้เคียวของพระองค์เกี่ยวไปเถิด เพราะว่าถึงเวลาที่พระองค์จะเกี่ยวแล้ว เพราะว่าผลที่จะต้องเก็บเกี่ยวในแผ่นดินโลกนั้นสุกแล้ว” ๑๖ และพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้น ได้ทรงวัดเคียวนั้นบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ไต่ถูกเกี่ยวแล้ว ๑๗ และทนต์สวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ออกมาจาก

พระวิหารบนสวรรค์ ถือเคียวอันคมเช่นเดียวกัน ๑๘ และทนต์สวรรค์อีกองค์หนึ่งผู้มีฤทธิ์เหนือไฟ ได้ออกมาจากแท่นบูชา และร้องบอกทนต์องค์นั้นที่ถือเคียวคมนั้นด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านจงใช้เคียวคมของท่านเกี่ยวเก็บรวงองุ่นแห่งแผ่นดินโลก เพราะลูกองุ่นนั้นสุกดีแล้ว” ๑๙ ทนต์สวรรค์นั้นก็วัดเคียวบนแผ่นดินโลก และเก็บเกี่ยวผลองุ่นแห่งแผ่นดินโลก และขว้างลงไปนบ่อย้าองุ่นอันใหญ่แห่งพระพิโรธของพระเจ้า ๒๐ บ่อย้าองุ่นถูกย้าภายนอกเมือง และโลหิตไหลออกจากบ่อย้าองุ่นนั้นสูงถึงบึงเหียนม้า ไหลนองไปประมาณสามร้อยกิโลเมตร

ชนทั้งเจ็ดแห่งพระพิโรธของพระเจ้า

๑๕ **๑๕** ข้าพเจ้าเห็นหมายสำคัญในสวรรค์อีกประการหนึ่ง ใหญ่ยิ่ง และน่าประหลาด คือ มีทนต์สวรรค์เจ็ดองค์ถือภัยพิบัติเจ็ดอย่าง อันเป็นภัยพิบัติครั้งสุดท้าย เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าสิ้นสุดลงด้วยภัยพิบัติเหล่านั้น ๒ ข้าพเจ้าเห็นเป็นเหมือนทะเลแก้วปนไฟ และบรรดาคนที่มีชัยต่อสัตว์ร้าย และรูปของมัน และเครื่องหมายของมัน และเลขประจำชื่อของมัน ยืนอยู่บนทะเลแก้วนั้น พวกเขาถือพิณเขาคูของพระเจ้า ๓ เขาร้องเพลงของโมเสส ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดก ว่า “ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่ง และมหัศจรรย์นัก ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่งวิสุทธิชนทั้งปวง วิถีทางทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรม และเที่ยงตรง ๔ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีผู้ใดบ้างที่จะไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งปวงจะมานมัสการจำเพาะพระพักตร์พระองค์ เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์ปรากฏแจ้งแล้ว” ๕ ต่อจากนั้นข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระวิหารของพลับพลาแห่งสักขีพยานในสวรรค์เปิดออก ๖ และทนต์สวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ถือภัยพิบัติทั้งเจ็ดได้ออกมาจากพระวิหารนั้น นุ่งห่มผ้าป่านสีขาว และบริสุทธิ์ และคาดูรัดประคดทองคำ ๗ และสัตว์หนึ่งสี่ตัวนั้นได้อาขันทองคำเจ็ดใบเติมด้วยพระพิโรธของพระเจ้า ผู้ทรง

พระชนม์อยู่เป็นนิตย์ ส่งให้แก่ ทูตสวรรค์ ทั้งเจ็ดองค์นั้น “และพระวิหารก็เต็มไปด้วยควันซึ่งมาจากสง่าราศีของพระเจ้า และจากฤทธานุภาพของพระองค์ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้นได้ จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะเกิดขึ้นสุดลง

๑๖ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร ส่งทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า “จงไปเถิด เอาขันทั้งเจ็ดใบที่เต็มไปด้วยพระพิโรธของพระเจ้า เทลงบนแผ่นดินโลก”

ขันใบแรก (แผลร้ายที่มีหนอง)

๒ ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปและเทขันของตนลงบนแผ่นดินโลก และคนทั้งหลายที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และบุชารูปของมัน ก็เกิดเป็นแผลร้ายที่เป็นหนอง มีทุกข์เวทนาแสนสาหัส

ขันใบที่สอง (ทะเลเป็นเหมือนเลือด)

๓ ทูตสวรรค์องค์ที่สองก็เทขันของตนลงในทะเล และทะเลก็กลายเป็นเหมือนเลือดของคนตาย และบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นก็ตายหมดสิ้น

ขันใบที่สาม (แม่น้ำทั้งหลายกลายเป็นเลือด)

๔ ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขันของตนลงที่แม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งปวง และน้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด ๕ และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์แห่งน้ำร้องว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะทรงดำรงอยู่ในอนาคต พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม เพราะพระองค์ทรงพิพากษาอย่างนั้น ๖ เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำให้โลหิตของพวกวิสุทธิชนและของพวกศาสดาพยากรณ์ไหลออก และพระองค์ได้ประทานโลหิตให้เขาดื่ม ด้วยเขาทั้งหลายก็สมควรอยู่แล้ว” ๗ และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งซึ่งอยู่ที่แท่นบูชาร้องว่า “จริงอย่างนั้น พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด การพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรมแล้ว”

ขันใบที่สี่ (ความร้อนอันน่ากลัวจากดวงอาทิตย์)

๘ ทูตสวรรค์องค์ที่สี่เทขันของตนลงที่ดวงอาทิตย์ และทรงให้อ่านจากดวงอาทิตย์นั้นที่จะคลอกมนุษย์ด้วยไฟ ๙ ความร้อนแรงกล้าได้คลอกคนทั้งหลาย และพวกเขาพูดหมิ่นประมาทพระนามของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีฤทธิเหนือภัยพิบัติเหล่านั้น และพวกเขาไม่ได้กลับใจและไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์

ขันใบที่ห้า (ความมืดในอาณาจักรของสัตว์ร้าย)

๑๐ ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทขันของตนลงบนที่นิ่งของสัตว์ร้ายนั้น และอาณาจักรของมันก็มีมืดไป คนเหล่านั้นได้กัดลิ้นของตนด้วยความเจ็บปวด ๑๑ และพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดและเพราะแผลที่มีหนองตามตัวของเขา แต่เขาไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากการประพடுத்தของตน

ขันใบที่หก (การเตรียมทางไว้สำหรับพวกกษัตริย์แห่งทิศตะวันออก)

๑๒ ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทขันของตนลงที่แม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้น้ำในแม่น้ำนั้นแห้งไป เพื่อเตรียมมรรคาไว้สำหรับบรรดากษัตริย์ที่มาจากทิศตะวันออก ๑๓ และข้าพเจ้าเห็นผีโสโครกสามตนรูปร่างคล้ายกบออกมาจากปากพญานาค และออกจากปากสัตว์ร้ายนั้น และออกจากปากของผู้พยากรณ์เท็จ ๑๔ ด้วยว่าผีเหล่านั้นเป็นผีร้ายกระทำการอัครรรย มันออกไปหากษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกคือตัวพิภพ เพื่อให้บรรดากษัตริย์เหล่านั้นร่วมกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ๑๕ “จงดูเถิด เราจะมาเหมือนขมิ้น ผู้ที่เฝ้าระวังให้ดีและรักษาเสื้อผ้าของตนจะเป็นสุข เกือบจะว่าผู้หนึ่งจะเดินเปลือยกาย และคนทั้งหลายจะให้เห็นความน่าละอายของเขา” ๑๖ และมันให้เขาทั้งหลายชุมนุมที่ตำบลหนึ่งซึ่งภาษาฮีบรูเรียกว่า อารมาเกตโดน

ขันใบที่เจ็ด (ความพินาศของบาบิโลน)

^{๑๗} ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดได้เทขันของตนลงในอากาศ และมีพระสุรเสียงดังออกมาจากพระที่นั่งในพระวิหารแห่งสวรรค์ว่า “สำเร็จแล้ว” ^{๑๘} และเกิด มีเสียงต่างๆ มีฟ้าร้อง มีฟ้าแลบ และเกิด แผ่นดินไหว ครั้งใหญ่ ซึ่งดังดัง มี มนุษย์ เกิด มาบน แผ่นดิน โลก ไม่เคยมีแผ่นดินไหวร้ายแรงและยิ่งใหญ่เช่นนี้เลย ^{๑๙} มหานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน และบ้านเมือง ของ นานาประชาชาติ ก็ล่มจมมหานครบาบิโลน นั้นก็ อยู่ใน ความ ทรง จำ ต่อ เบื้อง พระ พักตร์ พระเจ้า เพื่อ จะ ให้ นคร นั้น ต้ม ด้วย เหล้าองุ่น แห่ง พระพิโรธอันใหญ่หลวง ของพระองค์ ^{๒๐} และบรรดาเกาะต่างๆ ก็หนีหายไป และภูเขาทั้งหลายก็ไม่มีผู้ใดพบ ^{๒๑} และ มี ลูบ เทียบ ใหญ่ ตกลง มา จาก ฟ้า ถูกคนทั้งปวง แต่ละ ก่อน หน้า ประมาณห้าสิบกิโลกรัม คนทั้งหลายจึงพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเทียบนั้น เพราะว่าภัยพิบัติจากลูกเทียบนั้นร้ายแรงยิ่งนัก

การพิพากษาลงโทษแม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย

๑๗ ^๑ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้นมาหาข้าพเจ้า และพูดว่า “เชิญมาที่นี่เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูการพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญที่นั่งอยู่บนน้ำมากหลาย ^๒ คือหญิงที่บรรดา กษัตริย์ทั่ว แผ่นดินโลก ได้ล่วง ประเวณี ด้วย และ คน ทั้ง หลาย ที่ อยู่ใน แผ่น ดิน โลก ก็ ได้ มัวเมา ด้วย เหล้าองุ่น แห่ง การ ล่วง ประเวณี ของเธอ” ^๓ ทูตสวรรค์องค์นั้นได้นำข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยพระวิญญูญาณ และข้าพเจ้าได้ เห็น ผู้หญิง คนหนึ่ง นั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งมีชื่อหลายชื่อเป็นคำหมิ่นประมาทเต็มไปทั่วตัว มันมีเจ็ดหัว และสิบขา ^๔ หญิง นั้น นุ่ง ห่ม ด้วย ผ้าสีม่วง และสีแดงเข้ม และประดับด้วยเครื่องทองคำเพชรพลอยต่างๆและไข่มุก หญิงนั้นถือถ้วยทองคำที่ เต็ม ด้วย สิ่ง น่า สะอิดสะเอียน และของโสโครก แห่ง การ ล่วง ประเวณี ของ ตน ^๕ และ ที่ หน้าผาก ของ หญิง นั้น เขียน ชื่อ ไว้ว่า “ความลึกลับ บาบิโลนมหานคร แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และแม่แห่งสิ่งทั้งปวง

ที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก” ^๖ และข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นเมามายด้วยโลหิตของพวกวิสุทธิชน และโลหิตของคนทั้งหลายที่พลีชีพเพื่อเป็นพยานของพระเยซู เมื่อข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็อัครจริยใจยิ่งนัก ^๗ ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงถามข้าพเจ้าว่า “เหตุไฉนท่านจึงอัครจริยใจ ข้าพเจ้าจะบอกให้ ท่าน รู้ ถึง ความ ลึกลับ ของ หญิง นั้น และของสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวและสิบขาที่เป็นพาหนะของหญิงนั้น

กษัตริย์ทั้งหลายเป็นพันธมิตรกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

^๘ สัตว์ร้ายที่ท่านได้เห็นนั้นเป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และมันจะขึ้นมาจากเทวที่ไม่มีมีกันเทวเพื่อไปสู่ความพินาศแล้ว และคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก ซึ่งไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่แรกทรงสร้างโลกนั้น ก็อัครจริยใจ เมื่อเขาเห็นสัตว์ร้าย ซึ่งได้เป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และกำลังจะเป็น ^๙ นี่ต้องใช้สติปัญญา หัวทั้งเจ็ดนั้นคือภูเขาเจ็ดยอดที่หญิงนั้นนั่งอยู่ ^{๑๐} และ มี กษัตริย์ เจ็ดองค์ ซึ่งห่าองค์ได้ล่วง ไป แล้ว องค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ และอีกองค์หนึ่งนั้นยังไม่ได้เป็นขึ้น และเมื่อเป็นขึ้นมาแล้ว จะต้องดำรงอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ^{๑๑} สัตว์ร้ายที่เป็นแล้วเมื่อก่อน แต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้เป็นนั้นก็เป็นที่แปด แต่ก็ยังเป็นองค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้น และจะ ไปสู่ความ พินาศ ^{๑๒} เขาทั้งสิบขาที่ท่านได้เห็นนั้นคือกษัตริย์สิบองค์ที่ยังไม่ได้เสวยราชสมบัติ แต่จะรับอำนาจอย่างกษัตริย์ด้วยกันกับสัตว์ร้ายนั้นหนึ่งชั่วโมง ^{๑๓} กษัตริย์ทั้งหลายนั้นมีนาพระทัยอย่างเดียวกัน และทรงมอบฤทธิ์และอำนาจของตนไว้แก่สัตว์ร้ายนั้น ^{๑๔} กษัตริย์เหล่านั้นจะกระทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงชนะพวกเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียก และทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่สัตย์ชื่อ” ^{๑๕} และทูตสวรรค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า “นี่มากหลายที่ท่านได้เห็นหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น ก็คือชนชาติ มวลชน ประชาชาติ และภาษาต่างๆ ^{๑๖} เขาสิบขาที่ท่านได้เห็นอยู่บนสัตว์ร้าย จะพากันเกลียดชังหญิงแพศยานั้น จะ

กระทำให้นาง โศด เตี้ยว อ่างว้าง และ เปลือย
 ภาย และจะกินเนื้อของหญิงนั้น และเผานาง
 เสียด้วยไฟ ^{๑๗} เพราะว่าพระเจ้าทรงดลใจเขา
 ให้กระทำตามพระทัยของพระองค์ โดยการ
 ทรงทำให้พวกเขามีความคิดอย่างเดียวกัน
 และมอบอาณาจักรของเขาให้แก่สัตว์ร้ายนั้น
 จนถึง จะ สำเร็จ ตามพระ วร จนะ ของ พระเจ้า
^{๑๘} และ ผู้หญิง ที่ ท่าน เห็น นั้น ก็ คือ นครใหญ่
 ที่มีอำนาจเหนือกษัตริย์ทั้งหลายทั่วแผ่นดิน
 โลก”

นครบาบิโลนล่มจม

๑๘ ^๑ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้า
 ก็ได้ เห็น ทูต สวรรค์ อีก องค์ หนึ่ง ลง
 มาจากสวรรค์ ท่านมีอำนาจใหญ่ยิ่ง และรัศมี
 ของท่านได้ทำให้แผ่นดินโลกสว่างไป ^๒ ท่าน
 ได้ ร้อง ประกาศ ด้วย เสียง กึกก้อง ว่า “บาบิ
 โลน มหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว กลาย
 เป็น ที่ อาศัย ของ ผี ปีศาจ เป็น ที่ คุม ชัง ของ
 ผี โสโครก ทุกอย่าง และเป็นกรงของนกทุก
 อย่าง ที่ ไม่ สะอาด และ น่าเกลียด ^๓ เพราะว่า
 ประชาชาติทั้งปวง ได้ ตี้ม เหล้า อุ่น แห่ง ความ
 เดือดดาล ใน การ ล่วง ประเวณี ของ นคร นั้น
 และ บรรดา กษัตริย์ บน แผ่นดิน โลก ได้ ล่วง
 ประเวณีกับนครนั้น และพ่อค้าทั้งหลายแห่ง
 แผ่นดินโลกก็ได้มีงมีขึ้นด้วยทรัพย์พุ่มเพื่อ
 ของ นคร นั้น” ^๔ และ ข้าพเจ้า ได้ยิน เสียง อีก
 เสียงหนึ่งประกาศมาจากสวรรค์ว่า “ชนชาติ
 ของเรา จงออกมาจากนครนั้นเถิด เพื่อท่าน
 ทั้งหลายจะไม่มีส่วนในการบาปของนครนั้น
 และเพื่อท่านจะไม่ต้องรับภัยพิบัติที่จะเกิด
 แก่ นคร นั้น” ^๕ เพราะว่าบาปของนครนั้นกอง
 สูง ขึ้น ถึง สวรรค์ แล้ว และพระเจ้าได้ ทรง จำ
 ความ ชั่วช้า แห่ง นคร นั้น ได้ ^๖ นคร นั้น ได้ ให้
 ผลอย่างใด ก็ จึง ให้ ผล แก่ นคร นั้น อย่าง นั้น
 และจงตอบแทนการกระทำของนครนั้นเป็น
 สอง เท่า ใน ถ้วย ที่ นคร นั้น ได้ ผสม ไว้ ก็ จึง
 ผสมลงเป็นสองเท่าให้ นคร นั้น ^๗ นคร นั้น ได้
 เยอหยิ่งจองหอง และมีชีวิตอย่างหุรหามาก
 เท่าใด ก็ จึง ให้ นคร นั้น ได้ รับ การ ทรมาน และ
 ความ ระทม ทุกข์ มาก เท่า นั้น เพราะ ว่า นคร
 นั้น ทะนงใจว่า ‘เราดำรงอยู่ในตำแหน่งราชินี
 ไม่ใช่หญิงม่าย เราจะ ไม่ ประสบ ความ ระทม
 ทุกข์ uly’ ^๘ เหตุ ฉะนั้น ภัย พิบัติ ต่าง ๆ ของ
 นคร นั้น จะ เกิด ขึ้น ใน วัน เดียว ความตาย และ
 ความ ระทม ทุกข์ การ กิน ดารอาหาร และไฟ

จะเผาครนั้นให้พินาศหมดสิ้น เพราะว่าองค์
 พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงพิพากษานคร
 นั้น ทรงอำนาจภาพยิ่งใหญ่มาก”

**กษัตริย์และพ่อค้าแห่งแผ่นดิน
 โลกคร่ำครวญต่อบาบิโลน**

^๙ บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกที่ได้ล่วง
 ประเวณี กับ นคร นั้น และได้ มี ชีวิต อย่าง
 หุรหาร่วมกันนั้น เมื่อ ได้ เห็น ควณไฟ ที่ ใหม่
 นคร นั้น ก็ จะ พิลิปรา ให้ คร่ำครวญ เพราะ นคร
 นั้น ^{๑๐} พวก กษัตริย์ จะ ยืน อยู่ แต่ ห้าง ๆ เพราะ
 กลัวภัยแห่งการทรมานของนครนั้น และจะ
 กล่าว ว่า “อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย บาบิโลน
 มหานครที่ยิ่งใหญ่ นครที่แข็งแรง เพราะเจ้า
 ได้ รับ การ พิพากษา โทษ ให้ พินาศ ไป ภาย ใน
 ชั่วโมงเดียวเท่านั้น” ^{๑๑} บรรดาพ่อค้าในแผ่นดิน
 โลก จะ ว่า ให้ คร่ำครวญ เพราะ นคร นั้น
 เพราะว่า ไม่มี ใคร ซื้อ สินค้า ของ เขา อีก ต่อ ไป
 แล้ว ^{๑๒} สินค้าเหล่านั้นคือ ทองคำ เงิน เพชร
 พลอยต่างๆ ไช่มุก ผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสี
 ม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงเข้ม ไม้หอมทุกชนิด
 บรรดาภาษาขณะที่ทำด้วยงา บรรดาภาษาที่ไม่ที่
 มีราคาแพง ภาษาทองสัมฤทธิ์ ภาษาเหล็ก
 ภาษาหินอ่อน ^{๑๓} อบเชย เครื่องเทศ เครื่อง
 หอม กายาน เหล้า อุ่น น้ำมัน ยอดแป้ง ข้าว
 สาลี สัตว์ต่างๆ แกะ ม้า รถรบ และทาส และ
 ชีวิตมนุษย์ ^{๑๔} และผลซึ่งจิตของเจ้ากระหาย
 ใคร่ได้ นั้น ก็ ล่วง พ้น ไป จาก เจ้า แล้ว สิ่งสารพัด
 อัน วิเศษ ยิ่ง และ หุรหาก็ พินาศ ไป จาก เจ้า
 แล้ว และเจ้าจะไม่ได้พบมันอีกเลย ^{๑๕} บรรดา
 พ่อค้า ที่ได้ ขาย สิ่ง ของ เหล่า นั้น จน เป็น คน
 มั่งมี เพราะ นคร นั้น จะ ยืน อยู่ แต่ ไกล เพราะ
 กลัว ภัย จาก การ ทรมาน ของ นคร นั้น พวก
 เขา จะ ร้อง ให้ คร่ำครวญ ด้วย เสียง ดัง ^{๑๖} ว่า
 “อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น ที่ได้
 หนุน หนุน ผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง และ
 ผ้าสีแดงเข้ม ที่ได้ประดับด้วยทองคำ เพชร
 พลอยต่างๆและไช่มุกนั้น ^{๑๗} เพียงในชั่วโมง
 เดียว ทรัพย์สมบัติอันยิ่งใหญ่นั้นก็พินาศสูญ
 ไปสิ้น” และ นายเรือ ทุกคน คน ที่ โดยสาร
 เรือ พวก ลูกเรือ และ คน ทั้ง หลาย ที่ มี อาชีพ
 ทาง ทะเล ก็ ได้ ยืน อยู่ แต่ ห้าง ๆ ^{๑๘} และ เมื่อ
 คน เหล่า นั้น ได้ เห็น ควณไฟ ที่ ใหม่ นคร นั้น ก็
 ร้อง ว่า “นครใดเล่าจะเป็นเหมือนมหานครนี้”
^{๑๙} และเขาทั้งหลายก็ไปรยผงคลิลงบนศีรษะ
 ของตน พลาจ ร้อง ให้ คร่ำครวญ ว่า “อนิจจา

เอ๋ย อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น อันเป็นที่ซึ่งคนทั้งปวงที่มีเรือกำปั่นเดินทะเลได้กลายเป็นคนมั่งมีด้วยเหตุจากสิ่งของมีค่าของนครนั้น เพราะภายในชั่วโมงเดียวนครนั้นก็เป็นที่รกร้างไป”

การขึ้นชมยินดีในสวรรคตต่อการพิพากษาของพระเจ้า

๒๐ เมืองสวรรคต พวกอัศวิกอสูรอันบริสุทธิ์และพวกศาสตาศพยากรณ์ทั้งหลาย จงรำเรงยินดีเพราะนครนั้นเกิด เพราะพระเจ้าทรงแก้แค้นต่อนครนั้นให้ท่านทั้งหลายแล้ว ๒๑ แล้วทูตสวรรคตองค์หนึ่ง ที่มีฤทธิ์มาก ก็ได้ยกหินก้อนหนึ่งเหมือนหินโมใหญ่ทุ่มลงไปในทะเลแล้วว่า “บาบิโลนมหานครนั้นจะถูกทุ่มลงโดยแรงอย่างนี้แหละ และจะไม่มีใครเห็นนครนั้นอีกต่อไปเลย ๒๒ และจะไม่มีใครได้ยินเสียงนกติดพิณเขาคู่ นักเล่นมโหรี นักเป่าปี่ และนักเป่าแตร ในเจ้าอีกต่อไป และในเจ้าจะไม่มีช่างในวิชาช่างต่างอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงโมแบ่งในเจ้าอีกต่อไป ๒๓ และในเจ้าจะไม่มีแสงประทีปส่องสว่างอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงเจ้าบ่าวเจ้าสาวในเจ้าอีกต่อไป เพราะว่าบรรดาพ่อค้าของเจ้าได้เป็นคนใหญ่โตแห่งแผ่นดินโลกแล้ว และโดยวิหยาคมของเจ้าได้ล่องนบรบรรดาประชาชนชาติให้ลุ่มหลง ๒๔ และในนครนั้นเขาได้พบโลหิตของพวกศาสตาศพยากรณ์ และพวกวิสุทธิชน และบรรดาคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก”

อาเลลูยาบนสวรรคต

๑๙ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดัง กึกก้อง ของฝูงชนจำนวนมากในสวรรคตร้องว่า “อาเลลูยา ความรอด สง่าราศี พระเกียรติ และฤทธิ์เดชจะมีแด่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา ๒๐ เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรม’ พระองค์ได้ทรงพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญนั้น ที่ได้กระทำให้แผ่นดินโลกชั่วไปด้วยการลวงประเวณีของนาง และ ‘พระองค์ได้ทรงแก้แค้นผู้หญิงนั้นเพื่อทบทวนโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์” ๒๑ คนเหล่านั้นร้องอีกครั้งว่า “อาเลลูยา ‘ควันไฟที่เกิดจากนครนั้นพุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์” ๒๒ และพวกผู้อาวุโสทั้ง

ยี่สิบสี่คนกับสัตว์ทั้งสี่นั้น ก็ได้ทูลดตัวลงนมัสการพระเจ้า ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และร้องว่า “เอเมน อาเลลูยา” ๒๓ และมีเสียงออกมาจากพระที่นั่งว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และผู้ที่ยำเกรงพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา” ๒๔ แล้วข้าพเจ้าได้ยินหูเสียงดุจเสียงฝูงชนเป็นอันมาก ดุจเสียงน้ำมากหลาย และดุจเสียงฟ้าร้องสนั่นว่า “อาเลลูยา เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ทรงครอบครองอยู่”

การเลี้ยงสมรสอันพิเศษของพระเมษโปดก

“ขอให้เราทั้งหลายรำเรงยินดีและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลามงคลสมรสของพระเมษโปดกแล้ว และมเหสีของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว ๒๕ และทรงโปรดให้เธอสวมผ้าป่านเนื้อละเอียด สะอาดและขาว เพราะผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นเป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน” ๒๖ และทูตสวรรคตองค์นั้นสั่งข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในการมงคลสมรสของพระเมษโปดก” และท่านบอกข้าพเจ้าว่า “ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระดำรัสแท้ของพระเจ้า” ๒๗ แล้วข้าพเจ้าได้ทูลดตัวลงแทบเท้าของท่านเพื่อจะนมัสการท่าน แต่ท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่าเลย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เหมือนกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านที่ยึดถือคำพยานของพระเยซู จงนมัสการพระเจ้าเถิด เพราะว่าคำพยานของพระเยซูนั้นเป็นหัวใจของการพยากรณ์”

การเสด็จกลับมาสู่แผ่นดินโลกของพระคริสต์พร้อมด้วยเหล่าพลโยธาของพระองค์

๒๘ แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสวรรคตเปิดออกและดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงมานั้นมีพระนามว่า “สัตย์ซื่อและสัตย์จริง” พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำสงครามด้วยความชอบธรรม ๒๙ พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง ๓๐ พระองค์ทรง

ฉลองพระองค์ที่นุ่ม เลือด และ พระนามที่เรียกพระองค์นั้น คือ “พระ วา ทะ ของพระเจ้า” ^{๑๔} เหล่า พล โยธา ใน สวรรค์ สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด ได้ นั่ง บน หลัง ม้า ขาว ตาม เสด็จ พระองค์ไป ^{๑๕} มี พระแสง คม ออก มา จาก พระโอษฐ์ ของพระองค์ เพื่อ พระองค์ จะ ได้ ทรง ฟัน ฟาด บรรดานาหาประชาชนติดด้วยพระแสงนั้น และพระองค์ จะ ทรง ครอบ ครอบ เขา ด้วย คทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่ออย่างงุ่นแห่งพระพิโรธอันเจียบขาด ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ^{๑๖} พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ ต้น พระอูรุของพระองค์ว่า “พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง”

การประชุมของฝูงนกในท้องฟ้า

^{๑๗} แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ ท่านร้องประกาศแก่คนทั้งปวงที่บินอยู่ในท้องฟ้าด้วยเสียงอันดังว่า “จงมาประชุมกันในการเลี้ยงของพระเจ้ายิ่งใหญ่ ^{๑๘} เพื่อจะได้กินเนื้อกษัตริย์ เนื้อนุยทหาร เนื้อคนมีบรรดาตัดคิด เนื้อมั่ว และเนื้อคนที่นั่งบนม้า และเนื้อประชาชนทั้งไทยและทาส ทั้งผู้น้อยและผู้นใหญ่” ^{๑๙} และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลก พร้อมทั้งพลรบของกษัตริย์เหล่านั้นมาประชุมกันจะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์

ปลายทางปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ผู้พยากรณ์เท็จ และกองทัพของเขา

^{๒๐} สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ได้ กระทำ การ อัจฉริยะ ต่อ หน้า สัตว์ร้าย นั้น และ ใช้ การ อัจฉริยะ นั้น ล่อลวง คน ทั้ง หลาย ที่ ได้ รับ เครื่องหมาย ของ สัตว์ร้าย นั้น และ บุชารูป ของ มัน สัตว์ร้าย และ ผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทิ้งเป็นลงเ็นไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน ^{๒๑} และคนที่เหลืออยู่นั้น ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออก มา จาก พระโอษฐ์ ของ พระองค์ผู้ทรงม้า นั้น เสีย และนกทั้งปวงก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม

ซาตานถูกขังไว้พันปี

^๑ แล้ว ข้าพเจ้า เห็น ทูต สวรรค์ องค์หนึ่ง ลง มา จาก สวรรค์ ท่าน ถือ ลูกกุญแจของเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้นและถือไข่อใหญ่ ^๒ และท่าน ได้ จับ พญามาร ซึ่ง เป็น งู ดึกดำบรรพ์ ผู้ซึ่งเป็นพญามารและซาตานและล้ามนั้นไว้พันปี ^๓ แล้วทิ้งมันลงไป ในเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้น แล้ว ได้ ลั่น กุญแจ ประทับ ตรา เพื่อไม่ให้มันล่อลวง บรรดา ประชาชาติ ได้อีกต่อไป จนครบกำหนดพันปีแล้ว หลังจากนั้นจะต้องปล่อยมันออกไปชั่วขณะหนึ่ง

การฟื้นคืนของคริสเตียนเพื่อครอบครองร่วมกับพระคริสต์

^๔ ข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น ทรงมอบให้เป็นผู้ที่จะพิพากษา และข้าพเจ้ายังได้เห็นดวงวิญญาณของ คน ทั้ง ปวง ที่ ถูก ตัด ศีรษะ เพราะ เป็น พยานของพระเยซู และเพราะพระวจนะของพระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนเหล่านั้นกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี ^๕ แต่คนอื่นๆ ที่ตายแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี นี้แหละคือการฟื้นจากความตายครั้งแรก ^๖ ผู้ใด ที่ได้ มี ส่วน ใน การ ฟื้น จากความตายครั้งแรกก็เป็นสุข และบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้า และของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี

การกบฏในยุคพันปี ซาตานถูกทิ้งลงในรอก

^๗ ครั้นพันปีล่วงไปแล้ว ก็จะไปปล่อยซาตานออกจากคุกที่ขังมันไว้ ^๘ และมัน จะ ออก ไป ล่อลวง บรรดา ประชาชาติ ทั้ง สี ทิศ ของ แผ่นดินโลก คือ โลก และ มา โลก ให้ คน มา ชุมกันทำศึกสงคราม จำนวนคนเหล่านั้น มากมายดุจเม็ดทรายที่ทะเล ^๙ และคนเหล่านั้นยกขบวนออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมกองทัพของพวกวิสุทธิชน และเมืองอันเป็นที่รักนั้นไว้ แต่ไฟได้ตกลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ เผาผลาญคนเหล่านั้น ^{๑๐} ส่วน

พญามารที่ล่อลวงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟและกุ่มะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่นั้น และมันต้องทนทุกขทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์

การพิพากษาบนพระที่นั่งใหญ่สีขาว

๑๐ ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย ๑๑ ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ ๑๒ ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน ๑๓ แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปใบบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง ๑๔ และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปใบบึงไฟ

**เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์
ลอยลงมาจากพระเจ้า**

๒๑

๑ ข้าพเจ้าได้เห็นห้องฟ้าใหม่ และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะห้องฟ้าเดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปหมดสิ้นแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว ๒ ข้าพเจ้าก็ยอห์นได้เห็นเมืองบริสุทธิ คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอยลงมาจากพระเจ้าและจากสวรรค์ กรุงนี้ได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัวไว้สำหรับสามี

**พลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์
และสิ่งสารพัดถูกสร้างขึ้นใหม่**

๓ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า “ดูเถิด พลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะประทับอยู่กับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา ๔ พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกๆหยด

จากตาของเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเต็มนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว” ๕ พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรัสว่า “ดูเถิด เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่” และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิด เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริงและสัตย์ซื่อ” ๖ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและอวสาน ผู้ใดกระหาย เราจะให้ผู้นั้นดื่มจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย ๗ ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะได้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ๘ แต่คนชลาดคนไม่เชื่อ คนที่นำสะอิดสะเอียน ฆาตกร คนล่วงประเวณี คนใช้เวทมนตร์ คนไหว้รูปเคารพ และคนทั้งปวงที่พูดมุสา นั้น จะได้รับส่วนของตนในบึงที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่สอง”

แบบของเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์

๙ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบ อันเต็มด้วยภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ดประการนั้น ได้มาพูดกับข้าพเจ้าว่า “เชิญมานี้เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูเจ้าสาว ที่เป็นมเหสีของพระเมษโปดก” ๑๐ ท่านได้นำข้าพเจ้าโดยพระวิญญูญาณขึ้นไปบนภูเขาสูงใหญ่ และได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นเมืองใหญ่ นั่นคือกรุงเยรูซาเล็ม อันบริสุทธิ ซึ่งกำลังลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า ๑๑ เมืองนั้นประกอบด้วยสงสารคีของพระเจ้า ไสสว่างดุจพลอยมณีอันหาค่ามิได้ เช่นเดียวกับพลอยหยกอันสุกใสเหมือนแก้วผลึก ๑๒ เมืองนั้นมีกำแพงสูงใหญ่ มีประตูสิบสองประตู และที่ประตูมีทูตสวรรค์สิบสององค์ และที่ประตูนั้นจารึกเป็นชื่อตระกูลของชนชาติอิสราเอลสิบสองตระกูล ๑๓ ทางด้านตะวันออกมีสามประตู ทางด้านเหนือมีสามประตู ทางด้านใต้มีสามประตู ทางด้านตะวันตกมีสามประตู ๑๔ และกำแพงเมืองนั้นมีฐานสิบสองฐาน และที่ฐานนั้นจารึกชื่ออัครสาวกสิบสองคนของพระเมษโปดก ๑๕ ทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้านั้นถือไม้วัดทองคำเพื่อจะวัดเมืองและวัดประตูและกำแพงของเมืองนั้น ๑๖ เมืองนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวเท่ากันและท่านเอา

ไม้วัด เมือง นั้น ได้สอง พันสี่ร้อย กิโลเมตร กว้าง ยาว และ สูง เท่ากัน ^{๑๗}ท่าน วัดกำแพง เมืองนั้น ได้เจ็ดสิบสองเมตร ตามมาตรวัด ของ มุขนัย ซึ่ง คือ มาตรวัด ของ ทูต สวรรค์ องค์ นั้น ^{๑๘}กำแพง เมือง นั้น ก่อ ด้วย ฝอย หยก และเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ สุกใส ดุจแก้ว ^{๑๙}ฐานของ กำแพง เมืองนั้นประดับ ด้วย เพชร พลอย ทุก ชนิด ฐาน ที่ หนึ่ง เป็น ฝอย หยก ที่สอง ไพฑูรย์ ที่สาม หินควีตซ์ โปร่งแสง ที่สี่ มรกต ^{๒๐}ที่ห้า โทเมน ที่หก ทับทิม ที่เจ็ด เพชรสีเขียว ที่แปด ฝอยเขียว ที่เก้า บุษราคัม ที่สิบ หยก ที่สิบเอ็ด ฝอยสี แดง ที่สิบสอง เป็น ฝอยสีม่วง ^{๒๑}ประตู ทั้ง สิบสอง ประตูนั้นเป็นไข่มุกสิบสองเม็ด ประตู ละเม็ด และ ถนน ใน เมือง นั้น เป็น ทองคำ บริสุทธิ์ สีราวกับแก้ว

พระเจ้าสถิตอยู่กับมนุษย์ ประตู เมืองสวรรค์จะไม่ปิดเลย

^{๒๒}ข้าพเจ้า ไม่ เห็น มี พระ วิหาร ใน เมือง นั้นเลย เพราะ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า ผู้ทรง ฤทธา นภาพ สูงสุด และพระเมฆไปดก ทรง เป็น พระ วิหาร ใน เมือง นั้น ^{๒๓}เมืองนั้น ไม่ ต้องการ แสง ของ ดวง อาทิตย์ และ ดวง จันทร์ เพราะ ว่า สง่า ราศี ของ พระเจ้า เป็น แสงสว่าง ของ เมืองนั้น และพระเมฆไปดก ทรงเป็น ความสว่าง ของ เมืองนั้น ^{๒๔}บรรดา ประชาชาติ ที่รอดแล้ว จะเดิน ไปในท่ามกลาง แสงสว่าง ของ เมืองนั้น และบรรดา กษัตริย์ ในแผ่นดินโลกจะนำสง่าราศีและเกียรติของตนเข้ามาในเมืองนั้น ^{๒๕}ประตูเมืองทุกประตู จะ ไม่ ปิด เลย ใน เวลา กลาง วัน ด้วย ว่า จะ ไม่มี เวลา กลาง ค่ำ ใน เมือง นั้นเลย ^{๒๖}และ คน ทั้ง หลาย จะ นำ สง่า ราศี และ เกียรติ ของ บรรดา ประชาชาติ เข้ามา ใน เมืองนั้น ^{๒๗}สิ่งใด ที่เป็นมลทิน หรือ ผู้ใด ก็ตาม ที่กระทำสิ่ง ที่น่า สลด สะเอียน หรือ พุตูมสา จะ เข้า ไป ใน เมือง ไม่ได้ เลย เว้นแต่ เฉพาะ คน ที่มี ชื่อ จด ไว้ ใน หนังสือแห่งชีวิตของพระเมฆไปดกเท่านั้นจึง จะ เข้า ไป ได้

แม่น้ำแห่งชีวิตและต้นไม้แห่งชีวิต

^๑ท่าน ได้ ชี้ ให้ ข้าพเจ้า ดู แม่น้ำ บริสุทธิ์ ที่มีน้ำแห่งชีวิต ใส่เหมือน แก้วผลึก ไหล ออก มา จาก พระที่นั่ง ของ พระเจ้า และของพระเมฆไปดก ^๒ท่ามกลาง

ถนนในเมืองนั้นและริมแม่น้ำทั้งสองฟากมี ต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบสองชนิด ออก ผล ทุกๆ เดือน และใบของต้นไม้ นั้นสำหรับ รักษา บรรดา ประชาชาติ ให้ หาย ^๓จะ ไม่ มี การ สบประ พาย แข่ง ไต่ อีก ต่อ ไป พระที่นั่ง ของ พระเจ้า และของพระเมฆไปดกจะตั้งอยู่ใน เมืองนั้น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะปรนนิบัติพระองค์ ^๔เขาเหล่านั้นจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนามของพระองค์ จะประทับอยู่ที่หน้าผากเขา ^๕กลางคืนจะไม่มีที่นั้น เขาไม่ต้องการแสงเทียนหรือแสงอาทิตย์ เพราะ ว่า องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า คือ พระเจ้า ทรง ประทาน แสง สว่าง แก่ เขา และเขาจะครอบครองอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ ^๖และ ทูต สวรรค์ องค์ นั้น บอก ข้าพเจ้า ว่า “ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์ซื่อและสัตย์จริง และ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า แห่ง พวก ศาสดา พยากรณ์ อัน บริสุทธิ์ ได้ ทรง ใช้ ทูต สวรรค์ ของพระองค์ สำแดง แก่ บรรดาผู้รับใช้ ของพระองค์ ถึง เหตุการณ์ ทั้ง ปวง ซึ่ง จะ อุบัติ ขึ้น ใน ไม้ ข้า” ^๗“ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว ผู้ใด ที่ถือรักษา คำพยากรณ์ ใน หนังสือ นี้ ก็ เป็น สุข”

คำสั่งให้ประกาศคำพยากรณ์นี้

“ข้าพเจ้า คือ ยอห์น เป็น ผู้ ได้ เห็น และ ได้ ยืนยัน เหตุการณ์ เหล่า นี้ และ ครั้น ข้าพเจ้า ได้ ยืนยัน และได้ เห็น แล้ว ข้าพเจ้า ก็ ทูต ตัว ลง จะ นมัสการ แทมแท ข้าพเจ้า ที่ ได้ สำแดง เหตุการณ์ เหล่า นี้ แก่ ข้าพเจ้า ^๘แต่ ท่าน ห้าม ข้าพเจ้า ว่า “อย่าเลย ด้วย ว่า ข้าพเจ้า เป็น เพื่อน ผู้รับ ใช้ เช่น เดียว กับ ท่าน และ พวก พี่ น้อง ของ ท่าน คือ พวก ศาสดา พยากรณ์ และ พวก ที่ ถือ รักษา ถ้อยคำ ใน หนังสือ นี้ จึง นมัสการ พระเจ้าเถิด” ^๙และ ท่าน บอก ข้าพเจ้า ว่า “อย่าประทุษร้ายปิดคำพยากรณ์ ใน หนังสือ นี้ เพราะ ว่า ใกล้ จะ ถึง เวลานั้น แล้ว ^{๑๐}ผู้ที่เป็นคนอธรรมก็ให้เขาอธรรมต่อไป ผู้ที่เป็นคนลามกก็ให้เขาลามกต่อไป ผู้ที่เป็นคนชอบธรรมก็ให้เขาชอบธรรมต่อไป และ ผู้ที่เป็นคนบริสุทธิ์ก็ให้เขาเป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป” ^{๑๑}“ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว และจะนำ บำเหน็จของเรา มา ด้วย เพื่อ ตอบแทน การกระทำ ของ ทุกคน ^{๑๒}เราคือ อัลฟา และ โอเมกา เป็นปฐม และเป็น อวสาน เป็น เบื้อง ต้น และ เบื้อง ปลาย” ^{๑๓}คนทั้งหลาย ที่ ประพฤติ

๒๒

ตามพระบัญญัติของพระองค์ก็เป็นสุข เพื่อว่าเขาจะได้มีสิทธิในต้นไม้แห่งชีวิต และเพื่อเขาจะได้เข้าไปในเมืองนั้นโดยทางประตู ^{๑๕}ด้วยว่าภายนอกนั้นมีสุนัข คนใช้เวทมนตร์ คนล่องประเวณี ฆาตกร คนไหวรูปเคารพ คนใด ที่รัก และกระทำการมูสา ^{๑๖}“เราคือเยซูผู้ใช้ให้ทูตสวรรค์ของเราไปเป็นพยานสำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ท่านเพื่อคริสตจักรทั้งหลาย เราเป็นรากและเป็นเชื้อสายของดาวิด และเป็นดาวประจำรุ่งอันสุกใส”

การชวนเชิญครั้งสุดท้ายของ พระคัมภีร์ต่อคนบาป

^{๑๗}พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดย

ไม่ต้องเสียอะไรเลย ^{๑๘}ข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ว่า ถ้าผู้ใดจะเพิ่มเติมคำเข้าไปในหนังสือนี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้แก่ผู้นั้น ^{๑๙}และถ้าผู้ใดตัดข้อความออกจากหนังสือพยากรณ์นี้ พระเจ้าก็จะทรงเอาส่วนแบ่งของผู้นั้นที่มีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิต และมีอยู่ในเมืองบริสุทธิ์นั้น และจากสิ่งที่มีเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ไปเสีย

คำทรงเตือนและพระสัญญาว่า พระคริสต์จะเสด็จมา

^{๒๐}พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ ตรัสว่า “แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว” เอเมน พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด ^{๒๑}ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์ต่อคุณพระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน